

Περιοδικό [Η] Βοσπορίς (εν Κωνσταντινουπόλει, 1899-1908)

ΕΤΟΣ Γ΄ (20 Απριλίου 1901 – 10 Απριλίου 1902)

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΕΥΧΩΝ ΕΤΟΥΣ Γ΄

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 1 (20 Απριλίου 1901), σ. 1-12.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 2 (30 Απριλίου 1901), σ. 13-21.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 3 (10 Μαΐου 1901), σ. 25-36.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 4 (20 Μαΐου 1901), σ. 37-48.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 5 (30 Μαΐου 1901), σ. 49-60.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 6 (10 Ιουνίου 1901), σ. 61-72.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 7 (20 Ιουνίου 1901), σ. 73-84.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 8 (30 Ιουνίου 1901), σ. 85-96.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 9 (10 Ιουλίου 1901), σ. 97-108.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 10 (20 Ιουλίου 1901), σ. 109-120.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 11 (30 Ιουλίου 1901), σ. 121-132.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 12 (10 Αυγούστου 1901), σ. 133-144.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 13 (20 Αυγούστου 1901), σ. 145-156.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 14 (30 Αυγούστου 1901), σ. 157-168.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 15 (10 Σεπτεμβρίου 1901), σ. 169-180.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 16 (20 Σεπτεμβρίου 1901), σ. 181-192.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 17 (30 Σεπτεμβρίου 1901), σ. 193-204.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 18 (10 Οκτωβρίου 1901), σ. 205-216.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 19 (20 Οκτωβρίου 1901), σ. 217-228.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 20 (30 Οκτωβρίου 1901), σ. 229-240.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 21 (10 Νοεμβρίου 1901), σ. 241-252.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 22 (31 Δεκεμβρίου 1901), σ. 253-264.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 23 (10 Ιανουαρίου 1902), σ. 267-278.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 24-25 (20 Ιανουαρίου 1902), σ. 279-298.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 26 (30 Ιανουαρίου 1902), σ. 299-310.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 27 (10 Φεβρουαρίου 1902), σ. 311-322

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 28 (20 Φεβρουαρίου 1902), σ. 323-334.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 29 (20 Φεβρουαρίου 1902), σ. 335-346.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 30 (10 Μαρτίου 1902), σ. 349-358.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 31 (20 Μαρτίου 1902), σ. 359-370.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 32 (30 Μαρτίου 1902), σ. 371-382.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 33-34 (5 Απριλίου 1902), σ. 391-410.

ΕΤΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 35-36 (10 Απριλίου 1902), σ. 411-426.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Γ΄ ΤΟΜΟΥ *

* Τα τεύχη του Γ΄ Έτους εντοπίστηκαν δεμένα σε έναν τόμο (Τόμος Γ΄). Τα περιεχόμενα παρατίθενται στο τέλος χωρίς αρίθμηση σελίδων.

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια. — ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ —

«Ὅδ' παύσομαι τὰς Χάριτας
ἔτας Μούσαις συγκαταμυγνύς,
ἡδίσταρ συγγίαν»
Ἐδρ Ἡρ. Μαιν Στ 673 — 8.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ τε ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φιλόμουσοι συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται τῆς «Βοσπορίδος» ὅτι ὁ τέως ἐπ' ἐνοικίῳ διευθύνων ἐκδότης αὐτῆς κ. Ἰωάν. Α. Χατζόπουλος οὐδεμίαν πλέον ἔχει σχεδὸν πρὸς τὴν «Βοσπορίδα». Ἐπομένως πᾶν οἰονδήποτε πρὸς αὐτὴν σχετιζόμενον ἔγγραφον δεόν ν' ἀπευθύνηται ἐφεξῆς πρὸς τὴν Ἰδιοκτῆτριαν καὶ Διευθύντριαν τῆς «Βοσπορίδος» Δεσποινίδα Κορνηλίαν Α. Πρεβεζιώτου.

Πᾶσα δὲ ἀπόδειξις εἶναι ὅλως ἄκυρος καὶ ἄσχετος πρὸς τὸ περιοδικὸν εἰμὴ μόνον ἡ φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν τῆς Διευθυντρίας καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου, ἥτις δὲν εἶναι ἡ τέως ἐν χρήσει, ἀλλ' ἡ ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τοῦ παρόντος ἀριθμοῦ. Ἐπὶ τούτου ἐφιστῶμεν ἰδιαζόντως τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν.

«Ἡ Βοσπορίς» ἀναλαμβάνουσα ἤδη

τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς διάγραμμα καὶ τὸν προορισμὸν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ σύνταξιν τῆς δεσποινίδος Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου, ἥτις κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους μῆνας ΕΠΙ ΨΙΛΩ ΜΟΝΟΝ ΟΝΟΜΑΤΙ κατεῖχεν ἐν αὐτῇ τὸν τίτλον «ἀρχιδυντάκτις», μετ' εὐέλπιδος θαρραλεότητος χαιρετίζει καὶ πάλιν τοὺς φιλομούσους ἀναγνώστας αὐτῆς καὶ τὸ ὁμογενὲς δημόσιον, εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν ὁποίων ὀφείλει τριετὴ ἤδη βίον.

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ «ΒΟΣΠΟΡΙΔΟΣ»

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὁμοῦ μὲ τὸ ἐγκαινιζόμενον ἔαρ ἡ «Βοσπορίς» ἐγκαινίζει σὺν Θεῷ τὸ τρίτον τοῦ βίου τῆς ἔτος, ἡλικίαν, ἥτις θεωρεῖται σεβαστὴ διὰ περιοδικὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει.

Φαίνεται ὅτι ἐν τῇ βασιλίδι ταύτῃ τῶν πόλεων, ἀλλὰ καὶ οὐχὶ βασιλίδι, φεῦ, τῆς φιλογικῆς καὶ πνευματικῆς τοῦ ἔθνους ἡμῶν κινήσεως καὶ παρχωγῆς, ὄντως ἡ ἰδρυτὶς καὶ διαβίωσις ἔργου τοιούτου ὑπὸ οὐχὶ ὀλίγων δυσχερειῶν

και δυσυπερβλήτων αγώνων περιστοιχίζεται.

Τούτο δὲ εἶναι ἀπόρροια, κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν, οὐχὶ μόνον τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας, εἰς τὴν ἀκαταλόγιστως ἐπιρρίπτουσι τινες ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς φιλολογικῆς ἡμῶν ἀκνησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς γενικῆς δυστυχῶς ἐθνικῆς καταπτώσεως καὶ καχεξίας, εἰς τὴν μᾶς κατέρριψε καὶ μᾶς καταρρίπτει ὁσημέραι ἀνηλεῶς ὁ μαῦρος δαίμων τοῦ ξενίζοντος ἐκφυλισμοῦ καὶ τῆς ἀποσκιρτήσεως ἀπὸ πικρῶς ἐθνικοῦ ιδεώδους.

Εἰς τοῦτο ὅμως τὸ αἷτιον ἀνάγκη ὁμολογεῖν μὲν νὰ προσθέσωμεν ὡς γενναίαν δόσιν συνεργούντος δηλητηρίου καὶ τὴν μαρμαίνουσαν τὸ πνεῦμα καὶ ἀποψύχουσαν τὴν καρδίαν ἐκπαιδευτικὴν ἡμῶν καχεξίαν, φαινόμενον, ὅπερ, εὐτυχῶς, γενόμενον ἤδη προφανῶς αἰσθητόν, ἤρξατο ἐνῆα-χοῦ καταπολεμούμενον.

Εἰς ταῦτα τὰ δύο μᾶλλον ἢ εἰς τὴν οἰκονομικὴν τοῦ ἔθνους δυσπραγίαν, ἥτις δὲν εἶναι ἴσως τόσον πραγματικὴ ὅσον νομίζεται, φρονούμεν ὅτι δέον ν' ἀποδώσωμεν τὴν μαστίζουσαν ἡμᾶς πνευματικὴν καὶ φιλολογικὴν νωθρότητα ἢ ἀβελτηρίαν. Τούτο ἐμφαίνει τὸ παρατηρούμενον ἤδη φαινόμενον ὅτι καὶ ἐν Ἀθήναις ὅπου ἡ φιλολογικὴ παραγωγή δὲν ὑστερεῖ κατὰ ποσόν, ὑστερεῖ ὅμως κατὰ ποιόν. Διότι παρήλθον, φεῦ — δὲν θέλομεν νὰ εἰπωμεν ἀνεπιστρεπτί, — παρήλθον αἱ ἡμέραι τῶν Βασιλειᾶδων, τῶν Παπαρηγοπούλων, τῶν Ραγκαβῶν, τῶν Παράσχων, τῶν Σούτσων, τῶν ἐμπνευσμένων τούτων τῆς παρελθούσης γενεᾶς ἀοιδῶν, καὶ ὅλης ἐκείνης τῆς δαφνηστεφεύς τῶν ἐκλιπόντων σοφῶν μᾶς χορείας. Καὶ ἐκτὸς σπανιωτάτων τινῶν ἐξαιρέσεων ἡ σημερινὴ φιλολογικὴ ἡμῶν δράσις, ξενίζουσα καὶ αὐτὴ ὡς καὶ τὰ ἦθη ἡμῶν, ὧν φυσικῶς εἶναι τὸ κέτοπρον, καὶ ἐκφυλισμένη, ὁμοιάζει πρὸς *Διόφρον παγγυλιώσιαν κοράκων*, ὅτιναις ἀκρατὰ γαρυόουσι!...

Ἐν τῷ μέσῳ περιπτώσεων τοσούτῃ δυσχερῶν εἶδε τὸ φῶς ἡ «Βοσπορίς», ἀσθενὴς καὶ εὐθραπτος γυναικεία ὑπαρξίς, ἐπιρρωθεῖσα καὶ ἐπιρρωνημένη ὅλον ἐν τῇ ἐπιεικῶς εὐνοίας καὶ πρόφρονος ὑποστηρίξεως, δι' ἧς περιέβαλεν αὐτὴν ἡ ὁμογενὴς κοινωνία.

Τὴν εὐμένειαν ταύτην ἐπεσπάσατο αὐτῇ εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς τὸ συντηρητικὸν αὐτῆς φρόνημα καὶ ὁ

προορισμὸς ὁ ἐπαγγελλόμενος ἰδίᾳ ὅπως δώσῃ τὴν δέουσαν τροπὴν εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ δράσιν τῆς ἑλληνίδος γυναικός, ἀντιδρῶν ὅση ψυχὴ καὶ σθένος κατὰ τῆς ὀθνείας καὶ ἐκνευριστικῆς χιμαίρας τῆς χειραφετήσεως, ἥτις, λυμαινόμενη καὶ ἐκφυλίζουσα ὁσημέραι τὰ εὐρωπαϊκὰ κέντρα, ἐκ τῆς διαφθορᾶς τῶν ὁποίων ἀπέρρευσε καὶ ἦν προάγει ἐπιδρώσα ὡς αἰτία ἅμα καὶ ἀποτελέσμα, ἀπειλεῖ νὰ ἐμποιήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν μεγαλειτέρας καὶ μᾶλλον ἀξιοθρηνήτους καταστροφάς, ἐνεκὰ τῆς ἀμαθίας, εἰς τὴν μᾶς ἀφίνει κυλιόμενα ἢ κατ' ἐπίφασιν μὲν πρῶσις, ὁ ψιττακισμὸς τοῦ γαλλίζοντος λήρου, καὶ ὁ βλακωδὴς χείνων θαυμασμὸς πρὸς ὅ,τι ξένον, ἔστω δηλητηριώδες καὶ βέβηλον.

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι πᾶν δημοσιογραφικὸν πρό-ῶν ὅπως ἔχη λόγον ὑπάρξεως καὶ δικαίωμά τι ἐπὶ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ δημοσίου, ἀνάγκη πρωτίστως νὰ τάσῃ ἑαυτῷ ὡς ἀπαράγραπτον καθήκον τὴν προχὴν ἠθικὴν ὠφελείας εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας γεννᾶται, εἴτε διὰ παντοίας τάσεως, εἴτε διὰ τῆς ἐπιδιώξεως ὠρισμένου τινὸς ἠθικοῦ σκοποῦ, πρὸς ὃν νὰ χειρίζεται ἐρρωμένως ἅπαν τὸ εἰς τὸν λύχον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐγγυόμενον ἔλαιον.

Ἄλλως, εἰναι γραφίδευμα ἀνευσημασίας καὶ λόγου, εἶναι νόθος ὑπαρξίς ἀπορροφῶσα καπηλικῶς τὸ χρῆμα τοῦ δημοσίου καὶ μηδεμίαν δυναμένη νὰ παρουσιάσῃ ἀξίωσιν ἐπὶ τῆς συμπαθείας αὐτοῦ.

Καὶ λοιπὸν ἡ «Βοσπορίς» καίτοι δυνατόν νὰ ἐνέχη ἔτι ἀτελείας καὶ ἐλλείψεις ἀνποφεύκτως συμπαρομαρτούσας εἰς τὴν νεαρὰν ὅπως δὴ ποτε ἔτι ἡλικίαν αὐτῆς καὶ τὰς δυσχερείας τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ ὁ βίος αὐτῆς ἐξελίσσεται, οὐχ ἦττον ὅμως πέποιθεν ὅτι τοῦλάχιστον ἐκείνον τὸν ἄνω ρηθέντα μῶμον οὐδεὶς ἔχει νὰ τῇ προσέψῃ. Πέποιθεν ὅτι διὰ τοῦ προδικαγεγραμμένου σκοποῦ καὶ προγράμματός τῆς ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς τοῦ κοινῶν αὐτῆς ὠφελείας καὶ τῆς εὐδωσῆς τοῦ φύλου αὐτῆς· εὐτολμος δὲ διὰ τοῦτο σταδιοδρομεῖ τὴν τροχίαν ἀλλὰ καὶ ἀνθηρὰν ὁδὸν τῆς ὁσημέραι κραταιουμένη ἐν τῇ συναίσθησει τοῦ καθήκοντος καὶ τῷ πόνῳ αὐτῆς ὅπως κάλλιον ὁσημέραι ἐπιτελέσῃ αὐτὸ ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἐν τῷ σκοπῷ καὶ τῷ πόνῳ αὐτῆς τούτῃ

εἴποτε ἔσχεν ἠθικούς ἀρωγούς ἐπιτείνοντας ἐν αὐτῇ τὸ θάρρος, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν γλυκεῖαν συναίσθησιν τῆς ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως πάντας τοὺς ὑπερμαχοῦντας τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἀληθοῦς, τῶν ὁσίων καὶ πατρῶν, ὧν ἡ πολυτίμος ἐπιδοκιμασία ἀποτελεῖ τὴν γλυκυτέραν τῶν μόχθων αὐτῆς ἀμοιβήν, τὸ γλυκύτερον ἄθλον τῶν ἄθλων τῆς.

Ἐπὶ τῆς ἐπινεύσεως καὶ τῆς συμπράξεως τῶν ὑπερμάχων τούτων τῆς πατρώας ἀρετῆς, πρὸς οὓς ἀμέριστον ἀπονέμει τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς κραταιουμένη ἐν τῇ βραχείᾳ αὐτῆς ἐτι πείρᾳ ἡ ἰδρύτρια καὶ διευθύντρια τῆς «Βοσπορίδος» θαρραλέα ἐγκαινίζει τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἐν τῷ εὐγενεῖ ὅσον καὶ δυσχερεῖ καὶ πλήρει ἐθνικῶν ὑποχρεώσεων δημοσιογραφικῆς σταδίου, ἐν τῷ ὁποίῳ πρὸς ἐπὶ-ρῶσιν ἑαυτῆς ἐπικαλεῖται τὴν ὑπερκόσμιον ἀρωγὴν Ἐκείνου, ὅστις πρῶτος ἀνεκαίνισε τὴν γυναικεὰ ἀπαλλάξας αὐτὴν τῆς ζοφερᾶς ἠθικῆς δουλείας καὶ τῶν ὀλεθρίων προλήψεων, καὶ μετ' ὅν, καθορίσαντα ἐπαρκῶς τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδὲν πλέον ἔχουσι στάδιον ἐνεργείας οἱ χειραφετηταὶ τῆς σήμερον.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Ἀνλοῦται τοῖς ἐνταῦθα συνδρομηταῖς καὶ ἀναγνώσταῖς ἡμῶν, ὅτι ἐν τῷ Γραφείῳ ἀντιπροσώπευόμεθα ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἀχιλλέως Ταβουλάρη.

*Ἐν τῷ προσεχῇ φύλλῳ οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ ἡμῶν θὰ εἴωσι τὴν κατάλογον τῆς ὕλης τοῦ Ἰη-
ξαιτος Β'. ἔτους τῆς «Βοσπορίδος».*

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Τὰ πάντα ἀπῆλαυσα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ὅλα τὰ θέληγτρα, εἰς τὰ ὅποια ὁ πλοῦτος ὁδηγεῖ ἐνετρίψα. Διῆλθον τὰς γλυκυτέρας στιγμάς τοῦ βίου μου μακρὰν τῆς πατρίδος μου, δι' ἣν οὐδέποτε διέθισα οὐδ' ἓνα στοχασμόν...

Ἡ νεότης μου ὑπῆρξε τερπνὴ, σφριγῶσα, νεότης στεφανωθεῖσα δι' ἐρωτικῶν κατακτήσεων, νεότης δρέψασα τοὺς εὐοσμοτέρους αὐτῆς καρπούς μετ' οὐρανίας ἀπολαύσεως. Ἡμὴν ὥραίος, φαιδρός, γόης καὶ πλούσιος δι' ἐνὸς βλέμματός μου, ἡχμαλῶτιζον τὴν σεβαστώσαν ἀλλὰ καὶ

τὴν μᾶλλον καλλίμορον νεάριδα διότι κατεῖχον τὸ σπάνιον αὐτὸ μυστήριον νὰ τοῦ προσελκύω τὴν γυναῖκα τυρῶς εἰς τὰς παγίδας μου.

Τὸ χρυσίον μ' ὠδήγει πάντοτε εἰς τὴν ἐπιγειον ἀλλὰ πρόσκαιρον εὐτυχίαν, ἡ ἀκαμάχητος δύναμις αὐτοῦ ἐκόσμει τὸν βίον μου μὲ μυρόεντα καὶ μεθυστικὰ ἄνθη τοῦ ἔρωτος, μὲ τὰ εὐδαιμονόστερα ὄνειρα, ἱκανοποιεῖ τοὺς μᾶλλον ἀτιθάσσους τῆς νεότητος διαλογισμούς, νεότητος σφριγώσης καὶ διαπύρου.

Σήμερον γυναικῶν ἐκτάκτου χάριτος καὶ καλλοῦς μὲ περιεκύκλουν καὶ τὰ ἀποξηρανθέντα πλέον παγερά μου χεῖλη ἐρυθρὰ τότε καὶ φλογερὰ ἐδοκίμαζον καθημερινῶς τὰς περιπαθεῖς τοῦ φιλήματος ἡδονάς. Ἐζῶν διὰ τὴν γυναῖκα καὶ μόνον δι' αὐτήν. Εἰς αὐτὴν ἀφιέρουν ἀπάσας τὰς σκέψεις μου, τοὺς στοχασμούς μου.

Ναί! οὐδὲν ἄλλο πρᾶγμα ἐσπεύτομην παρὰ τὴν ἡδονήν, τὴν μεθυστικὴν ἡδονήν τῆς γυναικός.

Ἐγκατέλειψα εἰκοστειτὴς τὴν πατρίδα μου, ὀρφανός, ἀνευ οὐδεμιᾶς προστασίας, ἀλλὰ μὲ βαλάντιον πλήρες χρυσίου. Εἶχον κηρυχθῇ ἐν ἡλικίᾳ. Ἡ περιουσία τῶν γονέων μου ἦτο κολοσσική. Δὲν ἐγνώρισα μητέρα οὐδὲ πατέρα. Εἶδον ἐν τῷ μέσῳ ξένων τὴν ἀνατολήν τοῦ βίου μου ἐν τῇ πατρίδι μου. θὰ ἴδω τὴν δύσιν αὐτοῦ ἐν τῇ ξένῃ, ἀλλὰ δύσιν σκιερὰν, τρισαθλίαν, ζοφερὰν.

Εἰς τὴν ξένην ἐλούσθην εἰς τὰς γοητείας τῆς κοσμοπολιτισμοῦ κομφὸς ἐγὼ φιλήδονος διῆλθον βίον ἀσύγεται, τυχοδιωκτικὸν ἀλλὰ φαιδρόν. Πατρίς μου ἦτο ἐκεῖ ὅπου τὰ πάθη μου, αἱ ἐγωϊστικαὶ μου ιδιοτροπίαι τὰ νεανικά μου φῦλα ἐνστικτα, ἐξερρήγνυντο πανταχοῦ τέλος ἐνθῆ εἶχον εἰσχωρήσει ὁ ἐκφυλισμὸς, ὁ βίος μοι προσεμειδία.

Τὰ νῦν ἄχρωμα χεῖλη μου καὶ ἡ λευκὴ μου γενεὴς ἡγγισαν τὰ ἀθρότερα καὶ ἀνθηρότερα στήθη. Ἀλλὰ τὸ φίλημα τοῦ ἔρωτος ὅσον καὶ ἂν τὸ ἐσπέραις μ' ἐμέθυε, μὲ κατεγοήτευε, μὲ ἔφερε νοερώς εἰς ἡδονικωτάτους κόσμους, τὴν ἐπομένην ἐπλήρου τὴν καρδίαν μου ἀορίστου τινὸς ἀηδίας.

Ἄλλ' ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχει καὶ ἄλλο φίλημα εὐωδέστερον, μοσχοβολοῦν, φίλημα εἰλικρινέστερον, τρυφερώτερον, ἰδανικώτερον, φίλημα ἀνυψῶν

την καρδίαν εἰς αἰθερίους χώρας, εἰς χώρας οὐρα-
νίας, ἀγγελικὰς . . . Τοιοῦτο φίλημα δὲν ἐγνώ-
ρισα ὁ τάλας· μοὶ εἶναι ἄγνωστον τὸ ἀγνότερον φί-
λημα, τὸ φίλημα τῆς μητρός, τῆς συζύγου, τῆς
ἀδελφῆς, τῶν τέκνων.

Οὐδεμία σκέψις εὐγενὴς διήλθε ποτε τοῦ νοός
μου, διότι, φαῦλος κοσμοπολίτης, θερμὸς τῆς εὐμα-
ρείας ἐραστής, ἐσκεπτόμην μόνον τὰ ἄχαρι κἀγώ
μου. Νῦν γέρων ἐγώ, μὲ τὰς ἀναμνήσεις ταύ-
τας πῶς μέχρι τρυγὸς τὸ ποτήριον τῆς οὐδύνης,
τοῦ γήρατος καὶ τῆς μετανοίας τῆς παραφύ-
ρου καὶ ἐνόχου οἰχομένης νεότητός μου. Τὸ χρυ-
σίον μοὶ παρέσχε τότε ἐφημέρους ἡδονάς, προσκαί-
ρους γοητείας καὶ οὐδὲν ἄλλο. Τούλάχιστον καί-
τοι δὲν ἀπῆλθον ἀπὸ μητρικῆς τρυφερότητος, πα-
τρικῆς στοργῆς, θὰ ἡδυνάμην νὰ καταπραύνω,
νῦν τὰς ταραχὰς τῆς τρισαθλίας ψυχῆς μου
ἂν εἶχον γνωρίσει τὴν θεόπνευστον εὐποιάν. Ἀλλ'
ὁ ἀτάσθαλος καὶ ἄφρων ἐχλεύαζον τοὺς φιλάν-
θρώπους. Ἐν ᾧ, τῶρα πόνος δριμύς κατασπαράσ-
σει τὴν συνείδησίν μου, τὴν ψυχὴν μου δὲ βιβρώ-
σκει οὐδὴν μυστηριώδης, ἥτις θὰ ἐπισφραγίσῃ
τὴν ζωὴν μου ἐν τῷ τάφῳ.

Τί βλέπω πέριξ μου; πρόσωπα διάφορα, συμ-
παθῆ μόνον ὅταν τὸ χρυσὸν μου ἔχει· ἀλλ' αὐτὸ
ἐλαττωταὶ ὁλονέν καὶ οἱ φίλοι μου μ' ἐγκατελεί-
πουν, τὰ γύναια μ' ἀποφεύγουν πρὸ πολλοῦ.

Ἡ λευκὴ γενειάς μου τὰ φοβίζει, τὰ ψυχρά μου
χεῖλη τὰ τρομάζουν, τὸ σῶμα κύπτον τεταπει-
νωμένον ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ δυσμόρφου γήρατός μου
τάπομακρύνει. Μόνος, κατὰμονος! Ἀτυχής, ἐγώ!
Πτωχὸς ἤδη καὶ ἔρημος, τρέμω πρὸ τοῦ φάσμα-
τος τοῦ θανάτου, πρὸ τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀορίστου.
Ὁ χαίνων τάφος μὲ προσμένει ἀπὸ στιγμῆς εἰς
στιγμὴν.

Οὐδὲν ἄνθος θὰ στέψῃ τὸ παγερὸν μνημά μου,
ἐνῷ τόσον ἀφειδῶς διένειμα τοιαῦτα . . .

Ἐπὶ τοῦ τάφου μου αἱ ἀκάνθαι θὰ βλαστῶσι-
ν, ὡς τὰ γελῶντα ἄνθη βλαστάνουσιν ἐπὶ τοῦ
τάφου θνητοῦ ἐκτελέσαντος τὸν προορισμὸν του.

Ἰδοὺ τὸ τέλος ἀχρήστου καὶ φεύλης ζωῆς,
ἰδοὺ ὁ χειμὼν κατὰσπαταλῆναι τὸν ἔαρος.

Ἐν Γερενῇ.

Αχ. Καλεῦρας.

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Ἡ μελέτη μαρθάνει ἐντὸς ἐνός ἔτους πολλὰ πλείονα
ἢ ἡ πέτρα ἐντὸς εἰκοσι, διότι ἐκείνη μὲν διδάσκει ἡ-
μᾶς ἀκινδύνως, ἐνῷ αὕτη παρέχει πολλὰ πλείονας
ἀληθείας ἢ γνώσεις.

ASCHAM.

* *

Τὸ καλὸν βιβλίον εἶναι τὸ πολῦτιμον καὶ ζειδωρὸν
αἷμα ὑπερτέρου πνεύματος τεταρὶ χενμένου καὶ πεφω-
λαγμένον ἐπίτηδες χάριν ζωῆς μακροτέρας τοῦ ἰδίου
του βίου.

MILTON.

* *

Ἡ εὐδαιμονία τοῦ βίου ἔγκειται εἰς τὸ ν' ἀγαπῶμέν
τι, τὰ ἐλπίζωμέν τι καὶ τὰ πράττωμέν τι.

CHALMERS

* *

Ἡ εὐδαιμονία ἢν φανταζόμεθα ἀποχρωματίζει ἐκεί-
νην, ἢν κατέχομεν.

* *

Ἦγάρχει πολλῶν εἰδῶν ἀγάπη.
Καὶ ἡ τίμιος ἀγαπᾷ τὰ τέκνα της, ἀλλὰ τὰ ἐρώ-
ρει, δεινὴ πεινᾷ.

VOGUE.

* *

Μετὰ προφυλάξεως βλέπε ἕκαστον ἄνθρωπον, μὴ
ἔχωρ κεκρυμμένον ἐργασίῳ ἐν τῇ καρδίᾳ, μετὰ
φαιδρῶν προσώπων σοὶ προσομιλεῖ.

* *

ΣΟΛΩΝ

Δὲν ὑπάρχει χεῖρ ἢ πάρος οὐ καὶ μὴ διαλῆθ' ὁ ἡ-
λιος.

ΗΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ

Διήγημα πρωτότυπον

(συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 58)

— Ἀκτίς, διατί δὲν γελᾷς; Ποῦ εἶναι ἡ φαι-
δρότης σου; Διατί μένεις ὡρὰ πρὸ τῆς ἐστίας
καὶ ἀτενίζεις τὴν φαιδρὴν φλόγα μὲ ὀμμάτια ἀ-
γριωπὰ καὶ ὡσεὶ ἔκνους; Ἀκτίς μου, διατί δὲν
ψάλλεις πλέον; Τί ἔχεις; Τὸ στῆθος σου ἀνα-
πάλλει, ἐνῷ τὸ ὄμμα σου ἀγριοῦται ἢ ὑγροῦται...
Μήπως ἀσθενεῖς; Διατί τὸ ὦραϊον πρόσωπόν
σου ἐλεπτόνθη καὶ παρηλλοιώθη; Τί σκέπτεσαι,
Ἀκτίς, ὅταν σὲ βλέπω ν' ἀκολουθῇς διὰ τοῦ βλέμ-
ματος τὴν πορείαν τοῦ ἀργυροῦ νέφους; Ζητεῖς

ἐλαί ἐπάνω τὴν οἰκίαν τῆς μητρός μας, ἢ β' ἐ-
πουσα βῆτην πτῆσιν τῆς χελιδόνος ζηλεύεις τὴν
ἐλευθερίαν της; Ἐγκαταλείπεις τὰς ἀσχολίας σου
καὶ παραμελεῖς τὰ καθήκοντά σου. Διατί ἡ μι-
κρά μου οἰκοδόσποινα παραιτεῖ τὴν οἰκίαν μας εἰς
τοῦ; τέσσαρας ἀνέμους; Σήμερον εἰργάσθην διὰ
σέ, Ἀκτίς, ὅπως αὐξήσω τὴν ἀνεσίαν σου· σὺ δια-
τί φαίνεσαι ἀμελής; Μικρά μου ἀδελφή, δὲν ἀ-
ναγνωρίζεις πλέον τὴν φωνὴν μου;

— Ἀλέξιε, σύγγνωθι . . .

— Νὰ συγχωρήσω; καὶ τί ἔπραξες, Ἀκτίς;
Μήπως ἐξ ἀπροσεξίας ἐπάτησες καὶ συνέτριψες
μύρμικα ἢ ἐφόνεισες μυῖαν; Ἐλα, ψάλε τὸ ἔ-
σμά σου, Ἀκτίς, ὅπως φαιδρύνῃς τὴν ψυχὴν μου.
Θὰ ἐξελθῶ ἐδῶ πρὸ τῆς ἐστίας καὶ, βλέπων
τὴν φαιδρὴν φλόγα, θ' ἀκούσω τὴν γλυκεῖαν φω-
νὴν σου καὶ θὰ λησμονήσω τὸν κόπον . . .

Ἡ Ἀκτίς ἀνοίγει τὰ χεῖλη καὶ στρέφει τὸ
βλέμμα πρὸς τὸ παράθυρον. Τὰ γαρύφαλλα ἦσαν
ξηρά· ὁ βασιλικὸς δὲν ὑπάρχει καὶ τὰ ἀπέναντι
παράθυρα μένουσι κλειστὰ καὶ ἔρημα, διότι ὁ Ἰ-
λαρίων πρὸ πολλοῦ ἐξηφανίσθη. Ἀντὶ ἔσματος τὰ
χεῖλη της ὡχρίωσι, τὰ ὦτα της περιβομβοῦν, ἡ
δρασίς της θαμβοῦται καὶ δάκρυα αὐλακόνουσι
τὰς λευκὰς παρειάς της. Ἰσταται τρέμουσα, ἀ-
κροαζομένη ἀπομεικρυσμένην μελωδίαν, ἥτις
συκινεῖ καὶ συγκλονίζει τὰ σπλάγχνα της, ὡς
νὰ ἐκλαυθμύριζε μικρὰς τῆς φωνῆς, ὁμοιάζουσα πρὸς
τὴν φωνὴν ἐκείνου . . . φωνή, ἥτις ἐξέρχεται τῶν
σπλάγχνων της . . . καὶ ἡ Ἀκτίς πάλιν πρὸς
τὴν φωνὴν τὰ μαρνανθέντα ὡς ἐμαρνήθη αὐτὴ, ἀφίνει
στεναγμὸν καὶ πίπτει ἀναίσθητος.

. . . Ἡ τιμὴ ἐξεδικεῖτο.

* *

— Ἰδοὺ, ἐπιλέγει ἡ Ἀκτίς θέτουσα ὄπλον εἰς
τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ της. Δὲν ὑποφίρω πλέον.
Ἀπηνύδῃσ' ὀφνευτὸν με, ὡς τὸ ἀξίζω . . . ἀλλὰ
φαίσθητι ἐκείνου! . . .

Καὶ καταπίπτει ἡμιθανὴς εἰς τοῦς πόδας τοῦ
Ἀλεξίου, ὅστις ὑψώνει τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν
ὅπως ἐκφράσῃ τὴν ἀπελπισίαν τῆς ψυχῆς του·
ἀλλ' εἶτα λαμβάνει τὸ ὄπλον καὶ φεύγει ἐκτὸς
τῆς οἰκίας, ἀφίπων κραυγὴν πληγωμένου σκύμνου.

Ἡ νύξ εἶναι μελανὴ καὶ νεφελώδης. Προκινῶν γί-
λται θύελλα. Μετ' ὀλίγον θὰ ἐκρηγῇ βροχή, θὰ

βροντήσῃ ὁ κεραυνός, ὁ ἄνεμος θὰ κἀμψῇ τὰ ὑπε-
ρήρκαν δένδρα. Ἐν τούτοις ὁ Ἀλέξιος προχωρεῖ
μὲ τραυματισμένην ψυχὴν ζητῶν τὸν Ἰλαρίωνα
ὅπως ἱκατεύτῃ ἢ τιμωρήσῃ.

Βαδίζει ὡς μέθυσος, παραπολὼν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ,
κλαίων καὶ συνάμα τρίζων τοὺς ὁδόντας.

Τὸ μεσονύκτιον κρούει ἐπὶ μιᾷ θύρᾳ, εἰσέρχε-
ται εἰς αὐτὴν μεγάλην, ἀνέρχεται ἐλικουσιδῇ κλί-
μακα καὶ κρούει ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ Ἰλαρίωνος.
Τὸν εἶχεν ἐπὶ τέλους ἀνακαλύψει. Πῶς θὰ κρυβῇ
ἡ κακία καὶ δὲν θὰ φθάσῃ ἡ ἐκδίκησις;

— Κύριε, λέγει ὁ Ἀλέξιος πρὸς τὸν φρεναπά-
την, ὅστις ἵσταται ἡμίγυμνος καὶ κἀτωχρος πρὸ
τοῦ ἐκδικητοῦ. Μὲ ἀναγνωρίζεις; Ναι, διότι σὲ
βλέπω καὶ ἀκριβῶς καταμνηνέσαι μόνος· οὐδὲν
κακὸν σ' ἔκαμα, καὶ ὅμως μὲ ἐπατήγωσες κατὰ-
καρδῶ. Ἐρχομαι νὰ σε ζητήσω νὰ ἐπανορθώσῃς
τὸ σφάλμα σου.

— Ἀνόητε! . . . φωνεῖ ὁ διαφθορεὺς ἀπὸ τοῦ
τρόμος τοῦ παροῦθι. Πῶς; λαμβάνεις τὴν τὸλ-
μην; Ἀπὸ σκοποῦ παραμελεῖτε τὴν ἡθικὴν τῶν
θυγατέρων σας ὅπως ψεφύετε γαμβροὺς ὑπερένω-
των προσδοκιῶν σας. Εἴμαι βλάξ, νομίζεις; ὡ-
δὲν σοὶ ὀφείλω . . . φύγε ἀπ' ἐδῶ . . .

— Κύριε, δὲν θὰ λάβῃς οἶκτον πρὸς τὴν συμ-
φορὰν μου; Εἴμαι ἀνὴρ τίμιος καὶ οὐδένα ἐβλαψα.
Εἰργάσθην ἀναπληρῶς ὅλην τὴν ζωὴν μου. Ἰδοὺ,
πίπτω εἰς τοὺς πόδας σου καὶ ἐκλιπαρῶ τὸ ἔλεός
σου. Λάβε οἶκτον, πρὸς Θεοῦ! Σῶσε τὴν ἀδελφὴν
μου, σῶσε τὴν δυστυχῇ Ἀκτίνα, ἣν κατέστησας
μητέρα. Δὸς ἐν ὄνομα εἰς τὸ τέκνον της. Νυμ-
φεύσου τὴν, σὲ ἐξορκίζω, καὶ κατόπιν, εἰσι κύ-
ριος· κατὰστρεψέ μας, ἐγκαταλείψε τὴν. Θὰ ἐρ-
γασθῶ δι' αὐτὴν καὶ δὲν θὰ παραπονεθῶ, ἀρκεῖ
νὰ μὲς σώσῃς τῆς ἀτιμίας.

— Κύριε, ἔχσες τὰς φρένας. Ἐξέλθε! . . .
Ἵπνῆται! . . .

— Ἀθλίε! . . . λοιπὸν δὲν φοβεῖσαι τὸν Θεὸν
καὶ τὴν δικαίαν ὀργὴν μου; θὰ σε φονεύσω λοιπόν!
ἀκούεις, Ἰλαρίων; κάμε τὴν προσευχὴν σου!

— Ἀλλὰ σοὶ ὀρκίζομαι, κράζει ὁ ἀνάνδρος, δὲν
πταίω ἐγώ. Μήπως ἐγὼ ἐδίασα τὴν Ἀκτίνα νὰ
ἔλθῃ πρὸς ἐμέ; Ἐρώτησέ τὴν ἂν οἰκειοθελῶς δὲν
ἔπαιεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Εἴμαι ἀθῶος ἐγκλή-
ματος.

Πυροβολισμός ἀντιχεῖ καὶ πρὸς στιγμὴν τὰ πάντα περικαλύπτονται ὑπὸ καπνοῦ. Μία ὕλη συνετρίβη καὶ ὁ ἀὴρ εἰσορμᾷ καὶ ὁ καπνὸς διαλύεται καὶ ὁ Ἀλέξιος βλέπων τὸν Ἰλαρίωνα ὡχρὸν ὡς πτώμα, ἀλλ' ἀβλαβῆ, μαίνεται καὶ ὀρμᾷ κατ' αὐτοῦ, ὅτε τέσσαρες βραχίονες τὸν δεσμεύουσιν ὀπισθεν καὶ τὸν ρίπτουσι χαμαί, ὡς σκύβελον. Ὁ Ἀλέξιος παλαίει σθεναρῶς, ἀλλὰ τὸν κτυπῶσιν ὡς ἄγριον θηρίον καὶ τὸν ἐξασθενοῦσι διὰ πληγῶν, ἃς τῷ φιλοδωροῦσι διὰ ροπάλου κατὰ τῆς κεφαλῆς. Ὁ Ἀλέξιος πίπτει, πλὴν προφθάνει νὰ συντρίψῃ τὰς σιαγόνας ἐνὸς τῶν δημίων του καὶ λιπεθυμῇ ὑπὸ τὸν σιδηροῦν γρόνθον τοῦ ἄλλου. Οὐδὲν ἠκούσθη πλέον περὶ αὐτοῦ.

Ἰτως ἀπύθανε.

(Ἔπεται συνέρσις)

BIRGINIA H EYATTEΛIAOY.

Ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ μνημοῦνου τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου τοῦ Γένους Ἀνδρίου τοῦ Σπαθάρη εἴη παραθέσθαι Κυριακῇ 8ῃ Ἰσταμίνου ἡ Βοσπορίς, φόρον ἐπίσης ἔθνικων αἰσθημάτων ἀποτίνοσα πρὸς τὸν μεταστάνα ἔσχατον σοφόν, δημοσιεύει τὸν κάτωθι ἐπικήδειον ἀπαγγελθέντα κατὰ τὴν κηδείαν αὐτοῦ ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τῆς Μεγ. Σχολῆς ὑπὸ τοῦ ἐνὸς γράψαντος τῶν τελεοφορίων της.

ΘΡΗΝΟΣ

εἰς τὸν ἀοίδιμον Καθηγητὴν

ΑΝΔΡΕΑΝ ΣΠΑΘΑΡΗΝ

ἀπαγγελλοίς πρὸ τοῦ τάφου του

ὑπὸ **Δημ. τριγίου Μ. Γεράκη**

ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.

Πολυσέβαστε τοῦ Γένους διδάσκαλε,

Ἐφθάσαμεν λοιπὸν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον; χθὲς ἐν σκοτεινῇ καὶ ζοφερᾷ στιγμῇ ἡ ὑσπληγὴ ἐρρίφθη καὶ οἱ παλαισταὶ ἔδραμον ἵνα τὸ ἄθλον λάβωσι πλὴν οἷα ἀπάτη, οἷα ἀπογοήτευσις! ὁ ἐλάνοδίκης κείται ἀνυδρὸς, ὁ ἀγνωσθέντος νεκρὸς! ἀδυνατοῦμεν νὰ πιστεύσωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν! εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι πράγματι πρὸ ἡμῶν κείται νεκρὸς ὁ Διδάσκαλος τοῦ ἔθνους; Σὺ, ὁ τοσαύτας καὶ τηλικαύτας θυσίας ἀντιμετώπισας στερέμνιος κορμὸς ἔπεσας ἐν μαῖᾳ τοῦ παν-

δαμάτορος ριπῇ; Σὺ, ὁ ἀταρβῆς ὀπλίτης τοῦ καθόντος, ὁ θαρσαλέος βιοπαλαιστῆς, ὁ μαχητῆς τοῦ θανάτου ἡττήθη; ὑπ' αὐτοῦ; ἀδυνατοῦμεν τῷ ὄντι νὰ πιστεύσωμεν! Ἐλιγγος κατέχει τὰς διανοίας καὶ βαρυαλγῆς θλίψις δάκνει τὰ σπλάγχχνα ἡμῶν.

Πλὴν αἱ περὶ τὸ σκῆνός σου ἀνημμέναι νεκρικαὶ λαμπάδες, οἱ δακρυόεντες τῶν περιστοιχούντων σε ὀφθαλμοί, οἱ δακνόμενοι ὑπὸ τῆς λύπης μαθηταὶ σου, τὰ καρδιοβόρα δάκρυα καὶ εἰλικρινεῖς λυγμοὶ τῶν κατοικούντων τὴν βασιλίδαν ταύτην πόλιν, διαδηλοῦσι τὴν πραγματικότητα, διατρανοῦσι τὴν πικρὰν ἀλήθειαν καὶ διακηρύττουσι τὸ θλιβερόν γεγονός τῆς σήμερον ἡμέρας.

Δὲν θὰ σὲ ἴδωμεν λοιπὸν πλέον ἐπὶ τῆς ἀπορφανισθείσης καθηγητικῆς ἑδρας σου, διδάσκοντα τὰ δόγματα τοῦ Εὐκλείδου, τοῦ Ἀρχιμήδους, τοῦ Ἡρώου, τοῦ Ἰππάρχου, τοῦ Πτολεμαίου καὶ τῶν λοιπῶν τῆς σοβαρῆς καὶ σεμνοτάτης Στοᾶς καὶ Ἀκαδημίας σοφῶν. Δὲν θὰ σὲ ἴδωμεν πλέον φροντίζοντα, ὅπως διαχύσῃς τὰς τούτων πιθανότητας. Δὲν θὰ ἀκούσωμεν τοῦ λοιποῦ τὰς ἐμβριθεῖς σκέψεις σου, τὰς συνετὰς συμβουλὰς καὶ νοθεσίας σου, ἃς ἐκάστοτε ὡς τιμαλφὴ ἐναύσματα ἐνετίθεις εἰς τὰς ἀπαλὰς ἡμῶν καρδίας. Διότι, οἱ μοι! τὸ μελίρρυτόν σου χεῖλος τὸ τὸ ἄγνόν ἀνάθημα τῆς ἀληθείας ἀπαγγέλλον σείσθηκε καὶ οὔτε πλέον φιλοσοφεῖς, οὔτε ἀστρονομεῖς, οὔτε φυσιολογεῖς, ἀλλ' οὔτε, φεῦ! ἔχνης τι τῆς εὐφραδείας καὶ ἐπιστημονικῆς σου ἱκανότητος ἐνδεικνύεις. Δὲν θὰ σὲ ἴδωσι τοῦ λοιποῦ οἱ ἐνδείς καὶ ἄποροι μαθηταὶ σου, εἰς ὧν τὰς πληγὰς ἐπέχεες πάντοτε ἔλαιον καὶ στοργήν. Ναί, ἥσο ἡ εἰκὼν τῆς φιλανθρωπίας, ὁ ταχύς ἄρωγός τῶν πενομένων καὶ ἀναξιοπαθούντων, παρέχων ἐν ἀγάπῃ πᾶσαν συνδρομήν εἰς τοὺς ἀποκλήρους τῆς ἀνθρωπότητος. Ναί, ἥσο τὸ τέλειον ἀρχέτυπον τῆς προθυμίας ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν διδασκαλικῶν καθηκόντων σου, ἅτινα ἐξετέλεις πάντοτε μετὰ θρησκευτικῆς ἀκριβείας. Τοιοῦτον διάκοσμον σὲ ἐθεώρει ἡ κοινωνία, τοιοῦτον ἡ πρεσβυγενὴς καὶ περιώνυμος τοῦ Γένους ἡμῶν Σχολή, ἡ φύλαξ αὐτῆς τῶν πατρῶν ἡμῶν ἀγαθῶν καὶ κιβωτὸς τῶν εὐγενῶν παραδόσεων, ἧς τὸ ἄσβεστον πῦρ ὡς ἔστις ὑπεδαύλιζες ἵνα ἐκ τούτου εἰς τοὺς

κόλπους ἡμῶν ἐναποθέτης. Τοιοῦτον οἱ προσφιλεῖς σοι μαθηταὶ σου, ὧν τὰ ἐνδόμυχα πρὸς σὲ αἰσθήματα μετ' αἰδίου εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῇ πολυτίμῃ διδασκαλίᾳ σου καὶ βαρυαλγούσης καρδίας ἐπεχείρησα ἀσθενῶς νὰ σοι ἐκφράσω. Ἡ κοινωνία, ἥτις ἐν τῇ ἐκτιμῇ τῶν ἐν αὐτῇ διακριμένων ἀνδρῶν οὐδέποτε πλανᾶται, σὲ ἐξετίμησε καὶ σε ἠγάπησε, διότι ἔλαβε μακρὰν πείραν τῆς τιμιότητος καὶ εἰλικρινείας σου καὶ τῆς μετ' αὐταπαρνησίας ἐκτελέσεως τοῦ ἱεροῦ καθήκοντός σου.

Ἡ ζωὴ σου, ἀείμνηστε διδάσκαλε, ἦν δι' ἡμᾶς πρότυπον ψυχικῆς εὐεστουσίας καὶ ὑγείας, ὁ δὲ θάνατός σου, θάνατος δικαίου καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότος ἀνδρός, προξενεῖ καίριον τραῦμα οὐ μόνον εἰς τὴν βαρυπενθοῦσαν οἰκογένειάν σου, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν καθ' ἡμᾶς κοινωνίαν καὶ τὸ ἔθνος, ὅπερ ἕνα καὶ μόνον ἄνδρα, οἷος σὺ, εἶχεν, Ἀνδρέαν τὸν Σπαθάρην! Ἐγέρθητι ἐπὶ μικρὸν καὶ ἴδε κύκλῳ τοῦ φερέτρου σου παρισταμένους τοὺς πολυφιλήτους μαθητάς σου, βύθιον ἐκ μέσης καρδίας τὸν στεναγμὸν ἀναπέμποντας ἐνώπιον τῆς ὠχρᾶς καὶ παγερᾶς μορφῆς σου! Ἐγέρθητι καὶ ἴδε περίξ σου Ἱεράρχας καὶ διδασκάλους, φίλους καὶ οἰκείους, οὓς τὰ μεγάλα καὶ σπάνια ἠθικά καὶ πνευματικά χαρίσματα σου περισυνήγαγον σήμερον εἰς τὸ μεταίχμιον τοῦτο τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ὅπως ἐν ὁμοθυμῳ θρηνηδὶν καὶ καρδιοβόρῳ πένθει σοὶ προσφωνήσωσι τὸ ὕστατον ἀλλὰ καὶ θλιβερόν χαῖρε! Πλὴν οὐχί! δὲν λυπείται σὲ τὸν θνόντα πᾶς φιλοσοφῶν. ἐπὶ τῶν ἐκάστοτε ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ συμβαινόντων, διότι ἐκ τῆς καθημερινῆς πείρας πείθεται ἀδιστακτικῶς, ὅτι ἡ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ ἀνθρώπου διαμονὴ εἶναι ἐπικηρος καὶ βραχεία, χρησιμεύουσα μόνον ὡς μικρὸς τις σταθμὸς ταχυποροῦντος ὁδοιπόρου διὰ τὴν ἄνω ζωὴν, τὴν μακαρίαν καὶ μακραίωναν. Οἰκτεῖρει μόνον τὴν πνευματικὴν ἡμῶν τροφὴν, ἣν ὀφθαλμὸς πονηρὸς ἐβόσκηκε, στερηθεῖσαν ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου ἕνα τῶν διαπρεπετέρων αὐτῆς καθηγητῶν καὶ θρηνοῦσαν ὡς ἡ Ἐκάβη τὴν στέρησιν τῶν τέκνων της. Οἰκτεῖρει ἡμᾶς τοὺς ἀπορφανισθέντας μαθητάς σου, οἵτινες θαλερόν λειβόμεν καὶ ἐς αἶθ' ὅθ' ἐλθόμεν δάκρυ, διὰ τὴν οὕτως ἐξαπίνης γενομένην ἐξ ἡμῶν μετὰστασίν σου.

Καὶ νῦν πορεύου, πολὺκλυστε τοῦ Γένους Διδάσκαλε, πρὸς τὰς χώρας τῶν μακάρων, ἐνθα τόσοι καὶ τόσοι περιδοῖσι προκάτοχοι συνάδελφοί σου ἀνοικταῖς ἀγκάλαις σὲ ἀναμένουσιν, ἵνα συνδέσῃς τὴν ἄλυσσον τῶν ἀποικομένων σοφῶν. Ἀνάγγειλον αὐτοῖς ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν τῶν ἐπιγόνων οὐδέποτε ἐξαλειφθήσεται ἀεὶ ὡς αὐτῇ ἐνὶ στήθεσσι μένη, καὶ σφιν φίλα γούνατ' ὀρώρη, δι' οὓς κατέβηλον μόχθους ἵνα διαχύσωσι τὸ ἄπλετον καὶ ἀειφειγγὲς τῶν γραμμάτων καὶ τῆς σοφίας φῶς, δι' οὗ τὸ Γένος ἡμῶν εὐκλεῖς καὶ ἀθάνατον κατέστη. Πορεύου, χρηστάτατε διδάσκαλε, καὶ γίνωσκε ὅτι οὐδεὶς τῶν παρόντων ἢ ἀπόντων μαθητῶν σου, οὐδεὶς τῶν ἀξιωθέντων τῶν σοφῶν δωρεῶν καὶ χαρίτων σου ἐπιλησθήσεται σοὶ ποτε, ἀλλ' ἐς αἶθ' ὅθ' ἐλθῇ τῇρησαι ἀγῆρω τὴν μνήμην σου. Τὸ δὲ ἐνδοξον καὶ πολυσέβαστον ὄνομά σου διαμενεῖ ἐγκεχαρκαγμένον ἐν τῇ μεγάλῃ βίβλῳ τῶν γενναίων καὶ μεγαθύμων ἐκείνων διδασκάλων, ὧν τὸ μνημόσυνον οὐκ ὀλλυταί ποτε, ἀλλ' ἀκαίον πάντοτε καὶ νεάζον μετ' ἀλήστου εὐγνωμοσύνης θὰ διαβιβάζηται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Τοῦτό σοι, σεβαστὲ διδάσκαλε, παρ' ἡμῶν τὸ ἐντάφιον ταῦτα ὡς ἀπαρχὰς εὐγνωμόνων μαθητῶν τοῦτον τὸν παρ' ἡμῶν κόσμον, ὃν παρὰ σοῦ διὰ τῆς μετριοφρονος διδασκαλίας ἐλάβομεν, ἦν φεῦ, κατεκάλυψεν ὁ πικρὸς τοῦ θανάτου λίθος, ἃς δεχθῇ ἡ εὐγενὴς σου ψυχὴ.

Καταλείπων δὲ ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς ὀρφανούς, μὴ καταλίπῃς καὶ ἐν οὐρανοῖς. Δέου, ὦ μακαρία ψυχὴ, ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου ἡμῶν. Ἐπίβλεπε δὲ καὶ ἐπὶ τὴν Μεγαλάννημον Σχολήν, ἣν τοσοῦτον φλογερῶς ἠγάπησας καὶ περίεπε αὐτήν, ἱκετεύων καὶ δυσωπῶν τὸν φιλόανθρωπον Κύριον ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς διαδόσεως τῶν φώτων ἀνά τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολήν. Ἀπόδεξαι πρῶτος ἐκ τῆς γῆς τῶν πρᾶξων καὶ τὸν λιτὸν ἐξόδιον τοῦτον θρῆνον, καίτοι ἀπολειπόμενον πολὺ τῶν μεγάλων σου ἀρετῶν καὶ ἀνδράτων σου πόνων, ὃν σοι προσφέρει μετὰ πένθους ἐκ μέρους πάσης τῆς πλειάδος τῶν μαθητῶν ὁ ἐς αἶθ' εὐγνωμόνων μαθητῆς σου.

Τοῦ μεγάλου καὶ σοφοῦ τοῦ Γένους διδασκάλου Ἀνδρίου Σπαθάρη αἰωνία ἡ μνήμη!

Δημήτριος Μ. Γεράκης.

Η ΑΛΗΘΗΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ

Ποῦ κεῖτ' ἡ ἀληθὴς εὐδαιμονία ; . . .
Οὐδεὶς γινώσκει ἐξ ὑμῶν, μωροὶ θνητοί!
Ὑλὴν ζητεῖται . . . Ματαιοπορία ! . . .
Εἴν' ὅλως ἰδεώδης, ἄνλος αὐτῇ.

Τίς ποτ' ὑπῆρξεν ἀληθῶς εὐδαιμων
Ἐχὼν τοῦ κόσμου αὐτοῦ πᾶν ἀγαθόν...
Ἐκ συγκινήσεως τίς εἶπε τρέμων,
« Εἴμ' εὐτυχὴς ! » μὴδὲν, μὴδὲν ποθῶν;

Ἐὰν τὸ λάμπον Σύμπαν σοι δωρήσουν,
Πλὴν ἔν σοι λείπει μόνον, μάταιε θνητέ!
Εἰσέτι θὰ ζητῇς τὰ σ' ἐλεήσουν,
Διότι δὲν θα εἶσαι εὐτυχὴς ποτέ.

ὦ! ἔλθετε ἐγὼ τὰ σὰς τὴν δώσω,
Νὰ γίνετε μακάριοι, τρισευτυχεῖς.
Μ' οὐράνιον χαρὰν τὰ σας πληρώσω,
Δάβετ' αὐτὴν!... Εἴν' ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Νέοι κληρονόμοι τοῦ Μανδρατζόγλου ἔφθασαν κατ' αὐτὰς εἰς Πειραιᾶ, ἀναμένοντα δ' ἐκεῖ καὶ ἄλλοι. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὅλοι ὅσοι ἔχουν μάνδρας θὰ παρουσιασθοῦν ἐπὶ τέλους ὡς κληρονόμοι τοῦ Μανδρατζόγλου.

Καὶ πάλιν ἡ χειραφέτησις.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ πνευματικῷ δικαστηρίῳ:

Ὁ πρόεδρος. — Διατί ζητεῖς νὰ χωρίσης τὸν σύζυγόν σου ;

Ἡ σύζυγος. — Ἀφ' οὗτου τὸν πῆρά, πρὸ εἰκοσι ἐτῶν, κάθεται ἄεργος καὶ τὸν διατηρῶ ἐγὼ μὲ τὸ βελόνι μου.

Ὁ πρόεδρος. — Τί λέγεις, σύζυγε ;

Ὁ σύζυγος. — Κύριε πρόεδρε, εἰμὶ ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικός.

Εἰς τὴν Αὐστραλίαν ὑπάρχει ἑλλείψις γυναικῶν, καὶ οἱ Αὐστραλιανοί, οἱ ὅποιοι εἶναι, ὡς φαίνεται, καλοὶ οἰκοκυρατοὶ, ἀπεφάσισαν νὰ ἀφῇσιν τὸν τόπον τῶν καὶ νὰ φύγουν, διότι δὲν θέλουν νὰ ζήσουν μόνοι, χωρὶς οἰκογένειαν, χωρὶς τὸ ἕτερον ἡμισὺ τῶν. Τί λοιπὸν γενήσεται ; Ἀπεφάσισαν νὰ στείλουν πράκτορας, ἀλίστους γυναικῶν, οἱ ὅποιοι νὰ περιέλθουν τὴν ὑψηλὴν ἀλιεύοντες γυναῖκας διὰ τοὺς καλοὺς Αὐστραλιανούς. Ἰδοὺ λοιπὸν μία εὐκαιρία καὶ διὰ τὰ γεροντοκόριτσα. Εὐλογητὸς ὁ Θεός ! Ἄς ἐπωφεληθῶν τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἃς ἀπέλθουν εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ἃς ἀπέλθουν ταχέως, ἐν ὧσ' ὑπάρχει ἑλλείψις, πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς ἐκεῖ τῶν πρακτόρων, καὶ ἔστωσαν βέβαιαι ὅτι θὰ ἐπιτύχουν, ὅτι θὰ κάμουν τὴν τύχην τῶν, διότι ἐπὶ τέλους δὲν ἀγνοοῦν ὅτι ὅσοι δὲν ἔχουν νὰ φάγουν ψωμί ἀπὸ ἀλεύρι, τρώγουν τοιοῦτον ἀπὸ κριθάρι καὶ ὅτι εἰς τὴν «ἀναβροχίᾳ καλὸν καὶ τὸ χαλάζι».

Ἡ σκηνὴ ἐν τινὶ ἐκκλησίᾳ τὴν Μεγάλην παρσκευὴν:

Εἰς δισκοφόρος ἵσταται ἐνώπιον γραίας καὶ κρᾶζει ἐπιμόνως:

— Γὰ τὸ λάδι, κυρία, γὰ τὸ λάδι !

Καὶ ἡ γραία:

— Πήγαινε 'ς τὸ καλὸ, χριστιανέ μου, καὶ μὴ μὲ κολάζης . . . Ἀκοῦς ἐκεῖ λάδι . . . μεγάλη παρσκευὴ ! . . .

Ἀφοῦ ὁ γάμος κατήντησεν ἐμπόριον ἔπρεπε νὰ ὑπαχθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰς συνθηκὰς τῆς ἀγορᾶς. Διὰ τοῦτο καθὼς ὑπάρχουν γραφεῖα μεσιτῶν, ἐξυπηρετοῦντα τοὺς ἐμπόρους, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν καὶ γραφεῖα προξενητῶν, χάριν τῶν βουλομένων νὰ ἔλθουν εἰς γάμου κοινωνίαν. Ἡ ἑλλείψις αὐτῇ, ἡ ὁποία ἦτο τόσον ἐπισηπὴ διὰ τὴν κοινωνίαν μας, ἐθεραπεύθη τελειοῦς. Πολλοὶ πρακτικοὶ καὶ ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι συνέλαβον τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως τοιούτων γραφείων, τὰ ὁποῖα ὠνόμασαν: «Πρακτορεῖα τῶν συνοικισίων». Ἡ ἰδέα ἐξοχος καὶ ἡ ἐπωνυμία ὑπερέξο-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

33

ΜΟΝΗ ΕΝ ΤΩ ΚΟΣΜΩ, ΗΘΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η'.

Μήτηρ καὶ θυγάτηρ.

(Συνέχεια)

Καὶ ἔγραψεν ἐν σπουδῇ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἐπιστολάς, ἃς ἐνεχείρισε τῷ Ἰακώβῳ.

— Ὑγίαινε, φίλε μου, τῷ εἶπε, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας θὰ ἔλθῃς εἰς συνάντησίν μας· θὰ σοὶ γράψω ποῦ εὐρισκόμεθα.

Ἐξῆλθε τῆς αἰθύσης, κατῆλθε ἐν τάχει, εἶρε τὴν Ἀλίκην καὶ τὴν Λουίζαν καθ' ὅλα ἐτοίμους καὶ εἰσῆλθε μετ' αὐτῶν εἰς τὴν ἄμαξαν.

Ὁ ἄμαξηλάτης, λαβὼν προηγουμένως ἀναλόγους διαταγὰς, ἐμαστίγωσε σφοδρῶς τοὺς ἵππους καὶ ἡ ἄμαξα εὐθὺς ἐξηφανίσθη.

Θ'.

Καρδιάς ἄλγη.

Ἡ Μαργαρίτα ἀπελθούσα τοῦ μεγάρου τῆς κυρίας Βάρνερ διηθύνθη εἰς τὰς μελλόν ἐρήμους δόους τῆς πόλεως καὶ μετὰ τινος ἐλιγμοῦ εὐρέθη ἀπέναντι ἐκκλησίας.

Ἡ καρδιά τῆς, πλήρης εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν οὐρανόθεν πεμφθεῖσαν ἀνελπιστὴν χάριν, εἶχεν ἀνάγκην θρησκευτικῆς διαχύσεως, ἐφ' ᾧ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναόν.

Ἰδὼς τῆς ἡμέρας ἐξηφανίστο, μεγάλα δὲ σκία ἔπιπτον τῇδε κακεῖσε ὑπὸ τοὺς λιθίνους τοῦ ναοῦ θόλους. Ἡ ἐπικρατοῦσα πανταχοῦ ἐπιβλητικὴ σιγή, αἱ παριστάσαι τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ εἰκόνας, πάντα ταῦτα ἐπηύξησαν τὴν κατάνυξιν τῆς Μαργαρίτας. Ἐγρονυπέτης πρὸ τοῦ Σωτῆρος καὶ προσευχήθη μετὰ θερμότητος· ἔμεινεν ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν μαρμάρων, ἐπὶ δύο ὥρας ὅτε ἀνηγέρθη ἡ ἐκκλησία ἥτο ἡδὴ ἔρμος καὶ τὸ σκότος βαθύ. Ἡσθάνθη ἀνακουρισθεῖσαν τὴν ψυχὴν καὶ ἀνέπνευσε μετὰ εὐφροσύνης μὲ βραδεία δὲ βήματα διηθύνθη πρὸς τὴν κατὰ κλίαν τῆς κυρίας Βάρνερ.

Καθ' ὅδ' ἐπὶ ἡρόντο στιγμαί, καθ' ἃς ἀνελογίζετο τὴν θύψιν τῆς διστυχῆς ἐκείνης γυναικὸς, ἀρ' ἢ; ὅ' ἀπίσπα τὸ τέκνον τῆς καὶ ἐδίττανεν. Ἀλλ' ὁ μητρικὸς ἔρως τὴν ἐνεθέρωνε περὺς, διελογίζετο δὲ καθ' ἑαυτὴν ὅτι διατελέσασα κειραμένη ἐπὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς Ἀλίκης τῆς, ὑποστῆσα τοσαῦτα· ἐπὶ δεκαπενταετίαν ἀληγῶνας, νὰ μὴ

χορ! Φρονοῦμεν ὅμως ὅτι τὰ ἐν λόγῳ πρακτορεῖα θὰ ἐξετέλουν πληρέστερον τὸν προορισμὸν τῶν, ἐὰν ἐδημοσίεον, ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος, καὶ τὸ δελτίον τῶν, κατὰ μίμησιν τοῦ Ἐμπορικοῦ Δελτίου, τὸ ὅποῖον νὰ περιέχῃ πληροφορίας ἀκριβεῖς περὶ τῆς κινήσεως τῆς πιάτσας, ἀναφορικῶς, ἐννοεῖται, τῶν συνοικισίων, περὶ τῆς ἀφθονίας ἢ ἐλλείψεως γαμβρῶν, περὶ τῆς ζητήσεως νυμφῶν, περὶ τοῦ ὑψωμοῦ ἢ ξεπεσμοῦ τῶν τραχυμάτων κτλ. Ἐστωσαν δὲ βέβαιοι οἱ διευθύνται τῶν «Πρακτορειῶν τῶν συνοικισίων» ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου θέλουσι παράσχῃ ἀνεκτιμητὸς ἐκδουλεύσεις εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ αὐξήσῃ τεραστίως τὴν πελατεῖαν τῶν.

Μεταξὺ τοῦ διευθυντοῦ «Πρακτορείου συνοικισίων» καὶ τοῦ πελάτου:

— Ἡ γυναικὶς ποῦ μ' ἐπροξένευσες εἶναι βραδύγλωσση.

— Τόσον τὸ καλλίτερον, θὰ εἶσαι γλυτωμένος ἀπὸ τῆ γλώσσας τῆς.

Ὁ κύριος Π . . . δὲν τὰ πηγαινέει καλὰ μὲ τὴν κυρίαν του. Πάντοτε ἐκφράζεται ὄχι εὐμένως περὶ αὐτῆς, ὅταν εὐρίσκεται ἐν στενῷ κύκλῳ. «Εἶναι, λέγει, τόσον ἀδιάφορος πρὸς ἐμὲ, τόσον ψυχρά, ὥστε δὲν ἔμπορῶ νὰ καθίσω πλησίον τῆς χωρὶς νὰ πάθω καταρροήν».

Ὁ κύριος Μελανδινὸς ἐπιμένει ζητῶν τὴν κατάρχησιν τῶν τόνων καὶ κηρυττόμενος ὑπὲρ τῆς ἀτονίας τῆς γλώσσῆς. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι, ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἀτονίας, τὸ ζήτημα πλέον ἐξέρχεται τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ κ. Μελανδινοῦ ὡς διδασκάλου καὶ ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἱατρικῆς Ἑταιρίας.

Μεταξὺ συζύγων:

— Τί μ' ἔφερες λοιπόν, φίλτατέ μοι, ἀπ' τὸ Παρίσι ;

— Σ' ἔφερα, ἀγάπη μου, ἓνα λαμπρὸν πρᾶγμα: τὴν ὥραν σύμφωναν μὲ τὸ ἀστεροσκοπεῖον τῶν Παρισίων. Ἰδοὺ: Εἶναι 9, 35 πρῶτα καὶ 43 δευτέρα !

Ἄντ . . . Παπ . . .

παραλάβω αὐτήν, τὴν κόρην της, θὰ ἦτο ἑλλειψὶς ἀγάπης, ἔγκλημα ἀληθείας.

— Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, ἔλεγε μετὰ πόνου. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, εἶναι κόρη μου.

Ἐξήκολούθει τὸν δρόμον της καὶ διελογίζετο τὴν εὐτυχίαν, ἣν παρὰ τῷ προσφιλεῖ αὐτῆς τέκνῳ θὰ εὕρισκε καὶ ἰλόκληρον φηκδόμει κόσμον χιμαϊρῶν.

— Νὰ τὴν θλίβω ἐπὶ τῆς καρδίας μου, νὰ τὴν ἀποθαυμάζω, νὰ τὴν ἔχω πάντοτε πλησίον μου, ὦ! ὅποια εὐδαίμονία, Θεέ μου!

Καὶ προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν μαρφήν της, διηρωτὰς ἂν εὐθὺς; θ' ἀνεγνώριζον αὐτὴν, καὶ ἡ καρδία της ἐπαλλεβιαίως καὶ ἡ κεφαλὴ της ἐπύρεσσιν.

Ἐφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ μέγαρον τῆς κυρίας Βάρνερ ἡ αναγκάστῃ δὲ νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς θύρας, τοσοῦτον ζωηρὰ ἦτο ἡ συγκίνησίς της.

Διευθύνθη πρὸς τὴν λιθίνην κλίμακα, ἀνῆλθε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. Ὁ Ἰάκωβος ἐνησχολεῖτο εἰς τὸν καθαρισμὸν τῶν ἐπίπλων.

Ἡ Μαργαρίτα ἐζήτησεν νὰ ἴδῃ τὴν κυρίαν Βάρνερ, δὲ γηραιὴς θεράπων παρετήρησεν αὐτὴν προσεκτικῶς.

Ἡ Μαργαρίτα ἐζήτησε αὐτὴς τὴν κυρίαν.

— Δὲν εἶναι ἔδω, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος ἀνασχολούμενος εἰς τὸ ἔργον του.

— Δὲν εἶναι ἔδω; ἐπανέλαθεν ἡ Μαργαρίτα ἐκπληκτος.

— Ὅχι.

Ἡ Μαργαρίτα ἐκαθίσθη ἐπὶ τῆς θύρας, δὲ ὁ Ἰάκωβος τὸ δεύτερον παρετήρησεν αὐτὴν, ἀλλὰ διὰ τρόπον ὑπεμπαίνοντος. Τί περιμένετε λοιπόν;

Ἐκεῖνὴ ἐνοήσασα τοῦτο εἶπε·

— Θὰ τὴν περιμένω νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

Ἡ Μαργαρίτα ἠγέρθη αἰφνης.

— Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ; καὶ ποῦ εἶναι;

— Ἀνεχώρησεν.

— Ἀνεχώρησεν; ἀνερῶνησε . . . καὶ ἡ Ἀλίκη ποῦ εἶναι; ποῦ εἶναι;

— Καὶ αὐτὴ ἀνεχώρησεν, ἀπεκρίνατο ὁ θεράπων ἐκπλαγείς ἐκ τῶν ἐρωτήσεων τῆς γυναικὸς ἐκεῖνης καὶ ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου της διακεχυμένης φρίκης.

— Ἀλλ' ὅχι, δὲν εἶναι δυνατόν, παρετήρησεν ἡ δυστυχὴς· μοι εἶχεν ὑποσχεθῇ ἀπόλα νὰ με διχθῇ . . . Ἀλλὰ ποῦ εὐρίσκονται; ἠρώτησεν αὐτὴς τὸν Ἰάκωβον.

— Δὲν ἤξεύρω.

— Καὶ πότε θὰ ἐπιστρέψωσιν; . . .

— Καὶ αὐτὸ δὲν το ἤξεύρω, ἀπεκρίνατο μετὰ ψυχρότητος.

— Ἀνεχώρησαν! ἀπῆλθον! ἀνερῶνησεν ἡ τλήμων μήτηρ . . . Ἀ! ναί, ἐννοῶ τώρα, ἰδοὺ διατὶ με παρεκάλει νὰ τὴν ἀφίσω μόνην μετὰ τὴν Ἀλίκην . . .

Ὁ Ἰάκωβος εἰσῆλθε (ῥηται συνέχεια).

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Μᾶς ἦλθε πάλ' ἡ ἀνοιξὶς μ' ἀνθοπλασμένα κάλλι
καὶ 'ς τῶν δεινῶν τὴν ἀγκαλιά
μὲ τὴ γλυκερά του τὴ λαλιά
κάθε πουλὶ θὰ ψάλλῃ.

θ' ἀνοίξουν ἡ ἀμυγδαλαῖς, κατάλευκα θ' ἀνθήσουν·
θὰ πρασινίσουν τὰ βουνά
καὶ σὰ λειβάδια τὰ τεργὰ
κοπάδια θὰ σκρτήσουν.

θ' ἀκούσωμε καὶ τὸ βοσκὸ μὲ τὴ γλυκερὰ φλογέρα,
κ' ἡ βοσκοπούλα π' ἀγαπᾷ
γλυκὰ μαζὶ του θὰ σκορπᾷ
τραγούδια στὸν αἶρα.

Πάλιν οἱ νέοι μὲ χαρὰ λουλούδια θὰ μαζώσουν·
στεφάνια θὰ νὰ πλέθουνε,
τὸν Ἔρωτα θὰ τρέφουνε
μ' αὐτὰ τὰ στεφανώσουν.

Χαρήτε νέοι τὰ χρυσὰ τὰ ρεῖα τὰ δροσῦτα·
ἔρχεται γῆρας ξαφνικά,
φεύγουν ἐκεῖνα τὰ γλυκὰ,
τὰ φροπλάσματα ρεῖα.

Χαρήτε, κρέατε παντοῦ ὅπου λουλούδι ἀνθίζει·
μὴ βλέπετε τὸν ποιητὴ
ἐμένα λύπη μὲ κρατεῖ,
πικρὰ μὲ βασανίζει.

Δὲν χαίρεται, δὲν εὐθυμεῖ καρδία σπαραγμένη·
μόνο στὸν τάφο ἡμπορεῖ,
στὸν κρῦο τάφο νὰ εὐρῇ
ἐλπίδα ἢ καὶ μένη.

Παναγ. Ι. Χ" Βασιλείου.

ΤΟ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ὅτε κατῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον ἡ νεᾶνις εὐρυσκετο ἐν προφανεῖ νευρικῇ ταραχῇ καὶ μόλις ἀπῆντα εἰς τοὺς λόγους του.

Ὁ Ἰάκωβος κατατεταραγμένος ἐξῆλθεν εἰς τὸ ἄλσος καὶ μεταβάς εἰς τοὺς σταύλους ἔλαβεν ἱππον καὶ ἔτρεχε πρὸς τὰ δάση ὡσεὶ θέλων διὰ τῆς ἱππεύσεως νὰ δαμάσῃ τὴν σκληρὰν ἀβεβαιό-

τητα ἐν ᾗ διετέλει. Ἐδείπνησεν εἰς ἐξοχικὸν πανδοχεῖον καὶ ἐπέστρεψε νύκτωρ.

Τὴν ἐπαύριον ὡς καὶ τὴν μεθαύριον τὸ πρόσωπον τῆς Μαγδαληνῆς προσέλαβεν ὄψιν μελαγχολικὴν καὶ τὸ βλέμμα της θλιβερώς προσηλοῦτο.

Ἡ τρίτη ἡμέρα ἐπεφύλλαττεν εἰς τὸν Ἰάκωβον εἰδήσιν θλιβερωτάτην. Ἡ Μαγδαληνὴ εἰδήλωσεν ὅτι ἔλαβε τὴν προτεραιὰν ἐπιστολὴν τῆς θείας της, προσκλούσης αὐτὴν ὅπως διέλθῃ χρόνον τινα παρ' αὐτῇ.

Ἐνεκα δὲ λόγων υγείας, ἀπεφάσισεν ὅπως συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς θείας της.

Ἡ Κυρία Ρωκούρ καὶ ἡ θυγάτηρ της καίτοι ἠθέλησαν νὰ τὴν κρατήσωσιν, οὐχ ἥττον ὑπεχώρησαν εἰς τὴν ἐπιμονὴν τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ Ἰάκωβος μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ ἄλλην λύσιν ἐν τῇ ἀπορίᾳ του ταύτη, ὑπέθεσεν ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἠγάπα αὐτόν. Ὅθεν ὤφειλεν οὕτω νὰ ἀποχωρισθῇ αὐτῆς ἄνευ μεγάλων ἐλπίδων.

Ὁ μεταξὺ αὐτῶν ἀποχαιρετισμὸς ὑπῆρξε σχεδὸν ψυχρὸς.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Μαγδαληνῆς οἱ πάντες διηρωτῶντο ποῖα ἄρα γε ἦτο ἡ θλίψις τῆς νεάνιδος;

Μόνη ἡ Κυρία Ρωκούρ, διὰ τῆς ἰδιαζούσης εἰς τὰς μητέρας ἀντιληπτικότητος, ὑπέθεσεν ὅτι σχίσαις τις ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Μαγδαληνῆς καὶ τῆς παρατηρουμένης θλίψεως τοῦ υἱοῦ της. Οὐχ ἥττον ὅμως δὲν ἐτόλμησε ν' ἀποκαλύψῃ τι.

Ἐξεπλήσσοντο ὅμως πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ μὴ λαμβάνοντες ἐπιστολὴν τῆς Μαγδαληνῆς· οὕτω δὲ ἡ κυρία Ρωκούρ ἔγραψε πρὸς τὴν θείαν τῆς Μαγδαληνῆς, ἥτις ἀπήντησεν ὅτι ἡ νεᾶνις ἦτο ἀσθενὴς καὶ κλινήρης. Μετὰ ἓνα μῆνα ἡ θεία τῆς Μαγδαληνῆς ἀνῆγγειλε τὸν θάνατον τῆς ἀνεψιάς της, τοῦθ' ὅπερ ἀπέδειξεν ὅτι ἡ αἰτία τῆς θλίψεως ἐκείνης τῆς Μαγδαληνῆς ἦτο ἡ κατάστασις τῆς υγείας της.

Ὁ Ἰάκωβος κερκυνόπληκτος ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης, ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ νεᾶνις τῷ εἶχε δωρήσει τὸ χαρτοφυλάκιον, ὡσεὶ ἐνθύμιον αὐτῆς προσδεδουλωμένης τὸ τέλος τοῦ βίου της. Κατακρημνισθεὶς δὲ εἰς βράχθρον θλίψεως διετέλεσεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀσθενής· θορυπευθεὶς τέλος, διή-

γαγε βίον μελαγχολικὸν καὶ διορισθεὶς εἰς διπλωματικὴν θέσιν ἐζήσῃ μακρὰν τῶν οἰκείων του. Παρῆλθον ἔτη. Ἐγένετο τεσσαρακοντούτης καὶ δὲν ἐνυμφεύθη, ἀλλ' ἤθελε, παρ' ὅλας τὰς παροτρύνσεις τῶν φίλων του νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν πορείαν τοῦ βίου του, μόνος καὶ τεθλιμμένος.

Τυχὼν ἀδείας μετέβη εἰς τὸν πατρικὸν οἶκόν του. Οἱ γονεῖς του εἶχον ἀποθάνει, ἡ δὲ ἀδελφὴ του εἶχε νυμφευθῇ.

Ἄμα ἔφθασεν ἐκεῖ ὁ γηραιότερος τῶν ὑπηρετῶν του ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν διαχείρισιν τοῦ κτήματος, τῷ ὑπέδειξεν ὅτι τὸ κυνηγετικὸν περίπτερον κατερειπωθὲν εἶχεν ἀνάγκην ἢ ἀνοικοδομήσεως ἢ τελείας κρημνίσεως. Ἀπεφασίσθη οὕτως ἡ κρημνισὶς αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐκόπησαν οἱ πυκνοὶ θάμνοι τοῦ περιβάλλοντος. Ὁ Ἰάκωβος παρακολουθῶν τὴν ἐργασίαν ταύτην, παρετήρησεν αἰφνης ὅτι ὑπὸ τὸν κύπον τοῦ δρεπάνου ἐπεσεν ἀντικείμενόν τι καταγῆς. Κύψας δὲ εὗρεν ἐκθαμβος τὸ ὑπὸ τῆς Μαγδαληνῆς δοθὲν αὐτῷ χαρτοφυλάκιον!.. Ὅποια εἰρωνὴ αὐτῆς τύχης, ἥτις τῷ παρουσιάζει σήμερον, ὅτε τὸ πᾶν ἀπώλετο, τὸ ἐνθύμιον ἐκεῖνο, οὐ ἡ ἀπώλεια τότε εἶχε τόσον ταράζει αὐτόν! Ἐπανῆλθεν οἰκάδε καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ἐξήτασε τὸ χαρτοφυλάκιον ἀπολέσαν μὲν τὸν ἀρχικὸν χρωματισμὸν του, διατηρήσαν ὅμως ἀθικτὸν τὸ περιεχόμενον. Εὗρεν ἐν αὐτῷ παλαιὰς ἐπιστολάς καὶ ἐπισκεπτήρια, ἐνθύμια τῆς νεάνιδος.

Τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦτο εἶχεν ἀπολέσει τότε ὁ Ἰάκωβος, κύψας νὰ λάβῃ τὸ πτηνὸν ὅπερ εἶχεν φρονεῦσαι καὶ ἀφήσας αὐτὸ νὰ πέσῃ μεταξὺ τῶν λίθων ἀσυναισθήτως.

Ἦδη ἤνοιξεν αὐτὸ καὶ εἶδεν ἐπὶ τειμαχίου χάρτου γραμμάς τινας τῆς Μαγδαληνῆς Μοράνζ, αἵτινες ἔλεγον τὰ ἑξῆς: «Ἀγαπῶ καὶ νομίζω ὅτι ἀνταγαπῶμαι! . . . Ἡ ἰδιαιτέρα ἀγάπη καὶ τὸ πρὸς τὸν φίλον μου τῆς παιδικῆς ἡλικίας αἶσθημα τῶρα ἐξεδηλώθησαν. Ὅποιον χάραν θὰ ἤσθαι μὴν ἐν μοι ἔλεγεν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γίνω σύζυγός σου!»

Ὁ Ἰάκωβος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν γραμμῶν τούτων ἔμεινεν ὅλως ἐκθαμβος, μετανοῶν πικρῶς ὅτι κατὰ σκληρὰν μοιραϊότητα δὲν ἐξεδήλωσε τῇ Μαγδαληνῇ τὸν ἔρωτά του, ὡς ἐκ τῆς δειλῆς καὶ εὐκισθήτου φύσεώς του.

Ἐνόησε τότε ὅτι ὅταν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ νέα εἰσέρχεται ἐν τῷ περιπτέρῳ, εὐρέθη ἐνώπιόν του καὶ ἐνόμισεν ὅτι θὰ τῇ ἐξέφραζε τὸν ἔρωτά του, ἐκεῖνος δὲ ἔμενεν ἄφωνος· ἡ Μαγδαληνὴ ἐκλαδοῦσα τὴν σιωπὴν ταύτην ὡς ἐξ ἀδιφορίας καὶ περιφρονήσεως προερχομένην, ἀπηλπίσθη καὶ ἀπέθανεν ἐκ λύπης.

Μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινὸς ὁ Ἰάκωβος μετέβη ὡς ἐθελοντὴς εἰς Ἰνδοκίαν καὶ ἐκτεθεὶς ἐπίτηδες εἰς τοὺς κινδύνους, ἀπέθανεν ὑπὸ τὰς σφαίρας τῶν ἐχθρῶν.

Ἀγνώστ. Ἀριστοκλῆς

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Η «BYZANTIS»

Μὲ τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἴδωσιν ἀνακαινιζόμενον τὸν γέροντα πατέρα των αἱ θυγατέρες τοῦ Πελλίου πάλαι ποτὲ κατέκοψαν αὐτὸν εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ ἔβρασαν ἐντὸς λέβητος τῇ συμβουλῇ τῆς φαρμακίδος Μηδείας. Ἀλλ' ἐκείναι μὲν, αἱ εὐπίστοι, μάτην ἀνέμειναν ἐπὶ πολὺ νά τον ἴδωσιν ἀναπηδῶντα νεανίαν ἐκ τοῦ φονικοῦ λέβητος· ἡμεῖς ὅμως σήμερον βλέπομεν καὶ ἀσμένως χαιρετίζομεν τὸ θαῦμα τοῦτο ἐν τῇ γηραιᾷ ἀλλὰ καὶ νεαρᾷ «**Βυζαντίδι**». Γνωστὸν ὅτι ἡ «**Βυζαντις**» εἶναι τὸ πρῶτον ἐνταῦθα ἐκδοθὲν ἑλληνικὸν φύλλον ἀριθμοῦσα τὴν σεβαστὴν ἡλικίαν 47 ὅλων ἐτῶν, ἥτοι ἡμισείας σχεδὸν ἐκατονταετηρίδος. Ἀλλὰ σήμερον, μετὰ μακρὰν διακοπὴν, ὑπὸ τὴν δραστηρίαν καὶ πεφωτισμένην διεύθυνσιν τοῦ κ. Γ. Καρύδου ἀναγεννᾶται πολὺ καὶ τὴν ἡλικίαν ἀλλὰ καὶ νεαρὰ τὸ διάγραμμα, πλήρης σφρίγους καὶ ζωῆς, ὑποσχομένη νὰ παλαίσῃ τὸν ἀγῶνα τὸν εὐγενῆ, νὰ τελέσῃ τὸν εὐαγγῆ κλῆρον παντὸς δημοσιογραφικοῦ ὄργανου.

Τὸ κοινὸν τὴν ὑπεδέχθη μετὰ πρόφρονος καὶ εὐχρινεῖς χαρᾶς, ἐλπίζομεν δὲ καὶ εὐχόμεθα αὐτῇ ἀπρόσκοπτον καὶ θυμῆρες τὸ στάδιον καὶ μακροβιότητα μαθουσάλειον.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὁ Βεσούδιος βρυχᾶται! Ὁ τρομερὸς Βεσούδιος ἐφυπνίσθη· ἀπὸ τοῦ μακροῦ ἀπὸ πολλῶν αἰώνων ὕπνου του, αἰσθάνεται πάλιν φρυάττουσαν ἐν αἰντῷ τὴν πυρίνην αὐτοῦ καρδίαν. Ἡδὴ ὑπερμεγέθης στίλη καπνοῦ προσλαμβάνουσα ἐν καιρῷ νυκτὸς φλογώδη λαμπρὴν ὑψύεται ἐπὶ τοῦ κρατῆρός του καὶ ἀλαφρὰ βροχὴ τέφρας καταρρέει δλ' ἐν ἐπὶ τῶν παρειῶν του. Ὁ Θεὸς γενέσθω ἴλεως εἰς

τοὺς κατοίκους τῶν θελκτικῶν ὄσων καὶ ἐπιφόδων ἐκείνων μερῶν. Εἶθε μεταξὺ τῶν ἐξεργητῶν αὐτοῦ νὰ μὴ πάθῃ τις ὅ,τι πάλαι ὁ Πλίνιος, ὁ ἀκάματος τῆς ἀρχαιότητος φυσιοδίφης, ὅστις προσεγγίσας μετ' αὐταπαρνησίας χάριν μελέτης εἰς τὸν ἐξερευγόμενον κρατῆρα του κατεπόθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ εὗρεν οὕτω φρικώδη πύρινον τέφρον εἰς αὐτὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀλλὰ καὶ φοβερὸν ἀντικείμενον τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ μελετῶν.

Αἱ ράπτριαι ἐν Βουδαπέστη. Μετὰ τὴν ἐν Παρισίοις πρὸ τινος συμβᾶσαν ἀπεργίαν τῶν ἐργατῶν, ραπτριῶν ἤδη συμβαίνει τοιαύτη ἐν Βουδαπέστη. Αἱ δυστυχεῖς ἐργάτιδες, ἀπανταχοῦ ζητοῦσι τὰ αὐτὰ, ἥτοι αἷξιν τοῦ μισθοῦ των, ἐλάφρυνσιν τῆς ἐργασίας καὶ κατάργησιν τῶν νυκτερινῶν ἀγρυπνιῶν. Βεβαίως ἀφαιρῶνται ἀριστοκράτιδες, αἱ λέαιναι τοῦ συρμοῦ, πολὺ ὀλίγων ὑποπτεύουσιν, μὲ πόσον ἐρυθρὰ καὶ τρέμοντα ἐκ τῆς ἀγρυπνίας βλέπερα αἱ δυστυχεῖς πτωχαὶ κόραι ἐγκύπτουσιν ὑπὲρ τὸ φῶς τῶν λυχνιῶν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὡραίων ἐνδυμασιῶν των!

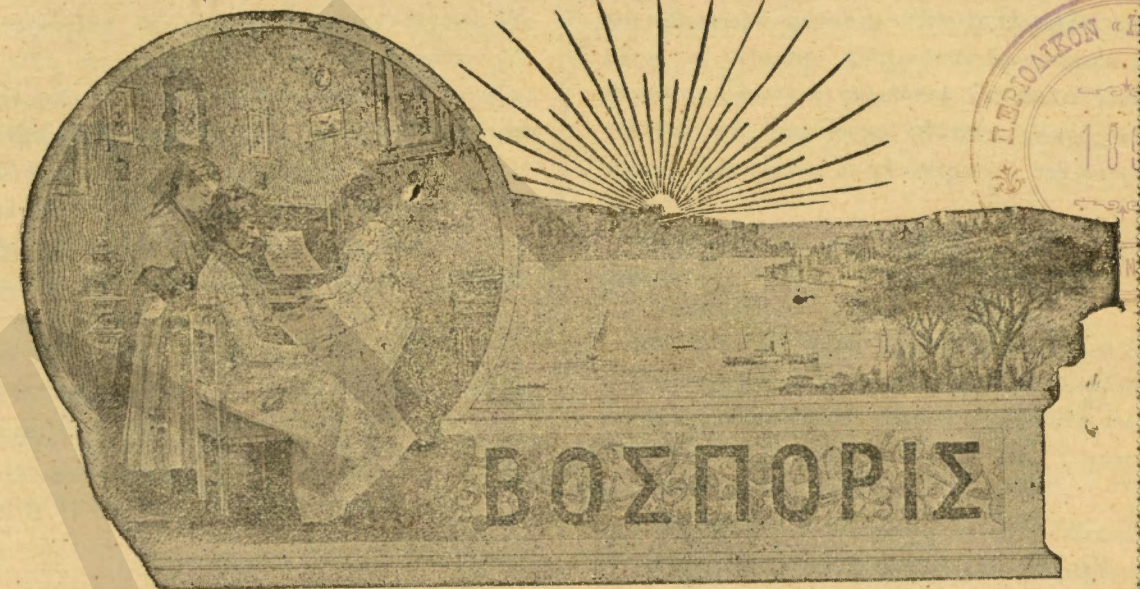
Ποιητὴς . . . κλέπτης! Ἐν τινι διαμερίσματι τῶν Παρισίων συνελήφθη νυκτὰ τινὰ εἰσελθόντα καὶ διαρπάζοντα τὴν οἰκίαν καλλιτέχνην τινὸς νεανίας εἰκοσιπενταετῆς Γαλατῆ τὸ ὄνομα.

Μετὰ τὴν κλοπὴν ὁ πρωτότυπος αὐτοῦ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης ἀτήκεν ἐπὶ ἐπίπλου πινὸς τεμάχιον χάρτου ἐπὶ τοῦ ὀπίσω εἶχε γεγραμμένην δι' ἑνὸς τετραστοίχου τὴν ὁμιλίαν τῆς πράξεώς του. Φαίνεται ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ τῶν Μουσῶν ἀλλὰ καὶ τοῦ κλοπαίου Ἑρμοῦ εὗρεσκε πολὺ ποιητικὴν τὸν βίβλινον αὐτοῦ τόλμημα καὶ ἀπαξίωσα· πρὸς τὸν παῖδα, ἠθέλησε νὰ τὸ ἀποκρυσταλλώσῃ διὰ τοῦ ἐμφέτρου λόγου, ἀναμφιβόλως ὅπως κοσμήσῃ ἡμέραν τινὰ τὴν βιογραφίαν του.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Κ. Μ. GaraMunteni. Ἐπιστολὴν καὶ συνδρομὴν σὰς ἐλάμβωμεν. Εὐχαριστοῦμεν. Τὴν πολύτιμον συνεργασίαν σὰς ἐπιθυμοῦμεν θερμῶς. — Κ. Μ. Β. Ταξάνιον. Γράφωμεν προσεχῶς. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐχρινεῖς ἐνδιαφέρον. — Κ. Μ. Τρ. Σουφλίον. Ὅλας τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ ἔργα ὡμῶν ἐλάμβωμεν. Δὲν τα εἶδομεν ἐν ἑνέκα πλείστον ἀσχολιῶν. — Δ. Β. Π. Ε. Μακροχώριον. Συγχαίρομεν εὐχρινεῖς δι' ὡρατον ἔργον. — Κ. Μ. Ι. Α. Χ. Ἰωάννινα. Ἀναμένομεν τὴν συνέχειαν. Γράφωμεν προσεχῶς. — Κ. Μ. Ι. Π. Σ. Μερζοβάν. Ἐγγράφον ἐλάμβωμεν. — Κ. Μ. Ε. Κ. Ἐνταῦθα. Ἀπ' τοῦδε θὰ ἔλθῃ τὸ φύλλον. Τὰ τέως ἦσαν, βλέπετε, ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεως ἡμῶν. Διὰ τὸν δὲν σὰς βλέπομεν; Ἐχω πολλὰ νὰ σὰς εἶπω.

Τύπας Γ. Α. Γεωργοπούλου Κουρσοῦμ Χὰν ἀριθμὸς 3.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΤΗ. ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ	Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διευθύνσιν.	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50	Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητῆς.	Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνουνται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσης τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τῆς Διευθυντρίας
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60		
Ἐν τῇ ξένῃ φράγ. γρ. 15		
Ἐξάμηνιοι κατ' ἀναλογίαν.		

—Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ**—

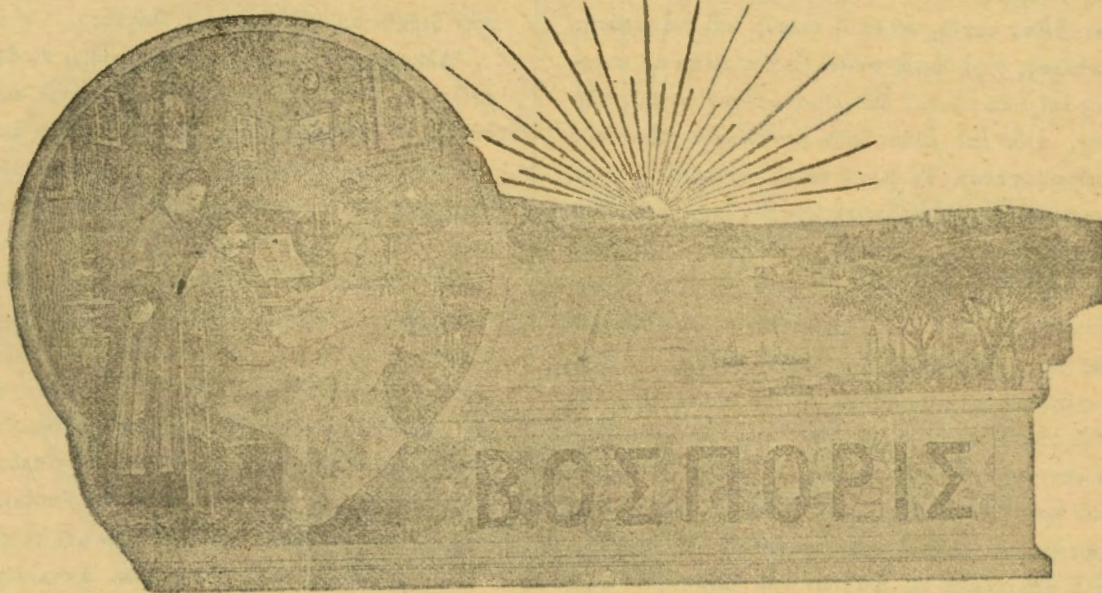
ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατᾶ Κουρσοῦμ-Χὰν ἀρ. 3.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ ἀλκοολισμὸς καὶ αἱ γυναῖκες (ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου). — Μουσικὴ Ἡπειρωτικὴ Ἀνθοδέσμη (ὑπὸ Ι. Χωρσιζάδου ἱατροῦ). — Ὁ πρῶτος Πρωτομαγιά, ποίημα (ὑπὸ Ἀλ. Ταβουλάρη). — Ἡ τοῦ Θεοῦ διήγησις (ὑπὸ Βιργινίας Π. Εὐαγγελίδου). — Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ (ὑπὸ Ἀλ. Ι. Ἀριστοκλῆους). — Μυθιστορία: Μόνη ἐν τῷ κόσμῳ. — Μουσικὸς Σύλλογος Ἑρμῆς. — Ἀνὰ τὸν κόσμον: Αἱ γυναῖκες καὶ τὸ ἀερόστατον. Ἀνελόμενοι τῶν λαχανικῶν ἱστορικὰ γεγονότα. — Ἐπιστολικὸς φάκελλος — Πίναξ τῶν περιεχομένων τοῦ Β'. ἔτους. (Παράρτημα τοῦ ἀριθμοῦ 58.

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμνήναι,
ἡδίσταρ συγγίαν»
Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ 675—8.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ τε ἐνταῦθα καὶ ἐν
τῷ ἐξωτερικῷ φιλόμουσοι συνδρομη-
ταὶ καὶ ἀναγνώσται τῆς «Βοσπορίδος»
ὅτι ὁ τέως ἐπ' ἐνοικίῳ διευθύνων ἐκ-
δότης αὐτῆς κ. Ἰωάν. Α. Χατζόπου-
λος οὐδεμίαν πλέον ἔχει σχέσιν πρὸς
τὴν «Βοσπορίδα». Ἐπομένως πᾶν οἰ-
ονδήποτε πρὸς αὐτὴν σχετιζόμενον
ἔγγραφον δέον ν' ἀπευθύνηται ἐφε-
ξῆς πρὸς τὴν Ἰδιοκτῆτριαν καὶ Διευ-
θύντριαν τῆς «Βοσπορίδος» Δεσπο-
νίδα Κορνηλίαν Α. Πρεβεζιώτου.

Πᾶσα δὲ ἀπόδειξις εἶναι ὅλως ἄ-
κυρος καὶ ἄσχετος πρὸς τὸ περιοδι-
κὸν ΕἰΜΗ ΜΟΝΟΝ Η ΦΕΡΟΥΣΑ ΤΗΝ ΥΠΟ-
ΓΡΑΦΗΝ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ καὶ τὴν
ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, ἥτις δὲν εἶναι ἡ
τέως ἐν χρήσει, ἀλλ' ἡ ἐν τῇ ΕΠΙΚΕΦΑ-
ΛΙΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΑΡΙΘΜΟΥ. Ἐπὶ τού-
του ἐφιστῶμεν ἰδιαζόντως τὴν προ-
σοχὴν τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν.

ΑΛΚΟΥΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Σύμπασα ἡ προσοχὴ τοῦ ἐν Εὐρώπῃ ἐπιστη-
μονικοῦ κόσμου κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν εἶ-
ναι ἐστραμμένη πρὸς τὴν δεινотάτην ἐκείνην πλη-
γὴν καὶ μάστιγα, ἥτις ἀπανταχοῦ τῆς ὑψηλοῦ
ἀπορροφᾷ τὸ χρῆμα, τὴν ὑγίειαν, τὸ πνεῦμα καὶ
τὴν ζωὴν τῶν κάτωτέρων ἰδίᾳ κοινωνικῶν τά-
ξεων καὶ ἥτις καλεῖται ἀλκοολισμός.

Ἀναμφιβόλως ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Φαραὼ ὁ ἀ-
πειληθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τῶν δέκα πληγῶν,
ὅπως ἐπιτρέψῃ τὴν ἔξοδον εἰς τὸν λαὸν τοῦ υἱο-
δατοσώστου προφήτου, ἔπραξε καλῶς πεισθεὶς
εἰς τὴν δεκάτην καὶ τελευταίαν τούτων. Ἄλ-
λως, ἂν ὁ Σαβαώθ ἔκρινεν ἀναγκάσιον νὰ τῷ
πέμψῃ καὶ ἐνδεκάτην πληγὴν καὶ ὡς τοιαύτην ἐ-
ξέλεγε τὸν ἀλκοολισμόν μεταβάλλον ὅλα τὰ ὕ-
δατα τῆς Αἰγύπτου εἰς αἷμα, ὡς πρότερον τὰ
μετέβαλεν εἰς αἷμα, τότε ἡ ἐνδεκάτη αὕτη πλη-
γὴ θὰ ἦτο αὕτη καὶ μόνη φοινικωτέρα καὶ ὀλεθρι-
ωτέρα διὰ τὸ εὐρὺ κράτος τοῦ Φαραώ, ἢ ὅλαι
οἱ αἱ δέκα πρότεροι.

Τὸ ὀλεθριώτατον τοῦτο καὶ φοινικώτατον ἀ-

ποτέλεσμα ἡ καταστρεπτικὴ αὕτη μάστιξ πα-
ράγει οὐχὶ πλέον ὑπὸ μορφήν παροδικῆς ὡς ἐκεῖ-
ναι θείας ὀργῆς, ἀλλὰ διαρκούς καὶ ἐνδημούσης
κατάρας, οὐχὶ ὡς ἡ πκνώλης ἡ ὁ κίτρινος πυρε-
τὸς ἐπὶ μιᾶς μόνον ἢ δύο μεμονωμένων γωνιῶν τῆς
γῆς, ἀλλ' ἐπὶ ὁλοκλήρων μεγάλων μερίδων τῆς
ἀνθρωπότητος. Τὸ μέγα τῆς ἐλάττωμα ἡ φοι-
νωτέρα ἰδιότης τῆς εἶναι ὅτι δὲν ἔχει ἰδίαν πα-
τρίδα. Πανταχοῦ εἰς ἀπάσας τὰς ζώνας καὶ πλάτη,
καὶ εἰς τὰς παγοστρώτους ὁδοὺς τῆς σιτυροφόρου
Ρωσίας καὶ ὑπὸ τὰς ζοφεράς ὀμίχλας τῆς Ἀλβιῶ-
νος καὶ ἀνὰ τοὺς δαιμονιώδεις δαιδάλους τῆς γαλ-
λικῆς πρωτεύουσας καὶ εἰς τὸν θάλλοντα ἥλιον καὶ
τὴν εὐανθοῦσαν χλωρίδα τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν,
ἀπανταχοῦ ἡ θεομηνία τοῦ ἀλκοολισμοῦ πηγύνει
τὸ κράτος τῆς, ἀπανταχοῦ ὁ Βάκχος κρατῶν τὸ
κατάρατον κύπελλον καὶ σύρων τὸ εἰδεχθῆς αὐ-
τοῦ ἐπιτελεῖον ἐκ Φαύνων καὶ Σιληνῶν, ὀρχεῖ-
ται γελῶν τὸν ἀπαίσιον τῆς μέθης γέλωτα, ὀρ-
χεῖται τοὺς ἔκφρονες καὶ ἱλιγγιώδεις χορούς του.

Ἀπανταχοῦ ἡ ὀλεθρία φιάλη παρίσταται ὡς
ὁ κακὸς δαίμων, οὐχὶ μόνον τῆς οἰκογενειακῆς
ἐστίας τοῦ μισθίου ἐργάτου, καὶ τοῦ μέτριου ἀ-
στοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἡθῶν καὶ τῆς τιμῆς τοῦ πο-
λυταλάντου εὐπατρίδου, τοῦ ἐπιδεικνύοντος μετὰ
στόμφου τὸ λάμπον αὐτοῦ οἰκίστημον.

Καὶ πανταχοῦ ὅπου τὸ πνεῦμα τῆς φιάλης
καταπνίγει καὶ ἐκμηδενίζει τὸ πνεῦμα τοῦ ἀν-
θρώπου, πανταχοῦ ὅπου τὸ ροφώμενον ποτήριον
ἀπορροφᾷ τὸ χρῆμα τὸ προωρισμένον διὰ τὸν λι-
τὸν ἄρτον τῆς ἐργατικῆς τραπέζης, διὰ τὰ ἐνδύ-
ματα τῶν ριγούντων τέκνων, διὰ τὰ φάρμακα τοῦ
ἀσθενοῦς τῆς οἰκογενεῖας μέλους, ἐκεῖ ἡ κατά-
πτωσις τῶν ἡθῶν παρκτηρεῖται γενικωτέρᾳ καὶ
ἐκνευριστικωτέρᾳ ὀσημέραι· ἐκεῖ τὰ κακουργή-
ματα καὶ αἱ αὐτοκτονίαι ἀποβαίνουν οἰονέν
συχνότερά, πρὸς δὲ καὶ προσλαμβάνουσιν ἀπαισιω-
τέραν καὶ μάλλον οὕτως εἰπεῖν σπληνιώσαν μορ-
φήν· ἐκεῖ τὰ σωματικὰ καὶ πνευματικὰ νοσήματα
προσοικειοῦνται χαρκατῆρας ἐπὶ μάλλον καὶ
μάλλον ἀλλοκτόνους, ἀποτροπίζους καὶ πρωτωτύ-
πους, δημιουργοῦντα νέα ὀσημέραι ἀντικείμενα
μελέτης εἰς τὴν ἱατρικὴν· ἐκεῖ τέλος τὸ μαῦρον
φαινόμενον τοῦ ἐκφυλισμοῦ σωματικοῦ, πνευματι-
κοῦ καὶ ἠθικοῦ ἐγκαθιδρύεται καὶ ἐπεκτείνεται ἀ-

κατάσχετον φέρον εἰς ἀπελπισίαν καὶ ἀποκαρδί-
ωσιν τοὺς μελετῶντας καὶ μάτην ἐκζητοῦντας
τὴν θεραπείαν αὐτοῦ κοινωνιολόγους.

Ἀλκοολισμός καὶ χειραφέτησις, ἰδοὺ αἱ δύο ἀ-
μελῆτοι μάστιγες τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου
τοῦ τε νέου καὶ τοῦ παλαιοῦ, ἀμφοτέραι ἐκδρά-
σματα παλίμπαιδος γήρατος ἡ νοσηρῆς φαντα-
σίας, ἀμφοτέραι ἀποτελέσματα ἀμὰ καὶ αἰτίας τῆς
αὐξανούσης ὁλονέν δυσχερείας τοῦ βίου, ἀμφο-
τέραι ἀπόρροια παθογενεῶς φορᾶς τοῦ καταρρέ-
οντος ὁλονέν σφρίγγους τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀ-
πανταχοῦ ἐν τε τῷ παλαιῷ καὶ τῷ νέῳ ἡμι-
σφαίρει ἐν καὶ τὸ αὐτὸ δηλοῦσαι: τὴν ἐξασθέγη-
σιν καὶ τὸ γῆρας τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς.

Δὲν τυφλώττομεν βεβαίως τοσούτῳ πρὸς τὰς
ὑπὸ τῆς ἱστορίας παρεχομένης ἡμῖν ἀπόψεως τοῦ
ἀρχαίου κόσμου, ὥστε νὰ νομίζωμεν ὅτι τὸ κοινω-
νικὸν φαινόμενον τῆς μέθης εἶναι ἀποκλειστικὴ
ἀπόρροια τοῦ σημερινοῦ γήρατος τῆς ἀνθρωπότη-
τος καὶ δὲν ἐπιθέτει τὴν μαύρην αὐτοῦ κηλίδα
καὶ εἰς τὰς μάλλον χρυσᾶς καὶ στείβοῦσας σελλί-
δας τῶν εὐκλειῶν τῆς ἀρχαιότητος ἡμερῶν. Οὐδ'
ἀγνοοῦμεν ὅτι ἡ κατασκευὴ τοῦ δολίου νέκταρος,
ἐλκουσα τὴν καταγωγὴν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ προπά-
τορος Νῶε, ἀπησχόλησε κατόπιν ὅλους τοὺς αἰ-
ῶνας μεταδοθεῖσα εἰς ὅλα τὰ ἔθνη ὑπὸ τῶν υἱῶν
αὐτοῦ, ἐξ ὧν οὐδ' ὁ καταγελάσας αὐτὸν ἐπὶ μέθῃ
ἀπηξίωσε νὰ διδάξῃ αὐτὴν εἰς τοὺς ἀπογό-
νους του.

Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα τὴν ὑψίστην τιμὴν, ἣν
οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον εἰς τὸ γλυκὺ μέθυ, ἀποδει-
κνύει, οὐχὶ τόσον οἱ καλλιτεχνικοὶ τοῦ Ἀνακρέον-
τος ἱαμβοί, οὐδὲ τόσον ἡ καλλιτεχνικὴ καὶ λίαν
ἐπιμελετημένη μορφή, ἣν ἔδιδον εἰς τοὺς ἀμφορεῖς
καὶ τοὺς κρατῆρας καὶ τὰ καθ' Ὁμηρον ἀμικύ-
πελλα δέπα τοῦ οἴνου, ὅσον ἡ ἀπόδοσις τοῦ
νέκταρος εἰς τοὺς θεοὺς αὐτῶν, οὗς ἐπλασαν μὴ
ἀρκουμένους εἰς τὴν ἀμβροσίαν, καὶ ὧν τὴν ἀθα-
νασίαν ἀνευ αὐτοῦ δὲν ἐθεώρουν μέγα εὐτύχημα.

Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν θὰ παρεκκολουθήσωμεν λεπτο-
μερῶς τὸ πλουσίως ἡμῖν ὑπὸ τῶν βιβλίων παρε-
χόμενον θέμα τοῦ πότου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις·
θέμα ὅπερ βεβαίως θὰ ἐξέτρεπεν ἡμᾶς καὶ τοῦ
σκοποῦ καὶ τῶν ὀρίων τοῦ παρόντος ἄρθρου. Θὰ
καταφθάσωμεν μόνον διὰ τῆς βραχείας ταύτης

παρεμβολής εις τὸ ἀποδεδειγμένον γεγονός ὅτι ἡ μέθη, ἥτις ἐπνίξεν ἐν ἐαυτῇ τὴν δαυμόνιον μεγαλοφυΐαν καὶ ἐπιχειρηματικότητά τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου παρεμβαλοῦσα φραγμὸν ὀχυρότερον τοῦ κοπέντος Γορδίου πρὸ τῶν σχεδίων του, ὧν ἐκτελουμένων, τίς οἶδεν ὅποιον σήμερον θὰ εἶχεν ἄποψιν ἡ ἀνθρωπότης; ἡ μέθη, λέγω, ἥτις εἰς τοὺς νεαροὺς τῆς ἱστορίας χρόνους, ὡς ὅλα τὰ πάθη τότε, ἐμεγαλοῦργει καὶ αὐτὴ ἐπὶ κακῷ ὡς αἱ ἀρεταὶ ἐπὶ ἀγαθῷ, ἐκφυλισθεῖσα ὡς ὅλα πάλιν τὰ πάθη σήμερον καὶ γενικευθεῖσα εἰς κοινὴν εἰς ἀπάσας τὰς τάξεις βαθμίδα καὶ ἀπολέσασα πολὺ ἐκτοῦ φόβου καὶ τῆς κατὰφρονήσεως, ὃν τότε ἐνέπνεεν, ἀπέβη πολὺ ἀπειλητικωτέρη ἢ πρίν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

(Συνέχεια ἀπὸ ἀριθ. 58)

Εἶναι γενικὸς πλέον κανὼν διὰ τὴν μουσικὴν ὅτι αὕτη μεταβάλλεται καὶ μεταρρυθμίζεται κατὰ τὰς ἐποχὰς παρακολουθοῦσα τὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ὥστε ὡς παρατηρεῖ ὁ κ. Ἑμ. Ροίδη, τόσοι ταχέως γηράσκουσι τὰ μουσικὰ ἔργα, ὥστε ἐλάχιστοι εἶναι οἱ σκοποί, ἔργα ἄλλως τε ἐξόχων μέλοποιων, οἱ διανύσαντες διάστημα μακρότερον τῶν πεντήκοντα ἐτῶν, ὅπερ ἄλλως τε εἶναι βραχυτάτον δι' ἔργα ὅποια τὰ καλλιτεχνικά. ⁽¹⁾

Τοῦ κανόνος τούτου οὐχὶ γενικῶς, ἐν μέρει ὁμως, ἐξαιρετέα τὰ δημοτικὰ ἄσματα, ὧν τινα ἐκατοντάδα ὅλην καὶ πλέον ἐτῶν ἀριθμοῦντα, ἀφθονοῦν καὶ σήμερον μετ' ἴσης ἢ καὶ μεγαλειτέρως εὐχαριστήσεως ἢ τὰ σύγχρονα ἡμῖν.

Τὸ ἀντρέχειν ὁμως εἰς ἀρχαιότερα ἐξηγείται ἐνταῦθα ἐκ τοῦ ὅτι ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, ⁽²⁾

(1) Βυζαντινὸν Ἡμερολογίον σελ. 90.

(2) Ι. Α. Χ. Ἡ Μουσικὴ τῶν Ἡπειρωτικῶν ἁσμάτων ἐν «Βοσπορίδι».

τὰ δημοτικὰ ἄσματα, στενωτάτα συνδεόμενα μετὰ τῆς ἱστορίας, ἀναφέρονται εἰς πρόσωπα ἢ γεγονότα ζωηρὰν καταλιπόντα ἐντύπωσιν παρὰ τῷ λαῷ καὶ διαμένουσιν ἀθάνατα ζῶντα μετ' αὐτοῦ ἀδικοσπᾶστος ἐν τῇ ἀναμνήσει τοῦ παρελθόντος.

Ἐν ἐκ τῶν τοιούτων ἁσμάτων εἶναι καὶ τὸ ἐπόμενον.

Σηκόνωμι πολὺ πρὶν δὴ ὦραις πρὶν νὰ φεῖη, παίζω νερό καὶ νύβωμι, μαντῆλι καὶ σπαγγιῶμαι.

Πλείστοι τῶν κατὰ καιροὺς περιηγητῶν, χάρις εἰς τοὺς ὁποίους πολλὰ ἱστορικὰ γεγονότα διεσώθησαν, ἐποίησαν καὶ συλλογὰς τῶν δημοτικῶν ἁσμάτων.

Ταῦτα τὰ γνωσθέντα τότε ἐν Ἑσπερίᾳ ἐκίνησαν τὸν θαυμασμόν τῶν σοφῶν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου διὰ τε τὸ ὕψος καὶ τὸ κάλλος τῶν ἐννοιῶν καὶ τὴν ἀπλότητα καὶ φυσικότητα τῆς ἐκφράσεως. Ὁ Chateaubriand μάλιστα ὁ δαυμόνιος συγγραφεὺς τοῦ «Πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ» καὶ ριψοκίνδυνος περιηγητής, ἐπιφέρει καὶ περὶ τῆς δημοτικῆς μουσικῆς κρίσεις τινάς, ἧς αὐτῆκος μάρτυς γενόμενος εὕρισκε κατὰφρονὴ τὴν ὁμοιότητα πρὸς εὐρωπαϊκὰς τῆς ἐποχῆς του μελωδίας. Ἄμα Ἑλλήν ὁρμεύς, λέγει, καθίστη ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἄρχεται ἄσματός τινος, ὅπερ ἐξακολουθεῖ ἄδων δι' ὅλης τῆς ὁδοῦ.

Τὰ ἄσματα ταῦτα εἰσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἑμμετροὶ διηγήσεις, δι' ὧν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Λίνου παραμυθοῦσι τὰς ἀνίας των.

Αἱ στροφαὶ τῶν ᾠδῶν τούτων εἰσὶ πολυάριθμοι, ἡ δὲ μελωδία πένθιμος καὶ πολὺ ὁμοιάζουσα τῇ τῶν παλαιῶν Γαλλικῶν ἁσμάτων.

Μία πρὸ πάντων τῶν μονωδίων τούτων, ἥτις εἶναι ὡς φαίνεται ἀρκούντως κοινὴ, διότι ἤκουον αὐτὴν ἀπὸ Κορώνης μέχρις Ἀθηνῶν, ἀναμνηστικὴ ζωηρότατα τὸ ἡμέτερον ἄσμα.

«Mon coeur charmé de sa chaine» κτλ Πρέπει ὁμως νὰ παύσῃ τις μετὰ τὸν τέταρτον στίχον πρὸ τῶν ἐπ' ᾧ τῶν toujours toujours.

Τὰ ἄσματα ταῦτα εἰσῆχθησαν ἄρα εἰς Πελοπόννησον ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν ἢ ὑπὸ τῶν Γάλλων, οἵτινες διαφέροντες πάντων ἐν ταῖς τοιαύταις ᾠδαῖς, συνεφώνουν ἰσως τῇ Ἑλληνικῇ εὐφείᾳ; Εἶναι ἄρα ταῦτα ἀρχαία; καὶ ἂν ὑποτεθῶσι τοιαῦτα ἄ-

νήκουσιν ἄρα τῇ δευτέρᾳ ἐποχῇ τῆς μουσικῆς τῶν ἐλλήνων ἢ ἀνάγονται εἰς τοὺς χρόνους τῶν ἡρώων;

Τὴν λύσιν τῶν ζητημάτων τούτων παραλείπω τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα δεινοῖς. Ἐνκυλον ὅμως μένει ἔτι εἰς τὰς ἀκοάς μου τὸ ἄσμα, ὅπερ οἱ πτωχοὶ ὁδηγοὶ ἔψαλλον νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, ἀνακτέλλοντος ἢ δύνοντος τοῦ ἡλίου, ἐν τε τοῖς σκυθρωποῖς πεδίοις τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐρώτα καὶ ἐν ταῖς ἐρημίαις τοῦ Ἀργους, τῆς Κορινθίας καὶ Μεγαρίδος. κ.τ.λ.

(Ἔπεται συνέχεια)

I. Ἀλ. Χαρισιάδης ἱατρός.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗΣ

«ΩΧΡΑ ΕΠΗ»

Ὡς τὴν πρωτομαγιά;

Ὅταν ἡ φύσις ἀναζῇ κ' ἡ χλόη ἀναθάλλει
Κ' ἡ ἀηδὼν τὸ ἄσμα τῆς τῶ ἐρωτύλου ψιλλίει,
Μ' ἀρέσκει λόφου θάλλοντος καὶ ἀνθηροῦ ἐπάνω
Ἐξαίφνης γ' ἀποθάνω.

Ὅταν ὡς ῥύμνη στολισθῇ ἡ γῆ, ὅταν βλαστήσῃ
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον κ' ἡ χελιδὼν ἰδρύσῃ
τὴν φωλεάν της, τ' ὄμμα μου μ' ἀρέσκει νὰ ὑγράνῃ
Καὶ στέγων γ' ἀποθάνω!

Ὅποταν Μάιος γλυκύς, εὐώδης ἀνατελλῇ
Καὶ πάντες μὲ μειδιάμα ἐξέρχοντ' εἰς τὰ χεῖλη,
Ποθῶ μὲ τῆς ἀγάπης μου τὸ πῦρ νὰ τοὺς θερμάνω
Καὶ φλέγων . . . γ' ἀποθάνω! . .

Εἰς Μάιος μ' ἐγέρρησεν, εἰς Μάιος πλὴν θέλω
Νὰ μ' ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν... Εἰς ἀκότος ἀνατέλλω!
Ἐγὼ δὲν ζῶ πλέον ἐδῶ . . . Εἰς μνήμα ἐν ἐπάνω
Μ' ἀρέσκει τὴν Πρωτομαγιά νὰ πέσω
γ' ἀποθάνω! . .

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

ΗΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ

Διήγημα πρωτότυπον

(συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 1)

Καὶ ἤδη ἡ ἀπελπισία ἦτο πλήρης.

Ἡ Ἀκτίς ἦτο ὑπὲρ ποτε μόνη καὶ δυστυχής. Ὅτε ἔμαθε τὴν ἐγκάθειρξιν τοῦ Ἀλεξίου, τὸ λογικὸν της ὑπενέδωκε. Τὸ φοβερὸν ἄλγος, ὅπερ ἐβαράθρωσε τὴν νεκράν της ὑπαρξιν ἐξεργάγη τῶρα. Τὸ σκάνδαλον ὑπῆρξε μέγα, ὑπεξέφυγεν ὅμως τὰς περιφρονήσεις τῶν γειτονιστῶν της, διότι, ἀπολέσσαν τὰς φρένας, ὁ δημόσιος οἶκος τὴν ἐκλείσεν εἰς τὸ βᾶθος φρενοκομείου, ὅπου ἔζησε μῆνας τινὰς ἀφανής, ἐν καταστάσει ἡλιθιότητος. Ἐπλανᾶτο ὡς φάσμα, σιωπηλὴ ὡς ἰχθὺς καὶ ἡμερος πάντοτε, μὲ τὸ γλυκὺ καὶ παιδικὸν βλέμμα της, ὅπερ ἤδη ἐπλανᾶτο πολὺ μακρὰν, ζητοῦσα ἴσως τὴν ἀποπτᾶσαν εὐτυχίαν τῶν πρώτων της χρόνων ἀφανισθείσαν διὰ παντός πλέον, διὰ παντός.

Τὸ ἄλγος προσέβαλε τὸ λογικὸν της, ἀλλὰ δὲν το ἐφόβευσε, καὶ ἡ Ἀκτίς γενομένη μήτηρ, ἐπανέκτησεν αἰφνης τὴν διανοητικὴν ζωὴν. Ὅθεν παραλαβοῦσα τὸ μικρὸν τέκνον της, ἀπῆλθε πρώτῃν τινὰ, παρκοδοῖσά εἰς τὸ ἀόριστον, τὸ ἄγνωστον. Δὲν ἔγινώριζε ποῦ νὰ στήσῃ τὴν σκηνὴν της, πανταχοῦ σύρουσα τὸ δνιδος, ὅπερ ἡ παρουσίᾳ τοῦ νόθου της καθίστα καταφανές. Αἱ παλαιαὶ της γειτονίσσαι ἠρκέσθησαν νὰ τὴν οἰκτεῖρουν καὶ τῇ στρέψωσι τὰ νῶτα. Κατ' ἀρχὰς τῇ ἰδωκάν ἐλεημοσύνην πλὴν ταχίως τὴν ἀπέπεμψεν ἐκ φόβου μὴ κατηγορηθῶσιν ὑπὸ τῶν κακῶν γλωσσῶν ὡς ἐλεῦσαι ἀμαρτωλὴν κόρην. Οὐδεὶς τὴν περιέθαλπεν, οὐδεὶς ἦτο πλέον πλησίον της ὅπως τὴν παραμυθήτῃ καὶ τὴν ἐνθαρρύνῃ, καὶ τοιοῦτοτρόπως παρεδόθη εἰς τὴν ἀπελπισίαν, ἥς ἐγένετο ἕρμαιον.

Ἄν δὲν εἶχε τὸ τέκνον της, θὰ εἰργάζετο. Ὅπου ὅμως παρουσιάζετο μετ' αὐτοῦ, ἀπιδιώκετο μετὰ προπηλακισμῶν καὶ καταφρονήσεως. Εἰς τὰς ὁδοὺς τῇ ἐπιθύρῳ εἰς τὸ πρόσωπον λόγους ἀσελγείς. Ἡ Ἀκτίς δὲν ἔνδοι, ἐξ ἐνστικτοῦ ὅμως ἀπειμακρύνετο καὶ ὅτε ἐνόει ἡ ψυχὴ της καταλαμβάνετο ὑπὸ δέους καὶ ἀγανακτήσεως, διότι ἡ ψυχὴ της ἔμεινεν ἀκόμη ἄγνη. Ἐλάμβανε τὸ παιδίον εἰς τοὺς κόλπους καὶ ἡ ὀργὴ της κατεστέλ-

λετο. Ἐλθισμένοι τότε ἐν μέρει τὴν συμφορὰν της εἰς τὸ μειδιάμα τοῦ παιδίου, ὅπερ ἦν ἡ ζωσα εἰκὼν τοῦ Ἰλαρίνου τοῦ παιδίου, ὅπερ ἀκαίρως τὴν ἀφύπνισε τῆς παραφροσύνης, ἥτις εἶχεν ἀναπαύσει τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς της.

Τί ἤθελε; τί ἐζήτει ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου τὸ ἔκνομον τοῦτο παιδίον;

Ἦλθεν ὅπως καταστήσῃ καταφανὴ τὴν ἔξουτελισμὸν τῆς παρθένου, ἦλθεν ὅπως ἐπιβληθῇ ὡς τιμωρὶς, ὡς καθήκον, ὡς ἐξέλασμός, καὶ διὰ τῶν κλαυθμηρισμῶν τοῦ ἀφύπνιζῃ τὴν ἐξουθενώσιν τῆς μητρὸς του. Ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ πταίσματος, ἡ προσωποποίησις τοῦ ἀμαρτήματος, ἡ δικιωνίσις τῆς πτώσεως τῆς κόρης, τὸ δνιδός της! . .

Ἡ Μαργαρίτα ἐφόβευσε τὸ τέκνον της χάριν τῆς τιμῆς, ἡ Ἀκτίς ὅμως, ἡ γλυκεῖα Ἀκτίς, ἡγάπα τὸ παιδίον ἐκεῖνο, — τὴν καταισχύνην της, ὅπως ἡγάπησε τὸν πατέρα του, — τὸν δῆμιόν της.

Εἶναι νῦν χειμῶνος βαρυτάτου. Ὁ ἄνεμος ὁλολύζει μετὰ τῶν ἀπεφυλισμένων δένδρων καὶ βαραιοῦται εἰς τὰς στενωποὺς ὠθῶν τὴν χιόνα, ἥτις περιδινεῖται ὡς χιονοστρόβιλος καὶ παρασύρει τοὺς ἐπρονόητους διαβάτας.

Τὸ ψῦχος εἶναι τότε δριμύ ὥστε τὸ ὕδωρ πηγνυται ἐντὸς τῶν δοχείων. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἀνέστιον πτωχόν! Ἀλλοίμονον εἰς τὸ λιμῶντον παιδίον, ὅπερ πλανᾶται κροῦον τὰς θύρας ὅπως ἐπαίτῃ τὸν ἄρτον τῶν ἀδελφῶν του. Ἡ αὐγὴ θέλει τοὺς εὖρει κεκαρωμένους εἰς γωνίαν τινὰ τῆς ὁδοῦ, ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης.

Ἐντὸς ἀθλίου ὑποστέγου, εἰς ὃ ὁ ἄνεμος ἐισέρχεται πανταχοῦ καὶ σαρόνει τὰ ῥάκη του, ἡ Ἀκτίς ἀγνώριστος ἐκ τῶν κακουχιῶν καὶ τῆς ἀπελπισίας, καθήμενη ἐπὶ ἀθλίας ἀχυροστρωμνῆς ἐντὸς τοῦ σκότους, διζυγζομένου ὑπὸ τῶν ἀντανάκλασεων τῆς χιόνης, κρατεῖ ἐπὶ τῶν ἰγόνων τὸ ἀπισκληρυμμένον σῶμα τοῦ τέκνου της, ἀποθανόντος πρὸ δέκκ ὥρων ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους.

Εἶναι παράδοξον τὸ πρόσωπόν της διατελεῖ ἡρεμὸν ὁμοιάζει πρὸς ἀγαλμα ἐκ γύψου ἢ χρυσῇ κόμῃ της καλύπτει τὸ στήθος της καὶ θερμαίνει τοὺς ἰσχνοὺς ὤμους της. Ἰσταται σιωπηλὴ, ὡς ἀπολελιθωμένη. Τὸ πνεῦμά της φαίνεται ταξειδεῦον εἰς χώρας μακρυνάς. Τεῖνει οὕς ἀφηρημένον

πρὸς τὸν διολύζοντα βορρᾶν. Ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ πείνα, πρὸς δὲ καὶ τὸ ψῦχος τὴν ἀπενάρκωσαν. Μήπως ἀπέθανε; μήπως ἀπελιθώθη;

Τάλκινα Ἀκτίς! . .

Ἐξω δὲ βορρᾶς ἐξακολουθεῖ τὴν λύσσαν τοῦ εἰσδύει ἐκ τῶν ὀπῶν τῆς τρώγλης, σείει τὴν ῥακώδη ἐσθῆτά της καὶ ἀποψύχει τὰ μέλη της, ἀλλ' αὐτὴ μένει ἀναίσθητος. Τί πρὸς αὐτὴν ἀντὰ στοιχεῖα μαίνονται ἀφοῦ ἡ ψυχὴ της ἀπέθανεν; ἀφοῦ ὁ θάνατος ἀπήγαγε τὸν μόνον προσφιλὴ καὶ συνάμα ἐπάρχτον δεσμὸν, ὅστις τὴν συνέδεε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους;

Αἰφνης ριγαὶ καὶ ἐγείρεται ὡς αὐτόματον. Ἡριτυλλίσται τὸ πτώμα τοῦ τέκνου της μὲ παλαιὰ ῥάκη καὶ κατέρχεται εἰς τὴν ὁδόν. Ποῦ ὑπάγει; εἰς ὑπάντησιν τοῦ θανάτου; ἀλλ' οὗτος δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ φθάσῃ ἐντὸς τοῦ ἀθλίου της ὑποστέγου, ὅπερ ἐπεσκέφθη ἡδὴ καὶ ἀπήγαγεν ἐν θυμῳ.

Ἡ ἐσχάτη ἐκείνη συμφορὰ ἀπιθνηύει τὴν γλυκεῖαν ψυχὴν της. ὅλα τὰ πικρὰ παράπονα, ὅσα ἐκνέκλειεν ἡ καρδία της ἐκχύνοντα εἰς ἕνα στεναγμόν. ὀνειροπολεῖ τὸν θάνατον ὡς ἀπολύτρωσιν, διότι εἶναι πάλιν μόνη ἀνὰ τὴν ἐρημον τοῦ κόσμου, ἥτις κλειεῖται διὰ τοὺς εὐτυχοῦντας ἀζώην.

Ν' ἀποθάνῃ; ὅχι, πρὶν ἐκτελέσῃ τὸ τελευταῖόν της καθήκον ὅπερ τῇ ὑποδεικνύει ὁ ἐκ πείνης θάνατος τοῦ τέκνου της.

Βαδίζει ὡς ὑπνοβᾶτις, ἀναίσθητοῦσα πρὸς τὸ σκληρὸν ψῦχος, ὅπερ πηγνύει τὸ αἷμά της. Φαίνεται ὅτι δύναι; τις ὑπεράνθρωπος τῇ ἀπάγει πρὸς ὠμισμένον τινὰ σκοπόν, καὶ ἡ Ἀκτίς θλίβουσα μηχανικῶς τὸ πτώμα, ὅπερ ἐκράτει, ἐνῶ αἱ χεῖρές της πελιδνοῦνται, ἀφίεται ὀρμεμφύτως εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ παρκαφερομένου πνεύματός της, ὅπερ τὴν ὠθεῖ . . . ἀλλὰ ποῦ; . .

Ἀγρῶς ὁ ἄνεμος σχίζει καὶ κυματεῖ τὴν ἐσθῆτά της μὴ ἐπιτρέπων εἰς αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ, ἀλλ' ἡ Ἀκτίς μὴ ὀπιθοχωροῦσα, μετὰ κόπου κατορθώνει νὰ διασχίσῃ τὴν πυκνὴν χιόνα, ἥτις τὴν τυρλόνει καὶ τῆς μαστίζει τὸ πρόσωπον ὀργίως. ἀλλ' αὐτὴ ὠθοῦσα καὶ ἀπωθουμένη, ἀκράδαντος βαδίζει, βαδίζει πάντοτε, καὶ ἐπὶ τέλους σταματᾷ ἐν ἀριστοκρατικῇ συνοικίᾳ, πρὸ ἡγεμονικοῦ μεγάρου, ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ ὀποίου φῶς ἐκτυφλωτικὸν ἐκχύνεται εἰς τὴν ὁδὸν μὲ τὰ ἀνακρούσματα

γλυκύας μουσικής, ἥς οἱ φθόγγοι, ὡς μελωδικὸν πτενὸν περιτρέχουσι τὴν ἀτμόσφαιραν, ἡδεῖς, ἀρμονικῇ, ἐπαναστατοῦντες τὴν ψυχὴν καὶ κωλύοντες τὸν μαινόμενον βορρᾶν νὰ ἀκούηται.

Ἡ Ἀκτίς στυματᾶ ἰλιγγίῳσα, θεωροῦσα τὰς θολωμένας ὕδους τῶν παραθύρων, ὅπισθεν τῶν ὀπίων διήρχοντο αἱ σκιαὶ εὐδαιμόνων θνητῶν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

BIRGINIA Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ.

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΠ' ΕΚΕΙ

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ οἴκῳ.

Ὁ πατήρ.— Κἄτι, κόρη μου, ἔπαιες κατακέφαλα εἰς τὰ γαλλικά;

Ἡ θυγάτηρ.— Πατέρα, εἰς ὅσα μέρη καὶ ἂν ἐπῆγα μοῦ εἶπαν ὅτι πρέπει νὰ ξεύρω γαλλικά, γιατί εἶναι τῆς . . . μόδας! . . .

— ὦ! τῆς κουφότητος! Κατήντησαν καὶ αἱ γλῶσσαι νὰ ἔχουν τοὺς ράπτας τῶν! . . .

Μεταξὺ δύο νυμφευμένων κυριῶν:

Ὁ λόγος περὶ χειραφετήσεως.

— Ξεύρεις, καυμένη Ἑλένη, ἡ κυρία Σεβαστή . . . εἶναι ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως.

— Ἄ, φαίνεται, φιλάττη μου. Δι' αὐτὸ οὐδέποτε τὴν κρατεῖ ὁ ἄνδρας τῆς ἀπὸ τὸ χέρι! Περιέργον! Τί ἀνδρόγυνον εἶναι!

Εἶσαι ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως;

— Ὅχι· ἐμένα μὲ κρατεῖ ὁ ἄνδρας μου πάντοτε μπράτσο, γιατί . . . πολλὰ συμβαίνουν!

Ὁ εὐέλπις νέος Κ. Α. ἀναχωρεῖ εἰς Παρίσιους ὅπως σπουδάζῃ τὴν μηχανικὴν. Πρὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ εὐρίσκεται παλαιὸς τις γέρον ὑπὲρ τῆς του, ὅστις τὸν εὐχεται λέγων

— Σοῦ δίνω τὴν εὐχήν μου ἀπὸ τὸν πάτο τῆς καρδιάς μου!

— Καλὴ ἡ εὐχή σου, γέρο μου, μὰ θ' ἀργίση γιὰ νὰ βγῇ.

Μεταξὺ λογίου νέου καὶ ἀγραμμάτου δεσποινίδος.

Πρόσυρμποπώλειου τοῦ Πέραν.

— Δεσποινίς, πολλάκις σὰς ἐξέφρασα τὸν ἔρωτά μου . . .

— Νὰ γράψῃς τὸ στίμα σου, παληάνθρωπε . . .

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ τραπέζῃ:

Ἀπλοῖκός τις ἐπρόκειτο νὰ γευματίσῃ εἰς ἀριστοκρατικὴν τράπεζαν.

Παρήγγειλαν αὐτῷ νὰ ἐπιδείξῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐκτακτὸν εὐγένειαν.

Ὁ ἀπλοῖκός λοιπὸν προσεπάθει κατὰ τὴν διαρκίαν τοῦ γεύματος νὰ φανῇ ἀριστοκράτης. Τῷ προσέφερον εὐρωπαϊκὴν κρέμμαν, ἣν ἔφαγε διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ μικροῦ του δακτύλου, ἀρνηθεὶς τὸ δοθὲν αὐτῷ κοχλιάριον χάριν εὐγενείας. Τὸ γεγονός τοῦτο προξένησε γενικὸν ἀπεριόριστον γέλωτα τῶν παρακαθημένων, δι' ὃ ὁ ἀπλοῖκός ὑπερμέτρως ὠχρίασεν. Ἀναθεματίζων δὲ τοὺς ὁμοτραπέζους του προσθέτει:

— Δὲν μὲ λέντε ποῦ εἰσθε ἐδῶ ὅλοι γύφτιδες; Ἐγὼ γιὰ εὐγένεια τὸ ἔκαμα καὶ εἰσεῖς . . . σπᾶνετε στὰ γέλοια.

— !!!

Ἀγνοῖλ. Ἀριστοκλῆς.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

34

ΜΟΝΗ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῳ, ΘΗΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η'.

Μήτηρ καὶ θυγάτηρ.

(Συνέχεια)

— Ἀλλ' ἀπὸ πέτραν εἶθε ὅλοι σὰς ἐδῶ! Ἐγκαλοῦθε! δὲν ἔχετε λοιπὸν σπλάγχνα, δὲν ἔχετε οὔτε καρδίαν οὔτε εὐσπλαγχνίαν οὔτε θρησκείαν καὶ παίζετε μὲ τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων! Σὰς ἐπικυαλαμβάνω ὅτι θέλω νὰ ἐξεύρω ποῦ μετέβησαν . . . τὴν ζωὴν μου σὰς ζητῶ! ἐὰν ἀρνηθῶτε, θ' ἀποθάνω, δὲν τὸ βλέπετε λοιπόν;

Ὁ θεράπων ἐγκαλοῦται σιγῶν.

— Δὲν μὲ ἀκούετε λοιπόν; καὶ νομίζετε ὅτι θὰ σὰς ἀφήσω, ἐὰν δὲν μοι εἰπῆτε ποῦ εὐρίσκονται; ὦ! θὰ σὰς ἀκολουθῶ ὡς σκιά, ἐκωρὶς ἢ ἀργὰ θὰ μάθω τὸ καταφύγιόν τῆς . . . καὶ τότε . . . τότε . . . θὰ ζητήσω τὸ . . . Ἐξαντληθεῖσα πλέον κατέπεσε λιπόθυμος.

— Τί ἔχετε; τί ἔχετε; ἐφώνησεν ὁ Ἰάκωβος.

Καὶ τρέμων ἐκ τῆς συγκινήσεως ἔσφαιρε αὐτὴν μέχρις ἀνακλίντρου καὶ προσεπάθησε νὰ ἐπαναφέρῃ τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ διέμεινε παρ' αὐτῇ, ἀλλ' ἡ λιποθυμία ἐπετίθητο. Ἡ ἀμηχανία τοῦ γηραιοῦ θεράποντος ἐκορυφώθη, τοσούτω μᾶλλον καθ' ὅσον οὐδὲν εἶχε τὸ κατὰλληλον πρὸς διάσωσιν αὐτῆς.

Ἐνεθυμήθη τότε ὅτι ἡ Ἀλίκη εἶχεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς φιαλίδια ἀρωμάτων καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξελθῇ.

Αὐτοῦ ἀπομακρυνθέντος ἀνεώγη ἡ θύρα καὶ πρόσωπόν τι εἰσῆλθεν.

Ἦτο ὁ Ἑρρίκος, ἐπανερχόμενος χαρωπὸς εἰς τὴν κυρίαν Βάρνερ ἵνα γνωρίσῃ αὐτῇ ὅτι ἡ μήτηρ του συνήγει εἰς τὴν μετὰ τῆς Ἀλίκης ἐνοσίῃ του.

Ὁ νεανίας ἐξεπλάγη εὐρὺν ἀνοικτὴν τοῦ μεγάρου τὴν θύραν καὶ πλὴν ἔτι μὴ ἰδὼν ἐν τῇ ἀδλῇ τὴν ἄμαξαν τῆς κυρίας Βάρνερ. Ἀλλ' ἐθὺς ἐλησμόνησε πάντα ταῦτα, σκεπτόμενος τί θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα τῆς Ἀλίκης καὶ εἰσῆλθεν ἐν σπουδῇ εἰς τὸν ἀντιθαλαμὸν, ἐνθα ἡ Μαργαρίτα κατέκειτο λιπόθυμος. Δὲν εἶχε παρατηρήσει αὐτὴν καὶ ἔβαινε πρὸς τὴν αἵθυσαν, ὅτε προσέκρουσε πρὸς τὸ ἀνακλιντὸν ἐστράφη καὶ διέκρινε τὴν Μαργαρίταν.

— Μία γυνὴ κοίμωμένη! ἐμβύρις, τί σημαίνει αὐτό; . . . Ἀλλ' εἶναι λιπόθυμος, καὶ οὐδεὶς εὐρίσκειται πλησίον τῆς.

Ἡ Μαργαρίτα ἐκινήθη ελαφρῶς.

— Ἀναπνέει . . .

— Κόρη μου, ἐφέλλισεν ἡ Μαργαρίτα.

— Τί λέγει; . . .

Καὶ ἔκυψε πρὸς αὐτήν.

— Κόρη μου! κόρη μου!

— Κόρη τῆς; ! . . .

— Ἄ! πνίγμαι . . .

— Συνελεθε, κυρία, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος λαβόμενος ελαφρῶς τῆς χειρὸς τῆς καὶ ὑπεγείρων τὴν κεφαλὴν τῆς.

Ἡ Μαργαρίτα περιέφερε περὶ ἑαυτὴν τὰ βλέμματα καὶ παρατήρησε μετ' ἐκπλήξεως τὸν στηρίζοντα αὐτὴν νεανίαν.

— Ποῖος εἶσθε; ἐφέλλισε μετὰ κόπου, ποῦ εἶμαι . . . ποῦ εἶναι;

Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐθὺς ἀποσύρουσα αὐτήν.

— Δὲν ὠνειρεύθην λοιπόν; τὴν ἐπήγαγον;

— Εἰσθε καλλιτέρα, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος ἀποδίδων τοῦ; λόγους ἐκείνους εἰς ἐξάψεις φρενιπδοῦ.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνηγέρθη καὶ στᾶσα πρὸ τοῦ Ἑρρίκου.

— Ἡξεύρετε ποῦ μοῦ τὴν ἔκρυψαν; κύριε . . . τὸ ἡξεύρετε;

— Ἐκρυψαν! ἀλλὰ ποῖον, κυρία;

— Τὸ παιδί μου! εἶπεν ἀσθενεῖ τῇ φωνῇ.

— Τὸ παιδί σας!

Καὶ προσεκτικώτερον παρατήρησε τὴν Μαργαρίταν, προσπαθῶν ν' ἀναμνησθῇ τῆς μορφῆς ἐκείνης.

— Ποῖον εἶναι τὸ παιδί σας ἐδῶ; ἠρώτησεν.

— Ἡ Ἀλίκη! . . . εἶναι κόρη μου, κύριε, εἶναι κόρη μου. Ὀπισθοχώρησεν ὁ νεανίας.

— Πῶς! εἶσθε ἡ . . . Μαργαρίτα ἐκείνη; . . .

Καὶ ἡ τλήμων γυνὴ παρὰ τὴν θλιψὴν τῆς, ὀπισθοχώρησε καὶ αὐτῇ, μὴ ἀναμένουσα ν' ἀκούσῃ προφερόμενον τὸ ὄνομα τῆς ὑπὸ ἔξου.

Καὶ πλησιάζασα τὸν νεανίαν.

— Γνωρίζετε τὸ ὄνομά μου; ἀναγνωρίζετε λοιπὸν τὰ δικαιώματά μου, τότε! γνωρίζετε ὅτι εἶμαι μήτηρ τῆς! ὦ! θὰ σὰς ἀκολουθῶ ὅποτος καὶ ἂν εἰσθε! δὲν θὰ σὰς ἀφήσω πλέον . . . καὶ θὰ πιστοποιήσῃτε ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ὅτι εἶναι τέκνον μου, διότι μὲ τὴν ἤρπασαν, κύριε μου, ἐξηφάνισαν τὴν Ἀλίκην μου . . . Παρέλαβον τὴν κόρην μου, δὲν ἤξεύρω ποῦ τὴν ὠδήγησαν, ἵνα μὴ τὴν ἀποδώσω εἰς τὴν νόμιμον μητέρα τῆς.

— Τί λέγετε; ἐφώνησεν ὁ νεανίας ὠχρίων.

— Μὲ τὴν ἔκλειψαν! ἀνεφώνησεν ἐκείνη μετ' ἀπελπισίας.

— Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον, ἡ κυρία Βάρνερ δὲν ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πόλεως· πρὸ δύο ὥρων ἦτο ἐδῶ.

— Ἡ κυρία Βάρνερ ἀνεχώρησε . . . κύριε.

— Καὶ ἡ Ἀλίκη;

— Καὶ ἡ Ἀλίκη.

Ὁ Ἑρρίκος ὤρμησεν εἰς τὴν αἵθυσαν, εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια, καὶ δὲν ἐβράδυσε δι' νὰ βεβαιωθῇ περὶ τοῦ ἀληθοῦς τῶν λόγων τῆς Μαργαρίτας.

Ἐπανῆλθε παρ' αὐτῇ ἀπελπισ καταβεβλημένος.

— ὦ! ὁ Θεὸς ἔστω μοι μάρτυς, εἶπε, θὰ τὴν ἐπανεύρω . . . Κυρία Βάρνερ, ἐγκαλοῦνται στραφεῖς πρὸς τὴν αἵθυσαν, μὲ περιπαίζετε, οὐδέποτε θὰ τὸ λησμονήσω . . .

— Ὅπως καὶ ἐγὼ, διέκλυεν ἡ Μαργαρίτα· πρὸ δύο ὥρων ἀκόμη μοι ἔλεγεν ὅτι θὰ τὴν ἐπανιδῶ ἀπόμε, ὅτι θὰ περιεπτυσσόμεν αὐτήν, ὅτι θὰ τὴν ἀπεχάλουν κόρην μου, εἶχον ὡς τὴν ἀδυναμίαν νὰ πιστεύσω εἰς τὰ ψεύδη τῆς . . .

— Καὶ ἀνεχώρησεν . . . ἀλλὰ θὰ τὴν ἐπανεύρωμεν, κυρία, διότι, ἐὰν ὁμᾶς εἰσθε μήτηρ τῆς, ἐγὼ . . . ἐγὼ τὴν . . . ἀγαπῶ.

— Τὴν ἀγαπᾶτε; ἀγαπᾶτε τὴν κόρην μου, τὴν Ἀλίκην μου! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἥς τὸ πρόσωπον ἠχτινοβόλησεν. Ἡ τὴν ἀγαπᾶτε! Καλὰ λοιπόν! ἀφοῦ, ὡς ἐγὼ, θέλετε νὰ τὴν ἐπανεύρῃτε, καλὰ . . . ὡς ἐνωθώμεν λοιπόν, ὡς τρέξωμεν ἡμέραν καὶ νύκτα, ἀνευ διακοπῆς, ἵνα ἐπανεύρωμεν ἐγὼ μὲν τὴν κόρην μου καὶ ὁμᾶς τὴν . . . σύζυγόν σας.

— Ἡ ζωὴ μου, ἡ περιουσία μου σὰς ἀνήκουν· θέλετε ν' ἀναχωρήσωμεν . . . ὡς ἀναχωρήσωμεν σήμερον, ἀπόμε, αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶμαι ἑτοιμος, ἐμπρός!

— Ἐλθετε λοιπόν! ἀνεφώνησεν ἡ Μαργαρίτα, σύρουσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

Καὶ ἀμρότεροι ἔβηλιν ἐν σπουδῇ.

Τὴν ἐπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας κατέλειπον τὴν πόλιν καὶ ἐταξίδευσαν εἰς Ἰταλίαν.

•Εν τούτῳ ἡ κυρία Βάρνερ ταξίδευε· οὐσα ἄνευ ὁριστικοῦ σχεδίου διηυθύνετο εἰς Ὀδέρην.

Ὁ Ἰάκωβος· ἐπιστρέψας εἰς τὸν ἀντιθάλαμον καὶ μὴ εὐρῶν τὴν Μαργαρίταν, ὤψασε τοὺς ὤμους· καὶ εἶπεν·

— Ἡ γυναῖκα αὐτῇ εἶναι τραλλή!

Χ'.

•Ερως.

Μετὰ μῆνα ταξιδίου, ἀνίας, ἀνησυχίας καὶ κόπων, ἡ κυρία Βάρνερ καὶ ἡ Ἀλίκη ἀφίκοντο εἰς Ὀδέρην καὶ ἀπεφάσαν νὰ μεταβῶσιν εἰς Πουί-δε-Δώμ, ἀφ' οὗ ἐπισκεφθῶσι πᾶν δ, τι ἡ χώρα ἐνέχει τὸ θαυμάσιον.

Ἐσταμάτησαν ἐπὶ ἐδουμίδῃ ἐν τῷ ὄρει Δώμ, διασήμευ διὰ τὰ ὕδατα αὐτοῦ. Βλέπουσα ἡ κυρία Βάρνερ ὅτι ἡ ὕψος τῆς θυγατρὸς τῆς τέλειον ἀπεκατέστη, ἐσχιδίας πρὶν ἢ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδιον, νὰ ἐπισκεφθῇ μετ' αὐτῆς τὸ ὑπερκείμενον τῶν λουτρῶν ὄρος. Ἡ Ἀλίκη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἰδέετο τὴν πρότασιν, ἀμφότεραι δὲ ἐτράπησαν εἰς Δώμ, ὅπου ἀπεφάσαν νὰ διέλθωσι ὅλον τὸ ἔα καὶ μέρος τοῦ φθινοπώρου.

Ἐπειδὴ ἐνταῦθα θὰ διαδραματισθῶσι τὰ λοιπὰ τῆς ιστορίας ταύτης γεγονότα, ἀνάγκη νὰ παρασχωμῶν πληροφορίας τινὰς τοπογραφικάς.

Ἐκτὸς τῶν ὀρίων Δώμ ἐν τῇ κάτω Ὀδέρῃ ὑπάρχει ἄλλη ὄροσειρά, ἣτις ἂν καὶ ἦτοιν σπουδαία ἢ ἡ πρώτη κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν ἔκτασιν, εἶναι οὐχ ἦτοιν, μᾶλλον τοῖς περιηγηταῖς γνωστὴ ἢ ἡ τοῦ Δώμ. Ἡ Κλερμὺν ἀπέχει τοῦ μεγάλου Δώμ κατὰ πεντακισχίλια σχεδὸν μέτρα, φθίνει δὲ τις διὰ τραχείας ἀνιούσης ὁδοῦ, ὑπὸ ἐλάτας κεκαλυμμένης, καὶ πανδοχεῖον τι τοῦ Λαπαρὰν καλούμενον.

Ἐκεῖ ἀρχεται ἡ πεδιάς ἐν ᾗ καίται ἡ Πουί. Καίτοι δὲ παρουσιάζει εἰς τὰ βλέμματα τὸ πλάγιον μέρος, ἀνυπόκειται ὁμως ὀλόκληρος ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῶν βάσεων. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς εὐρίσκεται τις πρὸ τῶν ὠρειοτέρων θεαμάτων καὶ τῶν πλουσιωτέρων ἀπόψεων τῆς ὅλης Γαλλίας. Οὐδὲν περιορίζει τὸ βλέμμα, νυκτεῖ δὲ ὁ θεατὴς ὅτι βλέπει ὑπὸ τοῦ πόδα αὐτοῦ τὸ σύμπαν. Τὰ ἐξήκοντα φεάτα (puits) μετὰ τῶν ἀρχαίων αὐτῶν κρατήρων, τῶν χαράδρων, τῶν ρευμάτων λάβας καὶ τῶν κοιτῶν ἐξ ἁμμοῦ ἐρυθρῆς καὶ μελαίνης, ἐξάστειν εἰς τὰ ὄμματα παρέχουσι θέαμα.

Ἡ κυρία Βάρνερ ἐμίσλωθεν οἴκον τινὰ ἐν Κλερμὺν. Κατὰ τὸν πρῶτον τῆς ἀφ' ἧως αὐτῆς μῆνα ἔζη ἀπομεμονωμένη, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ἰδέετο τὴν ἐπίσκεψιν γηραιοῦ εὐρενοῦ· γάλλου, τοῦ δουκὸς δὲ Μορὰν; κατακοινοῦντος ἐκεῖ πλησίον. Ὁ εὐγενὴς ὄντος εἴκει καὶ πέντε τῆς ὥρῃς τοῦ ἔτη εἶχε διέλθῃ ἐν Γαλλίᾳ, ἐν τῇ αὐτῇ Λουδοβίκου τοῦ δίκτου ἔκτου, ἀλλ' ἀναφύσεως τῆς ἐπαναστάσεως ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς Ἀγγλίαν· μετὰ δεκαεῖς ἐννεμφύθῃ πλουσίαν καὶ εὐγενῆ ἀγ' λίδα, ἐξ ἧς ἀπέκτισεν υἱόν. Ἐν ἡλικίᾳ τεσσαράκοντα ἐχρήσεως καὶ ἐγκατέστη ἐν Κλερμὺν, ἐνθα ἕκκα τοῦ δουκὸς τίτλου καὶ τῆς περιουσίας του μεγίστων ἀπ' ἡλίας τιμῶν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΕΠΙΧΩΡΙΑ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»

Ἀληθὴς καλλιτεχνικὴ ἀπολαυσὶς διὰ τοὺς εὐαισθητοὺς πρὸς τὰ θέλητρα τῆς κατ' ἐξοχὴν τέχνης τῶν Μουσῶν ὑπῆρξεν ἡ Δ'. Συνκυλία τοῦ Συλλόγου «Ἑρμοῦ» τῇ ἐσπέρᾳ τῆς 28ης ἐκπνεόντος ὡς εἶναι ἄλλως τε, πάντοτε αἱ ἐσπερίδες τοῦ εὐαγοῦς καὶ προσφιλοῦς τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ Σωματείου τούτου.

Καὶ ἐν πρώτοις δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀναφέρωμεν ὡς τὸ ἐξοχώτερον αὐτῆς θέλητρον τὴν παρουσίαν τοῦ διαπρεπεστάτου Ἑλληνος βαρυτόνου κ. Ἀραμί, τοῦ ἐξόχου τούτου τέκνου τῆς εὐκλεοῦς Ἡπεύρου, ὅστις διὰ δύο δημηδῶν ἡπειρωτικῶν μελωδιῶν, ἐξ ἐκείνων, ὅς ἀνέλασε τὸ εὐγενὲς καὶ ἐθνικὸν ἔργον νὰ διασώσῃ ἐκ τῆς λήθης καὶ πολιτογραφῆσῃ ἐν τῇ παγκοσμίᾳ τέχνῃ, κατενεθούσας τὸ πολυπληθὲς καὶ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον, ὁπερ διὰ φρενητιωδῶν καὶ ἀκαθέκτων χειροκροτημάτων ὑπεδέξατο αὐτὸν καὶ παρέπεμψεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ δροσερὰ καὶ κρυσταλλίνη φωνὴ τῆς Διδῆς Bellis ἐν τε τῇ μονωδίᾳ αὐτῆς καὶ τῇ δυωδίᾳ μετὰ τοῦ διακεκριμένου ἐπίσης μουσικοῦ κ. Κούζοβιχ, καὶ ἡ λαμπρὰ ἐπὶ τοῦ τετραχόρδου οὐγγρικῇ ραψωδίᾳ τοῦ νεαροῦ καὶ λίαν εὐέλπιδος καλλιτέχνου κ. Βούρου, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρίστα συγκεκριμένου χοροῦ τοῦ «Ἑρμοῦ» ἐκτελεσθέντα, κυριολεκτικῶς κατέθελξαν τοὺς ἀκροατὰς καὶ ραγδαίως ἐχειροκροτήθησαν. Ἐπίσης ἡ ἀρίστη Ἑστουδιαντῖνα τῶν Τατακούλων ἠναγκάσθη ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἐκτελεσθὲν μουσούργημα, ὡς ἐπίσης δὲ καὶ ὁ κύριος ὁ ἀπαγγέλλας τὸν μονόλογον ὁ πετεινὸς καὶ ἡχήτρα τοῦ μαχαρίτου Κόκκου, ἐχειροκροτήθη θερμῶς. Ἐντέλει διὰ τὴν λαμπρὰν τῆς ἐσπερίδος ἐπιτυχίαν, συγχάρισμα θερμῶς τῷ τε προέδρῳ τοῦ «Ἑρμοῦ» ἀξιότιμῳ κ. Σαριδάκη, τοῖς μέλεσι τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, ὡς καὶ τῷ ὅλῳ Σωματείῳ, ὁπερ ἀνταξίως τοῦ μεγάλου καὶ εὐγενοῦς αὐτοῦ σκοποῦ καὶ τῆς εὐαγοῦς αὐτοῦ ἀνὰ τὴν κοινωνίαν ἡμῶν σταδιοδρομίας θερμὴν καὶ ἀμέριστον ἐπεσπασατο καὶ ἐπισπᾶται ὁσημέρῃ τὴν ἐκτίμησιν καὶ στοργὴν αὐτῆς. Εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν νὰ ἴδωμεν τὸν μουσοφιλή Ἑρμῆν ὁσημέρῃ ἀκαμάζοντα, κραταί-οῦμενον καὶ ἐξικνούμενον εἰς κολοφῶνα εὐκλείας.

Προβιβασμός.— Εὐχαρίστως πληροφορούμεθα ὅτι ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ λογοκριτικοῦ Συμβουλίου τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως κ. Γεωργάκης Ἐρένδης Ὁχάνης, προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν Μουτεμαλῖ β' τάξεως.

Συγχάιροντες αὐτῷ ἐπὶ τῇ λίαν ἐπαξίᾳ ταύτῃ προαγωγῇ, εὐχόμεθα ἐκ ψυχῆς ὅπως καὶ ἀνωτέρων τύχῃ τιμῶν.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Αἱ γυναῖκες καὶ τὸ ἀερόστατον. Ὁ κ. Αὐγουστός Ριεδίνγγερ κατασκευαστὴς ἀεροστάτων ἐν Ἀουγγβουργ τῆς Γερμανίας ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ διεύθυνσις τῶν ἀεροστάτων εἶναι καταλληλοτέρα εἰς τὰς γυναῖκας ἢ εἰς τοὺς ἄνδρας, ὡς ἀπαιτοῦσα ποῖαν τινα δεξιότητα καὶ λεπτότητα τῶν χειρῶν. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀπαιτούμενην ψυχραιμίαν, ἣτις ὁμολογουμένως δὲν εἶναι, οὐδὲ δύναται ἡ πρέπει νὰ ἦναι, τὸ ἐξιδιάζον εἰς τὰς γυναῖκας γνώρισμα, ὁ κ. Ριεδίνγγερ λέγει ὅτι αἱ γυναῖκες ἐξευρίσκουσιν αὐτὴν αἰφνιδίως εἰς στιγμὰς μεγάλου κινδύνου.

Ἐπιτρέπεται, νομίζω, νὰ ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς αὐθεντίας τῆς γνώμης ταύτης, ἣτις ἴσως ἐφαρμόζεται μονομερῶς εἰς τὰς ψυχρὰς καὶ ἀνδρώδεις κόρας τοῦ Ἀουγγβουργ, ἐκ τῶν ὁποίων περὶ τὰς εἰκοσι κρασπεδοφόροι ἀεροναύτιδες ἐργάζονται παρ' αὐτῷ.

Ὅπως δὲ ἥποτε ὁ κύριος οὗτος ἀποθαίνει ἄξιος τῆς δικαίας εὐγνωμοσύνης τῶν ὁπαδῶν τῆς ἐξισώσεως τῶν δύο φύλων, ὅχι ὁμως βεβαίως καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ ἀπολύμνασις τῶν λαχανικῶν.

Γνωστὴ ἡ ἀνακάλυψις ὅτι τὰ λαχανικὰ δυνατόν νὰ περιέχωσι τὰ ὀλεθριώτερα μικρόβια ἐμποτιζόμενα αὐτὰ ἐκ τῶν ὑδάτων, δι' ὧν τρέφονται. Οὕτως ἡ δυσεντερία, ἡ ταινία, ὁ τυφοειδὴς πυρετὸς καὶ αὐτὴ ἡ χολέρα δυνατόν νὰ ἐκδηλωθῶσιν ἐν τῷ ὀργανισμῷ ἡμῶν ἀπροσδοκῆτως· προσερχόμενα ἐκ τῶν ἀθωοτέρων καὶ νοστιμωτέρων λαχανικῶν, ἅτινα ἐπιπολάζουσι συνήθως εἰς τὰς τραπέζας μας. Καὶ ὅταν μὲν τὰ τρώγωμεν βεβρασμένα ὁ κίνδυνος ἀπαχύνεται. Τὰ ὡμὰ ὁμως εἶναι ἐπιφοβοὶ ἀγωγοὶ τῶν ἡκίστα εὐπροσδέκτων τούτων ξένων τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν. Ὅθεν ὁ κ. Σερίζόλ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐν Πάρισις Ἀκαδημίας, ἐξεῦ-ρεν ἀσφαλὲς μέσον ἀπολύμνασεως τῶν λαχανικῶν,

ὅσα τρώγονται ὡμὰ τὴν πλῆσιν αὐτῶν διὰ ταρτρικοῦ ὀξέος 3ο). Κατὰ πείραμα τοῦ κ. Σερίζόλ φυλάς (σαλάτα) κυριολεκτικῶς βριθοῦσα μικροβίων χολέρας, ἐκαθαρίσθη ὁλοτελῶς καὶ κατεβροχίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἀκινδύνως ἅμα ἐμβαπτισθεῖσα εἰς τὴν ἄνω ἀντισηπτικὴν διάλυσιν, ἣτις οὐδόλως ἄλλοι οὐ τὴν γεῦσιν τῶν λαχανικῶν.

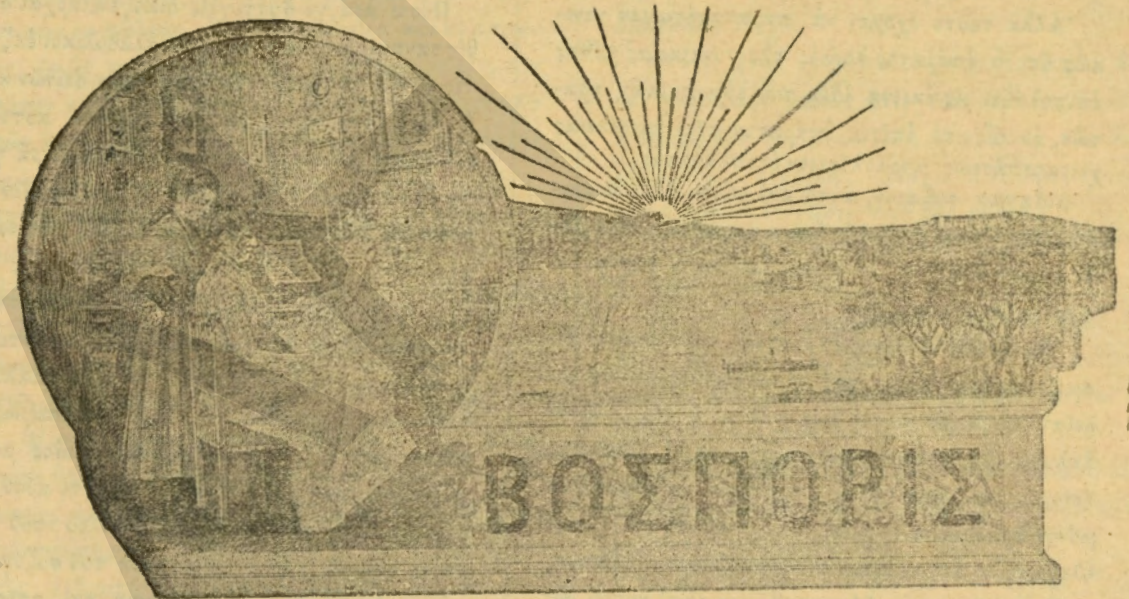
Ἱστορικὰ γεύματα Ἐν τῇ ἀρχαιοφιλίᾳ Ἀμερικῇ εἶναι ἤδη τοῦ συρμοῦ τὰ ἱστορικά, ἢ μᾶλλον τὰ ἀρχαιο-λογικὰ γεύματα καὶ δεῖπνα. Εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τοῦ ἀπλέτου νεωτερισμοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπλέτου ἀρχαιοφιλίας οἱ βασιλεῖς τοῦ χρυσοῦ, οἵτινες συνήθως εἶναι τόσον φιλελληνες καὶ ἀρχαιομαθεῖς ὅσον καὶ βαθύπλουτοι, προσφέρουσι γεύματα, ἐν οἷς ὅχι μόνον ὁ διάκοσμος τῶν ἐστιατορίων, τὰ ἐπιτραπέζια σκεῦη καὶ αἱ στολαὶ τῶν συνδαιτυμόνων εἶναι ἀρχαίου ρυθμοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ φαγητὰ ἀπομιμοῦνται τὴν ἀρχαίαν μαγειρικὴν καὶ φέρουσιν ἀρχαῖα ὀνόματα. Ἐν ἔτι ῥάπισμα καθ' ἡμῶν ἡ καθ' ὃν χρόνον ὁ μισελληνισμὸς μας προσπαθεῖ παντὶ σθένει νὰ μᾶς ἀπαλλοτριώσῃ παντὸς ἐλληνικοῦ ἐγκαθιδρύων ἐν ἡμῖν καὶ αὐτὴν τὴν μαγειρικὴν τῶν γάλλων, ὁ φιλελληνισμὸς τῶν ἐκεί κάτω τόσα μίλλια μακράν ἀγωνίζεται νὰ ἐξιδανικεύσῃ καὶ ἀναπαράγῃ μίαν καλλιτεχνικὴν τοῦ ἀρχαίου βίου ἀποψιν. Ἐν πανόραμα ἐκ τοῦ ἀρχαίου κόσμου! Καὶ ἡμεῖς διστάζομεν ἀκόμη ἂν πρέπη ν' ἀπαρνηθῶμεν τὰ παρισινὰ ῥάκη χάριν τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκείνης στολῆς, ἣτις ἐκάλυψε θεαίνας, ἣτις ἀπεκρυσταλλώθη εἰς τὰ ἱερὰ μάρμαρα, ἐξ ὧν ὁ Φειδίας ἐπλασε τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἐνέδυσε τὰς εὐγράμμους Κερύτιδας!

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Σεβ. Μητρ. Κφ Σμ. Μυρόρτον. Εὐγενή; καὶ ἐνθαρρυντικὴ ἐπιστ. Ὑμῶν ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — Δδ. Μ. Φ. ἐνταῦθα Δημοσιεύεται. — Δδ. Κ. Σ. Μαρμαρᾶ. Εὐχαριστῶ δι' εἰλικρινῆ αἰσθήματα. — Κφ Σ Ν. Μαρμαρᾶ Δημ. σπεύσεται. Ἀναμένωμεν εὐχαρίστως ἀπὸ ὑπὸςχεσθε. — Δδ. Θ. Ν. Κιουμουλτζίαν. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ φροντίδα. — Κφ Τ. Π. Σουφλίον. Πιστεύω νὰ ἐλάβετε ἤδη τὴν ἐπιστολὴν ὑμῶν — Κφ Δ. Σ. Δ. Βάρναν. Τεῦχος ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται ἐρεῖς. — Δδ. Θ. Κ. Σελεύκειαν. Συναποστέλλονται 2 ἡμερῶν. Αἱ Ἀναμνήσεις μετ' ἐπιστολῆς. Πρακτικὰ νὰ ἔχω ἀπάντησιν.

Τύπος Γ. Δ. Γεωργιόπουλου Κυρσοῦ. Χὰν ἀριθμὸς 3

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Οὐ πάσσομαι τὰς Λάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμυγνύς,
ἡδίσταρ συζυγίαν»
Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. Στ 673—8.

Παρακαλοῦνται οἱ τε ἐνταῦθα καὶ
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κ. κ. συνδρομηταὶ
ἡμῶν ὅπως διὰ πᾶσαν τυχὸν ἀταξίαν
περὶ τὴν λήψιν τοῦ φύλλου, εἰδοποι-
ῶσιν ἐγκαίρως τὴν Διεύθυνσιν, ὥς ἐ-
πίσης καὶ ὅσοι ἀλλάσσουν διεύθυν-
σιν μεταβαίνοντες εἰς τὰς ἐξοχάς.

Ο ΑΛΚΟΥΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ ἀριθ. 2 καὶ τέλος)

Ἄλλ' ὁ μέγιστος κίνδυνος καὶ ἡ φορικωδεστέρα
ἀπειλή, ἣν ἡ μέθη ἢ οὕτως εἰπεῖν νομιμοποι-
ηθεῖσα σήμερον, ἐπίσειει κατὰ τῶν κοινωνιῶν, εἶναι
ἡ διάδοσις αὐτῆς καὶ παρὰ τῷ γυναικείῳ φύλῳ.

Δυστυχῶς πολλαχοῦ σήμερον τοῦ πεπολιτισμέ-
νου κόσμου τὸ ἀπαισιον θέαμα γυναικῶν μὲ φλο-
γερούς ὀρθαλμούς καὶ παρειάς, μὲ εἰδεχθῶς μορφά-
ζουσιν ὄψιν, μὲ παραπαῖον βῆμα, μὲ τὸ σιγάρον
εἰς τὰ χεῖλη καὶ εἰς τὴν χεῖρα τὸ κύπελλον, εἰ-

ναι θέαμα οὐχὶ τόσο σπάνιον, ὅσον εἶναι εἰδε-
χθῆς καὶ φοβερόν.

Δυστυχῶς ἡ θεότης τοῦ οἴκου ἡ γλυκεία καὶ
τρυφερά, ἡ ἱερὰ θεματοφύλαξ τῆς τιμῆς καὶ τῶν
ἐφ'esτίων παραδόσεων οὐχὶ σπανίως ἀνὰ τὰς εὐ-
ρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις ἀπολακτίζει τὸ ἐφ' ἑαυ-
τῆς κράτος καὶ τὴν αἰδῶ ὁμοῦ μετὰ τῆς λογι-
κῆς καὶ ρίψασπις ἐγκαταλείπουσα τὸ ἱερὸν τῆς
οἰκογενειακῆς παρακαταθήκης παλλάδιον, παρί-
σταται ὀργιάζουσα ἀπεχθῶς εἰς τὰ βάρθρα ἀπο-
τροπαίων καπηλείων. Αἱ δὲ παλαιαὶ Μαινάδες, ὧν
τὴν ἐδελυρὰν ἀποψιν μετὰ μορφασμοῦ ναυτίας
ἀπαντῶμεν ἀνὰ τὰς σελίδας τῆς ἀρχαιότητος, ἀ-
ναζῶσι δι' αὐτῶν ἐν τῷ προσώπῳ οἰκοδεσποινῶν
καὶ μητέρων, οἰκοδεσποινῶν ἄνευ οἴκου καὶ μη-
τέρων, αἵτινες ἐν τῷ κυπέλλῳ κατέπνιξαν καὶ
μητρικὴν στοργὴν καὶ συζυγικὸν καθῆκον καὶ
πᾶν ἀνθρώπινον αἶσθημα. Ἡ δεινὴ αὕτη μά-
στιξ τοῦ γυναικείου ἐν Εὐρώπῃ ἀλκολισμοῦ πα-
ρατηρεῖται ἰδίᾳ ἀνὰ τὰς λαϊκὰς τάξεις, ἐξ ὧν
καὶ δημιουργεῖ τὸν μεγαλείτερον ὁσημέραι ἀ-
ριθμὸν τοῦ πληρώματος τῶν φυλακῶν καὶ τῶν
φρενοκομείων. Ἄλλ' οὐχ ἥττον δὲν εἶναι σπανία
καὶ εἰς τὰς δύο ἀνωτέρας τάξεις, ἐν αἷς ὁμοῦ μετὰ
τοῦ χαρτοπαιγνίου ἀποτελεῖ ὀλεθρίαν ἐστίαν δια-
φθοράς καὶ ἠθικῆς ἀποπλάνησος.

Ἀλλὰ τοῦτο ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν γενικῶς ὅτι ὁ ἐπάρατος λοιμὸς τῆς γυναικείας μέθης ἐπιπολάζει εἰς ἐκεῖνα ἰδίᾳ τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ἐν οἷς τὸ ἐπίσης ἐπάρατον τῆς γυναικείας χειραφετήσεως μορμολύκειον ἐπιπλανᾶται.

Δίδαγμα σοβαρόν, αὐτὸ καὶ μόνον ἄνευ περιτρώ σχολίων ἐπαρκούν ὅπως καταδείξη τὴν δηλητήριον ἀνὰ τὰς κοινωνίας ἐπίδρασιν τῆς φοβερᾶς ταύτης λύμης!

Ἡμεῖς ἐδῶ δὲν ἔχομεν εὐτυχῶς τὸ φρικῶδες θέαμα τῆς φοιτήσεως τῆς γυναικὸς εἰς τὰ καπηλεία· τοῦτο δὲ διότι θεία χάριτι ἡ ἠθικὴ ἡμῶν ἔκλυσις δὲν ἔφθασεν εἰσέτι μέχρι τοῦ νὰ θεσμοποιήσωμεν παρ' ἡμῶν τὴν χειραφέτησιν, ἥς σποραδικὰ μόνον κρούσματα ἔχομεν, — ἀλλὰ ταῦτα φεῦ!.. οὐχὶ ὀλιγώτερον ἀποτρόπαια τῶν πανωλικῶν τοιούτων.

Προσοχὴ λοιπόν. Ἄς ταχθῶμεν κατ' αὐτοῦ, ὡς καὶ κατ' ἐκείνης τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον πλέον ἢ ἅπαξ εἰς τὰς γυναικείας χεῖρας ἐγκρίνεται ἡ ἀπόσπασις τοῦ δυστυχοῦς ἀνδρὸς ἀπὸ τοῦ ὀλεθρίου τῆς μέθης ἐχθροῦ.

Ἀλλὰ πῶς ἄρ' αὖτε;

Κυρία τις εἰς τῶν θορυβωδεστέρων ἐν Ἀμερικῇ ὅπου, ὡς βλέπομεν, τὸ εἶδος τοῦτο τῶν κυριῶν πλεονάζει, προσέθη, ὡς ἀνεγράφη ἐσχάτως εἰς τὰς ἐφημερίδας, εἰς παταγῶδη κατὰ τῆς μέθης ἐκδήλωσιν. Ἐξεληθούσα δηλονότι εἰς τὰς ὁδοὺς κατόπιν δημοσίας διαλέξεως κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ, εἰσώρμησεν ἑξαλλος μετ' ἰλιγγιώδους ἀλαλαγμοῦ εἰς τὰ καπηλεία, ὅπου ἔθραυσε ποτήρια καὶ φιάλας ὡς καὶ τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων, προκαλέσασα περὶ αὐτὴν ἄπειρον συσώρευσιν περιέργου πλήθους διὰ τῆς ἀληθῶς περιέργου ταύτης πράξεως — ἔτι δὲ δίκας ἐναντίον τῆς ἐκ μέρους τῶν παθόντων καταστηματαρχῶν, ἐξ ὧν ὅμως, — κατ' ἀμερικανικὴν πάλιν πραδοξότητα, — ἡθώθη.

Τὸ ὀξύμωρον φαινόμενον τῆς ἀντιαλκολικῆς ταύτης μινιάδος τῆς εἰσηγουμένης τὸ πρωτότυπον παράδειγμα τοῦ ὑποστηρίζειν τὰς ἰδίας ἀρχάς, διὰ τῆς πυγμῆς βεβαίως εἰς οὐδεμίαν τῶν ἀναγκωστριῶν ἡμῶν συνιστῶμεν πρὸς μίμησιν. Ἀλλ' ὅταν λέγομεν ὅτι, ἐκ τῶν γυναικείων ἰδίᾳ χειρῶν ἐξαρτᾶται ἡ ἐλάττωσις τοῦ δεινοῦ τραύματος τοῦ ἀλκοολισμοῦ παρὰ τῇ ισχυρῇ φύλῳ, σκεπτόμεθα ὡς ἐξῆς:

Πόσοι ἄρ' αὖτε δυστυχεῖς οἰκογενεῖς ἀρχαὶ δὲν καθίστανται εἰς διὰ τῆς βίαις ἀλκοολικοὶ ἐκζητοῦντες ἐν τῇ ποτηρίῳ τὴν λήθην τῶν δεινῶν καὶ ἠθικῶν βλαπτικῶν, εἰς ὧς περιάγουσιν αὐτοὺς αἱ συζυγικαὶ αὐτῶν περιπέτειαι; Πόσοι ἄρ' αὖτε εἰς τὸ δηλητηριώδες βάλσαμον τῆς φιάλης δὲν ἐκζητοῦσι τὸ βάλσαμον τῶν τραυμάτων, ἅτινα ὑφίσταται ἡ τιμὴ αὐτῶν παρὰ τῆς ἀπηνόου συζύγου, ἥς ἡ ἔνοχος φιλαρέσκεια καὶ ματαιότης δὲν ἀρκεῖται εἰς τὸ πενιχρὸν συζυγικὸν βαλάντιον; . .

Πόσοι ἄρ' αὖτε δὲν περιπτύσσονται τὴν φιάλην μετ' ἀπέλπιδος περιπαθείας ὡς ἐρωμένην ἀπείρους προσφιλεστέρων τῆς συζύγου κατόπιν ἔριδος μικρολόγου πλὴν τραγικῆς ἐν τῇ χυδαίότητι αὐτῆς, προκειμένου περὶ νέας ἐσθῆτος ἢ πλίου τοῦ τελειοτάτου συρμού, ἐνῷ ἡ οἰκονομικὴ τοῦ συζύγου δυσχέρεια ἐπιβάλλει τὴν ἀνάνεωσιν καὶ χρῆσιν τῶν περυσινῶν τοιούτων;

Ἡ πόσοι τέλος, ἐκζητοῦσι παρὰ τὴν ρυπαρὰν τοῦ καπηλείου τράπεζαν στιγμὴν γαλήνης καὶ ἡρεμίας, ἣν καθιστᾷ ἀνέφικτον ἐν ταῖς ἐστίαις αὐτῶν ἡ ἀκαταστασία τῆς συζύγου, ἡ ἄγνοια τῶν οἰκιακῶν αὐτῆς ἐργασιῶν καὶ ἡ ἀνικανότης περὶ τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν τοῦ οἴκου; . . .

Προσοχὴ λοιπόν! ἐδῶ ἐγκρίνεται τὸ καθήκον τῆς γυναικὸς κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ἐδῶ ἐγκρίνεται τὸ κεντρικὸν σημεῖον τῆς δι' αὐτῆς σωτηρίας μεγάλης μερίδος ἀνδρῶν ἀπὸ τούτου.

Γίνεσθε σύζυγοι τρυφεροὶ καὶ συμπαθεῖς, οἰκοδόποινοι, ἄξιοι τοῦ τίτλου ἐγκύπτουσαι μετὰ σπουδῆς καὶ συναισθητικῆς τοῦ γυναικείου ὅμων καθήκοντος εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς οἰκονομίας, τῶν οἰκιακῶν ἔργων καὶ τῆς λελογισμένης διαχειρίσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ χρήματος, καταπνίξατε ἐν ὑμῖν τὸν ἀποτρόπαιον πειρασμὸν τῆς συμφροσύνης καὶ πολυτελείας περιοριζόμεναι εἰς χαρῆς εἰς τὸν ἱματισμὸν φιλοκλήαν καὶ ἀπλότητα.

Ἐρεῖσατε τὴν εὐδαιμονίαν ὅμων ἀλλαχοῦ ἢ εἰς τὰς ἀθλίας κοινωνικὰς μικρολογίας, ἥτοι εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ συζύγου καὶ τὴν εὐημερίαν καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας.

Καὶ καθιστῶσαι τοιουτοτρόπως τὸν μέτριον ὅμων οἶκον γλυκεῖον καὶ εὐάρεστον εἰς τὸν σύζυγον δια-

μονήν, καθάραν, γελοῦσαν, φιλόκαλον καὶ ἀναπαυτικὴν φωλεάν, ἐν ᾗ τὸ μειδίαμα καὶ αἱ τρυφεραὶ ὅμων περιποιήσεις καὶ θωπεῖαι ἀναμένουσιν αὐτὸν καθ' ἐσπέραν ὅπως τὸν ἀνακουφίσωσιν ἀπὸ τῶν ἡμερησίων μόχθων, δι' ὧν κερδαίνει τὸν ἄρτον ὅμων καὶ τοιουτοτρόπως δὲν θά τοις παρωθήσῃτε ὅπως νὰ προτιμήσωσι τοὺς κόλπους τοῦ καπηλείου τῶν κόλπων ὅμων, καὶ τοιουτοτρόπως εἰς πολλοὺς ἀκουσίους τῆς φιάλης ἐραστὰς, εἰς πολλὰ ἀνεύθυνα καὶ δυστυχῆ θύματα τοῦ ἀλκοολισμοῦ θὰ κλείσῃτε τὴν θύραν τῆς φυλακῆς ἢ τοῦ φρενοκομείου!

Ἡ γυνὴ εἶναι καταστροφεὺς ἢ σωτὴρ· θελήσατε ὅπως, δι' ἐπιμελεμένης ἀγωγῆς, διὰ συνέσεως καὶ σωφροσύνης ἀποβῇτε τὸ δεύτερον ἀντὶ τοῦ πρώτου καὶ ὁ ἀλκοολισμὸς ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη τῆς ἀνθρωπότητος μάστιξ θὰ παταχθῇ καὶ περισταλῇ σοβαρῶς, ἀπὸ δὲ μετριοφρόνων καὶ ἀφανῶν σωτῆρων τοῦ οἴκου θ' ἀποβῇτε περιελκείας σωτῆρες τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ κλέος ὅμων τοῦτο τίς χειραφετημένη ἱατρὸς ἢ δικηγόρος, ἥτις οὐδενὸς βεβαίως εἶναι σωτὴρ, — δὲν θὰ ἐξήλου ἐξ ὅλης καρδίας; . . .

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΘΙΣΕΩΣ

(ὑπὸ Κλ. Χ. Κοκκολάτου Ἱατροῦ.

Ὅπως διαγράψωμεν τοὺς γενικοὺς κανόνας, οἵτινες δέον νὰ ὁδηγήσωσιν ἡμᾶς ἐν τοῖς μέτροις κατὰ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς φθίσεως, πρὸ παντὸς δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅτι ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς μεταδοτικότητος τῆς νόσου ταύτης ἐγκρίνεται ἐν τῇ ἐξαπλώσει τῶν ἀπογρέμψεων, τῶν πτυέλων τοῦ φθισικοῦ.

Πρέπει λοιπόν οἱ πάσχοντες νὰ μεταχειρίζωνται πρὸς ἀπόχρεμψιν ἰδιαίτερα ἀγγεῖα, τὰ πτυελοδοχεῖα, ἢ ἄλλως πτυελίστρας καλουμένας, (πάντοτε κεκαλυμμένας, ἵνα μὴ εἰσέρχωνται εἰς αὐτὰς αἱ μυαί), ἐν αἷς νὰ περιέχεται ἀντισηπτικὴ διάλυ-

Σ. Δ. «Β» 1. Τὸ παρὸν εἶναι ἀπόσπασμα ἀνεκδότου πραγματείας «περὶ προφυλάξεως ἀπὸ τῆς φθίσεως» ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Κλ. Κοκκολάτου.

σις φθισικοῦ ὀξέος 4 ἢ 5%, ἢ διχλωροϋόχου ὁδραργύρου 1/100.

Πάντες δὲ οἱ τὸν φθισικὸν περιποιούμενοι δέον νὰ γνωρίζωσι καλῶς ὅτι, ἐὰν δὲν ἐγγίξωσι τὰ πτύελα, δὲν δὲν εἰσπνέωσι τὴν κόπιν τῶν ἀπεξηραμένων πτυέλων, οὐδένα κίνδυνον διατρέχουσι νὰ μολυνθῶσιν ὑπὸ τῆς νόσου.

Ἀπεδείχθη δ' ὅτι ἡ ἐκπνοὴ τῶν φθισικῶν δὲν μεταδίδει τὴν νόσον.

Τῷ 1881 ὁ Tappeiner ἐχορήγησε πρὸς ἐκπνοὴν εἰς δύο κύνας τὸν διὰ τῆς βήχης καὶ τῆς ἐκπνοῆς φθισικοῦ ἐκπνευσθέντα ἀέρα· οὗτοι δὲ δὲν ἀποκατεστάθησαν φθισικοί.

Οἱ Grancher, Charrin καὶ Karl ἐπανέλαβον τὸ αὐτὸ πείραμα ἐπὶ ἰνδοχοίρων μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἀποτελέσματος.

Οἱ δὲ Cadéac καὶ Mallet ἐκ Lyon ἐξηκρίβωσαν τὴν παρατήρησιν ταύτην διὰ τοῦ ἐπομένον ἀπλουστάτου πειράματος.

Ἀνέμιζαν ἐν τῇ αὐτῇ κλωβῇ ζῶα φθισικά καὶ ὑγιᾶ, εὐρισκόμενα οὕτως ἐν διηνεκῇ ἐπαφῇ· πάντα τὰ ὑγιᾶ ζῶα ἀπέθνον φθισικά· εἴτα ἔλαβον ἕτερον κλωβόν, τὸν ὅποιον διεχώρισαν εἰς δύο διαμερίσματα διὰ διαφράγματος μὴ προχωροῦντος μέχρι τῆς ὀροφῆς· εἰς τὸ μὲν ἔθεσαν ζῶα φθισικά, εἰς δὲ τὸ ἕτερον ὑγιᾶ· οὕτω δὲ πάντα ἀνέπνεον μὲν τὸν αὐτὸν ἀέρα, ἀλλ' οὐδεμίαν ἡδύναντο νὰ ἔχωσιν ἐπικοινωνίαν· τὰ ὑγιᾶ ζῶα δὲν κατέστησαν φθισικά.

Ὁ κίνδυνος τῆς συμβιώσεως ἐγκρίνεται, ὡς εἴπομεν, ἐν τοῖς πτυέλοις. Τὰ χεῖλη τοῦ φθισικοῦ ἡ γενειάς του, (ἐὰν, ἐννοεῖται, ἦναι ἀνὴρ καὶ φέρη τοιαύτην), τὰ ἐνδύματά του, ἐὰν δὲν ἦναι καθάριοι καὶ πᾶν ὅτι ἡ εἰσήγαγεν εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ ἢ διὰ τῶν πτυέλων τοῦ ἐμόλυνε, φέρουσι τὸ μόλυσμα τῆς νόσου, ἥτοι τὸ μικροβίον αὐτῆς.

Πρέπει αὐστηρῶς ν' ἀπαγορεύωμεν εἰς αὐτοὺς νὰ πτύωσιν ἐν μαρθηλίῳ (δι' οὗ τὰ πάντα μολύνουσιν), ἢ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (1) ὅταν δ' οὗτοι ἐξέρχωνται τῆς κατοικίας των νὰ φέρωσι μεθ' ἐαυτῶν ἐν τοῖς θυλάκοις των ἰδιαίτερον πτυελο-

1 Ὁ Picot, γάλλος ἱατρός, ἀναφέρει ὅτι ἐν τῇ Νοσοκομείῳ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου ἐν Bordeaux ὡς πτυελοδοχεῖον ἐχρησάμευε μέχρι τοῦ 1884 ἀπλὸν βάκος διειπωμένον!

δοχείον, φέρον στόμιον εὐρὺ καὶ κλειόμενον διὰ μεταλλικοῦ πωμάσματος. (2)

Αἱ πτυελίστραι πρέπει νὰ κενῶνται ἐν τοῖς ἀποπάτοις, ἐν οἷς τὰ σαπρογόνα μικρόβια καταστρέφουσι τὰ τῆς φθίσεως· εἶτα δὲ νὰ τίθενται ἐν ἀγναίῳ περιέχοντι ζέον ὕδωρ καὶ προωρισμένῳ ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν χρῆσιν αὐτήν.

Ὁ Grancher ἀπέδειξεν ὅτι ἡ θερμοκρασία τῶν 90° ἐπὶ δέκα λεπτὰ διατηρουμένη καταστρέφει τὴν μολυσματικὴν ιδιότητα τῶν ὑγρῶν πτυέλων.

Δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζομεθα τὰ αὐτὰ κύπελλα, τοὺς αὐτοὺς καθαρίστους καὶ ἐν γένει πᾶν ἐπιτραπέζιον σκεῦος, ὡς καὶ πᾶν τὸ χρησιμεῖον πρὸς καθαρισμὸν τοῦ στόματος φθισικοῦ, ἐκτὸς ἐὰν πάντα ταῦτα ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν θερμοκρασίαν ζέοντος ὕδατος.

Οἱ φθισικοὶ ὀφείλουσι νὰ πλύνωνται τὸ στόμα, τὰ χεῖλη, τὴν γενειάδα αὐτῶν πολλάκις τῆς ἡμέρας δι' ὕδατος βορικοῦχου, ἢ διὰ διαλύσεως ἐλαφρᾶς φαινικούχου. Ἡ φροντίς δ' αὕτη εἶναι ἀπαραίτητος, ἐπεὶ τὰ χεῖλη ὡς καὶ τὰ περὶ αὐτὰ μέρη εἶναι πάντοτε μεμολυσμένα ἀπὸ ἱγνη πτυέλων.

Τὰ δωμάτια τῶν φθισικῶν πρέπει ἀφθόγως ν' ἀερίζωνται· ὁ ἀὴρ καὶ τὸ ἥλιακὸν φῶς εἶναι οἱ δύο μεγάλοι καταστροφεῖς τῶν μικροβίων. Ὁ περιορισμένος ἀὴρ τῶν κεκλεισμένων δωματίων τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἰδιαίτερος τοῦ φθισικοῦ εἶναι νοσηρὸς, βλαβερός.

Ἐξητάσθη δέ, διατὶ ὁ περιορισμένος ἀὴρ δὲν εἶναι ἀναπνεύσιμος, ἐπεὶ τὰ ἄλλα περιέχει ἐλαχίστην ποσότητα ὀξυγόνου; Ὁ Leblanc ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἀὴρ αἰθούσης διαλέξων ἐμπερικλειούσης 1,000 κυβικὰ μέτρα ἀέρος καὶ περιλαμβανούσης 1,000 ἀκροατὰς ἐπὶ μίαν ὥραν χάνει 1% ὀξυγόνον· ἐπεὶ δὲ ἀφ' ἐτέρου ὁ Paul Bert ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἀναπνεύμενος ἀὴρ ἠδύνατο νὰ χάσῃ 15% ὀξυγόνον χωρὶς νὰ καταστῇ ἀκατάλληλος πρὸς εἰσπνοήν, τὸ νοσηρὸν αὐτοῦ δὲν ὀφείλεται εἰς

2 Ἐσχάτως ἐν ἱατρικῇ περιοδικῇ [La médecine orientale] ἀνέγνω τὴν περιγραφὴν πτυελοδοχείου. τὸ ὁποῖον ὁ ἐφευρέτης αὐτοῦ ὠνόμασε, καὶ δικαίως, «πτυελοδοχεῖον ἀπαραίτητον διὰ τὴν τσέπην». Τὸ πτυελοδοχεῖον τοῦτο, ἐξόχως πρακτικόν, εἶναι ἐλαφρόν, ζυγίζον 45 γραμμάρια καὶ εὐμετακίνητον, ἔχει δὲ τὴν μέγα πλεονέκτημα ὅτι εὐκόλως ἀποστειροῦται. (La médecine Orientale

τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἀερίου τούτου. Τότε λοιπὸν ἐξητάσθη μήτοι τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα ὀφείλωνται εἰς συσσώρευσιν τοῦ κατὰ τὴν ἐκπνοὴν ἐκ τῶν πνευμόνων ἐκπνευσθέντος ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Αἱ τοῦ Reisset ἐπίμονοι παρατηρήσεις ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ἐξωτερικὸς ἀὴρ περιέχει ἀνθρακικὸν ὀξύ. Ἀλλ' ἐπεὶ δὲ ὁ Pettenkofer ἠδυνήθη ν' ἀναπνεύσῃ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀδιαθεσίας ἐπὶ ὥραν ἐν ἀτμοσφαίρᾳ περιεχοῦσῃ 10% ἀνθρακικὸν ὀξύ, καὶ ἐπεὶ δὲ ὁ Brown Séquarde καὶ ὁ d' Arsonval ἠδυνήθησαν ν' ἀναπνεύσωσι, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῶσι, μίγμα ἀερίου περιέχοντος 20 μέρη ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ 60 μέρη ἀέρος, ἐκ τούτων ἐξάγεται ὡς βέβαιον συμπέρασμα ὅτι τὸ κακὸν ἀποτέλεσμα τοῦ περιορισμένου ἀέρος ἐπὶ τῶν φθισικῶν δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν συσσώρευσιν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΒΕΛΛΗΣ

Καὶ λοιπὸν τὸ μοιραῖον τέλος ἐπῆλθε! Καὶ λοιπὸν τὸ ἀμείλικτον δρέπανον τοῦ θεριστοῦ τῶν ἀνθρωπίνων σταχύων ἀπαξ ἔτι κατέπεσε μετ' ἀνηλεοῦς τριγμοῦ ἐν τῷ ἀγρῷ τῆς ζωῆς! Καὶ πίπτον ἀφῆρσεν ἐκ τῶν κόλπων τῆς ἡμετέρας κοινωνίας ἓνα ἐπιλεκτὸν αὐτῆς τύπον, μίαν μεγάλην ζωτικὴν δύναμιν, μίαν ἀχανῆ ἐνεργητικότητα, μίαν πεφημισμένην ἀτομικότητα τοῦ πολυκυμάντου δημοσιογραφικοῦ σταδίου, οὗ τοὺς βαρεῖς οἰακὰς διὰ χειρὸς τόσον στιβαρὰς ἅμα καὶ δεξιὰς ἐχειρίζετο!

Ὁ ἀνὴρ ὁ πλήρης ζωῆς, ὁ ἀνὴρ ὁ διπλασίως ζῶν, ὁ ἀενάως δρῶν καὶ οὐδέποτε ὑπνώττων, ὁ ἀνὴρ, ἐν ᾧ ἐξεδηλούτο ἡ ἀκατάσχετος πλήμμυρ κινήσεως καὶ ἀγῶνος ἀεικυμάντου, ὁ Ὀλυμπιονίκης τῆς παρ' ἡμῖν δημοσιογραφίας, κοιμᾶται τῶρα χωρὶς οὐδέποτε πλέον νὰ ἐξυπνήσῃ, καὶ τὸ πρῶτον ἤδη ἡρεμεῖ ἀπὸ τῆς ἀενάου δράσεώς του, ἀφ' οὗ πρότερον ἐν αὐτῇ κατεσπατάλησεν ἑαυτόν! . . . Ἐν αὐτῷ ἡ ζωὴ κατέφαγε τὴν ζωὴν· ἐν αὐτῷ παρέχεται πιστῶς ἡ εἰκὼν τῆς ἰσχύος, τοῦ μεγαλείου, ἀλλὰ καὶ τῆς φρούδης ματαιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, τοῦ ὑποκύπτοντος μοιραίως ἀκριβῶς ἐν τῇ στιγμῇ καταφθάνει εἰς τὸ περιπα-

νὴς ζενίθ τῆς βιωτικῆς αὐτοῦ ἐξελιξέως, ὅπου ἡ δοξὰ τῶν συντελεσθέντων μεγαλουργημάτων του περιβάλλει μὲ ἀκτινοβολοῦν φωτοστέφανον τὸ μέτωπόν του!

Δὲν ἔχει ἀνάγκην ὁ ὑπνώττων ὑπὸ τὸ χῶμα εὐκλεῆς τοῦ κοινωνικοῦ σταδίου ἀρματηλάτης, ὅπως κατὰ τὸ ἔθος πλεζόμεν ἐδῶ τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ ἀφηγοῦμεναι διὰ μακρῶν τὴν βιογραφίαν του. Εἶναι λίαν γνωστὴ καὶ αὕτη καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν· ἡ δὲ σβεσθεῖσα ἐκ τῆς ζωῆς ὑπαρξίς του δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες σβέννυνται ἐπίσης καὶ ἐκ τῆς μνήμης καὶ τῆς καρδίας τῆς κοινωνίας, ἐν ᾗ ἐζησαν καὶ ἔδρασαν καὶ ἐν ᾗ καταδπάνησαν τὸ ἀδπάνητον πῦρ τῆς δραστηριότητός των. Ὡστε μὴδὲν μακρηγοροῦσαι ἐπ' αὐτῆς προσθέτομεν μόνον τὸ θερμὸν ἡμῶν δάκρυ εἰς τὸ πλῆθος τῶν δακρύων τῶν χυθέντων ἐπὶ τοῦ τάφου του· καὶ εὐέλπιδες ἀτενίζομεν πρὸς μίαν μόνην παρηγορίαν· ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀκαμάτου αὐτοῦ ἀδελφοῦ κ. Γεωργίου Βέλλη, ὅστις ἀπὸ μακροῦ τὸν ἐξεπροσώπει ὁλοσχερῶς ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῆς κολοσσιαίας αὐτοῦ δράσεως, ἀπομένει ἡμῖν τὸ πιστὸν ἀντίτυπον τοῦ μεγαλουργοῦ ἀνδρός, ὑπὸ τῆς ἐπίσης στιβαρᾶς καὶ δεξιᾶς χειρὸς τοῦ ὁποῖου ἐπαξίως μέλλει νὰ συνεχισθῇ ὁ μέγας καὶ εὐκλεῆς δημοσιογραφικὸς ἀγὼν, ὃν ἡ μεγαλεπήβολος ἀμφοτέρων πρωτοβουλία ἱδρυσε καὶ εἰς τοσαύτην ἀκμὴν προήγαγε.

ΗΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ

(Διήγημα πρωτότυπον)

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Τί συμβαίνει ἐκεῖ; Ἡ Ἀκτίς τὸ γνωρίζει κάλλιστα. Ἐκεῖ τελοῦνται οἱ γάμοι τοῦ δοξασθέντος Ἰλαρίωνος μετὰ τῆς θυγατρὸς διαπρεποῦς τραπεζίτου. Τὴν Ἀκτίνα πρὸ πολλοῦ ἐλθισμόνησεν. Ἐὰν τῷ ἔμεινε τύψις τις αὕτη ταχέως ἐξηφανίσθη ἀφοῦ ἐρρίφη εἰς τὸν ἀγῶνα, ὅστις τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὴν ὀνειροποληθεῖσαν περιωπὴν, ἐξ ἧς ἐθεώρει τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν προκλητικὴν ἐκείνην περιφρόνησιν, ἥτις ἦτο ἡ κυρία βᾶσις τοῦ χαρακτῆρός του. Οἱ ἄνδρες τὸν ἐφθόουν, αἱ γυναῖκες τὸν ἐλάτρευον, ἀλλ' οὗτος πιστὸς πάντοτε εἰς τὸ

σύστημά του ἔβαινε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σκοπὸν, ὃν τῷ ὑπεδείκνυνεν ἡ φιλοδοξία του, ἐπιτυχῶς ἐξυπηρετούμενος ὑπὸ τοῦ δαιμονίου πνεύματός του, ὅπερ τῷ ἐγρητίμευεν ἀντὶ στυλοβάτου, ἐδῶ μὲν δρέπων ὀλίγην ἡδονὴν μὲ τὴν χυδαίαν ὀρεξίν ἀψυκόρου ἀηδιάζοντος, ὅτι ἐγγίζει, ἀγνοῶν ὅτι αὐτὸς τὸ ἔρριπε καὶ τὸ ἐξητυτέλιξεν· ἐκεῖ δὲ πολεμῶν συνάδελφον μὲ τὴν δαιμόνιον εὐγλωττίαν καὶ ἐπιχειρηματικότητά του.

Τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ παλαιὰ του ἐρωμένη ἐπάλασε πρὸς τὴν ἀθλιότητα, ἥτις ἦδη ἐφύενε τὸ τέκνον της, ὁ Ἰλαρίων παρεδίδοτο ὅλως εἰς τὴν εὐτυχίαν του μὲ συνείδησιν ἐλαφρᾶν, μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ, ὑπερήφανος καὶ ἀκτινοβολῶν.

* *

Ἡ Ἀκτίς εἰσέρχεται εἰς τὴν αὐλὴν καὶ διαλαθοῦσα τὴν προσοχὴν τῶν ὑπνερειδῶν, προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀντιστοίχιστον κλίμακκ, ἀνέρχεται καὶ ἐμφανίζεται εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ὅπου ὁ Ἰλαρίων πλησίον τῆς νεονύμφου τοῦ ἵσταται ἐρωτευμένος καὶ εὐτυχής.

Τὸ κομψὸν πλῆθος μυρμηκιᾶ εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου καὶ ἡ ταλαίπωρος Ἀκτίς βλέπει ὡς ἐν ὄνειρῳ καὶ ἀκούει μὲ βομβοῦσαν ἀκοὴν τὸν ἀρμονικὸν θόρυβον τῆς ἑορτῆς.

Ὁ πυρετὸς τρύχει αὐτὴν καὶ δίδει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της φωσφορισμοὺς πυρετώδεις. Ὁμοιάζει πρὸς φάντασμα ἐλθὸν ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου ὅπως τιμωρὴς ἢ ἐκδικηθῇ.

Τὸ πλῆθος ὀπισθοχωρεῖ ἐμβρόντητον εἰς τὴν θέσιν της καὶ τῇ ἀνοίγει δρόμον, διότι ἕκαστος προαισθάνεται ὅτι ὁλόκληρον δρᾶμα μέλλει νὰ ἐκτυλιχθῇ πρὸ αὐτοῦ.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ φάσματος τῆς παλαιᾶς του ἐρωμένης ὁ Ἰλαρίων κυριεύεται ὑπὸ ἀνεξηγήτου τρόμου, ὡχρίᾳ, τρέμει ὡς πρὸ τοῦ φάσματος τῆς ἐκδικήσεως καὶ αἰσθάνεται ὅτι ἄβυσσος ἀνορύσσεται ὑπὸ τοὺς πόδας του. Ποῖον αἰσθημα κυριεύει ἄρα γὰρ τῆς ψυχῆς του; ὁ οἶκτος; ἡ ὀργή; ἡ τύψις; ἢ ὁ φόβος τῆς ἀποκαλύψεως;

— Ἰλαρίων, λέγει ἡ Ἀκτίς μετὰ μεταγχο-λίας θλιβερωτάτης τείνουσα εἰς αὐτὸν τὸ πτώμα τοῦ τέκνου της· Ἰλαρίων, ὁ Θεὸς σὲ βλέπει! δὲν φοβεῖσαι τὴν ὀργὴν του; Μᾶς ἐλθισμόνησες κα

τελείς γάμους, ἀλλ' ἰδέ, τὸ τέκνον σου, Ἰλαρίων! σὺ τὸ ἐφόνευσας! . . .

Φρίκη κυριεύει τοὺς πάντας καὶ ἡ νεκρὰ νε-
όνομος λιποθυμεῖ. Αἱ νέαι μητέρες ἀναπρίσσουν
ἐξ οἴκου καὶ οἱ ἄνδρες στρέφουν αὐστηρὸν βλέμμα
κριτοῦ πρὸς τὸν ἱνοχον καὶ ἀναμένουν κατὰ πλη-
κτοι. Ὁ δὲ Ἰλαρίων; δὲν εἶναι πλέον ἄνθρωπος.
Ἐνώπιον τοῦ φάσματος ἐκείνου, ὅπερ ἐξήρχετο τοῦ
τάφου τοῦ παρελθόντος του ὅπως τὸν κατηγορήσῃ
καὶ τὸν καταδικάσῃ εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἄν-
θρώπων ἀμειλίκτως, ὁ διαφθορεὺς ἐλθρομύνησεν ἐ-
αυτόν. Φλόξ μανίας καὶ λύσσης, φλόξ αἰσχύνης
καὶ ἀγωνίας ἐπορφύρωσε τὸ χλωμὸν πρόσωπόν του,
καὶ ἐπεθύμησεν ἐπιθυμίαν τρομεράν· νὰ ὀρμήσῃ
κατ' αὐτῆς καὶ τὴν στραγγαλίσῃ, ὅπως ἐπὶ τὸ μυ-
στικὸν πνιγῇ εἰς τὸν λάρυγγά της. Πλὴν ματαίως
ῥύετο καὶ ἰλύσας· ἡ ἀποκάλυψις ἐγένετο.

— Ψεύδεται! . . . ψεύδεται ἡ ἀχρεία, ρίψατέ
την ἔξω . . . εἶναι μισθία τῶν ἐχθρῶν μου. Δὲν
γνωρίζω αὐτὸ τὸ κάθαρμα . . . τὸ ἐξήμεσεν ὁ Ἀ-
δης. Δὲν τὸ γνωρίζω, σὰς ὀρκίζομαι! . . . δὲν βλέ-
πετε ὅτι εἶναι τρελλή; τρελλή! . . . εἶμαι ἄθως...
εἶμαι. . .

Ἡ φωνὴ του πνίγεται ὑπὸ τῆς γενικῆς ἀγανα-
κτήσεως· οἱ ἀμειλίκτοι κριταὶ του περισφίγγουσι
τὴν Ἀκτίνα ἀναμένοντες ἀπλήστως τὸ τέλος τῆς
τραγωδίας· ἡ Ἀκτίς ὅμως ὥχρ᾽ ὥς σκιά ἐτοιμό-
σθευτος τὸν προσβλέπει θλιβερώς.

— Ἰλαρίων, λέγει μετὰ πόνου, ἐγὼ εἶμαι ἡ
Ἀκτίς σου. Ἡ δυστυχία μὲ ἡλλοίωσε καὶ δὲν μὲ
ἀναγνωρίζεις. Ἀλλ' εἶμαι ἡ Ἀκτίς, τὸ θυμὸς σου.
Ἰδοὺ σοὶ φέρω τὸ τέκνον σου. Ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν
πεινὰ καὶ τὸ ψῦχος. Τὸ ἐφόνευεν ἡ ἀστοργία τοῦ
πατρὸς του, ἡ ἐγκατάλειψίς σου. Ὀρκίζομαι ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς του ὅτι σὺ τὸ ἐφόνευσας, Ἰλαρίων, καὶ
ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ!

Θνήσκουσα καταθέτει τὸ πτώμα τοῦ βρέφους
πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρὸς καὶ ὀπισθοχωρεῖ
πρὸς τὴν θύραν, ὅπου πίπτει ἡμιθανής.

Ἡ σκηνὴ εἶναι φοικώδης.

* *

Κοιμοῦ ἐν εἰρήνῃ, Ἀλέξιε! . . . ἄς μὴ ταράττῃ
τὸν ὕπνον σου ἡ ὀργὴ τῆς ἐκδικήσεως. Τὸ αἷμα
σου ἐξεδικήθη τὴν ὕβριν, ὁ ἄμνός ἐγένετο τίγρις,

καὶ ὁ Ἰλαρίων συντριβεῖς ὑπὸ τὸ αἷσχος, ἔπασσε
διὰ παντός. . . .

Τὸ γόητρόν του ἐξηφανίσθη.

* *

— Τέκνον, ἐπιλέγει ὁ ἀγαθὸς λεύκτης πρὸς τὴν
Ἀκτίνα, ἐκθνήσκουσαν ἐπὶ κλίνης πενιχρᾶς πτω-
χικοῦ νοσοκομείου: Τὸ σῶμά σου ἐξηγνίσθη τῆς ἀ-
μαρτίας λαβὼν τὸ βάπτισμα τῶν δακρύων σου.
Ἐπταίσας τόσον, ὅσον τὸ ἄνθος ὅπερ ἀποκόπτει
βέβηλος χεὶρ, ὅπως τὸ ρίψῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ
ὅπου θὰ καταπατηθῇ. Ὁ Θεὸς σὲ συνεχώρησε καὶ
σὲ καλεῖ παρ' Αὐτοῦ. . . . Ἀγγελε, οἱ ἀδελφοί
σου σὲ καλοῦσιν ἐξ οὐρανῶν. Ἐν τῇ γῇ ἡδίκηθης,
θ' ἀμειρῇθῃ: ἐκεῖ ὕψηλ᾽, παρ' Ἐκείνου, ὅστις ἐθυ-
σιάσθη διὰ τὴν ἀγάπην τῶν υἱῶν τῆς ἀμαρτίας
ὅπως σὺ προσεφέρῃς ὀλοκαύτωμα διὰ τὴν ἀγά-
πην ἐνός καὶ μόνου ἀνθρώπου.

Ἀκτίς, τὰ δάκρυα δ' ἐξήγνισαν καὶ οἱ στενα-
γμοὶ σου ἐκαυτηρίασαν τὴν ἐκπεσοῦσαν σάρκα σου
προστομαζάσαντές σοι τὴν ὁδὸν τῆς ἐξαγνίσεως
καὶ τοῦ ἐξιλασμοῦ. Τέκνον, ἀφιενταί σοι αἱ ἀμαρ-
τίαι ὅτι πολὺ ἡγάπησας! . . .

Τὰ χεῖλη τῆς ψυχορραγούσης κινεῖνται ἐν γή-
ινον ὄνομα ἐξέρχεται, ὡς στεναγμὸς ἐξ αὐτῶν ὀ-
νομα, ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ ὀλεθρία ἀρχὴ καὶ τὸ μέγεθος
τῆς συμφορᾶς της—τὸ ὄνομα τοῦ δημίου πατρὸς
—καὶ ἡ ἀθώα ψυχὴ της ἐσκήρτησεν ὕψηλ᾽ εἰς
τοὺς αἰθέρας.

Ὁ ἱερεὺς ἀκούει τὴν ἀπαισίαν λέξιν, ριγοῦν ἐκ-
τείνει τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς νεκρᾶς, κλείει εὐλαβῶς
τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ τὴν εὐλογεῖ. Εἴτα κλίνων
τὰ γόνατα προσεύχεται.

— Κύριε, συγχώρησον αὐτῇ. . . Ἦτο θυμὸς τοῦ!

* *

Τὸ ἐσπέρως δύο ἄνθρωποι φέρουσιν ἐν σιωπῇ
ἐπὶ τῶν βραχιόνων πτωχικὸν φέρετρον εἰς γωνίαν
τινὰ τοῦ νεκροταφείου. Εἶναι ὁ κοινὸς λάκκος τῶν
ἀποβλήτων. Εἷς ἱερεὺς ἀκολουθεῖ καὶ παιδίον κρε-
τοῦν σταυρόν. Ὁ λάκκος τῶν πτωχῶν εἶναι ἀνοι-
κτός. Καταβιβάζουν τὸ πτώμα διὰ σχινίων καὶ
ὁ νεκροθάπτης τὸν πληροῦ σιωπηλῶς.

Ἀφοῦ ἡ πένθημος ἐργασία ἐληξεν, ὁ ἱερεὺς κό-
πτει κλάδον κυπαρίσσου, τὸν φυτεύει ἐπὶ τοῦ
τάφου καὶ ἀπέρχεται ψυθυρίζων:

— Γῆ εἴ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ! . . .

Ἐκεῖ κοιμᾶται ἡ Ἀκτίς τὸν αἰῶνιον.

Αὐριοι δ' Ἰλαρίων θὰ διέλθῃ τοῦ τάφου ἐκείνου,
ἀλλὰ δὲν θὰ μάθῃ ὅτι ἐκεῖ μέσα σήπεται τὸ
θυμὸς του.

Καὶ ἡ κυπαρίστος αὐξάνεται καὶ ὡς φιλόστορ-
γος μήτηρ ἀπλώνει τοὺς κλάδους ἐπὶ τοῦ τάφου
παρέχουσα σκιὰν μελαγχολικὴν. Καὶ τὰ πτηνὰ
κτίζουσιν ἐκεῖ τὰς φωλεὰς των καὶ ψάλλουσιν τὸ ἔαρ
ἁρμονικά, νανουρίζοντα τὸν τελευταῖον ὕπνον τοῦ
θυμάτος.

Κοιμοῦ.

Κοιμοῦ ἐν εἰρήνῃ, Ἀκτίς μου!

Βιργινία Π. Εὐαγγελίδου

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Κάθε σκέψι 'ποῦ φεύγ' ἀπ' τὸ νοῦ μου
ὅλη ἀγάπη γιὰ Σένα πετάει
καὶ 'στῆς πρώτης τὸ δρόμο ἢ ἄλλῃ
φτερωμένη κινᾷ μὲ χαρά.

Μὲ τὴν σκέψι Σου φεύγουν τὰ χρόνια
καὶ μ' ἐκεῖνα ἡ νεότης μου πᾶει
μ' ἂν γιὰ Σένα θὰ σβύσ' ἡ ζωὴ μου,
κἂν θὰ ζήσης γιὰ μὲ μὴ φορά;

Ἐλένη Σβορώνου.

Ἐν Σάμῳ.

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Εὐκολώτερον δύναται τις νὰ ἐξαπατήσῃ ἑαυ-
τόν ἢ πάντας τοὺς ἄλλους.

(Δημοσθένης)

Πᾶν κακὸν ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ διαπραττόμενον
δύναται μὲν νὰ ᾖ κακόν, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀμάρ-
τημα.

(Ι. Ἀριστοκλής)

Τοῦ μὲν ἀνδρὸς ἡ ἱκανότης ἐγκτεῖται εἰς τὸ
διοικεῖν τὰς πόλεις, τῆς δὲ γυναικὸς τὸν οἶκον.
Ἀμφοτέροι δὲ πρὸς τοῦτο δεόν νὰ ἔχωσι δικαιο-
σύνην καὶ σωφροσύνην, ὧν ἄνευ οὔτε πόλις, οὔτε
οἶκος δύναται νὰ κυβερνηθῇ καλῶς. (Πλάτων)

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ φύσει εἶναι ἀσθενὴς μόνον

κάλαμος, ἀλλὰ κάλαμος νοῶν. Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ
ὀπλισθῇ ὁλόκληρον τὸ σύμπαν ἵνα τὸν κατασυν-
τρίψῃ μία πνοή, μία σταγὼν ὕδατος ἀρκεῖ νὰ τον
φονεύσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἂν τον συνέτριβε τὸ σύμπαν
ὁ ἄνθρωπος πάλιν θὰ ἦτο ἀνώτερος τοῦ φονεύοντος
αὐτόν, διότι αὐτὸς μὲν γινώσκει ὅτι ἀποθνήσκει,
τὸ δὲ σύμπαν οὐδεμίαν ἔχει συναίσθησιν καὶ γινώ-
σκει τῆς ἰσχύος, ἣν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου κέκτηται.

(PASCAL)

Ἡ δημιουργία θὰ παρτίνοτο ἂν ὁ Θεὸς δὲν με-
τεμελεῖτο διὰ τὴν πλάσιν τῆς Εὐας.

(Th. CAMMIS).

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ

Ἡ γυνή, τὸ τελευταῖον τοῦτο πλαστούργημα
τοῦ Θεοῦ, ἀπ' αὐτῆς ταύτης τῆς στιγμῆς τῆς
πλάσεως της ἐμχανάτο ν' ἀσκήσῃ τὴν ἐπιρροὴν
αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς καὶ οὐκ ἐπάστατο παρο-
τρύνουσα τὸν Ἀδάμ νὰ ὑπακούσῃ αὐτῇ καὶ
μεταχειριζομένη διαφόρους τρόπους πρὸς ἱκανο-
ποίησιν τῶν παραδόξων αὐτῆς ἀξιώσεων. Ἀπὸ
τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καθ' ὅλας τὰς διαρρε-
σάσας χρονικὰς περιόδους μέχρι τοῦ 20οῦ μ. χ.
αἰῶνος ἀπαντῶμεν τὴν γυναῖκα μηχανομένην καὶ
τολυπεύουσαν διαφόρους τρόπους ἵνα ἐξισώσῃ ἑαυ-
τὴν κατὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν πρὸς τὸν ἄνδρα καί,
ἔστιν ὅτε, περαιτέρω προβαίνουσα, νὰ καταστήσῃ
αὐτὸν εἴλωτα τῶν ἀξιώσεων της. Καὶ φαίνεται
ὅτι ἡ τάσις αὕτη τῶν γυναικῶν ἐκδηλοῦται ὅχι
μόνον εἰς τὰς μεγαλοπόλεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ
χωρία, ὡς τοῦτο γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἐξῆς: Ἐν
τινὶ κώμῃ τῆς Προικονήσου ἐν καιρῷ τοῦ γάμου
προσκαλούμεναι αἱ φίλαι τῇ νύμφῃ παρθένοι ἐν τῇ
οἰκίᾳ τῆς νύμφης, τίλλουσιν ἀλέκτορα ἄδουσαι
τὴν εὐχήν. «Ὅπως ποιεῖ ὁ πετεινὸς ἔτσι νὰ
πορῇ τὴν νύμφη ὁ γαμπρός». «Ὅπως λαλεῖ ὁ
πετεινὸς ἔτσι νὰ ὁμιλῇ καὶ ὁ γαμπρός.»

Τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν τράπεζαν δίδουσαι τῷ
νυμφίῳ πρὸς τιμὴν τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ἀλέ-
κτορος ἄδουσιν.

«Ὅσο μιλεῖ ὁ πετεινὸς τόσο νὰ μιλήσῃ τὸ
στόμα τοῦ γαμπροῦ» ὅταν ὁμιλῇ ἡ γυναῖκα
δηλονότι.

Τάσιχος Προικονήσιος.

ΑΠΡΟΟΡΙΣΤΟΝ

(Παίγνεον)

Σᾶς ἀρίστων τὰ τραγικά;

Ἐν πρώτοις ὅμως πρέπει νὰ γνωρισθῶμεν, διότι νομίζω ὅτι ἄνθρωποι μὴ γνωριζόμενοι, ὅχι μόνον δυσκόλως συνεννοοῦνται, ἀλλὰ καὶ παρεξηγοῦνται πολλάκις.

Λοιπὸν· Κυρίαί καὶ Κύριοι, σᾶς παρουσιάζω τὸν ἑαυτόν μου: ἓνα ἐρασιτέχνην φωτογράφον, καθ' ὅλην, φεῦ! τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Πρέπει δὲ νὰ γνωρίζετε ὅτι ὑπάρχουσι καὶ τοιοῦτοι μὴ ὄντες ἄξιοι οὔτε πολλοστημόριόν τι νὰ φέρωσι τοῦ τίτλου τῶν.

Εἴσαι φωτογράφος, ἀναγνώστὰ μου; Αἱ λοιπὸν, σοὶ ἔτυχε ποτὲ νὰ φωτογραφήσῃς ἀλλεπαλλήλως δύο θέματα ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλακός; Ἡνέφξας ποτὲ τὴν πλακοθήκην σου πρὶν ἢ κλείσῃς τὸν φακόν; Ἐπέτυχες ποτὲ δωδεκάδα ὁλόκληρον μελανῶν clichés, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι εἶχες λησμονήσῃ νὰ ρυθμίσῃς τὸν obturateur σου; Ὅχι; τότε εἶσαι πᾶν ἄλλο ἢ amateur.

Ἄλλ' ὡς βλέπω κινδυνεύω νὰ φανῶ ἀδιακρίτως πρὸς τοὺς μὴ φωτογράφους ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μου—ἐὰν ὑπάρχουσιν ὄντ' ἄξια τῆς δυστυχίας ταύτης—Λοιπὸν· Κυρίαί καὶ Κύριοι, μυριάκις συγγνώμην!... Ἐλέγομεν;... Ἄ! ἐπαρουσίασα τὸν ἑαυτόν μου. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν εὐγενίαν σας, πιστεύω καὶ εὐχομαι ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ διανοίας νὰ μὴ με ὀμιάζετε, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὴν ἀτυχῇ διασκέδασίν μου. Ἐπιτρέψατέ μοι ἤδη νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸ ποιητικὸν αἷτιον [τοῦ τραγικοῦ ἐπιποδείου, ὅπερ, ἐὰν ἔχητε τὴν καλωσύνην νὰ ἐνθυμῆσθε, — σᾶς ὑποσχέθην ν' ἀφηγηθῶ. Τὸ αἷτιον τοῦτο, ὅπερ παίζει μέγα πρόσωπον ἀτομικῶς ἐν τοῖς καθεξῆς εἶναι γένους θηλυκοῦ. Λυποῦμαι δὲ ὅτι δὲν ἔχει ὄνομα καὶ τοῦτο διότι δὲν ἐβαπτίσθη ποτέ, ἀποδειχθέντος ὅτι τὸ ὕδωρ τὸ βλάπτει. Δύναμαι ὅμως ν' ἀπαριθμήσω τὰ προσόντα τῆς ἡρώδους μου: Πρώτιστα πάντων] ὀφείλετε νὰ γνωρίζετε ὅτι εἶναι πολὺ καλῆς καταγωγῆς· ἀλλ' ἔχει ἐν μέγα ἐλάττωμα, τὸ μᾶλλον προσκροῦον εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν εὐγενῶν τρόπων: τὴν ἀδιακρίσιαν.

αὕτη ὅμως, κυρίως εἰπεῖν, δὲν εἶναι ἔμφυτος εἰς τὴν ἡρώδα μου, ἀλλ' ἐπήγαγεν ἐκ φυσικοῦ τινος πλεονεκτήματος, ὅπερ κατέχει εἰς μέγιστον βαθμόν: τῆς ὀξυδερχείας. Θὰ συγχωρηθῇ ἐν τούτοις ἢ εἰς τὸ φύλον τῆς ἡρώδους μου ἰδιόζουσα αὕτη πλεονεξία ἐὰν καταστῇ γνωστὸν ὅτι ἡ κυρία αὕτη εἶναι εἰλικρινής, οὐδέποτε γλωσσῶ, φιλεργος καὶ λίαν διασκεδαστική... κάποτε. Θὰ ἐννοήσῃτε βέβαια ὅτι σᾶς ὁμιλῶ περὶ τῆς φωτογραφικῆς μου συσκευῆς. Ὅσον ἀφορᾷ ἤδη τὰ λοιπὰ τῆς διηγήσεώς μου πρόσωπα θὰ ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῶσιν ἀνὰ ἓν καὶ κατ' ὀλίγον.

Λοιπὸν· Κυρίαί καὶ Κύριοι, πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ὑπόκειμαι εἰς τὴν κυριωτέραν μανίαν τοῦ εἶδους μου. Τρελλαίνομαι δι' ἐκδρομάς!

Κατὰ τὰ εἰωθότα ἄρα, διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, ἔλαβον ἐν τῇ ἀριστερᾷ τὴν délective μου παραγεμισμένην μὲ δωδεκάδα πλακῶν καὶ ἐξῆλθον ἵνα ἱχνηλατήσω πρὸς ἄκραν τοπείων. Τὸ ἔδαφος ἔφρευεν ὑπὸ τὰ σκέλη μου καὶ ἡ δεξιὰ μου ὡς ἐκκρεμές κινουμένη ἐρρυθμῶς, παρεμέριζε δίκην κώπης τὸν ἄέρα, ἐγὼ δὲ ἔβαινον διευθυνόμενος αὐτομάτως ἐκεῖ ὅπου ἀπειράκις ἤδη μετέβην ὡς ἐξερευνητῆς τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως, τῶν ὁποίων καθίσταμαι ἐραστής ὅπουδῆποτε καὶ ἂν ἀπαντήσω αὐτάς. Ἡ καλλονὴ ἥτις με προσέλκυε τότε ὀνομάζετο Κλειώ: μία δροσρὰ μελαχροινή, —εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὅτι τὰ γειτονικά μου βρῆθουσι ξανθῶν, ἄρα λατρεύω τὰς μελαγχροινάς, — ἡλικίας ἀμφιβόλου, κάτοχος δὲ ἀπείρων πνευματικῶν καὶ ὕλικῶν χαρίτων, ὧν δεσπόζει χιλιόλιρος προῖξ εἰς ψηλαφητὸν καὶ ἡγγυημένης ποιότητος χρυσόν. Δὲν σᾶς φαίνεται, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται ὅτι ἡ ἐν λόγῳ νηρὴς ἔχει κάποιαν ἀναλογίαν μὲ τὴν μυθικὴν ἐκείνην βασιλοπούλαν, ἥς ἡράσθη κάποιος χωρὶς νὰ τὴν γνωρίσῃ;

Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸν τὸν ἄγγελον θὰ τον εἶχον ὑποχείριον ἐὰν δὲν εἶχον αὐτὴν τὴν κατηραμένην μανίαν τῆς φωτογραφίας...

Λοιπὸν, Κυρίαί καὶ Κύριοι, ἐγὼ ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ διάστημα αὐτό, καθ' ὃ σᾶς ἀπασχολοῦν φλυαρῶν, ἐξήλασα μερικοὺς παρασάγγας καὶ ἔλαβον οὐκ ὀλίγας στιγμιαίας φωτογραφίας (instantanées).

— Καλημέρα σας, μαμζὲλ Κλειώ.

— Τί ἄνοστος ποῦ εἰσθε... — Σημειωτέον

ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ συνήθης χαιρετισμός, δι' οὗ μὲ προσαγορεύει.—Καὶ διὰ ποῦ; Ἄ ναί, πάντοτε photographies! Quelle manie! Καὶ ποιῶσα περιφρονητικὸν μορφασμὸν ἐπηρώτησε:

— Πήρατε πολλὰ clichés;

— Θὰ φροντίσω νὰ σᾶς τὰ στείλω.

— Τί; Μήπως σκοπεύετε νὰ ταξειδεύσῃτε;

— Δηλαδή... θὰ σᾶς τὰ φέρω ὁ ἴδιος...

— Apropos, ἡ μαμὰ ἐπιθυμῇ νὰ φωτογραφηθῇ.

— Εὐχαρίστως· ἀλλὰ θ' ἀρχίσω ἀπὸ ὑμᾶς;

— Μὰ... δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν...

— Ἡξεύρετε ὅτι εἰσθε θελκτικωτάτη σήμερον;

— Εἰσθε βέβαιος;

Καὶ λαβοῦσα θαυμασίαν στάσιν ἠρώτησε:

— Εἶμαι καλά;

— Δὲν γνωρίζω πόζαν νὰ μὴ σᾶς πηγαίνῃ, ἀπῆντησα πιέζων τὸ ἄπιον.

— Ἄ! μὰ ἐδιάσθητε πολὺ... Τί ἀηδία θὰ ἦμαι ἄρα γε...

— Σᾶς εἶπον πολλάκις ὅτι προτιμότερον ν' ἀδικῇ ἡ φωτογραφία ἢ νὰ κολακεύῃ τὸ πρωτότυπον...

— C'est selon...

— Ἄ! Ἄ! Μὴ τυχὸν σκοπεύετε νὰ τὴν δώσετε πουθενά;

— Πιθανόν.

Ὡς τόσῳ ὅλαι αἱ δεσποινίδες ἔχουν αὐτὴν τὴν ἀγρίαν ὀρεξίν τοῦ νὰ βαπανίζουν τοὺς ταλαιπώρους ἄνδρας.

— Ἰδωμεν, μαμζὲλ Κλειώ, ἢμποροῦμεν νὰ μάθωμεν αὐτὸ μέρος ὅπου δὲν σας συμφέρει νὰ σᾶς νομίζουν ἄσχημον;

— Μπᾶ! μὲ ἀνακρίνετε;

— Ἀχ, διαβολοκόριτσο! διανοήθην, ἀπεφάσις νὰ διασκεδάσῃς εἰς ἔαρος μου, ἀλλὰ στάσου... Θεέ μου, δεσποινίς, ὑπέλαβον μὴ θυμόνετε ἐὰν ἐπιθυμῶ ν' ἐπεξεργασθῶ προσηκόντως τὴν φωτογραφίαν σας.

— Ὡ! merci: Εἰσθε τόσο καλὸς καὶ ἐγὼ ὅλο σᾶς παραγνωρίζω,...

Οὕτως ἡ συνομιλία μας κατήντησεν ἀνυπόφορος καὶ θὰ ἐτελείωνεν ἄσχημα ἐὰν δὲν ἐπῆρχετο ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεός, ἡ μαμὰ τῆς Κλειούς.

— Μαμὰ... Ὁ κύριος Πετρίδης μὲ τὴν μη-
χανὴν του.

Ἡ κυρία Πρόκου προσῆλθε βραδέως μὲ τὸ καλῆ-
τερόν της μείδιμα, ὅπερ τῇ προσέδιδε ὕψος ἀν-
θρωποφάγου. Βραχεῖα τὸ ἀνάστημα καὶ πολύσαρ-
κος, ὡς ὅλαι αἱ μητέρες τῶν λεπτοφυῶν δεσποινίδων, περιέβαλλεν ἐντὸς στενῶν ἐνδυμάτων τὴν περίσσειαν τῶν σαρκῶν τῆς καὶ οὕτως μοῖ ὕπεν-
θύμιζε τὸν ἐλέφαντα τοῦ ἀναγνωστικοῦ μου τῆς δημοτικῆς σχολῆς.

— Ἔχετε πλάκα περισσευμένην; Ὑπῆρξαν αἱ
πρῶται λέξεις της.

— Μάλιστα, madame ἀλλὰ, δυστυχῶς, ἔ-
χω μετ' ἐμοῦ τὴν μικράν μου συσκευὴν, ἥτις,
γνωρίζετε, δὲν εἶναι διόλου κατάλληλος διὰ
portrait.

— Ἀμ' βέβαια... σᾶς γνωρίζω... δι' ἡμᾶς
πλέον δὲν ἀξίζει ὁ κόπος...

— Ὡ! madame, τί λόγος! Ὅπωςδῆποτε
σᾶς ὑπόσχομαι νὰ φέρω τὴν προσεχῇ Κυριακὴ τὴν
μεγάλην μου μηχανὴν διὰ νὰ σᾶς φωτογραφίσω
εἰς μέγα μέγεθος. Τώρα λάβετε στάσιν.

Τὸ πρότυπον ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν
πρόσκλησίν μου. Ἀφ' οὗ ἐτακτοποίησε τὰς πτυ-
χὰς τῆς ἐσθῆτος του καὶ συνεβουλεύθη ἡμᾶς
ἐὰν ἦτο καλὰ, ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ φα-
κοῦ λαβοῦσα στάσιν ἀψύχου αἰγυπτιακῆς θεό-
τητος.

— Μή, δά, τοιουτοτρόπως, madame! Σᾶς
εἶπον ὅτι δὲν πρόκειται νὰ κάμωμεν κατὶ σπου-
δαῖον... Σταθῆτε μᾶλλον ἀφελῶς. Νά... πα-
ρατηρεῖτε π. χ. αὐτὴν τὴν μηλίαν.

Τὸ γύναιον ἐδείξε κάποιαν δυσἀρέσκειαν βλέπον
ὅτι δὲν συνεφώνουν τὰ γούστὰ μας. Ἐν τούτοις
ἐδείξεν ὑπομονὴν καὶ ἀτενίσαν τὴν μηλίαν ὡς ὁ
Ἄπις τὴν τροφὴν του, ἠρώτησεν:

— Εἶμαι καλά, τώρα;

— Θαυμάσια, εἶπον, πιέζων τὸ ἄπιον... ἐ-
τελείωσε.

(Ἡγήδιππος).

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Η ΓΡΗΗ

Εἴτ' ἡ γυνὴ ἡ συμφορὰ καὶ ἡ εὐτυχία ἄμα
Πικρὰς χολῆς καὶ νέκταρος συγκεχυμένον κρᾶμα
Παράδεισος καὶ κόλασις καὶ φέγγος καὶ σκοτία
Καὶ ἰνδαλμ' ἀκατάληπτον καὶ μάγος ὀπτασία

"Ἀγγεῖλος εἶναι ἀρετῆς πλήρ καὶ κακίας δαίμων
εἰς τὰς πνοὰς φερόμενος θελλωδῶν ἀνέμων.
Καὶ εἶναι ἄραρ ἀγῆ καὶ ματὴρ νῆξ χειμῶνος
Καὶ ἡδονὴ ἀνέκφρατος, ἀλλὰ ὁμοῦ καὶ πόνος
Ὁδύνης ὀφρος παγερῆς, ἀλλὰ κ' ἐλπίδος ἄστρον
Καὶ μέρον εἰς πολῦτιμον δοχεῖον ἀλαβάστρων.

Φάρμακον ἱαματικόν καὶ κόνειον καὶ μνήμα.
Δήμιος θύματα πεινῶν καὶ αὐτὸς πλὴν πίπτων θύμα.
Παρηγορεῖ ὡς ἄγγεῖλος, ὡς δαίμων ἀπελπίζει,
Φλογίζει, καίει ὡσεὶ πῦρ συνάμα καὶ δροσίλει.
Προσεύχεται καὶ βλασφημεῖ γελᾷ ὁμοῦ καὶ κλαίει,
Σκορπίζει πτώματος σμῆν καὶ μέρον ἀποπνέει.

Μὲ τὴν καρδίαν σκίπτεται, διὰ τοῦ πάθους κρίνει
Καὶ δάκρυ' ἄλλοτε ψευδῆ, ἄλλοτε θεῖα χύει.
Πιστεύει ὡς τὸ τέλειον καὶ ἀπατᾷ ὡς γέρον.
Εἴτ' ὄφρις δηλητήριον ὑπὸ τῆν γλῶσσαν φέρον,
Ἀλλὰ καὶ μέλι . . . τῆς ζωῆς τὸ δῶρον κ' ἡ αἰθρία
Ὅποταν δὲ παροργισθῇ, φρεσὶ λῶσα τρικυμία!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

34

ΜΟΝΗ ΕΝ ΤΩ ΚΟΣΜΩ.

ΘΗΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η'.

Μήτηρ καὶ θυγάτηρ.

(Συνέχεια)

Ἀμφότεροι, ὅτε πατὴρ καὶ ὁ υἱός, περὶ τῶν τίτλων τῆς
εὐγενείας αὐτῶν μετὰ κομπρημισμένης πάντοτε ὁμίλου
κατ' ἀνάγκην δὲ μόνον ἐσχετίζοντο πρὸς τοὺς μὴ εὐγενεῖς
οὗς, ὡς ποταπὰ γενικῶς εὐθεώρουν πρόσωπα.

Παρὰ τὰς ιδέας ταύτας ὁ κόμης Ἀρθούρος δὲ Μοράνδ
δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰ θέλητρα τῆς Ἀλίκης,
ἥτις ἐκτὸς τῆς καλλονῆς, τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀθωότητος
αὐτῆς οὕτως τίτλους εὐγενείας εἶχεν οὕτως οἰκόσημα.

Ὅτε ἡ κυρία Βάρνερ ἐξήρχετο μετὰ τῆς Ἀλίκης εἰς
περίπατον, ὁ Ἀρθούρος εὐρίσκει πάντοτε ἀπέναντί των,

χαϊρέτιζεν ἐπιχαίριως τὴν μητέρα καὶ μὲ δῖματα πλήρη
ἐκφράσεως παρετήρει τὴν κόρην

Ἀπομακρυσμένη τῆς πατρίδος τῆς, διάγουσα βίον
μονότονον, μακρὰν τῶν διχυσέων καὶ τέρψεων, ἡ Ἀλίκη,
ἥτις ἀλλαχοῦ οὔτε θὰ προεῖχεν εἰς τὸν κόμητα, ἡμέραν
τινὰ παρετήρησε μετὰ περιεργίας αὐτόν, εἴτα μετ' ἐνδια-
φέροντος καὶ ἐπὶ τέλους μετ' εὐχαριστήσεως. Ἀπὸ τῆς
στιγμῆς ἐκείνης δὲν παρεπνεῖτο εἰς τὴν μητέρα ἐπὶ τῇ
ἐπομονῶσει, ἐν ᾗ δι' ἑγὼν ἐφαίνετο προσησχολημένη, μετ'
οὐ πολὺ ὑπὸ λύπης κατεχομένη καὶ κατόπιν σκεπτική.
Ἡ μήτηρ τῆς ἀποδίδουσα τὴν μελαγχολίαν ἐκείνην εἰς τὴν
ἀνίαν οὐδὲν ὑπόπτει.

Μετὰ πάροδον ἐβδωμάδων τινῶν ἡ Ἀλίκη ἤρξατο συναι-
σθανομένη, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τοῦτο ἑαυτῇ, ὅτι
τῇ εἰσπείρει, ὅποταν δὲ συνήντα τὸν Ἀρθούρον τὰ βλέμ-
ματὰ τῆς ἐξεδήλουν τὴν χαρὰν, ἣν ἡσθάνετο βλέπουσα
αὐτόν· ὁ δὲ νεανίας, χωρὶς οὐδὲ μεταξὺ αὐτῶν ν' ἀνταλ-
λαγῇ λόγος, ἐμάντευσεν ὅτι ἤγαπᾶτο.

Ὁ Ἀρθούρος εὖρε μέσον, δι' οὗ ν' ἀπευθύνῃ αὐτῇ ἐπι-
στολὴν καὶ ἡ Ἀλίκη ἐδέξατο καὶ ἀπλήστως ἀνέγνω. Δύο
μόνον περιεῖχε γραμμὰς, ἀλλ' αἱ δύο ἐκείναι γραμμὰς
ἐτάραξαν τὴν καρδενικὴν ψυχὴν τῆς.

«Σὰς ἀγαπῶ καὶ θὰ σὰς ἀγαπῶ ἐνόςω ζωῆς. εἶθε ὁ
πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖός μου ἔρω».

Τὰς νύκτας οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἠδύνατο νὰ κλείσῃ τοῦς
ὀφθαλμούς· ἀπαύστως τὸν Ἀρθούρον ἔβλεπε καὶ ἐφαντά-
ζετο παρ' αὐτῇ καθήμενον, τρυφερῶς αὐτὴν παρατηροῦντα
καὶ ἡδέα τῇ φωνῇ ψιθυρίζοντα λόγους ἐρωτικούς. Ἀμα
τῇ πρώτῃ ἐσπευδε πρὸς τὴν μητέρα τῆς, ἐκείνη δὲ ἀντή-
συχος ἐπὶ τῇ ὥχρησθαι αὐτῆς τῇ ἀπηύθυνεν ἐρωτήσεως.
Ἀλλ' ἡ Ἀλίκη περιπτυσσόμενη αὐτὴν ἀπεκρίνετο.

— Μήτηρ μου, εἶμαι εὐτυχὴς!

Πρῶτον παθὸς διεσπύσαν εἰς τὴν καρδίαν νεάνιδος ταχέως
ἀναπτύσσεται, οὕτω δὲ μετὰ δέμηρον ἀπὸ τῆς εἰς Κλεμῶν
ἀφίξεώς τῆς, ἡ Ἀλίκη μίαν μόνον εἶχε σκέψιν, ἕνα πόθον,
μίαν εὐχαρίστησιν, ἕνα ἔρωτα, τὸν Ἀρθούρον.

Ὁ νεαρός κόμης δὲ Μοράνδ ἦτο χαίρειν, ἀξέφρατος, καθ'
ὅλην τῆς λέξεως τὴν σημασίαν. Ὅχρὸς τὸ πρόσωπον μὲ
ἐκφραστικωτάτους ὀφθαλμούς, μὲ μαύρην τὴν κόμην,
εὐθυτενὲς τὸ ἀνάστημα, θελκτικὸς τὸ παράστημα. Ἦτο
εἰκοσιπενταετής, καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς ἔρωτος εἶχε τρώσει
τὴν καρδίαν του. Ἐπαιρόμενος ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ του ἐ-
θεώρει ἐξευτελισμὸν νὰ ἐγείρῃ ἐρωτικούς ὀφθαλμούς πρὸς
γυναῖκα ἄσημον.

Πρὸς διασκεδάσιν ἀπλῶς εἶχεν ἐρωτοτροπήσει πρὸς ὁ-
ραίας τινὰς τοῦ Κλεμῶν γυναῖκας· ἀλλ' ἀμέσως ἀηδίασε
τοὺς ἔρωτας ἐκείνους, ὀνειροπλῶν κεχυσώμενα παλάτια
καὶ κατακτήσεις τῆς καρδίας ἐνδόξους, ἀδιαφορεῖ πρὸς
ἀπλοῦν καὶ ἀληθῆ ἔρωτα.

Τὴν πρώτην τοῦ Ἀρθούρου πρὸς τὴν Ἀλίκην ἐπιστο-
λὴν ἐπηκολούθησε καὶ δευτέρα καὶ τρίτη.

Ἐν τῇ τρίτῃ ταύτῃ ἐπιστολῇ ἐκέλευε τὴν Ἀλίκην ν'
ἀπαντήσῃ αὐτῇ.

ΙΒ'.

Παράφρονος λῆροι.

Τρεῖς μετὰ τὰς ἀνωτέρω ἡμέρας ἡ Ἀλίκη ἐκάθητο πρὸ
τοῦ παραθύρου. Ἡ γυναικτικὴ αὐτῆς μορφή, ἐλαφρῶς κε-
χρωματισμένη διὰ ροδίνου χρώματος, ζωερὰν ἐξεδήλυν
συκίνησιν. Παρὰ τὴν εὐτυχίαν, ἣν ἐφαίνετο ὅτι ἡσθάνετο
τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, κατενόει τις βλέπων αὐτὴν ὅτι ἀδημο-
νία καὶ ἀνησυχία τις κατεῖχεν αὐτήν. Τὸ χειροτέχνημα
ἐκεῖτο ἐπὶ τῶν γυνάτων τῆς, ἐνῶ ἔκλινεν ἐπιχαίριως τὴν
κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔξω καὶ προσεπάθει ν' ἀποσύρῃ τὴν ἀρι-
στερὰν χεῖρά τῆς, ἣν ὁ Ἀρθούρος ἐφίλει παραφόρως.

— Λουίζα, Λουίζα! ἐφώνησεν ἐπὶ τέλους.

— Μὲ ἀπιδιώκετε; ἠρώτησεν ὁ νεανίας ἐν θλιβερῇ
τόνῳ φωνῆς.

— Λουίζα, Λουίζα! ἐπανέλαθεν ἡ Ἀλίκη.

Ἐρχμαι, δεσποινὶς ἀπεκρίνατο ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἀπόψε, ὑπὸ τὸ παράθυρον αὐτό, εἶπεν ὁ κόμης
Ἀρθούρος-δὲ Μοράνδ, φιλῶν τὸ ὑστατον τὴν ὥραν τῆς
νεάνιδος, χεῖρα

— Ὅχι, κύριε, ὄχι, εἶπε δι' ὀργίλου θρύους ἡ Ἀλίκη.
Καὶ ἐκέλεισεν αὐτὴς τὴν Λουίζαν.

Ὁ Ἀρθούρος διωλίσθησεν ὑπὸ τοῦς πυκνὰς κλάδους.

Ἡ Λουίζα εἰσῆλθε.

— Πῶς; ἤρρησες! εἶπεν ὁ νεανίας, πρὸς σπαθῶσα ν' ἀπο-
κρύψῃ τὴν συγκίνησιν τῆς.

— Ὁ Γερωνιάκωδος . . . εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος γε-
λῶσα.

— Λοιπὸν! τί κάμνει ὁ Γερωνιάκωδος;

— Λέγει ὅτι ἔχω ἐραστὴν καὶ ὅτι τὸ βράδυ τὸν δίδω
συνεντεύξει, καὶ μάλιστα ἐδῶ εἰς τὸν κήπον . . .

Ἡ Ἀλίκη ὠχρίσεν.

— Ἀ! αὐτὰ λέγει; δεικνύει ψυχρῶς

— Ἀς λέγῃ . . . Καθαρὸς; οὐρανὸς ἀπ' ἀστραπῆς δὲν
φρεῖται.

Καὶ πλησιάζουσα τὴν Ἀλίκην.

— Τώρα εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, τί θέλετε, δε-
σποινίς.

— Ἐγώ; . . . ἂ! ναι, εἶπεν ἀμέσως ἀνλαμβάνουσα
τὸ χειροτέχνημά τῆς, ἤθελον νὰ σ' ἐρωτήσω . . . νὰ σὲ
συμβουλευθῶ διὰ τὸ κέντημα, πῶς σοὶ φαίνεται αὐτὸ τὸ
σχέδιον;

— Κατὰ πρῶτον τὰ δύο ταῦτα ἀνθὴ δὲν ὁμοιάζουν,
δεσποινίς.

Ἡ Ἀλίκη παρετήρησε τὸ σύμπλεγμα.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπε μειδιῶσα.

— Ἀλλὰ δὲν ἐπρωχώρησατε, δεσποινίς, εἰς τὴν ἐργα-
σίαν, χθὲς ἦτο σχεδὸν τελειωμένον . . .

Ἡ νεανία ἤσυχον νῦν.

— Ἀπὸ τῆς χθὲς δὲν εἰργάσθην πολὺ, εἶπεν ἀμέσως,
ἀφ' ὅτου εὐρύσκειται ἐδῶ ἔργον ἀκνηρὰ . . .

-- Δὲν αἰσθάνεσθε ψῦχος, δεσποινίς; διέκοψεν ἡ θαλαμηπόλος. "Α! τὸ παράθυρον εἶναι ἀνοιχτόν.

Ἡ Ἀλίκη ἐταράχθη.

Ἡ Λουίζα ἠθέλησε νὰ κλεῖσῃ τὰ δικτυωτά.

— Μὴ το κλείεις, εἶπε, δὲν εἰσεύρω τί ἔχω σήμερον, ἡ κεφαλὴ μου καίει, ὁ καθαρὸς ἀὴρ μ' εὐχαριστεῖ.

— "Εβραζε σήμερον τὸ πρωί, εἶπεν ἡ Λουίζα, ὁ καιρὸς μετεβλήθη, οἱ ὀδοκῶροι θὰ ὑποφέρουν πάλιν εἰς τὸ ὄρος. . . πότε θὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ;

Καὶ ἀναστεναγμὸς συνώδευσεν τοὺς λόγους τῆς.

— Τὴν παρελθούσαν νύκτα δὲν ἔδωκαν ἀσπλυν εἰς τὸ μέγαρον τῷ δουκὶ δὲ Μοράνδ, εἶπεν ἡ Ἀλίκη, εἰς δύο Γάλλους ἡμιθναεῖς ἐκ τῆς κοπώσεως;

— Μάλιστα, πάλιν ὁ δυστυχὴς τρελλὸς τοῦ; ἔσωσε.

— Μὴ τὸν λέγεις τρελλόν, Λουίζα.

— Ἀφότου εὐρίσκεται ἐδῶ τρελλὸν τὸν φωνάζουν ὅλοι.

— "Εν τούτοις οὐδέποτε εἰδείξεν σημεῖα παραφροσύνης.

— Μάλιστα, ἀλλὰ λέγουν ἐν ἑκέρῳ, ὅπου πρὸ πάντων πλησιάζει νὰ ἐκτραπῇ θύελλα, παραφρονεῖ πραγματικῶς, ἐπὶ γίνεταί φρενὸς καὶ ἐπὶ θέλει νὰ φονεύσῃ. . .

— Καὶ τὰ πιστεύεις; αὐτά;

— Ἡξεύω, δεσποινίς; αὐτὰ λέγουν.

— Καὶ τί γνωρίζουν περὶ αὐτοῦ; πόθεν ἤλθε, τί ἦτο προηγούμενός;

— Μυστήριον! καλύπτει τὴν ζωὴν του· πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μερικὸν ξένος εἰς τὴν Ἰσθμὴν συνωμίλουν μὲ αὐτὸν γλῶσσαν ἀγνωστον, κατὰ τὴν ἀναχώρησίν των δὲ ἔτειναν πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, ἂν καὶ ἐφαίνοντο ἄνθρωποι ὑψηλῆς περιωπῆς.

— Εἶναι σιδηρῆς γέρων, εἶπεν ἡ Ἀλίκη, ἐμπνέει ἐνδιαφέρον εἰς ὅλους.

— Ναί, ἡξεύρω ἐπὶ τὸν ἀγαπᾶτε, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εἰσῆλθεν ἡ κυρία Βάρνερ καὶ εἶπε πρὸς τὴν θαλαμηπόλον.

— Λουίζα, ὅταν ἔλθῃ ὁ παράφρων, νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς.

Ἡ Λουίζα ἔξῆλθε.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΑΝΑΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ χειραφετήσεως ἐν Νορβηγίᾳ. — Τὸ συμβούλιον τοῦ Κράτους ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ταύτῃ χώρᾳ τοῦ Βορρᾶ ἐπεψήφισεν εἰς τὰς ἐργασίας καὶ ἐκδόσεις τῆς τῆν ἐλευθερίαν ἐν τῷ γάμῳ ἀπαλλάξασα αὐτὰς τῆς ἐνόχου ὑποσχέσεως ὑποταγῆς εἰς τοὺς συζύγους των ὅσον ἀρρεῖ εἰς τὴν ζωὴν τῆς περιουσίας καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων. Βεβαίως ὁ παγερὸς ὁδὸς νόμος, ὁ θεσπισθεὶς ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ τῶν παγετῶν, μὲθ' ὅλον τὸν ἐθνικισμὸν, ὃν θὰ ἐγείρῃ ἐν ταῖς καρδίαις, — ἡ μᾶλλον ἐν ταῖς κεφαλαῖς, — διότι νυμίζουμεν ἐπὶ ἀλλεῖται αὐτῇ — τῶν παρ'

ἡμῶν χειραφετημένων, δὲν θὰ ἐγείρῃ ὁμοῦ; ἐπίσης καὶ τὸν ἐθνικισμὸν τῶν φρονίμων καὶ ἐμβριθῶς κοινωνολογούντων, ὡς δὲν ἡγείρεται τοιοῦτον καὶ παρὰ τῇ πλειονότητι τῶν ἐν Εὐρώπῃ νομιμαθῶν, ὧς ἡ γνώμη καταδικάζει τὸ θέσπισμα.

* *

Γυναῖκες μέθυσοι ἐν Λονδίῳ. — Εὐτυχεῖς τινες σύζυγοι κυρίων ἐκ τῶν προσφιλεστέρων τῷ Βάκχῳ ἐν Λονδίῳ συνελθόντες ἐσχάτως συνετέλεσαν περὶ ἰδρύσεως ἑταίρειας ἐχούσης ὡς σκοπὸν τὴν προστασίαν τῶν συζύγων κατὰ τῶν μεθύσων γυναικῶν τῶν.

Τὸ γεγονός προσεπιμαρτυρεῖ εἰς τὴν γνωστὴν ἄλλως ἀλήθειαν ἐπὶ τῇ δεινῇ αὐτῇ μάστιγι τοῦ ἀλκοολισμοῦ τῶν γυναικῶν ἐπιπολάζει ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ μετὰ τούτης δυστυχῶς ἐπιτάσσει ὥστε νὰ ἀπαιτῶνται μέτρα συγκέντρου προστασίας ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ἀνδρῶν. Δύναται τις ἐν τῷ φαινόμενῳ τούτῳ νὰ παρατηρήσῃ τὴν σχέσιν, ἥτις ὑφίσταται μετὰ τῆς ἐπιπολαζούσης ἐν Ἀγγλίᾳ χειραφετήσεως καὶ τῆς μέθης τῶν γυναικῶν, καταμετρῶν ἅμα πόσον εἶναι εὐεργετικὴ ἡ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος; ἐπιδράσεις θεσμοῦ, ὅστις ἔχει τὸ πρυνόμιν τοῦ νὰ δημιουργῇ μαινάδας; ! . . . Ὁ Θεὸς ἀς τὸν μακρύνῃ ἀπ' ἡμῶν ! . . .

* *

Μυθώδης πολυτέλεια. Ἐκ τοῦ Ἑβραϊσμοῦ DEBATS τῶν Παρισίων. — Κροῖστός τις τῆς Μόσχας νυμφευθεὶς ἐσχάτως ἠθέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ κατὰ τοὺς γάμους του ὅλην τὴν μυθώδη πολυτέλειαν τῶν παλαιῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας. Ἡ στολὴ βογιάρου, τὴν ὁποῖαν ἐνεδύθη, ἐστοίχισε 10000 ρούβλια. Ὁ μανδύας τοῦ ἐκ λευκοῦ βελούδου ἦτο πεποικιλμένος διὰ χρυσοῦ καὶ ὑπεστρωμένος διὰ πολυτίμου σιδήρου, ἡ δολοχρυσὴ ζώνη τοῦ συνηρμῶστο διὰ πόρπης ἐκ πολυτίμων λίθων, τὸ δὲ ἐκ σιδήρου πλῆκτον τοῦ ἦτο ἐπίσης χρυσοκέντητον καὶ ἐκοσμεῖτο διὰ κοσμηθῶν ἐξ ἀδαμάντων. Ἡ νύμφη ἔφερε φέρεμα ἐκ λευκοῦ βελούδου πεποικιλμένον διὰ χρυσοῦ καὶ μαργαριτῶν, περιδέραιον ἐξ ὀγκωδῶν μαργαριτῶν, ἀξίας 25000 ρουβλίων πόρπην ἐκ σμαράγδου σπανίου μεγέθους περιστοιχομένη ὑπὲρ ἀδαμάντων καὶ διαδήματα ἐξ ἀδαμάντων ἀξίας 125000 ρουβλίων. Τὰ μικρὰ λευκὰ τῆς πέδιλα, κεντημένα ἐπίσης διὰ χρυσοῦ καὶ μαργαριτῶν εἶχον χρυσοῦς ἐξ ἀδαμάντων καὶ δὲ ἐνώπιόν τῆς καὶ τὰ λαμπὰ κοσμημένα ἀποτελοῦντο ἐκ μαργαριτῶν σιδηρῶν ὀγκῶν. Οἱ ἱερεῖς ἐπίσης κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου παρεκλήθησαν νὰ φορέσωσι πολυτελέστατα ἐκ χρυσοῦς ἐκπύκτου ἀμφοῖς δωρηθέντα αὐτοῖς ἐκ τῶν γυναικῶν τῆς νύμφης. Οἱ νεόνυμφοι ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς νύμφης εἰς τὸν οἶκον ἐπὶ ἐλκλήθον χρυσοποικίλου συρμένον ὑπὲρ χρυσοφιλάρων ἱππων, τὸ δὲ ἐπακολουθεῖσαν γαμήλιον δούλιν παρτέθη εἰς 400 δικτημόνας ἐντὸς τρυβλίων καὶ σκευῶν παλαιῶν ῥωσικῶν ῥυθμοῦ ὅλων ἀργυρῶν. Πόσους οἴκους πτωχῶν μουζίκων θὰ ἠδύναντο νὰ διατρέψωσιν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὅσον τὸ ζῆλος τῶν βογιάρων ἔφερον ἐπ' ἑαυτῶν ! . . .

Ἰδιοκτητὴς καὶ Διευθύντρια. ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Ἄρτιος, ἡ Μοῦσα ἐκκαταμυγνέ, ἡ δόξα σου ἐν γένει.
Ἐδρ. Ἡρ. Μαῖν. Στ. 673 — 8.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν ἀξιοτίμων κ.κ. συνδρομητῶν ἡμῶν καθυστεροῦσιν ἔτι τὰς συνδρομὰς των, ὅπως, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τὰς μεγάλας δαπάνας, ἃς ἡ συντήρησις τοιοῦτου ἔργου συνεπάγεται, σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτὰς εἴτε δι' ἐπιταγῶν, εἴτε διὰ γραμματοσήμων, ἢ διὰ ταχυδρομικῶν ἐνταλμάτων (mandats-poste).

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

Ἄλλ' ἄρα γε ἐφαρκεῖ ὡκεανὸς μελάνης εἰς τὸ θέμα τοῦτο τὸ ἀρχαῖον ὡς ἡ πλάσις τῆς γυναικός, τὸ ἀνεξάντλητον ὡς οἱ ὑπὲρ αὐτοῦ παλμοὶ τῆς καρδίας τῆς, τὸ κοῦρον καὶ εὐπερον ὡς ἡ φαντασιόπληκτος ψυχὴ τῆς;

Καὶ ἄρα γε ἐπιχειροῦσαι σήμερον νὰ πραγματευθῶμεν αὐτό, προσθέτομέν τι εἰς τὰς ἀπείρους ἄχρις ὥρας κατὰ — ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ — αὐτοῦ τονισθείσας ἱερεμιάδας;

Ἴσως οὐδὲν προσθέτομεν. Ἀλλὰ τὸ θέμα τοῦτο

τὸ ἀρχαῖον ὡς ἡ πλάσις τῆς γυναικός καὶ ἀνεξάντλητον ὡς οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας τῆς, ἐξακολουθεῖ ὅπως δὴποτε νὰ ᾖ πάντοτε τόσῳ σπουδαῖον καὶ σοβαρόν, ὅσον τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ εἶναι κοῦρον καὶ εὐπερον, ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴν κοινωνίαν τόσῳ ζωηρῶς, ὥστε οὐδέποτε αἱ εἰς αὐτὸ ἀφιερούμεναι γραμμαὶ εἶναι περιτταὶ καὶ ὑπεράριθμοι.

Παράδοξος ἡ ψυχολογία τῆς ἀκαταβλήτου ταύτης ψυχικῆς τάσεως τῆς γυναικός, τάσεως, ἥτις, ὁσάκις ἰδίᾳ εὖρη τὴν καρδίαν αὐτῆς κενὴν καὶ ἀκατοίκητον ὑπὸ ὑψηλοτέρων αἰσθημάτων καὶ σκέψεων ἐμβριθεστέρων, ἐγκαθιδρύεται ἐν αὐτῇ δεσποτικῶς ἐπεκτείνουσα τὸ εὐρύ της κράτος κατ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἐκτασιν.

Ἐὰν ἐμβριθῶς ἐκτασιν εἰς τὴν κυρίαν οὐσίαν τῆς φιλαρεσκείας, θὰ ἴδωμεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ εἶδος φιλοτιμίας ἐφαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ ὅτι αὐτοῦ ἀτόμου ἀνάλογον τὴν φύσιν πρὸς τὴν κυρίως λεγομένην φιλοτιμίαν τὴν ἐφαρμοζομένην ἐπὶ τοῦ ἡθικοῦ τοιοῦτου. Ἡ φυσικὴ τάσις τοῦ ἀνθρώπου ὄντος ὅπως ἀπειρῶνται πρὸς τὴν εὐαρέσκειαν, ἡτοι τὸν πρῶτον ὅρον τῆς ἀγάπης τῶν ὁμοίων αὐτοῦ, ἡ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς ὁρμευόμενης καὶ ἐσωτῆτος ἀνάγκης τῆς ἀγάπης, ὡς αὐτὸ ὅπως καὶ διὰ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ἀπόψεως προσπαθῇ νὰ παρκαγγῇ

εὐμενῇ ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς τοῦ πλησίον αἰσθήσεως ὡς καὶ διὰ τῆς ἠθικῆς του ὑποτυπώσεως προσπαθεῖ νὰ ἐφελκύσῃ τὴν εὐνοίαν τῆς διανοίας καὶ καρδίας αὐτοῦ.

Ρέπει ἐν ἄλλοις λόγοις φέιποτε καὶ ὁρμευμένως ὁ ἄνθρωπος ὅπως χάριν αὐτῆς τῆς συμπαθείας τοῦ πλησίον ἐκπροσωπῇ ὅσον οἶόν τε διὰ μὲν τοῦ ἠθικοῦ ἀτόμου του τὸ ἀγαθόν, διὰ δὲ τοῦ σωματικοῦ τὸ καλόν.

Ἡ φυσικὴ αὕτη ἔφσεις, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν κρατριοτάτην κρηπίδα τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνικότητος καὶ ἀρμονικῆς ἀλληλεγγύης, ἀναμιγνυμένη ἐν αὐτῇ μετὰ τινος ἐξάρσεως καὶ τῆς ἐπίσης φυσικῆς ροπῆς πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ ἐγώ, ὅπερ ἀναντιρρήτως ἀποτελεῖ τὸ μέτρον πάσης στοργῆς καὶ τὴν κεντρικὴν αὐτῆς ιδέαν, ἀποτελεῖ τὴν *φιλοτιμίαν*.

Καὶ μέχρι μὲν τοῦ σημείου τούτου ἡ φιλοτιμία τοῦ ὕλικου ἀτόμου ἀπέχει παρασάγγας ἀπὸ τῆς ἐνόχου φιλαρεσκίας (*coquetterie*) καὶ οὐδὲν ἔχουσα τὸ ψεκτόν, ἀπεναντίας ἀνήκει εἰς τὴν σφαίραν τῆς καλκισθησίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν πλησίον.

Οὐδεὶς π. χ. ἡ οὐδεμία ἤθελε ποτε κατηγορηθῇ ὡς φιλάρεσκος ἐάν, αἰσχυνομένη, σπεύσῃ ν' ἀποξέσῃ κηλίδα μελάνης, φέρ' εἰπεῖν, ἐπὶ τῆς παρειᾶς ἢ τοῦ μετώπου καὶ ἀποφύγῃ νὰ ἐκθέσῃ τὴν μορφήν αὐτῆς εἰς τὰ ὅμματα τῶν ἄλλων μέχρις ἐντελοῦς καθαρισμοῦ· ἡ ἀπόσχη νὰ ἐξέλθῃ φέρουσα ῥάκη ἀντὶ κοσμίας ἐσθῆτος σεβομένη τὴν κοινὴν αἴσθησιν, καὶ ἀποφεύγουσα φιλοτίμως νὰ καταστῇ γελοία τὴν ἄποψιν. Ἀπεναντίας δικαίως ἤθελεν θεωρηθῇ ἀφιλότιμος καὶ ἐκφυλὸς ἐτι ὁ ἀδιαφόρως ἐξερχόμενος εἰς τὴν ὁδὸν ρακένδυτος, ἢ κεκληιδωμένος, γρονθοκοπῶν οὕτως αὐτὴν τὴν ιδέαν τοῦ καλοῦ ἄνευ ἐνδοιασμοῦ τινός.

Ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ πόθος τῆς παρὰ τῶν ἄλλων τιμῆς λίαν λογικῶς καὶ δικαίως ἤθελε μᾶς παρωθήσῃ εἰς τὴν ἀπάτριψιν ἠθικῆς τινός κηλίδος καὶ τὴν ἀποφυγὴν οἰουδήποτε ἠθικοῦ ἐξευτελισμοῦ. Ἀφιλότιμος δὲ καὶ ἀκαταλόγιτος καὶ κατώτερος τῆς ἀνθρωπίνης ἀτομικότητος βεβαίως θὰ ἦτο ὁ ἀδιαφορῶν περὶ τούτου. Ἀλλὰ κατὰ τὸν ἀπαράβατον νόμον τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ τῆς εἰς κακίαν ἐκτροπῆς πάσης ἀρετῆς ἅμα ὡς

αὕτη φθάση εἰς ὑπερβολὴν, ἡ ἠθικὴ φιλοτιμία δύναται νὰ καταστῇ μικροφιλοτιμία, φιλοδοξία, μικροφιλοδοξία, μικροφιλοδοξία, ἐγωϊσμός, ὑπερτροφία, κλπ.

Οὕτω καὶ τοῦ ὕλικου ἀτόμου ἡ φιλοτιμία ἐκτεινομένη εἰς ματαιόφροναν μικροφιλοδοξίαν ἐναλλάσσει πλέον εἰς τὴν πολυθρύλητον *φιλαρέσκειαν*.

Ἡ ἐμπαθὴς αὕτη τῆς φιλοδοξίας τοῦ ὕλικου ἀτόμου ὁρμὴ εὐρίσκουσα ἔδραμον ἐπεκτάσεως, ὡς πᾶσα μικροφιλοτιμία, ἐν μείζονι τινι δόσει ἠθικῆς κενότητος καὶ ἐπιπολαιότητος νοητικῆς, ἐπιπολάζει ἰδίᾳ εἰς τὰς γυναικας. Καὶ οὕτως ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς δημιουργίας ἡμέρας ἡ γυνὴ θέλει ν' ἀρέσκη πανταχοῦ καὶ πάντοτε καὶ εἰς πάντας καὶ παντοιοτρόπως... θέλει ν' ἀρέσκη ἵνα συμπαθῇται, ἵν' ἀγαπᾶται, ἵνα ἐξιδανικεύηται, ἵνα κατακτῇ, ἵνα αἰχμαλωτίσῃ καὶ ὑποδοῦλοι, ἵνα θαυπεύῃ τὴν κοῦφον φαντασίαν καὶ κολλαύῃ τὴν μικρόνᾳ ὑπεροψίαν αὐτῆς διὰ τῆς ιδέας, ὅτι δι' αὐτὴν, διὰ τὸ πολυλάτρευτον ἐγώ της, θόρυβός τις διεγείρεται περίξ καὶ μνεῖα εὐφημος γίνεται καὶ θυμιάματα καίονται, καὶ καρδίαι τιτρώσκονται καὶ ψυχαὶ ὑποτελεῖς εἰς αὐτὴν συσσωρεύονται ὀπίσω τῶν βημάτων της, ὅπου διαβῇ, εἰς ἄλυσσον ἐρωτοπαθῶν ἀκολουθῶν τοῦ ὑπὸ κύκλων καὶ ταῶν συρομένου θριαμβικοῦ αὐτῆς ἄρματος.

Θέλει ν' ἀρέσκη μετὰ λόγου ἵν' ἀγαπᾶται ὑπὸ τοῦ ἡ τῶν προτιμωμένων ὑπ' αὐτῆς, θέλει ν' ἀρέσκη ἄνευ λόγου ἵν' ἀρέσκη ἀπλῶς καὶ δι' ἑαυτὸ τὸ ἀρέσκειν εἰς πάντας καὶ τοὺς μᾶλλον ἀδιαφόρους καὶ ἀγνώστους. Καὶ ἐπιπλανηνομένη ὁσημέραι τῆς ιδέας τοῦ ἠθικῶς ἀρέσκειν ὅσῳ μᾶλλον περιορίζεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ κάτοπτρον αὐτῆς καὶ τὴν λατρίαν τῆς ἰδίας μορφῆς καὶ σαρκός της, ἀποβαίνει ἐπὶ μᾶλλον ὁλονὲν κοῦφος, ὕλιστική, ἄστοργος πρὸς πάντα ἄλλον ἐκτὸς ἑαυτῆς, ἀδιαφορὸς πρὸς πᾶσαν ιδέαν οἰκογενεῆς, καθήκοντος, κοινωνίας, πατρίδος, θρησκείας, ἐν μόνον ἐπιδιώκουσα μετὰ μονομανοῦς οὕτως εἰπεῖν ψυχικῆς ἐντάσεως, τὸ κλέος τῆς σαρκός της, τὸν θρίαμβον τοῦ κάλλους της. Καὶ τότε τὸ συζυγικὸν ἢ πατρικὸν βαλάντιον τίθεται εἰς κίνησιν καὶ ὑφίσταται ἀπειλητικὰς διὰ τὴν ὑγίειαν καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ συστολάς·

τότε τὰ συμπορεύει ἀνασκάπτονται μετὰ πυρετώδους δραστηριότητος, ἣν ἤθελον ζηλεύσει καὶ οἱ θερμότερα τῆς ἐπιστήμης ἐρώντες ἀρχαιολόγοι, πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν ὠραιότερων χρωμάτων καὶ ποιοτήτων μεταξωτοῦ ἢ τριχάπτου, τῶν ἀρμονικωτέρων συνδυασμῶν, οἵτινες τὰ μάλιστα ἤθελον ἀναδείξει τὴν καλλονὴν καὶ χάριν τῆς φερούσης κατὰ τὸν τακτικὸν τῆς 4ης μ.μ. περίπατον, ἥτις τὴν τοιαύτην στρατιωτικὴν οὕτως εἶπεν τοῦ κάλλους παρέλασιν ἔχει ὡς μόνον σκοπόν. Τότε ὁ καθρέπτης ἀποθεοῦται περιβαλλόμενος τὴν χρυσὴν τῆς ἀπολύτου λατρείας στεφάνην καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ οἴκου καὶ οἱ κλαυθμηριοὶ τῶν δυσμοίρων τέκνων καὶ ἡ διαπαιδαγώγησις αὐτῶν καὶ τὰ σοβαρὰ καὶ ἡθικὰ τῆς οἰκικῆς οἰκονομίας προσφέρονται, εἰς τὸν πανσέβαστον βωμὸν τοῦ ὑαλίνου τούτου θεοῦ ὡς εὐλαβῇ ὀλοκαυτώματα.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Παρακαλοῦνται οἱ τε ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κ. κ. συνδρουμῇ ἡμῶν ὅπως διὰ πᾶσαν τυχὸν ἀταξίαν περὶ τὴν λαΐψιν τοῦ φύλλου εἰδοποιῶσιν ἐγκαίρως τὴν Διεύθυνσιν, ὡς ἐπίσης καὶ ὁδοὶ ἀλλάσσουσι διευθύνειν μεταβαίνοντες εἰς τὰς ἐξοχάς.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

(Συνέχεια ἀπ' ἀρ. 2).

Εἶναι ὅμως ἀνάγκη ἐν τοιοῦτοις ζητήμασι νὰ ἐπικαλώμεθα τὰς κρίσεις καὶ γνώμας τῶν ξένων;

Ζητήματα, οἷον τὸ περὶ μουσικῆς, ἄτινα ἴσως ἀλλαχοῦ οὐ μόνον κοινά, ἀλλὰ καὶ πρὸ πολλοῦ ἐξηνητλημένα θεωροῦνται, παρ' ἡμῖν δέον νὰ περισπῶσι τὴν σύντονον-προσοχὴν καὶ μελέτην τῶν ἐπαχόντων καὶ νὰ τίθενται ἐν τοῖς κυριωτάτοις, περὶ ἃ ἡ σύγχρονος ἐθνικὴ δημοσιογραφία δέον ν' ἀσχολῇται.

Στερούμεθα δυστυχῶς ἐθνικῆς μουσικῆς καὶ ὑστεροῦμεν ἐν πράγματι, ὅπερ ἄλλοτε ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι καὶ νῦν ἀπανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἀπετέλει καὶ ἀποτελεῖ τὴν συμπλήρωσιν πάσης τελείας μορφώσεως καὶ παιδείας καὶ τὴν εὐγενεστέραν ἀσχολίαν πασῶν τῶν ἀνεπτυγμένων κοινωνικῶν τάξεων.

Ἐπάρχει μὲν καὶ παρ' ἡμῖν μουσικὸν σύστημα πολλοῦ λόγου καὶ μελέτης ἄξιον, ἡ ὡραία καὶ περιπαθὴς μουσικὴ τῶν ὤμων τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐπὶ αἰῶνας εὐρίσκομένη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἔθνους, ἡ ἐκ τοῦ σύγγενος παρακολουθήσασα τὰς τύχας αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἐντελῶς ἀνεπηρέαστος διαμείνσασα.

Καὶ ἐν ᾧ ἐγράφησαν περὶ αὐτῆς οἱ ὀλίγοι (1), φαίνεται ὅτι ἡ τελευταία δι' αὐτὴν λίξις ἐπὶ πολὺ θὰ βραδύνῃ νὰ γραφῇ καὶ συνεπῶς πλεῖστα ὅσα ἐν αὐτῇ ζητήματα θὰ μείνουν ἐπὶ πολὺ εἰσέτι ἐκκρεμῇ καὶ ἄλυτα.

Δι' ὃ οὐ μόνον ἀσφαλέστερον, ἀλλὰ καὶ συντομώτερον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ φθάσωμεν ἐάν ἐκ τῆς πλουσιωτάτης καὶ μελωδικωτάτης δημοτικῆς ἡμῶν μουσικῆς λάβωμεν πρώτην καὶ ἰσχυράν ἀφετηρίαν. Διότι, ἂν μὲν ὅτι διακρίνῃ τι τῆς ἀρχαίας μουσικῆς δὲν δυνάμεθα ρητῶς ν' ἀποφανθῶμεν, ἀλλ' ὅτι αὕτη εἶναι μᾶλλον ἐθνικὴ, καθαρῶς ἀνεπηρέαστος διαμείνσασα ἀπὸ ἄλλων ξένων μουσικῶν συστημάτων περισσότερον καὶ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, τοῦτο εἶναι βεβαίωτον καὶ ἱστορικῶς καὶ τεχνικῶς.

Πρὸς μόρφωσιν λοιπὸν καὶ διάπλασιν ἐθνικῆς μουσικῆς μεγάλως θὰ χρησιμεύσῃ ἡμῖν τὸ ἄπειρον πλῆθος καὶ ἡ ποικιλία τῶν δημοτικῶν μελωδιῶν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιβάλλεται ἡ διάσωσις καὶ περισυλλογὴ αὐτῶν.

Διότι ἡ ποιητικὴ τῶν λαῶν φαντασία ἀνεξάντλητος, καὶ γονιμωτάτη οὔσα παράγει ἀδικκόπως νέα ἔσματα· κατ' ἀκολουθίαν τὰ ἀρχαιότερα οὗ μόνον περιερχόμενα εἰς ἀχρηστίαν περιπίπτουσιν εἰς λήθην, ἀλλὰ καὶ ἀπολλύονται διὰ παντός, ἰδίως μάλιστα ὅταν λείψῃ καὶ ἡ σύγχρονος γενεά.

Πρὸς τούτοις, ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἰδίᾳ ἐνὸς ἐκάστου ἰδιοφυΐα καὶ καλκισθησὶς, ταῦτα περιπίπτοντα εἰς χεῖρας ἀμούτων καὶ ἀκαλκισθῆτων οἰκτρῶς παραμορφοῦνται ἀποβάλλοντα τὴν ἀπλὴν καὶ ἀφελὴ δημοτικὴν αὐτῶν χροῖαν.

Ι. Ἀλ. Χαρισιάδης.

(1) Τὸ σχετικῶς πληρέστατον σύγγραμμα περιέχον πᾶν τὸ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας γραπτὸν ἢ εἰς αὐτὴν ἀναγόμενον ζήτημα, ἐξέδοτο πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὁ ἐν Κων/πόλει φιλοπινώτατος μουσικολόγος κ. Γ. Παπαδόπουλος ἐπιγραφόμενον «Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς».

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Δυστυχώς τὰ πάντα ἐν τῷ βίῳ ἐπέρχονται ἢ πολὺ ἐνωρίς ἢ πολὺ ἄργα. GEORGE GISSING.

Πολλοὶ ἄνδρες ἀναγινώσκοντες συγγράμματα γυναικῶν διατίθενται ἐχθρικῶς κατ' αὐτῶν εὐθὺς ὡς ἰδῶσιν ἐν αὐτοῖς ἰδέας πρωτοτύπους καὶ σθεναράς, ἰδιοφυῖαν ἐξερχομένην τοῦ μετρίου.

GEORGE GISSING

Ὁ Κάτων κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τοῦ ἔπραττε μὲν τὰ προστασσόμενα ὑπὸ τῶν διδασκάλων του, ἀλλ' ἀπῆτει πάντοτε παρ' αὐτῶν τὸν λόγον τῆς διαταγῆς των.

(Πλούταρχος)

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΦΙΛΑΙ

(Διήγημα πρωτότυπον)

Ἡ σκηνὴ ἦν μέλλομεν ν' ἀφηγηθῶμεν ἐξελλίσσεται ἐν Ἀθήναις. Μελανιμονοῦσα γυνὴ καθ' ἐκαστήν, μόλις ἡ ἡὺς ἐδίωκε τὰ σκότῃ τῆς νυκτός, ἐφαίνετο βαδίζουσα πρὸς τὸν Περσινῶνα καὶ ἐκείθεν, ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐστηρικμένη καὶ τὸ βλέμμα βυθίζουσα εἰς τὸ ὠραῖον πανόραμα τῆς κλεινῆς τῆς Παλλάδος πόλεως, μελαγχολικὴ καὶ κατηφὴς περιέμενε ν' ἀντεῖλη ὁ θαλπερὸς ἥλιος τῆς Ἀττικῆς. Ἐφαίνετο παρακλῦψα τὸ ἀπελπι ἀκρωτήριον τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐκ τῶν ρυτίδων, αἱ ὁποῖαι διηυλάκουν τὸ ὠραῖόν τῆς μέτωπον καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων ἀργυρῶν τριχῶν, αἵτινες ἐκόσμουσαν τὴν ἀβρὴν τῆς κόμην· ἀλλ' οὐχ' ἦσαν ἡ θαυμασία ὠραιότης τῆς δὲν εἶχεν ἀπομικρυνθῆ ἔτι καθ' ὁλοκληρίαν. Ἀπὸ 15 ὥς ἑγγιστα ἐτῶν κατοικοῦσα ἐν Ἀθήναις, ὠμίλει λαμπρὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀνευ ξενικῆς προφοράς καίτοι δὲν ἦτο Ἑλληνίς. Ἄν καὶ εἰς οὐδένα ποτὲ ὠμολόγησε τὴν ταυτότητά τῆς, παρὰ μόνον ὅτι ὠνομάζετο Φλώρα, τὸ φιλοπερίεργον ὅμως κοινὸν εἶχεν ἐσχηματισμένην τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ὠραία ἄγνωστος ἦτο Γαλλίς καὶ μάλιστα ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἐπιφανῆ οἶκον τῆς Εὐρώπης. Ἡ διακε-

κριμένη φυσιογνωμία τῆς, ἡ λεπτότης τῶν τρόπων τῆς, ἡ χάρις, τὸ ἡγεμονικὸν βᾶδισμά τῆς, τὰ πάντα τέλος ἐν αὐτῇ ἐμαρτύρουν ὑψηλὴν καταγωγὴν καὶ εὐνόητον ὅτι πάντα ταῦτα δὲν διέφευγον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν περιέργων. Τοὺς πολυπράγμονας ἀπασχόλει οὐχ ἦσαν τῆς Φλώρας φίλη τις αὐτῆς, νεαρὰ κόρη πρὸ ἑτοῦς ἐν Ἀθήναις ἐγκαταστάσα, ζῶσα ὡς ἡ πρώτη ζωνὴ μοναστικὴν καὶ περικκλυστῆ ἐπίσης κατ' ὅσον ἡδυνάτο τις νὰ διακρίνη, διότι πάντοτε ἐκαλύπτετο διὰ πυκνοῦ πέπλου ἐξερχομένη εἰς τὴν ὁδόν. Αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες καθ' ἐκάστην συμπεριεπάτουν ἐν τῇ ἐρημίᾳ, διότι εἶχον ἀμφοτέραι τὴν αὐτὴν φαντασιοπληξίαν, ὡς φαίνεται, ἢ μᾶλλον, κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην, ἀμφοτέραι ὑπὸ δακρυόεντος κατεβρώσκοντο ἄλγους, ὑπὸ ἡθικῶν ἀπογοητεύσεων τοιούτων, ὥστε ταῖς προὔξεναι τρίμον καὶ ἀηδίαν, οὕτως εἰπεῖν, ὁ σάλος τῆς κοινωνίας. Γνωρισθεῖσαι ἐσχάτως καὶ συνδεθεῖσαι δι' ἀμοιβαίας συμπαιδείας καὶ ἐκτιμήσεως, τάχιστα κατέληξαν εἰς θερμὴν πρὸς ἀλλήλας ἀγάπην πρὶν ἔτι γνωρίσωσι τὴν βιογραφίαν ἀλλήλων.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν περιεπλανῶντο ἐν τῇ μοναχίᾳ, ἡ Φλώρα εἶπεν εἰς τὴν κόρην, εἰς τὸ διαυγὲς βλέμμα τῆς ὁποίας διέκρινε τὰ ἴχνη τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς βαθείας ἐκείνης θλίψεως, αἵτινες ἐπιφέρουσι πρόωρον γῆρας...

—Σὺν ἐνταῦθα, ὡς ἐγώ, ἐλθέ, θὰ πὲ ὁδηγήσω ἐπὶ τῶν ὁρέων τούτων, ἔνθα τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως ἐκπλήττει τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν. Ἐλθέ νὰ διασκεδάσω τὴν ἀνίαν τῆς μονώσεώς σου, νὰ συμμερισθῶ τὰς θλίψεις σου, ἐάν ἔχῃς τοιαύτας νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς τὴν ἡγῶ τῶν ὁρέων. Ἡ χαρὰ σου θὰ ᾔῃ καὶ χαρὰ μου· ἀλλ' οἶμοι! δύναμαι ἐγὼ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν λέξιν ταύτην, ἥτις ἀρμόζει εἰς ἄλλα χεῖλη καὶ ἥτις χάνει τὴν ἐννοίαν τῆς ἰσως προφερομένη ὑπὸ τῶν χειλέων μου;...

Τῆς κόρης ταύτης, ἥς ἡ μελαγχολία τῇ προὔξενον ἐντύπωσιν βαθυτάτην, καὶ τῇ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὰ παθήματά τῆς ἦσαν ἀθεράπευτα, ὅτι εἶχεν οὕτως εἰπεῖν, φονευθῇ ἡ ψυχὴ τῆς πρὶν ἢ κατὰβληθῇ τὸ σῶμα, ἐάν μοι εἴναι συγχεχωρημένον νὰ ἐφαρμόσω τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου εἰς ὅ,τι εἶναι τόσῳ ἀνώτερον τῆς περιορισμένης ἡμῶν ἀντιλήψεως. Ὁμοίᾳζε πρὸς ἀγάλα ἑλληνικὴν

κατελθὼν ἐκ τοῦ Περσινῶνα καὶ βλέπων τις αὐτὴν βαδίζουσαν ἤθελε νομίσει ὅτι αἱ νωχελεῖς αὐτῆς κινήσεις ἐρρυθμίζοντο ὑπὸ τῆς ἐναρμονίου φωνῆς τῆς. Οἱ καστανόχροι πλόκαμοί τῆς, οἱ βραθυκύανοι ὀφθαλμοὶ τῆς, τὰ θλιβερώς μειδιῶντα χεῖλη τῆς, τὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημά τῆς, τὰ πάντα τέλος ἐν αὐτῇ συνετέλουν εἰς τὸ νὰ τὴν παραστήσωσιν ὡς ὅν τι φανταστικόν, ὅπερ ἐξήσκει ἐπὶ τῆς Φλώρας ἀκατανίκητον θέλγητρον καὶ τῇ ἐνέπνεεν ἄμετρον στοργήν. Μολοντί τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς δὲν ἦσαν τελείως κανονικά, ἀλλὰ τὸ σύνολον αὐτῶν ἀπετέλει καλλονὴν θαυμασίαν καὶ ἡδύνατο ν' ἀνθαμιλλᾶται μὲ τὰς τελειοτάτας καλλονάς. Βλέπων τις θὰ ἔλεγε ὅτι ἡ γλυκύτης καὶ ἡ μελαγχολία ἰνδαλματοποιήθησαν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς.

Ἐξηκολούθησαν οὕτω βαδίζουσαι σιωπηλαὶ ἐπὶ ἐν τέταρτον καὶ τέλος ἔφθασαν πρὸ οἰκίας μικροῦ ἐξωτερικοῦ.

—Ἐνταῦθα, τῇ εἶπεν ἡ νεαρὰ κόρη, εὗρον ἐν διαίτημα ἡσυχον καὶ ἀναπαυτικόν. Ἀφοῦ δὲ εἰσῆλθον τὴν ὁδήγησεν εἰς τὸν κήπον, ὑπὸ σκιὰδα κληματοσκεπῇ, ὅπου καὶ ἐκάθισαν. Οὐδεὶς εἰσῆλθε μέχρι τοῦδε εἰς τὸ μεμονωμένον τοῦτο ἐνδιαίτημα, ὃ ἡ θλίψις μόνη ἐπεσκέφθη. Σὺ εἰσαι δι' ἐμὲ, ἀδελφῇ, πρὸς ἣν ἡ καρδίᾳ μου ἐσπευτε προθύμως, καθὼς ὁ αἰτὸς φέρεται πρὸς τὰς χώρας τοῦ φωτός. Θὰ σοι διηγηθῶ τὰς βραχείας στιγμὰς, ἃς διῆλθον ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὰς ἀτελειότητος βασάνους μου· ἡ ἱστορία μου οὐδὲν περιχλείει μυστήριον καὶ ἂν μέχρι τοῦδε δὲν διηγήθην αὐτὴν εἰμὶ εἰς τοὺς ἀστέρας καὶ εἰς τὴν ἡγῶ τῶν ἀνέμων, εἶναι διότι αἱ περιπέτειαι αὐτῆς οὐδὲν ἔχουσι ἄξιον περιεργείας καὶ διότι ἡ θλίψις εἰς οὐδένα ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ἄγνωστόν τι.

Ἐνὸς ὧμίλει ἡ ἀτυχὴς κόρη ἡ Φλώρα τὴν παρετῆρει ἐκ ἐκστάσει. Αἰφνης τὴν ἠρώτησεν ἀποτόμως:

—Πῶς ὀνομάζεσαι;

—Ἀδελαῖς ἀπήντησεν. Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἡ Φλώρα ἀναερίγησε, νεκρικὴ ὥχρῳ τῆς ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν τῆς, καὶ ἐκλονίσθη.

—Ἀδελαῖς ποία; εἶπε διὰ τριμύτης φωνῆς.

—Ἀδελαῖς μόνον, ἀπήντησε διὰ κλαυθμηρᾶς φωνῆς ἡ ἀτυχὴς κόρη καὶ κατόπιν προσέθηκεν:

—Εἰμαι κόρη ἐκθετός, πιθανὸν τέκνον ἐγ-

κλήματος, ὃν ἄξιον περιφρονήσεως· εἰμαι τὸ ἐξελαστήριον θυμὸς τῶν γονέων μου, ὅπερ ἐγεννήθη διὰ νὰ ὑποφέρω καθὼς ἄλλοι διὰ νὰ εὐτυχοῦν. Ἀπεσῦρθη τῆς κοινωνίας, διότι ὑπέφερον ἐν αὐτῇ τὸ μαρτύριον τοῦ Ταντάλου. Εἶχον πλούτον καὶ ὠραιότητα, ὄνομα ἐπιφανές, τὸ ὅποιον δὲν μοι ἀνῆκεν. Οἱ ἀγνοοῦντες αὐτὸ ἐφάνοντο περιποιητικοὶ πρὸς ἐμὲ καὶ ἀφοῦ τὸ ἐμάνθανον μοι ἔστρεφον τὰ νῶτα. Μὲ ἐθεώρουν ὡς λοιμόδωλον καὶ ἐγὼ ἠγνόουν τὸ αἷτιον καὶ διηρωτώμην. Ὅταν τὸ ἐμαθον, ἔπραξα τὸ καθῆκον μου, ἀπεσῦρθη τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ἀφῆκα τὸ εὐγενές ὄνομα τοῦ θεοῦ μου πατρός, ὅπερ ἐμόλυνα. Μόλις ἡ ἐξαφίς τῆς κατηνύσθη ὀλίγον, ἡ Φλώρα ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς.

—Ἀδελαῖς, δυστυχὴς κόρη! Δὲν ἔχεις πέραν τοῦ κόσμου· θὰ σοι διηγηθῶ τὸν βίον μου καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι ὑπάρχουν μεγαλεῖτερα βασάναι τῶν ἰδικῶν σου κα· τότε θὰ ἀλληλοπαρηγορηθῶμεν. Πρῶτον ὅμως θὰ σοι ζητήσω δύο χάριτας: νὰ μοι ἐπιτρέψῃς νὰ σε ἀσπασθῶ καὶ νὰ σε καλέσω κόρην μου· Ἡ Ἀδελαῖς κλαίονσα ὤρμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ταλαίνης γυναικός.

—Σὰς ἡγάπησα, λέγει, μὲ στοργὴν θυγατρὸς ἀπὸ τῆς πρώτης συναντήσεώς μας, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ σὰς το ὁμολογήσω. Δὲν εἶχον τὸ θάρρος.

—Δυστυχὲς τέκνον! Εἶχον κόρην τὴν ὁποίαν μοι ἀφῆρπασαν, ἀκούεις; μοι ἀφῆρπασαν! καὶ βλέπουσά σε ἀναμιμνήσκομαι ἐκείνης. Σὺ θὰ τὴν ἀντικαταστήσῃς παρ' ἐμοί, εἶπε καὶ τὴν ἡσπᾶσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου. Μὴ κλαίεις πλέον· σπόγγισον τοὺς ὠραίους σου ὀφθαλμούς καὶ ἀκούστον τὴν διήγησίν μου, διότι θὰ εὖρῃς ἀνκούρισιν καὶ παρηγορίαν διὰ τὰς δυστυχίας σου ἐν αὐτῇ· Εἰμαι Γαλλίς.

—Τὸ ἐμάντευσά, μῆτέρ μου. Ἀγαπῶ τὰς Γαλλίδας καὶ τοι νομίζω ὅτι εἰμαι Ἰταλίς, διότι ἀνετράφη ἐν Ἰταλίᾳ. Ἐξακολούθησατε, μῆτέρ μου.

Ὁνομάζομαι Καικιλία. Ὁ πατήρ μου μαρκήσιος δε-Κερμανδέκ μὲ ἡγάπα ὑπερβολικὰ· ἤμην μονογενής. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε νεωτάτη, δὲν τὴν ἐγνώρισα. Ὁ πατήρ μου προσεπάθει ν' ἀναπληρώσῃ παρ' ἐμοὶ τὴν μητέρα μου διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῶ τὴν ἑλλειψίν τῆς. Ἡμην δεκαεπταετίας ὅτε ἐτελείωσα τὰς σπουδὰς μου. Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁ πατήρ

μου άπεράσισε νά με εισάξη εις τās συναναστροφάς. Ήμην τότε ώρκιστάτη. Βλέπεις, έπαινώ έμαυτήν με τόσην άδιαφορίαν, διότι τόσον μετεβλήθην εκτοτε, ώστε σοι εκθέτω την ώρκιστήτά μου ως νά επρόκειτο περί άλλης τινός. Είς τὸ τέλος τῆς έβδομάδος εκείνης ή κυρία Πρέσβειρα τῆς Αυστρίας θά έδιδε χορευτικήν έσπερίδα. Είχομεν προσκλητήριον, ό δέ πατήρ μου με έπαρουσίασεν εις την κυρίαν Πρέσβειραν, ήτις μάς υπεδέχθη ευμένεστατα και έκαμε μερικά κολακευτικά έγκώμια διά την ωραιότητά μου. Ήμην ολίγον άνησυχος από τῆς πρώτης, αναλογιζομένη ότι κατὰ πρώτην φοράν εισέρχομαι εις την ύψηλήν κοινωνίαν, άλλ' ό έγωισμός μου με καθυσύχασε.

Τέλος έφθασεν ή ώρα του χορού. Ότε με είδεν ό πατήρ μου ένδεδυμένην κατὰ πρώτην φοράν με έσθῆτα χορού, με έθύμασε.

— Είσαι άγγελόμορφος μοι είπε μετά συγκινήσεως, εάν δέν άπατώμαι, είπειδ'ά σε βλέπω με τὸ βλέμμα πατρός. Έφόρουν έσθῆτα λευκήν σεμνοτάτην, και ολίγον έξωμον. Έπί του στήθους μου έφερον λευκόν ρόδον. Τήν κόμην μου είχον αναδεδημένην άπλούστατα και άνευ ουδενός κόσμου. Όταν εισήλθον εις την αίθουσαν του χορού, έστηριγμένη επί του βραχιόνος του μαρκησιού πατρός μου, ή αίσθησις, ήν παρηγάγομεν έγένητο καταφανεστάτη. Η κυρία Πρέσβειρα άνηγέρθη διά νά μάς υποδεχθῇ. Όλοι οι άνδρες άνηγέρθησαν και έπροθυμοποιούντο τίς πρώτος νά μάς παραχωρήσῃ την θέσιν του. Πολλά προσκλήσεις μοι έγέγοντο, τὸ δέ δελτίον μου ήτο κατάμεστον. Μεταξύ τών χορευτών μου ήτοεις βρωνος δέ-Βερδαί, νίος μόλις τριακονταετής, λεπτοφυής και μελανόφθαλμος. Ήτο εις τών ευγενών του βασιλικού οικου και έφερε κατὰ τήν έσπέρην εκείνην την στολήν του. Ουτός έθεωρείτο ως έχων άκατάμνηχον θέλητρον. Έγένετο πολὺς θόρυβος περί τὸ όνομά του έννεκα του σκανδαλώδους βίου του, τών έρωτικών του περιπετειών ήτο, καθώς έλεγον, κατακτητής πασών τών καρδιών. Ουδείς άνθίστατο εις τὸ θέλητρον του βλέμματός του, εις έμέ όμως δέν ήρесе· τὸ μεγαλείτερον έλάττωμά του, κατ' έμέ, ήτο ή πολλή του ώραιοτης. Έχόρευσα τετράκις τὸ έσπέρας εκείνο μετ' αυτού. Έφάνη περιποιητικός πρὸς έμέ. Δέν

ήτο φειδωλός εις κολακείας, τὸν εὔρον πνευματώδη και ουδέν άλλο. Τέλος ή έσπερίς έληξεν. Ότε δ' έπανηρχόμεθα οικαδε, ουτος μάς συνώδευσε μέχρι τῆς άμάξης μας και έζήτησε την άδειαν παρά του πατρός μου νά μάς επισκεφθῇ. Η άνάμνησις του είχεν έξχειφθῇ εκ του νοός μου μετά δύο ήμέρας, όταν ή θαλαμηπόλος μοι άνήγγειλε την επίσκεψιν του κυρίου βρωνίου. Αλβέρτου δέ Βερδαί. Βεβαίως ουδέν είχον λόγον νά μη τὸν δεχθῶ.

— Συγγνώμην, δεσποινίς, εάν έσπευσα πολὺ εις την επίσκεψίν μου, είπε μετά συγκινήσεως. Είς τοῦτο με παρώρμησεν αποχρώντως ή πρὸς υμάς άχραιφνης συμπάθειά μου.

Τὸν διέκοψα άποτόμως.

Σας εύχαριστῶ τῷ είπον. Έκείνος έταπείνωσε τὸς όφθαλμούς και άφῆκε παρατεταμένον σκεναγμόν.

Κατόπιν προσέθηκεν:

Έθεώρησα καθήκόν μου νά επισκεφθῶ τὸν κύριον Μαρκήσιον, άλλ' είπειδ'ή εκείνος άπουσίαζεν, είπον νά άναγγειλωσι την επίσκεψίν μου πρὸς ή μάς. Σας δυσηρέστησε τοῦτο, δεσποινίς; όμολογήσατέ το.

— Όχι, κύριε, είπον ζωηρῶς. Άντηλλάξαμεν έτι ολίγους λόγους μεθ' ό άπεσύρθη ζητῶν την άδειαν νά επανέλθῃ. Τοῦτο συνέβη δις και τρίς. Μετὰ την τρίτην επίσκεψίν του μοι ώμολόγησεν ότι με ήγάπα και ότι εύτυχής θά έλογίζετο εάν συνήνου την τύχην του μετά τῆς ιδιότης μου. Τῷ απήντησα ότι πολλήν μοι περιποιεῖ τοῦτο τιμήν, αλλά δέν τὸν άγαπῶ και δέν θά νυμφευθῶ παρὰ μόνον εκείνον, τὸν όποιον θά άγαπήσω. Έκείνος μοι απήντησεν ότι δέν έζήτηι άλλο τι ή μόνον νά τῷ επιτρέψω νά προσπαθήσῃ νά προσελκύτῃ τὸν έρωτά μου. (Έπεται τὸ τέλος)

Μελοπομένη Φωτιάδου.

ΤΙ ΚΙ' ΑΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΣΑΝ:

Τῇ Βοσπορίτιδι Ρ.*** Ι.***

Τί κ' αν μάς χώρισαν πελάγη;
τί κ' αν μάς κρύψανε βουνά; ...
όπου θελήσῃ ό έρωρ πάγει
με τὰ φτερά τὰ γαλανά.

Και σου 'μιλῶ πὲ τ' άστεράκια
και σε φιλῶ μεσ' 'ς τὴ νυχτιά,
κ' όλο μεθῶ απ' τὰ φιλάκια
κι' απ' τὴ γλυκειά σου τὴ ματιά.

Και άκουμπῶ 'ς τὴν άγκαλιά Σου,
'Σ τὸ καρδιοχτύπι σου μεθῶ,
όταν τίστέρια 'ς τὰ μαλλιά σου
σκορποῦν τὸ φῶς τους τὸ ξανθό.

Τί κι' αν μάς χώρισαν πελάγη;
τί κι' αν μάς κρύψανε βουνά,
αφ' οὔ η ψυχὴ μου ποῦ πετάγει
όλο τριγύρω σου γυρνᾷ; ...

Τὸ Έρμopoύλι τοῦ Τυμφορητοῦ.

ΑΠΡΟΟΡΙΤΟΝ

(Παίγνιον)

Συνέχεια

— Πῶς! τόσον γρήγορα; Νά ιδῶ; επέτυχε;
— Ω! όχι ακόμη. Τὴν Κυριακήν θά σās τὴν φέρω.

— Προεξάτε, παρακαλῶ, τὰ μαλλιά μου νά μη γίνουν πολὺ άσπρα...

— Μείνате ήσυχος, madame. Τώρα με τὴν άδειάν σας...

— Βέβαια! σās περιμένουν ίσως και άλλοῦ... υπέλαβεν ό μικρός πειρασμός.

— Όχι, μαμζέλ, απ' έναντίας διακαίομαι από τὸν πόθον τοῦ νά τελειῶσω τὴν φωτογραφίαν σας... Ίσως, εκεί, όπου γνωρίζετε, άνυπομονοῦν διά νά τὴν έχουν...

— Τί άνοστος, ποῦ είσθε!... μοι έψιθύρυσεν ότι τὴν άπεχειρέτων.

Μόλις έξῆλθον τοῦ κήπου τῆς οικογενείας Προκου, μοι παρουσιάσθη εξαίρετον sujet. Περιφημος άγελάς θόσκοισα εν τῷ λειμῶνι προσείλκυσε τὴν προσοχήν μου. Έπλησίασα. Τὸ ζῶον με ήτίνισεν άπαθῶς μεθ' ήγεμονικῶ μεγαλείου και καθ' ήν στιγμήν επέζον τὸ άπιον είχε λάθει τὴν ποιητικωτέραν τών στάσεων...

— Ω, εἶναι τι θαυμάσιον! θά τὴν άποστείλω εις τὸν διαγωνισμόν τοῦ γαλλικοῦ ειδικοῦ τῆς φωτογραφίας.

φίλας περιοδικῶ, τὸ όποιον λαμβάνω, διαλογίσθην.

— Ως τόσῳ έχεις τύχην πάντοτε!

Ήτο ή φωνή τοῦ φίλου μου Α***

— Θά με δώσης βέβαια εν δοκίμιον... από ποῦ έρχεσαι;

— Από τὸ κορίτσι.

— Έπρεπε νά το υποθέσω... πῶς τὰ περνᾶτε;

— Πάντοτε τὰ ίδια. Έφωτογράφησα τὴν γρηά.

— Μμ! Πολὺ άσχημα έκαμες... Τοιαῦτα υποκείμενα, φίλε μου, δέν τα φωτογραφοῦν συνήθως.

— Μπᾶ!

— Τί τα θέλεις... έχω τὴν ιδέαν μου. Θά με ένθυμηθῇς.

— Bon jour, είπον άπερχόμενος.

Η πρώτη μου εργασία, μόλις έφθασα οικαδε, υπηρξε φυσικῶς ή επεξεργασία τών πλακῶν μου. Μετὰ δέ τινας ήμέρας ή συλλογή ήτο έτοιμή.

— Μά τὴν πιστιν μου αυτός ό Α*** είναι ζῶον. Μά έχει κάποτε μερικάς παραδόξους ιδέας! Και έπειτα τί έλάττωμα έχει αὐτή ή φωτογραφία; Άλλ' είναι άληθής ότι ό φίλος ζηλεύει ολίγον...

Και ένθαρρυνθείς από τὸν έπίλογον τοῦτον, έθεώρησα καλόν ν' άποστείλω εις αὐτὸν τὴν φωτογραφίαν τῆς γραίας μετά τών λοιπῶν.

Δέν δύναμμι νά έννοήσω πῶς ό άνθρωπος έστιν ότι καθορᾷ ένα άλλον ως αὐτόματον όργανον τῆς δυστυχίας του.

Και τί τὰ θέλετε—μάθετε ότι ό παιδικός μου φίλος Α** επέπρωτο νά καταστῇ ό κακός μου δαίμων εν τῇ υποθέσει, ήτις μάς άπασχολε!

Χωρίς λοιπόν νά βραδύνω, έπεμψα διά τοῦ υπηρέτου μου τās εν λόγῳ φωτογραφίας εις τὸν Α* παρακαλῶν αὐτὸν ν' άποστείλῃ και της γρηᾶς εις αὐτήν, είδοποιῶν συνάμα ότι τὴν τῆς Κλειοῦς επεφυλαττόμην νά φέρω ό ίδιος τὴν έπομένην Κυριακήν.

Εν τούτοις ή ήμέρα εκείνη δέν έβράδυνε ν' άνατείλῃ. Έτοιμάσας όθεν τὴν μεγάλην μου συσκευήν και βεβαιωθείς ότι ή φωτογραφία τῆς Κλειοῦς ήτο εν τῷ θαλακίῳ μου, διηυθύνθην έφ' άμάξης εις τὴν συνέντευξίν μου.

Ἡ ἁμαξά ἔστη πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας τοῦ κήπου. Εἶναι περιττὸν νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι ἡ καρδιά μου, ὑποκειμένη εἰς ἀλλόκοτόν τι προαίσθημα ἔπαλλε παραδόξως.

Ἐκρούσθ... Σιγή. Ἡναγκάσθην νὰ κρούσω ἅπαξ ἔτι... Ἡμορφὴ τοῦ φίλου μου τότε ψυχρά, ὡς Σφίγξ ἐπληξε τὴν φαντασίαν μου... Μοὶ ἐφάνετο ὅτι περιέμενον ἐκεῖ ἀπὸ τῆς χθὲς. Ὅθεν μετ' ἀγανακτήσεως ἐκρούσα καὶ αὖθις ἕνα διασκεδάσω τὴν σιωπὴν ἐκείνην, ἥτις φρικωδῶς ἐπέδρα ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου.

Ἐπὶ τέλους ἤκουσα βήματα εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου καὶ μετ' ὀλίγον εἶδον τὴν μορφήν τῆς γρηᾶς.

«— Φίλε μου, δὲν φωτογραφοῦν συνήθως τοιαῦτα ὑποκείμενα...» ἀπήχησεν ἐν τῇ δικαιοῦσά μου ὡς ὁ ἦχος ἀπομεμακρυσμένη βροντῆς.

...Θεὲ μου! τι ὄψις ἦτο ἐκεῖνη! Τεταραγμένη, κατὰ πόρφυρος, ἀπαίσια, προὐχώρησεν ἀπειλητικῇ πρὸς ἐμέ καὶ στάσα εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἀπὸ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας ἐξεράγνη εἰς κατακλυσμούς ἀνθεμάτων καὶ ὕδρων, εἰς ἧχον ἀποτελοῦντα φοβερόν διαπασών.

— Πῶς! καὶ δὲν ἐντράπητε νὰ ἔλθητε; Καλὴ ἀντίειξ! Ὡς τόσῃ δὲν διεψεύσθην εἰς τὴν ἀντιπάθειαν, τὴν ὁποῖαν ἔτρεφον διὰ τὸ ἄτομόν σας. Ἀλλὰ βλέπω ὅτι εἰσθε καὶ περισσότερον, ἢ ὅσον σὰς ὑπέθετον! Αὐτὴ ἡ ἀθλία σας τέχνη σὰς κατέστησεν αὐθαδέστερον, ἢ ὅσον ἤμπορεῖ νὰ καταστῇ εἰς τοιοῦτος ἄνθρωπος. Κρίμα εἰς τὸ δονομά σας, κρίμα εἰς τὴν ἀνατροφήν σας καὶ αἷσχος εἰς τοὺς τιμίους ἀνθρώπους, οἵτινες σὰς ἀνοίγουν τὰς θύρας των! Καὶ δὲν σὰς ἔτυψεν ἡ συνείδησις νὰ θελήσῃτε ν' ἀστείευθῇτε τοσοῦτω χονδροειδῶς μὲ μίαν γυναῖκα τῆς ἡλικίας μου; Καὶ ἐτολμήσατε νὰ ἔλθητε ἀκόμη; Εἰσθε ἀθλιος καὶ ἐλεεινός ὅπως καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀντάξιός σας φίλος, εἰς τὸν ὅποιον μετηγγίσατε τὸ σπέρμα τῆς ἐξαχρειώσεώς σας!

— Κυρία, ἐφέλλισα, δὲν σὰς ἔννοω...

Ἐκεῖνη ἠσθμαινεν. Ἐγὼ δὲ τὴν παρετήρουν κεχηνώς. Ἐτρεμον.

— Πῶς; ἐβρυχήθη ἐκεῖνη λυσσωδαστέρα, ἔχετε τὴν ἀναισχυντίαν νὰ μένετε ἀκόμη; Κώστα! Πέτρο! ἔκραξε πάραυτα, καλοῦσα τοὺς ὑπηρέτας τῆς. Τώρα θὰ λάβῃτε τὰς ἐξηγήσεις, αἵτινες σὰς ὀφείλονται. Φύγετε, σὰς λέγω! Γκρεμισθῆτε!

Καὶ ταῦτα λέγουσα μοὶ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον ἕνα φάκελλον.

— Τόσον λοιπὸν τὴν ἠδίκησα; διανοήθην καὶ κύψας ἀνέλθον τὸν φάκελλον πεπεισμένος ὅτι περιεῖχε τὴν φωτογραφίαν τῆς.

— Νὰ σου πῶ, ἀφεντικό... αὐτὸ τὸ τραταμένο ἄξιζε τ' ἁμαξιάτικα, εἶπεν ἐν τέλει ὁ ἁμαξηλάτης. Ὁ Θεός, κύριέ μου, σ' ἐγλύτωσεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Μωρὲ λίμα!

Ὁ ἀπλούς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἐκ τοῦ φιλιππικοῦ ἐκείνου ἐνόησεν ὅλον τὸ μυθιστόρημά μου.

— Ἄς φύγωμεν, εἶπον.

Ἡνέφξα τὸν φάκελλον. Οὐρανοί! ὅποια καταδρομή! Ἡ φωτογραφία, ἣν εἶχον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἦτο... ἀλλὰ μαντεύσατε λοιπὸν. — Θεὲ μου! μὴ γελάτε... Ἦτο ἡ περιφημία; ἀγελάς ἦτις ἐν θαυμασίᾳ στάσει μ' ἐθεώρει ἀπαθῶς. Ἐνόησα τὰ πάντα. Ὁ Α** κατὰ λάθος τὴν ἔστειλεν αὐτὴν ἀντὶ τῆς ἰδιότητος τῆς. Ἡ ὀργὴ μὲ κατεῖχεν εἰς τὸ ἔπακρον. Συνέπτυξα ἐν τῇ χειρὶ τὸν φάκελλον καὶ σὰς βεβαίω ὅτι ἡμην ἱκανός νὰ καταθλίψω κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνα ἀθλητὴν. Τότε ἤσθάνην ὅτι ὁ φάκελλος δὲν ἦτο κενός. Περιεῖχε μίαν ἐπιστολήν. Ἦτο ἡ γραφὴ τοῦ Α**. Οὗτος συνέχαιρε τὴν γραφίαν ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ αὐτῆς ἐπιτυχίᾳ τῆς στάσεως... Δὲν ἠδυνήθην νὰ καταστείλω μειδίαμα. Διεδαίνομεν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ φίλου μου. Κατῆλθον. Ἐκεῖνος ἰδὼν με ἔσπευσε πρὸς με μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας.

— Μὲ κατέστρεψες, τῷ εἶπον.

— Σοὶ ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἔπαθον τῶν παθῶν μου τὸν ταραχόν. Ἐρχεσαι ἀπὸ ἐκεῖ;

— Διὰ τελευταίαν φόρᾶν...

— Φαντάζομαι τὴν ὑποδοχὴν τὴν ὁποῖαν σοὶ ἔκαμαν. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐπληρώθην μὲ... χαρτονομίσμα. Καὶ ταῦτα λέγων μοὶ ἔδειξε ταμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ ἀνεγνώσα:

«Κύριε. Εἰσθε ὄνος».

Ἡτενίσαμεν ἀλλήλους. Τοῦτο ἤρκεσεν. Ἀμφότεροι ἐξεράγνημεν εἰς ὁμηρικὸν γέλωτα.

Καὶ ὁ τρχικός ἐκεῖνος γέλως ὑπῆρξεν ἡ κατακλείς τοῦ μυθιστορηματός μου.

Ἡγύδιππος.

Ἐν Μακροχωρίῳ, Ἀπρίλιος 1904

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Οὐκέτι μοι βίος ἀγαστὸς ἐνθάδε
(Εὐρεπίδης).

Ὅπως τὸ κῆμα τοῦ γυαλοῦ ἔς ἀπορροαζόμενον βράχον σπίνει μὲ φλέβιμα ἑλαφρὰ καὶ σβύνεται μονάχῃ, ὅπως ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸ λούλουδον ξηραίνει, ἔτσι καὶ ἐμένα ὁ σκληρὸς ὁ πόνος μὲ μακραίνει. Ὅπως τὰ χόρτα πρὸ ἀνθῶν ὀλόχατα δροσᾶτα, ἔτσι καὶ ἐμένα τὰ χροῦσά καὶ ὠμοτὰ μου νιαῖτα χλωμιάζουν καὶ μαραίνονται καὶ σβύνουν ὅλον ἕνα. Μοιάζω σὰν τᾶστρα πρὸ ψηλὰ φῶς λαμπερὸ μᾶς χύνουν καὶ ὕστερα σ' τὸ δόλωμαυρο σκοτάδι μέγα σβύνουν. χωρὶς ἐλπίδα περπατῶ χωρὶς σκοπὸν διαβαίνω τὴν μ' ὠρελὴ χωρὶς χαρὰ σὲν κόσμῳ αὐτῶν νὰ μένω; Ἄς σβύσῃ τᾶστρο τὸ χλωμό, ἄς σβύσῃ ἡ ζωὴ μου ἵσως εὐρῇ ὅτι πῶθε! τὴν τᾶρον ἡ ψυχὴ μου.

Παναγ. Ι. Χ' Βασιλείου.

Τῇ 17 Μαρτίου 1904.

ΜΟΝΗ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῳ. ΘΗΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η'.

Μήτηρ καὶ θυγάτηρ.

(Συνέχεια)

— Τί θὰ τῷ εἰπῇτε, μῆτέρ μου;

— Κόρη μου, οἱ ὀδῆφόροι, οἱ ὁποῖοι τὴν παρελθούσαν νύκτα εἶχον πλανηθῇ εἰς τὸ ὄρος καὶ τοὺς ὁποίους διέσωσεν ὁ παράφρων, ἔχουσιν ἀνάγκην πολλῶν πραγμάτων, περιμένω δὲ αὐτὸν ἕνα τῷ δώσω μερικάς βοήθειας διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους ὀδῆφόρους.

Ἡ Ἀλίκη ἔβλεπεν ἐπὶ τῇ κερᾷ τῆς τὴν χεῖρα τῆς μητρός αὐτῆς καὶ μετὰ γλυκύτητος προσέειπε πρὸς αὐτήν. Εἶτα ἐξαγαγούσα μικρὸν βαλάντιον ἐπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῇ κυρία Βάρνερ.

— Θὰ θελήσῃτε νὰ προσθέσῃτε εἰς τὰς βοηθείας σας καὶ τὸν ὀβολόν μου;

— Εὐχαρίστως, κόρη μου.

Καὶ περιεπτύξατο αὐτήν.

Ἡ κυρία Βάρνερ ἐκαθέσθη παρὰ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς καὶ παροτρύνει αὐτήν διὰ βλεμμάτων μεστῶν τρυφερότητος καὶ ἀνησυχίας ἐν ταύτῃ.

— Τέκνον μου, εἶπεν εἶτα, ἦλθον νὰ σοὶ ὁμιλήσω περὶ σπουδαίου τινός.

— Περὶ σπουδαίου; ἐπανελάθεν ἡ νεῆνις μετ' ἐκπλήξεως.

— Κατὰ τὴν πρώτῃ μῆνας τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς μας ἐθλίβετο, διότι ἦτο μακρὰν τῆς πατρίδος· κατὰ μικρὸν ἐσυνήθισα εἰς τὴν ταχέαν ταύτην φύσιν, εἰς τὰ ἀδινδρα ταῦτα ὄρη, εἰς τὴν μονότονον αὐτὴν ζωὴν, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀναλογιζόμενη τὴν Γερμανίαν λυπεῖσθαι.

Ἡ Ἀλίκη ἐπύκνισεν κίνημα, ἀλλὰ συνελθούσα ἀμέσως:

— Τώρα αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι πολὺ καλὰ ἐδῶ, εἶπεν.

— Ὅχι, τέκνον μου, στενοχωρεῖσαι καὶ ἡ στενοχωρία εἶναι φρικτὸν πρᾶγμα.

— Σὰς διαβεβαίω ἐν τούτοις...

— Δὲν εἰσέωρω διατί, διανοήτω ἡ κ. Βάρνερ, ἀλλὰ φοδοῦμαι πάντοτε τὴν γυναῖκα ἐκείνην ἡ ἀνάμνησίς της πανταχοῦ μὲ καταδιώκει. Ἄν ἐνεφανίζετο... Θεὲ μου!

Ἡ Ἀλίκη ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ προσερχοῦς ἀναχωρήσεως κατελήφθη ὑπὸ ζωηρᾶς λύπης· ἀλλὰ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εἰσῆλθεν ἡ Λουίζα ἀναγγέλλουσα τὴν ἀφίξιν τοῦ παρὰφρονος.

— Εἰπέτε νὰ ἔλθῃ, εἶπεν ἡ κυρία Βάρνερ.

— Εἶναι εἰς τὴν αἵθουσαν ὁ τρελλός, κυρία.

— Ἐρχομαι ἀμέσως εἶπε καὶ ἀπεμακρύνθη τῆς θυγατρὸς τῆς.

Μετὰ στιγμὰς τινάς, ἀνεώγη ἡ θύρα καὶ ἠκούσθη ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Βάρνερ:

— Ἡ κόρη μου δικαιούται νὰ διχθῇ τὸ ἥμισυ τῶν εὐχαριστιῶν σας

Ὁ παράφρων εἰσῆλθε.

— Καὶ σὺς τέκνον μου, εἶπεν ὁ γέρον πρὶν χωρῶν βραδέως καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ὀκώδους βακτηρίας του, νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σὰς εὐχαριστήσω ἐκ μέρους ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἔχετε βοηθήσει.

— Ἐγὼ ἀκολουθῶ ἀπλῶς τὸ παράδειγμα, τὸ ὅποιον μοὶ δίδει ἡ μήτηρ μου, εἶπεν ἡ Ἀλίκη.

— Εἰσθε τόσον φιλόνητος ὅσον καὶ μετρίστρων, κόρη μου, ὡς καὶ ἡ μήτηρ σας.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν μητέρα μου, δυστυχῇ...

— Δυστυχῇ τρελλέ, ... τελειώσατε τὴν φράσιν σας λοιπὸν! δὲν προσβάλλομαι μὲ τὸ ὄνομα αὐτό, τέκνον μου, διότι ἀνακεφαλαιῶ τὸ ὄνομα αὐτὸ ὅλον τὸ παρελθόν μου.

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνέκταστον ἐξεδήλου λύπην, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ του καίπερ ἐξησθετισμένοι ἐκ τῆς ἡλικίας, ἐσπινθηροβόλουν.

Ἡ νεῆνις τῷ ἔφραεν ἔρπον καὶ παρετήρει αὐτὸν διὰ βλεμμάτων μεστῶν ἐνδιαφέροντος καὶ ἀγαθότητος.

— Θὰ ὑπογράφατε πολὺ λοιπὸν, αἰς ἡρώτησεν.

Ὁ γέρον ἤγαγε βραδέως τὰ ὄμματα πρὸς τὴν οὐρανόν, ἐνῷ ἔκφρασε λύπη· ἀπεικονίσθη ἐπὶ τοῦ ἐρρυπωμένου προσώπου του.

— Ἐρερα, ὡς καὶ ἡ ἄλλα, τὸν ἀκύνοντον στέφανόν μου... Ἡ ζωὴ εἶναι πλήρης πικρίας, ἐπύκνισεν καὶ

εγώ . . . "Αλλοτε δτε ήμην νέος, κα' πολὺς ήκτοτε παρ' ήλθε καιρός, ήπληρώθη . . . σήμεραν ήπληρώθη."

— Διότι, άναμφιβόλως, είθε δαιγώτερον δυστυχής, είπεν ή 'Αλίκη.

— Ο πρεσβύτες σιγήσας επί μικρόν, ήπελάθειν.

— "Όχι, αλλά διότι είμαι γρηγορότερος και ήγω όλίγον καιρόν να ήπορέω."

Οί λόγος ούτοι άπχγγελήντες μετά γαλήνης: έτάραξαν την 'Αλίην.

— "Έχετε άπαιτίαις ήδεις, δυστυχή τρελλή, είπε· και έν τούτοις είθε καλός· όλος ό κόσμος μετά σιδικσμού ήμλει· δια όας 'Αφού φρονείτε ότι τόσον θλιβερά είναι ή ζωή, διατί λαπών σώζετε την ζωήν των άλλων;

— Διότι, βεβαίως, όλος ό κόσμος έν είναι τόσον δυστυχής όσον ήγώ, κόρη μου.

Και τό όγρον πρόσωπόν του έφωτίσθη προς στιγμήν, ήξηκολούθησε δέ ήφών την φωνήν.

— "Εκείνοι τό όποτον ήμετες ώς άφού· τιν θεωρείτε είναι ήσως ήλιλασμός; ! . . .

— "Εξίλασμός; ! διόκοφεν ή 'Αλίκη μετ' ήπλήξεως.

Ο γέρων ήθησε την χείρα επί τοῦ μετώπου μετά δυσθυμίας.

— "Αλλά τίς ή άναγκή ν' άναφέρω περί των πραγμάτων αυτών, είπε, περί θλίψεων τάς όποιάς έν γνωρίζετε; Είς την ήλικίαν σας, δεσποίνε, ή ζωή είναι τόσον θαλκτική, τόσον μαγευτική! τό μέλλον τότον γλυκό, τότον εύελπι... ή ήδική σας ζωή πρό πάντων... ήχετε τόσον καλήν μητέρα . . . ναί, ή ζωή σας προκινώζεται τόσην εύτυχίαν! α! κόρη μου, όρείλετε να εύχαριστήτε την Θεόν δια τά αγαθά, τά όποτα σάς έπεδωξίλευσιν.

"Εστη προς στιγμήν θά ήλεγεί τις ότι ήθελε να άπομακρύνη τοῦ πνεύματος του άλγεινάς άναμνήσεις.

Η 'Αλίκη ήπλησίασε τό χέτιμά της

— "Όρείλω να εύχαριστώ την Θεόν, καθ' ήκάστην πράττω τοῦτο.

— Πολύ καλά, τέκνον μου, πολύ καλά, άνευ θρησκείας εύτυχία έν υπάρχει.

Και ήθέλησε να ήγερθή στηριζόμενος επί τής δξώδους βακτηρίας του.

— Σας άφίνω! προσέθηκε, πρό όλίγου με άνεμέναις έδω, τώρα με περιμένουν εκάτ κάτω . . . ώς βλέπετε, άγαπώσι τον δυστυχή τρελλό, είπε μειδιών.

— "Από τώρα φεύγετε; ήρώτησεν ή 'Αλίη μετ' ένδιαφέροντος.

— Οί θλιβεροί λόγος μου δέ, σάς στενιχωρού, λαπών;

— "Ν! είθε τόσον καλός!

Ο παράφρων ήπανεκάθησε, θλίβων δέ έν τη τραχεία αυτού χείρι την λεπτοσύνη της νεανίδος χείρα τη είπε·

— Και ήγώ, κόρη μου, εύχαριστούμαι να σέ βλέπω, ή παρουσία μου τόσα με ήπνύνει! . . . ω! ήτο ό μόνος εύτυχής καιρός τής ζωής μου! αλλά ταχέως παρ' ήλθε.

Και άπομάξα; δάκρυήξηκολούθησε.

— Δι' εκείνην και δι' ήμέ.

— Δι' εκείνην; ήμθύρυσεν ή 'Αλίη.

— Ναί, δι' εκείνην! . . . Προφυλάχθητι, παιδί μου, ή εύτυχία σου να μη παρέλθη ως ή ήδική της.

Και ή φωνή του, ή γλυκεία και θλιβερά ένταυτώ, προσέλαθεν ήπίστηπον τόνον.

Η 'Αλίη άνεσκήρτησεν.

— "Ός ή ήδική της!

— Και ή εύτυχία τής μητρός σας μη φυγαδευθή και ή ήδική μου.

— "Ός ή ήδική σας! ήπνεύλαθεν αύθις ή 'Αλίη περδοσιμένη χωρίς έν τούτοις να έννοή των λείψων εκείνων την σημασίαν.

Και ό γέρων άνη έρθη, ήξέτεινε βραδέως τον βραχίονα και θέτων την χείρα σχεδόν επί τής κεφαλής της νεανίδος.

— Προφυλαχθήτε, είπε προφυλαχθήτε, έ, λάθος, μία άσυνεία άνεπανόρθωτος προκαλούν δυστυχίας . . . δυσπίσται προς τά γρηγευτικά δαλεάσματα, κόρη μου.

Η 'Αλίη έτρεμεν· ή ήπισήμως επί τής κεφαλής της έκτεινόμενη εκίνη τοῦ γέροντος χείρ ήφαινετο ότι κατέθλιβεν αυτήν δια τοῦ βάρους της, ή λόγος δ' εκείνου ως τύφαις συνειδότος την καρδίαν της έτυπτον.

— Είθε νεά, είθε ώραιά, ήξηκολούθησεν ό γέρων, θά σάς είπον ότι σάς άγαπώσιν . . .

Η νεαρά κόρη εκύψε τότε την κεφαλήν, ένθ ό παράφρων ήξηκολούθησε δια φωνής μάλλον άλγεινής.

— Σας τό είπον, ήσως, 'Αλίη, και τό ήπιστεύατε. ήσως ό είπών ότι σάς άγαπώ έν ήψεύδετο· άλλ' ό πατήρ του είναι άνθρωπος άλαζών, ήπερήφανος δια τά οικίστημά του, ήπερήφανος δια τιν τίτλον του, διότι είναι δούξ . . . ούδέ ποτε θά συναινήση να δεχθή είς την οικουμένην του ήμάς, ή όποις έν είθε παρ' ώραις και τιμής . . . όλος αυτός ό εύγενής είναι σκληροκαρδία· τί λέγω; οὔτε καρδίαν ήχουν . . . τοῦ; γνωρίζω, ήγώ, κόρη μου.

Η 'Αλίη κεκλιμένη είχε πάντοτε την κεφαλήν.

Και σύ, παιδί μου, ήχουσα πλήρη ήμισιστοσύνης εις ένόρκως δ:θέντα ήρωτα, ήσως άποπλανηθής, άμέσως δέ ή κατασχώνη σου, μυστική κατ' άρχάς, θά καταστή κοινή βραδυτέρων, και ή καλή σου μήτηρ θά βραδύνεται. — Ω! γνωρίζω ήγώ τά βέβαια αυτά, τέκνον μου.

— Ποτέ! ποτέ! ήμθύρυσεν ή 'Αλίη όλολύζουσα.

Και ό γέρων, ήπίσημος πάντοτε έν τε τη στάσει και τη φωνή ήξηκολούθησεν.

— "Αν είχες πατέρα, ήδύνατο τοῦλάχιστον, να εκδικηθή ή να ζητήση παρ' τοῦ υδριστοῦ σου ήπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ, και έν συνήντα αυτόν, εις στιγμήν παραποράς φρενιτις, ήδύνατο, πρό των όφθαλμών σου, να τον φονεύση . . .

— Ω! παύσατε, παύσατε! ήβέλλισεν με τά όμματα ήμπλου δακρύων ή 'Αλίη.

Και ό παράφρων ήξηκολούθησεν, αλλά δια φωνής άσθενούς πλέον.

— Και ή άτιμία σου άνεπανόρθωτος. Θά ήκλαις τότε ό πατήρ σου, θά ήδέετο τοῦ Θεοῦ να συγχωρηθή τό κακούργημα του, θά προετίμα τον θάνατον, παρ' να σπαράσσον αυτόν καθ' ήκίστην τοῦ συνειδότος α! τύφαις . . . βλέπων σε δέ τηχομένην, άκαταπαύτως κλαίουσαν, οὔτε να σέ παρηγορήση θά ήδύνατο . . . Τά ήξέυρω ήγώ αυτό.

— "Ελεος! ήλεος! άνεπώνησεν ή νεαρά κόρη ήφαλλος.

— Και άν εκ τοῦ ένόχου τοῦτου ήρωτος προέκυπτε τέκνον, έν θά ήδύνατο να σοι τό ήρήση . . . ή τιμή ή άκαμπτος τιμή, θά τον ήνάγκαζε ν' άποχωρήση αυτό από σου και τότε ή ήγία σου θά ήκλονίζετο! . . . Θά σ' ήβλεπεν υπό τά όμματα του θνήσκουσας, αυτός δέ, αυτός, θά ήχανε τό λογικόν! . . .

Και κατόπιν θά άφινε την πατρίδα του και την κόρην του και θά κατέβηκεν ήαυτὸν εις έξοριαν εις χώραν μαμακρυσιμένην, και πάντες θά ήβλεπον αυτόν άθλιον, καταβηλόμενον εκ τής ήλικίας και των θλίψεων, και παράφρονα ήνιοτε και μανιακόν και θά ήπίστευσον ότι τούτο υπήρξε πάντοτε, αδδάλως σκεπτόμενοι, ότι ή ήπελπισία τοῦ συνειδότος όί ήλεγχοι, δύνανται να διαταράξωσι τό λογικόν· και άντι τοῦ ένόματός του θ' άποκαλίσωσιν αυτόν άδυστυχή, τρελλόν!

Τά ήξέυρω ήγώ αυτό, τά ήξέυρω.

Και ήκλινε την πολίαν κεφαλήν του.

Η 'Αλίη ήκλαις πάντοτε

— Δέν θά τον ήπαινίδω πλέον ήλεγεν καθ' ήαυτήν, έν θά τον ήπανείδω.

Ηπλήθον στιγμήν σιγής.

Επί τέλους ό πρεσβύτες ήφάνη άναμνησκόμενος και παρατηρών περί ήαυτὸν είδε την νεανίδα ώχραν και με όφθαλμούς έρυθρούς εκ των δακρύων.

— "Αλλ' αυτά έν θά συμβούν είτε, διότι πατέρα έν ήχεις· ήχεις την μητέρα σου, αυτή δέ έν τκαυτή περιπτώσει, θ' ήπέθνησκεν.

Εδσπλαχνίσθητί με, Θεέ μου! είπε καθ' ήαυτήν ή 'Αλίη.

— Συγγνώμην δι' όσα σάς είπον . . . ήθελον να σάς προφυλάξω . . .

— Εύχαριστώ, εύχαριστώ, είπεν ή 'Αλίη θλίδουσα την χείρα του.

Ο γέρων ήχαιρείσας δι' ήποκλίσεως και διηθύθη βραδέως προς την θύραν, ένθ ή 'Αλίη ήπλησίασε προς τό παράθυρον και ήκλινεν αυτό βραδύς.

— Καλά, πολύ καλά, είπε καθ' ήαυτὸν ό γέρων όστις ήχεν ήδε τοῦτο.

Η 'Αλίη ήσπευσε προς αυτόν.

— Με δυσκολίαν βροίξετε, είπε, δώσατέ μοι τον βραχιόνά σας, θά σάς όδηγήσω εις την καλύδην σας.

— "Όχι, κόρη μου, περιττόν, ό γέρων γνωρίζει τον δρόμον του από δακρυτις ήδη.

Η μήτηρ μου έν θά ήνησυχή, προσέθηκεν ή 'Αλίη θά τη είπω ότι σάς συνδεύω, λαβετε τον βραχιόνά μου... ήτο πεπρωμένον σήμεραν να γίνη ό εις τοῦ άλλου όδηγός: Τώρα είναι ή σειρά μου.

Ο παράφρων ήστηρέχθη επί τοῦ βραχίονος τής νεανίδος.

— "Εγώ υπήρξα όδηγός, είπεν εκείνος μειδιών, συ, κόρη μου, είσαι τό στήριγμα.

Και ήξήλθον.

ΙΓ'.

Απόφασις

Την νύκτα ή 'Αλίη καθίσαια επί τής κλίνης της, ήφ' ής άλλοτε ήσύχως διήρχετο τάς νύκτας, ήκρυψε μεταξὺ των χειρών την κεφαλήν και έδυθήσθη εις σκέψεις.

Εφραντάζετο ήαυτήν έν Φραγκφόρτη, παρ' τῷ Ερείκω, τοῦ όποίου ή κάτισχνος μορφή ήπρόδιδε τής καρδίας τά άλγη.

Κατόπιν ή συμπαθής τοῦ Αρθούρου μορφή, με τὸς μεγάλους μαύρους όφθαλμούς του, με τό ώραιον περιέφροντι μέτωπόν του, διήρχετο ως φάσμα πρό αύτῆς και παρετήρει αυτόν, και τον ήπεθόμαζε και τον ήκολούθει· και τής όπτασίας ήτι παρεχομένης· ή ψυχή της έν παρέμενεν έν ήαυτῇ, αλλά παρ' τη ήραστῇ.

— 'Αλίη! 'Αλίη! ήμθύρυσας αίφνης άσθενώς φωνή τις.

Η νεανίς ήρέγησε και ήπλησίασε περιδεής προς την κλίνην της.

Ημυλιπόθυμος, ήκλεισε τοῦς όφθαλμούς

Οδδέν ήκουσε πλέον.

Κατά τό χρονικόν τοῦτο διάστημα ό γρηγορός τής κυρίας Βάρνερ θεράπων φέρων κυνηγετικόν πυροβόλον διέτρεχε τον κήπον ήπαναλαμβάνων.

— Μανεί! Μά ήκουσα πώς κάποιος περνά τον τοίχον.

Αφ' ήκούμενος πλησίον τοῦ περιπτέρου ένόμισεν ότι είδε κινούμενα τά φυλλώματα λαβών δέ άνα χείρας τό όπλ'ν του προύχωρησεν άψογητεί.

(Επεται συνέρεια)

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η πριγκήπισσα Λε Σιμαί. — Η περιάλητος πριγκήπισσα Δε Σιμαί, ής γνωστὸν είναι τό μυθιστόρημα, ή άναχώρησής της, δηλαδή, εκ τής συζυγικής στέγης μεθ' ένδ' άθιγγάνου, περιέπεσεν ήδη μετ' αυτού εις πέναν ένεκα τής άσωτίας αύτῆς και παντελούς άνικανότητος περί τον χειρισμόν τῶς κολοσιαιάς περιουσίας της. Οὔτως έντις όλίγιστου χρόνου κατεσχόπισε μεγάλην μερίδα αύτῆς άνερχομένην εις 400,000 δολαρίων· και τό έτήσιον αύτῆς εισόδημα άνερχόμενον εις 40,000 δολλ. κατ' έτος. Ίδού πρότυπον γυναικός!

* *

Δέκα εξ κοιτίδας.—Κατ' ἔθνικόν ἔθιμον ἐν Σερβίᾳ κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς γεννήσεως τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου ἕκαστον τῶν διαμερισμάτων τοῦ κράτους ἀποστέλλει χάριν αὐτοῦ εἰς τὴν βασιλίссαν κοιτίδα καλλιτεχνικῶς ἐξοργασμένην. Ἡδὴ ἐν τῇ ἀδελφῇ τῆς Σερβίας, δπου ὁ τοκοτὸς τῆς βασιλείας ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀναμένεται, κατέφθασαν 16 τοιαῦται, ὅλαι ἀριστουργήματα τέχνης ἢ τῆς Νύσσης μάλιστα ἐκ καθαροῦ ἀργύρου.

* *

Θεραπεία Ἀμερικανίδων.—Αἱ κυρίαι τῆς Νέας Ὑόρκης, αἵτινες ὁμοιογυμένως ἔχουσι ζωηράν τὴν φαντασίαν, διατείνονται ὅτι ἡ ὁρμητικὴ διὰ τοῦ ἀνελευστίῃ ἀνάστασις εἶναι τονωτικὴ, ἐπιταχύνουσα τὴν κυκλοφορίαν. Ὑποβάλλονται λοιπὸν τακτικῶς εἰς αὐτὴν συρρέουσαι κατὰ σμῆνιν παρὰ τοὺς ἀνελευστῆρας τῶν πολυπόρων κτηρίων τῆς πατρίδος των, ὧν οἱ εἰδικαὶ διὰ τὴν ὑπερσίαν τοῦ ἀνελευστίῃ ὑπάλλῃλοι ἀπέκτισαν οὕτω πολυπληθεῖ πελατείας. . . Καὶ διὰ τὴν τονικὴν ταύτην ιδιότητα αἱ κυρίαι τῆς Ἀμερικῆς ἐφεύρουν καὶ ἄλλον τινα εἰδικὸν ἀνελευστῆρα, τὸν τῆς χειραφετήσεως, ὅστις μεθ' ὁμοίας ὁρμῆς τὰς ἀνέλκει εἰς τὰ ὕψη τῶν χιμαίρων! Δυστυχῶς ὅμως ἡ παρὰδοξὸς αὕτη γυμναστικὴ δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ διὰ τὸ πνεῦμα τὰς ὑγιεῖναις ιδιότητας, ἀς ἡ ἄλλη διὰ τὸ σῶμα.

* *

Ἡ θερμοκρασία τῶν φυτῶν.—Ὁ ἀγγλος φυσιολόγος Οὐέλλς ἀνεκάλυψε τὸν λόγον, δι' ὃν περὶ τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου ἢ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔαρος, ἀφοῦ παρέρθωσι τὰ ἄμειτρα ψυχὴ τοῦ χειμῶνος, ἐξακολουθοῦσι νὰ παγώνωσι τὰ φυτά. Πολλάκις, λέγει, ἀφίνοντες εἰς τὸ ὑπαιθρον κατὰ τὴν νύκτα σώματά τινα, ὡς βάμβακα ἢ πεῖλον, εὐρίσκωμεν αὐτὰ τὸ πρῶτον ἔχοντα θερμοκρασίαν κατὰ 6—8 βαθμοὺς κάτω τῆς ἀτμοσφαιρικῆς. Τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς θερμοαγωγῆς αὐτῶν ἰσχύμεως. Εἰς τὴν μεγάλην ταύτην κατάψυξιν ὡς ὁ βάμβαξ καὶ τὸ πεῖλον, ὑπόκεινται καὶ τὰ φυτά, ἰσὺ δὲ διατὶ παγόνουν ἐνίοτε ἐνῶ ἡ ἀτμοσφαιρικὴ θερμοκρασία ἀνέρχεται πολὺ ἀνωτέρω τοῦ μηδενικοῦ ἐν τῷ θερμομέτρῳ.

* *

Τὰ ἀνθη ἐν τῷ ὑπνωτισμῷ.—Ἀπεδείχθη ἐσχάτως, ὅτι τὰ ἀνθη προσεγόμενα ἐν καιρῷ τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἐπιδρῶσι μεγάλως καὶ διαφοροτρόπως κατὰ τὰ εἶδη αὐτῶν, ὑπὸ τοῦ ὑπνωτιζομένου. II. χ. τὸ ρόδον ὑποβάλλει αὐτῷ αἰσθημα εὐαρεσκείας, θυμιασμοῦ καὶ ὑπερηφανίας. Ἡ ἀγνὴ μαργαρίτα αἰσθηματὰ εὐλαθείας καὶ θρησκευτικῆς συντριβῆς καὶ τάσιν πρὸς προσευχὴν, ἐπὶ μακρὸν δὲ ἀτανίζων πρὸς αὐτὴν ὁ ὑπνωτιζόμενος παρατηρεῖται κλίνων τὸ γόνυ. Ἡ ἐνέργεια τῶν ἀνθῶν ἀναλόγως τοῦ εἶδους αὐτῶν εἶναι πάντοτε ἡ αὐτὴ ἐπὶ ὅλων τῶν ὑπνωτιζομένων ἀτόμων, διαφέρει δὲ μόνον κατὰ τὴν ἐντάσιν.

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΓ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

(Πατὴρ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ ἐπταετὲς θυγάτριόν του)

—Κατάλαβα, κόρη μου, ἐστὶ γὰρ νὰ φρονιμεύσης δὲν εἶσαι, λοιπὸν κ' ἐγὼ θά σε περάσω 'ς τὴν ἐφημερίδα, ποῦ εἶσαι ἄτακτος.

—Ὅλίγον μὲ μέλει, ἐγὼ δὲν διαβάζω ἐφημερίδας.

(Ἡ χήρα Μ. πρὸς τὸν δευτέρου σύζυγόν της).

—Ὁ πρῶτος σύζυγός μου. . .

—(μετὰ θυμοῦ) Δὲν ὑποφέρω πλέον νὰ ἀκούω πάντοτε δι' αὐτόν. . .

—Προτιμᾶτε λοιπὸν νὰ σας ὁμιλῶ διὰ τὸν τρίτον;

(Μεταξὺ δύο τυφλῶν συζητούντων περὶ πολιτικῶν.)

— . . Δὲν ἔχεις δίκαιον, φίλε μου, τὰ πράγματα δὲν τα βλέπεις καλά.

—Καὶ ὅμως δὲν ἔχεις παρὰ ν' ἀνοίξης τὰ μάτια διὰ νὰ πεισθῇς.

—Εἶσαι εὐτυχὴς μὲ τὸν νέον σύζυγόν σου;

—ὦ! εὐτυχιστάτη, φίλη μου. . . τὸ πρῶτον φεύγει χαράγματα, τὸ δὲ βράδῳ ἔρχεται πολὺ ἀργά. . . εἶμαι τόσον ἥσυχος, ὥσάν νὰ ἦμην χήρα.

Γ. Σαββόπουλος

(Κατὰ τὸ μάθημα τῆς πραγματογνωσίας.)

—Εἰπέ, Νίκο, ἐν ζῶν κερασφόρον.

Καὶ ὁ Νίκος θριαμβευτικῶς.

—Ὁ Διάβολος!

(Κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἐν τῇ τεχνολογίᾳ.)

—Τί μέρος τοῦ λόγου εἶναι ὁγάμος;

Ὁ μαθητὴς σιωπᾷ.

—Λέγε σύ, Νίκο.

Ὁ Νίκος μετὰ τινα σκέψιν, σοβαρῶς.

—Μυστήριον! . . .

—Πῶς ὀνομάζεται ὁ γραμματεὺς τοῦ παπάκη σου; ἡρώτα ἡ ἐνδιαφερομένη νηπιαγωγὸς τὸν Νίκον.

—Τί εἶναι γραμματεὺς, κυρία;

—Νά, ἐκεῖνος ποῦ γράφει. Λοιπὸν. . .

—Κονδυλοφόρος;

Τύπας Γ.Α. Γεωργοπούλου Κουρσοῦμ Χὰν ἀρμὰς 3

ΙΩΑΚΕΙΜ Ο Γ'.

Ἐπὶ τῇ Β'. εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἀναρρήσει

ΙΩΑΚΕΙΜ ΤΟΥ Γ'.

Α'.

Αὐγὴ τοῦ ἔθνους μας χρυσῇ, αὐγὴ ῥοδοστεμμένη! ὥς πότε θά μας λούωσιν ὠχρὰ χειμῶνων σκόπη; ὥς πότε θύελλα πυρὸς δεινὴ θά μας κυμαίνῃ, ἐνῶ μακράν μας ἡ ἀκτὶς τοῦ ἔαρος ὑπνώττει;

ὦ! ἡ κατάδικος ἀκτὶς! . . . τὴν ψάλλομεν κατόπιν, ἐνῶ πλανᾶται ἀφανὴς εἰς μακρυνοὺς λειμῶνας· δὲν ἔρχεται εἰς τοῦ Γένους μας νὰ λάμψῃ τὴν μετόπην, καὶ ὀρθανοὶ τὴν αἴγλην τῆς ποθοῦμεν κατὰ μόδας.

Αύγῃ τοῦ ἔθνους μας χρυσῇ ! δὲν ἀνατέλλεις πλέον ;
δὲν λάμπεις εἰς τὰ σκότη μας χαρὰν νὰ διαχύσης ;
ὡς πότε θὰ νυκτιπορῇ τὸ Γένος παραπαῖον ;
μᾶς ἀπηνήθη ἡ αὐγή, καί . . . μᾶς σαρκάζ' ἡ Δύσις ! . .

Ὡς πάλαι οἱ πολυπαθεῖς ἐκεῖνοι Ἰουδαῖοι
παρὰ τὰ τεῖχη τῆς Σιών εἰς ὄγκους ἐρειπίων
ἐθρήνοιν, οὕτω σήμερον τὸ ἔθνος ἡμῶν κλαίει
ἐπ' ἐρειπίων ἐθνικῶν, θρασυθέντων κειμηλίων.

Ἔτη πολλὰ ἐκλαύσαμεν, ἔτη πολλὰ ματαίως !
ἐκ λύπης θνήσκει ἡ ψυχὴ καὶ ὠχρίᾳ πᾶν χεῖλος·
Θεέ ! δὲν φθάνουν αἱ φωναὶ τοῦ οὐρανοῦ Σου ἕως ;
ἢ ἐκλείσας τὰ ὦτά Σου ἀποστραφεῖς ὀργίλως ;

Ποῖον Ἀρχάγγελον σκληρὸν μὲ σαπφειρίνην κλεῖδα
τοῦ οὐρανοῦ προσέταξας νὰ κλείσῃ τοὺς πυλῶνας
καὶ εἰς τὰ ὦτά Σου φωνὴ δὲν φθάνει παρ' ἐλπίδα,
καὶ δὲν προσκύπτεις ἐφ' ἡμᾶς θρηνοῦντας κατὰ μόνας ;

Αὐγῇ τοῦ ἔθνους μας χρυσῇ ! αὐγῇ ῥοδοστεμμένῃ
ὡς πότε θὰ μας λούωσιν ὠχρὰ χειμῶνων σκότη ;
ὡς πότε θύελλα πυρὸς δεινῇ θὰ μας κυμαίνῃ,
ἐνῶ μακρὰν μας ἡ ἀκτὶς τοῦ ἕαρος ὑπνώττει ;

Β'.

Ἐλπίδος ἄγγελος χρυσοῦς ὡς ζέφυρος θροοῦσα
κ' ἐπὶ τώχρόν μου μέτωπον προσκλίνουσα εὐπτέρως,
ἐν ἄγγελμα οὐράνιον μοι ψιθυρίζ' ἡ Μοῦσα
καὶ μὲ μαγεύει τὴν ψυχὴν ἡ κόρη τοῦ αἰθέρος.

Γ'.

Λοιπὸν ἀνέτειλες, αὐγῇ τοῦ ἔθνους μας θυμῆρης
τὸ φῶς νὰ διαχύσης ;
Λοιπὸν ἐφάνης φωτεινὴ τῆς Ἐκκλησίας Ἰρις,
νὰ παύσῃς τὰς θυέλλας μας, τοὺς κλύδωνας νὰ λύσῃς ;

Εἶν' ἀληθές ; εἶναι Αὐτός, ὅστις μᾶς φθάνει ὄντως ;
καὶ θ' ἀσπασθῶμεν τρέμοντες τὴν εὐγενῆ Του χεῖρα ;
Εὐλογητοὶ οἱ ἀνεμοὶ, εὐλογητὸς ὁ πόντος,
ὃν σχίζει ὑπερήφανος τοῦ πλοίου του ἡ στεῖρα !

Ὡκεανίδες, χύσατε γαλήνην παραχρῆμα
καὶ τρυφερῶς λικνίσατε τὸ εὐπτερόν του πλοῖον·
πέτασε, πέτασε γοργόν, ἀφροστεμμένον κύμα,
τὸ σκάφος του κυλίον ! . . .

Σχίζει τὰ νέφη δεῖδς μὲ πτέρυγας ἀνέμων
καὶ εἰς τὸ ῥάμφος του κρατεῖ χλωρὸν ἐκ δάφνης στέμμα
ἐπὶ τοῦ μέσου του ἱστοῦ ἐπαιωρεῖται τρέμων
κ' εἰς τὴν σελτὴν Του κεφαλὴν τὸ ἀποθέτ' ἡρέμα.

Εἰς ὕψι λάμπει πορφυρᾷ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου,
ἀφροὶ Τὸν λούουν ἀργυροὶ ὡς δάκρυα ἀγνέλων·
μᾶς μειδιᾷ ἡ ὄψις Του ἡ πλήρης μεγαλείου
εἰς τὴν μορφήν Του μειδιᾷ τὸ ἐθνικὸν μας μέλλον.

Ὅχι ! . . δὲν βαίνει πρὸς ἡμᾶς καὶ πλοῖον δὲν Τον φέρει·
δὲν τον λικνίζ' ἡ θάλασσα εἰς πάλλουσαν ἀγκάλην·
τοῦ Γένους ὁ Σταυραετὸς εἰς τὰ πτερὰ Του αἶρει
κ' εἰς θρόνον ἀδαμάντινον τὸν ἀποθέτει πάλιν !

Δὲν φέρει στέμμα δάφνινον φυλλόρροον καὶ φθίνον·
πομπὴ καὶ εὐκλεία κοινὴ εἰς τοῦτον δὲν ἐδόθη·
φέρει ἀγλῆεσσαν οτολὴν καὶ στέφανον ἀκτίνων.
Τῷ δίδουν ἄμλῃα φῶτος οἱ ἐθνικοὶ μας πόθοι !

Τίνες ἀτμόεσαι μορφαὶ τὰς πτέρυγας θροοῦσαι
ᾧ αἰθέριος πομπὴ κατόπιν Του προβάλλουν ;
Τὸν συνοδεύουν ἄγγελοι, Τὸν συνοδεύουν Μοῦσαι
καὶ ἥμα ἐναρμόνιον περιχαρεῖς Τῷ ψάλλουν.

Καὶ τίνες πάλιν αἱ μορφαὶ ψυχῶν παραδεισίων,
αἵτινες ὀπισθεν αὐτοῦ εἰς νέφη ὀλισθαίνουν ;
τῶν Χρυσοστόμων αἱ σκιαὶ καὶ τῶν κλεινῶν Φωτίων
μὲ ἄνθη ἐποιράνια φιλομειδεῖς Τὸν ραίνουν !

Θάρρυνε, θάρρυν' ἐρσεῖ, ὦ Ἀναξ τῶν αἰώνων,
τοῦ εὐαγοῦς Σταδίου Σου τὸν Ὀλυμπιονίκην·
στέφε μὲ σύννεφα χρυσὰ τὸν εὐκλεῆ Του θρόνον
καὶ εἴμειν' χορήγει Τῷ ἐν συμφραῖς τὴν νίκην.

Ἔσο ἡ Στήλη τοῦ πυρὸς ἡ βαίνουσα ἐμπρὸς Του
ὡς φωτοβόλον λυκαυγὲς αἰθρίας καὶ γαλήνης,
καὶ δός, ἀδάμαντες χρυσοὶ τοῦ διαδήματός Του,
τὰ φλογερά μας δάκρυα νὰ λάμψουν ἐξαπίνης !

ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΛΘ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Ἐν Πέραν τῇ 29ῃ Μαΐου 1901

ANAMNΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΤΗΣ

(Ἀνάστασις καὶ ἔαρ).

Νύξ ἐαρινή ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῆς ὑπνωτούσης φύσεως, ἀπειροπληθεὶς ἀστέρες ἐσπινθήριζον ἐν τῷ οὐρανῷ μυστηριωδῶς, αὖρα δὲ βαλσαμώδης ἔπνεεν ἐπὶ τῶν ψιθυρίζοντων φυλλωμάτων τῶν δένδρων. Ἀρμονία θελκτικὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ μορμυρισμοῦ καταρριέντων ῥυακίων καὶ τοῦ ἄσματος τῶν ἀηδόνων ἐχαίρετα μετ' ἀρρήτου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, πρὶν ἢ ὁ κώδων τῆς μικρᾶς τοῦ χωρίου ἐκκλησίας καλέσῃ τοὺς πιστοὺς εἰς δοξολογίαν τοῦ Ἀναστάντος.

Ἡ ἡὺς δὲν ὑπέφωσκεν ἔτι καὶ οἱ χαρμόσυνοι ἤχοι τοῦ κώδωνος, ἀντηχοῦντες ἀνὰ τοὺς πέριξ ἀπορρώγας βράχους, διετάραττον τὴν ἐπικρατοῦσαν σιγὴν τῆς νυκτός, ἣν ἠδυνάτουν νὰ λύσῃ τὸ κελάρυμα τῶν ῥυακίων καὶ τῶν ἀηδόνων τὸ κελάρημα, βαυκαλίζοντα μόνον ἡδέως τῆς φύσεως τὸν ὕπνον. Ἀθρόοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἔσπευδον εἰς τὴν δειλῶς προβάλλουσιν μετὰ τοῦ κωδωνοστασίου τῆς διὰ μέσου πελωρίων δένδρων ἐκκλησίαν, ἐγειρομένην ἐπὶ λοφώδους θέσεως εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ χωρίου ἀπόστασιν. Ἦτο μικρὰ καὶ σκοτεινὴ καὶ τὰ δύο θυρίδιά της ἐκλείοντο ὑπὸ τῶν κλώνων τῶν δένδρων. Ἐξ μικραὶ κανδήλας ἑλαμπύριζον πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου, ἀλίγα δὲ ἀγιοκέριχα ἐπὶ δύο ὀρειχαλκίων μανουαλίων ἐτρεμόσδυνον. Μετ' οὗ πολὺ ὁ ἱερὸς οὗτος χώρος ἔπλεεν εἰς τὸ φῶς τῶν λαμπάδων, ἃς ἐκράτει ὁ λαός. Ἐξω δένδρα ὑψίκομα, θάμνοι ἐρποντες, φυτὰ κρυπτοβιούντα, ἄνθη μυρίπνοα, ἔχονον εὐωδίαν μεθυστικὴν καὶ ἡ νύξ ἡ ἐκρινή, ἡ πλουσία εἰς ἀστέρας, προσέειδε μυστηριώδη τινὰ ἐξαρσιν εἰς τὸ πρὸ τόσων αἰώνων τελεσθὲν μυστήριον τῆς ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ, εἰς τὸν πρόνχον ἐτελείτο ἡ Ἀνάστασις καὶ ὁ κόσμος λαμπροδρόμος ἦλκε μετ' εὐλαθείας τὰ πλήρη θείας ἐμπνεύσεως ἱερὰ ἄσματα. Ὁ δὲ σκοτεινὸς ἐκεῖνος λόφος μετεβάλλετο εἰς πανόραμα ἐκ τῶν φώτων τῶν καιομένων λαμπάδων, τὰ ὅποια διέλυον τὰ σκότη τῆς νυκτός. Ἐπὶ ἡρωτηριασμένου τινὸς σταυροῦ ἡ μικρὰ προεχούσης πλακὸς τοῦ ἐγγὺς ἐρεβώδους νεκροταφείου προσεκολλῶντο κηρία, ἅτινα

δίκην πυγολαμπίδων ἐφωσφόριζον ἐπὶ τῶν ψυχρῶν τάφων, ποικίλλοντα τοῦ ἱεροῦ λόφου τὸν φωτισμὸν.

Τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀνεγινώσκετο μεγαλοφώνως, ἐν ᾧ ἡ κατάνυξις ἐκράτει τοὺς πιστοὺς ἀναύδους. Ἡ ἀηδὼν μόνη κικρυμμένη εἰς τι δένδρον τοῦ πλησίον ἄλλους, προπετῆς καὶ αὐθόχης, συνήνου τοὺς ἡδίστους καὶ πυκνοὺς λαρυγγισμούς της μετὰ τῶν θείων τοῦ Εὐαγγελίου λέξεων. Καὶ ὁ λιθωντὸς ἀνῆρχετο μετὰ τῶν σελαγιζόντων ἀστέρων. Τὸ Εὐαγγέλιον περιέγραφε τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀηδὼν ἤμειε διὰ τοῦ ἄσματος τῆς τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὑπερτάτης Θεότητός του, οἱ φωτιζόμενοι τάφοι ἀπεικόνιζον τὴν διὰ τῆς καταπατήσεως τοῦ θανάτου ἀναβίωσιν τῶν νεκρῶν. Ἡ νύξ, τὸ μυστήριον, ἡ σπριγῶσα φύσις τὴν διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἀνακαίνισιν τῆς ἐκφυλισθείσης ἐν τῇ διαφθορᾷ καὶ ἐγκληματικότητι ἀνθρωπότητος.

Ἀνάστασις καὶ Ἐαρ! συνδυασμὸς θαυμαστος, ὅστις, ἀποσπῶν τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν γήινων σκέψεων, φέρει αὐτὸν εἰς κόσμους αἰθερίους καὶ ἰδανικούς.

II

Ὁ ἥλιος ἀνῆρχετο ἐκ τῶν μερῶν τῶν Ἰωαννῶν μεγαλοπρεπῆς εἰς τὸν ὀρίζοντα, αἱ δὲ πρῶται προφυραὶ τοῦ ἁκτίνες ἀποροφῶσαι τὰς σταγόνας τῆς πρωϊνῆς δρόσου, αἵτινες, ἐπιεχυμέναι ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν δένδρων καὶ τῶν πετάλων τῶν ἀνθέων, ἀπῆστροπτον ὡς ἀδάμαντες, ἐξωογόνουν τὴν ἀφυπνισθεῖσαν φύσιν καὶ ἐχρύσιζον τὴν ἐλικοειδῆ ἐπιφάνειαν τῶν ῥυακίων. Τὸ σήμαντρον μετ' ὀλίγον ἐκάλει τὸ δεύτερον τοὺς χριστιανούς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Δευτέρᾳ Ἀνάστασις.

Καὶ ἰδοὺ πρῶτοι φθάνουσιν οἱ νέοι. Φοροῦσι πολύπτυχον φουστανέλλαν, περικνημίδας πεποικιλμένας, ἐπενδύτην μετ' ἀνοικτῶν χιρίδων, κατὰ στικτὸν ἐξ ἐπιγύρων κεντημάτων. Τὴν λεπτὴν ὀσφύ των περιτρέχει πολυποίκιλος ζώνη καὶ ἐπ' αὐτῆς προσκολλᾶται τὸ ἐξ ἀποστρίλβοντος δέρματος σιλῶρι. Εὐσταλὲς καὶ ὠραῖοι προχωροῦσι μέχρι τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν ἐγγυρίων μουσικῶν ὀργάνων συνισταμένων ἐξ ἐνὸς ζουρνᾶ καὶ ἐνὸς ἐκωφωτικοῦ τυμπάνου. Ἐπονται αἱ νεαραὶ δέσποιναι καὶ ἄθραι παρθένοι φοροῦσαι ἐ-

σθῆτα ἐκ μέλανος ἐριούχου ποδῆρη, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας περιέρχεται ῥάβδωσις πορφυρᾶ, καὶ ἐμπροσθέλλαν ἐκ μαύρου βελούδου, ἐφ' ἧς ἀπαστράπτουσι διάφορα ἐκ χρυσοῦ νήματος κοσμήματα· τὴν ὀσφύ καλύπτει πλάξ ἀργυρᾶ, ἥτις ἐμπροσθεν φέρει ἀλύσεις ἐπίσης ἀργυρᾶς, αἵτινες κατὰ τὸ βάδισμα κρούμεναι ἐπὶ τῆς πλακὸς παράγουσι κρότον ἀργυρόχρον. Ἐπενδύτης μετ' ἀργυρῶν κομίδων καλύπτει τὰ ἄθρα στέρνα των καὶ ἐπὶ τούτου ἐπικάθηται χρυσὴ πόρπη ἐξαρτωμένη δι' ἀλύσεων ἐκ τῶν ὤμων. Ἐπὶ ἐτέρων ἀλυσίδων διασταυρωμένων ἐπὶ τοῦ στήθους κρέμνεται φλωρίχ. Τὴν κόμην καλύπτει πολυκέντητον μαυδῆλιον, (μπόλια) τὰ δὲ ὥτα κοσμοῦσιν ἐνώτια μεγάλα, ἃπερ ἐνοῦνται ἐκ τῶν ὀπισθεν δι' ἀλύσου ἐπιγύρου. Ἐκ τῶν πλοκάμων ἐξαρτᾶται τριγωνικὴ πλάξ ἀργυρᾶ, ἐκ τῆς πρὸς τὰ κάτω γωνίας τῆς ὁποίας κρέμνεται τέσσαρες ἀλύσεις ἀργυραὶ διηκουσαι μέχρι τῆς ὀσφύς καὶ φέρουσαι ἐν τέλει φύλλα χρυσᾶ. Ἐπανωφόριον ἄνευ χιρίδων καλύπτει τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος κατὰ μῆκος, εἶναι ἀνοικτὸν ἐμπροσθεν καὶ μικρότερον κατὰ τι τῆς ἐσθῆτος, φέρον καθ' ὅλην τὴν ἄκραν τοῦ ἐρυθρὰν ταινίαν καὶ περὶ τὴν ὀσφύ κοσμημάτων ἐρυθρὰ, ἃπερ ἐξάιρονται ἐκ τοῦ μέλανος χρώματος τοῦ ἐνδύματος.

Ταύτας ἀκολουθοῦσιν οἱ γέροντες κύπτοντες ὑπὸ τὸ βάρος τῶσων ἐτῶν. Ὅλοι εἰσέρχονται εἰς τὸν ναόν, ὅστις ἔχει τι τὸ ἀσύνηθες κατὰ τὴν δευτέραν Ἀνάστασιν, διότι οἱ χριστιανοὶ ἀσπάζονται ἀδελφικῶς κατὰ τὸ τροπάριον « Ἀναστάσεως ἡμέρα. »

Ἡ ἱερωργία ἔληξε καὶ πρῶται αἱ παρθένοι ἄρχονται τοῦ χοροῦ ἄδουσαι.

Σήμερα «Χριστὸς Ἀνέστη

καὶ αὖρι» « Ἀ.ληθῶς Ἀνέστη ».

Σήμερα καὶ τὰ κορίτσια

στίκονται ὅσιν κυπαρίσια . . . κτλ.

Οἱ νέοι ἀποτελοῦσιν ἰδιαιτέρον χορὸν ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ ζουρνᾶ καὶ ὁ Τσιάμικος διαδέχεται τὸν Ζαγοριανὸν καὶ τοῦτον ὁ Συριανός, ὁπότε μεσόκοπη γυνὴ ὁδηγεῖ τὰς νεαρὰς δεσποίνας καὶ παρθένους εἰς τὸν χορὸν τῶν ἀνδρῶν τιθεμένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀναμίκτου χοροῦ ἐκ ῥοδοχρόων νεανίδων καὶ ἐξόχου παραστατικότητος νέων. Τὸ θαυμάσιον

τούτου σύμπλεγμα μὲ τὰς γραφικωτάτας ἀμφιέσεις του, ἀφ' οὗ περιέληθη χορεῖον τρεῖς τὸν ναόν, περιορίζεται ἔπειτα εἰς ὠρισμένον μέρος ὑπὸ τὰ παχύσκιχα δένδρα τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ περιβόλου. Οἱ νέοι προσηλοῦσι τὰ ἐρωτύλα των βλέμματα ἐπὶ τῶν συγχορευτριῶν των παρθένων, αἵτινες δὲν δεικνύονται καὶ ἀφελὲς ἔστω νὰ ἀνταποδώσῃ βλέμμα, καθ' ὅσον τὸ τοιοῦτο ὡς καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐλευθερία κίνησις των σχολιάζεται ὑπὸ τῷ παρκακθιμένων ριχνῶν γραῖων καὶ ἡ παρθένα ἐκείνη καταδικάζεται ἀσπλάγχως ὡς ἀναίδης καὶ αὐτόχρημα ἀνήθικος!

Τὰ μεστὰ κάλλους καὶ μεγάλου ἐγγύρου ἄσματα δεικνύονται ἐν κλάξ μετὰ τῶν ἡχων τῶν μουσικῶν ὀργάνων εἰς τὰ πέριξ καὶ οἱ πόδες των ἐρρυθμῶς φερόμενοι ἐπὶ τοῦ γλοεροῦ τάπητος, ὃν ἡ φύσις πρὸς ἐξαρσιν τῆς μεγάλῃς ἐρρεῖας ἐπεκτείνει κατὰ στικτὸν ἐκ ποικιλοχρῶν καὶ μυροβόλων ἀνθέων, κατὰ θλίβουσιν ἀνηλεῶς τοὺς εὐθράστους μίσχους καὶ τὰ χυνοῦδη πέταλα.

Ἀνάστασις καὶ Ἐαρ!

III

Οἱ χοροὶ ἐξηκολοῦνται καὶ τὰς δύο ἐπομένας ἡμέρας ἐν ἀμεταπτῶτι εὐθυμίᾳ, ἣν συνεμερίζοντο καὶ οἱ κατεσκληκότες γέροντες, οἵτινες ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῆς γλότης ἱθεῶντο τὸν χορὸν καὶ ὡς ἐλλαννοδίκα ἀπεφάνοντο περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἢ μὴ τῶν χορευτῶν ἐφιστῶντες τὴν προσοχὴν εἰς δύσκολόν τινα στροφὴν τοῦ χοροῦ. Τὸ ἄθλόν των ἦτο ἡ φράσις:

«Γερά σου! Χαρά 'ς τὴ λεβεντιά σου!»

Τὴν Παρκασκευὴν τῆς Διακκινησίμου τὸ παρκακλήσιον τῆς Ζωροδόχου Πηγῆς συνῆρθε καὶ ἐκ τῶν πέριξ χωρίων προσκυνητᾶς. Τοὺς χοροὺς διεδέχτο τράπεζα ἐκ κλάδων δένδρων, ἐφ' ἧς σεβαστὰ τεμάχια τοῦ ὀβελίου ἁμνοῦ ἐρρίπτοντο πρὸ τῶν ὀκλαδὸν καθημένων συνδαιτυμόνων, ἀφ' οὗ προηγουμένως διεμοιράζετο τὸ ὀρεκτικώτατον ποκορέτσι. Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ διασκέδασις ἐξηκολούθει πανημέριος καὶ οἱ ὄμιλοι τῶν προσκυνητῶν μόλις διελύοντο, ὅτε ὁ ἥλιος ἐβυθίζετο εἰς τὸ Ἰόνιον παρὰ τὴν Κέρκυραν χρυσίζων εἰσέτι τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν πέριξ βουνῶν. Τὴν θρησκευτικὴν ταύτην πανήγυριν ἠκολούθει ἡ τοῦ Ἀγίου Γεωρ-

γίου καὶ ταύτην ἑτέρα. Τὸ χαρμόσυνον τροπάριον «Χριστὸς ἀνέστη» ἀντῆχει ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν παρεκκλησίων καὶ τὰ συρίζοντα ἐκ τῆς ἐαρινῆς αὔρας πεύκη τῶν περιβόλων τῶν καὶ οἱ χοροὶ μετεφέροντο ἀπὸ τοῦ χωρίου εἰς τὰ ἐρημοκλήσια, ὅπου ἅπαξ τοῦ ἔτους ἡ παρθένος χλόη τῶν μειδιῶσα ὑπεδέχετο τοὺς ἐκθύμους ἐπισκέπτας.

Ἀνάστασις καὶ Ἑαρ! Ἴσως τώρα ἐκεῖ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ψάλλεται γλυκύτερον καὶ αἱ θρησκευτικαὶ πανηγύρεις τελοῦνται λαμπρότεραι. Μόνον ἐγὼ μακρόθεν τὰς νοσταλγῶ. Γλυκεῖά μου Ἡπειρος, ζῆθι!

Ἐν Βαλατά, τῇ 21ῃ Ἀπριλίου 1901

Σπυρίδων Οἰκονόμου.

ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

I

Μελαγχολῶ μέχρι θανάτου
ὅταν ἀκούω τὸνομά του.

Τοῦ παρελθόντος ὀπτασία
ἀναπαρίσταται ἐμπρὸς μου
κ' ἐπισκοτίζεται τὸ φῶς μου,
καὶ μοῦ συντρίβει ἡ καρδιά.

II

Τὰ πάντα ῥέουσιν ἡσύχως
ὅπως ὁ ρυῖξ τῆς ἐρήμου,
καὶ οὐδὲν βαθυπὸν πᾶς ἦχος
ὡς φθόγγος φόρμιγγος πενθίμου.
Περὶ ὡς ὄνειρον ὁ βίος,
περῶμεν καὶ ἡμεῖς ὁμοίως.

Βιογινία II. Εὐαγγελίδου.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ
ὅδοι ἐκ τῶν ἀξιοτίμων κ. κ. συνδρομητῶν ἡμῶν καθυστεροῦσιν ἔτι τὰς συνδρομὰς τῶν, ὅπως, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τὰς μεγάλας δαπάνας, ἃς ἡ συντήρησις τοιοῦτου ἔργου συνεπάγεται, σπεύδωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτὰς εἴτε δι' ἐπιταγῶν, εἴτε διὰ γραμματοσήμων, ἢ διὰ ταχυδρομικῶν ἐνταλμάτων (mandats-poste).

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΘΙΣΕΩΣ

(ὑπὸ Κλ. Χ. Κοκκολάτου Ἱατροῦ.

(Ἰδε ἀριθ. 3 συνέλεια καὶ τέλος).

Ἀρχαῖον καὶ ἀκριδέστατον πείραμα τοῦ Gavarret μεγάλως διεφώτισε τὸ ζήτημα τοῦτο. Ὁ σοφὸς οὗτος φυσικὸς ἔθετε διάφορα ζῶα ὑπὸ κώδων καὶ μολοντί ἀντικαθίστα τὸ ὀξυγόνον μόλις ἀπορροφώμενον καὶ ἀπερρόφα τὸ ἀνθρακικὸν ὁξυῖμα ἀναφαινόμενον, τὰ ζῶα ταῦτα ἀπέθνησκον. Ἀντικεινὸν δὲ τὸ πείραμα τοῦτο ὁ ἐκ Νέας Ὑόρκης Hammoud ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἀήρ οὗτος, ἀποκαθιστάμενος ἀκατάλληλος πρὸς ἀναπνοήν, ὅταν διέρχεται διὰ διαλύσεως ὑπερμαγγανικοῦ κάλειος, ἀποχρωματίζεται αὐτὴν, ὡς ἐμπερικλείων μεγάλην ποσότητα ὀργανικῶν οὐσῶν. Πολλοὶ φυσιολόγοι Γερμανοὶ ὡσπύτως παρατήρησαν ὅτι ὁ ἀσφυκτικὸς ἀήρ περικλείει ἀξιοσημείωτον ποσότητα ὀργανικῶν οὐσιῶν, ἐπεὶ δὲ δίδει χρῶμα κίτρινον μὲν εἰς τὸ θετικὸν ὁξυ καὶ ἐρυθρὸν εἰς πεπυκνωμένην διάλυσιν νιτρικοῦ ἀργύρου. Ὁ Brown-Sequard καὶ ὁ D' Arsonval ἀπὸ κοινοῦ ἀπέδειξαν ὅτι τὸ δηλητηριώδες τοῦ περιορισμένου ἀέρος ὀφείλεται εἰς ὀργανικὰς ἀνθρακίσεις· συνέλεξαν ἐν συσκευῇ ἀποφυχούσῃ τὰς ἐν τῷ ἐκπνευσθέντι ἀέρι περιεχομένας ἀνθρακίσεις· εἴτα ἤνεσαν τὸ οὗτω συλλεχθὲν ὑγρὸν ὑπὸ τὸ δέρμα κοινῶν, ἢ ἰνδοχοίρων, οἵτινες πάντες ἀπέθνησκον. Τὰ πειράματα δὲ ταῦτα, ὡς βλέπει τις, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ πνεύμων ἐκβάλλει ὑδρατμὸν πλήρη δηλητηρίων. Ἡ ἀφομοίωσις τῶν τροφῶν πληροὶ τὸ ἡμέτερον σῶμα στοιχείων δηλητηριωδῶν δι' ἡμᾶς αὐτοὺς. Ἀποβάλλομεν δὲ αὐτὰ διὰ τῶν ἀποχωρημάτων, τῶν οὐρῶν, τοῦ ἰδρώτος καὶ τῆς πνευμονικῆς ἐκπνοῆς. Οὐδεὶς ὅμως συλλαμβάνει τὴν ιδέαν ν' ἀπορροφήσῃ τὰ διὰ τοῦ δερμάτος καὶ τῶν νεφρῶν ἐκκριθέντα ὑγρά· διατρίβει οὖν ὁ πάσχων ν' ἀναρροφήσῃ τὰ διὰ τῆς πνευμονικῆς ἐπιφανείας ἐκπνευσθέντα δηλητήρια, ἀναπνέων ἀέρα ἤδη ἀναπνευσθέντα;

Ὁ διάσημος Γάλλος καθηγητὴς Peter ἔλεγεν ὅτι «ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον καὶ ὡς τοιοῦτον εἶναι γεννημένος ἵνα ζῇ ἐν ἐλευθέρῳ ἀέρι· ἡ πεπολιτισμένη ζωὴ ἥλλαξε τοῦτο». Ὁ αὐτὸς προσθέτει

καὶ τὰ ἐξῆς, «δὲν γνωρίζω ἕτερον φρικωδὲς δυσωδέστερον ἢ τὸν κοιτῶνα πλουτίου φθισικοῦ· ὁ κοιτῶν αὐτοῦ εἶναι κεκλεισμένος μετὰ μεγάλης προσοχῆς, αὐστηρῶς δὲ ἀπηγορευμένον νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸν ὁ ἀήρ, ὡς ἡ ἐλπίς τῆς θεραπείας. Αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα αὐτοῦ καλῶς κεκλεισμένοι, χονδρὰ δὲ παραπετάσματα καλύπτουσι καὶ περιβάλλουσι τὴν κλίνην, ἐν ᾗ ὁ δυστυχὴς οὗτος φθισικὸς σιγοθρᾶζει ἐν τῷ ἰδρώτι καὶ τῷ ἀέρι, τὸν ὅποιον εἰκοσάκις ἀνέπνευσε καὶ ἐπομένως εἰκοσάκις οὗτος ἐμολύνθη, ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν κατεστραμμένων πνευμόνων του».

Τὰ δωμάτια τῶν φθισικῶν πρέπει νὰ σαρόνωνται οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἐγείρηται πολὺς κονιορτός, ἡ κάλλιον πρὸς ἀποφυγὴν αὐτοῦ δέον ν' ἀντικατασταθῇ τὸ κοινὸν σάρωμα (τὸ σκούπισμα). διὰ τοῦ σπογγίσματος (σφουγγαρίσματος). Πράγματι ὁ ἀριθμὸς τῶν μικροβίων αὐξάνει πολὺ ἐν τῷ ἀέρι δωματίου, ὅποταν ἐγείρη τις τὴν ἐπὶ τῶν σανιδωμάτων ἢ τῶν ἐπὶ τῶν ἐπιπλῶν κόνιν.

Οἱ Kiener καὶ Adlibert εὗρον ἐν στρατῶνι, ἐν ὧν νυκτὸς 14 μικροβία κατὰ λίτρον ἀέρος καὶ 220 τὴν πρωΐαν, ὅποταν οἱ ἄνδρες ἐνδύονται καὶ καθαρίζουσι τὴν αἵθουσιν, ἐπομένως ἐγείρωσι κονιορτόν.

Ὁ Stern ἐκ Βερολίνου παρατήρησεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ ἀέρι δωματίου τινὸς διαδεδομένων μικροβίων δὲν ἐλαττοῦται, ἀντικεινὸν τῆς ἀτμοσφαίρας αὐτοῦ δύο ἢ τρεῖς φορές τὴν ὥραν, ἀλλ' ὅτι οὗτος καταπίπτει ἀπὸ 620 εἰς 2 κατὰ λίτρον ἐν διαστήματι δύο λεπτῶν, προκαλουμένου γενικοῦ ρεύματος ἀέρος.

Προκειμένου δὲ περὶ ἀερισμοῦ ὑπὸ γενικὴν ὑγεινὴν ἔποψιν, πρέπει ν' ἀφίνομεν τὰ παράθυρα τῶν κοιτῶνων ἀνοικτὰ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν· τὰ δὲ τῶν ἐργαστηρίων, γραφείων καὶ σχολῶν καθ' ὅλην τὴν νύκτα· ταῦτα δὲ νὰ σαρόνωνται μετὰ τὴν ἀνχώρησιν τῶν ἐργατῶν, ὑπαλλήλων καὶ μαθητῶν.

Ἐπεὶ δὲ αἱ κατοικίαι εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐστὶν ἀπολύτως ἀπολύμανσας, ὡς οἷός τις πρέπει νὰ καθαρίζωμεν, ὀφείλομεν μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἢ τὸν θάνατον φθισικοῦ, ἂν οὐδ' ἀπολυμάνωμεν πᾶν οὗτινος χρήσιν ἐποιεῖτο οὗτος, οἷον ἐνδύματα, ἐπιπλά κτλ. ὡσπύτως ν' ἀπολυμάνωμεν

τοὺς τοίχους, τὸ δάπεδον κ. λ. π. αὐτῶν (*)

Δυστυχῶς ἐν ἀρχῇ τῆς νόσου τὰ προφυλακτικὰ ταῦτα μέτρα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ ἡ ἐποχὴ αὕτη εἶναι ἡ ἐπικινδυνωδέστερα, ἐπεὶ δὲ ὁ ἄρρωστος, ἐξέρχεται, ἐξακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν του καὶ εὐρίσκεται ἐν καθημερινῇ σχέσει μετὰ τῶν ἄλλων· τότε κυρίως αἱ ἀποχρέμψεις αὐτοῦ δυνατόν νὰ ἐκπληθύνῃ καὶ σχηματισωσιν ἐπιδημικὰς ἐστίας, ὧν παραδείγματα πλείσθ' ὅσα καθ' ἐκαστὴν παρατηροῦμεν, εἴτε ἐν οἰκογενείαις, εἴτε ἐν γραφείοις ἢ ἄλλαχοῦ. Μεγάλως δὲ πρέπει νὰ προσέχωμεν ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν πνευμόνων ἐκείνων, οἵτινες ζῶσιν ἐν μίσῳ πολλῶν, ὡς ἐν δημοσίοις γραφείοις, στρατῶσι, νοσοκομείοις, σχολαῖς κτλ. Ἐν τῷ στρατῷ πᾶς ὁ παρυσιαζων καὶ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς φθίσεως δέον ν' ἀπομακρύνῃται αὐτοῦ· καὶ ἐὰν μὲν θεωρηθῇ ὡς ὑποπτος, ν' ἀπομακρυνθῇ αὐτοῦ προσωρινῶς· ἐὰν δ' ἐν τοῖς πτύελοις αὐτοῦ εὕρηθῃ τὸ εἰδικὸν τῆς νόσου μικροβίον, νὰ διαγραφῇ ὁριστικῶς τῶν τάξεων αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ δέον νὰ ἐφαρμόζεται καὶ ἐν ταῖς σχολαῖς μετὰ μεγίστης αὐστηρότητος. Ἐν αὐταῖς δὲ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δὲν πρέπει νὰ γίνωνται δεκτοὶ καθηγηταὶ ἢ διδάσκαλοι φθισικοί. Ἐν δὲ τοῖς νοσοκομείοις οἱ φθισικοὶ πρέπει ν' ἀπομονώνται.

Τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς ἀπολυμάνσεως ἐκινήθη πρὸ δύο περίπου ἐτῶν ἐνώπιον τῆς Βιολογικῆς τοῦ Σουλῶγος ἐπιτροπῆς, ὅπως ζητηθῇ τρόπος τις πρὸς φωτισμὸν τοῦ κοινοῦ περὶ τοῦ ἐπαπειλούμενου αὐτῷ κινδύνου καὶ πρὸς ἀσπίδα τῆς παρ' ἡμῶν ἐπικρατούσης εἰσέτι ἀδιαφορίας περὶ αὐτῆς. Ἰδοὺ δὲ τί λέγει ἀγαπητὴς συνάδελφος ἐν τῇ συνελεύσει τῆς 30 Δεκεμβρίου 1898 «Ἀγαθαῖς κρινώ νὰ εἴπω ὀλίγα τινα διὰ τὴν ἀμείλικον καὶ ἀδιαφορίαν, ἣν ἐπιδεικνύουσιν οἱ γονεῖς καὶ συγγενεῖς ὡς πρὸς τὴν ἀπολύμανσιν τῶν ἐνδυμάτων, ἐπιπλῶν κτλ. κατόπιν μολυσματικῆς νόσου καὶ ἥτις πολλάκις γίνεται αἰτία θανάτων...»

Δυστυχῶς καίτοι ἐν τρισὶ σημείοις τῆς πρωτενοῦσης ἐπάρχει πλήρης ἐπιμελὴς ἀπολυμάνσεως, οἱ συγγενεῖς ἀπορροῦνσιν ἐντέλει οὕτως εἰπεῖν, τὰς ἐκδόχας ταύτας... Καὶ ἐξακολουθῶν λέγει τὰ ἐξῆς... «Ὅσον ἀφορᾷ τὴν καταμύνησιν εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκ μέρους τῶν ἱατρῶν, τοῦτο γίνεται βεβαίως ὑπὸ πάντων τῶν συνδέλων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρχὴ σπεύδει προθυμοτάτη ὅπου προσκαλεῖται, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ πάλιν οὐδὲν τελεσφόρον γίνεται, διότι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀκριβῶς εἶναι δύστροποι καὶ ἀπρόθυμοι, τείνουσι δὲ ν' ἀπορρίψωσι παντοτρόπως τὴν ὀληρὴν δὴθεν δι' αὐτοῦ ἐπίσκεψιν τῶν ἀπολυματηρίων. Συχνότατα δὲν δίδουσι πρὸς ἀπολύμανσιν τὰ ἐνδύματα τοῦ παθόντος καὶ τὰ σχετικὰ ἐπιπλά, ἀλλὰ μόνον περιττὰ τινα ἀντικείμενα.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τὸ αἶτιον κεῖται ἀλλοῦ, ἥτοι παρὰ τῷ λαῷ μόνον (Περιδικὸν τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Σουλῶγος 1900 Βιολογ. ἐπιτροπῇ. Ἰατρὸς II. Κελαδῆτης).

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Τὸ ὁμοιόμορφον τοῦ προγράμματος τῶν σχολῶν δὲν κατωρθώθη παρὰ τὰς καταβληθείσας ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων προσπάθειας. Ἀλλ' ἂν δὲν κατωρθώθη τὸ ὁμοιόμορφον τοῦ προγράμματος, τὸ ὁμοιόμορφον ὅμως τῶν ἐπικηδείων λόγων κατωρθώθη εἰς βαθμὸν ἀξιοθαύμαστον. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκούομεν πολλοὺς τῶν ἱεροκληρύκων μας ν' ἀπαγγέλλουν πάντοτε καὶ ἐπὶ πάντων καὶ πασῶν τὸν ἴδιον λόγον, ἀλλάσσοντες μόνον τὰ ὀνόματα. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἀπίστευτον, καὶ ὅμως... κινεῖται! Εἶναι δὲ περιττὸν νὰ εἰπωμεν πόσον τοῦτο εἶναι χριστιανικόν, ἀφοῦ μᾶς διδάσκει τὴν ἰσότητα καὶ ἔρχεται ὄχι πλέον εἰς διάψευσιν, ἀπαγε! ἀλλ' εἰς ἐπικύρωσιν τοῦ νεκρωσίου: «ἄρα τίς ἐστὶ βασιλεὺς ἢ στρατιώτης, πλούσιος ἢ πένης, ἢ δίκαιος ἢ ἀμαρτωλὸς κτλ.

×
Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ ἱεροδικαστηρίῳ.

Ἡ σύζυγος ἐνάγει τὸν σύζυγον ἐπὶ διαζεύξει:

Πρόεδρος (τῇ συζύγῳ).—Τί παράπονα ἔχεις κατὰ τοῦ συζύγου σου;

Ἡ σύζυγος.—Τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ γάμου μας ἀκόμη μ' ἔδειρε.

Πρόεδρος (τῇ συζύγῳ).—Τί λέγεις, κατηγοροῦμενε;

Ἡ σύζυγος (ἐν συγκινήσει).—Μάλιστα, μὲ εἶχε μεθύσει ἡ εὐτυχία...

×
Πρόκειται περὶ ἐπισκέψεων: Συχνάκις ἀναγινώσκουμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι ὁ κύριος δεῖνα δὲν δέχεται ἐπισκέψεις κατὰ τὴν ἑορτὴν του. Καὶ ὅμως κατόπιν βλέπομεν ὅτι δὲν ἔμεινε κανεὶς ὁ ὅποιος δὲν τὸν ἐπισκέφη. Τί συμβαίνει; Φαίνεται ὅτι ἡ δῆλωσις ἐκείνη εἶναι κρυπτογράφικὴ καὶ τὸ «ὁ κύριος δεῖνα δὲν δέχεται ἐπισκέψεις» ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ «ὁ κύριος δεῖνα δέχεται ἐπισκέψεις». Καὶ ἔπειτα ἐρωτᾶτε γιατί 'χάθηκε ἡ ἐμπιστοσύνη ἀπ' τὸν κόσμον!

×
Σκέψις ὑπηρετρίας:

—Δὲν μὲ μέλει ποῦ δὲν δέχεται ἐπισκέψεις ἡ κυρία, διότι θὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸν κόπον, ἀλλὰ ποῦ θὰ μὲ κάμῃ νὰ μὴ δεχθῶ κι' ἐγώ.

Μεταξὺ συζύγων:

—Ἀκόμη δὲν κτενίσθηκες, Ἀθηνᾶ; Μὰ κάμε γρήγορα ἐπὶ τέλους, γιατί θὰ χάσουμε τὸ τραῖνο.

—Τί νὰ κάμω, ἡ δυστυχής, τὰ μαλλιά μου περιπλέχθηκαν σάν τὸ Σινικὸν ζήτημα.

Ἀναστάσις εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ χειραφέτησις προοδεύει τρομακτικῶς. Κάνει ἄλλαγα γιγάντια ἡμποροῦμεν μάλιστα νὰ εἰπωμεν ἀνεπιφυλάκτως ὅτι τὸ ρεκόρ εἰς τὸ ἄλλα τὸ ἔχει ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ χειραφέτησις. Αἱ χαριτόβρυτοι κόραι τῆς Ἀλβιῶνος ἀπεφάσισαν, ἔδωκαν καὶ τὰ χέρια, ἔκαμαν μπέσα γιὰ μπέσα νὰ καπνίζουν ὅλαι ἀνεξαιρέτως τσιγάρα, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ. Δὲν θέλομεν νὰ ἐρωτήσωμεν διατί ἐπρωτίμηναν τὸ τσιγάρον καὶ ὄχι τὴν πίπαν, πρὸς τὴν ὁποίαν δεικνύουν τόσην συμπάθειαν οἱ ἀρσενικοὶ ὁμόφυλοι των προτιμῶντες νὰ χωρίσουν τὴν γυναικὰ των παρὰ νὰ παραιτήσων τὴν πίπαν των, διότι ἐπὶ τέλους περὶ ὁρέξεως οὐδεὶς λόγος· παρατηροῦμεν μόνον, μὲ ὅλον τὸ ἀνῆκον σέβας, ὅτι αἱ ἀξίεραστοι Ἀγγλίδες δὲν πρέπει καὶ πολὺ πολὺ νὰ ὑπερφηανεύωνται διὰ τοῦτο, διότι τὸ παράδειγμα τὸ ἔλαβον ἀπὸ ἐδῶ, δὲν εἶναι ἔμπνευσις ἰδική των ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, ἀφοῦ ἡμεῖς ἔχομεν μάλιστα πρὸ πολλοῦ καὶ ἰδιαίτερα τσιγάρα διὰ τὰς κυρίας, τὰ ὅποια ἐφρόντισε νὰ κατασκευάσῃ ἡ Φιλοπρόοδος Régie μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: τσιγάρα διὰ τὰς κυρίας, cigarettes pour dames. Ἀ! φιλταται Ἀγγλίδες, μὴ πρὸς κακοφανισμόν σας, πρέπει νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς καὶ ν' ἀποδίδωμεν τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι.

×
Μεταξὺ φίλων:

—Μὰ τί ζητοῦν ἡ γυναῖκες μὲ τὴν χειραφέτησιν;

—Ζητοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰ δικαίωματα τῶν ἀνδρῶν.

—Ἀ! Ζητοῦν ν' ἀποκτήσουν μουστάκια!...

×
Ἡ σκηνὴ ἐν τινὶ καφεναίῳ:

Δύο κυρία προσεληθούσαι κάθηνται παρὰ τινὰ τράπεζαν.

Ἡ ὑπηρετρίς.—Τί διαττάτουν αἱ κυρία;

Αἱ κυρία.—Δύο καλοὺς ναργηλίδες.

Ἡ ὑπηρετρίς.—Ἀμέσως... Αἱ κυρία λοιπὸν εἶναι ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως...

×
Οὔτε ὁ Νέρων οὔτε ὁ Καλλιγὼλας οὔτε ἄλλος κανεὶς ἐκ τῶν γνωστῶν ἐκείνων τυράννων, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ἐξήσκησε τόσην τυραννίαν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ὅσην ὁ Σιμῶν. Ὁ ἀπάνθρωπος αὐτὸς τύραννος συχνὰ πυκνὰ ἐκδίδει σκληρὰ διατάγματα, πρὸς τὰ ὅποια οἱ ταπεινοὶ καὶ εὐπειθεῖς ὑπάκοοι του δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συμμορφωθῶμεν. Τὸ νέον λοιπὸν διάταγμα διὰ τὴν νέαν saison ἐπιτάσσει διὰ μὲν τοὺς ἄνδρας πανταλόνια στενά, διὰ τῶν ὁποίων μόλις νὰ διέρχωνται τὰ σκέλη, τὰ ὅποια τοιοῦτοτρόπως προσλαμβάνουν τὸ σχῆμα τοῦ διαδήτου, καὶ καπέλλα πλατεῖα εἰς τὴν βᾶσιν καὶ στενὰ εἰς τὴν κορυφήν, ὁμοιάζοντα πυραμίδας· διὰ δὲ τὰς γυναῖκας φουστάνια μὲ οὐράν, τὰ ὅποια εἶναι μὲν προωρισμένα νὰ παράσχουν ἀνεκτιμήτους ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ὁδοκαθαριστικὴν ὑπηρεσίαν τῆς δημαρχίας, ἀλλὰ διὰ τοὺς πνευμονὰς μας εἶναι ἡ πλέον ἀφορητὸς τιμωρία· μὴ τολμῶντες ὅμως νὰ διαμαρτυρηθῶμεν, ὑποτασσόμεθα εὐλαβῶς, ἀναφωνοῦντες ἐξ ὀνόματος τῶν πνευμόνων μας, ἱκετευτικῶς: Ἐλεος!

×
Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Μεταξὺ κυριῶν:

—Τὸν εἶδες; Ἀκόμη δὲν εἶναι σαράντα ἔμεις ποῦ πέθανε ἡ γυναῖκά του καὶ ἄρχισε νὰ τὰ βάφῃ.

—Τὸ κάμνει, φαίνεται, εἰς ἔνδειξιν πένθους.

Αὐτ... Παπ...

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΦΙΛΑΙ

(Διήγημα πρωτότυπον)

(Συνέχεια καὶ τέλος ἀπ' ἀρ. 4).

—Εὐχαρίστως, τῷ εἶπον, ἐάν το κατορθώσητε οὐδὲν πλέον μένει ἐμπόδιον.

Ἐγὼ ὅμως δὲν τον ἡγάπων· εἶχον πολὺν ἐγωισμόν, διότι ἐλατρευόμην ὑπὸ πολλῶν ἄλλων. Ὅταν παρευρισκόμην εἰς χορόν, ὁ θρίκμῶς μου ἐγίνετο καταφανής· αἱ γυναῖκες ἀντέγραφον τὰς ἐνδυμασίας μου, καὶ ἐάν κατὰ τὴν τύχην ἐπιπτε

κάνεν ἄνθος ἐκ τῆς ἀνθοδέσμης καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες ἔθραυον, οὕτως εἶπειν, τὰ δεσμά των καὶ ἐρρίπτοντο ἐπὶ τοῦ ἄνθους διὰ νὰ μοῖ το προσφέρωσι. Στεναγμοὺς ἤκουον κατὰ τὴν διάβασίν μου, χεῖρες τρέμουσαι ἐτείνοντο ἵνα θέωσι τὴν ἰδὴ κήν μου. Ἐγὼ ὅμως ἔμενον ἀδιάφορος· εἶχον καρδίαν ἐκ μαρμαρίου, ἐμίσουν τοὺς ἄνδρας διότι μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκονται πολλοί, οὓς ἐθεώρουν ὡς ἐχθροὺς τῶν γυναικῶν ἀσπόνδους, καθότι ἐάν κωφεύσωμεν εἰς τοὺς πόνους των, οὗτοι μᾶς μισοῦσιν, ἐάν δὲ τοὺς εἰσκούσωμεν μᾶς καταφρονοῦσι. Δὲν συγχωροῦσι ποτὲ οὔτε τὴν ἀρετὴν οὔτε τὴν ἀδυναμίαν μας. Κινοῦνται εἰς τὴν πρὸς ἡμᾶς συμπάθειαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ζήλου τοῦ ν' ἀγάγωσιν εἰς τὸ κακὸν μίαν ἐνάρετον ψυχὴν ἢ νὰ νικήσωσι τοὺς ἄλλους, συναγωνιζομένους ἀντερραστὰς των. Ἡμέραν τινὰ ὁ πατήρ μου μοι εἶπεν..

—Ἀγαπητῆ μοι κόρη, εἰσαι δεκαενναετής καὶ πρέπει νὰ σκεφθῶμεν σπουδαίως περὶ τοῦ γάμου σου. Τὸν βαρῶνον Ἀλβέρτον δὲν τον ἀγαπᾷς, δὲν ἴναι ἔτσι;

—Ναί, πάτερ μου, τῷ εἶπον.

—Λοιπὸν πρέπει νὰ τῷ εἰπωμεν νὰ μὴ ἐπανέλθῃ. Σήμερον τὴν πρωίαν μὲ ἐπισκέφη ὁ κύριος κόμης δ' Ἀνρύ. Μοι ὠμίλησεν ἐν ἐκτάσει περὶ σοῦ καὶ τὸ συμπέρασμα ὅτι σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ ζητεῖ εἰς γάμον. Τί λέγεις, κόρη μου, περὶ αὐτοῦ;

—Καὶ σεις τί τῷ ἀπηντήσατε; τῷ εἶπον.

—Ἀπήντησα ὅτι αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμανδέκ καὶ ἰδοὺ ἐγώ, κόρη μου, ζητῶν τὴν συγκατάθεσίν σου. Ἐάν ἀπεποιείσο καὶ τὴν φορὰν ταύτην, κόρη μου, θὰ ἦτο ἀνοησία σου, διότι νομίζω ὅτι εἰς κόμης εἶναι πλέον ἀρκετὸς διὰ σέ. Θὰ μοι εἴπῃς πάλιν ὅτι δὲν τον ἀγαπᾷς, τὸ ἐννοῶ. Ἀλλὰ θὰ τον ἀγαπήσῃς, εἶναι ἀξιολάτρευτος.

—Ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασίς σας, πάτερ μου, ὀφείλω νὰ συμμορφωθῶ.

Ὁ πατήρ μου ὑπερευχαριστήθης μὲ ἡσπασθη μετὰ συγκινήσεως καὶ ἀπῆλθε χαίρων διὰ τὴν νίκην του. Τὴν ἐπαύριον ἐδέχθημεν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κόμης. Οὗτος ἦτο νέος μόλις εἰκοσιπενταέτης, μετρίου ἀνκστήματος, καστανὸς μετὰ καστανῶν ὀφθαλμῶν γλυκυτάτων, εὐπροσέγορος, πνευ-

ματώδης. Ἐκλινε μετὰ πολλῆς χάριτος τὸ γόνυ πρὸ ἐμοῦ, ὡς πρὸ βασιλίσσης καὶ μοι προσέφερε λαμπρὸν ἀδάμαντα. Ἐμεινε παρ' ἡμῖν καὶ εἰς τὸ δειπνόν, μεθ' ὃ ἀπεσύρθη.

Μετὰ τὴν ἀνχώρησίν του, ὅταν ἐξήτασα τὴν καρδίαν μου ἐξηκίδωσα ὅτι θὰ ἡδυνάμην νὰ τον ἀγαπήσω. Εἰς τὸ διάστημα τεσσάρων ὥρων εἶχα κερδήσει τὴν διάνοιάν μου, ἐν δὲ μόνον βῆμα ἔμεινε ὅπως κερδήσῃ καὶ τὴν καρδίαν μου, τοῦθ' ὁ περὶ τοῦ ἀπλοῦν ζήτημα χρόνου.

Ὁ βαρὺν Ἀλβέρτος ὅταν ἔμαθε τὴν μνήστηαί μου ἔπαυσε μόνος του τὰς ἐπισκέψεις του. Ἐνα μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα μῆνα ἐτετέλεσθησαν οἱ γάμοι μου ὑπὸ αἰσιωτάτους οἰωνούς. Ἐνόμισα τέλος ὅτι ἔφθασα εἰς τὸ τέλος τῶν ὀνείρων μου. Ἡμῖν νεωτάτη, ὠραιότατη, πλουσιότατη, ἡμῖν κόμησα. Ὁ σύζυγός μου μὲ ἐλκτρυνε ἡδυνάμην νὰ συναριθμηθῶ μετὰ τῶν εὐτυχῶν τοῦ κόσμου τούτου. Εἰς ἐπίμετρον τῆς εὐτυχίας μου μετὰ ἐν ἔτος ἐγενόμην μήτηρ. Ἐφρονεῖν εἰς τὸν κόσμον μικρὸν κόρη. Ὁ σύζυγός μου μικροῦ δειν ἐξίστατο τῶν φρονῶν. Ἐδώσαμεν εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα Ἀδελαίς. Ἡμέρη τῇ ἡμέρᾳ ἀνεπτύσσετο καὶ ἐγένετο ὠραιότατη. Εἶχε τοὺς γλυκοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πατρὸς της, ὡ! τοὺς γλυκοὺς ἐκείνους ὀφθαλμούς, τοὺς ὁποίους δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ. Ὅταν ἤρχιζε νὰ ψελλίξῃ τὰς πρώτας λέξεις: Μάμᾶ, Παπᾶ, εἰμεθα καὶ οἱ δύο παρὰ φρονῶν. Ἡ εὐτυχία μας ἔφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνά της. Ἀλλά, φεῦ! Ἐπέπρωτο νὰ ἔχῃ ταχὺ πέρας.

Πρώτην τινὰ μὲ ἀφύπνισαν αἱ σπαρακτικαὶ κραυγαὶ τῆς θαλαμηπόλου μου. Ἠγέρθη ἐνθὺς τῆς κλίνης μου προμαντεύουσα κακὸν τι καὶ ἡμίγυμνος ὤρμησα εἰς τὸν ἀντιθάλαμον καὶ εὗρέθην ἔναντι τοῦ συζύγου μου ὅστις ἦτο ὠχρὸς ὡς νεκρός.

— Τί συμβαίνει; δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! τῷ εἶπον.

Τότε ἡ θαλαμηπόλος ἡμικνοῖξασα τὴν θύραν εἶπεν:

— Κύριε κόμη, ἡ τροφὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὰς αἰσθήσεις της καὶ ζητεῖ ὑμᾶς.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἐξώρμησα ἄλλοφρονόουσα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς τροφοῦ, βαλοῦσα σπαρακτικὰς φωνάς... Ὡ! ὅταν εἶδον τὴν κοιτίδα τοῦ τέ-

κνου μου κενὴν καὶ τὴν τροφὸν ἐπὶ τῆς κλίνης αἰμόφυρτον, ὠπισθοδρόμησα ἐκ φρίκης!..

— Τὸ τέκνον μου ἐφώνησα, τὸ τέκνον μου! τί ἔγεινε τὸ τέκνον μου; ὁ κόμης προφθάσας μὲ ὑπεστήριξε.

— Σιωπὴ! θὰ ἐπανεύρωμεν τὸ τέκνον μας, ἀφοῦ γινώσκωμεν τίς μᾶς το ἀφῆρπασε.

— Γινώσκεις τίς μᾶς ἀφῆρπασε τὴν κόρην μᾶς καὶ μένεις οὕτως ἄπρακτος; Δὲν εἰδοποιεῖς τὴν ἀστυνομίαν; Ἐδῶ ὁ σύζυγός μου μὲ δέικοψε.

— Τὸν κρατῶ δυνάμει ἐνός χρυσοῦ κομβίου, τὸ ὁποῖον εὔρον. Θὰ ὑπάγω τῶρα νὰ τῷ κάμω μίαν ἐπίσκεψιν καὶ θὰ ἀπαιτήσω τὴν κόρην μου.

— Τί κομβίον, νὰ εἶδῃ τὸ κομβίον ἐφώνησα. Ὡ! ὅταν τὸ εἶδον ἔβλαξα κραυγὴν φρίκης καὶ ἔπεσα λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Τὸ κομβίον ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλβέρτου δὲ Βερδὰ καὶ ἄνωθεν τὸ σῆμα βαρῶν. Αὐτὸς λοιπὸν ἦτο ὁ ἄρπαξ... Ἀφοῦ συνῆλθον εἰς ἐμυτὴν ὁ σύζυγός μου μοι εἶπε πρηγορητικούς τινες λόγους, μὲ ἡσπᾶσθη καὶ μὲ ἐγκατέλιπε, φεῦ! διὰ τελευταίαν φρονῶν. Κατηυθύνθη εἰς τοῦ κόμητος δὲ Βερδὰ καὶ ἀπῆτησε τὴν κόρην του. Οὗτος προσηπορήθη ὅτι δὲν ἔννοει. Ὁ κόμης τὸν ἐξύβρισε, ὁ δὲ Βερδὰ ἐζήτησεν ἱκανοποίησιν καὶ ἀπεφάσισεν νὰ μονομαχήσῃ μετὰ δύο ὥρας.

Ἐμονομάχησαν!..

Ὁ σύζυγός μου ἔπεσε βληθεὶς ὑπὸ τοῦ ξίφους τοῦ ἀντιπάλου, ὅστις ἐπληρώθη ἐπίσης ἐπικινδύνως εἰς τὸν πνεύμονα καὶ τὴν καρδιακὴν χώραν.

Ὅταν εἶδε τὸν ἀτυχὲς κόμητα ἐκπνέοντα, ἔμειδισε μετὰ δάκρυα σατανικόν.

— Τετέλεσται, εἶπε, τὸ πᾶν! ἔρθηκα εἰς τὸν προορισμόν μου ἐζήτησε χάριτα καὶ γραφίδα καὶ μετ' ἄκρας ἡρεμίας ἔγραψε γραμμὰς τινὰς ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἐπέγραψε τὴν διεύθυνσίν μου, τὸ ἐνέχειρσεν εἰς ἓνα τῶν μαρτύρων τῆς μονομαχίας εἰπών: Παρκαλείσθε νὰ ἐπιδώσητε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν συγγενῶς μετὰ τοῦ πτώματος τοῦ συζύγου της.

Ὀλίγας κατόπιν στιγμὰς ἐξέπνευσε συνεπεία τῆς θανασίμου πληγῆς του.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τάδε:

«Κυρία Κόμησσα,

«Ὅταν θ' ἀνιγνῶσητε τὰς γραμμὰς ταύτας

ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον. Ἀπήγαγον τὴν κόρην σας, ἐφόνευσά τὸν σύζυγόν σας ἐν μονομαχίᾳ. Ἴδου ὑμεῖς χήρα, κυρία, καὶ ἄνευ τέκνου μετὰ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεώς σας. Ἐγὼ ἐξεδικήθην! ἐξεδικήσα τὸν περιφρονηθέντα ἔρωτά μου. Ἄν ἔζων θὰ ἐπεχείρουν τὴν κατὰκτησίν σας πρὸς τελείαν ὑποχείρωσιν. Ἄλλ' ὁ θάνατος εἶναι ἀμελίκτος. Μὴ ἀνησυχεῖτε ὅμως ἀναφορικῶς πρὸς τὴν κόρην σας τῇ ἀφῆκα ὅλην μου τὴν περιουσίαν συνισταμένην ἐκ πολλῶν ἑκατομμυρίων. Ἡ κόρη σας οὐδενὸς θάσπερηθῇ, ἀ.λ.λ' οὐδέποτε θὰ τὴν ἀνεύρητ' τοῦτο γίνεται πρὸς μεγαλείτερον βασιανισμόν σας.

Υπογραφή: Ὁ ἐξυβρισθεὶς ἔρως.

Φιλτάτη Ἀδελαίς, Σύγγραψε τὰ παθήματά σου μὲ τὰ ἰδικά μου καὶ παρηγορήθητι.

Ἡ Ἀδελαίς κλαίουσα κατησπάζετο τὰς χεῖρας τῆς φίλης της.

— Ἀφοῦ ὅλαι αἱ ἐρευναί μου ἀπέβησαν μάταιαι, ἐγκατέλιπα τὴν Γαλλίαν, τὸν ἐπᾶρκτον ἐκείνον τόπον, καὶ ἦλθον εἰς τὸν θάλασσον νὰ καλύψω, οὕτως εἶπεν, καρδίαν αἰμοσταγῇ διὰ τῶν ναρκίσεων τοῦ ἀττικτοῦ ἔαρος.

Περιφέρωμαι εἰς τὴν καὶ ἐκεῖ ὡς αἱ ἐν τῷ Ἄδῃ ἐκείναι ἀμαρτωλαὶ ψυχαί, ἃς ὁ δεισιδαίμων βλέπει πλανωμένας εἰς τὰ σκοτὴ τῶν νεκροταφείων, καὶ ἂν μέχρι τοῦδε δὲν ἡσπᾶσθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα εἶναι διότι ἀπροσδιόριστος τις ἐλπίς ἐν τῇ ἀπειπισίᾳ μου μοι ψιθυρίζει ἐνίοτε ὅτι ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, ἐν ᾧ τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ, πιθανόν ν' ἀνεύρω ἡμέραν τινὰ ἀνελπίστως τὴν κόρην μου.

Ἡ Ἀδελαίς ἔκλαιε σιωπηλῶς.

— Πιθανόν, εἶπεν, ἐὰν ἔχῃ κανὲν γνώρισμα, ἡ κόρη σας ἐπ' αὐτῆς. Ἐὰν τυχόν τὴν ἀπαντήσητε πῶς θὰ τὴν ἀνιγνῶρησθε;

— Φεῦ! ἀπῆντησεν ἡ κόμησσα. ἔφραγεν ὅταν ἀπωλείσθη μετὰ ἄλλιον χρυσοῦν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἡ φωτογραφία τοῦ συζύγου μου. Ἀλλὰ μετὰ παρελθούτων ἐτῶν θὰ τὸ φέρῃ ἄρ' ἔτι; δὲν ἐχάθη; διατηρεῖται ἀκόμη;

Ἡ Ἀδελαίς ὡρᾶ ὡς νεκρά διὰ τρεμούσης χειρὸς ἐξήγαγε χρυσοῦν εἰκονισμάτιον ἐκ τοῦ κόλπου της καὶ δεικνύουσα αὐτὸ εἰς τὴν φίλην της, ἀνέκραξε:

— Παρητηρήσατε αὐτό, μήπως ὁμοιάζει πρὸς τὸ τῆς θυγατρὸς σας;

Ἡ κόμησσα μόλις ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμούς της

ἐπὶ τοῦ ἐγκολπίου ἐκείνου ἐξέβλεψε κραυγὴν καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς Ἀδελαίδος φωνοῦσα:

— Εἴσαι ἡ πολυφίλητος κόρη μου, διὰ τὴν ὁ ποῖαν τόσα δάκρυα ἔχυσαι!

Μελομένη Φωτιάδου.

Η ΩΜΟΡΦΗ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΑ

Καὶ ἡμέρα σου, ὦμορφη Βλαχοπούλα,
ποῦ τριγυρνᾷς μεσ' ἐτῆς δροσοῖς καὶ μεσ' ἐτῆς κρύα
σὲ λαγαρῶ καὶ θάρβα μιὰν αὐγοῦλα
νὰ φύγωμε μαζὶ ἐς τὴν πολιτείαν.

Ὁλόχρυσά μεταξωτὰ θὰ νὰ σε ντύσω,
διαμάντια θὰ σοῦ βάλω γὰρ στο.λίδια,
ἐς ἓνα λαμπρὸ παλάτι θὰ σε κλείσω
κι' ἐκεῖ θὰ λλάξουμε τοῦ γάμου δαχτυλίδια

Θὰ σε γυρίσω σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δόσι,
ἀφ' οὗ μοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ σ' ἀγαπήσω
ἐνθ' ἔαν περδίκαι πετοῦσαι πλάι ἐτῆ βρύσι
γλυκεῖα Βλαχοῦλα, ἔλα δὲ νὰ σὲ φιλήσω!

Χὰ! χὰ! τί γέλοια! οὐ νὰ μὲ φιλήσῃς;...
φύλαξε τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ στο.λίδια
μεσ' ἐτῆ λαμπρὸ παλάτι σου ἄλλη νὰ κλείσῃς,
μ' ἄλλη σὺρε ν' ἄλλᾶξῃς τὰ δαχτυλίδια!

Γιὰ μὲ διαμάντια εἶνε ἡ δροσοῦλα
καὶ γλέντι τάεράκι τοῦ βουνοῦ μου,
καὶ γὰρ παλάτι ἔχω τοῦ βοσκοῦ μου
τὴν ἀγκαλιὰ καὶ τὰ φιλήματα τοῦ αὐγοῦλα!
Τὸ Ἑρμοποῦλε τοῦ Τυμφορητοῦ.

Δηλοῦμεν εἰς τοὺς φιλομύστον ἀναγνώστας ἡμῶν ὅτι ἔνεκα λόγων ἀνακόπεται ἐπὶ τινὰ φύλλα ἡ συνέχεια τοῦ μυθιστορήματος Μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, μετ' ὃ θὰ προβῶμεν εἰς τὴν συνέχισιν αὐτοῦ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Πλήρης ἐπ. βολῆς, ὡς συνίθω, ἐτετέλεσθη τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ 27ῃ λήγοντος ἡ ἐπέτειος ἐορτὴ τοῦ γεραροῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἡμῶν, τοῦ ἐκπροσώπου τούτου ἑλκωνίου δόμου τῆς καθ' ἡμᾶς πνευματικῆς κινήσεως. Τὴν τελετὴν ἐτίμων διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν ἡ Α. Σ. ὁ Τοπότηρητης καὶ πολλὰ μέλη τῆς ἐκτῆς Συνόδου, ἡ Α. Ε. ὁ Πρεσβύτερος τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μυροκαρδάτος, πλῆθος λόγιων, ἐπιστημόνων καὶ πολλῶν διακριπτῶν τῆς καθ' ἡμᾶς κινήσεως μελῶν. Ἡ γλαφυρὰ λογοδοσία τοῦ

Προέδρου του Συλλόγου κ. Γ. Αποστολίδου κατέδειξε εις τὸ πυκνὸν ἀκροατήριον ὅτι ἡ μὲν οἰκονομικὴ τοῦ σωματείου κατὰστασις ὑπῆρξε κατὰ τὴν ἔτος τοῦτο κρείττων ἢ κατὰ τὰ προηγούμενα, ἡ δὲ πνευματικὴ παρέσχε τοῖς συνήθει· ἀγλαὺς καρπός. Ἡ δὲ τοῦ ἐκ τῶν κοσμητόρων καὶ ἀντιπροέδρου τοῦ Συλλόγου κ. Χρ. Πανταζίδου ἐμβριθὴς καὶ μεμεστωμένη διάλεξις περὶ τῆς ἐν Βυζαντίῳ παιδεύσεως μετὰ περισσῆς καλλιπείας καὶ σαφηνείας ἐξεληχθεῖσα, ἀνευ φορτικότητος καὶ στόμου μετέδωκεν εἰς τοὺς φιλομαθεῖς πολλὰς λεπτομερείας περὶ τῆς ἀνὰ τὴν πρόγονον ταύτην αὐτοκρατορίαν φιλομύσου πνευματικῆς δράσεως. Τὴν τελευταίαν κατέστησε πρόσφορος τῇ περιστάσει προσλαλιά τῆς Α.Σ. τοῦ Τοποτηρητοῦ Ἀγίου Πρύσσης κ. Ναθαναήλ, δι' ἧς διεμήνυσεν τὰς εὐχὰς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἡγήθη διὰ τῆς Α. Μ. τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Ἀνακτῆ. Συγχαίρομεν ἀπὸ μέσης καρδίας τῷ τε Προεδρείῳ καὶ τῷ ὅλῳ Σωματείῳ, τὴν εὐαγὴν τοῦ θεοῦ δρᾶσιν εὐχόμεθα εἴσου καὶ πλέον εἶναι ἐρρωμένην καὶ εὐχέλαι ἐν τῷ μέλλοντι.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΑΠΑΜΕΙΑ

Πολλῶν συγγραφετῶν ἀξία τυγχάνει ἡ ἐν Μουδαλίοι· λειτούργουσα Φιλικπαιδευτικῇ Ἀδελφότητι Ἀπάμεια, ἔχουσα ἀπὸ μακροῦ ἱδρυμένην ἀναγνωστήριον καὶ συμβαλλομένη οὕτω τὰ μέγιστα εἰς τὴν πνευματικὴν τοῦ τόπου ἀνάπτυξιν. Συγχαίρουσαι ἀπὸ καρδίας τῷ τε Προεδρείῳ καὶ τοῖς μέλεσιν αὐτῆς, προτρέπομεν πάντας τοὺς καθ' ἡμᾶς λογίους ὅπως κατὰ τὸ ἐνὶν συμπράξουσιν εἰς τὸ εὐγενὲς ἔργον τοῦ πλουτισμοῦ τοῦ ἀναγνωστηρίου αὐτῆς, ἀποστελλόντες τὰ πνευματικὰ αὐτῶν προϊόντα καὶ ἐν γένει πᾶν βιβλίον κατ' ἄλ-ληλὸν.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὰ ὀρφανὰ τῶν βιβλίων. Πρὸ ἔτους ἑ-δρῆθη ἐν Παριείοις ὑπὸ τοῦ κ. Βουρδέλ ἐκδότου, ὑπὸ τὸν τίτλον Ὁργανοτροφεῖον τοῦ βιβλίου ἄσυλον χάριν τῶν ἀπόρων καὶ ἀπροστατευτῶν ὀρφανῶν συγγραφέων ἢ τυπογράφων, διανομῶν κτλ. τυχόν ἀποθανόντων ἐν ἐνδείᾳ. Τὸ εὐεργετικὸν ἱδρυμα, λειτουργοῦν ἤδη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν δύο δεσποινίδων, ἔχει ἄχρις ὥρας 7 τροφίμους. Ἐκεῖ ὅπου πλουτοῦσιν οἱ συγγραφεῖς, λαμβάνεται πρόνοια καὶ δι' αὐτὴν τὴν σπανιωτάτην περίπτωσιν τῆς ὑπάρξεως ἐνδεῶν ἀπογόνων των! . .

Τίς ὁ ἀληθὴς συγγραφεύς. Κύριός τις ἄγνωστος παρουσιάσθη εἰς τὸν διευθυντὴν θεά-τρον τινὸς τοῦ Βερολίνου ἐζήτει δικαίωμα συγγραφικὸν ἐπὶ 2 κωμειδύλλων παχθέντων ἐσχά-

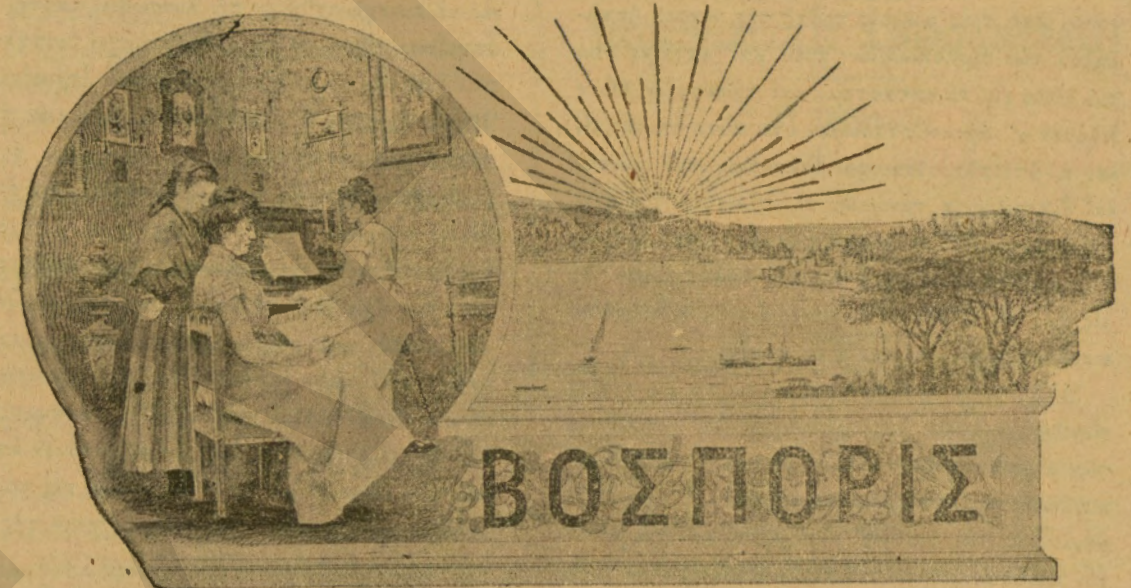
τως ἐν αὐτῷ, προβάλλων ὅτι, καίτοι δὲ εἶναι ὁ συγγραφεύς των, εἰναι ὅμως ὁ ἀληθὴς αὐτῶν δημιουργός, καθότι ταῦτα ἀναπαριστῶσι τὴν πραγματικότητα τοῦ βίου του.

Ὁ εἰρμός τῶν ἰδεῶν του εἶναι ὁ ἐξῆς: «Πράξις τις ἐν τῷ βίῳ δυναμένη νὰ μετατραπῇ εἰς κωμειδύλλιον, εἶναι προφανῶς κεφάλαιον ἐκμεταλλεύσιμον καὶ ἐπομένως ἐπιδεκτικὸν δικαιωμάτων ιδιοκτησίας. Ἐπομένως ἡ πράξις ἀνήκει ἀνχιφισθηπότης εἰς τὸν πράξαντα αὐτὴν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν γράψαντα. Ἄρα δικαιοῦμαι ἐπὶ χρηματικῆς ἀποζημιώσεως 300 μάρκων ἐπὶ ἐκμεταλλεύσει τῆς ιδιοκτησίας μου ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τῶν κωμειδύλλων. . . Ἡ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχασε τὰς φρένας, ἡ . . . θὰ τὰς χάσουν οἱ δικασταί, πρὸ τῶν ὁποίων ἤχθη, μετὰ τὴν διάστροφον αὐτοῦ αἰτησιν!

Ψευδὴς πρίγκιψ. Κατεδικάσθη ἐσχάτως εἰς ἐξάμηνον φυλάκισιν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῶν Παρισίων ἡ Α. Υ. ὁ πρίγκιψ Δὸν Λέων Λαφόρξ Δὲ Βιτανβᾶλ ἱδρυτὴς τοῦ ἀνυπάρχτου τιμαρίου τοῦ Σαιν Λεών. Υἱὸς νορμανδοῦ ἐπαγγε-ματίου, εὐειδῆς, κομψοπρεπὴς καὶ χαρίεις, μεταξὺ ὧν τῶν ἐπαγγελεμάτων ἐξέλεξε . . . τὸ τοῦ πρίγκιπος, ἀγοράσας — ἀλλ' ἀνευ χρημάτων, — παρὰ κληρικοῦ τινος, μεθ' οὗ συνεφώνησε, τὸ ὑπὸ τῶν δύο τούτων ἐπινοηθὲν ἱπποτικὸν οἰκόσημον ἐπὶ σκοπῷ ὅπως τὸ μεταπωλήσῃ ἀντὶ μεγάλου ποσοῦ εἰς τὸν πρῶτον εὐθὴν ὀψίπλουτον, ὅστις θὰ ὠνευρέυετο τίτλους καὶ πρόσθετον φεοδαλικὴν αἰγλήν! . .

Ἐν τῇ ψευδεὶ ταύτῃ κοινωνικῇ θέσει του ὁ αὐτοδημιουργητος οὗτος μεγιστὰν πλέον ἢ ἅπαξ ἐσφίγῃ τὰς χεῖρας βασιλικῶν ἐπισημοτήτων, καὶ παρευρέθη εἰς ἐσπερίδας τοῦ ἀνθους τῆς ἀριστοκρατίας καὶ ἐστήριξεν εἰς τὸν βραχίονά του τὰς περιφανεστάτας τῶν παρισινῶν δεσποινῶν, ἐνῷ δι' ἑλλειψιν χρημάτων μέχρι τῆς πραγματώσεως τῶν σκοπῶν του κατώκει πενιχρότατον δωμάτιον καὶ ἔζη ἐν ἀπολύτῳ λιτότητι. Αὕτη ἔδωκε δικαίως ὑπονοίας εἰς τὴν κοινωνίαν περὶ τῆς γνησιότητος τῶν τίτλων καὶ τῶν παρασῆμων του, ἐπὶ σφετερισμῷ καὶ παρανόμῳ χρήσει τῶν ὁποίων κατεδικάσθη.

Τύπας Γ.Α. Γεωργοπούλου Κουρσοῦ. Χὰν ἀριθμὸς 3

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΨΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Οὐ πάνσομαι τὰς Λάριτας
κατὰς Μούσαις συγκαταμηνύς,
ἡδίστατον συνύγιαν»
Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ 673—8.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἀπ' ἀριθ. 4)

Οὐδένα ἄλλον ἐπαινον ἐπιδιώκει, οὐδεμίαν ἄλλην δόξαν ἢ ἀρετὴν τὴν συγκινεῖ. Ὁ πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς κόσμος ἔχει κλειστὸς δι' αὐτὴν τοὺς εὐαγεῖς πυλῶνάς του.

ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους ἡ ἀποσύνθεσις τοῦ οἴκου καὶ ἐπομένως καὶ τῆς κοινωνίας εἶναι βεβαία καὶ ἀσφλεστέρα ἀπόρροια τῆς ἀπαισίας ἀρᾶς τῆς γυναικείας φιλαρεσκειας.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τινές, —θηλυκοὶ ἰδίᾳ γένους, —ἠθέλησαν νὰ δικαιολογήσωσι τὴν γυναικεῖαν φιλαρεσκειαν, ἀποδίδοντες εἰς αὐτὴν μεγάλην ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὠφελιμότητα καὶ καθιερώσαντες αὐτῇ προορισμόν, ὃν προσεπάθησαν νὰ καταδείξωσιν ἐϋγενῆ.

Ἰσχυρίζονται, δὴλα δὴ, ὅτι ἡ γυναικεῖα φιλαρεσκεια καὶ ἀκατάσχετος τάσις πρὸς τὴν πολυτέλειαν, ἀπόρροια οὐσα τῆς διὰ τῆς ὑπερτάτης

προόδου τοῦ πολιτισμοῦ ἐξόχου ἀναπτύξεως τῆς καλλισθησίας, μακρὰν τοῦ ν' ἀποβῇ ἀξία κατὰ κρίσεως, ἀποτελεῖ τὸν ἀντικεινὸν σπουδαιότατον παράγοντα τῆς κοινωνικῆς ζωτικότητος καὶ ἀκμῆς ὡς οὐσα μέγα κέντρον ἐμπορικῆς κινήσεως καὶ βιομηχανικῆς παραγωγῆς.

Ἀνάγκη λοιπὸν οὐσα τοῦ ἐπιμελελημένου βίου, ὃν ὁ πολιτισμὸς παρέχει ἡμῖν, καὶ ἀκραϊφνέστατον στοιχεῖον προόδου, ἐπιδρᾷ ἀνταντακλαστικῶς προάγουσα ὁσημέραι αὐτὴν τὴν πρόδον, ὅφ' ἧς καθ' ἐκάστην προάγεται καὶ τελειοῦται, δύναται τις εἰπεῖν, εἰς καλλιτεχνίαν αὐτόχρομα. Οὕτως οὐχὶ μόνον πλουτίζει διὰ μικρῶν κεφαλαίων τοὺς ἐργαστασιάρχας, ἀλλὰ καὶ δικτρεφεί μεγίστη πλήθη ἐνδεῶν, θεραπεύουσα οὕτως ἀνὰ μέγας μοίρας τὴν δεινοτάτην ἐκείνην πληγὴν τῆς ἀνθρωπότητος, ἣτις καλεῖται πένια.

Τοιοῦτος ὁ διθυράμβος, ὃν πολλοί, καὶ ἰδίᾳ πολλοί, πλέκουσιν εἰς τὴν γυναικεῖαν πολυτέλειαν καὶ φιλαρεσκειαν.

Καὶ κατ' ἀρχὴν μὲν δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῇ τὴν ζωηρὰν καὶ πυρετώδη ἐμπορικὴν καὶ βιομηχανικὴν κίνησιν, ἣτις ἐξ αὐτῆς ἀπορρέει. Δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῇ ὅτι αὕτη εἶναι ἡ κινουσα τὴν χεῖρα τοῦ ἐργάτου καὶ τὴν μηχανὴν τοῦ βιομη-

χάνου και τους μικρούς πόδας της νεαρᾶς ὑπάλ-
ληλου τῶν συμμοπωλείων πρῶτῃ καὶ ἐσπέρας ἀπὸ
τοῦ οἴκου εἰς τὸ κατὰστημα καὶ τάνάπαλιν. Οὐτε
θέλομεν ν' ἀμφισβητήσωμεν ὅτι αὕτη ἐπίσης εἶ-
ναι ἡ ὑπερπληρούσα τὸ βαλάντιον τοῦ πρώτου
καὶ διατρέφουσα πενιχρῶς τὸ πλείστον τὸν ἀντὶ
γλίσχρου μισθοῦ μοχθοῦντα ἐργάτην καὶ σχημα-
τίζουσα τὴν πενιχρὰν ἢ συμφολογικὴν προίκα τῆς
εἰς τὰς ὁδοὺς μέχρι βαθείας νυκτὸς κυλιομένης
νεαρᾶς συμμοπωλητρίας ἢ ἐργάτιδος.

Ἄλλ' ἂν ὑπερπληροῦται οὕτω τὸ βαλάντιον
τῶν 100 ἢ 1000 βιομηχανῶν, τὰ βαλάντια ὅμως
τῶν μυριάκις μυρίων μετρίων ἀστῶν ἢ μισθίων οἰ-
κογενειάρχων, τὰ ὑφιστάμενα μυρίας τραγικὰς ἀ-
φαιμάξεις, τὰ ἀπόνως κενούμενα, καὶ οὐ μόνον
τὸν προϋπολογισμόν τοῦ λιτοῦ αὐτῶν οἴκου, ἀλλὰ
καὶ αὐτὴν τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην καὶ εὐδαι-
μονίαν τὴν καταστρεφόμενὴν ὑπὸ τῆς αἰετοῦ παρού-
σης ταύτης ἀρπύρας, ταῦτα πάντα πρέπει ἐπίσης
νὰ καταλεζόμεν μεταξὺ τῶν εὐεργετημάτων, ἄ-
τινα εἰς τὰς κοινωνίας παρέχει ἡ πολυτέλεια τῶν
γυναικῶν;

Δὲν εἶναι μᾶλλον ἀρκετὰ εὐνόητον, ὅτι οὕτω,
προαγομένης ἐπ' ἀπειρον τῆς τραχύτητος τῆς
βιωτικῆς πάλης, προάγεται συνάμα ἀνυπολογί-
στως καὶ ἡ δυστυχία καὶ ἡ δυσθυμία καὶ αἱ νό-
σοι καὶ ἡ ἀπόγνωσις καὶ τὰ ἐγκλήματα καὶ ὁ
ἐκφυλισμὸς κοινωνικῶν καὶ ἐθνῶν;

Δὲν εἶναι πλέον ἢ ἀναντίρρητον ὅτι σήμερον ἐν
τῇ Δύσει, ἐν τῇ χώρᾳ τῆς πυρέσσουσας δρᾶσεως,
ἀλλὰ καὶ τοῦ προώρου γήρατος σωματῶν καὶ ψυ-
χῶν, τῆς ὑπερτάτης ζωτικῆς ἰσχύος, ἀλλὰ καὶ
τῆς ὑπερτάτης ἐξασθενήσεως τῆς ἀνθρωπίνης φυ-
λῆς, τὸ αἰωνίως ἄλυτον κοινωνικὸν πρόβλημα
πλείοτερον ὅσημέραι περιπλέκεται συνεπείᾳ τῆς
οἰκονομικῆς ἀνιτοροπίας τῶν κοινωνικῶν τάξεων;
Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι συνεπείᾳ τῆς ἐκ τοῦ συστάδην
πάλης τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸ ἄτομον ἀνὰ τὸν ἐ-
παγγελματικὸν ἀγῶνα, τῆς φρενητιωδούς ἐντά-
σεως τοῦ ἐγὼ τοῦ πάντοθεν πολεμουμένου καὶ
κατὰ πάντων πολεμοῦντος, συσσωρεύεται ἀνί-
σως ὁ πλοῦτος εἰς ὀλίγους, σχετικῶς πρὸς τοὺς ὀλι-
κοὺς τῶν ἐθνῶν πληθυσμούς, ἰδιωτικὰ βαλάντια, ἀφί-
κεται δ' ἀφ' ἐτέρου ν' ἀποθνήσκῃ τῆς πείνης παρὰ
τὴν θύραν τοῦ πλουτίου ὁ πτωχὸς ὁ μὴ δυνάμε-

νος νὰ συναγωνισθῇ ἐν τῇ λυσσώδει ταύτῃ περὶ
ὑπάρξεως μάχῃ, ἐν τῇ ἀνθρωποφάγῃ βιοπάλῃ, ὅ-
που δύναται νὰ νικᾷ μόνον ὁ ὀλικῶς ἰσχυρότερος;
Ἢ τίς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι ἡ γυναικεία πολυ-
τέλεια εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ τραγικοῦ τούτου
φαινομένου παράγων ὡς πολλαπλασιάζουσα ἐπ' ἄ-
πειρον τὰς οἰκογενειακὰς ἀνάγκας, ὡς αὐτόχρημα
διπλασιάζουσα τὸν οἰκονομικὸν προϋπολογισμόν,
καὶ τοῦτο εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, ὧν δὲν
ἐξαιροῦνται καὶ αὐταὶ αἱ κατώταται μιμούμε-
ναι μετὰ ζήλου ἐκάστη τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν;

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω οὐδεὶς δέον νὰ συμπεράνῃ
ὅτι διὰ τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπιζητοῦμεν ἀπολύ-
τως τὴν κλείσιν ὅλων τῶν ἐμπορικῶν τῆς πολυτε-
λείας καταστημάτων, τὴν κατάργησιν τῆς βιο-
τεχνικῆς μηχανῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς χειρὸς,
τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἐκ δερμάτων
ἐνδυμασίαν ἢ τέλος τὸν ἀκομφὸν καὶ ἀνδρώδη
ἀμφιεσμὸν τῶν ὁμοφύλων ἡμῶν.

Οὐχί, οὐδὲν τούτων. Ἀπεναντίας μάλιστα αὐ-
τόχρημα ἀηδῶν αἰσθανόμεθα ὅσας βλέπομεν
γυναικας, ἡτις ἐκ πνεύματος ἢ δασκαλικῆς οχο-
λαστικότητος (basbleuisme), ἢ ἐξ ἀνδρισμοῦ καὶ
νεωτέρων ιδεῶν, θεωρεῖ ἀνάξιον ἑαυτῆς καὶ τῶν
στίχων τοῦ Σοφοκλέους ἢ τῶν εὐαριθμῶν λατινι-
κῶν, ἅτινα ἐξέμαθε, τὸ νὰ φέρῃ ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ
αὐτῆς τὸν κοινὸν γυναικεῖον τύπον καὶ νὰ συνε-
νώσῃ μετὰ τῆς ἀπλότητος τὴν γυναικεῖαν χάριν
καὶ καλαισθησίαν· ἀλλ' ἀπὸ σκοποῦ καὶ ἕνεκα
τύπου περιορίζεται εἰς χρώματα μὲν ἐνδυμασίας
τὸ μαῦρον πάντοτε ἢ φαιόν, σχήματα δὲ πᾶν
ὅ,τι ἀκομφὸν καὶ ἄχαρι ἀποφεύγουσιν αἱ ἄλλαι,
κάλυμμα δὲ τῆς κεφαλῆς ἀνδρικὸν πάντοτε πι-
λίδιον (garçonnet), παροῦσα οὕτω τὸν τύπον τοῦ
Πλάτωνος ἐτέρῳ γ' ἑτέρῳ! . .

Ὅχι πρὸς Θεοῦ ἀβδηρίτιδες δὲν εἴμεθα τὴν
ἀβελτηρίαν ἀποτροπιάζομεθα καὶ τὴν γυναικῆ
εὐθὺς ὡς παύση νὰ ἦναι ἢ νὰ φαίνεται τοιαύ-
τη, τὴν γυναικῆ, ἡτις, διότι ἐμαθε γράμματα δὲν
καταδέχεται νὰ εἶναι γυνή, νὰ ἐμπνέῃ συμπα-
θειαν καὶ νὰ ἔχῃ χάριν, μετ' ἀληθείας ναυτιάσεως
ἀποκηρύττομεν, θεωροῦσαι τοῦτο ὡς βεβήλωσιν
καὶ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς γυναικός.

Οὐδὲ ὀφλισκάνομεν οὐδ' ἡμῶν τινὰ ἀντίφασιν
πρὸς τὰ προλεχθέντα ἀποκηρύσσουσαι ἐξίσου ἀμ-

ΜΟΥΣΙΚΗ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Ὁ Πύργος.

(Συνέχεια)

Ἀνέμεσε τρεῖς θάλασσας πύργουθεμιωμένοι;
κι' ἀπάνω κόρη κάθεται καὶ τὰ φλωρεὰ ἀρμαθίζει.
Ἀρμαθίζει, ἑρμαθίζει, ἐννὴ ἀρμαθούλας φκάνει
τὰς πέντε βάνει στὸ λαμπρὸ τῆς τέσσαρες στὸ χέρι
χαμῶν καὶ καλ' κατρί
καὶ μετ' ἡλιο μάλωνε, μετ' ἡλιο μαλῶνει
εἰς τὸν ἥλιο γὰρ νὰ βγῶ, γὰρ λαμψέ γὰρ νὰ λάμψω.
πλλαὶ καὶ αἰαὶ; νὰ κάψω

Ἐσὺ κι' ἐν λάμψῃ, ἥλιο μου, μαραίνει; τὰ χορτάρια
κι' ἐγὼ ἐν λάμψῃ, ἥλιο μου, μαραίνω παλληκάρια.

Τὸ ἄσμα τοῦτο καταπληκτικὴν διάδοσιν ἐν
Ἡπείρῳ ἔχει, ἀναφέρεται δὲ κατὰ τὸν ἀγαπητὸν
φίλον κ. Δ. Σάρρον μετὰ καὶ ἄλλων δημοτικῶν
ᾠδῶν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν καθ' Ἡρώ καὶ Λέ-
ανδρον, ὧν τοὺς ἔρωτας ὕμνησεν ἐν ἀρίστῳ ποιῆ-
ματι Μουσικὸς ὁ γραμματικὸς, ἀκμάσας κατὰ
τὰς ἀρχὰς τῆς Γ'. μ. χ. ἐκατονταετηρίδος.

(Δ. Σάρρου τὰ καθ' Ἡρώ καὶ Λέανδρον ἐν τῇ
δημοτικῇ ἡμῶν ποιήσει ἐν Ἀθήναις 1892).

Διὰ τοῦ ᾠδῆτος λοιπὸν τούτου ἡ Ἡρώ, ὁ πε-
ρικαλὴς ἀστὴρ τῆς Σηστοῦ, προδίδει εὐθαρῶς
καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον εἰς ἀμιλλαν προκλοῦσιν
ἐκ τοῦ θαλασσοπλήκτου πύργου τῆς, ὃν ὁ εὐφάν-
ταστος ποιητὴς τοῦ λαοῦ ἐκ τοῦ μετχιμήου δῶ-
πόντων εἰς τὸ μέσον τριῶν θαλασσῶν ποιητικῶ-
τατα ἔταξεν. Καὶ ἂν μὲν περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ
ποιήματος τούτου, ὡς γνωστῆς οὔσης τοῖς πᾶσι,
κρίνομεν περιττὸν ἔστω καὶ διὰ βραχυτάτων νὰ
διαλάβωμεν, δὲν θεωροῦμεν ὅμως ἄσκοπον ποιῆ-
ματὰ τινὰ δημοτικὰ νὰ παραθέσωμεν, εἰς ταύτην
ἀναφερόμενα, εἰλημμένα ἐκ τοῦ μνησθέντος πο-
νήματος.

Διότι τὴν περίλεπτον ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴν ταῦ-
την κόρην ἴσως εἰκονίζει καὶ τὸ ἐξῆς καλλιπέ-
στατον ᾠσμα.

Τὴ νὰ σᾶς πῶ μωρὴ παιδιὰ καὶ νὰ σᾶς μολογήσω,
μὰ τ' εἶδαν τὰ μάτια μου ἕνα μεγάλο θέμμα.
στὴ μέση ἀπὸ τῆς θάλασσης μελὶδ' ἔνε φυτευμένη
κι' ἀπὶνὼ στὰ κλωνάρια τῆς, στὰ χρυσοκλωνάρια
ὁ σταυραετὸς τριγύριζε νὰ στήσῃ τὴν φωλιά του.
κι' ἡ χρυσοκλώστη μελὶδ' ὑψεῖ καὶ τοῦ λείει

φότερα ταῦτα τὰ ἀντίθετα ἄμρα, ἅτινα, κατὰ
τὴν ἀδιάφυστον ἀριστοτελικὴν ῥῆσιν, συναντῶν-
ται ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ ἀπρεποῦς. Ἀλλὰ θέλομεν
τὴν μεσότητά τούτων· θέλομεν τὴν γυναῖκα θέλ-
γουςαν διὰ τῆς ἀφελούς αὐτῆς φιλοκλήας, διὰ
τῆς ἀνεπιτηδεύτου καὶ εὐπρεποῦς αὐτῆς χάριτος,
ἡτις δὲν ἔγκειται βεβαίως ἐν τῇ πολυτελείᾳ, ἀλλ'
ἀπεναντίας ἐπιτείνεται διὰ τῆς ἀπλότητος καὶ
στεφανοῦται διὰ τοῦ τιμαλφοῦς φωτοστεφάνου
τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ καλλιέργειας,
τοῦ ἐπιμελεμένου ἄλλ' ἀνευ στόμφου λεκτικοῦ,
τῆς λεπτότητος καὶ εὐγενείας τῶν αἰσθημάτων
καὶ τρόπων καὶ τῆς ἀδράς τοῦ ἥθους σεμνό-
τητος.

Θέλομεν τὴν γυναῖκα ὅχι διπλότυπον τοῦ κα-
τόπτρου καὶ εἰδωολάτρινά ἑαυτῆς, ὅχι πρότυ-
πον συμμοφεμερίδος καὶ σκοποβολῆς τῶν βλεμ-
μάτων καὶ μειδιαμάτων τῶν ἀργοβίων λεόντων
τῆς μεγάλης ὁδοῦ, ὅχι ψιττακὸν τῆς γαλλιζούσης
κενολογίας καὶ πίθηκον ἀντιγραφῆς τῆς συμμο-
λογικῆς ἐξελέξεως τῶν φρυλοβίων ἀκκιστριῶν τῶν
παρισινῶν θεάτρων.

Ἀλλὰ τὴν θέλομεν ἐνδεδυμένην χάρισσαν
ἐσθῆτα χρηματικῶς μὲν εὐθηνὴν καὶ οὐχὶ δυ-
σανάλογον πρὸς τὸ βαλάντιον καὶ τὴν κοινωνι-
κὴν θέσιν τοῦ συζύγου, πλουσίως ὅμως κεκοσμη-
μένην ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀτόμου· πεποικιμέ-
νην δηλονότι ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῆς ὑπὸ πολυ-
τελείας ψυχῆς καὶ πνεύματος, ὑπὸ τῆς εὐγενείας,
σοβαρότητος καὶ χάριτος τοῦ ἥθους.

Τίς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι τὸ ἄτομον δύναται
νὰ κοσμή τὴν ἐσθῆτα πλείοτερον ἢ ὅσον κοσμεῖ-
ται ὑπ' αὐτῆς;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΗΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ
ὁδοὶ ἐκ τῶν ἀξιοτίμων κ. κ. συν-
δρομῶν ἡμῶν καθυστεροῦσιν ἔτι
τὰς συνδρομὰς των, ὅπως, λαμβά-
νοντες ὑπ' ὄψει τὰς μεγάλας δαπά-
νας, ἃς ἡ συντήρησις τοιούτου ἔρ-
γου συνεπάγεται, σπεύδωσι νὰ μᾶς
ἀποστείλωσιν αὐτὰς εἴτε δι' ἐπιταγῶν
εἴτε διὰ γραμματοσήμων, ἢ διὰ ταχυ-
δρομικῶν ἐνταλμάτων (mandats poste).

γὰ φύγ' ἀπ' ἰδῶ σταυρατέ, καὶ σῦρε στὸ καλὸ σцу
καὶ μου γκρεμίζεις τ' ἀνθή μου καὶ γάνεται ὁ καρπὸς μου.
δσα καράβια τοῦ γιαιλοῦ στὸν ἱσκιό μου περνῶνε,
κι' δσα καρδάνια τῆς στερεῆς στὴν ἀκρὴ ξεφορτώνουν,
ἂν ἔχουν κἄναν ἔρρωστο καὶ κἄναν θερμασμένον
νὰ φάγῃ ἀπὸ τὰ μῆλα μου, νὰ φάγῃ ἀπ' τὸν καρπὸ μου,
νὰ τον ἀφῇς ἡ θεσμασίᾳ, νὰ του διαδοῦν αἱ πόνοι»

Ἐπίσης καὶ τὸ κατωτέρω.

Κάτω στὴν ἀκρὴ τοῦ γιαιλοῦ, κάτω στὸ περιγιάλι
σὲ πύργ' οὐρανοκόλλητο, σὲν κόσμῳ ἔκκουσμένον
στέκει κλεισμέν' ἡ λυγρή, τοῦ ῥήγα ἡ θυγατέρα.
βολαίς ὑφαίνει καὶ κεντρεῖ καὶ ψηλοτραγουδάει,
βολαίς μ' ἀναστενάγματα τὸν χέροντα βωτάει.
—δαίτῃ μου, χάρη, δαίτῃ μου τὸ πότε θ' ἀπεθάνω.
—δὲν σοῦ τὸ δείχνω, κόρη μου, μαθαίνει' ἡ καρδιά σου·
σὺν ἔλγῃς ῥῶγα φόρεσ' τα, φλωριά, μὴν τὰ λυπᾶται
κι' ἂν ἔχει ἄγουρον καλὸν περδία πανηγύρια

Ἴσως δὲ καὶ τὰ ἀκόλουθα δίστιχα ἀναφερό-
μένα (κατὰ Σάρρον) εἰς διάφορα τῆς ὑποθέσεως
ταύτης ἐπεισόδια.

Σπαθὶά κ' ἂν βρίζῃ ὁ οὐρανός, μαχαίρια κ' ἂν χιονίστῃ,
ἀμὲν' ἀπ' τὴν ἀγάπη μου δὲν θὰ με ξεχωρίσῃ.

Τῆς θάλασσης τὰ κύματα ὅλα θὰ τα περάσω,
γὰ νὰ σὲ βρῶ, ἀγάπη μου, νὰ σὲ καλολογιάσω

Τὸ κορμί μου κἄνω βάρκα καὶ τὰ χέρια μου κωπηλῶ
τὴν ἀγάπη μου γὰ νὰ εἶδω, πῶς στὴν ἀκρογιαλιά.

Θάλασσα, πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα,
τὰ ψάρια σου κίνας γλυκὰ κ' ἐσὺ 'σαι φρικτακοῦσα.

Θάλασσα φουρτυνασμένη,
μῶρῃς τὴν καρδιά καμένη.

Φαίνεται ἐκ τούτων ὅτι ἡ δημοτικὴ ἡμῶν ποι-
ησις σαφῆ ἔχνη διέσωσεν ἡμῖν περὶ τῶν καθ' Ἡρώ
καὶ Λεάνδρον, καὶ ἄτινα βεβαίως εἰς παλαιότε-
ρους χρόνους θὰ ἦσαν περισσότερα

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς σχέσεως τῶν ἀσμά-
των αὐτῶν πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἐρωτικὸν ἐκεῖνο ἐπει-
σόδιον.

Τοῦ ποιήματος ὅμως τοῦ Μουσαίου πολλοὶ
κατιδόντες τὰ ἀπαράμιλλα κάλλη καὶ τὴν ποιη-
τικὴν ἔμπνευσιν, μετὰφρασαν αὐτὸ εἰς διαφόρους
γλώσσας εὐρωπαϊκὰς. Ἐκ δὲ τῶν ἡμετέρων ὁ μὲν
κ. Θ. Χατζηκράτης ἐξεπόνησε καλλίστην ἔκδο-
σιν μετὰ μετὰφράσεως εἰς τὴν καθαρεύουσιν,
ὁ δὲ κ. Δ. Σάρος ὠραίαν μετὰφρασιν εἰς γλῶσ-
σαν δημοτικὴν, ἐξ ἧς παραθέτομεν τοὺς κατω-

τέρω στίχους ἀποτελοῦντας τὸ προοίμιον τοῦ ῥη-
θέντος ποιήματος.

Τραγουδῆτέ μας, Μῦσα

Τὸν λύχνον, ποῦ εἰς ἔρωτας κρυφούς παραστατοῦσε,
καὶ τῆς νυκτὸς τὸν αὔπνῳ καλύμπητή, ποῦ τρέχει
μὲς τὴν ἀγαπημένην του· καὶ τὸν ἀνταριασμένον
τὸ γάμο, ποῦ ἡ ἀθάνατη Δύγη ποτὲ δὲν εἶδε.
Καὶ τὴ Σηστὴ καὶ Ἄβυδον, ποῦ τῆς Ἡρώς ὁ γάμος
ὁ σκοτεινὸς ἐγένονταν. Τὸν Λεάνδρον ἀκούω
νὰ κολυμπᾷ καὶ θωρῶ τὸν ἀνιμμένον λύχνον,
τὸν λύχνον, ποῦ ἐρωτικὴν ἀντέμωσι μνηστὴς,
τὸ στολιστὴ καὶ καλεστὴ τῆς νυχοπαντρεμένης
Ἡρώς τὸν γάμο· τὴ χαρὰ τοῦ ἔρωτος· τὸν λύχνον
ποῦ ἔπρεπε ὁ οὐρανὸς Ζεὺς, κατόπιν ἀπὸ τόσου
ἀγῶνα· ὀλονυχτικούς. μὲς' ἐτάστρα νὰ τὸν βάλῃ,
γιατ' ἔγινε συμβῆθης ἐρωτευμένου πόνου
καὶ μνηστῆς παρεστέκεν εἰς ἀκοιμήτους γάμους
πρὶν νὰ τὸν σῶσῃ φύσημα κακῆς ἀνεμολῆλης.
Ἔλα τραγουδῆσαι, θεῖ, μαζὺ μ' ἐμὲ τοῦ λύχνου
τὸ σῶσιμα, καὶ τὴν χαρὰ τοῦ δύτυχου Λεάνδρου. κτλ.
(ἐν Ἰωαννίνοις) (Ἐπεταί συνείχεια).

Ἰωάν. Ἀλ. Χαρσιμάδης.

ΣΕ ΣΕΝΑ

Εἰς τὴν ἀδράν, τὴν εὐγενή, τὴν θελκτικόν
δέσποιναν Μαριέτταν Π. Καμπᾶ

Σὲ Σένα !

πόσσαι ζωγραφὰ ξεχωριστὴ 'ς εἰς χάρες,
πῶχρῃς τὸν ἥλιο μέτωπο καὶ τὸ φεγγάρι χέρια,
πῶχρῃς 'ς τὰ χεῖλη ἀνοιεῖς κι' ἔχεις γὰ μάτια ἀστέρια
κι' ἔχεις 'ς τὰ δούσου μάγουλα τραντάφυλλα καὶ κρίνους,
κι' ἔχεις ῥοδόπλαστο κορμὶ καὶ δαφνοφροντωμένο,
ὁπῶχρῃς μέλι 'ς τὴν φωνή καὶ ἰσχυρὰ 'ς τὰ λόγια
π' ἔσταν μιλῆς κι' ἔσταν γελῆς Ἀγγεὺς ἀχροπεθαίνον,
π' ὅπου πατεῖς Ἀπρίληδες μοσχοβολᾶτε γέρω
κ' εἶσαι ἀπ' ὅλες πλὴ ὡμορφῇ καὶ περὶ χαρίτωμένη,

Σὲ Σένα !

θέλω 'ς ἔνα τῆς ψυχῆς μου φτέρωμα
σὺν χειρονθικά πνεύματα πλήθια
γάρθουν μπερὸς 'ς τὸν τοῦ μου τὸ παλῆα,
τὰ θησαυροφόρα παραμύθια·

καὶ 'ς τὰ πόδαθα τοῦ ἀπείρου κάπου ἐκεῖ
σὲ κρυτάλλινα ἀπέραντα παλάτια,
νὰ χτυπήσω λαμπροβόλῳτες χρυσόπορτες,
τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔμπορῶν νὰ δοῦν τὰ μέγιστα.

Νὰ ρωτήσω εἴν' ὁ πόθος μου
νυχτογέννητα ἀθάνατα λουλούδια
εἰ νὰ διαλαλοῦν γὰ Σένα τῶν βουνῶν
τὰ νεραϊδογέννητα τραγοῦδια.

Θεὲ νὰ μάθω καὶ ἀγνώριστο·
κι' ὅλων τῶν ἀχτίδων καὶ τῶν μέρων
κάποιες λειτουργίες ὑπερβαῖμασες,
κάποιες ἀρμονίες μαγικῶν ὀνείρων...

Πῆρες σὺ τὴν δόξα καὶ τὴν ὡμορφιά,
τὸ καμάρι καὶ τὴν χάρι ἀπ' τὰ στέρια
καὶ φαντάζει σὰν χρυσόγειρο ἡ ζωὴ
μέσ' ἀπ' τὰ χιονόανθά σου χέρια.

Δὲν εἶσαι τοῦ κόσμου τούτου γέννημα
κι' εἶσαι ἀπ' ἄχνα γίαισμιον Ἐσὺ πλασμένη
κι' εἶσαι τριανταφυλλιά ἡλιοχάδευτη,
ἀπ' τοὺς ἔρωτας 'ς τὴν γῆ κατεθασμένη.

Κλεάνθης Α. Βασαρδάκης.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΙ

—Ἐδοκιμάσθη, ἔλεγεν ὁ ἐκ Βύσμιγκ κύριος Πο-
νηριάδης ὁμιλῶν περὶ τοῦ δικαίωματος ψήφου εἰς
τὴν γυναικίαν, ἐδοκιμάσθη εἰς τὴν Πολιτείαν μας
καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν καὶ δὲν ἦτο ἐντελής ἐπι-
τυχία, ἦτο τοῦλάχιστον ἀφορμὴ ἀρκετῆς διασκεδά-
σεως διὰ τὰς μοσχομάγκας τοῦ τόπου μας. Μερι-
κοὶ θέλουν νὰ εἰπουν ὅτι αἱ γυναῖκες οὐδεμίαν ἔ-
χουσιν ιδέαν τοῦ τί εἶναι γελιοῖον. Πιθανὸν νὰ μὴ
ἔχουν· διότι ὅταν ἡ γυνὴ προσπαθῇ νὰ φανῇ ἀνὴρ
καὶ νὰ λάβῃ τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ πᾶν ὅτι καὶ
αὐτὸς, δύναται νὰ γίνῃ πρόξενος περισσοτέρως θυ-
μηδίας καὶ γέλωτος, παρὰ ὁλόκληρος ἀμαξοστοι-
χία γεμάτη ἀπὸ πιθήκους.

Κατῳκον κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον εἰς τὴν
Νέαν Ἰεριχοβίλλην· ὅταν λοιπὸν ἤκούσαμεν ὅτι
χωρὶς ἀστειότητος ἐδόθη δικαίωμα ψήφου καὶ εἰς
τὰς γυναῖκας, μᾶς ἐφάνη τὸσον εὐχάριστος ἡ ἐλ-
δοσις ὅσον ἂν ἀνεκαλύπταμεν ὅτι ἡ πόλις μας ἦτο
κτισμένη ἐπὶ ἐδάφους κρύπτοντος μεγάλη στρώ-
ματα χρυσοῦ.

Ἄν καὶ κανεὶς μας δὲν ἐπίστευεν ὅτι τὸ τοι-
οῦτο δικαίωμα θὰ διήρκει περισσότερον ἀπὸ δώ-
δεκα μῆνας, ὅμως ὅλοι εἴμεθα τῆς ιδέας ὅτι εἶχο-
μεν ἐξασφαλίσαι βεβαίαν καὶ πραγματικὴν δια-
σκέδασιν ὥς που νὰ χορτάσωμεν.

Αὐτὴ ἦτο βεβαίως ἡ γνώμη τῶν ἀνδρῶν· αἱ γυ-
ναῖκες ὅμως τὸ πῆραν στὰ σοβαρά, καὶ χωρὶς νὰ
χάσουν καιρὸν διοργανόνουν ἑορτὴν μὲ μεγάλην

πομπήν, ὅπως χαιρετίσουν τὴν χειραφέτησιν τοῦ
φύλου των.

Μὲ σημαίας καὶ μουσικὴν, ἡ ὁποία ἀλύπητα μᾶς
ἐξεκούφανε, ἔκαμν αἱ κυρίαι τὴν παρέλασιν
των, βεδίζουσιν ὅμως ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων ἀντὶ
εἰς τὴν μέσην τῶν ὁδῶν, διότι, λέγει, δὲν ἤθε-
λαν νὰ σκονισθοῦν τὰ φορέματά των.

Συνηθροίσθησαν λοιπὸν ὅλοι εἰς τὴν μεγάλην
αἶθουσαν τοῦ δημαρχείου καὶ ἐκεῖ ἡ δεσποινὴς
Γερωντοκορίδου, ἥτις ἐπὶ ἔτη ἱκανὰ ἐχρημάτισεν
ἡ ἀρχηγὸς τοῦ ὑπὲρ τῶν καταπατουμένων δικαιο-
μάτων τῆς γυναικὸς ἀγῶνος, ἐξεφώνησεν ἐνθουσιω-
δέστατον λόγον, καθ' ὃν εἶπε μεταξὺ ἄλλων, ὅτι
χειραφέτησις οὐδὲν ἄλλο σημαίνει εἰμὴ τὴν ἀ-
παλλαγὴν καὶ ἀπελευθέρωσιν τοῦ φύλου τῶν ἀπὸ
τοῦ τέρατος αὐτοῦ, ὅπερ ὀνομάζεται ἀνὴρ. Τὸν
λόγον ἐπηκολούθησαν ζωηρόταται καὶ ἐγχαρδιώ-
ταται ἐπευφημίας, χειροκροτήματα καὶ χαιρετι-
σμοὶ διὰ... ριπιδίων καὶ ὀμβρελλῶν καὶ ἂν
κατὰ δυστυχίαν δὲν ἐπιπτε κατὰ τὴν στιγμὴν
ἐκείνην ἡ περούκα τῆς Δρῆς Γερωντοκορίδου, ἴσως
αὕτη θὰ παρέτεινε τὸν λόγον δι' ὅλης τῆς νυκτὸς.

Τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα εἶχομεν ἐπαρχικῶς
ἐκλογὰς καὶ αἱ γυναῖκες εἶχον τέλειον κατάλογον
ὑποψηφίων, ὅλον ἐννοεῖται ἀποτελούμενον ἐκ γυναι-
κῶν, αἵτινες θὰ κατελάμβανον ὅλα τὰ ἀξιώματα.
Ἐν τῇ πόλει οἱ ἄνδρες εἴμεθα περισσότεροι ἀπὸ
τὰς γυναῖκας καὶ εὐκόλως θὰ τὰς ἐνικῶμεν εἰς
τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα, ἀλλ' ὅλοι ἠθέλαμεν νὰ ἴ-
δωμεν τί θὰ ἔκαμνν αἱ γυναῖκες ἂν εἶχον τὴν
διοίκησιν τῆς πόλεως εἰς τὰς χεῖρας των καὶ τοι-
ουτοτρόπως ὑπεχωρήσαμεν μὲ τρόπον ἀφίνοντες
αὐτὰς νὰ νικήσουν.

Αὐτὸ τὰς ἔκαμε νὰ το πάρουν ἐπάνω των πάρα
πολὺ καὶ ὅλοι ἔλεγον μεθ' ὑπερηφανείας ὅτι οἱ ἄν-
δρες τελείως κατετροπώθησαν, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦδε
ἡ πόλις τῆς Νέας Ἰεριχοβίλλης δὲν θὰ κακοδιω-
κεῖτο ὑπὸ ἀνάνδρων καὶ διεφθαρμένων ἀνδρῶν.

Ἡ νέα δήμαρχος ἦτο ἡ Δρῆς Γερωντοκορίδου.
Αἱ δημοτικαὶ παρέρροι ὅλοι γυναῖκες ὑπανδρῶν
καὶ αἱ σύμβουλοι, αἵτινες ἀπετέλουν καὶ τὸ νομο-
θετικὸν σῶμα, ὅλοι ἦσαν ἀνύπανδροι, καὶ αἱ πλει-
σταὶ εἶχαν τὰ χρονάκια των, ἂν καὶ ὑπῆρχον με-
ταξὺ μία ἡ δυὸ κοπέλλαις νεώταταις καὶ νο-
στιμούλαις.

Καί ἡ ἀστυνομία ἀπετελεῖτο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπὸ ὑπάνδρων καὶ ἀνυπάνδρων. Ὁ ἀρχιστυνέμος ἦτο μία γρηῃ στρίγγλα, καὶ ἡ εἰσαγγελεὺς μία ὠραία κόρη 25 περίπου ἐτῶν ὀνομαζομένη Δὲ Γλυκίδου, ἣτις ἔλαβε τὴν θέσιν ταύτην διότι ἦτο ἡ μόνη ἐν τῇ πόλει σπουδασασα τὰ νομικά. Οἱ δικασταὶ τῶν ἀνωτέρων δικαστηρίων ἦσαν ὅλοι ἄνδρες, διότι ἡ περίοδος τῆς ὑπαρσίας τῶν θένειχεν ἀκμή λήξει καὶ αἱ κυρίαί μας δὲν ἠδύναντο νὰ τοὺς ξεπετάξουν μέχρι τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν. Τέλος, ὡς ἐννοεῖτε ἐκ τῶν λεχθέντων, ἡ πόλις ἦτο κυριολεκτικῶς εἰς τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν, καὶ τὸ μόνον, ὅπερ οἱ δικασταὶ ἠδύναντο νὰ κἀμουν ἦτο νὰ ἀκυρώσουν καμμίαν ἀδικον ἢ ἄνομον ἀπόφασιν τῆς ἀστυνομίας, ἐὰν ὅμως ἡ δουλειὰ ἔφθανε μέχρις αὐτῶν.

Ἦτο καὶ ὠραῖον νὰ βλέπη τις τὴν πρώτην παρέλασιν τοῦ νέου ἀστυνομικοῦ σώματος. Ἡ πρώτη τῶν γυναικῶν δουλειὰ ἦτο νὰ διώξουν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν ὅλους τοὺς παλαιούς ἀστυνόμους, διότι οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν, λέγει, ἔπεινον καὶ ἐκάπνιζον. Τοὺς ἀντικατίστησαν λοιπὸν μὲ, γυναίκας πάσης ἡλικίας, τάξεως καὶ καλλονῆς καὶ τοιοῦτοτρόπως μεταξὺ αὐτῶν συγκατηρήθησαν καὶ τὰ ὠραιότερα κορίτσια τῆς πόλεως.

Αἱ ἀστυνόμοι, ὡς βλέπετε, ὤφειλον νὰ φοροῦν ὠραία καὶ ἐλκυστικὰ καπῶς φορέματα, διότι ἡ ἀπηρεσία τῆς περιπολίας τῶν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ταῖς παρείχε τόσας εὐκαιρίας διὰ νὰ φκνοῦν, καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα καὶ αἱ αἰτήσεις διὰ τὴν θέσιν ταύτην ἐκ μέρους τῶν κοριτσιῶν ἦσαν πάμπολλοι.

Ἐπειδὴ ἦτο καλοκαίρι, αἱ ἀστυνόμοι μας ἐφόρουσαν ἄσπρα φουστάνια καπῶς κοντά, κυανὰ ζακετάκια καὶ λευκὰς περικεφαλαίας μὲ ἄνθη ψεύτικα εἰς τὴν βάσιν καὶ βαλσαμωμένα πουλιὰ ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Τὰ σκικιὰ, λέγει, περιστροφὰ τῶν πρῶν ἀστυνόμων δὲν ἠθέλουν νὰ φέρουν, ἀλλ' ἔντ' αὐτῶν ἐκίστη ἔφριν ἐν κομψῶν ἀπὸ ἔβενρον ῥοπαλίδιον δεμένον μὲ κυανὰς ταινίας καὶ φέρον τὸ μονόγραμμα τοῦ ὀνόματος τῆς ἀστυνόμου.

Πιστεύσατέ μοι ὅτι ἡ παρέλασις ἐπέτυχε πληρέστατα καὶ ἡ μισχομάχαις μας ἐν συνωμοσίᾳ ἐκμυαν ὅσον νὰ κἀμουν καὶ τι διὰ νὰ συλληφθοῦν ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορότερα ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας.

Τὰς πρώτας 15 ἡμέρας αἱ ἀστυνόμοι μας εἶχον

πολύ ὀλίγην ἐργασίαν, διότι οἱ ἄνδρες ἀν καὶ τὸ ἐνόμιζον ἀστείον νὰ συλληφθοῦν ἀπὸ νοστιμούλας, ὅμως δὲν τὸ πῆγαινε πάλι καὶ ἡ καρδιά τους νὰ τῆς ἀνησυχῶν τῆς καὶ μέναις μεθύνοντες ἢ ἀτακτοῦντες. Βεβαίως οἱ συστηματικοὶ μέθυσοι καὶ οἱ σουρτούκηδες δὲν ἐλάμβανον αὐτὴν τὴν ὄψιν τοῦ ζητήματος; ἀλλὰ κατὰ γενικὸν κανόνα διέφευγον τὰς χεῖρας τῆς ἀστυνομίας, διότι αἱ ἀστυνόμοι μας ἐσυχαίνοντο νὰ ἐγγίσουν ἄνθρωπον, ὅστις ἦτο ὅλως διόλου κουρελιάρης καὶ ῥυπαρός. Ἡ ἐμπειστευμένη τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας ἐν τῇ συνοικίᾳ μου, ἦτο ἡ Ἑλένη Φιλίδου, κόρη χαριτωμένη ἕως 23 ἐτῶν, τὴν ὅποιαν ἐγνώριζα ἀπὸ βρεφικῆς τῆς ἡλικίας. Μίαν ἡμέραν αὕτη ἐστίκετο ἀπ' ἐξω ἀπὸ ἑνα κατὰστημα καπελλίνων καὶ εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον ἦτο ξαπλωμένος κατὰ γῆς ἑνας σουρτούκης. Τῆς ἐρωτῶ.

— «Διατί δὲν τον συλλαμβάνεις νὰ τὸν χάσῃς μέσα 'ς τὸ φρέσκο;»

— Μὴ γίνεσαι βλάξ καὶ γελοῖος, μοῦ ἀπαντᾷ. δὲν ἔμπορεῖς νὰ τὸ σκεφθῇς μόνος σου πῶς μία γυναίκα δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐξευτελίσῃ τὸν ἑαυτοῦ της εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ ἐγγίσῃ ἐν τοιοῦτον βρωμερὸν ὄν;

Καταλάβαινεν λοιπὸν ὅτι ἡ γυναικοκρατία δὲν θα μᾶς ἐβγάζε καὶ εἰς τόσον καλὴν ἀκρὴν ἀλλὰ τέλος. Τὴν τρίτην ἡμέραν ὅπου ἦλθαν εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἐκμυαν νόμον ἐμποδίζοντα καὶ τὴν πώλησιν καὶ τὴν κατανάλωσιν ζύθου, οἶνου, ἢ ἄλλων οἶνοπνευμάτων καθ' ὅλην τὴν πόλιν, καὶ διατάσσοντα τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα νὰ καταστρέφουν καὶ νὰ χύνουν πᾶν εἶδος τοιοῦτου ποτοῦ.

Κάμποσαι λοιπὸν ἀστυνόμοι ἐβλῶν ἐλογητὸ ἀπὸ τὸ καπηλειὸ τοῦ Μπαρμπα Γακουμῆ, ὅστις εἶχε κατ' ἐκεῖνον τὸν κερὸν τὸ μεγαλύτερον καπηλειὸ τοῦ τόπου καὶ τοῦ κατέχουσιν ὅλα τὰ ποτά, ὅσα εἶχεν εἰς τὴν ἀποθήκην.

Νὰ ποῦμε ὅμως τὴν ἀληθειαν, τὸ ἔργον ταῖς ἐφάνη καπῶς δύσκολον, διότι εἶχαν νὰ κυλίσουν ἑνα σωρὸ βρεῖλια ἀπὸ τὸ μαγαζι, ἔπειτα νὰ τὰ σπάσουν καὶ ἦτο φόβος μήπως κόψουν τὰ χεράκια τῶν ἢ σχίσουν τὰ φουστάνια τῶν. Λέγουν λοιπὸν τοῦ Γακουμῆ, ὅστις παρηκολούθει τὸ πρᾶγμα μειδῶν καὶ καμαρώνων ὥσθ νὰ μὴ

ἐπρόκειτο περὶ ἰδιοῦ του συμφέροντος, ὅτι, ἂν ἦτο σωστός τζέτλεμαν, ὤφειλε νὰ βοηθήσῃ τὰς κυρίας νὰ τελειώσουν τὸ ἔργον των.

— Προθυμότερα λέγει ὁ Γακουμῆς, εἰμι ἐτοιμὸς εἰς πᾶσαν διαταγὴν σας. Καὶ ἀμέσως στρέφει πρὸς τῆς βαρέλαις, τῆς κυλῖει ἐξω, τῆς σπᾶνει, ἐν ᾧ αἱ κυρίαὶ ἐκάθησαν καὶ ἐφυσῶντο μὲ τὰ ῥιπίδια. Καὶ ὅλαι ὁμοφώνως εἶπον ὅτι περὶ καλὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Μπαρμπα Γακουμῆ δὲν ἔμπορούσε νὰ γίνῃ κρεῖμα μόνον ὅπου μέχρι τοῦδε ἐκμυε τέτοια κακὰ ἐργασία· μὰ ὅταν ὀλίγον ἀργότερα ἀνιᾶλυσαν ὅτι ὁ Γακουμῆς ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐναντίον τῆς Πόλεως διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς περιουσίας του καὶ ἔλαβεν ὡς ἀποζημίωσιν πολὺ περισσότερα ἀφ' ὅσα θὰ ἐκέρδιζεν ἐργαζόμενος τὴν τακτικὴν τοῦ ἐργασίαν, τότε ἤρχισαν νὰ σκέπτωνται ὅτι δὲν ἦτον καὶ τόσῳ τόσῳ καλὸς ὁ Μπαρμπα Γακουμῆς· ἐν ᾧ ἀφ' ἐτέρου ἡ πόλις ἐσκέφθη ἦτο δὲν ἦταν καὶ τόσῳ ἐπωφελὲς εἰς αὐτὴν τὰ ποτελέσματα τῆς ἀβρότητας τῶν ἀστυνόμων τῆς.

Ἐν γένει εἰμεθα φιλήσυχοι καὶ νομοταγεῖς ἄνθρωποι καὶ ὡς ἐκ τούτου φόνους, κλοπὰς καὶ ἄλλα τοιαῦτα κακούργηματα εἶχομεν σπανιώτατα εἰς τὴν πόλιν μας. Ὅταν κατὰ περίστασιν δύο ἄνθρωποι εἶχον καμμίαν διαφορὰν καὶ τὸ πρᾶγμα ἔφθανε μέχρι πυροβολισμῶν, οἱ φίλοι ἐπενέβαινον καὶ προελάμβανον νὰ τοὺς χωρίσουν· καὶ ἂν μάλιστα λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὰς ἄλλας δυτικάς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς, ἢ Νέα Ἰερικὸβέλλη, ὡς πρὸς τὴν ἡσυχίαν ὁμοίαζε μὲ σχολεῖον. Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀστυνομία δὲν εἶχε μεγάλαν δυσκολίαν διότι, βλέπετε, ὅταν συνελαμβάνετο κανεὶς, οὐδ' ὅλως ἀνθίστατο ἀλλ' ἠκολούθει τὴν ἀστυνόμον σὰν ἀρνίον.

Ἐνας νέος συνελήφθη ὑπὸ μιᾶς ἀστυνόμου νέας καὶ αὐτῆς διότι, λέγει, ἐτραγουδοῦσε πολὺ φωνεκάτ' εἰς τὸν δρόμον ἐπιστρέφων εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀπὸ τὸ θέατρον. Αἱ καὶ λοιπὸν γλῶσαι θέλουν νὰ εἰποῦν ὅτι ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ὄργανον τοῦτο τῆς ἀστυνομίας, οὗτος ἐσκαψὲ καὶ τὴν... ἐφίλησε! ἔπειτα τὴν σκουντᾷ ἀπὸ ἑνα ὑψηλὸν τοῖχον εἰς μίαν στοίβαν κεράμων, ὅπου ἡ καὶ μένῃ μέχρι πρωῒας δὲν ἔμπορεσε νὰ κινηθῇ.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ Ἰάκωβος Πολίτης.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΟΥ ΕΙΣΑΙ ΣΥ!

(Διήγημα πρωτότυπον)

Τοπία μαγευτικά! Δρομίσκοι στενωποὶ ὑπὸ μυροβόλων θάμνων φρουρούμενοι. Ἀνωφέρειαι, κατωφέρειαι ἀμιμήτου φυσικῆς καλλονῆς. Κοιλώματα, λακίσκοι, ροδοσιώσαι τῆς Ἑδέμ φωλαί. Οὐρανὸς διαυγής, ὑπὸ σαπφείρων καὶ ἀδαμάντων σπινθηρακίζοντων πεποικιλμένος. Ἡ Φοῖβη ὠχρὰ ἐν χαρίεσσι περιβολῇ δι' ἀργυροῦλου χρυσῆς μαστιγῆς τὸ νεφελῶδες ἄρμα τῆς σύρουσα, τῶν πάντων δεσπόζει. Θάλασσα ἤρεμος, γλυκεῖα, ὑπ' ἐλαφρῆς ζεφύρου πνοῆς ρυτιδουμένη, τὴν κοχελῶς κυκλουμένην παραλίαν φιλεῖ. Ὁ ὀρίζων πλακισιοῦται ὑπὸ λεπτῆς ομίχλης. Τὸ πᾶν σιγῇ. Ὁ φύσις ἅπασα ἀμέριμνος ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Μορφέως ὑπνώτει. Ἐγρηγορεῖ μόνον ζεῦγος ἐρωτύλον παρὰ τὴν καμπὴν κατωφερείας ἀλληλοκρατούμενον. Ἀπερίγραπτον κατέχει αἶσθημα τὰς καρδίας τῆς ἀποτελούσης τὸ ζεῦγος δυάδος. Ποῖα ἐκστασις! Ποῖα μαγεία!

Ἡ ψυχὴ κατὰ τοιαύτας ὑψίστας ἐκστάσεις καὶ μαγείας στιγμῆς, διαρρηγνύουσα τὸ περιβάλλον αὐτὴν ὕλικόν περικάλυμμα, ἐλαφρὰ, αἰθερία, ἵπταται πρὸς τὰ ὕψη, ὥσθ ἀναζητούσα ἐκεῖ τὸ ἀόριστον, τοῦ ὅπερ αἰσθάνετ' αἰσθήματος.

Κατέρχεται τὸ ζεῦγος εὐδαιμον τὴν κατωφέρειαν, ὥσθ οὐδενὸς τῶν τοῦ κόσμου μετέχον. Εἶνε ἀπερροφημένος ἐκάτερος ὑπὸ τοῦ ἐτέρου. Πόσον εἶνε εὐτυχεῖς! Στεναγμοὶ μύχιοι ἐξογκοῦσι τὰ στήθη αὐτῶν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν εἰσι πλήρεις δακρύων χαρᾶς καὶ συγκινήσεως. Ἐλαφρὰ κινήσεις τῶν κεφαλῶν των διεσταύρωσε τὰ βλεμματὰ των ὑπὸ τὸ ὠχρὸν τῆς νυκτιπόλου Ἀρτέμιδος φέγγος καὶ σπινθὴρ ἡλεκτρικὸς διήλθε διὰ τῶν μελῶν των.

— «Νὰ σε φιλήσω;» ἐψιθύριεν εἰς τόνον ἀρρήτου ἀρμονίας ἐκεῖνος. Ἐκίνη ἐσιώπα ἐξαλλος, ὠχρὰ, ἐπὶ τοῦ ὤμου του δὲ προσκλίνας ἀφῆκε στεναγμὸν, ὅστις διέφυγε τῶν χειλέων τῆς μετὰ τῆς ἐπιφωνήσεως.

— «Προσφιλή μου!» καὶ τὰ χεῖλη των συνηντήθησαν. Τί εὐδαιμονία! Τί τρέλλα!

Τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, αἱ κατὰτομαὶ τῶν

κλιτύων αἱ ἀμίμητοι, τῆς τοπίας τὰ ἀπαράμιλλα, ἡ Σελήνη, ἡ πάντοτε φωτίζουσα, τὸ ἔαρ, προκαλοῦσι παλμούς ἀορίστους, διανοίγουσι τὴν καρδίαν εἰς ἔρωτα. «Ω! Τὸ πρῶτον ρόδον, τὸ ὅποιον καλυκίζον ἤνθησε τὴν ἀνοιξιν, διὰ μύρων τὴν φύσιν ἀπασαν ἐξυπνήσαν, ἦτο τὸ καλλίχρουν καὶ καλλίφυλλον ρόδον τοῦ ἔρωτος. Πόσον μεθυστικὸν τὸ ἄρωμά του!

— «Μ' ἀγαπᾷς;»

— «Ἀχ! ναί, ἀπαντᾷ ἐκείνη καὶ ἐν τῇ κοιλάδι ἐκείνῃ τῇ κοιμωμένη βαδίζουσι πετώντες, ἀμέριμνοι, ἀφρόντιδες.

— «Εἶσαι ἡ εὐδαιμονία μου!»

— «Τὸ ὄνειρόν μου εἶσαι σύ!» ἦσαν αἱ ἀνταλλασσόμεναι μεταξύ των γλυκεραὶ φράσεις. Μετὰ πόσον ἱλαροῦ φάκου βλέπει τὰ τοῦ κόσμου ὁ ἔρως! Εἶχε δίκαιον ὁ Οὐγκώ εἰπών, «εἴαν οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἔρως θά ἐσθύνετο ὁ ἥλιος».

Ἐκτοτε ὁ «προσφιλὴς» τακτικώτατα συνήντα εἰς τὰ τοπία ἐκεῖνα «τὴν ἀγάπην του». Ἦγαπῶντο θερμῶς, ἠγαπῶντο ἀγνῶς. Ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— «Τὸ ὄνειρόν μου εἶσαι σύ», συνειθίζε νὰ τῇ ἐπαναλαμβάνῃ ἐκεῖνος, καὶ ἐκείνη εἰς ἀμοιβὴν ἔθλιβεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά του. Ἡ εὐδαιμονία των δὲν περιγράφεται.

Παρῆλθον ἔκτοτε τρεῖς ὁλόκληρα ἔτη. Πόσον εἶχε διαρκέσει τὸ ὄνειρον; Αἰῶνας; Ἡμέρας; στιγμὴν; — Ἀγνοῶ. Ἐκείνο ὅμως, ὅπερ ἐνθυμοῦμαι καλῶς καὶ ἔπερ διὰ τῶν εἰκονικωτέρων χρωμάτων ἀπετυπώθη ἐν τῇ μνήμῃ μου εἶναι τὸ ἔξης:

Κατὰ φθινοπωρινὴν τινα ἑσπέραν περὶ τὸ λυκόφως, ὅτε ὁ οὐρανὸς ὑπὸ μαύρου πένθους ἐπλαιοῖτο, δριμύς δὲ βορρᾶς ἔξω ἐσύριζεν ἐνῶ τὰ ἐπὶ τῆς παραλίας κύματα ἀγρίως ἐμυκῶντο, συνήντησα, ἐπὶ ἀπορρώγος βράχου, γυναικὸς μελανιμονούσης μορφήν μὲ περιλυπον καὶ ἀπλανές τὸ βλέμμα τὰ τοπία περιβάλλουσιν. Δὲν ἀνέγνωσα αὐτὴν καὶ πράγματι ἦτο ἀγνώριστος. Οἰκτὸς με κατέλαβε πρὸς αὐτήν. Τί νὰ ἔχη ἄραγε; Ἰστατο ἐκεῖ ὀρθῶς τὸ ἀγαλματὶς ἀπογνώσεως. Θὰ εἰλεγέ τις ὅτι ἦτο αὐτόχρομα ἡ ἀπελπισία ποροσωποποιημένη. Μόλις ἀντελήφθη ὅτι διηρχόμην, ἐνῶ πλησιαίτατα αὐτῇ διῆλθον. Τόσον ἦτο ἀπερροφημένη ὑπὸ τῶν ἰδίων σκέψεων.

Ἐμοῦ προηγεῖτο κατὰ τινὰ βήματα νεόγαμος ζεῦγος, ἀνὴρ εὐσταλὴς τὸ ἀνάστημα, κρατῶν ἐπὶ τοῦ βραχίονος θριαμβευτικῶς τὴν κομψὴν συζυγὸν του.

Μόλις προῦχώρησα κατὰ εἴκοσι βήματα συνοδεύουσα διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς πρὸ ἐμοῦ βαδίζοντας εὐτυχεῖς, ἐνῶ ἄφ' ἐτέρου λύπη μὲ κατειχεν ἐπὶ τῇ θλιβερᾷ ἀναμνήσει τῆς ἐπὶ τοῦ βράχου εἰκόνης, καὶ κραυγαὶ ἀπαίσια διέκοψαν τὴν ἡρμείαν καὶ σιγὴν τοῦ δρομίσκου. Ρίγος φρίκης ἠσθάνθη μὴ ἀπατολμῶσα νὰ ἐπιστρέψω ἐπὶ τὰ ἴχνη μου, ὡσεὶ προβλέπουσα ἀτύχημα, συγχρόνως δὲ βλέπω δύο ἀλγεῖς μακρόθεν προστρέχοντας πρὸς σωτηρίαν «πνιγομένου».

Τί τρέχει; Τί συμβαίνει; Ἐπιστρέφω.

Πλὴν φεῦ! Ἦτο ἀργά. Ἐπὶ τῆς παραλίας κείται ἐκτάδην ἄπνους καὶ νεκρὰ ἡ ἐπὶ τοῦ βράχου πρὸ μικροῦ ἄπελπις μελανιμονοῦσα γυνή.

— Ἐπνίγη, μοὶ λέγουσιν.

Πλησιάζω καὶ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ὀπισθοδρομῶ. Τὴν ἀνέγνωσα! Ἔσθην περιλυπὸς ἐφ' ἱκανὸν καὶ ἀπῆλθον ὑπὸ τὸ κράτος δυσθυμίας ἀπεριγράφτου. Τὴν νύκτα ὅλην διῆλθον ἐν ἀπνίᾳ, ἀναλογιζομένη πόσον ὁ τῆς χθὲς εὐτυχὴς δύναται σήμερον νὰ θεωρῇται ὁ δυστυχέστατος τῶν θνητῶν.

Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γινώσκω τὴν εὐτυχήαν, ἥτις ἄλλοτε ἠκτινοβόλει ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς φίλης μου, ἥτις σήμερον πίπτει θῦμα τοῦ σφοδρῶς καταλαβόντος αὐτὴν πόνου ἐπὶ τῇ σκληρότητι καὶ ἀχαριστίᾳ Ἐκείνου. . .

Τὴν πρῶταν ἠγέρθη λείαν ἐνωρίς καὶ ἐξ οἴκου κινουμένη διηυθύνθη περιλυπὸς πρὸς τὸν βράχον ἀνελθοῦσα μέχρι τοῦ σημείου, ἐφ' οὗ ἵστατο ἡ δύστηνος κόρη. Πλὴν ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου, ὅταν ἐπὶ τοῦ βράχου ἀνεκάλυψα τὸν ἐκ ψιάθου πῖλον αὐτῆς, ἐντὸς δὲ αὐτοῦ τὴν τελευταίαν τῆς θέλησιν!

Ὁ πῖλος περιείχε χρηματικὸν δέμα καὶ λέξεις τινὰς διὰ μολυβδίδος γραφείσας, δι' ὧν ἐνετέλετο τῷ πρῶτῳ τυχόντι διαβάτῃ μετὰ θερμῆς παρακλήσεως, ὅπως διὰ τοῦ χρήματος ἐκείνου διανοιχθῇ ἐπὶ τοῦ βράχου ὁ τάφος τῆς, ἐπὶ δὲ τῆς ψυχρᾶς πλακὸς αὐτοῦ χαραχθῇ ἡ φράσις: «Τὸ ὄνειρόν μου εἶσαι σύ». Ἄλλη παράκλησις ἡ ἐντολὴ δὲν περιείχετο ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐκείνου. Καὶ πρὸς τίνα νὰ γράψῃ καὶ τί; Ἦτο ξένη, ὀρφανή, ἔρημος ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐχουσα ἰγκάρδιον δάκρυ γενομένη αὐτόπτις μάρτυς τοῦ τραγικοῦ θανάτου αὐτῆς καὶ ἐκτελέστρια τόσῃ λυπηρᾶς τελευταίας θελήσεως.

Ὁ προσφιλὴς ἦτο, ὡς ὁ ἀναγνώστης καλῶς διέκρινεν, — ὁ θριαμβευτικῶς πρὸ αὐτῆς μετὰ τῆς συζύγου του διελθὼν φίλος τῆς φίλης μου, ὃν ἐν ἔτος μετὰ τὰ γεγονότα, φέροντα σημεῖα πενθοῦντος συζύγου, εἶδον γονυκλινῇ παρὰ τὸν ἐπὶ τοῦ βράχου ψυχρὸν τάφον.

Ἄλλ' ἦτο πλέον ἀργά! . .

Ἐν Πίρην 22 Μαΐου 1901

Καλλιόπη Γ. Κεχαγιά.

Ἀνακόμσαι ἔνεκα λόγων ἐπὶ τινὰ μόνον φύλλα τὸ μυθιστόρημα ΜΟΝΗ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῳ, ὅπερ συνεχίζομεν πάλιν προσεχῶς, ἀρχόμεθα ἀπὸ σήμερον τῆς δημοσεύσεως τοῦ κείμενου ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ μυθιστορίου: Ἡ ΓΟΗΣΣΑ ἣν ἐπιφυλάττομεν ὅπως ἀρχίσωμεν μετὰ τὸ τέλος ἐκείνου. Τὸ νέον ἡμῶν μυθιστόρημα, προῖν τοῦ τεχνικωτέρου καλὰ μου διασέμου ἀγγλοῦ συγγραφέως πλείστων μυθιστοριῶν καὶ διηγημάτων ἐκ τῶν ἀρίστων τῆς ἀγγλ. φιλολογίας, διὰ τῶν πολλῶν καὶ τεχνικώτατα ἀλληλεπιδέτων δραματικῶν περιπετειῶν, διὰ τῆς ζωηροτάτης διαγραφῆς τῶν χαρακτήρων καὶ ἰσῆς τῆς ἡρώδους αὐτοῦ γοήσεως, διὰ τῆς ἀληθοῦς ἀπεικονίσεως τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἐλκύει καὶ κατακτᾷ ἐπ' ἄπυρον τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου μέχρι τῆς λύσεως, ἥτις ἐπιφέρει ἐπιθυμητὸν πλῆθος, διὰ τερπνοτάτης ἐπαγωγῆς τὸ σπουδαῖον τοῦ ἔργου ἡθικὸν συμπέρασμα. Δὲν ἀμφιβάλωμεν ὅτι θ' ἀπορροφηθῇ ἀπλήτως μετ' ἀληθοῦς ἡδονῆς ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

Αὐτοκτονία ἡ ἔγκλημας

Σπάνιον καὶ βαρύτιμον ἐκκερμὲς ἐπὶ τῆς χρυσολεύκου ἐστίας μόλις ἐσήμενε τὴν πέμπτην μ. μ. ἐν πολυτελεῖ αἰθούσῃ, ὅπου τὰ πάντα ἡμιλλῶντο κατὰ τὴν κομψότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν.

Ἡ γυνὴ ἡ ἐπὶ τὸ ἀναπαυτικώτερον καθημένη ἐπὶ ἀνατολικῶν προσκεφαλαίων ἀπετελεῖ μετὰ τοῦ διακόσμου τῆς αἰθούσης σύμπλεγμα ἀρμονικόν, ἀληθὲς βασιλίσσα κήλλους ἀκτινοβόλου καὶ ἀσυνήθους ἑρασιμότητος.

Ὡχρὰ, ἀλλ' ἀφρογλαυκώδης χροιά ἀποκλείουσα καὶ τὴν ἐλαχίστον ἰδέαν νοσηρότητος: ὀφθαλμοὶ βαθύς καὶ σκιερῶς κυανοί, ἀχνεῖς εἰς τὰ ὑπνῆλὰ βελούδινα βάθη των, ὅτε μὲν ἀστράπτοντες πάθος, ὅτε δὲ σπινθηρίζοντες ἡρέμα, σαρ-

φειρώδεις κυανοὶ ὡς ἡ θέρην θάλασσα καὶ ταῦτα πάντα κατ' ἀρίσκειαν τῆς κατόχου.

Τὰ πόρρητα τῆς καρδίας τῆς ἐφύλαττε δι' ἑαυτήν. Τὰ λευκὰ, μὲ βρεῖς κροσσούς βλεφαρὰ κλίνουσιν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τότε εἶναι πράγματι δύσκολον νὰ εἰκάσῃς τὰς συγκινήσεις καὶ τοὺς ἐνδομύχους λογισμούς τῆς Ἰουδέρνας Σαίντ Τζών.

Διότι ἡ φύσις, ἡ μοῖρα καὶ αἱ περιστάσεις τὴν διέπλυναν ὅποια ἦτο· ἦτοι ἐκ φύσεως ἠθοποιόν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἡ διαβολὴ οὕσα ὀρμέμφυτος, ἀπετέλει ἐννοτε τὸ ἄλλας τῆς ζωῆς τῆς.

Ὁ πολυτελὴς θάλαμος ἐψυχράνθη· τὸ πῦρ ταχέως ἐξηντλεῖτο.

Ἡ κυρία Σαίντ Τζών ἠγέρθη βραδέως μετὰ χειρονομίας ἀλλοκοτοῦ ἰδιαζούσης αὐτῇ.

Ἐγερθεῖσα καθ' ὅλον τὸ ὕψος τοῦ ἀναστήματος τῆς, ἀναστήματος ἄνω τοῦ συνήθους εἰς γυναικα, ὕψους χαύνως τοὺς βραχίονας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς μετ' ἀπαρμιλλοῦ χάριτος.

Δραττομένη τῶν λευκῶν καὶ λεπτῶν χειρῶν δ-πισθεν τῆς κεφαλῆς, ἔστη μικρὸν ἀτενίζουσα τὸ κενόν, ἀληθὲς σφίγξ μὲ τὰ λαξευτὰ καὶ σιγηλὰ χαρακτηριστικὰ τῆς.

Θὰ ἦτο εὐφύεστατος πραγματικῶς ὁ δυνθεὶς ποτε νὰ συλλάβῃ τὴν Ἰουδέρναν Σαίντ Τζών ἄνευ προσωπίδος.

— «Ω! τί ψυχὸς! Ἀλλὰ δὲν εἶναι θεῶμα ἔ-φοῦ τὸ πῦρ σχεδὸν ἐσθίεσθαι! ἐψιθύρισε γονυπετοῦσα καὶ στιβάζουσα προσεκτικῶς τὴν ὀλίγην σπεδόν, ἥτις ἐσκορπίσθη ἐπὶ τῆς ἀπαστραπτούσης χαλυβδίνης ἐστίας.

Ἐπειτα ἔρριψε βλέμματα ἐν τῷ κενῷ ἀνθρακοδοχείῳ.

Περίεργος ἐν μέσῳ τοιούτων ἐνδείξεων πλούτου· ἡ ἔλλειψις τῶν πρώτων ἀναγκῶν τῆς ζωῆς!

— Ὡς περιμένω, εἶπε πρὸς ἑαυτήν, θὰ περιμένω μέχρι τῆς ἔκτης. Ἀλλ' εἶναι ἡ πέμπτη καὶ ἡμίσεια! Ἠργήσει· πρέπει νὰ ἔλθῃ ταχέως, καὶ τότε θὰ μάθω τὴν τύχην μου. Εἶναι τολμηρὸν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὁ μηδὲν διακινδυνεύων μηδὲν κερδαίνει· τοῦτο εἶναι τὸ ῥητόν μου. Οὐφ! Μισῶ τοὺς ἀνάνδρους, καὶ ὁ Βέρτραμ κατέχει τὴν πρώτην μετὰ τούτων θέσιν. Ἐάν ἤμην ἀνὴρ! Ἀλλὰ καὶ γυνὴ δύναμαι πολλὰ νὰ πράξω.

Ἡγέρθη τῆς πλουσίας μηλωτῆς, τὸ ἀνάκληντρον ἥτις ἐκάλυπτε καὶ ἐβημάτισε κατὰ μήκος τῆς αἰθούσης ὑπερήφανος, βασιλικὴ τὸ παράστημα, ἐνῶ ἡ ὥρεια αὐτῆς κεφαλὴ μὲ τὸν στέφανον τῆς πυρρᾶς τῆς κόμης, ἔτεινε πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀλαζών, ὑπεροπτικῇ.

— Ἄνευ ἐμοῦ δὲν θα εἶχε τὴν δύναμιν νὰ καταβάλλῃ τὴν τελευταίαν του, τὴν ὑπερτάτην προσπάθειαν, τὴν ὑστάτην ταύτην. Ἐν ἐπιτύχῃ, πλοῦτος, ἀφθονία, ἐλπίς· ἐν ὁμῶς ὄχι! . .

Ἐστάθη, καὶ πάλιν ὕψωσε τοὺς βραχίονας μὲ τὸ ἥσυχον ἐκείνο ἐρεθιστικὸν κίνημα. Μειδίμαζ τρομερὸν ἐπὶ τῶν ἀπαλῶν, κοραλλίνων χειλέων ἐκοίλαινε τὸ στόμα τῆς, πικρὸν, σκληρὸν, μειδίμαζ, σκυθρωπὸν, ἀνηλεές· οἱ λευκοὶ λαῖοι ὀδόντες τῆς ἔλαμπον ὡς μαργαρίται ἐνῶ ἀνέπνεε μετὰ παραδόξου συριγμωδῶδους ἤχου.

— Ἐν ἐπετύγχανε— καλὰ, ὑπάρχει πάντοτε ὁ πρίγκιψ ἡ... λήξω! θάφηνω ἀνηλεές διότι δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς ὃν ἀθλιέστερον τοῦ ἀνάνδρου!

Ἐστάμηνεν ἡ ἕκτη ὥρα. Ἡ κυρία Σαίντ Τζὼν ἐπέσει τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς καὶ ὁ σκοτεινὸς θάλαμος ἐπληρώθη γλυκεῖας ῥοδίνης λαμπέως. Ἡ γυγίσε τὸν ἡλεκτρικὸν κώδωνα καὶ πάλιν ἐβυθίσθη ἐπὶ τῶν ἐστοιδιασμένων προσκεφαλαίων, τῶν μεταβαλλόντων τὸ χαμηλὸν ἀναπαυτήριον εἰς ὁνειρον χαύνης ἡδυπαθείας.

Λαβοῦσα μυθιστόρημα ἐκ παρακειμένης πολυτελοῦς τραπέζης ἔλαβε στάσιν προσηλώσεως ἐν τῷ περιεχομένῳ.

Ἐπηρετῆς ἐν ἀπλῇ, ἀλλὰ πλουσίᾳ στολῇ παρυσιάσθη ἅμα τῇ προσκλήσει.

— Φέρε ὀλίγα κάρβουνα, Μάνσον, εἶπε, χεῖρς νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματα ἐκ τοῦ βιβλίου.

— Δὲν ὑπάρχουσι, κυρία! ἀπάντησεν οὗτος μετὰ συνεσταλμένης αὐθαδείας, ἀπάντησις ἥτις ἐπέφερεν ἀπλὸν ἐρύθημα κηλιδώσαν τὴν γλακτώδη λευκότητα τῆς ἐπιδερμίδος τῆς κυρίας Σαίντ Τζὼν.

Δὲν εἰδείξεν ἄλλο σημεῖον, οὔτε ἐκπλήξεως οὔτε στενοχωρίας.

— Καὶ διατί δὲν ὑπάρχουσιν; ἠρώτησε, μ' ὅλον ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπαγορεύσῃ αὐτῷ κατὰ λέξιν τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποῖαν ἀμέσως ἔλαβεν.

— Διότι, κυρία, ὁ ἀνθρακίμπορος ἀρνείται νὰ δώσῃ ἄλλους ἀνθρακας ἐὰν δὲν τῷ πληρωθῇ ὁ λο-

γαριασμός του. Καὶ ἐὰν ἐπιτρέπετε, κυρία, ἐπιθυμῶ νὰ σας προειδοποιήσω καὶ περὶ ἐμοῦ ἐπίσης.

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς θέσεώς σου, Μάνσον;

Ὁ ἄνθρωπος ταραχθεὶς, μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ, μάτην προσεπάθει ν' ἀποφύγῃ τὴν λάμψιν τῶν σκπφειρῶν ἐκείνων ὀφθαλμῶν. Παρὰ τὴν θέλησίν του, ἡ γλῶσσα τὸν ἐπρόδουσε.

Ἀπλοῦν παράδειγμα τῆς δυνάμεως, τὴν ὁποῖαν ἡ Ἰουβέρνα Σαίντ Τζὼν ἐξήσκει ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Μάνσον ἐτραχύλισε τι ἀκατάληπτον.

(ἔπειτα συνέχεια)

Μετάφρ. ἐκ τοῦ ἀγγλ. Αἰμιλ. Δεπόλλου.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Πρώται Νιφάδες Χιόνος ὑπὸ ΧΙΟΝΙΑΣ. Καίτοι καιρὸς παρ' ἡμετέρας τὴν ἐκδοσὴν τοῦ χαριστάτου τούτου φιλολογικῶς προϊόντος τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ λίαν γνωστῆς τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν Διοσκρινίος Χιωνίας, οὗ ἦτορ ἡ μετὰ περὶ τοιούτων ἔργων οὐδέποτε εἶναι ἄκαιρος. Δὲν προτιθέμεθα ὅπως διὰ τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν καταστήσωμεν τὸ ἔργον γνωστὸν εἰς τὸ δημόσιον, καθὼς ἐγκαίρως ἔγραψε περὶ αὐτοῦ δτε ἐνταῦθα καὶ ὁ ἐν Βουκουρεστίῳ τύπος, δτε ἡμεῖς ἐντελῶς ἀπείχομεν τῆς συντάξεως καὶ διευθύνσεως τῆς Βοσπορίδος. Προτιθέμεθα μόνον ὅπως ἐξάρωμεν δι' ὀλίγων τὴν ἐν αὐτῷ πιστότατα ἐγκυκλοπαιδικήν ἀδρότητα τῆς ψυχῆς τῆς συγγραφέως καὶ τὴν εὐγένειαν καὶ γλυκύτητα τῶν αἰσθημάτων καὶ σκέψεων αὐτῆς, ἥτις ὡς αἰθερίον τι ῥοδὸν νεφέλωμα ἐπιπλέει ἀπανταχοῦ τοῦ ἔργου διαχέον οὕτως ἐπ' αὐτῇ ἰδιόχουσιν τινὰ χάριν καὶ ἑκφρασιν. Τὰς ἐντυπώσεις ἡμῶν ταύτας ἐπιτείνει ἡ γενναία πρᾶξις τῆς συγγραφῆς, ἀφιέρωσις τὸ προῖν εἰς σκοπὸν φιλανθρωπικόν. Συγχαίρουσαι ἀπὸ καρδίας τὴν φίλην τῇ Βοσπορίδι καὶ τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς συγγραφέα, εὐχόμεθα ὅπως τὰς Πρώτας ταύτας Νιφάδας τῆς ἀγνῆς καὶ παρθενικῆς χιόνος ἐν τῷ φιλογικῷ ὄρεινι διαδεχθῶσι καὶ δευτεραί καὶ τρίται λευκαὶ καὶ ἀβραὶ ὡς τὰ κρίνα καὶ τὰ ἀνθὲς τῆς ἀμυγδαλῆς.

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΥΠΟ Δ. Χ' ΔΑΝΙΑ. Ὑπὸ τοῦ ἐν Βάρνη λογίου διευθυντοῦ καὶ ἀρχισυντάκτου τῆς αὐτοῦ ἐκδόσεως Φωνῆς ἐξεδόθη τευχίδιον λίαν ἐνδιαφέρον, ὡς εἶναι εὐνόητον ἐξ αὐτοῦ τοῦ τίτλου του, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. Τὸ βιβλίδιον τοῦτο συνιστάμενον ἐκ πολλῶν ἀποφθιγματικῶν τεμαχίων διαφόρων γάλλων συγγραφέων συνημολογημένων εἰς ἐν, καὶ πραγματευόμενον περὶ διαφορῶν ἡθικῶν θεμάτων ἐν σχέσει πάντοτε πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελεῖ ἀνέγνωσμα τερπνὸν καὶ ἐπικυδομητικόν, τοῦ ὁποῖου τὴν ἀνάγνωσιν συνιστῶμεν εἰς πάντας. Προθύμως δὲ ἀναλαμβάνομεν νὰ διαβιβάσωμεν πρὸς τὸν συγγραφέα πᾶσαν αἰτίτην.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Βασιλέως τῆς

Ἰταλίας. Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ τότε μικροῦ βασιλοπαίδος Βίκτορος Ἐμμανουὴλ ὑπῆρξεν αὐστηροτάτη καὶ πλήρης καθηκόντων. Θέρους καὶ χειμῶνος ὁ νεαρὸς πρίγκιψ ἠγείρετο τὴν ἡμέραν τῆς πρωίας. Ἐλάμβανεν ἀμέσως ψυχρὸν λουτρόν, ἐσπενυσμένον πρόγευμα ἐκ καφεγάλακτος ἢ πινανακίου ζωμοῦ καὶ τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς ἤρχιζε τὴν ἐργασίαν του. Ἐὰν ἡ γλυκεία τῆς κλίνης θερμότης τὸν συνεκράτει ὀλίγον πέρα τοῦ δέοντος, ἔμενε τὸ πρόγευμα, — ὄχι ποτέ τὸ λουτρόν — διότι ἡ ἐργασία θὰ ἤρχιζεν ἀφελύτως τὴν ἡμέραν. Τὸ πρόγραμμα τῆς διδασκαλίας του, ἥτις ὅλη συνετελέσθη ἐν τῷ πατρικῷ ἀνακτόρῳ, ἦτο αὐτὸ μὲ τὰς στρατιωτικὰς τοῦ βασιλείου σχολὰς, πλουσιώτατον εἰς μαθήματα καὶ γυμναστικὰς ἀσκήσεις. Ἀφθονος μελέτη τῶν ἐθνικῶν συγγραφέων καὶ ἰδίᾳ τοῦ Δάντου, ὃν ὁ ἔρωσ ἦν ὁρμύμυτος ἄλλως τε παρ' ὅλην τὴν οἰκογενεάν. Ἡμέραν τινὰ ἔνεκα ἀκροάσεων τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου ἐβράδυνε τὸ πρόγευμα, ὁ δὲ μικρὸς διάδοχος παρεπονείτο.

— Ἄνοιξε τὸν Δάντην, τῷ λέγει ἡ ἀβρά καὶ ποιητικὴ βασίλισσα μήτηρ του, ἀνάγνωσε τὸ ἐπεισόδιον τοῦ κόμητος Οὐγγαλίνου καὶ τῶν τέκνων του, καὶ σὲ βεβαίῳ τέκνον μου, ὅτι ἡ πεινὰ σου θὰ παρέλθῃ.

Οἱ γνωρίζοντες τὴν ἐν λόγῳ σελίδα τοῦ Δάντου δύνανται νὰ ἐκτιμῶσι τὴν εὐφυῆ συμβουλήν. Ἐπίσης γραπταὶ ἐκθέσεις πλείστα ἦσαν τὸ συμπλήρωμα τῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτοῦ. Ἦτο ὑπόχρεως νὰ περιγράψῃ διὰ μαχρὰς συνθέσεως ὅλας τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ παντός ταξιδίου.

— Αὐτὰ μοι δηλητηριάζουν τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποῖαν ἀπολαμβάνω ταξιδεύων, ἔλεγεν ὁ νεαρὸς πρίγκιψ παρκαπονόμενος.

Ὁ Κύκλωψ Πολύφημος γογγίλλας.

Ἐκ τοῦ ἐδδομαδιαίου περιδικτοῦ τῆς ἐφημερίδος

τῶν Συζητήσεων ἐν Παρισίᾳ.

Ἡ πίστις ἐπὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐμβρίθειαν

τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, στηριζομένην ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς παρατηρητικότητος αὐτῶν, ὀσημέραι κραταιοῦται ἐν τῇ ἐπιστήμῳ καὶ φιλέλληνι Εὐρώπῃ. Οὕτως ὁ Ὀμηρὸς καὶ ὁ Ἡρόδοτος παρουσιάζουσιν ἡμῖν λαὸν πυγμαίων, ὃν ὁ δεύτερος τούτων τοποθετεῖ ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀφρικῇ, ὅπου καὶ πράγματι εὑρεν αὐτοὺς ἐσχάτως ὁ Στάνλεϋ. Ὁ Πλούταρχος λέγει ὅτι ἔλαιον ἐπιχυνόμενον ἐπὶ τρικυμιῶντων κυμάτων ἐπιφέρει τὴν γαλήνην, τοῦθ' ὅπερ ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη ἐπιβεβαίωσι. Ὁ Νεῖλος ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἰθρυετο πηγῶν ἐκ δύο ποταμῶν ἐνομένων εἰς λίμνην, τοῦθ' ὅπερ ὑπὸ τῶν νέων ἐξερευνητῶν παριστάται ὡς ἀναμφίβολον. Ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως ταύτης ἐρείδόμενος ὁ Γερμανὸς φιλόλογος διδάκτωρ Ζέλλ δι' ἐκτενέστατον ὅτι ὁ κύκλωψ Πολύφημος ἦτο ἀπλούστατα γογγίλλας πίθηκος. Ὁ Ὀμηρὸς, λέγει ὁ κ. Ζέλλ, θέτει τὸν Πολύφημον εἰς χώραν συμπίπτουσαν πρὸς τὴν δυτικὴν Ἀμερικὴν, ὅπου οἱ γογγίλλαι πλεονάζουσι. Κατὰ τοὺς ὁμηριστὰς ἡ λέξις πολύφημος δὲν σημαίνει τὸν ἀπολαύοντα φήμην ἀλλὰ τὸν μεγαλόφωνον, πολυβόαν, ὡς θὰ ἔλεγε τις ἄλλος· ἀκριβῶς δὲ τοιοῦτοι εἶναι οἱ γογγίλλαι. Ἡ ἐπωνυμία Κύκλωψ ἐπίσης δικαιολογεῖται ὑπὸ τῆς κυκλοτεροῦς στρογγυλότητος τῶν ὀφθαλμῶν τῶν πιθήκων, οἵτινες ὅλοι στεροῦνται τοῦ σκληρωτικοῦ χιτῶνος, καὶ ἰδίᾳ βλοσυροὶ καὶ γιγαντώδεις τὸ μέγεθος γογγίλλας. Ὁ φιλόσοφος προσάγει ὡς μάρτυρα καὶ τὸν καρχηδόσιον συγγραφέα Ἀνωνα, ὅστις κατὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Σιέρας Λεόνης περιγράφει συμπλοκὴν πάλης κατ' ἀγρίων ἀνθρώπων τριχωτῶν καθ' ὅλον τὸ σῶμα, οἵτινες ἐκαλοῦντο γογγίλλαι, καὶ ἡμῖν οὐκ ἀποσπῶντες καὶ ῥιπτοῦρες τεμάχια βράχων κατὰ τῶν ἀντιπάλων. Τὴν ὁμοιότητα μεταξὺ τοῦ πιθήκου καὶ τοῦ πρωτογενεοῦς ἀνθρώπου ἐνδύσας ὁ Ὀμηρὸς μὲ μεγαλοπρεπὲς ποιητικὸν ἐνδυμα, ἀπεκρυστάλλωσε διὰ μέσου τῶν αἰώνων, κατορθώσας ὁμῶς ν' ἀπαθανάτισῃ μᾶλλον ἐκεῖνο ἢ αὐτὴν. Ἀγνωεῖται ὁ βαθμὸς τῆς αὐθεντίας τῆς γνώμης ταύτης τοῦ διδάκτορος Ζέλλ, ἥτις ὁμῶς βεβαίως δὲν φαίνεται ἀπίθανος.

Ἡ διατήρησις τῶν ὠν. Ἀμερικανικὴ ἐφημερίς δίδωσι τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα πειραμάτων διεξαχθέντων ἐπὶ 20 μεθόδων. Αἱ δοκιμαίαι ἐγένοντο ἐπὶ 400 ὠν, ὧν τὸ περιεχόμενον ἐξηκριβώθη κατόπιν ὀκτῶ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν πειραμάτων.

Οὕτω 1ον Ἐξ ἀριθμοῦ τινος ὠν διατηρηθέντων ἐν ἀλμυρῷ ὕδατι οὐδὲν ἐπετεύχθη σῶον. 2ον Ἐκ τῶν περιτυλιχθέντων ἐντὸς χάρτου τὰ 80 ἐπὶ τοῖς 100 ἦσαν σεσηπότα. 3ον Ἐκ τῶν βυθισθέντων ἐν διαλύσει ἰτευλικοῦ ὀξέος τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. 4ον Ἐκ τῶν τριβέντων δι' ἄλματος τὰ 70 ἐκ τῶν 100 εἶχον ἀπολεσθῆ. 5ον Ἐκ τῶν καλυφθέντων διὰ πτύρου ὡσαύτως. 6ον Ἐκ τῶν ἀλειφθέντων διὰ γλυκερίνης ἰτευλόχου ἐπίσης. 7ον Ἐκ τῶν περιβληθέντων διὰ στρμακτος παρφίνης ἐπίσης 70 τοῖς 100. 8ον Ἐκ τῶν βρασθέντων ἐπὶ 15 δευτερόλεπτα τὰ ἡμισία εἶχον ἀλλοιωθῆ. 9ον Ἐκ τῶν βυθισθέντων ἐν διαλύσει στυπτηρίας ὡσαύτως. 10ον Ἐκ τῶν διατηρηθέντων ἐν διαλύσει ἰτευλικοῦ ὀξέος ἡ αὐτὴ ἀνταλογία. 11ον Ἐκ τῶν ἀλειφθέντων διὰ διαλυτῆς ὕλου (πυριτικοῦ νάτρου) τοῦ 40 ἐκ τῶν 100 ἐφθάρσαν. 12ον Ἐκ τῶν ἐπαλειφθέντων διὰ κολλωδίου τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. 13ον Ἐκ τῶν προφυλαχθέντων διὰ στῶματος βερνικίου ὡσαύτως. 14 Ἐκ τῶν ἀλειφθέντων διὰ μικτοῦ βερνικίου τὰ 20 Ἐκ τῶν ἐκατὸν ἦσαν βεβλαμμένα. 15ον Ἐκ τῶν διατηρηθέντων ἐντὸς τέφρας ξύλων ἐπίσης. 16ον Ἐκ τῶν δεχθέντων τὴν ἐπενέργειαν τοῦ βορικοῦ ὀξέος καὶ τῆς διαλυτῆς ὕλου ὁ αὐτὸς ἀριθμός. 17ον Ἐκ τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὑπερμαγγανικοῦ κάλως, ἐπίσης. 18ον Ἐκ τῶν ἐπαλειφθέντων διὰ βαζελίνης οὐδὲν ὑποπτον. 19ον Ἐκ τῶν ἐμβαπτισθέντων ἐν διαλύσει ἀσβεστοῦχοῦ ὕδατος ὡσαύτως. 20ον Τὰ ἐν ρευστῇ διαλύσει (μὴ συγχέετε μετὰ τοῦ 11ου) διαλυτῆς ὕλου ἅπαντα σώα.

Φωνογράφος ὑδρῶν. Παράδοξος δίκη ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Πάξ τῆς Οὐγγαρίας. Κύριός τις παρέδωκε πρὸς διόρθωσιν τὸν ἀγαπητὸν φωνογράφον του βλαβέντα, ὅτε δὲ τῷ ἐπεστράφη οὗτος διωρθωμένος προσεκάλεσεν εἰς γεῦμα τοὺς φίλους του, μεθ' ὃ ὁ φωνογράφος ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν

ἵνα ἀνακρούσῃ μελωδικόν τι βάλς. Ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα ἀντὶ τούτου ὁ φωνογράφος ἤρχισε κραυγάζων κατὰ πρόσωπον τῶν ἀκροατῶν του τὰς σφοδρότερας τῶν ὕβρεων ἀποτελούσας μουσικὴν ὅχι τὸσον θωπευτικὴν διὰ τὰ ὦτά των οὔτε κολακευτικὴν διὰ τὴν ἀξιοπρέπειάν των. Ὁ κύριος τοῦ φωνογράφου ἐνήγαγε τὸν διορθώσαντα αὐτὸν καταστηματάρχην ἐπὶ ἐξυδρίσει εἰς δίκην, ἥτις ἔλαβεν ἀστείαν τροπὴν καὶ ἀπασχόλησεν ἐπὶ τὸ εὐτραπέλωτερον τοὺς περιέργους τῆς πόλεως. Ὁ καταστηματάρχης κατεδικάσθη εἰς ἀπότισιν τῶν ἐξόδων τῆς δίκης.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὁ ξυλουργὸς πρὸς τὸν ὀδοντοίατρον.

— Κύριε, ἀπὸ εἴθε δοντίστης, δὲν ἔμπορεῖτε νὰ σιδέξετε τὸ πριόνι μου, ποῦ ἔχει πολλὰ δόντια χαλασμένα;

Ὁ κατηγορούμενος.

— Κύριε Πρόεδρε, νὰ σὰς πῶ... ναί, ἔχετε δίκην, ἔβλα φατῆς· τὴ ξυλποθήκη. Μὰ φαίω κ' ἐγώ; ἀπὸ ὁ νοικιόρη; ἔγραψε ἐπάνω ξύλα διὰ καύσιμο!

Ἐξηγήσεις καθ' ὁδόν.

— Νά, ἐρὲ ἀδελφε! βλέπεις ἐκεῖ κάτω· τὸ σκότος; ὅπου δὲν φαίνεται τίποτα, νὰ περπατῇ ἕνας ἄνθρωπος εἶναι ὁ κ. Δεῖνα.

Ἀγωνιάτης ἀναβαίνει ἀνωρεπῇ κλιτὸν μὲ τὸ κάρρον του συρόμενον ὑπὸ κουρασμένου ὄνου, ὅστις, ἀντὶ νὰ προχωρῇ ὀπισθοδρομῇ ἀκουσίως. Διαβάτης τις δίδει ἰσχυρὰν ὥθησιν διὰ τῶν βραχιόνων ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα καὶ τέλος, τὸ κάρρον ἀνέρχεται αἰσίως.

Ὁ ἀγωνιάτης.

— Εὐχαριστῶ πολύ, ποῦ σκούνησες τὸ κάρρο μου. Χμ! τῶρα γὰρ ἀπ' τὸ πρῶτ πῶς δὲν θὰ ἔμπορῶσα ν' ἀναβῶ ἐδῶ μόνε μ' ἕνα γαῖδαρο!...

Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν μέθυσον σύζυγόν της

— Ὅταν δὲν πίνης κοιμᾶσαι καὶ ὅταν δὲν κοιμᾶσαι πίνεις.

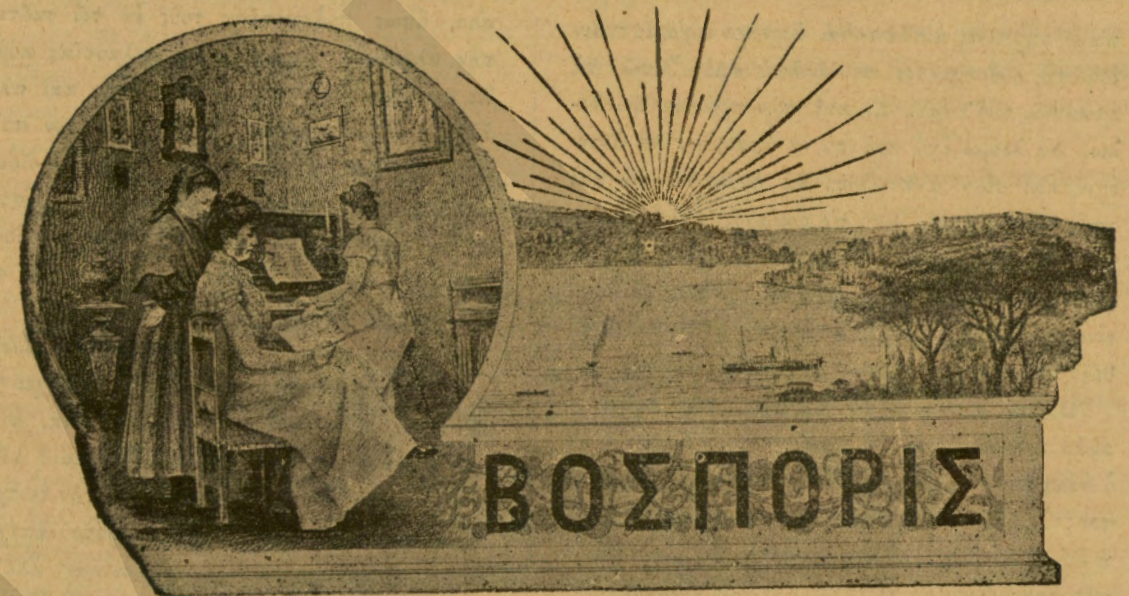
— Αἶ, καλὰ! μήπως ἔμπορῶ νὰ κίμνω δύο πράγματα μαζί;

Ἡ σύζυγος ἀσθενοῦσα.

— Ἀφῆσέ με καὶ μισπέθανα.

— Πάντοτε μισαί; κάμνεις τῆς δουλειᾶς σου.

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου Κουρσοῦμ Χάρ ἀρ. 3

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Οὐ παύσομαι τὰς χάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμηνύς,
ἡδίσταρ συνύγαν»
Εὐρ Ἡρ. Μαιν. Στ 675—8.

Μετὰ πλείστης χαρᾶς περιάπτομεν εἰς τὰς στήλας τῆς «Βοσπορίδος» τὸ κάτωθι ὡραῖον ὄσφ καὶ σοβαρὸν προῶν τοῦ καλῶν τοῦ διαπρεποῦς παρ' ἡμῖν Ἱεροκλήρως Αἰδουμωτάτου κ. Κωνστ. Καλλιπικοῦ Πρεσβυτέρου καὶ μετὰ πλείονος ἐτι ἀργέλλομεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν, ὅτι ὁ διαπρεπὴς οὗτος καὶ γλαφυρὸς τῶν ἠθικῶν ἀληθειῶν κήρυξ μᾶς ἐπεσκέθη συνεγῇ ἐφεξῆς τὴν τιμὴν τῆς συνεργασίας του.

Η ΑΓΑΠΗ

Ὑπάρχει ἐν τῷ ἀνθρώπῳ δυνάμεις τις μεγάλη, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ ἐξοχώτερον τῆς τριφαοῦς ψυχῆς μέρος. Ἐκ τῆς θείας αὐτῆς κορυφῆς ἐκρέει μέλι καὶ γάλα, ἀλλὰ καὶ λάβα καὶ πηλός. Πᾶν μέγα καὶ μικρόν, πᾶν ὑπέργειον καὶ πρόσγειον, πᾶν εὐγενὲς καὶ χαμερπές, πᾶσα ἀνύψωσις καὶ καὶ πᾶσα πτώσις, πᾶσα ἐθελουσία καὶ πᾶν κακούργημα ἐκ τῆς δυνάμεως ταύτης ἐκπηγάζον. Οὕτω, καθίσταται αὕτη ἀληθὴς τοῦ ἰσωτέρου

ἡμῶν ἀνθρώπου ἀτμολέβης, πυρκατοῦσα ἐκάστοτε τὸ δυσίθουντον ἡμῶν σκάφος καὶ κινουσα κατὰ βούλησιν· ἀλλ' ἄλλοτε μὲν κατευθύνει αὐτὸ εἰς ὄχθας μυροίσσας καὶ εἰς ὄρμους χαρίεντας, ἔνθα ἡ εὐτυχία κατοικεῖ· ἄλλοτε δὲ το καθοδηγεῖ εἰς ἀνηλεῖς βράχους καὶ εἰς ἀληθεῖς χαρύβδεις, ἐξ ὧν εἰς μυρία τὸ τεμαχίζει συντρίμματα.

Ἡ δυνάμεις αὕτη εἶναι ἡ καρδία, ἡ τῆς γνώσεως καὶ τῆς βουλήσεως πολλάκις κατισχύουσα, ἀληθῆς γενέθλη τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων, πραγματικὸν θησαυροφυλάκιον ἀγνῶν πόθων ἀλλὰ καὶ ἐνναγῶν, ἀποτελεῖ ἡ καρδία καὶ τῆς ἀγάπης τὴν τροφὸν καὶ γενέτειραν. Διότι ἐξ αὐτῆς, ὡς ἐκ μητρικῶν κόλπων, γεννᾶται, ἀναπτυσσομένη καὶ περιπτυσσομένη ἡμᾶς, ἡ μεγάλη ἀρετὴ τῆς ἀγάπης, ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ βίος θὰ ἦτο ὀδυνηρός, ἡ γὰρ μαγικὸς φανὸς ἰσως, ἀλλὰ φανὸς ἐσθραμένος, ἡ δ' ἀνθρωπότης σῶμα διχμεμελισμένον καὶ κόσμος ἀστέρων ἴσως, ἀλλὰ κόσμος ἀνάστατος καὶ ἀκατάστατος, ἅτε στερούμενος τῆς ἀδιάδραστου ἐλξεως.

Τί δὲ εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ τί σημαίνει «ἀγαπᾶν»;

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἀνιδιοτελής ἀφοσίωσις τῆς οἰκείας βουλήσεως ἐπὶ τῶν ἄλλοτρίων. Τὸ ἀγα-

πάν» σημαίνει αισθάνεσθαι ἄρρητον εὐχαρίστησιν ἐπὶ τῇ εὐδοκίμῃ τοῦ ἄλλου. «Δὲν ζητῶ τὰ ἐμαυτοῦ, οὐδ' ἐμέ. Σὲ καὶ τὴν πρόοδόν σου θέλω. Νὰ λείψω ἐγὼ καὶ σὺ νὰ ὑπάρχῃς. Νὰ δύσω ἐγὼ, καὶ σὺ ν' ἀνατείλῃς. Νὰ δουλωθῶ ἐγὼ καὶ νὰ βασιλεύῃς σὺ. Ἔσο σὺ ὡκεανός, καὶ ἐγὼ ἄμμος. Σὺ οὐρανός καὶ ἐγὼ ἀερόλιθος.» Ἰδοὺ τῆς ἀγάπης ἡ γλῶσσα. «Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου» εἶνε τὸ σύνθημα τοῦ ἀγαπῶντος. «Γεννηθήτω τὸ θέλημά μου» εἶνε τὸ σύνθημα τοῦ ἐγωῖστοῦ.

Ὁραῖον αἶσθημα τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης ἀλλὰ καὶ κραταιὸν καὶ πανίσχυρον. «Κραταιὰ ὡς ὁ θάνατος ἡ ἀγάπη» ψάλλει τὸ ἄσμα τῶν ἁσμάτων. Τί εἶνε ἡ ἀνδρεία, τί το ξίφος, τί ἡ βία, τί ἡ δύναμις, τί ἡ ἐκδίκησις, τί ἡ ὀργή, ἀπέναντι τῆς παντοδυνάμου ἀγάπης; Κυνάρια τιθασσεύμενα ὑπὸ τὴν μαγικὴν ράβδον τῆς. Ὁ Μάρκιος Κοριολάνος ἐπέρχεται κατὰ τῆς πατρίδος του, σύρων ὀπίσω του τοὺς Οὐλοῦσκους. Δάκνει ἀκάθεκτος ὡς ἀφηνιάσας χεῖμαρρος, πνέων τὰ μένεα, διψῶν ἐκδίκησιν, ὀσφραίνόμενος αἷμα. Ἀλλὰ τί συνήντησεν ἐνώπιον τῶν πυλῶν τῆς αἰωνίας πόλεως καὶ ἔστη αἶφνης, ὡς ἐνώπιον τείχους σινικοῦ; Τὴν ἀγάπην τῆς Οὐλομνίας, τῆς τρυφερᾶς μητρὸς του. «Οὕτω διανοῦ καὶ παρκατεύαζε σεαυτόν, ὡς τῇ πατρίδι μὴ προσμίζει δυνάμενος, πρὶν ἢ νεκρὰν ὑπεβῇ τὴν τεκοῦσαν». Εἰς τοὺς λόγους τούτους, οὗς ἐκστομίζει πρὸς τὸν στρατηλάτην τοσούτων ὀπλιτῶν ἡ ἄοπλος γυνή, ὁ σίδηρος κάμπτεται, τὸ ὄρος συσσεύεται, ὁ Γολιάθ ἡττάται καὶ ὁ Κοριολάνος, ρίπτων χαμαὶ τὰ ὄπλα καὶ ἐγκαταλείβμενος τὴν μητέρα του παραφύρεται, «νενίκηκας, τῇ λέγει, ὦ μήτερ, νενίκηκας· ἀπειμὶ γὰρ ἀπὸ σοῦ μόνης ἡττώμενος».

Ἀλλὰ μήπως τῆς ἰσχύος ἀπλῶς εἶναι ἰσχυρότερα ἡ ἀγάπη; Μὴ δὲν εἶναι κραταιότερα καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Γνώσεως; Ὑπάρχουν νόες ἐξηγούμενοι καὶ κατὰφοροι παντοειδῶς πολυιδμοσύνης, ἀληθεῖς φορηγίδες βυθιζόμεναι εἰς τὸν φόρτον τῶν ἐπιστημονικῶν ἐμπορευμάτων· ἀλλὰ τί νὰ κάμω ἐγὼ αὐτοὺς τοὺς πεπολιτισμένους νόας, τοὺς στεῖρους φωτισμοῦ διότι εἶνε στεῖροι ἀγάπης, ἅτε μὴ θερμαίνεσθαι ὑπὸ καρδίας; Ζεοῦσης ἐκ τοῦ πρὸς τὸν πλησίον ἔρωτος; Ἡ ἐπιστήμη δὲν θ' ἀνακηδέσῃ ἐκ τοῦ ἐγωῖστικῶν των κρα-

νίου, ὅπως ποδηγετήσῃ τοὺς ἐν τῷ σκότει εἰς τὴν ἀλήθειαν, μαῦρα δὲ περιφιλυττίας κύματα θὰ καταποντίσωσι καὶ ἐμπορεύματα καὶ πλοῖον· ἄλλοι εἶνε ἀδαέστεροι, ἄλλοι γνωρίζουν πολὺ ὀλίγα, ἀλλ' εἰς τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ἡ ἀγάπη δίδει τὴν διαύγειαν καὶ τόσην ἀκτινοβολίαν, ὥστε δι' αὐτῶν πλείστοι ὅσοι φωτίζονται καὶ οἰκοδομοῦνται· ἄλλως τε ἡ ἀγάπη ἐξ ἐμφύτου εἶνε σοφὴ. Ἀείμνηστος ἐθνικός ποιητὴς ἔφαλεν:

Ἐκεῖνος, ὅστις ἀγαπᾷ ἔχει βαθὺν τὸ βλέμμα.

Τί τούτου ἀληθέστερον; ὁ ἀγαπῶν ἔχει τι τὸ μαγικόν, ὁ ἀγαπῶν ἐμβαθύνει εἰς ὅλα, ὁ ἀγαπῶν συνεννοεῖται πρὸς πάντας. Ὁ Δαβὶδ Λίβιχ-στων πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπισκέφη τὴν κεντρικὴν Ἀφρικὴν καὶ εἶναι πολλὰ ἔτη, ἀφότου ἀπεχειρί-τιτε τοὺς μαῦρους τῶν μερῶν ἐκείνων· ἀλλ' ἀπὸ τῆς μνήμης τῶν μαῦρων οὐδέποτε θὰ ἐξαλειφθῇ ἡ εἰκὼν τοῦ ἀγαθοῦ δόκτορος, μεθ' οὗ ἀδιάρηκτος δεσμός· ἀπαξ τοὺς συνέδεσε καὶ αἰωνίως θὰ τοὺς συνδέῃ. Ἀλλὰ τί τοὺς ἐκάμε καὶ διατί οἱ ἄνθρωποι οὗτοι οὕτω πρὸς αὐτὸν ν' ἐφοσιωθῶσιν, ἀπὸ οὔτε αὐτὸς ἐγνώριζε τὴν γλῶσσαν των, οὔτε ἐκεῖνοι τὴν ἀγγλικὴν του γλῶσσαν; Τοὺς ἡγάπα, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Κ' ἐπειδὴ τοὺς ἡγάπα ἡδύνατο κάλλιστα μετ' αὐτῶν νὰ συνεννοῇται, καίτοι ἄγνοε τὴν γλῶσσαν των. Διότι ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ παγκόσμιος γλῶσσα... Ὡς σεις, οἱ εἰς τὴν γλωσσομάθειαν καταγινόμενοι καὶ τὰ ἔτη σας κατατρίβοντες εἰς τὴν ἐκμάθησιν ξένων γλωσσῶν! Μὴ ἐλπίσητε ὅτι ποτὲ θὰ γείνητε πραγματικῶς σοφοὶ καὶ θὰ κατορθώσητε νὰ συνεννοῆσθε μὲ τοὺς περὶ ὑμᾶς, ἐὰν πρῶτιστα καὶ μάλιστα δὲν ἐπιδοθῇτε εἰς τὴν ἐκμάθησιν μιᾶς γλώσσας: τῆς γλώττης τῆς ἀγάπης!

Τὸ τῆς θρησκείας δὲ καὶ τῆς πίστεως ὑπέρτατον κορύφωμα εἶνε ἡ ἀγάπη. Δὲν ἐγκωμιάζει τὸσον θερμῶς ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὴν πίστιν καὶ δὲν λέγει ὅτι ἄνευ αὐτῆς μὴ εἶνε ἀδύνατον νὰ εὐχρηστῇσωμεν τὸν Θεόν; Δὲν ἐπαινεῖ ὁ Κύριος τοὺς πιστεύοντας καὶ δὲν διακηρύττει περιτράνως ὅτι ὁ ἔχων πίστιν ὡς κόκκον σινάπης δύναται νὰ συγκλονίσῃ ὄρη; Δὲν εἶνε πλήρης ἡ Ἀγία Βίβλος εὐκνηθῶν καὶ μυριπνῶων στεφάνων ὑπὲρ τῶν πιστευόντων; καὶ ὅμως αὕτη αὕτη ἡ Ἀγία Βίβλος, ἔρχονται στιγμαί, καθ' ἃς τὴν πανίσχυρον

Πίστιν διχτάσσει ν' ἀσπασθῇ τῆς Ἀγάπης: τὰ κράσπεδα. Ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν προδίδει πολλάκις μέχρι λυρισμοῦ εἰς τὰ ὑπὲρ τῆς ἀγάπης ἐγκωμιά του. Ἐὰν ἔχητε τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ ἀναγινώσκητε τὸ Εὐαγγέλιον, ἀναγνώσατε τὸ ΙΓ'. κεφάλαιον τῆς Α'. πρὸς Κορινθίους; ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Εἶνέ τι ἐξοχόν. Εἶνέ τι θεῖον. Ἰδοὺ μέρος αὐτοῦ.

«Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἢ ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Καὶ ἐὰν ἔχω προφητεῖαν καὶ εἰδῶ τὰ μυτήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθίστανειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι. Καὶ ἐὰν ψωμιζῶ πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου καὶ ἐὰν παρδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα κληθῶμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι. Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογιζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχάριται δὲ τῇ ἀληθείᾳ. Πάντα στέργει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει».

Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει. Οὕτως ἡ μεγάλη αὕτη ἀρετὴ ὑπέρεκειται πασῶν τῶν ἄλλων οὐ μόνον διότι ἀπασῶν ἐστὶ χρησιμώτερα, ὡς λέγει ὁ ἀοίδιμος Μελέτιος ὁ Ηἡγᾶς, ἀλλὰ καὶ διότι ἀπασῶν ἐστὶ διαρκεστέρα. Θὰ παρέλθουν τὰ πάντα ὡς φρούδα ὄνειρα, θὰ διέλθῃ ἡ ἐπίγειος ὑπαρξις ὡς πύραυλος ἀναφθεις καὶ σβεσθεις ἀκραιάως, θ' ἀμυρωθῇ ὁ ἥλιος, θὰ φορέσῃ τρίχινον σάκκον ἡ σελήνη, θὰ πέσουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν οἱ ἀστέρες, ὡς πίπτουσι τὰ σῦκα συκῆς ὑπὸ μεγάλου ἀνέμου σειομένης, γράφει ἡ Ἀποκάλυψις, θ' ἀνατραπῇ καὶ θὰ καταρρεύσῃ καὶ θὰ ἐξατμισθῇ τὸ πᾶν. Μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἡ Βία καὶ ἡ Ἰσχύς καὶ ἡ Γλωσσομάθεια καὶ ὁ Κομπασμός. Εἴτε δὲ προφητεῖται, καταργηθήσονται. Εἴτε γλῶσσαι, πύσσονται. Εἴτε γνῶσις, καταργηθήσεται. Καὶ αὕτη ἡ Πίστις, καὶ αὕτη ἡ Ἐλπίς θὰ παύσων ὑφιστάμεναι. Διότι τίνα λόγον ὑπάρξῃς θὰ ἔχουσι πλέον ἀρεταὶ ἐκτελέσασθαι τὸν προορισμὸν των; Μόνη ἡ Ἀγάπη, ἡ ἀθάνατος αὕτη κόρη τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, ἡ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ

γεγεννημένη, θὰ ζῇ καὶ θὰ ἀσιλεύῃ εἰς αἰῶνας αἰῶνων, συνάπτουτα Δημιουργὸν καὶ δημιουργημὰ ἄπειρον καὶ παπερασμένον, Πατέρα καὶ ἄνθρωπον εἰς σύμπλεγμα ἄρρητον, ἀφάνταστον, ἀπερινόητον ἐκπαγλον, ὑπερφύεζ.

Ὡς τὴν θεῖαν, ὡς τὴν ἀθάνατον, ὡς τὴν ζωοπάροχον ἀρετὴν τῆς χαριτοδότητος Ἀγάπης!

Κωνστ. Καλλίνικος (Πρεσβύτερος)

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

(Συνέχεια)

Ἐν τῷ αἰετλεῖ τῆς δημόδους Ἡπειρωτικῆς ποιήσεως λιμῶν περιφνή ἀνταρδία καὶ ἐπίσημον θέσιν κατέχουσι τὰ τραγούδια τῆς ξενητείας.

Εἶνε ἀληθῶς τοσοῦτον τὸ πλῆθος αὐτῶν καὶ αἱ παρλλαγαὶ ἐνὸς ἐκάστου, τοσαῦτα δὲ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀπεικονιζόμενα ζωηρὰ συναισθήματα, ὥστε ἀδύνατον νὰ παρίδῃ ταῦτα καὶ ὁ διὰ τοῦ ἐπιπολασιότερου βλέμματός ἐπισκοπήσας τὰ κατὰ τὴν δημοτικὴν ἡμῶν ποίησιν καὶ μουσικὴν. Καὶ βεβαίως· διότι οὐδεμία ἄλλη τῶν ὁμῶρων ἐπαρχιῶν οὕτω βικίας καὶ ἰσχυρᾶς ἔσχε τὰς συνεπειάς, οὕτω δὲ διαρκῇ τάποτελέσματα τοῦ ἐκπατρι-σμοῦ, ὅσον ἡ δύστηνος πλὴν εὐκνήρος Ἡπειρος ἐν γένει, ιδίως δὲ τὸ περιφνεστέρον αὐτῆς τμήμα, τὸ Ζαγόριον. Τίς ὁ ἐπισκεφθεὶς τὸ περὶ φημον τοῦτο τῆς Ἡπειροῦ διχμήρισμα καὶ μὴ θαυμάσας, πρὸς τῇ φυσικῇ καλλονῇ τοῦ ποιητικοῦ ἐκείνου λεκανοπεδίου, τῶν κατοίκων τὴν μόρφω-σιν καὶ ἀνάπτυξιν, ἀλλὰ καὶ μὴ αἰσθανθεὶς τὴν καρδίαν αὐτοῦ σπαρτασσομένην ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλειφθεισῶν καὶ ἤδη καταρ-ρεουσῶν πολυορόφων καὶ μεγαλοπρεπῶν οἰκιῶν, ἃς ἡ φιλοπονία τοῦ Ἡπειρώτου ἰδρυσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀποκρήμων βράχων τοῦ πατρίου ἐδάφους;

Γενεαὶ ὁλόκληροι ἐξέλιπον ἐκπατρισθεῖσαι, στίφη δὲ παμπληθῆ Ἡπειρωτῶν πάσης κοινωνικῆς τάξεως, ἐγκαταλείψαντα οἰκογενειακῶς τὸ πα-τριον ἔδαφος, ἀποκατέστησαν ἐν τῇ ξένῃ.

Τοῦ αἰσθήματος λοιπὸν τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης, ὅπερ θερμότερον παντός κατέχει ὁ Ἡπει-

βώτης, της ἐμφύτου νοσταλγίας καὶ τῶν ἀναμνήσεων τῶν ἐν τῇ γενεθλίῳ γῇ, τοῦ αἰσθηματος τοῦ χωρισμοῦ, τῆς γλυκείας ἐλπίδος τῆς ἐπανοδου, τῶν φόδων, τῶν ἀνησυχιῶν, καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν αἰσθημάτων τῆς ξενιτειᾶς, ὅπως ἀντιλαμβάνεται καὶ θεωρεῖ αὐτὴν ὁ λαὸς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, πιστοτάτην εἰκόνα καὶ χαρακτηριστικὴν εὐρίσκομεν ἐν τοῖς δημοτικαῖς ᾠδαῖς τῆς Ἡπείρου.

Ἐν αὐτοῖς ἱστορεῖται καὶ περιγράφεται ἡ ξενιτειᾶ, ὅφ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐπιπτώσεις, ἰδίως ὅμως τὰς ὑλιστεράς καὶ ἀπαισίας δι' ὃ μελαγχολικά, παραπονετικά καὶ θρηνώδη εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ εἰς αὐτὴν ἀναφερόμενα ᾠδίσματα.

Ἐκ τῶν τοιούτων ᾠδισμάτων τὰ πλεῖστα ἔχουσιν ὡς ἀντικείμενον τὴν Βλαχίαν ἰδίως, τὴν ἐκδεσχευμένην ταύτην χώραν, τὴν καὶ νῦν εἰσέτι ἀπομυζῶσαν τὸ ἄνθος τῆς Ἡπειρωτικῆς νεολαίας τὴν δικαίως ἀποκληθεῖσαν καταβόθραν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Δυστυχῶς διὰ τὴν Ἡπειρον ὀλίγα ῥητὰ φαίνεται εἶναι τόσον ἀληθὴ ὅσον τὸ ἐξῆς.

Dambovitsa apă dulce Cine beanuse mai duce

Λουμπιτίσας γλυκὲ νερό
ἀν πῶ δὲν ξαναγευῶ

Αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ ᾠδισμα τοῦ Ράβα, ὅπερ ἀπὸ ἄκρας εἰς ἄκρας τῆς Ἡπείρου ἀντῆγει, πιστῶς ἐκφράζει ἐν τῇ ἀπλότητι τοῦ τὸ βάθος τῆς ἀνιάτου συμφορᾶς.

Ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ τραγούδια τῆς ξενιτειᾶς.

1

Ἀνάθειμά σε ξενιτεῖα κι' ὅσα καλὰ κι' ἀν ἔχης·
πλειότερα εἶν' τὰ πάθη σου παρὰ τὸ διάφορό σου.
Μ' ἔφαγ' ἡ λείρα τὸ κορμὶ κι' ἡ συλλογὴ τὰ νιάτα.
Πέρα ο' εἰσεῖτο τὸ βουνὸ τὸ μάρμαρο πετρεῖνο
ἐπ' ἔχ' ἀντάρτα στὴν καρτὴ καὶ καταχνιὰ στὴ ῥέλα,
στὴν ἀπεικίθε τὴν μεριά δυὸ ἀδέρφα εἶνε θαυμένα
κι' ἀνάμεσα στὰ μνήματα κλῆμα εἶνε φυτωμένο
κάνει τὰ φύλλα πράσινα καὶ τὰ σταφύλια μαῦρα
κάνει καὶ τὸ κρασί πικρὸ καὶ τὸ βράκι φαρμάκι
κι' ὅσαις μενάδες κι' ἀν τὸ πῦρ καίμεται παιδὶ δὲν κάνει.
Νὰ τῶχει πιτὴ κι' ἡ μάνα μου νὰ μὴ μ' εἶχε γενώσει,
νὰ περπατῶ στὴν ξενιτειᾶ, στὰ ἔρημα τὰ ξένα.

2

Ἀνάθειμά σε Μπογδανιά Βλαχιά καὶ Βουκουρέστι
πῶχεις ποτιμίαι ἀπέραγα, βουνὰ πῶ δὲν πατοῦνται.
κι' ἔστειλα τὸν πετρεῖτό μου νὰ πᾶν νὰ κυνηγήσῃ.
Ὅτε κυνήγι μ' ὤφερε αὐτὸ κι' αὐτὸς τοῦ ἦρθε
διαλαλητάδες ἔβαλλα σ' ὅλα τὰ κατηλίνεια
πὺλς ἔχει βρόγια στὰ βουνὰ κι' ἀντίβραχ σταυροὺς κάμπους,
μὴν πιάσθῃ δὲ πετρεῖτός μου, μὴν πιάσθῃ δὲ γυιὸς μου.

3

Ξενιτευμένῳ μου πουλὶ κ' ἔμορφο χελιδόνι
ἡ ξενιτεῖά σε χαίρεται κ' ἐγώ, γῶ τὸν καὶ μὲν τοῦ.
τὶ νὰ σοῦ στείλω, ξένε μου, τὶ νὰ σοῦ προσδῶσω.
Νὰ στείλω μῆλο σῆπεται, κυδῶνι μαραγκιάζει
νὰ στείλω μοσχιστάφυλο στὸ δρόμο σταριδιάζει.
νὰ στείλω καὶ τὸ δάκρυ μου σ' ἕνα χρυσὸ μαντῆλι,
τὸ δάκρυ εἶναι καυτερὸ καὶ καίει τὸ μαντῆλι.

4

Διαβάταις ἀν διαβῆτε ἀπ' τὸν τόπο μου,
μηλέα γῶ στὴν αὐλή μου καὶ κονίσετε·
σύρτε καὶ χαιρετᾶτε τὴν μανούλα μου,
τὴν παραπονεμένη γυναικοῦλα μου,
τὰ δόλια τὰ παιδάκια, τοὺς γειτόνους μου,
καὶ πέτα τῆς καλῆς μου πέτα τῆς Λαωνίως
ἀν θέλ' ἄς καρτερήσῃ κι' ἀν θέλ' ἄς παντρευθῇ,
κι' ἀν θέλῃ μαῦρ' ἄς βάλῃ νὰ γίνῃ καλογοραῖα.
τ' ἐμένα μ' ἐπαντρέψαν στὴν Ἀνατολή.
Πῆρα μικρὴ γυναικίκα, μάλιστα πεθερὰ
μαγεύει τὰ καράβια καὶ δὲν περιπατοῦν
μ' ἐμάγεψε καὶ μένα καὶ δὲν ἔρχομαι
σελλάω τ' ἀκλινό μου ξεσελλώνεται
γράφω γραφὴ νὰ στείλω καὶ ξεγράφεται.

5

Ἀνάθει, λυγρὴ καρδιά καὶ πικραμένη χεῖλη.
ἀνέχε πᾶς μας τίποτε καὶ παρηγόρησέ μας.
Παρηγορὰ γὰρ ὁ θάνατος κι' ἐλεημοσύνη ὁ χάρος
κι' ὁ ζωντανὸς ὁ χωρισμὸς παρηγορὰ δὲν ἔχει·
χωρεῖ ἡ μάνα τὸ παιδὶ καὶ τὸ παιδὶ τὴ μάνα,
χωρεῖται τ' ἀνθρώπου τὸ πολυαγαπημένο,
στὴν τόπο πῶ χωρίζεται γορτάρι δὲν φυτρώνει
—ποῦ πᾶς, ποῦ πᾶς, ἀφέντη μου κι' ἐμένα ποῦ μ' ἀφένεις;
—σ' ἀφίνω δὴ στὴ μάνα μου κι' ἐδῶ στὴν ἀδελφὴ μου,
κι' ἐδῶ στὴν ἐξαδέλφη μου τὴν ἀρραβωνιασμένη.
—Μαχαίρια μ' ἔχ' ἡ μάνα σου, σπαθὰ ἡ ἀδερφή σου
μαχαίρια, κοντομάχαιρα κι' αὐτὴ ἡ ἑξέρρη σου.

(ἔπειτα συνέχεια)

Ἐν Ἰωαννίνοις.

Ἰωάν. Ἀλ. Χαρισσιάνης.

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Ὅταν θέλῃς τὰ διατυπώσης τραχεῖάν τινα ἀλήθεια
ἄρχῃς μετ' ἔρ' μισρὸν κυλαεντικὸν ψεῦδος.

* *

Δὲν πρέπει τὰ ἐπιθυμῶμεν ὅπως τὰ πάντα συμμορφῶνται
πρὸς τὴν ἡμετέραν θέλησιν, ἀλλ' ὅπως ἡ θέλησις ἡμῶν συμμορφῶνται πρὸς τὴν φρόνησιν.

(Πλάτων)

* *

Εὐτυχὴς ἡ πόλις, ἐν ᾗ οἱ νόμοι ἄρχονται τῶν ἀφ' ἡρώτων
καὶ οὐχὶ οἱ ἄρχοντες τῶν νόμων.

(Πλάτων)

* *

Κατὰ τὰς στιγμὰς εὐδαίμονος ἔρωτος τὸ θεῖον ρεῦμα
τῆς ζωῆς ἐν σύμπαντος διερχόμενον διὰ τοῦ ἐσωτάτου
βάθους τῆς ἀνθρωπίνης ὀντοτήτος τῇ προσοδῇ τὴν
ἐξιδανικεύσιν τῆς ιδέας τοῦ ἔξῃ.

(Κάμειλος Λεμονιέ)

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΙ

(Συνέχεια)

Τὸ πρῶτ' ἀνεκχλύθη ὅτι ὁ δράστης ἦτο ἕνας
χονδροειδὴς Ἀγγλος ναύτης, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποιοὶ οὔτε κἂν ιδέαν ἔχουν τοῦ πῶς ἡμεῖς οἱ ἄμερικανοὶ φερόμεθα πρὸς τὰς γυναῖκας.

Μίαν νύκτ' αὖ δύο βασκοὶ οἱ ὅποιοι εἶχον ἐσχάτως
καταβῆ εἰς τὴν πόλιν, συνελπίσθησαν ἐμπροσθεν
τοῦ ταχυδρομείου, τόσον πολλοὶ ἔλαβον μέρος εἰς
τὴν συμπλοκὴν, ὥστε τὸ πρᾶγμα ἔλαβεν ὄψιν στάσεως.
Καθὼς σᾶς εἶπον καὶ προηγουμένως ἡ πόλις
μας ἦτο ἐκτάκτως ἡσυχος, καὶ δι' αὐτὸ ἅμα συνέβαινε
κανὲν τοιοῦτο πρᾶγμα ὅλοι ἐπωφελοῦντο τῆς
περιστάσεως νὰ δοκιμάσουν καὶ ἀπὸ τὰ τέτοια,
λαμβάνοντες ἐνεργὸν μέρος. Ἡ ἀστυνομία ἤλθεν
ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν οἱ πυροβολισμοὶ καὶ συνέλαβεν
κάποιον νέον ὀνόματι Κασκαρικό κατηγορούμενον
ὅτι ἐσκότωσε κάποιον ὀνόματι Νερούλον. Ἄν θέλῃτε
λοιπὸν νὰ μάθητε ὁ Κασκαρικός οὔτε μέρος ἔλαβεν
εἰς τὴν συμπλοκὴν, οὔτε εἶχε κἂν πιστόλι, ἀλλ'
ἐπειδὴ ὑπῆρχον τρεῖς μάρτυρες, οἵτινες ἦσαν
ἐτοιμοὶ νὰ ὀρκισθῶν ὅτι τὸν εἶδον νὰ σκοτώνῃ τὸν
Νερούλον, βεβαίως ἡ ἀστυνομία εἶχε χάρος νὰ
τον συλλάβῃ. Ἀς μὴ λησμονήσω νὰ σᾶς εἰπῶ
ὅτι ὁ συλληφθεὶς ἦτο ὠραίος καὶ κομψὸς νέος,
ὅστις φυσικὰ ἀπηύλακε μεγάλης δημοτικότητος.

τῆτος ἀπὸ τὰς νέας τῆς πόλεως καὶ κατὰ τὴν
γνώμην μου ἂν καὶ ἐσκότωσε τὸν χρόνον τοῦ εἰς
ἀθῶας διασκεδᾶσαι ὅμως δὲν ἦτο οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον
κακός.

Ἡ ἀστυνομία ἦτις συνέλαβε τὸν Κασκαρικό καὶ
τὸν ὠδήγει εἰς τὸν σταθμὸν ἦτο ἰδιαιτέρα τοῦ
φιλικινάδα· ὅταν λοιπὸν ἐφθασαν εἰς ἕνα παράμερον
μέρος τοῦ λέγει ὅτι τὰ πράγματα τὰ ἐβλεπε
πολὺ σκούρα ἐναντίον του, ὥστε καλὰ θὰ ἔκαμνε
νὰ το στρέψῃ.

«Μόνον τράβα καὶ ρίψε μου εἶπε τὸ καπέλλο
κάτω καὶ ἔπειτα δὸς τοῦ δρόμο ὅσον ἡμπορεῖς.
Δὲν θὰ φωνάξω πρὸς βοήθειαν, ἕως ὅτου σὺ ἀπομακρυνθῇς
ἀρκετὰ, καὶ ὅταν ὁ κόσμος φθάσῃ καὶ ἰδῇ
τὸ καπέλλο μου κατὰ γῆς καὶ ἐμὲ κλαίουσαν
θὰ ὑποθέσουν ὅτι διεξήχθη πάλιν μετὰ τῶν
ἡμῶν, καθ' ἣν μὲ ἐνίκησες».

Ὁ Κασκαρικός ἦτο γνωστικὸς νέος, καὶ ἐσκέπτετο
ὅτι δυνατόν καὶ νὰ τον κατεδικάζον καὶ εἰς τὴν
κρεμάλιν ἐν περιπτώσει δραπέτευσως ἀλλ' ἔλα
πάλιν 'ποῦ ἡ σκέψις αὐτὴ τῷ ἐφάνετο κἄπως
σὺν ἀνθρώπου δειλοῦ. — Ὁρκίζῃ ἡ ιδέα σου, φίλη
μου τῇ λέγει, καὶ δραπέτευσέ καὶ κατὰφεύγει
εἰς τὸ σπητιό μου, ἔνθα τὸν ἐκρύψα καὶ τον συνέβουλεύσα
νὰ προσέχῃ ἕως ὅτου ἐγὼ ἐρευνήσω περὶ τῆς
ὑποθέσεως καὶ ἴδω ἂν ἦναι εὐλογον νὰ μὲν
εἰς τὴν πόλιν ἢ νὰ φύγῃ εἰς Μαρόκον.

Ἡ δραπέτευσις μεγάλῃ ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν
εἰς εἰς τὸν κόσμον. Αἱ ἐφημερίδες ὅλα ἐγρᾶφον
καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπῆρουν τὴν γενναίαν
ἀστυνόμον δεσποινίδα Λιλήν, ἥτις ἐρρωμένως ἐπάλλετο
ἐναντίον τοῦ προεχλόντος αὐτὴν ἀγρίου κακούργου
ζητοῦντος νὰ δραπέτευσῃ καὶ ἐν τῇ συμπλοκῇ
ἔχασεν ὅλα... τὰ πτερὰ τοῦ καπελλοῦ
της καὶ τὰς φουρκέτας τῶν μαλλιών της. Ὁ Κασκαρικός
κατεδικάζετο πλέον ὅφ' ὅλων ὡς ἐνοχὸς μόνον καὶ
μόνον δραπέτευσως, καὶ καλὰ 'ποῦ ἐδραπέτευσεν,
διότι ἂν ἐπιπτε ἀκόμη καὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ
ὄχλου θὰ τὸν κατεκομμάτιαζον. Καὶ καθ' ὅλον
αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ ἀστυνομία δραστηρίως
ἀνεζήτησε τὸν δραπέτην.

Ὡς ἀνεκάλυψα ἀπὸ τὰς ἐρεῖνας, τὰς ὁποίας
ὑπεσχέθη νὰ κἀμω χάριν τῆς ὑποθέσεως τοῦ Κασκαρικού,
εἶδον ὅτι ὁ ταλαιπώρος νέος τὴν εἶχεν ἀσχημα
ἐν ἐπιπτε καὶ πάλιν εἰς τὰς χεῖρας τῆς

άστυνομίας. Διότι ο μακκρίτης κ. Νερουλός ήτο σημαίων άνθρωπος εις τὰ πολιτικά του τόπου μας, ὥστε καὶ κατὰ τὴν δίκην οἱ δικασταὶ θὰ ἦσαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς προκατειλημμένοι ἐναντίον του Κασκαρικού, καὶ ἀπὸ τὰς γυναίκας θὰ ἀπειδεικνύετο ἔνοχος παντός εἶδους κκουργήματος ἀνταρξαμένου εἰς τὰ χρονικά τῶν κκουργωθειῶν, ἀπλῶς μόνον διότι ἀντέστη πρὸς μίαν ἀστυνόμεον καὶ τῆς ἐριψε κατὰ γῆς τὸ καπέλλο. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν συνεβούλευσα τὸν Κασκαρικὸν ὅτι καλὰ θὰ ἔκκαμνε νὰ φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ἕως ὅτου τὸ πρᾶγμα λησμονηθῇ καὶ τὰ πνεύματα κατευνασθῶν. Ἀλλ' ἐνῶ ἐγὼ περσεύαζον τὰ πρᾶγματα ὅπως ἐν μεταμφίσει μεταβῇ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ὁ ἀπερίσκεπτος προβάλλει ἀπαξ ἀπὸ τὸ παράθυρον, ὅτε κάποιος διαβάτης κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν εἶδε καὶ κατήγγειλε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ἐντὸς ὀλίγης ὥρας μίαν ἀστυνόμεον μετὰ τριῶν κλητῆρων (γυναικῶν ἔννοεῖται) ἔκρουον τὴν θύραν μου καὶ ἐζήτησαν ἄδειαν εἰσόδου. Ἄμα τὰς εἶδον ἐνόησα τὰ τρέχοντα καὶ ἠρνήθην νὰ ταις ἀνοίξω. Ἐκείναι μὲ ἐφοβέρισαν ὅτι θὰ σπάσουν τὴν θύραν. Ἀλλὰ δὲν με ἐτρόμαζον μὲ τὴν ἀπειλὴν αὐτὴν, διότι ἐγνώριζα καλῶς ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ πράξουν ἀνευ τῆς βοήθειας ἀνδρός, ἐν ᾧ ἀφ' ἐτέρου ἤμην βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἀνελάμβανε νὰ τὰς βοηθήσῃ καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ στερήσῃ καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὴν διασκέδασιν καὶ τὰ γέλοια τὰ ὅποια ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐφαίνετο ὅτι θὰ εἴχομεν. Ἀπῆντησα λοιπὸν εἰς τὰς κυρίας ὅτι ἐὰν μοῦ ἔσπανον τὴν θύραν θὰ τὰς κατεδίωκον ἐπὶ τοιχωρυγίᾳ καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐφοβήθησαν. Ἀλλ' ὅμως ἐπέμενον ὅτι ὁ Κασκαρικός εὐρίσκειτο μέσα καὶ ὅτι τὸν εἶδον ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δευτέρου πατώματος. Προσεπάθησα νὰ τὰς κάμω νὰ πιστεύσουν ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁποῦ ἐφανῆν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ μοῦ ἀπῆντησαν ὅτι θὰ ἦτο βλακία νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἐκλάβῃ τις γέροντα μὲ λευκὰς τρίχας διὰ νέον παλληκάρι ὡς τὸν ἀθεόφοβον Κασκαρικόν.

Μετ' ὀλίγον ἐβαρύνθησαν πλέον νὰ χτυποῦν τὴν θύραν μου καὶ τὴν παρήτησαν, ἀλλ' ἡ ἀστυνόμεον,

ἥτις ἦτο μᾶλλον πειτυμτάρχ γεροντοκόρη ὀνομαζομένη, ἀν δὲν ἀπκτῶμαι, δεσποινὴς Λουλουδάκη, ἔστειλε νὰ φέρουν ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸν σταθμόν κλίμακα, ἡ ὁποία νὰ ἦτο τόσο ὑψηλὴ ὥστε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ δευτέρου πατώματος. Ὅταν ἔστησε τὴν κλίμακα ἐκύτταξεν ὁλόγυρα εἰς τὸ πλῆθος ὁποῦ εἶχε συνχθῇ καὶ ἠρώτησεν ἀν ὑπῆρχε κανεὶς εὐγενὴς κύριος, ὁ ὁποῖος θὰ τῆς ἔκαμνε τὴν χεῖρ νὰ ἀναβῇ μέχρι τοῦ δευτέρου πατώματος καὶ νὰ καταβιβάσῃ τὸν κκουρῶν. Εἰς τὴν τοιαύτην τῆς ὅμως παρὰ κλησιν, ἐγὼ ἀπὸ τὴν χαρὰ μὲν τῆς θύρας ἐφώνηξα δυνατὰ ὥστε νὰ ἀκουσθῇ ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἤθελε τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ τοῦ παρὰθύρου ἔπρεπε νὰ λάβῃ καὶ τὴν ἀπόφασιν ὅτι θὰ τοῦ ἐγείμῃ τὸ κανόνιον ἀπὸ βόλιν.

Τοιοῦτοτρόπως ἐβεβαιώθην περὶ τῶν ἀνδρῶν ὅτι δὲν ἐδοκίμαζον τὴν πρᾶξιν, διότι ἤξευραν ὅλοι ὅτι ἐγὼ πάντοτε ἐτήρουν τὸν λόγον μου. Ἀπῆντησεν λοιπὸν τῆς ἀστυνόμεον ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπέμβουν ἐκτὸς ἐὰν διωρίζοντο αὐτοὶ κανονικοὶ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες. Ἡ ἀστυνόμεον ἀπῆντησεν ὅτι οἱ ἄνδρες ἦσαν ποταποὶ καὶ ἀγενέστατοι καὶ διέταξε μίαν ἐκ τῶν ἀστυνομικῶν τῆς κλητῆρων νὰ ἀναβῇ καὶ νὰ καταβιβάσῃ ἀμέσως τὸν Κασκαρικόν. Οὐδὲ κἄν μίαν ἐξ αὐτῶν τὸ ἐκούνησε ἀν καὶ κατὰ σειρὰν τὰς διέταξε ὅλας. Φανερά λοιπὸν ἐπίστευσεν ὅτι ὅλοι τῶν ἐφοβοῦντο τὸν Κασκαρικόν, ὅτε μίαν τῆς ἐψιθύρισε κατὰ εἰς τὸ αὐτὴν. « Ἀνοήσιαις, βλακείαις! » ἐφώνησεν ἐν ὀργῇ καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναβῇ μόνη τῆς.

Ἦρχισε λοιπὸν νὰ ἀναβαίνει μὲ ὅμως ἀνέβῃ εἰς ὕψος ὥστε νὰ φαίνωνται αἱ ἄκραι τῶν ὑποδημάτων τῆς, αἱ ἄλλαι ἀστυνόμεον τῆς ἐφώνηζαν δι' ὄνομα θεοῦ νὰ κατὰβῇ, διότι ὅλοι οἱ ἄνδρες ἤρχισαν νὰ γελοῦν. Ἡ ταλαίπωρος ἀστυνόμεον! τὴν ἐπῆραν τότε τὰ δάκρυα καὶ σιγὰ σιγὰ κατέβῃ καὶ μὲ παρὰπνον καὶ ὀργὴν ἐξεφώνησε λόγον κατὰ τὸν ὅποιον εἶπεν ὅτι ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἦσαν ἄνκνδροι καὶ ὅτι θὰ ἐλάμβανεν ἀπόφασιν νὰ συλλάβῃ ὅλους, διότι προσέβαλον τὴν ἀστυνομίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός τῆς. Οἱ ἄνδρες ἐκᾶγχασαν καὶ ἡ ἀστυνόμεον ἐσκύλισεν. Ἐνῶ ἐξ ἄλλου αἱ κλητῆρες ἐχαμογέλων κρυφά,

κρυφά, καὶ ἔβλεπον ὅτι ἡ δουλειὰ τοῦ Κασκαρικού θὰ μακραίνῃ.

Πλὴν τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ παράθυρον ἀνοίγεται καὶ νὰ σοῦ ὁ κύριος Κασκαρικός καταβαίνει μόνος του τὴν κλίμακα καὶ παραδίδεται! Εἶπεν ὅτι δὲν ὑπέφερε πλέον νὰ βλέπῃ τόσας κυρίας βασανιζομένας καὶ ἀνησυχούσας χάριν αὐτοῦ καὶ παρὰ νὰ ἀνγκυλίσῃ μίαν δεσποινίδα ν' ἀναρριχηθῇ τὴν κλίμακα ἐπρωτίμα νὰ ὑπάγῃ προθύμως εἰς τὰ περιμένοντα αὐτὸν δεσμά. Ἡ ἀστυνόμεον τὸν ὑπαχρίστητε, καὶ καθαρά ἤκουσα ἀπὸ μίαν ἀπὸ τὰς ἄλλας νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ σ' αὐτὴ ὅτι ἦτο « ἀξί-γάρητο πουλάκι ». Ἐγὼ ἀμφιέβλαξα ἀν ἐπραξε φρόνιμα, ἀλλ' ἐγνώριζα πάλιν ὅτι ἤξευρε πολὺ καλλίτερα ἀπὸ ἐμὲ τὸν τρόπον τοῦ μεταχειρίζεσθαι τὰς γυναίκας καὶ ἔκλινον νὰ πιστεύσω ὅτι ἴσως θὰ τοῦ ἦτο συμφερότερον 'ποῦ παρεδίδθη μόνος του.

Παρέλαβον λοιπὸν τὸν κύριον Κασκαρικόν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἡ ἀστυνόμεον διέταξε τὸν δεσμοφύλακα νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὸ καλλίτερον δωμάτιον διότι ἦτο « ἀληθὴς τέτληται » καὶ αἱ λοιπαὶ ἔσφιγγαν τὸ χεῖρ του, τὸν ἐχαίρεισαν καὶ τοῦ ὑπεσχέθησαν νὰ τοῦ στέλλουν πράγματα, τὰ ὅποια νὰ ἐλαφρύνουν τὴν στενοχωρίαν καὶ ἀνησυχίαν του. Μέχρις ὅτου ἡ εἰσαγγελεὺς ἐτοιμάσει τὰ ἔγγραφα τῆς καταδίκης του, ὅπως τὰ παρουσιάσῃ πρὸ τοῦ ἀνωτέρου δικαστηρίου, ὁ φίλος μας ἔμεινεν ἐν τῇ φυλακῇ τρεῖς ἐβδομάδας κατὰ τὰς ὁποίας ἐπέραςε περίφημα. Αἱ ἀστυνόμεον τοῦ ἐστῆλλον καθε πρῶτον δέματα ὁ λόκληρα ἀνθρώπων, τὰ ὅποια ἀντήλλαξε μὲ σιγάρα ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακα, ὅστις ἦτο πολὺ φίλος τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἀπομεσήμερον δύο τρεῖς ἀστυνόμεον ἤρχοντο νὰ τον ἐπισκεφθῶν καὶ ἄλλαι τοῦ ἔφερον βιβλία διὰ νὰ περνᾷ τὰς ὥρας του, ἄλλαι ἐψαλλον διὰ νὰ τον διασκεδάσουν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε οἱ εἰς τὰ παρὰκείμενα διαμερίσματα εὐρισκόμενοι κατὰδικοὶ ἐδήλωσαν ὅτι θὰ κάμουν διαμαρτυρήσιν εἰς τὸν διοικητὴν, ἐὰν αὐταὶ αἱ ἀναιδέεις φωναὶ ἐξηκολούθουν νὰ μὴ τῶν ἀφίνουν οὐδὲ κἄν ἐν τῇ φυλακῇ τῶν ὀλίγων ἡσυχίαν.

Ἡ εἰσαγγελεὺς ὡς σὰς εἶπον καὶ προηγουμένως ἦτο πολὺ θελκτικὴ καὶ ἐλκυστικὴ νέα, καθε ἐσπέρας ἐπεσκέπτετο ἰδιαιτέρως καὶ κατὰ μόνος τὸν ὑπόδικον. Ἐξέφρασε δὲ αὐτὴ, δικαιολο-

γούσα τὰς ἐπισκέψεις τῆς, τὴν γνώμην ὅτι πρὸ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων πρέπει τις νὰ λαμβάνῃ ἐξομολογήσεις ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑποδίκου. Ἦτο δηλαδὴ ἡ γνώμη τῆς ὅτι γρηγορώτερα θὰ ἀνεκαλύπτετο ἡ ἀλήθεια τοιοῦτοτρόπως, παρὰ δι' ἄλλων μέσων ὅτε δὲ κάποιος τῆς ἔκκαμνε τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη δὲν εἶναι ἡ συνήθης, αὕτη ἀπειρήθη ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἐγίνετο καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, τὴν χώραν τῶν ὠραίων καπέλων.

Αἱ συνεντεύξεις τῆς μετὰ τοῦ ὑποδίκου ἐγίνοντο καθ' ἡμέραν μακρότεροι καὶ ἐπιστεῖετο γενικῶς πλέον ὅτι εἶχε λάβει πληροφωρίας ἱκανὴς ὥστε νὰ τὸν καταδικάσουν δέκα φοραὶς εἰς κρέμασμα ἀκόμη καὶ ἀν δὲν ὑπῆρχεν οὐδεὶς μάρτυς. Αἱ ἀστυνόμεον ἦσαν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς γνώμης ὅτι ἡ διαγωγή τῆς κυρίας ἦτο χονδροειδῶς ἀπρεπής, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδόλως ἠδύνατο νὰ τὴν ἐμποδίσουν, περὶορίζοντο μόνον νὰ λέγουν ὅτι ἦτο ἀμαρτία ὁ καὶ μόνος ὁ νέος νὰ ὑποβάλληται εἰς τόσας βασανιστηρίους ἐξετάσεις καθ' ἡμέραν, ἐν ᾧ τοῦ ἐφθάνε μόνον ἡ τιμωρία τῆς φυλακῆς.

Μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου ἡ Εἰσαγγελεὺς ἔστειλε δύο ἀστυνόμεους εἰς τὸ δεσμοτῆριον, ὅπως φέρουν τὸν Κασκαρικόν εἰς τὸ γραφεῖόν τῆς διὰ νὰ λάβῃ καὶ τελευταίαν μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν περὶ τῆς ὑποθέσεως. Σύνφωνον λοιπὸν μὲ τὰς διαταγὰς ὁ ὑπόδικος ἐκλείσθη ἐντὸς κλωβοῦ καὶ μετεκομίσθη εἰς τὸ γραφεῖον τῆς κυρίας εἰσαγγελεως καὶ ἀκολουθῶς ἐστάλησαν αἱ ἀστυνόμεον εἰς ἄλλο δωμάτιον διὰ νὰ πᾶν ἐν τῇ μετὰ μὲ ἕνα κομμάτι καὶ κί.

Ἀλλ' αὕτη ἦτο καὶ ἡ τελευταία φορὰ ὁποῦ ὁ κ. Κασκαρικός καὶ ἡ κυρία Εἰσαγγελεὺς ἐφάνησαν εἰς τὴν Νέαν Ἱερικοβίλιν ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον ἔτη. Ὅταν αἱ Ἀστυνόμεον ἤρχισαν νὰ ἀνυσηγῶν ὅτι ἡ συνέντευξις παρετάθη ἐπὶ ὑπερβολικῶς μακρὸν χρόνον, καὶ ἐπῆγον εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς Εἰσαγγελεως εὐρον πρὸς μεγάλην τῶν ἐκπληξιν ὅτι καὶ ὁ κκουρῶν καὶ ἡ εἰσαγγελεὺς ἐξηφάνισθησαν. Ἐννεδύθησαν καὶ οἱ δύο ἐν μεταμφίσει καὶ τὸ ἐκοῦσαν λάσπη τίς οἶδε εἰς ποῖον μέρος καὶ ἔμειναν κρυμμένοι δύο ἔτη, ὅτε ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ μακκρίτης Νερουλός εἶχε φρονεῖν

ὑπό τινος πολιτευτοῦ καὶ ὅτι ὁ Κασκαρικός ἦτο ἀθῶος.

Τὸν εἶδον ἀμέσως μόλις ἐπέστρεψε εἰς Ἱεριχο-βίλλην μετὰ τῆς κυρίας του, — τῆς πρώην εἰσαγγελέως, — καὶ τὸν συνεχάρην διὰ τὸ κατόρθωμα. — Ἀμ' ἔτσι ἀξίζει, μοῦ ἀπήντησεν τέσσαρες ἀστυνόμοι μοῦ ἐπρότεινον νὰ δραπετεύσωμεν ὁμοῦ μετὰ τὴν συμφωνίαν νὰ τὰς νυμφευθῶ, ἀλλ' ἐγὼ ἐνοστυμευόμην πολὺ τὴν Εἰσαγγελέαν· ἄλλως τε εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις δὲν εἶμαι τῆς ιδέας νὰ ἔχη τις νὰ κάμῃ μετὰ τὰς κατωτέρας.

Ἡ γυναικοκρατία διήρκεσε ἐνέτος. Οἱ ἄνδρες ἐξανεστήσαν καὶ πάλιν καὶ δι' ἐκλογῆς ἀνέλαβον τὰ πράγματα εἰς τὰς χεῖρας των. Ἄν θέλητε λοιπὸν νὰ μάθητε, ἡ πόλις μας εἶχε πάθει τῶν παθῶν τῆς τὸν τάραχον ἐκ τῆς γυναικοκρατίας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἔκλεψαν, ἀλλὰ τὸσον ἀδεξίως καὶ κηκῶς ἐκυβέρνησαν τὰ πράγματα ὥστε ἡνάγκασθησαν νὰ κάμουν τοὺς φόρους 50%. Ἐδιπλασίασαν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, διότι οὐδεμία ἀστυνόμενος ἤθελε νὰ γυρίῃ μόνη τὴν νύκτα διότι λέγει δὲν ἤρμοζε πρὸς κυρίας· ὅσakis δὲ ἔδρεχε ἔπρεπε νὰ προμηθεύωνται ἀμάξια διὰ νὰ μὴ βρέχωνται. Μετὰ τὰ τέτοια καὶ ἄλλα διέφορα κακορθώματά τους αἱ καλαὶ μας ἐξώδευσαν τὸ δημόσιον χρήμα εὐκολώτερον ἀπὸ νερὸ, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ αἱ ἴδιαι τόσον ἐβαρύνθησαν, ὅπου ἂν δὲν τὰς παρηγόρει ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ ἔχουν συχνὰ καταδίκους τόσον χαριτωμένους ὅσον ὁ Κασκαρικός, καὶ πρὶν νὰ τὰς ρίψωμεν ἀπὸ τὸ ἀξίωμα θὰ ἐκύτταζαν πότε θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ φύγουν.

Ἰάκωβος Πολίτης.

Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (κατ' ἐλευθ. μετάφρασιν).

ΕΛΕΓΓΕΙΟΝ

εἰς Σωτηρίαν Ἀχ. Μοδχοπούλου.

Ἐἴχε τὰ ρόδα ἀδελφοί, τὴν ἀνοιξιν μητέρα,
τὸν ζέφυρον βασιλῆμα, καὶ ὅταν τὸν αἰθέρα,
καὶ κεκρυμμέν' εἰς τὴν σκιάν ἡ ἀηδὼν ἐλάλει
τὰ μυροβόλα κάλλη της, τ' ἀφρόπιαστά της κάλλη.

Ἵσως χρυσόκομος πληθὺς ἀγγέλων μειδιώντων
τὸ στόμα της ἐφίλησε, τὸ στόμα τὸ γλυκὺ,
καὶ ἔγραψεν τὸ μεῖδιόμα τὸ ἰδεόμορφόν των
ἐπάνω των ἐπέ!...

Κ' ἐνθ', ἐνθ' ὠνείρωττι τὰ ὕψη καὶ τὰ πέγη,
ὡς ἄνθος τὴν ἀνήρπασε σφοδρὰ πνοὴ βορρᾶ,
χρυσὴ ἀπέτις τοῦ οὐρανοῦ τὴν ὄψιν της τὰ στέγη
καὶ τοῦ θεοῦ εἰς τὸμμα της τ' ἀστράπη ἡ χαρά!

Κορν. Α. Πρεβεζιώτου.

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

(Διήγημα πρωτότυπον)

Εἰς τὸν φίλον μου Νίκον Γεργαρόπουλον.

Ἡ ἀγρία ὄψις τοῦ φοβεροῦ καλλίου τῆς φυλακῆς μοι προῦξένησεν ἀλγεινοτάτην ἐντύπωσιν. Ἐκεῖ οὐδὲν ἄλλο ἔδλεπέ τις, πρὸς τοίχους σκοτεινοὺς καὶ ἀκαθάρτους καὶ δολοφόνους, κακούργους, ληστάς, ἴσως δὲ καὶ μερικά ἀτυχῆ τῆς ἀπηνόου εἰμαρμένης θύματα. Ἐκεῖ διὰ τῆς ἀκαταπαύστως ἀνιάρᾳ ζωῆς ἐξοφλοῦνται αἱ ἀμαρτίαι τῶν καταδίκων, πασχόντων φρικωδῶς, δοκιμαζόντων δὲ καθ' ἐκάστην τὴν βαρυτάτην ἠθικὴν ὀδύνην, τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος. Ἐκεῖ πού καὶ πού ἀκούεται εἰς μίαν γωνίαν ἐν ᾧ, εἰς βαθὺς στεναγμὸς παρέχει, μία τρομερὰ ἀρὰ ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς, μία ἀγρία βλασφημία, ἐν παραλήρημα θλιβερῶς μονότονον καὶ ἀπελπι, εἰς γδοῦπος σπασμωδικῶν κινήσεων, εἰς ψίθυρος ἀσυνάρτητος, συγκεχυμένος.

Φυσιογνωμίαι ἀπαίσιαι, πάντοτε κατηρεῖς, θλιβεραὶ, λησμονήσασαί τὸ μεῖδιόμα καὶ τὸν γέλωτα, συνειδήσεις βεβαρημέναι καὶ μετανοοῦσαι, στοχασμοὶ ἔνοχοι καὶ πονηροί.

Ἐν τούτοις εἰς τὸ ἀποτρόπαιον ἐκεῖνο καὶ ἀηδὲς σύμπλεγμα τῶν φυσιογνωμιῶν μία ἀκτίς ἀρόστου ἐλπίδος ἐφώτιζε τὸ πρόσωπον ἐνὸς νεαροῦ φυλακισμένου.

Εἰς φυσιογνώμων ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ θὰ παρετῆρει σύγκρασιν στοχασμῶν, καὶ συναισθημάτων, σάλους τῆς δικνοῖας καὶ τῆς ψυχῆς.

Πλησιάζας αὐτὸν τὸν ἠρώτησα.

— Πρὸ πόσων ἐτῶν εἶσαι ἐδῶ;

— Δέκα χρόνια θὰ γείνουν μετὰ πέντε ἡμέρας.

— Καὶ πότε τελειώνει ἡ ποινὴ σου;

— Μετὰ πέντε ἡμέρας, μοὶ ἀπεκρίθη, καὶ εὐφροσύνη ἄμετρος ἀνέτειλεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀτυχοῦς καταδίκου, ὅστις ἐφάνετο ὅτι ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ ἐκμυστηρευθῇ μυστικόν τι τῆς ἀθλίας

ψυχῆς του, νὰ ἐκδιώξῃ τὰς πλημμυρούσας τὸν νοῦν του φοβερὰς σκέψεις.

— Ἥμπορεῖς νὰ μοὶ διηγηθῇς τὴν ἀφορμὴν τῆς φυλακίσεώς σου; τὸν ἠρώτησα μειλίχως.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέλαμψαν αὐθαρῆς, τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο κατηφές, τὸ μέτωπόν του ἐκυρτώθη, ἡ κεφαλὴ του ἐκινήθη σπασμωδικῶς. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων στιγμῶν ἤρξατο διηγούμενος τὴν ἱστορίαν του διακοπτόμενος ἐνῶτε ὑπὸ ὀλλυγμῶν.

— Ὁ πατὴρ μου ψυχορράγων μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Μιχ. ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ ὅλων τῶν δυστυχημάτων τῶν γονέων μου, ὅτι αὕτη ἐγένετο αἰτία τοῦ θανάτου τῆς δυστήνου μητρός μου, ὅτι τὰ μίση μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν ἦσαν ἀδιάλλακτα καὶ πατροπαράδοτα.

— Ὑστάτην παράκλησιν σὲ ἀφίνω, παιδί μου, εἶπεν αὐτολεξεῖ ἀποθνήσκων ὁ πατὴρ μου, νὰ ἐκδικηθῇς τοὺς γονεῖς σου. Ἀλλ' ὁ γέρον πατὴρ Μιχ. ἀπέθανε καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν μόνη ἐπιζῇ ἡ κόρη του Ἀρτεμισία «ἐκδίκησιν ζητῶ παιδί μου, ἐκδίκησιν!»

Ἡ τελευταία αὕτη λέξις ἐστεφάνωσε μοιραίως τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς μου. Καὶ αὕτη τὴν μυστηριώδη λέξιν ἔχων κατὰ νοῦν ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ παντός.

Ἐν τῷ προσώπῳ λοιπὸν τῆς Ἀρτεμισίας ὤφειλον νὰ ἐκδικήσω τὴν οἰκογένειάν μου. Ἡ νεανίσκη τὸ νῆα, ὡραία, σφριγῶσα, δροσερά, ἐτύγγανε δὲ ὑπὸ τὴν προστασίαν εὐπόρου οἰκογενείας.

Ἡ ὑστάτη ἐντολὴ τοῦ πατρὸς μου κατεβίβρωσκε τὴν ψυχὴν μου, εἶχε γεννήσει ἐν ἐμοὶ μίση καὶ ἀπέχθειαν, ἐνστικτα δολοφόνου. Ἀλλ' ἐπῆρχοντο στιγμαί, καθ' ἃς ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως μ' ἐτάραττε φρικωδῶς. Πῶς νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐντολὴν τοῦ πατρὸς μου ἐν τῷ προσώπῳ μετὰ κόρη; ἀθῶας, ἀσπίλου, ξένης εἰς τὰ ἀμαρτήματα τῶν γονέων της; Ἐθεώρουν τοῦτο ἄνθρωπον, ἀτάσθαλον, χαμερπές. Ἐν τούτοις αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ πατρὸς μου ἤχουν ἐνκαλοῖ εἰς τὰ ὦτά μου, ἐνόμιζον ὅτι πανταχοῦ ἤκουον ἀεὶ ἐκδικησάτω παιδί μου, ἐκδίκησιν!

Ὅταν εἰς ἓνα κῆπον τὸ πρῶτον τὴν συνήντησα, τῇ ἔρριψα τοιαῦτα βλέμματα, ὥστε εἶχεν ὠχρίαι ἡ τέλεινα τρέμουσα σύσσωμος· ἀλλ' ἡ ἐκφρα-

σις τοῦ προσώπου τῆς μοὶ ἐφάνη τοσοῦτον γλυκαία, τόσῳ πρῶτος, τόσῳ ἀγγελικὴ, ὥστε ἀμέσως με ἀφώπλισεν. Ἐφ' ὅσον τὴν συνήντων ἐπὶ τοσοῦτον τὸ μίσος μου πρὸς αὐτὴν ἐλάμβανε παθητικὸν χαρακτήρα, ἡ ἀπέχθειά μου καθίστατο ἀκίνδυνος. Ὁφείλον νὰ ἐκδικηθῶ, δὲν ἠδυνάμην ὁμως· κατὰ τι μοὶ ἔλεγεν ὅχι, ἡ ψυχὴ μου ἐπασχέ, ἐδοκίμαζον ὀδύνην ἀτελεύτητον. Ἐνόμιζον ὅτι ἡμὴν ἄνθρωπος, ὕβριστὴς τῆς μνήμης τοῦ πατρὸς μου, οὐ ἐφοδούμην τὸ φάσμα, τὴν ἄνωθεν κατάραν του.

Μίαν ἡμέραν τὴν σταματῶ ἀποτόμως καὶ τῇ λέγω:

— Δεσποίνης, εἰσθε ὁ ἀτιμωτότερος ἐχθρὸς μου, ὀφείλω νὰ ἐκδικηθῶ.

Ἔστη ἄναυδος. Δὲν ἤξευρεν ἡ ταλαίπωρος τί ν' ἀπαντήσῃ. Ἀλλ' ἐν βλέμμα πάλιν ἀγγελικόν, βλέμμα ἐκφραστικώτατον, ὅπου ἀπεικονίζοντο αἱ ἀρεταὶ ὁλοκλήρου κόσμου, ἐνόμισα ὅτι μοὶ ἀπήντησε ἀντὶ τῶν χειλέων της καὶ μοὶ εἶπε:

— Μὴ! θ' ἀμαρτήσης.

Ἐν ἄλλο συναισθημα μυστηριώδες τῆς συνειδήσεώς μου, μοὶ εἶπε — θὰ ἐγκληματίσῃς! Ἀλλ' ἡ ἐκδίκησις με ὤθειεῖς τὸ ἐγκλημα. Καὶ ἄγριος, πικρὰφορος, τῇ εἶπον ἐκ νέου:

— Αἱ ἀθλῖαι μοῖραι ἡμῶν μᾶς κατηράσθησαν· ἐξοφλοῦμεν τ' ἀμαρτήματα τῶν γονέων μας.

Ἐπεθύμησα ὁ ἀθλιὸς αὐτοστιγμὴ νὰ πραγματοποιήσω τὴν ὑστάτην ἐντολὴν τοῦ πατρὸς μου, φονεύων αὐτήν.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ ἐφέλλισεν ἔντρομος.

Δὲν ἐδοκίμασεν ἀπομακρυνθῆ, τὰ βλέμματα μου τὴν συνεκράτουν ἀκίνητον. Ἐντὸς μου ἐπάλαιον τὰ ἰσχυρότερα τῶν συναισθημάτων. Ἀτυχῶς ἡ ἐκδίκησις εἶχε νικήσει...

Τὴν ἐφόνευσα. Τίς δύναται ποτε νὰ παραδεχθῇ ὅτι διὰ τοῦ φόνου ἐκδικεῖται τις; Συνελήφθη καὶ κατεδικάσθη εἰς δεκαετὴ φυλάκισιν. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἔχω ἡττοχὸν τὴν συνείδησίν μου, ἀφοῦ εἶχον ἐκπληρώσει τὴν ὑστάτην τοῦ πατρὸς μου θέλησιν, τὸν κεντρίον ἐπασχον σφοδρότερον. Εἶχον μετανοήσει, διότι ἡγάπων, ἡγάπων τὴν Ἀρτεμισίαν! ἡγάπων τὴν νεκράν.

Καὶ λέγων τὰς λέξεις ταύτας ἔχυνε δάκρυα διάπυρα, ὧν ἡ εἰλικρινὴς ὑψίστη, δάκρυα πλήρη

μετανοίας, δάκρυα τὰ ὅποια ἂν ἔβλεπον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου θὰ ἔλαμπον ὡς ἀδάμαντες.

Ἐσφιγξά τὴν χεῖρα τοῦ καταδίκου καὶ ἐξήλθον τῆς φυλακῆς ἀποκομίζων θλιβερωτάτας ἐντυπώσεις.

II

Ἡ φύσις ἐγίλα, τὰ πάντα ἐμειδίω, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως αἱ καλλοναὶ καὶ τὰ θεσπέσια θέλητρα τῆς φύσεως ἐξηπλοῦντο ὠραία, υπερήφανα, χωρὶς διόλου νὰ τὰ τράσση ἢ κατῆφαι τοῦ κοιμητηρίου.

Ἐκεῖ εἰς νέος ρεμβώδης μὲ κεκυρτωμένον σῶμα, ὠχρός, μὲ ἄπειρον λύπην ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἐπλανῶτο τῇδε κάκεισε ὡσεὶ ζητῶν τι.

Πρὸ τάφου ἀπλοῦ, χωρὶς κιγκλίδας, χωρὶς μεγαλοπρεπῆ μάρμαρα καὶ πολυτελεῖς στεφάνους, χωρὶς πομπώδεις καὶ χρυσογράφους ἐπιγραφάς, ἀλλὰ μὲ ἓνα ξύλινον σταυρόν, ἐφ' οὗ ἀνεγίνωσκε τις:

Ἀρτεμισία δολοφονηθεῖσα
1840 — 1868.

Ἐκεῖ ἐσταμάτησεν ὁ υἱὸς ὁ ἐκδικήσας ἀδίκως τὸν πατέρα, ὁ ἀγαπήσας τὴν Ἀρτεμισίαν, ἀλλ' ὁ φονεὺς τῆς, ὁ κατὰδικος τῆς χθὲς.

Ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκείνου ἔχυσεν δάκρυα θερμὰ μετάνοιας καὶ τύψεως συνειδότος.

Ὁ τάφος τῆς, ὁ ὅσον ἀπλοῦς, ὅστις περιέκλεισε τὸ ἄψυχον σῶμα ἀγγελικῆς παρθένου, ἀγνώστου ἐν τῷ κόσμῳ, ἧς ἡ ψυχὴ ἦτο ἀπείρως ὠραία καὶ ἐνάρτεος, ἄβρα καὶ ἀγία, εἶχε δροσισθῇ μὲ τὰ δάκρυα τοῦ δολοφόνου καὶ λάτρου τῆς.

Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἐφύοντο μερικὰ ἀγριοῦλούδα ὡς τὸ στεφάνωμα τῆς εἰρωνείας τῆς μόρας καὶ τῆς ἀδικφορίας τῆς φύσεως, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου τάφου διεχέετο εὐωδία μεθυστικῆς ῥόδων καὶ ἄλλων ἀνθίων.

Ἀλλ' ἤδη ἡ ἱερὰ τῆς Ἀρτεμισίας γῆ ἐστολίζετο διὰ πρώτην φοράν μὲ ὀλίγα ῥόδα εὐώδη καὶ ὠραία ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δολοφόνου, ὅστις ψελίσας ὀλίγας λίξεις ἐξίλασμού, ἀπεσύρθη διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν τύρβην τοῦ κόσμου.

Ἐρ Γερεῦη.

Ἀχ. Β. Καλέδρας.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

Ἡ δέσποινα τοῦ ἐμειδίασε τὸ σιγηλόν, τὸ δολαστικὸν μειδίαμά της. Ἡ ὠραία γυνὴ εἶχε διάφορα μειδίαματα, τὰ ὅποια μετεχειρίζετο εὐχερῶς κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην καὶ κατὰ τὸ πολυκύμαντον στάδιόν της εὗρεν ἄξιας ἀνυπολογίστου ἐν ἑκαστον ἐξ αὐτῶν.

— Ἐνόμισα ὅτι δὲν ἤθελες πραγματικῶς ν' ἀφήσης τὴν ὑπηρεσίαν μου, Μάνσον. Κάποιος σὲ ἐτάραξε τὸ πνεῦμα. Σκοπεύω ν' αὐξήσω τὸν μισθόν σου ἀπὸ αὐρίον.

Ἡ μικρὰ ἀνεγκρίστητος πικρὰ μετὰ τῶν δύο τελευταίων λέξεων διέφυγε τὸν Μάνσον.

— Ἐὰν ἐσκέφθην, κυρία, — ἤρξατο.

— Ὁ κύριος Σαίντ Τζὼν διέτρεξε τελευταίως οἰκονομικὴν κρίσιν, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Σαίντ Τζὼν, ἀδιαφοροῦσα περὶ τῆς λυπηρᾶς διακοπῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὅποια ἤδη ἔληξεν. Ἡ μεθαύριον θὰ ἦναι ὅπως διάφορος. Οἱ ἔμποροι ὅσοι μὲ μετεχειρίσθησαν εὐγενῶς καὶ μετὰ σεβασμοῦ θὰ πληρωθῶσιν μέχρις ὀβολοῦ. Σὺ, Μάνσον, ὑπῆρξες τοιοῦτος, ὅποιον θὰ ἐπεθυμοῦμεν ὁ κύριός σου καὶ ἐγώ, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι δὲν θα ἔχῃς λόγους νὰ μετανοήσης διὰ τὴν ἀξιοθαύμαστον σου διαγωγὴν. Καὶ τώρα, ὑποθέτω, πραγματικῶς δὲν ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἐν τῇ οἰκίᾳ; Ἐν τούτοις εἶναι ψῦχος!

Ἐρρίγησε καὶ μετὰ δεῦτερον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀγλαοῦ προσώπου τοῦ Μάνσον, ἔκυψε πάλιν ἐπὶ τῆς ἐσθρυσμένης ἐστίας.

— Τολμῶ νὰ εἶπω, κυρία, ὅτι ἴσως θὰ εὕρισκα κάπου ὀλίγους ἄνθρωπους, εἶπεν οὗτος καὶ ἀπεσύρθη.

Μετά τινα λεπτὰ ἐπέστρεψε μετὰ πλουσίας ποσότητος ἀνθρώπων, διὰ τῶν ὁποίων παρήξε ζωτῆρον καὶ λάμπον πῦρ.

— Δὲν γνωρίζω τί ἰδιάζον ἔχει αὐτὴ ἡ γυναικί, ἀλλὰ μὲ παίζει λαμπρὰ εἰς τὰ δάκτυλά της, ἐψιθύρισε, ἐνῶ κατῆρχετο εἰς τὰ ὑπόγεια, ὅπου ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ὑπέφερε τῶν παθῶν τοῦ τάραχον ἀπὸ τὰς μεμψιμοιρίας τοῦ μαγειροῦ, ὅστις ἐπίσης δὲν ἐπληρόνετο.

Θὰ ἦναι καμμία μάγισσα ἐκ τῶν λευκῶν ἐκεῖ-

νων τὰς ὁποίας ἔκκλινον τὸν παλαιὸν καιρόν! Ἐκεῖνα τὰ μάτια της! ὅταν μὲ βλέπει ὡς μὲ ἔβλεπε πρὸ ὀλίγου, αἰσθάνομαι κάτι τι... δὲν ξεύρω τί παθαίνω.

Ὅχι πολὺ σφαλερῶς ἐξηγήσεις ἴσως, ἀλλ' ὁ γνωρίζων τὴν δύναμιν τῆς Ἰουδένας εὐκόλως ἐννοεῖ αὐτήν.

Ἡ κυρία Σαίντ Τζὼν ἐπλησίησεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ σύρουσα τὰ ἐκ μετὰξης καὶ τριχάπτων παραπετάσματα, ἔρριψε βλέμμα ἐν τῇ βαθείᾳ νυκτί.

— Βροχὴ μετὰ χιόνος καὶ ὀμίχλης! Οὐδὲν τὸ ἐλκυστικόν ἀλλὰ βίβαια περιμένομεν τοιούτους καιροὺς κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ἰανουαρίου. Πόσον ἀργεῖ! Καὶ γνωρίζει τὴν ἀνυπομονησίαν μου.

Ἐκράτησε διὰ μιᾶς τὴν ἀνκνοήν της καὶ συνεκέντρωσε πᾶσας τὰς δυνάμεις της εἰς τὴν ἀκοήν.

Αὐτὴ ἢ τρεῖς μικροὶ ἐφημεριδοπῶλαι κατῆρχοντο τὴν ὁδὸν ἀμιλλώμενοι τίς θὰ ἐκράνυζε δυνατώτερα.

Δὲν ἐπρόκειτο περὶ νέων τοῦ πολέμου, οὔτε περὶ φήμης ἀλλοτρίης τινος τοῦ ὑπουργείου.

— Αὐτοκτονία πολίτου! ἐκράνυγαν εἰς βαναύσως.

— Γνωστὸς εὐγενὴς πολίτης αὐτοκτονεῖ! Αὐτοκτονία! Φοβεραὶ ἀποκαλύψεις! Αὐτοκτονία!

Ἡ Ἰουδένα Σαίντ Τζὼν ὤρμησε πρὸς τὸν ἡλεκτρικὸν κώδωνα. Ἦτο ὠχροτάτη, καὶ τὰ ἐρυθρὰ χεῖλη της ἐσχημάτιζον λεπτὴν πτυχίν.

— Τὸ ἐσπερινὸν φύλλον ἀμέσως, Μάνσον! Ὑπάρχουσι νέα ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου!

Ἐντὸς πέντε λεπτῶν τὸ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πωλούμενον ἔκτακτον παράρτημα εὕρισκετο εἰς τὰς χεῖράς της.

Ἀνέτρεξεν εὐθὺς εἰς τὴν ἐρυθρόλευκον σελίδα. Ἐκεῖ πρὸ τῶν ὁμμάτων ὑπῆρχεν ἡ τρομερὰ λέξις «Αὐτοκτονία!»

Ἀνέγνωσε τὴν παράγραφον χωρὶς νὰ ὠχράσῃ, ὀλίγον ὁμως κατ' ὀλίγον τὸ πρόσωπόν της ἐσκληρύνθη καὶ θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι μετεβλήθη εἰς μαρμαρίνον ἀγαλμα.

Ἡ γῆρὸν καὶ ἐπιτακτικὸν κροῦσμα ἀντήχησεν εἰς τὴν ἐξώθυραν

Ἡ Ἰουδένα ἠγέρθη, ἔθεσε τὸ ἐσπερινὸν φύλλον

ὑπὸ τὰ μαλακὰ προσκεφάλια, καὶ περιέμενε.

— «Ὁ ὑψηλότατος πρίγκιψ Ζαμπάτωρ!» ἀνήγγειλεν ὁ Μάνσον μὲ τὸ καλλίτερον ὄφος του.

Ὑψηλὸς καὶ κομψὸς κύριος πλησιάζων τὸ ζενοῦ τοῦ βίου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Κλίνων μὲ εὐγενῆ ἢ καὶ ὑπερβολικὴν χάριν, ἐφίλησε τὴν λεπτὴν χεῖρα τῆς Ἰουδένας προσφερθεῖσαν αὐτῷ.

Οἱ ἄχανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξήτασαν τὴν ψυχρὰν καὶ ἀναιδῆ τοῦ ἐπισκέπτου μορφήν, ἡ ὅποια οὐδὲν ἐξέφραζεν.

Εἶχεν ἄρα γὰρ καὶ αὐτὸς ἀκούσει τὴν φωνὴν τῶν ἐφημεριδοπῶλων; Εἶχεν ἄρα γὰρ ἐπίσης ἀγοράσει τὸ ἔκτακτον παράρτημα;

Στιγμιαία ἐξέτασις τῶν σκαφειρίων ὀφθαλμῶν ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ ἐναντίου. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, τὸν ὅποιον ἐροῦντο ὑπὲρ πάντα ἄλλον, ἡ γνῶσις εἰσέτι τὸ μέλαν νέφος τῆς ἀτιμίας τὸ ἐπ' αὐτὴν κρεμάμενον.

Περιεβλήθη τὸ γλυκύτερον τῶν μειδιαμάτων της καὶ δεικνύουσα αὐτῷ χαμηλὸν θρανίον παρὰ τὸ ἀνέκλιντρον, ἔλαβε τὴν πρώτην θέσιν της ἐπὶ τῶν ζωηροχρῶν προσκεφαλαίων.

II

«Γνωρίζω τὸ μυστικόν σου».

Παρ' ὅλην τὴν συνήθη περικαλλῆ ἱρασμιότητά της, ἡ Ἰουδένα σπανίως τέως εἶχε φανῇ ὠραιότερα ἢ τὴν στιγμὴν ταύτην.

Αἱ σκιρτώσαι φλόγες ἐθέρμαινον αὐτὴν καθ' ὅλον τὸ σῶμα, καὶ ἡ ἀπαλὴ κυρτότης τῶν ἁδρῶν της παρεῖων εἶχε ὑπερυθριάσει.

Ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν ἡ Ἰουδένα ἐφάνετο μόλις εἰκοσαέτις, μολοντί εἶχεν ἐορτάσει τὴν εικοστήν ἑκτην γενέθλιον.

Ὁ πρίγκιψ ἔκλινεν καὶ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς ἀργυροῦν κάλαθον πλήρη σπανιωτῶν ἀνθίων, ὧν ἡ βρεχὶς ὀσμὴ ἐπλήρωσε τὸν θάλαμον.

— Ἄνθη εἰς τὸ ἄνθος, ὠραία μου! εἶπε κατὰ τρώγων αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ούτως ή άψίκτορος χρυσάλις, άφοϋ κορεσθή τής ευωδίας του ρόδου, όπερ τήν έλίκνισεν επί πολϋ είς τās δροσώδεις άγκάλας του, άφίπταται μακράν και διά τής παλυπράγμονος πτήσεώς της προσθίγει πρὸς δοκιμήν τὸ δυσώδες άπήγανον και τήν κονισαλέιν των δρόμων έλξίνην.

‘Αλλ’ ως έκείνη, έγκαταλείπουσα τὸν άνθηρόν του ρόδου της κύλπον, τὸ μόνον φυσικόν και ποιητικὸν περιβάλλον της, και προστριβομένη είς τὰ ρυπαρά χόρτα της άγυιάς, χάνει τήν χρυσήν των πτερών της πκιπάλην, ήτις μόνη άποτελεί τήν άβρὴν και στίλβουσιν καλλονήν αὐτῆς, οὕτω και ή χρυσάλις γυνή ευθύς ως φαντασιοπλήκτως άνταλλάξῃ τὸ δροσώδες και άνθηρόν του οίκου της μέλαθρον άντι τής βορβορώδους τύρβης των άγυιῶν, χάνει ευθύς τήν χρυσήν των πτερών της πκιπάλην, τὸ φυσικόν αὐτῆς κάλλος και τήν ποίησιν τής γυναικείας αὐτῆς ύποστάσεως, χάνει ευθύς τήν άβρότητα και τήν αἴγλην, τήν δρόσον και τήν μαγείαν, τὸ μεγαλείον, και τήν άγνότητά.

Παρχπονείσθε ότι θέλομεν τήν γυναικῆ εντός του οίκου. Τί λοιπόν θέλετε σεις; Θέλετε, κλείουσαι άντι ὡμῶν τὸν στιβαρόν άνδρα εντός του οίκου, ως αἱ άρχαίαι Αἰγύπτιαι, και παραδίδουσαι είς χείρας αὐτοῦ τὸ σάκρωθρον, τήν χύτρην, τήν βελόνην και τὸ λίκνον του βρέφους σας, ν’ άχθοφορήσῃτε επί των νώτων σας σεις τὸ βαρὺ τῆς βιοπάλης φορτίον; ‘Εμπρός, ώραιαί μου! άποδύθητε τήν αἰδήμονα έσθήτα, ήτις κρύπτει μὲν τās κνήμας σας, άλλ’ ὡμως και πρακτικῶς και οικονομικῶς είναι ήκιστα άρμοδιά διά τήν κόνιν και τὸν πηλὸν των τριῶδων και ένδύθητε . . . τήν άρχαίαν *φαινομηρίδα* χάριν του πρακτικοῦ ὡμῶν έπαγγέλματος. Κόψατε τήν καλλιπλόκαμον κόμην σας, ήτις θερμκίνει πολϋ τήν—φυσικῶς θερμκίν—κεφαλήν σας, λάβετε ράβδον είς τās χείρας και υπάγετε είς τὰ δημόσια έργα σας. ‘Υπάγετε είς τήν τράπεζαν του άνκτομείου, εν’ άκούσητε τὰ σκώμματα των συμφοιτητῶν σας ή νά γείνητε τὸ σκανδαλώδες *αντικείμενον* *ερίδων και μογαμαχῶν* *μεταξὺ αὐτῶν* . . . ‘Υπάγετε είς τὰ καταστήματα ή είς τὰ τηλεγραφεία και ταχυδρομεία, εν’ άκούσητε τοὺς άστεισμούς και τās εύχρεσκείας των πελατῶν σας, υπάγετε, τέλος, είς τὰ

έργαστάσια, εν’ άπολέσητε πᾶν ίχνος αἰδοῦς και άγνότητος εν τῇ ήκιστα ήγγυημένη συναναστροφῇ μετὰ του άξέστου ὄχλου των άρρένων συναδέλφων σας.

‘Αλλά σᾶς βλέπω μειδιῶσας εἰρωνικῶς.

— Εἶναι άνάγκη, λέγετε, νά ένδύθωμεν φαινομηρίδας δι’ ὅλα ταῦτα, ὥστε προσλαμβάνουσαι άνδρώδη τύπον νά καταστῶμεν αντικείμενα σκαμμάτων είς τοὺς άρρενας συναδέλφους μας;

— ‘Α! ναί! έλησμόνησα. ‘Ελησμόνησα ότι πολλαί ίατροί φοιτῶσιν είς τὰ εν Εὐρώπῃ πανεπιστήμια μετ’ έκτάκτου περι τήν περιβολήν κομψοπρεπείας, ότι πολλαί δικηγόροι άγορεύουσιν *έξῶμοι* (1). ‘Εμπρός λοιπόν πάλιν, κυρίαί μου! Φορέσατε τὰ κομψότερα και φιλαρεσκώτερα ένδύματά σας, τὰ άριστοτεχνήματα των ραπτριῶν σας, τοὺς μάλλον καταφόρτους από άνθη και ταινίας πῆλους σας και τὰ ευώδη σας χειρόκτια, λάβετε άνά χείρας τὰ άβρά σας ριπίδια και πᾶνοπλοι οὕτω δι’ ὅλων τούτων των *γυναικείων* σας *ὀπλων*, *εξέλθετε* είς τὸν άγῶνα τῆς βιοπάλης και κατατροπώσατε τὸν αὐθαίρετον άνδρα, ὅστις τολμᾷ νά τον άμφισβητῇ πρὸς ὡμᾶς. ‘Ω! άλλ’ οὕτως έστολισμέναι και πᾶνοπλοι, ώραιαί μου ‘Αμκζόνες,—έπιτρέψατί μοι νά σᾶς εἶπω ότι ὁ άγών, είς ὃν *εξέρχεσθε* *δέν μοι φαίνεται* ή κατάκτησις *έπαγγελματικοῦ* *έδάφους*, άλλᾶ . . . *καρδιῶν* . . ., ότι ὁ σκοπὸς τῆς θριαμβικῆς ταύτης *παρελάσεως* σας οὐδόλως είναι πρακτικός, άλλᾶ τούναντίον *ειδυλῖακός* ή κάλλιον εἰπεῖν . . . *καμειδυλῖακός*.

Τούτο σκέπτονται και λέγουσι μετ’ έμοῦ ὅλοι οἱ άχθοφόροι, μεθ’ ὧν καθ’ ὃδὸν ήκιστα άβρώς θά συνωθηθῇτε, ὅλοι οἱ άργόβιοι λένοντες τῆς πλατείας, οἵτινες θά σᾶς τιμῆσωσι δι’ ίπποτικῶν χαιρετισμῶν και μειδιμαχίων εύαρεσκείας, ὅλοι οἱ τίμιοι οικογενειάρχαι, οἵτινες δικαίως θά σᾶς κλείσωσι τās θύρας των οἰκῶν των, ὅλοι, τέλος, οἱ σοφοί και βιβύφρονες κοινωνιολόγοι, οἵτινες μετ’ οἴκτου και ὀδύνης διά τās τύχας τῆς κοινωνίας θ’ άποστρέψωσι τὸ βλέμμα των άφ’ ὡμῶν!

Ταῦτα θά διαδοματισθῶσιν εν τῇ ὁδῷ ενῷ οἴκος ἡμῶν, τὸ εύλογητὸν τῆς *έστίας* μέλαθρον, ὃ γαλήνιος *λειμών* τῆς *οἰκογενειακῆς* σας *εύδαιμονίας*

είς χείρας μισθωτῶν θά μαραίνηται και θά καταρρέῃ, ενῷ τὸ μεγαλείτερον ὡμῶν τέκνον θά ύφίσταται μυρίους σωματικούς και ήθικούς κινδύνους είς χείρας διεφθαρμένης *εύρωπαϊκῆς* *διδασκαλίας*, καθάρματος των Περσιῶν ή του Λονδίνου μενούσης *ανεπιβλέπτου* τὸ δὲ μικρότερον βρέφος σας θά πίπτῃ εκ του λίκνου ή του παρθύρου ή θ’ άποθνήσκῃ *εξ άσιτίας* είς τās *άσυνειδήτους* και *άνηλεῖς* χείρας *μεγαίρας* τροφού.

‘Αρκούσι σήμερον τὰ άρνητικά ταῦτα. Εἰς δὲ τὸ προσεχές ἡμῶν *άρθρον* θά πραγματευθῶμεν *θετικῶς* τὸ κατὰ τήν *άσθενῆ* ἡμῶν γνώμην ὅριον μετὰξὺ *παλαιῶς* και *νέας* *γυναικός*, ὅπερ *έπιθυμοῦμεν* *ὡς* *εύκτατον-ήθικόν* *σταθμὸν* διά τήν *έλληνίδα* του μέλλοντος.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΤΟ ΛΕΥΚΑΝΘΕΜΟΝ (Διήγημα πρωτότυπον)

Οἱ τύποι του άγνισμού είχαν τελεσθῇ. Τὰ θύματα ήσπαιρον *αιματόφυρτα* πρὸ του βωμοῦ. Γερραίος *ιερεὺς* *ύπεδαύλιζε* τὸ πῦρ του θυσιαστηρίου, οἱ δὲ *χρησιμοφόροι* *δαφνηστεφείς* *έστησαν* *έτοιμοι* πρὸς *άποδοχὴν* του *θεοπροπίου*.

‘Ηρχοντο μακρόθεν *άπεσταλμένοι* *άγνώστου* *ήγεμόνος*, εν τῇ *έξωτικῇ* του *ὀποίου* *χώρῃ* ή *φῆμη* των *Δελρῶν* είχαν *άπηγῆσει* από των *νεφελοσκεπῶν* *κορυφῶν* *άπροσπελάστων* *ὀρέων* και από του *βάθους* του *πολυκυμάντου* και *βαθυρροῦ* *‘Ωκεανού*.

‘Οποῖα *σεμνότης*, ὁποῖα *συνχίσθησις* τῆς *σημασίας* τῆς *μεγάλης* *αὐτῶν* *άποστολῆς* *έχαρκατήριζε* τοὺς *βραδάρους* *εκείνους*, οὓς ή *εὐσέβεια* *άφῆρπασεν* από τῆς *σκοτεινῆς* *άχλῦος* τῆς *πατρίου* *άγριότητος* *ένα* *μετὰφέρῃ* *ἐκεῖ*, εν τῷ *κέντρῳ* τῆς *‘Ελλάδος*, εν τῇ *πατρίδι* του *καλοῦ* και των *θεῶν*! . . .

‘Ήσαν *ἐκεῖ* *συνηγμένοι* πολλοὶ *‘Ελληνες* *προσδραμόντες* *άλλοι* *μὲν* *εκ* *περιεργείας* και *άλλοι* *εκ* *καθήκοντος* *έπιβαλλομένου* *υπὸ* των *τύπων*. ‘Εκ πρώτης ὀψεως *διέκρινέ* *τις* *τοὺς* *φεικινήτους* και *φιλοπράγμονας* *‘Αθηναίους* από των *άξιοπρεπῶν* *τέκνων* τῆς *άριστοκρατικῆς* *Λακεδαιμόνος*. ‘Αμφοτέρα δὲ τὰ *φύλα* *άπειθαρχῶν* *κατ’* *ιδίαν* *άντληψιν* *τὴν* *μεγάλην* *εὐλάβειαν* των *ξένων*.

— ‘Ιδοὺ *τύποι* *εὐσεβείας* *διὰ* *τὸν* *Κάστορα*, *εἰσιθῶριτεν* *άκριτόμυθός* *τις* *‘Αθηναίος*.

‘Ο οὕτως *όνυμασθείς* *έστράφη* *ήσύχως* και *προσέθηκεν* :

— ‘Αλλά και *δικακρίσεως* . . .

— *Λακωνίζεις*, φίλον *ήτορ*! *Και* *από* *πότε*, *παπαρχαλῶ*;

— ‘Αλήθεια . . . *έλεγέ* *τις* *περιτιέρω*, *αὐτοὶ* *οἱ* *βάρβαροι* *τὰ* *έκλαμβάνουν* *ὅλα* *σοδάρως* . . . *αν* *και* *δέν* *διασκελίζει* *τις* *λαγκάδια* *και* *βουνά* *διά* *τὸ* *τίποτε*.

— *Πᾶ* *εἶπεν* *έτερός* *τις*, *άπλῃ* *περιέγεια* *ή* *διοτροπία* *ήγεμόνος* . . .

— *Παρχτηρήσατε* *πόσον* *έστησαν* *ταπεινοί*.

— *Οἱ* *βάρβαροι* *είναι* *φύσει* *δειλοί*.

— *Δειλοί*! *άνεφώνησεν* *έλαϊόλουτος* *μειράξ* *ιδῶν* *ὅτι* *προσελκύετε* *πολλῶν* *τὰ* *βλέμματτα*, *προσέθηκεν* *χαμηλῇ* *τῇ* *φωνῇ*:

— *‘Ανθρωποὶ* *κατακλινόμενοι* *μετὰ* *των* *τίγρειων* *δέν* *πρέπει* *νά* *ήναι* *και* *τόσον* *δειλοί* . .

— *Και* *νομίζεις*, ὦ *‘γαθέ*, *ὅτι* *αἱ* *‘Ελληνίδες* *μας* *είναι* *ήμερώτεροι* *των* *τίγρειων*;

— *Σιγῇ*! *ήκούσθη* *ἐπὶ* *τίλους*; *‘Η* *Πυθία*! . .

‘Οντως *λευγεῖμων*, *εύκαμπτος*, *ξανθή* και *έλαφρῶς* *ὡχρὰ* ή *νεκρὰ* *ίερεια* *έκαθέσθη* *ἐπὶ* *του* *ὄλμου*.

Τὴν *νεκρικὴν* *σιγὴν*, ήτις *διήρκεσεν* *ἐπὶ* *τινας* *στιγμάς* *διεδέχθη* *αὐθις* *αὔρα* *έλαφροῦ* *ψιθύρου*.

‘Ήσαν *τὰ* *σχόλια* *τῆς* *νεολαίας*.

‘Η *φοιβάς* *ρέμβωδης* και *ὡσεὶ* *έξηντημένη* *εκ* *τῆς* *τυπικῆς* *δικίτης* *της* *και* *προπαρχακούς*, *ήπλωσε* *βαθὺ* *βλέμμα* *ἐπὶ* *των* *χρησιμοφόρων*.

‘Ο ‘Αργέστης *ήτο* *οἶός* *ήγεμόνος* *‘Ασιανού* *έλθων* *εις* *Δελφούς* *τῇ* *δικταγῇ* *του* *πατρός* *μη* *δυνηθέντος* *ν’* *άντιστῇ* *εις* *τὸν* *πειρασμὸν* *τῆς* *πολυτελείας* *του* *νά* *έρωτήσῃ* *τὸ* *μάντειον* *περι* *τῆς* *τύχης* *του* *οἴκου*. ‘Υψηλὸς *τὸ* *άνάστημα* *και* *κεκτημένος* *άνεπτυγμένην* *σωματικὴν* *ρώμην* *και* *εύκαμπτήν*, *έλαφρῶς* *μελέγχερος*, *είχε* *πρόσωπον* *πρῶν*, *άλλ’* *ὀπισθεν* *τῆς* *ήρεμίας* *εκείνης* *διεωρᾶτο* *εκ* *πρώτης* *ὀψεως* *μεγάλη* *δύναμις* *τῆς* *ψυχῆς*, *χαρκατῆρ* *χαλύβδινος* *εκ* *διαμέτρου* *αντικείμενος* *πρὸς* *τὰ* *λεπτά* *ἐκεῖνα* *χαρακτηριστικά* *τῆς* *μορφῆς*, *άτινα* *υπὸ* *τοὺς* *μέλανας* *αὐτοῦ* *βοστρύχους* *προσέδιδον*

τῷ κτήτορι τὴν ἀπλότητα παιδός, οὗ οἱ μέλινες ὀφθαλμοὶ προσηλοῦνται ἐκχαμβοὶ ἐφ' ἐκάστου ὁρωμένου νεωστὶ ἀντικειμένου.

Ἡ τελετὴ ἤγγιζεν εἰς τὸ ἐπιβλητικὸν αὐτῆς σημειον. Ἡ Πυθία μετ' ὀλίγον θὰ μετέπιπτεν εἰς τὸν μυστηριώδη ὕπνον τῆς ἐκστάσεως ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὑπὸ τὸν τρίποδα ἀναδιδομένων ἀναθυμιάσεων καὶ τοῦ νερκωτικοῦ τῆς ἱεῖρας δάφνης χυμοῦ...

Ὁ Ἀργέστης τὴν παρετῆρει μηδ' ὧλας συναίσθανόμενος ὅτι ἀπὸ τῆς εἰσόδου αὐτῆς δὲν εἶχεν ἀποσπάσει τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς σκιώδους ἐκείνης μορφῆς, ἥτις ἐκρυπτε θέλγον τι καὶ ξένον γόητρον.

Ἐκείνη ἤσθλην τὸ βῆρος τοῦ βλέμματός του, ὁ δὲ λαὸς ἤρξατο νὰ παρκατηρῇ ὅτι ἡ ἐκστασις ἐδράδυνε νὰ ἐπέλθῃ...

Ἡ ἱέρεια ἡγωνία. Οἱ γόητες τοῦ ξένου ὀρθαλμοὶ καθήλουν ἐπιμύονως τὴν φαντασίαν αὐτῆς ἐν τῇ ὕλῃ... Ἰσως δὲ ἐν τῇ κατ' ἐκτὸς ἀτμοσφαιρᾷ τοῦ ἰδανικοῦ διὰ πρώτην ἡδὴ φοράν...

Ἐν τούτοις ἀντὶ πάσης θυσίας ὥφειλε νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ νάρκη ἐκείνη τοῦ λογικοῦ. Ἀλλ' ἦτο τοῦτο δυνάτὸν ἐφ' ὅσον ὁ ξένος ἐκείνος ἐξήσκει ἐπ' αὐτῆς τὴν ἀκαταμάχητον ἐπιρροὴν τοῦ δεσποζόντος αὐτοῦ βλέμματος; Ἐκ τῶν δυνάμεων ἰσχύει ἡ μεγαλειότης; οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἀργέστου νικηφόροι ἀντεπάλαιον πρὸς τὰ στοιχεῖα τῆς ὑπὸ τοῦ τρίποδα καταβύθρας...

Ὡ! ἐν ἐπὶ στιγμὴν ἀπέσυρεν ἐκείνος τὸ μελανὸν πῦρ τῶν βλεμμάτων του...

Ἐστράφη πρὸς αὐτόν... Καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἦτο βλέμμα οἴκου καὶ ἰκεσίας. Ἐκείνος δὲ ἐδάκρυτ' ἐν ὑφιστάμενος τὴν μέθην, ἣν τὸ θεῖον αὐτῆς κάλλος ἀπέπνευε...

Ἐταράχθη τότε ἐκείνη. Ρίγος διέτρεξεν ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον αὐτῆς σῶμα καὶ καταβαλοῦσα ὑπεράνθρωπον προσπᾶθειαν ἀπετίναξε τὸ γόητρον ἀνέκλινε βεβιασμένως τὴν κεφαλὴν, ἡμιέκλεισε τοὺς γαλανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς καὶ ἀπὸ τοῦ τρίποδος ἀπήλυσαν τὰ ἐξῆς ἔπη:

Θνητέ, ἡ βασιλεία σου ἀρκούντως σ' ἐξαρκεῖ.

Πρὸς τί ζῆλεύεις, μάταιε, τὸ βέλος τῶν ἀνέμων;

Ἐνθα ἐτάχθης ἔμμεγε καὶ συλλογίζου τρέμων

Ὅτι προσκόπτε' ἡ φύσις σου πάντοτε τῇ σαρκί.

Οἱ παριστάμενοι ἐκχαμβοὶ ἤκουον τὴν Πυθίαν μὴ προφέρουσαν ἀσυνάρτητα κατὰ πρῶτον ἡδὴ.

Β'

Εἶναι νύξ. Ἡ σελήνη πρὸ μικροῦ περιεβλήθη νεφελώδη πέπλον, ἡ δὲ σκοτία ἐπέχεε σιγηλῶς τὸ ἡδονικὸν αὐτῆς βάλαμον ἐπὶ τῆς ὕπνω-τούσης φύσεως. Ἐν τούτοις ἐν τῷ βάθει τῆς νυκτὸς φαίνεται ἄνθρωπος τις περιπλανώμενος ἐν τοῖς ἀμφιβόλοις διχδρομοῖς τοῦ πολυδαίδαλου σκοτούς. Μήτι εἶναι θεράπων τις τῶν ἀπαισίων νυκτερινῶν θεοτήτων; ἢ ἀμέριμνός τις ὑπότροφος τῆς συντηρητικῆς Ἐκάτης; — Ὅχι, εἶναι ὁ Ἀργέστης, ὁ περιπαθὴς ἐραστής, ὃν διώκει ὁ ὕπνος πρὸς τὸ οἶκημα τῆς λατρευτῆς του... Γνωρίζει ἄρα τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματός του; Γνωρίζει τοὺς δρους, ὅφ' οὓς δικαιοῦται ἡ Πυθία;

Οὕτως ἢ ἄλλως ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος βαίνει ἀσφαλῶς ἀψήφῳ τὰ περὶ ἑαυτὸν καὶ παρχμερίζων τὰς πυχλὰς πτυχὰς τοῦ νυκτερινοῦ πέπλου.

Αἶφνης ἔστη ἀποτόμως ἐνώπιον συνένδρου τόπου... Ὅπισθεν τῶν δένδρων ἐκείνων ὤκει τὸ ὄνειρόν του, ὁ ἀστὴρ του...

Τίς δὲν κατελήφθη ὑπὸ ἐνδοιασμοῦ, ὅτε εἶδεν ἑαυτὸν ἐνώπιον τοῦ ποθομένου; Τίς αἰσθάνθης τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ μεγαλειτέρου τῶν πύθων του καὶ μετ' αὐτοῦ τῆς μάλλον ἀπιθάνου τῶν ἐλπίδων του δὲν ἔστη πρὸ αὐτῶν ἀμφιβάλλων καὶ τρέμων μὴ εἶναι παίγνιον εἰρωνείας τοῦ δαυμονίου, διότι ἤλπιζε μὲν, οὐδέποτε ὁμως ἐπίστευεν εἰς τὴν πιθανότητα;

Οὕτως ὁ ἀτρόμητος ἐκ φύσεως ἀντίπαλος τῶν θηρίων, ὁ τοσαύτην τρέφων πεποιθήσιν εἰς τὸν ἀγαθὸν αὐτοῦ ἀστὴρα, ἔστη τρέμων, διστάζων, ἀτολμος πρὸ τῶν ὀλίγων βημάτων, ἅτινα θὰ ἔφερον αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ σφοδροτέρου τῶν πόθων του...

Γ'

Ἡ Λευκάνθη ἡγρύπνει. Μόνη ἐντὸς μικροῦ θαλάμου κατημένη, πρὸς τὴν θυρίδα ἔχουσα ἐστραμμένα τὰ νῶτα, ἐθεώρει ἐταστικῶς τὴν ἐλαστικὴν φλόγα τῆς καυμένης δαδός.

Τί διανοεῖτο ἡ ἱέρεια; Ποιοὶ στοχασμοὶ ἐκράτουν ἐν ἐγρηγόρει τὴν εἰς τὸν Θεὸν δωρήσασαν τὴν παρθενίαν αὐτῆς Πυθίαν; — Οὐδ' ἐκείνη ἐτόλμα ν' ἀποφκνῇ: Μὲ τὸ ὄμμα ἀνησυχολημένον ἐν τῇ θέᾳ τῆς φλογός, μὲ τὴν φαντασίαν

κενὴν καὶ ἀορίστως ἱπταμένην περὶ τὴν πληθὺν ἀσημάτων ἰδεῶν, ὕφιστατο τὸ μέθυ τοῦ ἐν κλωβῷ γεννηθέντος πτηνοῦ, εἰς ὃ ἡ τύχη ἠνέφεε τὴν θύραν, τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν δίνην τοῦ ἀγνώστου καὶ τοῦ ἀπείρου.

Πολλάκις καὶ μετὰ τινος στενοχωρίας ἀνεμνήσθη τῆς πρωϊνῆς τελετῆς. Κατὰ δὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀσυναίσθητως ἦτο κατελημμένη ὑπὸ σειρᾶς σκέψεων ἀποβλεπουσῶν πρὸς αὐτὴν ὡς ἀπομακρυσμένον τι καὶ ἀδιόρατον σημειον.

— Ἀντελήφθη ἄρα γε τὸν χρησμὸν; διανοεῖτο. Κατόπιν δὲ κατελαμβάνετο ὑπὸ τρόμου ἀναλογιζομένη τὸ θάρρος, μεθ' οὗ εἶχε διεξαγάγει τὸ καθήκον τῶν πρώτων...

— Πρέπει νὰ ἐννοήσῃ καὶ ν' ἀπέλθῃ, ἐσκέπτετο, ὥσει ἀπαντῶσα εἰς μυχίους στοχασμοὺς καὶ καταστέλλουσα πλήμμυραν σκέψεων ἀγνώστων εἰς αὐτὴν μέχρι τοῦδε καὶ... ἀπώθει βεβιασμένως τὴν εἰκόνα τῆς τελετῆς, ἥτις μετὰ τινος ἀντιφάσεως ἐνέδιδεν ἐπὶ τέλους καὶ ἀποσυνετίθετο... Τελευταία ἐξηφανίζετο ἐν τῇ σκιᾷ ἡ μορφή τοῦ Ἀργέστου... διὰ μυριοστὴν ἰσως φοράν...

— Ὅφειλε ν' ἀπέλθῃ, ἐπεὶ πεν αὖθις μετ' ἀποφάσεως ἡ παρθένος, ἐκδιζέουσα μετὰ τινος ὑπολινθάνοντος στεναγμοῦ τὸ ὑποφῶσκον ὄνειρον καὶ δοκιμάζουσα ν' ἐξαναγκάσῃ ἐκυτὴν εἰς τὴν πρὸς τὸ καθήκον ἀφοσίωσιν. Εἶτα δὲ ὑποκειμένη εἰς τὸ ἀκαταμάχητον ἐκείνο αἶσθημα, ὅπερ ἡ φύσις ἔθηκεν ὡς ἐχέγγυον μεταξὺ τῆς ὕλης καὶ τοῦ πνεύματος, ἐσκέφθη κατὰ πρῶτον ἡδὴ:

— Γνωρίζει, ἄρα γε, ὅτι εἶμαι προσωρισμένη δι' ἰσθμίου παρθενίας; Ἀληθῶς δὲν ἐπίστευον ὅτι εἶμαι ἱκανὴ νὰ ἐμπνεύσω αἰσθήματα ἀλλότρια τοῦ σεβασμοῦ, ὃν ἀπαιτεῖ τὸ ἐπάγγελμά μου...

Τὴν δὲ σκέψιν ταύτην, ὑπαγορευθεῖσαν ὑπὸ τῆς δεισιδαιμονίας, ἠκολούθησε ψυχικὴ ταρχή, μεθ' ἣν τὸ πνεῦμα τῆς κόρης περιέπεσιν ἀποκαμὸν εἰς πλήρη χαύνωσιν.

Αἶφνης ὁμως ἀνεσκήρτησεν. Ἦκουσεν ὑπόκωφον τριγμόν. Τρομερὰ ὑπνόνια ὑπείσδυσεν ἐν τῇ ἐξαντληθείσῃ φαντασίᾳ τῆς ματαίας δ' ἀπέβη πᾶσα προσπάθεια τοῦ ν' ἀποδιώξῃ τὸν δεσμὸν ἐ-

κείνον τῆς ὄνειροπολήσεως καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ καθήκοντος.

Ἐν τούτοις ὁ θόρυβος ἔξω κατέστη καταφανερός. Προφανῶς ἐπλησίαζέ τις. Ἐν τοσοῦτῳ ἐκείνη ἔμενεν ἐκεῖ ὥσει κατηλωθείσα. Ἐως οὐδὲ δυνηθῇ νὰ περισυναγάγῃ τὸ θάρρος αὐτῆς, ἄνθρωπός τις ἀνεφάνη παρὰ τὴν θυρίδα.

Ἦτο ἐκείνος, ἄρρωνος, θεωρῶν αὐτὴν ἐνθους, πλήρης λατρείας... Ἐκείνη δὲ τεθυρωμένη, ἀτημέλητος ἐντὸς τοῦ μικροῦ θαλάμου, ἀπετέλει ὑπερκόσμιον πρότυπον ζωγράφου, θέλοντος νὰ παραστήσῃ τὴν ἐκπεπληγμένην αἰδῶ.

Συνήλωσε τὰς χεῖρας ὁ Ἀργέστης καὶ ἀτενίζων αὐτὴν πάντοτε μετὰ δακρύοντος βλέμματος ἐτόλμησε νὰ προσφέρῃ:

— Σὲ ἀγαπῶ!...

Ἡ φωνὴ ἐκείνη τὴν ἐνεψύχωσεν. Ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ἐπάσχε. Δὲν τὸν διεῖπον ἄγρια ἐνστικτα. Ὅθεν ν' ὁμιλήσῃ λογικῶς ἐδοκίμασεν.

— Ξένε, εἶπε τρέμουσα, λησμονεῖς ποὺ εὐρίσκεσαι, ἀγνοεῖς τί ποθεῖς...

— Σὲ ἀγαπῶ ἀπῆντησεν ἐκείνος.

— Πόσον ἄρρων εἶσαι!... Ἀλλ' ἀγνοεῖς λοιπὸν σύ, ὁ διασκελίσας τὸ πέλαγος καὶ ὑπερβάς, ὑψικάρην ὄρη μετὰ μόνου τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τοῦ προσκνημάτος τῶν Δελφῶν, ὅτι αἱ ἱέρειαι τοῦ Ἐκκεύλου εἶναι παρθένοι; Ξένε, δὲν εἶμαι κοινόν τι ὃν ἀνῆκα εἰς φοβερόν καθήκον, ἐὰν δὲ καταπατήσω αὐτὸ καταστρέψω θεῖα συμφέροντα!...

Ἐν τούτοις ἡ φωνὴ αὐτῆς ἦτο ἱκετευτικὴ, πρᾶξα καὶ ἀπελπίς...

— Ὡ! τὸ γινώριζω, ἀπῆντησεν ἐκείνος. Οὐδὲν σὲ συνδέει μετὰ τῶν θνητῶν ἐκτὸς τῆς ψυχρᾶς καὶ ἀπνθρώπου λογικῆς. Ὡ κόρη, σὲ ἀγαπῶ! Ἀλλ' ἄκουσόν με ἰδὲ πόσον πάσχω. Αὔριον ἀναχωρῶ, μακράν... πολὺ μακράν... Ἀλλὰ τί λέγω; Ἐσο βεβαία ὅτι μόνῃ τῇ φήμῃ μου θὰ κατορθώσῃ ν' ἀποπτῇ πέραν τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος... Ἡ ζωὴ ἐκφεύγει ἀπ' ἐμοῦ κληπάζουσα... Ἦδὴ θὰ σοι ζητήσω τι, ὅπερ οὐδ' ἡ σεμνὴ Ἀρτεμὶς θὰ ἤρνειτο εἰς ἐνα ἐτοιμοθάναντον, οἷός ἐγώ... Λευκάνθη!...

Καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἀνεμίγη μετὰ τῶν λυγμῶν, οὓς ἀνέδιδεν ἡ δυστυχὴς τοῦ ἐραστοῦ καρδίαν...

Ἐκείνη ἄκουσα προσήγγισε τὴν θυρίδα. Ἐσιώπησεν ἐκεῖνος καὶ χωρὶς ὅς ἀντιστῇ διόλου ἡ κόρη, ἐπελάβετο τῆς χειρὸς τῆς καὶ ἀτενίζων αὐτὴν μὲ θνήσκον βλέμμα, εἶπε μετὰ σπαραξικαρδίου φωνῆς;

— Δὲν εἶναι ἄδικον ν' ἀποθάνω;..

Τότε ἐκείνη ἐντρομος, ὥσπερ ἠλεκτρισθεῖσα, πρὶν ἢ προφθασῇ νὰ ὑπολογίσῃ τὴν σημασίαν τῶν λόγων τῆς, πρὶν ἢ δυνήθῃ ν' ἀναστειλῇ αὐτόματον κίνημα, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ μετὰ θρηνώδους φωνῆς:

— Μὲ θανατόνουν οἱ λόγοι σου! εἶπε...

Τὴν ἤρπασε τότε ὁ Ἀργέστης εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν ἔσυρεν ἔξω, τὰ δὲ σκότῃ ἐμαγεύθησαν ὑπὸ τοῦ μεθυστικωτέρου τῶν φιλημάτων...

— Εἰπέ μοι, Λευκάνθη μου, ὥραία μου Πυθία ἃς ἐξελθῇ ἀπὸ τῶν χειλέων σου ὁ εὐτυχέστερος τῶν χρησμῶν: Εἰπέ μοι ὅτι μὲ ἀγαπᾷς!...

— ὦ! ἀνεφώνησε μετὰ πάθους ἐκείνη σὲ ἀγ...

Ἄλλ' ἡ πολυφλητος λέξις ἀπεσβέσθη ἐν ἀπέλπιδι στεναγμῷ. Ἡ Λευκάνθη ἐπλήγη ὑπὸ σμήνους μυστηριωδῶν βελῶν. Ὁ Πύθιος ἐξεδικεῖτο ἀπαρῶν ἀπὸ τοῦ ἄρπαγος τὸ εἰς ἐκεῖνον ἀφιερωθὲν θῦμα.

Ἐκπληκτος, χαίνων ἔμεινεν ὁ Ἀργέστης, ὑποβαστάζων εἰσέτι τὸ ἄψυχον σῶμα τῆς Λευκάνθης ἀκατασχέτως φερόμενον πρὸς τὸ ἔδαφος. Μόλις δὲ μετὰ τινας στιγμὰς, ὅτε ἡ κόρη ἔκειτο ἐκτάδην ἄρρωνος, συνῆλθεν ὁ δυστυχὴς, κατενόησε τὸ μέγεθος τοῦ τραύματος, ὅπερ ὑπέστη καὶ τότε κραυγὴ τρομερὰ, στεναγμὸς βαρὺς ἐκφυγὼν ἀπὸ τοῦ στήθους τοῦ ἐραστοῦ, μετέτρεψε τὴν ἄφατον ὀδύνην τοῦ πληγέντος ἔρωτος.

Ἐξάλλος ὁ τάλας ὕψωσε τὸ βλέμμα πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἀνατείνων ἐκείσε τὰς χεῖρας.

— ὦ! θεοὶ τῆς πατρίδος μου! ἀνεφώνησεν ἰδετε πόσον οἱ θεοὶ τῆς Ἑλλάδος εἶναι σκληροὶ!

Τοὺς δὲ λυγμοὺς τοῦ ἀπέλπιδος ἐραστοῦ, ἐπανελάθεν ὁλολύζουσα ἡ Ἥχώ, ἡ πολυπαθὴς νύμφη τῶν βράχων. Ἐκνους τότε ἔκυψε πρὸς τὸ πτώμα τῆς κόρης ὁ Ἀργέστης καὶ ἔδραξεν ἐν τῶν ἀμειλίκτων βελῶν, ἐν ἀποσπάσῃ αὐτὸ μετὰ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ στήθους, ὅπερ μετέβλεψε διὰ τῆς αἰθερίας τοῦ ἔρωτος πνοῆς τὸ ἄλγος εἰς τὰ στήθη τοῦ τελήμονος.

— Ἄλλ' ὦ θεοὶ!...

Ἄκων ἀνέκυψεν ὁ ἄλγων ἐραστὴς καὶ ὀπισθοχωρήσας ἔφερεν αὐτόματως τὰς χεῖρας εἰς τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ θέλων νὰ συγκρατήσῃ τὰ ἔτοιμα νὰ διαρραγῶσι τοιχώματα αὐτῆς ὡς ἐκ τοῦ ξένου καὶ δημιουργικοῦ θαύματος, ὅπερ ἤρξατο ἐξελισσόμενον ἐνώπιόν του... Ἡ Λευκάνθη ἐξηφάνιζτο ὑπὸ τὴν μυστηριώδη περιβολὴν θεσπέσιου ἄνθους. Ὁ κορμὸς αὐτῆς ἐντὸς στιγμῶν τινῶν εἶχε μεταβληθῇ εἰς κομψότατον κυλόν, ἡ περιβολὴ αὐτῆς εἰς λεπτὸν κάλυκα καὶ ἡ χρυσόξανθος τῆς κόρης κερκὴ εἰς χαριέστατον σύνολον χρυσῶν στημάτων περικοσμουμένων ὑπὸ λευκοτάτης στεφάνης, εἰς ἣν ἡ εἰρωνεία τοῦ ἐκδικητοῦ μετέβαλε τὰ διάπυρα βέλη.

Ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἀργέστου εἶχε μεταμορφωθῇ εἰς ἐξάσιον Λευκάνθεμον.

Τὶ αἰσθάνεται ὁ κεκμηκὼς ὁδοιπόρος ὅταν ἀπὸ τῆς ξένης εἰς τὴν πατριὴν ἐπικυκλῶνται φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν εὐμάρειαν καὶ εἰρήνην καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς εὐτυχίας, καὶ ἀντὶ τῆς λατρευτῆς καλῆς, ἀντὶ τῶν γελώντων προσώπων, ἅτινα ἤλπιζε ν' ἐπανεύρῃ, βλέπει πρὸ αὐτοῦ σωρὸν ἀπείσιον ἐρειπίων καὶ τάφον μελανὸν καλύπτοντα τὴν μόνην ἐλπίδα, τὸ ὄνειρόν του, τὴν ἀγίαν του χίμαιραν;

Ποῖον ἄλγος, ποῖα ὀδύνη θανάτου ἐτάρχζε τότε τὴν καρδίαν τοῦ Ἀργέστου, συνάμα δὲ ποῖον χάσμα ἐρεβώδες ἠσθάνθη δημιουργούμενον ἐν ἑαυτῷ ὁ ἐραστὴς ἐνώπιον τῆς ἀπείσιου ἐκείνης ἀστραπῆς, ἥτις ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς, ἠρήμωσε τοῦ δυστυχοῦς τὴν καρδίαν; ὦ! τὸ τραῦμα ἦτο βαρὺ! Πολὺ βαρὺ...

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἄνθους ἐκεῖνου ἐξέβαλε κραυγὴν ἀπείσιον καὶ ἀπεγνωσμένην, οἰμωγὴν ξένην δι' ἀνθρώπινον στῆθος.

— Λευκάνθη! ἀνέκραξε, τί ἀπέγεινεις Λευκάνθη;..

— ... Ἄνθη... ἐστένχζε μυστηριώδους φωνῇ ἐκφυγοῦσα ἀπὸ ἀορίστου τινὸς κέντρου.

Περιστρέφῃ τότε ἐκεῖνος περὶ ἑαυτόν, ἔκκαμε βήματά τινα, ἀλλ' ὀπισθοχώρησε μὲ θαλὰν βλέμμα, οὐδὲν βλέπων, κλαίων, ἔδων, σπαραζών καὶ γελών. Καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὰς σκιάς καὶ ἐδάκρυε καὶ ἰκέτευε:

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ἐνώπιόν μου φέρονται τὰ ὄνειρα τοῦ βίου, τοῦ παρελθόντος ὄνειρα χρυσοῦ, πεφλημένα, ὅσα δ' τοὺς διέπλεσε σφριγῶντος νεανίου, ὅσα τὸ πνεῦμα ζωηρὸν τερπόμενον ἐγέννα!...

Ἰδοὺ αὐτά!... ἡ μνήμη μου τὰ διακρίνει πάλιν, ἀναγνώριζει τὸ λαμπρὸν αἰθέριον των σχῆμα· οὐδόλως ἡλλοιώθησαν ἔς τοῦ χρόνου τὴν ἀγκάλην, οὐδόλως τὰ μετέβαλε τῶν συμφορῶν τὸ πῦμα!...

Μόνος ἐγὼ παρήλλαξα!... εἰς ψυχρανθέντα στήθη τῶν αἰσθημάτων ὁ βωμὸς κατέρρευσεν τελείως... εἰς βάραθρον ἐξώθησε τοὺς πόθους μου ἡ λήθη καὶ ἔγεινε σκῆτος ἄδυστος ὁ γῆρας μου βίος...

Νικόλαος Κ. Μακρίδης.

ΕΑΡ ΕΝ ΧΕΙΜΩΝΙ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Δὲν φοβεῖται λοιπὸν μόνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς παγερᾶς αὐτῆς ἐρήμου; Ἀκολουθεῖ τὸν μικρὸν διὰ δρομον τοῦ δάσους ὑπὸ τὰς ὑψηλὰς καστανέας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ χιών ἐβλάστησεν ἄνθη κυρτάλλου. Ὁ πάγος τρίζει ὑφ' ἐκκστον βήμα τῆς, ἐνῷ διολισθαίνει σύνουος ὡς σκιά πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἡ παραλία ἀνοίγεται εὐρεῖα ἐμπρὸς τῆς καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τῶν πάγων εἰς τὸ βάθος τῶν βράχων, ὅπου ἐκ τοῦ ὕψους ἐκάστης φωλεᾶς, ἣν σχηματίζει ὁ γρηνίτης, κρέμανται οἶονεῖ μακρὰ καὶ παχέα κρυσταλλωμένα δάκρυα. Ὁ χρός μεσημβρινὸς ἥλιος διὰ τῶν ὑποζάνθων ἀκτίνων του φωτίζει τοὺς λάμποντας τούτους σταλακτίτας. Ὅποιαν ποίησιν ἀποπνέει ὁ χειμερινὸς οὗτος οὐρανός! τὴν ποίησιν τοῦ ἀγνώστου καὶ τοῦ ὀνείρου· διότι ὄνειρον εἶναι πλέον τὸ νεκρὸν παρελθόν, ὅπερ ἡ νέα γυνὴ ἔρχεται ν' ἀναζωογονήσῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ... ἀνευ **Ἐκεῖνου**!

Μόλις εἶχον νυμφευθῇ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν. Ἡ ἐρημος ἤδη οἰκία των ἦτο καὶ τότε ὡς καὶ τώρα εἰς ὀλίγων βηματίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς παραλίας καὶ τότε ὡς καὶ τώρα φσιταὶ πετρίδων καὶ ἐκτάσεις πλήρεις ἀγροτικῶν ἀνθέων ἐκλύπτον τὴν πεδιάδα παρὰ τὸ δάσος, ὅπερ ὁ ἄνεμος ἐπλήρου διὰ τῆς ἐρρύθμου αὐτοῦ λαλιάς. Καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς δύο, οἵτινες ἐκρατοῦντο τότε ἀπὸ

Μ' ἀγαπᾷς;

Δὲν μ' ἀγαπᾷς;

Λέγε κόρη θεσπεσία.

Γύρω σου ἡ ἐρημία.

Εἶν' ἐχέμυθος. Εἰπέ μοι,

Μ' ἀγαπᾷς; Ἰδὲ πῶς τρέμει

Ἡ καρδία μου,

Ξανθὴ Πυθία μου!

Ἀφῶνον σκότος τὴν γῆν καλύπτει

καὶ ἡ σελήνη σιγῶσα κύπτει

Ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ βουνοῦ·

Οὐδεὶς ἀκούει

Ἡ δὲ ἡχώ

Τὸ σῶμα λούει

Ἐν τῷ μυχῷ

Ἄντρου βαθέος καὶ σκοτεινοῦ.

Τί σε φοβίζει;

Μὴ πορφυρόχρους αἰδῶς σφραγίζει

Τῶν ἀνθηρῶν σου, κόρη, χειλέων.

Τὸ θεῖον νέκταρ, τὸ ἀποπνέον

Μῦρον γλυκύ;

Ἐλθέ, μ' ἐν φίλημα ζέον νὰ τήξω

Τὴν ἐκ σιδήρου ταύτην σφραγίδα,

Ν' ἀποκαλύψω, τέλος, τὴν κλεῖδα,

δι' ἧς τὸ ἔρκος ἐνθους θ' ἀνοίξω,

Ἐνθα ὁ πόθος μου ἐνοικεῖ...

Κόρη, ποῦ εἶσαι;

ὦ! μὴ φοβεῖσαι:

Ὁ ἔρως εἶνε μικρὸν παιδίον,

ὅπερ προσφέρει γλυκεῖς καρπούς.

Ἐλθέ! Ποῦ εἶσαι; τῶν Ἠλυσίων

νὰ διαβῶμεν τῆς ἀτραπούς...

... Εἰς τὰς ἀτραπούς!... ἀπήντησε σβενυμένη φωνή. Ἐρρίξεν ἐκεῖνος. Ὁρθῶτα μανιώδης. Ἀνέριψε τὴν μέλαιναν αὐτοῦ κόμην καὶ ὤρμησεν ἐντὸς τῆς πρὸ αὐτοῦ ἐκτεινομένης ἀπεράντου ἀτραποῦ...

Καὶ φεύγει, φεύγει ζείποτε ὁ ἀτυχὴς ἐραστὴς, τὸ δὲ θολὸν αὐτοῦ βλέμμα δὲν διακρίνει ἐν τῇ παρὰ τὸν ὁρμῇ τοῦ ἀπηνιώτου τὸ τρυφερόν ἄνθος, τὴν περιπαθὴ μαργαρίταν, ἥτις ἀγωνιώσα περιμένει ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τῶν ὀλεθρίων ἐκείνων βελῶν, ἅτινα τόσον σκληρῶς καλλύνουσι τὸ προσφιλὲς τοῦτο μάντιον τοῦ ἔρωτος.

Ἐν Μακροχωρίῳ Ἰούν. 1901

Ἡγύσιππος.

τῆς χειρὸς καὶ ἡσθάνοντο τὴν ψυχὴν ἀλλήλων. Συγκινητικὴ ἀρμονία ἐβασίλευε τότε μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἀνωμάτων ἐκείνων βράχων, τοῦς ὁποίους ἡ φύσις τόσον ἰδιοτρόπως ἐψαλίδωσεν.

Ἐκεῖνος τὴν παρετήρει μὲ λάμποντας ὀφθαλμούς καὶ ἐπὶ τῶν πύγων τοῦ χειμῶνος τῶν λευκῶν καὶ στιλβόντων ὅπως τώρα, ἐπὶ τῶν κρυσταλλίνων ἐκείνων ἀνθέων, διέβλεπον ἀμφοτέρω ἀτελεύτητον ἔαρ. Δὲν ἡσθάνοντο ὅτι τὸ ἐν ἑαυτοῖς ἔαρ ἐφώτιζε καὶ διεθέρμαινε τὸν χειμῶνα πέραξ των, ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ διέλαμπε πρὸ αὐτῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παγετοῦ καὶ τοῦ ψύχους ἦσαν αἱ ἰδανικότητες τοῦ ἔρωτος, αἵτινες διεσκορπίσθησαν ἀνὰ μία ὡς πέταλα ῥόδου ἀποφυλλιζόμενα ὑπὸ ἀδιαφόρου χειρὸς.

Δὲν ἡγαπῶντο πλέον!... Ἦτο λοιπὸν δυνατόν αὐτοί, οἵτινες θ' ἀνεσκίρτων ἐξ ἀγανκότησεως καὶ ὀργῆς, ἐὰν σκεπτικιστὴς τις ἔθετε τότε ὑπ' ἀμφιβολίαν τὸν ὄρκον των περὶ αἰωνίας ἀγάπης, νὰ πύσωσιν ἀγαπώμενοι; Καὶ ὁμως ἦτο δυνατόν. Αὐτῇ, τῷ εἶχε φανῇ φιλάρεσκος καὶ ὀργίλη. Ἐκεῖνος ἐδείχθη ζηλότυπος καὶ βίαιος. Καὶ ὁ μικρὸς καὶ γελοῖος οἶκός των εἶδεν ἡμέρας σκοτεινὰς καὶ ψυχρὰς νύκτας, ἡ δὲ τελευταία τοῦ δράματος σκηνὴ ὑπῆρξε τὸ διαζύγιον, ἐπελθὼν ὅπως διακρήξῃ τὴν ἄλυσσον καὶ διαλύσῃ τὸ γόνυ τὸν οὐνείρου.

Καὶ ἦδη, ὅτε ἦτο ἐλευθέρω πλέον, ἦδη, ὅτε δὲν ἀνήκε πλέον εἰς Ἐκεῖνον, ἡ πρώτη ἐπάνοδος τῆς εἰς τὴν ἄλλοτε προσφιλεῖ παραλίαν ὑπῆρξεν ἱεροπροσκύνησις ἔρωτος.

Ἦρχετο ἵνα ἐπανίδῃ τὸν ἀγαπητὸν οἶκον, ἐν ᾧ ἑκάστον βῆμα τῇ ἐπανάφερε καὶ μίαν ἀνάμνησιν καὶ ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε τόσον, ὥστε τὴν συνεκράτει δι' ἀμφοτέρων τῶν χειροκτιφοῶν χειρῶν τῆς. Τὰ δάκρυα ἀνὰβλύζοντα ἐκρυσταλλοῦντο ἐπὶ τῶν βλεφάρων τῆς καὶ οὐδὲν ἄλλο ἡσθάνετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἰμὴ τὴν πικρίαν τῆς ἀπολεσθείσης εὐδαιμονίας τῆς. Ἀνεῦρε τὸν ὀγκώδη βράχον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐσχηματίζοντο λεληθότως οἰοῦντι δύο ἀνάκλιντρα, ἐφ' ὧν ἄλλοτε ἡρέσκοντο νὰ κάθηνται παίζοντες τὸ κρυπτόν ἐν ἡμέραις παγετοῦ καὶ ραίνοντες ἀλλήλους μὲ ἀδμακντίνους σταλακκτίδας.

Ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς. ὦ Θεέ μου! Διὰ τὴν λοιπὸν τὸν ἐγκατέλιπεν ἕνεκα τῆς ζηλοτυπίας του;

μήπως αὕτη δὲν ἐσήμαινεν ὅτι τὴν ἡγάπα πάντοτε;

Ἐκεῖνος συντετριμμένος ἐπίσης ὡς αὕτη καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὑπερηφάνιας ἐπὶ τῇ διακρήξει, ἥτις κατέστρεψε τὸν βίον του, εἶχεν ἐπίσης ἐξέλθει πρὸς ἱεροπροσκύνησιν ὅπως ἐπανίδῃ τὸν προσφιλεῖ ἔρημον οἶκον καὶ τὴν ποιητικὴν παραλίαν των. Ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἣν καὶ ἐκεῖνη πρότερον, καὶ ἐλθὼν πρὸ τοῦ βραχώδους ἀνακλίντρου ὅπως ῥεμβάσῃ ὡς ἄλλοτε, εὔρεν ἐκεῖ τὴν ἄλλοτε σύζυγόν του, ξένην ἤδη γυναῖκα, ἀλλὰ πάντοτε προσφιλεῖ, τὴν εὔρε κρατοῦσαν τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο χεῖρας καὶ κλαίουσιν μὲ λυγμούς.

Ἔστη καταληφθεὶς ὑπὸ πικρᾶς ἐκπλήξεως, ὑπὸ θλιβερᾶς χαρᾶς καὶ ὁ μηδέποτε σβεσθεὶς ἔρωτος του ἀνέπαλλεν ἐν αὐτῷ εἰς μεγάλα κύματα ὡς τὰ ροχθοῦντα ἐπὶ τῆς παραλίας. ὦ, πόσον ἦτο ὠραία! Διὰ τὴν λοιπὸν τὴν ἐγκατέλιπεν; Ἄν ἐφαίνετο φιλάρεσκος, τὸ ἔπραττεν ἵνα τῷ ἀρέσκῃ.

Τὴν ἡγάπα εἰπέρ ποτε ἦδη ὅτε τὴν ἐβλεπε θρηνοῦσαν καὶ μὴ συγκρατούμενος πλέον ἀπέσπασε τὴν χεῖρά της ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἀπέθηκεν ἐπ' αὐτῶν τὰ χεῖλη του εἰς καλὸν φίλημα. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀφῆκε κραυγὴν, ἀνεσκίρτησεν, ἀλλ' ἀναγνωρίσασα αὐτὸν τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ψιθυρίζουσα ἐν μέθῃ εὐδαιμονίας.

— Σὲ ἀγαπῶ!

Ἐκεῖνος μὲ σοβαρὸν ὕφος λαμβάνων ὡς μάρτυρα τὸν ἀχανῆ ὠκεανὸν καὶ τὴν εὐρεῖαν πεδιάδα, ἀπήντησε:

— Τώρα πλέον διὰ παντός!...

Πέραν 8 Ἰουνίου 1901 (Ἐκ τοῦ γ' α.λ.λ.ικου).

EMMANOÛΛ T. TABANIΩΤΗΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ ΠΙΚΡΙΑΣ

Τὰ χρόνια μου, ποῦ φεύγουν
καὶ πίσω δὲν γυρνοῦνε,
ποῦ μᾶς γελοῦν μ' ἐλπίδες
καὶ κλέβουν τὴν ζωὴν,
γεμᾶτα πίκριας, πόνους
καὶ βάσανα περνοῦνε
καὶ μόνο τὰ γλυκαίνει
πορὺγορον πνοή:

τὰ λόγια τὰ γλυκὰ Σου,
λογάκια μυρωμένα,
τὰ ὠμορφα τραγουδία,
ποῦ μοῦγραψες Ἐσύ·
αὐτὰ ὁποῦ μοῦ λένε
μὲ μάτια δακρυσμένα,
ἔς τὸν τάφο μου πῶς θάσθης
μ' ἀγάπη περισσή.

Τὸ δάκρυ Σου σὲν στάξῃ
ἔς τὸ μαῦρό μου τὸ χῶμα,
λουλούδια θὰ φυτρῶσουν,
θ' ἀνθήσουνε μυρτιαίς,
νὰ τρέφωнт' ἀπὸ μένα
καὶ Σὺ νὰ τὰ ποτίζῃς,
νὰ συμῖγ' ἡ εὐωδιά τους
ταῖς μαύραις μας ψυχαίς.

Σάμος.

Ἐλένη Σβορώνου.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

(Συνέχεια)

Ἐκεῖνη συνεστάλη ὀλίγον, καὶ παίζουσα μὲ τὰνθ' ἐκράτει αὐτὸν ἐν ἀποστάσει.

— «Πάντοτε πνευματώδης, πάντοτε καλός, πρίγκιψ», ἐψιθύρισε μὲ τεταπεινωμένους ὀφθαλμούς.

Ἐλαβε τὴν χεῖρά της, ἣν αὕτη τῷ ἀφῆκε κειμένην ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του λευκῆς, ψυχρᾶς καὶ ἀκίνητον.

— Εἰξεύρεις, θὰ ἔπραττον τόσον πολλά—τόσον πολλά διὰ σέ, Ἰουβέρνα! τὰ πάντα ἐὰν ἤθελες!»

— «Μέχρι τοῦ νὰ μὲ κάμῃς πριγκήπισσαν Ζαμπατώφ;» ἠρώτησεν ἐκείνη θραυράως.

— «Διὰ τὴν ζήτησιν, ὠραία μου, τὸ ἀδύνατον;» ἀπήντησε ἡ Ὑψηλότης του, ἐγείρων τοὺς πλατεῖς ὤμους του. «Ὑπάρχει φραγκμὸς ἀπείσιος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κυρίου συζύγου σου!...

Σκοτεινὴ σκιά διέβη τὸ ῥόδιον πρόσωπόν της. Ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν εἰσέτι ἐν ἀποστάσει τὴν ὀξεῖαν φωνὴν τοῦ ἐφημεριδοπώλου: «Αὐτοκτονία!»

Πότε θὰ τον μετέφερον ἐκεῖ;

— Ὑπόθεσις εἶπεν ἡσύχως: «ὑπόθεσις ὅτι ὁ φραγκμὸς οὗτος ἐξουδετεροῦται· ἔπειτα;»

Τολμηροὶ λόγοι πρὸς ἄνθρωπον, οἷος ὁ πρίγκιψ Ζαμπατώφ. Ἀμέσως ἡσθάνθη ὅτι διέπραξε λάθος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ χάσῃ αὐτὸν διὰ παντός.

— Ποτέ, ὠραία μου. Ὑπάρχει πάντοτε ἡ Ὑψηλοτάτη πριγκήπισσα Ζαμπατώφ!

— Ἀστείζομαι βέβαια, ἔσπευσε νὰ εἰπῇ μὲ τὸ λαμπρὸν τῆς μειδίαμα. Οὔτε λόγος γάμου μεταξὺ μας δύναται νὰ γίνη, τοῦλάχιστον ἐφ' ὅσον...

Αἱ λέξεις ἔμεναν ἐν τῷ λάρυγγί της. Ἀπλούστατα δὲν ἠδύνατο νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν τῆς γνωρίζουσα ὅσα ἐγνώριζεν.

Τὸ ψυχρὸν καὶ ἀναιδὲς πρόσωπόν του ἦτο πολὺ πλησίον τοῦ ἰδικοῦ της· θὰ τον ἐρράπιζε δι' ὅτι ἀνεγίνωσκεν ἐν αὐτῷ.

— Δὲν ἐγνώριζον, ἤρχιστε λέγουσα, ἐν ᾧ αἱ χεῖρές της ἐκράτουν σπασμωδικῶς τὴν ἐφημερίδα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, τὸ ὅποιον τὴν ὑπεστήριζε. Δὲν ἐγνώριζον ὅτι ὑπάρχει πριγκήπισσα Ζαμπατώφ!

— Ὅχι; Περὶεργον! Ἐνόμιζον ὅτι πᾶσα ἡ Ὑψηλὴ ἀγγλικὴ κοινωνία ἐγνώριζεν ὅτι εἶχον τὴν τιμὴν ταύτην.

Καὶ πάλιν διαβωτικὴ τις ὁρμὴ τὴν ὤθησε νὰ καταφέρῃ ἀπειλητικῶς τὰς συνεσφιγμένους χεῖράς της εἰς τὸ ἀγενὲς ἀλλὰ σκεπτικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον. Ἡ θαυμασία δύναμις τῆς ἐν τῇ πανουργίᾳ ἦλθεν πάλιν αὐτῇ ἀρωγός.

— Ἰσως, εἶπεν, δὲν θὰ ὠνομάζετε τὴν κοινωνίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ζῶ ὕψηλὴν ἀγγλικὴν κοινωνίαν ἀλλὰ...

— Εἶναι θελακτικωτάτη, μαγευτικωτάτη ἡ κοινωνία σου, διέκοψεν ἡ Ὑψηλότης του, διότι ἐν αὐτῇ σὲ συνήντησα, ὠραία μου.

Πόσον ἐπεθύμει ἐκείνη νὰ ἔπαυε τὸ ἀμυντικὸν του τοῦτο σύστημα, νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν διὰ μιᾶς! Αἱ φιλοφρονήσεις ἦσαν ἐπὶκαιροί, ἀλλ' ὁπισθεν τῆς μειλιχίότητος ταύτης ἡ κυρία Σαίντ Τζὼν διέβλεπε βαθύν, ἀπόκρυφον σκοπὸν.

Δὲν εἶχεν ἔλθει τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅπως τῇ προσμειδεῖ μόνον καὶ τῇ ὑποβάλλῃ κολληκευτικὰς φιλοφρονήσεις.

Αίφνης διὰ μιᾶς ὁ τρόπος τοῦ ἡλλαξεν. Ἡ γέρθη ὑπεροπτικός ἐκ τοῦ χαμηλοῦ θρόνου καὶ προσέβλεψεν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ τὴν ἐρασμὶν γυναικα ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων της.

Ἡ Ἰουβέρνα μετεκινήθη ἀνίσχυρος. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐζήτουν ἐπιτακτικῶς τοὺς ἰδικούς της, ὅτε δὲ ἤγειρε τὸ πρόσωπον καὶ τῷ ἔστρεψε τὸ ὄμμα, ὁ πρίγκιψ περιέβαλεν αὐτὴν διὰ ψυχροῦ καὶ κυνικοῦ βλέμματος. Αὕτη συνέσπασεν ὁρμηφύτως τὸν μικρὸν κομψῶς ὑποδεδημένον πόδα της, ὁ ὅποιος ἐχάθη ὑπὸ τὸ κράσπεδον τῆς μαύρης της ἐσθῆτος.

— Δὲν ἦτο ψυχὸς καὶ ὑγρὰ εἴω τὴν μεσημβρίαν ταύτην, ὥραία μου;

— Ἐξώ; Ἐγώ—ἐγὼ δὲν ἐξῆλθον. Ἐμενα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πρίγκιπος ἔστησαν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ἐσθῆτός της, ὅπου ἐφάνιντο εὐκρινῇ ἰχνη ὕγρου πηλοῦ.

Ἡ ὄψις τῆς κυρίας Σαίντ Τζών ἐγένετο ὠχρὰ ὡς σουδάριον. Ἡ δύνατο νὰ περαιοσθῇ τὰς κινήσεις της ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ αἷμα τὸ ὑπερχειλίζον τὴν καρδίαν.

— Γνωρίζω τὸ μυστικόν σου, ὥραία δαίμον! » εἶπεν ὁ πρίγκιψ μὲ τὴν αὐτὴν μονότονον φωνήν. Σὲ εἶδον φεύγουσαν ἐκ τοῦ οἴκου Σάμπν τὴν μετὰ μεσημβρίαν ταύτην, καὶ ἐρχόμενος ἐδῶ ἡγόρασκα τοῦτο.

Ἐσφύρεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἀντίτυπον τῆς ἐφημερίδος, τὴν ὁποίαν ἡ χεὶρ της συνέθλιβεν ἐκ λύσσης.

— Ταχέως θὰ φθάσουν! Ἰδοὺ!

Κώδων ἀντήχησεν καὶ κατόπιν ἦχοι συνδιαλέξιως ἐπληξάν τὰς ἀκοάς των καὶ πνιγρὰ κραυγὴ τοῦ Μάνσον.

— Τώρα θὰ φύγω. Γνωρίζεις τί ἔχεις ν' ἀντιμετωπίσης, Ἰουβέρνα; τὰ πρὸς σὲ αἰσθηματὰ μου μένουν τὰ αὐτὰ! Δὲν ὑπέστησαν μεταβολήν. Καὶ εἰς τὸ ἐπανιδεῖν!

Ἡ Ἰουβέρνα ἤγγισε τὸ ἡλεκτρικὸν ἐλατήριον. Ὁ Μάνσον ὡχρὸς καὶ τρέμων ἵστατο ἡδὴ παρὰ τὴν θύραν.

— Τὸν ἐπενδύτην τῆς Ὑψηλότητός του, καὶ προστάλεσον ὄχημα.

— Εὐχαριστῶ. Καὶ ρίπτων ἀνεξερεύνητον βλέμ-

μα ἐπὶ τῆς οἰκοδομοῦντος, ὁ πρίγκιψ Ζαμπάτῳ ἀπεχώρησεν.

Ἐδέησε νὰ ἐξέλθῃ μόνος. Ὁ Μάνσον ἄγαν συγκεκνημένος δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

— Κυρία—ὦ, κυρία! ἀνέκράξεν ὠχρὸς. Τί εἶδῃς! τί φρικτὴ εἶδῃς. Ὁ ἀστυνόμος εἶναι κάτω καὶ πρέπει νὰ σᾶς ἰδῇ. Ὁ Κύριος... ἡτοκτόνησε!

— Ἀς ἔλθῃ ὁ κλητὴρ, εἶπεν ἡσύχως ἡ κυρία Σαίντ Τζών.

Ὁ Μάνσον ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἡρεμίαν τῆς στάσεώς της.

— Καὶ ὁ κ. Μάρξ εἶναι εἰς τὸ ἐστιατόριον, κυρία. Λέγει ὅτι πρέπει νὰ σᾶς ἰδῇ πρὸ τῆς ἀστυνομίας. Ὡ! τί θὰ κάμωμεν; Ὁμιλοῦν περὶ ἐκνευριστικῆς τιγος ὑποθέσεως—

— Εἰσαι ἐκνευρισμένος, Μάνσον. Πίε ἓν ποτήριον οἶνοπνεύματος. Εἰπὲ εἰς τὸν κ. Μάρξ νὰ περιμένῃ. Θὰ ἰδῶ βεβαίως τὸν κλητὴρα πρῶτον.

Πρὶν ἢ ὁ ἄνθρωπος τοῦ νόμου εἰσέλθῃ εἰς τὸν θάλαμον, ἡ κυρία Σαίντ Τζών ἔλαβε στάσιν συζύγου ἀπέλπιδος καὶ κεραυνοπλήκτου ἐπὶ τῇ συμφορᾷ.

Μὲ τὸ πρόσωπον ὠχρότερον κηροῦ, περιστρέφε σπασμωδικῶς τὰς δακτυλιοφόρους χεῖράς της ὡς παράφρων.

Ὁ Λοχίας Χήτμαν ἦτο συμπαθής. Ὑπεκλήθη πρὸ τῆς ὥρας ταύτης ἀδημονούσης γυναικός, ὁ συζύγος τῆς ὁποίας μύλις πρὸ ὀλίγων ὥρων ἡτοκτόνησεν.

Ὁ Χήτμαν δὲν ἀμφέβαλλε ποσῶς περὶ τούτου, οὐδαίς ὑπέθετεν ἄλλο τι. Πρὸς τὰ πικρὸν ἐψιθυρίζετο μόνον τοῦτο.

— Πρέπει νὰ σᾶς ἀπευθύνω ἐρωτήσεις τινάς, κυρία, εἶπεν ὁ μυστικός ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας Χήτμαν.

Ὁμιλεῖ πρῶτος καὶ ἡσύχως ὡς εἰ εὐρίσκειτο ἀντιμέτωπος πρὸς φρικτὴν τραγωδίαν.

— Λυποῦμαι διότι ἀνγκάζομαι νὰ σᾶς ἀνησυχώσω εἰς περιστάσιν τόσῳ δεινῇ, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη. Ἐὰν ἡδυνάμην ν' ἀποφύγω τοῦτο ἔστε βεβαία ὅτι θὰ το ἔπραττον.

— Εὐχαριστῶ! ἀπήντησεν ἡ Ἰουβέρνα. Ἀλλὰ βεβαίως πρέπει νὰ πράξῃτε τὸ καθήκόν σας.

— Ἀχ! δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν τρομερὰν πληγὴν!

Ἐπλησίασεν αὐτόν. Ἀσθενὲς καὶ ἀβρὸν ἄρωμα διεχέτο ἐκ τῆς περιβολῆς της· οἱ ἐρατεινοὶ ἱματευτικοὶ ὀφθαλμοὶ της ὑψώθησαν πρὸς ἐκεῖνον.

Εἶδος μέθης κατέλαβε τὸν Χήτμαν. Ποτὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ δὲν εἶχον ἀτενίσει κάλλος τόσῳ θαυμάσιον.

Αἱ ἐρωτήσεις ἦσαν βραχεῖαι καὶ ἐπίκαιροι ὡς καὶ αἱ ἀπαντήσεις.

Ὁ κ. Σαίντ Τζών ἐξῆλθεν τῆς οἰκίας κατὰ τὴν συνήθη του ὥραν, διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἄστυ. Ἐκτοτε ἡ σύζυγός του δὲν τὸν ἐπανιδεῖν, οὔτε ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἢ τηλεγράφημά του.

(Ἐπεται συνέρεια)

Μετάφρ. Αἰμιλ. Δεπόλλου.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΑΙ ΔΥΟ ΔΙΑΘΗΚΑΙ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Γλαφυρὸν ἔργον πλήρες βαθείας καὶ πικρᾶς φιλοσοφικῆς εἰρωνείας ὑποκρυπτομένης ὑπὸ τῇ κομψῇ καὶ χάρμῃ ἐνδυμα ἀνθρώπου ἐκπράσεως, ἐξεδόθη ἐσχάτως ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἀθήναις λογίου κ. Π. Δημητράκοπουλου. Ἡ ἀποφθιγματικὴ αὐτοῦ μορφὴ καθιστᾷ αὐτὸ λίαν τερπνὴν ἐμπεριλαμβανούσα οὕτω μεγάλῃν πικρίαν ὡς ἐντὸς ζηλευτῆς συντομίας. Καὶ ἀντὶ πάσης ἄλλης μακροτέρως συστάσεως, καταχωρίζομεν ἀποσπάσματά τινα τοῦ ἔργου ἐκλεχθέντα τυχαίως ἐκ τοῦ Α'. μέρους αὐτοῦ, ἅτινα δύναται νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἐπαρκῆ ἰδέαν τῆς εὐφυΐας, τῆς διαλαμπύτης ἀπανταχοῦ τοῦ ἔργου.

Μὴ ζητήσης νὰ μετρήσης τὸν ἔρωτα μὲ τὸ ὥρολόγιον. δὲν ἔχει χρόνον· ὅταν πάσῃ, ἡ στιγμή εἶναι αἰὼν· ὅταν εὐδαιμονῇ, ὁ αἰὼν εἶναι στιγμή.

Διὰ τοῦ ἔρωτος μόνον κατορθοῦται ἡ λύσις τοῦ μεγίστου μαθηματικοῦ προβλήματος· νὰ μετρηθῇ τὸ ἀπείρως μικρὸν διὰ τοῦ ἀπείρως μεγάλου. Αἱ, εἶναι ἀρκετὸν τὸ θαῦμα τοῦτο, διὰ νὰ μὴ ζητήσης καὶ περισσότερα.

* *

Ξεύρεις; αἱ γυναῖκες κλαίουσιν συνήθως, ἀλλὰ μὴ δίδεις εἰς τοῦτο προσοχὴν πάντοτε. Ἐὰν εἰ κοκκώδεις ἐγνώριζον πῶς κλαίουσιν αἱ γυναῖκες, βλέποντες κανένα κλαίοντα μετὰ τοῦ αὐτῶν, θὰ ἔλεγον πρὸς γλευκισμόν του.

— Κύτταξε! αὐτὸς ὁ κοκκώδης; κλαίει ὡς ἡ γυναῖκα.

* *

Μέγας νοῦς μετὰ μεγάλης καρδίας, ἀνέρχεται μέχρι τῆς Ἀρετῆς διὰ νὰ τὴν φθάσῃ.

Μέγας νοῦς μετὰ μικρᾶς καρδίας, ἀνέρχεται μέχρι τῆς Ἀρετῆς διὰ νὰ τὴν κρημνίσῃ.

Μικρὸς νοῦς μετὰ μεγάλης καρδίας, καταδιώκει τὴν Ἀρετὴν μέχρι ἐκείνου διὰ νὰ τὴν φθάσῃ.

Μικρὸς νοῦς μετὰ μικρᾶς καρδίας, καταδιώκει τὴν Ἀρετὴν μέχρι ἐκείνου διὰ νὰ τὴν συντρίψῃ.

* *

Μισονύκτιον· ἡ τελευταία θωπεία τῆς γῆς καὶ τὸ πρῶτον ράπισμα τῆς αὖριον.

* *

Μὴ πιστεύσης ποτὶ ὅτι ἡ καρδία δὲν ἔχει καὶ ὀλίγον πνεῦμα· τὸ πνεῦμα ὅμως εἶναι ἀνηλεές· δὲν ἔχει οὔτε ἔχνος καρδίας.

* *

Οὐδαίς θὰ κηρυχθῇ πολέμιός σου, εἰς πρότερον δὲν ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀξίαν σου· περὶ τούτου ἴσθι βέβαιος.

—————

ΕΚΚΛΗΣΙΣ «ΑΠΑΜΕΙΑΣ»

—————

Θερμῶς συνιστῶμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τὴν κάτωθι ἐκκλησίαν τῆς ἐν Μουδανίαις τοσούτου εὐγενοῦς σκοποῦ στοχαζομένης Ἀδελφότητος Ἀπαμείας, προτρέπουσαι ἅπας ἔτι τοὺς λογίους ὅπως ἀνταποκριθῶσι πρὸς αὐτήν.

Ἡ διδασκαλία ἡθικοθρησκευτικῶν καὶ λοιπῶν βιωφελῶν γνώσεων εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας τυγχάνει εἰς τῶν κυρίων σκοπῶν, ὧν τὸ ἡμέτερον Σωματεῖον στοχαζέται· τὴν ἐπίτευξιν δὲ τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ διὰ δύο κυρίως ἐπιδιώκμεν μέσων· διὰ τῶν λαϊκῶν μαθημάτων καὶ διὰ τῆς ἰδρύσεως ἀναγνωστηρίου μετὰ Βιβλιοθήκης σκοπῶς συγκεκροτημένης.

Καὶ τὰ μὲν λαϊκὰ μαθήματα, ἀρξάμενα ἤδη ἐπ' αἰσίαις, ἐξακολουθεῖται γινόμενα συμφώνως πρὸς τὸ καθορισθὲν ἐπὶ τούτῳ πρόγραμμα· ἀλλ' ὁ καταρτισμὸς Βιβλιοθήκης περιλαμβάνουσιν πρωτίτως μὲν ἕλην εὔπεστον εἰς τὴν λαϊκὴν στήλας καὶ κατάλληλον εἰς ἐπίρρωσιν καὶ ἔκτασιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθηματος καὶ πλουτισμὸν τοῦ πνεύματος διὰ πικρίωνταιχυσίων γνώσεων καὶ ἀπαραιτήτων εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς πνευματικῆς καὶ ὁλικῆς τοῦ λαοῦ καταστάσεως, πρὸς δὲ καὶ βιβλίων χρησιμὰ εἰς τὰ μέλη τῆς κοινωνίας ἡμῶν τὰ εὐκαρῶντα πνευματικῆς μορφώσεως, ὁ καταρτισμὸς, λέγομεν, τῆς Βιβλιοθήκης ὑπερβαίνει τὰ ἀσθενῆ διὰ τὰ μέσα, ἅτινα ἐπὶ τοῦ παρόντος διαθέτομεν.

Ὅθεν ἐγνώμεν, ἵνα πενήσομεν ἐκκλησίαν πρὸς τὴν φιλογένην τῶν τε ἀξιοτίμων μελῶν τῆς «Ἀπαμείας» καὶ παντὸς φιλοπόνου καὶ φιλογενοῦς, ἐξαιτούμεν, ἵνα ἕκαστος, προσερχόμενος ἀρωγὰς εἰς τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον, προσφέρῃ ὅ,τι βιβλίον ἢ φιλόδοξον αὐτοῦ προαίρεσις κρίνῃ ὡς χρήσιμον καὶ καλόν.

Τὴν ἐγνωσμένην δὲ ὁμῶν φιλογένειαν ἔχοντες ὑπ' ὄψει, ἀξιότιμε Κύριε, ἐπικαλούμεθα τὴν συμβολὴν ὁμῶν εἰς τὸν καταρτισμὸν τῆς ἡμετέρας Βιβλιοθήκης, ἥς τὸν ἔργον σκοποὺν ἀναγνωρίζετε, ἐπὶ δὲ δίδαι, καὶ ἐκτιμᾶτε προσήκοντως.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ ἀδελφότης ἡμῶν εὐρήσει ἐν ὁμῶν θερμὴν συναντιλήπτωρ ἐν τῇ θεαρέστῳ καὶ φιλανθρωπῶν αὐτῆς δράσει, παρακαλοῦμεν ἵνα δεχθῆτε τὰς ἐκ τῶν προτέρων θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας μετ' ὧν διατελοῦμεν πρόθυμοι.

Ὁ Πρόεδρος Κ. Ε. Κωνσταντινίδης.

Ὁ Γεν. Γραμματ. Ξ. Δημητριάδης.

Τ. Σ. Ἐκαστὸν βιβλίον δέον νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ δωρητοῦ. Ἐπιλήψιμα βιβλία εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ Κατάστημα τῶν προικῶν. Ἐν Σαζὼν τῶν Παρισίων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς φιλανθρωπῶν ἱερουργίας αὐτοῦ κ. Βιγὲν λειτουργεῖ κατάστημα, εἰς δὲ δυνάμει μηνιαίας συνδρομῆς 50 ἑκατοσῶν προσερχόμενοι εἰς πτωχοὶ κῶραι διδάσκονται νὰ παρασκευάζωσι μόνι των τὴν προικὰ των προμηθεύμενοι αὐτὴν ἐκ τῆς ταμείου τοῦ καταστήματος.

Αἱ πλουσιώτεροι, καὶ εἶναι πολλὰ τοιαῦτα, συνισφύρουσι καὶ ἐργάζονται μόνον ὑπὲρ τῶν πτωχοτέρων. Στερεότης καὶ φιλόκαλος ἀπλότης διακρίνει τὰς ἐν τῷ εὐεργετικῷ τούτῳ ἱδρύματι κατασκευαζομένας προίκας τῶν πτωχῶν κορῶν, καὶ λίαν λογικῶς βέλεια. Π. Κ. ἀντὶ παντὸς ἀλλοῦ τριχάπτου ἢ κεντήματος μόνον τὰ πλεκτὰ (crochets) εἶναι ἐπιτετραμμένα ἐν αὐτῷ. Τὸ κατάστημα ἱδρύθη τὴν 15ην φεβρουαρίου 1899, ἄχρις ὥρας δὲ 7 νῆαντες ἐνυμφεύθησαν παρασκευάσασθαι ἐν αὐτῷ τὰς προίκας των ἀντὶ τῆς ἀνωτέρω ρηθείσης ἀλαχίστης δαπάνης. Τὸ ἔργον τῆς κ. Βιγὲν εἶναι βελτίως παντὸς ἐπαίνου ἀνίστερον.

Παράδοξον ζῶον. Εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον τῆς Ἀμβέρσης ἤχθη ἐσχάτως παράδοξον ζῶον τοῦ Βελγικοῦ Κόγκου. Τὸ παράδοξον τοῦτο μαστιγόρον μετέχει τοῦ πιθήκου, καὶ τῆς μυγαλῆς.

Εὐρίσκειται δὲ καθ' ὅλην τὴν εὐρείαν κοιλίαν τοῦ Βορείου Κόγκου ἀλλ' εἶναι σπάνιον καὶ λίαν δυσκόλως συλλαμβάνεται. Τὸ ὑπόμεινον φαίνεται τρίγωνόν του εἶναι ὠρατότατον. Ἡ κεφαλὴ ὁμοιάζει πρὸς τὴν τῆς μυγαλῆς, εἰ μὰρ οἱ οφθαλμοὶ του εἶναι μεγάλοι καὶ διαγυῖς, εἰ πόδες ἔχουσιν τέσσαρας δακτύλους, ἐνῷ δὲ πέμπτος μόλις δηλοῦται διὰ μικρῶς ἐξοχῆς, ἡ εὐρὰ βραχίονα, τὸ δὲ μέγεθος κατὰ τι μικρότερον τῆς γαλῆς. Οἱ ἰθαγενεῖς τὸ ὀνομάζουσιν Ἐκατακάτο.

Εἰς τὸν Β. Πόλον. Ἰδὲ ὑπὸ τοῦ κ. Βέλδου ἐν χάριτι ἐκδρομῆς εἰς τὸν Β. Πόλον ἐξερτισθὲν ἀτιμόπλιον Ἀμερικανὴ ἀπέπλευσεν ἐκ Λονδῶνος εἰς Τράλσε τὴν βορειώτατην γῶνιαν κατωκημένην γῆς ἐν Νορβηγίᾳ ὅπου θὰ συντελεσθῶσι αἱ τελ. καὶ προπαρασκευαὶ τῆς ἐκδρομῆς.

Ἰαπωνικὸν ἄνθος. Ἐν Ἰαπωνίᾳ τὰ πάντα εἶναι ποιητικὰ καὶ οἱ κατοικοὶ αὐτῆς πικτικαὶ μέχρις ἄκρου. Οὕτω καὶ αὐταὶ αἱ εἰδωπικαὶ τῶν ἐφημερίδων των, αἵτινες ἐν Εὐρώπῃ γράφονται ξηρότατα, παρ' αὐτοῖς λαμβάνουσι μνηστῆν ἐκπαισίων περὶ ποιημάτων. Ἰδού π. χ. πῶς ἐξαγγέλλει τὰ περὶ ἐκστῆς, δεσποινῆς τῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Χασουίτσου ἐν τινὶ ἐφημερίδι τῆς Γιοκοχάμας.

«Εἴμαι ὠραιότατη κόρη μετ' ὅλην ἀφθονίαν καὶ κυματώδη ὡς τὰ σύννεφα. Τὸ πρόσωπόν μου ἔχει τὴν μεταξίνην λάμψιν τῶν ἀνθῶν, τὸ ἀνάστημά μου εἶναι εὐλόγιστον ὡς ἡ ἰτέα καὶ αἱ ὀφθαλμοὶ μου ἔχουσιν τὸ γλαφυρὸν τῆς ἡμισελήνου κύρτωμα.

«Ἐγὼ ἀσκετὴν περιουσίαν, ὅπως δυνήσω νὰ περιδιδάσω ἀνὰ τὴν λαμπρὰν τοῦ βίου μετ' ἐκείνου, ὃν θὰ ἀγαπήσω, ἀλληλοκρατοῦμένη μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς χαίρης καὶ παρατηροῦντα τὰ ἄνθη τὴν ἡμέραν καὶ τὴν σελήνην τὴν νύκτα.

«Ἐὰν ὑπάρχῃ πρὸς ἀγνῆς τις κύριος, εὐφρῆς, δεξιὸς τοῦς τρόπους, παιδαγωγούμενος, καλαίσθητος καὶ ὠρατός, ὃς ἔλθῃ ὅπως ἐνώσω μετ' αὐτοῦ τὴν ζωὴν μου καὶ μερισθῶ μαζὶ του τὴν ἡδονὴν τοῦ νὰ συνεταρῶμεν κατοπιν ὁμοῦ ὑπὸ τὸ αὐτὸ μαντὶ καὶ ἐκ ροδόχρουν μανδύου.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Ἀ, εἶναι σήμερον ἡ ἐκστὴ σου, μικροῦλά μου; . . .

Αἶ, τί θέλεις νὰ σε προσφέρω.

— Δὲν εἰςύρω, παπάκη μου, ὅ,τι θέλετε.

— Δὲν εἰςύρεις; αἶ, τότε λικπὸν σὲ δίδω ἐν ἔτῳ διὰ νὰ σκερθῇς καὶ νὰ ἐκλέγῃς.

— Ὁ μικρὸς, κλαίει μετὰ λυγμῶν.

— Γιατὶ κλαῖς, παιδί μου;

— Ὅλοι φιλῶ μετ' ἔχουσιν διακοπὰς καὶ μὴν ἐγὼ δὲν ἔχω.

— Καὶ γιατί τὸ δὲν ἔχεις;

— Γιατὶ δὲν ἔχω ἀκόμη τὸ σκῆμα.

— Ἀκπὸν, δεσποινὴς Ἄννα, δὲν θέλετε σύζυγον;

— Τί νὰ τὸν κάμω; ἔχω ἔνε παπαγγέλλον, πρὸς με λέγει σ' ἀγαπῶ, ἔνα πῖθηκον πρὸς καπνίζει καὶ ἔνα γάτον πρὸς τὸν τρέφω.

— Ὁ κ. Β. ἐπιστρέφον ἐκ τῆς κηδείας τῆς πενθέρης του ἐνῷ ἀργεῖ νὰ βέλῃ.

— Τέλος πάντων ἀδύνατον ν' ἀπολαύσῃ κανεὶς δλόκληρον ἡμέραν πλήρους εὐχαριστήσεως. Ἰδού καὶ ἔνα δυσάρεστον τῶρα.

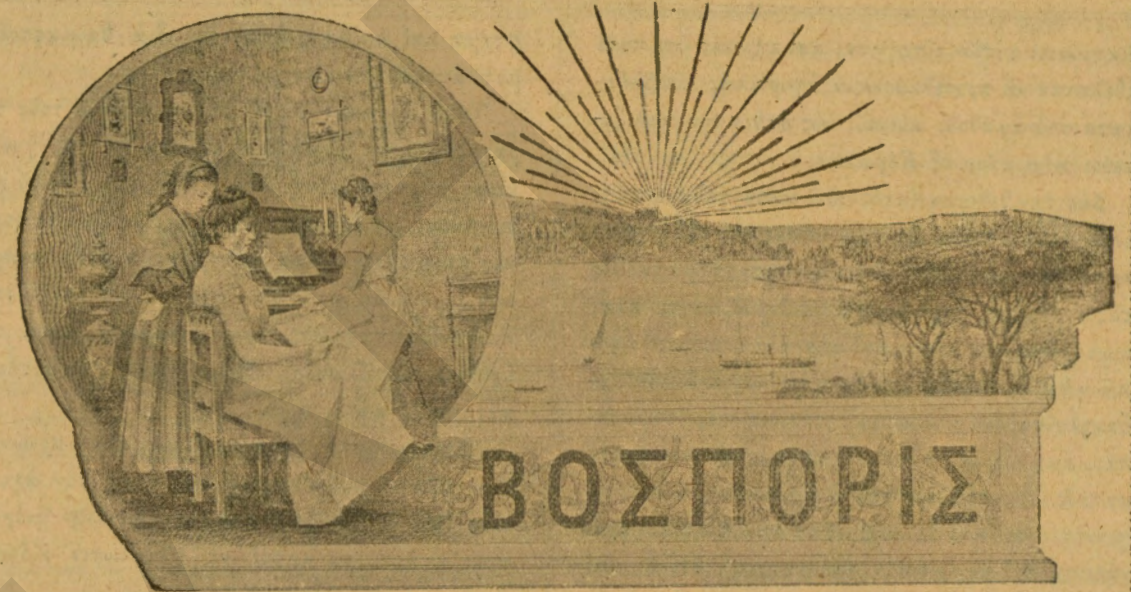
— Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ.

— Ἀλήθεια, νυκίζει κανεὶς πῶς ἡ Φωφά μας τὸ εἴσους ὅτι θὰ ἤσαντο νὰ ζητήσουν τὸ χέρι τῆς σήμερα.

— Γιατὶ;

— Πέρασε δύο σωτῆρες ὥρως νὰ τὸ πλύνῃ.

Τέτοιαι Γ. Δ. Γεωργοπούλου Κουρσοῦμι-Λατ ἀρ. 3

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΕΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Οὐ παύσομαι εἰς χάριτας

ταῖς Μουσῆσις συγκαταμνηνύς,

ἡδίσταται σὺν γίαντι»

Εὐρ Ἰμρ. Μαῖν Στ 675—8.

Ο ΘΕΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Ἄλλ' ἀρνούμεναι εἰς τὴν γυναικὴ τὰ δημόσια ἐπαγγέλματα, ὡς καὶ ἐν τῷ προτέρῳ ἄρθρῳ, καὶ πολλάκις τέως ἐγράψαμεν, δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως νὰ τὴν φυλακίσωμεν ἀποκλειστικῶς ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ μαγειρείου, οὐδὲ νὰ καθεύδωμεν δουλικῶς τὸ πνεῦμα αὐτῆς καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ δωρηθείσας αὐτῇ μεγαλουργοὺς ἠθικὰς δυνάμεις εἰς μόνον τὰ στενά καὶ καθ' ἐαυτὰ πνευματοκτόνα τῶν οἰκιακῶν ἔργων ὅρια.

Δὲν εἴμεθα ἀπάνθρωποι πρὸς τὸ φύλον μας, διότι θελοῦμεν τὴν ἑλληνίδα χειραφετημένην ἠθικῶς, ἥτοι ἀπηλλαγμένην τῶν προλήψεων, αἵτινες ἐβάρυναν ἐπὶ τῆς τύχης τῆς προμήτορος αὐτῆς συκρατήσαντες αὐτὴν ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας ὑπὸ τὰς ἀλύσιμους ἀκαταλαγίστου περιορισμοῦ καὶ πνευματικῆς ἀργίας καὶ ἀπονεκρώσεως. Ἄλλ' οὐχὶ πάλιν καὶ φερομένην βιαιῶς καὶ ἀχαλινώτως πρὸς

τὸ ῥηξικέλευθον ἄκρον τῆς ἀναπεπταμένης ἐφύδου εἰς ὅλα τὰ ξένα πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν προοριζόμενόν αὐτῆς δημόσια στάδια.

Δὲν τὴν θέλομεν δρῶσαν εἰς τὰ δημόσια στάδια, καὶ ἐκτεθειμένην ἐκτὸς τοῦ οἴκου, οὐχὶ μόνον διότι ταῦτα, ξένα πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτῆς δεκτικότητα, οὐδὲν θὰ ἐκέρδαινον τεχνικῶς, ἀλλὰ τοῦναντίον καὶ οικονομικῶς ἐπιβαρυνόμενα διὰ τοῦ προσθέτου συναγωνισμοῦ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἄνδρα θ' ἀπέδιδον ἀνεπαρκεστέρους τοὺς πόρους. Ἀλλὰ καὶ διότι τὴν νεαρὰν κόρην καὶ γυναικὰ ἐν γένει τὴν διαβιοῦσαν μακρὰν τῆς στέγης, περιστοιχοῦσι μυρίοι κίνδυνοι καὶ ἐξευτελισμοί· τοῦτο δὲ οὐχὶ μόνον εἰς τὰς ἡμιπολιτίστους κοινωνίας, ἀλλὰ, —καὶ μετ' ἐπιτάσεως μέλιστα, —εἰς τὰς μάλλον πεπολιτισμένας. Κίνδυνοι καὶ ἐξευτελισμοί, οὗς δύο μόνον τάξεις ὄντων δύνανται ν' ἀρνηθῶσι: τὰ νήπια τὰ μηδεμὴν πείραν τοῦ βίου καὶ τοῦ κόσμου ἔχοντα, καὶ οἱ γνωρίζοντες μὲν, ἀλλὰ διαβολικῶς ὑποκρύπτοντες τὴν ἀλήθειαν ὑπὸ πλῆθος σοφισμάτων τεχνικῶς ἐξυφαινομένων ἐξ ὑλιστικῶν θεωριῶν καὶ συγκεχυμένων περὶ χειραφετήσεως νεολογιῶν, ἃς θεωροῦσι πλέον ἀνάγκην ἅμα καὶ καθήκον νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὑποστηρίζοντες, ἀφοῦ ἄπαξ διέπραξαν τὴν ἐλαφρότητα νὰ γείνωσι

δικπύριοι αὐτῶν εἰσηγηταὶ καὶ κήρυκες, ὅτε ποτὲ ἠθέλησαν νὰ προσελκύσωσιν ἀγυρτικῶς τὰ βλέμματα τοῦ ἀκαθοῦς κοινού, ὡς δὴθεν εὐαγγελιζόμενοι καὶ ἰόντες ἐξ Εὐρώπης.

Δέν την θέλομεν ἐκτός τοῦ οἴκου καὶ διὰ καὶ ἄλλο ἀκόμη. Διότι, δηλ., ἡ γενέσεις τῆς ἐργασίας τῆς γυναικὸς εἰς τὰ δημόσια κατὰστήματα, εἰς τὰς τραπέζας, ταχυδρομεία, σιδηροδρόμους κλπ. οὐχὶ μόνον τὸν οἶκον καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων θὰ ἐξενεῦριζε καὶ θὰ παρέλκε, ἀλλὰ καὶ, ἐξαντλούσα διὰ πολυῶρου ἐντάσεως τὰς σωματικὰς, ἀμα δὲ καὶ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις τῆς μητρός, προσβάλλει τὸν ἄνθρωπον ἐν αὐτῇ τῇ γεννήσει τοῦ καὶ δημιουργεῖ τὸ ἀπελπιστικὸν φαινόμενον τοῦ σωματικοῦ, πνευματικοῦ, ἔτι δὲ καὶ ἠθικοῦ ἐκφυλισμοῦ τῶν νέων γενεῶν, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἀψευδὴς ἐπιστήμη ὡς ἓνα τῶν σπουδαιοτάτων παρὰγόντων ἀποδίδει τὸν λυμηνόμενον τὴν Εὐρώπην κοινωνικὸν τῆς γυναικὸς ἐκφυλισμόν, ὅστις καλεῖται *χειραφίτησις*.

Ἀλλὰ διαβλέπω ἐδῶ μειδιώντας εἰρωνικῶς τοὺς ἀποστόλους τῆς χειραφίτησεως, τοὺς ὀρθολογιστὰς τούτους τῆς δημοσίας γνώμης, τοὺς ζητοῦντας νὰ ἐκπλήξωσι τοὺς πολλοὺς τοὺς χαίροντας πρὸς πᾶν ξενικὸν μὲ χονδρολογήματα περιβαλλόμενα τὸ χρίσμα τῆς εὐρωπαϊκῆς προόδου.

— «Ἀταβισμός, λέγουσι, πρόληψις, δεισιδαιμονία, ἀμάθεια!.. Εἶναι ἀταβισμός, ἡ ἀδυναμία τῆς γυναικὸς εἰς τὰ κοπιώδη ἀνδρική ἐπαγγέλματα διότι αἱ πρότεροι γενεαὶ δέν την ἐμόρφωσαν εἰς ταῦτα. Ἄν δ' ἐφεξῆς εἰδικῶς καὶ ἐπαγγελλομένης εἰς αὐτὰ ἀσκηθῇ, οὐχὶ μόνον θὰ ἐπαρκῇ εἰς αὐτά, ἀλλὰ καὶ ὠραιοτέρα καὶ εὐρωστοτέρα διὰ τῆς ἀθλητιστικῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως θ' ἀποβῇ, μετ' αὐτῆς δὲ καὶ αἱ γενεαὶ τοῦ μέλλοντος. Πρόληψις ὅτι κινδυνεύει, διότι αἱ πεπολιτισμέναι γυναῖκες σέβονται τὴν γυναῖκα. Δεισιδαιμονία ὅ,τι διὰ τῆς χειραφίτησεως ἀπόλλυται μετὰ τῆς ἀδρότητος τῆς γυναικὸς καὶ ἡ ποίησις τοῦ οἴκου, ἀφοῦ δι' αὐτῆς τῷ προστίθεται τὸ χρίσμα, ὅπερ μόνον ἀπαιτεῖται πρὸς εὐδαιμονίαν τοῦ. Ἀμάθεια δὲ τὸ ν' ἀρνητῇ τις ταῦτα πάντα, τοῦτ' ὅπερ σημαίνει τὴν μὴ ἐπαρκῇ παρὰκαλοῦσθαι τῆς παγκοσμίου προόδου».

Εἰς τὰ σφίσιμα ταῦτα ἡ λογική, ἡ ἐπι-

στήμη καὶ ἡ ἠθικὴ ἀπαντῶσι διὰ θαυμαστικοῦ μετ' ἀποσιωπητικῶν μόνον.

Ὅθεν ἀφίνομεν εἰς τοὺς ὑλιστὰς καὶ τοὺς τερατολόγους νὰ ἐντροπώσιν εἰς τὴν διὰ τῆς γυναικείας χειραφίτησεως ἀνατροφὴν τοῦ ἠθικοῦ καθεστώτος, ἣν δέν δύναται νὰ προλάβῃ ὁ ἱπποτικὸς πρὸς τὴν γυναικὰ σεβασμὸς τῶν πεπολιτισμένων κοινωνιῶν, καθ' ὅτι ἐν αὐτῷ μᾶλλον ἐνοποληθῇ ἀπατηλῶς συνεσπειρωμένος μετὰ τῆς ἐχίδνης τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν καὶ ὁ δηλητήριος τῆς τιμῆς αὐτῆς ὄφις.

Ἀφίνομεν τὰς βενκύτους φύσεις ν' ἀρνῶνται τὴν ποίησιν τοῦ οἴκου καὶ μόνον εἰς τὸν ἀγωνισμὸν καὶ κτηνωδῶς κατηνγκασμένον μόχθον πρὸς κτήσιν χρήματος νὰ εὐρίσκωσιν εἶδος τι συνθηματικῆς εὐδαιμονίας.

Ἀφίνομεν τέλος τοὺς ἐπιπολιτῶν καὶ μονομερῶς μόνον παρὰκαλοῦντας τὴν ἀνὰ τὸν κόσμον κίνησιν, νὰ θαμβῶνται ὅσκις ἀκούωσιν μεμονομένως ἐξυμνόμενον ὑπὸ χριζόμενου τινὸς δημοσιογραφικοῦ τῆς Εὐρώπης καλῆς πᾶσαν γυναικὰ ἀποκτῶσιν τὸν τίτλον διδάκτορος τῆς ἱατρικῆς ἢ τῆς νομικῆς ὑπὸ τὰς εἰρωνεῖας τῶν μεγάλων μερίδων τοῦ ἀπανταχοῦ κοινωνικοῦ συγκροτήματος ἀγνοοῦντες πόσον εὐχάριτοι καὶ μεμονωμένοι εἶναι ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου αἱ ὁμάδες αἱ χειραφίτηται καὶ μετὰ πόσης περιφρονητικῆς κατὰπολεμοῦνται ὑπὸ τῶν πολυπληθῶν ἐνκντίων, ὧν οἱ ἐπιστήμονες, οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ κοινωνιολόγοι βραβύνουσι τὴν πλάστιγγα.

Καὶ ἀνκαταλείβουσι.

Θέλομεν τὴν ἑλληνίδα *χειραφίτημένην* ἠθικῶς.

Ἦτοι πνευματικῶς ἀνεπτυγμένην καὶ διαπλασμένην τὴν καρδίαν δι' εὐσέτην ἐκπαιδεύσεως, χρησιμοποιούσαν τὰς πολυτίμους ἠθικὰς καὶ νοερὰς αὐτῆς δυνάμεις εἰς τὸ εὐρύτατον τοῦ οἴκου στάδιον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν, τῶν στοργικῶν, τῶν ἰδανικῶν καὶ ἀνεκτιμήτων αὐτῆς καθηκόντων καὶ τίτλων ὡς συζύγου καὶ μητρός· ὑποτασσομένην γενναίως εἰς τὸ πῆζον καθ' ἑαυτὸ ἀλλ' ὅμως εὐγενὲς ἐνεκκ τοῦ ἠθικοῦ αὐτοῦ λόγου καθήκον τῆς οἰκονομίας καὶ τέλος διὰ τῆς σώφρονος αὐτῆς λιτότητος καὶ τῆς φιλοκάλου ἀπλότητος καὶ οἰκονομικῆς δεξιότητος ἀποβαίνουσιν ἀνωτέρων τοῦ πρὸς κτήσιν συμπληρωτικοῦ

χρήματος ἐκνευριστικοῦ ἀγῶνος, ὃς ὀπισθεν ὤχουρουνται οἱ σκιμαῖοι χειραφίτηται.

Εἰς τὸ περιβλεπτόν τοῦτο καὶ εὐκταῖον σημείον τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς τελειότητος ὡς πρὸς εὐεργετικὸν ἀστὲρα ἀτενίζουσαι μετὰ πόθου διὰ τὴν ἑλληνίδα τοῦ μέλλοντος, ἐλπίζομεν ὅτι ἡμέρα θὰ ἔλθῃ, καθ' ἣν τὸ γλυκὺ αὐτοῦ φέγγος θὰ ἴδωμεν ἐγκαθιδρυμένον ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ σκορπίζον λαμπρὰς τὰς ζωοπαρόχους ἀκτίνας του.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐλάτουμεν παρὰ τῆς δεσποινίδος Βιργινίας Εὐαγγελίδου ἀπάντισιν εἰς τὸ α. μέρος τοῦ ἔργου τούτου τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ πρότερον φύλλον, ἣν ἐπιφυλασσόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Η ΜΗΤΡΟΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙΣ

Ἡ πρόνοια τῶν τριτῶν. — Μαιευτὴρ βάτραχος. — Αἱ κοιτιδῆς τῆς σαλαμάνδρας. — Σαλαμάνδρα πλανόδιος πωλητῆς. — Ἡ Φυλλομεδουσα. — Ὁ ρακοφόρος τῆς Ἰαπωνίας. — Ἡ χιονοποιεῖς τοῦ ὕψους. — Οἱ πύργοι τῶν βατράχων. — Τὰ φῶς ἐπὶ τῶν νῶτων. — Τὸ ρινόκερος τοῦ ἀρδιν. — Αἰσχὺς εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐάν τὰ ἀνώτερα σπονδυλωτὰ μαστοφόρα καὶ πτηνὰ κέκτηνται ἐν γένει αἰσθήματα μητρικὰ λίαν ἀνεπτυγμένα, δέν συμβαίνει τὸ αὐτὸ ὅσον ἀφορᾷ τάντιπροσωπεύοντα τοὺς τρεῖς κατωτέρους κλάδους: βατράχια, ἑρπετὰ, ἰχθύς. Ἐν τούτοις ἓνα τούτων ἔχουσιν ἐνστικτὰ ἢ διαθέσεις ὀργανικὰς λίαν ἐκπληκτικὰς. Ἐξετάσωμεν ἐπὶ παρδείγματι τὰ βατράχια. Ὁ μέζων ἀριθμὸς τῶν παρ' ἡμῖν βατράχων ἐναποθέτουσιν ἀπλῶς τὰ φῶς αὐτῶν ἐν τῷ ὕδατι, ἐνθα ἀναπτύσσονται διερχόμενα τὰς γνωστὰς φάσεις. Οἱ τρίτωνα δεικνύουσιν ἐν τούτοις ποῖαν τινα πρόνοιαν, ὅσον ἀφορᾷ τὰ τέκνα των. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως ἡ θήλεια ἀναδιπλοῖ φύλλον τι ὑδατῶδους φυτοῦ, ἐν ᾧ ἐναποθέτει τὸ ὦν αὐτῆς, ὅπερ οὕτως εὐρίσκεται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐν προστασίᾳ κατὰ τῶν ὀδόντων τῶν ἰχθύων.

Ἐάν ἤδη ἀνιέρομεν τὸ γνωστὸν παράδειγμα τοῦ μαιευτῆρος βατράχου, καθ' ὃ ὁ ἄρρην συνάγει τὰ φῶς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως καὶ προσαρμύζει αὐτὰ κατὰ τοὺς ὀπισθίους αὐτοῦ πόδας, ἵνα διατηρήσῃ αὐτὰ τοιοῦτοτρόπως μέχρις οὐ ἐκκολληθῶσι, θὰ ἐλέγομεν τὴν τελευταίαν ἡμῶν λέξιν, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς βατράχους τῶν ἡμε-

τέρων χωρῶν. Ἐάν ὅμως στραφῶμεν πρὸς τὰς ἐξωτικὰς χώρας θάπαντήσωμεν ζῶα παρυσίαζοντα ἐπὶ μᾶλλον ἀξιοπαράκλητα ἐνστικτὰ.

Προβῶμεν ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ εἰς τὸ πολύπλοκον. Ἰδοὺ ἐν πρώτοις δύο σαλαμάνδρας, ἡ μία τῆς Κεϋλάνης καὶ ἡ ἑτέρα τῆς Β. Ἀμερικῆς, αἵτινες οὐ μόνον δέν ἐγκαταλείπουσι τὰ φῶς των ἐν τῷ ὕδατι, ἀλλὰ καὶ σκάπτουσι λακκίσκον ἐπὶ τούτῳ ἐν τῇ γῇ. Ἡ μήτηρ συσπειροῦται περὶ τὰ φῶς καὶ προστατεύει αὐτὰ ἀπὸ τῶν ὄψεων. Ταῦτο χρόνως ἢ ἀφθονοῦς ἐκκρίσις σιρκιῶδους ὕλης ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτῆς, διατηρεῖ τὴν ἀναγκαίαν ὑγρασίαν. Ἑτέρα σαλαμάνδρα τῶν Ἰνδιάνων Πολιτειῶν, φέρει τὰ φῶς αὐτῆς προσηρτημένα ἐπὶ τοῦ τραχήλου διὰ λιπτῶν ζωτικῶν νημάτων, τοῦτ' ὅπερ καθιστᾷ αὐτὴν προσόμοιον τῶν πλανηδίων πωλητῶν παιδικῶν ἀεροστάτων.

Πολλὰ βατράχια προλαμβάνοντα τὴν ἀποξήρανσιν τῶν ἰδίων ὡν, περιβάλλουσιν αὐτὰ δι' ὀγκώδους μάζης ἀφροῦ. Τοιοῦτοι εἶναι οἱ βάτραχοι τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Βρασιλίας. Ἡ Φυλλομεδουσα γεννᾷ ἀνὰ μέσον δύο φύλλων δένδρου, αἵτινα συνάξει ἐπὶ τούτῳ καὶ πληροῖ τὸ διάστημα δι' ἀφρώδους ὕγρου. Ὁ ρακοφόρος τῆς Ἰαπωνίας ἀνορύσσει παρὰ τὰς ὀρύζας μικρὰν κοιλότητα τὴν ὁποῖαν πληροῖ ἀφροῦ καὶ ἐνθα γεννᾷ.

Τὰ δύο γένη συνερπάζονται ἐνταῦθα· ὁ ἄρρην καταγίνεται κυρίως εἰς τὸ νὰ «*μοιροποιῇ*» διὰ τῶν ὀπισθίων αὐτοῦ σκελῶν τὸ πηκτὸν ὕγρον, ὅπερ ἐκκρίνει ἡ θήλεια μετὰ τῶν ὡν. Τὸ ὕγρον τοῦτο θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἀναπνοὴν τῶν ἀτελῶν νεογνῶν. Οἱ συζυγοὶ ἐγκαταλείπουσι κατόπιν τὴν κοιλότητα καὶ ἐπαναλαμβάνουσι τὴν συνήθη αὐτῶν ζωὴν. Ὁ βάτραχος τῆς Βρασιλίας κατασκευάζει ἀληθῆς φωλεὰν ἐν σχήματι κυκλοτεροῦς πύργου θεμελιωμένου ἐν τῷ βάθει τοῦ τέλματος καὶ ἐξικνουμένου μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος καὶ ἐπὶ πλέον· μάλιστα τὸ ζῶον τοῦτο ἀπολείπει τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῆς φωλεᾶς των διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν καὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ. Τὴν ἐργασίαν ὅλην ἐκτελεῖ μόνη ἡ θήλεια. Ἐντός δύο νυκτῶν ἡ φωλεὰ εἶναι ἐτοίμη καὶ ὁ τοκετὸς λαμβάνει χώραν. Μετὰ τοῦτον οἱ γονεῖς ζῶσιν ἐκεῖ που, οἶονεῖ ἐπιτηδεύοντες.

Ἐν τοῖς προλαβοῦσι παρδείγμασι βλέπει τις ὅτι προέκειτο περὶ πράξεων ἀποβλεπουσῶν πρὸς

τινα σκοπόν, οὔτινος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἔχει συνείδησιν τὸ ζῶν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ἄρρην δὲν εἶναι ἐφωδισμένος δι' ὄργανισμὸν καταλλήλου διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ὧν. Τοῦτ' αὐτὸ ὑπολείπεται νὰ παρατηρήσωμεν ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἐνθα παραδόξως πως συγγέονται, οὕτως εἶπεν, αἱ δύο φύσεις.

Ὅταν τὰ ὧὰ τοῦ μαιευτῆρος βατράχου πλησιάζουσι νὰ ἐκκολαφθῶσιν, ὁ ἄρρην, ὅστις φέρει αὐτὰ περὶ τοὺς μηρούς, εἰσέρχεται ἐν τῷ ὕδατι ἕνα δῶση εἰς τοὺς νεοσσούς μέρος κατάλληλον διὰ τὴν ἀνάπτυσιν αὐτῶν. Ἀλλ' ἐν ὁλοκλήρῳ σειρᾷ βατράχων δὲν συμβαίνει τὸ αὐτό· ἡ πρώτη φάσις τῆς ἐξελίξεως λαμβάνει χώραν ἐντὸς τοῦ μητρικοῦ σώματος καὶ τὸ ζῶν ἐξέρχεται τέλειον. Τὰ ὧὰ φέρονται π. χ. ἐπὶ τῶν κώτων τῆς μητρός, ἐφωδισμένα δι' ἀφθόνου κιτρίνου, ὅπερ ἐπιτρέπει τὴν ἄμεσον ἀνάπτυσιν τοῦ ἐμβρύου ἐν τῷ ὧῳ. Ἐπὶ πλεον εἰς τινα εἶδη μεταδιδύονται θρεπτικαὶ οὐσίαι ἀπὸ τοῦ μητρικοῦ ζώου εἰς τὸ ἐμβρυον.

Τοῦτο συμβαίνει κυρίως παρὰ τῷ γνωστότάτῳ ὑπὸ τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα *Pipa dorsigera*, ζῶντι ἐν Σουρινάμ. Παρὰ τῷ ζῳῳ τοῦτ' ὧὰ φέρονται κυρίως ὑπὸ τοῦ ἄρρηνος ἐν θήκῃς σχηματιζομέναις ἐπὶ τῶν κώτων τῆς μητρός κατὰ τὴν ἀναπαγωγὴν ἐν εἰδεί κυψελωμάτων. Ἐκάστη τῶν θηκῶν τούτων κλείεται δι' ἰδίου καλύμματος κερκοειδοῦς. Τὸ ἐμβρυον ἀναπτύσσεται ἐν αὐτῇ καὶ λαμβάνει τροφὴν ἀμέσως ἀπὸ τῆς μητρός. Μολοντί δὲ δὲν εἶναι προωρισμένον εἰς τὴν νῆξιν, εἶναι ἐφωδισμένον διὰ λίαν ἀνεπτυγμένης οὐρᾶς προσηρτημένης ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ἐπιφανείᾳ τῆς ἐν λόγῳ θήκης, καὶ χρησιμευούσης, ὥς φαίνεται, εἰς τὴν ἀπορρόφησιν τῶν θρεπτικῶν χυμῶν. Ἀλλως τε καὶ τὸ ὧν καθ' ἑαυτὸ ἐγκλείει ἀφθονον προμήθειαν θρεπτικῆν. Ἐνταῦθα παρατηρεῖται ποῖαν τινα ἀνολογίαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρτοτάτην τῶν μαστοφόρων. Τὸ ζῶν ἐξέρχεται τῆς θήκης ἐν καταστάσει τελείου βατράχου.

Ἐν τέλει εἰπωμέν τινα περὶ τοῦ ἐν Χιλῇ ἀπαντῶντος Ῥινόδερματος τοῦ Δαρβίνου. Παρὰ τῷ βατράχῳ τοῦτ' ὧὰ κατὰκρίνονται ὑπὸ τοῦ ἄρρηνος καὶ ἀναπτύσσονται ἐν τῷ λαρυγγικῷ αὐτοῦ σάκκῳ. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης τὸ

ζῶν τοῦτο οὐδεμίαν λαμβάνει τροφὴν καὶ τὰ ἐσωτερικὰ αὐτοῦ ὅργανα ὑφίστανται ἀληθῆ ἐξάντλησιν. Ἰδοὺ τὸ ἐπίμετρον τοῦ παραδόξου! Δὲν φαντάζεσθε ἤδη πόσον αἰσχος προσάπτουσιν εἰς τινὰς ἀνθρωπίνους ὁμοφύλους τὸ ἄρρην Ῥινόδερμα μετὰ τοῦ μαιευτῆρος βατράχου;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει νομίζομεν ὅτι εἰδείξαμεν ἐνταῦθα ἐπαρκῶς τὰ πολυριθμὰ καὶ περίεργα παραδείγματα διαθέσεων ἐνστικτικῶν ὁργανικῶν προωρισμένων ἵνα ἐξασφαλίσωσι τὴν δικαίωσιν τοῦ εἶδους παρὰ τοῖς βατράχοις.

B^o L. LALOY.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

Τὸν ἐνθυμούμαι ἀκόμη. Μὲ τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἀνάστημα, τὴν ἄτακτον κόμη, τὴν μακρὰν καὶ ἀπεριποίητον γενειάδα του, μὲ τοὺς θολοὺς καὶ ἐσκοτισμένους ὀφθαλμούς του, ἦτο τὸ φόβητρον τῶν ἀγχιῶν χωρικῶν μικρῶν καὶ μεγάλων, ὅσοι τὸν συνήντων ἀργὰ εἰς τοὺς δρόμους.

Καὶ ὅμως οὐδένα ἐβλαπτεν!

Εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ μορφή του ἐνέπνεε φόβον, ἀλλ' εἶχε γλυκεῖν καὶ συμπαθεῖ φωνὴν καὶ ὡμίλει μὲ τόσον πάθος, εἶχε τόσην ἐκφρασιν πόνου εἰς τὴν φωνήν, ὥστε ἠναγκάζετο—χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς—νὰ τον πλησιάζῃς, νὰ τον ἀκούσῃς. Καί, —παραδόξος ἀντίθεσις,—ἐνῷ ἡ φωνὴ του ἠκούετο τόσον γλυκεῖα, οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἄγριοι, ἐξηκόντιζον τόσον ἀπεισίαν λαμψείας, ὥστε σὲ κατελάμβανε τρόμος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του σὲ ἔτρεπον εἰς φυγὴν, ἀλλ' ἡ φωνὴ του σὲ ἐκάρφωνεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἦσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγῃς καὶ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇς ἀπὸ τῆς θέσεώς σου. Καὶ ἔμενες ἐκεῖ τρέμων, καταθελγόμενος ὑπὸ τῆς περιπαθοῦς ἐκείνης φωνῆς, ῥίγων ὑπὸ τὰς ἀστραχάς, τὰς ὁποίας ἐξέπεμπεν τὸ βλέμμα του. Καί, ἐνῷ ἔτι ὡμίλει, διεκόπτετο αἶφνης, σὲ ἐβλεπεν ἀσκαρδαμυκτεῖ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἔστρεφεν ἀποτόμως τὰ νῶτα βιάζων μὲ τὸ τκατικὸν καὶ ἡρεμὸν βιάσισμά του καὶ στρέφων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὴν πολιὰν αὐτοῦ κεφαλῇ.

Ποῖος ἦτο; πόθεν κατήγετο; ποῖα καταδρομὴ τῆς τύχης τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ἀξιοδάκρυτον ἐκείνην κατάστασιν;

Μυστήριον!...

Ἡμέραν τινὰ ἐθαύθη διασχίζων τοὺς ἡσύχους δρόμους τοῦ χωρίου ἄνθρωπος ὑψηλός, νευρώδης, μὲ μορφὴν ἀγρίαν, ἀσκεπῆς, γυμνῶπος, ὡς μόνην περιβολὴν φέρων ὑποκάμισον ἀνοικτὸν εἰς τὸ στήθος καὶ ἀναξυρίδα κατεσχισμένην. Ἐβάδιζεν ἀσκοπῶς μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ χαμηλοφώνως μονολογῶν.

Ἦτο παράφρων.

Διηγούνται ὅτι, ὅσοι κατὰ πρῶτον τὸν συνήντησαν, ἡσθάνθησαν παράδοξον κράμα φόβου καὶ συμπαθείας. Οὐδεὶς δ' ἐτόλμησε νὰ τον πλησιάσῃ. Ἐπειδὴ ἐφάνετο εἰρηνικὸς τὸν ἀφῆκον ἐλευθερον νὰ περιφέρηται εἰς τοὺς δρόμους. Καὶ δὲν τοῖς εἶχε δώσει ἀφορμὴν νὰ μετανοήσουν διὰ τὴν ἐλευθερίαν του.

Πῶς ἐτρέφετο; ποῦ ἐκοιμᾶτο; Καὶ τοῦτο μυστήριον.

Μυστήριον, τὸ ὅποιον οὐδεὶς εἶχε διάθεσιν νὰ ἐξηκινᾷ, οὐδὲ τὸ ἐσκέφθη τις, ἴσως.

Συνήθως περιεπλανᾶτο εἰς τὸ νεκροταφεῖον· ἦτο ἡ προσφιλέστερα του διαμονή. Διὰ τὴν ἀρά γε, τοῦτο; Ποῖα μυστηριώδης δύναμις τὸν ὥθει ἐκεῖ μεταξὺ τόσων νεκρῶν; Μήπως ἐζήτει νὰ συνειθίσῃ εἰς τὴν ζωὴν τῶν νεκρῶν, τὴν ὁποίαν ἀργὰ ἢ γρήγορα ἐσκόπει νὰ ἐγκολπωθῇ;

Ἰδιαιτέρην ὁλως στοργὴν ἡσθάνετο διὰ τὰ παιδία. Τὰ ἐπλησιάζεν, ἐζήτει νὰ τὰ θωπεύσῃ· ἀλλ' ἐκεῖνα ἐντρομα τὸν ἀπέφευγον. Ἐσταύρωνε τότε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, τὰ ἐβλεπεν ἀποχωροῦντα μὲ σπαρξικάρδιον βλέμμα καὶ ἐτρέπετο εἰς φυγὴν ὁλολύζων ὡς παιδίον καὶ κρύπτων μεταξὺ τῶν χειρῶν τὴν πολυπαθὴ αὐτοῦ κεφαλὴν. Κατέφευγε δὲ εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἐκεῖ ἐκκλινε σιωπηλῶς ἐπὶ ὥρας. Κατόπι ἐπιπτεν ἐπὶ τινος τάφου καὶ ἀπεκοιμᾶτο μεταξὺ τῶν νεκρῶν, νεκρὸς καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἦτο δυστυχὴς ὑπαρξίς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος θὰ ἦτο ἡ μόνη παρηγορία.

Καὶ δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ.

Μίαν πρωῒν εὐρέθη νεκρὸς ἐν τῷ νεκροταφεῖῳ ἐξηπλωμένος ἐπὶ τινος τάφου μὲ θεσπεσίαν ἐκφρα-

σιν γαλήνης ἐν τῇ μορφῇ, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀλγεινὸν μειδίσμα ἐπὶ τῶν ὠκρῶν του χειλέων.

Ἦτο ἡ ἐλπίς τῆς ζωῆς, εἰς τὴν εἰσέρχετο, ἡ γαλήνη τοῦ προσώπου του καὶ τὸ μειδίσμα του ἡ ἀνάμνησις ὅλου τοῦ ἀτυχοῦς βίου του καὶ ἡ συναίσθησις τῆς τελευταίας στιγμῆς του ἡ ὀδυνηρά.

Ἀπέθανε μόνος, ἔρημος, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἐνδιαφέρηται περὶ αὐτοῦ, χωρὶς οὐδεμία καρδιά νὰ πάλῃ δι' αὐτόν, χωρὶς οὐδὲ ἐν δάκρυ νὰ χυθῇ διὰ τὸν θάνατόν του.

Τὸν δυστυχῇ τρελλόν! πῶς τὸν ἐνθυμούμαι ἀκόμη!...

Ἐρ Κωρ/πόλ.

Κλ. Πικ.

ΟΡΚΙΣΟΥ ΜΟΥ!

—Γύρε ἀκόμα 'ς τὴν ἀγκαλιά μου,
κοιμοῦ γλυκὰ·
σὲ νανουρίζω μὲ τὰ φιλιὰ μου
τὰ μαλακά.

Γιὰ προσκεφάλι ἔχεις τὰ στήθια μου
τὰ φλογερά,
γιὰ ὄνειρά σου τὰ παραμύθια μου
τὰ τρυφερά.

Γύρε ἀκόμα στὴν ἀγκαλιά μου
καὶ σ' ἀγαπῶ·
Ἐνα κρυφὸ 'χω μὲς 'ς τὴν καρδιά μου,
γιὰ νὰ σου πῶ.

—Ξανθοῦλα πές μου γιατί στενάξεις
γιατί πονεῖς;...
Ἄχ! τὴν καρδιά μου πικρὰ σπαράξεις
ὅταν θρηνεῖς.

—Ὁρκίσου μ' ὅτι μακριὰ 'ς τὰ ξένα,
ὅπου κι' ἂν 'πᾶς,
ὅλο 'ς τὸ νοῦ σου θάχῃς ἐμένα,
θὰ μ' ἀγαπᾷς;...

—Ἄχ, ναί, σ' ὀρκίζομαι πῶς 'ς τὰ ξένα
θά σε πονῶ,
πῶς θὰ στενάξω πάντα γιὰ σένα
καὶ θὰ θρηνῶ!

Ἐρμοποῦλι τοῦ Τυμφοῦδου.

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Ἀπὸ τὰς «Δύο διαθήκας».

τοῦ κ. Π. Δημητρακοπούλου.

Τὸ γῆρας δὲν ἀργεῖται ἀπ' ἐκεῖ, ὅπου λευκαίνεται ἡ κόμη, ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖ, ὅπου μαυρίζει ἡ καρδιά.

Ὅταν ἴδῃς ἄνθρωπον, ἀργίτζε νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν ἀξίαν του, μὴ εἶδῃς πλέον προσοχὴν εἰς αὐτόν· τὴν ἔχῃς.

Μὴ φοβηθῇς ποτέ τὴν εἰλαμένην· εἶνε ἡ μάλλον θρασυδαίμων θεότης, εἰ ὅσον ἐπιλεξάνησεν ὁ οὐρανός, ἢ συνελαβὲν ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία. Ἐπιτίθεται κατὰ τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς δειλίας, καὶ ὑποχωρεῖ πρὸ τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ θράσους. Ἡ ἀθάνατος τὴν καταπλήττει καὶ τὴν τρέπει εἰς φυγὴν. Ὁμοιάζει μὲ τὴν θρασυδαίμον κύνεα, ὅστις σὺ ἐπιτίθεται ἀνευ λόγου, ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ προσποιηθῇ· ὅτι κύπτεις ἵνα λάβῃς λίθον ἐκ τῆς γῆς, διὰ νὰ φύγῃ ὡς σκύμνος.

Σεβάσθη· τὰ δάκρυα τοῦ πρώτου ἔρωτος ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα· ἐμπερικλείουσιν ὁλόκληρον τὸ μυστήριον τῆς δημιουργίας καὶ τῆς διακρίσεως· τῆς ζωῆς ὕλης· ἐκεῖνα λαλοῦσιν εὐγλωττότερον τῆς γλώσσης, ἐκεῖνα ἰσχύουσιν, ὅπως καταστήσωσι τὸν κόσμον αἰώνιον καὶ εὐδαίμονα.

Οἱ ἀδάμαντες· τῆς γῆς εἶνε τὸ πρῶτον ἐρωτικὸν δάκρυ τῶν πρωτοπλάστων· δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι εἰς τὸ δάκρυ τοῦτο ρευστοποιεῖται ἡ ψυχὴ ὁλόκληρος, ὅπως συνελκύσῃ ἀτραπέστερον τὴν ὕλην πρὸς τὴν ὕλην, ὅπως ἐμψυτίσῃ ἀληθῆ ζωὴν καὶ σφύργος εἰς τὸ τέως ἀτόματον, τοῦ ἀνιῆξαι ὡς διὰ μαγείας· τὴν γρυσὴν πύλην τοῦ ναοῦ τῆς φύσεως, καὶ φέρῃ αὐτὸ γόνυπετὸ· πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διωνίου.

Ὅταν βλέπῃς, ὅτι μὴ ἀλήθεια ἀργίτζε νὰ προκαλῇ ὀργὴν ἢ ἐρόμαν, πίστευε ὅτι τὸ ἥμισυ τοῦ προορισμοῦ τῆς ἔχει ἤδη ἐκπληρωθῇ.

Κεραλὴ γυμνὴ ἔξωθεν ἤμπορεῖ καὶ νὰ μὴ προσδοῇ· ἀλλὰ κεραλὴ γυμνὴ ἔσωθεν, ὅσον καὶ ἂν κρυφθῇ, ἐὰν προσδοῇ.

Ἡ κεραλὴ εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦ ὁποῦν τὰ ἔσω φαίνονται καλλίτερον ἀπὸ τὰ ἔξω.

Ἐὰν ἐρωτήσῃς τοὺς ἀνθρώπους, τί προτιμοῦν· νὰ παραδώσω τὴν ψυχὴν των εἰς ἕνα διάβολον μὲ παρῴσαν, ἢ εἰς ἕνα ἄγγελον μὲ κουρέλια· Ὅλοι τὴν διάβολον θὰ προτιμήσουν.

Οὐδὲς ὑπάρχει πράγματι δυστυχής· ὅλοι, ὅσα φαίνονται τοιοῦτα, νυκίζουσιν πρῶτον ὅτι εἶνε, καὶ κατόπιν γίνονται.

Μία μεγάλη γυνὴ ἐπιβάλλεται πλειότερον ἀπὸ ἕνα μέγαν ἄνδρα εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ ἀσκαί τόσῳ μείζονα ἐπὶ τῆς κρίσεως· βιρὺτητα, ὅσῳ μείζονα ἐλαφρότητα ἀνέμενε τις εἰς αὐτὴν.

Ἀθῆναι.

Πολ. Δημητρακόπουλος.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

(Συνέχεια)

Τώρα τὸ πρῶτον ἐμάνθανε τὸ σπαρκατικὸν δράμα διὰ τῆς ἀστυνομίας καὶ διὰ τῶν χυδαιολογιῶν τοῦ ὑπηρετοῦ τῆς Μάνσον. Ὁ Χάτμαν ἀνέλαβε τὸ σημειωματάριόν του.

— Θὰ γίνῃ ἀνάκρισις, εἶπεν· ἀλλὰ θὰ φεισθῶ ὑμῶν ὅσῳ τὸ δυνατόν, κυρία. Εἶναι τρομερόν, ἀλλὰ πρέπει νὰ παρευρεθῇτε.

— Ὡ! πρέπει· Πῶς θὰ τὸ ὑποφέρω· Πῶς;

Ἡ κυρία Σαίντ Τζὼν ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της διὰ τῶν χειρῶν, ἀδυνατοῦσα νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς.

Ὁ μυστικὸς ὑπάλληλος ἐνευσεν εἰς τὸν βοηθόν του ν' ἀφήσῃ τὸ διωμάτιον καὶ ἐκυψε πρὸς τὴν θρηνοῦσαν γυναικα.

— Ὁ κ. Σαίντ Τζὼν ἦτο οἰκονομικῶς ἐστενωχωρημένος· ἰρώτησεν.

— Νομίζω. Ὡ, ναί, νομίζω. Ἀλλὰ μοι εἶπεν ὅτι αἱ κακαὶ ἡμέραι παρήλθον καὶ ὅτι τὰ πάντα θὰ ἔβαινον κατ' εὐχὴν εἰς τὸ μέλλον. Πῶς εὐρέθη εἰς τὸν οἶκον Σάπμαν; Φαίνεται τόσῳ τρομερόν νὰ συμβῇ τοῦτο εἰς τὸ ἀπομεμονωμένον ἐκεῖνο μέρος. Ἐὰν συνέβαινεν εἰς τὸ γραφεῖόν του...

Πάλιν κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν.

Ὁ ὑπάλληλος ἐνεθυμήθη κατόπιν ὅτι δὲν ἀνέφερε περὶ οἰκοδομῆς Σάπμαν, ἄλλος τις, οἷοσ' ἡδέποτε ἐκτὸς τῆς κυρίας Σαίντ Τζὼν, καθ' ὅσον αὐτὸς ἐγνώριζε.

— Ἀλλὰ, κυρία μου, μὴ θλίβεσθε τόσον. Δὲν ἔχετε φίλον τινὰ νὰ προσκαλέσητε; Δὲν πρέπει νὰ μένητε μόνη.

— Θέλω νὰ μένω μόνη, διότι ἐφεξῆς θὰ ἦμαι μόνη. Ὁ σύζυγός μου ἀτίθαινε. Σὰς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν!

Ἔτεινε τὴν λεπτὴν χεῖρά της. Ὁ λοχίας Χάτμαν ἐκλινε πρὸ αὐτῆς. Ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἦτο ἐρῶ-συλον νὰ τὴν ἐγγίση.

Ἐνδομύχως τὴν ἐλυπεῖτο καίτοι ἐγνώριζε τί ἔλεγον αἱ κακαὶ γλώσσαι, ἐγνώριζεν εἰς τί ἀπέδιδον τὴν αὐτοκατονίαν τοῦ οἰκονομολόγου Βέρτραμ Σαίντ Τζὼν.

Ἐκ τῆς θέσεώς του ἐν τῷ ἐστιχτορίῳ ὁ Στίφανος Μάρξ εἶδε τὸν ἀστυνόμον ἀναχωροῦντα καὶ τότε ἀθροῦδως ὡς γαλῇ ἀνῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἦλθετε; εἶπεν ἡ Ἰουβέρνα ὁρμώσῃ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ὑψηλὸν καὶ ἰσχνόν τοῦτον ἄνδρα μὲ τὸ ὑποκίτρινον πρόσωπον καὶ τοὺς ὠχρούς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τοὺς ἰδικούς της, ἰστάμενον πρὸς στιγμὴν καὶ θεωροῦντα αὐτὴν ἀτενῶς.

Ὁ Στίφανος Μάρξ εἶχεν ὕψος ἐντελῶς ἀπαθές, ὀφθαλμοὺς κυκνοκίτρινους μηδὲν ἐκφράζοντας, εὐθύ, συνεσφιγμένον στόμα οὐδέτερον ἐπίσης τὴν ἐκφρασίαν.

— Διατί δὲν ὁμιλεῖτε; ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Σαίντ Τζὼν ἀνυπομόνως. Σὰς περιέμενον ἀφ' οὗτου...

— Ἀφ' οὗτου ἀνεχωρήσατε ἐκ τοῦ οἴκου Σάπμαν, ἦτο ἡ ψυχρὰ ἀπάντησις.

— Μὴ ἀνκφέρειτε τὸ μέρος, μή· ἴσως σὰς ἀκούει τις.

Ὁ Μάρξ διεσκέλισε τὸ πάτωμα σιωπηλός, ἤνοξε τὴν θύραν καί, ἄνωθεν τῶν κιγκλίδων ἔρριψε βλέμμα εἰς τὴν αὐλήν.

Ἦκουε τὰς φλυαρίας τῶν ὑπηρετῶν κάτω· ἀλλ' εἰς τὸν ἄνω ὁροφον ἦσαν ἐντελῶς μόνοι.

— Κανείς δὲν εἶναι, εἶπεν ἀδικόρως. Κανείς δὲν γνωρίζει, πιστεύω, ὅτι ἐξήλθατε σήμερον;

Ἐνῶ ἡρώτα παράδοξος ἐκφρασις· ἐξωγραφῆθη εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Ὅχι, βέβαια, ὄχι!

Ἡ Ἰουβέρνα λέγουσα ταῦτα ἐστρεψε καὶ διώρθωσε τὰ προσκεφάλαια ἐπὶ τοῦ διδανίου. Ἐψεύδετο καὶ αἰσθανομένη ὅτι ὁ ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς οὗτος ἄνθρωπος ὑπέθετε τοῦτο, δὲν ἠδύνατο νὰ τον ἀτενίσῃ.

— Προτιμότερον νὰ μοι εἴπητε τὴν ἀλήθειαν, τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ἀλήθειαν. Θὰ ζητήσω τὴν ἀμοιβὴν μου διὰ νὰ φυλάξω τὸ μυστικόν σας, κυρία Σαίντ Τζὼν.

— Πῶς τολμάτε νὰ ἐκφράζησθε οὕτω πρὸς ἐμέ, σεις, ὁ ὑπάλληλος τοῦ συζύγου μου; πῶς τολμάτε;

Ἀπαξ εἴτι ἀχαλίνωτος ὁρμὴ παρέσυρε τὴν νεαρὰν γυναίκα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσκοτίσθησαν, τὸ στήθος τῆς ὑπηγείρετο ἀναπάλλον.

— Γνωρίζω τὸ μυστικόν σας!

Πάλιν αἱ κατάρκτοι λείξεις, ἃς εἶπε πρὸ ὀλίγου ὁ πρίγκιψ!...

Παρὰ τὰς προσπαθείας της, ἡ Ἰουβέρνα δὲν ἠδύνατο νὰ περιστείλῃ τὴν φρικίαν, ἡ ὁποία τὴν ἐκαμπτεν ὡς κάλαμον ὑπὸ τὴν τρικυμίαν.

— Τὸ γνωρίζω· ἀλλ' ἐάν μοι δώσητε τὴν ἀμοιβὴν τὴν ὁποίαν θέλω, καὶ δύνασθε, κυρία Σαίντ Τζὼν, θὰ ἦμαι σιωπηλός ὡς τάφος, μυστικὸς ὡς νεκρός. Ἀφοῦ σὰς λέγω ὅτι καὶ ἐγὼ εὐρισκόμην σήμερον τὸ ἀπόγειμα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Σάπμαν!...

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἰσθε ἐκεῖ, διέκοψεν ἐκείνη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της.

Οὗτος διέκρινε τὴν ἀδυναμίαν της ταύτην, καὶ τὰ λεπτὰ χεῖλη του διεστάλησαν ἐπὶ τῶν ὑποκυάνων ὀδόντων.

— Ἦμην εἰς τὴν ὀπισθεν αἴθουσαν, ἀπήντησε λακωνικῶς.

— Ποῖον ἀμοιβὴν ζητεῖτε;

— Ζητῶ Σέ!...

Ἡ Ἰουβέρνα ἀνεσκίρτησε καὶ τὸ σῶμά της ὅλον ἐνέφαινε ὑπερήφανον ὀργήν.

— Στάσου! ἀκουσε! Δὲν νομίζεις, πιστεύω, ὅτι εἰργάσθην διὰ σέ ὡς εἰργάσθην μὲ ἐπαιξας εἰς τὰς χεῖράς σου ὅλους τοὺτους τοὺς μῆνας διὰ τίποτε; Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ νομίσης, κυρία Σαίντ Τζὼν, ὅτι ἐγενόμην τὸ ὄργανόν σου μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ θέσω ἐμυτὸν ὑπὸ τοὺς δυνάεις τοῦ νόμου, χωρὶς νὰ σκεφθῶ ὡς ἀμοιβὴν μεγάλην, ἐνδοξον ἀμοιβήν μου πρὸς αὐτήν, οὕτε περισσότερον οὕτε ὀλιγώτερον. Ναί! τὴν ὠραίαν καὶ ἀπράξιμην προσωπικότητά σου!

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶ νὰ σοι πράξω τὴν ἀμοιβὴν ταύτην;

Ἡ κυρία Σαίντ Τζὼν ἐκλινε τὰ βλέφαρά παύσας μὲ τὰ ἄνθη τοῦ πρίγκηπος.

— Τότε, τότε...

Ἐκυψεν καὶ ἐψιθύρισε τι εἰς τὸ οὖς της.

Παντελής σιγά διεχύθη επί τινος λεπτά.

Τὸ ἐπὶ τῆς θερμάστρας ὠρολόγιον διελάλει τὸν χρόνον. Ἡ Ἰουβέρνα ἐπικίβη ἀκόμη μὲ τὰ ἄνθη τῆς.

Ὁ Στέφανος Μάρξ προσηλώθη εἰς τὴν παράγραφον τοῦ ἐκτάκτου φύλλου, τὸ ὅποιον ἡσύχως ἔσυρεν ἀπὸ τὴν κρύπτῃν του.

— Ἐν ἄλλαις λέξεσι, τί ζητεῖς; εἶπεν ἡ Ἰουβέρνα διακλύπτουσα τὴν ἀκούσιον σιγὴν.

— Νὰ σε κάμω σύζυγόν μου.

— Σύζυγόν σου!

Ἡ ἐπιφώνησις προσέειδε βαθεῖαν ἐκπληξιν.

— Τί ἄλλο;

Ἡ κατωφερὴς καμπύλη τῶν λεπτῶν χειλέων τῆς ἦτο καταφανεστάτη.

— Περιέργος πρότασις!

Ἡ Ἰουβέρνα ἐκράτησε κρίνον εἰς τὸ στόμα καὶ ἡσύχως εἰσέπνευσε τὴν εὐωδίαν. Παχὺς θύσσανος μαύρων βλεφαρίδων ἐκάλυψε τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Διόλου περιέργος νομίζω. Σὲ ἀγαπῶ.

— Καὶ ἄλλοι πράττουν τὸ ἴδιον.

— Ὁ Ὑψηλότατος πρίγκηψ Ζαμπατώφ, παρδειγματος χάριν. Τᾶνθη ταῦτα δὲν τὸ ὑπομνήσκουσι;

Καὶ τοῦτο λέγων ἔδειξε τὸν ἀργυροῦν κῆλαθον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Ἰουβέρνα ἀπέσπασε ἀμελῶς τὰ σπᾶνια ἄνθη.

— Κυρία Σαίντ Τζών, περιμένω ἀπάντησιν. Θὰ γίνετε σύζυγός μου;

— Ἀναγκάζομαι νὰ εἰπω ναι, ἀπήντησε ψυχρῶς.

— Τοῦτο μόνον θέλω. Καὶ τώρα ἂς ἐργασθῶμεν, ὥραία μου μνηστή. Πρέπει περὶ πολλῶν νὰ ἐμιλήσωμεν, πολλὰ νὰ τακτοποιήσωμεν καὶ νὰ ἐκκαθαρίσωμεν τὴν νύκτα ταύτην.

Ἐσυρε τὴν καθέκλαν τοῦ παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἐκαθέσθησαν ἕναντι ἀλλήλων.

Καθ' ὅλην δὲ τὴν νύκτα ἐξηκολούθησαν συνομιλοῦντες ὅσῳ τὸ δυνατόν χαμηλοφώνως. Ἀλλ' εἰς οὐδέναν ἐφάνη τοῦτο περιέργον, διότι ὁ Στέφανος Μάρξ διετέλει ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ κ. Σαίντ Τζών ἐπὶ μακρὰ ἔτη.

Κατὰ τὰς ὥρας ταύτας οὐδὲ λέξις ἔρωτος μεταξὺ τοῦ παρκαδόξου ζεύγους, οὐδὲ θωπεία, οὐδὲ σημεῖον οἰονδήποτε ἀντηλλάγην ἐμφαντικὸν τῆς ἰσοδίου συμμαχίας των, ἡ ὁποία ἐνισχύετο ὑπὸ τοῦ ἀτομικοῦ ἀμφοτέρων συμφέροντος.

(ἔπειτα συνέχεια)

Μετάφρ. Αἰμιλ. Δεσπόλλου.

Ο ΦΟΝΙΑΣ

(Διήγημα πρωτότυπον)

Σὲ πέντε μέτρα μακρύτερα ξεσπᾶνουν τ' ἀφράτα κύματα τῆς θάλασσας καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι καμμιὰς μεγάλῃς τρικυμίας τὰ κύματα ἤθελαν τὴν παρκασύρει τὴν εὐμορφὴν καλύβη. Ὅπισω τῆς ἑνὸς ἀνηφορικοῦ δρόμου φέρνει 'στὸ βουνὸ 'ποῦναι γεμάτο ἀπὸ ἑληαίς. 'Σ τὴν καλύβη μέσῃ ἑνὸς γεροντάκος κἀθεταί εἰς 'ἑνα μακρὸ σοφᾶ καὶ συλλογισμένος ροφᾶ μὲ μιὰ μακρὰ πίπα ἀπὸ κερασιά τὸν ἀθάνατο καπνὸ τοῦ χωραφιοῦ του. Ἐξάφην ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ ἔρχονται δύο γυναῖκες, μία γρηᾷ μ' ἑνα πῆλινο δοχεῖο στὰ χέρια, καὶ μία νέῃ μὲ ὀλίγα πινάκια· τὰ τοποθετοῦν σὲ μιὰ ὀλοστρόγυλη τράπεζα μιᾶς πιθαμῆς ὕψος, σερβίρουν τὸ φαγητὸ καὶ ἡ νέῃ λέγει 'ς τὸν πατέρα τῆς.

— Ὅριστε, πατέρα, τὸ φαγεῖ εἶναι ἑτοιμο.

— Αἶ, καλὰ, τῆς λέγει ὁ γέρος, σὲς κἀθεσται νὰ φαῖτε μὰ ὁ Νίκος δὲν εἶναι ἐδῶ.

— Πῶς, πατέρα, ὁ Νίκος δὲν εἶν' ἐδῶ; ἐρωτᾷ ἡ κόρη. Ἐκεῖνος μὲ εἶπε πῶς τὸ μεσημέρι θὰ γυρίσῃ ἀπ' τὸ χωράφι.

— Κι' ἐμένα μοῦ τῶπε τὴν ὥρα ποῦ ἔφυγε· ἐπῆγα νὰ μαζέψω μερικὰ κλαδιά, τὸν 'βρίσκω στὸ δρόμο καὶ μοῦ λέγει: «Ἀφῆσε, πατέρα, μαζέψε μόνον ὀλίγα γιὰ νὰ ψήσῃ ἡ μητέρα τὸ φαγεῖ τὸ μεσημέρι· ποῦ θὰ γυρίσω θὰ φορτώσω 'ς τ' ἄλογο πολλὰ πολλὰ μαζεμένα κι' ἔτσι δὲν θὰ κουράζεσαι κάθε 'μέρα.» Στὸ καλὸ, τὸν εἶπα καὶ ἔφυγε.

— Μὰ νὰ μὴν ἔπαθε τίποτα; εἶπεν ἡ γρηᾷ Μαλαματένια.

— Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγιά, ἀπήντησεν ὁ γέρος Μανώλης, δὲν θᾶναι τίποτα, θὰ τοῦτυχε καμμιὰ δουλειά· εἰμπορεῖ τὸ σαμάρι τᾶλόγου του νᾶσπασε καὶ νὰ κἀθεταί νὰ τὸ διορθώσῃ· ἂς φᾶμε παιδί μου. Αἶ καὶ σύ, γυναῖκα, ὁ παλληκαρὸς δὲν ἔχει φόβο.

— Σ' ἐσᾶς δὲν σᾶς φαίνεται τόσῳ δυσάρεστο, εἶπεν ἡ Σουλτάνα, μὰ εἰς 'ἐμένα εἶναι καττι, γιὰτὶ εἶναι ἄνδρας μου· θὰ πάω στὸ χωράφι νὰ τὸν εὕρω. Καὶ χωρὶς νὰ λάβουναι καιρὸ καὶ οἱ δύο γέροι ν' ἀπαντήσουν, ἔτσι 'ξυπόλυτη ποῦ ἦταν, δίδει μιὰ σκουνητὴ τὴν θύραν καὶ φεύγει.

Β'.

Ὅταν ἡ Σουλτάνα ἐμβῆκε 'ς τὸ πατρικὸς σπήτι, δὲν ἀκούετο ἄλλο τίποτε παρὰ φωναίς καὶ θρήνοι. Σὲ μιὰ ὥρα ἀπόστασι ἀπὸ τὸ χωριὸν, εἶχαν εὗρει σκοτωμένον τὸ Γιάννη τοῦ Σωτήρη τὸν γυιό, κ' ἐπειδὴ ὁ Νίκος ἦτο χαμένος, εἶχαν ὑποψία ὅτι αὐτὸς τὸν εἶχε σκοτώσει. Τὸ χωριὸν ὅλον ἦτο ἄνω κάτω ἀπὸ τὸ σπάνιον αὐτὸ συμβάν, διότι ἀπὸ πολλὰ ἔτη ἡσύχαζε χωρὶς τὸ παρκαμικρὸ πρᾶγμα νὰ διατράξῃ τοὺς ἀπλοικοὺς κατοίκους. Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι οἱ χωρικοὶ δὲν εἰξέυρχν ὅτι ὁ Νίκος ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπήτι τοῦ πενθεροῦ του, ἀλλῶς ἐὰν τὸ ἐμάνθαναν ποῖος ξέροι τί ἤθελε συμβῆ.

— Μὰ, ἔλεγε ἡ Σουλτάνα μὲ δάκρυα, δὲν τὸ πιστεύω ὁ Νίκος μοῦ νᾶκαμε αὐτὸ τὸ φονικόν· τί ἥσυχο παιδί ποῦ ἦτο, ποτε δὲν μοῦ εἶπε κανένα κακὸ λόγον· τί λὲς ἐσὺ πατέρα;

— Τί νὰ πῶ, κόρη μου, ἔλεγε ὁ Μανώλης τρέμων ἐκ θυμοῦ καὶ φόβου, καὶ ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλὰ εἶναι νέος, τὸ αἵμα του βράζει. Ἀλλοίμονο!.. ξεύρω πῶς τοῦ Σωτήρη ὁ γυιὸς δὲν τᾶχε καλὰ μαζὴ του. Καὶ προχθὲς ἐπᾶνω 'ς τὸ θυμὸ τοῦ 'ποῦ 'μιλοῦσε μ' αὐτόν, τοῦ εἶπε δύο τρεῖς φορὰς: *Νά το ξέρης, θὰ σε σκοτώσω.* Χωρὶς νὰ θέλῃ, φκίνεται, τοῦ κατὰφρε καμμιὰ στήν κεφαλή καὶ τὸν ἄφησε κάτω.

— Ἀχ! τὸν καταρκαμένο, ἐφώναζεν ἡ γρηᾷ μητέρα, καλὰ ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ σοῦ τὸν δώσω γιὰ ἄνδρα.

— Ὅχι, ὄχι, μητέρα, δὲν το πιστεύω, ὄχι.. θὰ πᾶω πάλιν νὰ τὸν ζητήσω, κι' ἂν δὲν τὸν εὕρω τώρα κι' αὐτὴν τὴν φορὰ, δὲν ξέρω τί θὰ κάμω. Ἀχ! Παναγιά μου! Νὰ! μοῦ φαίνεται στὰ 'μάτια πῶς τὸν κρατοῦν οἱ στρατιῶται καὶ τὸν πᾶνε στὴ φυλακή...

— Κἀθησε στὰ καλὰ σου, κόρη μου, ποῦ θὰ πᾶς; ἂν σὲ εἰδοῦν νὰ τρέχῃς ἔτσι στοὺς δρόμους θὰ το πάρουν μυρωδιὰ καὶ ὕστερα;.. Μωρὲ τὸ μασκαρὰ! τέτοιο φονὴ γκαμπρὸ νᾶχω καὶ νὰ μὴ ξέρω! εἶπε ὁ γέρος τρίζοντας τὰ 'δόντια.

— Ἐγὼ φεύγω μητέρα, ἐπανέλαθεν ἡ κόρη κι' ὅπου θίλει ἂς μὲ βγάλῃ ἡ ἄκρη· καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ περισσότερα ὥσῃν τρελλή ἡ δυστυχισμένη φεύγει χωρὶς νὰ ξεύρῃ καὶ ἡ ἰδίᾳ ποῦ πάγει.

Γ'.

Μετὰ μιστὴ ὥρα ὁ Νίκος ἐμβῆκε 'στὸ σπήτι τῆς πενθερᾶς καὶ τοῦ πενθεροῦ τοῦ κατακατωμένου. Καθὼς τὸν εἶδαν καὶ οἱ δύο ἔτσι, ἐπειδὴ, ὅπως εἶπαμε, ἡ γυναικὴ τοῦ βγήκε διὰ νὰ τὸν εὕρῃ, ἔμειναν ἐκστατικοί, καὶ ἀνοιξαν τὸ στόμα των, ἀπὶ φόβον διὰ τὸ ἐγκλημα τοῦ γκαμπροῦ των καὶ τὴν καταδίκη ποῦ τὸν περίμενε. Δὲν ἔμεινε πλέον ἀμφιβολία ὅτι ὁ φονὴς τοῦ Γιάννη ἦτον αὐτός, ἀφοῦ ἦταν ματωμένος. Ἀλλ' ὅταν ἐκεῖνος μὲ χαρὰ καὶ ἀφελῶς τοὺς εἶπε:

— Ἐμπρὸς πατέρα, ἂς φᾶμε γιὰτὶ πεινώ· τότε εἰ! τότε πλέον σὰν βόμβη ἐξέσπασε τὸ γεροντικὸ ζευγάρι.

— Νὰ φᾶς!.. καὶ δὲν ἐντρέπεις, ἀφιλότιμε φονιᾶ! τιποτένιε! μ' αὐτὰ τὰ μούτρα τᾶτιμασμένα νᾶρχεσαι κ' ἐμπρὸς μας! φύγε, καταρκαμένο, φύγε ἀπ' ἐδῶ... ἔξω, νὰ μὴ σὲ βλέπουν τὰ 'μάτια μας.

— Γιὰτὶ τὸν σκότωσες; τοῦ λέγει ὁ γέρος· πές με, σ' ἐπνίξα, νὰ! γρήγορα πές μὰς τί καὶ φύγε...

— Μὰ, πατέρα μου, δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσο κακὸ πρᾶγμα γιὰ νὰ φωνάζετε ἔτσι.

— Δὲν εἶναι κακὸ πρᾶγμα!.. εἶπαν καὶ οἱ δύο καὶ ἔρριψαν ἐπ' αὐτοῦ τρομερὸ βλέμμα περιφρονήσεως· δι' αὐτόν καὶ φρικῆς γιὰ τὴν κέρση των.

— Ναι· κάθε μέρα ἐπανελάθειν, ὁ νέος, ἔρχονταν 'στὸ χωράφι· πότε τῆς πατᾶταις μου, πότε τὰ λάχανά μου, πότε τὸ ἑνὸς πότε τὸ ἄλλο ἐπείραζε. Τὸ χωράφι μου εἶνε ἄνω κάτω, τὸν κυνηγοῦσαν καθημερινῶς, τὸν παρκαμύνενα, μὰ δὲν μπορούσα νὰ τὸν πιάσω. Μὰ σήμερὰ τὸν ἀφιλότιμο τὸν τσᾶκωσα, τοῦδωκα μιὰ κασμάδιὰ στήν κεφαλὴν, ἐκερφώθηκε χάμω, πᾶω κοντὰ τὸν βλέπω καὶ κουνᾷ βγάλω τότε τὴν κάμα καὶ τοῦ δίνω μιὰ...

... Τὸν διέκοψαν αἱ φωναὶ τῆς Σουλτάνας ἡ ὁποία ἤρχετο ἐκείνην τὴν στιγμήν: «Τὸν πιάσανε τὸν φονιᾶ! τὸν πιάσανε! δὲν εἶναι ὁ Νίκος μου! τὸ εἶπε ὁ ἴδιος· ποῦ τὸν σκότωσε στοὺς πολιτῆς ἀνους.

— Τὸν ἐπίασαν!.. εἶπαν καὶ οἱ τρεῖς.

— Μὰ τί λέτε ἐδῶ μέσῃ δὲν 'μπορῶ νὰ καταλάβω γρὺ, ἐφώναζεν ὁ Νίκος· ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ

ήλθα δὴ φωνάζετε, με βρίζετε με λέτε φονιά, α-
τιμει, τιποτένι, γιατί σκότωσα ένα λαγὼ ! . .

— "Ένα λαγὼ ! επανέλαβον καὶ οἱ τρεῖς με
ἐκπληξιν.

— Μὰ δὲν σὰς τῶπα 'γὼ, εἶπε με χαρὰ ἡ Σουλ-
τάννα, ποῦ ὁ Νίκος μου δὲν κάμνει τέτοια πράγ-
ματα, καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη.

— Καὶ σὺ εἶπε ὁ γέρος δείχνοντας τὸν Νίκον
με τὸ δάκτυλο δὲν σκότωσες τὸν Γιάννη τοῦ Σω-
τῆρι τὸ γυιό ;

— Ναί, πατέρα, ἀπάντησεν ἐκεῖνος· τὸν Γιάννη
ποῦχει τέσσαρα ποδάρια καὶ κρέμεται στὸ μαγει-
ριό. Ἀλλὰ ἀφήστε τὰ λόγια κι' ἄς καθήσωμε
νὰ φάμε· τὸ κακὸ εἶναι ἀπὸ τὴν βιάσι μου οὔτε
ξύλα ἔφερα γιὰ νὰ τὸν ψήσωμε.

Καὶ ἐκάθησαν καὶ οἱ τέσσαρες στὴν τράπεζα
ποῦχε μιὰ πιθκιὰ ὕψος καὶ ἔφαγαν με ὄρεξι ἀφ'
οὗ ἡ ἀτιμία δὲν ἐμόλυνε τὴν καθαρὰ καλύδα των
ποῦ τὴν ροδοκοκίνιζαν ὁ ἥλιος πίντε μέτρα μα-
κρὰ ἀπὸ τὰ φράκτα κύματα.

Ἐπ. Ἀγ.

Γάμοι. Εὐγενὴ καὶ νεαρά μέτωπα ἐστῆσαν
προχθὲς τῇ 4ῃ Ἰουλίου ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἐρηοκρή-
νην ποιητικῷ μεγάρῳ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀλ. Κε-
ραθεοδωρῆ Πασᾶ τὰ λευκὰ τῆς πορτοκαλίας ἄνθη·
Ἡ τρίτη θυγάτηρ αὐτοῦ δεσποινὶς Ἀννα, ἄρ-
τιον συγχρότῃμα ἀβροτάτων αἰσθημάτων καὶ λε-
πτῆς μορφώσεως, ἐνυμφεύθη μετὰ τοῦ διακεκριμέ-
νου καὶ διαπρέποντος ἐπὶ μορφώσεως ἀνωτέρου κυ-
βερνητικοῦ υπαλλήλου ἐν Τραπεζοῦντι κ. Γρηγο-
ρίου Βεγλερῆ. Τὰ συγχαρητήρια καὶ αἱ θερμαὶ εὐ-
χαὶ ἀπειραριθμῶν φίλων συνοδεύουσιν ὡς ἀόρατοι
πτέρωτοι ἀκόλουθοι τὸ εὐδαίμον ζευγὸς ἀπερχόμε-
νον εἰς Τραπεζοῦντα. Ἡμεῖς εἰς τὴν θερμὴν ἡμῶν
χαρὰν ἐπὶ τῷ φαιδρύναντι πᾶν εὐγενὴ οἶκον γεγο-
νότι αἰσθανόμεθα παρεισφύουσιν καὶ μίαν λύπην·
τὴν λύπην ὅτι ἀποχωρίζομεθα τὸ γλυκὺ καὶ χαριέ-
στατον τοῦτο πλάσμα, ὅπερ ἀπέρχεται ἀλλαχοῦ
νὰ πῆξῃ τὴν ἐρωτοστεφῇ αὐτοῦ καλιάν.

Εἴθε ἀμάρναντα νὰ ἦναι τὰ στέφαντα τὸ νεα-
ρὸν ζευγὸς ἄνθη καὶ ἀδιάσειστος καὶ ἀδαμντίνη
κρηπίς τῆς εὐδαιμονίας του.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ἐξεδόθησαν συνημμένοι εἰς ἓν τεῦχος τουρκόφωνον μὲ
ἐλληνικοῦ χαρακτήρα· χάριν τῶν τουρκόφωνων μικρασια-
τῶν ἐπὶ τῇ εὐκλειᾷ τὸ δεύτερον εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον
ἀνάρρησιν τοῦ λαοφιλοῦς Ἰωακείμ τοῦ Γ'. Περιγραφή τοῦ
Ἀγίου Ὑρους ὑπὸ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Στραμονίτης
κ. Σωφρονίου καὶ Βιογραφία τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκου-
μικοῦ Πατριάρχου, Ἰωακείμ τοῦ Γ'. ὑπὸ τοῦ κ. Σάββα
Ἀλαγκιόζογλου ἀρχισυντάκτου τῆς «Ανατολῆς». Τὸ τε-
χος ἀμειβύται εἰς τοὺς ἐκλογεῖς τοῦ Πατριάρχου διὰ τὸ
ἐπίκαιρον δὲ αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἀνέγνωσμα λίαν χρήσιμον καὶ
εὐάρεστον εἰς οὐδ' προωρίσθη.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἵπὲρ τῶν διδασκάλων. Μεθ' ὅτα καὶ ἂν λέγονται καὶ
γραφῶνται περὶ τῆς ὑπεροχῆς τῶν πνευματικῶν ἐπαγγελ-
μάτων ἐν Εὐρώπῃ, οἱ διδασκαλοὶ εἶναι ἀπανταχοῦ τοῦ
κόσμου οἱ γλισχρότερον ἀνταμιεθόμενοι καὶ τοῦτο ἕνεκα
τοῦ ἀπανταχοῦ παμπληθοῦς συγχωρισμοῦ. Οὕτως· ἐν
Γαλλίᾳ συντάσσεται ὑπόμνημα ὅπως ὑποβλήθη εἰς τὴν
Βουλὴν ὑπὲρ αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν δημοσίων τούτων
ὑπαλλήλων. Ὁ κ. Βουῖσσόν, πρωτοεργὸς τοῦ εὐεργετικοῦ
τούτου κινήματος, ζητῶν δι' ἐγκυκλίου τὰς ἀναγκαῖας πλη-
ρωρσίας παρὰ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Γαλλίας διδασκάλων
ἀμειψίμων τῶν φίλων, ἐπάγει· «Πρέπει νὰ ὑπερβῶμεν θαρ-
ραλέως τὸν οὐδὲν τῶν λιτῶν οἰκῶν τῶν διδασκάλων, ὅπως
ἴδωμεν δι' ὁπόων θαυμαστῶν φαιδρῶν ἐκ μέρους τῆς γυναι-
κὸς ἢ τοῦ ἀνδρός, δι' ὁπόων ἀναριθμήτων ὡ.δ. ἀεγνῶν
συμπληρωματικῆς ἐργασίας· καὶ διὰ πᾶσαν ἐτὼν σκληρῶν
στερήσεων καὶ πένθους κατορθοῦσιν οἱ δυστυχεῖς νὰ διαρρυσ-
μίσωσι τὸ ἐνδοξὸν τοῦ οἰκονομικοῦ των προὔπουλοισι,
καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσωσι τὴν εὐρίαν τῶν οἰκῶν καὶ τὴν ἀ-
σφάλειαν τοῦ μέλλοντος». Ἀλλοίμονον! ἐνταῦθα ὅτι μετὰ
ἐτὴ ὅλα στερήσεων καὶ ἀγῶνων εἶναι τοῦτο δυνατόν.

Θάνατος περιηγητρίας. Ἀπέθανεν ἐσχάτως ἡ κυρία
Σαρζεκ, ἀκατακνητὴς περιηγήτρια καὶ ἀρχαιολόγος· ἀ-
κολούθησεν τὴν σύζυγόν αὐτῆς, διέστημον ἐξερυνητὴν
τῆς Χαλδαϊκῆς γῶρας, εἰς ὅλας τὰς ἀγωνιώδεις καὶ πλῆ-
ρεις κινδύνων περιηγήσεις του.

Ὁ σύζυγος αὐτῆς προηγήθη αὐτῆς εἰς τὸ μνῆμα μέλις
πρὸ ὀλίγων ἐβδ. μέσων.

Αἱ γυναῖκες ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ Βουρφέλου. Καὶ
ὡς ἐκθέσεις, εἶτι δὲ καὶ ὡς ἀρχιτέκτονες καὶ γλύπτιδες αἱ
γυναῖκες διαδραματίζουσι σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῇ πα-
ναμερικανικῇ ἐκθέσει τοῦ Βουρφέλου. Ἡ μὲς Ἀδελὰϊς
Τόρπ ἀναλαβούσα τὴν δικόσημιν πολλῶν διαμερισμάτων
τῆς Ἐκθέσεως· ἐπέτυχεν θαυμασῶς. Εἰς τὴν συμβῆν τῆς
μὲς Ἐνὶ Γιάνδελ ὅρ. ἵσταται λαμπρὸν μαρμαρίνον σύμπλεγ-

μα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παραδείσου τῆς Ἐκθέσεως τοῦ ἀγοντο·
εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς γυναικείας κινήσεως. Ἰδιαίτερον
τιμῆμα γυναικείων ἔργων δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ ταῦτα εἶναι
ἀφθόνως ἐγκατεσπαρμένα κατ' εἶδος εἰς τὰς οἰκείας αἰθούσας.
Τὸ ρηθὲν ὅμως· μέγαρον τῆς γυναικείας κινήσεως ἔχει τὰς
πόδας του αὐστηρῶς κλειστὰς εἰς πάντα ἐπισκέπτῃν, καὶ
εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς φανατικωτέρας τοῦ φεμινισμοῦ ἀντι-
προσώπους. Ἐν τῇ Ἐκθέσει ταύτῃ τὴν πολιτείαν τοῦ Ὀχλοῦ
ἀντιπροσωπεύει ἐπιστήμῳς ἡ μὲς Γεωργία Χόπλεϋ.

Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Γαλλίας. Ἡ Ἐθνικὴ
βιβλιοθήκη τῆς Γαλλίας μετακινεῖται εἰς νέον κτίριον
εὐρύτερον ἔνεκα τῆς ὑπερπληθύνσεως τῶν ἐν αὐτῇ βιβλίων.
Οἱ κατ' ἔτος εἰς αὐτὴν εἰσαγόμενοι τόμοι ἀριθμοῦνται εἰς
50,000 ἢ 60,000. Τοῦτο δύναται νὰ δώσῃ ἰδέαν τινὰ
τῆς πυρετώδους φιλολογικῆς κινήσεως καὶ παραγωγῆς ἐν
Γαλλίᾳ.

Εἰς ἀνζήτησιν τοῦ Ἀνδρέ. Παρεκτὸς τῆς «Ἀμερι-
κῆς» ὁ κ. Βάλλουιν ἐξήρτισε δύο ἐτι σκάφη, τὸ «Φριδεόφ»
καὶ τὴν «Βελγικὴν» πρὸς ἐκδρομὴν εἰς τὸν Β. Πόλον καὶ
ἀναζήτησιν τοῦ ἀτυχοῦς ἐξερευνητοῦ Ἀνδρέ. Ὡς γνωστὸν
ὁ κ. Βάλλουιν ἐμελλε νὰ συνεχίσει μετ' ἐκεῖνου, μόνον
δὲ τυχαῖόν τι γεγονός τὸν ἐκώλυσεν.

Ἡ γυνὴ ἐν Μαντισουρίᾳ. Ἡ Μίρ Βόλν - ἐφημερίς ἐν
Ρωσίᾳ - παρέχει ἀρκούντως περιέργους εἰδήσεις περὶ τῆς
γυναικὸς καὶ τῆς οἰκογενείας ἐν Μαντισουρίᾳ.

Ἡ κατὰστασις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ συζυγικῇ ἐστὶ εἶνε
οἰκτρά· ὁ ἀνὴρ ἀπαρτίζετο νὰ γνωρίζῃ τὸ ὄνομα τῆς συνουσίας
αὐτοῦ καὶ θεωρεῖ ὡς μεγάλην ὕβριν τὴν νὰ ἐρωτηθῇ περὶ
τούτου ὑπὸ τινος. Ὅταν ἀνὴρ τις εἰσέρχεται, αἱ γυναῖκες
ἐγείρονται. Μόλον τοῦτο σπανιώτατα ὁ σύζυγος δέρει τὴν
γυναῖκα. Ὅποτεν καταλάβῃ τὴν σύντροφον αὐτοῦ ἀπιστοῦ-
σαν, δύναται νὰ φονεύσῃ αὐτὴν μετὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ
οὐ μόνον δὲν θεωρεῖται τοῦτο ὡς ἔγκλημα, ἀλλὰ τοῖναν-
τὶν ὡς ἀρετὴ. Συνήθως ὅμως ἀντὶ νὰ φονεύσῃ ὁ σύζυγος
ἀπιδιώκει τὴν γυναῖκα, συγχρότως δὲ ἀποβάλλει αὐτὴν
διότι δὲν τῷ ἀρέσκει πλέον.

Ἡ θνησιμότης τῶν παιδίων εἶναι τεραστία. Κατ' ἐν-
τάσιν δὲ τοῦτο τσούτω κοινὸν φαινόμενον, ὥστε οὐδένα
πλέον ἀπασχολεῖ. Ἐν γένει τὰ παιδία παραμελοῦνται θεω-
ρούμενα ὡς ὑπάρχεις μετὰζῶσα μετὰ τῶν κτηνῶν καὶ
τοῦ ἀνθρώπου. Μόλις κατὰ τὸ ἔκτον ἢ ἑβδόμον αὐτῶν ἔτος
προσελκύουσι τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐὰν παιδίον τι ἀποθάνῃ πρὸ
τῆς ἡλικίας ταύτης· δὲν θάπτεται, ἀλλὰ περιβιβάλλομενον δι-
ὰ ἀχρῶν ρίπτεται εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἡ παιδοκτονία ἀποκατε-
λεῖ κατὰ μέγα μέρος τὰ παιδία. Ἐκτὸς τῶν ἀνύμφων μη-
τέρων αἱ ὑπάρχοντες ἐπίσης διὰ διαφόρους λόγους ἀπαλλασ-
σονται τῶν τέκνων των. Ἡ βρεφονομία συνοδεύεται ὑπὸ
ταφῆς, ὅταν ἀναρρέμει· ἀνωτέρως· τὸ παιδίον ρίπτεται ἐν
τῇ ὁδῷ περιβιβιζόμενον δι' ἀχρῶν.

Σκέψεις περὶ γυναικός. Ἡ κ. Jeanne Shmalf
ἐν τινι μελέτῃ τῆς περὶ οἰκτικῆς οἰκονομίας, δημοσιευομένη
ἐν τῇ Nouvelle Revue, ἐκτίθητι σειράν σκέψεων ἐπὶ τῆς
διοργανώσεως τοῦ συνουσιασμοῦ καὶ τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς·
ἐκφέρει δὲ ἀπολύτως τὴν σκέψιν ὅτι ἡ ἀποκατάστασις οἶαν
ἐννοοῦμεν αὐτὴν σήμερον εἶναι τι ἀνύστην, ἀδόκιμον καὶ
κατ' ἀνάγκην μεταρρυθμιστέον. Ἰδοὺ χάριν περιεργείας γραμ-
μαὶ τινες συνομίζονται ἐν μέρει τὴν ἐν λόγῳ μελέτην.

«Εἰς τοῦ παιδὸς ὡς καὶ τὰ κοράσια τῆς αὐτῆς κοινωνι-
κῆς τάξεως διδάσκαται τέχνην τῆς βιοποριστικῆς. Νομφερό-
μανα δὲ κατόπιν τὰ ὄντα ταῦτα θὰ συντελέσωσιν ἀμειψίμων
εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ οἴκου. Ὁ ἀνὴρ εἰς τούτοις ὡς ἐκ τῆς
ἀλόγου συντηρείας, θ' ἀπαλλαγῇ τῶν οἰκτικῶν ἔργων, ὁπό-
θεν ἐξαρτᾶται ἡ εὐημερία πάντων· Οὕτως ἡ μαγειρικὴ θεω-
ρεῖται ὡς ἔργον γυναικείον. Ἡ πρόληψις αὐτῇ εἶναι ἡδὴ
μία ἐκ τῶν κυριωτέρων αἰτιῶν τῆς συγχύσεως, ἐν ᾗ εὐρί-
σκειται ἡ οἰκογένεια τοῦ καθιστώτος. Πᾶσα δὲ κοινωνικὴ
ὡς καὶ οἰκογενειακὴ δρᾶσις νοθεύεται διὰ τῆς πλάνης ταύ-
της, καθ' ἣν ἡ ἐργασία διακρίνεται εἰς ἀνδρικήν καὶ γυναι-
κήν. . . Ὅταν ἡμέραν τινὰ ἐκλείψῃ ἡ ἰδέα, καθ' ἣν τὸ
εἶναι τινα γυναῖκα ἐπάγεται τὴν περὶ τὴν κυβερνήσιν τοῦ
οἴκου ὡς καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων εἰδικότητα, τότε
θὰ μάθῃ ἕκαστος νὰ ἦναι μάγειρος ὅπως μανθάνει νὰ ἦναι
ὡρολογιοποιός. Καὶ δὲν θὰ ἦναι πλέον παράξενον τὸ νὰ
βλέπῃ τις ἄνδρα· ἀγχολυμένους εἰς οἰκτικὰς φροντίδας·—
ἐπιπόνους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὰς γυναῖκας·—ἡ ὅσον
δὲν φαίνεται τὴν σήμερον τὸ νὰ βλέπῃ τις κομμωτῆς καὶ
ράπτρας γυναικείων ἐνδυμάτων. Βεβαίως αἱ σκέψεις αὗται
τῆς κυρίας Shmalf, ἀν' στεροῦνται λογικῆς, δὲν στεροῦνται
ὅμως καὶ τοῦ προσόντος τοῦ νὰ ἐμπνεύσῃ θυμηδίας εἰς τοὺς
ἀναγνώστας.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Θιάσος Κων)πόλεως.

Ἵπὸ ἀρίστους οἰωνοὺς ἤρξατο λειτουργῶν ὁ ὁ-
μογενὴς θιάσος Κων)πόλεως ἀρξάμενος τῶν πα-
ραστάσεων αὐτοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ Χαλκηδόνος διὰ
τῆς δημοφιλοῦς Βουδοπούλας, ἧς ἡ ἐπιτυ-
χία ὑπῆρξεν ἔκτακτος. Καθ' ἡ πληροπορούμεθα ὁ
θιάσος, πλουτίσας τὸ δραματολόγιον αὐτοῦ δι' ὁ-
λως νέων καὶ ὠρχίων ἔργων, ὑπόσχεται νὰ ἐγκαι-
νίσῃ σειράν τερπνοτάτων παραστάσεων, εἰς ἃς
καὶ προοιμιάζεται καθ' ἐκαστὴν μεριμνῶν περὶ
τῆς πλήρους αὐτῶν ἐπιτυχίας ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Κατὰ τὸ ἀποσταλὲν ἡμῖν πρόγραμμα ὁ θιάσος
καταρτίζεται ὁλονέν ἐπὶ τὸ βέλτιον διὰ τῆς προ-
λήψεως νέων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀφιχθέντων προ-

σώπων και διὰ τῆς ἀναγραφῆς δημοφιλεστάτων ἔργων, ὡς π. χ. τὸ πρωτοφανὲς ἐνταῦθα *Συνοικέσιον τῆς Ἀγλαίας*, ἡ *Ψυχοκόρη*, *Θυμοῦλα* ἡ *Γαλαξειδιώτισσα* καὶ ἡ *Γυραῖκα*, ἔργον τοῦ ἐν Ἀθήναις λογίου κ. Δημητράκοπούλου, ὅπερ πολυλάκις κατὰ συνέχειαν παρυστάθη πρὸ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου ἐν τοῖς ἐν Ἀθήναις Θεάτροις.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς συναναστροφὴν γίνεται λόγος περὶ μουσικῆς καὶ ἡ συνδιάλεξις καταντᾷ εἰς τὴν Ῥοσσίην, οὗτινος τὰ ἔργα ἐξαίρονται ἀλλεπαλλήλως.

Εἰς τῶν τῆς συναναστροφῆς λέγει πρὸς τὸν γείτονά του, ἀμαθὴ νεόπλουτον.

— Τὸν Κουρῆα τοῦ Ροσσίην τὸν γνωρίζετε;

— Νὰ σᾶς πῶ, δὲν τὸν γνωρίζω, ἀποκρίνεται ὁ φίλος· ἐγὼ ξυρίζομαι μόνος μου!

Ὁ καθηγητὴς·

— Ποῖα σκέψα; διήλθεν ἀπὸ τοῦ νοῦ τοῦ Νεύτωνος δτε τὸ περίφημον μῆλον ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του;

Ὁ πολλὰ ὑπισχνόμενος μαθητὴς·

— Ὅτι ἐκῆμα τὸν σταυρὸ τοῦ πού δὲν ἦτο καμμιὰ καραμίδα! . .

Μεταξὺ ἱατρῶν.

— Ὅποτε ὑποθέτετε μᾶλλον φυσικὸν θάνατον;

— Πρὸφανως· Ἀνθρώπος τις διέρχεται κάτωθεν ἱκρίωματος καὶ δέχεται ἕνα πᾶσαλον κατὰ κεφαλῆς.

Τί φυσικώτερον τούτου;

— Δὲν ξέρεις, φίλε μου, νομπεύομαι!

— Ἀ, μπᾶ! . . .

— Ναί, μὲ μίαν κόρην, ἡ ὁποία κερδίζει πολλὰ ἀπὸ τὸ ἐπαγγελμάτης.

— Ἀ! . . .

— Δὲν μ' ἐρωτᾷς ὅμως τί κάμνει ἡ μνηστὴ μου;

— Ὅσον δι' αὐτὸ τὸ ξεύρω . . κάμνει ἀνοήσιαν.

Μία κυρία ὄχι πολὺ ὥραια ἐρωτᾷ τὸν συζυγὸν τῆς.

— Πῶς θέλεις, φίλε μου, νὰ φωτογραφηθῶ, μὲ ὁλόκληρον τὸ πρόσωπόν ἢ εἰς τρία τέταρτα;

— Ἐκ πλαγίου, φίλτάτη μου,

— Καὶ διατί;

— Διότι μόνον ἔτσι εἶναι δυνατόν νὰ φαίνεσαι ὀλιγώτερον.

Ἐπιστολὴ ἐκ τῆς πρωτεύουσας εἰς τὴν ἐπαρχίαν.

— Φίλτατέ μου, ἔμαθα ἐσχάτως, ὅτι αὐτοῦ ἔγινε σφοδρὰ καὶ καταστρεπτικὴ θύελλα μὲ φοβερὰν βροχὴν καὶ χάλαζον, ἥτις κατέστρεψε πολλὰς οἰκίας καὶ ἐθανάτωσε πολλὰ κτήνη, καὶ ἀνησύχησα γιὰ σένα πάρα πολὺ.

— Παπάκη, τί θὰ εἴπῃ; ἄνθρωπος μὲ ὑγιᾶ κρίαιν.

— Ἀπλούστατον· Τιοῦτος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις οὐμψωνεῖ μὲ τὰς ἰδέας μας . . ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.

Ἐν τοῖς παρασκηνοῖς·

— Εἶνε ἀληθές; ὅτι ἀντιλήφθητε ἀρκούντως τὸ μέρος τοῦ Ἀμλετ, ἀλλά, τί τα θέλετε, δὲν τρέμετε ἐπαρκῶς κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φάσματος.

— Ἀγαπητέ μου διευθυντή, τὸ σφάλμα εἶνε ἰδικόν σας. Σᾶς εἶπα χιλιάκις νὰ δώσητε τὸ πρῶτον τοῦ φάσματός; εἰς τὴν πενθεράν μου . . Μὰ τὴν πίστιν μου θὰ ἐβλέπετε τότε!

Ἐκεῖνη·— Ποτέ μου δὲν θα ὑποφέρω νὰ με φωτογραφίσουν.

Ἐκεῖνος·— Βίβαια! σᾶς εἶναι τόσον δύσκολον νὰ φανῇτε ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν ἀκόμη εὐχαρὶς! . .

— . . . Οὕτω καθ' ἣν περίπτωσιν ἀποθάνω δὲν θὰ σοὶ λαίψῃ τίποτε . . .

(τρυφερώς).— Νὰ φίλε μου, ἀλλὰ . . ἂν δὲν ἀποθάνῃς. .

— Παπάκη, τί εἶναι βασιλεὺς;

— Παιδί μου, εἶνε ἕνας ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ ἐξουσία εἶνε ἀπεριόριστος, τοῦ ὁποίου ἡ θέλησις εἶνε νόμος—εἶναι ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι ὀφείλουσιν ὑπακοήν.

— . . . ἡ μαμά, λοιπόν, εἶνε βασιλεὺς;

Κάτωθεν τοῦ περὶ τοῦ . . . τῆς.

— Φωτιά! . . Φωτιά! . .

Ἐκεῖνη, ἀνοίγουσα τὴν θυρίδα—Ἀχ! Θεέ μου, ποῦ εἶνε; ποῦ;

Ἐκεῖνος, δεικνύων τραχιῶς τὴν καρδίαν του—Ἐδῶ! Ἐδῶ! Ἐδῶ!

Ἐν τῷ φαρμακείῳ·

— Δυστυχί μου! ἔδωκα μορφίνην ἀντὶ κινήσεως!

— Εἶνε φοβερόν!

— Φοβερόν, λέει; ἡ μορφίνη εἶναι δις ἀκρίβωτέρα τῆς κινήσεως! . .

Τύποις Γ. Δ. Γεωργοπούλου Κορυσοῦ-Λατ ἀρ. 3

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Οὐ παύσομαι τὰς Λάριτας
ἐταῖς Μούσαις σπυκαταμινεῖς,
ἠηδίσταν συζυγίαν»
Εὐρ. Ἥρ. Μαιν. Στ 673—8.

ΠΑΛΙΝΩΔΙΑΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΛΘΕΩΝ

— Μὰ τὸν Θεόν, ἐγὼ εἰμαι ἄθεος!

Τοιαῦτα, κατὰ τὸν Στράους, κομπορημόνως καὶ αὐταρέσκως ἐφθέγγετο αὐτοκαλούμενός τις ἄθεος ἐνώπιον ὁμηγύρεως ἀντιδοξούσης, ἡ δ' ὀξύμωρος αὐτὴ ἐπιφώνησις, ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ἀπὸ βιβλίου εἰς βιβλίον μεταγρφεῖσα, πρέμεινε καὶ θὰ μένῃ, ὅπως στεντορεῶς διακηρύττη τὴν ἀδιάκοπον ἀντίφασιν, εἰς ἣν θὰ περιπίπτουν οἱ ἄθεοι, αἰωνίως ἀντιφάσκοντες πρὸς τοὺς λόγους καὶ τὰς συγγραφάς των, αἰετοῦ παλινωδούντες μὲ παραπακίοντα νοῦν. Διότι, ἐάν ὁ ἄθεος τοῦ Στράους ἦτο πράγματι ἄθεος, διατὶ νὰ ἐπικαλεῖται εἰς μαρτυρίαν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ; ἐάν δὲ τῷ ὄντι ἐπίστευεν εἰς Θεόν, οὐ τὸ ὄνομα πρὸς βεβαιώσιν ἐπεκαλεῖτο, πρὸς τί τότε νὰ κόπτεται, κραυγάζων δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ὅτι εἶνε ἄθεος;

Ἀλλ' ἡ ἀθεΐα, ὡς εἵπομεν, ἀναγνώστα, εἶνε ἀντίφασις καὶ παλινωδία διηγετική.

Βολταῖρος, ὁ κορυφαῖος τῶν ἀπίστων τοῦ προπρελθόντος αἰῶνος, ἔγραφε κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1757 πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Πρωσσίας ἐπιστολήν, δι' ἧς τῷ ἀνεκόνον, ὅτι *μεγάλῃν εὐεργεσίαν θὰ προσέφερεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα* ἐάν κατάρθωνε νὰ ἐξαλείψῃ τὴν εἰς Θεὸν πίστιν, *αὐτὴν αἵματι ταύτῃν δεισιδαιμονίαν*. Καὶ ἐν τούτοις, ὅτε ἡμέραν τινὰ παρὰ τὴν τράπεζαν καθήμενος ἤκουσε τοὺς φίλους του νὰ διαλέγονται περὶ ζητημάτων ἀθέων καὶ ἀσεβῶν, «Σταθῆτε, τοῖς εἶπε περίτρομος, σταθῆτε νὰ διατᾷξω πρῶτον νὰ ἐξέλθουν οἱ ὑπέρβηται μου, καὶ τότε λέγετε ὅτι θέλετε· διότι φοβοῦμαι, μήπως μὲ φονεύσωσιν αὐτὴν τὴν νύκτα, ἀκούοντες ὅτι Θεὸς καὶ κρίσις δὲν ὑπάρχουν». Πῶς σοὶ φαίνεται, ἀναγνώστα, ὁ τρόπος οὗτος τοῦ πατριάρχου τῶν ἀθέων; Δὲν εἶνε ἡ λαμπροτέρα καὶ περιφανεστέρα μαρτυρία, ἣν ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀπίεσπασεν ἡ ἀλήθεια καὶ δι' ἧς διαπρυσίως ἀνακηρύσσεται ὅτι ὁ μόνος ἀρραγὴς θεμελιὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας εἶνε ἡ θρησκεία;

Διδερότος, ὁ μετὰ τοῦ d' Alembert συγγραψὴς τὴν ἄθεον Ἐγκυκλοπαιδείαν, τὴν μεγάλην, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἐκασκήσασαν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τε τῆς συγχρόνου τῷ Διδερότῳ καὶ τῆς μεταγενεστέρης

γενεάς, εκαυχάτο δημοσίᾳ καὶ διεκωδώνιζεν ἀσπτόλως ὅτι ἐπρίσβευεν ἀρχὰς ὕλιστικὰς καὶ ἀθέους. Ἄλλ' εἶχε μικρὰν θυγατέρα, ἣν ἡγάπα περιπαθῶς. Ἄν δ' εἰς πάντα ἄλλον ἤθελε νὰ κάμνη τὸν φιλόσοφον, εἰς τὴν κόρην του ὅμως ἐπεθύμει νὰ εἶνε πατήρ. Οἱ φίλοι καὶ ὁμόφρονές του συνέλαβον αὐτόν ποτε ἐπ' αὐτοφώρῳ διδάσκοντα εἰς τὸ θυγάτριόν του τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν Χριστιανικὴν Κατήχησιν. — Ἀπῶς; τὸν ἠρώτησαν, ἄλλα νὰ λέγῃς καὶ ἄλλα νὰ κάμνης, Διδερότε! — «Φίλοι μου! ἀπήντησε τότε ὁ διδάσκαλος τῆς ἀθείας, εἰάν ἐγνώριζον ἄλλον τρόπον, δι' οὗ θὰ κατώρθωνεν ἡ Μαρία μου νὰ γείνη κόρη φιλόστοργος, σύζυγος ἀφωσιωμένη καὶ μήτηρ ἀγαθὴ, εὐχαρίστως θὰ μετηρχόμην τὸν τρόπον τοῦτον· ἀλλὰ γινώσκω ὅτι μόνον τὸ Εὐαγγέλιον ἐπιτυγχάνει τούτου, διὸ καὶ τὴν διδάσκω τὸ Εὐαγγέλιον».

Βόλνεϋ, ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ἐρειπίων», εἰργάσθη καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν ἐκπνεύσαντα αἰῶνα διὰ διαφόρων ἀνατρεπτικῶν τῆς πίστεως συγγραφῶν καὶ ἀναμύχλευσιν καὶ ἐντελῇ κατερείπωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, ἂν εἶναι ποτε δυνατόν νὰ κατερειπωθῇ καὶ νὰ ἀποτεφρωθῇ συναισθημαθὴν θείαν ἔχον τὴν ἀρχὴν καὶ μετὰ τῆς ἐσωτάτης τοῦ ἀνθρώπου οὐσίας συναναφυθίν. Ἄλλ' ἐπέπρωτο ἡμέραν τινὰ νὰ ταξιδεύσῃ ἀπὸ Χάρβης εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ νὰ ταξιδεύσῃ μάλιστα πολὺ ἄσχημα. Κατὰ τὴν κρίσιμον ὥραν τῆς ἀγρίας τρικυμίας, τῆς αἰφνιδίως ἐπιπεσούσης κατὰ τοῦ πλοίου, ἐφ' οὗ ἐπέβαινε, — καθ' ἣν στιγμήν ὁ ὠκεανὸς ὅλος ἐσάλευεν, ὁ οὐρανὸς ἐστύγναζεν, ὁ κεραυνὸς ὠρύετο, τὸ δὲ κύμα ἦνοιγε φάρυγγα ὡς πυθμένα Ἄδου, ὁ Βόλνεϋ συνεσπειρώθη εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ πλοίου καὶ περιδεῶς πρὸς τὸν Κύριον τῆς λαίλαπος καὶ τῶν ἀνέμων προσήχετο! Ὅτε δὲ κοπάσαντος τοῦ σάλου καὶ παρελθόντος τοῦ κινδύνου, ἠρώτηθη παρὰ τινος γνωστοῦ του, διατί νὰ φανῇ ἀσυνεπὴς πρὸς τὰς ὑπ' αὐτοῦ πρεσβευόμενας ἀρχάς, — «φίλε μου, τῷ ἀπάντησεν ὁ Βόλνεϋ, εἰμπορεῖ νὰ λησμονῇ τις τὸν Θεὸν ἐν κίρῳ γαλήνης καὶ εὐρισκόμενος παρὰ τὴν ἐστίαν του ἐν ἀσφαλείᾳ· ὅχι ὅμως καὶ ὅταν τὸ Σύμπαν ἀνατρέπειται καὶ τὰ στοιχεῖα ἐν ἀλληλοσπαρχγμῷ παλαίουν».

Τὸ φυσικὸν συμπέρασμα τῶν ιστοριῶν τούτων

εἶναι πασίδηλον καὶ πασιφανές. Ἡ εἰς Θεὸν πίστις, ὁμοούσιος τῇ ἀληθείᾳ οὐσα καὶ διὰ τοῦτο αὐτοαλήθεια ὑπάρχουσα, ὑπὸ μυρίων ὧσων ἀποδείξεων, ὡς βασιλίσσα πάγκαλος ὑπὸ καλλιμόρφων θεραπυνίδων ἀναβαστάζεται καὶ ὑποστηρίζεται. Οἱ ἐκαστροὶ οὐρανοὶ καὶ ἡ ἀνθοφοροῦσα γῆ, ὁ κοσμοδριτὴς Γαλαξίας καὶ ἡ ἰχθυοτρόφος θάλασσα, τῶν Ἰμαλαίων τὰ ὄρη καὶ ὁ λόφος τοῦ Θαβώρ, ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ λειτουργία τῆς τεραστίας μηχανῆς, ἡν Κόσμον πρῶτος ἀπεκάλεισεν ὁ Πυθαγόρας, μία χρυσαλλίς, ἐν φύλλον, ἐν ἀρὰν καὶ ἀδιόρατον μικρόβιον δικηρυττουσι τὸν Διαικοσμητὴν Νοῦν, ἐπιβεβαιοῦσι τὴν πίστιν. Δισεκατομμύρια καὶ τρισεκατομμύρια λαῶν, διὰ θαλασσῶν καὶ ὁρέων διχαζομένων, διὰ διαφορὰς γλωσσῶν καὶ ἐθνικοτήτων δικιρουμένων, δι' ἰδίων ιστοριῶν καὶ περὶ ἀθέσεων χαρακτηριζομένων, καὶ ὅμως ἐν θυμικῇ ἀρμονίᾳ καὶ ὁμοφωνίᾳ πρὸς τοῦ Ἀπεῖρου κλινόντων ἐπὶ αἰῶνας τὸ γόνυ καὶ παρ' αὐτοῦ ἐκζητούντων ἀρωγὴν καὶ ἐνίσχυσιν, βροντοφωνοῦσι τὸν Θεόν, ἐπιβεβαιοῦσι τὴν πίστιν. Ἐθνη ἀνιστάμενα καὶ προκόποντα μὲ τὴν εἰς Θεὸν εὐσέβειαν, ἔθνη παρακλόντα καὶ καταλύμενα μὲ τὴν ἀσέβειαν πρὸς τὸν Θεόν, ἀποδεικνύουσι τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, ἐπιβεβαιοῦσι τὴν πίστιν. Συνεῖδησις, διατάσσουσα ἐν ὀνόματι ὑπερτάτου Νομοδότη καὶ καθισταμένη οὕτω μόνον σεβαστὴ καρδίᾳ ἀνθρωπίνῃ ἀπύθμενος ὑφ' ὧν κορεννυμένη, τὰ πάντα ἀηδιάζουσα καὶ μόνον πρὸς τὸ ἄκρον Ἐφετὸν ποντοποροῦσα, λαλοῦσι περὶ Θεοῦ, ἐπιβεβαιοῦσι τὴν πίστιν. Σκηπτούχα τῆς ἐπιστήμης πνεύματα, Ὀμηροὶ καὶ Πλάτωνες, καὶ Δημοσθένης, καὶ Κικέρτιοι, καὶ Παस्कάλ, καὶ Νεύτωνες, καὶ Κέπλεροι, καὶ Θιέρσοι, καὶ Φραγκλῖνοι, καὶ Montesquieu, καὶ Λινναῖοι, καὶ Liebig, καὶ Πιστέρ, καὶ Ἐδίσσων, καὶ Φλαμμάριωνες, ἀποκαλύπτονται πρὸς τοῦ Θεοῦ, ἐπιβεβαιοῦσι τὴν πίστιν. Ἡ ὀδύνη, ἡ δυστυχία, τὸ δάκρυ, ἡ ἐνδειξ, ἀλλὰ καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ γέλως καὶ ὁ πλοῦτος διὰ τὰς εὐγνωμονούσας ψυχάς, μᾶς προκαπέμπουν εἰς τὸν ἐτάζοντα καρδίας καὶ νεφρούς, ἐπιβεβαιοῦσι τὴν πίστιν. Οὕτω τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς πίστεως ὁ ἥλιος πανταχόθεν λάμπει καὶ ἀκτινοβολεῖ, οὐδ' αὖτως τὸ σκότος ποτὺμένος, οὐδ' ὁλως ὑπὸ τῶν νεφιδρίων ἀφανιζόμενος. Ἄλλ' ἡ ἀπίστις καὶ ἡ

ἀθεΐα, νόθα γεννήματα τῆς ἐπιδεικτικῆς, τῆς ἐμπαθείας καὶ τοῦ ἐωσφορικοῦ ἐγωισμοῦ ὑπάρχοντα καὶ ἐκ σκότους καὶ ψεύδους πεπλασμένα, ὑφίστανται μόνον ὑπὸ τὴν ἀνεξερεύνητον νύκτα, ὡς τὰ φαντάσματα καὶ αἱ σκιάι. Εὐθύς ὅμως ὡς τὸ λυκόφως τοῦ καθήκοντος αὐγάσῃ, ὁ ἄνεμος τῆς δυστυχίας πνεύσῃ, οἱ χεῖμαρροι τῶν θείων κολάφων κατέλθουν κατὰ τῆς ἡμετέρας κεφαλῆς, εὐθύς ὡς ἐπέλθῃ ἡ βάρανος, ἡ τὰ πάντα διϋλίζουσα καὶ ἀνακαθαίρουσα, βλέπει τις τὰς ὕλιστικὰς αὐτῶν δοξασίας ἐξαφανιζόμενας καὶ καταρρεούσας ὡς παιδικὸν τι ἐκ ναστοχάρτου ἄθυρμα, τοὺς δὲ ἀθέους πρύμναν ἀνακρούοντας καὶ παλινωδούντας. Αἱ μεγάλαί τότε καὶ ὑπερνώφελαι κέδροι τοῦ Λιβάνου, αἱ τῶς τὸν ἄβυσσον ἐπαγγελλόμεναι, πληγείσαι ὑπὸ ἀοράτου χειρὸς, πίπτουσιν ὑπτίαι καὶ ζητοῦσιν ὀλοφύρομενα τὴν συγχώρησιν τοῦ Ὑπερτάτου Θεοῦ, ὅστις ἐπὶ τέλους καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀντιθέων τιμᾶται καὶ δοξάζεται.

Κωνστ. Καλλίνικος
(Πρεσβύτερος).

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Κυρία Διευθύντρια τῆς «Βοσπορίδος»

Θὰ εὐαρεστηθῇτε ἄρ' ἂν νὰ φιλοξενήσῃτε εἰς τὰς στήλας τῆς ἀξιολόγου «Βοσπορίδος» τὴν ἀνοικτὴν μου ταύτην ἐπιστολήν;

Ἀπὸ μακροῦ, κυρία μου, προκαλοῦμαι ἐν ἐνδομύχῳ ἀληθῶς δυσαρρεσκείᾳ τὴν παρὰ φύσιν πάλιν, ἣν διεξάγετε κατὰ τῆς Νέας γυναικὸς καὶ τῆς χειραφετήσεως, κατὰ τῆς ὁποίας καθημερινῶς ἐκτοξεύετε βέλη περιφρονησεως καὶ ἀπεχθείας. Ἡ δουλικὴ καὶ ἐξουδενωτικὴ θέσις, εἰς ἣν ἀφίνετε νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι θελετε τὴν γυναικα, ἡ θέσις, ἣν τὴν ὥρισαν οἱ πατέρες μας, ἡ στάσιμος καὶ ὀπισθοδρομικὴ ὁμοιάζει πρὸς τὸ προκαρπύσιν πάθος τοῦ γεννήτορος τοῦ ἐξανκαχζόντος τὸ ἴδιον τέκνον νὰ μείνῃ ἐν τῷ σκότει ἐσοθίως, ἐνῷ πέραν διαγελᾷ ὁ ὀρίζων φωτολουσμένος. Θέλετε διὰ τοῦ ἐμπαθοῦς κηρύγματος σας τὸν ὁμωκοδότην δι' ὅλους τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν ἡλικία τὴν δι' ὅλους τοὺς δακτύλους, τὸν κλοιὸν δι' ὅλους τοὺς πόδας, μὴ μεριμῶσα ποσῶς διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀ-

τίμου, διὰ τὴν ἀπαρχβίαντον ἱερότητα τῆς βουλήσεως, διὰ τὴν πνευματικὴν ἐξέλιξιν τῆς ὁμοφύλου σας. Πλὴν δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ὑπάρχουσι σήμερον ἀρκούντως νευρώδεις καὶ δραστήριοι δάκτυλοι ὅπως χειρισθῶσι ἐξ ἴσου τὴν ἡλικία τὴν καὶ τὸν κάλαμον, τὴν σμίλιν ἢ τὸν χρωστῆρα; ὅτι ὑπάρχουσιν ὀφθαλμοὶ λύγιοι, ἀνυπότακτοι πρὸς τὸν ὀφθαλμοδέτην καὶ πόδες εὐκίνητοι ἀπολακτέζοντες τὸν κλοιὸν τὸν ἀτιμίζοντα τὸ εὐγενέστερον ἥμισυ τοῦ ἀνθρώπινου γένους, κατὰδεδικασμένον εἰς αἰώνιον κηδεμονίαν, ὡς ὃν ἄρρωστον, κατὰ τὸν γάλλον συγγραφέα, καὶ μὴ ἄρτιον καὶ ἡμιστὰ κεκτημένον ψυχὴν κατὰ τὰς Μεσαιωνικὰς δοξασίας; Πῶς; ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰώνι, καθ' ἣν ὥραν σύμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος σείεται ἐκ θεμελίων πρὸς τοῦ φλογεροῦ τούτου ζητήματος, καὶ ἄνδρες γερκοί, πολιτευταὶ δεινοὶ καὶ τῶν γραμμάτων καὶ ἐπιστημῶν σκαπανεῖς, ἀνκακρύττουσι τὴν γυναικαίαν χειραφέτησιν, τιμώντες τὴν γυναικα ἀξίαν τῆς δόξης ταύτης, καὶ καθ' ὅλα ἐφάμιλλον τοῦ ἀνδρός, ἐγείρεσθε μία γυνὴ καὶ ἐποδυρομένη πρὸς τῶν ἐξουτελιστικῶν δεσμῶν σας ρίπτετε τὸ ἀνέθεμα κατὰ τῶν ἀποστρίλων τῆς χειραφετήσεως, γελοιοποιοῦσα τὴν μεγάλην ιδέαν καὶ ἐπιζητοῦσα τὴν ἐξουτελίαν τῆς Νέας Γυναικός, ἐξ ἣς τὰ ἔθνη ἀναμύνουσι τὴν ἀνακκίνισιν τοῦ κόσμου; Εἰλικρινῶς, δὲν εὐχόμαι ἡ φωνή σας ν' ἀκουσθῇ χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς Ἑλληνίδος ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ νὰ μὴ εὐρὴ ἡχώ ἢ μόνον εἰς τὰς καρδίας τῶν χονδρῶν οἰκοκυρτίων, οἵτινες ἀπὸ τὰ βαθὴ τῆς παχυλῆς τῶν ἐπαρχίας, φρίσσουσιν ἐξ ἀγανακτήσεως πρὸς τῆς καθ' ὁλοκλήρη τῆς ταύτης λέξεως «ἡ χειραφετήσις», ἐξορκίζοντες τὴν ἐνδεψήσαν ἐφευρέτριάν της, ἐκ φόβου μὴ, ἂν γενικευθῇ, χάσῃ τὸ καλὸ φαγεῖ καὶ τὸ καλὸ κρεβάτι, ἢ μὴ ἡ ἐπιστήμη (φτοῦ, φτοῦ, ἐξ ἀπεδῶ!) ἥτις δὲν ἔγινε διὰ τὴν γυναικα, ἐκμυαλίσῃ τὸ τρυφερόν των θῆλυ.

Μὴ χειρότερα!...

Ἀλλὰ κατὰ τί ἡ γυνὴ θὰ χάσῃ ἢ ὁ ἀνὴρ θὰ ζημιωθῇ ἂν ἡ χειραφετήσις ἐπιτελεσθῇ; Μήπως ἡ γυνὴ δὲν φανῇ ἱκανὴ καὶ ἀξία διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν; Μὴ ἄρ' ἔτι εἰς τὸ ἐγκλημα καὶ τὴν ἀρετήν, μὴ εἰς τὸ μαρτύριον καὶ τὴν ποινὴν, μὴ εἰς τὸ ὥριον καὶ τὸ ἄσχημον, εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ

τὴν τέχνην, εἰς τὴν πολιτικὴν δεινότητά καὶ τὰ γράμματα, εἰς τὴν κυβερνητικὴν καὶ τὴν τῶν ἐθνῶν ἡγεσίαν, εἰς τὴν στρατηγικὴν καὶ τὴν χειρωνακτικὴν, ἡ γυνὴ δὲν εἰδείχθη καὶ δὲν δεικνύεται ἐφάμιλλος τῷ ἀνδρὶ; Μὴ τύσαι χιλιάδες γυναικῶν φοιτωσῶν εἰς τὰ πανεπιστήμια τοῦ κόσμου καὶ ὅλων ἐξερχομένων δαφνηφόρων δὲν ἀπέδειξαν καὶ δὲν ἀποδεικνύουσιν ὅσημέραι ὅτι δύναται καλλιستا ἡ γυνή, ἄνευ ἐκφυλισμοῦ τινος, νὰ βυθίσῃ τὴν ὁδόν, ἣν ἄλλοτε ἐθεώρουν ἱκανὴν μόνον ὑπὸ τοῦ ἀνδρός νὰ πατηθῇ; Ἡ γυνὴ διανοητικῶς δὲν τυγχάνει κατωτέρα τοῦ ἀνδρός οὐδὲ τὸ γυναικεῖον πνεῦμα τυγχάνει ἀνεπίδεκτον ἐλευθέρου καὶ ἀνδρικοῦ μορφώσεως.

Ζητεῖτε νὰ διαζωγραφήσετε τὴν νέαν γυναῖκα, ἥτις ζωηρῶς χαράσσει πρὸ ἡμῶν τὴν αὐλακὰ τοῦ μέλλοντος, ὅπου θὰ βλαστήσουν νέα ζωογόνα σπέρματα ἀνακαινιστικὰ τοῦ κόσμου τούτου, ὡς τέρας ἀσχημίας φυσικῆς καὶ ἠθικῆς, ὡς μίαν Ἐμπουσαν ἐκμυζῶσαν τοὺς ὕγιεις χυμούς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ἀπατάσθῃ ἡ ἐκνότης τῆς νέας γυναικὸς πάλῃ σας εἶναι ἐγκληματική, ἀλλ' εἶναι καὶ ματαιοπονία, διότι εἶναι ἀνισος. Ἐν πρώτοις δὲν θέλετε τὴν γυναικὰ φιλάρεσκον καὶ ἐξορκίζετε τὴν φιλαρέσκειαν εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν Ἰον. Ἡ φιλαρέσκεια τῆς γυναικὸς εἶναι ἐγκλημα, κατὰ τὸν κόμητα δὲ Τολστόϊ, διότι ῥέπτει τὰς παγίδας πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀνδρός, καὶ ἀδικεῖ τὴν ἀγνότητα τῆς γυναικὸς καθ' ὑμᾶς. Ἀλλ' ὦ ἄγαθοί, πῶς θέλετε ν' ἀνασκευάσῃτε τὴν φύσιν; Ἡ φιλαρέσκεια εἶναι παλαιὰ ὑπόθεσις καὶ ὀλίγον τὸ ἐλάττωμα τῆς προμήτορος Εὐας, ὅπερ ἀπώλεσε τὸν ἀφελῆ Ἀδάμ· ἀλλ' ἡ φιλαρέσκεια αὕτη εὐρηται εἰς ὅλα τὰ θῆλα ἐν γένει, ἄρα ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν καὶ μόνῃ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἰσότης τῶν φύλων δύναται νὰ πατάξῃ ταύτην. Δὲν θὰ σᾶς ὁμιλήσω φυσιολογικῶς, ἀλλὰ ῥίψατε τὸ βλέμμα, παρακαλῶ, ἐπὶ τῶν θηλέων ὅλων τῶν ζώων καὶ θὰ πεισθῇτε. Τὸ θῆλυ θέλει νὰ ἀρέσῃ χάριν τῆς παραγωγῆς τοῦ εἶδους. Ἰδῆτε τοὺς κυματισμούς τῆς τρυγόνας, τῆς ὀρνίθου τ' ἀβροπατήματα πλησιαζούσης coquettement τὸν ἀλέκτορα καὶ κύριόν της. Ἰδατε τὸν θῆλυν κύνα χαριεντιζόμενον, τὴν γαλὴν ἀκκιζομένην ὡς βράχυν, στέργουσιν καὶ προκαλοῦσιν τὸ ἄρρεν. Ἰδατε

ἤδη καὶ τὴν γυναικὰ. Θέλει ν' ἀρέσῃ, ν' ἀρέσῃ εἰς τὸν ἀνδρα, διότι ἡ φωνὴ τῆς καρδίας, τῆς φύσεως, τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ ὕλικου καὶ ἠθικοῦ συμφέροντός της, τὴν ὠθοῦσιν ἐρωμένως πρὸς τοῦτο, διὰ τοῦτο ὅταν τὰ θέλητρα ἐλλείπουσιν προστρέχει εἰς τὰ φίλτρα, εἰς τὰ ἐμπορικὰ ἀφ' ἐνὸς εἰς τὰ ψυμυθιοπωλεῖα ἀφ' ἑτέρου, ἔνθα ἔχουσα σκοπὸν, διότι δὲν ἔχει ἄλλο νὰ πράξῃ σπουδαιότερον, ἢ τοῦτο καὶ μόνον ὅπως ἀρέσῃ εἰς τὸν ἀνδρα καὶ γίνῃ ἡ ἐκλεκτή, καὶ ἂν εἴη ἡ ἱερὰ δικαιολόγησις τοῦ ἔρωτος ἐλλείπει. Ἀλλ' ὑμεῖς, δεσποινίς, δὲν θέλετε τὴν γυναικὰ φιλάρεσκον, ἀλλὰ φρίττετε νὰ τὴν ἰδῆτε καὶ ἐντελῶς ἀφελῆ, ἀσπαζομένην τὸν ἀφελῆ συμῖον τῆς ἐνδυμασίας tailleur καὶ ἐν πιλίδιον garçonnet ἐπὶ τῆς βραχείας ἢ μακρᾶς κόμης. Προτιμᾶτε διὰ τὸν δρόμον, εἰς ὃν τρέχει ἡ γυνὴ οὐχὶ διὰ νὰ ἐπιδειχθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς ἐργασίαν ἢ εἰς τὴν ἀγοράν τὸν ταινιοφόρον καὶ πτεροφόρον πῖλον, τοςάυτην κακὴν ἐμποιοῦντα ἐντύπωσιν ὅταν τρέχῃ τὰς ὁδοὺς. Δὲν θέλετε τὴν διὰ τὴν περιστάσιν ταύτην ἀπλοποίησιν τῆς ἐνδυμασίας, ἔστω καὶ ἐπὶ τὸ ἀνδρικώτερον, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὐδὲν χάνει ἡ ἀληθὺς χαρίεσσα γυνή. Θέλετε μίαν γυναικὰ παλαιῶν δόγματος, πάντοτε ἐρυθριῶσαν καὶ σκανδαλιζομένην εἰς τὸ παραμικρὸν καὶ ἐν ὠρίμῳ ἔτι ἡλικίᾳ; Τὴν θέλετε ἄνευ ἐξάρσεως καὶ τετρημένην, καὶ ἥς ἡ παιδείσις νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ εἰς αὐτὴν νὰ διακρίνῃ τὰς πέδας, ἀρκεῖ νὰ ἔχουν ἀδάμαντας καὶ θὰ τὰς ἐκλάβῃ ὡς ψέλλια. Νὰ μὴ ἐξέρχεται τοῦ οἴκου διὰ σοβαρά, ἐνῶ ἐξέρχεται sans façons διὰ νὰ φλερτάρῃ, τρέχουσα αὕτη κατοπιν τῶν ἀνδρῶν, ὡς συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ μεγάλα κέντρα καὶ ἀπὸ τὰ παραπόρτια καὶ παράθυρα τῶν οἰκιῶν. Ἰδοὺ πῶς εἶναι ἡ καθ' ὑμᾶς γυνὴ καὶ κόρη καὶ πῶς στέργετε νὰ τὴν βλέπετε ὅλη ἡ ἐνεργητικότης τοῦ νευρικοῦ ὑποκειμένου της ἀπορροφᾶται ὑφ' ἐνὸς καὶ μόνου σκοποῦ· νὰ σκοτώσῃ τὴν ἀνίαν της διὰ τοῦ ἀνδρός, ν' ἀρέσῃ εἰς τὸν ἀνδρα, νὰ παγιδεύσῃ τὸν ἀνδρα.

Μέχρι τῶν τριάκοντα ἡ τεσσαράκοντα ἔτων μαχομένη παντοιοτρόπως ὅπως κερδίσῃ ἓνα σύζυγον καὶ εἴτα χάνουσα διὰ μιᾶς τὰς ἐλπίδας νὰ πείρῃ φιλοσοφικὰ ἢ μᾶλλον χριστιανικὰ τὴν ἀπόφασιν καὶ γηράσκῃ γεροντοκόρη ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ

γελοίου, ἀνίκανος δι' ἄλλην ἐργασίαν ἢ νὰ ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα τῶν ἄλλων, νὰ ὑπηρετῇ τοὺς ἄλλους, διότι ἂν ἦναι ἄπορος καὶ ἦναι βάρος εἰς τοὺς ἄλλους, ὀφείλει νὰ ἐργάζεται τοὺς ἄλλους αὐτούς, ἐνῶ σιγὰ σιγὰ κατασταλάζει εἰς τὴν καρδίαν της; ἡ χολή· καὶ οὕτω ἀποσβεσθῇ ὡς ἀμφίβιον, ὡς ζώφοντον, ὡς ὀστρακόδερμον, μηδὲν ὡς χρησιμοποιούσα τὴν ζωὴν της ἔστω καὶ ἂν θέλῃ καὶ ἂν ἔχῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἀντοχήν. Βεβαίως ἐδῶ ἐπάνω δύνασθε νὰ μὲ ἀναπτύξετε ὅλην τὴν σοφίαν τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ καθηκόντων τῆς γυναικὸς εἰς ἣν ἔλαχεν ὁ κληρὸς τοῦ τίκτειν καὶ φρουρεῖν τὴν ἐστίαν. Ἀλλοτε, ἐν τῇ γαλλικῇ ἀριστοκρατίᾳ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο στάδιον διὰ τὴν γυναικὰ ἢ ὁ γάμος καὶ τὸ μοναστήριον. Ἐν τὸν γάμον ἐπετύγχανεν ἡ κόρη εἴχε κελῶς, ἀλλ' ὅταν ἠπειλείτο νὰ μείνῃ ἄγαμος, τότε τὸ μοναστήριον. Ἀλλὰ διατί τὸ μοναστήριον; διατί ἡ φωτισθεστικὴ αὕτη καὶ κτηνώδης παρθεσία; Δὲν θεωρεῖτε ἄδικον τὸ αὐθαίρετον τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, ἄδικον τὴν πενητικὴν ὑπακοήν της κόρης;

Διατί ἡ ἐνῆλιξ κόρη νὰ μὴ δύναται νὰ ἐκλέξῃ τὸ στάδιόν της ἢ διαθήσῃ τὸ μέλλον της, καὶ διατί ἡ ὑπανδρὸς γυνὴ νὰ μὴ δύναται νὰ διαθήτῃ τὸ χρῆμά της καὶ ὡς μήτηρ νὰ μὴ ἀποφασίζῃ τι διὰ τὰ τέκνα της, οὐδὲ νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ μητρικὴ της ἐξουσία, ἀλλὰ καὶ αὕτη καὶ αἱ θυγατέρες της νὰ ὡσι πάντοτε ὄντα ἀσθενῇ ἔχοντα ἀπόλυτον ἀνάγκην κηδεμονίας;

Ἄ, ὅλα αὐτὰ τὰ εὐρίσκετε ἄριστα καὶ ἀρέσκεσθε ὅταν σᾶς λέγουν ἄνθρωποι ἐφ' ὧν αἰσθάνεσθε ὅτι ἔχετε τελείαν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ὑπεροχήν, ὅτι ὡς γυνὴ εἴσθε ἐν ὃν ἐξαίρετικῶς ἀδύνατον, ἐγκέφαλος ἀσθενικός, ὁργανισμὸς νευρασθενής, ὃν οὐδέτερον, τέλος ὃν, ὅπερ ἔχει ἀνάγκην τῆς προστασίας τοῦ δωδεκαετοῦς υἱοῦ της, καὶ συνεπῶς οὐδὲ ἐμπιστοσύνης τὸ ἀξιοῦσιν, οὐδὲ πολλῆς ὑπολήψεως, ἐνῶ γνωρίζετε ὅτι ὅλη ἡ πομπώδης αὕτη ἰσχὺς καὶ ἐξουσία τοῦ ἀνδρός ἐγκλείεται πολλάκις οὐχὶ εἰς ἐγκέφαλον βαρύτερον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀσφάλειαν, ἣν παρέχουσιν καὶ τὸ γόητρον, ὅπερ ἐξασκοῦσιν οὐχὶ αἱ φαινομενίδες σας, ἀλλὰ ἄλλα ἀπλούστατα, αἱ ἀναξυρίδες.

Πλὴν σήμερον τοῦ πολιτισμοῦ ῥίψαντος τὸν ὁ-

φθαλμοδέτην, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν παρχμορὴν τῆς ψηφίσεως νόμων μελλόντων νὰ θέσωσι τὴν γυναικὰ εἰς τὸν αὐτὸν παρχνομαστὴν μετὰ τοῦ ἐταίρου της ἀνδρός· νόμων, οἵτινες μέλλουσι νὰ διευκολύνωσι τὴν δράσιν καὶ τὴν πρὸς τὰ πρόσω τολμηρὰν πορείαν τοῦ θήλεος ἀνθρώπου.

Κατόπιν ἐνὸς λέγουσιν πῶς προκηρύσσετε τὴν γυναικὰ ὑποτελῆ καὶ δούλην; Κατόπιν ὅλης τῆς ἐπισήμου Εὐρώπης, τῆς Εὐρώπης τῶν φωτεινῶν πνευμάτων, τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, οἵτινες ἀνῆγειρον τὴν σημαίαν τῆς γυναικείας ἀπελευθερώσεως, πῶς ὑμεῖς μία γυνὴ τάσσεσθε ὑπέρμαχος τοῦ ἀδίκου καὶ σκαίου καταναγκασμοῦ, ὅστις πιέζει καὶ ἐξευτελίζει τὸ φύλον σας;

Παρατηρήσατε καλῶς τοῦτο· ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες θέλουσι καὶ ὄνειροπολοῦσι τὴν γυναικὰ μεγάλην, ὅλοι οἱ μικροὶ μικρὰν ἐξαρκνίζομένην πρὸ τοῦ προνομιοῦχου ἀνδρός ἢ μᾶλλον πρὸ τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγωῖσμοῦ.

Ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἡλικία χειραφτοῦν τὴν γυναικὰ ἀφ' ἐαυτῶν.

Ἰδοὺ τί λέγει ὁ πολὺς Γουσττιε: Lejeal ἐν τῇ πραγματείᾳ του: La Française devant la loi. — «Ἡ κυρία Ἰουλιέττα Ἀδάμ μετ' ὅλης τῆς πολιτικῆς καὶ φιλογικῆς της κυρότητος, ἡ δεσποινίς Chauvin ἐκνότης τοῦ τίτλου της διδάκτορος τῆς Νομικῆς δὲν δύναται νὰ παραστῶσιν ὡς μάρτυς, ἐνῶ ὁ πρῶτος τυγών, ὁ θυρωρὸς των λ. χ. ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἐνῆλιξ καὶ γάλλος, δύναται νὰ πληρώσῃ τὸ καθήκον τοῦτο».

Πῶς εὐρίσκετε τὴν πικρὰν ταύτην παρκατήρησιν τοῦ δικαίτου φεμινιστοῦ;

Διατί ὁ τρόμος σας καὶ ἡ τῶσπ ἀπέχθειά σας διὰ τὴν χειραφέτησιν; Κατὰ τί, νομίζετε θὰ ζημιωθῇ ὁ ἄνθρωπος; Φυβείσθε καὶ ἀπεχθάνεσθε τὴν ἀνδρῶδη γυναικὰ μήπως ἡ χειραφέτησις δὲν θὰ σας δώσῃ ἢ μόνον τοιούτας; Δύναται τις νὰ διαψεύσῃ ἢ νὰ ἀποκηρύξῃ τὴν φύσιν του; Δύναται ἐν γυναικῶδες καὶ τρυφερόν πλάσμα νὰ ὑποδυθῇ αἵφνης πρόσωπον πανόπλου Ἀμαζόνος; δύναται ἡ Ἀφροδίτη ν' ἀλλάξῃ τὸ ῥόδιον στέμμα της πρὸς τὸ κρῖνον τῆς Ἀθηνᾶς; Ἀλλὰ καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἐπίσης χαρίεσσαι. Χαρίεσσαι μοι φαίνονται αἱ Χάριτες, αἱ κυρίαι αὗται τῆς τιμῆς, τῆς θεᾶς τοῦ κάλλους, πλὴν σᾶς φαίνεται

ἄσχημος ἄρ' ἔστι ἡ παρθένος Ἀρτεμις ὅταν πᾶν-
πλος κυνηγῇ εἰς τὰ δάση δορκάδας καὶ ἐλάφους ;

Πλὴν de gustibus non disputandum λέγει
τὸ λατινικὸν ρητόν· πλὴν ὅλοι αἱ θεαὶ αὐταὶ εἶ-
χον ἐξ ἴσου βωμούς καὶ λάτρεις, ἐξ ἴσου θυμιαστές
καὶ φανατικούς, ἐπίσης καὶ ἡ χονδρὰ ἐκείνη μα-
τρὼνα τοῦ Ὀλύμπου, ἡ κερὰ Ἡρα. Ὡστε μὴ φο-
βείσθε τὴν ἀνδρῶδη διότι εἰς αὐτὴν ὀφείλομεν τὰ
ἀρρενωπά, ὑγιῆ καὶ σοδρά, ὅπερ εἰς τὰς ὑπερά-
γαν γυναικώδεις ὀφείλομεν τὰ μαλθακά καὶ ἀε-
μῶδη, ἅπερ μᾶς διαθρύπτουσι τὴν ψυχὴν ἡδέως
ὥς ἡ Ἰταλικὴ μουσική. Ὁ γυναικίος παρὰδει-
σος δὲν ἀπειλεῖται ἐκ τῆς χειραφετήσεως, οὐδὲ
τὰ φύλα θ' ἀνταλλάξωσι τὰ καθήκοντά των, ὅ-
πως δὲν τὰ ἀντήλλαξαν ἡ σημερινὴ ματαιοσχο-
λία, ἥτις ἀφαίρει τὸν χρόνον τῆς κομψῆς κυρίας.
Δὲν ἀποτάσσεται τις τὴν φύσιν· ἔχει ἀνάγκην
δεσμῶν καὶ κλωσθῶ ἢ ἐν ἔρωτι εἰκοσαέτις καρδίᾳ.
Τὸ αἰχμάλωτον στρουθίον ἐκ τὸ ἀποδώσῃ τὴν
ἐλευθερίαν δὲν θὰ γίνῃ βεβιασμένος ἢ γυφίς. Ἡ
φύσις δὲν περιφρονεῖται· εἶναι τὸ ἀρχικὸν χρῶμα
ἡ ἀρχικὴ οὐσία παντός ὄντος καὶ πράγματος,
καὶ ἡ παραμικρὰ ἀπόξεσις τὰ προδίδει μεθ' ὅ-
λην τὴν βαφὴν καὶ τὸ φύκος. Αἱ ἀδύνατοι καὶ ἀ-
βραὶ φύσεις αἱ ἔχουσιν ἀνάγκην ἀσπίδος καὶ προσ-
τασίας θὰ μένωσι πάντοτε εἰς τὴν θέσιν τὰς ὥρι-
σεν ἡ φύσις των, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ἰσχυροτέρου.
Ἄλλ' ἐκείναι, ὧν αἱ πνευματικαὶ δυνάμεις ἔχουσι
χρεῖαν εὐρυτέρας δράσεως ἢ ἀποδυθῶσιν εἰς τὸν
ἀγῶνα, ἢ κατέλθωσιν εἰς τὴν παλαιστρὰν τοῦ
βίου καὶ ἢ μὴ πιέζονται ὅπου δὲν τὰς ὥρισεν ὁ
ὁ κληρὸς των. Δώσατε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ἀε-
τιδαίους τούτους· ὁ ἐλεύθερος ὀρίζων ἐγένετο δι'
αὐτούς. Μὴ ἀμβλυωπῆτε πρὸς τὸ φῶς καὶ τὴν ἐ-
νάργειαν. Ὑπολογίσατε ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κό-
σμῳ πλείότεραι ἀνύπανδροι καὶ χήραι, αἵτινες
καταδικάζονται διὰ τῶν νόμων σας. Ἡ μητρό-
της δίδει ἄλλην τροπὴν εἰς τοὺς πόθους, τὰς
βλέψεις, τὴν φιλοδοξίαν τῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν
δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀπαράλλακτον ἡ ἐλευθερία
παρομοίων ὑποχρεώσεων γυνή. Διατὶ λοιπὸν τὰ
καθήκοντά των νὰ ὦσιν ὅμοια ; Διηρωτήθητε ἄρ' ἔ-
στι τὸ μέγα τοῦτο πρόβλημα ἡ παλαιὰ χίμαιρα
σὰς βαυκαλίζουσι ; Στρέψατε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν
Αγγλίαν, πρὸς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἰδᾶτε ἐκεῖ τὴν

γυναικὴ χαίρουσαν καὶ ποιεῖν σχετικὴν ἐλευθερίαν
καὶ εἰπῆτε ἂν ὥς ἐκ τούτου ἡ οἰκογένεια, ὁ γά-
μος ἀδικοῦνται· ἐὰν ἡ γυνὴ ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ
πατρὸς τῆς τὰ καθήκοντα, ἂν ἡ γυνὴ τίκῃ καὶ
ὁ ἀνὴρ θηλάξῃ, ἂν στρέφῃ τὴν ἡλικία τὴν ἐνφ' ἡ
γυνὴ του δημηγορεῖ, ῥητορεύει εἰς τὸ δικαστήριον
ἢ περιστάται πλησίον ἀσθενοῦς τινος πελάτου.
Ἡ Ἀμερικὴ ἥτις ὀφείλεται εἰς τὴν Ἀμερικανίδα
θελεῖ σας ἀποκριθῇ ἀνθ' ἡμῶν. Ἰδᾶτε τὴν γυ-
ναῖκα εἰς τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ ἐξίσου ἀγωνιζομέ-
νην μὲ τὸν ἀνδρὰ καὶ χειραφετημένην ὑπὸ τῆς
ἐργασίας καὶ τῆς εὐφρίας τῆς. Ἰδᾶτε τὴν εἰς
τὴν Γαλλίαν παλαίουσαν ἐκτὸς τοῦ οἴκου. Ἐν
ἀπουσίᾳ αὐτῆς ποῖος εἰς τὸν οἶκον φυλάττει
τὰ νήπια ; ποῖος τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς οἰκογενειακῆς
ἐστίας ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἐπιστοίου δαιμονίου, ἅπερ
εἶναι ἡ οἰκοδόσποινα ; Ἐρωτήσατε καὶ θὰ σας
ἀποκριθῶσιν ὅτι τὰ πάντα προνοοῦνται ἀναλό-
γως· ὅτι ἡ πτωχὴ γυνὴ ἀφίνει τὸ τέκνον τῆς ἐν
ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ εἰς πᾶσαν γειτονίαν φιλάνθρω-
πικὸν ἄσυλον καθ' ὅσον ἡ μήτηρ βιοπαλαίει. Ἦδη
θὰ μοὶ εἰπῆτε—» Καὶ διατὶ ἐξέρχεται τοῦ οἴκου
τῆς ἀφοῦ ὑπάρχει ὁ ἀνὴρ εἰς ὃν πίπτει τὸ χρέος
τούτο ; Τί τὴν ὠθεῖ ἐκτὸς τῆς ἐστίας ; Αὐτὰ εἶ-
ναι τὰ ποτελέσματα τῆς νεωτεριστικῆς χειραφε-
τήσεως. Ἄλλ' ἐρωτήσατε τί ὠθεῖ τὸ θηρίον ἐκ-
τὸς τοῦ ἀντροῦ ; Ἡ πείνα, ἡ πείνα τὸ φοβερόν
τούτο ἔνστικτον, ὅπερ δὲν χαρίζεται, ἡ ἀνάγκη
τῆς ἐντίμου ἐργασίας. Τὸ νὰ θέλῃ τις ν' ἀντιτάξῃ
τὰς ἰδίας δυνάμεις εἰς τὸν ὀρμητικὸν χεῖμαρρον
τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ματαιοπονία, καὶ Ἡρακλῆς
ἐκείναι θὰ συμπαρasyρῇ. Καὶ εἰτα διατὶ ὥς
ἀπαισιόδοξοι Ἡρακλείται νὰ προοικονομῶμεθα ὅλα
μελανά καὶ ἀπαισία ; ὁμιλεῖτε ἐν τῷ τελευταίῳ
ἄρθρῳ σας, περὶ χειραφετημένων ἐπιστημόνων καὶ
ἄλλων ταλανίζουσα ἐκ τῶν προτέρων τὰ τέκνα
των μέλλοντα νὰ παραδοθῶσιν εἰς χεῖρας διεφθα-
μένης Εὐρωπαϊκῆς παιδαγωγοῦ. Μὴ ὅλοι αὐταὶ αἱ
ἀτυχεῖς βιοπαλαίστριαι εἰσὶ διεφθαρμέναι ; Καὶ
ὕστερον τί προδικάζετε τὰ μέλλοντα ; Στρέψατε
τὸ βλέμμα περίξ σας καὶ θὰ ἰδῆτε τὰς μάλλον
ἀχειραφετήτους πρακτούσας τὸ χεῖριστον. Ποῖα
οἰκογένεια ἀριστοκρατικὴ τοῦ χρηματιστηρίου,
ποῖα ὀψίπλουτος, ποῖα χυδαία, ποῖα εὐγενὴς δὲν
πράττει τὸ ἴδιον ; Ὑπολογίσατε τὸν κατασπα-

ταλούμενον χρόνον εἰς μάταια καὶ ἐπιβλαβῆ μιᾶς
κομψῆς κυρίας τοῦ Συρμού ; Τί πράττουν τὰ τέ-
κνα τῆς, καθ' ὃν χρόνον τρέχει εἰς τὴν κοινωνίαν
ἢ εἰς τὴν ράπτριάν τῆς ἢ εἰς τὴν μοδίστραν τῆς
ἢ ἄλλου ; Ἦδη ἂν λάβετε τὸν χρόνον τούτον καὶ
τὸν θέσητε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς χειραφετημένης
κυρίας Ἰουλιέττης Ἀδάμ, τῆς δὲς Chauvin,
μιᾶς ἱατροῦ, μιᾶς Μαρίας Δεραίμ ἢ ἄλλης τινος
θὰ ἰδῆτε τὸν σπαταλούμενον τούτον χρόνον εἰς
ἀνοησίας χρησιμοποιοῦμενον ἐπωφελῶς, καὶ πρὸς
δόξαν τῆς γυναικὸς καὶ πρὸς ὄφελος τῆς κοινω-
νίας. Ἄλλ' ὅχι, δὲν πείθεσθε, ἀντιπαθεῖτε τόσον
πρὸς τὸ φῶς τῆς Ἀληθείας ὥστε δὲν θὰ πεισθῆτε.
Δὲν θὰ σας πείσῃ ἡ ἀσθενὴς φωνή μου καὶ ἡ δου-
λόφρων (μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὴν λέξιν, πλὴν ἐν-
θυμηθῆτε τὴν πρὸς τὸν κ. Ν. Μακρίδην ἱατρὸν
ἀπάντησίν σας ὅπου κατ' ἐμὲ, ἠθέλατε τὴν γυ-
ναῖκα, τόσῳ χαμηλὰ ὥστε καθ' ἃ μύωψ, δὲν τὴν
διέκρινα πλέον) καὶ ἡ δουλόφρων, διὰ τὴν γυ-
ναῖκα λέγω, πεποιθήσεις σας οὐδὲν ἐκλονίσθη ὑπὸ
τῶν βροντοφῶνων ἀλαλαγμῶν τῶν περιφανῶν
Feministes καὶ δὲν θέλει κλονισθῇ καὶ πάλιν,
ἀλλὰ τὸ κήρυγμά σας βλασφημοῦν κατὰ τοῦ φύλου,
θέλει δικιωνίζεσθαι θωπεῦον τὴν κενοδοξίαν
τῶν ἐκτεθηλυμένων πετειναρίων μας, ἅτινα ἐν τῇ
παρούσῃ δυσχερείᾳ, μετὰ τρόμου βλέπουσι προσ-
εγγίζουσιν τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἡ νέα γυνὴ, μετὰ
βλέμματος εἰρωνείας ὡς ἀνεμοστρόβιλος ἐπερχο-
μένη, θέλει τοὺς ἀρπάσει διὰ τῆς ἰκανότητός της
τὴν θέσιν, ἣν ἐπιδιώκουν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

BIRGINIA H. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΟΥ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

τῆς ἐρασιμίας καὶ εὐφροδῆς δεσποινίδος

Μαριέττας Γρ. Ἀντωνιάδου.

Εὐδαιμόνει, ὦ κόρη,
γλυκυτάτων ἐλπίδων
τρούφημα, χάσμα καὶ εὖχος
τῶν γονέων σου θεῖον
μέλημα, ἀγάπη.

Ἐκ τῆς ψυχῆς μου σοι εὐχομαι
νὰ θάλλῃς ροδόεσσα,
ὡς φοινικέα κατάφορος
ἀπὸ βατὰ καὶ ἄνθη
ἀρωματώδη.

Ὑπὸ τὸ θάλαρος τὸ ζεῖδωρον
τῆς παναγίας θελήσεως
ἀμάραντοι νὰ βλαστήσωσι
τῆς ἀρετῆς οἱ ἱασμοὶ
εἰς τὴν ψυχὴν σου,

Ἀγλαὸς ὁ ἥλιος
τῆς εὐτυχίας νὰ λάμπῃ·
εἰς τῆς ζωῆς σου τὸ ρεῦμα
νὰ μὴ φύσῃ τὸ πνεῦμα
τῆς πικρᾶς τύχης.

Αἱ λύπαι νὰ μὴ σε μαράνωσι,
νὰ μὴ κλίνῃ κατάχλωμον
τὸ εὐφρές σου τὸ μέτωπον
ὑγρὸν ὑπὸ τὸ σύννεφον
τῆς δυστυχίας.

Πλεγμένα μὲ τὰ φύλλα
ζηλευτῆς εὐδαιμονίας
τῆς Ὑγείας τὰ ρόδα
δροσέντα νὰ σνολίζωσι
τὴν κεφαλὴν σου.
Μαριέττα !

Εἰς ὄρους ἀτραπὸν δύσβατον
χιονόλευκον κρίνον βλαστάνει·
Χερουδίμ τὸ φυλάττει,
πρὸς ἀργυρόδετον κίθαριν
ἄσμα ρυθμίζον.

»Βλάστανε, καλλίστευμα σὺ
»τῶν ὠραίων θριάμβων
»τῆς παγκάλου ἀγνότητος

»κάλλους λάμποντος
»τῆς ψυχῆς τῆς ἀσπίλου παρθένου,
»βλάστανε κρίνον,
»κρίνον εὐώδες· «

Τὸ κρῖνον τοῦτο ζήλευσον·
ὑπὸ τὰς εὐωδίας τῶν φύλλων του
τῆς ἐρασμίας παρθένου
ἀγλαότερον τὸ μέτωπον
ὡς θεᾶς λάμπει.

Κλ. Α. Βαδαρόδakis.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ

(Διήγημα πρωτότυπον)

Οὐδὲν καινότερον ἐρωτικοῦ ἐπεισοδίου. Δόξα ὁ-
μως τῷ Θεῷ εἶναι ἀρετὰ γόνιμον τὸ ἀμάθειον
τοῦτο κέρως τὸ γαλουχοῦν τὴν παγκόσμιον φιλο-
λογίαν, ὥστε νὰ ἡμπορῇ νὰ φανήται θάλλον ἀεί-
ποτε καὶ ἀνεξάντλητον.

— Καί . . .

— Μὰ τί ἔχετε καὶ ἀπορεῖτε, παρκαλῶ ;

— Ὁ Φακός . . .

— Αἶ, καλὰ ! θὰ τὸν μεταχειρισθῶμεν ὅταν
μᾶς χρειασθῇ.

Ἐλέγομεν λοιπὸν . . . Σταθῆτε, τὰ λόγια δὲν
τελειώνουν ποτέ· λοιπὸν, ἄνευ προοιμίων, ὀπισθῆ-
τε μὲ ἡρωικὴν ὑπομονήν, διότι πρόκειται νὰ δο-
κιμάσω τὴν μακροθυμίαν σας μ' ἐν διήγημα πρω-
τότυπον, μολονότι οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Ἦμην δέκα ἔξ ἐτῶν τότε : Ὑψηλὸς μᾶλλον,
ἰσχνὸς ὅσον ἡμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, ὥχρὸς εἰς
τὸ ἐπακρον, ἐφωδισμένος εἰς τὸ ἄνω χεῖλος διὰ
σποράδην ἐσπαρμένων τριχῶν, προδρόμων τοῦ ἰδε-
ώδους μύστακος, πρὸς ὃν ὡς πρὸς πολικὸν ἀστέρα
στρέφεται πλήρης ἐλπίδων τὸ ρεμβῶδες βλέμμα
τῶν μελλόντων ἀνδρῶν καὶ τῶν μελλόντων σπα-
νῶν καὶ συνελόντι φάναι κἄτι ἄλλο παρὰ Ἄ-
δωνος.

Εἶχομεν διακοπὰς μ' ἄλλους λόγους εἶχον ὁ-
ποῖα ληθῇ εἰς τὴν καρτηρίαν τοῦ καρτηρίου πυ-
ρὸς τῶν ἐξετάσεων, ἅφ' οὗ ἐπὶ ἔτος ὁλόκληρον ἐ-
κυλίσθη ἀνίων καὶ χασμώμενος ἐπὶ ξυλίνου θρα-
νίου, ἔφ' οὗ ἐμελέτησα τὰς στοιχειώδεις ἀρχὰς
τῆς ξυλογλυπτικῆς καὶ ἀπεθησάμην τὸν ἀνεκτί-
μητον πλοῦτον, ὃν ἐγκλείουσιν οἱ ἄθλοι τοῦ Ρο-
καμβόλ καὶ τὰ ἔργα τοῦ Δουμά. Διότι—τί νὰ
σᾶς εἰπῶ ;—δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ ἄλλην καλλι-
τέραν δίκαιαν πρὸς καταπολέμησιν τοῦ κραινι-

φθόρου μικροβίου τῆς ἀποβλακωτικῆς κλασιό-
τητος.

Συμπεραίνετε ὅθεν ὅτι ὤφειλον νὰ ἔχω ἀρκούν-
τως ἀνεπτυγμένα καλλιτεχνικὰ ἔνστικτα· ἐγὼ μᾶ-
λιστα προσθέτω εἰς αὐτὰ καὶ τὴν ιδιότητα τῶν
μεγαλεπηδύλων.

Ἦμην ἐμμυκὴς φωτογράφος, ἀλλὰ καὶ τρελλὸς
διὰ τὴν ἀνέγνωσιν . . . ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν. Καὶ
σπεύδω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι οὐδέποτε ἐμεμφι-
μοίρησα κατὰ τῆς δευτέρας τῶν κλίσεων μου.

Καὶ νὰ μὲν, ἡ φωτογραφία πᾶντε συγκινή-
σεις ἡδονικωτάτας, οἷα ἡ προξενουμένη ὅταν φω-
τογραφῇ τις τὴν πενθεράν του, ἀλλ' αἱ ἐρωτικαὶ
ἐπιστολαί ! . . Ἄ, οἱ εἰδήμονες κρινάτωσαν . . .
Καὶ μάλιστα ὅταν τὸ εἶδος τοῦτο τῆς φιλολο-
γίας προέρχεται ἀπὸ τὸ θῆλυ ἡμισυ τῆς ἐρωτι-
κῆς δυχῆος . . .

Ἐν τούτοις μάθετε—χάριν τῆς μεταξὺ μας
εἰρήνης—ὅτι ὀλιγίστας ἔλαβον προσωπικὰς ἐπι-
στολάς τοῦ εἶδους τούτου. Ἐκεῖναι δέ, ὡς ἀνέ-
γνωσα καὶ ἐκεῖναι ὡς ἐκαλλιτέχνησα ἦσαν ὡς
ἐπὶ τὸ πολὺ ξέναι, καὶ ὅτι ὀλίγον, φροντιστάσης
τῆς φύσεως νὰ μὲ κάμῃ ἄγγελον, ἡνγαζόμην
—ὡς ἐκ τῆς φιλομουσίης μου— νὰ προσκολλῶ-
μαι εἰς τοὺς φυσικῶς καὶ τεχνητῶς τοιοῦτους.

Ἀκριβῶς δὲ προτίθεμαι νὰ ἐξιτορήσω τὴν Ἰ-
λιάδα ἢ μᾶλλον τὴν βατραχομουσικήν ἐνὸς καρ-
διοκατακτητοῦ φίλου μου, ἐνθα σπουδαιότατον
μέρος παίζομεν ἐγὼ καὶ αἱ κλίσεις μου.

Ἐννοεῖται ἄρα ὅτι σᾶς ἐτοιμάζω ἐν ἀπὸ τὰ
ἐκτακτὰ ἐκεῖνα σκανδαλάκια, τὰ ὅποια δὲν λεί-
πουν ἀπὸ τὰ χρονικά τῆς ἐφήδου νεότητος.

Ὁ Μιλτιάδης Χ^{αα}, συμμαθητῆς μου καὶ φίλος,
ἀνῆκεν εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνην τῶν μεира-
κίων, ἅτινα θεωροῦσι γεγονὸς τὸ ν' ἀλλάζουν λαι-
μοδέτην. Εἰσῆρχετο ἐν παραδόσει πάντοτε τελευ-
τικός χειροκτιφορῶν, μυρωδᾶτος, σιδηρωμένος, εὐ-
θυτενής, καὶ κρατῶν περίκομφον πακετάκι, ἐν ᾧ
περικλείοντο τὰ φύλλα τῶν μαθημάτων τῆς ἡμέ-
ρας. Ὡς βλέπετε, τίποτε δὲν τοῦ ἔλειπε. . . Ἄχ !
πόσον εἴσθε πεῖσοι . . . Καλέ τοῦ ἔλειπε καὶ πολὺ
μάλιστα. Τοῦ ἔλειπε τὸ κυριώτερον, ἐκεῖνο τὸ ὁ-
ποῖον ἦτο ἀπαραίτητον διὰ νὰ τὸν καταστήσῃ
dandy. Ξεύρετε δὲ τὸ πρῶτιστον τῶν προσόν-
των τοῦ εἶδους τούτου τῶν σπονδυλωτῶν εἶναι τὸ
ν' ἀπαριθμῶσιν ἐκαστος ἀριθμὸν τινα flirt.

Καὶ ἦτο τὸσον δύσκολον λοιπὸν εἰς τὸν φίλον
μου νὰ εὕρῃ μίαν ἐρωμένην ; Ὅχι βεβαίως, διότι
εἶχε πολλὰς εἰς τὸ χέρι· ἀλλὰ τὸ δύσκολον ἦτο
ὅτι ἐκεῖνος ἦτο δύσκολος.

Ἄ ! δὲν ἐννοοῦσεν ἐκεῖνος νὰ συνδεθῇ μὲ τυ-
χαία ὑποκείμενα. Ἦσθάνετο ἀπεριόριστον ἀντι-
πάθειαν πρὸς τὰ δουρικὰ καὶ τὰς ἐργατίδας. Ἐ-
κεῖνος ἦτο, μάτις μου, ἀριστοκράτης καὶ περὶ
πολλοῦ ἐποιεῖτο τὸ ζήτημα τῆς περιωπῆς. Ἐπε-
ζήτην ὅθεν κορίτσι καθὼς πρέπει, κορίτσι οἰκογε-
νείας διὰ νὰ τα ταιριάζῃ, ἵνα ἡ τοῦλάχιστον βί-
βαιος ὅτι δὲν θὰ κακοπέσῃ ἂν ἐτύχαινε νὰ . . .
μπλέξῃ. Τοῦτο ὁμῶς δὲν τὸν ἡμποδίζε τοῦ νὰ
σκορπῇ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ βλέμματα, μειδιάματα, λο-
γάκια, μπιλετάκια καὶ εἴτι ἄλλο ἐπαρουσιάζε-
το πρόσφορον κατὰ τοὺς περιπάτους καὶ τὰς
συναναστροφάς.

Μίαν ἐσπέραν ὁ ζωηρὸς χρωματισμὸς τῆς ἀμ-
φιέσεως μιᾶς μελαγχροινῆς, ἥτις ἔβαινε πρὸ ἡμῶν
μετὰ τινος ἄλλης καὶ συνωδεύετο ἀπὸ μίαν κυ-
ρίαν ἀξιοσεβαστον, προσεῖλκυσε τὸ ἐνδιαφέ-
ρον του.

— Τί σὲ λέγει αὐτή ; μ' ἐρωτᾷ.

— Στάσου νὰ τὴν ἰδοῦμε κατὰ μέτωπον . . .

Ἐσπεύσαμεν τὸ βῆμα καὶ ἀνεκρούσαμεν αὐτὴς
πρὺμνιν.

— Ἐφοδος ! μοὶ λέγει τότε, τὴν 'πιτύχαμε.

Τὴν παρετήρησα ὡς θὰ παρετήρουν ἐν μονό-
λον μου.

— Καλούτσικη, εἶπα μελαγχροινὴ καὶ νόστιμη . . .
ἔχει εὐμορφο προφίλ.

Ὁ Μιλτιάδης ἔρριψεν ἀστραπιῶν βλέμμα ἐπὶ
τῆς ἐνδυμασίας του, διώρθωσε τὴν μπουτονιέρα
του, ἔστριψε τὸν ἀνύπαρκτον μύστακά του, ἐπέ-
ρασε τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ λαιμοδέτου του, ἐτινά-
χθη ὀλίγον, ἔλαβεν ἀρειμάνιον ὕφους καὶ . . . δύο
τρεῖς ὑπτικοὶ ἀκροβολισμοί, δύο τρεῖς μειδιάματα,
δύο τρεῖς λογάκια εἰς τὰ πετακτὰ ἀπευθυνόμενα
πρὸς ἐμὲ ὅτε διεσχυροῦμεθα μὲ τὸ ὑποκείμενόν
μας καὶ . . . τὴν ἐπαύριον χαριέστατον ῥανδεῖν.

— Καλὴ 'σπέρα σας μαδμαζέλ . . .

— Ἄχ ! νὰ μὴ μᾶς ἰδοῦν . . . Καίτη ! Καίτη !
couchelà.

Ἀκριβέστατον μαῦρον σκυλάκι προσῆλθε καὶ ἐ-
καθέσθη παρὰ τὴν κυρίαν του.

— Εἶπα εἰς τὴν μαμὰ ὅτι θὰ 'πάγω εἰς τῆς
Λιλικας . . .

— Μήπως εἶναι ἡ μαδμαζέλ, ἡ ὅποια ἦτο μα-
ζή σας χθές ;

— Ναί· καὶ . . . ὁ μουσιουῆς ;

— Εἶναι φίλος μου, εἶπε παρουσιάζων με ἐπι-
σῆμως.

Ἐπηκολούθησε στιγμὴ σιωπῆς. Ὁ Μιλτιάδης
διέγραφε διάφορα σχήματα διὰ τοῦ ραβδίου του
ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἐκεῖνη τὴν μίαν χεῖρα ἔχουσα
ἐπὶ τῆς ὀσφύος διὰ τῆς ἐτέρας ἔτυπεν ἐρρυθμῶς
τὸν μικρὸν κύνα ἀτενίζουσα τὰ παράδοξα σχέδια,
ἅτινα ἐσχημάτιζον τὰ νέφη εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐγὼ
δέ . . . ὡς τὸ εἶπωμεν ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη: Προσε-
πάθουν νὰ μαντεύσω τὸ style τῆς δεσποινίδος·
διότι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δὲν τὴν ἐθεώρησα ὑπὸ ἄλ-
λην ἐποψιν εἰμὴ ὡς συγγραφέα τῆς μόδας . . .

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ μᾶλλον στενοχωρούμενος ἐκεῖ
ἤμην ἐγὼ. Ἐβαρύνθη λοιπὸν τὴν σιωπὴν καὶ ἔ-
καμα κίνημα, ἵν' ἀλλάξω τοῦλάχιστον θέσιν.
Ἰλκακὴ ἄλγους μᾶς ἐπρομήθευσε τότε θέμα ἐξαί-
ρετον συνδιχλέξεως. Εἶχον πατήσαι ἐξ ἀπροσεξίας
τὴν οὐρὰν τῆς Καίτης.

— Ἄ ! τὴν καυμένη . . . ἐστέναξε θωπεύουσα
αὐτὴν ἡ κυρία της.

Ἐνῶ δὲ ἐγὼ ἐφέλλιζον λέξεις τινὰς συγγνώμης :

— Τί ἀπρόσεκτος 'πού εἶσαι καυμένη, μοὶ εἶπε
μετὰ τραχέος ὕφους ὁ Μιλτιάδης, εὐτυχῆς διότι
ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ τέλος κἄτι τι. Τὸ καυμένο τὸ
σκυλάκι ! εἶπεν ὕστερον θωπεύων τὴν Καίτην. Τί
ώρακιον 'πού εἶναι.

— Βέβαια, τὸ ἔφερεν ὁ θεὸς ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Καὶ ποῖος τὸ ὠνόμασε Καίτην ;

— Ἐγὼ . . .

— Ἐχετε πολὺ γούστο . . . Φαντάζομαι πό-
σον ὠραῖον θὰ ἦναι τὸ ἰδικόν σας ὄνομα.

— Blanche, εἶπεν ἐκεῖνη μὴ αἰσθανθεῖσα τὴν
λεπτότητα τοῦ κομπλιμέντου.

Ἐν τούτοις ὁ Μιλτιάδης ἔστριβε τὰς χεῖρας ἐξ
εὐχαριστήσεως, νομίσας ὅτι ἐξεστόμισεν εὐφρο-
λογίαν.

— Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγον ! . . . Καὶ κατοικεῖτε
πλησίον ;

— Ναί· ὀπίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν σειρὰν τῶν οἰ-
κιῶν . . . Ἐκεῖ κάτω εἶναι ὁ κήπος μας.

— "Ωστε θα ήμπορώ νά σᾶς βλέπω συχνά ;
— "Α ! αὐτό εἶναι πολύ δύσκολον. Καλέ 'ξέρετε πόσον μ' ἔχουν περιορισμένην ; 'Η μυχιά, ὁ Πίπος . . .

— Τί λόγος ! ἐσκέπτετο ἡ ἡμετέρα μετριότης. Τί λόγος, κοπέλλα μου !

— 'Ο φίλος μου ὅμως δὲν ἐθεώρει τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἐμὴν ἀντίληψιν. Ἐλαβεν ὅθεν ὅσον ἡδύνατο ἀπελπι ὕψος δραματικοῦ ἠθοποιού καὶ εἶπε μετὰ κωμικοτραγικοῦ στόμφου :

— Τότε, τί θ' ἀπογίνωμεν ;

— Ἐεύρω καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ἐκείνη γελῶσα.

Νά σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ κατέβηλον μέγαν κόπον διὰ νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα, ὅστις ἦτο ἐτοιμος νὰ διανοίξῃ τὰ χεῖλη μου.

— "Αχ ! ἐφώναξεν ὁ Μιλτιάδης, θὰ προετίμων νὰ μὴ σᾶς ἐγνώριζα.

— Καλέ, ἂν σᾶς δυσχερῆσθῃ ἡ γνωριμία μου ἡμποροῦμεν νὰ χωρισθῶμεν, ὡς εἰ δὲν ἐγνώριζόμεθα.

— Βέβαια . . . ἐσᾶς δὲν σᾶς μέλλει.

— Καί . . . ἐσᾶς σᾶς μέλλει ;

"Α ! ἂ ! σᾶς βεβαιῶ ὅτι καί τι θὰ εἶδα τότε διὰ νὰ ἴδω τὸν Μιλτιάδην γονυπετοῦντα ἐνώπιον τῆς ἰλαρᾶς ἐκείνης θεότητος καὶ ἐπαναλαμβάνοντα καμμίαν ἀπὸ τὰς περιφήμους ἐκείνας ἐκδηλώσεις τοῦ ἔρωτος, ἃς ἀπαντᾷ κἀνείς εἰς τὰ μυθιστορήματα τοῦ ἱποτισμοῦ.

— Ἐλᾶτε, ἀφήσατε αὐτὰ καὶ ἄς σκεφθῶμεν ὀρίμως . . .

— Μὰ τί 'ξεύρω ἐγώ ; 'Εσεῖς τί λέτε ;

— Κἄποιος ἔρχεται, εἶπον τότε ἐγώ, ὅστις ἐκτελῶν χρέη σκοποῦ, ὀλίγον διεσκέδαζεν ἐκεῖ.

— "Α ! au revoir, εἶπεν ἐκείνη ἀπομακρυνόμενα.

— Θὰ με γράψετε, τουλάχιστον.

— Πᾶ ! καλέ, εἶναι δυνατόν ;

Τότε ἐγὼ βλέπων ἀφιπτάμενον τὸ μόνον φαλτικόν, ὅπερ περιέμενα ὡς μισθὸν τῆς στωϊκότητός μου, ἔσπευσα νὰ ὑπερασπισθῶ τὰ διακυβεύόμενα συμφέροντά μου.

— Τουλάχιστον θὰ γράψετε, μαδμαζέλ, τὴν ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς σου . . .

— Καλά, καλά, ἀπήντησε μειδιῶσα. Au revoir.
(Ἐπεται συνέχεια.)

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

(Συνέχεια)

III

Ἡ ἀνάκρισις.

Ἡ αὐτοκτονία τοῦ Βέρτρικ. Σαίντ Τζών ἦτο τὸ νεώτερον τῆς πόλεως ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας.

Καὶ πρῶτον μὲν εἶδιδε τροφήν εἰς φήμας καὶ εἰς σκάνδαλα, συμβάντα δῆθεν ἀνὰ τὰς αἰθούσας τῆς Βοημίας, ἐνθα ἡ κυρία Σαίντ Τζών εἶχε ποτε βασιλεύσει, καὶ αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸ συμβᾶν τοῦτο δὲν ἠθελον νὰ τὴν γνωρίζωσι πλέον· σκάνδαλα εἰς τοὺς μυστηριώδεις ἐκείνους κύκλους τοῦ ἀσπείρου, τὰ ὅποια εἰς τὸν μὴ μεμυημένον εἶναι βιβλίον κλειστόν.

Τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως βαθμιαίως κατέπαυσε καὶ τὸ δράμα τῆς αὐτοκτονίας δὲν ἐλησμονήθη· βεβαίως ὅμως συνεκρατήθη εἰς ἄκραν τινὰ τῆς μνήμης τῶν πολιτῶν ὑπὸ τῆς διαδεχθείσης αὐτὴν σπουδαιοτέρας ἀκόμῃ καὶ περιπλοκωτέρας ἐκδόσεως τῆς ἀνακρίσεως τῶν περὶ τὸν αὐτόχειρα.

Ἡ ἀνάκρισις ἦτο ἀπλουστάτη, τυπικωπάτη καὶ ἐν τέλει ἀποφασιστική.

— Αὐτοκτονία πολίτου αἰφνης παραφρόνησαντος.

Αὕτη ἦτο ἡ ἐτυμηγορία καὶ οὐδεὶς τὴν ἀντέκρουσεν.

Καὶ πράγματι, πῶς ἦτο δυνατόν ; Ἡ ἀπόδειξις ἦτο σαφειστάτη, πειστικωτάτη.

Ἡ ἐξαισία ὠραιότητος τῆς χήρας τοῦ φονευθέντος, ἐκράτει ἀπληστον καὶ δοῦλον τὸ ἀκροατήριον. Ἡ γλυκεία αὐτῆς φωνὴ καὶ αἱ σιγαναὶ ἀπαντήσεις τῆς μόλις ἐφθανον εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ἐνόρκων· ἀλλ' οὗτοι τὴν συνεχώρουν—ἦτο τόσον ὠραία ! καὶ ὑπὸ τὰς σπαρακτικὰς ἐκείνας περιστάσεις ἦτο φυσικωτάτη ἡ μελαγχολικὴ δειλία τῆς· εἶχε πράγματι ὀλίγα νὰ εἴπῃ· νὰ ἐπαναλάβῃ πρὸς τὸν μυστικὸν ὑπάλληλον Χήτμαν τὸν μῦθον, ὃν τῷ διηγήθη κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦ δράματος λέξιν πρὸς λέξιν.

Ὁ λοχίας Χήτμαν κατὰ τὴν υπόσχεσιν αὐτοῦ εἶχε φεισθῇ αὐτῆς ὅσον τῷ ἦτο δυνατόν. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἡ ἐξέτασις ἐληξεν, καὶ κατῆλθε

τῆς θέσεώς της θαυμαζομένη καὶ προσελκύνουσα τὴν βαθυτάτην συμπάθειαν τοῦ κοινοῦ.

"Ὅταν διήρχετο πρὸ τοῦ Στεφάνου Μάρζ, ἀντήλαξεν μετ' αὐτοῦ ἀδιόρατον βλέμμα, καὶ σύρουσα τὸ βαρὺ κρέπιν ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἡ κυρία Σαίντ Τζών ἔλαβε θέσιν εἰς τὸ βᾶθος τῆς αἰθούσης, ἡ ὁποία μετεσχηματίσθη εἰς δικαστήριον.

«Δὲν θέλετε ν' ἀποχωρήσετε τώρα ;» ἐψύβησεν ὁ Χήτμαν εἰς τὸ οὖς της ; «Δὲν θὰ ζητηθῇτε πλέον καί . . . καὶ ἴσως σᾶς εἶναι ἐπίπονον νὰ μένετε ἐδῶ.

"Εσεῖσε τὴν κεφαλὴν της καὶ οὕτω διέκρινε τὸν ὠραίον κόμβον τῆς πυρρᾶς τῆς κόμης τὴν ὁποίαν οὔτε τὸ κρέπιν τῆς χηρείας ἡδύνατο νὰ κρύψῃ.

«Δὲν δύναμαι νὰ φύγω πρὶν ἢ μάθω ὅλας τὰς λεπτομερείας καὶ τὰς τραγικωτέρας ἀκόμῃ ἀπῆντησεν· ἀλλὰ πῶς ἡδύνατο ὁ ἀγαθὸς κλητὴρ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ χεὶρ της, ἥτις ἔθλιβε τὴν καρδίαν της, τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ προσεπᾶθει νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμούς, οἱ ὅποιοι ἔπνιγον σχεδὸν τὴν φωνὴν της ;

«Τὰ τραγικώτερα ; ἐπανελάθεν ἐκεῖνος ἐκπληκτος. Οὐδὲν ὑπάρχει τραγικώτερον νὰ φοβῇθῃτε».

Νομίζετε . . . ὅτι ἡ ἐτυμηγορία θὰ διαπιστώσῃ αὐτοκτονίαν ;

Καὶ τί ἄλλο δύναται νὰ διαπιστώσῃ ; Οὐδέποτε εἶδον ἀπλουστέραν περίπτωσιν.

Ἡ ἐπὶ τῆς καρδίας της χεὶρ ἐχαλαρώθη καὶ κάτωθεν τῆς καλύπτρας, λεπτὸς ἰδρὼς ἀνγκουφίσεως ἐστόλισεν μὲ μαργαρίτας τὸ λευκόν της μέτωπον.

Ὁ Μάρζ κατεῖχεν ἤδη τὴν θέσιν της. Ἐδίδεν ἡσυχος τὴν κατάθεσιν του ἐπικαίρως.

Ἡ Ἰουβέρνα Σαίντ Τζών ἔβλεπε τὸ στενὸν καὶ ὀρθὸν παράστημα τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὸν ὅποιον ἐνεπιστεύθη ἑαυτήν, τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τὸν ὅποιον ἤρχισε νὰ μισῇ καὶ νὰ φοβῇται, μετ' ἀποστροφῆς ἐτρόμαζεν αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Παρετήρησεν πάσας τὰς λεπτομερείας τῶν ἐντελῶν ἐνδυμάτων του, τὸν ἐπενδύτην φαῖον κατὰ τὰς ῥαφὰς καὶ τετριμμένον τὰς περιχειρίδας, ἀλλ' ἐπιμελῶς ἐψηγμένον καὶ πρὸς τούτοις ἐπιπλασιζόμενον μὲ ἀγνὸν λευκὸν περιλάμιον.

Ἐβλεπε συχνὰ διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ της τὴν τραχεῖαν κατατομήν του, τὴν ῥίνα εὐ-

θεῖαν μέχρις ἀσχημίας, τ' ἀπαίσια χεῖλη μὲ τὴν κατωφερῆ των ἀπόκλινιν.

— Θεέ ! καὶ ὑπεσχέθην ἑμαυτὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ! Θὰ εἶμαι ὑποχείριός του διὰ παντός διὰ τοῦ μυστικοῦ του, διὰ τοῦ ὁποίου μὲ κρατεῖ εἰς τὴν ἐξουσίαν του.

Ἐρρίγησε καὶ συνεστάλη εἰς τὴν γωνίαν, ὡς ζῶν διωκόμενον ὑπὸ κυνηγοῦ καὶ ἀκούον τὴν σάλπιγγα τῶν διωκτῶν του.

Ὁ ἀνακριτὴς ἤρχισε τὴν ἀνάκρισιν.

— Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς εἰπῇτε, κύριε Μάρζ πῶς ὁ ἀποθανὼν εὗρεθῇ μόνος εἰς τὰ κενὰ δωμάτια τοῦ Σάπμαν καὶ ὅχι ἐν τῷ γραφείῳ του εἰς τὸ Ἰστοπι ;

— Ὁ κ. Σαίντ Τζών εἶχεν ἐνοικιάσει τὰ γραφεῖα τοῦ Σάπμαν, ἔχων ἀνάγκην καὶ ἄλλων δωματίων, καὶ μετέβη φαίνεται ἐκεῖ ἵνα συναντήσῃ νέον τινα πελάτην του.

— Νέον πελάτην ; Εἶναι περίεργον βεβαίως νὰ ἐκλέξῃ κενὰ δωμάτια πρὸς συνάντησιν προσώπου, τὸ ὅποιον φυσικὰ ἐπιθυμεί νὰ προδιαθέσῃ εὐμενῶς ;

Ὁ Στέφανος Μάρζ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ὁ κ. Σαίντ Τζών ἦτο ἐνίοτε πολὺ ιδιότροπος, καὶ δὲν ἠνέλχετο ἐπεμβάσεις ὅπου ἐπρόκειτο περὶ ἐργασίας. Ἐκτὸς τούτου τὰ νέα δωμάτια δὲν ἦσαν ἐντελῶς κενά. Ὑπῆρχον ἑδραὶ τινὲς καὶ τράπεζα.

— Ἀκριβῶς ! Καὶ τις τῶν ἐνόρκων παρετήρησεν ὅτι ὁ νεκρὸς ἀνεκαλύφθη κείμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης, τοῦ περιστρόφου ἐκφυγόντος τῆς δεξιᾶς του.

— Τίς ἦτο ὁ πελάτης ; ἠρώτησεν ὁ πρῶτος τῶν ἐνόρκων ὡς εἰ ἐμπνευσθεὶς αἰφνης.

Ὁ Μάρζ δὲν ἐγνώριζεν. Ἴσως ὁ κύριος Σαίντ Τζών εἶχεν ἀπλῶς ἀναφέρει περὶ πελάτου ὅπως κρύψῃ τὸν σκοπὸν του ν' αὐτοκτονήσῃ.

— Ἴσως συνεφώνησεν ὁ δικαστής. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι σπουδαιότατον. Ὑπάρχει τις παρὼν ὅστις δύναται νὰ διαλευκάνῃ τὸ σημεῖον τοῦτο, ὅστις ἦτο παρὼν κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας τοῦ δράματος.

— Ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ, κύριε, ἠκούσθη φωνὴ ἐκ τῶν ὀπισθεν τοῦ δικαστηρίου, καὶ ὑψηλὴ μεσήλιξ γυνὴ φέρουσα τὴν καλύπτραν τῶν ἐργατιδῶν, προσῆλθεν.
(Ἐπεται συνέχεια.)

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Χάριν γενεάς γιγάντων. *Εκατομμυριοῦχος Γάλλος ἐκκληροδότης διὰ διαθήκης 400,000 φρ. εἰς τὸ ὑψηλότερον καὶ ἐπιδοκιμαζόμενον ἀπογόνῳ ζεύγος ἐν Γαλλίᾳ. Ὑποψφισθέντα εἰς τὸ διαγωνισμὸν τοῦτο ὑπέβηλον πολλὰ ζεύγη γιγάντων χωρικῶν, στρατιωτῶν, ποιμένων κλπ. Διὰ τῆς βραβεύσεως τῶν νέων τούτων Ἡρακλέων ὁ χρηγὸς ἀποσκοπεῖ νὰ καταστήσῃ εὐρωσττοτέρας τῆς παρούσης τὰς μελλούσας γενεάς τῆς Γαλλίας.

* *

Ἡ πανώλης ἐν Εὐρώπῃ ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.

Ἐκ τῆς Κρανῆς ἐπιθεωρήσεως πληροφρούμεθα ὅποια ἦσαν τὰ ἐν χρήσει ἀπολυμαντικὰ μέτρα κατὰ τὰς συνῆκας ἐν Εὐρώπῃ ἐπιδημίας πανώλους ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. Ὁ ἀσθενὴς ἀπεμονοῦτο ἀμέσως μετ' ἐνὸς κοιμησάμενου ἐν τῷ οἴκῳ του, ὅστις ἐσημειῖτο διὰ λευκοῦ σταυροῦ, ἢ εἰς εἰδικὸν ἀσυλὸν πανωλιῶντων, ὅπου ἐθεραπεύετο ὑπὸ εἰδικῶν ἱατρῶν. Ἀμα τῇ διαπιστῶσει κρούσματις ἐν τῇ πόλει ἀπηγορεύετο ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως εἰς τοὺς ἀσθενεῖς νὰ ἐξέρχωνται τῶν οἰκιῶν των καὶ διανοίγειν παράθυρα, ἀνελάμβανε δὲ αὐτὴ τὴν κατασκευὴν καὶ διανομήν εἰς τὰς οἰκίας ἀρτου, ὄνου, βύτου, ἄτινα διωχεύοντο εἰς αὐτὰς δι' ἀγωγῶν ἐπίτηδες κατασκευαζομένων χωρὶς νὰ ἀνοιχθῇ θύρα ἢ παράθυρον. Πᾶσα ἀγορὰ ἢ πανήγυρις καταργεῖτο, ἢ δὲ πόλις ἐλάμβανεν ἀποψιν νεκρὴν. Ἐπεδύλλετο δὲ ἡ καὶ οἰκίαις ἀρωμάτων, ἄτινα ἐθεωροῦντο ἀπολυμαντικὰ ἐν ὅλῃς ταῖς οἰκίαις καὶ εἰς αὐτὰς τὰς δούκας. Πρὸς θεραπείαν τῆς πανώλους οἱ ἱατροὶ διέτασσον τὴν ἐπίθασιν ἐπὶ τοῦ στήθους «πριστερῆς βεβρεγμένης μετ' ὀσμῆς σκωροῦ» ἕτερως τὴν χρῆσιν «μύγματος ἀρσενικοῦ καὶ ὀδονόγερου», ἄλλοι τὴν χρῆσιν ἐγκολπίου πλήρους φύλλων βασιλικῶν, εὐφράσιου, νυμφαίας, ἀλόης ἢ πυρήθρας. Ἐπειδὴ ἐπιστεύετο ὅτι αἱ σφοδραὶ ὀσμῆς καλὰ ἢ κακὰ, ἦσαν κακοὶ ἀγωγοὶ τῆς νόσου, πολλοὶ ἐσύχναζον τοὺς σταύλους τῶν τρέγων. Εἰδικοί τῆς κυβερνήσεως ὑγειονόμοι ἐπετρέποντο τὴν ἐπίθασιν τῆς δημῳσίας ὑγιείας καὶ τὴν καταγγελίαν παντὸς ὑπόπτου κρούσματος. Οἱ δὲ ἱατροὶ πλητύνοντες τοὺς ἀσθενεῖς ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη φύλλα ἀρωματικῶν ὀσμών.

* *

Τὰ μαγειρεῖα τῶν ἀνακτόρων. Τὰ μαγειρεῖα τῶν ρωσικῶν ἀνακτόρων φημίζονται διὰ τὴν μεγάλαν αὐτῶν πολυτέλειαν. Τὰ εἰδῆ εἶναι ἐκ μέλανος ὠραίου μαρμάρου κεκαλυμμένων ὑπὸ πολυτίμων κοσμημάτων. Τὰ χάλκεα τοῦ μαγειρείου εἶναι ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ χρονολογούμενα ἀπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας Αἰκατερίνης καὶ στοιχίζοντα 250,000 φρ. Ἐκαστὴν τῶν χυτρίδιων (casseroles) στοιχίζει 1000 φρ. Δοχεῖον χρυσεύον εἰς ἐβρῆσιν τῶν ἰχθύων στοιχίζει 2,500 φρ. 267 πρόσωπα ἀσχολοῦνται εἰς τὰ μαγειρεῖα τῆς ρωσικῆς αὐλῆς, ὡς ὁ ἀρχιμάγειρος μισθοδοτεῖται μὲ

200,000 φρ. κατ' ἔτος, 10 ἄλλοι β' τάξεως ἀνὰ 25,000 καὶ οἱ λοιποὶ 30,000.

Μετὰ τὴν ρωσικὴν αὐλὴν πολυτελεστέρα ἐν τῇ Εὐρώπῃ εἶναι ἡ Ἰσπανικὴ, ἥς τὰ σκεύη ἐκτιμῶνται περὶ τὰς 300,000 φρ. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα εἶναι μὴδὲν παραβαλλόμενα πρὸς τὴν πολυτέλειαν τῶν μαγειρείων τοῦ Σάχου τῆς περσίας. Ἐν αὐτοῖς καὶ αὐτοὶ οἱ λέβητες εἶναι ὀλόχρυσοι ἐπίσης καὶ ἀδύναστοι ἀλλοτρίῳ. Τὰ μαγειρικά σκεύη τοῦ Σάχου ἐκτιμῶνται περὶ τὰς 20,000,000 φρ.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Ὅστε μετὰ τὰ σπαστά σου ἀπερτίσεις ν' αὐτοκτονήσῃς;

— Ναί, φίλε μου. Καὶ ἀπερτίσας ν' ἀποθῶ ἐν ἀγωνίᾳ διαρκεῖ· ἐξέλεξα ὅθεν φάρμακον βραδείας ἀντιδράσεως.

— Θεέ μου!

— ... Τριάκοντα σιγὰ κατ' ἡμέραν!

Μεταξὺ δύο λωποδυτῶν.

— Πῶς πᾶνε ἡ δουλειαί;

— Δόξα τῷ Θεῷ· τώρα μάλιστα, περιμένω ἕνα μουστέρι.

— Κυρ' κλητῖρα, εἶναι βαρεῖα πληγωμένος ὁ δυστυχής,

— Ἄ μπᾶ! Μόνο δύο πληγαί εἰνε θανατηφόραι, ἡ τρίτη εἶναι ἐλαφρά, σὲ μιὰ δὺν' ἡμέραις τελειώνει ἡ δουλειά του...

Ἐκεῖνος:— Εἶμαι μισοπεθαμένος σήμερα...

Ἐκεῖνη:— ... Λοιπὸν θά μιν δώσουν τὸ ἥμισυ τῆς ἐπὶ τῆς ζωῆς ἀτραχείας σου;

Ἐν τῷ κακούργικῷ

— Κατεδικάζοις ἄλλοτε;

— Τρεῖς φορὰς... ἀπὸ τοὺς γιατρούς...

— Ἐσύρεις; ἡ μηχανὴ τοῦ Γεώργιου εἶναι τέρας. Μὲ ἔχει δύο θείας· τοῦ τὸν βαστούν... καὶ δὲν ἔχουν πολλὰ ζουμιά.

— Ἐγὼ δίκαιον· ἀλλὰ διὰ ν' ἀπερτίσῃς ἐγὼ θ' ἀπῆλθον τοῦλάχιστον τρεῖς ἀκόμη τοιαύτας θείας...

— Διδόλεις! ἔρχεται ἡ γυναῖκά μου... καὶ ἡ μητέρα της!

Ποτὲ ἡ δυστυχία δὲν ἔρχεται μόνη...

Ἐξετάσεις ἐν τῷ χειρουργικῷ τμήματι:

— Ἰδόμεν, κύριε. Ὑποθέτωμεν ὅτι θραύεται ὁ βραχίονας, σὰς τὸν ἀποκόπτουσι... κατόπιν;

— Κατόπιν... μένω μόνος...

— Γιάννη, τί καιρὸν κάμνει ἔσω;

— Δὲν ξέρω, κύριε, εἶναι πολὺ θυμὸς καὶ δὲν μπορῶ νὰ τῶ.

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου, Κουρσοῦμ-Λὰν Ἀρ. 3

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁ παύσασθαι τὰς Λάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμιγνύς,
ἠδίστασαν συνύγαν»
Ἔρμ. Ἡρ. Μαιν. Στ 673—8.

ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Τώρα ὅτε ἡ ἐκνευριστικὴ βόσκσις τῶν ἐξετάσεων μετὰ τὴν τυπικὴν πρᾶσιν τράπεζαν καὶ τὸν ἀργυροῦν κωδωνίσκον καὶ τὴν αὐστηράν καὶ τρομακτικὴν διὰ τὰς τρυφεράς τῶν παιδιῶν ψυχὰς πανηγυρικὴν ἀποψιν, ἔληξε πλέον κατ' ἅπαντα τὰ σχολεῖα, καίρος, νομίζομεν, νὰ ὑψωθῇ δημοσίῃ ἡ ὑποκόπως τέως γογγύζουσα φωνὴ τῶν ὀλίγων εὐφρονούντων πρὸς κατάργησιν τοῦ ἀντιπαιδαγωγικοῦ βασκανιστηρίου τῶν δημοσίων προφορικῶν ἐξετάσεων.

Ἔως πότε ἡ μωρὰ αὕτη σχολαστικότης, ἡ τυπικὴ καὶ συνθηματικὴ αὕτη διαβουκόλησις κοινωνίας καὶ ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν, γονέων καὶ δημοσίου, ἐξεταζόντων καὶ ἐξεταζομένων, θὰ τηρῇται ὡς ἀπεχθὲς καὶ εὐρωτιῶν λείψανον ἐκπαιδευτικοῦ παρελθόντος ὀλίγιστα ἀληθῶς δυναμένου νὰ ἐπιδείξῃ τὰ ζηλευτά καὶ καλῶς ἔχοντα;

Διατρέχομεν τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα. Ἔως πότε

ἀμχρτίζι γονέων ἐπὶ τέχνῃ; ἔως πότε ὁ ἀταβισμὸς τῆς βραδέου ἀγνοίας τῶν νόμων τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἐπικωρῇται ἐφ' ἡμᾶς; ἀπειλητικῶς καὶ θὰ ρυτιδῶνῃ προώρως παιδικὰ μέτωπα καὶ θ' ἀποχρωματίζῃ ἀνθηρὰς παρειάς καὶ θὰ κυρτώνῃ ἀπύμως τρυφερὰ νῶτα ἐπιθέτων τόσον ἀκαίρως τὴν ἀπαισίαν σφραγίδα τῆς ὑπερφορτώσεως καὶ τοῦ μακρασμοῦ σώματος καὶ πνεύματος καὶ καρδίας ἐπὶ τὰς θαλεράς ὑπάρξεις, ἐξ ὧν πλέκεται σήμερον ἡ εὐελπίς ἄλυστος τῶν λεγόντων τῶν μελλόντων τοῦ βίου ἀγωνιστῶν;

Εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐλευθέρου φρονήματος τοῦ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἐξυψώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἀτομικότητος ἀποσκιρτῶντος ἀπὸ τῶν σαθρῶν καὶ ἐπιβλαβῶν προλήψεων καὶ τύπων, οἵτινες ἄλλοτε ἐνομιζόντο σκόπιμοι καὶ ἐπωφελεῖς, καὶ ἐκλεκτικῶς τηροῦντο; ἐκ τῶν παλαιῶν περὶ δόσεων πᾶν ὅτι αὐταὶ κληροδοτοῦσιν εὐγενεῖς καὶ ιδεώδεις εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς λογιζομένης πρᾶκτικότητος καὶ τῆς μεταρρυθμιστικῆς προνοίας, ἡ λέξις ἐξετάσεις σημαίνει μαρτύριον ἄλλοπρόσκαλλον, αὐτόχρομα ἱερὰν ἐξέτασιν τῆς δροσερᾶς παιδικῆς ἡλικίας, οὐδένα ἄλλον ὠφελοῦν εἰμὴ δύο τάξεις ὄντων:

1ον) Τοὺς παιδιάρχους, οἵτινες θὰ θεραπεύ-

σωσι σωρηδόν τὰ δυστυχῆ καὶ τρυφερά θύματα τὰ υποδαλλόμενα εἰς τοιαύτην ψυχολογικὴν κρίσιν καὶ πνευματικὴν κόπωσιν ἀκριβῶς ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν κυνικῶν καιμάτων καὶ 2ον) τὰς ῥαπτίρας, ἃς ἐπιβαρύνει ἄμετρος ἐργασία χάριν τῆς ἐσπευσμένης κατασκευῆς ἐσθήτων διὰ διδασκαλίας καὶ παιδία, ἅτινα συστηματικῶς καταρτίζονται ὡς ὄργανα καὶ ἡθοποιοὶ ὅλης αὐτῆς τῆς πιθηκίζουσας ματαιότητος καὶ διὰ τὰς ἀνώμας ἐν τῇ πνευματικῇ ἀργίᾳ τῶν μητέρων τῆς ἀστικής τάξεως, αἵτινες κλίπερ χασμώμενοι πλατεῖ στόματι καθ' ὅσον παρὰ τὴν πρασίην τράπεζαν τοῦ προεδρίου ἀποστηθίζεται ἡ γραμματική, οὐχ ἥττον ὅμως ἀθρόοι προσέχονται, εὐρίσκουσαι τέλος τὴν ἐπιθυμητὴν εὐκαιρίαν, ὅπως ἐπιδείξωσιν εἰς τόσον πλήθος τὸ νέον φόρεμα καὶ τὸν κατὰφορτον πῖλον, ὃν ἐπίτηδες ἐφρόντισαν νὰ παρασκευάσωσι.

Ἀλλὰ σημαίνει ἐπίσης καὶ ἀληθὲς ἐγκλημα κατὰ τῆς παιδαγωγικῆς, οὐχὶ μόνον ἐνεκα τοῦ λόγου τῆς σωματικῆς καὶ πνευματικῆς υἱείας, ἥτις δολοφονεῖται ὑπὸ τοῦ ἐντεταμένου τούτου ἀγῶνος ἐν τῇ ὥρᾳ ἀκριβῶς τοῦ ἔτους, ἥτις εἰς πᾶσαν ἡλικίαν ἐπιβάλλει τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς δρόσου τῆς ἐξοχῆς, πολλῶν δὲ μᾶλλον εἰς τὴν παιδικήν. Πλὴν καὶ διὰ τὴν ἡθικὴν, ἣν συνεπάγεται, βλάβην εἰς τὰ παιδία, ἐξ ὧν δὲν κατορθοῦσι πάντοτε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ν' ἀναδειχθῶσιν ἀνώτερα τῶν ἄλλων τὰ ἀληθῶς ἐπιμελέστερα καὶ σεμνότερα, ἀλλὰ τούναντιον τὰ θρασύτερα καὶ πνευματωδέστερα μόνον. Ἀλλὰ καὶ ὁ εἶτε δικαίως εἴτε ἀδίκως ἀπονεμόμενος πᾶνδημος ἐπαινος ἢ φόγος τῶν μαθητῶν, ἰδὲ δὲ ὁ ἄδικος τοιοῦτος, ὅποιον νομίζετε ὅτι δυνατὸν νὰ ἔχη ἐπιδρασεῖν ἐπὶ τῆς φιλοτιμίας, τοῦ ἡθους καὶ τῆς διαμορφώσεως τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ χαρακτῆρος, ἀποθρασύνωντάς θρασείας φύσεις καὶ κατασυντρίβων τὰς δειλὰς;

Τίς δὲ ἀγνοεῖ ὅτι οὐχὶ σπανίως ἡ ἐπιτυχία τῶν μαθητῶν εἰς τὰς ἐξετάσεις ἐξ οὐδενὸς ἄλλου προέρχεται ἢ ἐξ τῆς ἀποστηθίσεως τῶν κειμένων, ἥτις ἀφοῦ ἀπετέλεσε τὴν μόνον καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐργασίαν αὐτῶν, τοῖς ἐπιβλήθῃ λεπτομερεστέραν κατὰ τὰς προαπομονὰς τῶν ἐξετάσεων, ὅτε προπαρεσκευάσθησαν εἰδικῶς ὑπὸ τῶν διδασκάλων ὅπως ἐξαπατήσωσι τὸ δημόσιον φαινόμενα ἐκκνώτερα ἢ ὅσον

εἶναι, προσποιούμενα ὅτι γνωρίζουσιν ὅσα ἀγνοοῦσι; Τὴν ἐπὶ τοῦ ἡθους ἐπιδρασεῖν τοῦ ἐπιβλημένου τούτου ψεύδους εἰς τὴν ἀθώαν παιδικὴν ψυχὴν, ἥτις πρέπει νὰ διδαχθῇ ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ λέγῃ τὴν Ἀλήθειαν, ἀποφεύγω νὰ χαρακτηρίσω, λίαν εὐνόητον ἄλλως τε.

Ἀλλ' ἂν ἦεν εἶναι δοκιμὴ τῶν μαθητῶν αἱ ἐξετάσεις κατ' ἀνάγκην ἐπεταὶ ὅτι οὐδὲ τῶν διδασκάλων εἶναι ἐπαρκὲς δοκιμὴ, οἵτινες ἂν τύχωσι παιδαγωγικῶς κατηρτισμένοι καὶ ἄξιοι τοῦ ἔργου τῶν, ὀλίγιστα δύνανται νὰ καταδείξωσιν ἐντὸς τῶν ὀλίγων ἐκείνων ὥρων καὶ ὑπὸ τὴν ταραχὴν ἐκείνην ψυχολογικὴν τῶν παιδίων κρίσιν, ἐκ τῆς ἐνδελεχοῦς καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐργασίας τῶν. Ἄν δὲ τούναντιον, τοὺς σώζουσι πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν πολλῶν, — ἂν οὐχὶ τῶν ἐπικιόντων, αἱ μηχανικαὶ ἀπαντήσεις τῶν δίκην χορδίζομένων φωνογράφων ἀποστηθιζόντων μαθητῶν.

Ἀλλ' ἀντὶ ὅλου τούτου τοῦ κενοῦ λήρου καὶ τοῦ ἀσκόπου ὕθλου καὶ φόρτου δὲν εἶναι καλλίτερον ὅπως αἱ ἐξετάσεις γίνωνται γραπταὶ καὶ μόνον γραπταί, — αἵτινες μόναι δύνανται νὰ δώσωσιν ἀκριβῆς ἰδέαν τῆς προόδου τῶν μαθητῶν, — οὐχὶ πανηγυρικῶς, ἀλλ' ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐνδιαφερομένων μόνον καὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἀρχῆς, — οὐχὶ ἄπαξ τοῦ ἔτους, ἀλλὰ τουλάχιστον κατὰ τριμηνίαν ὅπως ἐκ τοῦ συνεγγύς παρακολουθῆται ἡ ὅλη τῆς σχολικῆς ἐργασίας ἐξέλιξις;

Κατὰ τῶν ἐξετάσεων ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐβέβαλον τὸν πρῶτον λίθον ἀναμένουσαι τὴν κατὰλληλον στιγμὴν ὅπως ἐπανεέλθωμεν. Ἦδη δὲ μετ' εἰλικρινοῦς χαρᾶς βλέπομεν τὸ ἄθλιον τοῦτο ἔθιμον καταπίπτον ὁσημέραι ἐν τῇ συνειδήσει πολλῶν, καὶ τὸν ἔξω ἐλληνικὸν τύπον καίρια τραύματα κατ' αὐτοῦ καταφέροντα. Βύρισχόμεθα εἰς ἐποχὴν εὐεργετικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ ἀνακαινίσεως ἡθικῆς καὶ πνευματικῆς. Ἐλπίζομεν, ὅτι ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν Πατριάρχου τόσον μεγάλου φρονος καὶ θερμουργοῦ, ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν ἀναμόρφωσις θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς διαρρυθμίσεως τῆς παιδείσεως, ἐν τῶν οὐσιωδέστερων διαβημάτων τῆς ὁποίας θὰ ἦναι καὶ ἡ κατάργησις τῶν δημοσίων προφορικῶν ἐξετάσεων.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

(Συγγραφεὶς καὶ τέλος.)

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἄλλην ἐκείνην γνώμην ὅτι ἡ θέσις τῆς γυναικὸς παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ ἀνατομείου εἶναι ἀνάρμοστος, σὰς ἐρωτῶ διατρί; Μήπως ἡ ἐπιστήμη ἔχει αἰδῶ σεμνοτυρίας; ἢ αἱ μεγάλα ἀλήθειαι ἔχουσιν ἀνάγκην πέπλου; Μήπως ἡ θέσις μιᾶς ἀσθενοῦς ἀποκαλυπτομένης ἐντὸς πανεπιστημικοῦ ἀμφιθεάτρου ὑπὸ ἐκατοντάδων ἀνδρικῶν βλέμμάτων χάριν τῆς υἱείας καὶ χάριν τῆς ζωῆς τῆς, εἶναι ἄρα γε ἐλαφροτέρη τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς ἱατροῦ, ἥτις ἄνευ γελοίων προλήψεων πλὴν σοβαρὰ ἐν τῇ πόθῳ τῆς ἐπιστήμης, παρίσταται ἐνώπιον πτώματος γυναικὸς ἢ εἰς ἀκανθώδεις μάθημα, οὐχὶ πλέον χάριν ἑαυτῆς, ἀλλὰ χάριν τῶν ἄλλων, χάριν τῆς ἐπιστήμης, χάριν τῆς ἀνθρωπότητος;

Οὐχί, ἡ ἐπιστήμη δὲν ἐκφυλίζει τὴν γυναικᾶ, ὡς φρονεῖτε, καὶ ὁ καλὸς ἐννοούμενος πολιτισμὸς δὲν εἶναι μαστροπός. Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι βάκχη ἢ ὑββαλλίς καὶ ἡ αἰδῶς τῆς γυναικὸς κατ' οὐδὲν ἀπειλεῖται ἐν αὐτῇ, ὅπως δὲν ἀπειλεῖται ἡ ἐντιμότης τῆς μαίας. Ἡ αἰδῶς καὶ ἡ ἀσφάλεια τῆς γυναικὸς, ἀπειλοῦνται μόνον διὰ τοῦ *dolce far niente*, τοῦ κακοῦ τούτου συμβούλου τοῦ ἐπαφίνοντος ἐπὶ τῆς καρδίας τὴν ἐπιπολὴν τῆς ἀνίας, ἥτις σκοτύνει τὴν ἐνεργητικότητα. Ὁ κίνδυνος εἶναι ἡ ἀργία καὶ ἡ ματαιότης, εἶναι τὸ *flirt* τὸ μόνον συνάλλαγμα τῶν φύλων, ὧν φοβείσθῃ τὴν συγχρότισιν καὶ τὸ διαγκώνισμα τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Πλὴν στρέψατε τὸ βλέμμα περίξ σας καὶ θὰ ἰδῇτε τὴν συγχρότισιν ταύτην μᾶλλον ἐπικινδύνως γενομένην. Δύνασθε νὰ μοι εἰπῇτε ὅτι ἡ δεινὰ κυρία καὶ ἡ δεινὰ δεσποσύνη υπεράγαν τοῦ συμμοῦ καὶ τῶν σχολικῶν φοιτήτριαι, εἰσι μᾶλλον ἐντιμοὶ τῆς σεμνῆς ἐκείνης κόρης, ἥτις φοιτᾷ εἰς τὰ πανεπιστήμια; Εἶδον καὶ τὰς μέν, ἐψηλάφησα καὶ τὰς δέ, καὶ ἐνῶ ἡ ἀηδία μ' ἀνέτρεπε τὸν στόμαχον διὰ τὰς πρώτας, ὑπεκλίθην μετὰ σεβασμοῦ πρὸ τῆς ἄλλης, καὶ τοῦτο ἐπραξεν καὶ πράττουσι καὶ οἱ ἄρρενες συνάδελφοί των, γενναίως προσφερθέντες πρὸς αὐτάς καὶ ἀδελφικὴν τείναν-

τες χεῖρα πρὸς τὴν ἀσθενεστέραν συνάδελφόν των.

Ἀφετε τὸν θῆλον ἄνθρωπον, ἀφετε τὴν γυναικᾶ ν' ἀκολουθήσῃ τὰς σοβαρὰς κλίσεις καὶ τὸ εὐγενές, στᾶδόν της. Διότι ἐπὶ τέλους ἡ γυνὴ ἀποτελεῖ τὸ ἕτερον ἡμῶν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὸ ἐν ἡμῶν δὲν ὀφείλει νὰ ᾖ ὑποχείριον τοῦ ἄλλου. Δὲν ἀνηγέρθη κώλυμα, δὲν ἐψηφίσθη νόμος, δὲν ἐγένετο οὐδεὶς παραδειγματισμὸς διὰ τὴν γυναικᾶ ὅταν κατέρχεται ὅλην τὴν κλίμακα τῆς ἀνθρωπίνου ἀσχημίας καὶ οὐδεὶς κοινωνιολόγος ἡγέρθη ζητῶν τὴν ἀναρχίτισιν τῆς γυναικείας ταύτης ἀπωλείας. Καὶ ἤδη ἐγείρετε προχώρα καὶ ἐνδρασε, ὀπλίζετε ἐπ' αἰεὶ καὶ κατακραυγάζετε ἐν ἀγανακτήσει, διότι ἡ γυνὴ ἐξερχομένη τῶν παικίων προλήψεων, ἀποτινάσσει τὸν ζυγὸν καὶ ζητεῖ ν' ἀνέλθῃ καὶ ἐξυψωθῇ πρὸς τὸ ἰδεώδες, ὑπεράνω τῶν πεπατημένων στρωμάτων, ἐξασφαλίζουσα τὸ ἰσχυρόν της ὡς πολίτις, ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς σύντροπος τοῦ ἀνδρός; Καὶ τοῦτο ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰῶνι! ἡ νέα γυνὴ εἶναι ἡ μεγάλη ἀνακαινίστρια, εἶναι ἡ μεγάλη ἰδέα, ἡ δημιουργὸς δυνάμεις, ἥτις θ' ἀνακαινίσῃ τὸ γηραλέον καὶ παρηκμακότα κόσμον μας, εἰσάγουσα νέα στοιχεῖα εἰς τὸ σεσηπὸς σῶμα τῶν παρελθόντων αἰώνων. Εἰς αὐτὴν ἀτενίζει τὸ μέλλον καὶ ἐξ αὐτῆς ἐλπίζει· αὐτὴ θὰ διανοιῇ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τὸν δρόμον μέλλοντος ευρυτέρου, χωροῦσα ἔμπροσθεν καὶ φωτίζουσα τὰ ἔθνη παρὰ τὸ πλεῖστον τοῦ ἀνδρὸς συντάιρος καὶ οὐχὶ ἀνταγωνίστρια στέλεχος υἱείας, θέλει παραγάγῃ υἱεὶς βλαστούς ἀνδράφρων θέλει δώσῃ τῇ πολιτεῖ ἀνδρας ἀρρενόφρονες, πεποτισμένη υἱεὶς ἀρχαί, θέλει ἐμπνεύσει τὰς ἀρχὰς τῆς εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς, ἐν δὲ τῇ ριζικῇ ταύτῃ ἀναμορφώσει κατ' οὐδὲν ὁ γάμος θέλει ζημιωθῇ, μᾶλλον θέλει διευκολυνθῇ, διότι τὰ ἴδια προσκόμενα δὲν θὰ κωλύωσι πλέον τοὺς συμβαλλομένους, διότι ἐκότερος τούτων θέλει φέρει πνευματικῶς, ἡθικῶς καὶ υἱικῶς τὰ ἀναγκαῖα κεφάλαια διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ οἴκου των.

Μὴ θέλετε ὅθεν, ὡς ἀπισιόδοξοι Σοπερχάουερ ν' ἀνακαινίσῃτε γελωτοποιούσα τὴν πρὸς τὰ πρόσω ὁρμὴν τοῦ φύλου. Οὐδεὶς ἡδυνήθη νὰ καυχῇθῃ ὅτι δύναται ν' ἀντρεφῇ τὸ κύμα τοῦ Νισαγάρα. Ἐὰν ἡ χειραφέτησις κνοφορεῖται, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐκραγῇ, διότι ὅλοι ἡλεκτρικῶς πως παθινο-

μεθα ἐκ τῶν σπασμῶν καὶ ἐκνευρισμῶν τῆς Αἰσθανόμεθα μέχρις ἐδῶ τὸ ράντισμα τοῦ παφλάσματος τοῦ χειμάρρου τῆς κατερχομένου καὶ σείοντος ἅπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἐκ συγκινήσεως καὶ προσδοκίας. Τίποτε δὲν δύναται ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν ἐξέλιξιν τῆς, τίποτε τὸν ροῦν τῆς ἰσχυρὸν ἐπίσης ὡς ὁ χριστιανισμὸς ἐν τῇ ἐκκολάφει του, ἰσχυρὸν ὡς πᾶσα θρησκεία εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς, ἥτις ὡς κύμα ρωμαλέον, ὡς διερχόμενος τυφῶν, ἀνέτρεψε, κατεκρήμυνε καὶ πάντα ἐκποδῶν ἐποίησεν, ὥπως πλημμυρήσῃ καὶ κυριεύσῃ τὰ ἔθνη. Τοιαύτη θὰ ᾖ καὶ ἡ μεγάλη αὕτη ιδέα. Ἀριθμεῖ ὁπαδοὺς καὶ φανατικούς. Οἱ νόμοι κλονίζονται καὶ αὔριον θ' ἀνασκευασθῶσιν, ἀποδίδοντες εἰς τὴν γυναικα τὸ δίκαιόν τῆς· αὔριον ἐπίσης θ' ἀκούσωμεν ἰσως τὸ πολυσήματον *loisins* θριάμβου διὰ τοὺς μέν, κινδύνου διὰ τοὺς δέ, ὅς-τις κατὰ τὴν ιδέαν σας θὰ δηλητηριάσῃ τὸ κοινωνικὸν σῶμα, ἐνῶ δι' ἡμᾶς θὰ τὸ ἐμβολιάσῃ μὲ τὸν ὁρὸν νείας ζωῆς. Πρὶν καταστρέψω τὸν λόγον, ἐπιτρέψατέ μοι μίαν παρατήρησιν. Τί ἐπισυνάπτει ἡ φράσις σας ἐκείνη ἐν τῷ τελευταίῳ ἄρθρῳ σας, ἥτις μοῦ στραγγαλίζει τὴν καρδίαν; «Τοῦτο σκέπτονται καὶ λέγουσι μετ' ἐμοῦ ὅλοι οἱ ἀχθοφόροι, ὅλοι οἱ ἀργόβιοι λέοντες τῶν ὁδῶν καὶ τὰ λοιπά.» Κολακευτικόν, μὰ τὸν Θεόν, τοῦτο διὰ τὴν ἀντιχειραφετικὴν μερίδα, καὶ δὲν εὐχομαι ἢ νὰ τὸ σκέπτονται καὶ νὰ τὸ λέγῃσι μόνον οἱ τοιοῦτοι, καὶ οὐχὶ ἡ ἀβρὰ καὶ συμπαθὴς διευθύντρια τῆς «Βοσπορίδος.»

Ἐρρωσθε,

BIRGINIA Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ.

Ἐρ Μακροχωρίῳ.

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Δὲν ἀρκεῖ ἡ μεγαλοφύα διὰ τὰ γένη τις ἔρ-
δος. Πρέπει γὰρ τῷ προσμειδῇ καὶ ἡ εὐτυχία.

Jules Claretie.

Καὶ ὅταν βρέμῃ θύελλα καὶ ἡ γῆ δακρύῃ αἷμα
καὶ ἐμπρός σου πένθους ἀμαυρὰ ἀπλώνεται σκιά,
πρὸς ἰδεῶδες ἑκαταλὸν ἀνάτειρε τὸ βλέμμα
γαλήνῃ χρυσοτέλειος ἐκεῖ προσμειδῇ.

Καρυάτις.

Ἡ νεότης ἂν παρέλθῃ, τῆς ζωῆς ἡ πρώτη δρόσος,
εἰ μὴς ὥφελον τὰ ἀλλὰ; ὁ ἀγὼν πρὸς τίς τόσος;

Π. Σοῦτσος.

Πρὸς τὰς οἰκοδεσποίνας:

Τὰς πρὸς τοὺς γειτονικοὺς οἴκους βλεπούσας
θυρίδας ἀπόφραξον· ἄνοιξε δὲ ἀλλὰς βλεπού-
σας εἰς τὸν ἔλιόν σου ἀνδρωνίτην καὶ γυναικα-
ρίτην καὶ τὰ δώματα τῶν θεραπεινίδων σου.

Πλούταρχος.

Οἱ κύριες τρεφόμενοι φιλοῦνται, οἱ λέοντες
ἐξημεροῦνται ὑπὸ τῶν περιποιήσεων, ἀλλ' οἱ
φθονεροὶ εὐεργετούμενοι ὑπ' ἐκείνου, ὃν φθονοῦ-
σιν ἐπὶ μὲν ἡμῶν ἐξαγριοῦνται ἐν τῷ φθόνῳ τῶν
ἂν οὐχὶ δι' ἀλλο, ἀλλὰ καὶ διὰ μόνον τὸν λό-
γον ὅτι τὸν βλέπουσιν ἱκανὸν γὰ εὐεργετήσῃ.

Βασίλειος.

Τὰ μεγάλα κατορθώματα ἐπιτυγχάνονται διὰ
μεγάλων κινδύνων.

Ἡρόδοτος.

Σὺ αὐτὸς ἐνέργει καὶ προσπάθει ἐν τῷ βίῳ,
μὴ δὲ ἀδρανὴς κάλει τοὺς θεοὺς· διότι τὸ θεῖον
βοηθεῖ μόνον τὸν μοιχοῦντα καὶ αὐτοβοηθού-
μενον.

Εὐριπίδης.

Καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς εἶναι ἀνίσχυρος διὰ τὸ
παρελθόν, διότι ὁ γέγονε γέγονε ἢ παρελθούσα
στιγμὴ δὲν ἐπανέρχεται πλέον.

Dryden

Οἱ πλοῖοι οἱ ἐργαζόμενοι ὑπερύγκως καὶ ἐπι-
πύρως ἀπ' ἀρχῆς τοῦ βίου τῶν πρὸς σχηματι-
σμὸν τῆς περιουσίας τῶν εἶναι ἄνθρωποι κατα-
δεδικασμένοι ἐκ γενετῆς εἰς ἰσοδία καταναγκα-
στικά ἔργα.

John Lubbock

ΦΘΟΝΟΣ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

Κατὰ τὸ ἔτος 18... ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν
πρώτην τοῦ ἔτους εἰς μίαν πρωσσικὴν πόλιν τῆς
Βαλτικῆς θαλάσσης, εἰς ἀρχαίων εἶχε κάμει μέγαν
κρότον. Βεβαίως δὲν εἶχε μείνει ἀπρακτῆστον ὅτι
ὁ διακρινόμενος διὰ τὸ πρᾶκτῆμά του βοηθὸς
τελώνης Νάκοφ, κατὰ τὸν τελευταῖον χορὸν εἶχε
χορεύσει ἐπικνελημένως μετὰ τῆς ὥραιας καὶ
χαρίεσσης Ἑλένης καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ὥραν
τῆς τραπέζης εἶχε καθῆσαι πλησίον τῆς· ἀλλ' εἰς
οὐδένα ἦτο δυνατόν νὰ ἐπέλθουν ἰδιαιτεραί σκί-
σάσεις ἐπὶ τούτῳ.

Τυχαίᾳ σύμπτωσις — ἀβροφροσύνην πρὸς τὰς
κυρίας — πᾶσα διασκέδασις φέρεται πάντοτε μεθ'
ἐκείνης.

— Αὐτὸς καὶ αὐτή! — αὐτὸς νέος καὶ καλοῦ
οἴκου καὶ μὲ μίγα σχετικῶς μέλλον καὶ αὐτὴ
ἀπλοῦ βιβλιοδέτου κόρη, ἥτις τὴν ἐκεῖ παρουσίαν
τῆς ὤφειλεν εἰς μίαν συμμαθητρίαν τῆς.

— Ἐπὶ τέλους εἶναι ἀνοησία νὰ θέλῃ τις νὰ
τὸ σκέπτεται· τοιαῦτα ἦσαν αἱ γνώμαι μερικῶν
φλυαρῶν.

Εἶναι εὐνόητον λοιπὸν ὅτι δὲν ἤμπορουν νὰ πι-
στεύσουν εἰς τοὺς ὀρθαλμοὺς των ὅσοι τέσσαρας
ἐβδομάδας ἀργότερον ἀνέγνωσαν εἰς τι ἐπιχώριον
φύλλον μὲ μεγάλη γραμμικὰ ἀναγεγραμμένους
τοὺς ἀρχαίων.

Κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος ὁ χειμὼν ὑπῆρξε λίαν θρι-
μύς. Μολοντί ὁ Ἀπρίλιος δὲν ἦτο μακράν, ἐν
τούτοις, ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο τὸ βλέμμα ἐβλεπέ τις
ἐκτενόμενον πρὸ τῆς πόλεως παχὺ στρώμα πά-
γου καὶ οὐδὲν ἐκ τῶν ἐν τῷ λιμένι προσωριμίσ-
των πλοίων ἠδύνατο ν' ἀναχωρήσῃ. Οἱ ἔμποροι
παρεπονούντο διὰ τὴν διακοπὴν τῶν συγκοινω-
νιῶν, οἱ ἐργοστασιάρχαι διὰ τὴν ἑλλειψιν ὕλικου
καὶ οἱ ἐργάται περιεφέροντο ἄεργοι μὲ ἀπλανεῖς
καὶ βλοσυροὺς ὀφθαλμούς... Τέλος θύελλα διε-
γεγεῖσεν ἔθραυσε τοὺς πάγους, τοὺς παρέσυρεν εἰς
τὸ πέλαγος καὶ ἀμέσως ἐν τε τῷ λιμένι καὶ ἐν
τῇ πόλει ἡ εἰκὼν ἔλαβεν ἀλλοίαν ὄψιν.

Καὶ εἰς τὸ τελωνεῖον ὡσαύτως, μετὰ τὰς ἐβδο-
μάδας τῆς ἀργίας τὰ πρᾶκτῆμα ἔλαβον ἄλλην
ὄψιν. Οἱ ὑπάλληλοι κατεγίνοντο εἰς τὴν ἐκτέλε-
σιν διαφόρων ἐργασιῶν περτωδῶς, ἄλλοι κατέ-

στρωνον λογαριασμούς, ἄλλοι ἐμέτρουν καὶ ἄλλοι
κατεγίνοντο εἰς ἄλλας ἐργασίας, ὥστε δὲν εἶχον
καίρῳ οὔτε λέξιν νὰ προσφέρουν.

Ὁ μικρὸς τοῦ ὠρολογίου δείκτης ἐδείκνυεν ἤδη
τὴν ὥραν τῆς ἐσπερινῆς πύτσεως, ὅτε εἰς ἐκ τῶν
μεγαλεμπόρων τῆς πόλεως εἰσελθὼν ἐχαίρετε φι-
λικῶς τὸν διευθυντὴν τοῦ τελωνείου καὶ τὸν πα-
ρεκάλεσε νὰ τῷ παραχωρήτῃ ὀλίγα λεπτά συνο-
μιλίας.

— Κύριε διευθυντά, ἤρχισεν ὁ ἐμπορικὸς σύμ-
βουλος, σὰς εἶχον εἰπεῖ ἰσχυρῶς ὅτι ἐνέκα τῆς
μακρᾶς διακοπῆς τῶν συγκοινωνιῶν, πᾶσα ἡ ἐξ
ἀκατεργάστου σιδήρου προμήθειά μου ἐξηντλήθη
καὶ ἐπομένως ἤμην ἠναγκασμένος ἐν τέλει ν' ἀ-
πολύσω ἱκανοὺς ἐργάτας ἐκ τῆς ἐργασίας. Δόξα
τῷ Θεῷ ὁ καιρὸς μετεβλήθη καὶ αἱ συγκοινωνίαι
ἀποκατεστάθησαν, ἄλλως ὤφειλον νὰ κλείσω καὶ
τὸ ἐργοστάσιόν μου ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Πρὸ μικροῦ
κατέβηκε τὸ ἀτυμολοῖόν μου, δυστυχῶς ὀλίγον
πρὸ τῆς κλείσεως τῶν γραφείων. Καὶ ἐν τούτοις
εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ ἐκφορτώσω μέρος τοῦ
φορτίου τὴν νύκτα· διατί, ἐννοεῖται, εὐκόλως ἐάν
λάβετε ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον παῦσιν
τῶν ἐργασιῶν.»

— Ἐννοῶ.

— Γνωρίζω ἐπίσης ὅτι οἱ ὑπάλληλοι ἐν καιρῷ
ἐκφορτώσεως κατὰ τὰς περιστάσεις ὀφείλουν νὰ
ἐργάζωνται καὶ πέραν τῆς ὀρισμένης ὥρας· πρὸς
τοῦτο ἠδυνάμην νὰ στηριχθῶ ἐπὶ τοῦ κανονισμοῦ,
ἀλλὰ δὲν δύναμαι, ἐννοεῖται, νὰ καθυποβάλω τοὺς
ἀνθρώπους εἰς ἐργασίαν δυσάρεστον καὶ κοπιώδη.

— Κύριε ἐμπορικὴ σύμβουλε, πῶς σκέπτεσθε
περὶ ἐμοῦ;

— Θεὸς φυλάξῃ, κύριε διευθυντά, νὰ σκεφθῶ
ὅτι ἤμπορῶ νὰ σὰς ἐπηρεάσω ὕλικῶς. Νομίζω μόνον
ὅτι δὲν εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ θελήσω ν' ἀντα-
μείψω ἐξ ἰδίας προκρίσεως τὴν ἐπὶ πλέον ἐργα-
σίαν τῶν κατωτέρων ὑπάλληλων τοῦλάχιστον καὶ
μάλιστα εἰς τοῦτον τὸν ἄγριον καὶ παγετώδη και-
ρὸν. Δὲν δύναμαι νὰ ἀνελθῶ νὰ ἐργάζωνται ἐπὶ
τοῦ κρηπιδώματος χάριν μου οἱ πτωχοὶ ἄνθρω-
ποι, ἐνῶ ἤμπορουν νὰ ἐφητυχάζουν πρὸς τὴν οἰ-
κογενεῖα των εἰς τὰ θεμέλια δωματίων των.»

Ὁ ἀρχιτελώνης ἠθέλησε ν' ἀντείπῃ, ἀλλ' ὁ ἔμ-
πορος τὸν διέκοψε καὶ ἐξηκολούθησε:

— Καταλαμβάνω τί θέλετε να είπατε, αλλά ας διαβεβαιώ ότι δεν είναι δυνατόν ή προαίρεσίν μου να θεωρηθῇ ὡς δωροδοκία, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ἐπιθυμῶ ἀπλῶς μόνον ν' ἀντζωπυρήσω τὴν προθυμίαν τῶν ἀνθρώπων. Κύριε διευθυντά, τοῦτο δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς κανονισμοὺς σας.» Ὁ ἀρχιτελώνης συνήνεσεν οὐχὶ ἄνευ ζωτῶν ἀντιρρήσεων καὶ οἱ δύο κύριοι ἐξῆλθον.

— «Κύριε Νάκοφ, μίαν στιγμήν, εἶπε πρὸς αὐτόν, ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, τῷ ἐγνωστοποίησε τὰ διατρέγοντα καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ἐξελέγξῃ τὴν ἐπὶ πλέον ἐργασίαν.

Ὁ Νάκοφ δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ πράξῃ ἢ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν, ἥτις ἦτο σύμφωνος πρὸς τοὺς κανονισμοὺς· ἀλλ' ἅμα ἐξῆλθεν ὁ προϊστάμενος, βαθεῖα δυσαρέσκεια διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του· ἐμνησικακεῖ. Σήμερον, περὶ τὴν μεσημβρίαν εἶχεν ἐπιτιμηθῇ, διότι ἐπανελημμένως καὶ ἀδικαιολογῆτως ἐφάνη ἀνακρίβης εἰς τὸ ἔργον του· ὅσα μάλιστα ἐσκέπτετο ὅτι δὲν θὰ ἤμπορέσῃ νὰ παρευρεθῇ εἰς τῆς μνηστῆς του τὴν ἐσπέραν, τόσῃ περισσύτερον τὸν κατελάνθανεν ἡ ὄργη.

Μίαν ἐβδομάδα μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐφθασεν ἀργὰ μετὰ μεσημβρίαν ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν τελωνείων. Ὁ ἀρχιτελώνης ἐξεπλάγῃ πολὺ, καθότι παρὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν δὲν ἠθέλησε νὰ παρκαχίσῃ εἰς τὴν τράπεζάν του ἐν τῷ ζυθοπωλείῳ, ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς του ἔτι μᾶλλον ηὔξηθη ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ Νάκοφ προσεκλήθη εἰς τὴν Δημαρχίαν.*

Μόλις τὴν ἐπαύριον ἔκρουσεν ὁ κώδων, ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς εὗρεθι εἰς τὸ τελωνεῖον, ἐχαιρέτισεν ὅλους τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μετὰ τῆς προηγουμένης προσηνείας, ἀλλ' οὐδένα διέλαθεν ἡ σοβαρότης τοῦ προσώπου του καὶ ἡ περὶ τοὺς λόγους γλισχρότης. Ἦ ἀρξαμένη μετὰ ταῦτα ἐπιθεώρησις ὑπῆρξε παρὰ τὸ σύνθηρος ἀσυγκρίτως λεπτομερὲς καὶ διήρκεσε πέραν τῆς ὁρισμένης ὥρας.

— «Κύριε διευθυντά, λέγει μετὰ ταῦτα εἰς ἐπίσκοπον πάντων, εὔρον τὰ πάντα ἐν ἐξαίρετῳ καταςτάσει ὅπως ἤλπιζον.

Ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον σύννους καὶ ἔπειτα εἶπε πάλιν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, «καὶ τώρα παρκαχλῶ νὰ συνομιλήσωμεν ἐπ' ὀλίγον».

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον καὶ ἐκλείσει προτεκτικῶς τὴν θύραν.

— «Παλαιὸ φίλε, λέγει μετ' ὀλίγον ἡπίως καὶ μετὰ στενγχοῦ ἐπιθυμοῦν τὸ θέμα τῆς συνομιλίας μας νὰ ᾔτο ὅλως ἐτέρως φύσεως, ἀλλὰ δυστυχῶς—δυστυχῶς—».

— Μὲ κρατεῖτε μετέωρον, κύριε ἐπιθεωρητά, προσέθηκεν ἐκεῖνος ἀνύποπτος.

— «Δυστυχῶς ὀφείλω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, ὅτι εὗρίσκεσθε ὑπὸ κατηγορίαν.

— Ὑπὸ κατηγορίαν; ἀδύνατον!»

— «Καὶ κατηγορίαν μάλιστα ἀτιμωτικήν».

— «Κύριε ἐπιθεωρητά!»

Αὐτὸς ἀνύψωσε τοὺς ὦμους καὶ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— «Κύριε ἐπιθεωρητά ὅχι μόνον ἠμπορῶ, ἀλλὰ ὀφείλω νὰ σᾶς παρκαχίσω νὰ ἐξηγηθῇτε σαφέστερον».

— «Κατηγορεῖσθε ὅτι ἐπιτρέπετε καὶ ἀνέχεσθε ἀταξίας».

— «Ποίου εἶδους;»

— «Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐξεφόρτωσεν εἰς τὸν λιμένα ἐν ἀτμόπλοιον».

Ὁ ἀρχιτελώνης ἤρχισε νὰ ἐννοῇ καὶ ὠχρότης περιεχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Ὁμολογήσατε σεις μόνος, τὸν ὅποιον ἐγνώρισα καὶ ἐθεώρουν εὐσυνειδήτον ὑπάλληλον, ὁμολογήσατε λέγω, ὅτι δὲν ἦλθατε εἰς ἰδιαιτέρας συμφωνίας διὰ τὰς περιπλέον ἐργασίμους ὥρας καὶ τότε ἡ ὑπόθεσις πιθανὸν νὰ μὴ λάβῃ κακὸν χαρακτήρα.

— Ἐν τιμῇ καὶ συνειδήσει κύριε ἐξελεγκτὰ ὅχι! εἶπε πνιγόμενος ὁ ἀρχιτελώνης.

— «Πόσον χαίρω διὰ τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην, ἀλλὰ μόνον εἰσέτι ὡς σκοτεινὸν σημεῖον γνωρίζομεν τὰ λαβόντα χώραν μετὰ τῶν κατωτέρων ὑπαλλήλων· εἰσθε ἐν γνώσει τῆς δωροδοκίας;

— «Κύριε ἐξελεγκτὰ θὰ σᾶς ἐκθίσω πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα! δὲν πρόκειται περὶ δωροδοκίας ἀλλὰ καὶ ἐὰν κριθῇ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὴν αὐστηροτέραν ἀνθρωπίνην κρίσιν ἢ εἰς τοὺς κατωτέρους ὑπαλλήλους δοθεῖσα ἀμοιβὴ δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ γράμμα τοῦ νόμου. Ἐνόμιζον, ἄφου ἐστάθμισα τὸ πρᾶγμα κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὁψεις, ὅτι δὲν προσκρούω εἰς τὸν νόμον».

— «Πάντοτε ὅμως ὑπάρχει ἡ κακὴ ὄψις ἂν καὶ

τὸ πρᾶγμα ἐξεταζόμενον ἐξ ἀπόψεως τοῦ συμπαθοῦντος ἀνθρώπου δικαιολογεῖται. Ἐνταῦθα ὁ ἀνθρώπος οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν ὑπάλληλον».

Ὁ ἀρχιτελώνης ἀνέμενεν ὀλεθρίαν τινα καταστροφήν, ἠναγκάσθη δὲ νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τινος καθέκλας.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε βραδέως.— «Ἐχων ὑπ' ὀφει τὴν μέχρι τοῦδε παραδειγματικὴν ὑπηρεσίαν σας δὲν θὰ λείψω νὰ καταθέσω ὅπου δεῖ ἓνα καλὸν λόγον ὑπὲρ ὑμῶν· ἐν τούτοις δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀποκρύψω ὅτι μετατίθεσθε εἰς ἐτέραν θέσιν ἡττονος σπουδαιότητος.

Ἐπῆλθεν ἀγωνιώδης σιγὴ, καθ' ἣν ἕκαστος ἐζήτηε νὰ καταπολεμήσῃ τὰ αἰσθήματά του· εἶτα ὁ διευθυντὴς τοῦ τελωνείου μὲ βλέμμα ἐκφράζον ἄφατον θλίψιν καὶ μὲ φωνὴν ἐσβεσμένην παρεκάλεσε τὸν ἐξελεγκτὴν νὰ τῷ κάμῃ τὴν χάριν νὰ τῷ φανερώσῃ τίς εἶχε κάμει τὴν ὀλεθρίαν ταύτην καταγγελίαν.

— «Ὁ βοηθός σας Νάκοφ!»

— «Ἀπίστευτον!»

— «Προχθὲς ἀπέστειλαν ἀναφορὰν περὶ ὑπηρεσιακῶν ἀνωμαλιῶν καὶ χθὲς τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ κατάλυμά μου ἀνεκρίθη προκαταβολικῶς ὑπ' ἐμοῦ.

Τῷ συνέστησα νὰ σκεφθῇ μήπως προέβη εἰς τὴν καταγγελίαν ἀπερισκέπτως καὶ ἐσπευσμένως· ἐν τούτοις ὡς ἔχει νῦν ἡ ὑπόθεσις οὐδεμίαν ἐπιδέχεται ἐπανόρθωσιν. Εἰπατέ μοι ὅμως ποῖαν ἀφορμὴν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ πρὸς μίαν τοιαύτην καταγγελίαν;

Μήπως ἦτο διατεθειμένος καθ' ὑμῶν προσωπικῶς;

— «Δὲν τὸ γνωρίζω!»

— «Πῶς εἶναι εἰς τὴν ἐργασίαν του».

— «Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐκφρασθῶ ἐνκντίον του».

— «Πρόκειται νὰ προαχθῇ· ὁ διορισμὸς του εἶναι ἐτοιμος, ἡ ὑπογραφή μόνον λείπει· δίδετε τὴν συγκατάθεσίν σας;»

— «Μάλιστα!» ἀπεκρίθη ὁ τελωνὴς ἀποφαστικῶς.

— «Παλαιὸ ἀγαπητὸ φίλε—καὶ τοιοῦτος θὰ μοὶ εἴσκι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς παρὰ τὸ λυπηρὸν καὶ ἀξιοθρήνητον ἐπεισόδιον, ν' ἀνεφώνησεν ὁ ἐξελεγκτὴς συγκεκνημένος καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα».

Λάβετε τώρα τὴν καλωσύνην καὶ στείλατέ μου τὸν καταγγελέα!

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου δωματίου ὁ Νάκοφ κλονούμενος. Ὁ ἐξελεγκτὴς ἐξεκένωσεν ἐπ' αὐτοῦ ὅλην τὴν ὄργην του καὶ ἀπειλητικῶς τῷ ἐξεφράσθη, ὅτι ἀδίκως κατέστησεν ἀνεφφάστως δυστυχῇ τὸν προϊστάμενόν του, ὅστις τόσον εὐνοικῶς ἦτο πρὸς αὐτὸν διατεθειμένος καὶ ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ προαχθῇ τόσον εὐκόλως ἀνθρώπος θελήσας τόσον ἀγνωμόνως νὰ ἐκθέσῃ συνάδελφόν του.

*

Διὰ τῆς ἀνακρίσεως τῶν κατωτέρων ὑπαλλήλων τὸ ἐπεισόδιον ἀμέσως ἔγινε γνωστὸν εἰς πάντας καὶ παρὰ πάντων ἐξεδηλώθη βαθεῖα συμπάθεια πρὸς τὸν τοῦ τελωνείου διευθυντήν, ὅστις τοσαύτης ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως ἀπῆλκυε καὶ καὶ δι' οὕτω τραγικῆς συμπτώσεως κατέστη δυστυχὴς, ἐνῷ πρὸς τὸν μέχρι τοῦδε τιμώμενον βοηθὸν ἀπροκάλυπτος ἐστράφη ἡ κοινὴ ἀγανάκτησις καὶ πᾶσα πρὸς αὐτὸν σχέσις διεκόπη.

Τὸ συμβάν ἔγινε γνωστὸν καὶ εἰς τὴν Ἑλένην.

Μία φίλη φθονοῦσα τὴν Ἑλένην μετέδωκεν εἰς αὐτὴν τὴν εἰδησιν κατὰ σταγόνας καὶ διὰ παντοίων εἰρωνικῶν ὑπαινιγμῶν. Μετ' ἀγανάκτησεως ἤκουσεν αὕτη τὴν κατὰ τοῦ μνηστῆρός της κατηγορίαν, ἀλλ' ὅτε καὶ ἐκ φιλικοῦ στόματος ἐπληροφορήθη τὴν ἀληθὴ ὑπόστασιν τῶν διαδεδομένων, ἐθλίβη ὑπερβαλλόντως καὶ καίριον τραῦμα ἠσθάνθη εἰς τὴν καρδίαν. Ἐν τῇ ὑπερβαλλούσῃ θλίψει, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔμειναν ξηροὶ καὶ μετὰ τρεμούσης χειρὸς ἔγραψε πρὸς τὸν Νάκοφ:

— «Ἄν καὶ εἶμαι κατωτέρας τάξεως κόρη αἰσθάνομαι ὅμως ἐν ἐμοὶ ἀρκοῦσαν ἀξιοπρέπειαν ὥστε νὰ μὴ θελήσω νὰ ἤμαι μνηστῆ, πολλῷ δὲ ἥττον σύζυγος, ἐνὸς συκοφάντου».

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ). Γ. Καρατζᾶς.

Η ΑΙΜΟΒΟΡΟΣ

(Τῇ Δεῖ Μ... δη)

Θέλω νὰ ἴδω πτώματα αἱματοκυλισμένα
 ὅσους ποτὲ μ' ἠγάπησαν ἢ θέλουν μ' ἀγαπήσει·
 τὰ στήθη τωρ ὡς ὄρνεον νὰ ἔχω σπαραγμένα,
 κατεῖς τωρ νὰ μὴ ζήσῃ.

Ναί, νὰ μὴ ζήσῃ! . . . πρὸ ἐμοῦ νὰ ἀποθνήσκουν μέντοι, τὸ ἔλεος νὰ μὲ ζητοῦν· ἐγὼ πληγὰς νὰ δίδω, ἐγὼ καὶ λαιμητόμος τῶν νὰ εἶμαι καὶ ἀγχόνη. ζῶντας αὐτοὺς νὰ τρανῶ, νεκροὺς νὰ τοὺς προδίδω.

Νὰ τοὺς προδίδω καὶ νεκροὺς! μὲ καρχασμὸν Λερώνων τὰ πτώματά των νὰ πατῶ εἰς ὄρεα λυσσώδη, χορὸν ἐπὶ τῶν τάφων των νὰ στήνω δίχως πόνον καὶ εἰς σκολιῶν γεύματα νὰ ἐντρυνῶ δυσώδη . . .

Τὸ Ἑρμοποῦλι τοῦ Τυμφρηστοῦ.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ

(Διήγημα πρωτότυπον)

— Πῶς σε φαίνεται; με ἠρώτησεν ὁ Μιλτιάδης ὅτε ἐκείνη ἐξηφανίσθη παρὰ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ.

— Νὰ σε 'πῶ . . . Προτιμῶ αὐτὴν ἀπὸ κάθε ἄλλην. Τί τὰ θέλεις, δέν μ' ἀρέσουν ἡ κλάψαις.

— Δέν ἐμάθαμεν τὸ ἐπιθετὸν τῆς . . .

Τὸν ἐθεώρησα γελῶν. Ἐχωρίσθημεν μηδὲν εἰπόντες περιπλέον. Τὴν δ' ἐπομένῃ μοι ὑπέβαλε μίαν ἐπιστολὴν, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ὁποίας παρήλασε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου πλήρης ἡ σειρὰ τῶν θυμησιαστικῶν καὶ σχετλιαστικῶν ἐπιφωνημάτων. Ἐν τέλει τῇ ἐζήτει μικρὸν τι ἐνθύμιον.

— Ὁραία εἶναι! εἶπον, ἀποδίδων τὴν ἐπιστολήν. Ἡθέλησα νὰ κάμω μερικὰς παρατηρήσεις, ἀλλ' ἐκρατήθην, σκεφθεὶς ὅτι εὐχαρίστως ἀκούει τις ἐπιδοκιμασίας, ἀλλ' ὄχι καὶ συμβουλὰς. Ἄλλως τε ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἤδη ἐτοιμὴ ἵνα δοθῇ . . .

Ἐπορεύθημεν, φυσικά, εἰς τὸ μέρος τῆς συνεντεύξεως τῆς προτερίας.

— Δέν τὴν διακρίνω . . . εἶπον.

— Ἡ μαμά τῆς ἴσως . . .

— Δέν πᾶμε εἰς τὴν πλατεῖαν; ἴσως εἶναι ἐκεῖ.

Καθ' ὁδὸν ὁ φίλος μου μοι ἀνέπτυσσε σπουδαίαν θεωρίαν τοῦ ἔρωτος, ὅστις ἀποτελεῖ, τῷ γ' ἐπ' αὐτῷ, σχολὴν, ἀλληλοδιδασκτικὴν τῶν χαρκτηρῶν. Νὰ τον ἐβλέπετε μὲ τί πεποιθήσιν ὠμίλει καὶ μὲ ποῖον θάρρος ἐξέφραζε τὰποφθέγματά του!

— Τὸ κόρτε εἶναι κοινωνικὴ ἀνάγκη! τετέλεσται . . .

Καὶ ἐξηκολούθει τὴν ἀτελείωτον δημηγορίαν του. Καὶ τί δημηγορεῖν! Ὁ οὐρανός — σὰς βεβαιῶ — εἶχε καλυφθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς ὑπὸ νεφῶν, κατὰ δὲ τὸν ἐπίλογον μάλιστα ἤρχισε νὰ ἀστράπτῃ καὶ μακρόθεν ἤκούετο ἡ βοή τῆς βροντῆς, ὡς ὁ θόρυβος ἀμαξῶν διερχομένων κάτωθεν ἀψίδων. Ἡσθάνθη μάλιστα ψεκάδα βροχῆς πεσοῦσαν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ρινός μου. Αἶ! ὁμολογήσατε ὅτι οὔτε ὁ ὀλύμπιος Περικλῆς ἐφθασεν ἕως ἐδῶ εἰς τὰς κεχυνοδόλους δημηγορίας του. Ἐν τούτοις ὁ φίλος μου δέν ἐσκέφθη ν' ἀποδώσῃ ἄλλην σημασίαν εἰς τὴν κοσμοχαλασίαν ἢ τὴν πρακτικωτέραν ἐξ ὧν.

— Θὰ βρέξῃ· πᾶμε, εἶπε.

— Καὶ ἡ λεγόμενη;

— Μά, θὰ βραχοῦμε· καὶ ἔτεινεν ἀνήσυχον βλέμμα πρὸς τὸ στερέωμα κατὰλῆξαν ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας του.

— Ὅπως θέλεις... εἶπον. Μά, στάσου. Νάτη!

Τῷ ὄντι τὴν εἶχον διακρίνει μακρόθεν ἐν τὸς τοῦ πλήθους.

— Εἶναι μὲ κάποιον, θὰ εἶναι ὁ ἀδελφός της; ..

— Ἡ κανεὶς ἐξ ἀδελφῶς της; πιθανόν.

— Ὁχ, ἀδελφὴ καὶ σύ!

— Μπᾶ! . . .

— . . . Ἡ Blanche δέν εἶναι τέτοιο κορίτσι...

— Ἄ! Ἄ! Τώρα τί νὰ κάμωμεν;

— Ἄς προχωρήσωμεν. Ἄν ἡμπορέσω θὰ τῇ δώσω τὴν ἐπιστολήν. Καὶ ταῦτα λέγων ἐξήγαγε τὴν Ἱερεμιάδα ἐκείνην ἐκ τοῦ θυλακίου του, τὴν συνέπτυξεν εἰς μικρότατον ὄγκον καὶ τὴν ἐκράτησε μὲ τρόπον ὥστε νὰ διακριθῇ.

— Μὰς εἶδεν ἄρά γε; ἠρώτησε μετὰ διακεκομμένης φωνῆς ὁ φίλος.

— Καὶ θέλει ῥώτημα; Μόλις διακρίνης μίαν γυναῖκα ἔσο βέβαιος ὅτι ἐκείνη ἐμέτρησεν ἤδη τὰ κομμάτια τῆς ζακέττας σου.

Τὸ πλήθος συνωθεῖτο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην βιαζόμενον ν' ἀπέλθῃ, ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐπωφελούμενος τῆς εὐκαιρίας διωλίσθησε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν χεῖρα τῆς Blanche, ἥτις παρήλθε μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀδιαφορίαν τοῦ κόσμου.

Τὴν ἐπαύριον, φυσικά, ἐξήλθομεν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους διὰ νὰ λάβωμεν τὴν ἀπάντησιν καὶ . . . μερικὰς ἐξηγήσεις.

— Ὁ καμὼ τὸν θυμωμένο, εἶπεν ὁ Μιλτιάδης ἔνῳ περιεπολοῦμεν παρὰ τὸν κῆπον τῆς μικρᾶς.

— Διὰ τί; . . .

— Βέβαια ἡ κυρία χθὲς δέν εἰμποροῦσε νὰ μᾶς ἰδῇ!

— Μά, ἐννοεῖται . . . ἂφ' οὗ ἦτο ἡ σειρὰ τοῦ ἄλλου.

— Θὰ ἰδοῦμε ποῖος ἦτο αὐτὸς ὁ κύριος.

— Μὰ νομίζω ὅτι ὀφείλεις νὰ ἦσαι εὐχαριστημένος ἂφ' οὗ πῆρε τὸ γράμμα.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μᾶς ἐπλησίασε μικρὸν παιδάκι κρατοῦν ἀρκούντως ὀγκῶδες δέμα καὶ μίαν ἐπιστολήν. Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν τὰ ἐνεχείρισεν ἀμφοτέρω εἰς τὸν Μιλτιάδην καὶ ἐξηφανίσθη γελῶν πονηρῶς.

— Ἐπρεπε νὰ τῷ δώσω καὶ τι διὰ τὸν κόπον του, εἶπεν ὁ φίλος μου ἂφ' οὗ ἀπῆλθε τὸ παιδίον καὶ ἤρχισε ν' ἐκτυλίσσει μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως τὸ δέμα. Ὁ Μιλτιάδης δέν ἦτο εἰς ἄκρον αἰσθηματικός, ἀλλὰ δέν ἠδύνατο βεβαίως νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑλῶφρων· ἐν τούτοις ἐφαίνετο λησμονήσας τὴν ἐπιστολήν ἐνώπιον τοῦ δέματος.

Ἦτο ἀπλούςτατα μία φιάλη κολώνιας ἡμισείας λίτρας . . . πλήρης ἐννοεῖται καὶ πώματος Jean Marie Farina.

Διὰ τί σὰς φαίνεται ἀπίθανον, κυρία ἀναγνώστρι μου; οὐδὲν ἐν τούτοις ἀληθέστερον καί... ὁ ἑωρακὴς μεμαρτύρηκε . . .

— Τώρα ἂς ἰδοῦμε τὸ γράμμα.

Τὸ ἦνοιξε μετὰ κατανύξεως. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ὅπερ εἶδομεν, — διότι ὑπῆρχον ἐκεῖ πλέον τοῦ ἐνὸς πράγματος, — ἦσαν μερικαὶ τρίχες.

— Τὸ γράμμα! τὸ γράμμα! ἔλεγον ἐγὼ ἀγωνιών.

Ἦτο χάρτης ad hoc, στιλπνός, κομποῦ σχήματος μὲ μίαν χαριεστάτην vignette ἐπὶ κεφαλῆς.

— Διάβαζε, διάβαζε!

— Εἶναι Γαλλικά . . . εἶπε μετ' ἐκλειπούσης φωνῆς ὁ φίλος μου.

— Διάβου!

Σημειώσατε ὅτι εἰς τὸ σχολεῖόν μας ἦσαν ἱκανοὶ νὰ εἰσαγάγῃσι καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ Κομπούκίου, ἀλλὰ νὰ περισσεύσουν τὰς ὥρας τῶν γαλλικῶν οὐδὲ κἂν τὸ ἐσκέφθησάν ποτε.

— Τέλος πάντων προσπάθησε νὰ βγάλῃς καὶ τι, εἶπον.

Τὴν ἀνέγνωσεν ἀκέρπως σχεδὸν καὶ μοι τὴν ἐνεχείρισεν ἵνα δοκιμάσω καὶ ἐγὼ ἐπὶ τέλους δὲ ἐκείνο τὸ ὅποιον ἐνόησαμεν ἦτο ὅτι τὴν ἐπομένην εἰχομεν συνέντευξιν: à demain ἦσαν αἱ τελευταὶ λίξεις τῆς ἐπιστολῆς.

— Αὐριον λοιπόν, εἶπον.

— Καὶ διὰ τί ὄχι σήμερον; εἶπε βριθυμῶς ἐκεῖνος.

— Ξεύρεις, θὰ προετίμων τὴν ἀλληλογραφίαν αὐτῆς τῆς κοπέλλας ἀπὸ τὰς συνεντεύξεις της. Τί λέγεις; ἡμπορεῖ κανεὶς ν' ἀσκηθῇ περίφημα εἰς τὰ Γαλλικά . . .

Τὴν ἐπομένην ὁ Μιλτιάδης ἐφάνη γνήσιος Ρωμῆς. Ὁ πιστευθῶ, ἄρά γε, ἐὰν εἶπω ὅτι ὅλην τὴν ὥραν τῆς συνεντεύξεως διέθεσεν εἰς τὴν ἐξαρσιν τῶν προτερημάτων τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης; Ἄχ! ἔκαμε μίαν ἀπολογίαν, ἣν θὰ ἐφθόνουν ὅλοι σήμερον . . .

Ἐκείνη ἐφάνη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὁμιλίας ἐπιδοκιμάζουσα, συναινοῦσα καὶ πειθομένη. Οὐδεμίαν ἔδειξεν ἀνυπομονησίαν· μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐγέλα ἡχηρῶς ἐν' ἀποδιώξει . . . χάσμημα ἴσως.

Ἀπὸ τότε ἤρχισε τακτικὴ ἀλληλογραφία καὶ ὅλα ἐπήγαινον κανονικῶς καὶ μάλιστα πλέον ἢ ὅσον ἔπρεπε, δι' ὃ ἤρχισα ν' ἀνησυχῶ διὰ τὸν φίλον μου καθ' ὅτι οὐδέποτε ἐπίστευσα εἰς τὴν ἐλκρινείαν τῶν αἰσθημάτων τῆς κοκέττας μας. Ἄλλ' εἰς τὴν κόσμον αὐτὸν ὑπάρχει Θεὸς δι' ὅλα...

— Νομίζω ὅτι ἔχω ἀντεραστήν, μοι εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ Μιλτιάδης. Γνωρίζεις τὸν Ἀλέκο Σ***;

— Ἄ! Ἄ!

Ὁ Ἀλέκος Σ*** ἦτο ἀπλούςτατα εἰς ἐξ ἐκείνων, οὓς καλοῦσι λιμοκοντόρους. Πρετύτερος κατὰ πέντε ἴσως ἔτη τοῦ φίλου μου, ὑπᾶλληλος ἤδη, κομψευόμενος, ὑψηλότερος ἐκείνου καί, — ἰδοὺ ὁ κίνδυνος, — κάτοχος κομποτάτου μύστακος καὶ μελαγχροινός. Δέν ἐνθυμοῦμαι ἂν σὰς εἶπον τὴν χροιάν τοῦ φίλου μου, ἀλλ' ἐγὼ τὸν θεωρῶ πάντοτε ξανθόν . . .

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Ἡγύσιππος

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τῇ φίλῃ μου Ο. Γ. Ε. Κ.

Μοῦ σφίγγει πόνος τὴν καρδιά·
γύρισε πάλι πῶς
ξανά νά Σε φιλήσω!...

«Απλῶς ὁ ναύτης τὸ κουλί,
ἡ βάρκα σὲ προσμένει,
ἔστην ἄμμο τραβηγμένη.

Μὲ πνίγει δάκρυ θλιβερό,
ἐθόλωσ' ἡ ματιά μου...
ἀχ! ἔχε γειά, γλυκειά μου!

Μὴ με ξεχνᾷς ὅπου κι' ἂν πᾶς...
γαλάζιο ἐμπρός Σου ἀπλόνει
ἡ θάλασσα σεντόνι.

Μὰ γύρνα πῶς τὴ ματιά
τοῦ νοῦ Σου λυπημένη
κ' ἰδέ με δακρυσμένη...

Ἀχ! φεύγεις!... πᾶνε ἔς τὸ καλὸ
κ' ἡ Παναγιά μαζὶ Σου,
ψυχὴ τοῦ παραδείσου!

Νῆναι τὰ κύματα γλυκὰ
καὶ δροσερὸ τὰ γέρι,
ὅπου Σε πᾶρε ταῖρι

καὶ φεύγεις μακριὰ πὸ 'μέ...

Ἀχ! κίνησε ἡ βαρκοῦλα...

Ὡρα καλή... μὴ μὲ ξεχνᾷς,
γλυκειά μου Οὐρανοῦλα.

Ἐν Σάμῳ. Ἑλένη Σβορώνου.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

(Συνέχεια)

III

Ἡ ἀνάκρισις.

Ὁ κ. Μάρξ ὡπισθοχώρησεν εὐγενῶς παρέχων
θέσιν εἰς τὴν εὐτραφῆ γυναῖκα.

Μετὰ τὰ συνήθη ἡ κυρία Σάρα Γκόλτζην
ἠγέρθη καὶ εἶπεν ὅτι προσελήφθη ὑπὸ τοῦ οἰ-

κοδεσπότου ἵνα καθάρσῃ τὰ δωμάτια, τὰ ὁ-
ποῖα εἶχον ἐνοικισθῇ ὑπὸ εὐγενῶν πολιτῶν,
οἵτινες θὰ τὰ κατελάμβανον μετὰ μίαν περίπου
ἐβδομάδα.

Ἦσαν ὅλα νέα δωμάτια, ἐντελῶς ἐπιδιορθω-
θέντα ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῆς κομητείας.

Ἡ συνοικία δὲν ἦτο ἐξαιρετος ἀλλ' ἐκείτο ἀρ-
κετὰ πλησίον τῆς πόλεως, ὥστε νὰ ἐκλεγῇ ὡς
κέντρον διφόρων ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἡ κυρία Γκόλτζην δὲν ἐγνώριζεν, ἐκτὸς τοῦ
κ. Σαίντ Τζὼν, κανένα τῶν νέων πελατῶν ἐξ
ὄψεως.

— Πόθεν ἐγνώριζετε ἐκεῖνον; ἠρώτησεν ἀμέ-
σως ὁ δικαστής.

— Διότι, ἐντιμότητε, ἀπήντησεν ἡ ὁμιλητικὴ
κυρία Γκόλτζην, ὁ κ. Σαίντ Τζὼν εἶχεν ἔλθει
πλέον ἢ ἅπαξ καὶ μὲ ὠμίλησεν ὅταν ἔφεραν τὰς
καθέκλας καὶ τὰς τραπέζας.

— Τί εἶπεν;

— Τί εἶπε; Νά, μὲ εἶπε: γιατί μὲ βλέπεις
ἔτσι βρε γυναῖκα; Γυναῖκα, ἐντιμότητε, εἰς τὴν
ζωήν μου κανεὶς δὲν μὲ ὠνόμασε...

Ὁ πρῶτος τῶν ἐνόρκων διέκοψεν ἀνηλεῶς τὴν
Σάραν Γκόλτζην.

— Ἀρκεῖ, κυρία Γκόλτζην, εἶπεν εἰπατέ μοι,
παρκαλῶ, ἂν εἶδετέ τινα εἰσερχόμενον ἢ ἐξερ-
χόμενον μετὰ τοῦ κ. Σαίντ Τζὼν;

Ἡ κυρία Γκόλτζην ἦτο ἀνεπίστως εἰλικρινής.

— Νά, κύριε, εἶδον.

— Τίς ἦτο;

— Ἀ! τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ το εἶπω! Ἦτο
γυνή, τὸσον μόνον γνωρίζω.

— Γυνή; Καὶ πότε τὴν εἶδατε;

Οἱ ἐνορκιοὶ προσέβλεψαν ἀλλήλους. Καταπλη-
κτικὴ δόσις ἐνδιαφέροντος περιέβαλεν ἀμέσως τὴν
ἀνάκρισιν διὰ τῆς καταθέσεως ταύτης τῆς κυρίας
Γκόλτζην.

Καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκραν τῆς αἰθούσης ἡ κυρία
Σαίντ Τζὼν ὥρεια καὶ ἔτρεμεν ἐναλλάξ κάτωθεν
τοῦ γηρέου πέπλου τῆς.

— Ἐξῆλθε περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἀλλὰ σκό-
τος ἐπικράτει εἰς τοὺς δικοδρόμους.

— Ἴσω; ἐνθυμίσθε, ἐντιμότητε, ἦτο ὁμίχλη
καὶ δὲν ἤμποροῦσα νὰ τὴν ἰδῶ καλῶς, διότι ἄλ-
λως τε δὲν ἤξευρον ὅτι ὑπῆρχε πτώμα εἰς τὴν οἰ-

κίαν. Ἀπαξ μόνον τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶδον τὸν
κ. Σαίντ Τζὼν καὶ τότε νεκρὸν μὲ μίαν σφαίραν
εἰς τὸ οὖς του.

— Εἶδατε τὴν γυναῖκα ἐκείνην εἰσερχομένην
εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Σάμπαν; ἠρωτήθη κατόπιν.

Ἡ κυρία Γκόλτζην ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Τὴν εἶδον μόνον ἐξερχομένην, εἶπεν.

— Περιγράφάτέ τὴν, παρκαλῶ.

— Ἦτο ὑψηλή, ἔφερε μακρὸν μανδύαν καὶ ἐφό-
ρει κατὰ τι μαῦρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς. Ἀλλὰ
τώρα ποῖαν ὁμοιάζειν, αὐτὸ δὲν το εἰδεύω.

Καὶ ταῦτα ἦσαν τὰ μόνα τὰ ὅποια ἠδυνήθη-
σαν νὰ ἐξάγαγουν ἐκ τῆς φλυαρίου κυρίας Σάρας
Γκόλτζην, καὶ τοῦτο μετὰ ἡμισείας ὥρας στε-
νὴν ἀνάκρισιν. Ἀλλ' ἡ ἀτήμαντος αὕτη μαρτυ-
ρία ἔδιδεν ὅπως διάφορον χαρακτῆρα εἰς τὸν
τραγικὸν θάνατον τοῦ κ. Βέρτραμ Σαίντ Τζὼν.

Ἐπρόκειτο ἀληθῶς περὶ αὐτοκτονίας; Δὲν ἠδύ-
νατο ἄρα γε ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ πρῶτον τέλος
τοῦ βαθυτέρου καὶ φοβερωτέρου σπουδαιότητος;

Ἡ λέξις δολοφονία, τότε πρῶτον ἐψηθίσθη
καὶ ἔπειτα θρασείως προεφέρθη. Τὰ αἰσθήματα
τὰ κατακλύσαντα τὸ ἀκροαστήριον ἦσαν ἀπερί-
γραπτα.

Ὁ ἰατρός ὁ ὅποιος ἐνήργησε τὴν αὐτοψίαν, ὡ-
μίλησε μετ' ἐπιστημονικῆς λακωνικότητος.

Κατ' αὐτὸν ἦτο αὐτοκτονία—τὸ πᾶν ὠδή-
γει εἰς ταύτην τὴν λύσιν, ἀλλὰ βεβαίως ἦτο πι-
θανὸν ἄλλη χεὶρ νὰ ἐπέφερε τὴν θανατηφόρον
πληγὴν.

Μετὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἰατροῦ προσεκλήθη
πάλιν ὁ Μάρξ.

Ἐπρεπεν ἤδη ν' ἀποκαλυφθῇ τὸ αἷτιον. Τοῦτο
πράγματι δὲν ἦτο δύσκολον.

Χρηματικαὶ ἀνησυχίαι, οἰκονομικαὶ δυσχέρειαι
εὐτελεῖ τεχνάσματα, τολμηραὶ ἐπιχειρήσεις. Παρὰ
τὸ εὐφυὲς τοῦ τρόπου διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Στέφανος
Μάρξ διηγῆται τὴν οἰκονομικὴν ἱστορίαν τοῦ προη-
γουμένου ἔτους τοῦ Σαίντ Τζὼν—δὲν ἦτο εὐχά-
στον νὰ τὴν ἀκούῃ τις δὲς.

Ἡ κατάθεσις τούτου ἦν ὅτι ὁ ἀποθανὼν διε-
κῦθευσε τὸ πᾶν διὰ μιᾶς καὶ ἔρχεν. Ὅταν δὲ
τὸ πᾶν ἀπωλέσθη, ἔφάνη ὅτι ἡ διαγωγή τοῦ
κ. Σαίντ Τζὼν δὲν ἦτο πολὺ ἐντιμὸς, τινὲς μά-
λιστα τῶν δικηγόρων ἔλεγον σιγᾷ ἐν τῇ δικα-

στηρίῳ ὅτι εὐτυχῶς δι' αὐτὸν ὁ κ. Σαίντ Τζὼν
εἶχε τὴν εὐφυίαν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς ὑποθέσεως ὡς
ἐξῆλθεν, διότι ἐπὶ τέλους θὰ ἐμύριζαν κατανα-
γκαστικὰ ἔργα.

Καὶ οὕτως αἱ ἀνακρίσεις ἔληξαν καὶ ἐκηρύχθη
ὡς ἐτυμολογία ἡ διαπίστωσις τῆς αὐτοκτονίας.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὅτε πᾶν τὸ
φθαρτὸν ἐκ τοῦ Βέρτραμ Σαίντ Τζὼν ἀνεπαύθη
διὰ πικρὸς ἐν τῷ τάφῳ, ἡ χήρα τοῦ ἐκάθητο
μόνη. Ἡ στενὴ ἀλαμπής μέλαινα ἐσθῆς τῆς χη-
ρείας ἀνεδείκνυσεν ἔτι μᾶλλον τὸ ὑψηλόν, μεγαλο-
πρεπὲς ἀνάστημά τῆς, καὶ τὰ κοράλινα χρώματα
τῆς ἀπαρμιλλίου μορφῆς τῆς. Ὁ παχὺς πλόκα-
μος τῆς πυρᾶς τῆς κόρης ἔλαμπεν ὡς ἠλεκτρι-
κὸν φῶς.

Πάντα περὶ ἐμαρτύρουν ἐσπευμένην ἀλλαγὴν
κατοικίας. Ἡ Ἰουβέρνα Σαίντ Τζὼν θὰ ἐνεκαθίστατο
εἰς Μέλφιαρ, ἐνθα εἶχεν ἄλλοτε ζῆσιν ἐπὶ τινα
καιρὸν ἐν ἀτμοσφαιρᾷ σχεδίων καὶ μηχανορραφῶν,
ἀποφεύγουσα καὶ ἀπακτώσα τοὺς πιστωτάς τῆς.

Ἐπῆλθεν ἡ χρεωκοπία—τὸ τόλμημα εἰς τὸ
ὅποιον ἐξηνάγκασε τὸν ἀποθανόντα εἶχεν ἀποτύ-
χει, —αἰσχος δὲ καὶ ἀτιμία ἐκάλυψεν αὐτὴν καὶ
τὸν οἶκόν τῆς. Διὰ τοῦτο ὁμως δὲν ἐφρόντιζε πολὺ
ἐκείνη. Ὑπῆρχον τόσα ἄλλα καταπεύγοντα περὶ
τῶν ὁποίων ἔπρεπεν εὐθὺς ν' ἀπορραίσῃ.

Περιέμενε τρεῖς ἐπισκέπτας. Ὁ Μάνσον ἔμεναν
ἀκόμη παρ' αὐτῇ καὶ εἶχεν ἡδὴ λάβει λαπτομε-
ρεῖς ὁδηγίας περὶ τῆς ὑποδοχῆς αὐτῶν.

Ἐγγραψεν ἄλλως τε εἰς ἕκαστον οὕτως ὥστε
δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συναντηθῶσιν.

Πρῶτος εἰς τὸν κατάλογον ἦτο ἡ Ὑψηλότης
τοῦ ὁ πρίγκηψ Ζαμπατώφ. Ὁ ἀπηλλάσσεται αὐ-
τοῦ εὐκόλως καὶ ταχέως—τοῦλάχιστον ἐνόμιζεν ἡ
Ἰουβέρνα.

Δεύτερον θὰ ὑπεδέχετο τὸν ἐρωτόληπτον μνη-
στῆρά τῆς Στέφανον Μάρξ, τὸν πρῶτον γραμμα-
τεῖα, τὸν ἀνθρώπον τὸν ὅποιον ἐμίσει.

Ἐπίτος καὶ τελευταῖος ἦρχετο ὁ μόνος ἀνθρω-
πος, τοῦ ὁποῖου ἤρατο δι' ἔρωτος περιπαθοῦς καὶ
ζηλοτύπου, καὶ εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν δώσει τὴν
καρδίαν τῆς χωρὶς νὰ τῇ ζητηθῇ.

(ἔπειτα συνέχεια)

Μετάφρ. Αἰμιλ. Δεσφύλλου.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Αἱ χειραφετήτραι ἐπὶ σκηνῆς. Αἱ ἐν Γαλλίᾳ ἀποτελοῦσαι τὴν χειραφετητικὴν ὁμάδα κυρίαί, εὐρίσκονται ἀνεπαρκῆ τὰ μέχρι τοῦδε ἐφαρμοζόμενα μέσα καί, ὡς αἱ ἴδιαι ὁμολογοῦσι, «μὴ δυνατόναι τὰ καταπίθουσι πολλοὺς διὰ τῶν εἰδικῶν διαλέξεων, αἵτινες γίνονται εἰς τὰς ἐπὶ τοῦτω αἰθούσας, σκέπτονται νὰ χρησιμοποιήσωσι πρὸς ἐξέπλυνσιν τῶν ἀρχῶν τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου. Αἱ θεατρικαὶ αὗται ἐσπερίδες θ' ἀποτελοῦνται ἐκ τῆς παραστάσεως δύο ἔργων ἐκάστοτε, ὧν τὸ ἐν κλασικόν, τὸ δὲ ἐπίτηδες συγγραφόμενον ἐπὶ χειραφετητικῷ θέματι. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο θὰ παρεμπιπτῇ μία διέλιξις· εἰδικὴ περὶ χειραφετήσεως διακοῦσα ἐπὶ ἡμίωρον. Τὴν διέλιξιν παρενθίσουσιν, μεταξὺ τῶν 2 ἔργων ἐπίτηδες, «ἓνα ἐπιβόλῳ τὴν ἀκρόασιν αὐτῆς· εἰς τὸ ἀκροατήριον (τοῦτο λέγουσιν αὐτολεῖται αἱ ἴδιαι) ὅπου συνήθως δὲν φαίνεται πολὺ πρόθυμον πρὸς τοῦτο» καθότι δὲν θὰ θελήτῃ βεβαίως· ν' ἀναχωρήσῃ πρὶν ἀκρόσῃ καὶ τὸ β' μέρος τῆς ἐσπερίδος.

Πρώτη θὰ ἐγκαινίσῃ σειρὰν ταυτων ἐσπερίδων ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Λυὼν ἡ κ. Μαργαρίτα Δουράν, ἥτις θὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τὴν παράστασιν καίτοι σκετὸν πρόσωπον τῆς Ἑλμύρας ἐν τῷ Ταρτούφῳ τοῦ Μολιέρου. . . Δὲν φερόνται αἱ κυρίαὶ αὗται μήπως ἐπὶ τῷ θεάτρῳ θεατρίσωσι τὸ θέμα των καὶ θεατρίζουσαι θεατρισθῶσι;

* *

Ὁ Πάπας Λέων ΙΓ'. Ὁ ποντίφης τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας διέρχεται τὰς ἡμέρας τοῦ ἐν ὑπαθρῷ περιδιαβάζων εἰς τοὺς κήπους τοῦ Βατικανοῦ καὶ τοὺς περίεξ λόφους ἀπὸ τῆς 5ης ὥρας τῆς πρωίας μέχρι τῆς νυκτός, ἴσως δὲ εἰς τοῦτο ὀφείλει τὴν μακροβιότητά του. Καθ' ἑκάστην πρωίαν ἐπισκέπτεται τὸ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Βατικανοῦ μικρὸν ζωοτροφεῖον, καὶ εἶδει ἰδιοχείρως ζάχαριν εἰς μικρὸν φητακόν, ὅστις ἐκλαρυγγίζεται φωνάζων «Ζήτω ὁ Πάπας»...

Ἐνδιαφέρον μέγα ἐπιδεικνύει εἰς τὰ κλήματα τοῦ Βατικανοῦ, λέγει δὲ ὅτι αἱ ῥίγες τῶν σταφυλῶν εἶναι ἤδη μεγαλείτεραι ἢ κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν. Καὶ προσθέτει γελῶν: «αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον σημεῖον, ὅπου εἶδα τὸν κόσμον προοδεύσαντα ἔκτοτε».

* *

Ἀλκοολικὰ ζῶα. Τὰ ζῶα μετέχουσιν καὶ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ ὀπίσθου βασιλείας των. Οὕτω μεταξὺ ἄλλων ἀνευρίσκεται παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ ἀλκολισμὸς, ἐγένετο δὲ σκέψαι ἐν Εὐρώπῃ ὅπως ἡ πρὸς προστασίαν τῶν ζώων ἐταιρία ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς ἀντιαλκολικῆς ὁμάδος λάβῃ μέτρα πρὸς προζύλησιν τῶν ζώων ἀπὸ τῆς μάστιγος τοῦ ἀλκολισμοῦ, ἥτις ἀπειλεῖ τὴν υγίειαν καὶ τὴν ζωὴν των. Τὰ τελευταῖα ταῦτα καταδεικνύουσιν ὅποιας «προόδου» εἶναι ἐπιδεικτικοὶ οἱ τετράποδες συναδελφοὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ ἀλκολισμῷ.

Οἱ φύλακες τῶν ζωολογικῶν κήπων γνωρίζουσιν ὅτι οἱ

ἐλέφαντες, καταβάλλουσι πολλὰς προσπάθειάς ὅπως δυνήθωσι νὰ πῶσι πνευματιώδη. Γνωρίζοντες ὅτι πρὸς καταπολέμησιν ὠρισμένων τινῶν ἀσθενειῶν των τοῖς δίδεται συνήθως οἶνονπνευμα, προσπεινῶνται συνήθως καὶ διὰ κλαυμυρῶν κραυγῶν καὶ παντῶν ἄλλων σημείων ζητοῦσι νὰ δείξωσιν ὅτι πᾶσχουσιν αὐτάς. Ἐν τῇ Ν. Ἀσίᾳ καὶ τῇ Ἀφρικῇ οἱ πίθηκοι συλλαμβάνονται μεθύμενοι. Οἱ ἰθαγενεῖς θέτουσι παρὰ τὰ σύνορα τῶν δασῶν των μεγάλας ποσότητας οἶνονπνεύματος ἢ οἶνου, οἱ δὲ πίθηκοι προσερχόμενοι κατ' ἀμέλῃς πνουςιν καὶ μεθύουσι. Τότε μαῦρόν τις παραφυλάττων συλλαμβάνει ἓνα ὑπὲρ τὴν μασχάλην του καὶ φεύγει.

Οἱ δὲ ἄλλοι οἶνονφλυγες ἐκλαμβάνοντες τὸν μαῦρον ὡς πίθηκον ἐπίσης, τὴν ἀκλουθῶσι παρακάνοντες. Ἐπίσης ὁ ἄγγλος σοφὸς Tuft παρατήρησεν ὅτι αἱ ἄρρενες χρυσολίδες ἐφορμῶσι μετὰ σπινθῆς εἰς ποτήριον βινεδικτίνης τεινόμενον πρὸς αὐτάς καὶ πίνουσιν μεθύουσι μέχρι παντελοῦς ἀνισθησίας, ἐνὸς δὲ καὶ θανάτου. Αἱ θήλειαι ὁμῶς εἶναι σωφρονέστεραι καὶ δὲν πλησιάζουσι τὸ ποτόν. Τί σημαίνει ἄρα ἡ ἰσοπέδωσις αὐτῇ ἐνθρώπου καὶ ζώων ἐν τῷ ἀλκολισμῷ; τὸν ἐξανθρωπισμὸν τῶν ζώων ἢ τὴν ἀποζώωσιν τοῦ ἀνθρώπου;

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Πρὸς ποιητὴν προικοθύραν

— Ποῦν π. ἡμᾶς σὺ σοὶ ἀπέφερες τὸ μεγαλεῖτερον ποτόν;
— Ἐκεῖνο, τὸ ὀκνῶν ἀπηύθυνα πρὸς τὴν τότε δασποινίδα Κ. νῦν σύζυγόν μου. Τὸ ἀντίτιμόν του ἦτο 300000 φράγκα.

Ὁ κρεαπωλὴς πρὸς τὸν ὑπάλληλόν του:

— Ἐλα, Γιάννη, γρήγορα, δώσε μιὰ μπαλταδιὰ ἔς τὰ πλευρά τῆς κυρίας Φανῆς εἰς τῆς γειτόνισσας, καὶ βάλε ἔς τὸ πανέρι τὰ νεφρά τῆς κοκκώνας Ἑλέγκως.
— Ἀμέσως, ἀρεντικό, στάσου μόνον νὰ κόψω τὸ μπιῦτ τοῦ κ. Σαμουήλ.

— Πιστεύετε; δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην νὰ ἐξυπνώ ἐγὼ τὴν ὑπερέτριάν μου τὸ πρωῒ.

— Πῶς αὐτό;

— Εἶναι ἐρωτευμένη μετ' ἐν γλαυκωπώλῃν.

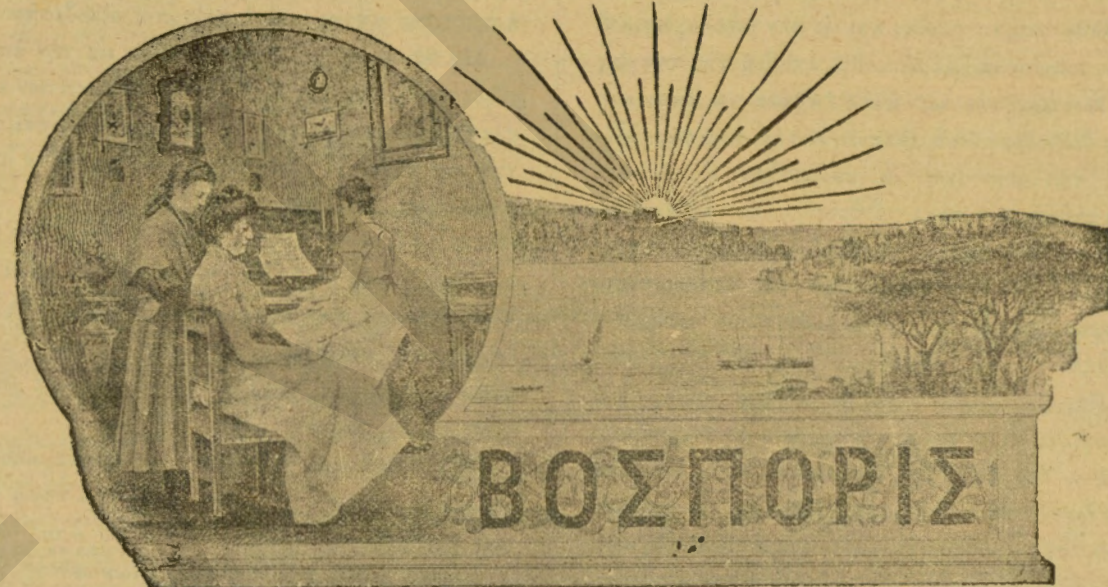
Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς δυστυχίας:

Νὰ ἔχῃς γυναῖκα ποῦ ὁμοιάζει μαγερίσσα καὶ νὰ μὴ ξεύρῃ νὰ μαγειρεύσῃ.

— Βαρέθηκα, ἀδελφέ, τὴν ζωὴν μου! θὰ ἤθελα νὰ πεθάνω.

— Διατὶ δὲν σ' ἐμβουλεύεται ἓνα γιαντρί;

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου, Κορυσοῦ-Λὰρ ἀρ. 3

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Οὐ παύσομαι τὰς χάριτας
ἐταῖς Μούσαις συγκαταμηνῶς,
ἡδίσταρ σύζυγι»
Εἶρ. Ἡρ. Μαιν. Στ 673—8.

Ἐπιθυμοῦμαι νὰ σημειώσωμεν ἀπὸ τῶν κυριῶν τούτων τῆς «Βοσπορίδος» στηλῶν ὡς γεγονὸς μέγα διὰ τὸν γυναικεῖον κόσμον τὸν θάνατον τῆς Αὐτοκρατορίας Βικτωρίας, ἀναβάλλομεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τὴν ἀπάντησιν ἡμῶν εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν «Ἀνοικτὴν Ἐπιστολὴν» τῆς δεσποινίδος Βιργινίας Εὐαγγελίδου. Καίτοι δὲ τὸ παρὸν ἄρθρον ἀναγινωσκόμενον μετὰ προσοχῆς θὰ φανῇ ἀποτελοῦν καθ' αὐτὸ περιεκτικὴν ἀπάντησιν εἰς αὐτήν, καθ' ὃ συγκεντροῦν ἀπάσας τὰς πάντοτε ἄχρις ὥρας ἐκφρασθείσας περὶ γυναικὸς ιδέας ἡμῶν, οὐχ ἥττον ὁμῶς θὰ ἐπανελλώμεν εἰς ὀριστικωτέραν εἰδικὴν καὶ προσωπικὴν ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἀπάντησιν πρὸς τὴν φίλτην δεσποινίδα.

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ

Ἡ μεγάλη γυναικεῖα μορφή τῆς ἡρώδους ἐκείνης τοῦ βίου, τῆς μεγάλου γυναικὸς, ἥτις, βασίλισσα ἐκ γενετῆς οὕτως εἶπεν, διὰ τὸ με-

γαλεῖον τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς προσωπικότητος αὐτῆς, ἐπὶ βραχύτατον μόνον χρόνον ἤξιώθη νὰ φέρῃ στέμμα τῆς βασιλείας, κοιμᾶται ἤδη νεκρά εἰς πρόωρον τάφον. Αὐτῇ, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ κατ' ἐξοχὴν σύζυγος καὶ μήτηρ καὶ οἰκοδέσποινα καὶ βασίλισσα συνδυάσασα ἀρμονικῶς ὅλα ταῦτα ἐν τῇ τρυφερῇ ἡμᾶς καὶ μεγαλοπρεπεῖ προσωπικότητι ἐξόχου γυναικὸς, ἐσθῆσθη ἐκ τῆς ζωῆς, ἐσθῆσθη ἐπαφίνουσα ὀπίσω αὐτῆς χρυσὴν αὐλακκὰ εὐκλεοῦς, ἀκτινοβολίας. Πλὴν ἡ ἀκτινοβολία αὐτῇ δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν αἴγλην τοῦ βασιλικοῦ στέμματός της, εἰς τὴν πομπὴν τῆς τριμήνιου βασιλείας της· ἀλλ' ὀφείλεται εἰς τὴν ψυχὴν της τῇ μεγάλῃν, εἰς τὴν διανοίαν της τὴν εὐρεῖαν καὶ φωτεινὴν, εἰς τὴν καρδίαν της τὴν ἀβρὰν καὶ φιλόφρονον, εἰς τὸν χαρακτῆρά της τὸν ὑπέροχον, εἰς τὴν τάσιν της πρὸς πᾶν ὥραιον καὶ πᾶν εὐγενὲς καὶ πᾶν ὑψηλὸν καὶ πᾶν ἰδεώδες.

Διάνοιαν ἀνδρικήν καὶ γυναικεῖαν καρδίαν, ἐγνώριζε καὶ περὶ τῶν τυχῶν τῆς παγκοσμίου πολιτικῆς ἐμβριθῶς ἅμα καὶ φιλανθρωπῶς νὰ κρίνῃ, καὶ τὸν βασιλικὸν οἶκόν της ὡς ἀφελὲς ἀσπὴ νὰ κυβερνήσῃ, καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῶν τέκνων της μετὰ θαυμασίως διαγυῶς καὶ πεφωτισμένης κρί-

σεως νὰ δαρρυθμίση, καὶ τὰς ὥραιας τέχνας νὰ καλλιεργήσῃ ἐπιτυχῶς, καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν ποίησιν νὰ ἐμβλαπτισθῇ, καὶ διὰ τῆς σπανίως εὐγλωττίας τῆς ὡς ἄλλη Ἀθηνᾶ νὰ βασιλεύῃ τῆς διανοίας τῶν ὁμιλητῶν αὐτῆς, καὶ τὰς ὁδύνας τῶν δυστυχῶν νὰ παρκαμυθήσῃ ὡς πρόνοια συμπαθῆς, καὶ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἁσθενοῦς συζύγου τῆς νὰ ἐκπληρώσῃ ὡς ὕψιστον προορισμὸν τὸ γλυκύτατον ὅσῳ καὶ θλιβερώτατον τρυφερᾷ, ἐπιστήμονος καὶ προτύπου νοσοκόμου καθήκον.

Πᾶς, ὅστις κατὰ τὰς ὑπερτάτας ἐκείνας τῆς τραγικῆς ἀγωνίας στιγμᾶς, ὅτε τὸ σαιξπήρειον δράμα τοῦ Σάν Ρέμο ἐξειλίσσετο, τὴν εἶδεν εἰς τὸ ἔργον, κατελήθη ὑπὸ εὐλαβοῦς θαυμασμοῦ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἣν ὡς αὐτοκράτειραν ὁ χαλύβδινος Βίσμαρκ τόσον περιεφρόνησε καὶ ἐπείρανε. Διὰ τῆς ἠθικῆς τῆς δυνάμεως καὶ τῶν ἀσυνήθων εἰς γυναικὰς ἱατρικῶν τῆς γνώσεων ὑπῆρξε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀγωνιῶντος ἡ ἀρίστη καὶ δεξιωτάτη βοηθὸς καὶ συνεργάτις τῶν ἱατρῶν, ὧν ἐκίνει τὴν ἐκπληξιν. «Συχνότατα, ἔγραφε τότε ὁ δόκτωρ Μάκνιζ, ὁσάκις ἐχάνομεν πᾶν θάρος, ἡ Μεγλειότης τῆς μᾶς ἀνεζωπύρει διὰ τοῦ ἠθικοῦ σθένους καὶ τοῦ πρακτικοῦ αὐτῆς παρδείγματος. Ἡ δρᾶσις τῆς ὑπῆρξεν ὄντως ἡρωϊκὴ. Ποσάκις δὲν τὴν εἶδον σπογγίζουσαν κρυφίως θερμὰ δάκρυα ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἔπειτα ἐρχομένην μὲ μειδιών τὸ πρόσωπον πρὸς αὐτόν, φέρουσαν μίαν ἀκτίνα φωτός εἰς τὸ δωμάτιον ἐκπνοῆς τῆς βασιάνου καὶ τοῦ μαρτυρίου καὶ κακορθοῦσαν ν' ἀποδιώκῃ τὴν ὁδύνην καὶ τὴν ἀποθάρρυνσιν ἀπὸ τῆς καρδίας καὶ τοῦ προσώπου τοῦ δυστυχοῦς ἀσθενοῦς!»

Μόνον ἐν τῇ συναναστροφῇ τῆς «Ἀγγελίδος», ὡς τὴν ἀπεκάλει μετ' ἀντιπαθείας ὁ χαλύβδινος τῆς Γερμανίας κολοσσὸς Βίσμαρκ, μόνον παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς λογίως γυναικός, τῆς ποιητρίας καὶ καλλιτέχνης βασιλίσσης, ἥτις διὰ γλυκείας καὶ εὐστρόφου γλώσσης ἐγνώριζε ν' ἀναπτύσῃ τὰ θέληγτρα τοῦ ἐξόχου αὐτῆς πνεύματος, μόνον ἐν τῇ γοητευτικῇ αὐτῆς ἀτμοσφαιρᾷ εὗρισκε τέρψιν καὶ ἠδονὴν ὁ «Βυθιγὴς» αὐτῆς σύζυγος, ὁ φιλόανθρωπος καὶ ἀγαθός, ἀλλὰ δυστυχὴς αὐτοκράτωρ.

Ἀλλ' ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἐκλιπούσης αὐτο-

κράτειρας δὲν ὑστερεῖ τῆς προτύπου συζύγου καὶ ἡ πρότυπος μήτηρ καὶ ἡ πρότυπος οἰκοδόποινα.

Δὲν θὰ ἐνδιετρίψωμεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ἀπαρίθμησην τῶν λεπτῶν αἰσθημάτων καὶ χαρίτων καὶ τῆς ἐπιζήλου μορφώσεως, δι' ἧς αὕτη ἐκόσμησε τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν τῶν θυγατέρων τῆς, ὧν ἡ μία, ἡ μέλλουσα βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος, φιλέλλην θυγάτηρ φιλέλληνας μητρός, τοσοῦτ' ἀδικεῖ ἐν τῇ θέσει αὐτῆς καὶ τοσαύτ' ἀδικεῖ παρὰ τῶν μελλόντων ὑπηκόων τῆς ἐκτέτατο συμπαθείας. Ἀλλ' ἐν μόνον θ' ἀναφέρωμεν διαιρηδόν, τὸ πρακτικώτερον ἴσως δείγμα τῆς ἐντελοῦς γυναικείας μορφώσεως, ἣν ταῖς μετέδωκε.

Ἡ αὐτοκράτειρα Φρειδερίκου ὡς τελεία οἰκοδόποινα ἔχουσα γινώσκειν ὅλων τῶν γυναικείων ἔργων τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ μὴ ἀπαξιοῦσα τὰ ἐξουσιᾷ αὐτὰ καὶ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χρεῶν εἰς τὰ πλήρη ὑπηρετῶν μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς ἀνάκτορα, ὅχι μόνον πολλάκις ὤφθη ἐπιθεωροῦσα τὰ μαγειρεῖα καὶ ἐπιδιδέουσα τὰς θερπαρινίδας, ἀλλὰ καὶ ἐδίδασκε ταῦτα πᾶντα εἰς τὰς θυγατέρας τῆς.

Οὕτω κατὰ τὴν διακόσμησιν μιᾶς τῶν τελευταίων κατοικιῶν τῆς ἐθεάθημεν τῶν θυγατέρων τῆς ἀναρτῶσα τὰ παρκαμυθία τοῦ ἀνακτορίου καὶ ἀσχολουμένη εἰς τὰς λεπτομερεστέρους οἰκιακὰς ἐργασίας. Εἰς τὴν γινώσκειν δὲ τούτων ἀποδίδουσα πολλὴν σπουδαίον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς γυναικείας πάσας, καὶ τῆς ὑψίστης ἀκόμῃ ἐν τῷ κόσμῳ, βαθμίδος, μετὰ περιστῆς μετριοφροσύνης ἔλεγε περὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς ὅτι «ὅχι μόνον δὲν εἶναι ἐντροπὴ, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀνάγκη τὰ γνωρίζωσι καὶ τὰ σαρδόνωσι, καὶ τὰ μαγειρεύωσι καὶ τὰ ράπτωσι, καὶ βασίλισσαι εἶναι οὐσαι. Διότι αἱ μεταβολαὶ τῶν καταστάσεων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶναι ποικίλαι, καὶ ἀπαραίτητον εἶναι τὰ ὅσα γυναῖκες πλείονες ἢ βασίλισσαι».

Πολλὰ παρ' ἡμῖν, αἵτινες βασιζόμεθα ματαιοφρόνως εἰς τὸν πλοῦτον τῶν συζύγων τῶν ἡ περφρονόουσι διὰ τὰ γράμματα καὶ τὸ πολυβύλητον πτυχίον τῶν περιφρονούσι καὶ θεωροῦσιν ἀνάξια ἐαυτῶν τὰ ταπεινὰ μὲν ἀλλ' ἱερὰ τῆς οἰκοδομητικῆς καθήκοντα, ὡς ἀκούσῃ μετ' οἴκου δι' ἐκταῖς καὶ διὰ τὴν ἐλλιπὴ καὶ ἡμιμαθὴ αὐτῶν μόρφωσιν τοὺς λόγους τούτους τῆς σοφῆς βασιλίσσης.

Ἀλλ' ὡς τείνωσιν ἐπίσης τὸ οὖς, ὡς ἐνωτισθῶσιν ἐπίσης καλῶς καὶ αἱ ἄλλαι, αἱ ὀλίγαι, αἵτινες, δυστυχῶς ἀποπλανώμεναι ὑπὸ τῶν ἐπιπολαίων ἐπιφανειῶν, ὡς ἐκκεντρικοὶ καὶ ἐξημένηοι λαοπλάνοι ἐπιτηδείως παρουσιάζουσιν, ἀλλαχοῦ ἢ ἐν τῷ οἴκῳ νομίζουσι κείμενον τὸν προορισμὸν τῆς γυναικός, τὸν φωτισμὸν τῆς διανοίας, τὴν ἐξύψωσιν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν εὐρύσιν καὶ τὸ κλέος τῆς εὐγενούς αὐτῆς δράσεως! . . .

Ἡ σκιά τῆς εὐρυμετώπου αὐτοκράτειρας, ἥτις κατὰ τὰς δημοσιευμένους ἐν Εὐρώπῃ βιογραφίας αὐτῆς, ἀφίνει μνήμην χαριτοβρύτου καὶ εὐγενοῦς εὐφυίας, εὐαισθητοῦ καρδίας καὶ σθεναρῆς καὶ ὑπερηφάνου ψυχῆς ἢ σκιά τῆς ἀνδρείας γυναικός, ἥτις, θορραλέως δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι, ὑπῆρξε τὸ τελειότατον πρότυπον τοῦ φύλου, συγκεντρώσασα ἐν ἑαυτῇ πᾶν ὅτι μέγα καὶ ἀβρόν ἄμα, πᾶν ὅτι γλυκὺ καὶ εὐγενὲς καὶ ἔξοχον προϋποθέτουσιν οἱ ὑψηλοὶ καὶ ἱεροὶ τίτλοι τῆς συζύγου, μητρός καὶ οἰκοδομοποιήσεως ἢ φωτόρρουτος αὕτη σκιά θὰ ἡγῆται αἰετοῦ τῆς ἐνδόξου ὁδοῦ τῆς γυναικείας ἀρετῆς, θὰ ὑποδεικνύῃ αἰετοῦ διὰ τοῦ εὐεργετικοῦ τῆς δακτύλου, ὡς στοργικὸς Μέντωρ τοῦ φύλου αὐτῆς, τὸν οἶκον καὶ πάλιν τὸν οἶκον ὡς τὸ μόνον ἀληθὲς καὶ φυσικὸν τῆς γυναικῆς δάπεδον, ὅπου καὶ μόνον δύναται αὕτη νὰ ἐξελεῖται τὴν ἰδιοφυίαν εἰς αὐτὴν μεγάλαν καὶ σωστικὴν ταύτην προσόντα.

Δὲν ἀγνοοῦμεν ὅτι ἐνταῦθα θ' ἀντεῖπωσιν ἴσως τινές, ὅτι ἡ ἀποθνήσκουσα μεγάλη γυνή, αὐτοκράτειρα οὐσα, δὲν ἠδύνατο βεβαίως καὶ ἀκουσίως ἐκταῖς νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα τῆς χειραφετήσεως, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὡς γενικὸν ὑπόδειγμα.

Ἀλλ' οὐχ ἥττον ἀπαντῶμεν ὅτι ἡμεῖς ἐζητάμεν αὐτὴν ἐνταῦθα, οὐδόλως μὲν ὡς βασίλισσαν, μόνον δὲ ὡς γυναῖκα, εἰς τὴν ὁποῖαν ὅμως ἡ βασιλικὴ αὐτῆς θέσις ἔδωκεν ὑποδειγματικὸν κύρος καὶ αἴγλην μείζονα. Ἐνδιετρίψαμεν ἐκ τῶν κατ' αὐτὴν εἰς ὅσα δύναται νὰ συμβῶσιν εἰς τὸν βίον πάσης οἰκιστῆρος γυναικός. Ἐμελετήσαμεν τὰς δοκιμασίας καὶ τὰς θλίψεις, τὰ καθήκοντα καὶ τὴν δρᾶσιν αὐτῆς, ἀνεξαρτήτως τῆς βασιλίσσης, ὡς γυναικὸς ἀπλῶς, ἡποῖα δύναται νὰ ὑπερσῇ καὶ νὰ ἐξασκήσῃ πᾶσα γυνὴ πάσῃ τάξει. Καὶ διὰ

τυπώσασθαι οὕτω τὸν πασίγνωστον ἄλλω, τε ἀνὰ τὴν Εὐρώπῃν χαρακτῆρα τῆς ἀδαμαντίνης γυναικός, ἐρωτῶμεν ἤδη ὅλους τοῦ κόσμου τοὺς χειραφετητὰς ἂν εἰς τὰς ἱατρὰς τῶν, τὰς δικηγόρους τῶν, τὰς ἐμπόρους τῶν, καὶ τὰς τραπεζιτικὰς καὶ ταχυδρομικὰς τῶν ὑπὸ κλήλους εὐρίσκωσι τοσοῦτον ὕψος καὶ σθένος καὶ τελειότητα, τοσαύτην ἠθικὴν αἴγλην καὶ ἀκτινοβολίαν, ὅση περιέβαλε τὸ μέτωπον τῆς βασιλίσσης ταύτης τῶν συζύγων καὶ οἰκοδομοποιῶν καὶ μητέρων!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Εἰς τὸν λαοδόπτην Οἰκουμένικόν Πατριάρχην ΙΩΑΚΕΙΜ ΤΟΝ Γ'.

Ω' Πατριάρχῃ, ἀκτὶς θρησκείας,
σέμνωμα κλήρου τε καὶ λαοῦ
καύχημα Γένους, Ὁρθοδοξίας,
ἀστήρ τοῦ φέγγους τοῦ ἀγλαοῦ.

Συγχώρει τέκνον δειλὸν τολμῆσαν
μὲ τὴν σφριγῶσαν ψυχὴν αὐτοῦ
τὸ ταπεινὸν τοῦ νὰ κλίνῃ γόνυ
ἐμπρὸς τοῦ θρόνου Σου τοῦ σεπτοῦ.

Τὴν ἱεράν Σου νὰ θίξῃ χεῖρα
εἰς πολυσέβαστον ἀσπασμὸν
καὶ ἡ καρδία τοῦ ὡσεὶ λίβρα
ὑμνον νὰ ψάλῃ πρὸς Σὲ θεομόν.

Ἡ τῆς ψυχῆς σου ν' ἀνοίξῃ πύλην
καὶ ὡς λιθάνου γλυκεῖς ἀτμούς
ἀγάπην πνέοντας νὰ Σοι στείλῃ
ὅλους τοῦ στήθους τοῦ τοῦ παλμοῦς.

Φώτιος Κουρούκλης.

Ἐν Ἀργιόρῃ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ

(Ἀφιεροῦται τῇ φίλῃ Εὐρυδίκη)

Πλείστοι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς πεζογράφοι καὶ ποιηταὶ καὶ πάσης ἐπιστήμης θεράποντες συνέγραψαν καὶ ἀπεφάνθησαν περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος τῆς «Οἰκογενειακῆς εὐδαιμο-

μορίας» ζητῶν ἕκαστος νὰ ἐξακριβώσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ τὴν πηγὴν αὐτῆς. Ἀπὸ τινος δὲ καιροῦ λίαν εὐγενὲς διηγήθη ἄμιλλα μεταξὺ πολλῶν προθυμοποιουμένων τίνι τρόπῳ ἕκαστος περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος κάλλιον ν' ἀποφνῇ γραπτῶς ἢ προφορικῶς.

Εὐτυχῶς δὲν ἀποκλείονται τοῦ ἀγῶνος καὶ οἱ μὴ ἐντροφήσαντες ἐν οἰκογενειακῇ ἀπολαύσειν, ἐπομένως δὲ ἀπειροὶ τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας ἄγαμοι ἄρσενικοὶ τε καὶ θηλυκοί. Τοῦτο δὲ, διότι τὸ ἔχειν τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνώμην περὶ τινος ζητήματος ἢ ἀντικειμένου καὶ ἐκφράζειν αὐτὴν εἰς τοὺς ἄλλους, εἶναι ἐλευθέρον εἰς πάντας· μόνον τὸ παραδέχεσθαι αὐτὴν ἢ ἐξελέγχειν ὡς ἀληθῆ ἢ ψευδῆ, ἔγκειται ἐν τῇ γνώμῃ τῶν ἀκροωμένων ἢ ἀναγινωσκόντων αὐτήν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, προσέρχομαι καὶ ἐγώ, —καὶ τοι ἄχαμος— νὰ γνωμοδοτήσω ποῦ ἔγκειται ἡ οἰκογενειακὴ εὐδαιμονία. Νὰ εἴπω δηλαδὴ τίς ἡ διαφυγὴς ἐκείνη πηγὴ, ἐξ ἧς ἡ οἰκογενειακὴ εὐδαιμονία πηγάζουσα καὶ διὰ μέσου ἔθνων, κοινωνίας, πολιτείας καὶ ἀνθρωπότητος διερχομένη, ἀποθέτει τὰ πτερὰ αὐτῆς ἐπὶ τῶν αἰθερίων ἐκείνων ὑψωμάτων, ἐφ' ὧν ἱσταμένη καθορᾷ μετ' ἀγαλλιάσεως τὰ ἔχνη τῆς πορείας αὐτῆς.

Πάντες γινώσκωμεν, ὅτι οἱ σπουδαιότεροι παρὰγοντες τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας εἰσὶν ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή. Ὁ σύζυγος δηλ. καὶ ἡ σύζυγος. Ἀλλὰ τίνες εἰσὶν οὗτοι; —Τί ἐστι δηλ. ἀνὴρ καὶ γυνή; — Ἀνθρωπος. Ἀνθρωπος δὲ τί ἐστι; — Ἐν φύλλον ῥόδου.

Λάβετε ἕν ῥόδον καὶ ρίψτε προσεκτικὸν βλέμμα ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ὠραίων αὐτοῦ φύλλων. Ἐρυθρὸν τὸ χρῶμα τὸ ἐπικαλύπτει ἕν μέρος αὐτοῦ, ὑπερυθρὸν τὸ ἕτερον. Τὸ μὲν τέλειον ἐν τῇ χρωματικῇ ἰσχύϊ, τὸ δὲ ἀτελὲς ἐν τῇ ἀδρότητι. Ἀμφοτέρων ἡ συναρμογὴ ἀποτελεῖ τὸ ὠραῖον τοῦ φημιζομένου ῥόδου. Ὁ ἀνθρώπος εἶναι τὸ φύλλον τοῦ ῥόδου, οὗ ὁ μὲν εἰς χρωματισμὸς· εἶναι ὁ ἀνὴρ, ὁ δὲ ἕτερος ἡ γυνή. Ῥόδον δὲ ἄπασα ἡ ἀνθρωπότης.

Ἡ γυνὴ λοιπὸν εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, ὅφ' ἐτέραν ἐποψίν. Εἶναι τὸ σύνολον τῶν ἀδρότερων καὶ λεπτοτέρων δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ὁ ἀνὴρ εἶναι τὸ ὅλον τῶν ἰσχυροτέρων.

Οὗτος μὲν πεποικίσταται διὰ χειρῶν καὶ βραχιόνων στιβαρῶν πρὸς ὀπλοφορίαν, ἐκείνη δὲ διὰ λεπτοφυῶν πρὸς ὑποβάστασιν αὐτοῦ νηπίου, καὶ περιθάλψιν αὐτοῦ ἀνδρὸς γενομένου. Ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἡχηρὰ ὡς σάλπιγξ πρὸς τροπὴν πολεμίων, αὐτῆς δὲ λιγυρὰ καὶ ἡδύφθογγος ὡς ἀηδόνας αὐδῇ πρὸς τὸ καθήκον. Ρωμαλέος μὲν ἐκείνος καὶ ριψοκίνδυνος, ἀσθενὴς δὲ καὶ ἐπιφυλακτικὴ αὐτὴ. Οὗτος εὐφυὴς καὶ μεγαλεπήβολος ἐν συνόλῳ, διαιμονία ἐκείνη καὶ τὸ ἄκρον ἄωτον τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν. Αὐτοκράτωρ οὗτος σωματῶν, ὄξυς καὶ ὀργίλος, ἐγώιστής καὶ ὑψηλόφρων, δέσποινα αὐτὴ ψυχῶν, πράξις καὶ μελιχρία καὶ σώφρων ἐν ταπεινοφροσύνῃ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅ,τι ἐλλείπει τῷ ἀνδρὶ δεινότητι τῇ γυναικὶ καὶ τανάπαλιν. Καὶ οἷος οὗτος ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοκρατορίᾳ τῆς κοινωνίας, τοιαύτη καὶ ἡ γυνὴ ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς οἰκογενείας. Ὁ ἀνὴρ λοιπὸν καὶ ἡ γυνὴ εἶναι ἐν πρὸςωπον, εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ὅστις μεριζόμενος δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, καθόσον τοιοῦτον τὸ πρότυπον ἀριστοῦργημα τῶν ἀπὸ τῶν πανσόφων χειρῶν τοῦ Θεοῦ ἐξεληθόντων ποιημάτων.

Τοιοιουτρόπως διοργανισθέντος αὐτοῦ, κατέστη φυσικωτάτη ἀνάγκη, ὅπως ἕκαστος ἰδίᾳ ἀκολουθῶν τὴν ὁρμέφυτον κλίσιν, ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν φυσικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ διὰ τῆς κοινῆς ἐνεργείας ὁρισθέντος προορισμοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐκ τούτου προερχομένης οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας.

Ἄλλ' ἕκαστον τῶν φύλλων τοῦ ῥόδου πῶς πρέπει νὰ ἐνεργῇ ἐν τῷ οἰκείῳ βασιλείῳ πρὸς οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν; Καὶ δὴ πρῶτον τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμνει τὸν σύζυγον; Ἀρὰ γε τὰ λαμπρὰ φορέματα; Τὸ ὠραῖον πρόσωπον; Ἡ παιδεία; Τὰ ξιώματα; — Ὁχι. Ἀπαιτεῖται κατὰ πλεονέκτερον τούτων. Ποιητὴς τις οὕτω πως περιέγραψε τὸν ἀνδρα: « Ἀνὴρ πλήρης ἀγάπης πρὸς τοὺς ὁμοίους του, βοηθὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ψυχὴ κάλλους καὶ χάριτος, ἥτις ὁμολογεῖ τὸν Θεὸν ἐν ἑαυτῇ καὶ οὐδέποτε συνθηκολογεῖ πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ». Τοιούτων ἀνδρῶν χρᾶιν ἔχει ἡ οἰκογένεια πρὸς εὐδαιμονίαν αὐτῆς.

Ἡ δὲ γυνή, καὶ μάλιστα ἡ σύζυγος καὶ μήτηρ, ὁποῖα δέον νὰ ᾖ; Πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη πρὸς τὸν σύζυγον, συμπαθὴς καὶ φιλόστοργος πρὸς τὰ τέ-

κνα, οἰκονόμος καὶ ἐργατικὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἰδοὺ τὸ πρότυπον συζύγου καὶ μητρός. Ἡ γυνή, τὰ σπουδαία ταῦτα ὑποδυομένη πρόσωπα, ὑψηλὰ ἀνακλινόμενα καθήκοντα ἐνώπιον τῆς κοινωνίας. Ἡ ἀληθὲς καὶ ματριόφρων γυνὴ τιμὴν αὐτῆς θεωρεῖ τὰ ἐπιβαλλόμενα αὐτῇ ταῦτα χρῆνη, ἔδραν δὲ τῆς εὐτυχίας τῆς ἔχει τὸν συζυγικὸν οἶκον. Ἐνωρίζουσα δὲ ὅποια χρῆν ἀνέθεσεν αὐτῇ ἡ φύσις, μετὰ χαρὰς ἐκτελεῖ ταῦτα καὶ ὑπερήφανος θεωρεῖται ἐπὶ τῇ παρκαταθήκῃ ταύτῃ. Ἡ χρηστὴ γυνὴ τὰ προτερήματα αὐτῆς δὲν θεωρεῖ ἀποτελέσματα τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀλλὰ δῶρον κατ' εὐθεσίαν ἐξ οὐρανοῦ προερχόμενον.

Οὐδέποτε φαντάζεται νὰ κυβερνήσῃ ἐκείνον, μεθ' οὗ συνέδεσε τὸν βίον τῆς. Τούναντίον αἱ θελήσεις τοῦ συζύγου εἶναι πάντοτε νόμος δι' αὐτήν. Φαιδρὰ καὶ εὐθυμὸς ὡς ἡ ἡμέρα, εἶναι γλυκεῖα καὶ τρυφερά ὡς ἡ νύξ τοῦ ἔαρος, εὐσεβὴς δὲ καὶ πιστὴ εἰς τὴν θρησκείαν αὐτῆς, δὲν εἶναι οὔτε τραχεῖα εἰς τοὺς διαφέροντας αὐτῇ κατὰ τὴν γνώμην, οὐδ' ἀπότομος διὰ νὰ κρίνῃ τοὺς ἄλλους ἐκ τῶν ἰδίων. Ἡ τοιαύτη γυνὴ φέρει μεθ' ἑαυτῆς τὴν ἀγάπην καὶ εὐλογίαν. Ζῇ ἐν διηνεκεῖ ἀτμοσφαιρᾷ ἔαρος, οὗτινος ἡ γλυκεῖα αὔρα καθιστᾷ τὸν βίον αὐτῆς καὶ τῶν περὶ αὐτὴν εἰκόνα ἐπιγείου ἄκρου καλοῦ. Ἡ τοιαύτη γυνὴ γινώσκει κάλλιον παντὸς ἄλλου, ὅτι ἡ ἑλλειψὶς οἰκονομίας καὶ ἐπαγρυπνήσεως βλάπτει πολὺ πλέον τὸν οἶκον, ἢ ἡ ἑλλειψὶς τῆς μαθησίως. Γινώσκει, ὅτι ἡ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐμπιστοσύνη δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὸν ὀλεθρον τοῦ οἴκου, διότι ἡ πείρα διδάσκει, ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ σώζεται τις οὐχὶ διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀμφιβολίας. Δεικνύει μεγίστην προσοχὴν καὶ εἰς τὰ σμικροτάτης ἀξίας ἀντικείμενα, διότι πολλάκις ἐπισυμβαίνει μέγιστον δυστύχημα ἐκ μικρᾶς ἀμελείας. Διὰ τὴν ἑλλειψιν καρφίου, λέγει ἀπλοῖς τις μῦθος, χάνεται τὸ πέταλον, διὰ τὴν ἑλλειψιν δὲ τοῦ πετάλου χάνεται ὁ ἵππεύς, διότι ὁ ἐχθρὸς τὸν καταφθάνει καὶ τὸν φονεύει.

Ἡ σώφρων καὶ ἐνέρετος γυνὴ δὲν ἐπιδεικνύεται διὰ τοῦ ἱματισμοῦ καὶ κόσμου αὐτῆς, ἀλλ' αὐτάρκῃ κόσμον θεωρεῖ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴν. Ἀλλὰ ποῦ σήμερον ἡ τοιαύτη ὡς ἡ τοῦ Φωκίωνος γυνὴ; Σπικνωτάτα, ὡς ἐκτακτος κομήτης ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οἰκογενειακοῦ βασιλείου διαλάμπει,

χρῆσθαι ἀκτινα διαγράφουσα ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῆς. Ἀπῆλθε δυστυχῶς καὶ ἀπέρχεται ὁ σημεῖον.

Διότι ἐδίωξεν ἡ γυνὴ σήμερον μακρὰν τὴν ἀληθῆ χριστιανικὴν ἀντροπὴν, τὴν κυρία βάσιν τῆς ἀνυψώσεως καὶ ὑπάρξεως τῆς, ἐξ ἧς ἀπορρέουν τὴν φιλοπονίαν καὶ ἡ εὐπροσηγορίαν, πρᾶτης, σεμνοπρέπειαν, οἰκικὴν οἰκονομίαν, ἀρσιώσιν πρὸς τὸ καθήκον καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ καταστήσῃ τὴν γυναικὴ ἀξίαν τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ τῆς καὶ ἀξιογάπητον.

Δυστυχῶς ἡ σημερινὴ γυνὴ δὲν ἠκολούθησε τὰς παραδόσεις τῶν μητέρων τῆς, αἵτινες ἀρῆκαν ἐποχὴν διὰ τὰ ἀπλοῖκα καὶ ἀγνὰ πάτρια ἔθνη των. Δυστυχῶς ἐλησμονήσεν ἡ γυνὴ ὅτι αὐτῇ δέδοται νὰ πληρώσῃ θελήτητων καὶ εὐδαιμονίας τὸν οἶκον αὐτῆς, ὑπὲρ οὗ ὁ ἀνὴρ πάσας τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἀφιεροῖ σωματικὰς τε καὶ διανοητικὰς.

Ἐὰν ὁ ἀνὴρ ὑπὲρ πατρίδος καὶ οἴκου ἀγωνίζεται, ἐὰν ἐφευρίσκη, ἀνακαλύπτῃ, σπουδάσῃ, θαλασσοπορῇ, προκινδυνεύῃ. ἡ δὲ γυνὴ ἀφ' ἐτέρου κατὰ καθήκον διὰ τῆς οἰκονομίας τῆς διατηρῇ τὰ τοῦ οἴκου καὶ παρσχενύχῃ τὰς ἀπολαύσεις, αἵτινες ἀνταμείβουσι τοὺς πολυειδεῖς τοῦ ἀνδρὸς κόπους, ἐὰν, λέγω, τὰ καθήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρων ἐκ παραλλήλου βαδίζωσι περιλαμβανόμενης καὶ τῆς χριστιανικῆς τῶν τέκνων ἀνατροφῆς, οὐδέποτε δύναται τὸν οἶκον τοῦτον νὰ μαστίσῃ ἡ κακοδαιμονία.

Καιρὸς λοιπὸν ἡ γυνὴ νὰ ἀπεκδυθῇ τὸ προσωπεῖον, ὅπερ φέρει. Καιρὸς νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν προμητέρων αὐτῆς, εἰς ἃς ὀφείλεται ἡ εὐκλεία τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Ἐχούσα δὲ μετὰ τῆς ἀρετῆς ἐκείνων καὶ τὴν νεωτέραν ἀνάπτυξιν, δύναται νὰ καταστῇ ἔτι τελειοτέρα.

Ὅταν δὲ ἐν πάσῃ οἰκογενείᾳ τοῦτο συμβαίῃ, ἡ οἰκογενειακὴ εὐδαιμονία ἀναθρώσκουσα ἐκ τοῦ βασιλείου ἐκάστης οἰκογενείας καὶ ἐπὶ τῆς πολιτείας καὶ ἀνθρωπότητος εὐεργετικῶς ἐπιδρῶσα, μεταβάλλει τὴν γῆν ἅπασαν εἰς κῆπον τῆς Ἐδέμ, ἐν ᾧ ῥόδα μόνον φυόμενα ἀναπέμπουσι πρὸς τὸν Πλάστην ὁμοῦ μετὰ τῆς γλυκεῖας τῶν πτηνῶν μελωδίας δίκην εὐχῶν καὶ ἀπείρων εὐλογιῶν τὰ ἀβρά των ἀρώματα.

Καλλιόπη Γ. Κεραγιᾶ.

Ἐν Πέτρῳ τῇ 23 Ἰουνίου 1901.

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Βάλε τὸ παιδί σου νὰ ἐργάζεται πάντοτε, μὴ τὸ ἀφίλης νὰ διασκεδάσῃ ποτέ, καὶ θὰ ἔχῃς σωστόν βλάκα.

Ἀγγλικόν λόγιον.

Ὁ ἔρως εἶναι ὀλεθρὸς γλυκύτερος τῆς ζωῆς.
Σπ. Βασιλειάδης.

Εἶναι μικρότερον ἀμάρτημα νὰ γέλῃ τις φορεὺς ἀκουσίως, ἢ ἐκουσίως ν' ἀρνηθῇ τὰ νόμιμα καὶ δίκαια.

Πλάτων.

Ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ὑπάρχει πράγματι περισσotέρα θρησκεία, παρ' ὅση ἐν τῇ θρησκείᾳ ἐπιστήμη.

Τορώ.

Δὲν ἐπιτρέπεται πρὸς καθορισμὸν τοῦ ὀρθοῦ ἐν τινι γλώσσῃ νὰ λαμβάνωμεν ὡς γνῶμονα ἀλλοτρίαν τινὰ γλώσσαν, ἀφοῦ καθόλου εἶναι ἀποπρὸν νὰ ζητῶμεν κανόνα δι' ὁλονδήποτε πρᾶγμα ἐκτὸς αὐτοῦ κείμενον.

Χατζηδάκης.

Πολλοὶ νέοι λαμπροὶ καὶ εὐφρεῖ· ἐλλείπει ὑγιείας, ἐπιμελείας καὶ χαρακτήρος ἀπέτυχον ἐν τῷ βίῳ καὶ ὠλοίασαν πρὸς τὰ φυτὰ ἐκεῖνα, αὐτὰ φέρουσι διπλᾶ ἄνθη, ἀλλ' αἶνε καρπῶν.
GÖTHE.

Μεγαλοφυΐα εἶναι ἡ ἀκαταρίκτητος δύναμις τοῦ ἐργάζεσθαι.

* * *

Οἱ ὀλιγώτερον διακριόμενοι ὡς μαθηταὶ δὲν εἶναι πάντοτε καὶ οἱ ὀλιγώτερον διακριόμενοι ἐν τῷ βίῳ.
JOHN LUBBOCK.

ΣΤΟΝΟΙ ΤΥΦΛΟΥ

Α'.

Εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ βουλευδάρτου ἐκάθητο ὁ ἀτυχὴς τυφλός, ἔχων παρὰ φθὸν πλευρόν του ἕνα μικρὸν κύνα, τὸν ἀχώριστον σύντροφόν του, τὸν ὁποῖον μηχανικῶς ἐθώπευε. Τὰ θλιβερά καὶ ἰκε-

τευτικά τοῦ κυνὸς βλέμματα συνεχίζουν περισσotερον τοὺς διαβάτας ἢ ἡ συνήθης ἐπιγραφὴ, ἣν φέρουν οἱ τυφλοὶ ἐπὶ τοῦ στήθους των: «ἐλεήσατε δυστυχὴ τυφλόν»

Δὲν ἦτο ἐκ γενετῆς τοιοῦτος· εἰργάζετο ἄλλοτε εἰς κατὰστημά τι χημικῶν προϊόντων, ὅπου ὁ δυστυχὴς ἐτυφλώθη κατὰ τινὰ ἔκκρηξιν· ἔκτοτε ἡ μοῖρά του ἡ ἀπηνῆς τὸν κατεδίκασε νὰ ἐπαίτῃ.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ βουλευδάρτου ἤλθουν καθ' ἐκάστην τὸν ἀναξιοπαθοῦντα τυφλόν, οὐδὲως μεμφιμοιροῦντα ἐπὶ τῇ ἀθλίᾳ του καταττάσει, ἀλλ' ἀπεναντίας τὴν δυστυχίαν του ἀγγογύστως ἀποδεχόμενοι...

«— Ἐρωτῶ ἐμυτύν, ἔλεγε συχνὰ πρὸς τοὺς »πλησιάζοντας αὐτὸν φίλους, ἐὰν ἀληθῶς εἴμαι »τυφλός· διότι πράγματι βλέπω... ἰδοὺ! βλέπω ὅλονκληρον τὸ εὐτυχὲς παρελθόν μου... »πάν ὅ,τι ὠραῖον εἶδον ἐν τῷ κόσμῳ, τὰ τέκνα μου, τὴν σύζυγόν μου... πάντοτε νεαράν καὶ »μειδιῶσαν, ὡς ἦτο ἄλλοτε· πῶς; ἀρὰ γε δὲν ἤλ- »λαξε ποσὼς κατόπιν τόσων θλίψεων καὶ πικριῶν;

Καὶ εἶτα διὰ τόνου θλιβερωτέρου, ἐξηκολούθει:

«— Εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσω τὴν ἀκριβῆ »μου κόρην ἀφ' οὗ ἐτυφλώθην... νῆσος μακρὰ καὶ »ἀνέμετος τὴν ἀφήρπασε τῶν ἀγκαλιῶν τῶν γονέων »της, ἡ φθίσις!... ὅταν διὰ παντὸς ἐκλείσῃ τοὺς »γλυκεῖς αὐτῆς ὀφθαλμούς, ἦτο ἀκόμη ὠραία καὶ »δροσερά ὡς ρόδον. Ἡ ἐπικατάρατος νῆσος τῇ ὑ- »πέκλεπτεν ὁσημέραι τὰ κάλλη της· ἡ μήτηρ »της ἔλεγεν ὅτι ἡ γλυκεῖά μου Μαρία εἶχε κατα- »στῇ ἀγνώριστος, δὲν ἦτο ἡ πτώμα κατὰ τὰς »τελευταίας τοῦ βίου της ἡμέρας, ὅτε τὸ μοιρίκιον »κακὸν ταχέως ἔβαινε... πλὴν ἐγὼ δὲν ἔβλεπον »τοῦτο... ἡ Μαρία δι' ἐμὲ ἦτο πάντοτε ἄγ- »γελος· τί κρίμα, ἔλεγεν ἡ τάλαινα στεναλῶσα »καὶ οἶονεὶ παραπονουμένη, ν' ἀποθάνω τόσον »νῖα καὶ ἔχουν γόους καὶ μᾶς ἐζητεῖ ζῶν... »«Νῦν ὅμως δι' ἐμὲ ἡ Μαρία μου δὲν ἀπείθανε, ζῇ »ἀκόμη καὶ θὰ ζήσῃ... ἰδοὺ αὐτή... τὴν »βλέπω ἀκόμη ἀνθηρὰν καὶ θελκτικὴν, ὡς πρῶ- »τερον... τὰ ἔτη δὲν παρήλλαξαν δι' ἐμὲ... »βλέπετε λοιπὸν ὅτι καὶ ἐγὼ βλέπω καὶ δὴ βλέπω »πάν ὅ,τι ὠραῖον εἶδόν ποτε... δὲν εἶμαι δὲ »καὶ τόσον δυστυχής!»

Οὕτως ἔστεινε ὁ τάλας πκτήρ...

Β'.

Αἴφνης ὁ τυφλὸς ἐξηφανίσθη τοῦ βουλευδάρτου· ἡ θέσις του ἔμεινε κενὴ ἐπὶ μῆνας. Τῇ συστάσει τῶν φίλων του εἰσῆλθεν εἰς ἓν νοσοκομεῖον, ὅπου ὑπέστη ἐγχείρησιν· αὕτη ἐπέτυχεν, ὁ δὲ ἄλλοτε τυφλὸς ἔβλεπεν ἤδη...

Συχνὰ μετέβαινον οἱ φίλοι του εἰς τὴν πενιχρὰν τοῦ γέροντος κατοικίαν, ὅπως συγχαρῶσιν αὐτῷ καὶ μάθωσι τὰς ἐντυπώσεις του.

Σιγῇ βαθεῖα ἐπεκράτει εἰς τὸ ταπεινὸν του δωμάτιον, εἰς τὸ βῆθος τοῦ ὁποῖου ἐγγιρηθεὶς, φέρων δίοπτρα, ἐκάθητο πλησίον τῆς συζύγου του, ἣν τόσον εἶχον μεταβάλλει αἱ λύπαι, αἱ στερήσεις καὶ τὰ ἔτη...

«— Οἱ φίλοι βλέπω δὲν μὲ λησμονοῦν, ἔλεγε πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτόν.

«— Ναί, ἤλθομεν νὰ σε συγχαρῶμεν διὰ τὸ εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα τῆς ἐγχειρήσεως· βλέπεις εὐτυχῶς τώρα, δὲν ἔχει οὕτω;

«— Σὰς εὐχαριστῶ μυριάκις, ἐπανελάμβανε συγκεκινημένος ὁ πτωχὸς γέρον· μοι φίνεται πράγματι ὅτι βλέπω, ναί, βλέπω· ἀλλὰ φεῖ! στεναλῶν θλιβερῶς ἐξηκολούθει σιγηλότερον, δὲν βλέπω τώρα πᾶν ὅ,τι ἔβλεπον, ὅτε ἤμην τυφλός!

Κλεομένης Καλεῦρας

Ἐν Γενεύῃ Ἰουλίου 1901.

ΕΙΣ ΔΥΣΕΡΩΤΑ ΚΟΡΗΝ

Οὐρανίας μορφῆς ἐρασμία παρθένος, πρὸς τί τῆς καρδίας τοὺς πόθους φοβεῖσαι; ἐρώσα πρὸς τί τῶν ἐρώτων ἀρνεῖσαι τὴν ἄρρητον τέρψιν, τὸ δύσλυτον σθένος;

Ἄλλ' ἀδίκως προφέρω τῷ φθόῳ σου ψόγον. Παρῆλθον ἀγνῶν αἰσθημάτων οἱ χρόνοι, οὐδεὶς πρὸ τοῦ κάλλους νῦν κάμπτει τὸ γόνυ ἀδόλῳ λατρείᾳ μιγνύων τὸν λόγον.

Νῦν ἀκράτητον σπεύδει τοῦ πόντου τὸ κύμα ὥσει προσφιλεῖς νᾶσπασθῇ παραλίας, ἀλλ' ἄγριον τέκνον δεινῆς τρικυμίας ἐκεῖ ναυαγίων ἀνοίγει τὸ μνῆμα.

Καὶ δεσπόζει τῆς ὕλης τὸ ἄχαρι κράτος, καὶ πίπτει τῆς βίας πᾶν αἶσθημα χλεῦν εἰς ἄγρι' ἀγρίων βαράθρων ἐρέβη, ὧν ἄκανθα κόσμος καὶ δύσβατος βᾶτος.

Οὐδὲ λείπεται ὀρθὸν ἱερὸν τῆς καρδίας οὐδὲν, καὶ φυγὰς ὁ ὑπέραγνος Ἐρως εἰς ἀμυγνῶν φλογίζετ' αἰώνιον θέρος οἰκτεῖρων τὴν γαῦρον ἰσχὺν τῆς κακίας.

Φλογερὸν δὲ τὸ μῖσος ἰδοὺ θριαμβεύει, τῆς ὕλης στυγνόν, φιλοτάραχον θρέμμα· αἰμόρραντον φέρει χαλὺδιδινὸν στέμμα καὶ μόνον φιλίαν ἀπάτης θηρεύει.

Καὶ δικαίως, ἀδρά, γλυκυτάτη παρθένος, δεινῶς τῆς καρδίας τοὺς πόθους φοβεῖσαι. ἐρώσα, ὀρθῶς τῶν ἐρώτων ἀρνεῖσαι τὴν ἄρρητον τέρψιν, τὸ δύσλυτον σθένος.

Στησιλείδης.

Ἐν Κυθωρίαις.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Συνάχεια

— Ἐὰν μ' ἐνυμφεύετο, πῶς θὰ ἤλλαζον τὰ πράγματα! Ἐὰν μ' ἐνυμφεύετο καὶ μ' ἔφερε μακρὰν, πολὺ μακρὰν—διότι δὲν δύναμαι νὰ μένω πλέον εἰς τὴν χώραν ταύτην, ὅπου ὁ βρωμερὸς ἐκείνος σκύλος θὰ ἦτο ἐπὶ τὰ ἵχνη μου. Πῶς τὸν μισῶ διότι γνωρίζει!... καὶ ὁ ἄλλος ὑποπτεύεται καὶ τὸν φοβοῦμαι. Εἰρήθη ποτὲ γυνὴ πρὸ τοιοῦτου διλήμματος; Ἀ, ἐὰν ἡδυνάμην νὰ φύγω μακρὰν τούτων μὲ τὸν Ἀρθοῦρον...

Καὶ τὸνομα ἀκόμη ἔφερετο μελωδικῶς ἐπὶ τὰ χεῖλη της, καὶ ἐδυθίσθη εἰς ὄνειροπολήσεις τρυφερὰς καὶ ἡδυπαθεῖς.

Βαρὺ διπλοῦν κτύπημα διέκοψε τὸ ὄνειρόν της. Ὁ πρῶτος τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς κυρίας Σκίντ Τζὼν εἶχεν ἔλθει. Ἡ φωνὴ τοῦ Ὑψηλοτάτου πρίγκιπος Ζαμπάτωρ ἀντήχησε διὰ τῶν κενῶν προδύμων.

II

Ἡ σύντροφος τῆς Λαίδης Βόρδεηλ.

Ὁ Λόρδος καὶ ἡ Λαίδη Βόρδεηλ ἐκάρητο παρπλεύρως ὑπὸ τὰς μεγάλας κέδρους τῆς κοιλάδος, ἥτις κατῆρχετο ἡσύχως ἀπὸ τῶν προχωμάτων τῶν περιβαλλόντων τὸ ἱστορικὸν αὐτῶν ἐξοχικὸν μέγαρον.

Ὁ πύργος τῶν Βόρδεηλ ἔχαιρε μεγάλην φήμην ὅχι μόνον διὰ τὰς μεσαιωνικὰς ἀναμνήσεις καὶ τὴν γενικὴν μεγαλοπρέπειάν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐκτακτὸν ὡραιότητα τῶν ἰταλικῶν του κήπων, τὰς θαυμασίας ἀτραπούς δι' ὑψηλῶν καταπρασίνων φραγμῶν, καὶ τὰ μακρὰ θερμοκήπια τὰ πλήρη σπανιωτάτων ὀρχοειδῶν καὶ ἄλλων ἐξωτικῶν φυτῶν.

Οἱ κήποι οὗτοι ἦσαν μίᾳ τῶν πολλῶν τῆς μυλαίδης φαντασιοπληξιών, ἀλλ' εὐτυχῶς τὰ χρηματοκιβώτια τοῦ εὐγενοῦς οἴκου τῶν Βόρδεηλ ἦσαν ἱκανὰ νὰ ὑποστῶσι ὅχι μόνον ταύτην ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἄλλας ἐπίσης πολυδαπάνους ἰδιοτροπίας τῆς.

Ὁ Μιλόρδος καὶ ἡ Μυλαίδη ἦσαν νέοι ἀμφότεροι εὐεπίδοτοι, βαρυνόμενοι ὁ εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ἐὰν δὲν ἐφοβοῦντο τὸ σκάνδαλον τὸ ὅποιον θὰ ἐκληροδοτοῦν εἰς τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας των, καὶ διὰ τὸ ὅποιον πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι ὑπερηφανεύοντο ὑπερβολικῶς, εὐχαρίστως θ' ἀπηλλάσσοντο ἀλλήλων.

Ἡνεύχοντο λοιπὸν ἐνίοτε τὴν συναναστροφὴν ἀλλήλων, ὡς τώρα π. χ. περὶ τὸ τέλος δηλαδὴ τῆς χειμερινῆς ἐποχῆς, ὅτε ὁ πύργος Βόρδεηλ ἦτο πλήρως ξένων.

Ἡ Λαίδη Βόρδεηλ προσεκάλεσεν τὸν Λόρδον παρ' αὐτῇ διὰ κινήματος τῆς λευκῆς τῆς χειρὸς, ἐστολισμένης δι' ἀδαμάντων.

Οὗτος ὑπῆκουσε γογγύζων. Διότι ἐγνώριζε καλῶς τὴν δύσθυμον ἐκείνην τοῦ στόματος πτυχὴν καὶ τὴν δυσηρεστημένην ἐκφρασίν τοῦ ὅλου προσώπου τῆς, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου των, πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν, τῷ ἐφαίνετο τὸ ἐρασιμώτατον τοῦ κόσμου.

— Λοιπὸν, τώρα, τί θέλεις πάλιν; ἠρώτησεν ἀνάπτων σιγάρων, μὲ τοὺς γλυκεῖς καὶ βεβαρημένους ὀφθαλμούς του προσηλωμένους εἰς τὸν ὠραίον

περιβόλον τὸν ἐκτεινόμενον μακρὰν μέχρι τοῦ σπινθηρίζοντος ὠκεανοῦ.

— Δὲν εἶμαι διόλου εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν Μίς "Εὐλ, Βόρδεηλ, ἀπήντησεν ἡ κόμῃτσα. Ἡ-ξεύρω ὅτι πολὺ ὀλίγον φροντίζεις περὶ ἐμοῦ καὶ τῶν δικήσεών μου, ἀλλὰ θεωρῶ καθήκον μου νὰ σοὶ ἐκφράσω τὰς ὑπονοίας μου. Ἐπὶ τέλους σὺ εἶσαι ὁ κύριος ἐδῶ.

— Διάβολε!

Ὁ Λόρδος Βόρδεηλ συνέσπασε τὰς ὀφρῦς. Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι τῆς συζύγου του ἦσαν ὁ πρόλογος ὀχληρᾶς τινος ἀποστολῆς, τὴν ὁποῖαν θ' ἀνέθετεν εἰς αὐτόν.

Ὅταν ἡ μυλαίδη ἤνιττετο αὐτὸν ἔστω καὶ τόσον πλαγίως ὡς κύριον τοῦ οἴκου του καὶ ἀνέφερε τὴν λέξιν καθήκον ἐν σχέσει πρὸς ἐαυτήν, ὁ σκοπὸς ἦτο πάντοτε τοιαύτης φύσεως.

— Ἡ Μίς "Εὐλ; εἶπε μετ' ἀδιαφορίας. Ἐνόμιζον ὅτι ἦτο ἄγγελος· διότι, ἐὰν δὲν ἀπατώμας, σὲ ἤκουσα λέγουσαν πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἀκόμη ὅτι ἦτο ἀνεκτίμητος, ὅτι δὲν ἠδύναστο νὰ ζήσης ἄνευ αὐτῆς. Κ' ἐκ τῶν μεγάλων σου ἐγκωμίων διὰ τὴν κυρίαν ταύτην ἐνόμισα ὅτι κατέστη ἡ προσφιλεστάτη φίλη σου.

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρ. Αἰμιλ. Δεπόλλου.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ

(Ἀνίγνυμα πρωτότυπον)

(Συνέχεια)

Τίλος πάντων ὁ καυμένος Μίλος μου εὖρε πολὺ ἐπικίνδυνον ἀντίπαλον.

— Λοιπὸν, εἶπον, πιστεύεις ὅτι ὁ 'Αλέκος...

— Τὸν εἶδα νὰ τριγυρίζῃ ἐκεῖ.

— Καὶ τὸ κορίτσι;

— Κἄπως μὲ δείχνει ψυχρότητα κατ' αὐτάς.

— Ἀ! παραδείγματος χάριν...

— Χθὲς δὲν ἐβγήκε, μολονότι μοι τὸ εἶχεν ὑποσχεθῆ ἐπαυελιημένως. Δικαίων ἐκείθεν συνήντησα αὐτὸν τὸν μασκαρᾶ...

— Γιὰ ἔλα νὰ πάμε κατὰ καὶ...

Ἐξ ὧν μοι ἔψαλε καθ' ὁδὸν ὁ φίλος ἔκρινε μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι ἡ πρόνοια ἐγκαίρως ἐστειλε τὸν 'Αλέκον.

Πῶ! πῶ! Ἦτο φωτιὰ καὶ λυγρὰ. Θὰ κάμω,

Θὰ δειξῇ, θ' ἀντενεργήσῃ, ἐνὶ λόγῳ μοι ἀπήγγειλεν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν μελλόντων τῆς ἐνεργητικῆς καὶ τῆς μέσης φωνῆς.

— Στάσου, εἶπον αἰφνης, μοι φαίνεται ὅτι μᾶς ἀκολουθοῦν.

Ἐκεῖνος ἐστράφη αὐτομάτως.

— ... Ὁ 'Αλέκος! εἶπε μετ' ἡλλοιωμένης φωνῆς.

Ὅντως ὁ ἀντεραστὴς ἐπλησίασε συρίζων τὸ τραγοῦδι τοῦ συρμού. Ἐκεῖνος δὲ διερχόμενος πρὸ ἡμῶν προσεποιήθη ὅτι δὲν μᾶς εἶδε καὶ παρήλθε εἰρωνικῶς μειδίων καὶ στρίβων τὸ μουστάκι.

— ... Ἐχει καὶ πάγους αὐτὴ ἡ σφαῖρα! εἶπε τότε μὲ παράδοξον τόνον φωνῆς, ὅσον διὰ ν' ἀκουσθῇ ὁ Μιλτιάδης.

Ὁ 'Αλέκος ἐστράφη εὐθὺς καὶ ἐσταμάτησε σύνοφρος.

Ἡμεῖς ἰθαδίζομεν πάντοτε βραδείως.

— Τί εἶπατε, μουσιού; ἠρώτησε τραχίως ὁ φίλος μου.

— Ἀλήθεια; πρόσεχε καυμένε, διότι ξεύρεις τί σε κάμνω; παληόπαιδο!

— Τί θὰ κάμης, βρέ χαμένε!

Ἐκοκίνησεν ἐκεῖνος· ἀλλὰ κατέστειλε τὴν ὀργὴν του καὶ εἶπεν ἡρέμα.

— Εἰσαι παιδάκι καὶ σὲ λυποῦμαι. Ἐτρέπομαι νὰ μαλώσω μαζὶ σου. Καὶ ἡτοιμάσθη ν' ἀπέλθῃ. Ἀλλ' ὁ Μιλτιάδης ὅστις ἡσθάνετο ἐν ἐαυτῷ ἡράκλειον σθένος τὴν στιγμὴν ἐκείνην,

— Θὰ κάμης καλὰ νὰ λυπηθῇς τῆς πομπῆς ποῦ πασαλείβεται, εἶπε. Ζῶν!

Θ' ἀπορήτε ἴσως διότι ἐγὼ ἔμενα σιωπῶν. Ἀλλὰ τί ἄλλο ἠδυνάμην νὰ κάμω; Οἱ ἄνθρωποι μου μὲ τὸν καλῆτερον τρόπον τοῦ κόσμου ἀντήλλασσον μερικὰς ἀβρότητας... ἂ! ἐὰν ἐπιάνοντο ἀπὸ τὰ μαλλιά... ἄλλος λόγος! ἡμπορούσα νὰ παρεμβῶ. Ἐν τούτοις δὲν ἔμεινα ἐκεῖ ἀπαθὲς θεατῆς, ἀλλ' ἐγέγων ὀλοφάνερα ἐξ ὅλης καρδίας. Καί, μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν εὗρισκον νὰ κάμω τι καλῆτερον.

— Βρέ παιδάκι μου, εἶπε τότε μετὰ συρίζουσης φωνῆς, ἦν προσεπᾶθαι νὰ καταστήσῃ μαλακὴν ὁ 'Αλέκος, πῆγαινε 'στὸ καλὸ... Σήμερον δὲν ἔχω καιρόν. Μὲ περιμένουν... Ἀλλ' αὐτίον, μεθ' αὐτίον ἐπαναβλεπέμεθα, ἐὰν ἐπιθυμῇς.

Στάσου! ἂν θέλῃς μάλιστα νὰ διασκεδάσῃς ἔλα καταπόδι μου καὶ κρύψου εἰς καμμίαν γωνιά... Θ' ἀκούσῃς καὶ πράγματα!...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν. Ὁ Μιλτιάδης ἐλύσσα.

— Θὰ πάγω νὰ τοὺς κάμω ρεζίλι εἶπε.

— Ἐλα, ἄς πηγαίνωμεν τώρα, εἶπον τότε ἐγὼ σοβαρῶς, ἡ ἐκδίκησις δὲν ἀξίζει νὰ γίνεταί τυχαίως.

Ἀφῆκε νὰ τον σύρω καὶ ἀπεμακρύνθημεν ἐκείθεν.

— Θὰ τὴν κάμω νὰ με θυμᾶται αἰωνίως, τὴν πρόστυχη! εἶπε κατόπιν μικρᾶς σιωπῆς. Ἐχω περὶ τὰς εἰκοσι ἐπιστολάς τῆς. Μὰ τὴν πίστιν μου θὰ εὗρεθῶν ὅλαι εἰς καλὰς χεῖρας. Ἐννοια τῆς!

— Φρόντισε νὰ κρύψῃς μερικάς, εἶπον ἐγὼ ἐμπνευσθεῖς ἀπὸ τοὺς ἄθλους τοῦ Ροκαμβόλ.

— Τί θὰ τὰς κάμω;

— Θὰ τὰς στείλῃς ὡς γαμήλιον δῶρον εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ἀπήντησα ἐγὼ ἀποφθεγματικῶς.

— Καλὴ ἰδέα· τοιοῦτοτρόπως ἐκδικούμαι φοβερά.

Κατόπιν τῆς ὥρμιας ταύτης συνωμοσίας ἀπεχωρίσθημεν ἀγαλλόμενοι ὥστε εἶχομεν κερδήσῃ τὸ πρῶτον λαχεῖον. Ἐγὼ δὲ ἐμακάριζα καθ' ἐαυτὸν τὴν κοιλίαν τὴν βαστάσασαν τοιαύτην μεγαλοφυῖαν, οἷα ἐγὼ.

Τὴν ἐπομένην ὁ Μιλτιάδης μὲ συνήντησεν εὐθυμος.

— Τὰς ἔχω ὅλας... πλὴν τεσσάρων, τῶν μᾶλλον ἐνοχοποιητικῶν, εἶπε.

— Ἐχομεν νὰ γελᾶσμεν δά...

Ἀλλὰ δὲν ἐπροφθίσσαμεν νὰ ἀφθῶμεν περιπλέον εἰς τὴν ἡδονὴν τῆς γλυκείας σκέψεως τῆς ἐκδικήσεως.

— Αἱ! καλὸ παιδάκι, bon soir! ἠκούσαμεν αἰφνης ὀπισθεν ἡμῶν.

Ἐστράφημεν τεταραγμένοι. Ἦτο ὁ 'Αλέκος.

Σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἦτο ἀνγκαῖα ἡ παρουσία του διὰ νὰ αὐξηθῇ ἡ ἱλαρότης μας· ἐκ πρώτης ὁμῶς ὤψεως παρετήρησα ὅτι παραδόξως πως ὁ συρρομέδων τῆς δειροστοιχείας ἦτο εὐτελέστατα ἐνδεδυμένος.

— Νομίζω ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην μερικῶν ἐξηγή-

σεων και οι δύο μας, είπε λαμβάνων άφελώς τον βραχίονα του φίλου μου.

— Τί θέλεις; ήρώτησε μετ' άσθενούς φωνής ούτος και φέρων την χείρα προς τὸ θυλάκιον τῶν ἐπιστολῶν.

— Πά! εἶσαι ὠπλισμένος, ἴσως, μικρό μου;

— Χμ! ἐσκέφθην ἐγὼ καὶ ἤλθον παρὰ τὸ ἔτερον πλευρὸν τοῦ Ἀλέκου.

— Ἀκουσε! εἶπε τότε οὗτος. Πρῶτον, — διὰ νὰ τελειώνωμεν γρήγορα, — ἐννοῶ νὰ μοι φέρης δσας ἐπιστολάς ἐπῆρες ἀπὸ τὴν Blanche. Δεύτερον σὲ ἀπαγορεύω νὰ περάσῃς ἄλλοτε ἀπὸ τὸ σπίτι της...

— Γιὰ νὰ σε πῶ! ἀνέκραξε μετ' ἀγάνκητῆσεως ὁ Μιλτιάδης. Γιὰ ποῖον μὲ πῆρες;

— Τότε, ἐξηκολούθησεν ἀγρίως ὁ Ἀλέκος, θά σε ξυλοκοπήσω ἐλεεινά. Καὶ ἐκράτησεν αὐτὸν σφιγρῶς.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐνεδύθη τὰ παλῆά του ὁ κύριος!

Οἱ κινέζοι, — πιστεύω ν' ἀνεγνώσατέ που, — πράττουσιν ἀνάλογόν τι ὅταν πρόκειται νὰ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας.

Ὅταν ἡ ἕρις φθάνη εἰς τὸ σημεῖον τῆς συμπλοκῆς, οἱ πρακτικώτατοι οὗτοι ἄνθρωποι χωρὶς νὰ παύσωσι τὸν διαλογόντων ἀποδύονται ἐπιμελῶς τὰ ἐνδύματα αὐτῶν, τοποθετοῦσιν αὐτὰ ἐν ἀσφαλεῖ θέσει, μεθ' ὃ ἐπιτίπτουσι κατ' ἀλλήλων σκεπτόμενοι ὅτι τὸ μὲν δέρμα ἀναφύεται δωρεάν, ὅχι ὅμως καὶ τὰ ἐνδύματα!

— Θά σε σπάσω 'στὸ ξύλο καὶ θά σε τῆς βράχῳ κάθε 'μέρα ὅπου καὶ ἂν σε συναντῶ ἕως οὗ βαρυνθῇς.

Ἐθεώρησα τότε καθήκόν μου νὰ ἐπεμβῶ.

— Ἀκουσε, Ἀλέκο, εἶπον. Τὰ φοβερίσματα ἐρεθίζουν μᾶλλον ἢ πείθουν καὶ τὸν πλέον φοβηταίρη ἀκόμη. Ἐλκ κύτταξε τώρα νὰ συμβιβάζετε τὰ πράγματα ἀνθρωπινὰ καὶ ἄφησε αὐτοὺς τοὺς τρόπους! Ἐξ ἄλλου εἶμεθα δύο καί...

— Ἐγὼ δὲν θέλω ἄλλο τίποτε παρὰ νὰ με δώσῃ τὰς ἐπιστολάς...

— Πολὺ καλὰ. Θά το συζητήσωμεν αὐτό! Παραδέχεσαι νὰ υποχωρήσῃ ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει ὀλιγώτερα δικαιώματα; ήρώτησα πεπεισμένος ὅτι ὁ Μιλτιάδης θά ἐκέρδιζε μὲ τὴν εἰκοσάδα τῶν

ἐπιστολῶν του καὶ μὲ τὸ ἡμίλιτρον τῆς Κολώνιας χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν καὶ τὰς τρίχας...

— Ἀ! εὖγε. Παραδέχομαι.

— Πολὺ καλὰ. Ἡμεῖς ἔχομεν ἐκτὸς μικρῶν τινῶν ἐνθυμημάτων καὶ κάμμιχά εἰκοσαριά ἐπιστολῶν.

Καὶ ἐπερίμενα νὰ ἴδω τὸν ἀντίπαλον καμπτόμενον ὑπὸ τῆς ἀπορίας. Ἀλλ' ἡχηρὸς γέλως ἀπῆντησεν εἰς τοὺς λόγους μου.

— Πά! αἶ, λοιπὸν θέλτε νὰ σὰς δεῖξω ἐγὼ σαράντα; ἂν ἐπιθυμῆτε περισσοτέρως...

— Μά... τί; τότε... πῶς; ἐψέλλισα ἐγὼ.

— Ἐννόησα, εἶπεν ἐκεῖνος ἀπαντῶν εἰς τὴν σκέψιν μου, θέλεις νὰ μάθῃς εἰς πόσον χρόνον; αἶ! μὴ τὰ φιλωρωτῇς... Ἐγὼ τὴν γνωρίζω τρία ἔτη τώρα.

— Αἶ, μά! Εἰπέ λοιπὸν ὅτι εἶναι μία ἐλεεινὴ!

— Ὑπόθεσέ την ὅτι θέλεις, ἀπῆντησε μετὰ παραπόνου ἐκεῖνος. Εἶχομεν δυσχερεστηθῇ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ... Ἀλλὰ τῶρα μετενόησε πλέον... Ἀς τελειώνωμεν ὅμως! εἶπεν ὑψὼν αἶφνης τὴν φωνήν. Θά δώσῃτε τὰς ἐπιστολάς ἢ ὄχι;

— Ὅχι, ἐπέμεναν ὁ Μιλτιάδης ἀποσπασθεὶς ἀπ' αὐτοῦ.

— Θά τὸ μετανόησῃς καὶ σὺ καὶ ὁ ἄλλος, εἶπεν ἀπερχόμενος βιαίως ὁ Ἀλέκος. Θά σὰς δεῖξω ἐγὼ, πάλιν ἄνθρωποι!

— Ἀ! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται πλέον, ἐσκέφθην τότε ἐγὼ. Νάμᾳ; ὑβρίζῃ τοιοῦτοτρόπως, ἡμᾶς, ὅσο, εἰς ἄθλιος ἐκεῖ! Καὶ ἠθέλησα ν' ὀρμήσω κατ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ μία σκέψις, μία Ροκκαμβολικὴ καὶ πάλιν ἐμπνευσὶς μὲ ἀνεχαίτισε...

— Μίλτο, εἶπα· βγάλε τὰς ἐπιστολάς νὰ τὰς δώσωμεν.

— Εἶσαι τρελλὸς ἢ σὲ ἀπεμώρανεν ἡ δειλία! μοι εἶπε περιφρονητικῶς ὁ φίλος μου.

— Βγάλε τὰς γρήγορα καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν ἔχομεν νὰ γελασώμεν. Χωρὶς δὲ νὰ χάνω καιρὸν ἐκάλεσα τὸν Ἀλέκον.

— Ἀλέκο! Ἀλέκο!

— Τί θέλεις;

— Ἐλα· πάρε τὰ γράμματα.

Ὁ Μιλτιάδης μὲ ὑπήκουσε μηχανικῶς. Παρίδωκε τὰς ἐπιστολάς χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ἀλέκος γελῶν. Τώρα εἶμεθα πρῶτοι φίλοι. Καὶ ἀπῆλθε καγχάζων.

— Δὲν μὲ δίδεις νὰ καταλάβω τί ἔκαμες τώρα; ήρώτησε τότε ὁ Μιλτιάδης. Ἰδέ τον, μᾶς γελᾷ!

— Ἀφῆσέ τον. Γελᾷ καλῆτερον ὅστις γελᾷ τελευταίος.

— Μά τί σε κάπνισε;

— Πήγαине καὶ περίμενέ με παρὰ τὸν κῆπον τῆς Blanche, ἔχω τὸ σχέδιόν μου.

Καὶ ἔδραμον εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀφίνων τὸν Μιλτιάδην κεχηνότα ἐν μέσῃ ὁδῷ.

— Ἡ ὥρα εἶναι ἀκόμη πέντε, ἐσκεπτόμην ταχύνων ὁλονέν τὸ βῆμα. Εἶμεθα εἰς τὰ μέσα τοῦ Ἰουνίου· ἄρα ἔχομεν ἀκόμη εἰς τὴν διάθεσίν μας μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν διὰ νὰ λάβωμεν μερικὰς στιγμιαιὰς φωτογραφίας... Ταῦτα δὲ διαλογιζόμενος ἔφθασα πρὸ τῆς οἰκίας μου. Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον κρατῶν τὴν detective μου ἐφωδιασμένην μὲ ἐξ πλάκας.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Δὲν ἔχω καιρὸν. Νεαρὰ συνεργάτις τῆς ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος «Κόσμος», ἡ μίς Καίτη Κάρου, ἔλαβεν ἐσχάτως συνέντευξιν δημοσιογραφικὴν μετὰ τοῦ κ. Σβέμπ, ὅστις θεωρεῖται ὡς ὁ ὑπάλληλος ὁ λαμβάνων τὸν μέγιστον μισθὸν ἐπὶ γῆς. Εἶναι διευθυντὴς χυτηρίου χάλυβος τῶν κ. κ. Βάρνεζ Μόργαν καὶ μισθοδοτεῖται 1000000 δολαρίων, κατ' ἔτος. Ἀλλ' ἂν ὁ κ. Σβέμπ εἶναι ὁ ὑπάλληλος ὁ ἄριστα πάντων μισθοδοτούμενος εἶναι ἀφ' ἑτέρου καὶ ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλων ἀπησχολημένος. Οὕτω μόλις στιγμὰς τινὰς συνεντεύξας παρεχώρησεν εἰς τὴν δα Κάρου.

— Πόσον ἡλικίαν ἔχετε; ήρώτησεν ἡ συτάκτις τοῦ «Κόσμου».

— Τριάντα ὀκτὼ ἐτῶν.

— Ποῦ ἐγεν...

— Ἐγενήθην εἰς Κλαίαρ Κάουντι, Πενσυλβανίαν.

— Ποῦ ἐσπουδ...

— Εἰς Βλαίαρ Κάουντι.

— Εἰς πόσον ἡλικίαν ἐξήλθετε τῆς σγ...

— Δεκαοκτὼ ἐτῶν.

— Ποία ἤτο ἡ κλίσις σας τότε;

— Νὰ γείνω μηχανικός.

— Ποῦ ἐργάσθητε τὸ πρ...

— Ὑπῆρξα ὑπάλληλος παντοπωλείου.

— Ἦτο δύσκολον;

— Ναί. Ἐμείνα ἐξ ἐδομᾶδας.

— Ἐμελετᾶτε τότε τὴν μηχανικὴν;

— Ναί, εἰς τὰ γειτονικά ἐργαστάσια. Δὲν ἔχανα τὸν καιρὸν μου.

— Καὶ πῶς εἰσῆλθετε εἰς ἐργαστήριον χάλυβος;

— Κατὰ τύχην. Ἐγνώρισα ἕνα μηχανικόν, ὅστις μὲ υἱοθέτησε, μ' ἐδωθήθη νὰ προδεύσω καὶ μοι εἶρε θέσιν.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ἐγνώρισα τὸν κ. Κάρνεζ. Ἰδρύταμεν ἐργαστάσιον εἰς Χόμστηδ. Εἰργάσθην, ἠγωνίσθην, ἐπέτυχα. Εἶμαι σήμερον πρόεδρος τῆς εταιρίας Κάρνεζ.

— Τὸ ἔργον τοῦτο συμφωνεῖ μὲ τὴ φυσικὴν σας τάλαντον;

— Τάλαντον δὲν ἔχω. Εἰργάστην μόνον καὶ ἐργάζομαι ὑπερμέτρως.

— Ποῖον εἶναι τὸ μυστικόν τῆς ἐπιτυχίας σας;

— Ἐργασία, ἐργασία, ἐργασία.

— Ἀγαπᾶτε τὴν ἐξοχὴν;

Δὲν ἔχω καιρὸν, δεσποinie.

— Τὸ θέατρον;

— Δὲν ἔχω καιρὸν, δὲν ἔχω καιρὸν.

— Τὴν ἱππασίαν;

— Ἀ! δι' ὄνμα Θεοῦ, δεσποinie; δὲν ἔχω καιρὸν.

Καὶ ἄνευ ἑτέρου ὁ λακωνικὸς κύριος ἀφίνει τὴν δεσποινίδα καὶ τρέχει ν' ἀναπληρώσῃ τὸν καιρὸν, ὃν ἔχασεν εἰς τὴν ματαίαν αὐτὴν φλυαρίαν.

* *

Παράδοξοι προῖκες. Ὁ διευθυντὴς ρωπικῆς τινος ἐφημερίδος εὐρυτάτης διαδόσεως ἐραντάσθη πρῶτότυπον τρόπον πρηνίσεως διὰ τὴν θυγατέρα του. Τῇ ἀφίνει εἰς ἀτομικὴν κάρπωσιν μίαν στήλην εἰδησιογραφικὴν ἐκ τῆς ἐφημερίδος του, ἥτις στήλη ἀποφέρει κατ' ἔτος 70000 φρ. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἡ πρωτοφανὴς αὕτη προλὶξ δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητος.

Ἄλλος πατήρ, ὕψιματοπώλης αὐτό; ἐσυναξεν ὡς προῖκα διὰ τὴν θυγατέρα του 2500 φρ. εἰς ἐκποστὰ τοῦ φράγκου, ἅτινα ἐλάμβανε παρὰ τῶν πελατῶν του. Τὰ ἐνεχείρισε δὲ εἰς τὸν γαμβρὸν εἰς τὴν μορφήν τὰ ἔλαβε.

* *

Ἡ μακροβιότης τῶν ἰχθύων. Ὑπάρχουσιν ἰχθύες ζῶντες ὑπὲρ τα 600 ἔτη. Βεβαιοῦσιν ὅτι ὁ κοινὸς κυπρίνος ζῇ περὶ τοὺς 5 αἰῶνας, ὃ δὲ σφῆς διδάκτωρ Snelso βεβαιοῖ ὅτι εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν ἰχθυοτροφεῖον τῆς Ρωσίας πολλοὶ κυπρίνοι ἔχουσιν ἡλικίαν 600 ἐτῶν. Ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Mannheim διατηρεῖται ὁ σκελετὸς ἀνθρώπου ἀλιευθέντος ἐν Kaiserlautern τὸ 1497. Ἐχει μῆκος 6 μέτρων, ἔφερε δὲ ἐντὸς τῶν βραγχείων του δακτύλιον μετὰ τῆς ἀκολουθούσης ἐλληνικῆς ἐπιγραφῆς: «Εἶμαι ὁ πρῶτος ἐδῶ τεθεὶς ἰχθύς ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου Φρειδερίκου τοῦ Β' τῇ 5ῃ ὁκτωβρίου

1230». «Όθεν δ' ἀνέκας οὗτος ὅτε συνελήφθη εἶχαν ἡλικίαν 267 ἐτῶν.

* *

Ἰπὲρ τῶν κυνῶν. Ἀπεδείχθη ὅτι, ὡς οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ οἱ κύνες ἐμβολιαζόμενοι διὰ τοῦ ἀντιλυσσιτικῦ ὀρεοῦ ἀποβαίνουσιν ἀπρόσβλητοι ὑπὸ τῆς λύσσης.

* *

Περιπλανώμενον ἄγαλμα. Δὲν ἦτο μόνον ζῶν ἀνθρώπος ὁ Ἑρρίκος Χάινε, ὁ μέγας ἀειδὴς τῆς μελαγχολίας. Νέος ἐδοκίμασεν ὁδὸς τὰς φάσεις τῆς εὐγενείας ἀλλὰ καὶ θυμολόγου θλίψεως, ἥτις χαρακτηρίζει καὶ ἐμπνέει τοὺς ποιητάς. Πρεσβύτης; ὑπέστη τὸ μαρτύριον τῶν φυσικῶν δυνάμεων παθῶν παραλυσίαν, ἥς ἐνεκὰ δὲν ἠδύνατο οὐδὲ νὰ μετακινήσῃ τῆς κλίνης. Ἦδη νεκρός; . . . ἀποδιώκεται πανταχόθεν ὡς ἄλλος περιπλανώμενος ἰσχυρὸς καταδικάμενος ἀνηλεῶς ὑπὸ τοῦ ἀντιστημιτισμοῦ. Ὁ ἀνδριὰς τοῦ ἑβραίου, ὡς γνωστόν, ἀνδρὸς ὑπέστη ἀληθῆ δούσσειαν. Παραγγελλοῦν τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς ρωμαντικῆς αὐτοκρατορίας Ἐλισάβετ, ἥτις ἐξόχως τὸν ἱγάπα, διὰ τὸ ἐν Κερκύρῃ Ἀχιλλεῖον, ἐξεβλήθη ἔπειτα ἐκεῖθεν καὶ ἐστάλη εἰς Αὐστρίαν. Ἀλλ' ἡ γῆ αὕτη ὑπῆρξεν ἄξενος διὰ τὸ δυστυχὲς περιπλανώμενον ἄγαλμα, ὅπερ διωχθὲν ἐκεῖθεν, ἀπεστάλη εἰς Γερμανίαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τῷ ἠρνήθησαν τὴν φιλοξενίαν ἀποστελάντες αὐτὸ εἰς Ἀμερικὴν, ὅθεν πάλιν ἀπεστάλη εἰς Γαλλίαν. Ἐκεῖ εὐρέθησαν εὐγενεῖς τινες λάτρεις τῆς μουσῆς, οἵτινες ἀπέθεσαν αὐτὸ εὐλαδῶς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ποιητοῦ. Ἀλλ' ἦδη ἡ Γερμανία καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ δυστυχοῦς προγράφει, τὸ δὲ δημαρχιακὸν συμβούλιον τῆς Βιέννης, ἀντὶ τὴν ἀντιστημιτικὴν μερίδα, ἀπερῶσσε νὰ μετονομάσῃ τὴν φέρουσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὁδόν. Ἡ βέναιος αὕτη καὶ φαντατικὴ πρὸς τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ τὴν τέχνην περιρρόνησι; καὶ ὕβρις τῆς παπολιτισμένης Εὐρώπης εἶναι ἐκ τῶν γυδιαστικῶν ἐκείνων τοῦ ἀνθρώπου βίου, ὃς δὲ δεικνυμένως μεγαλοφυῆς συνέθετε νὰ θεωρῇ μὴ τὴν γνωστὴν γλυκύτητα φιλοσοφικὴν εἰρωνείαν του.

* *

Μεγάλοι συγγραφεῖς. Οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς τῆς Ἱταλίας ὑπῆρξαν ἄλλοτε πλουσιώτεροι εἰς χρῆμα ἢ εἰς χρήματα. Ὁ Δάντης διέβη τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς ζωῆς του ἐνδεῆς καὶ ἐξόριστος. Ὁ μέγας Τάσος, ἑκπτωτος αὐλικός, ἀπέδωκε τὴν ὑπὸ τὴν πνοὴν εἰς σκοτεινὴν κρησφύγετον. Ὁ Σίλλιος Πέλικος ὑπέστη μυρίας περιπετείας, ὃ δὲ δυστυχὴς Λεοπάρδης, ὁ βάρδος οὗτος τῆς δδύνης, ὑπῆρξεν ἐν τῶν δυστυχιστέρων θυμάτων τῆς ἀπηνουῦς εὐμενείας. Ἀλλ', ὡς σημειοῖ τῆς Ἱταλίας συγγραφεῖς, πολὺ εὐτυχέστεροι τῶν ἐνδεῶν τούτων προγόνων των, εἶναι ἀπεναντίας πλούσιοι, κατέχοντες μεγαλοπρεπεῖς εὐκίας καὶ γαίαις καὶ πύργους, οἵτινες δὲν εἶναι ἐκτισμένοι ἐν Ἰσπανίᾳ.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Δοιπὸν μοι ἐγγυᾶσθε ὅτι τὸ μυστήριον αὐτὸ δὲν εἶναι ἀνίθικον; ἔμπορὸν νὰ τὸ διαβάσω;

— Μάλιστα, δεσπινίς, μὲ κλειστὰ μᾶτις ἔμπορεῖτε νὰ τὸ διαβάσετε.

— Ὁ φίλος σου εἶναι πολὺ ὠχρὸς, πολὺ τεθλιμμένος...

— Ναί, ξεύρεις; ἐζήτησε τὴν χεῖρα μίτς ὥρας δεσποινίδος πρὸ πολλοῦ. . .

— Καὶ τῷ τὴν ἠρνήθησαν;

— Ὁχι, τὴν ἐνυμφεύθη ὁ δυστυχὴς! . . .

Ἐκεῖνη.

— Ἰπέρχουν στεγνὰ, καθ' ὃς ἐπιθυμοῦν νὰ εἶμαι κύριος.

Ἐκεῖνος.

— Παραδείγματος χάριν πότε, φιλάττη μου;

— Ὁχι ἡμῖν τόσο εὐτυχὴς, διερχόμενος καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὰ συμφορετὰ μὲ τὴν γυναῖκά μου, νὰ τῆς κάμνω δῶρον ἕνα ὥρατο καπέλλο ὅσον αὐτὸ ποῦ βλέπω ἐκεῖ ἐστὶν βιτρίνα! . . .

— Ἡ γυναῖκά μου εἶναι τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς προνοίας. Ὁ υἱός μας εἶναι ἀκόμη 83 μηνῶν καὶ ἀπὸ τώρα ἀνησυχῇ μήπως νυμφευθῇ καμμιὰ κόρη ποῦ δὲν τῆς ἀρέσει γιὰ νύμφη.

Δεσποινίς συνοδευμένη ὑπὸ τῆς τετρακόμου γαίας μάμης τῆς.

— Γιὰ πόσο τὸ πωλεῖτε αὐτὸ τὸ βραχιόλι κ. Β;

— Γιὰ ἕνα φιλάκι, κοπέλλα μου.

— Πολὺ καλὰ. Ὁχι σὲ πληρώτῃ ἡ γιαγιά μου.

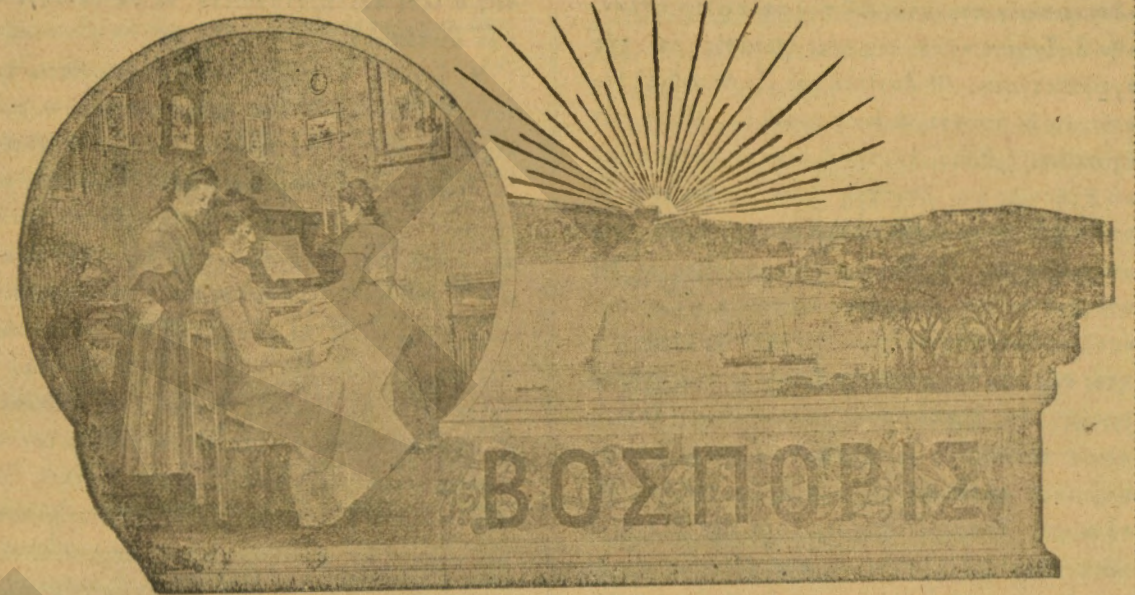
— Ἀ, δεσπινίς! Ὅποια μηχανὴ φύψις! Ἰδέτε τὸν ἀργυρὸν αὐτὸν ρύακ, τοὺς χρυσοὺς βόρυς τοῦ κλήματος, τὰς ἀδαμαντίνες σταγόνες τῆς δρόσου, κρεμαμένους εἰς τὰ σμαράγδινα φύλλα τῶν δένδρων! . . . Ἰδέτε τὴν σκηνήν οὐρανόν, τοὺς μαργαρίτας τῆς κρήνης. . .

— Ποῦς λυγισμός! . . . πόσον ὥρατα ὁμιλεῖτε, κύριε! εἴθε ποιητὴς;

— Ὁχι, δεσπινίς, εἶμαι κωμηματοπώλης.

Διδασκάλισσα Ἑλληνὶς ἡγγυημένης ἐκπαιδεύσεως διδάσκουσα κατὰ βῆθος τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσιν καὶ τὰς ξένας γλώσσας, ζητεῖ παραδόσεις παρ' οἰκογενείας. Πληροφορίαι παρὲχονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Βοσπορίδος».

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου, Κουρσοῦ-Λὰν ἀρ. 3

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁν παύσομαι τὰς Λάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμινύς,
ἡδίσταν συζυγίαν»
Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ 673—8.

Η ΚΕΤ' ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ Α. Α. Μ. ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ
ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ

Ἡ ἡμέρα αὕτη, ἡμέρα πομπῆς καὶ πανηγύρεως δι' ἅπαν τὸ εὐρὺ κράτος τῆς Α. Μ. τοῦ ἐνδόξου ἡμῶν Αὐθέντου ΣΟΥΛΤΑΝ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ συγκινεῖ βαθέως τὰς καρδίας ἀπάντων τῶν πολυπληθῶν ὑπηκόων του. Μονάρχης τόσῳ μεγάλῳ καὶ ἀγαθῷ, τοσοῦτῳ ἐνθέρμῳ ὑποστηρίζων τὴν προόδον εἰς πάντα κλάδον τέχνης ἢ ἐπιστήμης ἀνὰ τὸ ἀχανὲς

Αὐτοῦ κράτος, πρὸς δὲ καὶ τοσοῦτῳ εὐνοῶν καὶ προστάτεῦν τὰς Μούσας ἐν αὐτῷ δικαίως ἀποκαλεῖται πατήρ καὶ προστάτης αὐτοῦ καὶ δικαίως βασιλεύει εἰς ἀπάσας τῶν ὑπηκόων Αὐτοῦ τὰς καρδίας, ὧν ἐκάστη εἶναι δι' Αὐτὸν καὶ εἰς Θρόνον ἐγγνωμοσύνης καὶ στοργῆς. Εἴθε τὸν πατρικὸν τοῦτον καὶ ἀγαθὸν τοσοῦτων λαῶν Μονάρχην, τὸν μεγαλόψυχον καὶ μεγαλῶνυμον τοῦτον προστάτην γραμμάτων, ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, ὅστις συμπληροῖ σήμερον εἰκοδιεξαετίαν ὅλην εὐκλεοῦς βασιλείας, εἴθε ἐπὶ ἔτη μυρία νὰ συντηρῇ ὑγιὰ καὶ εὐδαιμόνα εἰς τὸν εὐκλεῖ τῶν Ὁσμανιδῶν Θρόνον, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς προόδου καὶ εὐνemerίας τῶν πιστῶν Αὐτοῦ λαῶν.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΕΞ. Β. ΕΤΑΓΓΕΛΙΑΙΟΥ

Ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν σας, φίλη δεσπινίς, ἀρχίζω διὰ τῶν ἰδίων σας λέξεων. Ἀπὸ μακροῦ, κυρία μου, (λέγετε), ἐν ἐνδομύχῳ

»δυσχερειαίχ πρκαλουθῶ τὴν παρὰ φύσιν πάλην,
»τὴν διεξάγετε κατὰ τῆς νέας γυναικὸς καὶ τῆς
»χειραφετήσεως. Ἡ δουλικὴ καὶ ἐξουθενωτικὴ θέ-
»σις, εἰς τὴν ἀφίνετε νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι θέλετε τὴν
»γυναικῆ, ἢ θέσις, τὴν τῆς ὥρισαν οἱ πατέρες μας
»ἢ στάσιμος καὶ ὁπισθοδρομικὴ, ὁμοιάζει πρὸς
»τὸ παρὰ φύσιν πάθος τοῦ γεννήτορος τοῦ ἐξα-
»ναγκάζοντος τὸ ἴδιον τέκνον νὰ μείνῃ ἐν τῷ
»σκότει ἰσοβίως, ἐν ᾧ πέραν διαγελᾷ ὁ ὀρίζων φω-
»τολουσμένος. Θέλετε διὰ τοῦ ἐμπροσθεν κηρύγμα-
»τος σας τὸν ὁμαχοδέτην δι' ὅλους τοὺς ὀφθαλ-
»μούς, τὴν ἡλεκτήν δι' ὅλους τοὺς δακτύ-
»λους, τὸν κλοιὸν δι' ὅλους τοὺς πόδας μὴ με-
»ριμνῶσαι ποσὶς διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου,
»διὰ τὴν ἀπαρξέαστον ἱερότητα τῆς θελήσεως
»διὰ τὴν (!!! ;;;) πνευματικὴν ἐξέλιξιν τῆς ὁ-
»μοφύλου σας. Πλὴν δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ὑπάρχουσι σή-
»μερον ἀρκούντως νευρώδεις καὶ δραστήριοι δακτυ-
»λοι ὅπως *χειρὶσθῶσιν ἐξίσου τὴν ἡλεκτήν καὶ*
»τὸν κάλαμον, τὴν σμίλιν ἢ τὸν χρωστήρα».

Παρατρέχω καὶ φθάνω ἀλλαχοῦ.

«Θέλετε μέιν γυναικῆ πλκίου δόγματος πᾶν-
»τοτε ἐρυθριῶσαν καὶ σκανδαλιζομένην εἰς τὸ
»παρκαμικρὸν καὶ ἐν ὧρίμῳ ἐτι ἡλικίᾳ, τὴν θέ-
»λετε ἄνευ ἐξάρσεως καὶ τετριμμένην, καὶ ἥς ἡ
»παίδευσις νὰ μὴ τῇ ἐπιτρέπῃ νὰ διακρίνῃ τὰς
»πέδας. Νὰ μὴ ἐξέρχεται διὰ σοβαρὰ ἐνᾷ ἐξέρ-
»χεται sans-façons διὰ νὰ φλετρᾷ τρέχουσα
»αὐτὴ κατόπιν τῶν ἀνδρῶν ὡς συμβαίνει εἰς ὅλα
»τὰ μεγάλα κέντρα.—"Ὅλη ἡ ἐνεργητικότης τοῦ
»νευρικοῦ ὑποκειμένου της ν' ἀπορροφᾷται ὑπ'
»ἐνὸς μόνον σκοποῦ· ἰὰ σκοτώσῃ τὴν ἀντίαν της
»διὰ τοῦ ἀνδρός, ν' ἀρέσῃ εἰς τὸν ἀνδρα, ἰὰ πα-
»ρηγεύσῃ τὸν ἀνδρα. Ἰδοὺ πῶς εἶναι ἡ καθ' ὅ-
»μᾶς γυνὴ καὶ κόρη καὶ πῶς στέργετε νὰ τὴν
»βλέπετε».

Εἰς ὅλα τὰ ἄνωθι σημεῖα τῆς ἀνοικτῆς ὑμῶν
ἐπιστολῆς, φίλη δεσποινίς, ὡς καὶ εἰς ὅλους τοὺς
ἀπὸ τούτων ἐξαρτωμένους μερικωτέρους κατ' ἐμοῦ
ἰσχυρισμούς θὰ ἦτο ἀρκούσα ἀπάντησις ἀπλῆ τις
μόνον παραπομπὴ εἰς ὅλα τὰ ἄχρις ὥρας γρα-
φέντα περὶ γυναικὸς ἄρθρα μου, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰ
δύο τελευταῖα, ἅτινα μεγαλοφῶνως διαμαρτύρον-
ται, διαρρήδην διατυπώντα τὴν γυναικῆ ὅποιαν
ἐγὼ τὴν θέλω πάντῃ διάφορον τῆς γυναικὸς, ἢ ν

σεῖς θέλετε καὶ πρόσπαθεῖτε νὰ με πείσητε ὅτι
τὴν διετύπωσα.

Μὲ ψέγετε, δεσποινίς, ἐπὶ ἀκταλογίστῳ θρα-
σύτητι, διότι μόνῃ ἐγὼ ἀντιστρατευομένη κατὰ
λεγεῶνος ὅλης ἀντιφρονούντων, τολμῶ ν' ἀντιτά-
ξω ἄριστον καὶ παρὰ φύσιν πάλιν κατὰ τῆς νέας
γυναικὸς. Φρονῶ ὅτι παρὰ φύσιν δὲν εἶναι ἡ πάλιν
μου κατὰ τῆς νέας γυναικὸς, οἶκν τὴν διατυ-
ποῦτε, τὸν καντῖον μάλιστα, ἢ νῆα γυνή σας εἶναι
παρὰ φύσιν γυνή. Ἡ κάλλιον εἶπεν, πάλιν κατὰ
τῆς νέας γυναικὸς δὲν διεξάγω, ἀλλὰ τὴν νέαν γυ-
ναῖκα θέλω μὴ ἀποκηρύττουσαν καθ' ὅλοκληρίαν
τὴν πλκίαν· ἀλλ' ἐνοῦσα εἰς ἐν τὴν ἀρετὴν τῆς
πρώτης μετὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς δευτέρας, δια-
πλάττω ἴδιον τύπον νέας γυναικὸς, τύπον κλασικῶν
καὶ αἰώνιων, ὅστις καὶ κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰ-
ῶνας διέπρεψε καὶ διέλαμψε καὶ κατὰ τοὺς αἰῶνας
τοὺς μέλλοντας προώριετ' ἐσχαὶ ἀποκρυστχλοῦ-
μενος νὰ διαλάμψῃ. Τὸ δὲ πρὸς τοῦτο ὁ ἄριστος αἰ-
σθάνομαι ὅτι θὰ εἶχον καὶ ἂν αἱ λεγεῶνες ὑμῶν
τῶν ἀντιφρονούντων ἦσαν ἐτι πολυκριθμότεραι.

Μυριάκις μέχρι τοῦδε, δεσποινίς, ἀπεκήρυξα
διὰ τῶν ἄρθρων μου τὴν χειραφετήσιν, ἣν ὑμεῖς
μὲν καὶ οἱ μεθ' ὑμῶν ὀνυμάζετε *Μεγάλην Ἰ-*
δέαν καὶ *φωτολουσμένην ὀρίζοντα* καὶ *ἐλευθε-*
ρίαν τοῦ ἀτόμου καὶ εὐρὺ στάδιον δράσεως καὶ
ζωογόνοῦ αὐλακα τοῦ μέλλοντος, καὶ πνευματι-
κὴν ἐξέλιξιν τῆς γυναικὸς ἄνευ ὅμως χαρκατη-
ρισμοῦ. Χωρὶς δηλαδὴ νὰ ἐρίσῃτε ποτε ποῦ εἰς τὰ
πρακτικὰ δημόσια ἐπαγγέλματα, ποῦ εἰς τὴν τή-
ρησιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων ἐμπορικοῦ οἴκου
ἢ εἰς τὴν πώλησιν ὑφασμάτων, ποῦ εἰς τὴν ὑπη-
ρεσίαν τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγραφείων καὶ
σιδηροδρόμων, εἰς τὰ ὅποια μόνον ἀνδρὶκὸν φλέγ-
μα καὶ λογιστικὴ ἀκρίβεια καὶ τυπικὴ προσή-
λωσις τοῦ νοῦ ἀπαιτοῦνται, ποῦ εἰς ὅλα ταῦτα
τὰ ἔργα εὐρίσκετε τὸ μέγα ἐκεῖνο διανοητικὸν ὕ-
ψος ἢ τὴν εὐρείαν καὶ ἀκτινοβόλον δράσιν, ἣν ἔρ-
χεσθε μὲ ἐπιθετικὸν ὕψος νὰ διεκδικήσητε διὰ τὴν
γυναικῆ τοῦ μέλλοντος.

Ποῦ δὲ ἀπ' ἐτέρου ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, ἐν τῇ
ἱατρικῇ λ. χ., τῇ νομικῇ κ.λ.π., αἵτινες μόναι
ἐκ τῶν ἐπαγγελμάτων, ὑπὲρ ὧν κόπτεσθε, ἐνέ-
χουσι μοῖραν πνευματικῆς ἐξελίξεως, εἰδετε τὴν
γυναικῆ ἀναδεικνυομένην ἀνωτέραν τοῦ ἀνδρός

καὶ διαχαράσσουσιν φωτεινὴν δρᾶσιν καὶ εὐερ-
γετοῦσαν δι' αὐτῶν τὴν ἀνθρωπότητα· ἐνᾷ ὅλοι
γνωρίζομεν, ὡς οἱ ἰδόντες ἀνομολογοῦσιν, ὅτι συ-
νήθως μὲν κυλῖται πολὺ κάτω τοῦ ἀνδρός λαμ-
βάνουσα κηλοὺς βαθμοὺς ἢ χάριν τῆς καλλονῆς
τῆς ἢ ἐξ ἐπιεικειᾶς πρὸς τὸ φύλον της, στανίως
δὲ κατορθοῦσα ὅχι νὰ ὑπερβῇ, ἀλλὰ νὰ ἰσοφα-
ρίσῃ πρὸς τοὺς ἀνδρας· καὶ δὴ πρὸς τοὺς κοινούς
καὶ συνήθεις ἐξ αὐτῶν, οὐδέποτε δὲ πρὸς τοὺς δι-
απρέποντας καὶ ἐξέχοντας ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Διότι,
φίλη δεσποινίς, μὴ λησμονῶμεν ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ
τῇ φιλολογίᾳ, ἥτις ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι
στάδιον κοινὸν εἰς τὰ δύο φύλα, ἐγένετο μὲν Σαπ-
φῶ ἢ γυνή, ἀλλ' οἱ πατέρες νόες, ὁ Ὁμηρος, ὁ
Σωκράτης, ὁ Δημοσθένης, ὁ Σοφοκλῆς, δὲν ἔφερον
κράσπεδα.

Παρεκτὸς ὅμως τούτου, καὶ ὑποτιθεμένου αἰ-
φνης ὅτι ἡ γυνὴ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ ἂν οὐχὶ
ἐξόχως, τοῦλάχιστον ὅμως ἐπιτυχῶς τὴν ἱατρικὴν
ἢ τὴν νομικὴν, δύναμιν νὰ σας ἀποδείξῃ ἐν πεποι-
θήσει ὅτι διὰ τούτων ἀναγκάτως θὰ παύσῃ πλέον
οὐσα γυνή. Διότι δι' αὐτῶν οὐχὶ μόνον ἐκ τοῦ
οἴκου καθ' ὅλοκληρίαν ἀφαιρεῖται, ἀλλὰ καὶ οὔτε
αἰδῶς εὐτε καρδία τῇ μένει· πράγματα, τὰ ὅ-
ποια τὸ μὲν ὑμέτερον σύστημα πρὸς οὐδὲν λογί-
ζεται· ἡμεῖς ὅμως οἱ μικρόνοες καὶ περιορισμέ-
νοι καὶ παχυλοὶ οἰκοκυραῖοι (καθ' ὅμᾶς,) οἵτινες
τασσόμεθα ὁπαδοὶ τοῦ οἴκου, τῶν αἰσθημάτων,
τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ ιδεώδους, θεωροῦμεν ὡς τὰ
ὑψίστα καὶ κεντρικὰ σημεῖα τῆς γυναικείας τελει-
ότητος καὶ ἀρετῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς ἀν-
θρωπότητος ὅλης.

Λέγετε ὅτι ἡ ἱατρὸς γυνὴ οὐδὲν τὸ σκανδα-
λῶδες ἐνέχει, κατ' ἀρχὴν μὲν διότι οὐδόλως εἶναι
ἐγκλημα ἢ δολοφονία τῆς γυναικείας αἰδοῦς διὰ
τῆς ἀνατομικῆς μαχαίρας, τέλος δὲ καὶ διότι,
ἐγκλημα ἢ μὴ, ἱεροσυτικῶς ἐξαγιάζεται ὑπὸ τοῦ
σκοποῦ· καθ' ὅτι ἡ γυνὴ πράττει τοῦτο ὑπὲρ
τῆς ἀνθρωπότητος.

Μεθ' ὅλον τὸν σεβασμὸν, ὃν τρέφετε σεῖς πρὸς
τὴν ψαλιδισμένην κόμην καὶ τὸ πιλίδιον τῶν ὀξυ-
μῶρων τούτων κυριῶν, ἀντιλέγω καὶ ἰσχυρίζομαι
ὅτι ἡ γυνὴ ἱατρὸς δὲν θυσιάζει τὴν αἰδῶ της ὑπὲρ
τῆς ἀνθρωπότητος ἀλλ' ἀπλούστατα ὑπὲρ τοῦ
χρήματος. Κόρη δὲ ἀπαρνούμενη τὴν παρθενικὴν

αἰδῶ, γυνὴ παλοῦσα τὸ ἐρύθημά της ἀντὶ τοῦ
χρήματος δὲν δύνασθε βεβαίως ν' ἀρνηθῇτε ὅτι
εἶναι τερατῶδες φαινόμενον καὶ πασιφανὲς σκάν-
δαλον ἐν τῇ κοινῇ.

Διότι δὲν πιστεύω, δὲν θέλω νὰ πιστεύσω, ὅτι
ὑμεῖς, Ἕλληνες καὶ ἀπόγονοι ἑλληνίδων, ζητεῖτε νὰ
καταλήξητε εἰς ἀρχὰς δολοφόνους, ἀρχὰς ἀς ἀπο-
τελεῖ ἡ ἑλλειψὶς πάσης ἠθικῆς ἀρχῆς, καὶ ἄς δια-
τυποῦσι γνωσταῖς τινες σοσιαλιστικαὶ ἐν Εὐρώπῃ χει-
ριζόμεναι τὸν δημοσιογραφικὸν κάλκαμον πρὸς φε-
νακισμὸν καὶ ἀργυρολογίαν. Αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ εἶναι
ἡ κοινωνιστικὴ ἐξίσωσις τῶν δύο φύλων διὰ τῆς
κατεδαφίσεως τοῦ ἠθικοῦ καθεστῶτος, τῆς κα-
ταργήσεως παντὸς ἠθικοῦ νόμου καὶ δεσμοῦ καὶ
τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ὕλισμου, ὅστις θέλει τὰν
ἀνθρώπον διεπόμενον μόνον ὑπὸ τῶν ὕλικων ὀρ-
μαιφύτων του. Οὐδένα δὲ παραδέχονται ἠθικὸν
κίνδυνον διὰ τὴν γυναικῆ διὰ μόνον τὸν λόγον
ὅτι καὶ οὐδένα ἐπίσης παραδέχονται ἠθικὸν δεσ-
μὸν ἢ θεσμόν, οὐδένα πρὸς ἐαυτὸν ἢ τοὺς ἄλλους
ἢ τὴν ιδεάν τῆς τιμῆς σεβασμὸν, οὐδεμίαν ἐπο-
μένως αἰδῶ ἥτις εἶναι ἡ ἐκδήλωσις αὐτοῦ, καὶ
οὐδεμίαν, τέλος, ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀλληλεγ-
γύην. Ἀλλ' ἡ ὑπὸ τῶν κοινωνιστριῶν τούτων
περιφρόνησις τοῦ ἠθικοῦ κινδύνου δὲν σημαίνει
ὅτι πραγματικῶς δὲν ὑφίσταται διὰ τὴν γυναικῆ
ἐν τῇ χειραφετήσει ὁ κίνδυνος καὶ δὴ ἀνὰ τὰς
κοινωνίας τὰς μᾶλλον καυχώμενας ἐπὶ πολιτι-
σμῷ, αἵτινες ἀποτελοῦνται ἐκ πανσπερμίας ἀδι-
αγνώστου πλήθους.

Ἐναγχος ἐτι τηρεῖται εἰς τὰ ὅσα πάντων
ἡμῶν τὸ θλιβερώτατον δρᾶμα τῆς δυστυχούς φοι-
τητρίας τῆς νομικῆς Ζελενίν, ἥτις ἔπαισε θῦμα
ὑπερασπιζομένη τὸν κ. Αἰμίλιον Δεσανέλ. Ἡ ἀκου-
σία φονεὺς της καὶ συμφοιτήτρια Βέρνα Ζελὼ πε-
ριπλανωμένη χάριν νομικῶν σπουδῶν ἀνὰ τὰ πα-
νεπιστήμια τῆς Εὐρώπης εἶχεν ὑποστῇ παρ' ἐκεί-
νου, ὡς τὸν ὅποιον ἐξέλαβε κατὰ λάθος τὸν κ. Δε-
σανέλ, ὕβριν εὐσφ τρομεράν, ὡς εἶπεν, ὥστε ἀδύ-
νατον κατέστη νὰ πεισθῇ νὰ τὴν ἐξομολογήσῃ
εἰς εἰσδηλοῦς. Ταῦτα συνέβησαν πρὸ ὀλίγων ἀ-
κόμῃ μηνῶν ἐν τῇ πεπολιτισμένῃ Εὐρώπῃ, ὅπου
ζητεῖτε νὰ μᾶς πείσητε ὅτι εἶναι παρὰ πάντων
σεβαστὴ ἡ φοιτήτρια. Ἀλλ' εἰς ἐπιμαρτυρίαν
ὅλων τῶν ἀνωτέρων λεγομένων μου ἔρχεται ἡ ὁ-

μολογία πολλῶν ἐπιστημονικῶν ἐπιστημονημάτων τῆς Εὐρώπης ὅτι οἱ πλείονες τούτων φοιτῶσιν εἰς τὰ πανεπιστήμια μόνον χάριν σκανδαλῶδῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σκοπῶν. Οὕτω πρὸ δύο περιόπου ἐτῶν ὁ πρύτανης τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου προέτεινε ἀνὰ κλεισθῶσιν αἱ πύλαι αὐτοῦ πρὸς τὰς γυναῖκας, μεθ' ὧν, — αὐτολεξεῖ εἶπε, — *συνεῖσθ' ἰθὺν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τὸ σκάνδαλον καὶ ἡ διαφθορά· ἄλλως τε δὲ αὐταὶ ἐπιστημονικῶς πολὺ ὑπολείπονται τῶν ἀρρένων συμφοιτητῶν τῶν*.

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη θρασυμέτωπος ἱεροσυλία τῆς καταργήσεως παντὸς ὁσίου καὶ θεσμοῦ καὶ νομίου ὑπὸ τῶν ἄς προεῖπομεν κυριῶν δὲν εἶναι πλέον ἐξίσωσις τῶν δύο φύλων, ἀλλ' ἐξίσωσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ζῶα, ἅτινα μόνον ἀποτελοῦσιν εἰκόνα βίου τοιοῦτου καθ' ὁμάδας διεπομένους ὑπὸ μόνου τοῦ ὕλικου ἐνστικτοῦ των. Οὐδόλως δὲ θαυμάζονται ἢ ἐκτιμῶνται αἱ γράφουσαι τὰ τοιαῦτα ἐν τῇ πατρίδι των· τούναντίον ψέγονται αὐστηρῶς ὑπὸ τῶν πολλῶν καὶ σοφῶν, μεμονωμένους δὲ μόνον ὁμάδας κακορροῦσι νὰ προσηλυτίσωσιν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Ὁ ἔρως δὲν ἔχει ἰδίαν φυσιογνωμίαν ἀλλὰ τὴν λαμβάνει ἐκ τοῦ χαρακτήρος τοῦ ἔχοντος αὐτόν. Δι' ἄλλους εἶναι ἀπλή φυσικὴ κλίσις, δι' ἄλλους ἀβρότατος καὶ ἰδεῶδες αἰσθημα, δι' ἄλλους στιγμαία ψυχᾶγωγία, δι' ἄλλους πρακτικὸν μέσον, δι' ἄλλους, τέλος, εἶναι ὅλη ἡ ζωὴ καὶ δι' ἄλλους ἐλάχιστον αὐτῆς μέρος.

R.

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀκαταλόγιστος δοῦλος τοῦ ἔρωτος, ὁμοιάζει πρὸς μέθυσον ἀδιακόπως καίόμενον ὑπὸ τῆς δίψης, οὐδέποτε κορεσνύμενον, πάντοτε ἀνήσυχον, ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ἀνωφελεῖ εἰς αὐτόν.

HELL.

Ὁ ἔρως δὲν πρέπει νὰ κυριαρχῇ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ νὰ ᾖ δι' αὐτόν ἀφορμὴ ὅχι μόνον εὐδαιμονίας ἀλλὰ καὶ ὑπερηφανίας.

HELL

ΘΗΡΕΥΤΙΚΑ ΕΝΣΤΙΚΤΑ ΙΧΘΥΩΝ

Ἐν γένει νομίζεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόνος κέκτηται κατ' ἐξοχὴν τὸ προνόμιον τοῦ ἐφευρίσκειν δι' ὃ ἀποροῦμεν καὶ ἐξιστάμεθα βλέποντες τὰ κατώτερα ζῶα ἐκμεταλλεόμενα δόλους καὶ στρατηγήματα, ὧν νομίζομεν ὅτι ἀποκλειστικῶς κατέχουσι τὸ μονοπώλιον.

Οὕτω, τίς θὰ πιστεύσῃ ὅτι οὐδὲν ὑφίσταται εἶδος κυνηγίου ἢ ἀλιείας μὴ κακοπραξίαν ἀνελόγως ἐν τῇ βίῳ τῶν ἰχθύων;

Ἰχθύς κυνηγῶν διὰ βολῆς βαθείως παρέχει περιέργον θέαμα. Τοιοῦτος εἶναι ὁ χαιτόδους (Chaetodon rostratus). Διὰ τοῦ ῥαμφοειδοῦς ῥύγχους αὐτοῦ ὁ ἰχθύς οὗτος ἔχει τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ νὰ ἐκτοξεύῃ σταχρόνας ὕδατος καὶ τοῦτο μετὰ τινος δυνάμεως· Πλησιάζει τὸ χεῖλος τοῦ ὕδατος, σκοπεύει ἐπιτηδείως τὰ μυῖας, αἵτινες ἐπικέθονται τῶν φυτῶν καὶ . . . πῦρ! Ἡ μυῖα πίπτει ἐν τῷ ὕδατι καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν πεπτικὸν σωλήνα τοῦ κυνηγοῦ.

Ἐκ τῶν κυνηγετικῶν ἰχθύων πολλοὶ ἐξανγκάζουσι τὸ θῦμα εἰς δρόμον. Ὁ ἀνθίας ἀναπτύσσει ἐν τῇ καταδιώξει ἀλάνθαστον ἐνστικτον.

Αἱ περιπλοκαί, αἱ ὑπεκφυγαὶ τοῦ θύματος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὸν περιπλανῶσιν. Ματαίως τοῦτο ρίπτεται ἐν μέσῳ πληθύος ἄλλων ἰχθύων, εἰς μάτην ἀνακηδῇ ἄλλεπαλλήλως ἐκτὸς τοῦ ὕδατος· ἐν τέλει ἐξηνητημένον πίπτει εἰς τὰς ἡμιανοίκτους σιαγόνους τοῦ ἀθηφάγου διώκτου.

Ὁ *ρίορι* τῶν Καραίων εἶναι υπερβαλλόντως ἀγριώτερος. Ἐφωδισμένος διὰ τετραγώνου ἰσχυρᾶς σιαγόνος ὠπλισμένος δι' ὀδόντων ἀνελόγων πρὸς τοὺς τοῦ καρχαρίου, ὁ ἰχθύς οὗτος ἔχει μῆκος 40 ἐκατοστῶν καὶ εἶναι ὁ τρόμος τῶν κατοίκων τῶν ποταμῶν τῆς Γουιάνης. Προσβάλλει ἰχθύς δακτύλῳ ὀγκωδιστέρου αὐτοῦ καὶ τοὺς καταβροχθίζει ὁλοκλήρως ἐκτὸς τῆς κεφαλῆς. Καὶ οὐ μόνον τοὺς ἰχθύς ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα προσβάλλει· οὕτως ἀποκόπτει τοὺς πόδας τῶν νησσῶν καὶ τῶν χηνῶν, σχίζει τὰ δάκτυλα τῶν μεγάλων κροκοδείλων καὶ ἀποδεκατίζει τοὺς δακτύλους τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις τολμᾷ νὰ λουσθῇ εἰς τὰ ὕδατα τῆς ἐπικρατείας του.

Κήτη τινὰ συνεταίριζοντα ἐν τῷ ἔργῳ αὐτῶν. Εἶνε περιέργον νὰ ἴδῃ τις αὐτὰ ἀπλούμενα εἰς εὐρὺν κύκλον ὃ εἰς συστέλλεται βαθμηδὸν ὠθῶν τὸ θῦμα πρὸς τὸ κέντρον καὶ συμπιέζει οὕτω ἐν μιᾷ μάζῃ τοὺς μικροὺς ἰχθύς, οὓς κατορθοῦσιν οἱ ἐταῖροι νὰ καταβροχθίσωσιν.

Ἐπάρχουσιν ἰχθύες μεταχειριζόμενοι κυνηγετικούς κύνας. Εἶναι γνωστὸς ὁ ἰχθύς-ναυτοπαῖς, ὅστις ὁδηγεῖ πρὸς τὴν λείαν τὸν φοβερόν καρχαρίαν. Ὁ ἐν λόγῳ ἰχθύς τρέφεται ἐκ τῶν περισσευμάτων τῆς τραπέζης τοῦ σεβαστοῦ αὐτοῦ αὐθέντου, οὕτινος καθίσταται παρὰσιτος καὶ προστατευόμενος κατὰ τῶν λοιπῶν ἰχθυοφάγων ἰχθύων.

Ἄλλὰ μὴ λησμονήσωμεν τοὺς ἀλιεῖς ἰχθύς. Ὁ ἀλιεὺς π. χ. (*Lophius piscatorius*), ὅστις ἔχει μῆκος ἐνός καὶ ἡμίσεως μέτρου κέκτηται ὑπερμεγέθη κεφαλὴν, ἐν ᾗ ἐγκλείει πλατεῖς σάκκους, ἐνθα ἀποταμιεύει τὰ θύματα αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ ῥύγχους τοῦ ἰχθύος τούτου ὑψοῦνται δύο κεραὶ ἀπολήγουσαι εἰς στίλβουσιν μεμβράνην, ἥτις ἀποτελεῖ τοὺς ῥῶθονας τοῦ ἰχθύος τούτου. Αἱ κεραὶ αὗται χρησιμεύουσιν εἰς τὸν κάτοχον ὡς ἀλιευτικὰ ἐργαλεῖα. Ὁ ἀλιεὺς ἀνακινεῖ ὀλίγον τὴν ἄμμον τοῦ πυθμένος, ἥτις θολοῦσα τὸ ὕδωρ καθιστᾷ αὐτὸν ἀδιόρατον. Τότε ρίπτει τὰ νήματα αὐτοῦ αἱ δὲ στίλβουσαι μεμβράναι, ἀληθῆ δολώματα, προσελκύουσιν τοὺς μικροὺς ἰχθύς. Οὗτοι ἐφορμῶσι κατὰ τοῦ δολώματος, ὅπερ πλανᾶται ἐν τῷ ὕδατι ὡσπερ μυῖα τῆς καὶ τὸ ἐνεδρεῖον τέρας ἀρπάζει αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀποθηκεύει ἐν τινι τῶν κυνηγετικῶν αὐτοῦ σάκκων, ὅθεν θὰ μετοχετεύσῃ αὐτοὺς ἐν τῇ στομάχῳ του καὶ τοῦτο ὅταν πλέον θὰ ᾖσιν ἀρκετοὶ ἐν' ἀποτελέσωσιν ὄγκον τροφῆς ἀντάξιον τοῦ θαλασσίου τούτου Μίλωνος.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ ἐπιθετικὰ ὅπλα οἱ ἰχθύες εἶναι θαυμασίως ἐφωδισμένοι. Ὅλοι γνωρίζομεν τὸν ξιφίαν. Ὁ *Xiphias gladius* εἶναι ἐπίφοβον θηρίον, εἰς ὃ τὸ ἴδιον βάρος καὶ ἡ σφοδρότης, μεθ' ἧς προσβάλλει, δίδουσιν ἀνυπολόγιστον δύναμιν.

Ὁ ξιφίας εἶναι ὁ ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τῆς φαλαίνης καὶ εἶναι βίβαιον ὅτι ἐκλαμβάνει ὡς τοιαύτην τὰ πλοῖα ἅτινα συναντᾷ καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἐφορμᾷ ἐναντίον αὐτῶν μετὰ τυφλῆς λύσης διατρυπῶν τὸ παχύτερον σκάφος, ἐφ' οὗ συχνότατα ἐγκαταλείπει τὸ θρυλούμενον ξίφος. Ἐὰν

ἦδῃ ἡ θωρηκτὴ ναυτιλία δώσῃ ἀποτελεσματικὰ μηχανήματα εἰς τὸν ξιφίαν δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι τὰ μάλα θὰ ἐπωφεληθῇ τούτων ἡ ἀτυχὴς φάλαῖνα.

Τὸ ὄπλον τοῦ πρίονος δὲν εἶναι ὀλιγώτερον φερόν.

Ὁ Μονόδους, κῆτος ἀπαντῶν ἐν τῇ ἀρκτικῇ πόλῳ κέκτηται πελωρίαν λόγχην ἀπολήγουσαν εἰς ἐλεφαντοειδῆ αἰχμήν. Ἄλλ' εἶναι ἄρα τοῦτο ἐπιθετικὸν ὄπλον ἢ ἐργαλεῖον, δι' οὗ τὸ κῆτος τοῦτο διανοίγει ὁδοὺς ἀναμέσον τῶν πάγων; Ἡ λόγχη αὕτη φύεται παρὰ τὴν ῥίνα τοῦ μονόδοντος. Ἐκ τῶν τριῶν ὀδόντων, οὓς παρουσιάζει ὁ νέος μονόδους οἱ δύο παραμένουσιν ἐν ἀτελείᾳ, ἐνῷ ὁ τρίτος ἀναπτύσσεται ὑπερμέτρως.

Πολλοὶ ἰχθύες, κυρίως ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν σελαχῶν εἶναι ὠπλισμένοι δι' ἐγχειριδίου. Ἡ ἀράχνη τῆς θαλάσσης ἔχει ἐπίφοβον κέντρον, ὅπερ, καίτοι δὲν εἶναι δηλητηριώδες κατὰ τὴν ἐπιστήμην, προξενεῖ πληγὰς, ὧν οἱ δριμύεις πόνοι εἶναι ἐπαισθητοὶ καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Ἐν ἐκ τῶν τρομερωτέρων ὀπλων, οἷον οὐδεὶς ἄλλος ἰχθύς παρουσιάζει εἶναι ἡ φυσικὴ ψαλίς, ἣν σχηματίζουν αἱ σιαγόνες τοῦ καρχαρίου. Δὲν ὑπάρχει σὰρξ οὐδὲ χόνδρος οὔτε ὅσπου ἱκανὸν ν' ἀντιστῇ εἰς αὐτήν. Αἱ σιαγόνες αὗται εἶναι ἐφωδισμέναι διὰ μεγάλου ἀριθμοῦ διαθεσίμων ὀδόντων διατελούντων κεκλιμένων πλαγίως ἐν' ἀνορθωθῶσιν ὅπταν θρασυθῶσιν οἱ ἐν χρήσει. Ὁ *Alopias Vulpes* ἔχει μάστιγα. Δι' ἐνός κτύπου τῆς νευρώδους αὐτοῦ οὐρᾶς ὁ ἰχθύς οὗτος διασκορπίζει πομπιὸν δελφίνων καὶ δύναται νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν τὴν φάλαῖναν. Παρὰ τῷ κεφαλόποδι ἀπαντῶνται ἐν εἴδει κεραιῶν μακροὶ βραχίονες στερεοί, εὐκαμπτοὶ καὶ μεγάλης μυϊκῆς δυνάμεως. Τὰ ὄργανα ταῦτα χρησιμεύουσι εἰς τὸν κεφαλόποδα καὶ ὡς κώπαι. Ἐτερον ὄπλον ἀληθῶς περιέργον, δι' οὗ ἡ φύσις ἐπρόκεισε τὸν κεφαλόποδα εἶναι θύλακος τις ἐγκλειῶν μελανὸν ὕγρον, τὸ ὅποιον, καθὼς καὶ ἡ σηπία, ἐκκρίνει ἐνα σχηματίζῃ περὶ αὐτὸν σκοτεινὸν νέφος, ὅπερ καθιστᾷ αὐτὸν ἀφαντὸν ἐν καιρῷ κυνδύνου.

Ἐν ἐκ τῶν ἀξιοπαρατηρήτων ἀμυντικῶν ὀπλων εἶναι ἐπίσης καὶ ὁ ἠλεκτρισμός. Δύο εἶδη ἐκ τῶν καλουμένων τορπιλλῶν, ἑτερα δύο τοῦ *malapterygus* ὡς καὶ ὁ ἠλεκτρικὸς ἔγχευς εἶναι ἐφω-

ζιασμένα δια της φυσικής ταύτης ιδιότητας.

Παρά τη τορπίλλη δύο κοιλότητες κείμενα, πλησίον εκατέρου των όφθαλμών παρουσιάζουσι, πρισματικές κυψέλας διατεθειμένας όπως αι του μέλιτος και αποτελούσας αληθή συστοίχιν Layde.

Η συστοίχια αυτή είναι ικανή να προξενήση σφοδρόν κλονισμόν. Δέν εξηκριβώθη όμως εισέτι η χρησιμότης της ηλεκτρικής ταύτης συσκευής. Δύο υπαθέσεις υπάρχουνσι πιθαναί: ή ότι δια του ηλεκτρισμού ή τορπίλλη φονεύει το θύμα ή ή δύναμις αυτή βοηθεί άπλως την πέψιν των τροφών του ζώου. Η τελευταία αυτή υπόθεσις φαίνεται πιθανωτέρα· ο ηλεκτρισμός προδιαθέτει τὰ φονευόμενα ζώα εις άμεσον άποσύνθεσιν, τουθ' όπερ σημαίνει πολύ δια την τορπίλιν, ήτις έχει λίαν βραχύν πεπτικόν σωλήνα.

Y. BRANDICOURT

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Ετέθη και πάλιν επί του τάπητος το διδασκαλικόν ζήτημα. Διατί όχι! «Κάθε πράγμα 'ς τόν καιρόν του κι' ο κολοός τόν Αύγουστο.» Και συνιστούν λοιπόν οι μεγάλοι του αιώνος μεταρρυθμισταί και διορθωταί τών καθ' ήμās πραγμάτων την ίδρυσιν σχολής διδασκάλων. Πράγματι, και ήμεις είμεθα της ιδέας να ιδρυθῇ μία σχολή διδασκάλων, εις την οποίαν όμως, αντί ειδικών παιδαγωγών, να διδάσκουν ειδικοί νηστευταί, ο Σούτσης π. χ., ο Μερλάτης, ο Άμερικανός Τάνερ και άλλοι· αντί δε τών Ήθικων του Πλουτάρχου και άλλων να διδάσκωνται οι φοιτῶντες την Βιογραφίαν Ιωάννου του Νηστευτού· διότι εάν είναι ανάγκη να καταρτισθοῦν παιδαγωγικῶς οι διδάσκαλοί μας, είναι όμως άπόλυτος ανάγκη να διαχθοῦν και να μὴ τρώγουν, άφου το νέον δόγμα «μη πληρώνετε τούς διδασκάλους» τὸ ήσπάσθησαν όλοι οι έφοροι.

Μεταξύ εφόρου και μητρός διδασκαλίσσης:

— Είναι δυνατή εις την γλώσσαν ή κόρη σας;
— Τί λέτε, καλέ; Είναι μιὰ γλωσσού που όεν έχει ταίρι.

Ο κ. Μιστριώτης, ο πολύς καθηγητής του Έθνικού Πανεπιστημίου και μέλος του διοικητικού συμβουλίου του Άρσακείου, όμιλών τελευταίως εν τῷ παρθεναγωγείῳ τούτῳ εἶπεν, ότι αι Έλληνίδες δέν έχουν ανάγκην να σπουδάζουν τὰ οικιακά έργα εις τὰ παρθεναγωγεία, δια τὰ όποια ας είναι καλὰ αι θεραπαινίδες, εκάστη δ' Έλληνίς θά έχη και μιαν θεραπαινίδα. Άλλ' έν εκάστη Έλληνίς δύναται να έχη και μιαν θεραπαινίδα, τουτο είναι άμφιβολόν· ότι όμως ο κ. Μιστριώτης πρέπει να έχη μιαν νταντά, διότι ξαναμωράθηκε, αυτό δέν επιδέχεται άμφιβολίαν.

Μεταξύ εφόρου και διδασκάλου συμφωνουμένου:

— Έχετε άπολυτήριον γυμνασίου;

— Έχω τὸ άπολυτήριον της θέσεώς μου.

Άνεσκαλεύσαμεν όλας τὰς προφητείας, όσαι ελέχθησαν από της εποχής του πάτερ Άβραάμ μέχρι σήμερα, και όμως έστάθη άδύνατον να εύρωμεν καμμίαν αναφερομένην εις την χειραφέτησιν της γυναικός εν σχέσει με τὸ Μακροχώριον. Ούτε ο Ήσαίας, ούτε ο Ίερεμίας, ούτε ο Ίεζεκιήλ, ούτε άλλος κανείς εκ τών προφητών, ούτε καί αυτός ο προφητνάξ Καζαμίας αναφέρει ότι η σημαία της χειραφετήσεως της γυναικός μέλλει να ύψωθῇ, όταν έλθῃ τὸ πλήρωμα του χρόνου, εν Μακροχωρίῳ. Και όμως ύψώθη, και η δόξα περιλούει ήδη τὸ Μακροχώριον και η άθανασία τῷ άνοίγει τὰς πύλας της και η δεσποινίς Β. Ε. άνακηρύσσεται «η ήρώς της γυναικείας χειραφετήσεως» και προβάλλει με τὸ μαρτάκι της.

— Πῶς σὰς εφάνη η «Άνοικτή επιστολή;» δέν τὰ λέγει όλίγον άνοικτά;

— Μά άφου είναι άνοικτή...

Η σκηνή εν τῇ Μεγάλῃ Όδῳ:

— Τί γίνεσαι, φίλτατε Κώστα;

— Πανδρεύομαι, άγαπητέ.

— Πέρνεις τουλάχιστον ώραιάν γυναίκα;

— Πέρνω μιὰ πανούκλα.

— Πῶς!...

— Τί να κάμω; Έτσι ήθέλησαν οι γονεῖς μου και εγὼ δια να μὴ τούς δυσαρεστήσω...

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ (Διήγημα πρωτότυπον)

(Συνέχεια και τέλος)

Ο Μιλτιάδης με περιέμενεν εις τὸ μέρος της συνεντεύξεως.

— Είδες κανένα; ήρώτησα.

— Όμιλούν εις τόν κήπον. Τους είδα από την τρύπαν της φραγής. Δέν έπρόφθασα να παρατηρήσω αν της έδωκε τὰς επιστολάς διότι ήλθα, φυσικῶς, άργά. Τους είδον όμως να όμιλούν εύχарιστημένοι.

— Τώρα θά τους ιδῇ και κάποιος άλλος, εἶπον τότε εγὼ μειδιών θριαμβευτικῶς.

— Ὡς τόσῳ καλὰ τὸ εἶχον υποθέσει!

— Θά τους φωτογραφήσω εις στάσιν, ήν θά ζηλεύση και ο εύτυχέστερος φωτογράφος.

— Εἶσαι τρομερός! εἶπε σφίγγων την χεῖρά μου, κατενθουσιασμένος εκείνος.

— Μηδένα πρό του τέλους μακάριζε, εἶπον και διηυθύνθην πρὸς την φραγήν.

Η όδός εκείνη ήτο στενή και πάντοτε έρημος.

Ο Μιλτιάδης μοι έδειξε την όπην. Έπλησίασα με βήμα γαλῆς και με πάλλουσαν καρδίαν. Τους διέκρινα κίμως, ήσαν εις άπόστασιν δεκάδος βημάτων άπ' εμού. Δέν έσκέφθην ν' άκούσω την συνδιάλειξιν αὐτῶν ως εκ της άνυπομονησίας, ήτις με κατέτρυχε. Φαίνεται όμως ότι εύρίσκοντο εις παθητικωτάτην σύνομιλίαν διότι άμφότεροι έφαινοντο συγκεκνημένοι. Εκείνος την έπλησίασε περισσότερο και έστη όπισθέν της αἴφνης. Άμφότεροι ήσαν έστραμμένοι πρὸς εμέ. Εκείνος έκυψε πρὸς τὸ οὖς της. Άλλ' εκείνη ήθέλησε ν' άπομακρυνθῇ. Τότε εκείνος την συνέλαβεν από της όσφύος. Ήτο κακρός. Ήψωσα την detective εις την όπην και, κράκ!...

— Μά την πίστιν μου, έψιθύρισα δέν ήμπούσα ν' επιθυμήσω περισσότερο.

— Έπίτυχες; ήρώτησεν ο Μιλτιάδης όστις εύσεβάστως εκράτει την άναπνοήν του εκεί πλησίον.

— Αύριον θά ιδῆς, εἶπα, τώρα δρόμο.

Όντως την έπαύριον τῷ παρουσίασα καλλιτεχνικωτάτην φωτογραφίαν:

— Και τώρα που πηγαίνεις τόσον βιαστικός;
— Πηγαίνω να προμηθευθῶ τὰ χρεώδη δια τόν γάμον.

— Πήγαινε, φίλε μου, αλλά σε συνιστῶ αντι παντός άλλου να προμηθευθῇς αντιπανωλικόν όρρον.

Αἱ εικοσιπενταετηρίδες εἶναι εις την ήμερησίαν διάταξιν. Όλοι έννοούν να έορτάσουν και μιαν εικοσιπενταετηρίδα, της γεννήσεώς των, τών γάμων των, της άποφοιτήσεώς των, του έπιστημονικού των σταδίου. Και όσοι παρέκαμψαν την μοῖραν αὐτήν, δέν διστάζουν διόλου να έορτάσουν την τριακονταετηρίδα ή την τεσσαρακονταετηρίδα των. Και έχομεν λοιπόν λειτουργίας, δείπνα, εκδρομάς, πανηγύρεις. Άλλά μη θαυμάζετε. Συνήθεια γάρ έπεκράτησεν, εύλογημένοι χριστιανοί, και η συνήθεια είναι νόμος. Και ήμεις λοιπόν ακολουθοῦντες την συνήθειαν, άπεφασίσαμεν να έορτάσωμεν μιαν τεσσαρακονταετηρίδα και εκδίδομεν την εξῆς πρόσκλησιν:

«Συμπληρουμένης όσον οὖπω τεσσαρακονταετίας από της ήμέρας, καθ' ήν με απέκοψαν άπ' το βυζί, σὰς προσκαλῶ να έορτάσωμεν την τεσσαρακονταετηρίδα της άπογαλακτίσεώς μου. Κατά τὸ δείπνον την προεδρείαν θά έχῃ ή γηραιά και σεβαστή παραμύαν μου.

Όλος υμέτερος,

Άντ... Παπ...

ΠΛΑΝΗ

Διάβαζα μέσ' 'ς τὰ βιβλία πῶς με τὴ μορφή μας ίδια εἶνε πάντα κι' η ψυχὴ. και τὸ πιστεῦα γι' αλήθεια κι' αγαποῦσα 'ς τὴ μορφή Σου τὴ ψυχὴ Σου η φτωχή!

Μά με πόνο τώρα βλέπω πῶς πλανεύαν τὰ βιβλία την καρδιά μου τὴ πτωχή. διατί πίσω άπ' τὴ μορφή Σου την μυριόκαλλην, ξανοίγω μαύρη κι' άγρια ψυχὴ.

Σάμος.

Έλένη Σβορώνου.

Σκιερὸς διάδρομος χανόμενος ἐν τοῖς φυλλώμασι γραφικωτάτης δειροστοιχίας, ἀγροτικὸν ἔδρανον ὑπὸ τὴν κληματίδα, ἐφ' οὗ διακρίνεται ῥινόμακτρον καὶ τόμος τις . . . Ἐκεῖ που χαρίεστατον σύμπλεγμα . . . Ἡ Καίτη ἀποθαυμάζει τὸ ὅλον περιμένονσα τὸ . . . μερίδιόν της.

— Ἐβγάλες πολλά; ἠρώτησεν ὁ Μιλτιάδης.

— Δύο μὰς ἀρκοῦν: τὸ ἓν θὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τῆς δισποινίδος καὶ τὸ ἄλλο . . . θὰ ἴδωμεν. Τώρα πρέπει τὸ δέχως ἄλλο νὰ τον ἀπαντήσωμεν. Εἶναι φόβος μήπως ἐξαφάνισουν τὴν ἀλληλογραφίαν . . .

— Θὰ εἶνε ἐξ ἀπκντος ἐκεῖ.

— Τότε ἄγωμεν νὰ τοὺς προμηθεύσωμεν ἀπίστευτον ἐκπληξιν.

Χωρὶς δὲ νὰ χάνωμεν καιρὸν ἐκινήσαμεν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον.

Ἡ Blanche ἦτο μόνη ἐν τῷ κήπῳ. Ἐκίθητο ἐπὶ τοῦ ἰδωλίου ρεμβάζουσα.

— Πολὺ ὠραία, ἐψιθύρισα: θὰ σοῦ πείσῃ ἀπ' τὸν οὐρανόν, ψυχίτσα μου. Καὶ ἔρριψε ὑψηλὰ τὴν φωτογραφίαν, ἥτις κατέπεσεν εὐθέως πρὸ τῶν ποδῶν της.

Δὲν ἐμείνκαμεν οὐδὲ στιγμήν ἐκεῖ ἵνα ἴδωμεν τὴν ἐντύπωσιν, ἣν θὰ προῦξινε τὸ τραῦμα.

— Τώρα ἔσο ἡσυχος, εἶπα, πρὸς τὸν Μιλτιάδην, αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἔλθουν τώρα μόναι των.

— Φαντάζομαι τὴν ἀπελπισίαν της. Ἀλλὰ θὰ μαντεύσῃ εὐθὺς ὅτι προῆλθεν ἀπὸ ἡμᾶς ἡ φιάκα;

— . . . Ἐκτός ἐάν ἔχῃ καὶ ἄλλας τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεις... Ἀλλως τε εἶνε εὐκόλον νὰ τὴν ἐξαγάγῃ τις ἐκ τῆς ἀμφιβολίας . . . Δὲν πᾶμὲ 'ς τὴν ἀκρογιαλιά;

Διπυθύνθημεν εἰς τὴν παρχλίαν. Ὁ Ἀλέκος οὐδαμῶς ἐφαίνετο.

— Τώρα θὰ εἶνε βέβαια μαζὶ . . .

— Πανηγύρι 'ποῦ θὰ τὸ ἔχουν! Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν περιμένω διὰ νὰ ἴδω ἂν ἡ σημερινὴ «καλησπέρα σου» θὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὸ bon soir τῆς χθὲς, εἶπον.

Καὶ ἐγελῶμεν ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἀμνηχανίαν, εἰς ἣν εἶχαμεν ἐμβάλῃ τὸ ζεῦγος τῶν ἐρωτιδίων.

Τῷ ὄντι δὲν ἤργησε νὰ φανῇ εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Ἦρχετο δρομαῖος, ἀσθμίνων, περκτηρῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερᾷ. Μόλις δὲ μᾶς εἶδεν, ἤλθεν ἀμέσας πρὸς ἡμᾶς.

Ἡμεῖς κατεβάλλομεν ἀγῶνας διὰ νὰ γίνωμεν σοβαροί.

— Παιδιά, αὐτὸ ὅπου ἐκάματε δὲν σᾶς ἀρμόζει.

— Ἀλήθεια;

— Ποῖος ἐκάμε τὸ πορτραῖτο;

Ἰπεκλήθη.

— Σὺ! θ' ἀποθάνῃ τὸ κορίτσι καὶ θὰ ἔχῃς τὴν ἀμνηχανίαν.

— Αἰωνία της ἡ μνήμη.

— Ἄν το μάθῃ...

— Ὡσαὶ καὶ ὁμῶσιν, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ ὁ Μιλτιάδης.

Ὁ φίλος εἶδεν ὅτι εἶχαν ἀπέναντι αὐτοῦ ἀνθρώπους ἀποφασίσαντας νὰ τελειώσωσι ὅπως εἶχον ἀρχίσῃ.

— Τί σκοπεύετε νὰ κάμετε; ἠρώτησε.

— Αὐτὸ εἶναι ἰδική μας ὑπόθεσις, ἀπὴντησεν ὁ Μιλτιάδης.

— Παιδιά! pardon, ἡμαρτον τὸ ἠξεύρω, ἐφάνην ἄγριος ἀλλὰ . . .

Ἐστένανε. Τί τα θέλετε, ἤρχισεν νὰ τον λυποῦμαι.

— Τί θέλετε νὰ κάμω; ἠρώτησε κύπτων τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ! Ἄ! εἶσαι φρόνιμο παιδί, εἶπε τότε ὁ Μιλτιάδης. Λοιπὸν ἄκουσε: Ἐν ὀνόματι τοῦ Φακού! πρῶτον: θέλομεν τὰς ἐπιστολάς μας, τὰς ὁποίας σὲ ὑποσχόμεθα νὰ καύσωμεν. Δεύτερον: ἀπαιτοῦμεν διπλοῦν ἀριθμὸν ἐκ τῶν ἰδικῶν σου προσφάτου χρονολογίας, τὰς ὁποίας θὰ καύσωμεν, ἀναγνώσαντες αὐτάς χάριν ἀναψυχῆς. Τρίτον, ζητοῦμεν ἐκνοποίησιν, ἥτις συνίσταται εἰς μίαν ἐπιστολὴν συγγνώμης τῆς δισποινίδος. Τέταρτον...

— Τὸ τέταρτον εἶνε ἰδικόν μου, εἶπον τότε ἐγὼ καὶ ἄκουσέ το διότι εἶναι καλὴ συμβουλή: Βλέπω ὅτι τὴν ἀγαπᾷς. Λοιπὸν τράβα χεῖρ διότι εἶσαι κτην. Σκέψου τί μέσον μετεχειρίσθῃ διὰ νὰ σ' ἐκδικηθῇ δι' ἀσήμεντόν τινα διαφορὰν ἴσως. Ἰδὲ ὅμως τὰ ποτελείσματα μιᾶς ἰδιοτροπίας. Πρόσεχε ἀπὸ τὸ ὑποκείμενον τοῦτο . . . Δὲν τολμῶ νὰ σε συμβουλευσω νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃς.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Συνέχεια

Ὡς προείδεν, οἱ λόγοι τοῦ οὗτοι διήγειραν τὴν μῆνιν τῆς μυλαίδης. Ἐλυπεῖτο διὰ τοῦτο· ἀλλὰ τόσον σπηνῶς συνέβαινε νὰ τὸ κτηροθώσῃ ὥστε δὲν ἠδυνήθη τώρα ν' ἀποφύγῃ τὸν πειρασμόν.

— Ἡ προσφιλεστάτη φίλη μου! ἀνέκραξεν αὕτη μετ' ἀγανακτήσεως. Γυνή, περὶ ἧς οὐδὲν ἐγνώριζον—ἡ σχεδὸν οὐδὲν, προσέθηκεν ἐνθυμηθεῖσα τὰς ἀρίστας συστάσεις, ἃς εἶχε διὰ τὴν γυναῖκα, περὶ ἧς συνεζήτουν.

Ὁ λόρδος Βόρδεηλ κατεῖδε τὴν εὐκαιρίαν καὶ ἐπωφελήθη.

— Ἀλλ' εἶχες τόσας ἐξαιρέτους συστάσεις διὰ τὴν Μίςς Ἐηλ! Ὁ Ιερεὺς ἐκεῖνος—πῶς ὀνομάζεται;

— Ὁ πατήρ Ἰσιδωρος. Ναί, βέβαια· ἀλλὰ καὶ οἱ Ιερεῖς δύνανται ἐνίοτε ν' ἀπατηθῶσιν! ἀπήντησεν ἡ σύζυγός του, ἥτις ἦτο μᾶλλον ἐλευθερόφρων.

Ὁ λόρδος Βόρδεηλ ἐμόρφασεν καὶ ἐφύσα τὸν καπνὸν τοῦ σιγάρου τῆς Ἀδᾶνης.

— Ναί, πρῶγματι, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν μοι εἶπας ἀκόμη τίνας ἀνομήματος εἶναι ἐνοχος ἡ Μίςς Ἐηλ.

— Τὴν συνέλαβον χθὲς μόνην μετὰ τοῦ πρίγκηπος Ζαμπατώφ εἰς τὸ ἰόχρουν θερμοκήπιον τῶν ὀρχιδειδῶν. Εἰξεύρεις ποῖαν φήμην χαίρει ἐκεῖνος!

— Μπα! πάντως ἐθαύμαζον διότι τὸν προσεκάλες πρῶτον μετὰ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων ξένων σου!

Ἡ Λαίδη Βόρδεηλ ἠρυθρίσκει μέχρι τῶν ριζῶν τῆς ξανθῆς τῆς κόμης.

— Οἱ τρόποι τοῦ εἶναι τελειότατοι, ἐψιθύρισε καὶ τώρα ἔφερε μεθ' ἐκυτοῦ τὴν πριγκήπισσαν.

— Ἄ! ἦτο ἡ μόνη περὶ τῆς τοῦ λόρδου, ὅστις ἀμέσως παρεδόθη εἰς ὄνειροπολήσεις.

— Τοῦτο λοιπὸν εἶναι τὸ μέγιστον ἔγκλημα τῆς Μίςς Ἐηλ, ὅτι δηλαδὴ θαυμάζει τὰ ὀρχεοειδή σου ἐν συνοδείᾳ ῥώσσοῦ πρίγκηπος;

— Θὰ τὴν σταλῶ 'ς τὸν διάβολο! ἀνέκραξε μετὰ δακρύων ὁ δυστυχὴς. Μόνον θὰ τῇ δώσω αὐτὸ τὸ μάθημα διὰ νὰ ἰδῇ ὅτι δὲν τὴν ὁμοιάζω.

Φίλοι μου! λόγον τιμῆς τὴν παρχιτῶ. Ἄν θῆλῃς, Μίλτο, τρέχα καταπόδι της . . .

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ἀνυψῶν τοὺς ὤμους οὗτος.

— Τότε ἐλάτε νὰ κάμωμεν ἄλλο τι. Θὰ σᾶς φέρω τὰς ἐπιστολάς της ὅλας—ὅλας! Εἶνε περὶ τὰς διακοσίας. Ἀναγνώσκατέ τας. Κατόπιν θὰ τὰ στείλωμεν μαζὶ μὲ τὴν πλάκα καὶ ἃς 'πάγῃ εἰς τὸν διάβολον!

— Θὰ φυλλολογήσωμεν διακοσίας ἐπιστολάς! διελογίσθησαν σκιρτῶν ἐξ ἀγαλλιάσεως. Διάβολε, ἰδοὺ φιλολογία! . . .

Καὶ τώρα, κυρίαι καὶ κύριοι, ὅσοι ἔχετε ὡς ἐπάγγελμα τέρψεως τὸ κόρτε, ἐὰν δὲν φοβήσθῃ τὴν ἐκδίκησιν τῶν παλαιῶν ἐραστῶν, ὑποπτεύεσθε τοῦλάχιστον τὸν φακόν.

Ἐν Μακροχωρίῳ Ἰουνίος 1901.

Ἡγήσιππος

ΔΕΝ ΜΕ ΠΟΝΕΙΣ;

Δύο ὥραις τώρα περιμένω γλυκεῖα ξανθοῦλά μου, νὰ φανῇς, ὡς πότε πλέον θὰ σὲ προσμένω; δὲν με πονεῖς; . . .

Ἀχ! ἔλα κάτω 'ς τὸ ρεμματάκι καὶ δὲν μᾶς βλέπει ἐκεῖ κανεὶς— γλυκὸ ν' ἀλλάξουμε ἓνα φιλάκι· δὲν με πονεῖς; . . .

Ἄκου τὴ βρύσι πῶς μουρμουρίζει καὶ σε προσμένει... Τί λησμονεῖς;... ἄκου τ' ἀνδρόνι πῶς λαρυγγίζει, δὲν με πονεῖς; . . .

Ἐλα κα' ὁ πόνος με θανατόνει· ὦ! ἂν ἀργήσῃς, ἂν δὲν φανῇς, ξανθή, πεθαίνω καὶ μένεις μόνη καὶ τότε αἰώνια θὰ πονῇς . . .

Τὸ Ἑρμοποῦλε τοῦ Τυμφορητοῦ.

—“Οχι μόνον αυτό. Απεφάσισε να τρελλάνη,— άθωρύβως είναι άληθής,— τας κεφαλάς όλων τών άνδρών εν τῇ οίκίᾳ. Είναι αίσχρον! Όλοι φαίνονται τρελλοί δι’ αὐτήν. Φοβοῦμαι ὅταν θά φθάσῃ ὁ Ἀρθούρος. Εἰξεύρεις πόσον αὐτὸς ἐπηρεάζεται.—

— Δέν ἐφρόνουν ὅτι ὁ Ἀρθούρος ἐπηρεάζεται εὐκολώτερον οἰουδήποτε ἄλλου, διέκοψεν ἡσύχως ὁ Βόρδεηλ.

—“Ω! Δέν ἦτο περιπεπλεγμένος μέ φρικαλέαν τινά γυναικα εἰς τὸ ἄστυ,— τυχοδιώκτιδα τινά, νομίζω; Ἀλλ’ εἶμαι βεβαία ὅτι γνωρίζεις τὴν ὑπόθεσιν, εἶσαι ὅμως τόσον ἐπιφύλακτικός, Βόρδεηλ!

Ὁ Βόρδεηλ ἐγνώριζε ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ δὲν ἐθεώρησε κατάλληλον τὴν στιγμήν νά τὴν παραδεχθῇ.

— Οὐφ, καλὰ, εἶπεν, ἡ Μίς Ἐηλ δύναται. νά ἐπιβλέπῃ ἐκυτὴν, καὶ σὺ πρέπει νά ἐπιβλέπῃς τὸν Ἀρθούρον.

— Ἀπεφάσισα ὀριστικῶς νά τον νυμφεύσω μετὰ τῆς Βεατρίκης. Εἶναι λαμπρὸν συνοικέσιον δι’ αὐτὸν καὶ γνωρίζω ὅτι τὴν θαυμάζει πολὺ. Δέν θὰ ἐπιτρέψω εἰς οὐδένα νά τοὺς χωρίσῃ — πολὺ ὀλιγώτερον εἰς μίαν ἄγνωστον ὥς ἡ Μίς Ἐηλ!

— Μ’ ἐκαλέσατε, κυρία Βόρδεηλ; ἤκουσθη μελωδικὴ φωνὴ ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ τῆς γιγαντιαίας κέδρου. Καὶ γυνὴ νέα καὶ θαυμασίως ὠραία ἔστη πρὸ αὐτῶν.

Ὁ λόρδος Βόρδεηλ ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως καὶ φρονίμως ποιῶν ἔφυγεν κειθεὶν, λέγων καθ’ ἑαυτὸν:

— Ζηλοτυπία — ὅλα ἐκ τῆς ἀπαράτου ζηλοτυπίας, μυλαῖδῃ μου! Ὅπως ὅλοι οἱ πλούσιοι — δέν ὑποφέρεις ἄλλην γυναῖκα θαυμάζομένην. Διάβολε! Καὶ αὐτὴ δὲ εἶναι γυναῖκα! Ἐὰν δέν ὑπῆρχεν ἡ Λώρα καὶ τὸ κκτηραμένον μισὸς τῆς θά προσεπάθουν δι’ ἑαυτὸν. Αὐτὸ τὸ θηρίον ὁ Ζαμπάτωφ τὴν ἰχνηλατεῖ! Πῶς τὸν μισῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον!

Θὰ ἤξιζε τὸν κόπον νά τον διακόψῃ τις. Ἀλλὰ — Σὺς ζητῶ συγνώμην κυρία Σήτον. Τοῦτο εἶναι ἀληθῶς λαβύρινθος . . . ὠραϊότητος!

Εἶχε σχεδὸν εἰσχωρήσει εἰς τοὺς βραχίονας μιᾶς τῶν προσκεκλημένων κομψοτάτης γυναικὸς εἰ καὶ ὀλίγον μαρμυμένης ἡλικίας.

Ἡ κυρία Σήτον ἐμειδίασε τὸ ἀριστοκρατικόν της μειδίημα καὶ εἰσῆλθον ὁμοῦ εἰς τὰς ἐλικοειδεῖς ἀτραπούς τοῦ περιφήμου λαβυρίνθου, καὶ οὕτω ὁ λόρδος Βόρδεηλ ἐλησμονήσῃ πρὸς στιγμήν τὴν ὑπαρξίν τῆς ὠραίας Μίς Ἐηλ.

Ἦτο πρὸ παντὸς ὁ ἄνθρωπος τῶν στιγμῶν, καὶ βεβαίως ἡ Ἐδιθ Σήτον ἐφαίνετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅση τὸ δυνατόν κομψή.

— Μ’ ἐκαλέσατε Λαίδη Βόρδεηλ; ἐπανελάθεν ἡ Μίς Ἐηλ.

— Ἀ! ὄχι ἀγαπητή, ἀπήντησεν ἡ μυλαῖδῃ, ταραχθεῖσα οὐκ ὀλίγον ἐπὶ τῷ ἀπροόπτῳ ἐμφανίσει τῆς φίλης τῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἡ λαίδη Βόρδεηλ εἶχε μικρὸν καὶ χαμερπὲς πνεῦμα καὶ ὅπως ὅλοι οἱ κάτοχοι τοιοῦτου πνεύματος ἦτο δειλή, ἀγαπῶσα νά πληττῇ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ.

Ἐφοβεῖτο ἐνδομύχως τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πλάσμα τὸ ὅποιον διετέλει ἐπ’ ἀμοιβῇ σύντροφός της ἀπὸ τινων ἡδῆ μηνῶν.

Ἐπεθύμει ν’ ἀπαλαγῇ αὐτῆς κ’ ἐν τούτοις ἔφριττεν ἀναλογιζομένη ὅτι ἦτο δυνατόν νά τὴν ἀπολέσῃ.

Ἡ Μίς Ἐηλ εἶχε πρακτικῶς καταστήσει ἑαυτὴν ἀνεκτίμητον ἐν τῷ πνεύματι τῆς κυρίας καὶ τόσον ἀνιπαισθήτως κατέστη κάτοχος τῶν μυστικῶν ὧλων καὶ τῶν μικρῶν ραδιουργιῶν τῆς μυλαῖδης ὥστε θὰ ἦτο ἀληθῶς ἀτυχεστάτη διπλωματία ἐκ μέρους τῆς κυρίας ταύτης νά τὴν ἀποβάλλῃ ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου.

Καὶ ὁ λόγος οὗτος ἀκόμη δέν ὑπῆρχεν. Τί ἔπαιεν ἡ Μίς Ἐηλ ἐὰν ὅλοι οἱ ἄνδρες περὶ τῆς τὴν ἐρωτεύοντο ἑκαστος κατὰ τὴν ιδέαν του; Κ’ ἐπὶ τέλους ἡ συνάντησίς της μετὰ τοῦ Ὑψηλοτάτου εἰς τὸ θερμοκήπιον τῶν ὀρχιδοειδῶν ἦτο δυνατόν νά προῆλθεν ἐξ ἀπλῆς συμπτώσεως.

Ἐδῶ ταῦτα πάντα κατέπιπτον. Θρασὺς, ψυχρὸς καὶ σκληρὸς, ὁ πρίγκηψ Ζαμπάτωφ ἐκέρδησε τὴν γλυκεῖαν συμπάθειαν τῆς κομήσσης Βόρδεηλ. Ἐκ τούτου καὶ ἡ μικρὰ αὐτῆς ζηλοτυπία καὶ αἱ ἀρτιγενεῖς ὑπόνοιαι.

Ἡ Μίς Ἐηλ ἴστατο περιμένουσα ἐξήγησιν.

— Ὅχι, δέν σὺς ἐκέλεσα, ἀγαπητή! ἀλλὰ χαίρω διὰ τὴν παρουσίαν σας ἐπιθυμοῦσα νά ἐπι-

στήσῃτε τὴν προσοχήν σας πρὸς χάριν μου εἰς μαιρικά πράγματα. Ἐχετε ἑκτακτον ἐπιτηδεύματα. Ὁ πρῶτός μου ἐξαδελφός ὁ Ἀρθούρος φθάνει αὖριον καὶ ἡ Βεατρίκη Κάρτρον, ὡς γνωρίζετε, θὰ ἦναι ἐδῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην. Λοιπόν, ἀγαπητή, θέλω νά με βοηθήσῃτε εἰς λεπτοτάτην τινὰ ὑπόθεσιν — δηλαδὴ νά με συνδράμῃτε νά συζεύξω τοὺς δύο νέους. Βεβαίως ὁ Ἀρθούρος εἶναι τόσον πολὺ νέος, προσέθηκε περισσευμένως, καί-τοι πολλὰ ἔτη μεγαλειότερος ἐμοῦ.

Ἡ Βεατρίκη, ἀγαπητὴ κόρη, εἶναι ἀρχαία μου φίλη καὶ κληρονόμος. Ὁ πτωχὸς Ἀρθούρος δυστυχῶς, ἀγαπητὴ μου Μίς Ἐηλ, δέν εἶναι πολὺ καλῶς πεποικισμένος μέ τὰ καλὰ τοῦ κόσμου τούτου· ἀλλ’ εἶναι ἀξίεραστός καὶ εἶναι λοχαγὸς εἰς τάγμα τι τοῦ ἵππικου. Θέλω νά γίνῃ τοῦτο καὶ θὰ με βοηθήσῃτε, Ροζέττα, ναί;

Ἡ Μίς Ἐηλ ἐμειδίασε.

— Βεβαίως, κυρία Βόρδεηλ, εἶπεν. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐνταῦθα παρουσίας μου δέν εἶν’ ἄλλος ἢ νά διατελῶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας. Καὶ τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον μοὶ ἀνατίθεται εἶναι πολὺ εὐχάριστον. Ἀλλ’ ἐὰν ἤδη συμπαθῶσιν ἀλλήλους ἡ ἐπιρροή μου θὰ ἦναι νομίζω ὀλίγον ὠφέλιμος. Τοιοῦτου εἶδους πράγματα ἔχουσι τὴν ιδιότητα νά διορθοῦνται μόνον των, δέν εἶναι ἀληθές;

— Ναί, ναί, ἴσως. Ἀλλὰ με τόσοις ξίνου; θὰ ἔχω πολὺ ὀλίγον χρόνον νά δημιουργήσω συμπτώσεις καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἀ! ποῦ εἶναι ἡ ὑψηλοτάτη πριγκηπίσσα Ζαμπάτωφ; Φοβοῦμαι ὅτι τὴν παρημέλησα ἔλαινός· σήμερον ὅμως ἀπειλοῦμαι ὑπὸ τῆς συνήθους ἡμικρανίας, τὴν ὅποιαν πάσχω.

Τὸ προοίμιον τοῦτο παρὰ τῇ Μυλαῖδῃ ἐσήμαινε δυσθυμίαν.

Παρατήρησε μέ βλέμμα βαθύ τὴν περικλλῆ μαρφήν τῆς κόρης καὶ προσεπάθησε νά ἐμβυθύνῃ εἰς τοὺς λογισμούς, τοὺς ὁποίους τόσον καλῶς ἔκρυπτον ἀπ’ αὐτῆς τὰ λευκὰ τεταπεινωμένα βλέφαρα τῆς Ροζέττας Ἐηλ.

Φεῦ! εὐφύεστεροι τῆς κομήσσης Βόρδεηλ προσεπάθησαν τέως τοῦτο, ἀλλ’ ἠπατήθησαν.

— Ἡ ὑψηλοτάτη δέν ἡγέρθη σήμερον. Φαίνεται πολὺ ἀσθενής.

— Μοὶ ἐφάνη ὡς ἐτοιμοθάνατος χθὲς κατὰ τὸ

δεῖπνον — τοιοῦτο φόβητρον, μέ τόσα ἀνεκτίμητα κοσμήματα. Οἰκτιρῶ τὸν πρίγκηπα.

— Νομίζω ὅτι δέν εἶναι ἀνάγκη, Λαίδη Βόρδεηλ. Φαίνεται ὑπομένων τὰς ἀνησυχίας του περὶ τῆς πασχούσης υγείας τῆς πριγκηπίσσης μέ ἀσυνήθῃ ἀταραξίαν ψυχῆς. Ἀνεξερεύνητον μειδίημα διέδραμεν ὡς ἀστραπὴ τὸ πρόσωπον τῆς Ροζέττας. Ἀλλὰ δέν μοι εἶπατε τὸ ἐπίθετον τοῦ ἐξαδελφου σας, ἐξηκολούθησεν.

Λοχαγός — κ’ ἐστάθη πρὸς στιγμήν περιμένουσα τὴν κόμησσαν νά προσθέσῃ τ’ ὄνομα.

— Βίβιαν. Εἷς τῶν Βίβιαν τῆς Κορνουαλίας, εἰξεύρετε — πτωχὸς καὶ υπερήφανος. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ! τί ἔχειτε Μίς Ἐηλ; Μήπως αἰσθάνεσθε λιποθυμίαν; Καθήσαστε, παρκαλῶ! Ὁμοιάζετε πρὸς φάσμα!

(ἔπεται συνέχεια)

Μετάφρ. Αἰμιλ. Δεπόλλου.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Γενεὰ στεγανόπους. Φιλάργυρος τις ὀνόματι Βόουερς ἐν Νέξ Ἰόρκῃ ἀπέθανε καταλιπὼν περιουσίαν 60000 δολλαρίων, τῶν ὁποίων ὁ μόνος κληρονόμος, μακρυνὴς συγγενῆς τοῦ θανόντος, οὐδεμίαν εἶχε σχέσιν τέως πρὸς αὐτὸν καὶ ἐστερεῖτο παντὸς μέσου ὅπου ἀποδείξῃ τὴν ταυτότητά του. Ἐπειδὴ δὲ τὸ δικαστήριον ἐδίσταζεν ἐν πρέπῃ νά τῷ δόσῃ τὴν κληρονομίαν, ἔνεκα τούτου, ὁ Ἰωάννης Βόουερς ἀποβόλῃ μετὰ πυρετώδους ταχύτητος τὰς περιουσίας καὶ πέδιλά του καὶ δεικνύει πρὸς τοὺς δικαστὰς τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν του, ὅτινες ἦσαν ὡς τῶν στεγανόποδων συνδεόμενοι πρὸς ἀλλήλους διὰ μεμβρανῶν. «Ἰδού, λέγει, τὰ ἀτραλὲς σῆμα τῆς γενεᾶς μου. Ὁ ἀποθανὼν θεὸς μου ἦτο ἐπίσης στεγανόπους ὡς ἐγώ, καὶ ζητῶ νά καταδειχθῇ τοῦτο».

Ἀπερασίσθη λατὸν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἡ εξέτασις τοῦ πράγματος. Ὁ νεοκαρὴ τῆς ἀνωρύχῃ, τὸ φέρετρον ἠγούρηθη, καὶ οἱ κώδες τοῦ νεκροῦ Βόουερς εὐρέθησαν ὅμοιοι πρὸς τοὺς τοῦ ζῶντος, εἰς τὸν ὅποιον καὶ παρεχωρήθη ἡ κληρονομία του.

* *

Παρίσιοι καὶ Λονδῖνον. Ὁ Βολταῖρος ἔλεγεν: «Οἱ Παρίσιοι ἔχουσιν ἑκατὸν ἐμβλήματα, καὶ οὐδεμίαν θρησκείαν· τὸ Λονδῖνον ἑκατὸν θρησκείας καὶ ἐν μόνον ἐμβάμμα». Νεώτερός τις Γάλλος, ὁ κ. Φελίξ Πυάτ, ἔκαμε τὴν ἐξῆς ἀντιπαραβολήν.

Οι Παρίσιοι είναι πόλις συνεσπειρωμένη, τὸ Λονδίνον δι-
εσπαρμένη. Οἱ Παρίσιοι αὐξάνουν διὰ τῆς συμπεκνώσεως,
τὸ Λονδίνον διὰ τῆς ἐπεκτάσεως. Οἱ Παρίσιοι εἶναι ἐκτι-
σμένοι ἐκ λίθου, τὸ Λονδίνον ἐκ πλίνθου. Οἱ Παρίσιοι ἔ-
χουσιν ὑψηλὰς οἰκίας καὶ στενάς ὁδοὺς, τὸ Λονδίνον πλα-
τείας ὁδοὺς καὶ χαμηλὰς οἰκίας. Ἐν Παρίσις οἱ ἀμαξη-
λάται ὁδηγοῦσι δεξιᾷ, ἐν Λονδίῳ ἀριστερᾷ. Ὁ Παρι-
σινὸς προσφέρει «κακά», ὁ Λονδίνεος «κόσος». Ὁ Παρι-
σινὸς ἀφίνει πολὺ πρὸς τὴν κλίνην του, ἥτις εἶναι παρὰ
τὴν τοίχον, ὁ Λονδίνεος ἐγείρεται ἀργὰ τῆς ἐν τῷ μέσῳ
τοῦ θαλάμου κλίνης του. Ὁ παρισινὸς δειπνεῖ, ὁ Λον-
δίνεος τρώγει μόνον. Ὁ Παρισινὸς εἶναι φαίδρὸς, ὁ Λον-
δίνεος σκυθρωπός. Ὁ Παρισινὸς περιδιαβάει, ὁ Λονδίνεος
τρέχει. Οἱ Παρίσιοι ἔχουν πάρα πολλοὺς στρατιώτας,
τὸ Λονδίνον πολλοὺς ὀλίγους. Ἐν Παρίσις ὁ στρατιώτης φο-
ρεῖ ἐρυθρὸν περισκελίδαν καὶ κυανῶν χιτῶνα, ἐν Λονδίῳ
ἐρυθρὸν χιτῶνα καὶ περισκελίδαν κυανῶν. Ὁ Παρισινὸς
ἐργάζεται, ὁ Λονδίνεος ἐμπορεύεται. Ἐν Παρίσις περισ-
σότεροι αὐτοκτονοῦνται, ἐν Λονδίῳ περισσότεροι μισαιφονοῦνται.

Ἐν Παρίσις οἱ ἱερεῖς νυμφεύουσιν, ἐν Λονδίῳ νυμφεύ-
ονται. Ἐν Παρίσις αἱ γυναῖκες νυμφεύμεναι γίνονται ἐ-
λευθεραὶ ἐν Λονδίῳ παύουσι νὰ εἶναι τριαῦται.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐκεῖνος.

— Ἀπόψε θὰ φέρω τὸν Β. διὰ νὰ δειπνήσῃ μαζί μας.
Ἐκεῖνη.

— Μὴ γὰρ τὸ Θεό! Δὲν ἔχουμε τίποτε νὰ φῶμε, ἐγὼ
δὲν εἰσέωρ νὰ μαγειρεύω, ἡ μαγειρίσσα ἔφυγε, ἡ μητέρα
μου δὲν εἶν' ἐδῶ καὶ — εἰς ἐπίμετρον τὸ παιδί εἶναι ἀρ-
ρωστό.

— Χμ! ἴσα ἴσα γι' αὐτὰ ὅλα θὰ τον φέρω. . . Ὁ ἀ-
νόητος με! ὅλας τὰς συμβουλὰς μου σκέπτεται νὰ νυμφευ-
θῇ, — καὶ μόνον ἔτσι θὰ κατορθώσω νὰ τον πείσω.

Ἐκεῖνος.

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ βλέπω κανένα νὰ δέρνη μίαν γυ-
ναῖκα.

Ἐκεῖνη (κατ' ἰδίαν): — Ψυχὴ μου πόσον ἱπποτικό! (Δυ-
νατά). Τί θὰ κάμῃς λιπὼν ἀν' ἰδίᾳ ποτε κανένα νὰ δέρνη
ἐμένα; . . .

Ἐκεῖνος.

— Εὐθὺς θὰ κλείσω τὰ μάτια μου.

— Κύριε! Κύριε! τρέξατε γρήγορα! ὁ μικρὸς υἱός σας
ἐκόπηκε μὲ τὸ μεγάλο μαχαῖρι τοῦ φωμανοῦ. . .

— Ἄ, μπᾶ, δὲν εἶναι τίποτε. . .

— Μί. . . κλυμεῖξ' ἐπὶ αἵματι τοῦ.

— Ἰδοὺ λιπὼν ποῦ λέγεις ψεύματα! Ἐκεῖνος δὲν εἰσέ-
ρει νὰ κολυμβήσῃ.

— Μόνον τὴν καρδίαν μου ἔχω νὰ σὲ δώσω ὡς ἀμοι-
οδὴν, ἔλεγεν ἀκμαιομένη γεροντοκόρη πρὸς νεαρὸν δικηγόρον,
ὅστις ἄρτι ἐτελείωσι τὴν οἶκον της.

— Λιπὼν, δεσποινίς, ἀπευθυνθῆτε πρὸς τὴν γραφεῖα
μου. Ἐκεῖνος δέχεται τὴν ἀμοιότην πάτης δικης.

— Ἀγαπᾷ νὰ πηγαίνει ἐπὶ σχολεῖο, παιδί μου;

— Νὰ πηγαίνω νὰ, μὰ δ' ἔτι καὶ νὰ κάθωμαι.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ὑπὸ Κορνυλίας Α. Πρεβεζιώτου

καὶ Ἐμμανουὴλ Τ. Ταβανιώτου

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1902

ΔΙ' ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο ἐκδοθὲν ἐπὶ
δύο ἔτη ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἐμμανουὴλ
Τ. Ταβανιώτου, ἐξεδόθη πέρυσι τὸ
τρίτον ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Διευθυ-
νείας τῆς «Βοσπορίδος» Ἀδ. Κορνυ-
λίας Α. Πρεβεζιώτου. Τυχὸν δὲ πάν-
τοτε εὐμενεστάτης παρὰ τοῦ δημοσίου
ὑποδοχῆς καὶ μεγάλης ζητήσεως, καθ'
ὃ ἀνομολογηθὲν γενικῶς ὡς τὸ τελειό-
τατον παρ' ἡμῶν, ἐκδίδοιται ὅσον οὕτω
τὸ τέταρτον ἤδη. Ἐξησφαλίσθη ἤδη δε-
αὐτὸ ἡ συνεργασία ἐξεχόντων καλὰ μιν
καὶ πᾶσα δυνατὴ τελειότης. Ἰστέ οὐ-
δεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ τύχῃ τῆς αὐ-
τῆς παρὰ τοῦ δημοσίου εὐμενεείας καὶ
ὑποστηρίξεως. Τιμᾶται γρ. 5 μόνον ἐν
τετάρτῳ. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6, ἐν τῷ ἐ-
ξωτερικῷ φράγκα χρ. 1 1)2.

Διδασκάλισσα Ἑλληνικῆς ἡγγυημένης
ἱκανότητος διδάσκουσα κατὰ βῆθος τὴν
Ἑλληνικὴν πρὸς δε καὶ τὰς ξένας γλώσ-
σας, ζητεῖ παραδόσεις παρ' οἰκογενείας.
Πληροφορίαι παρέχονται ἐν τῷ Γρα-
φείῳ τῆς «Βοσπορίδος».

Τίποις Γ. Α. Γεωργοπούλου, Κουρσοῦ-Μὴτ ἀρ. 3

ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚ ΣΚΥΛΙΤΖΗΣ

Ὁλόκληρος ἡ μαῦρη Στύξ τοῦ πηλικοῦ Γαρτά-
ρου μὲ τὰ ρεῖθρά της τὰ μαῦρα καὶ στυνά, τῇ
θολὰ καὶ φρικαλέα, τὰ ὅζοντα ἀπειλοῦσαν καὶ
οἰμώζοντα αἰώνιον ἄλγος καὶ σπαραγμὸν δύνα-
ται ν' ἀποτελεσθῇ ἐκ τῶν δακρύων τῶν γυνο-
μένων διὰ τὴν μεγάλην ἐθνικὴν ἀπώλειαν τοῦ
Παύλου Στεφάνοβικ Σκυλίτζη.

Δάκρυα τῶν ἐθνικῶν ἱδρυμάτων, εἰς ὅσα ἀρει-
δῶς ὁ μεγαλόψυχος οὗτος τῆς Εὐποίας Κροῖτος
ἐπέχυσεν τὸν πακτωλὸν τῆς χρυσῆς γενναιοδωρίας
του καὶ δάκρυα τῶν ἀπροστατευτῶν ἐνδεῶν καὶ
δυστυχῶν, εἰς ὅσους, ἐν ἀγνοίᾳ πράγματι τῆς ἀρι-
στερίας, ἡ δεξιὰ αὐτοῦ χεὶρ διέσπειρε τοὺς ἀδύ-
μαντας τοῦ ἐλέους του· ἄλλ' ὅλα δάκρυα εἰλικρινῆ,
δάκρυα ἀναπηδῶντα ὡς πίτυλοι ῥευστῆς πυρᾶς
ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ ἔθνους αὐτῆς, συνεννοῦνται εἰς
στιλπνὸν φλεγέθοντα παρὰ τὸ φέρετρον αὐτοῦ καὶ
ἀποκρυστάλλονται ἐπὶ τοῦ τάφου του ὡς πύρι-
νοι μαργαρίται.

Ὑπνώττει πλέον ὁ ἡγεμὼν τῶν ἐθνικῶν μας
εὐεργετῶν, ὁ βασιλικὸς δωρητής, τοῦ ὁποῦν χεὶρ

καὶ καρδία καὶ ψυχὴ ἦσαν τόσαι ἀείρροι πηγαὶ
φιλάνθρωπίας καὶ φιλομουσίας.

Ἄλλ' ὑπνώττει ἐπὶ στρώματος ἀνθέων, ἅτινα
ἡ γῆ ἀνεβλάστησεν ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν εὐεργετη-
θέντων ὑπ' αὐτοῦ· ὑπνώττει ἐπὶ προσταφαιλίου
ρόδων καὶ κρίνων ὅσα τῷ ὑπέστρωσε μὲ χεῖρα τρυ-
φερὰν καὶ στοργικὴν τὸ ἔθνος, ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ὁ-
ποῦν θὰ ἐπιζήσῃ ἀειθαλὴς καὶ ἀγέρως ἡ μνήμη
του· ὑπνώττει ὑπὸ τὸ περιφανές καὶ λαμπρὸν
μαυσωλεῖον τῆς καλλιμαρμέρου δόξης του καὶ
ὑπὸ τὸ γλυκὺ βυκαλίημα, τὸ ἀδροπαθὲς καὶ πύ-
ρινον τῶν φίλων αὐτοῦ ἐλεγεῖον.

Εἴθε τὸν ὕπνον τοῦτον τοῦ δικαίου, τὸν ὕπνον
τοῦ εὐεργέτου καὶ πατριώτου νὰ κοιμηθῶσι πολ-
λοὶ ἀκόμη ἐξ ἡμῶν· εἴθε ὁ Ἕλλην οὗτος, ὅστις
«ἀλλ' ἴθι· εὐεργετῶν» καὶ Πατρίδα καὶ ἄτομα,
ὁ σιελγίζων ἄχρις ὥρας σειρίου τῆς λειψάνδρου
ἡμῶν ἐποχῆς, νὰ μὴ ἦναι διὰ τὸ ὀσημέραι ἀπορ-
φανζόμενον Γένος ἡμῶν ὁ ἔσχατος τῶν Ἑλλήνων!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐνεκὰ αἰφνιδίως τυπογραφικῆς ἀνωμαλίας παρελείφθη ἡ συνέχεια τῆς «Ἀπαντήσεως» πρὸς τὴν Δ^α Β. Εὐαγγελίδου, ἀναβληθεῖσα διὰ τὸ ἐπὶ ὄν φύλλον.

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ τὴν ζῆ. Ἐνῶ ὁ θάνατος καὶ ἡ ἐκμηδένισις πρὸς τανταὶ ὡς ζῆνα καὶ ἀσυμβίβαστα πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἐπ' ἀθανασία πλασθέντος ἀνθρώπου, ὁ πρὸς τὴν αἰωνιότητα πόθος καὶ ἡ ὁρμή ἡ ἀκάθικτος πρὸς τὴν ἀτέρμονα, τὴν ἀπύθμενον, τὴν ἀπερίριστον ζῶν ἔχει ἀνγραφῇ ἐπὶ τῶν πτυχῶν τῆς καρδίας του μὲ πύρινα γράμματα ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Θεοῦ. Πρὸς τὴν ζῶν ὁργὴ οὐ μόνον τὸ νήπιον, ὁ μόλις ὑπανοιγόμενος χθισινὸς κάλυξ, — οὐ μόνον ὁ νέος, — ὁ πλήρης αἵματος κοχλάζοντος καὶ καίοντος — οὐ μόνον ὁ ἀκμαίος καὶ συμπεληρωμένος ἥδη ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ καθηλωμένος καὶ κεκοιλωμένος Λάζαρος, ὁ ὡς σκώληξ ἔρπων ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ αὐτὸς ὁ ἐτοιμοθάνατος, ὃν ὁ λεμβούχος Χάρων μετὰ μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ἀπέναντι θάλασσαν διαπεράσῃ ὄχθη. Οὕτως οἱ πάντες μισοῦμεν μὲν καὶ ἀποτροπιάζομεθα τὸν θάνατον, ὁρῶμεν δὲ καὶ σπυδόμεν πλησίον πρὸς τὴν ἀθανασία.

Εἰς μόνος ἐν τῇ παγκοσμίᾳ ταύτῃ πρὸς τὴν Ζῶν καὶ τὴν ὑπαρξίν συναυλίζῃ ἀποτελεῖ παραφωνίαν ἀσυνήθη καὶ ἀπροσδόκητον: ὁ αὐτοκτόνος! Δημιουργήμα σωματικοῦ καὶ πνευματικοῦ οργανισμοῦ ἐλλιπεστάτου, πλάσμα ζόφου καὶ ἀπογνώσεως, ἀπώθει βαναύτως τὴν Ἐλπίδα, ἥτις ἐδόθη σύντροφος ἀνεξαιρέτως εἰς πάντας, — τὴν Ἐλπίδα, ἥτις καὶ τὸν δεσμώτην εἰς τὴν εἰρκτὴν του συνοδεύει καὶ παρὰ τὸ τετραχυμένον πηδάλιον τοῦ ναυαγοῦ παρακάθηται καὶ εἰς τὰ μεμαρμαμένα χεῖλη τοῦ ψυχορραγούντος περιίπταται, — καὶ θραύει ἐν μέσῃ ὁδῷ μετὰ τῆς ἀνθρώπου τὴν χρυσὴν φιάλην, ἐν ᾗ ὡς οὐράνιον μῦρον ἐνέκλεισεν ὁ Δημιουργὸς τὴν ψυχὴν!

Ἐνώπιον ἐνός τοιούτου θεάματος πρωτοφανοῦς ἱστάμενοι — ἐγὼ καὶ σύ, ἀναγνώστα, — πτώματος σφαδάζοντος καὶ ἀσπαίροντος ἔτι, ἀγνοοῦμεν ἂν πρέπη μετὰ βδελυγμίας νὰ ἀποστρέψωμεν τὸ

πρόσωπόν μας καὶ νὰ πτύσωμεν νεκρὸν, ὃν ἡ ἀμικρία κατὰ πάσαν πιθανότητα ὤθησεν εἰς τὴν αὐτοκατάλυσιν, ἢ ἂν πρέπη νὰ ἐκπλαγῶμεν καὶ νὰ θαυμάσωμεν τὸ ἀνδρικὸν σθένος καὶ τὴν γενναίον ψυχὴν τοῦ αὐτοκτόνου, κατορθώσαντος μετὰ τοιαύτης στωικότητος καὶ ψυχραιμίας νὰ καταπνίξῃ τὸ ἰσχυρότερον τῶν αἰσθημάτων — τὸ τῆς αὐταγάπης καὶ αὐτοσυντηρητικῆς — καὶ τερματίσῃ τοιοῦτον τρόπον τὴν ζῶν. Ἀλλ' ὅτι μὲν ἡ αὐτοκτονία δὲν εἶναι γενναίότης καὶ ἀνδρεία, ἀλλὰ πολλῶν μᾶλλον δειλία παιδικιώδης καὶ ἀποθάρρυνσις, μαρτυροῦσι πάντες οἱ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐγκύψαντες. «Ὁ ἀληθὺς θαρραλὸς καὶ ἀνδρικός, γράφει ὁ ἱατρός Descartel, γινώσκει νὰ περιμένῃ καὶ ὑπομένῃ». Καὶ ὁ Ναπολέων δὲ ὁμοίως ἔλεγε: «Πλειότερον θηρὸς δεικνύει ὁ ἄνθρωπος ὑπομένων τὰς θλίψεις, ἢ ἀπαλλασσόμενος αὐτῶν διὰ τῆς αὐτοχειρίας. Ὁ αὐτόχειρ εἶναι χαρτοπαίκτης χάσας τὰ πάντα, ἄσματος διασπαθίσας καὶ τὴν τελευταίαν σταγόναν τῆς καρτερίας καὶ γενναιότητος». Ὅτι δὲ οὕτως πρέπει νὰ βδελυθῶμεν καὶ μισήσωμεν ὡς κατὰ πύκτον τὸν αὐτοκτόνον μαρτυρεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπερ μᾶς ἀπαγορεύει τὸ μίσος καὶ τὴν καταφρόνησιν πρὸς πάντα οἰονδήποτε ἄνθρωπον, πολλῶν δὲ μᾶλλον πρὸς νεκρὸν, ἐν τῇ χειρὶ τοῦ Θεοῦ ἦδη ὄντα καὶ ὑπ' Αὐτοῦ μόνον-δικιούμενον νὰ κριθῇ ἢ κατακριθῇ.

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάμωμεν καὶ εἰς ποῖον συναίσθημα τῆς συντρασσομένης καρδίας μας ν' ἀφήσωμεν ἐλευθέραν διέξοδον, ἀφοῦ οὔτε νὰ μισήσωμεν οὔτε ν' ἀποθανυμάσωμεν τὰ αὐτόχειρα πρέπει; Νὰ κινήσωμεν περιλύτως τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ θλιβῶμεν καίριως διὰ τὰ ἐπ' ἐσχάτων συντελούμενα. Νὰ ἐλεηνολογήσωμεν τὸν αὐτοκτόνον, ὅστις, προσβάλλων βαθέως τὸν Θεόν, τὸν οὐδαμῶς τερπόμενον ἐπὶ ἀπωλείᾳ ζώντων (Σοφ. Σολομ. α, 13) διὰ τῆς μεγάλης ἀμικρίας, ἣν διαπράττει κλείει ἐρμητικῶς καὶ ἀνεῖ ἐλπίδος ὅππῃ αὐτοῦ τὴν θύραν τῆς ἀθανάτου ζωῆς. Νὰ συλλυπηθῶμεν ἐγκαρδίως τὴν παντὸς οἴκου ἀξίαν οἰογένησαν τοῦ αὐτόχειρος, ἣν πλήττει εἰς τὰ ἱερώτατα ὁ πλήττων ἐαυτὸν. Νὰ τάλανίσωμεν τὴν κοινωνίαν, ἣν διασκαλεύει καὶ ἀκρωτηριάζει ὁ αὐτοκαταστρεφόμενος. Καὶ πρὸ πάντων

νὰ οἰκτερώμεν, καὶ! νὰ οἰκτερώμεν ἡμᾶς αὐτούς, οἵτινες ἐπὶ πρῶτον νὰ διανύσωμεν τὸν βίον ἐν καιροῖς χαλεποῦ μαρμασμοῦ καὶ ἐκφυλισμοῦ καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἱερωτέρων καὶ ἀειθελιστέρων αἰσθημάτων.

Ταῦτα μόνον; Ὁχι! ἀπομένει καὶ τι ἄλλο, τὸ σπουδαιότερον. Ν' ἀναζητήσωμεν τοὺς ἀληθεῖς τῆς αὐτοχειρίας παράγοντας καὶ τροφοδότης καὶ, ἀφοῦ ἀνεύρωμεν αὐτούς, νὰ ἐργασθῶμεν παντὶ σθένει εἰς τὴν δυνατόν αὐτῶν καταπολέμησιν.

Ποιοὶ δ' οὗτοι;

Καθ' ἡμᾶς ὡς πρῶτος παράγων καὶ ὡς πρῶτον αἷτιον, ἐξ οὗ γεννᾶται καὶ ἀναπτύσσεται ἡ αὐτοκτονία, δεόν νὰ θεωρηθῇ ὁ λεγόμενος πολιτισμός, ὁ ἐπ' ἐσχάτων κατακλύσας τὴν ἡμετέραν χώραν καὶ καταπνίξας τὰ ἀπλά καὶ πατριαρχικὰ ἡμῶν ἦθη καὶ ἔθιμα. Πολιτισμὸν δὲ λέγοντες, ἐννοοῦμεν ὅχι τὸν γνήσιον καὶ ἀληθῆ πολιτισμὸν, τὸν ἔλκοντα τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ κατ' εὐθείαν, καὶ συνιστάμενον ἐν τῇ δυνατῇ ἰσότητι καὶ ἐλευθερίᾳ ἐν τῇ ἀνεξίθρησκει καὶ τῇ πρὸς πάντας φιλάνθρωπιᾳ, ἀλλὰ τὸν ἄλλον ἐκείνον, τὸν ἐπιμυθιωμένον καὶ ἐπίπλαστον, τὸν ἄμεσον ἔχοντα συγγένειαν πρὸς τὴν θρησκείαν τοῦ ὕλισμου καὶ περὶ τὸν τρόπον τοῦ τρώγειν, τοῦ πίνειν, τοῦ ἐνδύεσθαι, τοῦ ὑποδύεσθαι, τοῦ κινεῖσθαι, τοῦ λαλεῖν, τοῦ ἐνδιατεῖσθαι κατακτριβόμενον. Αἱ αὐτοκτονίαι ἦσαν παντελῶς ἄγνωστοι ἐν Ἀνατολῇ, γράφει πού ὁ καλὸς Σαίμπαρκος Γίραρδινος· παρατηρήθη δὲ ὅτι ἤρχισαν ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ἐπιδράσεως τῶν εὐρωπαϊκῶν ἰδεῶν. Ὁ ψευδοπολιτισμὸς λοιπὸν ὁ ἐξ Εὐρώπης προελθὼν καὶ ὃν ἡμεῖς υἱοθετήσαμεν ἀνοικταῖς ταῖς ἀγκάλας· ὁ ψευδοπολιτισμὸς μὲ τὴν ἔκφραξιν καὶ ἀλλοπρόσασλλον πολυτέλειαν του, μὲ τὰς ἀνάγκας του τὰς πολλαπλὰς, τὰς μηδέποτε κορεννόμενας, μὲ τὸν ἀκήρυκτον του πόλεμον πρὸς τὴν αὐτάρκειαν καὶ λιτότητα, μὲ τὴν ἀπερίριστον ἐλευθερίαν καὶ τὴν ὅλον ἐν προοίῳσαν ἐκλυσιν τῶν ἠθῶν, ἰδοὺ ὁ ἐχθρὸς! Ἵνα διαπλεύσωμεν τὸν ποταμὸν τῆς ζωῆς, ἔχομεν ἀνάγκην στερεοῦ ἀκατίου· τὸ δὲ ἀκάτιον εἶναι τὸ σῶμά μας. Καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι τὸ σῶμα μας ὑγιές, διότι ὅταν τοῦτο πάσχει, καὶ ἡ ψυχὴ, ὅσην ρωμαλία καὶ ἂν εἶναι, παρενοχλεῖται, καὶ ἡ ποθητὴ ἰσορροπία καὶ

ἁρμονία δὲν διασώζεται. Ἀλλ' ἡμεῖς, ζῶντες εἰς τὰ δωματία μας κατάκλειστοι, ἀποδιώκοντες τὸ ἡλιακὸν φῶς διὰ παχυτάτων περκαπτασμάτων, φυτοζωοῦντες ὑπὸ ἀτμοσφαιρῶν ἀσφυκτικῶν, ἀνακεκλιμένοι ὡς πρᾶλτοι καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐπὶ τοῦ καναπέ, ποτιζόμενοι δι' ἄλκοῦλ εὐρωπαϊκῆς προελεύσεως, ἀνατρέποντες τοὺς ὄρους τῆς φύσεως καὶ διερχόμενοι τὰς μὲν ἡμέρας ἡμῶν ἐπὶ τῆς κλίνης, τὰς δὲ νύκτας εἰς παννυχίους κύβους ἢ χορούς, χειροκτιοφοροῦντες καὶ ὅταν δὲν πρέπει, δι-οπτροφοροῦντες καὶ ὅταν δὲν μυωπάζωμεν, ὡς ἰδιότροπον παιδίον περιέποντες τὴν πρόσκαιρον σάρκα, ἐξεθελύνθημεν, ἐξεφυλίσθημεν καὶ εἰς ἀληθείας Συβαρίτας μετεβλήθημεν. Φρίσσομεν πλέον εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐπαφήν. Καὶ ἡ πτωχὴ φύλλον ρόδου μας πληγώνει, μας ἀνατρέπει. Εἶνε αὐτὸ τὸ χαλῶδινον σῶμα, ὅπερ θ' ἀντιμετώπισῃ ἀτρόμητον τὰ ἐπερχόμενα κύματα τῆς ζωῆς καὶ ὅπερ, ὡς ὁ Αἰνείας τὸν πατέρα του διὰ τῆς πυρκαϊστοῦ Τροίας, θὰ φυλάξῃ τὴν ψυχὴν μέχρι τέλους ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην, ἢ εἶναι ἀνεμόφθορος ἀφρός καὶ πομφόλυξ, ὅστις θὰ διαρραγῇ καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον τῆς τύχης φύσημα; Ἐντεῦθεν προδιαθέσεις, φρενοβλάβειαι, νευρώσεις, ψυχώσεις, πληξίς, θάνατος· καὶ ὁποῖος θάνατος!

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Κωνστ. Καλλίνικος.

Πρεσβύτερος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πρὸς διαφώτισιν τῶν πολλῶν δηλοῦμεν κατηγορηματικῶς ὅτι βιβλίον τι σειρᾶς μυθιστορημάτων ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ἐκδεδόμενον κατὰ φυλλάδα ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΕΧΕΙ ΣΧΕΣΙΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΣΠΟΡΙΔΑ.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Κατὰ τὸν Dr Boutmy.

Ἡ Ἀγγλία διαδραματίζει ἐν τῷ κόσμῳ τὸ ἱστορικὸν πρόσωπον τῆς ἀρχαίας Ρώμης. Ἐκ τῆς μικρᾶς βορείου νήσου των οἱ Ἀγγλοὶ διεσπάρησαν διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν ὁπλῶν μέχρι τῶν ἀπωτάτων τῆς οἰκουμένης ἐσχατιῶν. Τὸ κατακτητικὸν αὐτῶν πνεῦμα εἶναι διηνεκὲς κίνδυνος

διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Τὸ πολιτικὸν αὐτῶν συγκρότημα τοῖς ἐξασφαλίζει οὐχὶ μόνον τὴν διηνεκῇ ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην, ἐνῶ παραποιούμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, ἀπολήγει δι' αὐτὰ εἰς ἀποτυχίας μόνον. Τὰ πάντα παρ' αὐτοῖς καὶ πνευματικὴ φορὰ καὶ ἡθὴ καὶ φιλολογία καὶ τέχνη φέρουσι τὴν σφραγίδα ἰδιαζούσης τινὸς πρωτοτυπίας. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους εἶναι ἐνδιαφέρουσα καὶ διδασκτικὴ, ἀντιπαραβαλλομένη δὲ πρὸς τὴν ἡμετέραν παρουσιάζει μεγίστην ἀντίθεσιν. Νομίζει τις ὅτι τὰ δύο ταῦτα ἔθνη τὰ διαχωρίζοντα ἀπ' ἀλλήλων δι' ὀλίγων μόνων λευγῶν θαλάσσης ἀπέχουσιν ὅσον δύο πλανῆται ἐν τῷ στερεώματι.

Ἄς ἐξετάσωμεν πρῶτον τὸ φυσικὸν περιβάλλον, ἡ ἐπίδρασις τοῦ ὁποῦ εἶναι ἰσχυροτάτη ἐπὶ τῶν κατοίκων. Τὸ κλίμα καὶ τὸ ἔδαφος ἐπενεργοῦσιν ἐπὶ τῆς θελήσεως, τῶν συναισθήσεων, τῆς ἐποπτικῆς δυνάμεως καὶ τῆς δημιουργικότητος τῆς φαντασίας, ἅτινα ἀκριβῶς καθορίζουσι τὴν φύσιν τῶν ἀναγκῶν ἔθνους τινός. Ὑπὸ τὸν ὀμιχλώδη οὐρανὸν τοῦ Βορρᾶ καὶ τὴν ὑγρὰν ἀτμόσφαιραν πρωτίστη ἀνάγκη τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος εἶναι ἡ προμήθεια ἀφθόνου τροφῆς καὶ θερμῶν ἐνδυμάτων καὶ ἡ ἰδρύσις ἀσφαλοῦς στέγης. Ἡ νωχέλεια καὶ ἡ ἀκηδία τῶν Λαζάρων τῆς Νεκρόλεως ἢ τῆς Πανόρμου θὰ ἰσοδυναμῇ ἐν Λονδίῳ πρὸς τὴν εἰς θάνατον καταδίκην. Ἐπιτακτικὸς τῆς φύσεως νόμος παρακινεῖ τὸν Ἀγγλον εἰς ἀέναν δραστηριότητα. Ἡ θάλασσα, ἥτις ἐδημιούργησε τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀσφάλειάν του, ἐξασκεῖ αὐτὸν εἰς τοὺς κινδύνους καὶ εἰς τὴν ἀτάραχον γενναϊότητα. Ἡ καθημερινὴ αὐτῇ ἐξάσκσις εἰς τὰ γυμνάσια καὶ τὰς περιπετείας ἐμόρφωσαν τὸ ἰδεώδες τοῦ γένους· τὸν τεύθεν δὲ προέκυψε παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη ἡ κλίσις πρὸς τοὺς βιαίους ἀγῶνας καὶ τὸν σωματικὸν ἀθλητισμόν. Ἡ ἀενάως ἐντεταμένη θέλησις αὐτῶν εἶναι οὐχὶ μόνον ἰσχυροτάτη, ἀλλὰ καὶ λίαν περισκεμμένη. Τὸ φλέγμα τῶν εὐσώμων τούτων ἀνδρῶν, τῶν ἐχόντων τόσον βραδείας ἀντιδράσεις εἶναι τὸ ἀντίθετον τῆς νευρικῆς καὶ διεγερμένης ἰδιοσυγκρασίας, ἥτις χαρακτηρίζει τὴν γαλλικὴν πλειονότητα. Καθότι τὸ ταχὺ ἢ βραδύ

τοῦ χρόνου, καθ' ὃν τειλεῖται ἡ ἀντίδρασις τῆς θελήσεως πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις, ἔχει τοιαύτας ἢ τοιαύτας τὰς συνεπείας. Οἱ ὀρμητικοὶ Γάλλοι, οἵτινες πολλάκις γίνονται θύματα ἀπερισκέπτων παραφορῶν, ὥφειλον καθημερινῶς νὰ δέωνται τοῦ θεοῦ, ὅπως κατὰστήσῃ βραδυτέρως τὰς ἀντιλήψεις των. Ὁ ἀγγλικὸς χαρακτήρ προσδιορίζεται διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως: «τοῦ ἀτομισμού.» Ἐγκεκλεισμένος ἐξ ἐνὸς ἐντὸς τοῦ ἀπαραβίαστου ἀσύλου τῆς ἐστίας καὶ τῆς συνειδήσεώς του, ἀνγκαζόμενος δὲ ἐξ ἄλλου ὡς ἐκ τῆς τραχύτητος τῆς βιοπάλης εἰς ἀποκλειστικὴν αὐτοδοθήειαν, ὁ ἄγγλος καθίσταται σιωπηλός, ἐχέμυθος καὶ ἀκοινωνήτος. «Ὁ νησίτης οὗτος, λέγει ὁ Emerson, ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὸν μίαν νῆσον».

Δὲν εἶναι διατεθειμένος εἰς τὴν ἀπομίμησιν καθὼς οἱ ἄγγελοι λαοί, ἀλλ' ἀκολουθεῖ μονήρης ἰδίαν ὁδὸν ἐκνακνύμενος εἰς τὰς ἀτομικὰς αὐτοῦ πεποιθήσεις. Ἡ εὐκισθησὶς αὐτοῦ ἀμβλύνεται προκειμένου περὶ τοῦ πλησίον, ἀναισθητεῖ δὲ πολλάκις εἰς τὴν λύπην ἢ τὴν χαρὰν τῶν ὁμοίων του· τὸν τεύθεν ἡ βάνχυσος αὐτοῦ εἰλικρίνεια ἐν τῇ συμπεριφορᾷ. Ὁ Γάλλος ὁμιλῶν φροντίζει πολὺ ὀλιγώτερον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων του ἢ περὶ τῆς εὐαρεσκείας, ἣν οὗτοι προξενοῦσιν εἰς τοὺς ἄλλους. Καὶ ἐν τούτοις ὁ ἀτομιστὴς ἀγγλικὸς λαὸς εἶναι ὁ δεξιώτερον παντός ἄλλου συγκροτῶν τὸν ἐλεύθερον συνεταιρισμὸν καὶ ὁ κάλλιον ἐξ αὐτοῦ ἐπωφελούμενος.

Διότι αἱ πρὸς συνδιέλεξιν συναθροίσεις τῶν Γάλλων καὶ αἱ πρὸς δρᾶσιν συμμαχίαι τῶν Ἀγγλων εἶναι δύο διαφορετικὰ καὶ τὰ μάλιστα ἀντίθετα εἶδη ἀνθρωπίνης ἐπικοινωνίας.

Ἐάν οἱ Ἀγγλοὶ ἀφεθῶσιν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν φύσιν ἢ πρὸς τὰς γυναικας διαγωγὴ των θὰ εἶναι ὅλως ἀρχέγονος. Οὐδὲν εἶναι σπάνιον νὰ ἴδῃ τις παρ' αὐτοῖς μέλη καὶ τῶν ἀνωτάτων ἀκόμη κοινωνικῶν τάξεων ριπτόμενα εἰς τὴν κραιπάλην ὑπὸ τὸ πρόσχημα παχυλοῦ φαρμακισμοῦ. Οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν ἀπολαμβάνουσιν ἐκ τῆς συνδιαλέξεως καὶ τῶν μικρῶν περιφράσεων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς τρυφερότητος, εἰς ἣν τόσον ἐνασμενίζει ἡ γαλλικὴ ματαιοδοξία, ἢ ἐκ τοῦ περιβάλλοντος ἐκείνου τῶν καλῶν τεχνῶν, διὰ τοῦ ὁποῦ καταθέλεται ἐν Ἰταλίᾳ ὁ ἔρως.

Ἐν τῇ οἰκογενεῇ ἡ γυνὴ ἔμεινεν ἀπολύτως ὑποταταγμένη εἰς τὴν συζυγικὴν δεσποτείαν. Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Γαλλικὴν, ἥτις ἀποτελεῖ κοινότητα συνηνωμένην διὰ τῆς φιλοστοργίας καὶ τῆς ἀλληλεγγύης τῶν συμφερόντων, ἡ ἀγγλικὴ οἰκογένεια δικαιοῦμένη ὑπὸ τῶν πρωτοτόκων, ἀποτελεῖ ὁμάδα ἀτόμων διασκορπιζομένων τῇδε καὶ κείσε θάττον ἢ βράδιον. Κοινωνία συνισταμένη ἐκ τραχέων ἀτόμων παραδεδομένων εἰς κτηνωδὴ πάθη, ἤθελε ταχέως ἀποσυντεθῇ, ἐὰν εἶδιδετο εἰς τὰ πάθη ταῦτα ἐλεύθερον στάδιον. Ἀλλ' ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ὁ Ἀγγλος συναισθάνεται τὴν ἀνάγκην τοῦ αὐτελέγχου καὶ τῆς εἰς ἑαυτὸν συγκεντρώσεως, ἣν ἐπιζητεῖ διὰ τῆς θρησκευτικῆς πειθαρχίας, ἣν ἐπιβάλλει εἰς ἑαυτόν. Ἡ μετὰ τὸν Ὑψιστον αὐτῇ συμμαχία ἀφικρεῖ ἀπ' αὐτοῦ πάντα φόβον, εἶναι δὲ δι' αὐτὸν ἡ θρησκεία πηγὴ ζήσεως καὶ ἀενάου δράσεως. Τὸ ὑλόφρον καὶ εὐλαβὲς ἀγγλικὸν πνεῦμα εἶναι ξένον εἰς τὴν μεταφυσικὴν. Ἡ κυριώτερά αὐτοῦ μέριμνα εἶναι ἡ δρᾶσις, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀποκλίνει μᾶλλον εἰς τὴν ἐκ πρακτικῆς ἀπόψεως ἐξέτασιν τῶν πραγμάτων παρὰ εἰς δημιουργίαν ἀφισταμένων θεωριῶν ἄκαρπον περιπλάνησιν εἰς ἐκστάσεις, ἢ καταποντισμὸν εἰς γενικὰς ιδέας. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Bacon εἶναι ἀκριβῶς πειραματικὴ. Ὁ Auguste Comte καὶ ὁ θετικισμὸς ἀπολαμβάνουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπερβολικοῦ γοήτρου. Ἡ τελευταία ἐθνικὴ διαρρύθμισις εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βιομηχανικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, ἥτις ἐλκύει πρὸς τὰς ὑπέρπλεως ἡδὴ πόλεις τοὺς κατοίκους τῆς ἐξοχῆς καὶ ἐγκατατάσσει αὐτοὺς εἰς τὰ ἐργαστήσια πέριξ τοῦ δγκου τῶν γαιανθράκων. Ὁ ἐργατικὸς ὄχλος ἄρχεται καταλαμβάνων τὴν σκηνὴν τῆς ἱστορίας καὶ ἐμψυχῶν αὐτὴν διὰ νέου πνεύματος. Ὁ ἄγγλος πολίτης ἐπιχειρεῖ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μερικὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους μόνον μεταρρυθμίσεις, τοῦτο δὲ διότι οἱ ἀκηδεῖς καὶ νωχελεῖς μόνον χαρακτῆρες ἔχουσι ἀνάγκην νεωτερισμοῦ ἐλάχιστον. Τὰ πάντα πρέπει ν' ἀλλάσσωσιν ἀποψιν πέριξ αὐτῶν, συμβᾶν δὲ ἢ ταραχῇ, ἢ νέᾳ πολιτικῇ μεταρρύθμισις νὰ ἐπιφέρῃ τὴν κατὰ καιροῦ ἐκ θεμελίων μεταμόρφωσιν τῆς κοινωνίας.

Ἡ μεταρρυθμιστικὴ δραστηριότης τῶν Ἀγγλων ἐξασκεῖται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν παλαιῶν

αὐτῶν παραδόσεων, τοσούτω μᾶλλον ὅσῳ οὐδεμία διατάραξις τὴν παραλλάσσει. Οἱ νόμοι τῆς ἀντιδράσεως εἶναι ἄγνωστοι ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἡ ὑπαρξὶς νεωτεριστῶν ὡς ὁ Saint Simon, καθίσταται ἀδύνατος. Barbès δὲ ἢ Blanqui τις ἤθελον διεγείρει τὴν ἀηδίαν μόνον καὶ τὴν γενικὴν κατὰφρόνησιν. Ἐν τούτοις ὅμως αἱ ἀντιθέσεις τῆς πενίας καὶ ταλαιπωρίας ἐκδηλοῦνται ἐν Ἀγγλίᾳ τόσον ζωηρῶς ὅσον οὐδαμοῦ ἄλλου. Οὐδὲν ἐν Παρίσι εἰς δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰς πτωχικὰς συνοικίας τοῦ Λονδίνου. Ὑπάρχουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ δύο φυλαί, αἱ ρόδιναί παρεῖαι καὶ αἱ πελιδναὶ ὄψεις. Ἀπὸ τοῦ 1850 οἱ ἐργάται τῆς μεγάλης βιομηχανίας χάρις εἰς τὴν διοργάνωσιν, τὸν πρακτικὸν νοῦν καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἡγετῶν, περιήλθον εἰς βαθμὸν εὐπορίας, πλούτου καὶ ἰσχύος ἐπιτρέποντα εἰς αὐτοὺς ἐξίσωσιν πρὸς τοὺς κεφαλαιούχους καταστηματαρχας.

ΡΩΣΑΝΗ ΔΔ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Πνεῦμα καρδία καὶ γυναῖκες.

Ἐὰν αἱ γυναῖκες εἶχον τὴν εὐφροσύνην τὰ μὴ ἔχουν πλέον καρδίαν, ἡ θέσις τοῦ ἀνδρός θὰ ἦτο ἀφόρητος.

Κα Ρενιέ.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἡ καρδίη τῆς ἀνθρωπότητος.

Γυνὴ ἔχουσα μόνον πνεῦμα καὶ ὄχι καρδίαν οὐδέποτε δύναται νὰ φανῇ καθ' ὁλοκληρίαν ἀγαθὴ. Ἄν ποτε τὸ κατορθώσῃ, εἶναι ἀξία πολλῆς εὐγνωμοσύνης διότι κατέβαλε μεγάλην προσπάθειαν.

STAHL

Πολὺ πνεῦμα δύναται νὰ παρωθήσῃ τὴν γυναῖκα εἰς πλείστας καὶ ὄχι εὐγενεῖς ἀνοησίας· πολλὴ καρδίη τὴν παρωθεῖ εἰς ὀλίγας καὶ πολὺ εὐγενεῖς.

Γυνὴ ἔχουσα μόνον καρδίαν ἐπαρκεῖ εἰς ὅλα. Γυνὴ ἔχουσα μόνον πνεῦμα εἰς πολλὰ ὀλίγα ἐπαρκεῖ.

STAHL.

Και ἡ δ.λιγώτερον πνευματώδης γυνή εἶναι
εὐφροσύνη τοῦ πνευματωδέστερου ἀνδρός ὅσον
ἀφορᾷ τὰ ζητήματα τῆς καρδίας.

Ὁκτάβιος Φεγγέ.

Διασκεδάζει τις ἐν τῇ συναναστροφῇ διὰ τοῦ
πνεύματος· ἀλλὰ μέγιστον διὰ τῆς καρδίας ἀπο-
διώκεται ἡ ἀνάη.

Α. Δουμάς πατήρ.

Πολλῶν ἀνθρώπων τὸ πνεῦμα λήμπει μόνον
ἐπὶ θεσίᾳ τῆς καρδίας.

Δε-Μαίς.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΙΝΗΝ ΑΜΦΙΔΥΚΗΝ (Ἡπειρωτικὸν εἰδύλλιον)

I

Κατὰ τινὰ ἐσπερινὴν ἀμφιδύκην τοῦ θέρους ὁ
Κῆτσος, νέος εὐειδής μετ' ὄφθαλμοις καὶ
χνοῶντα μέλανα μύστακα, ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ
κυνηγίου κατὰκοπος κρατῶν μεθ' ὑπερηφανίας τὰ
θηράματά του· ἡ δὲ κυνηγετικὴ του κύων, ἡ Σα-
ρίνα, ὡς τὴν ἀπεκάλει μετὰ τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸ
τρέχωμά της τοῦτο ὄνομα, προηγείτο αὐτοῦ βα-
δίζουσα μετὰ βήμα τακτικὸν καὶ μετὰ κρεμαμένην τὴν
γλῶσσαν ἐκ τοῦ κόπου πρὸς τὸ ἐγγὺς χωρίον, οὗ-
τινος αἱ μικραὶ οἰκίαι μακρόθεν ἐλεύκοντο.

Ἐξω τοῦ χωρίου ἐν μέσῳ δάσους πυκνοῦ ἔρρεε
βρύσις κρυσταλλώδης, ὅπου μετέβαινον τὰ κορί-
τσια τοῦ χωρίου καὶ ἐπαιρναν νερό. Ὅλα εἶχον
φύγει ἤδη μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ ἐν ἀπο-
μείνῳ ὀλομόναχον ἐφαίνετο ὅτι μετὰ πολλὴν βίαν
προσεπάθει νὰ γεμίσῃ τὴν βαρέαν καὶ τὴν ὑδρίαν
του καὶ νὰ φύγῃ.

Ὁ Κῆτσος διερχόμενος ἐκείθεν πᾶρετήρησε διὰ
μέσου τῶν δένδρων χωρὶς νὰ φαίνεται, καὶ μεθ'
ὅλην τὴν ἀμυδρότητα τοῦ φωτός τῆς ἀμφιδύκης
διέκρινεν εὐμελὲς κορσάκιον μετ' ὄφθαλμοὺς σπινθη-
ροβόλους. Τὸ ροδόχροον τῶν παρειῶν του καὶ ἡ ἔ-
ξοχος τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του
συμμετρικὰ ἐλκυσαν τὸν νεαρόν κυνηγὸν πρὸς τὴν
βρύσιν μετὰ περισσοτέραν δύναμιν ἢ ἡ κατατρυχούσα
αὐτὸν δίσφα. Τὸ ἀνεγνώρισεν ἥτο ἡ Γαρούφα, τὸ
ἐξακουσμένο γὰρ τὴν ἐμμορφῇ κορίτσι τοῦ χω-
ριοῦ. Τὰ ἀκουσθέντα ἐκ τοῦ τριγμοῦ τῶν ξηρῶν

χόρτων βήματα τοῦ Κῆτσου ἐπροξένησαν εἰς τὴν
Γαρούφω ταρχήν, διότι πιθανῶς κατὰ τὴν ὥραν
ἐκείνην νὰ ἦτο βέβηλός τις διαβάτης καὶ . . .
Ὁ Κῆτσος πλησιάζας ἐχαιρέτισεν, ἐν ᾧ ἡ Σαρίνα
τοῦ ἐρρίφθη εἰς τὸ ρυάκιον σβύνουσα τὴν δίψαν της.

II

Ἡ Γαρούφα διακρίνασα τὸν Κῆτσον, νέον τοῦ
χωριοῦ της καὶ γόνον οἰκογενείας τιμίας καὶ εὐ-
καταστάτου, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐγνωρίζοντο ἐκ παι-
δικῆς ἡλικίας, διότι αἱ κατοικίαι των ἦσαν πλη-
σίον, ἐμυιδίασε καὶ ἀνταλαβούσα τὸ ἀπολασθὲν
θάρος της, διότι ἤδη ἦτο ἐκτὸς κινδύνου, ἀντε-
χαιρέτισε μετὰ πολλὴν οἰκειότητα. Ἀμέσως δὲ
προσφέρει μετὰ τὰς ἀλαδαστρίνας χεῖράς της ἐντὸς
τῆς μικρᾶς ὑδρίας ἀπὸ τὸ ἀθάνατον ἐκεῖνο νερό,
ψιθυρίζουσα μετὰ τὴν θελκτικὴν φωνὴν της·

— Περίμενε με, Κῆτσο, νὰ γεμίσω γιὰτὶ νύ-
χτωσα ἐδῶ ἡ καυμένη καὶ τώρα φέρουν τὰ πρό-
βαρα νὰ τὰ ποτίσουν. Μονάχη θὰ με φάνε τὰ
σκυλιά . . .

— Ὁ ἀργήσουν ἀκόμη, τώρα πῆραν τὸν κατή-
φορον ἀπ' τὴν Πανᾶγιά.

Ὁ Κῆτσος, ὅστις ἐζήτει αἰτίαν νὰ μείνῃ πλη-
σίον της, ἔρριψεν ἐκτάδην τὰ θηράματα καὶ ἀπέ-
θηκεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ κυνηγετικὸν του ὄπλον
μετὰ προσοχῆς καθήσας ὀκλαδὸν ἀπέναντί της.
Ἀπεθαύμαζε τὴν εὐπλαστον κόρην μετὰ τὴν ὀρει-
νὴν καλλονὴν της, ἔχων προσηλωμένους ἐπ' αὐτῆς
τοὺς ὀφθαλμοὺς του. Αἶφνης ἀποσπώμενος τοῦ
ρεμβασμοῦ, εἰς ὃν ἤφθη ἐπὶ στιγμὴν, ἐρωτᾷ·

— Καλὰ, σὲ περιμένω, μὰ γιατί ἄργησες;

— Γιατὶ μόλις ἐς τὸ βασιλεῖμα τοῦ ἡλίου γλυ-
τώσαμε ἀπ' τ' ἄλωνι.

— Πῆρατε τίποτε;

— Μικρὰ πράγματα, ἀλλὰ δόξα σοι ὁ Θεός,
αὐτὸ τὸ ἄλγος σιτάρι ποῦ πῆραμε εἶναι μάλαμ-
μα, δὲν ἔχει μέσα σκουπίδια.

Ἡ συμπάθεια, ἣν ἠσθάνθη κατ' ἀρχὰς πρὸς
τὴν παιδικὴν φίλην τοῦ ὀρεμβώδους κυνηγὸς με-
τεβλήθη εἰς περιπαθὴ ἔρωτα. Ὁ ἐρωτολήπτης ἡ-
θελε νὰ φανέρωσιν εἰς τὴν ἀγνὴν παρθένον τὸν ἔ-
ρωτά του καὶ ἐπειδὴ ἡ αἰδὼς τὸν ἐκράτει ἀνα-
ποφάσιστον, ἐφαίνετο σκεπτικός. Ἐσκέπτετο ὅτι
ἡ διὰ τοῦ γάμου ἐνωσίς των, θὰ ἦτο δι' αὐτὸν
τοῦλάχιστον ἡ πραγμάτωσις τοῦ γλυκυτέρου ὀνει-

ρου μεταξὺ τῶν πλαττομένων ὑπὸ τῆς νεανικῆς
φαντασίας ἀπείρων ἄλλων, ὑφ' ὧν βαυκαλίζονται
οἱ νέοι. Ἐν τῇ μεταξὺ ἡ Σαρίνα, ἥτις μέχρι τοῦδε
ἀνεπαύετο ἐξηπλωμένη, ἐσηκώθη καὶ περιεπλέ-
κετο εἰς τοὺς πόδας τῆς Γαρούφως.

— Κῆτσο, φώναξέ την· θὰ με δάγκωσῃ.

— Ἀ! κορίτσια καὶ μικρὰ παιδιὰ δὲν πει-
ράζει.

— Φώναξέ την, καυμένη, φοβάμαι . . .

— Σαρίνα! . . . Σαρίνα! . . . ἐδῶ! . . . Εἰς
τὴν ἐπιτακτικὴν φωνὴν τοῦ Κῆτσου ἡ εὐπειθὴς
Σαρίνα ἀνεπήδησε πρὸ τοῦ κυρίου της λείχουσα
τὰς χεῖράς του καὶ εἰς θαυπευτικὸν κτύπημα ἐξη-
πλώθη πρὸ τῶν ποδῶν του σείουσα εἰσέτι τὴν
οὐράν.

— Κυνηγᾷ καλά; ἠρώτησεν ἡ Γαρούφα.

— Λαμπρά.

— Ἐχει κυνήγι;

— Αἱ! κάπου βρίσκεται.

— Τί κυνήγι;

— Νά! . . . λαγούς, πέρδικες . . .

— Καὶ πέρδικες;

— Καὶ πέρδικες.

— Ἐχεις καμμιὰ;

— Νάτηνα, τὴν ἔχω χτυπημένη ἐς τὴν δεξιὰ
φτερουδά.

— Τί κρίμα! . . . τὴν καυμένη! . . . Τί ὁμορφὴ
ποῦ εἶναι! . . .

— Σὺν εἶναι.

Ἡ Γαρούφα διέκοψε τὴν συνομιλίαν χαμηλώ-
σασα τὸ πρόσωπόν της ἐξ αἰδοῦς.

Ἡδὴ ἐγίμισε τὴν βαρέαν καὶ τὴν ὑδρίαν της·
καὶ τὴν μὲν βάρειαν ἐφορτώθη, τὴν δὲ ὑδρίαν ἔ-
λαβε διὰ τῆς χεῖρός. Ὁ δὲ Κῆτσος ἔρριψε τὸ κυνη-
γετικὸν ὄπλον ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἔλαβε τὰ θηράματα
καὶ ἀνεκάλεισε διὰ συριγμῶν τὴν Σαρίναν, ἥτις ἀ-
πεμακρύνθη ἐπὶ τὰ ἴχνη λαγῶν, οἵτινες κατήρχον-
το ἐκεῖ κατὰ τὴν νύκτα ἐκ τῶν πέριξ βουνῶν διὰ
νὰ δροσιθώσιν. Ἀφ' οὗ δὲ δρομαία ἐφθασε καὶ
αὕτη ἀπῆλθον μαζῇ, ἐν ᾧ τὰ πρόβατα μετὰ τὸν μο-
νότονον κωδωνισμόν των, ὄν ἐποίκιλλον τὰ συρίγ-
ματα καὶ αἱ φωναὶ τοῦ ποιμένου των, ἐπλησίαζον
πρὸς τὴν βρύσιν.

III

— Ἀχ! Γαρούφα, πόσον ἀγαπῶ! . .

— Τί;

— Τὸ κυνήγι—ἤθελε νὰ εἶπῃ «Σέ! . .»—

— Ἄν δὲν τὸ ἀγαποῦσες, δὲν θῆμενες τέτοια
ὦρα μονάχος ἐξω ἀπὸ τὸ χωριό . .

— Ὅχι μονάχος, ἔχω καὶ σύντροφο.

— Τί σύντροφο;

— Νά . . . εἴμαστε μαζῇ . .

Συνομιλοῦντες οὕτω ἐπλησίαζον εἰς τὸ χωρίον,
ἐν ᾧ ἡ φοβὴ πλησιέστερης προέβαλλεν ἐκ τοῦ ἀπέ-
ναντι βουνοῦ ῥίπτουσα τὸ μελιχρὸν τῆς φῶς, ἡ δὲ
ἀπαστρέπτουσα ἐκ τοῦ κατοπτρισμοῦ τῆς σελή-
νης πηγὴ ἐκύλιεν ἐκεῖ κάτω μετὰ ἡδὺν μορμυρισμόν
τὰ ἀργυρὰ νερά της, καὶ εἰς τινα ἀπόκεντρον καμ-
πὴν τῆς ὁδοῦ ἀντήχησε φέλιμα μετὰ τὰς λέξεις·

— Μὴ Κῆτσό μου . .

— Γαρούφω μου σ' ἀγαπῶ . .

— Τί ἔκαμες, Κῆτσο; ἂν τὸ μάθουν οἱ γονεῖς
μου θὰ με κάμουν χίλια κομμάτια.

— Δὲν μάς εἶδε κανεὶς.

— Τί λές, Κῆτσο; κι' ἡ πέτρας ἔχουν αὐ-
τιά . . . Φορτοῦνα (*) μου! . . . Καλλίτερα νὰ μὴ
σῶλεγα νὰ με περιμένῃς.

— Γιατί;

— Διὲ τον! . . ἐρωτᾷ κι' ὅλαις γιατί! . .

Αἱ! . . . φορτοῦνα σου Γαρούφω, ἂν τὸ μάθουν τ'
ἀδελφία σου, ὦχ! θὰ σὲ κάμουν χίλια κομμάτια
καὶ θὰ σὲ μοιράσουν ἐς τὰ κλαρίχ' σὰν 'κεῖνη ποῦ
λέει τὸ παρὰμῦθι. Ταῦτα ἐμονολόγει, ἔπειτα ἀ-
ποτεινομένη πρὸς τὸν Κῆτσον λέγει μετὰ φωνὴν ἰ-
κετευτικὴν. «Ὅτι ἔκαμες ὡς νῆος ποῦ εἶσαι τὸ συγ-
χωράω, ἐς ὅρκίζω ἀλήθεια ἐς τὴν πίστιν μας νὰ
μὴ κάμῃς πονηρὰ ῥιμιά γιὰ τὸ φι... γιατί ξέ-
ρεις». . . Ἐν ᾧ ἐτελείονε τὴν παράκλησίν της δύο
δάκρυα νύλακῶσαν τὰς ροδίνους αὐτῆς παρειάς.

— Δὲν ξέρω τίποτε . .

— Καμόνεσαι πῶς δὲν ξέρεις. . . Ἄν τὸ 'παι-
νευθῇς αὐτὸ ποῦ ἔκαμες ἐγὼ θὰ ῥῆμαι ἀτιμασμένη
καὶ ὅλο τὸ σπῖτι μου καὶ τὸ τέλος μου ὁ Θεός τὸ
ξέρει ποῖο θὰ νῆναι. . .

— Ἀπ' αὐτὰ τίποτε δὲν ξέρω, ξέρω μονάχα
πῶς τὴν Κυριακὴ ἔχομε γάμον.

— Τίνο;

— Νὰ τὸν 'δικόν μας. . .

Ἡ τελευταία αὕτη φράσις τοῦ συνοδοιπόρου
τῆς ἔδωκε θάρος εἰς αὐτὴν, τρέμουσαν ἐκ τοῦ φό-

(*) Δυστυχία μου.

βου διὰ τὸ διαπραχθέν κίνημα ἐκ τοῦ παραφόρου ἔρωτος τοῦ Κήτσου. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιθύμει νὰ μάθῃ ἂν οἱ λόγοι τοῦ ἥσαν ὑποσχέσεις εἰλικρινεῖς ἢ λόγοι ἄπλοι, ἠρώτησε συνελθοῦσα ἐκ τῆς ταραχῆς διὰ τῆς ἡδείας φωνῆς της.

— Καὶ ἔτσι εὐκολὸν τὸν θαρρεῖς ;

— Πάρα πολὺ εὐκολον.

— Καὶ ἂν ἀρνηθοῦν οἱ γονεῖοί σου ;

— Αὐτοὶ θὰ σε ζητήσουν, μοῦ τὸ εἶπαν ἔμπροστὰ πὸ ἴλγαις ἡμέραις . . .

— Ἄν οἱ ἴδιοί μου ;

— Τότες σ' ἀρπάζω ἔς τὴν πλάτη καὶ φεύγω ἔς τὰ βουνά.

— Ἄ ! σῶπα, μὴ φωνάζῃς. Φύγε, νὰ μὴ μᾶς διοῦν μαζῇ. Ἀκούονται ὁμιλίαις. Καλὴν νύχτα.

— Καλὴν νύχτα.

Καὶ τὸ νεαρόν ζευγὸς ἐχωρίσθη μὲ τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας, ἐν ᾧ τὸ ἀδελφὸν φῶς τῆς ἀργυρᾶς σελήνης ἠρέμα διαδεχόμενον τὴν ἐσπερινὴν ἀμφιλύκην, ἐχύνετο ἄπλετόν ἐπὶ τῶν πέριξ κοιλάδων καὶ ἀκρωριῶν κατὰ τὴν παρεμφερῆ πρὸς ψευδῇ ἡμέραν θερινὴν ἐκείνην νύκτα.

IV

Τὴν Κυριακὴν πρῶτὴ μετὰ τὴν λειτουργίαν εἰς τὸ χωρίον ἀντήχουν τραγούδια καὶ χοροί. Ἐτελοῦντο οἱ γάμοι τῆς Γαρούφως καὶ τοῦ Κήτσου, τοῦ ὁποῦ τοῦ τόσον περιπαθὲς φιλημα ἀντελάλει ἀκόμη ὁ φλοῖσθος τῆς κρυσταλλώδους πηγῆς, ἥτις ἤκουσεν αὐτὸ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν περὶ τὴν ἐσπερινὴν ἀμφιλύκην.

Ἐν Βαλατά, τῇ 12ῃ Αὐγούστου 1904.

Σπυρίδων Οἰκονόμου.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Συνέχεια

Ἡ Μὴς Ἐνλ ἦτο ὥρᾳ ὡς νεκρὰ κ' ἐβυθίσθη μηχανικῶς εἰς παρατυχὸν θρανίον.

— Ὁ καύσων, Λαίδη Βόρδεηλ . . . ιδού, εἶμαι τῶρα καλὰ· τί πνιγνὸν ἀπόγευμα !

— Ἐγὼ κρυώνω μᾶλλον εἶπεν ἡ μυλαίδη, ἥτις πάντοτε ὅταν ἦτο κακοδιάθετος διεφώνει

πρὸς πάντας καὶ διὰ τὰ μηδαμινώτερα πράγματα.

— Ἐν ἤσθε καλλίτερα θὰ φροντίσῃτε, παρκαλῶ, νὰ προσθέσωσι τὸ τίον εἰς τὸν ἐξώστην, καὶ νὰ εἰδοποιηθῶσιν ὅλοι. Ἐγὼ ὑπάγω νὰ κάμω μερικὰς ἐπιδιορθώσεις εἰς τὴν ἐνδυμασίαν μου, εἶπε φέρουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ξανθῆς κόμης της.

II

Ὁ διωπηλὸς ἀκροατής.

Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς λαμπρὰ εἰς τὸν πύργον τῶν Βόρδεηλ.

Αἱ κυραὶ ἡμιλλῶντο κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς περιβολῆς καὶ τὸ βαρύτιμον τῶν ἀδαμάντων. Ἀλλὰ μία μόνον ὑπερεῖχε κατὰ πάντα ταῦτα τὴν οἰκοδόσποιαν, τῆς ὁποίας αἱ περὶ τὴν ἀμφίεσιν ἀφειδία καὶ οἱ ἀνεκτίμητοι ἀδάμαντες ἦσαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀντικείμενα θαυμασμοῦ καθ' ὅλην τὴν κομητείαν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δηλαδὴ τῆς ἀφίξεώς της εἰς τὸν προγονικὸν οἶκον τοῦ νεαροῦ εὐγενοῦς εἰς τὴν ἀπομειμαχρυσμένην καὶ γραφικωτάτην ἐκείνην γωνίαν τῆς Κορονουκίας.

Αὕτη ἦτο ἡ πριγκήπισσα Ζαμπατώφ.

Τὰ λαμπρὰ ρουβίνια καὶ οἱ ἀδάμαντές της προῦκάλουν τὸν φθόνον πασῶν τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ γυναικῶν. Ἐκαίον ὡς ζῶν πῦρ καὶ αἶμα ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ, κιτρίνου λαμποῦ καὶ τῶν βραχιόνων κ' ἐπὶ παντὸς καταλλήλου σημείου τοῦ ἱματισμοῦ τῆς πριγκηπίσσης.

— Τί κρίμα νὰ σπαταλᾶται τόσος πλοῦτος ἐπὶ ἀπεξηραμένης μομμίας ὡς αὐτήν ! ἐψιθύρισεν ἡ τολμηρὰ μικρόσωμος κυρία Σήτον εἰς τὸν παρκακθήμενον αὐτῇ νέον καὶ εὐεῖδῃ διαθέσιμον ἱππότην καὶ παρὰ τοῦ ὁποῦ ἔλαβε τὴν φιλοφρονητικὴν ἀπάντησιν, ἣν ἐπεζήτει.

Μ' ὅλα ταῦτα ἦτο ἀληθές. Ἡ ὑψηλοτάτη δὲν προῦξένη εὐχάριστον ἐντύπωσιν εἰς τὸν βλέποντα. Πάντες δὲ ἐγνώριζον τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ πρίγκηψ τὴν ἔκαμεν πριγκήπισσάν του.

Πτωχεύσας, εἶχεν ὡς ἀποθεματικὸν πολὺ μικρὰ πράγματα ἐκτὸς τῶν ἐκτεταμένων γαιῶν του εἰς ἀγριωτάτην γωνίαν τῆς Ρωσίας, γαιῶν, αἵτινες ἐμεγάλυναν μὲν τὴν δόξαν τοῦ ἀρχαίου του ὀνόματος, ἀλλ' οὐδὲν σχεδὸν προσέθετον εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Οὗτος ἤθελε χρήματα καὶ ἐξησφάλισε πράγματι μυθώδη πλοῦτον ἐν τῷ προσώπῳ τῆς δεσποινίδος Κορδελίας Γιούδβερ, τῆς ὁποίας ὁ ποταπὸς τὴν καταγωγὴν, ἀλλ' ἐκατομμυριοῦχος πατὴρ εἶχεν αὐτὴν μόνην κληρονόμον τοῦ ἀνεξαντλήτου χρυσίου του.

Παρὰ τὸν πλοῦτόν της ἡ δεσποινὶς Γιούδβερ εἶχε πολὺ ὀλίγους μνηστῆρας. Ἡ παντελής ἑλλειψὶς ἐλκυστικότητος κατέστησε τὸν βίον της ἀνυπόφορον καὶ μονήρη. Τοῦτο δὲ φυσικῶς τὴν καθιστᾷ μᾶλλον πικρόχολον, καὶ ἐπειδὴ οἱ μνηστῆρες πάντες τῇ ἐδίδον φανερὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος τῶν ἡτὸ ἡ περιουσία της καὶ ὄχι αὐτή, ἀπέπεμπεν ἐκείνη τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον ἄχρως ὅτου ἡ νεότης ἀπέπτη καὶ μεθ' ὅλα τὰ ἐκατομμύριά της ἡ θέσις της ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν γεροντοκορωνῶν ἦτο ἡ ἐτοιμος.

Τότε ἀκριβῶς ἐνήργησεν ὁ πρίγκηψ. Ὅπου ἄλλοι ἀπέτυχον αὐτὸς ἐπέτυχεν καὶ ὑπεκρίθη καὶ ἐκολάκευσε τὴν στρυφνὴν γυναῖκα τόσον ἐπιτηδεύως ὥστ' ἐκείνη παρεχώρησεν ἑαυτὴν καὶ τὰ χρήματά της εἰς τὸν κυνηγὸν τῶν δολλαρίων.

Εἰς ἀντιστάθμισμα τῇ ἐδίδοι τὸν ὀνόμα του αὐτὸς καὶ τὸν ἀρχαῖόν του τίτλον, καὶ μίαν ἢ δύο ὥρας ἐκ τοῦ χρόνου του κάποτε· ἐκράτει αὐτὴν περιωρισμένην ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερον ἐν τῷ τιμωρικῷ πύργῳ του ἐν Ρωσίᾳ ἢ εἰς τὴν ἔρημον κατοικίαν της εἰς ἀπόκεντρόν τινα συνοικίαν τοῦ Λονδίνου.

Αὐτὸς εἶχε βεβαίως τὴν θαλαμηπόλον του καὶ τὰς κηνυγετικὰς ἀποσκευὰς του. Ἦτο μέλος τῶν καλλίστων καὶ μᾶλλον πολυδαπάνων λεσχῶν τῆς πόλεως, διότι ἡ μεγαλειτέρα του φιλοδοξία ἦτο νὰ λογιζέται ἀληθὴς ἄγγλος gentleman. Εἰς τινες κύκλους ἀπῆλαυε δημοτικότητος παρὰ τὸ ψυχρὸν καὶ βαρὺ ὕψος του, κύκλους ἐν τοῖς ὁποίοις δὲν ἐθεωρεῖτο αἰσχρὰ ἡ κακὴ αὐτοῦ συμπεριφορὰ πρὸς τὴν προεβεηκυῖαν σύζυγόν του, ἥτις τὸν ἡγάπα καὶ ἥτις τῷ εἶχε δώσει τὸ πᾶν.

— Κ' ἐγὼ θὰ ἱπκραττον τὸ ἴδιον μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔλεγεν ἀναμεταξύ των, ἐν ἡμῃν προσκεκολλημένος εἰς τὸν σάκκον ἐκείνων τῶν ὁστῶν ! Δὲν ψέγω τὸν Ζαμπατώφ ποσῶς. Διὰ τὴν δὲν τινάζει τὰ πέταλα, νὰ εὐρῇ ὁ ἄνθρωπος μίαν εὐκαιρίαν νὰ διασκεδάσῃ ;

Ἐν τούτοις παρὰ τὰς βασάνους, ἃς τῇ προῦξένη θανατηφόρος ἀσθένεια, ἐξ ἧς ἔπασχε, ἡ Ὑψηλοτάτη δὲν ἐτίναζε τὰ πέταλα.

Καίτοι ὁμοιάζει πρὸς ζῶν πτώμα ἐπέμενε νὰ συχνάξῃ εἰς συνκαστροφὰς ὅταν ὁ κύριός της τῇ ἐπέτρεπε τοῦτο. Ἐξηλοτύπει μκνιωδῶς τὸν εὐειδῆ καὶ κυνικὸν σύζυγόν της, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀγοράσει τόσον ἀκριβὰ.

(ἔπειτοι συνέχεια)

ΕΙΣ ΝΕΑΝΙΔΑ

Ἐὰν εὖρω χλοῶδες πεδίον
μύρον, αἴγλην καὶ δρόσον ἐγκλείον,
ἐστρωμένον μὲ ἀνθὶ ποικίλα
καὶ μυρσίνης σμαράγδινα φύλλα,
ἐνθα θεῖα αὐγὴ ἀνατέλλει
καὶ πτίνων ἀντηχοῦν φαιδρὰ μέλη,
θέλ' ὀρίσει αὐτὸ ὡς ὁδὸν σου
ἀπλουμένην φαιδρῶς πρὸ ποδῶν σου.

Ἐὰν εὖρω ἐν ἄστρον μαρμαῖρον,
μαργαρίτην χρυσοῦν τῶν ἀστέρων,
σελαγίζον μὲ λάμψιν ἐρώτων
καὶ μὲ θεῖον μείδιμα φώτων,
μυστηρίου γαλήνην προχύνον
καὶ μαγεῦον ὡς ἄνθος ἀκτίνων,
θέλω θέσει αὐτὸ στέφανόν σου
ἔς τὸ ἀγνὸν μέτωπόν σου.

Ψ

ΜΗΤΗΡ

Ἡμέραν τινὰ ἐπεσκέφθημεν τὸ κεντρικὸν κατὰστημα, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ φυλάσσονται αἱ κατὰ δικοὶ γυναῖκες.

Τὴν προσοχὴν μας κυρίως ἐφείλκυσε μία δεσμώτις, τῆς ὁποίας τὸ ἦθος καὶ ἡ στάσις ἀπέτελουν παράδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πλεῖστον τῶν συντρόφων της.

Ἐφαίνετο πεντηκοντοῦτις περίπου αὐτὴ ἡ γυνή. Τὰ χαρακτηριστικὰ της, ὥρᾳ ἄλλοτε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, μεμαραμμένα ὅμως σήμερον, ἔφερον τὰ ἴχνη τῶν δακρύων, τῆς καταισχύνους καὶ τῆς σκληρᾶς δικαίτης τῆς φυλακῆς. Κόμῃ κα-

τάλευκος περιέβαλλε δίκην πλαισίου τὸ ὥχρον τῆς πρόσωπον, καὶ ἀπετύπου εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ἀτυχῆς ταύτης ποιᾶν τινα ἐκφοκασιν ἀξιοπεπείας ἐμποιοῦσης περισσοτέρην αἰσθησιν εἰς τὸν παρκατηροῦντα τὴν ἀτιμωτικὴν στολήν, δι' ἧς ἦτο περιβεβλημένη.

Βαθέως συγκινηθέντες ἐστράφημεν πρὸς τὸν νέον, ὅστις εἶχε τεθῆ εἰς τὰς διαταγὰς μας:

— Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ γυνή; Δίχως ἄλλο κρύπτεται μυστήριον ἐν αὐτῇ...

— Πράγματι, ἐδῶ γενικῶς οὐδεὶς τὴν θεωρεῖ ἔνοχον. Ἐκ τυφλῆς ἀφοσιώσεως ἢ ὑψηλῆς παρκαφροσύνης ἡ μήτηρ αὕτη ἀπεπλάνησεν οἰκειοθελῶς τὴν δικαιοσύνην, ἐνα σώσῃ τὸν ἐγκληματικὴν υἱὸν τῆς. Τούλάχιστον ἰδοὺ τί κατωρθώσαμεν νὰ μάθωμεν ἐκ τῆς ἀλλοκότου πλὴν ἀψευδοῦς ταύτης ἱστορίας:

Ἡ κυρία Δέ Λαμοριέρ, πολὺ νέα ἀκόμη, ἔμεινε χήρα. Ἡ ἐκ τῆς θλίψεως συντριβείσα καρδιά τῆς ἀφωσιώθη καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὸν μονογενῆ τῆς υἱόν, τὸν ὅποιον ἡγάπα μέχρι τρέλλας. Τρέφουσα εἰδωλοκρατεῖαν πρὸς αὐτόν, ἐπίστευεν ὅτι τοιοιτοτρόπως θὰ κατεδείκνυε τὴν ἀπέραντον ἀγάπην τῆς πρὸς τὸν μὴ ὑπάρχοντα πλέον.

Ὁ Ἰουλιανὸς Δέ Λαμοριέρ ἦτο βιαίου χαρκατῆρος καὶ ὑπεροπτικοῦ, εἰς τοιοῦτον δὲ χαρκατῆρα ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαστικὴ ἡ αὐστηρὰ διοικήσεις καὶ ἐπιβλέψεις ἐνὸς πατρός.

Ἄλλ' ἄντ' αὐτῆς εὗρε τὴν ἀπεριόριστον ἀγάπην μιᾶς γυναικός.

Καὶ κατὰχρῶμενος αὐτῆς τῆς ἀγάπης, κατέστη τύρκνος. Δὲν ἠθελε νὰ ὑποφέρει τὴν παρκαμικράν ἀντιλογίαν, τὴν ἐλαχίστην παρκατήρησιν. Ἡ κυρία Δέ Λαμοριέρ ἰσως ἀντελήφθη τὸν κίνδυνον, ὃν αὐτὴ μόνη παρεσκεύασεν, ἀλλ' ἦτο πλέον πολὺ ἀργὰ ὥπως δοκιμάσῃ νὰ περιστείλῃ τὴν μεγάλην ἀδυναμίαν τῆς. Περιωρίσθη λοιπὸν εἰς τὸ νὰ ὑποφέρει σιωπῶσα.

Καὶ ἐν ᾧ ἡ μήτηρ τοῦ ἐγγύγγυζε διὰ τὰς κακὰς τοῦ πράξεως, ὁ Ἰουλιανὸς διῆγε ζῶν τὸν καλούμενον ἀριστοκρατικὸν βίον. Ἐπαίξεν, ἐστοιχημάτει κατὰ τὰ ἵπποδρόμια καὶ συνετῆρει πολυδαπάνους δεσποινίδας τοῦ συρμού.

Ἡ παρουσία τῆς κυρίας Δέ Λαμοριέρ δὲν ἦτο

καὶ τόσο σημαντικὴ. Κατεβροχθίσθη ταχέως, καὶ μετὰ τινα ἔτη ἀργίας, πολυτελείας καὶ ἀκολασίας, ὁ Ἰουλιανὸς περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ μετέλθῃ τὰ ἔσχατα ἐκεῖνα μέσα, τὰ ὅποια θῆττον ἢ βράδιον, ἀλλὰ πάντοτε ἀποτελοῦσι τὸν κλῆρον τοῦ ἀσώτου.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλημύρας ταύτης τῶν παρκατροπῶν οὐδ' ὅπως ἐσκέπτετο τὴν μητέρα του. Καὶ ἂν ἐλησμονεῖ ποτὲ καὶ ἐνεφανίζετο ἐνώπιόν τῆς, ἡ ἐμφάνισίς του οὐδὲν ἄλλο παρὰ τῆς μητρὸς τοῦ ἀπῆται ἢ χρήματα...

Ὅτε τέλος ἐπῆλθε τελεία ἡ κατκατροφή, δὲν ἐδίστασε νὰ τῇ ἀρπαξῇ καὶ τὰ κοσμηματὰ τῆς, τὰ ἐκ τοῦ νυκτογίου συντρίμματα ταῦτα, τὰ ὅποια ἠδύναντο ἐν ἡμέρᾳ ἐνδείας νὰ σώσωσι τὴν λίαν ἀδύνατον αὐτὴν μητέρα.

Καὶ ὅμως ὅλος αὐτὸς ὁ ἐγωισμὸς δὲν κατῴρθωσε νὰ πλῆξῃ τὴν στοργὴν τῆς κυρίας Δέ Λαμοριέρ πρὸς τὸν υἱὸν τῆς! Ἐξηκολούθει ν' ἀγαπᾷ καὶ αὐτὰ τὰ ἀμαρτήματα τοῦ Ἰουλιανοῦ, καὶ νὰ τῷ συγχωρῇ τὰ πάντα μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν χαμερπειῶν του...

Πρωῖαν τινὰ ἡ κυρία Δέ Λαμοριέρ εἰδοποιήθη ὅτι εἰς ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ.

Μόλις κρατούμενη μετέβη εἰς τοῦ ἀστυνομίου, ὁ ὅποιος τῇ ἐκοινοποίησεν ὅτι εἶχεν ἐνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ υἱοῦ τῆς.

— Τί ἐπραξεν ὁ υἱός μου, ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχὴς.

— Κατηγορεῖται ἐπὶ πλαστογραφίᾳ, ἀπήντησεν ὁ ἀστυνόμος δεικνύων ταῦτοχρόνως εἰς τὴν κυρίαν Δέ Λαμοριέρ τὰς ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ἰουλιανοῦ.

Ὁ ἀθλιὸς πρὸς ἐξοικονόμησιν χρημάτων εἶχε μιμηθῇ τὴν ὑπογραφὴν ἐνὸς φίλου του, καὶ ἐξαφνισθεὶς ἀπὸ τινων ἡμερῶν κατεζητεῖτο δραστηρίως.

— Ὁ υἱός μου εἶναι ἀθῶος, ἀνεφώνησε μετὰ σταθερὰς φωνῆς ἡ κυρία Δέ Λαμοριέρ.

Ὁ ἀστυνόμος τὴν ἐθεώρησεν ἐκπληκτος.

— Γνωρίζετε λοιπὸν τὸν ἔνοχον; τὴν ἠρώτησε.

— Μάλιστα: ὁ ἐνοχος εἶμαι ἐγώ. Ἐνεργήσας ὁ υἱός μου ἐπιχειρήσεις τινὰς κατεστράφη, καὶ

ἐνα τὸν σώσω διέπραξα αὐτὸ τὸ κακούργημα, τὸ ὅποιον ἐκεῖνος ἄγνοε καθ' ὅλοκληρίαν.

Ὁ ἀστυνόμος ὠπισθοχώρησεν ἑκαμβος. Μήπως ἀμφέβαλλε περὶ τῆς μεγίστης ἀφοσιώσεως μητρὸς κατκατροφούσης αὐτὴν ὥπως σώσῃ τὸ τέκνον τῆς;

— Θεσατέ με ὑπὸ κράτησιν! ἐπανελάμβανε μετὰ ζωηρότητος.

Μετὰ δύο ὥρας εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ Ἀγίου Λαζάρου, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυστυχῶν τούτων, οἵτινες ριφθεῖσαι φύρδην μίγδην εἰς τὴν βορβορώδη ταύτην τρώγλην τῆς κακίας περιμένουσι τὰς ἀποφάσεις τῆς Θέμιδος.

Ἡ ἀνάκρισις δὲν ὑπῆρξε μακρά. Ἡ κατηγορούμενη ὡμολόγει τὴν πράξιν ἐπισωρεύουσα ἐπιχειρήματα ἐπ' ἐπιχειρημάτων καὶ ἐνδείξεις ἐπ' ἐνδείξεων πρὸς ἀποπλάνησιν τῆς δικαιοσύνης ἐζήτηε ἄμεσον ἀπόφασιν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν βασάνων τῆς τὴν ἐτυράννει ὁ φόβος μὴ, παρουσιαζόμενος ὁ υἱός τῆς, δὲν παρεδέχετο τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ θυσίαν τῆς μητρὸς τοῦ καὶ ἔλεγε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

— Λοιπὸν τί συνέβη;

— Κατεδικάσθη. Τὰ πάντα ἦσαν κατ' αὐτῆς.

— Καὶ τώρα;

— Ἡ ποινὴ τῆς εἶναι περὶ τὴν λήξιν τῆς. Οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὅποιαν ὑμεῖς ἐμυαντεύσαμεν ἐκ τῆς καρτεροψυχίας καὶ γλυκύτητος τῆς.

— Καὶ αὐτὸς ὁ υἱός, αὐτὸς ὁ Ἰουλιανός;

— Κατὰ τὴν ἀνάκρισιν καὶ τὴν καταδίκην τῆς μητρὸς τοῦ, ἦτο εἰς τὴν Βάδην, διεκδύευν εἰς τὴν ρολίαν τοὺς καρπούς τῆς κλοπῆς τοῦ. Ἐκτοτε ἐλλείπουσιν εἰδήσεις τοῦ.

Κωνστ. Ἀρτελάρχης.

Ἐρ Ἀλεξάνδρου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Σαρηγιάννη καὶ Γ. Καλδῆ Γεωγραφία. Ὑπὸ τοῦ λίαν γνωστοῦ ἐν τῷ εκπαιδευτικῷ κόσμῳ διαπρεποῦς καὶ παιδαγωγικωτάτου ἐκ τῶν ὀλίγων παρ' ἡμῶν διδασκάλων κ. Ἀποστόλου Σαρηγιάννη καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπίσης ἱκανοῦ καὶ λίαν ἐκπαιδευτοῦ παιδαγωγικὸν μέλλον κ. Γ. Καλδῆ, ἐξεδόθη πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων Γεωγραφία εἰς τεύχη 4. Γνωστὴ ἡ μεγάλη εἰς πᾶσαν κοινωνικὴν τάξιν καὶ πᾶν ἀπάγαλμα σπουδαιότητος ἀναγκαιότητος τῆς δόσον οἶον τε ἀ-

κριβοῦς γνώσεως τῆς Γεωγραφίας καὶ γνωστὴν ἐπίσης ὅτι ἡ ἀγνοία καὶ ἡμιμάθεια αὐτῆς, προκύπτουσα ἐκ τῆς ἀμαθούς ἐν τοῖς σχολείοις διδασκαλίας αὐτῆς παρ' ἡμῶν τοῖς Ἑλλησιν, εἶναι εἰς τῶν σπουδαιωτάτων λόγων τῆς καθυστερήσεως ἡμῶν ἐν παντὶ βιωτικῷ κλάδῳ. Ἡ Γεωγραφία λοιπὸν τῶν κ.κ. Σαρηγιάννη καὶ Καλδῆ, διὰ τῆς λαμπρᾶς εὐμεθοδίας τῆς πληροῦς ἀνάγκης τὴν τὴν φλέγουσαν καὶ καταφανῆ παρέχει μεγίστην ὕπηρεσίαν εἰς τὴν σχολικὴν ἡμῶν παιδείαν. Τὸ ἔργον ἀποτελούμεν ἐκ 4 τευχῶν, ὧν τὸ 2ν προκαταρκτικόν, διδάσκει λίαν σαφῶς καὶ εὐκρινῶς, ἐνδιατρίβον ἰδίᾳ εἰς τὰ ἀναγκασιότατα ἀναλυτικῶς καὶ συνθετικῶς τὴν γεωγραφίαν τῆς ὑδρογείου. Ἐχει δὲ τὸ μέγιστον πρὸς τὸν συγκεντρικὸν συστήματός περιλαμβάνον ἐν ἐκάστῳ τεύχει ὁλόκληρον τὸ σύνολον τῶν παγκοσμίων γεωγραφικῶν γνώσεων, στενώτερον εἰς τὸ Β'. καὶ εὐρύτερον εἰς τὸ Γ'. καὶ Δ'. τεύχος. Συγχάριζομεν θερμῶς διὰ τὸ τόσῳ τέλει ἔργον τῷ κ. Σαρηγιάννῃ, ὅστις ἀποτελεῖ ἐγγυσμένην ἡδὴ πειδευτικὴν προσωπικότητα καὶ τῷ κ. Καλδῇ, ὅστις ἐπίσης διακρίνεται ἐν τῇ πρακτικῇ διδασκαλίᾳ καὶ συνιστῶμεν ἐκθύμως τὸ ἔργον ὡς πολὺτιμον ἀπόκτημα διὰ τὰ σχολεῖα ἡμῶν.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ πνεῦμα τῶν ζῶων. Οἱ ἐλέφαντες ἐξακολουθοῦσιν ὡς καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἀποτελεῖν: μέγα βοήθημα τῆς πολεμικῆς ἐν Ἰνδίας. Θυμασία δὲ εἶναι ἡ πρὸς τοῦτο νοσηροσύνη των. Ὅχι μόνον λ. χ. μεταφέρουσι μέχρι τῶν ποταμῶν πᾶν ὀλικὸν πρὸς κατασκευὴν γεφυρῶν ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ καὶ ἀντιτάσσονται αὐτοὶ κατὰ τῶν ἐχθρῶν προσπύζοντες τὰς συντελουμένας ἐργασίας καὶ τοὺς ἐργάτας. Ἐὰν τὰ ὕδατα παρασύρῃσι τὸ ὀλικὸν ἦτο χρηπιδώμα. ριπιδόμενοι ἐντὸς αὐτῶν τὰ συκρατοῦσι. Ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶναι πρότυποι πυρβοληταί, ὅχι μόνον μεταφέροντες καὶ ἀναβιβάζοντες εἰς τὰ ὄρη τὰ τηλεβόλα ἀλλὰ καὶ τοποθετοῦντες αὐτοὶ τὴν σφαιρὰν εἰς αὐτὰ μετὰ θαυμασίας δεξιότητος, ἐνῷ οἱ στρατιῶται καθύμνουν περὶ τῶν ἀναπαυόμενων τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

* *

Ὁ ἀλκολισμὸς ἐπὶ Σισώστριδος. Ἡ ἀρχαία Αἴγυπτος, ἡ γησαῖα κοιτὶ τοῦ πολιτισμοῦ, εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τοῦ ἀπὸ τοῦ προηγῆθαι τῆς λοιπῆς ἀνθρωπότητος προηγῆθαι αὐτῆς ἐπίσης καὶ εἰς τὸν ἀλκολισμὸν. Τὰ καπηλεῖα τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωυσεῖος ὡμοῖαζον ἀρκούντως πρὸς τὰ ἡμέτερα καφενεῖα, ἐδρύνοντο διὰ οὐκ εἰς κεντρικὰς ὁδοὺς, ἀλλ' ἀπελάντιζαν εἰς τὰς μάλλον κρυφίας καὶ ἀπαικτέρας, ὅτι ὁ ἀλκολισμὸς, μεθ' οὗ ἐξωκειώθη σήμερον ὁ κόσμος, ἐθεωρεῖτο τότε ὡς ἡ μάλλον ἐπιβλαβὴς τῶν παρκατροπῶν. Οἱ τοῖχοι ἐλευκαίνοντο δι' ἀσβέστου καὶ τὸ ἔδαφος ἐπληροῦτο ὑπ' ἀρκαιῶν ἐδρῶν, βέθρων καὶ τραπέζιδων. Τὰ πολυποικίλα ποτὰ διεφύοντο εἰς

τρία εἶδη: τὸ ἀρπ = οἶνος, τὸ χέν = ζῦθος, καὶ τὸ σκόδον = οἰνόπνευμα φόνικος. Ἀλλ' ἡ Αἰγύπτου κατηνάλισκον ἰδίως ζῦθον. Τόση δὲ ἦτο ἡ πρὸς τὴν μέθην ἀκράτεια ὥστε οἱ ζωγράφοι τῶν νεκρικῶν θαλάμων, εἴτινες ἀπεικόνιζον συνήθως ἐπ' αὐτῶν τὰ προσπιλῆ εἰς τὸν νεκρὸν ἀντικείμενα καὶ σκηνὰς τῆς ζωῆς, ζωγράφουν συχνότατα σκηνὰς κραιπάλης καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ ἐπὶ τῶν σαρκοφάγων καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ταινίας τῶν μομιμῶν. Τινὲς τῶν εἰκόνων τούτων παριστῶσι γυναῖκα· φρικωδῶς μεθυσμένας, τὸ ὅποτον σημαίνει, ὡς ἐν πάσῃ ἐξόχως διεφθαρμένη κρινωνίᾳ, καὶ αὐταὶ δὲν ἀπέχον τοῦ ἀλκολισμοῦ. Σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι αἱ κυρεῖαι ἦσαν χειραφετημέναι ἐργαζόμεναι αὐταὶ εἰς τὰς οἰκίας ἐνῶ οἱ σύζυγοί των ἐπεφορτίζοντο τὰ οἰκιακὰ ἔργα. Ἐξ ἐπιγραφῶν πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Σέσωστρις ἀντιδρῶν κατὰ τῆς φοβερᾶς ταύτης πληγῆς, ἔδωκεν ἀντιαλκολικὰς ἐταίρας. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἱστορία τοῦ ἀλκολισμοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἀνατολῇ: ὁ Νῦς ἐδημιούργησε τὸ κακόν, ὁ Σέσωστρις εἰργάσθη πρὸς θεραπείαν του.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς χειμερινὴν συναναστροφὴν θμιλοῦν περὶ γνωστῆς ἐλαφρᾶς δεσποινίδος ὑποκρινομένης τὴν ἀρετήν.

— Ἀ, φίλε μου, εἰς τὴν ἐλαχίστην τόλμην ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν τὴν βλάβειν καὶ περιτυλίσσεται εἰς τὸν πέπλον τῆς ἀρετῆς τῆς.

— Ἀ, τί τρέλλα! μ' αὐτὰ τὰ χιόνια φόρεμα τόσον ἐλαφρόν!...

Ἐρωτοῦν τὸν Ἀγαθόπυλον.

— Διατί δὲν παρευρέθης εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ Γ.;

— Μπα, φίλε μου, ἐκεῖνος ἔκαμε ποτὲ ἕως τώρα τὸ ἴδιον δι' ἐμέ;

Δύο μέθυσι εἰς τὸ καπηλεῖον:

— Γκαρσόν, φωνάζει ὁ εἷς, φέρε ἀκόμη μιὰ μπουτίλμα σπραγισμένη. Καὶ ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης τὴν ἀποσπράγίζει, ὁ ἄλλος λέγει:

— Σέβετε χωρὶς νὰ τὴν ἀποσπράγισης· περὶ τὸν νὰ χάνωμεν καιρόν.

Ἐξμολόγησις ἐμπόρου παλαιῶν ταπήτων.

— Ἀκουσε, φίλε μου· αὐτὸς εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ κερδίσης πολλὰ χρήματα πωλῶν ἕνα χθεσινὸν πρόσωτο χαλὶ ὡς ἀρχαιολογικὸν λείψανον τοῦλάχιστον ἐνὸς αἰῶνος. Κηλιδώνει τὸ χαλὶ μὲ λίπος καὶ ἀπόδρασμα κοινῷ καπνοῦ, τὸ πλύνει ὀλίγον, τὸ στεγνώνει εἰς τὸν φούρνον ἔπειτα τὸ ἀπλώνει δύο τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸν ἥλιον. Γίνεται κιτρινωπὸν καὶ ἄχνουν ὡς πολύτιμον ἀρχαιολογικὸν εἶδος.

Ὁ πνευματικὸς πρὸς μελλόνυμφον

— Εἶναι ἀνάγκη, κόρη μου, νὰ σοὶ ὑπομνήσω τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα τῆς συζύγου;

— Περιττόν· ἔδειξέ μοι δύο συζύγους.

Ἡ κυρεῖα Β. πρὸς τὸν σύζυγόν της:

— Περιττόν, φίλε μου, νὰ θέλῃς νὰ ἐκλέξῃς σὺ τὸν σύζυγόν τῆς κόρης μας. Ἀν ὁμιλήσῃ ἡ καρδιά της θὰ νυμφευθῇ τὸν πρῶτον βλάκα ποῦ θὰ συναντήσῃ· θὰ κάμῃ ὅπως ἡ μήτηρ της...

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου

καὶ Ἐμμανουὴλ Τ. Ταβανιώτου

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1902

Αἱ ἀναμνησεῖς

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο ἐκδοθὲν ἐπὶ δύο ἔτη ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἐμμανουὴλ Τ. Ταβανιώτου, ἐξεδόθη πέρυσι: τὸ τρίτον ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Διευθυντρίας τῆς «Βοσπορίδος» Δδς Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου. Τυχὸν δὲ πάντοτε εὐμενεστάτης παρὰ τοῦ δημοσίου ὑποδοχῆς καὶ μεγάλης ζητήσεως, καθ' ὃ ἀνομολογηθὲν γενικῶς ὡς τὸ τελειότατον παρ' ἡμῶν, ἐκδίδεται ὅσον οὐπω τὸ τέταρτον ἤδη. Ἐξήσφαλίσθη ἤδη δι' αὐτὸ ἡ συνεργασία ἐξεχόντων καλὰ μὲν καὶ πᾶσα δυνατὴ τελειότης. Ὡστε οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ τύχῃ τῆς αὐτῆς παρὰ τοῦ δημοσίου εὐμενεῖας καὶ ὑποστηρίξεως. Τιμᾶται γρ. 5 μόνον ἐν ταῦθα. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκι γρ. 1 1)2.

Διδασκάλισσα Ἑλληνικῆς ἡγενημένης ικανότητος διδάσκουσα κατὰ βάθος τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὰς ξένας γλώσσας, ζητεῖ παραδόσεις παρ' οἰκογενεῖαις. Πληροφορίαι παρέχονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Βοσπορίδος».

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου, Κουρσοῦ-Χάρ ἀρ. 3

Ἰδιοκτητὴς καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁ πᾶς σῶμαί τις χάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμνήσκει,
ἡ δὲ ἴστωρ συζύγιον»
Ἐδρ. ἡρ. Μαῖν Στ 673—8.

Παρακχλούμεν τοὺς ἀπανταχοῦ ἀγνωστας ἡμῶν ὅπως διὰ πᾶσαν τυχὸν ἀταξίαν περὶ τὴν λήψιν τοῦ φύλλου εἰδοποιώσιν ἐγκρίτως τὴν Διεύθυνσιν.

Πρὸς διαφώτισιν τῶν πολλῶν δηλοῦμεν κατηγορηματικῶς ὅτι βιβλίον τι σειρᾶς μυθιστορημάτων ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ἐκδιδόμενον κατὰ φυλλάδια ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΕΧΕΙ ΣΧΕΣΙΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΣΠΟΡΙΔΑ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς τὴν Δδ Β. ΕΤΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 13)

Οὐχὶ δὲ ἄνδρες μόνον ἀλλὰ καὶ πολλὰί λογικαὶ γυναῖκες καὶ τῶν δύο μέγιστα κόσμων, συγγραφῆς, δημοσιογράφοι κλπ. καταφερόμεναι καὶ σπουδαίαν κατάγουσαι ἀντίδρασιν κατὰ τῆς χειραφετήσεως, ὑπερμαχοῦσι τοῦ ἀληθοῦς προορισμοῦ καὶ τῶν πραγματικῶν δικαιωμάτων τῆς γυναι-

κός, ἅτινα κείνται πολλῶ ὑψηλότερον τῶν φαντασιωδῶν ἐκείνων, ἅτινα ὑμεῖς ζητεῖτε. Ἐσχάτως ἔτι ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ Miss Frances faw ἐδημοσίευσε ἐν τῇ Daily Chronicle πρᾶγματι ἐν ἡ ἰσχυρίζετο ὅτι «ἡ γυνὴ δὲν ἐπὶ ἰσότητι διὰ τὰ ἐλευθέρια σιδήδια» ὅτι ἱατρός, καθηγητής, ἔμπορος, ὑπάλληλος τραπέζης ἢ πικνός δημοσίου γραφείου, παραγοῦ ὑστερεῖ φρονιμώτερον λοιπὸν θὰ ἐπραττεν ἀπέχουσα τῶν ἀκανθῶδων τούτων σταδίων καὶ καταλαμβάνουσα τὴν ἀληθὴ θέσιν της, ἥτις εἶναι ἡ παρὰ τὴν ἐστίαν».

Ταῦτα, δεισιμαί, παρὰ γυναικὸς καὶ δὴ ἐν Ἀγγλίᾳ ἤτοι ἐν τῇ χώρᾳ, ὅπου ἐνεκα λόγων κλιματολογικῶν, ἐθνικῶν καὶ πολιτικῶν μεγίστη παρατηρεῖται ἐπίδοσις τῆς γυναικὸς εἰς τὴν χειραφίτησιν. Διότι, —καὶ τοῦτο εἰρήσθω ὡς τὸ σπουδαίον ἴσως ἐπιχείρημα κατ' αὐτῆς, —παραχοῦ δπου ἡ χειραφίτησις ἀριθμεῖ τοὺς πλείονας φίλους ἐκεῖ ἀριθμεῖ καὶ τοὺς πλείονας ἐχθρούς, διότι ἐκεῖ ἀκριβῶς γίνονται καταφανεστεραὶ αἱ ὑλέθραι αὐτῆς κοινωνικαὶ βλάβαι.

Ἡμεῖς μόνον οἱ χιόνοντες πρὸς πᾶν ξενικόν, ἡμεῖς οἱ ἐξερχόμενοι τῶν σχολείων ἀνευ σταθερῶν ἰδεῶν καὶ χαρακτῆρος καὶ παγίου φρονήματος, ἡμεῖς μόνον θαμβούμεθα ὑπὸ τῶν ἐξημμένων

τούτων νεολογιών, ἃς δεχόμεθα ἀναμφισβήτηται, καὶ φελλίζομεν μετὰ στόμφου ὡς χρησμούς παρὰ φρονούσης Πυθίας.

Ὅθεν πρὸς ἡσυχίαν σας, δεσποινίς, βεβαιώητε ὅτι καὶ σύμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος δὲν σέβεται, ὡς λέγετε, ἐκ θεμελίων πρὸ τοῦ φιλογοῦ τοῦτου ζήτηματος, τοῦ ὁποίου ἡ φλόξ δὲν εἶναι βεβελώς ἡ οὐρανία τοῦ Προμηθεὺς φλόξ, ἀλλ' ὁμοιάζει πρὸς τὴν τῶν καιρμένων ῥυκανίδων ἢ πρὸς πατρώδεις πύραυλον, ὧν ἀμφοτέρων ἡ φλόξ οὔτε ζωογόνος οὔτε εὐεργετικὴ ἀλλ' οὔτε διαρκὴς εἶναι. Δύνανται δὲ μόνον νὰ προσενήσῃ ὁλεθρὸν ἐμπρησμοῦ ἐὰν δὲν προσέλθωσιν ὡς εὐεργετικαὶ πυροσβεστικαὶ ἡ Λογικὴ καὶ ἡ Ἐπιστήμη, αἵτινες κατασβύνουσιν αὐτὴν μὲ τὴν γενναίαν ψυχρολουσίαν τῶν γνωμῶν καὶ ἐπιχειρημάτων, ἀνδρῶν γεραίων, πολιτεῶν δεινῶν καὶ σκαπανέων τῶν γραμματέων καὶ τῆς ἐπιστήμης πολλῶν πολυπληθεστέρων ἐκείνων, οὓς ἐπικαλεῖσθε ἐν τῇ ἐπιστολῇ ὑμῶν ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως. Τούτων δὲ πάλιν οἱ πλείστοι, γάλλοι ἰδίᾳ, ἀπεφάνθησαν οὐχὶ ὑπὲρ τῆς ἐξισώσεως τῶν φύλων ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς χειραφετήσεως, ἥτοι τῆς στερροτέρως καὶ βραχυμωτέρως παιδεύσεως καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀνυψώσεως τῆς Γαλλίδος γυναικός, ἣν ἐπὶ μακρὸν ὁ φεοδαλισμὸς, ὁ ἄκρατος ἱπποτισμὸς ἐτι δὲ καὶ ὁ ἠθικὸς τῆς Γαλλίδος ἐκφυλισμὸς κατέστησαν ἀκκίστριαν μόνον πλαγγόνα τῶν αἰθουσῶν καὶ ζῶσαν πολυδάπανον συρροεφμερίδα.

Καὶ ἀκριβῶς ἐν σχέσει πρὸς τὴν Γαλλίαν:

— «Ἰδετε τὴν γυναῖκα (λέγετε ἐν τῇ Ἀγορῇ ὑμῶν Ἐπιστολῇ) ὑποστηρίζουσα ὅτι οὐδεμία προκύπτει βλάβη ἐκ τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς εἰς τὰς ὁδοὺς. » Ἰδετε τὴν γυναῖκα » εἰς τὴν Γαλλίαν παλαίουςαν ἐκτὸς τοῦ οἴκου » ἐν ἀπουσίᾳ αὐτῆς ποῖος εἰς τὸν οἶκον φυλάττει τὰ νήπια; ποῖος τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἐφεστίου δαιμονίου, ὅπερ εἶναι ἡ οἰκοδεσποινα; Ἐρωτήσατε καὶ θὰ σὰς ἀποκριθῶσιν ὅτι τὰ πάντα προνοοῦνται ἀναλόγως. »

Ἄλλ' ἐγὼ ἐρωτώμενη ἀποκρίνομαι αὐθεΐς!..»

Καὶ πῶς λοιπόν; Ἐκ ποίας μεμακρυσμένης μαγικῆς νήσου, ἐκ ποίου ιδεώδους παρὰδεΐου ὁποῦθεν θεώμενα τὰ πάντα ἐπὶ τῆς γῆς

φαίνονται καλὰ καὶ ῥόδινα, φθάνετε, δεσποινίς μου; ἢ ἐκ ποίου εὐτυχὸς ἀστέρος τοῦ στερεώματος, ἐκ ποίου χρυσοφειγγυῶς ὀλβιοδαίμονος πλανήτου κατῆλθετε εἰς τὸν πῆλινον τοῦτον κόσμον μας, ὥστε ν' ἄγνοῦτε ὅτι ἐν Γαλλίᾳ τὸ αἶθρον πῦρ τῆς ἐστίας δὲν συνδανίζεται ἐπαρκῶς; ὅτι ἡ φύλαξις τῶν νηπίων εἶναι συνήθως ἡ τελευταία φροντίς τῶν μητέρων; ὅτι συζυγικοὶ καὶ μητρικοὶ δεσμοὶ εἶναι αἰσθητὰ παρημελημένοι; ὅτι ἡ ἀποσύνθεσις τῆς οἰκογενείας εἶναι δυστυχῶς τὸ ἐκτρομακτικὸν προῖον τοῦ εἰδεχθοῦς μαρμολοκεῖου τῆς γενικῆς ἀχρειώσεως καὶ διαφθορᾶς καὶ ὅτι ἐκ τῆς περιπλανήσεως καὶ παραπλανήσεως τῆς γυναικὸς ἀνὰ τὰ ἐργαστήσια καὶ τὰς τριόδους, δύνανται μὲν ν' ἀνυψῶνται αἱ περιουσίαι τῶν ἐργαστασιάρχων, πλουτούντων διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῶν ἡμερομισθίων ἕνεκα τοῦ γυναικεῖου συνζωνισμοῦ εἰς τὰ ἐπαγγέλματα, ἀλλὰ κατ' ἀντίστροφον λόγον, οἱ κοινωνικοὶ θεσμοὶ καὶ ἡ ἠθικὴ ιδέα ὀσημέραι καταπίπτουσιν;

Αὐτὴν λοιπόν, τὴν Γαλλίαν, τὴν χώραν τὴν κεκρηυγμένην προδότῃ τῆς ἠθικῆς, ἥς ἡ ἀπομείνησις τόσον δηλητηρίως ἐπέδρασεν ἐπὶ τῶν ἠθῶν καὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ ἐθνικοῦ ιδεώδους τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνου.

αὐτὴν, τὴν δηλητηριονμέγαλιν καὶ σειρήνα, ἥτις ἀποτελεῖ διηνεκῇ κίνδυνον διὰ τὴν ἐκεῖ ἄνευ ἄρχῶν δυστυχῶς ὡς τὸ πλεῖστον καὶ ἄνευ κηροῦ εἰς τὰ ὧτα χάριν σπουδῶν πεμπομένην νεολαίαν ἡμῶν.

τὴν νέαν αὐτὴν Βαβυλῶνα, ἐν ἧ ἡ ἐλαφροῦς γυναικὲς συνκντῶνται κατὰ μυριάδας, οὐχὶ πλέον μόνον εἰς τὰς ὁδοὺς, ἀλλ' ἐν αὐταῖς ταῖς μάλλον τετιμημέναις αἰθούσαις, ἡ δὲ σεμνὴ καὶ ἐνᾶρετος οἰκοδεσποινα, ἡ ἄγνη καὶ σώφρων κόρη εἶναι τὸ σπάνιον ἐκεῖνο πτηνὸν τοῦ παρὰδεΐου διὰ τὴν εὐρεσίαν τοῦ ὁποίου θὰ ἐχρειάζετο ὁ πλησιφεκὴς ἐν πλήρει ἡμέρᾳ τοῦ αὐστηροῦ Διογένους φανός.

τὴν Γαλλίαν ἐν ἧ ἡ ἑλλειψίς τρίτου ἡ καὶ πλείονων ἐν τῇ συνάψει τῶν συνοικεσίων θεωρεῖται στοιχειώδης ἑλλειψίς πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν ἀδρότητα τῶν ἠθῶν τὰ δὲ διαζύγια, ἀπειλητικὴ καὶ ἀποτρόπαιος πληγὴ, εἰσὶ πολυκριθμότερα, εἰ δυνατόν εἰπεῖν, τῶν γάμων τὴν Γαλλίαν ἐν ἧ ὑπὸ τὸ ἐπιβεβλημένον ἐκκλησιαστικὸν ψεύδος τοῦ δεισιδαίμονος παπισμοῦ καὶ τὴν ἀθρόαν εἰ-

σέλασιν τῶν ὕλιστικῶν θεωριῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἐπιπολαίου κουφότητος, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν κύριον ἐθνικὸν αὐτῆς χαρὰκτῆρα, οὐδὲν ἔμεινεν ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει ἱερὸν καὶ ὅσιον, οὐδεὶς σεβασμὸς πρὸς τὸ ἄληθές καὶ ἀγαθόν, οὐδεμία πεποίθησις ἀρετῆς καὶ ἠθικῆς εὐδαιμονίας, μόνη δὲ ἡ ἀραιὰ φάλαγξ τῶν ὀλίγων, τῶν ἀληθῶς σοφῶν, τῶν συγγραφέων οὐχὶ τῆς μελᾶμας καὶ τῶν αἰσχυρῶν μυθιστορημάτων, ἀλλὰ τῶν εὐγενῶν καὶ ὑγιῶν φιλολογικῶν ἔργων κρατεῖ ἐτι ὑψωμένον τὸ λάβαρον τῆς σωτείας ἠθικῆς τὴν Γαλλίαν, ἐν ἧ τὸ τρομακτικὸν φάσμα τοῦ τριπλοῦ ἐκφυλισμοῦ ποιεῖται τόσας ὀσημέραι προόδους καὶ τὰ τερατωδέστερα καὶ πρωτοτυπότερα τῶν κακουργημάτων εἰς γεγονότα συνήθη καὶ οὐδεμίαν πλέον ἐμποιοῦντα ἐπὶ τέπου ἐκπληξίν τὴν Γαλλίαν, αὐτὴν, δεσποινίς μου, προβάλλετε ὡς πρότυπον κοινωνικῆς διαρρυθμίσεως καὶ γυναικείας ἀγωγῆς, ἣν πρέπει νὰ ζηλώσωμεν χάριν τοῦ μέλλοντος τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἡμεῖς οἱ περιορισμένοι τὸ πνεῦμα καὶ παχυλοὶ ζηλωταὶ τῆς πεπλοφύρου ἀγνότητος τῶν πατρῶν ἰδανικῶν καὶ ὁσίων!;...

Τῇ ἀληθείᾳ, δεσποινίς μου, προσπαθῶ νὰ διαψεύσω ἐμαυτὴν... προσπαθῶ νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν εἴσθε ὑμεῖς ἡ περιπεσοῦτα εἰς τόση μεγάλην παραφωνίαν πρὸς τὰ γενικῶς παραδεγμένα περὶ τῶν ἀξιοθρηνητῶν ἠθῶν τῆς λίαν γνωστῆς εἰς ἡμᾶς ταύτης χώρας, ἵνα μὴ εἴπω: ἡ διατυπώσασα τόσον ἐλκῶδες καὶ σκωληκοβριθὲς πρόπλασμα οἰκογενειακοῦ βίου καὶ γυναικείας ἠθικῆς!

Τί δὲ νὰ εἴπω περὶ τῆς λίαν ἐπιεικοῦς τῇ ἀληθείᾳ εὐνοίας, ἣν ἀπονέμετε εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς παιδαγωγούς, ὧν καλοκαγάρως ἀνταχμαδάνετε ν' ἀνασκευάσῃτε τὴν ἠθικὴν ὑπόληψιν, τὴν ὁποῖαν μετὰ κακοδούλου θράσους ἐτόλμησα ἡ μικρὰ τὸ δέμας ἐγὼ νὰ προσβάλω!;... Ἐνόμιζα ὅτι δὲν ἄγνοεῖτε, δεσποινίς, ὁποῖαν φοβερὰν πληγὴν καὶ μάστιγα τῶν οἰκογενειῶν καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων ἡμῶν ἀποτελοῦσι τὰ ἀποδιοπομπαία ταῦτα περιτρίμματα καὶ καθάρματα τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλων, ἅτινα καταρρεύουσιν εἰς τοὺς φιλοξένους κόλπους μας μόνον διότι ἀπορρίπτονται καὶ οὐδὲν εὐρίσκουσι στάδιον εἰς τὰς πατρίδας των, ὅπου εἰσὶν αἱ κατώτεροι ὁλῶν. Ἄλλως

τε δὲν εἶναι αὕτη ἡ μόνη περίπτωσις, καθ' ἣν ἡ βλακωδὴς πρὸς τὴν Δύσιν χάσκουσα Ἀνατολὴ εἶναι τὸ δοχεῖον τὸ περισυλλέγον τὰ ὑπ' ἐκείνης ἀπορριπτόμενα σκύβαλα. Ἀλλὰ γνωρίζουσιν ὅσαι οἰκογένειαι ἔσχον τὸ δυστύχημα νὰ φιλοξενήσωσιν, ἢ καλλίον εἰπεῖν νὰ περισυλλέξωσιν εἰς τοὺς κόλπους των τὸ ἀπαίσιον τοῦτο τῆς Δύσεως δῶρον, ὅτι πολὺ σπανίως αὗται εἶναι ἐντιμοὶ καὶ ἀληθεῖς παιδαγωγοί, συνηθέστατα δὲ τυχοδιώκτιδες τῆς σκοτεινοτάτης προελεύσεως, αἵτινες ἂν δὲν μεθύωσιν ὡς μαινάδες, ἢ ἂν δὲν περιστοιχίζωνται ὑπὸ ἀεθαδέλφων, ἢ ἂν δὲν ἦναι ἀπεριγράφτως καὶ ἀφορήτως ἐκκεντρικαί, πάντως ὅμως καὶ κατὰ γενικὸν κανόνα ἐργάζονται ὡς ἐραποστόλοι τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἐθνισμοῦ ὅπως ἐκμηδενίσωσι τὸν ἰδικὸν μας καὶ ἀπαλλοτριώσωσι τὰ τέκνα ἡμῶν ἀπὸ τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρῴου γλώσσης των, ὅπως διχσείσωσι τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις καὶ τὰς ἠθικάς αὐτῶν ἀρχάς, ὅπως τοῖς ἐμπνέσωσιν ἀναρχικὰς τάσεις καὶ μεταβάλωσι τοὺς ἀγνοῦς καὶ φιλομειδεῖς ἡμῶν τούτους ἀγγέλους εἰς δυσπειθεῖς, σκεπτικίζοντες καὶ μεστοὺς ἀσεβοῦς χλεύης δαίμονας. Ἄλλ' ἀρκεῖ ἤδη περὶ τούτων ὁ λόγος, τόσῳ μάλλον καθ' ὅσον προτίθεμαι νὰ πραγματευθῶ ἐν ἰδίῳ ἄρθρῳ τὸ περὶ αὐτῶν φλέγον ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἀνατροφῇ ζήτημα.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἐτερος παράγων τῆς αὐτοκτονίας, πολλῶ τοῦ πρώτου σπουδαιότερος — καθόσον ἀποβλέπει οὗτος τὴν ψυχὴν, ὡς ὁ πρῶτος ἀπέβλεπε τὸ σῶμά μας — εἶναι ἡ ἐπ' ἐσχάτων ἐγκατάλειψις τῆς θρησκείας καὶ τῆς μετ' αὐτῆς ἀναπροσπάτως συνδεομένης πίστεως. Τίς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ πίστις εἶναι ἡ ζωτικὴ τοῦ ἔσω ἀνθρώπου ἰκμὰς καὶ τὸ οὐράνιον ὕδωρ, δι' οὗ τῆς ψυχῆς τὸ δένδρον ἀρδεύμενον διατηρεῖται εὐανθές καὶ ἀκαμνόν; Τίς ἀγνοεῖ ὅτι ὁ ἀνθρώπος βυθίζει ἀτρόμητος διὰ μέσου τῶν ἀνταποδευκτῶν συμφορῶν τῆς ζωῆς μόνον ἐφ' ὅσον

στηρίζεται ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Παντοδυνάμου καὶ Παναγὰς Θεοῦ, ὡς τὰ μικρὰ δὲ παιδιὰ τὰ ἀπομονωθίντα ἐν τῇ νυκτί, βάλλει κραυγὰς τρόμου καὶ φόβου, εὐθύς ὡς ἐρημώση τὴν καρδίαν τοῦ ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἀγίου; Τίς ἀγνοεῖ τῆς θρησκείας τὴν δύναμιν εἰς τὸν κατάρτισμόν τῶν ἀτόμων, τῶν οἰκῶν, τῶν λαῶν; Ἀλλ' ἡμεῖς ἐπ' ἐσχάτων ἀπεξεδύθημεν τὴν πίστιν. Ἐπαύσαμεν νὰ ζητῶμεν φωτισμόν καὶ παρηγορίαν ἐν τῇ προσευχῇ, τῇ μελέτῃ τοῦ θεοῦ θελήματος καὶ τῇ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ φρονήσει. Ἐψαλιδίσσαμεν πάντα δεσμόν, ὅστις μας συνείχε πρὸς τὸ Ἀπειρον καὶ δὲν ἐνισχυόμεθα πλέον οἱ περισσύτεροι διὰ τῆς ἀγίας Κοινωνίας. Ἀπεμονώθημεν, ἡρημώθημεν. Ἀντιπαρερχόμεθα ἀδιάφοροι πρὸ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ὁ δ' οὐρανὸς μᾶς εἶνε κενός. Οὕτως ἀπολέσαντες τὴν πίστιν, ἀπωλέσαμεν τὴν ἀληθῆ στάθμην τῆς ἐκτιμήσεως τῶν περὶ ἡμᾶς πραγμάτων. Ὑπετιμήσαμεν τὰ οὐράνια, ὑπερετιμήσαμεν τὰ ἐπίγεια. Ἦ τρικέφαλος τότε ἀμαρτία ἡ περυσιαζομένη ὡς ἐπιθυμία τῆς σαρκός, ὡς ἐπιθυμία τῶν ὀρθολογίων καὶ ὡς ἀλαζονεία τοῦ βίου (Α' Ἰω. β', 16) ἢ ἵνα ἐκφρασθῶ ἀπλούστερον, ὡς σαρκολατρεία, ὡς χρυσολατρεία καὶ ὡς δοξολατρεία, ἐγκαθιδρύθη ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν ὡς ἀληθὴς τύραννος. Τὰ λαμπυρίζοντα καὶ στίλβοντα κεραματὰ τοῦ χρυσοῦ, αἱ πρωτοκαθεδρίαι καὶ αἱ ὑποκλίσεις, αἱ ξανθοπλόκαμοι καὶ καλλιβλέφαροι καλλοῦναι ἀπερρόφησαν πάντα πλάμὸν μας, πᾶσαν λατρείαν μας. Κατέστησαν δι' ἡμᾶς Θεὸς καὶ τι τοῦ Θεοῦ πλέον. Ἀλλ' οἶμοι! οἱ ψευδοθεοὶ οὗτοι εἶναι ἐφήμεροι καὶ οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι πρὸς τὴν ἀθανασίαν! Μία ἀγχίστροφος τῆς τύχης μεταβολή, καὶ τὰ στρογγύλλα κεραματὰ διωλίσθησαν τῶν χειρῶν μας. Μία πλεκτάνη, καλῶς ὑφηνεῖσα ὑπὸ τῶν ἐπιδειξίων, καὶ ἡμεῖς ἐρημνίσθημεν ἀπὸ τοῦ θρόνου μας. Μία ἀσθένεια, εἰς τύφον, μία εὐφρογία, ἐν κυρλόγηκα, ἐν ρεύμα ἀέρος, εἰς κώνωψ, ἐν τίποτε, καὶ ἡ πολυθέλητος νεανίας ἀφηρημένη ἀνεπιστρέπτει ἀπὸ τῶν ἀγκαλῶν ἡμῶν. Τί ποιητέον τότε; Ἄν ἡ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον πίστις ἦτο κατὰ τὰς χριστιανικὰς ἐκείνας στιγμὰς πλησίον μας, θὰ μᾶς ἐνεθάρρυνε καὶ ἡμεῖς θ' ἀνιστάμεθα πεπτωκότες. Θὰ μᾶς ὠμίλει περὶ τῶν οὐρανῶν, ὅπου πλούτη πολυτιμότερα

καὶ δόξα ξειθαλεστέρα ἐγκρύπτεται. Θὰ μᾶς ἐλάλει περὶ τῆς αἰωνιότητος, ἐνθα αἱ ἐπὶ τῆς γῆς χωρισθεῖσαι πεφλημέναι ψυχαὶ συναντῶνται. Θὰ μᾶς ἐδείκνυε τὸν Ἰωβ, πολλῶν σοβαρώτερον ἡμῶν πληγέντα, ἀλλ' ὅμως τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐλπίδα μὴ ἀπολέσαντα. Θὰ μᾶς ἀνεμύνησκε τὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου. «Τὸ περυστικὸν ἐλαφρόν τῆς θλίψεως ἡμῶν, καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον δόξης βάρος κατεργάζεται ἡμῖν». (Β' Κορ. δ', 17). Ἀλλὰ ποῦ ἡ περὶ τὴν πίστιν; Ἡμεῖς μόνον εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὴν ὕλην ἐπιστεύσαμεν, ἐν αὐτοῖς συγκεντρωθέντες ὡς ἐν τοῖς μόνοις ὑπάρχουσιν. Ἀπολεσθέντες, ἄρα τοῦ χρυσοῦ, τοῦ δοξαρίου, τῆς καλλονῆς, συναπωλέσθη μετ' αὐτῶν καὶ ὁλος ὁ ἡμέτερος κόσμος. Καὶ τώρα πλέον πρὸς τί νὰ ὑπάρχωμεν; . . . Τὸ πολύκροτον, τὸ δηλητήριο, ἡ περὶ τὴν ἀγχοῦν εὐρίσκοντα ἐνώπιόν μας καὶ μᾶς προκαλοῦν μετ' ἡμῶν κατὰ τὴν φύσιν. Ὁ νοῦς μας σκαλεύεται . . . Οἱ ὀφθαλμοὶ μας θολοῦνται . . . Καὶ ἡμεῖς σβύνομεν ἐν ἀκαρίᾳ . . . «Τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος» τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη». (Ρωμ. ἡ, 6).

Εἰς τοὺς δύο τούτους σπουδαίους τῆς αὐτοκτονίας παράγοντας δέον καθ' ἡμᾶς νὰ προστεθῇ καὶ τρίτος: ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ ἀξία φιλολογίας ἢ εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως ἀποδιώκουσα τὴν πίστιν καὶ συνεργοῦσα εἰς τὴν ἀποθάρρυνσιν. Ὅτι καὶ οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ μυθιστοριογράφοι καὶ οἱ διηγηματογράφοι καὶ οἱ λίαν ἐκσμενίζοντες εἰς τὰς περιγραφὰς τῶν αὐτοκτονῶν ἐρημεριογράφοι καὶ οἱ καθηγηταὶ πρὸ πάντων τῆς ἀθείας, οἱ πλατυστόμως ὡς διὰ τυρηνικῶν σκληρίγων διασκαλίζοντες τὴν χρεωκοπίαν δὴσαν τῆς πίστεως καὶ τὴν κατὰ τὴν αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, ὅτι, λέγω, καὶ οἱ ἀνθρωποῦτοι εὐθύνονται ἐπὶ τοῖς διὰ δόξαντιζομένοις, πρὸ πολλοῦ ἤδη ἔχει διαφοροτρόπως λεχθῇ. Ὑπάρχει ἡθικώτερον (ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν ἐχόντων δευτέραν γνώμην) βιβλίον τοῦ Werther τοῦ Goethe; Καὶ ὅμως περὶ τοῦ βιβλίου τούτου ἐξεφράσθη ἡ Mme de Staël, ὅτι προϋξήνησε πλειοτέρας καταστροφάς, ἢ ὅλαι αἱ ὠραῖαι γυναικες τῆς Γερμανίας. Τί βελύτερον καὶ ψυχολογικώτερον τῶν ἔργων τοῦ Σχισπερίου; Καὶ ἐν τούτοις ὁ καλὸς Γερμανὸς τὴν διακατέχουσιν τοὺς ἄγγλους

μισοζωίαν, τὸ ἐπάρατον ἐκείνο Spleen τὸ κατατρώγον ὑπούλως τὰ ξανθὰ τῆς Ἀλβιόνης τέκνα, δὲν ἀποδίδει, ὡς ὁ Μοντέσκιος, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἀνὰ γῆς τοῦ κλίματος, ἀλλὰ πολλῶν μᾶλλον εἰς τὴν ἀνάγκωσιν τῶν δρματικῶν ἔργων τοῦ δαιμονίου ποιητοῦ. Ἐὰν δὲ ἔργα τοιαῦτα δὲν δύνανται ἄνευ ἡθικοῦ κινδύνου ν' ἀναγνώσθωσι, τί πρέπει νὰ εἰπώμεν, φίλε ἀναγνώστη, ἡμεῖς περὶ τῶν ἀνηθικῶν ἐκείνων δρματικῶν, ἅτινα δι' αἵματος συνεχῶν αὐτοκτονῶν χαλίνουσι τὴν σκηνήν, ἢ περὶ τῶν περιφρήμων ἐκείνων μυθιστοριῶν, ἐνθα εἰς ἐκκατοντάδας σελίδων γίνεται λόγος περὶ τῶν αὐτοκτονῶν τῆς ἀκροπόλεως Μιμίκου καὶ Mary, τοὺς ὁποίους, κατὰ τὸν ἱταλὸν ποιητὴν,

Amor condusse . . . ad una morte;

Τί πρέπει νὰ εἰπώμεν περὶ τῶν περιοδικῶν ἐκείνων ἢ τῶν ἐφημερίδων, αἵτινες ἀντὶ ξηρῶς καὶ μετὰ βεβαιότητος θλίψεως ν' ἀναγκράψωσι τὴν ἐπισυμβᾶσαν αὐτοκτονίαν, ἐκχύνονται εἰς λυρισμούς καὶ περιγραφὰς ρωμαντικωτάτας, ἀναβιβάζουσι τὸν αὐτοκτόνον εἰς ἡρώα μεγίστου ἐνδιαφέροντος, καίουσιν ἐνώπιον τῶν ποδῶν τοῦ λιθωντὸν θαυμασμοῦ καὶ περιστέφουσι τοὺς κροτάφους τοῦ διὰ τοῦ στέφους τῆς χαρτίνης ἀθανασίας; Ἐν Ἀθήναις τὸ πάλαι ἀπεκόπτετο ἡ χεὶρ τοῦ αὐτόχειρος καὶ ἐκαίετο χωρὶς τοῦ σώματος. Ἐν Θήβαις ἡ τιμὰζετο ὁλόκληρον τὸ σῶμα, μετ' ὃ ἐρίπτετο πανδήμως εἰς τὰς φλόγας. Οἱ Ἑβραῖοι: ἄφηνον ἄταφον τὸν αὐτόχειρα μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία διεσπένει οἰκτρῶς τὸν αὐτοχειρισθέντα, ἵνα καμὴ μισητὸν τὸν θάνατόν του. Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία σφοδρότερον γινώσκουσα νὰ συνδυάζῃ τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης μετὰ τῆς πειθαρχίας καὶ αὐστηρότητος, δὲν διαπομπεύει μὲν καὶ δὲν ἀτιμάζει τὸν εἰς τὸ παρανενοημένον διάδημα προδάντα, δὲν κηδεύει ὅμως αὐτόν, — ἐκτός ἐὰν διαπιστωθῇ ὅτι διασάλευσις φρενῶν προηγήθη, — ἐν πομπῇ καὶ χρυσαῖς περιβολαῖς καὶ χαρμολύγῃς ἀποχειριστηρίοις ὕμνοις, ἐκδηλοῦσα τοιοῦτοτρόπως τὴν βεβαιότητα θλίψιν τῆς ἐπὶ τῇ ἀπογνώσει ἐνὸς τέκνου τοῦ Θεοῦ καὶ συνιστῶσα εἰς τὰ ἐπίλοιπα τῆς τέκνα τὴν ἐλπίδα καὶ ὅχι τὴν ἀπογοήτευσιν. Τί δὲ σκοποῦσι πάντα ταῦτα εἰ μὴ τὸ νὰ προλάβωσι τὴν ἐπέκτασιν τοῦ κακοῦ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις, γνωστοῦ

δντος ὅτι καὶ ἡ μίμησις οὐκ ὀλίγον εἰς τὸν πολυλαπλασιασμόν τῶν αὐτοκτονῶν συντελεῖ; (*) Ἀλλ' ὅταν ὁ τύπος ἀντὶ νὰ στηλιτεύῃ καὶ περιφρονῇ τὸ κακόν, τὸ ἀναβιβάζει εἰς ἀληθῆ ἡρώισμόν καὶ τὸ δοξάζει ὡς εὐγενοῦς καρδίας ἀπόρροισιν, ὅταν πλέκη εἰς τοὺς αὐτοκτόνους ἐγκωμιαστικούς, οὐδ' οὐδ' ὁ Κόδρος ὁ ὑπὲρ πετρίδος θανῶν ἤκουσεν, οὐδ' ὁ γενναῖος Σκαψὼν ὁ συγκαταχωσθεὶς ὑπὲρ τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ Δαγῶν ματὰ τῶν ἄλλοφύλων, οὐδ' ἡ ἀγία παρθένος Πελαγία ἡ ριφθεῖσα ἀπὸ τῆς στέγης, ὅπως διαφύγῃ τὴν ἀτίμωσιν, ὅταν οἱ ἐπικινεῖ οἱ ἀρμόζοντες εἰς τοὺς ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος καὶ ἀρετῆς πίπτοντας ἀποδίδονται εἰς χάρτινα ἀνθρωπάκια, ποῖα τότε διακρίσις μεταξὺ ἐθελοθυσίας καὶ φαυλότητος θὰ ὑπάρχῃ, πῶς δὲ θὰ διακρίνῃ τις κακίαν καὶ ἀρετήν;

Κάρποι ὅλα ταῦτα τῆς ἐκλαϊκευομένης ὕλιστικῆς φιλοσοφίας, θὰ μοὶ εἴπῃς, ἀναγνώστη! Ἀποτελέσματα τῆς ὁλονὲν προοῦσης ἀπιστίας, τῆς συναφύρουτης ἀδιαφόρου τὰ πάντα! Ἀμεσοὶ συνέπαισι τῶν παρ' ἡμῖν πολιτογραφηθειῶν θεωριῶν τοῦ Βούχνερ περὶ τῆς καλῆς δικαίτης καὶ τῆς περὶ τὴν φωσφόρου ὡς τοῦ μόνου σκοποῦ τοῦ ἀνθρώπου! Ἀλλ' ἡμεῖς εἶδομεν ποῦ φέρεται ἡ ἀπιστία καὶ τῶν ὑλιστικῶν ἀρχῶν ἡ υἱοθέτησις. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἐπιμένωμεν εἰς τὴν πλάνην μας, παρ' ἧς μόνον τὴν ἡθικὴν ξηρασίαν καὶ τὴν αὐτοκτονίαν ἐτρυγίσκαμεν, ἅς ἀναβαπτισθῶμεν εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς θρησκείας τῶν πατέρων ἡμῶν, ἐξ ἧς μόνως θ' ἀντλήσωμεν νέαν ἀκμὴν καὶ ρώμην. «Βαδίσωμεν, ὡς εἶπεν ὁ Edgard Quinet, εἰς συνάντησιν τοῦ αἰδίου Ζῶντος.» ἵνα καὶ ἡμεῖς ζήσωμεν.

Κωνστ. Καλλίνικος
Πρεσβύτερος.

(*) Ὅτι καὶ ὁ εἰς περιγραφὰς ἀκόλατος τύπος εὐθύνεται ἐπὶ τῇ πολυπλασιασμῇ τῶν αὐτοκτονῶν, μαρτυρεῖται μετὰ ἄλλων καὶ τὸ ἐπιστόμιον τῆς διπλῆς ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως αὐτοκτονίας τοῦ 1893. Τὰς κεφαλὰς οὕτως εἰχον ἡλεκτρίσει ἡ ὑπὸ τοῦ τύπου γενομένη τῶν δύο ἐραστῶν θρασυαγία, ὥστε ἀληθῆς ἐπιδημία ἀλλεπαλλήλων αὐτοκτονῶν εἶχε καταλάβει τὰς Ἀθήνας κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, πολλῶν ἀνιήτων παθόντων ν' ἀποθάνωσι τὴν ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ Μιμίκου καὶ τῆς Mary.

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Πνεῦμα καρδία καὶ γυναῖκες.

Ἡ μεγαλοφυΐα τῆς γυναικὸς ἔγκειται ἐν τῇ καρδίᾳ της.

— Α. Ζερβίν.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς καρδίας ἔχουσι πλεονέκτημα νὰ εἰπωσιν μεταξύ των ἢ οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος.

— Φ. Ζερφώ.

Ἡ καρδία ἀποκηρύττουσα τὴν εὐγλωττον ἀλλ' ἀκαρδον πολυμάθειαν, δὲν εἶναι οὔτε ὀλιγώτεροι· σοφὴ οὔτε ὀλιγώτερον εὐγλωττος ἐκείνης.

— Χ.

Ἡ γυνὴ ζῇ διὰ τοῦ αἰσθήματος, ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς δράσεως.

— Βαλζάκ.

Ἡ εὐφυΐα τῆς καρδίας εἶναι ἀνωτέρα τῆς εὐφυΐας τοῦ πνεύματος· αὕτη δύναται νὰ συμβουλεύσῃ καὶ πράξῃς κακὰς· ἐκείνη ὅμως μόνον ἀγαθὰς ὑπαγορεύει.

— Βίκτωρ Λεβέρ.

Το πνεῦμα ἐξαντλεῖται, ἀλλ' ἡ καρδία εἶναι αἰωνία καὶ ἀνεξάντλητος.

— Κ. Στάελ.

Ὅσοι πολὺ καὶ ἂν ἰδέξῃ τὸ πνεῦμα δὲν δύνανται νὰ φθάσῃ μακρότερον τῆς καρδίας.

— Σινική παροιμία.

Συνήθως αἱ γυναῖκες χάνονται διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ σώζονται διὰ τῆς καρδίας.

— Μ. GAUGES

Εὐδαιμονότερα καὶ λεπτοτέρα εἶναι ἡ σιλικὴ τῶν ἀνθρώπων τῆς καρδίας ἢ τῶν τοῦ πνεύματος.

LABRUYÈRE

Ο ΚΩΔΩΝ

ὑπὸ χαμηλὴν τινα καὶ παλαιὰν κημάραν τοῦ ἐξοχικοῦ ναυδρίου, ἄφρων καὶ σιγηλὸς μὲ τὴν ὀφιοειδῶς περιελιγμένην ἄλυσσόν του κρέμαται ὁ κώδων τοῦ νεκροταφείου χαίνων, ἄλκλος, ἥρεμος.

Πέριξ ἀπαισία καὶ θανάσιμος βασιλεύει σιγῇ, ἣν μόνον διχόπτει ἡ διὰ τῶν μύρων κυπαρίσσω διαρχομένη καὶ ψιθυρίζουσα βιαία τοῦ ἀνέμου

πνοή. Τὸ ναυδριον, ὅπερ μὲ τοὺς παλαιούς αὐτοῦ τοίχους ὑψοῦται περικιτέρω καὶ ὁ κώδων μὲ τὸν ξύλινον αὐτοῦ σταυρόν, σιγῶσιν ἀμφοτέροι τὴν σιγὴν τῶν νεκρῶν.

Ἄλλ' οἱμοι! Ὅταν δεικνύσι σημεῖα ζωῆς, σημειον ὅτι μὲν ἀνθρωπίνῃ ζωῇ ἐξέλιπε.

Πόσοι θὰ ἤρχοντο νὰ μὴ ἀντηχήσῃ ποτὶ ὁ ἀπαίσιος ἥχος του!

Καὶ πόσοι πρὸς τοῦτο καταβάλλοντι μάχιοι ἀγῶνες· Ἰκετεύουσιν οἱ οἰκετοὶ!

Γενναίως εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν μάχονται οἱ ἱετροί, ἵνα τὴν ζωὴν ἐνισχύσωσι καὶ τὴν φθορὰν ἀποκρούσωσιν.

Καὶ ὅταν ἡ νίκη ἦναι ὑπὲρ αὐτῶν, ὁ κώδων μένει βωδός.

Ἄλλ' ὅταν τοῦ θανάτου ἐπικρατήσῃ ἡ ὀστεώδης χεὶρ, ἰδοὺ τοῦ κώδωνος ἡ φωνή, διχλαοῦσα τὸ γεγονός· εἰς τὰ ἀχανὲς διὰ τῶν βραδείων καὶ θλιβερῶν αὐτῆς ἤχων.

Πόσον διαφέρει ὁ κώδων τοῦ ὄρθρου, πόσον ὁ ἥχος τῆς Ἀναστάσεως! Ρίγος περιβάλλει τὸν ἀκούοντα τοὺς βραδείας καὶ ἰσοχρόνους τούτους κτύπους, ὅταν σκεφθῇ ὅτι ἡμέραν τινα τοιοῦτος ἥχος θ' ἀνγγεῖλῃ τὴν παῦσιν τῶν παλμῶν τῆς καρδίας του.

Ὅπισθεν τοῦ ναυδρίου ἰδοὺ ἡ θαλαρᾶ φυτεία συμπνίγουσα τῶν τάφων τοὺς σταυρούς.

Ἐκεῖ θάλλει ἡ ἀνεμώνη καὶ κιτρινίζει τὸ χαμαίμηλον, ὁ δὲ κισσὸς πλατὺς ἐλίσσεται περὶ τοὺς τοίχους.

Νομίζεις μεταμορφώθησαν οἱ νεκροὶ εἰς χλόην καὶ ἄνθη. Ὁ κώδων ἤδη ἤρπει. Ἄλλ' ὅταν ἡ φωνὴ του ἀντηχῇ δὲν ἔρχεται μόνη. Ἐχει τὸ ἐπιτελεῖόν της, ἐπιτελεῖον θλιβερόν καὶ ἀπαισίον. Κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς· πένθιμον λιθάνου ὀσμὴν ἄνθη νεκρικὰ· ὠχρότητα θανάσιμον· ἐσθισμένους ὀφθαλμούς· καὶ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ ἀλλήλοισιν.

Περίσφιγξις ὄντως κατέχει τὴν ψυχὴν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐνθα ὑπὸ τὴν θανάσιμον σιγὴν καὶ πρωτοφανὴ ἀνεκτικότητα τῶν ἀνομοίων κατωίκων πᾶσα ζωὴ καὶ αἴσθησις παύει καὶ αἱ ἀπαιτήσεις οὐδὲν ἰσχύουσιν· ἐνθα εἰς τὰς σθεσθείσας αἰσθήσεις φαίνεται ὅτι δὲν ἀντηχοῦσι πλέον αἱ φωναὶ τῶν ἀδικηθέντων ἀδυνάτων καὶ ὀρθρινῶν καὶ δὲν ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ συνειδότος.

Κρούεται ἐνὸς αὐτομάτως καὶ μυστηριωδῶς τοῦ νεκροταφείου ὁ κώδων. Εἶνε τότε τὰ δύο χρονικά σημεῖα τῶν πνευμάτων καὶ τῶν μαγισσῶν, αἱ ὥραι τῆς μεσημβρίας καὶ τοῦ μεσονυκτίου. Σκιαὶ ἀόρατοι ἔλκουσιν ἐν ῥυθμῷ τὴν ἄλυσσιν αὐτοῦ καὶ χορεύουσι τὴν μεσημβρίαν καὶ εἶναι ὁ ἥχος αὐτοῦ πρῶτος καὶ ἡδύς.

Ὁ κώδων μένει βωδὸς δι' ἡμέρας.

Ἦχει καὶ κατὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ συνοδεύεται ὁ ἥχος αὐτοῦ ὑπὸ δαίμονιων κατὰ χρονίων μυκηθμῶν.

Καὶ τότε ἰδοὺ παρὰ θυρόν τι φωτιζόμενον ἐν τῷ σκοτεινῇ τῆς νυκτὸς καὶ νεκρᾶς τῆς ὑπαρχῆς ἀγωνισσάμενος πνέει τὰ λοιπὰ ἐν τῷ βᾶθι τῆς αἰθούσης καὶ γλαυκὴς περὶ τὴν στέγην περυγίζουσι καὶ ἀπαισίους ἀναπνέουσιν ὀλολυγμούς.

Ω! Αὔριον ἀφύκτως, ὁ κώδων θὰ ἤχησιν...

Ἐν ἰωννίνοις. Ἰωνν. Ἀλ. Χαρισιάδης.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ

τῆς κυρίας Ἐλεονώρας Βασ. Μαροῦ, πολυθέλητρον, εὐγενοῦς, χρυσοῦς φίλης.

Ἡ παγκαλόμορφον Αὐγὴν ῥόδισε·

— δῶρο τῶν Αἰθέρων θεῶ, ἄχραντο

ᾧ τοῦ ἥλιου τὴν λαμπερόχρῳμην ἀχτίδα, Σκιὰς τῆς νύχτας, φεύγετε!

Ραίνει ἡ Γαλήνη τὰ ἱερὰ ἄνθη της· τὰ ροδόφυλλα τοὺς πόρους πνίγουσε· τῆς χαρᾶς τὰσημομέτωπο ἄστρο φέγγει πανεύμορφον.

Τὰ ὥρατα τῶν δνείρων χρώματα ἀχτινοῦσαντα γλυκαπλόνονται· τὸν νοῦ ἐδέσανε τοῦ ἔρωτος μίγναι σὲ ζωὴς ἀνθόστρωτες.

Ἄνθει τὸ γέλοιο εἰς τὰ ροδόχειλα· κι' οἱ χαρὲς κι' οἱ φρίκες οἱ ὄνειροφάντες ᾧ τῆς ἀδράς καρδιᾶς σου σταλάζουν

[τὰ φύλλα

γλυκασμῶν ροδόνερο.

Οἱ ἔρωτες τὰ χρυσάνθεμα ἐκοψαν· καὶ στεφάνια πλέκουνε μοσχόανθα ᾧ τῶν ὠραίων σου χρόνων τὴν δόξα οἱ χάρες οἱ πάναγνες.

Χαῖρε, ὦ εὐμορφὴ χιλιοπόθητη! ἔβνοι καὶ ὀικοὶ σου προσέφεραν εἰς τὸ θυμιατήριον τῆς ἀγάπης μῦρα ἀπόρθενα.

Σ' τῆς γιορτῆς Σου κι' ἐγὼ κλίνω τὰ γόνατα ἔμπρὸς ᾧ τὸ ἀνθοστόλιστο ἄγαλμα κι' ἀγνὸ λιθάνι τῆς καρδιᾶς μου καίω εὐχὴ βαθύλαλη.

«Χαῖρε εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα· αἱμαῦρες φροντίδες νὰ μὴ σε θλίψουνε ἀπικρὴ τῆς ζωῆς νὰ ψάλλῃς τὴν χάριν «ὦ Νύμφη ἀφρορρόδινη».

ΚΑΛΕΛΘΗΣ Α. ΒΑΣΣΑΡΑΚΗΣ.

Ἐν Ταϊρανίῳ.

ΤΟ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

Σκηνικὸς μονόλογος ἀπαγγελόμενος ἐν τῇ Comédie Française.

(Ἡ ὑποκρίτρια εἰσέρχεται τεταραγμένη. Κρατεῖ χαρτοφυλάκιον.—Διεγὰ τράπεζα καὶ καθίσματα).

—Ω! εἶνε πολὺ κακὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον κάμνω... πολὺ κακόν.

Εἰσερχομένη πρὸ μικροῦ εἰς τὴν αἴθουσαν βλέπω ἐπὶ τοῦ καναπέ τοῦ φόρεμα τοῦ ἐξαδέλφου μου. Πλησιάζω, τὸ λαμβάνω διὰ νὰ τὸ κρεμάσω... Τί ἀπρόσεκτος ἔλεγα. Αἱ! μὰ θὰ τον διορθώσω ὅταν... Αἶφνης ὅμως βλέπω κατὰ γῆς ἡμιάνοικτον αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ ὅποιον ἐξάπαντος εἶχεν ὀλισθήσῃ ἐκ τῆς τσέπης. Ἐκυψα τὸ ἔλαβον καὶ τρέχω ἰδὼ χωρὶς νὰ πολυσυλλογισθῶ τί κάμνω... Εἶμαι πολὺ τεταραγμένη... Πηγαίνω νὰ τὸ ἀφῶσω εἰς τὴν θέσιν του (δισυθύνεται πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλ' ἀμέσως ἀπαγγέλλεται) Μὰ ὁ ἐξαδέλφός μου ἐξῆλθε... Ἐξάπαντος εἶνε τὸ ἰδικόν του... Τὸ ἴδιον χρῶμα... δὲν τὸ ὑπέθετον εἰς τὴν καλὴν κατὰστασιν... Χαί!

Κύριε εξάδελφε, ἐδῶ λοιπὸν κρύπτονται τὰ μυστικά σας . . . Καὶ τὰ ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ τοῦ λόγου τοῦ ἐπὶ ῥόδων καθεύδει! . . . Καὶ τὸ ἐνόμιζες πιστὸν ἀκόλουθόν σου . . . ἀρκετὰ εὐφυὲς εἶνε τὸ νὰ ῥίπτῃ τις ἀμελῶς τὸ pardessus του . . . τὸ χαρτοφυλάκιον γλιστρῇ . . . περὶ καί ποιος τὸ παῖρνει καὶ δύναται νὰ ἐξαναγκάσῃ εἰς σπουδαίας ἐξομολογήσεις τὸν ἐχέμυθον ἐμπιστον . . . ἐὰν θέλῃ . . . ἀλλὰ, δὲν θέλει . . . μένε ἡσυχος . . . Μὰ στάσου . . . διὰ τί ὅχι, πράγματι; Ἐντὸς μηνὸς ὑπανδρεύομαι τὸν ἐξάδελφόν μου καὶ ὅταν θὰ ἦμαι σύζυγός του θὰ μοι ἦνε βεβαίως συμφέρον νὰ γνωρίζω ἐὰν ἦνε εἰλικρινής. Ναι, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀκόμη ἰδικός μου καὶ . . . δὲν ἔχω ἴσως τὸ δικαίωμα . . . Ναι, δὲν το ἔχω . . . Ἄλλ' ἐὰν ψεύδεται; ἐὰν δὲν μ' ἀγαπᾷ; Δὲν θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἐβεβαιούμην πρὸ τοῦ γάμου μας παρὰ κατόπιν . . . ἑορτῆς; (παρατηρῶ τὸ χαρτοφυλάκιον). Θὰ λήθω ἐν εἶδος προκαταβολῆς ἐπὶ τῶν συζυγικῶν δικαιοματίων μου. . . Καὶ ἐν πρώτοις ὁ κύριος ἀποσυρίζει συγχὰ ἀπὸ τινος. . . Ναι μὲν, ὡς δικηγόρος ἔχει πολλὰς ἀσχολίας . . . ἀλλὰ τὸ ἐσπέρως δὲν ἔχει δικαστήριον . . . Ἄλλ' εἰν' ἀληθές ὅτι ἐξέρχεται μὲ πρόφασιν ὅτι βλέπει τοὺς πελάτας του . . . Χμ! τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν εἶνε εὐκρινές . . . Καὶ θὰ εἶχον μεγάλην ὀρεξίν νὰ φωτισθῶ . . . (δεικνύει τὸ χαρτοφ.) Ἐδῶ βεβαίως ἐγκλείονται αἱ μαρτυραὶ τῶν υποθέσεων του . . . τῶν συνεντεύξεων του . . . Ἐὰν τὸ ἀνοίξω . . . (ἐτοίμη ῥ' ἀνοίξῃ τὸ χαρτ.) Ἄ! ὅχι . . . ἐνθυμούμαι . . . τὸ χαρτοφυλάκιον εἶναι τι ἱερὸν καὶ ἀπαρβίαστον. Οὕτω προχθὲς ἠθέλησα νὰ σκαλίσω τὸ τοῦ θεοῦ μου, βουλευτοῦ ἐὰν ἀγαπάτε . . . Ἄλλ' ἐκεῖνος τὸ ἤρπασεν εὐθὺς λέγων: «Δεσποσύνη ἐδῶ ἐγκλείονται μυστικά μὴ ἀφορῶντα τὰς μικρὰς κυρίας. Δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ χώνῃ τις τὴν μύτην του ἐντὸς χαρτοφυλακίων. Ἐννοεῖτε; Ποτέ· ἐκτὸς ὅταν πρόκειται περὶ χαρτοφυλακίου ὑπουργικοῦ . . . Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εἰμαι . . .» Εἰν' ἀληθές ὅτι μοὶ εἶπε τοῦτο . . . ναι . . . Ἄλλ' ὁ ἐξάδελφός του δὲν εἶναι οὔτε βουλευτὴς καὶ ἐπειτα . . . ἔτσι . . . ποιεῖ κατὰ ἑλπίαν χειρονομίαν) ἔτσι λιγάκι . . . εἰς τὰ πετακτά, δὲν πάγει νὰ πῇ τίποτε . . . (ἀνοίγει τὸ χαρτοφυλάκιον). Ὡ! καίπως μυρίζει! χαρτάκι, κόκκινα

κίτρινα, πράσινα . . . Ἄς ἀνοίξω μόνον ἐν . . . τὸ πρῶτον καὶ τελευτῶν (ἀνοίγει μίαν ἐπιστολήν). «Μεγάλο μου μωρό!» . . . Ἡ μαμά του θὰ τὸ γράφῃ ἐξέπαντος . . . ἀλλὰ στάσου . . . δὲν εἶνε ἡ γράφῃ της . . . Ἰδωμεν τὴν ὑπογραφήν. «Ἡ γυναικούλα σου Ροζινούλα . . .» Ὡ! ἡ γυναικούλα του! . . . Ἀρχίζω νὰ μὴ ἐννοῶ. (κάθεται πυρετωδῶς πρὸ τῆς τραπέζης). Θὰ τὰς ἀναγνώσω ὅλας! «Μεγάλο μου μωρό! Ἐὰν σοῦ περισσεύῃ μία στιγμὴ, ἔλα τὸ βράδυ. Θὰ ἔχωμεν ποικιλίαν ποδογύρων καὶ . . . ἄλλων ἀναψυκτικῶν . . . Θὰ γελάσωμεν, θὰ πῶμεν, θὰ πηδήσωμεν, θὰ χορεύσωμεν καὶ ἐπὶ τέλους τίποτε δὲν θὰ μας λείψῃ ἐὰν ἔλθῃς νὰ μᾶς ψῆλῃς τὴν λυσσιασμένην καραβίδα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγελάσαμεν τόσον πολὺ ἐσχάτως καὶ νὰ μᾶς ἐκτελέσῃς τοὺς βηματισμούς τοῦ βασιανίζομένου κυρίου. Ἡ γυναικούλα σου Ροζινούλα.» . . . Δὲν καταλαμβάνω καλὰ . . . ἀλλὰ πρέπει νὰ πρόκειται περὶ ἡλειωνῶν πραγμάτων. . . (*) Λυσσιασμένην Καραβίδα! Δὲν ἤκουσα νὰ τὴν ἀναγνέουν εἰς κανὲν σαλόνι . . . ὅπως δὴ ποτε εἶνε φῶς-φανερόν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶναι τοῦ ἐξάδελφου μου καὶ ὅτι ἐκεῖνος εἶνε τὸ μεγάλο μωρὸ μίᾶς γυναικὸς, ἥτις ὑπογράφεται γυναικούλα του . . . ἐνῶ μόνῃ ἐγὼ, καὶ τοῦτο, μετὰ ἑνα μῆνα θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα αὐτό· Ἄ! ποτέ! ποτέ . . . ὁ προδότης . . . Χορεύει λέγει τοὺς βηματισμούς τοῦ βασιανίζομένου κυρίου . . . ἀστειοὶ βηματισμοί . . . Ἡθελα νὰ τον εἶχον τώρα ἐδῶ . . . Θὰ τῷ ἔλεγον: Ἐξάδελφε, ὑπαγορεύσατέ μοι μίαν στιγμὴν, σὰς παρακαλῶ τὰ βήματα τοῦ βασιανίζομένου κυρίου! . . . Ἄ! χὰχ . . . Ἄ! τί μορφασμὸν θὰ ἔκαμεν ἀρά γε! . . . Ἰδωμεν πότε ἐχόρευσε τοὺς περιφρήμους τούτους βηματισμούς (βλέπει ἐν τῇ ἐπιστολῇ). . . Τὴν παρελθούσαν παρασκευὴν . . . ἀκριβῶς . . . εἶχεν ἀνχωρήσῃ εὐθὺς μετὰ τὸ δείπνον . . . πάντοτε ἡ αὐτὴ πρόφασις . . . ἐν τῇ ἀμνηστίᾳ: Εἶχε rendez-vous . . . Χμ! τὸ πιστεύω . . . Καὶ ἐμεῖς δὲν ὁ ἀπιστος! Ἐξέπαντος θὰ εἶχε εἰς τὸν νοῦν τοῦ τὴν λυσσιασμένην Καραβίδα . . . (λαμβάνει πολλὰς ἐπιστολάς). Ἄς λείψουν οἱ δισταγμοί . . . ὀρεῖλω νὰ τὰς διέλθω ὅλας . . . Ἄπ' ἐδῶ ἐξαρχαται τὸ μέλλον μου. (ἀναγινώσκει). «Ἀγαρίστε!» Ἄ! Ἄ! «Ἐμαθ

(*) Ἐγείρεται.

ὅτι ἥσο χθὲς εἰς τῆς Ροζινούλας, καὶ μοὶ ἔγραψες ὅτι «σφοδρὰ ἡμικρανία» σοὶ ἀπεστέρει τὸ εὐτύχημα τοῦ νὰ με ἰδῇς . . . Ἄλλ' ἡ ἡμικρανία σου δὲν σε ἡμipόδισε τοῦ νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸ ταβατούρι ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποσον ὅλοι οἱ γείτονες μετόκησαν. . . Εἶνε νόστιμον! ἀπατᾷ ὅλον τὸν κόσμον . . . (ἀναγινώσκει) «Ἐστῶ, ἰδὲ πόσον εἰμαι καλὴ: Ἐὰν ἤρχαιο ἀπόψε νὰ μας κάμῃς νὰ γελάσωμεν . . .» Καὶ ἐδῶ δὲν γελᾷ ποτε ὁ Ἰσούτης! (ἀναγινώσκει) « . . . νὰ μᾶς κάμῃς νὰ γελάσωμεν καὶ νὰ μοι φέρῃς τὸ βραχιόλιον, τὸ ὅποιον μοὶ ὑπεσχέθης, ἡ Λολόττα σου θὰ σε συγχωρήσῃ!» Τὸ Σάββατον . . . Ναι ἐνθυμούμαι τὸ Σάββατον εἶχε πάλιν ἐξέλθῃ προφασίζομενος ἐν διαζύγιον . . . Ἄλλ' εἶνε φοβερόν! Ροζινούλα, Λολόττα . . . δύο μαζῇ! . . . Ὡ! πτωχὲ θεε! εἶχες δίκαιον λέγων ὅτι οἱ νέοι σήμερον ἀγαποῦν ὅλας τὰς γυναῖκας ταυτόχροτως! . . . ἀγαποῦν . . . Ὡ! αὐτὸ δὲν εἶναι ἀγάπη. (Κατηφής) Δὲν ἔκαμα καλὰ ν' ἀνοίξω αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον . . . Μοὶ φαίνεται ὅτι αὐτὴ αἱ ἐπιστολαὶ ἠθέλησαν νὰ με τιμωρήσουν διὰ τὴν ἀδιακρισίαν μου . . . καὶ ὁμως . . . Ἐὰν δὲν ἦσαν ἰδικαί του . . . Δὲν βλέπω κανένα φάκελλον . . . Ἐὰν τυχὸν κανεὶς φίλος του τὰς τῷ ἐνεπιστεῖται . . . Ἄς ἰδωμεν . . . ἴσως . . . (Κάθηται καὶ ἀνοίγει μίαν ἐπιστολήν). «Παλημουτσούνα! Ἄ! ἐνόμισες λοιπὸν ὅτι δύνασαι νὰ με κοροιδεύσῃς ἀποινεῖ; Πῶς; Σοὶ ἐζήτησα δύο θέσεις διὰ νὰ σε ἀκούσω ἀγορεύοντα ὑπὲρ τοῦ διαζυγίου πρὶν ἀκόμη νυμφευθῇς. Εἶνε τρομερόν! . . . «Πηγαίνω καὶ οὔτε κ' ἐν φαίνεται! . . . Εἶσαι ψεύστης καὶ ἡμπορεῖς νὰ μείνῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου: Λολόττα» . . . ὦχ! τῷ δίδουν τὰ παπούτσια εἰς τὸ χέρι! Τί εὐτυχία! ἔχει καὶ ὑπερόγραφον. Ἐὰν μῶλα ταῦτα ἐννοεῖς νὰ μὴ με ἀποχωρήσῃς, ἔλθι μὲ τὴν Garniture Louis XV διὰ τὴν ὁποίαν τρελλάνομαι . . . Ἄλλ' αὐτὸς θὰ καταστραφῇ! (ἐξάγει μὴ προσέχουσα ἐπιστολήν μετὰ φακέλλου, ὅστις ἐκφεύγει καὶ πίπτει). Καὶ ἐγὼ ἐπὶ γαῖαν νὰ νυμφευθῶ ἑνα ἀλιτῆριον συνηγοροῦντα ὑπὲρ τοῦ διαζυγίου . . . (ἀνοίγει τὴν ἐπιστολήν, ἥς ἔπασεν ὁ φακέλλος). Καὶ τώρα τὴν τελευταίαν . . . Μὲ αὐτὴν ἡ πείθομαι ἡ . . . «Χονδρέ μου Γέρο Λύκε!» . . . Ὡς φαίνεται θὰ ὑπῆγε μὲ τὴν Garniture Louis XV . . . «Χάρις εἰς σέ ἡ ἐσπερίς μου ἔσχε τρελλὴν ἐπιτυχίαν! Θεέ μου, πό-

σον ἥσο ἀστειὸς εἰς τὰς μιμήσεις σου!» Ἄ! Ἄ! ἔχομεν καὶ μιμήσεις! «Καὶ ὅταν μᾶς ἐψάλλες τὴν περὶ φημον ἐκείνην καραβίδα . . .» ὅλα τὰ ἴδια ψάλλει . . . «ἥσο ἐξοχὸς, θαυμάσιος! ποία εὐθυμία! ποῖον πνεῦμα! ποία ζέσις! Ὡ! μὴ λησμονεῖς ὅτι αὐριον εἶνε τὸ τέλος. Βασίζομαι εἰς σέ» . . . Ἄ! ἰδοὺ δικτὶ τὸν παραφορτώνουν μὲ κομπλιμέντα! (Παρατηρεῖ ἐν τῇ ἐπιστολῇ). Ποία ἡμέρα ἦτο; . . . χθὲς . . . χθὲς . . . στάσου δὲν εἶναι δυνατὸν χθὲς ἦμεθα εἰς τὸ θέατρον ὅπου εἶδομεν αὐτὸν κόσμον τῆς ἀνίας καὶ ὁ ἐξάδελφός μου ἦτο μαζῇ μας . . . Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ . . . μήπως δὲν εἶνε ἰδικὴ του; Ἄλλὰ πῶς; ἰδοὺ. Λολόττα . . . ἐκείνη ἥτις δυσχεστεῖται διὰ νὰ τῆς ὑπάγουν τὴν Garniture Louis XV . . . Ἄ! ἰδοὺ εἰς φάκελλος (κρύπτει καὶ τὸν λαμβάνει). «Πρὸς τὸν κύριον Ἰάκωβον Φαινακίδην, βουλευτὴν . . .» Ὁ θεός! (ἐγείρεται) Στάσου! στάσου . . . (ἀνοίγει πυρετωδῶς ὅλους τοὺς θυλάκους τοῦ χαρτοφυλάκιου) Ἐπισκεπτήρια . . . «Ἰάκωβος Φαινακίδης, Ἰάκωβος Φαινακίδης, Ἰάκωβος Φαινακίδης» τὰ ἐπισκεπτήρια του! Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! Τῷ ὄντι, ἐνθυμούμαι. Ἐγούσταρε πολὺ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ υἱοῦ τοῦ. Ἐξέπαντος; ἡγόρασεν ἐν ὁμοίον . . . (Κτυπῶσα εὐθύμως τὸ χαρτοφυλάκιον) εἶνε τοῦ θεοῦ! τοῦ θεοῦ! Ἄλλὰ τότε καὶ ἡ Λολόττα καὶ ἡ Ροζινούλα μαζῇ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε τοῦ θεοῦ! Τί εὐτυχία! Καὶ ὁ καυμένος ὁ Παῦλος, ὅπου τὸν ἐσυκοφάντησα . . . (διορθώνει τὰ χαρτιά ἐν τῷ χαρτοφυλάκιῳ) ἐνῶ ὁ θεὸς χορεύει τοὺς βηματισμούς τοῦ βασιανίζομένου κυρίου! (Γελά) Ἡθελα μὰ τὴν ἀλήθειαν νὰ τον ἔβλεπα ἀπὸ καμμίαν τρύπα ὦ! καὶ ἂν ὑπόπτευστο! . . . Ἄλλ' εὐρίσκειται ἐν τῇ βουλῇ . . . κάμνει ἐπερωτήσεις περὶ τοῦ διαζυγίου . . . Καὶ ὅταν ἐνθυμούμαι ὅτι μοὶ ἔλεγε: «Δεσποσύνη, ἐδῶ ἐγκλείονται μυστικά μὴ ἀφορῶντα τὰς μικρὰς κυρίας!» . . . Μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶνε χαριέστατα τὰ μυστικά τοῦ θεοῦ! (θόρυβος ἐξω) Ἄ! καί ποιος ἔρχεται . . . αὐτὰ τὰ βήματα . . . εἶνε τοῦ ἐξάδελφου μου. Γρήγορα λοιπὸν (δεικνύει τὸ χαρτοφυλάκιον). Ἄς το ἐπαναθέσω εἰς τὴν θέτιν του. Διότι ἐὰν ὁ μέλλων σύζυγός μου ἐμάνθανε . . . θὰ ἐλάμβανε προφυλάξεις . . . Ἄλλ' ἐγὼ ἐννοῶ νὰ ἐξαρχωθῶ εἰς τὸ μέλλον ἐὰν ὅλα τὰ χαρτοφυλάκια ὁμοιάζωσιν. (Ἐξέρχεται δραμαίως).

Μετάφρ. Ἡγνῶσιππου

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΕΙΣ ΠΑΥΛΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚ

ἀπαγγελλθὲν κατὰ τὴν ταφὴν αὐτοῦ.

Σταθῆτε, λέγω, μὲν στιγμὴ, ἀφῆτε με κ' ἐμένα,
Καὶ τὰ πῶ πού ἔγραψα μὲ δακρυσμένῃ πένα.
Δάκρυα ὅπου μάζεψα σὲ δυὸ λεπτὰ καὶ μόνο,
Γιατὶ χιλιάδες χύθηκαν ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὸν πόνο.
Πατέρες, μάνας καὶ παιδιὰ καὶ νέοι ποὺ σπου-

[δαίνουν,

Γονατιστοὶ στὸν Ὑψιστὸ μὲ δάκρυα φωνάζουν!
Θεέ μου, τί μᾶς ἔκαμες, τί βόλε μᾶς τινάζεις!
Τὸν μέγα ἐργετὴ μᾶς μὲ μῆς μᾶς τὸν ἀρπάζεις;
Τὸν μαῦρο χάρο ἅς ἔσταλεις δὲκ' ἀπὸ μᾶς τὰ πάρη,
κ' ἅς τοῦσεὶ Στεφάνοβικ γὰρ τῶν πτωχῶν τὴ χάρι.
Σήκω γὰρ διῆς τριγύρω σου ὅλοι πῶς σὲ κυττάζουν,
Τὸ ὕψος σου τάρχοντικὸ μὲ δόξα τὸ θαυμάζουν.
Καθένας καὶ τὰ σὲ πῇ τὸ ἔχει εἰς τὰ χεῖλη.

Αὐτ' εἶναι οἱ ἀληθινοὶ κ' εὐλογεῖς σου φίλοι.
Ὅλοι σοῦ ἄν τὰ μάτια σου ἀνοιγέτω μὲ ἀκόμα
Γιατ' εἶναι κρῖμα ἅγιο γὰρ βιάλλομαι στὸ χῶμα.
Ἄλλ' ὁ Θεὸς τὸ θέλῃ, κ' ἔτσι πρέπει γὰρ γίνῃ.
Τ' ὁδομά σου ἀθάνατο στὸν κόσμον θὲ γὰρ μένῃ.

Γεώργιος Σαλτζής.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Συνέχεια

Οἱ ἔρωτες, αἱ σκαυοῖραι καὶ αἱ μυκαιοδοξίαι
τοῦ ἐφθονοῦ συχνὰ εἰς τὴν ἀκοήν της. Ἐνδομύ-
χως ὑπέφερε φρικωδῶς, πρὸ τοῦ κόσμου ὅμως εἶχε
τὴν φρόνησιν νὰ ὑποκρίνηται ἀρετὴν ἡσυχίαν,
καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ ὑποπτεύοντες τὰς ψυχικὰς ἀλ-
γηδόνες, ἃς ὑφίστατο ἡ δυστυχὴς πριγκίπισσα.

Εἶχε δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν τῶν Βόρδεηλ τῇ
αἰτήσει τοῦ πριγκίπου. Ἡ πόρε διατὶ αὐτός, ὅς-
τις προσεπάθει πάντοτε ὅταν τῷ ἦτο δυνατόν νὰ
τὴν κρατῇ κακλισμένην, ἐπέμεινε τῶρα νὰ λάβῃ
κ' ἐκείνη μέρος εἰς τὴν συναναστροφὴν ταύτην, ὅ-
που πράγματι θὰ ὑπέφερε τρομερά.

Ὁ πριγκίψ ὠδήγησε τὴν οἰκοδεσποιναν εἰς
τὴν τράπεζαν χρεὸς οὕτως εἶπειν ἐκπληρῶν. Ἡ

Λώρα Βόρδεηλ ἐφάνετο ὡραία μὲ τὴν κυανὴν ἐκ-
λειομετάξης ἐσθῆτα καὶ τοὺς λαμπροὺς ἀδάμαν-
τάς της. Ἀλλ' οἱ μύθοι ἀνεξερεύνητοι ὀφθαλμοὶ
τῆς ὑψηλότητός του δὲν ἠτένιζον αὐτήν, ὡς παρε-
τήρησεν ἡ ζηλότυπος σύζυγός του, — ἀλλὰ τὴν ἐμ-
μισθον σύντροφον τῆς μυλαίδης, ἥτις ἐκάθητο
σχεδὸν ἀπέναντι τοῦ πριγκίπου.

Θὰ ὠρκίζετο σχεδὸν ἡ πριγκίπισσα ὅτι ἀπὸ
καίρου εἰς καίρον ἀντήλασσαν βλέμμα συνεννοή-
σεως.

— Πόσον ὡραία εἶναι ἡ κόρη ἐκείνη! ἐσκέφθη
ἡ δυστυχὴς γυνή. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ἰδῶρ ἰνέει
τὸ ὡραῖον τὴν ἐσπέραν δὲ ἐκείνην ἡ Μίς Ἐηλ ὑ-
περέβη αὐτήν. Οὐδεμία τῶν συνδαιτημόνων ἠδύ-
νατο νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτήν.

Οἱ λίθοι ἠδύναντο ν' ἀπαστράπτωσι καὶ τὰ
λειομετάξα νὰ λάμπωσιν, ἀλλ' ἡ μελανειμονοῦσα
ἐκείνη Ἀφροδίτη δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς βοη-
θείας των διὰ νὰ ἦναι ὠραιοτάτη.

Οὐδὲν περίεργον λοιπὸν ἂν ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀ-
πολαύσεως εἰσῆλθεν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ πριγκίπου
καὶ ὠρκίσθη τότε ἐκεῖ ὅτι, παρὰ τὴν τύχην, τὴν
τιμὴν, τὸ καθήκον, τὸ ἔλεος, ἐκείνη θὰ ἐγίνετο
ιδιὴ τοῦ.

Ὁ πριγκίψ Ζαμπατώφ, δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἐλα-
φρῶς, ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε ὀρκιζομένων τοιοῦτον
ὄρκον.

Ἡ Μίς Ἐηλ ἐφάνετο μὴ προσέχουσα εἰς τὰ
τενὴ βλέμματα τοῦ ἀπέναντι αὐτῆς μεγιστάνος.

Ὅταν δ' αἱ γυναῖκες ἐξήρχοντο τοῦ ἐστιατο-
ρίου, διευθυνόμεναι πρὸς τὴν δροσερὰν αὐλὴν τὴν
σκιαζομένην ὑπὸ φοινίκων καὶ πρὸς τὴν αἴθουσαν,
ὁ πριγκίψ ἐψιθύρισε τῇ Μίς Ἐηλ:

— Ἐλθετε εἰς τὴν ἀνατολικὴν εἴσοδον παρὰ
τὸν λαβύρινθον κατὰ τὰς δέκας. Πρέπει νὰ σᾶς ἰδῶ.

Ἐκείνη ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀντιπαρῆλθε
χωρὶς οὐδεὶς ν' ἀντιληφθῇ τὴν μικρὰν ταύτην συν-
νενοήσιν.

— Μίς Ἐηλ, θὰ μᾶς ψάλητε καὶ τι; ἡρώ-
τησεν ἡ Λαίδη Βόρδεηλ τὴν κόρην ἱσταμένην μό-
νην μακρὰν τοῦ πλήθους παρὰ τι παράθυρον, καὶ
ἀτενίζουσαν τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην θερινὴν νύ-
κτα μὲ πικρὸν μεδίσμα ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν χειλέων.

— Ἡ Μίς Ἐηλ, ἡ σύντροφός μου, ψάλλει ὡς
ἡθοποιός, πριγκίπιττα, ἀνέκραξε. Δὲν εἶναι θελ-

κτική; Ἡ καλὴ μουσικὴ εἶναι τὸσον σπανία.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ἡ ὑψηλοτάτη μὲ θάμ-
βος εἰς τοὺς ἀλαμπεῖς ὀφθαλμούς της. Ἡ Μίς
Ἐηλ; — ἡ κυρία τὴν ὁποῖαν ὁ σύζυγός μου τὸσον
θαυμάζει;

Κ' ἔστῃσι τὰ πλανῆ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ
θαυμαστοῦ κάλλους τῆς Ροζέττας, ἥτις εἶχεν ἤδη
λάβει θέσιν πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

— Τί λέγετε, ἀγαπητὴ μου πριγκίπισσα; Εἰ-
μαι βεβαία ὅτι ποτὲ ὁ πριγκίψ δὲν ἐσκέφθη τὴν
γυναῖκα ταύτην! ἀπήντησεν ἡ μυλαίδη ἐν προσ-
ποιητῇ φρίκῃ.

— Δὲν γνωρίζω τὰς σκέψεις του, μ' ὅλον ὅτι
δύναμαι νὰ τὰς ἀναγνώσω καλλίτερον παντὸς ἄλ-
λου. Τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι ποτὲ δὲν ἀπέσυρε
τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπ' αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν
διάρκειαν τοῦ δείπνου.

— Ἐχετε βεβαίως λάθος! Ἐγὼ δὲν παρετή-
ρησα τίποτε, ἐψεύσθη ἡ Λώρα.

Πόνος φθόνου κατέλαβε τὴν καρδίαν της. Ἐ-
θαύμαζε πολὺ τὸν ὑψηλότατον κ' ἔβλεπεν ὅτι
διέτρεχε τὸν κίνδυνον ν' ἀφιερῶσιν εἰς τὸν Ἰδῶρ
Ζαμπατώφ ὅσον ἔρωτα ἠδύναντο νὰ συλλάβῃ ἡ μι-
κρά της ψυχῇ.

— Δὲν παρετηρήσατε; ἦτο ἡ λακωνικὴ ἀπάν-
τησις.

Κ' ἔπαυσεν ἡ συνδιάλεξις ἐνῶ καθαρὸι ὕγροι
τόνοι ἀρίστης ὑψιφώνου ἐπλήρωσαν τὴν αἴθουσαν.

«Robert, toi que j' aime!»

Ἐπαλλον κατ' ἐπανάληψιν αἱ πλήρεις πάθους
κ' ἐπιθυμίας λέξεις ἐν τῇ σιγῇ τῆς θερινῆς αὔρας.

Ἐξω, ὡχρὸς ἀκροατὴς ἔτρεμε κατεχόμενος ὑπὸ
πυρετοῦ.

— Ἐπὶ τέλους, ἐπὶ τέλους ἐψιθύρισεν, ὡραία
γόησσα ὡραία, δαίμον! εἶσαι εἰς τὴν ἐξουσίαν
μου! Σ' εὔρον! Σ' ἐζήτησα ἀπὸ ἡπείρου εἰς ἡ-
πειρον, καὶ τώρα σ' εὔρον ἐδῶ εἰς τὴν ἀγαπη-
τὴν εἰς τὴν εἰρηνικωτάτην ταύτην γωνίαν τῆς
Ἀγγλίας!

Ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν κ' ἐρρόφα ἐκέστην λέξιν
τοῦ ἐρωτικοῦ ἔσματος, ψαλλομένου ὡς ὀλίγοι θὰ
το ἔψαλλον, ὡς εἴαν ἤρχετο ἀπὸ τὴν καρδίαν αὐ-
τῇ τῆς αἰδοῦ.

— Ὅποια ἐξοχος φοιδός! Τελεία καὶ εἰς τοῦτο
ὡς εἰς πᾶν ἄλλο! ἀπαράμιλλος μεταξὺ τῶν συν-
τρόφων της — βασιλισσά μου!

Τὸ ἔσμα ἔπαυε· βροχὴ ἠκολούθησεν ἐπιδοκι-
μασιῶν.

Οἱ ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὸν ἀντιθάλαμον κ' ἔμει-
ναν ἐμβρόντητοι πρὸ τοῦ ἔσματος καὶ τῆς ψάλ-
τιδος.

Ὁ ὑπὸ τὸ παράθυρον σιωπηλὸς ἀκροατὴς ἔφυ-
γε διὰ μέσου τῶν σκιῶν τῆς ἐσπέρας. Ὁ πριγκίψ
ἔστατο παρὰ τῇ Μίς Ἐηλ.

— Πλησιάζει ἡ δεκάτη, εἶπεν.

Ἐπειτα ἐκάθησε μεταξὺ τῆς συζύγου του καὶ
τῆς οἰκοδεσποίνης.

— Σὲ συμβουλεύω ν' ἀναπαυθῇς, Κορδελία,
εἶπεν εὐμενῶς.

Ἀμφότεραι αἱ γυναῖκες ἐσκέφθησαν πόσον κομ-
φὸς ἦτο καὶ διακεκριμένος.

— Εἶσαι χειρότερα ἀπόψε;

— Ὅχι, ἦτο ἡ σπικριατικὴ ἀπάντησις, μ' ὅλον
ὅτι ὁ τρομερός, ὁ διαβιβρώσκων αὐτὴν πόνος ἦτο
τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πολὺ ὀξύτερος τοῦ συνήθους.

Τῷ χρόνῳ της πρόσωπον ἔλαμψεν ἐπὶ τῇ ἀσυ-
νήθει φροντίδι τοῦ ταύτη καὶ ἐπέθεσε δειλῶς τὴν
λεπτὴν ἐστολισμένην χεῖρά της ἐπὶ τοῦ βραχίονος
αὐτοῦ.

— Ἐκεῖνος δὲν ἐκινήθη· βλοσυρὸν ὅμως μειδί-
σμα ἐσχηματίσθη εἰς τὰ κρα τοῦ στόματός του.
Ἡ παρημελημένη γυνὴ ἰθάρρησε καὶ εἶπε:

— Ἐχεις δίκαιον, Ἰδῶρ· μ' ὅλον ὅτι δὲν εἶμαι
χειρότερα ἢ ἄλλοτε, σκέπτομαι νὰ ἡσυχάσω ἐάν
θὰ μοι τὸ ἐπιτρέψητε — στρεφομένη πρὸς τὴν κό-
μησσαν. Εἶμαι πολὺ καταβεβλημένη. Θὰ μοι δώ-
σῃς τὸν βραχίονά σου, Ἰδῶρ;

— Βέβαια, εὐχαρίστως!

(ἔπειτα συνέχεια)

Μετάφρ. Αἰμιλ. Δεπόλλου.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΣ ΕΡΑΝΟΣ

Ἐντιμος καὶ ἄλλοτε εὐπορος οἰκογενει-
άρχης, χρηστὸν τῆς κοινωνίας μέλος καὶ
πατὴρ 5 τέκνων, ἀπὸ πολλοῦ διατελῶν
διαθέσιμος ἔρεκα ἀσθενείας, εὐρίσκεται εἰς
τὴν θλιβεράν θέσιν τοῦ γὰ βλάβη τὴν πο-
λυμιετῇ αὐτοῦ οἰκογένειαν ἐν τῇ ἐσχάτῃ
ἐνδεῇ. Ἐκθῆκεν στοιχειωδῶς ἀνθρώπινον
ἐπιτελοῦσα ἡ «Βοσπορίς» ἀνοίγει κατὰ-

λογον συνδρομῶν ὑπὲρ τῆς ἀξίας πάσης συμπαθείας οἰκογενείας ταύτης καὶ ἔκκλησιν ποιεῖται εἰς τὰ φιλόφροντα τῶν ἐνταυθὰ τε καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνωστῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀναγνωστριῶν τῆς αἰσθήματος, παρακαλοῦσα ὅπως συνεισφέρωσιν ὅ,τι βούλεται ἕκαστος ἐγγραφόμενοι εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ κατάλογον αὐτῆς. Τὸ χρῆμα θὰ κατατίθεται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Βοσπορίδος» παρὰ τῇ Διευθύνσει αὐτῆς, τὰ δὲ ὀνόματα τῶν δωρητῶν θὰ δημοσιεύωνται ὁμοῦ μετὰ τοῦ συνεισφερομένου ποσοῦ ἐν ταῖς στήλαις τῆς «Βοσπορίδος».

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ Γεωγραφία τοῦ Παραδείσου. Ἄχαις ὥρας ἡ τοποθεσία τῆς ἐπιγείου Ἑδέμ κατὰ τοὺς διαφόρους συγγραφεῖς ἱσοῖκεν ἀπὸ τῶν ὀρθῶν τοῦ Τίγρητος καὶ Εὐφράτου εἰς τὸ Κορκὴ τῆς Ἀφρικῆς. Ἀλλ' ἦδη ὁ σοφὸς σκανδιναυκὸς ἀστρὸνόμος κ. Κέλλ, ἀντιποιοῦμενος τὴν φυσιογενετικὴν ταύτην δόξαν διὰ τὴν παγερὰν πατρίδα του, μεταθέτει τὴν ἀντιστεφῆ κατὰ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ζεύγους εἰς τὸν Β. πόλον. Εἰς τὴν θεωρίαν ταύτην ὁ κ. Κέλλ καταλήγει· ἐξ ἀστρὸνομικῆς ἀπόψεως. Ἐξηγουμένη. Παράδοσις περὶ τῶν πρώτων τῆς ἀνθρωπότητος ἡμερῶν λέγει ὅτι οἱ ἀστέρες δὲν ἀνέτελλον κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου οὐδὲ ἔβαν τὸ λυκαυγές, ἀλλ' ἑτελάρχον ἀδιαπτῶς ἐπὶ τοῦ αἰθέρος. Τὸ φαινόμενον δὲ τοῦτο οὐδαμῶς ἀλλαχόθεν συμβαίνει ἢ εἰς τοὺς δύο πόλους τῆς γῆς, μετὰ τῶν ὁποίων θὰ διηφόρει ὁ κ. Κέλλ, ἐὰν παραδόσεις ἄλλαι δὲν ἔλεγον σαφῶς ὅτι τὸ πρῶτον πλάστον ζεῦγος μεταναστεύσαν ἐκ τῆς ἐπιγείου. Ἐδέμ προῦχόρησε πρὸς Ν. Ἄρα ὁ Β. πόλος ὑπεῖρξεν ἡ πατρίς αὐτοῦ. Πρὸς δὲ τὴν ἔνστασιν ὅτι τὸ κλίμα καὶ ἡ ἑλλειψίς φωτείας ἀνὰ τὸν Β. Πόλον δὲν συνείπουν ὅπως καταστήσωσι τὴν ἀνθρωπίνην κοίτην μαγικὴν καὶ ἰδιώδη κατοικίαν φυσικῶν θελήτων, ὅταν ἐννοῶμεν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτῆς, ὁ καινοτομῶν σοφὸς προβάλλει ὅτι εἰς πολλὰς βρειοτάτας χώρας, ἐν Σπιτζβέργη π. χ. κλπ., εὐρίσκοντο λείψανα πλουσιωτάτης βλαστήσεως· μαρτυροῦντα ὅτι πάλαι ποτὲ αἱ χώραι αὗται εἶχον τὸ θερμότατον τῶν κλίμα διακαυμένων ζωνών. Ἄν δ' εἰς τὸν Β. Πόλον δὲν ἐξευρεθίσαν ἄχρως ὤρας· τοιαῦτα, τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἠδυνήθησαν ἐπὶ τὰς τὸν φάσιν οἱ περιγηταί.

Ἀπὸ τῆς ἡδὴ μὲν πῶς καὶ διατὶ ὁ πόλος καὶ ὁ Ἰσημερινὸς ἀντιῆλξαν τὸ κλίμα των.

Ἀλλ' ἀπλούστατα ἀντὶ τὴν θεωρήσωμεν ψευδεῖς· πρὸς χάριν τοῦ συμπεράσματος τοῦ κ. Κέλλ πολλὰς παραδείξας.

μῆνας ἐπιστημονικὰς θεωρίας, διὰ τὴν νὰ μὴ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ὁλὴ ἀνεπιστήμων περὶ τῆς σταδιοδρομίας τῶν ἀστρῶν παρὰδοσις ψεύδεται;

* *

Φυσιογνωμία τῆς κόμης. Οἱ φυσιογνωμιστὰς ἐξάγουσι μεγάλα συμπεράσματα περὶ τῶν πνευματικῶν τοῦ ἀνθρώπου τάσεων ἐκ τοῦ χρώματος τῆς κόμης. Οἱ ἔχοντες βαθύ χρυσαυδὲς ἢ τεφρόχρουν ξανθὸν χρῶμα κόμης γίνονται συνήθως· καλλιτέχναι, ποιηταί, ἐπιστήμονες, στρατιῶται ἢ ναυτικοί. Βαθεῖα καστανόχρους κόμη σημαίνει ἀνθρώπον προσοριθύντα ὡς εἰκονολόγον, περιγητὴν, θεολόγον, φιλόλογον ἢ δραματικὸν συγγραφέα. Τέλος ἡ ἐβενώδης· μύρμη κόμη χαρακτηρίζει τοὺς πολιτικοὺς ἀνδρας. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ λαπτὴ διαφράξ· Οἱ μὲν ξανθὸι εἶναι πολιτικολόγοι καὶ μεταρρυθμιστὰς, εἰς τοὺς μελαγχρινούς· ὅμως ἐκκληρώθη τὸ ἀληθές· τῆς διπλωματίας τάλαντον. Ἰδοὺ διατὶ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Λόρδων τῆς Ἀγγλίας ἀπαντῶνται ἀμφοτέρω ταῦτα τὰ εἶδη.

* *

Φιλολογικὸς ἐθνουσιασμός. Ὁ διάσημος ἐν Ζυρίχῃ συγγραφεὺς Ἰνδρεϊνός Κέλλερ ἐδρισκόμενός ποτε ἐν τινὶ ζυθοπωλείῳ, ὅπου συνηθέστατα ἐσύχναζεν, ἀκούει ὀπίσω ἐνῶ ἔδραγε τὰ χεῖλη αἰς τὸν ὁρσώδη τοῦ ζύθου ἀφρόν, συνιδεῖν φιλολογικὴν, ἥτις ἀμέσως προσέειπε τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του. Οἱ ὁμιλοῦντες ἦσαν δύο νεαρώτατοι φοιτηταί ἐπικρίνοντες τὸν Σχίλλερ καὶ τὸν Γκαίτε.

— Ἐπὶ τέλους, ἔλεγεν ὁ εἷς, δύναμαι ἔστω καὶ μετὰ δυσκολίας ν' ἀνεχθῶ τὸν Γκαίτε. Ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ Σχίλλερ!.. ἡ ποίησίς του οὐδὲν ἔχει βάθος· οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ κενὴ ῥητορικὴ.

Πρὶν ἢ τελειώσῃ τὴν τελευταίαν λέξιν του ὁ ἀγένειος κριτικὸς ἔλαβεν ἀπρόσπτον σφοδρὸν ῥάπισμα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς, διὰ τοῦ ὁποῦ ὁ Κέλλερ ἐθεώρησε καθήκον του νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ὑβριζομένην δόξαν τοῦ προσφιλὸς αὐτοῦ ποιητοῦ. Μέγα σκάνδαλον ἐξηγέρθη καὶ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς κατενεχθείσης· χεῖρ δὲ αἰ· χεῖρες τῆς φοιτητικῆς νεολαίας ἠταμάσθησαν νὰ κατενεχθῶσι κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ τολμητοῦ πρῶτου. Ἀλλὰ κατέπεσαν ἀδρανεῖς ἐξῆς· ὡς ἤκουσαν τὴν διάσημον ὄνυμα τοῦ κοχλάζοντος τούτου ὑπερασπιστοῦ τῶν δύο κορυφαίων δαφνῶν τῆς γερμανικῆς φιλολογίας.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Πλήρης ἀγαθῶν ἐλπίδων καὶ φαιδρότητος ἐτελέσθησαν ἐν Ξάνθῃ ἐσχάτως· οἱ ἀρραβῶνες τοῦ κυρίου Βασιλείου Καρκαζοπούλου μετὰ τῆς δεσποινίδος Μελπομένης Χρ. Στεργιάδου. Ἀπονέμοντες τὰ θερμὰ ἡμῶν συγχαρητήρια εἰς τὴν εὐχάλη· ζεῦγος, ἐπευχόμεθα αὐτῶν εὐτυχίᾳ τὴν ἔκωσιν.

Τύποις .. Γεωργίου Κουρ σὺν-Ἰαν ἀρ. 3.

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁ παύσομαι εἰς Χάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμινύς,
ἡδίσταν συνύγαι»
Κόρ. Ἡρ Μαιν Στ 673—8

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀπανταχοῦ ἀαγνώστους ἡμῶν ὅπως διὰ πᾶσαν τυχὸν ἀταξίαν περὶ τὴν λήψιν τοῦ φύλλου εἰδοποιώσιν ἐγκλίρως τὴν Διεύθυνσιν.

Πρὸς διαφώτισιν τῶν πολλῶν δηλοῦμεν κατηγορηματικῶς ὅτι βεβλῶν τι σεριᾶς μυθεστορημάτων ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ἐκδεδόμενον κατὰ φυλλάδεα ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΕΧΕΙ ΣΧΕΣΙΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΣΠΟΡΙΔΑ.

ΑΠΙΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς τὴν Δὲ Β. ΕΤΑΙΡΕΙΑΙΔΟΥ

(Συνέλευσις καὶ τέλος)

Πόσον ὅμως σωτήριον θὰ ἦτο, δεσποινίς μου, ἂν πολλαὶ ἐξ ἡμῶν τῶν ἐλληνίδων, πολλαὶ ἐκ τῶν ἐπιπολαίων ἐκείνων κορῶν τόσον τῆς μέσης ὅσον καὶ τῆς ἀνωτέρας τάξεως ἐγνώριζον ὀλιγώτερον, ἢ κάλλιον εἰπεῖν διόλου, τὰ θεοκατάρματα αὐτὰ γαλλικά, ὅπως ὀλιγώτερον ἀναγινώσκωσι τὰ

ἐλαφρὰ καὶ ἀνήθηκα μυθεστορήματα καὶ ὀλιγωτέρας συνάπτωσι κατ' ἰδίαν συνδιαλέξεις — καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ἔτι τῶν ἀμαθῶν γονέων των — μετὰ νεανίσκων μυροβολούντων εἰς ἑκάτον βημάτων ἀπόστασιν, μετὰ τῶν λεόντων ἢ τῶν πετειναρίων τοῦ ποδηλάτου καὶ τῆς ἀνθορορούσης κομμοδόχης, ὅτινες καὶ μακρόθεν ὁσφραίνονται καὶ ἰζηλκτοῦσι τὰ τυχερὰ ταῦτα κυνήγια!.. Καὶ εἰδὼ αἱ κρηνοδόχτιδες αὗται δορκάδες, αἰετοὶ, ἰμοὶ Ἀρτέμιδες σας, δεσποινίς, τῶν ὁποίων ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας ἐξείρετε τὸ ἀρρενωπὸν ὕψος καὶ τὸ ἦθος τὸ ρηξικέλευθον, πίπτουσι θύματα τοῦ θύματος των! εἰδὼ ἡ παιγνιώδης τοξοφόρος θεὰ βάλλεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου της βέλους καὶ ἡ ἀντιάντρα κυνηγετίς γίνεται λεληθότως παγιδόληπτος λεία καὶ εὐχλωτον θήραμα!...

Ἰσως ἦδη θὰ με ὀνομάσητε φανατικὴν καὶ μισαλλόδοξον διότι ὡς ὄργανον τῆς διαφθορᾶς καταδικάζω τὴν ἄσκοπον ἐν τῇ ἡμιμαθείᾳ τῆς λοιπῆς παιδείας τῶν πλείστων κορῶν καὶ ἐπιπόλειον γυνῶσιν καὶ χρῆσιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ἢ ἐγὼ τοῦναντίον καὶ ὡς γλώσσαν ἀγαπῶ καὶ ὡς φιλολογίαν ἐκτιμῶ καὶ θαυμάζω.

Ἰσως καὶ πάλιν θὰ με οἰκτερήτε, ὡς καὶ ὅταν ἐν τῇ Ἐπιστολῇ σας με μέμφεσθε ὅτι ἀρέσκο-

»μαί όταν μὲ λέγουν ἄνθρωποι, ἐφ' ὧν αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω τελείαν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ὑπεροχήν, ὅτι, ὡς γυνή, εἶμαι ἐν ἐξαιρέσει κῶς καὶ ὁ ἀνθρώπος, ἐγκέφαλος ἀσθενικός, ὁργανισμὸς ἀνευρασθενής, ὃν οὐδέτερον, ὃν, ὅπερ ἔρει ἀνάγκη τῆς προστασίας δωδεκαετοῦς γιῶν καὶ σὺν-επὶ οὐδὲ ἐμπιστοσύνης τὸ ἀξιοῦσιν οὐδὲ πο-λὺς ὑπολήψεις»

Ἄλλ' ὅχι, δεσποινίς· ἵνα καταπαύσω τὴν φι-λάνθρωπον ταύτην ὑπὲρ ἐμοῦ ἀνησυχίαν σας, σας διαβεβαιῶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι, περὶ ὧν λέγετε, ἔσχον πάντοτε τὴν ἐπισκεπτικὴν γενικιότητα νὰ μὴ εἰπωσι περὶ ἐμοῦ τοιαῦτα· διότι ἀφ' ἐτέρου κ' ἐγὼ ἔσχον πάντοτε τὴν φιλαλήθη εἰλικρίνειαν, ἵνα, καί-περ καλλιεργούσα διηλεκτικῶς τὸν πνευματικὸν κλῆ-ρον, ὅστις μοὶ ἐπέλαχε, μηδέποτε πηδήσω ὑ-πὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἐπιζητούσα τίτλους στιλπνοῦς μὲν ἀλλ' ἄνευ ἀξίας καθ' ἑαυτοῦς καὶ ἰκανότητος, ἃς καὶ Θεὸς καὶ φύσις ἀπηνήθη εἰς ἐμὲ καὶ τὸ φύλον μου.

Ἄλλ' ἀπεναντίας ἐγκυφίλους ἀσθενικοὺς καὶ ὁργανισμοὺς νεύρασθινους καὶ ἀνισορρόπους, ὅχι οἱ κατώτεροι τὸ πνεῦμα ἄνδρες, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἐπι-στήμονες, γνωρίζετε ποίους ὀνομάζουσιν; Ἐκείνους ἐξ ἡμῶν τῶν λογίων γυναικῶν, αἵτινες, ἀληθεὶς has bleus οἰστρηλατοῦμεν ὑπὸ ἀλλοπροσάλλου ρω-μαντισμοῦ καὶ ὑποδύμεναι παρκαρούσεις ἀνυπάρ-κτου μεγαλοφύας, ζηλοῦσιν ἐκκεντρικότητα χα-ρακτῆρος καὶ ἀνισορρόπους πράξεις, δι' ὧν ἐλέγ-χονται οὐχὶ ὑπέροχοι καὶ μεγαλοφύεις, ἀλλ' ἀ-πλούστατα ἐστερημένοι διανοητικοῦ ἔργου καὶ βασίμου παιδείας καὶ παγίου χαρακτῆρος καὶ ἀρτίου ἠθικοῦ συγκροτήματος.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν συνόψει καὶ μετὰ τῆς δυνα-τῆς συντομίας περὶ τοῦ θετικοῦ μέρους τῆς ἀνοι-κτικῆς ὑμῶν ἐπιστολῆς.

Ἄλλ' ὦ Γῆ καὶ Οὐρανοὶ καὶ θεοὶ καὶ δαίμο-νες! πότε καὶ ποῦ ἐγὼ ὤρμισα τὴν γυναῖκα ὡς ὑ-μεῖς λέγετε ἐν αὐτῇ; πότε τὴν διατύπωσα ἀμα-θῇ, ἐλαφρᾷ, ἀνιῶσαν, ἄνευ καθηκόντων καὶ προ-ορισμοῦ, ἄνευ ὑψηλῶν ἰδεῶν καὶ χαρακτῆρος καὶ εἰδικῆς δράσεως, φιλάρεσκον νεάνιδα, χαμαίζηλον καὶ μάγειρον μόνον σύζυγον ἢ γελοῖαν καὶ ἐρωτό-τροπον γεροντοκόρην!!; ; . .

Πότε καὶ ποῦ εἶπον ὅτι ἡ παγίδευσίς τοῦ ἀν-

δρὸς διὰ τῆς σπληνιώσεως ἀργίας καὶ τῶν ἀσφι-μυθῶν τῆς φιλαρεσκείας πρέπει τὰ ἀποτελεῖν τὸ κέρριον αὐτῆς ἔργον καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ βίου της; »

Ἀπεναντίας, δὲν ἰσχυρίσθην πολλαῖς καὶ δὲν ἐκῆρυξα ἄείποτε διαπρυσίως ὅτι τὴν γυναῖκα θέλω πλήρη ἠθικῆς δράσεως καὶ πνευματικῆς ζωῆς πρὸς ἐπαξίαν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψίστων αὐτῆς καθηκόντων;

Δὲν εἶπον καὶ ἐπανέλαβον μυριάκις ὅτι δὲν θέλω τὴν γυναῖκα ταπεινὸν καὶ ἄκκρον ἐπαγγελ-ματικὴν ἀλλ' ἄγγελον στοργῆς καὶ ἐλέους, πα-ρηγορίας καὶ ἀφυσιώσεως, ἀγγίλουν καὶ εὐπαιδεύ-τον σύζυγον, ἐπιστήμονα τροφὸν καὶ διδάσκαλον τῶν τέκνων της, ἔμπειρον νοσοκόμον, πεφωτισμέ-νην καὶ φιλόκαλον οἰκοδόμοισιν καὶ γραμματέα τῶν καταστάσεων τοῦ οἴκου της, θελκτικὴν ὁμιλή-τριαν καὶ καλλίγλωττον κόσμημα τῆς αἰθούσης της, ἰσχυρὸν, τέλος, τῆς φιλάνθρωπίας μοχλὸν καὶ ἀγνὴν ἐστιχθεῖς τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς καὶ ἐμπνευσμένην ἱέρειαν παντὸς λεπτοῦ αἰσθηματος, πάσης ὑψηλῆς ἰδέας καὶ παντὸς φωτεινοῦ ἠθικοῦ, ἔθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ιδεώδους; . . .

Ἡ δὲν σὰς φαίνεται ἀρκούντως ἀξιοπρεπὲς κοι-νωνικὸν μέλος ὁ τύπος οὗτος τῆς γυναικός, ἀλλὰ φρονεῖτε ὅτι τὴν ὑπερτερεῖ ἠθικῶς καὶ πνευματι-κῶς ἢ τυχοδιώκτις φοιτητριά σας, ἥτις οὐχὶ σπα-νίως κρύπτει τὸ πολυκόπον τῆς μηδενιστρίας ὑπὸ τὴν ἀνδρικήν χειρίδα της;

ὦ! τὴν γυναῖκά μου ταύτην τὴν ἄνω διατυ-πομένην, τὸν ἔξοχον τοῦτον καὶ ἀγγελόμορφον τύπον τῆς ἀγνῆς, τῆς θεσπεσίας μου Εὐας, ἥτις δὲν εἶναι ἢ Εὐα σας, ἢ Εὐα τῶν τριῶν καὶ τοῦ καφωδείου, πόσον τὴν λατρεύω, πῶς τὴν ἰνδαλμα-τίζω καὶ ὅποιον λιθωντὸν αἰσθημάτων καίει πρὸ αὐτῆς ἢ ψυχὴ καὶ ἢ φαντασία μου! . . .

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν:

Δὲν διετύπωσα πλέον ἢ ἀπαξ ὅτι τὴν γυναῖκα θέλω τέλειον σύνολον χαρίτων νοερῶν καὶ ἠθικῶν, Χάρита ὁμοῦ καὶ Μούσαν; καὶ δὲν ἐκφράζει τοῦτο σαφῶς αὐτὴ ἡ στερεότυπος προμετωπίς, ἣν προέ-ταξα ὡς ἀμετάτρεπτον ἔμβλημα τοῦ σκοποῦ τῆς Βοσπορίδος καὶ τοῦ ἀνάλλοιώτου τύπου τῆς τε-λειότητος, καθ' ὃν αὕτη ἐπιδιώκει νὰ πλάσῃ

τὴν γυναικα; τοὺς θεσπεσίους λέγω τούτους στί-χους τοῦ Εὐριπίδου:

»Οὐ πάσσομαι τὰς Χάριτας
»ταῖς Μούσαις συγκταμ γνῶς,
»ἡδίσταρ συζυγίαν;»

Δὲν ἐζήτησα μυριάκις πάλιν καὶ ἀπὸ πολλοῦ τὴν ἐξύψωσιν τῆς ὅλης μορφώσεως, καὶ τὴν πρὸς τὰ σκοπιμώτερα τροπὴν καὶ τελειοποίησιν τῆς σχολικῆς αὐτῆς παιδείας; ἐπικαλουμένη δι' ὁ-λων τῶν ψυχικῶν μου δυνάμεων τὴν προσοχὴν καὶ μέριμναν τῶν ἀρμοδίων;

Ἡ ἡρνήθην ἐγὼ ὅπως αἱ ἀτακαζόμεναι ὑπὸ τῆς πεινῆς, ὡς λέγετε, μετέρχωνται ἐπαγγέλμα-τα οὐχὶ ὅμως ἀντίθετα πρὸς τὴν φύσιν αὐτῶν καὶ ὅσα τὸ δυνατόν ἐγὼ τοῦ οἴκου; Τίς θ' ἀρνήθῃ εἰς τὰς γυναικας τῶν κάτω τάξεων τὸ δικαίωμα, τοῦ νὰ φοιτῶσιν εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς σχολὰς ἅμα τῇ συμπληρώσει τῆς δωρεᾶν παροχῆς τε-λείου καὶ ἐπαρκοῦς συστήματος λαϊκῆς καὶ ἀστι-κῆς παιδείας καὶ νὰ γίνωνται ράπτριαι, ὑφάν-τριαι, πλύντριαι, κεντήτριαι, ἀνθοποιοὶ κλπ. ἔργα ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς; ἢ εἰς τὰς τῆς μέσης τάξεως ἐχούσας ἀνάγκην πόρου, ν' ἀκολουθῶσιν εἰδικὰς καλλιτεχνικὰς ἢ παιδαγωγικὰς σπουδὰς γινόμεναι, ἀναλόγως τῶν κλίσεων ἢ τῆς ιδιοφυΐας των, μουσι-κοί, ζωγράφοι, ἀγγειοπλάστιδες, γλύπτιδες, ὅπερ σπανιώτερον, ἢ διδάσκαλοι τέλους;

Ἡ δὲν ἤμην ἢ πρώτη, ἥτις πρὸ τριῶν ἀκόμη ἐτῶν καὶ πλέον ἢ ἀπαξ ἔρριψα εἰς τὸν τύπον τὴν ἡδὴ κυκλοφοροῦσαν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως Διδασκα-λείου τῶν θηλέων πρὸς ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν τῆς διδασκάλου γυναικός, ἐξ ἧς καὶ μόνης δέον ν' ἀρχίσῃ ἢ ἀνάπλασις τῆς θηλείας λαϊκῆς παι-δείας καὶ ἢ ἐξύψωσις τῆς νῦν εὐτελοῦς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεως τῆς διδασκάλου; Διαστέλλω δ' ἀ-νωτέρω, ὡς βλέπετε, τὰς κοινωνικὰς τάξεις, διότι γνωστὸν πόσον ὑλεθρίως ἐπιδρᾷ ἡ στρατολογία τῶν διδασκαλισσῶν ἐκ τῶν κάτω στρωμάτων εἰς τὰς ὑπερριθμούς αὐτῶν φαλάγγας καὶ ἢ ἀδίκ-κριτος εἰς πάσας παροχὴ τοῦ ἀνεπαρκοῦς ἐκείνου πτυχιῦ.

Ἄλλ' ἐργαζέμεναι γυναῖκες εἰς τὰ οἰκεια αὐ-ταῖς ἐπαγγέλματα, δεσποινίς, ὑπάρχουσι καὶ ὑ-πῆρχον καὶ θὰ ὑπάρχωσι καὶ νῦν καὶ ἐν τῇ ἀρχαι-

ότητι καὶ ἐν τῇ μέλλοντι, χωρὶς νὰ γείνη ἀνάγκη νὰ συνέρχωνται διὰ τοῦτο πρὸς αὐτεπάγγελτον θεσπισμὸν εἰδικῶν θεσμῶν καὶ νὰ στοιβάξωσι τε-ραστίας ἀλλ' ἀνεμωλίους πυραμίδας ὕθλων καὶ μωριῶν αἱ αὐτόκλητοι θεσμοθέτιδες τῆς χειρα-φετητικῆς ὁμάδος.

Ἀποφεύγω δ' ἐπὶ τούτοις νὰ μνημονεύσω καὶ πάλιν ἐν σχέσει πρὸς τὴν πνευματικὴν ἐλευθε-ρίαν τῆς γυναικός; τὴν φιλολογίαν, τὴν ὁποίαν οὐχὶ μόνον πλέον ἢ ἀπαξ ἀνεγνώρισα ὡς ἐλεύθερον καὶ εἰς τὴν γυναικα στάδιον, ἅτε μὴ ἐκτρέπον αὐτὴν τοῦ προορισμοῦ της μηδὲ ἀποπλανῶν ἐκ-τός τοῦ οἴκου, ἀλλὰ κ' ἐγὼ αὐτὴ ἀφίερωσα εἰς αὐτὴν τὸν βίον μου.

Ἄλλὰ πρὸς Θεοῦ, πότε ἀφ' ἐτέρου εἶπον ὅτι ἀπαραιτήτως ὅλαι αἱ γυναικες πρέπει νὰ ὑπαν-δρεύωνται ἀδιεξήγητοι πρὸς τοῦτο μῆχρι ἰὼν 40 τῶν ἡμερῶν καὶ ἀπεργασμένοι ἡγῶναι; ἢ ὅτι μένουσαι γεροντοκόρη, ἔχουσι καθήκον νὰ ἦναι γελοῖαι; ἢ ἐπὶ τὸ χριστιανικώτερον νὰ εἰσέρχων-ται εἰς τὸ μοναστήριον . . .

Μήπως γεροντοκόρη ἀξιοπρεπὲς, μιμορφωμένη, ἀνταξία τῆς ἡλικίας αὐτῆς καὶ εὐγενὴς φέρουσα τὸν κλῆρὸν της εἶναι γελοία, ἂν, ὡς λέγετε, εἶναι ἢ στοργικὴ καὶ τρυφερὰ «θελα» τῶν παιδιῶν τοῦ οἴ-κου; ἢ ἀφιερουμένη εἰς τὴν φιλάνθρωπικὴν δὲν ἐκπλη-ροῖ ὑψίστον καθήκον οὐδόλως ἔχουσα ἀνάγκην μο-ναστηρίου διὰ νὰ ἦναι ἀγία, ἀληθὴς αὐτὴ μήτηρ διὰ τοὺς προστατευομένους δυστυχεῖς καὶ τὰ ὀρφανὰ της; Διότι, δεσποινίς, ἡ γυνὴ γεννᾶται μήτηρ, ἥτοι φέρει ἐν ἐκυτῇ ἐκ γενετῆς τὰ μητρικὰ ἐνστι-κτα ἔχουσα τὴν μητρότητα ὡς ὑψίστον προορισμόν. Ἰδοὺ διατὶ αἱ κορασίδες καὶ οὐχὶ τὰ ἄρρενα ἔχου-σιν ἐκ προτιμήσεως ἀπὸ μωρίων, τὴν μικρὰν των πλαγγόν καὶ προΐουσης τῆς ἡλικίας αἰσθάνον-ται ἄείποτε τὴν ἀνάγκην—(ὁποῖαν ἀνάγκην αἱ χειραφετημέναι σας οὐδέποτε ἔχουσι)—νὰ ἔχωσι πάντοτε περὶ ἐκυτὰς ἀσθενέστερόν τι ὃ, προτ-φιλῇ προστατευομένην ὑπαρξιν, εἰς ἣν νὰ διαχύ-νωσιν ὅλην τὴν στοργὴν των. Οὕτως ἐξηγεῖται νομίζω, καὶ τὸ φαινόμενον τῆς, — γελοίας ὅταν φάνῃ μῆχρι ὑπερβολῆς, — γατολατρείας ἢ κυνο-λατρείας τῶν γεροντοκορῶν ἰδίᾳ καὶ ἐν γένει τῶν ὁμοφύλων μας.

Βεβαίως λοιπὸν δύνανται νὰ ἀσχολῶνται εἰς

τὰ ρηθέντα ἐπαγγέλματα αἱ πολλαὶ πράγματι, ὡς λέγετε, αἱ στερούμεναι φυσικῶς τῆς ἀνδρικῆς προστασίας εἴτε ὡς χῆραι εἴτε ὡς γεροντοκόραι· ('Αποφεύγουμεν ὁμῶς ἐνταῦθα νὰ ἐξετάσωμεν τὰς αἰτίας, δι' ἃς αἱ τελευταῖαι αὗται ὁσημέραι ὥσει ἄμμος τῆς θαλάσσης πληθύνονται, καὶ αἷτινες ἐκτιθέμεναι ἔστε βεβαία ὅτι δὲν ἀποφάνονται οὔτε ὑπὲρ τοῦ φύλου μας οὔτε ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν σας.)

Ἀλλὰ:

— Δὲν ἐξαρκοῦν ταῦτα μόνον τὰ ἐπαγγέλματα, λέγουσιν αἱ περὶ ὑμᾶς· δὲν ἐξαρκοῦν, διότι: αἱ ἀνέγκαι τοῦ βίου ὁσημέραι π.ληθύνονται, οὔτε εἶναι δυνατόν ν' ἀναγκασθῇ τις τὴν πρόοδον ταύτην.

— Καὶ διατί, πᾶρακλῶ, νὰ πληθύνονται; καὶ διατί νὰ ὀνομάζεται πρόοδος τὸ πνεῦμα τοῦτο, ὅχι τῆς φιλοκαλίας, ὡς νομίζετε, ἀλλὰ τῆς μικροφιλότητος μιμήσεως, ἥτις διέπει ὅλας ἡμῶν τὰς τάξεις; Σὰς φαίνεται λοιπὸν ἀδύνατον νὰ ἐπιβάλλωμεν εἰς τὸν βίον μας ὀλίγω περισσέτηκον λιτότητα, λιτότητα λογικὴν, — ὅχι γλίσχρον, οὔτε ἀναχρονίζουσιν, — καὶ νὰ ζηλοῖ ὀλιγώτερον ἢ γυνὴ τῆς μεσαιῆς τάξεως τὴν μέταξιν καὶ τὰς σισύρας τῆς γυναικὸς τοῦ τραπέζιτου;

Σὰς φαίνεται ἀνεφάρμοστον τοῦτο, ὅπερ εἶναι ἀπλῶς μόνον ἀρητικόν, ἐνῶ αἱ περὶ χειραφετήσεως προτάσεις σας, αἷτινες εἶναι θετικὸν τι, φρονεῖτε δυνατόν καὶ πρέπον νὰ ἐφαρμοσθῶσι; Τοῦτο, ὅπερ εἶναι ἡ ἀναστολὴ ἐνός κακοῦ, σὰς φαίνεται ἀδύνατον, καὶ ἐκεῖνο, ὅπερ εἶναι ἡ ἀνατροπὴ ἐνός κακοῦ, ὅχι;

Ἀλλ' ἰδὲ φθάνομεν εἰς τὸ περὶ φιλαρεσκίας ζήτημα, ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὅποιον τόσκι μου καταμαρτυρεῖτε.

Ἰδὼ μία σπουδαία μετὰξὺ ἡμῶν παρὰκλήσις λαμβάνει ἐν ὅλῃ τῇ αἰγλῇ τῆς σκοτεινότητός της.

Δι' ὧσων περὶ αὐτῆς λέγετε κατ' ἐμοῦ (παρὰβλάλλουσα καὶ τὸν κόμητα Τολστόν) μὲ μίμψαις διότι κατακρίνω τὴν φιλαρεσκίαν — (ὅπερ καὶ ἀληθές,) — ἥ ὅτι τούναντιον ἐνθαρρύνω δῆθεν αὐτὴν ἀφ' οὗ θέλω τὴν γυναῖκα ὅχι ἐπαγγελματίαν, ἀλλὰ ἀσχο.λουμένην, — λέγετε σεις, — εἰς παρὰκλήσιν τοῦ ἀνδρός διὰ τῶν ψιμυθίων τῆς φιλαρεσκίας καὶ ἀφ' οὗ γελωτοποιῶ τὴν ἐπὶ τὸ ἀνδρι-

κώτερον τροπὴν τῆς ἐνδυμασίας τῶν χειραφετημένων σας, ἐγὼ ἥτις διὰ τῆς ἀργίας καὶ τοῦ *dolce far niente* συνηγορῶ ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς ἀπολείας της; ! ! !

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὰς λεπτολογίας σας περὶ τοῦ *costume tailleur* καὶ τοῦ *garçonnet* καὶ περὶ τοῦ *an di' autōn* ἡδὴ ἢ κεροδύη ἢ ἀληθῶς χαρίεσσα κυνὴ, σὰς εἰδοποιῶ, ζητοῦσα συγγνώμην, φίλη δεσποινίς, ὅτι δὲν προτίθεμαι νὰ κατέλθω εἰς μακρὸν περὶ αὐτῶν λόγον διότι δὲν προτίθεμαι καὶ νὰ ὑποβιβάσω τὸ φύλλον μου εἰς συρροφημερίδα. Ἐὰν δ' ἐπιθυμῇτε εὐρεῖν ἀνάπτυξιν περὶ τῆς χάριτος καὶ τῆς συμμοιοτικῆς τῶν ἐντυπώσεως (*effet*), σὰς παραπέμπω εἰς τὴν *Saison* ἢ τὴν *Mode Nationale* ἢ τὴν *Vraie Mode* τῶν Παρισίων.

Ἄν ὁμῶς πράγματι σοδάρως καὶ ἄνευ ἀστεϊσμοῦ μὲ μίμψησθε, ἐμὲ τὴν αἰετοπερὶ δὲ ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦ μου ὑπερμαχίσασαν τῆς γυναικείας ἐξυψώσεως καὶ ἀριότητος, ὡς κήρυκα τῆς ἀφαιρέσεως καὶ ἀπωλείας τῆς γυναικὸς διὰ τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς ἐλλείψεως καθηκόντων, δύνασθε, δεσποινίς μου, νὰ τὸ εἰπῇτε σεις. Ἐγὼ ὁμῶς ἔχω καὶ ὅχι ἔχω μάρτυρα κατὰ τῆς κατηγορίας ὑμῶν ταύτης ἐν ἑλλείψει, ἐν ἑλλείψει μὲν ἀλλὰ μυριοπληθῇ: ὀλόκληρον τὴν φάλαγγα τοῦ δημοσίου, ὅπερ καὶ ὅσα πρότερον καὶ ὅσα ἐσχάτως ἔγραψα κατὰ τῆς φιλαρεσκίας καὶ ὅλων τῶν γρηγομένων μου τὴν ἠθικὴν ἐννοίαν καὶ ὅλον τὸν εἰλικρινῆ μου ὑπὲρ τῆς ἠθικοποιήσεως τῆς ὁμοφύλου μου πόνον ἀπὸ πολλοῦ ἡδὴ δεόντως διέγνωσε καὶ ἐξετίμησε!

Σὰς εὐχαριστῶ δὲ ὄντως διότι διὰ τῆς ἀνοικτῆς σας ἐπιστολῆς μοι ἐδώκατε ἀφορμὴν ὅπως ἀπαξ ἔτι ἐπακλῶ πρὸ τοῦ δημοσίου τὰς αἰετοπερὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος διατυπωθεῖσας ιδέας μου, τὰς θριαμβευούσας ἡδὴ, ἔστε βεβαία, ἐν τῇ συνειδήσει αὐτοῦ.

Ναὶ διότι δὲν εἶναι βεβαίως οἱ οὕτω σκεπτόμενοι μόνον οἱ ἀχθοφόροι, (περὶ ὧν μὲ μίμψησθε ὅτι ἔγραψα), ἡ ἀνάγωγος δὴλαδὴ καὶ βάρβαρος τάξις τοῦ κάτω λαοῦ, ἥτις ἐξ οὐδεμιᾶς βεβαίως τῶν πεπολιτισμένων κοινωνιῶν ἐλλείπει καὶ εἰς τὴν διχωνοῦσαν συνώθησιν καὶ τὰ οὐχὶ πολὺ ἀβρὰ σκώμματα τῆς ὁποίας εἰσὶν ἀναποδράστως

ἐκτεθειμένοι αἱ πλάνητες χειραφετημένοι σας.

Ἀλλ' ὑμεῖς παρὰ τῆς νέας ὑμῶν γυναικός, τῆς κοινωνιστρικῆς ταύτης τῆς ἀνευ ἀβρότητος καὶ αἰδοῦς, τῆς ἀνευ ἀρχῶν καὶ ἰδανικῶν καὶ ἱερῶν τινῶν προλήψεων ὀχυρᾶς καὶ ἀπαρδιαστοῦ τιμῆς, τῆς ἀνευ καρδίας, ἀλλ' ἀποτελουμένης ἀπὸ πνεύμα μόνον, καὶ πνεῦμα πυρρωνιστικὸν καὶ ἐωσφορικόν, πνεῦμα ἀντιλέγον μόνον καὶ διαστρέφον καὶ χλευάζον καὶ ἀπαρνούμενον καὶ Θεὸν καὶ Ἡθικὴν καὶ Ἰδιώδες καὶ Φύσιν· παρὰ τῆς Πικνῶρας ὑμῶν ταύτης τῆς λιθίνης, εἰς ἣν τὰ πάντα ἐδώσατε ἐκτὸς τῆς Ἀρετῆς, πράττετε κακῶς ἀναμένονσαι τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ μέλλοντος καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κόσμου!

Πράττετε κακῶς διότι δὲν θὰ ἔχη καιρὸν αὐτὴ, δεσποινίς μου, δὲν θὰ ἔχη καιρὸν ὁ πολυάσχολος ὑμῶν θῆλυς οὗτος ἐπαγγελματίας, ὁ χαλκοπάριος βιοπαλαιστής, ν' ἀνασκυάσῃ καὶ ἀνεγείρῃ τὴν πεπτωκυῖαν ἠθικὴν καὶ ν' ἀναθρέψῃ τὴν νήπιον ἀνθρωπότητα· ἀλλὰ τούναντιον, διὰ τῆς ἀρνήσεως ἑαυτῆς καὶ τῶν ἐμφύτων ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων θὰ καταντήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν τελείαν τῆς ἠθικῆς ἀρνήσιν καὶ καταδράσιν.

Καὶ τότε, ὅταν ὁ κόσμος ἀχραιωθῇ ἐντελῶς διὰ τῆς μαγείρας ταύτης Εὐας, τῆς λιθοστέρνου ὡς αἱ Ἄνδρες καὶ δηκτικῆς ὡς ὁ καρχαρίας, τότε, ὅταν ἐκλείψῃ ἐκ τῆς γῆς ἡ γαλανὴ Ἀθηνᾶ, ὁ γλυκὺς καὶ αἰθέριος ἄγγελος ὁ σύρων τὸν τραχὺν ἄνδρα ἀπὸ τῆς κόμης πρὸς τὴν πρῶτην καὶ τὴν εὐσπλαγγιν, πρὸς τὸ καθῆκον καὶ τὸ ἰδεῶδες, τότε ἡ ἀνθρωπότης ὅλη θὰ καταστῇ κοινωνία τεράτων καὶ ὁ βίος ἐξέλξει κτηνωδῶν καὶ θηριωδῶν ἐνστικτων, ὁ δὲ πῆλινος ἡμῶν πλανήτης οἰκτράθυμὸν ἀλληλοσπαρχμοῦ καὶ ἐρημώσεως!

Ἐὰν δὲ σεις ὀνομάζητε ἐλευθερίαν βουλήσεως διὰ τὴν γυναῖκα τὴν ἀποσκίρτησιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τῆς ἀγάπης, ὅστις ἐπιβάλλει εἰς αὐτὴν ἠθικῶς τὴν ὑπακοὴν εἴτε ὡς κόρην εἴτε ὡς σύζυγον, λυποῦμαι διὰ δύο τινά: Πρῶτον διότι ἐκθέτετε ὅσας ἐκ τῶν κορῶν ἠθελον σὰς ὑπακούσει ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων εἰς τοὺς μυρίους κινδύνους, οἷτινες, ὡς οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ, τὰς περιστοιχοῦσιν ἐκτὸς τῆς στήγης τῶν καὶ δεύτερον διότι παραδόξως φαίνεσθε ἀγνοοῦσα τὴν γλυκύτητα τοῦ ὑπακούειν εἰς τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον.

Ἐγὼ ἀπλούστατα ἀντὶ ν' ἀπαλλάξω τὴν κόρην πικρὸς καθήκοντος, ζητῶ νὰ ἐπιβάλλω πλειότερα πρὸς αὐτὴν καθήκοντα εἰς τοὺς γονεῖς, ὅπως καὶ πλειότερων ἀπολαύσιν οὗτοι δικαιωμάτων. Ἐὰν δ' ὑπάρχωσι, — καὶ ὑπάρχουσιν ἀληθῶς, — μεμονωμένοι περιστάσεις, καθ' ἃς κόρη τις καθίσταται δυστυχὴς ἐξ ὑπαιτιότητος γονέων ἀναξίων τοῦ τίτλου καὶ ἀνικάνων ὅπως δημιουργήσωσι καὶ τοποθετήσωσιν ἐπιτυχῶς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀνθρωπίνους ὑπάρχεις, αἷτινες τότε ἔχουσι πράγματι καθῆκον πρὸς ἑαυτὰς ν' ἀπαλλάγῃσιν τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐπειθείας, ἡ σπανία ὁμῶς αὕτη τοῦ κοινοῦ κανόνος παραβάσεις οὐδόλως δύναται ἀληθῶς μέτρον γενικόν, διὰ τοῦ μίαν χε.λιδῶν τὸ *dur ferri*. Ἐδῶ δὲ δὲν πρόκειται περὶ ἕκρου ἀλλὰ περὶ σφοδρᾶς θυέλλης κοινωνικῆς καὶ ἀνατρεπτικῆς τυφῶνος, ὅστις γενικευόμενος δὲν ἤθελεν ἀφήσῃ λίθον ἐπὶ λίθου εἰς τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα.

Ἀλλὰ θέλετε νὰ μάθητε ὁποῖαν ἐγὼ ὄνειροπολῶ τὴν κόρην, τὸ γλυκὺ τοῦτο ἰνδάλμα καὶ οὐχὶ τὴν τεθωρακισμένην ἀντάρτιδα, ἐν τῇ κοινωνίᾳ; τὴν ὄνειροπολῶ ὡς ὁ αἰμώνης, ὁ λαμπρὸς ἐκείνος τῆς νέας φιλολογίας μας ποιητῆς Δ. Παπαρηγόπουλος τὴν διετύπωσε διὰ τῶν ἐξαισιῶν τούτων στίχων:

Οἱ ποιεῖται ἂν ψάλλωσι γῆν, οὐρανὸν καὶ ὄρη,
ἂν ψάλλωσι τὴν ἀνοιξὶν μετ' ἄνθη τὰ ὠραία,
τὴν κόρην δὲ τὴν ψάλλουσι· τῇ λέγουσι· εἶσαι κόρη.

Δὲν εἶν' ἡ κόρη ἀνθρώπος· εἶν' ὄνειρον ὠραῖον,
πλανώμενον ἐν τῇ νυκτὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου
ὥσει ἀστὴρ τρισάγιος τὴν χάριν διαχέων·
εἶν' ὡς ἡ ὄψις ἱερὰ τοῦ ῥέοντος διακρύου.

Ἡ κόρη! . . γόνυ κλίνειτε! καὶ ὅταν θεωρῇτε,
τὸ ὃν αὐτὸ τὸ ἱερόν, τὸ ἱλαρόν του βλέμμα,
ἐνθυμηθῇτε τὸν Θεόν! . . ὦ ναι, ἐνθυμηθῇτε
ὅτι αὐτὴ μᾶς ἔσωσε μετὰ τοῦ Χριστοῦ τὸ αἷμα!

Ἐὰν τὰ πάντ' ἀπώλεσεν ὁ ἀνθρώπος ὁ πρῶτος,
ἐὰν τὸ σκότος τῆς νυκτὸς σκιαδάζει ἡ πρῶτα,
ὅπως φωτίσῃ τῆς ψυχῆς βαθύτερόν τι σκότος,
ἐὰν τὸν χρόνον δὲν μετρεῖ ἡ ὥρ' ἀλλ' ἡ πικρία,

ἐν μέσῳ τῆς ξηρᾶς αὐτῆς ἐρήμου αἰρνης ποία,
—ιδὲ μακρόθεν—ὄσας γλυκεῖα διοράται;
εἶναι ἡ κόρη! χαίρετε! ἀκτὶς ἐπουρανία,
ἥτις ἀνὰ τὴν ἐρημον ἀμέριμος πλανᾶται.

Ω! τίς ποτε ἠτένισε γλυκὺ παρθένου βλέμμα,
πλήρες ἐλπίδος καὶ χαρᾶς, ἀγνόητος ἀγίας,
καὶ δὲν ἠσθάνθη ἐν αὐτῷ εἰσδύουσιν ἡμέρα
ἐλπίδων τινὰ ἡμερον μελλούσης εὐτυχίας;

Ἴδού ἡ κόρη ὡς τὴν θέλω ἐγὼ καὶ ὡς φιλοσοφία
καὶ ποίησις ἐξόχως τὴν διαπλάττουσιν ἐνταῦθα.
Ἦδ' ἡ, ἂν θέλητε, δεσποινίς, διατυπώσατε καὶ ὑ-
ρεῖς τὴν ἰδικὴν σας κόρην δι' ὁμοίου ποιήματος.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΗΒΕΖΙΑΤΟΥ

ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

ἀφιεροῦται Κωνστ. Ξανθοπούλω.

Ἡ ὁσφρησις μία ἐκ τῶν λεπτοφυστέρων καὶ εὐ-
γενεστέρων αἰσθήσεων συμβαίνει κυρίως ἐν τῇ ἀ-
νωτέρᾳ μοίρᾳ τῆς ῥίνος, διὰ τῶν ἐν τῇ βλενομε-
θράνῃ αὐτῆς καταληγόντων πολυχρίμων νημα-
τίων τοῦ ὁσφρητικοῦ νεύρου. Τὸ νεῦρον τοῦτο ἐρε-
θιζόμενον ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ἀέρι ὀσμωρῶν οὐσιῶν, με-
ταβιβάζει τὴν τῆς ὁσμῆς ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐγκέ-
φαλον, ἔνθα κυρίως παράγεται ἡ εἰδικὴ αἴσθησις.

Ἡ ρὶς δὲ πολλαπλὴν ἐκπληροῦσα λειτουργίαν
χρησιμεύει εἰς τε τὴν ἀντήχησιν τῆς ἀνθρωπίνης
φωνῆς, ἣν ἐπαυξάνουσιν οἱ πρὸς τὰς ῥινικὰς κοι-
λότητας παρκαείμενοι κόλποι καὶ τὸν κανονισμόν
τῆς θερμοκρασίας καὶ τῆς υγρότητος τοῦ εἰσπνεύ-
μένου ἀέρος, ὅστις ἄλλως θὰ καθίστατο ἐρεθιστι-
κὸς ὡς ἐκ τῆς ψυχρότητος καὶ τῆς ξηρασίας
αὐτοῦ.

Κυρίως ὅμως εἶναι προωρισμένη αὕτη εἰς τὴν
ἐπαγρύπνησιν τῆς καθαρότητος τοῦ ἀέρος τῆς ἀ-
ναπνοῆς δι' ὃ αἱ πλείστα οὐσίαι, αἵτινες δύναν-
ται νὰ διαφθεύωσιν αὐτὸν, ὀσμωρᾶι οὐσίαι, ὑπό-
κεινται φυσικῶς τῷ λόγῳ εἰς τὴν ἐπίκρισιν τοῦ αἰ-
σθητηρίου τούτου.*

Ἐκτὸς τούτων ἡ ρὶς συμβάλλεται τὰ μέγιστα
εἰς τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν ὅλην ἔκφρασιν τοῦ

(*) Mathias Duval. Cours de phisiologie. Paris.

προσώπου· πάντες δὲ γνωρίζομεν, οἷα δεινὴ δυσ-
μορφία παρακολουθεῖ καὶ τὴν ἐλαχίστην πάθησιν
τῆς ῥίνος, πόσον δὲ εἰδεχθῆς καθίσταται ὁ ἀν-
θρώπος ἐντελὲς στερούμενος αὐτῆς.

Ἡ αἴσθησις τῆς ὁσφρήσεως εἶναι λεπτοτέρα
παρὰ τοὺς ζῶους ἢ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ δι' ἐκεῖνα
εἶναι ὁ πολῦτιμος ἰδηγὸς καὶ ἡ ἀφετηρία διαφο-
ρων ἀποφάσεων ἐξ ἐνστικτοῦ ἢ καὶ περιεσκεμ-
μένων. (**)

Συνδέεται δὲ τῷ αἰσθητηρίῳ τῆς γεύσεως, ἵνα
ἀναγνωρίζωνται τὰ σιτία, ἅτινα εἶναι ἀρμόδια ἐ-
καστῷ εἶδει.

Ἐν τούτοις ἡ αἴσθησις αὕτη, εἶνε ἐκείνη, περὶ
τῆς ὀλιγώτερον ἀσχολούμεθα, ἐνῶ κέκτηται οὐχ'
ἥττον τὴν ἑαυτῆς σπουδαιότητα καὶ ἐπίδρασιν
ἐφ' ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου ὁργανισμοῦ. Μὴ δὲν δύ-
νεται δυσάρεστός τις ὁσμὴ νὰ προκαλέσῃ ἐν τῷ
ἄμα ναυτίαν καὶ ἐμέτους; Πάντες δὲ γνωρίζο-
μεν, οἷαν ἀγάθην ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὁ-
λῆς διαθέσεως τοῦ ὁργανισμοῦ ἐπενέργειαν ἐξα-
σκούσιν αἱ εὐάρεστοι ὁσμαὶ καὶ τὰ ἀρώματα.

Τὶς δὲν ἠσθάνθη αἰρνης ἑαυτὸν ἀνακουφίζομε-
νον, ὅτε, κεκοπιτικῶς ἀπὸ καμάτου σωματικοῦ ἢ
νοεροῦ, ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως τὸν ἀνοικτὸν τῆς ἐξο-
χῆς ἀέρα ἀποπνέοντα τὴν ἡδυτάτην τῶν χόρτων
καὶ ἀνθέων εὐωδίαν;

Τὴν ἐκ τῶν ἀρωμάτων τῶν ἀνθέων δὲ χρῆσιν
καὶ ὠφέλειαν ὁ ἄνθρωπος ἐγνώριζεν ἀπὸ τῶν ἀρ-
χαιοτάτων χρόνων.

Διὰ τοῦτο, ἐκτὸς τῶν ἐκ τοῦ ἀπεράντου φυτι-
κοῦ βεταίλου προερχομένων μεγάλων καὶ ποικί-
λων ὠφελειῶν, ὁ ἄνθρωπος ἔκτοτε ποιεῖται χρῆσιν
ἀρωμάτων, ἅτινα ἐκ τῶν ἀνθέων ἐξάγει καὶ τρέ-
πον τινὰ ἵνα ἀναγνωρίσῃ τὴν κυρίαρχίαν τοῦ Θεοῦ
ἐπὶ τῇ δημιουργίᾳ καθιέρωσεν τὴν ἀρχικὴν χρῆ-
σιν αὐτῶν ἐν τῇ λατρείᾳ.

Καὶ ὄντως, εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς τῶν
πρώτων λαῶν πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὰ πρῶτα
ἔχνη τῆς τέχνης τοῦ καίειν θυμιάματα. Ἡ Γραφή
δὲ συχνάκις ποιεῖται λόγον περὶ προσφοράς ἀρω-
μάτων καὶ θυμιαμάτων εἰς ἐνδειξιν λατρείας καὶ
σεβάσμου. Ἀναφέρομεν μόνον ἐνταῦθα τὸ παρά-
δειγμα τῶν εὐσεβῶν ἐκείνων Μάγων, οἵτινες προσ-
κυνήσαντες ἐν τῷ σπηλαίῳ τὸν νεογέννητον Ἰη-

(**) Colin. Συγκριτικὴ φυσιολογία τῶν ζώων. Τομ. Α' ας

σοῦν, τῷ προσέφερον ὡς δῶρα χρυσὸν καὶ λίθον
καὶ σμύρναν.

Ἀπὸ τῶν Ἰουδαίων δέ, οἵτινες ἀποκλειστικὴν
ἐποιοῦντο αὐτῶν χρῆσιν ἐν τῇ λατρείᾳ ἢ πρὸς ἐν-
ταφιασμόν τῶν νεκρῶν, ἡ χρῆσις τῶν ἀρωμάτων
ἀπὸ τῆς θρησκείας ἐπεξετάθη καὶ εἰς λοιπὰς χρεῖας
ιδίως παρὰ τοῖς λαοῖς τῶν Ἀνατολικῶν χωρῶν
(Πέρσαι, Αἰγύπτιοι, Ἀραβες) ἔνθα κατὰ τὸν Πλί-
νιον τὰ φυσικὰ πλούτη εὐρίσκονται συνηνωμένα
ὡς ἐν προνομίῳ χώρῃ, ἥτις πρώτη λαμβάνουσα
τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἀντὶ εἰς αὐτῶν ὅλας
τὰς ζωοπαράχους ιδιότητας.

Ἡ ἀρωματοποιία μεγάλως ἐτελειοποιήθη μετὰ
ταῦτα χάρις εἰς τὴν καλαισθησίαν τῶν ἀρχαίων
Ἑλλήνων, οἵτινες συχνὴν καὶ ἀφθονον χρῆσιν ἀ-
ρωμάτων ἐποιοῦντο ἐν τελεταῖς συμποσίων, ἀγῶσι,
διασκεδάσει καὶ τόσον μάλιστα, ὥστε παρὰ τοῖς
ἀρχαίοις Ἀθηναίοις τὰ μυροπωλεῖα ἐπείχον θέσιν
κέντρων ἐντευκτηρίων, ὡς τὴν σήμερον αἱ λέσχαι
καὶ τὰ καφενεῖα.

Ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἡ τέχνη διεδόθη εἰς τὴν Ρώ-
μην καὶ ἐκείθεν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην μέχρι τῆς
σήμερον, ἀποτελοῦσα μέγιστον παράγοντα ἐμπο-
ρίου καὶ βιομηχανίας.

Παρὰ τῶν Κινέζων ἐπίσης μεγάλη γίγνεται κα-
τανάλωσις ἀρωμάτων, ἐν τε τῇ λατρείᾳ καὶ πρὸς
κόσμωσιν καὶ ἐν ταῖς τροφαῖς.

Τὴν σήμερον ἡ χρῆσις τῶν ἀρωμάτων εἶναι παν-
ταχοῦ διαδεδομένη, οὐ μόνον διὰ τὴν θρησκευτι-
κὴν λατρείαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς κατασκευὴν τροφῶν,
ἡδυπότων καὶ γλυκυσμάτων, πρὸς ἀρωματισμόν
τῶν οἰκιῶν, ἐπίπλων καὶ ἐνδυμάτων, κατ' ἐξοχὴν
δὲ πρὸς κόσμωσιν παρὰ τῷ ὠραίῳ φύλῳ, τοῦ συμ-
μοῦ ἀξιοῦντος ἵνα, ὅσάκις κυρία τις διέρχεται, δι-
χύνηται ὀπισθεν αὐτῆς εὐάρεστός τις εὐωδία.

Καὶ ἐν τῇ ἱατρικῇ δὲ μεγάλως χρησιμεύουσι
τὰ ἀρωματικά εἶδη, ἐνεργοῦντα διὰ τοῦ αἰθερίου
αὐτῶν ἰαλίου ὡς διεγερτικὰ καὶ ἀνακληπτικὰ, ἀ-
νακουφίζοντα τὸν πεπονημένον στόμαχον, φαιδρύ-
νοντα καὶ ἐξάπτοντα τὴν φαντασίαν καὶ χρησι-
μοποιούμενα πρὸς βελτίωσιν τῆς γεύσεως ἀηδῶν
φαρμάκων.

Ἐν γένει τὰ ἀρώματα ἔχουσιν εὐεργετικὴν ἐ-
πίδρασιν ἐπὶ τῶν νόσων τοῦ ἀναπνευστικοῦ συ-
στήματος, ιδίως τῶν πνευμόνων, θεωροῦνται δὲ

καὶ ὡς συντελεστικὰ κατὰ τῆς πνευμονικῆς φυ-
ματιώσεως.

Ληπτέα ὅμως πάντοτε ἐν μέτρῳ, διότι αἱ ἄ-
φθονοι καὶ ἰσχυραὶ ὁσμαὶ δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι
σοβαρωτάτας τῆς υγείας διαταραχάς.

Ἄλλ' ἡ δρᾶσις τῶν ὁσμῶν δὲν περιορίζεται
μέχρις ἐδῶ· διότι ἐκτὸς τούτων τῶν ὠφελειῶν κέ-
κηνται καὶ σπουδαιότατην ἐπίδρασιν εἰς τὰς
σχέσεις καὶ ἐπιμιξίας τῶν ἀνθρώπων.

Ὡς γνωστὸν πᾶν ζῶον καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος
ἀναδίδει ἰδιόζουσαν ὁσμὴν.

Αἱ ὁσμαὶ αὗται ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ χρώματος
τῆς κόμης, τῶν τριχῶν, ἐν γένει τοῦ δέρματος καὶ
ιδίως τοῦ ἰδρώτος, καὶ εἶναι διάφοροι εἰς τὰ διά-
φορα ἄτομα, διάφοροι δὲ καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἄτομον
εἰς τὰς διαφόρους αὐτοῦ καταστάσεις.

Ἐπὶ τῶν γυναικῶν δὲ ιδίως κέκηνται ἰδιόζου-
σης βαρύτητος χαρακτῆρα, ἅτε οὐκ ὀλίγον συμ-
βάλλουσαι εἰς τὴν αὐξησιν ἢ μείωσιν τοῦ θελή-
τρου αὐτῶν, καθ' ἃ μεταξὺ ἄλλων ἔγραψεν καὶ
ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὁ καθηγητὴς τῆς γε-
νικῆς Φυσιολογίας Auguetin Galopin· διότι πολ-
λάκις γυναικες μετρίως καλλονῆς καθίστανται
συμπαθητικαὶ χάρις εἰς τὴν εὐάρεστον ὁσμὴν, ἣν
ἀποπνεύουσιν.

Αἱ τεχνηταὶ ὁσμαὶ δὲν προσκολλῶνται ἐπὶ πάσης
ἐπιδερμίδος. Ἡ μελαγχροινὴ ἐν τούτοις ἐπιδερμὶς
ἔχει μεγαλητέραν ἐλκτικὴν δύναμιν ἐπὶ τῶν ὁ-
σμῶν καὶ διατηρεῖ αὐτάς ἐπὶ μακρότατον χρόνον·
μετ' αὐτὴν ἔρχεται ἡ ξανθὴ ὕστερον δὲ ἡ ἐρυθρά.

Ἡ αἴσθησις τῆς ὁσφρήσεως γίνεται κατὰ τὸν
Piesse (***) Ἀγγλον συγγραφεὴ τοῦ περὶ ἀρωμά-
των συγγράμματος, ὅπερ καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ὑπ' ὀ-
ψιν, κατὰ τὸν ἐξῆς μηχανισμόν. Αἱ ἀρωματικαὶ οὐ-
σίαι συνωδᾷ τῇ θεωρίᾳ τοῦ τῆς διὰ κυμάνσεων με-
ταδόσεως νόμου, προκαλοῦσι δονήσεις ἐνεκὰ τῆς
χημικῆς ἐνεργείας αὐτῶν μετὰ τοῦ ὀξυγόνου τῆς
ἀτμοσφαιρας καὶ αἵτινες εἰσιν ἰδιαιτέρας τινες δο-
νήσεις προσβάλλουσαι ἰδιόζοντως τὸ ὁσφρητικόν
νεῦρον, ὅπως τὰ χρώματα τὴν ὄψιν καὶ οἱ ἤχοι
τὴν ἀκοήν. Διὰ τοῦτο τὸ δι' ἀποστᾶξιν λαμβά-
νόμενον ἄρωμα δὲν εἶναι ὅμοιον πρὸς τὸ ἐκ τῶν
φυσικῶν ἀνθέων ἀποπνεύμενον, ἡ δὲ ἐπὶ τῶν ἀ-
ρωμάτων ἐπίδρασις τοῦ ὕδατος ἰαλτοῦ τὴν

(***) I. Piesse. histoire des parfums.

ἔντασιν αὐτῶν καὶ ἀποδίδουσιν ἀσθενῶς τὸ ἄρωμα, ὅπερ ἀργότερον χάρις εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὀξυγόνου τῆς ἀτμοσφαιρῆς καθίσταται ἰσχυρότερον. Συνεπῶς τὰ ἀρώματα μακρὰν τοῦ ὀξυγόνου εὐρίσκόμενα, χάνουσι τὴν ὁσμὴν αὐτῶν, ἣν ὁμῶς ἀναλαμβάνουσιν ἅμα τῇ μετ' αὐτοῦ ἐπαφῇ.

Καὶ ὡς πᾶσα ἐνέργεια παράγει δονήσεις, ἐξ ὧν προέρχεται ἰδιότης τις, (θερμότης, ἡλεκτρισμός) οὕτω καὶ ἐνταῦθα διὰ τὸ ὁσφρητικὸν νεῦρον.

Δι' ἐκάστην ὁσμὴν διάφορος εἶναι ἡ ταχύτης τῶν κυμάνσεων· τὰ διάφορα λοιπὸν σώματα διάφορον βαθμὸν πτητικότητος· ἔχουσι καὶ ἐπομένως διαφόρου ὁσμῆς ἔντασιν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Ἐν Ὑωαννίνοις.

Ἰωάν. Ἀλ. Χαρσιάδης.

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Κάλλιον γὰρ παρασιώπησις τῆς ἀληθείας τινα, ἢ γὰρ τὴν εἰρη ἀνευ γλυκύτητος καὶ χάριτος.

Εὐτυχεῖς αἱ ἀπαλαὶ καὶ εὐκαμπτοὶ καρδίαι, διότι οὐδέποτε συντριβόονται, ἐνῶ βλέπουσι τὸ πᾶν συντριβόμενον ἐν ὧπ. ὅν των.

Ἡ οἰκειότης, λέγονται, γινῆσθαι τὴν περιφρόνησιν καὶ, ἀ.λ.δ' ὅχι ἡ οἰκειότης ἡ εὐγενής, ἡ εὐλεψιότης, ἡ ἐντιμος καὶ ἐνέρητος, διότι αὕτη μόνον τὴν ἀληθῆ ἀγάπην δύναται γὰρ γεννήσῃ, ἥτις πάλιν ἀδύνατον γὰρ παραχθῇ ἀνευ τῆς ἀ.λ.δ. λοεκτικῆς.

Πρέπει γὰρ ἀρεσκῆται τις μόνος μεθ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ ὡς μεθ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἀπανταχοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ.

LE CURÉ DE VIEU

ΖΩΣΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Οἱ ὀφθαλμοί.

Ἐντὸς ὀλίγου ἡ καλλιμόρφος Ἄννα θὰ συνεδέετο διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ ὕμνιαίου μετὰ τοῦ εὐγενοῦς Πέτρου.

Οὗτος τὴν ἐλάτρευεν, ἐκείνη τὸν ἡγάπα.

Ὁ Πέτρος δὲν ἐσκέπτετο ἢ τὴν μνηστὴν του, πρὸς ἣν μυροδόλκ καὶ ἐκάστην προσέφερεν ἄνθη· Αὕτη ὁμῶς, ἐντροφῶσα εἰς τὸ γλυκὺ καὶ λεπτὸν

τῶν ὡραίων τοῦ φίλου τῆς ἀνθοδεσμῶν ἄρωμα, δὲν ἐσκέπτετο τὸν Πέτρον· τοῦ ὁποίου ἡ ἐρῶσα καρδιά τοσοῦτον ἐπαλλε διὰ τὰ θέλγοντα γόητρά της, ἀλλ' ἐνεθυμῆτο παλαιὸν τινὰ αὐτῆς φίλον, ὃν ἀπὸ ἐτῶν πολλῶν δὲν εἶχεν ἐπανάδει. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης τῇ εἶχε προσφέρει ἄνθη, ἴσως εὐοσμότερα, ἀφοῦ πλειότεραν πρὸς ταῦτα ἔτρεφε τότε ἡ Ἄννα ἀγάπην, ἡ δὲ τρυφερὰ καρδιά της σφοδρότερον ἐπαλλε. Κ' ἐν τούτοις τὸν ἐλθισμὸν ἐπάραιτα, ὁσάκις ὁ Πέτρος ἦτο παρ' αὐτῇ καὶ γλυκὰ τῇ προσελάλει. Μόλις ὁμῶς ἀνεχώρει, οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τοῦ πρώτου φίλου τῆς Ἀνδρέου, συνεχῶς παρακολουθοῦντες τὴν Ἄνναν ἀφότου ἡρραβωνίσθη, πολὺ τὴν συνετάρασσον.

— Ὁφείλω νὰ τὸν λησμονήσω, ἔλεγεν ἀνήσυχος· ἀφοῦ μοῖρα δυσμενὴς δὲν ἠθέλησε νὰ συνδεθῶ μετ' ἐκείνου, τὸν Πέτρον μόνον νῦν ἀγαπῶ. Καὶ προσεπάθει ν' ἀποβάλῃ τὸ πρὸς τὸν Ἀνδρέαν κατέχον εἰσέτι τὴν καρδίαν της αἰσθημα. Ὡς μόνον ἀνάμνησιν, εἶχε διαφυλάττει τὴν τελευταίαν ἐρωτικὴν ἐπιστολήν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Ἀνδρέας καθικέτευε τὴν Ἄνναν ἵνα μὴ τὸν λησμονήσῃ. Ἐν τούτοις πρὸ τῶν γάμων τῆς ὤφειλε τὰ πάντα εἰς λήθην νὰ ῥίψῃ, ὁλόκληρον δηλονότι τὸ παρελθόν της καὶ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐπιστολήν κατ' ἀκολουθίαν νὰ καύσῃ, ὡς πράγματι καὶ ταύτην ἔκρυψε, βαθέως στενάχασα, ἀφοῦ πρῶτον θερμῶς τὴν ἡσπασθη.

Τὴν ἐπαύριον τῆς στέψεως ἡ Ἄννα ἐπανεῖδε νοερῶς ὡς πάντοτε, τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἀνδρέου, πλὴν δακρυόεντας· ἐν τοῖς βλέμμασιν αὐτοῦ ἀνέγνων ἐν συμπαθεῖ παράπονον, μίαν θλιβεράν ἐπιτίμησιν...

Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιβῇ, ἐν μυχῷ συγκινηθεῖσα καὶ περὶ δακρυῶν τρέχει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της, ὅπως ἐν τῇ θέρμῃ τοῦ ἔρωτος τούτου λησμονήσῃ τὸν πρῶτον προσφιλεῖ ἑραστὴν της, τοῦ ὁποίου οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοί, νῦν δακρυοροοῦντες, παρέχουν τῇ περικαλλεῖ Ἄννῃ συνειδότος τύψεις...

Διατὶ οἱ πρῶτοι ἔρωτες, ὡς ὁ τῆς Ἀννης, νὰ μὴ ἔχωσι τὴν δροσερότητα καὶ βραχύτητα μυροδόλου ἀνθοδέσμης ἑαυτοῦ ἀλλὰ νὰ παρακολουθῶσι πιστῶς ὡς σιωπηλὰ τοῦ παρελθόντος φαντάσματα ὅλον τὸν βίον;...

Κλεομένης Καλεῦρας

Ἐν Γενεύῃ Ἰουλίου 1901

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΙΤΙΑ (Κατὰ τὸν κόμιντα Τολστοῦ)

Τὸ κοπιτερὸ δρεπάνι
σ' ἐπλήγωσεν, ἰτιά,
καὶ τὸ κορμί σου κλαίει
γυρτὸ στὴ ρευματιά.

Δενδράκι μου καυμένο,
θὰ παύσῃ τὸ κακό...
τὴν ἀνοικτὴ πληγὴ σου
κλειστὴ πάλι θὰ ᾄδῃ.

Γεμάτη πάλι νεότητι
θ' ἀνθοβολῇ, ἰτιά...
καρδιά μου πληγωμένη,
σὺ δὲν θὰ γιάνῃς πιά!...

ΒΙΡΓΙΝΙΑ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Συνήγεια

Ἀποσυρομένους τοῦ ἀντιθαλάμου πάντες τοὺς ἡκολούθουν διὰ τοῦ βλέμματος, καὶ ἀμέσως, εὐγενοῦς, μόλις ἀκούμενοι, οἱ κακλήμενοι τῆς λαίδης Βόρδεηλ ἤρχισαν τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ ἀναρμόστου ἐκείνου ζεύγους.

— Εἶναι κομφότατος! εἶπεν ἡ κυρία Σήτον, ἥτις, περιβεβλημένη λαμπρὰν χρυσοπρασίνην ἐσθῆτα, ἦτο ἀπασχολημένη εἰς τὴν κατὰκτησιν τοῦ ἱππότου της. Τόσον φαιδρὸς ἀλλὰ πονηρὸς καὶ ἰδιότροπος — νομίζεις ὅτι εἶναι ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ πράξῃ. Ὅταν προσηλύνει τοὺς κεκμηκότας, σκοτεινοὺς ἐκείνους ὀφθαλμοὺς ἐπ' ἐμέ, μὲ κάμνει νὰ ριγῶ. Δὲν λέγω ὅτι ἀποστρέφομαι τὴν αἰσθησιν, εἶπεν ἐν ἐνδοικσμῷ ῥίπτουσα βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἀνδρὸς τοῦ ὀπισθέν της ἱσταμένου.

— Κ' ἐγὼ πάντοτε καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀδამάστου ἐπιθυμίας νὰ λακτίσω τὸν ὑψηλότετον ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν ἐκείνου ἀγγλοπρεπῶς.

— Σιωπὴ! Πρέπει νὰ μὴ λησμονῇτε ὅτι ὁ πρίγκιψ εἶναι προσκαλημένος τῆς μυλαίδης. Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν φοινίκων;

III

Εἰς τὸν λαβύρινθον.

Ἡ γυνὴ ἡ γνωστὴ ἐν Βόρδεηλ ὡς Ροζέττα Ἐηλ ἠνοιξεν ἡσύχως καὶ ἡσύχως ἐκλείσει τὴν λεπτῶς γυμνῆν θύραν τοῦ λαβυρίνθου.

Εἰσελθούσα εἰς τοὺς διασταυρούμενους διαδρόμους τοῦ εἶχε πανταλῶς κρυβῇ ὑπὸ τὸ πυκνὸν καὶ στιλπνὸν φύλλωμα.

Ἔστη ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς εἰσόδου καὶ στήριξασα τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἐκ πρασίνων φύλλων τοιχώματος ὕψωσε τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὸν ἀστερόεντα οὐρανόν.

Ἡ σελήνη τοῦ Αὐγούστου ἔλαμπεν ἐπ' αὐτῆς ἀναδεικνύουσα τὴν θαυμασίαν ὠραιότητά της καὶ δαναίζουσα αὐτῇ τὸ θέλγητρον, τοῦ ὁποίου μόνου πράγματι ἐστερείτο, τὸ θέλγητρον τῆς ἀγνώτης.

Εἶχε ῥίψει περὶ τοὺς λευκοὺς ὤμους της χλαμύδα σκοτεινοῦ χρώματος καὶ ἐν ἡ χρυσῇ της κόμῃ δὲν ἔλαμπεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς σκιά.

Ἦκουεν ἐκείθεν τὸ ὠρολόγιον τῶν σταύλων σημαίνον τὴν δεκάτην — εἵπειτα δέκα καὶ τέταρτον — ἀλλ' οὐδ' ἐσκέφθη νὰ κινηθῇ. Οὐδὲν ἐπρόδιδεν ἔχνος ἀνυπομονησίας, ἱσταμένη ὡς ἀγαλμα.

Εἴκοσι λεπτὰ μετὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν τὸ βήματα τοῦ πρίγκηπος ἐπληττον τὴν ἄμμον.

Τὸ πρόσωπον τῆς Μίς Ἐηλ ἔλαβεν ἀλλόκοτον ἔκφρασιν:

— Ἡρήσες! εἶπεν.

— Ἡ πριγκήπισσα εἶναι ἀσθενής, ἀπήντησε. Δὲν δύναμαι νὰ καπνίσω;

— Ὁχι, ἐκτὸς ἐὰν θέλῃς νὰ σε ἀνακαλύψωσιν ἐδῶ οἱ ἄλλοι. Πιστεύω ὅτι πολλοὶ τῶρα καπνίζουσιν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ με ἀνακαλύψωσι, — νὰ μας ἀνακαλύψωσι, θέλω νὰ εἶπω! Ὁχι, Ἰουδέρνα, ὅτι θὰ εἴπωμεν πρέπει νὰ μείνῃ μυστικόν!

Ὁ πρίγκιψ ὠμίλει τὴν ἀγγλικὴν εὐχερῶς μόλις προδίδων ξενισμὸν τινα. Καὶ ὁ ὀλίγος οὗτος ξενισμὸς προσέδιδε δριμύτητά τινα εἰς τὰς φράσεις του.

Προσβλέπουσα αὐτὸν ὑπὸ τὰς ἀκτινας τῆς σελήνης δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἦτο

καταπληκτικῶς κομψός· ἀλλὰ τὸν ἐφοβεῖτο καὶ ὁ φόβος δὲν ἦτο τίς ἰδιὸν τῆς Ροζέττας· Ἐλῆ ἦτοι, τῆς Ἰουβέρνας Σαλντ Τζῶν ἢ ὅτι ἄλλο ὄνομα προὔτιμα νὰ φέρῃ.

Γνωρίζουσα λοιπὸν ὅτι ἐφοβεῖτο τὸν ἄνδρα τοῦτον, διὰ τοῦτο σχεδὸν τὸν ἐμίσει.

— Δὲν θέλω νὰ μὲ καλῆς διὰ τοῦ ὀνόματος ἐκείνου, εἶπεν, ἡσύχως. Μ' ἐνθυμίζει τὸ παρελθὸν τόσον ζωηρῶς, ὥστε καταντᾷ ὄχι εὐχάριστον.

— Ἰσως, εἶπε μὲ κίνημά τι τῶν ὤμων ἰδιάζον εἰς τοὺς ἄγγλους· ἀλλ' ἀκριβῶς περὶ τοῦ παρελθόντος ἤλθον νὰ ὁμιλήσω τὴν ἐσπέρην ταύτην. Ἀκουσον, Ἰουβέρνα!

Τὴν ἐπλησίασεν. Ἡσθάνετο τὴν θερμὴν πνοὴν τοῦ ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἔκκαιον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μὲ πῦρ ἀγρίου πάθους. Ἡ καρδιά τῆς ἤρχισε βαρέως πάλλους.

Οὐρανέ! πῶς δὲν ἐμαγεύθη ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου αὕτη ἥτις ἐγόητευσεν πάντας σχεδὸν τοὺς συναντήσαντας αὐτήν;

— Ἀκουσόν με! πρέπει! . . Σὲ ἀγαπῶ!

Συνέλαβεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν σιτισαίων βραχιόνων καὶ τὴν κατέθλιψε κυριολεκτικῶς ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ. Τὸ πάθος καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπεκάλει «ἐρωτᾶ» τὸν κατεπλημμύρησαν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἐκτὸς ἐαυτοῦ.

— Ἀφῆσέ με! ἰὼς τολμᾷ; ἐπιθύρῃσεν ἀσθμαίνουσα.

— Δὲν θὰ σ' ἀφήσω—ὄχι, πρὶν ἢ μὲ ὑποσχέσῃς, ὥραία μου, βασιλίσσά μου! Ἰδέ! Ἀπεισκόρακισα τὴν φρόνησιν, τὴν ὑπόληψιν τοῦ κόσμου, ὀλκ. Σὲ ζητῶ νὰ γείνης σύζυγός μου!

— Σύνυγός σου! εἶπε μετὰ λεπτῆς περιφρονήσεως κα' ἐμπαικτικῶς γέλωτος. Σύνυγός σου! Ὅχι ἐλθισμόνησες βέβαια . . .

Ἔστη. Ἰσως θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ μὴ ἐνθυμίσῃ εἰς τὸν πρίγκιπα τὴν περίστασιν, καθ' ἣν ἀνέφερον τελευταῖον τὴν λέξιν «σύζυγος».

— Ναί, ὥραία μου, γνωρίζω—ἐνθυμοῦμαι ἀλλὰ παρῆλθον μῆνες ἔκτοτε. Τὰ πάντα μετεβλήθησαν νῦν. Ἡ τελευταία αὕτη ἐδομάς μ' ἐδίδαξεν ὅτι δὲν δύναμαι, —ὄχι, δὲν θὰ ζήσω ἄνευ σοῦ! Τώρα σοὶ προσφέρω τὸνομά μου. Τότε σοὶ προσέφερον . . .

Ἐκείνη ὕψωσεν ἀπειλητικὴν χεῖρα.

— Μὴ προφέρῃς τὴν λέξιν, ἄλλως θὰ σὲ φονεύσω.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἔλαβεν τὴν χεῖρά τῆς ἐν τῇ ἰδικῇ του καὶ τὴν ἐφίλησε περιπαθῶς.

— Μ' ὅλον ὅτι ἔχεις καλὸν μνημονικόν, ὑπάρχει τι, τὸ ὅποιον ἐλθισμόνησας!

— Ἡ πριγκήπισσα; οὗτος ἀπήντησεν. Ὅχι· ἐλθε πλησιέστερον—ἀκόμη—ἰδῶ, εἰς τὴν καρδίαν μου· κλίνει τὴν κεφαλὴν σου πρὸς τὴν κεφαλὴν μου!

Ἡ φωνὴ του περιωρίσθη εἰς σιγηλότερον ψιθύρισμα καὶ ἡ Ἰουβέρνα ἤκουε καὶ κατεβίβαζε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μὲ βαθύ βλέμμα φρίκης.

— Δὲν δύναμαι, δὲν δύναμαι! ἐπιθύρῃσεν ἐν τέλει· ἔτρεμε σύσσωμος ἐν τῇ ἀπαλῇ θερμότητι τῆς θερινῆς νυκτός.

— Ἐν τούτοις δὲν ἐταλαντεύθη τόσον ὅτε πρὸ 8 μηνῶν . . .

— Γνωρίζεις, ἀνέκραξεν ἐκείνη ἐν αἰφνιδίᾳ λύτση, γνωρίζεις καλῶς ὅτι τότε δὲν ἦτο τὸ ἴδιον πράγμα!

Ἀπηλλάγη τῶν χειρῶν του καὶ ἴστατο προκλητικὴ ἀντιμετωπίζουσα αὐτόν.

Ὁ Ἰδῶρ ποτὲ δὲν εἶδε γυναικᾶ τόσον ὥραϊαν. Τὸ πάθος του ἔφθανε μέχρι παραφροσύνης.

(Ἔπεται συνέχεια)

Μετάφρ. Αἰμιλ. Δεπόλλου.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Ρόδο τὸ Μάϊ εὐμορφῶ,
ποῦ ὀλημερὲς χλωμιάζει·
ὁ θάνατός σου εἶναι κοντά,
μὲ πόνο μ' ἱραζιάζει.

Ἀχ, ἔτσι ναι, λουλουδί μου,
τῆς γῆς αὐτῆς ἡ σφαῖρα·
πεθαίνει τάνθος κ' ἡ χαρὰ
καὶ τᾶστρο τοῦ αἵθερα.

Σπ. Χριστοφίδης.

ὑπὸ τοῦ ἐν Σμύρνῃ λειτοιοῦντος πάνυ ἐθνοπρεποῦς «Πανωνίου Συλλόγου» ἐστάλη ἡμῖν ἡ ἀκόλουθος προκήρυξις, ἣν ἀσμένως δημοσιεύομεν.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

Β' ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΑΝΙΩΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλλήνας ποιητάς

Ὁ «Πανωνίος Σύλλογος» ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς λαμπρᾶς ἐπιτυχίας καὶ ὑποδοχῆς, ἥς ἔτυχε τὸ πρῶτον αὐτοῦ διαγώνισμα, ἐπόμενος δὲ εἰς τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ, ὧν κυριωτάτη εἶναι ἡ ἐπιδίωξις παντός ἀγαθοῦ καὶ ὥραίου, κηρύττει τὸ Β' αὐτοῦ Ποιητικὸν Διαγώνισμα ὡς ἑπεται:

Ορίξει

α'. Τὸ Β'. Ποιητικὸν Διαγώνισμα Λυρικόν, παραδεχόμενος τὴν ἐκλογὴν τοῦ λόγου κατὰ βούλησιν ἐκάστου ποιητοῦ.

β'. Ἐκάστη συλλογὴ δέον νὰ ᾖ οὐκ ἐλάσσων τῶν 250 στίχων καὶ οὐ μείζων τῶν 500.

γ'. Τὰ χειρόγραφα καλῶς γεγραμμένα φέρουσι ῥητόν τι καὶ καλῶς ἐσφραγισμένον δέον νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ «Πανωνίου Συλλόγου» ὑπὸ τὴν ἀκόλουθον διεύθυνσιν:

Πρὸς τοὺς κ. κ. Ἑλληνοδόχας τοῦ Β'.α Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ «Πανωνίου Συλλόγου».

Εἰς Σμύρνην

Ἐν ἰδιαιτέρῳ δὲ ὅλως φεικτέῳ ἐσφραγισμένῳ, φέρουσι ἀντὶ ἐπιγραφῆς τὸ ἀντίστοιχον τῆς συλλογῆς ῥητόν, δέον νὰ τεθῇ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ.

δ'. Χρόνος ἀποστολῆς τῶν ἔργων τάσσεται ἡ 30ῇ Δεκεμβρίου 1901 καὶ ταύτης συμπεριλαμβανομένης.

ε'. Ἡ κρίσις τῶν ποιημάτων ἀνατεθῇ εἰς τριμελῆ ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις διαπρεπῶν λογίων καὶ ποιητῶν.

ς'. Ὡς ἐπαθλὸν τίθησιν ὁ «Πανωνίος Σύλλογος» ἀργυροῦν στέφανον, ἀπονεμηθησόμενον τῷ βραβευθησομένῳ ποιητῇ τὴν ἡμέραν τῆς πανηγυ-

ρικῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐκθέσεως τῶν Ἑλληνοδόχων, τῷ δὲ ἐπαινεθησομένῳ στέφανον δάφνης.

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 29 Αὐγούστου 1901.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς	Τὸ Διοικητ. Συμβούλιον
Ἀντωνίος Ἀθηνογένης δ.δ.	Κωνστ. Τζηρᾶς
	Χρηστ. Κουτούζης ἱατρός.
	Θρ. Καλλιγᾶς
	Δημ. Α. Δάλλας
	Νικόλαος Οὐλκερίδης
	Νίκος Μακρυποδᾶρη
	Β. Τριστεράμ

(ΣΤ)

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Οἱ πρὸς τὴν Τσαρίναν στίχοι τοῦ Ροστάν. Ἐνῷ ἡ εἰς Γαλλίαν ἐπίσκεψις τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους τῆς Ρωσίας ἐξακολουθεῖ ἔτι ἀποτελοῦσα τὸ νέον τῆς ἡμέρας (actualité) ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἀπασχολοῦσα τὸν παγκόσμιον τύπον, δὲν θεωροῦμεν ἄσχετον νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα ἐν μεταφράσει ὁλίγους ἐκ τῶν στίχων τοῦ κ. Ἐδμόνδου Ροστάν, ποιητοῦ τοῦ Ἀετιδέως, δι' ὧν ἡ διάσχυσις ἡθικαὶς Βαρτὲ προτερόνησεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὴν Τσαρίναν κατὰ τὴν πρὸς τιμὴν τῶν Α. Α. Μ. Μ. δοθεῖσαν τιμητικὴν παράστασιν ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Κομπιέννης. Ὁ ποιητὴς κατάρχεται παρωδῶν ἐπιτυχῶς τὸ παρ' αὐτοῦ τῆς Ὁραίας ἐν τῷ Κοιμωμένῳ Δάσει, ὅπερ αἶφνης ἐξύπνησε μαγικῶς ὑπὸ τὸ βῆμα τοῦ φθίνοντος βασιλοπαίδος μνηστῆρός της.

Ἐντὸς αὐλῆς μὲ κίονας ἡλέκτρον, ἀμειψύστον,
ὑπὸ τὸν πέπλον ὑπνωττεῖν ὁ πύργος τῆς σιγῆς του.
Πλὴν θάνατος ἐφίππος ταχὺς ὁ Βασιλεὺς ὁ Γόης (!)
καὶ λάμψις ἀπαστρέπτουσα τὰ πάντα πλημμυρεῖ·
καλύπτει πέπλος φωτεινὸς τὸν τάπητα τῆς χλόης
καὶ κόσμου εἰς τὰν ἀνέκτορον πληθύονται χοροί.

. . . Καθὼς τὸ μέγαρον ποτὲ τοῦ Κοιμωμένου Δάσου;
καὶ τοῦτο, μόλις θύνητε, ἀμέσως ἐξυπνεῖ·
ἀνοίγ' ἡ πύλη του χρυσοῦ πρὸς μουσικοὺς θιάσους
καὶ λάμπει φωτεινῇ.

Γελῶτων, κρότων καὶ ᾠδῶν μιγνύονται οἱ ἤχοι
καὶ πλήθρ' ἀπειρα λαοῦ ἐκθάμβου θεωροῦν,
ἐνῷ πυκνοὶ στρατιωτῶν χρυσοπαρέσθων στίχοι
τὰς σιωπῶσας ἀλλοτε βαθυμίδας του πληροῦν.

Μὲ ἄνθη στρώννυτ' ἡ ὁδὸς ἡ τέως κοιμωμένη
ὑπὸ τὸ μάγον βῆμά σου, ὦ Ἀνασσα χρυσοῦ·
τὸ πᾶν χαρὰ καὶ κίησις καὶ φῶς ἐν Κομπιέννῃ,
ἔπου ἀνάσσεις μαγικῶς ἀπόψε μόνῃ Σύ! . .

(*) Ὁ ἥρω: τ.ῷ παρ' αὐτοῦ Peince Charmant.

Περιπέτεια ιστορικού αδάμαντος. Δεν ενδιαφέρει βεβαίως πολύ την εξέλιξιν και τὰς τροπὰς τῆς Γαλλικῆς στέριας ὁ αδάμας, ὃν ὁ Κάρολος ὁ Τολμηρὸς ἀπώλεσεν ἐν τῇ μάχῃ τῆς Γρανόνης. Ἀλλ' οὐχ ἦττον εἶναι περιέργοι αἱ περιπέτεια, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὁ αὐτοῦ ἀλλὰ τυχερὸς οὗτος αδάμας ἠδυνήθη ν' ἀνυψωθῇ ἐπὶ θέσεως ἐξίσου ὑψηλῆς. Ἐν τῇ φυγῇ, ἥτις ἐπικολούθησε τὴν ῥηθείαν μάχην, ὁ αδάμας ἀπ' ἐσθλῆς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐντὸς μαργαροστίχτου κυτίου ἐβρέθη ὑπὸ ἐλθετοῦ στρατιώτου, ὅστις νομίσας αὐτὸν ἀχρηστον χάλικα, τὸν ἀπέρριψεν καὶ ἐκράτησε τὸ κυτίον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὑποπεύσας τὴν ἀξίαν τοῦ λίθου ἀνεζήτησεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐπανέβρε κατακεχωσμένον ὑπὸ τὸν τροχὸν φορητοῦ ἀμάξης. Τὸν ἐπώλητε λοιπὸν ἀντὶ ἐνὸς σκοῦδου εἰς τὴν ἱεράν τοῦ γείτονος χωρίου, ὅστις τὸν μετεπώλησεν ἀντὶ τριῶν σκούδων εἰς τινὰ ἔμπορον ἐκ Βέρνης. Ὁ αδάμας μετεπώληθη ἀντὶ 5000 δουκάτων (περὶ τὰς 50000 φρ.) κατόπιν δὲ ἀντὶ 14000 δουκάτων καὶ τελευταῖον ἀντὶ 20000 δουκάτων εἰς τὸν Πάπαν Ἰούλιον τὸν Β', λάμπει δὲ ἄχρις ὥρας ἐπὶ τῆς ποντιφικῆς τιάρας. Λέγεται δὲ ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ τῶν περιπετειῶν αὐτοῦ ἐκόσμησεν ἐπίσης τὴν πανοπλίαν τοῦ Μογγόλου κατακτητοῦ Ταμερλάνου.

* *

Δύο κεφαλαὶ βοῆς. Ὁ ἄρτι ἀποθανὼν κόμης Γουλιέλμος Βίσμπαρκ, υἱὸς τοῦ χαλυβδίνου τῆς Γερμανίας πολιτευτοῦ, ἔπασεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς ὑπερτροφίαν, εἰς ἣς καὶ προήλθεν ὁ θάνατος αὐτοῦ. Πρὸ ἐτῶν μετὰ μακρὰν θεωραπίαν, εἶχε πολὺ κάλλιον καὶ τὸ βάρος του εἶχε ἐλαττωθῇ ἐπαισθητότατα, οὕτως ὥστε ἐν τινὶ χορῷ τῶν ἀνακτόρων ὁ τότε γηραιὸς αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος ὁ Β' τῷ ἐξέφρασε τὴν ἐκπλήξιν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ τελείᾳ μεταμορφώσει του.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ κόμης, ἠκολούθησα θεωραπίαν ἱσχνάνσεως.

— Καὶ πόσαι λίτραι βάρους; αἶς ἀφῆρθησαν;

— Εἴκοσι τρεῖς λίτραι, Μεγαλειότατε.

— Ἀγνοῶ ὅμως 23 λίτραι πρὸς πόσον ὄγκον ἀντιστοιχοῦν.

— Φαντασθῆτε, Μεγαλειότατε, τὸν ὄγκον δύο κεφαλῶν βοῆς μαζῇ.

— Καὶ τώρα λοιπὸν ἔχετε δύο κεφαλὰς βοῆς ὀλιγώτερον;... αἶς συγχάρω, κόμης!

Ἐκτοτε ὁ θεωρεῖσας αὐτὸν ἱατρὸς Σβένιγκερ εἰσῆλθον ἐν τῇ γερμανικῇ αὐλῇ.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου
καὶ Ἐμμανουὴλ Τ. Ταβανιώτου

Αἱ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1902

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἡ δεσποινίς, πρώτην φοῖν ταξιδεύουσα, ἐπειδὴ εἶχεν ἀκούσει νὰ λέγουν οἱ τὰ ἀτύμολοι ἔχουν ἐδύναμιν τῶσων ἱππων, ἐρωτᾷ τὴν μητέρα της.

— Καλὲ μαμμά, ποῦ εἶνε λοιπὸν τὰ ἄλογα; ὅστην πρύμνην ἢ τὴν πῖρρα.

Μεταξὺ ὑπηρεσιῶν:

— Μὰ πῶς τῷπαθε ἡ Μαριγὼ καὶ μένει τόσον καιρὸ τώρα ἔτ' ἰδοὺ σπῆτι;

— Ἀ, δὲν τὸ ξέρεις; ἔχει ἀκόμη μερικὰ κρυφὰ νὰ ξετρυπώσῃ ἐν τῇ φαμίλιᾳ αὐτῇ.

Μεταξὺ μνηστέρων.

Ἐκεῖνος:— Ἀχ, πηγαίνει ἐπὶ τὴν Ἀφρικὴν καὶ θὰ μείνῃς ἐνὰ ὁλόκληρο χρόνον! θὰ μὲ λησμονήσῃς... Δυστυχῆς ἐγὼ!...

Ἐκεῖνος:— Ἀ μὰ! Διὰ νὰ λησμονήσω σὲ πρέπει νὰ με παρουσιασθῶν πολὺ φοβεροὶ ἱπποπόταμοι!

Εἰς καπηλεῖν.

— Νὰ σε πῶ, κυρά, τὴν Κυριακὴν θὰ φέρω πολλοὺς φίλους μου νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε. Ἐχεις κανένα τραπέζι πολὺ μακρὸ;

— Ἀφεντικό, κύτταξε αὐτὸ ἐδῶ, ἀπὸ κάτω τοῦ χωροῦν ὡς εἴκοσι ἄνθρωποι.

— Γαρσόν, αὐτὸ τὸ γερὸ εἶναι πολὺ ἀκαθάστο.

— Αἶ, καλὰ! ἤμπορούμε νὰ πλύνουμε τὸ γερὸ;

— Θέλω ἕνα καλὸ καπέλλο, λέγει ἡ φοβερὰ γεροντὰ κόρη.

— Γιὰ σᾶς, δεσποινίς; ἐρωτᾷ ἡ μωδίστα.

— Μάλιστα.

— Μαρία, φέρε ἀπ' ἐπάνω μερικὰ καπέλλα διὰ δεσποινίδας ἀπὸ 18—25 ἐτῶν.

... Τὸ καπέλλο ἀμέσως ἐπωλήθη.

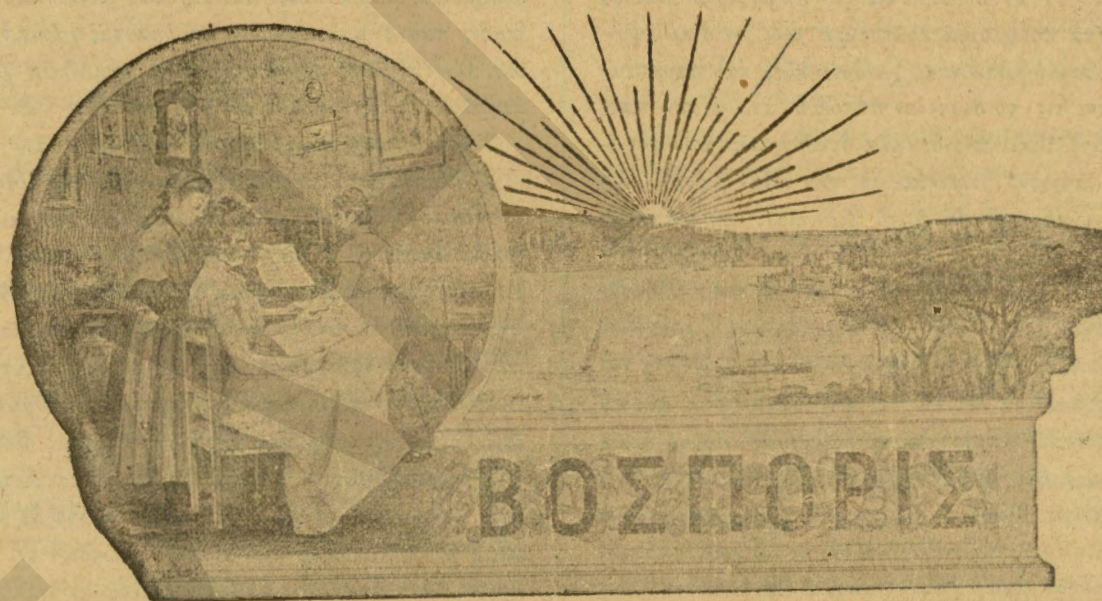
— Δὲν νομίζετε ὅτι ἕνας βλαῖς ἤμπορεῖ νὰ προβάλῃ ἐρωτήσεις, εἰς τὰς οποίας εἶναι ἀδύνατον εἰς εὐφυῆς ἄνθρωπος νὰ εὐρῇ ἀπάντησιν;

— Ἀχρις ὥρας τὸ ἐνόμίζον... τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶμαι βέβαιος.

Ἀναγινώσκων εἰδοποιήσεις ἐφημερίδος:

— Ζητοῦνται εἰς τὸ κατάστημα Ζ. ὑπάλληλοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων (κατ' ἰδίαν)... Ἀχ!... τί κρίμα νὰ μὴν εἶμαι ἐτοῦ!...

Τέτοις Γ. Α. Γεωργοπούλου, Κορυσοῦ Μαν. ἄρ.

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Οὐ παύσομαι τὰς Λάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμινύς,
ἠδίσταρ συνύγαν»
Εὐρ, Ἥρ. Μαιν Στ 673—8.

Η ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ἐν στιγμῇ, καθ' ἣν ἡ μεταρρύθμισις τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἡμῶν πραγμάτων πρόκειται ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐνδιαφέρον ἐθνικὸν ζήτημα, ἐπ' αἵματι θεωροῦμεν τὴν ἀναδημοσίευσιν τῆς κάτωθι πραγματείας τῆς διαπρεποῦς Σουηδῆς παιδαγωγοῦ Ἑλλῆς Κεῦ, ὡς παρεχούσης ἀληθείας καὶ πολυτίμους μαργαρίτας, χωρὶς ἀρ' ἐτέρου νὰ υἱοθετῶμεν τολμηρὰς τινὰς ἐναχοῦς ἰδέας της.

Τὸ παιδίον, φρονεῖ αὕτη, δὲν βελτιοῦται ψυχικῶς ὅταν μανθάνῃ χίλια δύο πράγματα, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε πάνυ προθύμως θὰ λησμονήσῃ ἀμέσως μετὰ τὰς ἐξετάσεις καὶ θὰ μείνῃ χαρακτὴρ ἐπιπόλαιος.

Τὸ παιδίον τοῦνκντίον μορφώνεται ὅταν ἐμβυθῇ εἰς ἕνα τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἀκρίβουν γούστον. Ὡστε αἱ ἐξετάσεις καταργοῦνται ἀπλοῦστατα, τὰ προεκτακτικὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ μαθήματα εἶναι ὀλίγιστα καὶ συνοπτικά, μεθ' ὃ ἀρχίζει πλέον νὰ φάνηται ποῖον μά-

θημα ἐνδιαφέρει τὸ δεῖνα παιδί ἢ τὸ τάδε. Ἡ μόρφωσις τῆς διανοῆς ἐπέρχεται τότε μόνον, ὅταν ἕκαστος μαθητὴς δύναται νὰ ἐμβυθῇ εἰς ἕνα, τὰ ὁποῖα τοῦ κινοῦν τὸ ἐνδιαφέρον.

Οὐδὲν ὀφείλος ἡθικὸν ἀρύεται ἐξ ἀναγκαστικῶν μαθημάτων τῆς ὀρθογραφίας καὶ τῆς γραμματικῆς ὁ ἔχων ὁρμήφυτον ἰδέαν ὅτι ταῦτα εἶναι γειοκαί προλήψεις σχολαστικῆς ἐποχῆς καὶ ὅτι αἱ ἀκαδημαῖαι γλωσσῶν προσπαθοῦν νὰ ὑποβάλουν ἐν ζωντανόν ὃν, δηλ. τὴν γλῶσσαν, εἰς ἀκίνησαν μαρμαρίνου ἀγάλματος. Ὅταν ἀποστρέφονται οἱ μαθηταὶ τὸ μάθημα τῶν, τί ὀφείλος δύναται νὰ προκύψῃ ἐξ αὐτοῦ;

Ἄλλος παῖς βασανίζεται ἀπὸ τὰς κάκων μετὰ τὴν θεωρητικὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν ἀλγεβρῶν. Τὰ μαθηματικὰ μορφώνουν βελτίως τὸ πνεῦμα καὶ ἐξευγενίζουν καὶ καθορίζουν καὶ ἐξυπνοῦν τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ μόνον ἐκείνων τῶν μαθητῶν, ὅσοι ἔχουν φλέβα μαθηματικὴν. Εἶναι ὁμῶς ἐντελὲς ματαιοπονία καὶ βλάβη κατὰ τοῦ ἐγκεφάλου νὰ ἀχορτάσωμεν μετὰ μαθηματικὰ ἐν μαθητῇ ὅστις δὲν τὰ χωνεύει!

Τὸ σημερινὸν ἰδανικόν τῆς παιδείας εἶναι ἡ καταπάτησις τῆς ἀτομικότητος καὶ ἡ παρεκγωγή ἀνθρώπων τῆς ἀντουζίνης. Εἰς τὸ κάτω πάτωμα

του εργοστασίου (δηλ. εις την κατωτέραν παιδευσιν) τὰ πολυμορφα κούτσουρα τῶν παιδικῶν ψυχῶν στρογγυλεύονται χονδροειδῶς, καὶ παραπέμπονται εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα (τὴν μέσσην παιδευσιν). Ἐκεῖ περνοῦν ὅλα διχοδοκῶς ἀπὸ τὸν ἱδιον τόνον, βάζονται μὲ τὴν ἰδίαν βαφὴν, βερνικίζονται μὲ τὸ αὐτὸ βερνίκιον, καὶ μπαλλάρονται «κατὰ δωδεκάεδρον» πᾶν ὁμοιόμορφως, σφραγίζονται, ἐτικεττίζονται καὶ παραδίδονται εἰς τὴν κοινωνίαν... αἱ μορφώθεισαι ψυχαὶ τῶν παιδῶν, πρᾶγμα ὁμοιόμορφον, μικρὰ ζωντανὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά τῆς ἐπιπολιότητος. Κανὲν παιδίον δὲν ἐπρόφθαζε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ δεινὰ μάθημα διὰ νὰ χορτάσῃ ἡ ψυχὴ του, διότι ἐνῶ ῥαγδαίως διαδέχονται τὰ νέα μαθήματα, πᾶσα βαθεὶα ἐντύπωσις ἐξαλείφεται ἐν τῷ χειμάρρῳ τῶν ἐπομένων μαθημάτων. Οὕτως ἡ ἐπιπολιότης ἐπιβάλλεται, καὶ ἀντὶ χαρακτῆρων παράγομεν παπαγάλους ψιττακίζοντας τὰς αὐτὰς λέξεις, ὧν δὲν αἰσθάνονται τὴν σημασίαν. (Ἀφοῦ ταῦτα λέγονται περὶ τῶν σοφιστικῶν σχολῶν, ἃς ὅλοι ὡς τὰς τελειότερας τοῦ κόσμου ἐλαχμδάνουσιν, τί ἄρα γε ἔχομεν ἡμεῖς νὰ εἰπώμεν περὶ τῶν ἰδικῶν μας;)

Λοιπὸν κατὰ τὴν Κυρίαν Κεῖν:

1) Ὅσα μανθάνονται σήμερον εἰς τὸ σχολεῖον εἶναι κατὰ τὸ μεγαλείτερον μέρος ἄχρηστα ὑπὸ ἔποψιν μορφώσεως τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἄχρηστα ὑπὸ ἔποψιν πρακτικῆς χρησιμοποίησεως διὰ τὸν μετὰ ταῦτα βίον.

2) Πρέπει νὰ διδαχθῇ τὸ παιδίον τόσα μόνον ὅσα κατορθώνει νὰ ἀφομοιώσῃ (νὰ χωνεύσῃ καλῶς) καὶ ταῦτα τὰ ὀλίγα εἶναι τότε ὕλικά μορφώσεως τοῦ χαρακτῆρος καὶ θ' ἀφήσουν μόνιμον ἐντύπωσιν διὰ τὸν μετὰ ταῦτα βίον.

3) Ὅταν παρέχονται ὅλα τὰ εἶδη πνευματικῆς τροφῆς εἰς ὅλους καὶ δὴ εἰς «ὀλοκληρούς μερίδας», τοῦτο δὲν ἄγει πρὸς τὴν εὐρείαν ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πνευματικὴν δυσπεψίαν.

4) Τὸ νὰ σπουδάζουν τὰ παιδία οὐχὶ χάριν τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀλλὰ χάριν «τῶν αἰώνιων ἐξετάσεων», δὲν εἶναι μόρφωσις ἀλλὰ δολοφονία τοῦ πνεύματος.

5) Τὸ νὰ ἐπιδιώκωμεν ἀπὸ τὰς σχολὰς νὰ μᾶς παρέχουν ὁμοιομόρφους μαθητὰς ὁμοιομόρφως ἐν-

δεδομένους σωματικῶς καὶ ψυχικῶς εἶναι κατὰ-πνίξις πάσης πρωτοτυπίας καὶ παντός χαρακτῆρος. Οὐχὶ ἀγέλας ἀνθρώπων, ἀλλὰ ποικίλους χαρακτῆρας πρέπει νὰ μᾶς δίδῃ ἡ σχολή.

Τώρα ἂς εἰσελθωμεν εἰς τὰ καθ' ἑκάστην.

Γλῶσσαι πλὴν τῆς μητρικῆς γλώσσης διδάσκονται ἐν τῇ σχολῇ τοῦ μέλλοντος (μὴ ὑποχρεωτικῶς ἐννοεῖται) ἡ Ἀγγλική, ἡ Γερμανικὴ καὶ ἡ Γαλλικὴ. Μητρικὴ γλῶσσα διδάσκεται μόνον διὰ τῆς ἐξασκήσεως ἀναγνώσεως, γραφῆς καὶ ὁμιλίας, καταργεῖται δηλ. ἡ γραμματικὴ, ἥτις ἐξορίζεται ἐκ τοῦ σχολείου τελείως καὶ εὐρίσκει ἄσυλον μόνον ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. Διὰ τὰς ξένας γλώσσας διδάσκεται τόση μόνον γραμματικὴ ὅση ἀπαιτεῖται πρὸς κατανόησιν ξένων συγγραμμάτων. Τοῦτο δὲ εἶναι ὁ μῦθος σκοπὸς τῶν ξένων γλωσσῶν ἐν τῇ σχολῇ. Ὅσοι θέλουν νὰ μάθουν τελείως νὰ ὁμιλοῦν καὶ νὰ γράφουν ξένας γλώσσας, ὀφείλουν νὰ ἐξακολουθήσουν αὐτὰς ἐκτὸς τῆς σχολῆς.

Αἱ ξέναι γλώσσαι δὲν διδάσκονται συγχρόνως π. χ. ἐπὶ δύο τρία ἔτη μόνον Ἀγγλική (ἡ διεθνὴς γλῶσσα τῆς οἰκουμένης), εἴτα ἐγκαταλείπονται τὰ Ἀγγλικά καὶ ἀρχίζουν τὰ Γαλλικά, (χάριν τῆς ἐμβαθύνσεως) κτλ. κτλ.

Ἱερογραφία. Ὅσα παιδία δεικνύονται ὡς ἔχοντα κλίσιν πρὸς αὐτήν, τὴν παρακολουθοῦν ἐπὶ ἔτη ὡσάύτως, οἱ προαλειφόμενοι εἰς τέχνην τινά, οἱ δὲ ἄλλοι περιττὸν νὰ μουντζουρώνουν χαρτιά.

Μουσική. Αὕτη διδάσκεται, δηλ. ψῶδική, ἐπὶ ἐν ἔτος, οὐχὶ πρὸς ἀπόκτησιν γνώσεων, ἀλλὰ μόνον μονωδίαι πρὸς ἐκφρασιν αἰσθημάτων. Οἱ δεικνύοντες ὁμῶς ἰδιοφυίαν ἐξακολουθοῦν καὶ κατόπιν.

Τὰ τέσσαρα κύρια μαθήματα εἶναι Ἱστορία, Γεωγραφία, Φυσικαὶ Ἐπιστήμαι καὶ Μαθηματικά. Ταῦτα δὲν διδάσκονται συγχρόνως ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἀλλὰ τὸ ἐν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἄλλου. Ἡ σημερινὴ πολυποικίλος πολυπραγμοσύνη πολλῶν συγχρόνως μαθημάτων ἐνοχλεῖ τοὺς μαθητὰς καὶ παρέχει βάσανα Ταντάλου εἰς τοὺς εὐφυστέρους ἐξ αὐτῶν, τοὺς διψῶντας ἐμβαθύνουσιν.

Ἐν τῇ σχολῇ τοῦ μέλλοντος διδάσκονται τὰ μαθηματικά τὸν χειμῶνα. Τοῦτο συμφωνεῖ πρὸς τὴν ψυχρὰν καὶ δικυγὴ ἀτμόσφαιραν.

Τὸ ἔρ ὁμῶς καὶ τὸ φθινόπωρον οἱ μαθηταὶ ἐ-

ξέρχονται, ὡσάκις δὲν βρέχει, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου σπουδάζουν ἐπὶ τῶν πραγμάτων τὴν φύσιν, δηλ. κρᾶμα γεωλογίας, βοτανικῆς καὶ ζωολογίας, πάντα ταῦτα ἀχώριστα ὅπως ἀπαντῶσιν ἐν τῇ φύσει.

Τὰς βροχερὰς ἡμέρας μόνον πατοῦν εἰς τὴν τάξιν οἱ μαθηταί, καὶ ἐκεῖ γίνεται σύναξις καὶ συστηματοποίησις τῶν ὧσιν ἐν τῇ φύσει ἰδίους ὁμῶσιν ἀντελήφθησαν.

Γενικὴ μόρφωσις δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τις τὸν ἀριθμὸν τῶν στημόνων πεντακοσίων ἀνθέων ἢ τὴν ἐδικὴν ὀνομασίαν πεντακοσίων ὀστῶν ἐνὸς σκελετοῦ. Ὅχι, ἡ γενικὴ μόρφωσις συνίσταται εἰς τὴν κατανόησιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν διαφορῶν φαινομένων καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἱκανότητα νὰ διεισδύσωμεν εἰς τὴν περιβάλλουσαν ἡμᾶς φύσιν, νὰ παρακολουθήσωμεν μένοι μας διὰ παρατηρήσεων τοὺς νόμους τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀναπτύξεως. Τοῦτο μόνον μορφώνει τὸ αἶσθημα ὅπως καὶ τὸν χαρακτῆρα!

Ὡς τελευταῖα μαθήματα ἔρχονται τέλος ἡ ἀνθρωπολογία καὶ ἡ φυσικὴ καὶ ἡ χημεία. Ταῦτα μόνον θὰ διδάσκωνται εἰς τὴν ἀνωτάτην τάξιν.

Καταργεῖται δηλαδὴ τελείως ἡ νῦν μέθοδος τοῦ ἐπανερχεσθαι εἰς τὸ αὐτὸ θέμα, ἀλλ' ἑκάστον ἐξάμηνον τὸ παιδίον ἀκολουθεῖ ὀλίγα μαθήματα καὶ ἐμβαθύνει εἰς αὐτά, καὶ οἱ μαθηταὶ ἔχουν τόσην μόνον ἐργασίαν, ὥστε οὐχὶ μόνον δὲν κουράζονται ἀλλὰ τοῖς μένει καὶ καιρὸς ν' ἀναγινώσκουν κατ' ἰδίαν πολλὰ χρήσιμα βιβλία συμφῶνως πρὸς τὴν κλίσιν τοῦ ἑαυτοῦ. Οὕτω θὰ διακρίνωνται ἤδη οἱ μικροὶ ἱστορικοὶ ἀναγινώσκοντες ἱστορικὰ βιβλία, οἱ μικροὶ γεωγράφοι συγγραμματα γεωγραφικά, ἐνῶ οἱ μικροὶ φυσιοδίφαι θὰ ἔχουν καιρὸν νὰ κάμουν συλλογὰς φυτῶν κτλ. συμφῶνως πρὸς τὰς κλίσεις τοῦ ἑαυτοῦ.

Ποία εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς σημερινῆς παιδείας; Ἐξάντλησις τοῦ ἐγκεφάλου, ἐξασθένησις τῶν νεύρων, κατὰπνίξις τῆς πρωτοτυπίας, χαλάρωσις τῆς πρωτοβουλίας, θλόωσις τοῦ βλέμματος πρὸς διακρίσιν τῶν περὶ ζῶν φαινομένων, ἀνικανότης πρὸς κατανόησιν ξένης γλώσσης, εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ὁποίας ἐσπαταλήθησαν ἄπειροι ὥραι· συνεπῶς τὸ νῦν ἐπικρατοῦν σύστημα τοῦ διαιτισμοῦ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων δὲν ἐπιτυγ-

χάνει οὔτε τὸν ἐπιδιωκόμενον δευτερεύοντα σκοπὸν τοῦ νὰ προετοιμάζῃ τὸν μαθητὴν διὰ τὸν πρακτικὸν βίον, ἐνῶ ἀντιδρᾷ εἰς ὅλους τοὺς ὑψηλοτέρους σκοποὺς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Τὸ γεγονός· τοῦτο θὰ φέρῃ μίαν ἡμέραν ἔστω καὶ μετὰ αἰῶνας τὴν κατάργησιν του.

Τότε θὰ γίνων, λέγει ἡ Κυρία Κεῖν, αἱ σχολαὶ ἂς ὀνειρεύονται, δηλ. κοινὰ ἐξανθρωπιστικὰ σχολαὶ μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας, εἰς τὰς ὁποίας ποσῶς δὲν θὰ ἐισχωρήσῃ ἡ σκέψις καὶ ἡ ἀνησυχία περὶ τοῦ τί θὰ γίνῃ ὁ μαθητὴς ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐδικαὶ σχολαὶ ἐπιδιώκουσαι ἐδικούς βιοτεχνικούς, ἐπιστημονικούς καὶ καλλιτεχνικούς σκοποὺς.

Ἀπέχω, λέγει ὁ μεταφράσας τὴν κυρίαν Κεῖν, πάσης ἐπικρίσεως τοῦ ἀνω διὰ βραχείων ἐκτεθέντος παιδαγωγικοῦ συστήματος καὶ τῶν ἐν πολλοῖς ὑπερβολικῶν ἴσως δοξασιῶν τῆς, καὶ τῶν ἐν πολλοῖς ἀνεφαρμόστων ἴσως προτάσεων τῆς· οὐχ ἥττον ὑποθέτω ὅτι πλείστοι ἀναγνώσται θὰ εὐρῶσιν εἰς ὅλα αὐτὰ ἐν ὁρῶν πυρῆν. Διότι φαίνεται ὅτι δυστυχῶς τὸ σημερινὸν σύστημα μὲ τὸ κινήρι τῶν ἐξετάσεων καὶ τὸν πυρετὸν τῶν προβιβασμῶν δὲν ἀφίνει πλέον καιρὸν οὔτε νὰ μορφώ-νεται ὁ χαρακτῆρ διὰ τῆς ἐμβαθύνσεως εἰς ὠριμένα θέματα, οὔτε ν' ἀκονίζηται ἡ κρίσις εἰς τὸ νὰ παρητηρῇ καὶ νὰ ἐξηγῇ τὸ περιβάλλον, οὔτε καὶ ἡ μνήμη κρατεῖ τὰς μυρίας γρονολογίας, τὰ ὀνόματα τῶν παραποτάμων, τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς, τοὺς τύπους τῆς χημείας. Ὁ σημερινὸς μαθητὴς, τὴν ἐπαύριον θραύει τὸ μελανοδοχεῖόν του, πετᾷ τὰ βιβλία του, ὀκνίῃται τρῖζων τοὺς ὀδόντας ὅτι δὲν θὰ πιάσῃ πλέον ποτὲ εἰς τὸ χεῖρ τὰ ἀπαίσιχα βασανιστήρια τῆς νεότητός του. Ἀντὶ νὰ ἀποκομίσῃ ἐκ τῆς σχολῆς τὴν ἀγάπην πρὸς ὠριμένον εἶδος πνευματικῆς ἐργασίας, τὸν ζῆλον πρὸς καλλιέργειαν αὐτοῦ κτλ., κατορθώνει ν' ἀποστραφῇ πᾶσαν διανοητικὴν ἐργασίαν, νὰ ἀπει-πιέται ἀπὸ πᾶσαν πνευματικὴν πρῶδον του!

Εἶναι σκληρὸν ἄλλ' ἀληθές ὅτι ἐξαίρεσις εὐαρίθμων ἐκτάκτως ἰσχυρῶν ἐγκεφάλων οἱ περισσώτεροι μαθηταὶ ἄγονται ὑπὸ τοῦ σημερινοῦ συστήματος πρὸς τὴν πνευματικὴν ἐξάντλησιν καὶ πρὸς τὴν χρονίαν δυσπεψίαν τοῦ ἐγκεφάλου, τὴν τελείαν

ἀπογοήτευσιν ἀπὸ πάσης διανοητικῆς ἐργασίας. Πολλάκις δὲ τὸ τέρας τοῦ σχολικοῦ σταδίου εἶναι οὐχὶ μόνον ἡ ἐπιπολαιότης, ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ-πτωσις τοῦ ἡθικοῦ ἐνεκὰ τῆς χαλκρώσεως τῆς ὑγείας καὶ ἡ γενικὴ ἀποβλάκωσις !

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β'

Ἦνριμα,

Διατρέχουσα τὴν εἰς τὴν πρώτην μου ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν ἀπάντησίν σας, σταματῶ ἐν πρώτοις εἰς τὸν τελευταῖον παράγραφον τοῦ ἀριθ. 13, διότι ὁ παράγραφος οὗτος, ὅστις ἀνακεφαλαιοῖ τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἀπαντήσεώς σας, μὲ ἔκαμε, τῇ ἀληθείᾳ, ν' ἀνοίγω ὑπερίτερος τοὺς ὀφθαλμούς. Ἔχετε φράσεις τῇ ἀληθείᾳ, αἵτινες πτοοῦν τὴν γυναικείαν μου εὐχισθησίαν καὶ αἵτινες κάλλιον θὰ ἤρμοζεν ἐκὼν ὑπεγράφοντο Σοπεργάουερ ἢ Nietzsche. Φρονεῖτε, λέγετε, ὅτι ἡ τοιαύτη ἐξίσωσις τῶν φύλων τῶν δύο τούτων λογικῶν ὄντων, τῶν ἐντελῶς συνειδότες ἑαυτῶν, ἔσεται ἡ κατάργησις παντὸς θεσμοῦ καὶ οἰοῦ καὶ ἡ ἐξίσωσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ζῷα, αἵτινα μόνον ἀποτελοῦσαν εἰκόνα βίου τοιοῦτου καθ' ὁμάδας διεπομένης ὑπὸ μινου τοῦ ὑλικοῦ ἐνστίκτου τῶν. (sic). Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν ἄνδρες (μαρὶς τις μόνον ἀνδρῶν εὐτυχῶς,) οἵτινες πρὸς οὐδὲν ποιοῦμενοι τὴν γυναικείαν ἀτομικότητά ζῶντες τῶν ἐπικροτοῦσι καὶ ἐναθρόνουνται, ἀπάγοντες θρίαμβον ἐκ τῶν κολακευτικῶν φράσεών σας, αἵτινες ἐπιτυχῶς εὐρίσκουσι τὴν corde sensible τῶν καὶ τὴν δονοῦσιν ἡδέως. Ἄλλ' ὁ ἀνὴρ λέγων «γυναίκα», ἐννοεῖ τὴν γυναικὴ του, ἣν δικαίως φρίττει νὰ εἶδῃ ἀστυνομικὸν πράκτορα, ὑπουργόν, χωροφύλακα ἢ στρατιώτην καθιερωμένον, ἐνῷ ἀνεπισήμως εἰς τὰ παρασκήνια τοῦ κόσμου, ἡ γυνὴ εἶναι τι χεῖρον δυστυχῶς. Ἄλλ' ὡς συνεννοούμεθα. Μὲ ἐλέγχετε ὅτι ὁμιλοῦσα περὶ μελλούσης γυναικείας ἐξελέξεως, δὲν ὀρίζω πράγματα. Ἐν τῇ προηγουμένη μου ὡμίλησα γενικῶς καὶ ἀπροσδιόριστως, διότι ἡ ἐπιστολή μου ἐκεῖνη δὲν ἦτο ἡ κραυγὴ διαμαρτυρίας, διότι ζητοῦσα τὴν στασιμότητα οὕτως εἶπεν τοῦ φύλου, καὶ τὴν δρασιν τῆς γυναικὸς περιοριζομένην μόνον ἐν τῷ οἴκῳ, ὁμιλεῖτε γενικῶς,

ἀνευ ἐξαίρεσεων, κακίζουσα τρανῶς τὰς ἐξερχομένας τῆς προδιαγεγραμμένης τροχίτης, οὐδὲν λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν, μετὰ χαρᾶς παραδεχομένη τὴν θυσίαν τῶν μὲν εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων. Πρέπει νὰ σημειώσητε ὅτι ἡ γυνὴ ἀπεκδεχομένη τὸν γάμον ἐκουσίως, προσφέρεται πρὸς αὐτὸν ὀλοφύχως, ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ οἴκου ἐντελῶς διδομένη εἰς τὰ τέκνα τῆς. Τὸ μητρικὸν καθήκον, τὸ φίλτρον, οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν μητέρα νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ τέκνον τῆς, ὅταν πρὸς τοῦτο ἡ ὑλικὴ ἀνάγκη, ἡ σιδηρὰ ἀνάγκη δὲν κραυγάζῃ ὑψηλότερον τοῦ εὐγενοῦς τούτου καθήκοντος. Γνωρίζετε εἰς ὅποιās θυσίās ὑποβάλλονται αἱ μητέρες χάριν τῶν τέκνων τῶν, καὶ κάλλος, καὶ νεότης, καὶ συμφέρον καὶ τὸ πᾶν θυσιάζουσαι ὑπὲρ αὐτῶν ; Περιφρονοῦσι πᾶν ὅ,τι δὲν ἀποβλέπει τὸ τέκνον τῶν, ἀπεκδύονται τοῦ ἐγώ τῶν, ποιοῦσαι ἡρωικῶς τὴν αὐτοθυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς μητρικῆς στοργῆς.

Αὐτὰ τὰ ὑψηλὰ χρέη καὶ αἰσθήματα ἡ γυνὴ τῆς αὔριον δὲν θέλει τ' ἀπολακτίσῃ, καὶ ἡ νέα μήτηρ δὲν θέλει τ' ἀρνηθῇ. Δὲν θ' ἀπαρνηθῇ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἐστίας, διότι τὴν ἐστὶν αὐτήν ὁ ὑψηλὸς ἔρως τῆς θέλει τὴν δημιουργῆσαι καὶ ἡ ἀμοιβὴ ἐκτίμησις θέλει τὴν παγιώσει στερεῶς. Διότι ἡ γυνὴ, ἐὰν θέλῃ καὶ ἐὰν ὁ ἀνὴρ συναινῇ, θέλει προσφέρει τὴν ἐργασίαν τῆς καὶ τὴν ικανότητά τῆς εἰς τὸν ἄνδρα, οὗτος δὲ μένει ἐλευθερὸς νὰ ἀποδεχθῇ ἢ ἀπορρίψῃ αὐτήν. Εἶναι αἰσχος, νομίζω, πρὸς ἡμᾶς ἐκυτᾶς, ἐὰν φρονῇτε ὅτι ἅμα τῆς χειραφετήσεως ἐπιτευχθησομένης, ὡς ἀπελευθεροῖ δοῦλοι κακοήθεις καὶ ἀνήθικοι θέλουσι παραδοθῇ εἰς τὴν διαφθοράν αἱ γυναῖκες, ἐξ ἧς τὰς σώζει σήμερον ὁ προφυλακτικὸς κλοιός, ὃν ὁ ἀνὴρ εὐφυῶς ἔθετο ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἔχω καλλιτέραν ἰδέαν διὰ τὸ εὐγενὲς φύλον μου. Δὲν τὸ ἀτιμάζω διὰ μίαν τοιαύτην ἐξευτελιστικὴν ὑπονοίαν. Ἡ ἐργαζομένη γυνὴ δι' ἐμὲ εἶναι πρόσωπον σεβαστόν, πρὸ τοῦ ὁποῦ ὑποκλίνομαι πρὸ πάντων ὅταν ἡ ἐργασία τῆς ἡθικῶς καὶ διανοητικῶς παρέχῃ τεκμήριον ὑπεροχῆς ἀδιαφιλονικητοῦ. Ὅσον ἐκ τῆς ἀποχῆς τῆς ἐκ τῶν δημοσίων ἐπαγγελημάτων, θεωρῶ τοῦτο περὶ ἀλογον. Ἐὰν ἡ γυνὴ παρ' ἡμῖν δὲν διακρίνεται ἐπὶ λογιστικῇ δεινότητι, δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι ἀνεπίδε-

κτος, ἀλλ' ὅτι παρημέλησε καὶ παραμελεῖ ἐκουσίως τὴν λογιστικὴν καὶ τὰ μαθηματικά ὡς ἀχρηστα ἐντελῶς διὰ τὸ μέλλον τῆς. Πῶς θέλετε μὲ τοιαύτας ἐκ κληρονομικότητος πεποιθήσεις ν' ἀναδειχθῇ εἰς τὰ μαθηματικά, ἐνῷ οἱ ἄνδρες γεννῶνται δι' αὐτὰ καὶ μόνον ; ἅμα τῇ γεννήσει τῶν τοις τὰ ἐμβολιάζουν εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἀνευ τῶν ὁποίων οὐκ ἔσονται ἄνδρες ἄρτιοι.

Ἡ γυνὴ φυσιολογικῶς ὡς ἄδρωτέρα, εἶναι ὑποδεστέρα τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' οὐχὶ μέχρι τοῦ βαθμοῦ ὃν ὑμεῖς ὑπονοεῖτε. Ἐξετάσωμεν ποιοὶ εἶναι οἱ λόγοι διὰ τῶν ὁποίων τὸ ὑποδεῖς τῆς γυναικὸς ἐκδηλοῦται. Ἡ φύσις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπλάσῃ δύο ὄντα, τὸ ἐν ἀσθενικὸν καὶ ἐσθεσμένον, μεσολαβοῦν μεταξύ κτηναρίου καὶ ἀνθρώπου, ἄνθους καὶ ἀνθρώπου, εἶδος ζωοφύτου ἢ μηχανοφύτου φυτρώνοντος μόνον ἐπὶ τῆς πλακῆς τῆς ἐστίας διὰ νὰ ζῇ καὶ φθίῃ ἐκεῖ, καὶ ἐν ὃν ῥωμαλέον, ὑπερήφανον, δεσποτικόν, ἀτίθασσον, μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου ἐπὶ τῆς συντροφῆς του. Βεβαίως ἡ στοιχειωδὲς λογικὴ δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ τοιοῦτον ἐκτρωματικὸν συλλογισμόν. Ἐκαστος ὃν γεννᾶται ἐλεύθερον καὶ αὐτοσυνειδητόν, ὁ ἀνθρωπος δὲ ἐκμεταλλεόμενος τὰ πάντα πρὸς ὄφελός του, αὐθαίρετον θέτει χεῖρα ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἀσθενοτέρου. Οἱ ὅροι τῆς πεπολιτισμένης καὶ τῆς ἀπολιτίστου ζωῆς μας ἐξησθένησαν καὶ ἐξεφύλισαν τὴν γυναικα. Ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ὁ κληρὸς τῆς γυναικὸς ἔλαχεν ὁ γυναικωνίτης. Ἡ ἀνατροφή καὶ ἡ δίκαια τῆς ἐξησθένησαν αὐτὴν καὶ τὴν προετοιμάζουν τὴν παρὰ τῆς. Αἱ γυναῖκες παρ' ἡμῖν εἰσὶν ἄνθη σέρας, καὶ οὐχὶ τέκνα τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἐλευθέρου ὀρίζοντος. Σῶμα ἐξησθενημένον ἐκ τῶν κοινωνικῶν ἀπαιτήσεων, νοσηρῶς εὐαίσθητον, νευρασθενές, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ καὶ ἐγκέφαλον πολὺ ἰσχυρόν. Οἱ κατὰ καιροὺς πολιτισμοὶ καὶ τὰ ἥθη ἀπέδειξαν ὅτι, ἐὰν τὰ φύλα τύχωσι τῆς αὐτῆς ἀνατροφῆς, ἔσονται τῆς αὐτῆς ἀντοχῆς ἡθικῶς καὶ σωματικῶς μοιροῦντο διετάρχησαν ὅτι ἡ τεκνοποιὰ ἐξασθενεῖ τὴν γυναικα. Παράδειγμα αἱ ἀρχαῖαι Ἀμαζόνες καὶ αἱ Ἀμαζόνες τῶν ἀγρίων ἐτι λαῶν. Παράδειγμα ἡ ἀρχαία Σπάρτη τῆς ὁποίας θαυμάζω τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ θαυμάζω ἐτι πλεον ταύτην ἥθη, ἂν καὶ ἡ ἐπιχρώσις τῶν

δύο φύλων ἦτο ἄριστος. Ἡ διαφθορὰ τῶν Ἀθηναίων, τῆς Κορίνθου καὶ τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν πόλεων δὲν ὑπόκειται εἰς Σπάρτην, ἡγενοῖτο ἐκεῖ ἐντελῶς. Ἐκεῖ γενναῖαι γυναῖκες ἐγένονον τοὺς γενναίους καὶ ἀνικητοὺς ἐκείνους ἄνδρας, ὧν τὴν τόλμην καὶ ἀνδρείαν διέσωσαν οἱ αἰῶνες εὐλαβῶς. Ἡ φυσιολογικὴ αὐτὴ ὑπεροχὴ τοῦ ἀνδρός ἐπὶ τῆς γυναικὸς, εἶναι ἡ τοῦ ἄρρενος ἐπὶ τοῦ θήλεος, ἡ τοῦ λέοντος ἐπὶ τῆς λεοκίτης, καὶ ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆς χρειάζεται κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ διὰ τὸ συμφέρον τοῦ εἴδους. Ἀλλὰ δὲν φρονῶ ὅτι ἡ φυσιολογικὴ αὐτὴ ὑπεροχὴ εἶναι ἀποχρῶν λόγος πρὸς καταδυνάστευσιν τοῦ ἡμίσεος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὰ ζῷα αὐτά, ἅπερ μὲ ἀναφέρετε, μας παρέχουσιν ἐναντία τεκμήριον τῆς ἀσημάντου ταύτης διαφθορᾶς. Αὕτη συνιστάται εἰς τὴν ἐξῆς ἀπόχρωσιν ὅτι τὸ ἄρρεν εἶναι ὠραιότερον, κάλλιον τοῦ θήλεος ὑπερήφανον καὶ ἀκάθεκτον, ἀλλ' ἡ φυσικὴ ἀντοχὴ παρ' ἀμφοτέρους εἶναι ἡ αὐτῇ, διότι τὰς αὐτὰς ἐκδουλεύσεις παρέχουσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον, οὐδὲ τὸ ἄρρεν εἰδείξαι ποτὲ ἀνωτέραν τοῦ θήλεος εὐφρίαν ὅθεν ὅλη ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆς δὲν εἶναι ἡ ζήτημα ἀνατροφῆς, ὅρων ζωῆς, ἀσκήσεως, δικαίτης ἢ δὲ ὅλη ἐκφυλιστικὴ ἀδυναμία τοῦ φύλου μας κληρονομικότης καὶ ἀτταβισμός.

Ἐὰν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἡ γυνὴ ἐτίθετο εἰς τὴν αὐτὴν μοῖραν μετὰ τοῦ ἀνδρός, τότε θὰ εἴχετε ἴσως δικαίωμα φωνάζουσιν νὰ μ' ἐρωτήσῃτε ἐνώπιον τοῦ ἀνδρικοῦ ὀρκωμοτηρίου, ποῖα εἰσι τὰ ἔργα τῆς γυναικὸς ; ποῦ εἶναι αἱ ἐφευρέσεις τῆς, ποῦ αἱ ἀνακαλύψεις τῆς ; καὶ ποῖα ἡ ὠφέλεια τῆς ἐργασίας τῆς καὶ αὐτὴ ἡ διανοητικὴ τῆς ἀξία, ἐξερχομένη τοῦ οἴκου τῆς ; Ἦδη οὐδὲν δικαιολογεῖ παρομοιαν ἐρώτησιν, ἂν δὲ ἀνὴρ τὴν προβλῇ θέλει καταδεχθῇ ἑλαφρῶς, διότι ὁσάκις ἡ γυνὴ ἐξέφυγε τὴν ἀνδρικήν ἐξουσίαν, ἀνεδείχθη, ὁσάκις δὲ ἀνεδείχθη, ὁ ἀνὴρ ἡγέρθη ἐνώπιόν τῆς ὅπως τῇ ἐπιτάξει. —Μὴ περαιτέρω ! —Παράδειγμα ἡ ἀρχαία Σαπφώ, πρὸς ἣν οἱ σύγχρονοὶ τῆς προσήψαν ἀνεξίτηλον ρῦπον θολοῦντα τὴν δόξαν τῆς ; παράδειγμα ἡ Ἰουλίττα Rambouillet, ἣν ἡθέλησεν ὁ Μολιέρος νὰ γελωτοποιήσῃ συγγράφων τὰς Precieuses του. Παράδειγμα ἐτι ἡ ἀτυχὴς καὶ μεγάλη ἐκεῖνη Ἑπατία τοῦ Θέωνος ἡ θυγάτηρ, ἥτις περιεβλήθη τὸν φιλοσοφικὸν τρί-

θωνα και ἐδίδαξεν ἀπὸ διδασκορικῆς ἑδρας τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰ μαθηματικὰ καὶ ἡτις ἐγένετο θύμα τῆς θεομηνίας καὶ τοῦ φανατισμοῦ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας λιθοβοληθεῖσα. Ἄρα γε ἐκ τούτου καταδεικνύεται ὅτι τὸ γυναικεῖον πνεῦμα ἀφιέμενον ἐλεύθερον, δὲν ἰσοφαρίζει μετὰ τοῦ ἀνδρικοῦ; Ἐκτοτε μυρία καὶ ποικίλα πρᾶγματα κατέχομεν διαψεύδοντα τρανῶς τοὺς δις-σχυρισμούς σας καὶ μαρτυροῦντα ὅτι τὸ γυναικεῖον πνεῦμα εἶναι ἐντελὲς ἰσχυρὸν τοῦ ἀνδρικοῦ, κατ' οὐδὲν ὑστεροῦν ἐκείνου. «Ἐνόμισαν — λέγει μία περιφανὴς Ἀγγλίς, ἡ κυρία Φάβουετ, — ὅτι ἐὰν ἡ γυνὴ κατενόει τὴν (ἀρχαίαν) ἑλληνικὴν δὲν θὰ ἡγάπα πλέον τὰ τέκνα τῆς, καὶ ἂν ὠσπούδαζε τὰ μαθηματικὰ θὰ ἐγκατέλειπε τὸ νεογενὲς τῆς, ὅπως ἀφιερῶθῃ εἰς μίαν ἐξίσωσιν τοῦ δευτέρου βαθμοῦ. Ἦ πῆρξ ἀνῆρεσε τοὺς φόβους τούτους...»

Ἀντιπαθῶ πρὸς ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα ἐν γένει διὰ τὴν γυναικα, ὅπου ἀπαιτεῖται βία σκακί, κτηνώδης δύναμις, μυωνικὴ ἀντοχή, ἄμεσος συνάφεια μετὰ τῆς κοινωνικῆς ἰλῦος, πρᾶγματα τὰ ὁποῖα δυστυχῶς σήμερον δὲν εἶναι σπάνια. Ἦ γυνὴ δὲν προώριστα νὰ ἦ οὔτε δεσμοφύλαξ, οὔτε χωροφύλαξ, οὔτε στρατιώτης, οὔτε ἀστυνομικὸς πράκτωρ, οὔτε δῆμιος. Προώριστα ὅμως νὰ ἔχη πολιτικὰ δικαιώματα καὶ δικαίωμα ψήφου, προώριστα κυρίως νὰ ἦ πολίτις καὶ χαίρῃ τὰ αὐτὰ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς πολιτικὰ προνόμια· διότι ἐὰν ἡ γυνὴ κακοεργήσῃ, ὁ νόμος δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν διανοητικὴν τῆς, καθ' ὑμᾶς, ἀδυναμίαν καὶ δὲν χαρίζεται πρὸς αὐτὴν πλειότερον ἢ εἰς τὸν ἄνδρα. Ἦ ποινὴ εἶναι ἡ αὐτή. Ἦ γυνὴ ἀνῆλθε ἐπὶ τῆς λακμητομίου ὅπως ὁ ἀνὴρ, ἡ γυνὴ τιμωρεῖται ὅπως ὁ ἀνὴρ, διότι εἶναι ἴση αὐτῷ ἀπέναντι τῆς ποινῆς· ἡ γυνὴ ἐκαστοτε ἡμεῖσθῃ ὡς ὁ ἀνὴρ· διατὶ ὅθεν καὶ ἀπέναντι τῆς πολιτείας νὰ μὴ ἦ ἴση μετὰ τοῦ ἀνδρὸς; Δὲν θέλουσι τὴν γυναικα ὡς πολιτικὸν πρόσωπον, καὶ ὅμως ἡ γυνὴ πολλάκις ἀπὸ τὰ βᾶθῃ τοῦ boudoir διευθύνει τὰς τύχας τῆς πολιτείας. Ἦ γυνὴ εἶναι βασιλεὺς πλὴν δὲν εἶναι πολιτικὸς ἄνθρωπος· ἡ γυνὴ εἶναι αὐτοκράτωρ πλὴν δὲν εἶναι σύμβουλος καὶ στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφοφορεῖν καὶ μαρτυρεῖν. Αἱ ἀποχρώσεις αὗται καὶ αἱ ἀπειθήσεις τοῦ

ισχυροῦ φύλου εἶναι ὅτι γελοιοδίστερον καὶ ἀνακόλουθον δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Εἶχε δίκαιον ἡ κυρία Rolland, ἡ μεγάλη αὕτη πολιτικὴ προσωπικότης, ἡτις ἐκήρυξεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ τὴν καταδίκασεν εἰς θάνατον:

— Δὲν ὑπῆρξα ἢ εἰς τίμιος ἄνθρωπος «un honnête homme.» Μήπως, εἶπεν ἔχετε δύο ἠθικοὺς νόμους, εἷνα διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ ἄλλον διὰ τὰς γυναῖκας;» Καὶ ἀπιστόμωσε τοὺς δικαστὰς τῆς. — Ὁ ἸΗ'. αἰὼν, ἀνακράζει ὁ Victor Hugo ἐπὶ τοῦ τάφου μιᾶς μάρτυρος, ἀνεκήρυξε τὰ δικαιώματα τῆς γυναικός;» Ἦ μήπως ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν ἱστορία στερεῖται τοιούτων ἐξόχων γυναικῶν;

BIRGINIA P. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ.

Ἐν Μακροχωρίῳ.

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Πνεῦμα, καρδιά καὶ γυναῖκες.

Ἦ καλαισθησία ἀναπληροῦ τὸ πνεῦμα καὶ εἶναι ὑπὸ τινι ἐποψίῳ ἰσορροπὸς αὐτοῦ· διότι ὅλα τὰ λεπτὰ αἰσθήματα δὲν δύναται νὰ βλαστήσωσιν ἐν καρτερίᾳ ἐλ.λεῖψει πνεύματος.

Δεσφ.

Τὸ πνεῦμα δὲν εἶναι καθ' ἑαυτὸ ἀνηλεές. Ἀνηλεές εἶναι μόνον τὸ μοχθηρὸν πνεῦμα. Ὅθεν ὅταν γυνὴ τις τοῦ πνεύματος στερεῖται ἀγαθότητος, δὲν εἶναι τοῦτο ἀποτέλεσμα τῆς περισσεύσεως τοῦ πνεύματος ἀλλὰ τῆς ἐλ.λεῖψεως καρδίας. Γυνὴ ὅμως συνενοῦσα πνεῦμα καὶ καρδίαν μεγάλην, εἶναι ὅτι τέλειον δύναται εἶναι τὰ φαντασθῇ.

Ε. Βωσιτί.

Ἦ καρδιά ἔχει ἰδίαν λογικὴν, ἢν ἡ λογικὴ δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ.

Κα Νέκτερ.

Ἦ καρδιά ἐξαγοράζει μυριάκις τὰ σφάλματα τοῦ πνεύματος.

MATHAS

Ὁλοι αἱ σκέψεις τοῦ ἀνδρὸς δὲν ἀξίζουν οὐδὲν ἐν αἴσθημα τῆς γυναικός.

Βολταίρ.

Τὸ πνεῦμα ἀνῆκει εἰς ἑαυτό, καὶ δὲν φέρει θλίψεις· ἡ καρδιά ἀνῆκει εἰς τοὺς ἄλλους καὶ δι' αὐτὸ βασανίζει τὸν ἔχοντα αὐτήν. P...

ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Πρὸς τούτοις τὰ σώματα, ἅτινα ἔχουσιν ἀσθενέστατον βαθμὸν πτητικότητος εἶναι ἐκεῖνα, ἅτινα γνωρίζομεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν ἰσχυρῶν ὀσμῶν, τούναντίον δὲ τὰ ἔχοντα μεγάλην πτητικότητα εἶναι αἱ λεπταὶ καὶ ἀσθενεῖς ὀσμαι, ἀκριβῶς ὅπως τὰ βραδέως παραγόμενα ἡχητικὰ κύματα παράγουσι τοὺς ἰσχυροτέρους ἤχους. Ὅπως λοιπὸν ἐπὶ τῶν ἤχων, οὕτως ὑπάρχει, κατὰ τὴν περίφημον θεωρίαν τοῦ ῥηθέντος συγγραφέως, καὶ ἐπὶ τῶν ὀσμῶν σχετικὴ τις ἀναλογία, καθ' ἣν προσβάλλεται τὸ οἶκτον νεῦρον.

Ὑπάρχει δὴ καὶ ἐπὶ τῶν ὀσμῶν κλίμαξ, ὅπως ἡ μουσικὴ τοιαύτη· τὴν μεταξὺ δὲ ἤχων καὶ ὀσμῶν ἀναλογίαν ἐπαυξάνουσι συνδυασμοί τινες, ἃς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας πολλὰ ἀρωματικὰ οὐσία. Οὕτω τὸ ἀμύγδαλον, τὸ ἡλιοτρόπιον, ἡ βασιλίς καὶ ἡ κλιματίτις παράγουσι τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν ἐν διαφόρῳ βαθμῷ ὅπως ἀφ' ἑτέρου τὸ κίτρον, τὸ λειμώνιον, ὁ φλοιὸς τοῦ πορτοκαλίου καὶ ἡ ἱεροδοτάνη.

Πολλάκις μάλιστα ἡ ἐκ τῶν ὀσμῶν ἐντύπωσις καὶ ἡ ἐν τῇ μνήμῃ διαμονὴ αὐτῶν εἶνε ζωηρότερα τῆς τῶν ἤχων· ἐνεκα τούτου εὐκόλως δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν καὶ νὰ ὀνομάσωμεν ἄρωμα τι ἢ ὁ ἱκανώτερος μουσικὸς νὰ ὀρίσῃ τὸ ὄνομα ἤχου τινὸς μὴ βλέπων τὸ παράγον αὐτὸν ὄργανον.

Ὅσμαι τινες οὐδεμίαν ἐπιδέχονται αὐξήσιν ἢ ἐλάττωσιν (ἄφεισι ἢ δέεισι), ἐν ᾧ ἄλλαι δύνανται διὰ τῶν διαφορῶν αὐτῶν ἀποχρώσεων ὁλόκληρον σχεδὸν κλίμακα ν' ἀποτελέσωσιν. Διὰ τοῦ συνδυασμοῦ λοιπὸν τῶν γνωστῶν ἀνθέων καθ' ὥρισμέναν ἀναλογίαν δυνάμεθα νὰ παρκεῖν τὰ ἄρωματα ὅλων τῶν ἀνθέων.

Ἰδοὺ κατὰ τὸν Ἀγγλον συγγραφέα ἡ κλίμαξ

τῶν ἤχων καὶ ἀρωμάτων, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὰ γνωστότερα καὶ σπουδαιότερα.

Κλίμαξ τῶν ὀσμῶν κλίς τοῦ Fa	Κλίμαξ τῶν ὀσμῶν κλίς τοῦ Sol
do Πικτούλι	re Ἴον
re Βανίλλη	mi Ἀκακία
mi λευκὸν Ἴον	fa Πολυάνθεμον
fa Βενζόη	sol Ἀνθη Χρυσομηλ.
sol Frangipane	la Χόρτον Foïn coupé
la Στύραξ	si Ἀρτεμισία
si Καρυόφ. τὸ ἄρωμ.	do Καφουρά
do Σαντάλ	re Ἀμύγδαλον
re Κληματίτις	mi Πορτοκαλίον
mi Ἰνδικὴ Δρακοντία	si Μίνθη (ἡ κοινὴ)
fa Καστόριον	
La Βάλς. Περουβιανόν	do Ἰσχυμὸς
	re Παργαμόντον
do Γεράνιον	mi Κιτρίνηλον
re Ἡλιοτρόπιον	fa Ἀμβρακόν
mi Ἴρις	sol Μαγνόνια
fa Μόσχος	la Λαβαντίς
la Τολοῦ	si Μίνθη πιπερώδης
si Κιννάμωμον	do Ἀνναξία.
do Ρόδον.	

Οἱ αὐτοὶ λοιπὸν νόμοι οἱ διέποντες τὴν μουσικὴν ἁρμονίαν ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τῆς ἁρμονίας τῶν ὀσμῶν· καὶ ὅπως δι' ἀναλόγου καὶ καταλλήλου συνδυασμοῦ παράγωμεν τὴν μουσικὴν ἁρμονίαν οὕτω καὶ ἐνταῦθα δυνάμεθα νὰ κατασκευάσωμεν τὰς συμφωνικάς καὶ ἁρμονικάς ἀνθοδέσμας (bouquetaccord). Ἐπὶ πρᾶγματις: Οἱ ἤχοι do, mi, sol, do, παράγουσι τελείαν ἁρμονίαν ἐπὶ τῆς μουσικῆς κλίμακας τοῦ do. Ἐὰν λάβωμεν ὅθεν τὰ εἰς τοὺς ῥηθέντας ἤχους ἀντιστοιχοῦσα ἄνθη ἀποτελοῦμεν τὴν συμφωνικὴν ἀνθοδέσμην τοῦ do. οὕτω:

do	Σαντάλ
do	Γεράνιον
mi	Ἀκακία
sol	Ἀνθη Χρυσομηλίας
do	Καφουρά

Συμφ. ἀνθ. τοῦ do

Fa	Μόσχος
do	Ρόδον
la	Κύμας Γοϊανής
do	Καφουρά
Fa	Νάρκισσος
sol	Pois de senteur
re	Ίον
sol	Άνθη Χρυσομηλ.
si	Άρτεμισία

Συμφ. άνθ. τοῦ sol
Συμφ. άνθ. τοῦ fa

Ἐκτὸς ὅμως τῆς περιέργου καὶ δυσκαταλή-
πτου ταύτης σχέσεως μεταξὺ ἤχων καὶ ὁσμῶν,
ὕφίσταται καὶ ἑτέρα τις τοιαύτη μεταξὺ ἤχων
καὶ χρωμάτων. Οἱ ἤχοι δηλαδὴ εὐρίσκονται ἐν
πληρυστάτῃ καὶ τελείᾳ ἀναλογίᾳ, μεθ' ὧρισμένου
ἑκαστος χρώματος. Ὁ **Bacon** πρὸ πάντων
καὶ μετ' αὐτὸν πληθὺν συγγραφέων ἐπραγματεύ-
θησαν περὶ τοῦ θέματος τούτου, ὁ δὲ **C. Allen**
διὰ διαφορῶν ἄρθρων ἀνέλυσε τὸ ζήτημα εἰπὼν
μάλιστα ὅτι ὅλοι οἱ ἀξιολογώτεροι συνθέται ἔ-
χουσι τὸ αἶσθημα τῆς ἀναλογίας ταύτης καὶ ὅλα
αὐτῶν τὰ ἔργα πιστοποιοῦσι τοῦτο. Ἀναμφι-
δῶς δὲ καὶ παρ' ἀρχαίους ἡ μεταξὺ χρωμάτων
καὶ ἤχων ἀναλογία ἦτο γνωστὴ ὅπωςδὴποτε ἀφ'
οὗ οὗτοι ἐποίησαν ἐν τῇ μουσικῇ τὴν *χρωματι-
κὴν κλίμακα*.

Ἰδοὺ πῶς ὁ **Feld**** διατίθησι τὴν κλίμακα.
κυανοῦν πορφυροῦν ἐρυθροῦν χρυσοειδὲς
do re mi fa
ὠχρὸν (ξανθὸν) πράσινον (χλωρὸν) πράσινον
sol la si

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἀποδεικνύει αὐτήν.

Τὰ τρία ἀρχικὰ χρώματα κυανοῦν, ἐρυθρὸν, ὠ-
χρὸν, συνδυαζόμενα παράγουσι τὴν τελειοτέραν ἁρ-
μονίαν· οὕτω καὶ οἱ ἤχοι do, mi, sol.

Τὸ χρωματόμετρον καὶ τὸ μονόχορδον ἀποδει-
κνύουσιν ἐξ ἴσου τὴν ἀκρίβειαν τῆς διπλῆς ταύ-
της ἁρμονίας. Τὸ πρῶτον τῶν ὀργάνων τούτων
μᾶς δεικνύει ὅτι ἐν τῇ λευκῇ χρωματι ὑπάρχου-
σιν ὀκτὼ ἀποχρώσεις κυανῆ, πέντε ἐρυθραὶ καὶ
τρεις ὠχραί, τὸ δεύτερον δὲ ὅτι ὀκτὼ μέρη τῆς

χορδῆς δίδουσι τὸν ἤχον do, πέντε τὸν mi καὶ
τρεις τὸν sol.

Ἐὰν ταῦτα ὧσιν ἀληθῆ, περὶ τούτου δ' οὐδό-
λως ἡμεῖς ἐγγυώμεθα, τότε ἡ περιέργος αὕτη
συμφωνία τῶν ἤχων πρὸς τὰς ὁσμὰς καὶ τῶν χρω-
μάτων πρὸς τοὺς ἤχους καταδεικνύει καταφανῶς
καὶ ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας τὴν ὑπαρξίν παγκο-
σμίῳ νόμῳ ἁρμονίας.

Ὅπως δὴ ποτε ὅμως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα,
οὐδόλως στερεῖται ποιήσεως καὶ κελυφῆς καὶ ἐπὶ
τῇ μόνῃ περὶ τῆς ἀληθείας ὑπονοίᾳ τὸ ἀποδίδειν
ἑκαστον ἤχον διὰ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος αὐτῷ ἁρώ-
ματος, τὸ θεωρεῖν ἐν τοῖς ἑπτὰ χρώμασι τοῦ συ-
νήθως μετὰ τὴν βροχὴν ἀναφαινομένου ὤρειοτά-
του φαινομένου τοῦ οὐρανοῦ τόξου, τῆς Ἰριδος,
τὴν μουσικὴν κλίμακα πλήρη, ὥς καὶ τὸ ἀνευρί-
σκειν ἐν τῇ λαμπρῇ καὶ ἀδυνάτῳ λευκῇ τῆς ἡ-
μέρας φωτὶ, ὅπερ ὡς γνωστὸν ἀποτελεῖται ἐκ τῶν
ἑπτὰ χρωμάτων τοῦ φάσματος, τοὺς ἑπτὰ ἤχους
τῆς μουσικῆς κλίμακος.

Ἐν ἰωαννίνοις.

Ἰωάν. Ἀλ. Χαρισιάδης.

ΤΗ ΦΙΛΗ ΜΟΥ

Ἡθελον, κόρη ἀγαθὴ, εἶναι γὰρ σοὶ δωρήσω,
ἀλλὰ ἐσκέφθην σπάνιον, οὐχὶ κοινὸν γὰρ ἦναι
ἐὰν μὲ φίλημα θερμὸν ἀπλήττως σὲ ροφήσω,
θὰ μαρτυροῦν τῆς ἡθῆς σου αἱ δροσεραὶ μυρσίναι.
Δωρον πικρὸν καὶ σύνθηρος ὁμοῦ θὶ ἦν ἐκεῖτο·
φιλῶν σε, φίλη, ἦθελον εὐθὺς νεκρὸς γὰρ μένω.

Δὲν μοι ἀρκεῖ! καὶ ἦθελον ὅτι ὁ νοῦς μου πλάττει
καὶ ἐξαίρετον ποθῶ καὶ μέγα γὰρ πρόσφρω,
δὲν γὰρ ἦν ἀσύνηθες εἰς τοὺς βροτοὺς, φιλεῖται.
πολὺ μισῶ τὰ τυπικὰ καὶ τὰ κοινὰ ἐχθαίρω.
Νὰ δώσω θέλω οἱ θεοὶ δὲ προσφέρουν δῶρον,
γὰρ μὴ σοὶ φέρῃ χορτασμόν, γὰρ μὴ γεννᾷ τὸν πόρον

Πλὴν, μήπως ἄρα δύναμαι εἶναι ποθῶ γὰρ δώσω ;...
Ἐν λάμπῳ ἄστρον τοῦρανοῦ ποθῶ γὰρ σοὶ χαρίσω
μὲ ἄνθη τὴν καρδίαν σου ποθῶ γὰρ στεφανώσω·
Ὅμως, ἀφ' ὧν ἀδυνατῶ, πρέπει γὰρ σ' ἐρωτήσω.
Τί θέλεις, τί ἐπιθυμεῖς ;... Εἰπέ μοι ἐλευθέρως
καὶ μὴ φοβοῦ!.. Προστάτης σου εἶν' ὁ νεκρὸς μου ἔρως.

Ἄλλ' ἔδρα, ἔδρα!.. Ἐκτακτον τὸ δῶρον τοῦτο εἶναι,
δὲν οὐδεὶς ἐδώκε ποτὲ εἰς ἐρωμένην.
Τὴν χεῖρα πρὸς με μὲ παλμοὺς καὶ μὲ δειλίαν τείνει

(*) the musical World.

(**) chromatique.

γὰρ λάβης, φίλη, δωρεὰν εἰς αἷμα βεβαμμένην.
Τὴν προσφορὰν μου δέχῃται ἀσμένως τὴν ἀγρίαν.
Λάβε ὡς δῶρον ζοφερὸν τὴν μαύρην μου καρδίαν.

Ἄλλ' ὅχι! μὴ τοι μᾶς ποτε γὰρ λάβης τὴν καρδίαν,
ἥεις ἀπώλεσε τὸ πᾶν! — ἑλπίδα καὶ ὑγίαν.
Ὅσῃ αἰμόδρεκτος χιτὼν εἶν' ἐρυθρὰ πλὴν κρῖνα
καὶ ἀντὶ αἵματος ὑγρὸν καλούμενον «πικρία»
ἐγκλείει... Ὅχι, ἀπ' αὐτῆς τῆς φρίκης θὰ σε σώσω,
εἰς ἐνα κῖνα κάλλιον, ἄφες με γὰρ τὴν δώσω.

ΑΧΙΑΛΕΥΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Συνέχεια

Τὸ πάθος τοῦ ἔφθανε μέχρι παραφροσύνης.

Ἐθλίψεν αὐτὴν πάλιν ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ κ'
ἐφίλησε τὰ χεῖλη τῆς, τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν λαμ-
πρὰν κόμην. Αἶφνης τὴν ἀπώθησε, σφίγγων ὅμως
ἀκόμη διὰ τῆς χειρὸς τὸν γυμνὸν αὐτῆς βρα-
χιόνα.

— Αὐτὴ ποτὲ δὲν μὲ ἔβλαψεν, ἐνῷ ἐκείνος!..

Ἀλλὰ δὲν συνέβη ὡς ὑποθέτεις! εἶπεν ἡ Ἰου-
βέρνα.

— Θὰ σοὶ ἦτο δύσκολον γὰρ εὖρης δέκα καλοῦς
καὶ εἰλικρινεῖς ἀνθρώπους γὰρ σε πιστεῦσαι.

— Σὺ—σύ, Ἐωσφόρε!

Ἀναισχύντως ὁ πρίγκιψ ἐψιθύρισε πάλιν εἰς
τὸ οὖς τῆς.

Ἡ ἔκφρασις τῆς Ἰουβέρνας μετεβλήθη· οἱ ὀ-
φθαλμοὶ αὐτῆς ἐξέπεμψαν βλέμμα σκληρόν. Ἡ
πεῖρά τῆς τὴν ἐβοήθησεν.

— Καὶ τώρα εἶπεν ὁ Ἰῶρ Ζαμπατώφ, πρέπει
γὰρ ἐκλέξῃς ἐκ τῶν δύο. Θέλω γὰρ σε συνδέσω πρὸς
ἐμὲ δι' ἀδιαρρήκτου δεσμοῦ θέλω γὰρ γένῃς σύ-
ζυγός μου.

— Ἐλυσμόνησας τὸ περὶ διαζυγίου νομοσχέδιον.

— Ἐὰν σὲ κατελάμβανον ἀπιστοῦσαν, ὠραία
μου, θὰ σ' ἐφόνευον! Ἐν Ρωσίᾳ ὑπάρχουσι πολλοὶ
τρόποι καὶ μέσα—

— Ὅπως κ' ἐδῶ.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὀργίλως. Εἶται εὐφυῆς ὅσον
καὶ ὠραία, ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις τὸν Ἰῶρ Ζαμπατώφ
ἀκόμη.

— Πρέπει γὰρ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν, εἶπεν ἡ

μέσως ἡ Ἰουβέρνα μετὰ προσπαθείας διότι οἱ ὀφθαλ-
μοὶ τοῦ πρίγκιπος ἐκράτουν ἀκόμη τοὺς ἰδικούς
τῆς τεταπεινωμένους, — καὶ πρέπει γὰρ ὑπάγω μόνη.
Γνωρίζω τοὺς δρόμους τοῦ λαβυρίνθου κατὰ πᾶ-
σαν καμπήν. Σὺ εἰσελθε διὰ τῆς ἀνατολικῆς πύ-
λης. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω διὰ τῆς ἀπέναντι ἐκείνης.

— Ὡστε ἀπόψε κατὰ τὴν μίαν, εἰς τὸν διά-
δρομον πρόσεχε γὰρ μ' εὖρης. Μίαν μόνην προσπά-
θειαν, ὀλίγην τόλμην, καὶ θὰ ἦσαι διὰ παντός
ἰδική μου — ἡ σύζυγός μου, ἡ πρίγκιπισσά μου!

Ἐστρεψε κ' ἐγκατέλειπεν αὐτὴν πορευόμενος
πρὸς τὴν χρυσὴν πύλιν καὶ ἡ Ἰουβέρνα ἀμέ-
σως ἐχάθη μεταξὺ τῶν σκιῶν τοῦ λαβυρίνθου.

Οὕτε ὁ πρίγκιψ ὅμως, οὕτε ἡ Ἰουβέρνα εἶδον
τὴν μυστηριώδη μορφήν, ἥτις συνεσταλμένη εἰς τὴν
ἀπέναντι πλευρὰν τοῦ ὑψηλοῦ φράκτους, ἔβλεπε τὰ
πάντα, ἀόρατος αὐτή. Ὅταν ἐκείνοι ἐξερπνίσθη-
σαν κ' ἐκείνος ἡγήθη καὶ ἀντιπερῆλθε κρυπτό-
μενος ὑπὸ τὰ πολυφύλλα δένδρα.

Κατὰ τὴν πέμπτην τῆς ἐπομένης τρομερὰ συγ-
κίνησις συνετελεσεν ὅλον τὸν οἶκον· ὁ πύργος Βόρ-
δεηλ διετέλει ἐν πλήρει ἀναθρασμῷ.

Ἡ ὑψηλοτάτη πρίγκιπισσα Ζαμπατώφ ἀπέ-
θανεν αἰφνιδίως κατὰ τὴν νύκτα.

Ἡ λαίδη Βόρδεηλ ἦτο δύσθυμος κ' εὐερεθι-
στος. Εἶχεν ἐγερθῇ τοῦ ὕπνου πολλὰς ὥρας πρὸ
τοῦ συνήθους, ὅπερ κ' ἐξήγει τὸν παροξυσμὸν
τούτου.

Ὁ κόμης ἦτο κακλισμένος μετὰ τοῦ ἱατροῦ.

Οὗτος ἦτο νέος μ' εὐρὺ στάδιον καὶ τὸν ὅποιον
ἡ μυλαίδη ὑπερῆρεσκεν.

Ἦτο πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς συνιστῶν
ποτὲ μὲν ταξίδιον εἰς Νίκαιαν ἢ Μόντε Κάρλο,
ποτὲ δὲ ἐκδρομὴν διὰ θαλαμηγοῦ ἢ ἄλλο τι, ὅτε
ἡ πάσχουσα προστάτις τοῦ ἐπεθύμει ἀλλαγὴν
σκηνογραφίας.

Ἡ κόρησσαν ἦτο πηγὴ πακτωλοῦ διὰ τὸν ἱα-
τρὸν Ἑλλισον.

— Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἀναισθητικῶς ὑποθέτω ;
ἠρώτησεν ὁ Λόρδος συγκεκινημένος. Ἡ νευρική κα-
τάστασις τῆς μυλαίδης, — καὶ ἐκτὸς τούτου ἡ δη-
μοσίευσίς τοῦ πρᾶγματος...

— Ὡ! ὅχι ποτὶς! Εἶναι ἀπλὴ ὑπόθεσις πι-
στοποιήσεως θανάτου. Εἶδον, βλέπετε, τὴν ὑψηλό-
τητα τῆς πρὸ τέτοιο ὀλίγου χρόνου — εἰκοσιτέσ-

σαρκας ώρας πρό του λυπηρού συμβάντος. "Οχι βέβαια, δέν θά υπάρξει δυσκολία καμμία. 'Εάν ή ήμετέρα εύγένεια επιθυμή θά φροντίσω δι' όλα. 'Ο ύψηλότατος, υποθέτω ; . . . προσέθηκεν έρωτηματικώς.

—'Ο ύψηλότατος ώς και έγώ θά σάς ήναι υπόχρεως. Με τόν πύργον πλήρη προσκεκλημένων. "Ολοι πρέπει ν' απέλθωσι βέβαια, έννοείτε "Ελλισον ;

'Ο δόκτωρ "Ελλισον, είτε ένόησεν είτε όχι, είπεν όμως ότι ένόησε διότι ούτως έπρεπε.

'Εγειρόμενος όπως έγκραταλείφη την βιβλιοθήκην ο νεκρός δόκτωρ ήλθε πρόσωπον προς πρόσωπον μετά του άπορφανισθέντος συζύγου.

—"Α ! "Ελλισον είπεν ούτος με σκιάν μειδιάματος, ήλθατε πολύ άργά ; 'Ο ύψηλότατος έφάνετο ώχρότατος έν τῷ ρόδινω φωτί της πρωίας.

'Ο δόκτωρ "Ελλισον παρετήρησεν ότι ήτο άσθενής και έννευρισμένος. Ούδέν όμως τό περίεργον.

— Πολύ άργά, ύψηλότατε, απήντησεν.

—'Ο "Ελλισον θά διορθώσει όλα, ώστε δέν θά έχης άλλας φροντίδας ούτε κόπους, Ζαμπκτώφ, διέκοψεν ό κόμη.

Ο ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

'Ο Φριμέν Μπλαϊζώ μετά κόπου κατώρθωσε νά άποπαράτῃ την άνάγνωσιν της έπιστολής.

Καθ' έκαστην στιγμήν διέκοπτον αὐτόν επιφωνήσεις εκπλήξεως, άπορητεύσεως και όργης έκ μέρους της συζύγου και της θυγατρός του και συχνάκις ή ίδια του φωνή άπεπνίγτο και εξέλειπεν.

Κατά την τελευταίαν φράσιν της έπιστολής επήλθε σιωπή εκπλήξεως, αλλά κατόπιν δευτέρας σκέψεως, ήτις κατερρυτίδωσε τό πρόσωπόν του, ο Μπλαϊζώ τόσον άποτόμως άκίνηθη, ώστε αί δύο γυναίκες άναπήδησαν άνηγέρθη έκ της έδρας του και σφοδρώς έκτύπησε διά της παλάμης του την έμπροσθέν του επί της τραπέζης κειμένην έπιστολήν.

— Αί ! καλέ. Θέλετε νά σάς το είπω ; έφώνησεν δλον τουτο είναι τέχνασμα.

'Η Σιδωνία και ή μήτηρ της εξήτασαν αὐτόν με περίτρημον βλέμμα.

— Μάλιστα, τέχνασμα, επανέλαθεν . . . "Η, εάν προτιμάτε, μία μυθιστορία, μία επινόησις και τό ζήτημα είναι νά μή γείνη τις παίγιον.

— Τί ! είπεν ή κυρία Μπλαϊζώ, κατά την ιδιάν σου πρίσιν ο νιόπλουτος εξαδελφός μας Ρογίτρος ψεύεται είσοποιών ήμιν ταύτην την συμφοράν, την άναγκάζουσιν αὐ-

—Φροντίδας ; κόπους ; 'Αλλ' έχω βεβαιώς . . . δέν απέθανεν ή σύζυγός μου ; ήρώτησεν ο πρίγκιψ μετ' άνεκφράστου οδύνης.

—Ναί· αλλά βλέπεις, τόσον αϊφνιδίως, έν πλήρει νυκτί, μόνη . . . ήδυνάμεθα νά έχωμεν άνάκρισιν. "Ω ; είναι δήλον.

—Ποτέ δέν έσκέφθην έγώ περί τούτου. 'Ιατρέ, δέν υποπτεύεσθέ τι ; γνωρίζετε τί την έφόνευσε ; Και οι μαύροι μελαγχολικοί όφθαλμοί του ήτένιζον την άσθενή κατά τι έκρηκσιν του μαθητοῦ του 'Ασκληπιοῦ.

"Οχι, ύψηλότατε, δέν υποπτεύομαι τίποτε. 'Απ' αρχής ούδεμία ύπήρχεν έλπίς περί της πρίγκιπισσης.

'Εδῶ έδωσε τεχνικάς τινας λεπτομερείας, τάς όποιās άμφοτέροι οι άκραταί δυσφόρως ήκουον.

— Αὐτή ή άσθενεία έφόνευσε την πρίγκιπισσαν, μ' όλον ότι δέν έφρανταζόμην τόσον ταχύ τό μοιραίον τέλος.

— Δέν ύπέθετον ποτέ ότι είναι δυνατόν νά άπατηθῇτε, παρετήρησεν ο πρίγκιψ. Πολλάκις εί-

τόν νά επανέλθῃ είς Γαλλίαν κατόπιν τελείας καταστροφής ; Πρός ποίον σκοπόν ; διατί νά μάς άπατήσῃ ;

Τό βλέμμα του Φριμέν Μπλαϊζώ άποψύχθη έκ πονηρίας.

— Τό κάμνει διά νά μάς δοκιμάσῃ ! έπρόφερον. 'Ιδού τό πᾶν !

— Τί τό παρακινούν σε νά υποθήσῃ ; παρόμοιον τι ;

— Είς συλλογισμόν άπλούστατον. 'Ο Ρογίτρος είναι ένάνθρωπος, θυσιαζόμενος διηλεκώς διά τούς άλλους ; και όστις άχαρίστους πάντοτε εὐηγρέττει. Καί αὐτή ή είς "Αμερικὴν άναχώρησίς του υπήρξε μία πράξις άφροσύνης ;· κατά δέ την είκοσατίαν, ήν έκεί διήλθεν, αί συγγενείς του ήμιλλώντο μεταξύ των τίς νά τόν εκμεταλλευθῇ καλλίτερον. Πολύ δυσχεραίνεται (και τουτο τό ένόουν έκ τού βλέμματός του) ότι έν τέλει διέβλεπεν ότι έναπαίζετο και ότι αί θωπαίαι τῶν συγγενῶν του ήσαν καθαρῶς συμπεροντολογικαί.

— "Εν πάση περιπτώσει ήμᾶς δι' αὐτό δέν δύναται νά μάς μεμφθῇ, διέκοψεν αὐτόν ή κυρία Μπλαϊζώ· έφάνημεν διακριτικοί.

— "Επί τούτου βσιζόμεθα επί τού παρόντος. "Εφημέσαμεν τό «χρῶ, μή καταχρῶ». Δέν έφρονύσαμεν την όρθωθᾶ διά τό χρυσούν ών της.

— Τί ώρελαί άφού ούτως ή άλλως ή όρνις έφρονύθη.

'Ο Φριμέν έποίησε κίνημα άνυπομονησίας.

— Αί, αὐτό άκριβῶς σκοτόνομαι νά σέ πείσω. "Η καταστροφή του Ρογίτρος είναι μῦθος. 'Αλλά δέν θέλεις νά με άκούσης. Σοί επαναλαμβάνω, ότι ή διήγησίς του είναι άπθανος. Αὐτά τά κτήματα τά καταστραφέντα υπό της ά-

πον είς τόν φίλον μας έδῶ ότι σάς θεωρῶ ως ένα τῶν πρώτων μας ιατρῶν. (έπεται συνέχεια).

Μετάφρ. Αίμιλ. Δεπόλλου.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΣ ΕΡΑΝΟΣ

"Εντιμος και άλλοτε εύπορος οικογενειαρχης, χρηστόν της κοινωρίας μέλος και πατήρ 5 τέκνων, από πολλοῦ διατελῶν διαθέσιμος είεκα άσθερείας, εύρίσκεται είς την θλιβεράν θέσιν του νά βλέπῃ την πολυμελή αὐτοῦ οικογένειαν έν τῇ έσχάτῃ ένδειᾳ. Καθήκον στοιχειωδῶς ανθρώπινον έπιτελοῦσα ή «Βοσπορίς» άνοίγει κατάλογον συνδρομῶν ὑπέρ της άξίας πάσης συμπαθείας οικογενείας ταύτης και εκκλησιν ποιείται είς τά φιλάνθρωπα τῶν ένταυθά τε και έν ταίς επαρχίαις άναγνωστῶν και ιδία τῶν άναγνωστριῶν της αίσθήματα, παρακαλοῦσα όπως συνεισφέρωσιν ό,τι βούλεται έκαστος έγγραφόμενοι είς τόν επί τούτω κατάλογον αὐτής. Τό χρήμα θά κατατίθεται έν τῷ Γραφείῳ της

τασίας, αὐτό τό λεηλατηθέν μηχανουργείόν του, αὐτή ή φαντασιώδης συνωμοσία, ως μέτοχος της όποιās έσυκοφαντήθη πρός την κιδέρνησιν της "Ανατολικῆς Βολιβίας και ήτις τόν ήνάγκασεν είς φυγήν, ταῦτα πάντα είναι ψευδή και μυρίζουν έπιφυλλίδι.

— "Εν τούτοις . . .

— Σέ λέγω ότι είναι μυθιστόρημα ! . . . Την αλήθειαν θέλεις νά μάθῃς ;

'Ο τόπος της πεποιθήσεως του Μπλαϊζώ επί ψεύς έπεισε τάς γυναίκας . . .

— Αί ! λαπὸν λέγε, έφώνησεν ή Σιδωνία.

— "Η αλήθεια είναι, ότι ο Ρογίτρος άποκαρδιωθείς υπό της πείρας είς οὐδένα πλέον έχει έμπιστοσύνην, και ιδού τί είπε κατά την άναχώρησί του· «Δέν άμφιβάλλω περί της ύποδοχής, ής θά τύχω παρὰ τῶν Μπλαϊζώ· αλλά ποίον άρά γε θά χαιρετίσουν γηθοσύνης, τόν επί μακρόν εξόριστον συγγενῇ ή τόν μέγαν σάκκον, τόν όποίον φέρει μαζί του ; Τουτο θέλω νά μάθω.

— Κατόπιν, ήρώτησεν ή κυρία Μπλαϊζώ μετ' ένδιαφέροντος.

— Κατόπιν ! . . . ιδού τί επένόησεν . . . Διαιρεί είς δύο πράξεις τό δράμα της έπιστροφῆς του . . . Πρῶτης πρώτης· έργεται ως κατεστραμμένος. Βλέπει ότι περιφρονείται· διδάσκεται και εξακολουθεῖ την πορείαν του. "Η πρῶτης τελειώνει ένταυθα· ή σκηνή πέπτει, όπως μή έγερθῇ πλέον. "Εν έναντίῳ περιπτώσει . . .

"Η Σιδωνία έχειροκρότησεν.

— Πρῶτης δευτέρα ! έφώνησεν. "Ο επαίτης μεταμορφῶ-

«Βοσπορίδος» παρὰ τῇ Διευθύνσει αὐτής, τά δέ όνόματα τῶν δωρητῶν θά δημοσιεύωνται όμοῦ μετά του συνεισφερομένου ποσού έν ταίς στήλαις της «Βοσπορίδος».

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Πολύτιμον δῶρον. Πλούσιαι τινες γαιοκτήμονες έν Μονρεαλί θέλοντες νά προσφέρωσι πολύτιμόν τι κόσμημα ως ένδύμιον είς την ούκισσαν της "Γόρκης κατά τό προσεχές ταξείδιόν της είς Μονρεαλίην, συνήθρυσαν προς τοῦτο διά συνεσφραγίσ· τῷ στριγγύλῳ ποσόν 30000 φρ, διά του όποιου παρήγγειλαν είς τόν άριστον χρυσογόν της πόλεως κόσμημα αληθῶς πρωτότυπον όσον και μεγαλοπρεπές. Τό δῶρον άποτελεῖ χρυσῶν φύλλον σφενδάμνου, είς τό όπο'ον έδῶθησαν διά του μίλτου όλαί αἱ ποικίλαι άποχρώσεις, αἱ τό φυσικόν αὐτοῦ πρότυπον μεταλλάσσει άφ' ής στιγμῆς βλαστάνει επί του στελέχους μέχρι της στιγμῆς, καθ' ήν ματαινόμενον πέπτει κατά γῆς.

Αἱ άποχρώσεις αὗται άποτελοῦσι στιλπνήν ίριδοειδή κλίμακα από τοῦ άνοικτοῦ πρασίνου μέχρι τοῦ πορφυροῦ. 365 μικροί δάχμαντες και λαμπροί μαργαρίτης τοῦ Καναδᾶ, παριστῶντες τῇ, δρόσον, άνυψοῦσι θαυμασίως τό κάλλος και την αξίαν του εξαισίως καλλιτεχνικοῦ τούτου κοσμήματος, όπερ θεωρεῖται άπαράμιλλον έν τῷ κόσμῳ. "Αλλά τίνένθουσι

ταί είς πλούσιον κύριον ! "Ενχαλίζεται τούς καλούς συγγενεῖς του, συνάμα δέ άπλετος χρυσός εισρέει πανταχόθεν. . . "Αποθίωσις . . . μαγεία . . .

— Τό έμάντευσος έντελῶς, είπεν ο Μπλαϊζώ με μειδίαμα εύχαριστήσεως. "Η έπιστολή, ήν θά σάς άναγνώσω, είναι άπλύστατα ο πρόλογος της πράξεως. Τό πρόσωπόν μας είναι άπλούστατον, αλλά πρέπει εύφρως νά τό παίζωμεν, διότι παίζων ταυτοχρόνως τό ιδιόν του πρόσωπον ο Ρογίτρος θά τό κατασκοπεύσῃ. "Ενοήσατε ;

'Απήλauseν επί στιγμήν τόν θρίαμβόν του, μετά ταῦτα εξηκολούτησεν.

— Μέλλομεν ήδη νά προετοιμασώμεν. "Ο Ρογίτρος μάς έγραφε κατά την στιγμήν της άναχωρήσεώς του· ή έπιστολή του κατ'έλάχιστον προηγείται αὐτοῦ άναμφέλλως. Πρέπει νά παρασκευάσωμεν χάριν αὐτοῦ τό καλλίτερον δωμάτιον της οικίας. "Αναθέτω είς σέ, Σιδωνία, νά μή υπάρχῃ καμμία έλλειψις, διότι από τούδε σκέπτεται την πιθανήν λύσιν της μαγικῆς τούτης σκηνῆς. "Ο Ρογίτρος δέν είναι νέος, άλλ' οὐδὲ γέρον είσέτι. Είναι νεκρῶν περιπου πεντηκοντούτης. "Γροθίτω ότι διψᾷ άνάπαυσιν και δειροπολεῖ ίσως την εύδαιμονίαν τοῦ εγγάμου βίου.

"Η Σιδωνία πρό πολλοῦ ήτο γεροντοκόρη. "Η προδοκία, ήν τῇ άνεκόνουν, παρήγαγεν έρυθίμα επί τῶν παρειῶν της. "Εν τούτοις ύπερτονθούσε διαμαρτυρούμένη.

— Αί, αἱ, άντεῖπε φαιδρῶς ο πατήρ, τούτο εξαργίζεται από σέ και δέν θά ήναι άτχημῶν όνειρον. Πραγματικῶς είς πῶν ποσόν δύναται άρά γε νά άνέρχεται ή περιουσία τοῦ Ρογίτρος ;

ασμὸν τῶν δωρητῶν ἐπισκίασε κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ζοφεῶς τις κηλὶς. Περιέργως τις ἐσκέρθη νὰ ἐξερευνήσῃ τὴν ἐθνικότητα τῶν ἐπεξεργασθέντων τὸ κόσμημα καλλιτεχνῶν, ἐκ τῆς ἐκζητήσεως δὲ ταύτης προέκυψεν ὅτι ἡ μὲν ἐπεξεργασία τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ μίλου ὀφείλεται εἰς Ἑβραίων ἐκ Ρωσίας, ἡ δὲ ἐπικόλλησις τῶν ἀδαμάντων καὶ τοῦ μαργαρίτου εἰς Γερμανόν. Ὅθεν ἡ γνησιότης τῆς ἰθαγενούς ἐκ Μινωεῶλης προελεύσεως τοῦ δώρου ἀμφισβητεῖται, Ρώσσοι δὲ καὶ Γερμανοὶ διαφέρονται εἰς τὴν τιμὴν τῆς καλλιτεχνήσεως αὐτοῦ.

τοῦ 1902 ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟΝ ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ

ὑπὸ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΛΕΣΙΟΥ

Προβαίνοντες εἰς τὴν ἐκδόσιν τοῦ τετάρτου ἔτους τοῦ Ἡπειρώτου, στηριζόμεθα ἐπὶ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν πατριωτῶν καὶ παντὸς ὁμογενούς.

Ὁ Ἡπειρώτης διάφορον ἔχων πρόγραμμα τῶν δημοτῶν αὐτοῦ καὶ ἄλλο ἐπιχώριον, ἐξετιμήθη καὶ ἡζιώθη καθ' ὅλα τὰ παρελθόντα ἔτη νὰ ζητῆται ὑπὸ Ἀκαδημιῶν καὶ περιρρωνῶν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἀνδρῶν, θεωρησάντων αὐτὸν ὡς τὴν ἀσφαλεστέραν πηγὴν τῆς νεωτέρης ἡπειρωτικῆς ἱστορίας.

Ὁ Ἡπειρώτης τοῦ 1902 θὰ περιλάβῃ ταῦτα:

1) Ἀρχαιολογικὰ μνημεῖα Ἡπείρου. 2) Νεώφυτος ὁ Δέρκων. 3) Τὰ κατὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς Ζωσιμαίας Σχο-

Ι Ι

Παρὰ τὴν σταθεράν του θέλησιν ὅπως παῖξῃ τὸ πρόσωπόν του ἀμέμπτως, ἐν τούτοις ὁ Φιρμὴν Μπλαϊζὺ ἔκαμεν ἐλαφρὰν κίνησιν ἀμφιβολίας, ὅτε, περιμένων μετὰ τῆς Σιδωνίας, παρετήρησεν ἐρχόμενον τὸν Ρογῆρον.

Ὁ ταξιδιώτης ἦτο πελιδνός, τὸ χρῶμα, κεκυρτώ, τὴν ράχιν, ἐνδεδυμένος δὲ εὐτελέστατα. Ἄλλ' ὁ Μπλαϊζὺ συνῆλθε ταχέως.

— Εἶναι θαυμασίως μετρημισμένος, ἐσυλλογίσθη. Καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη ἐνδυσιωδῶς. Μετὰ ταῦτα:

— Ἄς μὴ χάνωμεν καιρὸν, εἶπεν. Ἡ σύζυγός μου ἀνυπμονεῖ καὶ αὕτη ὥσαύτως διὰ νὰ σῶς δεξιωθῇ. Ἄς φροντίσωμεν διὰ τὰς ἀποσκευάς σας.

Ὁ Ρογῆρος ἔδειξε μικρὸν σάκκον τοποθετημένον ἐμπροσθέν των.

— Φαίνεται ὅτι τὰ δέματα ἔμειναν εἰς τὸ Βορδῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φιρμὴν, καὶ τότε, προσέθηκε χαριέντως.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἰδοὺ μία ἀπλοποίησις. Δὲν εἶναι ὁ σάκκος βαρύς, δώσατέ τον εἰς ἐμεῖ καὶ προσφέρετε τὸν βραχύνά σας εἰς τὴν Σιδωνίαν.

Ἡ κυρία Μπλαϊζὺ ἐμιμήθη τὴν συμπεριφορὰν τοῦ συζύγου τῆς. Ἢ ὑποδοχῇ, ἦν ἔκαμιν εἰς τὸν ταξιδιώτην, ἦτο θερμότης καὶ κατὰ τὸ γαῖμα, καθ' ὃ τῷ ἀπέδωκαν τὴν τιμητικὴν θέσιν, ὁ Ρογῆρος δὲν ἔκρυψε τὴν συγκίνησιν

αὐτῆς καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου. 4) Τὸ Ζάππειον Ἑθνικὸν Παρθενάγειον καὶ ἡ παροῦσα κατάστασις ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ κατὰ τὴν ἀναγνώρισίν του. 5) Τὸ Ζωγράφειον Κων/πόλεως, ὡς διάδοχον τοῦ ὀνόματος τῶν ἐν Κεστορατίῳ Ζωγραφείων Διδασκαλείων μετὰ τῆς δράσεως αὐτῶν. 6) Τὸ ἐν Σισαρίῳ Τσοτύλιον Γυμνάσιον καὶ ἡ σημασία του ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα. 7) Τὸ Ἑλληνογαλλικὸν Λύκειον Δρ. Χατζηφρηστοῦ καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου. 8) Τὸ Ζαππειῶν κληροδότημα Λαμπόδου καὶ ἡ πολιτεία τοῦ Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως Λουκᾶ μετὰ τοὺς ἀφορισμούς του. 9) Ἡπειρωτικὰ ἡθῆ καὶ ἔθιμα. 10) Συνέχεια Ἡπειρωτικῶν ἀσμάτων. 11) Κεφαλαιώδη τινὰ ἀφορῶντα τὴν ἐκλογὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ. 12) Βιογραφικὰ σημεῖα τῶν ἀειμνήστων διδασκάλων Ἀνδρέου Σπαθάρη καὶ τῆς εἰκόνα αὐτοῦ χάριν τῶν πολυπληθῶν Ἡπειρωτῶν μαθητῶν του. 13) Ἑλληνογαλλικὸν Λύκειον Στεφάνου Νούκα, ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἡ σημασία του. 14) Ὁ νέος Μητροπολίτης τῆς Νικοπόλεως καὶ Πρεβέλης Δωρόθεος.

Ἡ τιμὴ τοῦ Ἡπειρώτου καὶ πάλιν εἶνε πεντάγρατος. εἰς τὴν ἐργάζοντα δέκα συνδρομητὰς δωρεῖται ἐν ἀντίτιπον χαρτόδετον· εἰς τὸν ἐγγράφοντα δὲ πλείους τῶν εἰκοσι καὶ τὰ ἀντίτυπα τῶν προηγουμένων ἐτῶν, ἐὰν ζητήσῃ.

ΧΑΡΑΛ. ΛΕΣΙΟΣ

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου, Κορυσοῦμ Χὰν ἀρ. 3

του. Πολλάκις οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων. Τοῖς ἡγνωμόναι

— Ἄ! εἴθε γενναῖοι ἄνθρωποι! ἐπανελάμβανεν. Δὲν σὰς ἐξετίμων ὡς ἰδοί.

— Καλὰ! Ἡ δοκιμασία δὲν θὰ παραταθῇ! ἐσκέπτετο χαίρων ὁ Φιρμὴν.

Καὶ καταστέλλων μεγάλην ἐπιθυμίαν γέλωτος,

— Τί τὰ θέλετε! εἶπε, ἐν εἰμένῳ, δόξα τῷ Θεῷ, εἰς ἐκείνων, οἵτινες ἐκτιμῶσι τοὺς πλούσιους καὶ ἀποστρέφονται τοὺς δυστυχεῖς.

Κατὰ τὸ ἐπιδόριον ὁ Ρογῆρος λεπτομερῶς ἐξέθεσε τὰς περιπετείας τῆς καταστροφῆς του, τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποδείξει ἐν τῇ ἐπιστολῇ του.

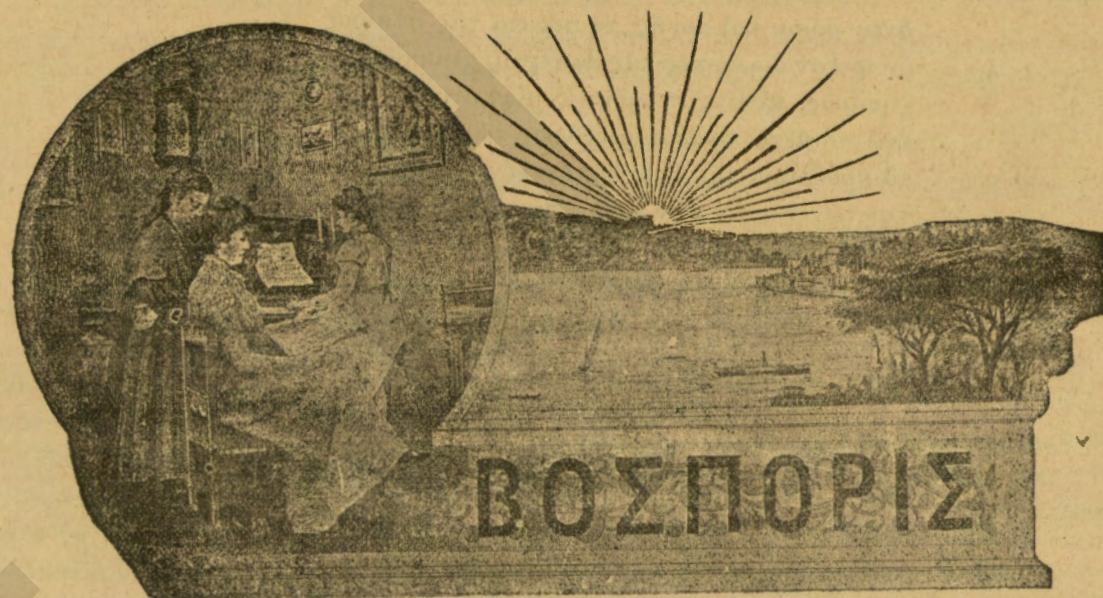
— Διηγίθητι, κύριε, διηγίθητι, ἐσκέπτετο ὁ Φιρμὴν. Δὲν φαντάζεσαι πόσον μὲ διχασθεῖς.

Ὅταν ἐξῆλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου τὸν συνώδευσεν μέχρι τῆς φιλῆς τοῦ κατωῦ. Ὁ Ρογῆρος τότε τὸν ἐκράτησεν ἐκ τῶν δύο χειρῶν του

— Ἢ φίλε μου... φίλε μου...

— Καλὰ! καλὰ, διέκλυεν αὐτὸν ὁ Μπλαϊζὺ. Καμηθῆτε. Εἰσθε κεκοιμισκώς. Ἐὰν ἔχητε ἀνάγκην τινὸς μὴ διατάχετε. Ἡ εἰς καὶ εἰ ξενίζοντες εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας. Ἐδῶ ὑπάρχει εἰληκρίνεια.

(Ἐπεταί τὸ τέλος.)

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμινύς,
ἡδίστατα συζυγίαν»
Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ 675—8.

Η ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ

Τὴν 21 Σεπτεμβρίου ε.ε. ἡ Α.Μ. ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας Ἐλισάβετ ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κάρμεν Σίλβα γνωστοτάτη ἀνὰ τὴν παγκόσμιον φιλολογικὴν περικλεὲς συγγραφεὺς, ἐπισκεφθεῖσα τὸ μνημεῖον τῆς μακαρίτιδος Αὐτοκρατορίδας τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ ἀπέθηκεν ἐπ' αὐτοῦ στέφανον ἀπὸ ἐδελθείας, τὸ προσφιλὲς ἀλπεινὸν ἄνθος τῆς σεπτῆς νεκρῆς, ἐπὶ τῶν ταινιῶν δὲ τοῦ στεφάνου ἐπέγραψεν ἰδιοχείρως ὥραιον ποίημα μεστὸν τῆς ἐξιδιαιρέσεως εἰς αὐτὴν ἀβρᾶς μεγαλοχολίας καὶ πιστῶς χαρκατηρίζον τὴν ποιητικὴν νεκρὰν αὐτῆς φίλην. Τὸ ὥραιον τοῦτο ἔργον τὸ ἀνάπηδῆσαν ἐκ τοῦ ἐμπνευσμένου μετώπου τοῦ φέροντος τὸ διπλοῦν στέμμα τῶν βασιλικῶν ἀδαμάντων καὶ τῶν παρνασίδων δαφνῶν, τολμῶμεν νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα ζητοῦσαι συγγνώμην παρὰ τῆς Μούσης Βασιλίδος, ἂν ὡρῶς καὶ ἀσθενῶς μόνον τὴν μετεφράσαμεν

ΜΙΑ ΔΡΑΞ ΑΠΟ ΕΔΕΛΒΑΪΣΣ

ὑπὸ KARMEN SYLBA

Ἄνθη σινέλεξα ὥρᾳ νεφθοσκεπῶν ὀρέων,
ἄνθη βλαστάνοντα ἐγγὺς ἀθύσσων φθικαλέων,
ἵνα παρὰ τοὺς πόδας Σου ἀβρῶς τὰ ὑποστρώσω,
ἀφ' οὗ αἰμιάσσοντες δεινῶς καὶ κεκμηκότες τόσῳ,

ἀνευ ὁρίου καὶ ἀρχῆς, τὰ πέρατα τῆς σφαίρας
διέτρεξαν διώκοντες τὰς φωτεινὰς χιμαίρας,
χιμαίρας, αἵτινες πετοῦν εἰς μίαν στιγμήν μόνον·
ἐνῷ τὸ μέγα πρόβλημα ἐξήτεις τῶν αἰώνων,
τὸ πρόβλημα τῆς ἐπὶ γῆς φειφυγοῦς εἰρήνης
καὶ τῶν πηγῶν τῶν ἱερῶν τῆς ἀθανάτου κρήνης,
ἐξ ἧς προορρεῖ ἐσθρὴ τὸ φῶς τὸ χρυσοορρέον
καὶ τῆς ἰδανικότητος τὸ ἱνδαλμα τῶραϊον.

Δέξαι τὰ ἄνθη, ἅτινα εἰς θερινὰς πρωίας,
εἰς δρόμους, ὅπου πλάνητες ἐφέρομεν τὸ βῆμα,
ἐδρέπομεν. μεθύουσαι εἰς εὐωδίας κύμα,
ἐνῷ ἀκτίνες τὸμμα Σου ἐσκόρπα οὐρανίας,
ἐστὶα ὕθιν ὡς πυρὰ ἢ σκέψις ἀνεπήδα . . .
καὶ ὠχρῶντα ὑπ' αὐτὴν πολλάκις τάνθη εἶδα
κ' ἐξαίφνης ὁμαυροῦμενα τὰ μάργαρα τῆς δρόσου . . .
Δὲν ἦτο μόνον τολμηρὸς ὁ ποῦς ὁ ἐλαφρὸς Σου,
πλὴν καὶ τὸ πνεῦμά Σου ὑψοῦ ἐπέτα ἀεινάως
ἀνασκαλεῖτον τολμηρῶς τῶν Αἰτιῶν τὸ χάος,
τὸν σκοτεινὸν προορισμόν, τὸ διατὶ τῶν πάντων.
Ἵπὸ τὸ βάρος τῶν λαμπρῶν τοῦ στέφους ἀδαμάντων
ἡ κεφαλὴ σου ἐκλινε . . . πλὴν κύμα ἐρεβῶδες,
κύμα ἐβένινον, βαρὺ, ἡ μιλιχρά Σου κόμην,
ἐν στέφος ἄλλο Σ' ἐπλάκεν ὁράτον ἀκόμην,
τὸ σπῆμμα τὸ μαρτυρικὸν ὁδύνης αἰώνιου . . .
Ἡ δόξα τοῦ βασιλικοῦ γυνίου μεγαλείου
μὲ μόνον ἐρυθήματος Σ' ἐνέδυε πορφύραν·
Μὲ πνεῦμα μόνον ἐξήσας, ὦ πνεῦμα ἀερώδες,
κ' ἐπόθεις, θεία Σὺ γυνὴ καὶ κάλλος ἰδεῶδες,
τῶν ἀθλητῶν τοῦ πνεύματος τὴν θυελλώδη μοῖραν!
Τὸ πνεῦμα μόνον Σ' ἐθέλγε καὶ Σ' ἐδίδε τὴν λύσιν
τοῦ φοβεροῦ αἰνίγματος τοῦ τάφου καὶ τοῦ βίου,
τῆς θλίψεως τῆς βλοσυρᾶς, τοῦ μίσους τοῦ ἀγρίου.
Τῆς ἡδονῆς τὸν κύλικα τὸ πνεῦμά Σου ἀπώθει
καὶ εἰς τὴν ἀστροστέφανον σιγὴν μεσονυκτίου
χρυσοῖ τὸν χάρτην ἐστιζον οἱ πτερωτοὶ Σου, πόθοι
καὶ Σ' ἐφέρον εἰς ἀτραποὺς σιγῆς καὶ μυστηρίου,
εἰς νεφελώδεις οὐρανοὺς, ὅπου λαμπροὶ ἀνάσσουν,
οἱ τῆς Ἰδέας ἥρωες, οἱ ἀδελφοὶ Σου, φίλην,
ὅσων τὸ πνεῦμα ἐπὶ γῆς ὑπερφύως ὠμίλει! . . .

. . . Κ' ἐρχομαι, φίλην μου, πρὸς Σὲ τὴν κεκμηκυῖαν τόσῳ
φέρουσα τάνθη τὰ ὠχρὰ νεφροσκεπῶν ὁρέων,

τὸν κάματόν Σου τὸν σεπτὸν αὐτὸν νὰ στεφανώσω
καὶ τὴν γαλήνην τὴν λυγρῶς ἀποκτηθεῖσαν πλέον! . . .
Εἶθε αὐτὰ νὰ Σοι λαλοῦν εἰς ὕπνον μυρωμένον
ὡς στόνος ἀδελφῶν ψυχῶν, ὅσαι εἰς γαῦρα ὄρη
φέρονται πλάνητες ὡς Σὺ μὲ πόδα ἡμαγμένον,
αἰώνιοι εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Χάους ὁδοιπόροι! . . .

Κορνηλία Α. Πρεβεζιώτου.

Φέρεται εἰς γνώσιν τῶν φιλομου-
σων συνδρομητῶν ὅτι ἡ ἐπὶ μῆνα πε-
ρίπου βραδύτης περὶ τὴν ἐκδοσιν τοῦ
παρόντος ἀριθμοῦ τῆς «Βοσπορίδος»
προήλθε συνεπεῖχ τροποποίησις· τῆς
λογοκρισίας τῶν περιουσιακῶν, ἅτινα
τοῦντεῦθεν δι' Ἐφ'ηλοῦ Αὐτοκρατορι-
κοῦ Ἰραδὲ θὰ λογοκρίνωνται ὑπὸ τοῦ
Γραφεῖου τοῦ Ἑσωτερικοῦ Τύπου.
Ἐφ' ᾧ καὶ δηλοῦμεν τοῖς ἀξιοτίμοις ἡ-
μῶν συνδρομηταῖς ὅτι τὰ ναυοτροῦντα
φύλλα τῆς Βοσπορίδος θὰ ἐκδοθῶσιν
ἀλλεπάλληλα ἕως ὅτου ἔλθωσιν εἰς τὴν
τακτικὴν των ἡμερομηνίαν.

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

6

Σ' ἀφίνω ῥεῖα μαρούλα μου σ' ἀφίνω ῥεῖα μητέρα
ἔχετε ῥεῖα ἀδελφία μου καὶ σὲς ξεδιανοποῦλας.
θὰ φάγω, θὰ ξενητευθῶ πολὺ μακριὰ ἔτα ξένα.
θὰ φάγω, μάνα, καὶ μὴ πλατὲ καὶ μὴ πολὺ λυπηθεῖς.
Ἀπὸ τὰ ξένα ποῦ βρεθῶ μὴνυμα θὰ σοι στείλω
μὲ τὴν δροσιὰ τῆς ἀνοιξίς, τὴν πάχνη τοῦ χειμῶνα
καὶ μὲ τὰστέρια τοῦρανοῦ καὶ τ' ἄνθη τοῦ Μαΐου
καὶ θὰ σοῦ στείλω πράγματα ποῦ θὰ τὰ συλλογιέσαι.
— Παιδί μου, σὺρε σὲ καλὸ κι' ἡ Παταγιά μαζί σου
καὶ τῆς μαρούλας ἡ εὐχὴ νᾶναι γιὰ φυλαχτό σου
νὰ μὴ σε πιάσῃ βάσκαμα καὶ τὸ κακὸ τὸ μάτι.
Θυμήσου με, παιδάκι μου, κι' ὅλους τοὺς ἰδικούς μας,
μὴ σὲ πλανήσῃ ἡ ξενητεία καὶ μὴν ἀληθομονήσης.
— Κάλλια, μαρούλα μου γλυκεῖα, κάλλια νὰ σκάσω πρῶτα
παρὰ νὰ μὴ σὲ θυμηθῶ ἔτα ἄρημα τὰ ξένα.
Δώδεκα χρόνοι πέρασαν καὶ δέκα πέντε μῆνες
καράδια δὲν τὸν εἶδαν, νάυταις δὲν τὸν ἤξεύρου.

Πρῶτο φιλί, ἀναστίαξε, δεύτερο τὸν πλατάει,
τρίτο φιλί φαρμακερὸ τὴν μάνα λησμονεῖ.

7

Θεὸ μ' μεγαλοδύναμε μεγάλο εἶν' ε' δρομά σου
καὶ τίποτε δὲν γίνεται δίχως τὸ θέλημά σου.
τοῦ ξένου δὲς τοῦ ξενητεία κι' ἀρρώστια μὴ τοῦ δίνεις
ἡ ἀρρώστια θέλει στρώματα, ὕψηλὰ προσκεφάλια
θέλει τὴ μάνα σὲ πλευρὰ, τὴν ἀδελφὴν ἐπὶ πλάι
θέλει καὶ τὴν γυναῖκά σου ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά κρατῶντας

Ἀλλὰ τοῦ θέματος ἡ εὐρύτης καὶ σπουδαί-
της ἤθελε φέρεται ἡμῶς λίαν μακριὰν, ἐν ᾧ ὠρισμέ-
νες τυγχάνει ὁ ὑπὸ τῆς φιλίας «Βοσπορίδοι» πρὸς
τοῦτο παρεχόμενος ἡμῖν χώρος.

Εἶναι δὲ πράγματι μέγα τὸ πλῆθος καὶ ἡ
ποικιλία τῶν διαφόρων ἱστορικῶν καὶ ἐρη-
σίων καὶ γαμηλίων καὶ ἐρωτικῶν ἁσμάτων
καὶ τῶν μυρολογίων, ἐν οἷς πάντα ἀνιξαίρετως
τὰ αἰσθήματα καὶ αἱ συγκινήσεις τῆς ἀνθρωπί-
νης καρδίας καὶ αἱ ποικίλαι ἐντυπώσεις καὶ ἀν-
μνήσεις ἐν θαυμασίᾳ ἀπλότητι καὶ φυσικῇ χάριτι
ἐκτίθενται. Ὁ λαὸς δὲ ὁ γεννήτωρ τῶν ἀριστοτε-
ρημάτων τούτων, ἐκ μόνης τῆς φύσεως συλλεκτῶν
τὴν ἰδέαν καὶ τὴν ἡμπνευστὴν ἀρῶμενος, περιέβαλεν
αὐτὴν συμφώνως τῇ καλλιτεχνικῇ καὶ καλίσθη-
τικῇ αὐτοῦ ἰδιοφυίᾳ καὶ διὰ μουσικῆς ἀπλῆς,
φαιδρᾶς, χριέσεως, περιεχούσης ἐν ἐκυτῇ ὅ,τι
κατάρθωσε νὰ διασωθῇ ἐν ταῖς μεταβολαῖς τῶν
αἰώνων, ἐκ τῆς ἀρχαίας μουσικῆς τῶν προγόνων
αὐτοῦ, ἣν, διὰ ζωσῆς φωνῆς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν
μεταδιδόμενην, συνεκράτησε μέχρις ἡμῶν, ἐν ταῖς
παιδικαῖς καὶ ταῖς πανηγύρεσι τῶν ἀγροτικῶν συν-
οικισμῶν καὶ τέλος ἐν τῇ ἱερᾷ μουσικῇ τῆς θρη-
σκείας, ἧς τοὺς ἀρρήτως γλυκεῖς καὶ μελωδι-
κοὺς φθόγγους διέσωσαν αἱ ἐρημικαὶ μοναὶ καὶ
τῶν κρυπτῶν τὸ ἄδυτον.

Ἡ μουσικὴ λοιπὸν αὕτη εἶναι πάσης ἄλλης
γενεσιωτέρᾳ θυγάτηρ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μου-

σικῆς, συνδέεται ἀναποσπάστως μετὰ τῆς ἱστορίας καὶ εἶναι δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ μεγάλου πλούτου καὶ τῆς ποικιλίης αὐτῆς πολῦτιμος θησαυρὸς καὶ ἐθνικὸν κειμήλιον.

Δι' οὗ, συνελόντι εἰπεῖν, ἀμελοῦντες τὴν περισυλλογὴν καὶ διάσωσιν τῆς μουσικῆς τῶν παρ' ἡμῖν δημοτικῶν ᾠσμάτων, γιγνόμεθα παρὰ τίτοι μεγάλης καὶ ἀνυπολόγιστου ἀπωλείας.

Καὶ ἐὰν τὴν σήμερον περσασυρόμεθα ὑπὸ τοῦ εἰσελκύνοντος ρεύματος τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ εἰς τὴν πιθηκιστικὴν μέμνησιν παντός ξένου καὶ ὀφθαλμοῦ, καθιστάμενοι ἀνέκων οὐ μόνον νὰ δημιουργήσωμεν ἀλλ' οὔτε νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ ὑπάρχον ὥρατον, ἅς διασώσωμεν τοῦλάχιστον τὴν δημόδη μουσικὴν, ἵνα μὴ ἡ τοιαύτη ἡμῶν ὀλιγοῦσα ἀσύγγνωστος παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις καταστῇ. Αὐρίον ὅταν ἡ ἡδὴ ἀρξάμενη ὑγιστέρᾳ καὶ σταθερωτέρᾳ μέρῳσις καὶ πορεία τοῦ γένους διαπλάσῃ τὴν νέαν γενεάν τελειότεραν ἡμῶν μὲ σώματα ὑγιέστερα, μὲ φρόνημα ἀρτιώτερον, νέᾳ δὲ ἀγωγῇ σεμνοπρεπῆς καὶ ἐπὶ τῶν πατρῶν ἐρειδομένη θὰ ἐξοβελίσῃ πᾶν τὸ μὴ γνήσιον καὶ ἄληθές· ὅτε τὸ γένος θὰ ζητήσῃ τὴν ὠραίαν καὶ εὐνηχον καὶ πλουσίαν αὐτοῦ γλῶσσαν πρὸς ἑκφρασιν τῶν διανοημάτων αὐτοῦ ἀντὶ τῶν ξηνοῦχων καὶ μιζοβαρβάρων λέξεων, τὰ δὲ βατταρίσματα τῶν ἐκφυλῶν Μαλλιαρῶν θ' ἀντικαταστήσῃ τὴν καλλιπλοῦς ποιήσιν· ὅτε τὴν ἡμιμάθειαν, τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ τὴν ξηνομανίαν τῆς σήμερον θ' ἀποδιώξῃ ἀναλάμπουσα ἡ προσκαίρως ἐκλείψασα μεγάλην γενεὰ τῶν ποιητῶν, τῶν φιλοσόφων, τῶν ἱστορικῶν, τῶν καλλιτεχνῶν· τότε βεβαίως καὶ ἡ πάτριος μουσικὴ φυγαδευθεῖσα ὑπὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ νῦν ψευδοπολιτισμοῦ θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γενέθλιον γῆν τῆς.

Βεβαίως τότε καὶ τὰς ἀπαισίας κραυγὰς τῶν πλανοδίων κανταδόρων, οὓς κακὸς ζήλος ξενικῆ καὶ ἐνταῦθα ἀπομίμησις, ὡς νόσον ἐπιδημικὴν ἐπιξέτεινε, θ' ἀποδιώξῃ τῆς ξενικῆς μούσης ἡ γοητευτικὴ καὶ τερψιθυμὸς μελωδία· ἀμφοτέραι δὲ μετὰ τῆς ποιήσεως μας θὰ ἐξορίσωνται ἐκ τῶν λαϊκῶν ᾠσμάτων τὰ ἀνόητα καὶ αἰσχρά καὶ διεφθαρμένα ἀποκυήματα νοσοῦσης καὶ ἐκρύλου φαντασίας.

Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι γράφοντες κατὰ τῆς

ξένης μουσικῆς, οὐδὲν ἔννοοῦμεν τὴν σοβαρὰν καὶ ἐμβριθῆ μουσικὴν τῶν μεγάλων καὶ περιπύστων τῆς Ἑσπερίας διδασκάλων, τῶν ἀνεγκυρόντων τὴν θείαν τέχνην εἰς ἄκρον ἄωτον τελειότητα καὶ ὧν τὰ ἀριστουργήματα θαυμάζονται τὴν σήμερον ὑπὸ συμπάσης τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος.

Ἄλλως τε ἡ τοιαύτη μουσικὴ διατελεῖ εἰσέτι δυστυχῶς σχεδὸν ἄγνωστος παρ' ἡμῖν μ' ἔλθον τὴν φαινομένην καλλιτεχνικὴν μας κίνησιν, καὶ ἥτις καταλλήλως καὶ εὐμεθόδως εἰσαγομένη ἡδύνατο καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν ἡμῶν αἶσθημα τὰ μέγιστα ν' ἀναπτύξῃ. Ἄλλ' ἔννοοῦμεν τὴν μουσικὴν ἐκείνην τὴν βέβηλον καὶ πορνικὴν τῶν ἱρωτικῶν καὶ βακχικῶν ᾠσμάτων τῶν πλανοδίων θιάσων καὶ ὠδικῶν κερνεῶν, ἣν ἔχει συνήθως εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς ἡ ὁμογενὴς νεολαία.

Ἡ μουσικὴ αὕτη συνδυαζομένη μετὰ τῆς ἀηδοῦς ποιήσεως ὑπαιθρίων ποιητῶν, οὓς δυστυχῶς δὲν παύουσι νὰ ἐνθαρρύνωσι καὶ ἡμεροῦσι τινὰ ἔργα τοῦ περιοδικοῦ τύπου, γεννῶσι τὰ ἐξαμβωμικὰ καὶ τετρατῶδη ἐκείνα ᾠσματα τὰ κατακλύσκοντα πάντα τὰ μάλλον προηγμένα ὁμογενῆ κέντρα ἐν τῇ ἀνατολῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ποίησις καὶ μουσικὴ θεωροῦνται κάτοπτρον τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως τῶν λαῶν, ἄγνωστος ὅπου ἰδέσθαι περὶ ἡμῶν ἡθελε τις σχηματίζει ἐπισκοπῶν τὰ νῦν λαϊκά μας ᾠσματα καὶ συγκρίνων αὐτὰ πρὸς τὰ δημοτικὰ τὰ πρὸ ὀλίγων εἰσέτι δεκαετηρίδων. Ἐκείνα μὲν ἄμειπτα πλήρη ἐμπνεύσεως καὶ ζωῆς καὶ δημοτικῆς χάριτος εἰς γλῶσσαν σαφὴ καὶ ρέουσιν, ταῦτα δὲ μωρὰ καὶ γελοῖα τὸ πλεῖστον, ἐν γένει δὲ ἀνήθικα καὶ φραγχολεβαντισμοῦ ἀπόζοντα μὲ γλῶσσαν μιζοβαρβάρων, ποταπὴν καὶ χυδαίαν.

Καθῆκον λοιπὸν ἱερὸν καὶ ἐπιδαλλόμενον ἡ ἀκριβεστάτη πενομοιότης καὶ ἀνεπαρκαλοφώσεων περισυλλογὴ καὶ διάσωσις τοῦ πολυτίμου τούτου κειμήλιου, τῆς μουσικῆς δηλονότι τῶν παρ' ἡμῖν δημοτικῶν ᾠσμάτων.

Ἐν Ἰωαννίνοις

Ἰωάν. Χαρισιάδης.

ΠΟΙΗΜΑ ΕΝ ΠΕΖΩ· ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Πτωχὸς ἀδύνατος γέρων διέρχεται τὴν ὁδόν.—

Ἡ ῥάχῃς τοῦ εἶναι βαθέως κυρτωμένη, ὥστε ἔφρανε ἐπ' αὐτῆς ἀόρατον βαρὺ φορτίον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ εἶναι ἀνευ ἐκφράσεως, νεκροί. Ἡ ζωὴ ἐξέφρουγεν ἐξ αὐτῶν καὶ νομίζει τις ὅτι ἀπεσύρτο εἰς τοὺς μυχοὺς τῶν, ὅπου τρέμουσα καὶ φοβισμένη ἀνέμενε τὸν θάνατον.

Καὶ ἐν τούτοις ἔξω πέριξ εἶναι ἔαρ. Πρασίνῃ χλῶν καλύπτει τὴν γῆν, ἡ ἀτμόσφαιρα λούεται εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνες, εὐθυμὰ ἀντηχοῦν τὰ ᾠσματα τῶν κορυθαλῶν, κατὰ μέλος τῆς ὁδοῦ ζεύγος ψυχῶν πετᾷ ἀπὸ ἀνθος εἰς ἀνθος...

Τὸ ἔαρ ἔλασε τὸν πτωχὸν γέροντα· τῷ ἀποστέλλει ἀσπασμὸν. Μικρὸν χάριεν παιδίον τρέχει πρὸς αὐτὸν πετῶν καὶ τὸν συνοδεύει...

Λαμβάνει τὴν χεῖρά του οἰκειότατα καὶ μὲ μικρὰ βήματα τρέχει παρ' αὐτόν. — Ἀρχίζει νὰ φλυαρῇ παιδικὰ τερατίσματα. Τῷ διηγείται περὶ τῶν γονέων του, περὶ τῶν ἀδελφῶν του, περὶ τῶν παιγνίων του, περὶ τοῦ βιβλίου του· μάλιστα πηγάζει εἰς τὸ σχολεῖον καὶ γνωρίζει ἤδη ἀπ' ἔξω τὸ ΑΒ...

Ἄφωνος καὶ ἀπαθὲς προβαίνει ὁ γέρων. Κατελημμένος ὅλως ἀπὸ τὸν κατηφῆ ἐγωϊσμὸν τοῦ γήρατος, μόλις ἀκούει τὰς φλυαρίας τοῦ μικροῦ συνοδοῦ του. Ὁ κόσμος οὗτος εἶναι ἤδη τόσο μακρὰν διὰ τοὺς κακηγότας πόδας του...

— «Ἀλλὰ δὲν μὲ γνωρίζεις;» ἔρωτᾷ αἰφνης τὸ παιδίον καὶ ἐκγονίως προσβλέπων αὐτὸν ἐπαναλέγει — «δὲν μὲ γνωρίζεις;»

Ὁ γέρων ρίπτει τοὺς νεκρωμένους ὀφθαλμούς του πρὸς τὸ παιδίον — τὸ παρατηρεῖ καὶ εἶτα θλιβερῶς κινεῖ τὴν κεφαλὴν... Τὸ παιδίον στέκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ παρατηρεῖ, ἥρεμα ὁλοῦζον, τὸν γέροντα, ὅστις βραδίως προχωρεῖ πάλιν μόνος εἰς τὸν δρόμον του...

Πτωχὲ γέρον! τὸ ἔαρ σοὶ ἔστειλε τὴν παιδικήν σου ἡλικίαν καὶ σύ — δὲν τὴν ἀνεγνώρισες!..

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Γ. Καρατζᾶς.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλ. λιανῆ).

Συνέχεια

Ὁ νέος ἱατρός ἠρυθρίκωσεν ἐξ ὑπερηφανίας καὶ ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι προεῖδε τὸ τέλος τῆς ὤψη-λοτάτης· τόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῆς κολλοκείας ἐντέχνως χορηγομένης.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ πλείστοι τῶν κεκλημένων ἀπεσύρθησαν.

— Ἦτο τόσο ἐνοχλητικόν, ἔλεγον· τί διάβολον ἤθελε τὸ κατηραμένον γραῖδιον νὰ ἔλθῃ τέσον δρόμον ἀπὸ τὴν πόλιν διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἐορτήν!

Τινὲς ἡγανέκκησαν πολὺ.

— Ἀλλ' ἡ πτωχὴ γεροντοκόρη, ἔλεγον ἡ νόστιμος Ἐδὶθ Σήτον, δὲν ἦτο χθὲς χειρότερα ἢ ἄλλοτε. Ἐφαίνετο πάντοτε τὸ ἴδιον: — πτώμα ἐντὸς ἀδαμάντων.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κυρία Σήτον, διέκοψεν ἡ ψυχρὰ φωνὴ τοῦ πρίγκιπος. Ἡ σύζυγός μου ἦτο πολὺ χειρότερα χθὲς τὴν νύκτα· τὰ βάσανά της ἦσαν φρικτά.

Ἡ κυρία Σήτον ἠρυθρίκωσεν. Ὁ πρίγκιψ εἶχε τὸν αἰσχρὸν τρόπον νὰ παρουσιάζεται αἰφνης ἐπισθὲν της. Τοῦτο τὴν ἐξηρέθισεν.

— Ἦτο κανεὶς μετ' αὐτῆς κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν;

— Ὁχι. Ἐκοιμήθη ἡσύχως τὸν τελευταῖόν της ὕπνον.

— Ὁ Θεὸς τὴν ἔλυπηθῃ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο κανεὶς μετ' αὐτῆς κατὰ τὴν νύκτα; ἐπέμενεν ἡ Ἐδὶθ.

— Ἡ Μίς Ἐλ εἶχε, νομίζω, τὴν καλωσύνην νὰ τὴν συντροφεύσῃ ὀλίγας στιγμὰς ἄχρις ὅτου ἐκοιμήθη. Θὰ μοι δώσητε τὴν ἄδειαν ν' ἀπέλθω, κυρία Σήτον, εἰς τὸν ἐξώστην καὶ νὰ καπνίσω ἐν σιγῇ; πάντα ταῦτα μὲ καταθλίβουσι.

Ὁ πρίγκιψ ἔκλινε μὲ τὴν ἀμετάβλητον ἐκείνην ξενικὴν χάριν καὶ ἔγκρατέως τὴν νόστιμον καὶ περὶ ἑργὸν μικρὰν γυναῖκα μόνην μὲ τὰς ὑπονοίας της.

— Τὸ θηρίον, εἰμαι βεβαίως, χαίρει διότι ἐκείνη ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς! Δυστυχὴς γυνή! Ἐκεῖ ὅπου εἶναι τώρα εἶναι καλλίτερα. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶναι δαίμων, ἀλλὰ πολὺ κομψὸς δαίμων!

Δέν υπερβίνει τὰ 38 ἔτη κ' ἐκείνη ἦτο σχεδὸν ἐξηκοντοῦτις. Τὶ ἀδάμαντας εἶχε! Εἵμαι περίεργος νὰ ἴδω ποία θὰ ἦναι περιγίπισσα Ζαμπατώφ ἀρ. 2; Ἡδυνάμην νὰ κάμω κακὴν τινὰ εἰκασίαν, ἀλλ' ὄχι... Φρόνησις!... κ.τ.λ.

Οὕτω μονολογοῦσα ἡ κυρία Σήτον ἀπῆλθεν ἔνα πιδλίψη τὰς ἐτοιμασίας τοῦ ἀποσκευῶν της.

V I I

Ἡ κακὴ ἐκλογὴ τῆς Μίς "Εηλ.

Οἱ πλείστοι τῶν προσκεκλημένων ἀνεχώρησαν, ὀλίγοι δὲ ἔμεινον ὅπως ὑποστηρίζωσι τὴν οἰκοδίσποιον ἐν ταῖς ἀνησυχίαις, αἵτινες θὰ ἦσαν ἡ φυσικὴ συνέπεια τοῦ τόσῳ ἀντριπτικοῦ γεγονότος τοῦ αἰφνιδίου θανάτου τῆς περιγίπισσης.

Οἱ μένοντες παρ' αὐτῇ ἦσαν ἡ Βιατρίκη Κάρλτον, καὶ ὁ ἀγαπητὸς ἐξάδελφος τῆς μυλαίδης Ἀρθούρος Βίβιαν, φθάσαντες ἡ μὲν μέλις τὴν πρὸ τοῦ θανάτου τῆς Ὑψηλοτάτης ἐσπέρην, ὁ δὲ ἀκριβῶς ὅτε ἡ συγκίνησις ἡ ἐπὶ τῷ γεγονότι εὗρεσκετο εἰς τὸ κατακόρυφον.

— Θὰ μείνης καὶ θὰ με βοηθήσης, προσφιλὲς μου, εἶπεν αἰπεῖ παθητικώτατα ἡ Λώρα Βόρδεηλ εἰς τὴν φίλην τῆς Βιατρίκην. Καὶ σὺ βίβικαι, ἀγαπητὴ Ἀρθούρε. Πρέπει νὰ ἔχω πλησίον μου ἕνα ἄνδρα νὰ μὲ βοηθήσῃ, νὰ μὲ συμβουλεύσῃ.

— Δὲν ἔχεις τὸν Βόρδεηλ, Λώρα; ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς Βίβιαν. Ἦτο ἐκ τῶν ὀλίγων παλαιῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι πιστεύουσι ὅτι ὁ σύζυγος μιᾶς γυναικὸς πρέπει νὰ τῇ ἀρκῇ.

Ἡ Λώρα ἐκίνησε βραδέως τὴν ξανθὴν κεφαλὴν της.

— Ὅχι, ἐπιθύρυσεν, ὁ Βόρδεηλ δὲν εἶναι συμπαθὴς πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἡ φύσις του εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν ἰδικήν μου, δὲν συνεννοοῦμαι!.. ἀνεστέναι βραδέως καὶ ὁ Ἀρθούρος ἐγέλασεν ἀνηλεῶς.

— Λυπηρότατον, εἶπεν.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐκάθηντο ὑπὸ τὰς κέδρους.

— Οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς ἴδῃ, εἶπεν ἡ Λώρα, διότι ὀλίγα τῶν παραθύρων βλέπουσι πρὸς τὸ μέρος τοῦτο. Δὲν θὰ ἦναι ἔλλειψις σεβασμοῦ ἐὰν λάβωμεν τὸ τέινός μας ἐδῶ, βέβαια; δὲν ἠθέλον νὰ προσβάλω τὰ αἰσθήματα τοῦ πρίγκιπος δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ...

— Οὐ νὰ χαθῇ, διέκοψεν ὁ λοχαγὸς Βίβιαν,

σὲ ζητῶ συγγνώμην, Λώρα, ἀλλὰ τὸν μισῶ καὶ εἵμαι ἀλλάξας ὕψος. Ἴδου αὐτὸς μετὰ... Οὐρανό! ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι μετὰ τῆς Κυρίας...

— Κυρίας καμμιᾶς. Ἐὰν οἱ ὀφθαλμοὶ μου δὲν μ' ἀπατῶσι, ἡ ὑψηλότης του ἐξῆλθε νὰ περιπατήσῃ μετὰ τῆς συντρόφου μου, τῆς Μίς "Εηλ! "Α!... τοῦτο τὸ ὀνομάζω αἰσχρὸν, αἰσχρότατον!...

"Ολη ἡ γλυκύτης τῆς Λαίδης Βόρδεηλ ἐχάθη ὡς ἐκ μαγείας.

— Ἡ δεσποινὶς "Εηλ ὁμοιάζει πολὺ μίαν κυρίαν, τὴν ὅποιαν ἐγνώριζον ἄλλοτε, εἰπεν ὁ Ἀρθούρος, καταπληκτικῶς ὁμοιάζει. Τὴν εἶχες πρὸ πολλοῦ; Καὶ δύναμαι νὰ σ' ἐρωτήσω πόθεν τὴν ἔλαβες;

— "Ω! οὐδὲν μυστικὸν ὑπάρχει, ἀπήντησεν ὀργίως ἡ Λώρα. δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω διατί ὅλοι οἱ ἄνδρες ἐνδιαφέρονται τόσον διὰ τὴν γυναικα ταύτην. εἶναι εὐμορφος βεβαίως, ἀλλὰ δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἑκτακτόν. Ὁ πατὴρ Ἰσιδώρος, ἐνθυμίσαι τὸν ἅγιον ἐκείνον ἄνθρωπον; Ἰδεῖς μέγα ἐνδιαφέρον δι' αὐτήν. Εἶχε ζῆσις εἰς τὴν ἰστορίαν του καὶ τὸν ἐδοῦθε εἰς τινὰς φιλανθρωπικὰς πράξεις. θέλων δὲ νὰ τὴν βοηθήσῃ εὐρισκομένην εἰς δυσχερεῖας, μοὶ τὴν συνέστησεν ὅτε ἐζήτησιν θέσιν ὡς αὐτήν, τὴν ὅποιαν κατέχει παρ' ἐμοῦ. εἶχεν ἀπολέσει τὸ μικρόν της εἰσόδημα, καὶ ἐξηρτᾶτο ἐκ τοῦ ἰλέους τοῦ κόσμου. Ἦτο κατὰ τι σχεδὸν ἰδανικόν, ἐνθυμοῦμαι. Ἐφερα στολὴν μετρίαν ἀλλὰ κομψήν, μικρὸν πῖλον μετὰ πυκνοῦ πέπλου, ὅστις ἔκρυπτε σχεδὸν ἐντελῶς τὸ πρόσωπόν της. Ὁ πατὴρ Ἰσιδώρος ἔλεγεν ὅτι ἂν γυνὴ ὑπῆρξέ ποτε ἀγία ἐπὶ τῆς γῆς, αὕτη ἦτο ἡ Ροζέττα "Εηλ. Ἐπιθύμουν νὰ τὴν ἔβλεπε, — ἐμεδίχασε μοχθηρῶς, — ἐρωτοτροποῦσαν μετὰ τοῦ πρίγκιπος πρὸ τοῦ νεκροῦ τῆς συζύγου του!...

Ὁ Λόρδος Βόρδεηλ προσελθὼν ἠνώθη τῶρα μετὰ τοῦ συμπλέγματος. ἐφαίνετο σοβαρὸς καὶ ἀπηνυθκῶς, ἐζήτησε δὲ παρὰ τοῦ Ἀρθούρου διὰ βλέμματος νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον μετὰ τῆς συζύγου του, καὶ τὸ βλέμμα δὲν διέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ.

— Δεσποινὶς Κάρλτον θέλετε νὰ περιπατήσωμεν ὀλίγον; Θέλετε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ῥοδωνιάν;

Ἡ Βιατρίκη ἰδέχθη χωρὶς νὰ δυσανεστῇ. Ἦτο γλυκυτάτη κόρη, ἀληθοῦς ἀγγλικῆς τύπου, μὲ ὀφθαλμοὺς καὶ κόμην καστανήν, χαρίεσσα καὶ ἀφελής, κόρη, τέλος, ἣν πᾶς τις θὰ ὑπερφηανέτο ἐὰν ὠνόμαζε σύζυγόν του, ἡγάπα δὲ τὸν Ἀρθούρον Βίβιαν, καίτοι οὐδ' εἰς ἐαυτὴν ἐξεμυστηρεύθη τοῦτο ποτε. Καὶ ἐκείνου δὲ ἡ προσφιλεστάτη ἐλπίς ἦτο, ὅτι ἰσως ἡμέραν τινὰ θὰ ἠνοῦντο διὰ τῶν στενωπῶν καὶ γλυκυτάτων δεισμών τοῦ κόσμου τούτου.

— Λώρα ἔχω νὰ σοὶ ἀναγγείλω νέα πολὺ σοβαρά, ἤρχισε λέγων ὁ Ἰούλιος Βόρδεηλ. Δὲν θέλω νὰ σε συγχύσω, παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσῃς ἡσυχῶς καὶ μετὰ προσοχῆς. Συγκρατήθητι!... κατὶ ἄλλο συνέβη χθές, πλὴν τοῦ θανάτου τῆς περιγίπισσης Ζαμπατώφ.

— Δικτὶ μὲ τρομάζεις Βόρδεηλ; εἶπε σχεδὸν φρίττουσα ἡ μυλαίδη.

Ὁ σύζυγός της ἔλαβεν ὕψος τραχύ. δὲν εἶχε καιρὸν διὰ νεῦρα τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Δὲν θὰ σοὶ εἰπῶ τίποτε ἐὰν παραλογίζηται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπεν ἀποφασιστικῶς.

Καὶ τότε ἡ κόμισσα ἐνόησεν ὅτι παρὰ τὴν συνήθη περότητα τῶν τρόπων του, δὲν εἶχε τῶρα σκοπὸν ν' ἀνεχθῇ λιποθυμίας: οὕτω λοιπὸν κατέθηκε τὰς προσποιήσεις καὶ δι' ἐνὸς μελαγχολικοῦ ἀεξακολουθεῖν προητομιάσθη ν' ἀκροασθῇ.

— Χθὲς τὴν ἐσπέρην ἐκλάπησαν τὰ κοσμήματα τῆς περιγίπισσης. ἑλλείπουσι πολύτιμοι λίθοι ἀξίας πολλῶν χιλιάδων λιρῶν.

Παρὰ τὴν ἀπόφασίν της, ἡ Λώρα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναστειλῇ κίνημα τρέμου.

— Τὰ κοσμήματά της, τὰ ὠραία της ἀνεκτίμητα ρουβίνια καὶ οἱ ἀδάμαντες. "Ω! τί θὰ κάμωμεν, Βόρδεηλ; Αἰφνίδιος θάνατος θὰ ἦτο μὴδὲν πρὸ τούτου. Ἐκεῖνο δὲν εἶναι κακούρηγμα: ἀλλ' οὐδὲ κακούρηγμα θὰ ἦτο χειρότερον τούτου, ἐξηκολούθει λέγουσα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφαίνετο εἰλικρινῶς ἀδημονοῦσα, ὁ κόμης ἐπέτρεψεν αὐτῇ ν' ἀντακουφισθῇ διὰ τῶν συγκεχυμένων ἐκείνων φωνῶν.

— Τὸ σπουδαιότερον ἐξηκολούθησεν εἶναι ν' ἀνακαλυφθῇ τίς ἐκλεψε τὰ κοσμήματα.

— Ναί, ναί, καὶ τότε πρέπει νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ Ἰούλιε, ὅποτον σκάν-

δαλον. Τὰ ρουβίνια ἐκείνα! ἀλλ' ὁ λίθος ἐκείνος ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς γράϊας κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς τίς ἤξεύρει τί ἤξιζεν! Ἀκέραιος, χρῶμα αἵματος περιστερῶς. Βόρδεηλ, ὅστις τὰ ἔλαβε πρέπει νὰ συλληφθῇ ἀμέσως.

Κλέπτῃς φαίνεται νὰ εἰσῆλθεν διὰ τοῦ παραθύρου, ὅπου ἔκειτο ὁ νεκρός. "Ω! εἶναι πολὺ ἀποτρόπαιον, φαίνεται ὡς τυμβωρυχία.

— Ἀληθῶς, ἀπήντησεν ὁ Βόρδεηλ συμφωνῶν τότε τὸ πρῶτον μετὰ τῆς συζύγου του, ἀλλ' ὅ,τι φαντάζεσαι, λέγεται εὐκολώτερον ἢ ὅσον ἐκτελεῖται. Οὐδὲν ἱχνὸς κλέπτου ὑπάρχει πουθενὰ εἰς τὸν οἶκόν μας.

— Προσεκάλεσον τὴν ἀστυνομίαν.

— Δὲν δύναμαι.

— Διατί; πρέπει νὰ το πράξῃς χάριν ἡμῶν αὐτῶν.

Ἀπαξ ἐν τῷ βίῳ της ἡ μυλαίδη ὠμίλει λογικῶς ὡς ἐνόμιζεν αὐτῇ τοῦλάχιστον.

— Ὁ πρίγκιψ δὲν το θέλει, δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ δοθῇ μεγάλη σπουδαιότης εἰς τὸ πρᾶγμα.

— Δὲν θέλει; πρέπει νὰ εἶναι τρελλός, ἀδάμαντες ἀξίας χιλιάδων λιρῶν! Ἀλλ' ἄρα γε ἐκλάπησαν ὅλα;

— Καθ' ὅσον ἐγὼ γνωρίζω ναί, ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει τὰ λεπτότερα καὶ καλλίτερα, ἅπαντα τὰ συμπλέγματα τῶν ἀδαμάντων καὶ ρουβινίων.

— Περιδέραιόν, τίτρα, ὅλα;

— Ὅλα Λώρα. Τὸ ἐνοχλοῦν καὶ ἐμβάλλον με εἰς ἀμηχανίαν εἶναι ὅτι ὁ πρίγκιψ δὲν θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ διευκρινήσῃ τὸ μυστήριον. Τοῦτο δὲν μ' ἀρέσει ποσῶς, ἔχει δικαίωμα νὰ ὑποπτεύηται πάντας ἐν τῷ πύργῳ καὶ αὐτὸς ψυχρῶς μοὶ λέγει ὅτι δὲν ὑποπτεύεται κανέναν, καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ γείνη περικτέρω λόγος περὶ τοῦ πράγματος. Νομίζεις ὁμως ὅτι ἐν τοῖς μυχικαιτάτοις τῆς καρδίας του κρύπτει ὑπονοίας, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ τὰς ἐκδηλώσῃ τοῦτο εἶναι πολὺ δυσάρεστον.

Ἡ Λώρα δὲν ἀπήντησεν. Ἐκάθητο ἡσυχῶς σκεπτομένη.

Ἡ κόμισσα ἦτο πανουργοτάτη καὶ αἱ σκέψεις αἱ συναντῶμεναι ἐν τῷ ἐκγεφῶ της ἦσαν ἡμιστὰ εὐχάριστοι.

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρ. Αἰμιλ. Δεπόλλου.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟΝ

Πρὸς κυρία Ζητοῦσαν φαιδρὰ διηγήματα.

Ἰππὶρ χέ ποτε ἀνθρώπος τις μὲ χρυσοῦν ἐγκέφαλον... ναί, ἐγκέφαλον ἀπὸ χρυσοῦν! Ὄταν ἐγεννήθη οἱ ἱατροὶ εἶπον ὅτι τὸ παιδίον τοῦτο δὲν θὰ εἴη, τόσον ἡ κεφαλὴ του ἦτο βαρεῖα καὶ τὸ κρηνίον του μέγα. Ἐζήτησεν ἐν τούτοις καὶ νύξθη ὡς φυτῶριον ἑλίας· μόνον ἡ ὀγκώδης κεφαλὴ του τὸ πρέπυρε πάντοτε, καὶ ἐλυπεῖτό τις βλέπων αὐτὸ νὰ προσκρούῃ εἰς τὰ ἐπιπλά, ἐν ᾧ ἐβάδιζεν. Ἐπιπτε πολλάκις. Μίαν ἡμέραν, ἐκυλίσθη ἀπὸ μίαν κλίμακα μαρμαρίνην καὶ τὸ κρηνίον του ἤχησεν ἤχον μεταλλικόν. Ἐνόμισαν ὅτι εἶχεν ἀποθάνῃ, ἐγείροντες ὁμῶς αὐτὸ δὲν εὔρον παρά μικράν τινα πληγὴν μὲ δύο τρεῖς σταγόνας πεπηγότος χρυσοῦ εἰς τὰ ξανθὰ μαλλιά του. Οὕτως οἱ γονεῖς ἔμαθον ὅτι τὸ παιδίον εἶχε χρυσοῦν ἐγκέφαλον.

Τὸ πρῶγμα ἐκρατῆθη μυστικόν, ὁ δυστυχὴς μικρὸς μάλιστα δὲν ἐγνώριζε τίποτε. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠρώτα διατὶ δὲν τὸν ἄφινον νὰ παίξῃ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς συνοικίας.

— Θὰ σὲ κλέψουν, πουλάκι μου! τῷ ἀπῆντα ἡ μήτηρ.

Τότε ὁ μικρὸς ἐφοβεῖτο πολὺ μὴ τὸν κλέψουν. Ἐπαίξε μόνος, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε, καὶ προσέκρουεν ἀπὸ ἐπιπλόν εἰς ἐπιπλόν.

Ὅσαν ἐγείνε δεκαοκταετής, οἱ γονεῖς του τῷ ἀπεκάλυψαν τὸ τερατικὸν δῶρον τῆς φύσεως· καὶ ἐπειδὴ τὸν εἶχον ἀναθρέψῃ ὥς τότε, τῷ ἐζήτησαν καὶ ἀντάλλαγμα ὀλίγον ἀπὸ τὸν χρυσόν του. Τὸ παιδίον δὲν ἐδίστασεν· ἀμέσως μάλιστα, Ἀλλὰ πῶς; τινὲς τρόπῳ; — ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ κρηνίον του τεμάχιον χρυσοῦ μεγέθους καρύου, τὸ ὅποιον ἔρριπεν ὑπερῆφάνως εἰς τὴν ποδιάν τῆς μητρὸς του. Ἐπειτα καταθαμβωμένον ἀπὸ τὸν πλοῦτον, ὃν ἔφαρεν ἐν τῇ κεφαλῇ του, μεμεθυμένον ἐκ τῆς ἰσχύος του, ἐγκτελείψει τὴν πατρικὴν ἐστίαν καὶ ἀπῆλθε διασπείρων τὸν θησαυρόν του.

Βλέπων τις τὴν βασιλικὴν ζωὴν, ἣν διῆγε καὶ τὸν χρυσόν, ὃν ἐσπείρει δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, θὰ εἴλεγεν ὅτι ὁ ἐγκέφαλός του ἦτο ἀνεξάντλητος.

Ἐξηντλεῖτο ἐν τούτοις, καὶ βαθμὴδὸν ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τοὺς ὀφθαλμούς του νὰ σβέννυνται, τὰς παρειάς του νὰ κοιλίνωνται. Τέλος, ἡμέραν τινὰ,

τὴν πρῶτην διασκεδάσεως μεγάλῃς, ὁ δυστυχὴς, μείνας μόνος, μεταξὺ τῶν λειψάνων τοῦ συμποσίου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν πολυελαίων, ἐτρόμαξε διὰ τὸ μέγα χάσμα, ὅπερ εἶχε κάμῃ εἰς τὸ τεμάχιον τοῦ χρυσοῦ. Ἦτο καιρὸς νὰ περιορισθῇ.

Ἐκτοτε ἤρχισε νέα ζωὴ. Ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸν χρυσοῦν ἐγκέφαλον, ἀπῆλθε νὰ ζήσῃ διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου του, φιλαργυρέων, φοβούμενος πλέον νὰ ἐγγίσῃ τὸν ὀλέθριον πλοῦτόν του. Δυστυχῶς, εἰς φίλος τὸν εἶχεν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ἐρημίαν του, καὶ ὁ φίλος οὗτος ἐγνώριζε τὸ μυστικόν του.

Μίαν νύκτα, ὁ δυστυχὴς ἀρπυνίσθη μὲ φοβεροὺς πόνους εἰς τὴν κεφαλὴν ἡγέρθη καὶ εἶδεν εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης, τὸν φίλον φύγοντα καὶ κρύπτοντα κἄτι τι ἐν τῷ ἐπενδύτῃ του.

Τῷ εἶχον κλέψῃ ὀλίγον ἐγκέφαλον!

Ὀλίγον χρόνον μετὰ ταῦτα, ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸν χρυσοῦν ἐγκέφαλον ἐρωτεύθη. Ἠγάπα περιπαθῶς μικράν ξανθὴν, ἥτις καὶ αὕτη τὸν ἠγάπα, ἀλλ' ἥτις ἐπρωτίμῃ τὰ λευκὰ πτερὰ καὶ τὰς μεταξίνους ἐστῆτας.

Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ λεπτοφυοῦς τούτου πλάσματος τὰ χρυσὰ νομίσματα ἀπῆρχοντο ἀφειδῶς. Εἶχεν ἰδιοτροπίαν καὶ ἐκεῖνος δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅχι· φοβούμενος μάλιστα μὴ τὴν λυπήσῃ τῇ ἔκρουσι μίχῃ τῆς τῆς περιουσίας του.

— Εἴμεθα λοιπὸν πολὺ πλούσιοι; ἔλεγεν αὕτη.

Ὁ δυστυχὴς ἀπῆντα:

— Ὁ! ναί! . . . πολὺ πλούσιοι!

Καὶ ἰμεῖς ἐρωτύλως πρὸς τὴν μικράν περιστεράν, ἥτις ἄθῶως τῷ κατέτρωγε τὸ κρηνίον. Ἐνίστε ἐν τούτοις κατελαμβάνετο ὑπὸ φόβου, καὶ ἤθιλε νὰ γίνῃ φιλάργυρος· ἀλλὰ τότε ἡ μικρὰ ἤρχετο πετώσῃ πρὸς αὐτόν καὶ τῷ εἶλεγεν·

— Σὺ γυμὲ μου, εἶσαι τόσῳ πλούσιος! ἰσχυρόν μοι κἄτι τι πολὺ ἄκριβόν . . .

Καὶ τῇ ἠγόραζε κἄτι τι πολὺ ἄκριβόν.

Τοῦτο συνέβαινεν ἐπὶ δύο ἔτη· ἔπειτα μίαν ἡμέραν ἡ μικρὰ ἀπέθανε, ἄγνωστον διατὶ, ὡς πτηνόν. Ὁ θησαυρὸς ἠγγίζειν εἰς τὸ τέμας του ἀλλὰ μὲ ὅτι τῷ ἔμενε, ὁ χῆρος ἔκαμιν εἰς τὴν ἀγαπημένην του λαμπράν κηδεῖαν. Συνεχῆς κωδωνοκρουσία,

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Προϊστορικὸς μάρτυς. Πρὸ τίνος ἐν μικρᾷ τινὶ πόλει τῆς Στυρίας κατὰ τινα διαδικασίαν προστάχθησαν νὰ εἰσέλθωσιν οἱ μάρτυρες. Τούτων ὁ πρῶτος ἦτο γέρον σεβασμίου ἐξωτερικοῦ, ὅστις κατὰ τὴν συνήθειαν ἐφ' οὗ ὠρκίσθη, ἤρχισεν ἀπαντᾶν εἰς τὰς ἀπευθυνόμενας αὐτῷ ἐρωτήσεις. Ἀλλ' ὅταν ἤρωτήθη ἀνέχῃ ἀβαλρὺς, ἀπάντησεν ὡς ἑξῆς:

— Εἶχον ἓνα ἀδελφόν, ἀλλ' ἀπέθανε πρὶ 140 ἐτῶν.

Ὁ δικαστὴς νύμizw· ὅτι κακῶς ἤκουσε τὸν παρακάλεσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν φράσιν. Ὁ γέρον ἐπανελάβετο:

— Εἶχον ἀδελφόν, ὁ ὅποιος ἀπέθανε πρὶ 140 ἐτῶν.

Θόρυβος παρὰ τῷ ἀκρατηρίῳ.

Ὁ δικαστὴς νύμizw· ὅτι ὁ γέρον ἤθελε ν' ἀστειευθῇ, ἀπηύθετο πρὸς αὐτὸν μὲ ὕψος τραχύ, ὅτι δὲ, πρέπει νὰ κατερινεύηται τὸν οἶκον τῆς Θείας.

— Οὐδενὸς κατερινεύομαι, ἀπάντησεν ἡ σοβαρὰ φωνὴ τοῦ γέροντος. Ὁ πατήρ μου ἐνυμφεύθη τῷ 1760 ἐν ἡλικίᾳ 49 ἐτῶν καὶ ἀπέκτησε τὸ αὐτὸ ἔτος υἱόν, ὅστις ἀπέθανε μετὰ τινος μῆνας. Ἀλλ' ἐνυμφεύθη ἐκ δευτέρου ἐν ἡλικίᾳ 79 ἐτῶν τῷ 1811, ἐγὼ δ' ἐγεννήθην τὸ ἀκόλουθον ἔτος, εἶμαι δὲ τώρα 89 ἐτῶν. Ἀεὶ ποτε μέχρις αὐτῆς τῆς μαθουσάλου ἡλικίας μου ἐσεβάσθην τὸν οἶκον τῆς Θείας, καὶ δὲν εἶναι βιβάσις· δυνατόν ν' ἀρχίσω τώρα ν' ἀσεβῶ πρὸς αὐτόν· ἐθεώρησα δὲ καθήκόν μου νὰ εἴπω ἐν αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν. Εἶναι πάντοτε λυπηρὸν τὸ νὰ χάσῃ τις ἀδελφόν, δὲν ἐθεώρησα δὲ προσβλητικὸν διὰ τὴν θέμιδα τὸ ὅτι τὸν ἔχασα πρὶ 140 ἐτῶν

* *

Οἱ ὀδοντοπλάσται ἐν Ἀμερικῇ. Εἶναι πασίγνωστον ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ἡ χώρα, ἐν ᾗ ἐξόχως ἀκμαΐει ἡ ὀδοντοϊατρικὴ, τοῦτο δ' ἐμπιστὶ ἐντόπιωσιν ἐκ τῶν ζωηροτέρων εἰς τοὺς ἐκεῖ τὸ πρῶτον ἀποδιδραζόμενους ἐκ τοῦ παλαιοῦ κόσμου.

Τοῦτο παρατηρεῖ καὶ ὁ κ. Παῦλος Βουρζὶ ἐν τῷ ἔργῳ του Outremer, λέγων ὅτι πολυάριθμοι ὠραταὶ ἀμερικανίδες ἔχουσιν ὑπὸ τὰ πόδια χεῖλη των στυλοῦσας πλάκας καθαρῷ χρυσοῦ, αἵτινες προσδίδουσιν ἰδιόζουσαν χάριν καὶ γοητείαν εἰς τὸ μείδιμα. Στατιστικὴ ἐγγύτως δημοσιευθεῖσα ὑπολογίζει εἰς 3.000.000 τοὺς πλάστους δόντας τοὺς χρησιμοποιομένους ἐντὸς μόνου ἔτους μόνον ἐν Νέξ Γόρκε, οἱ δὲ ὀδοντοῖατροι τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀνέρχονται εἰς 12000.

Ὁ χρυσός, ὁ ἀργυρός, ἡ πλατίνη καὶ τὰ λοιπὰ μέταλλα τὰ χρησιμοποιούμενα εἰς τὴν ὀδοντοπλαστικὴν στοιχίζουσι κατ' ἔτος περὶ τὰ 600000 δολαρίων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ νεκροὶ συνάπτονται μετὰ τῶν τεχνιτῶν δόντων, οὗς τοχὸν εἶχον, ὑπελογίσθη ὅτι ὁ θηπτόμενος οὕτω κατ' ἔτος χρυσὸς ὑπερβαίνει τὴν ἡμεῖς ἑκατομυρίων δολαρίων.

Ἰσως θὰ γείνη πῶτε σκίψα· περὶ ἐκμεταλλεύσεως τῶν νεκροταφείων τῆς Ἀμερικῆς.

ἄμαξα μὲ μέγαν πέπλον, ἵπποι μὲ λοφία, ἀργυρὰ δάκρυα ἐν τῷ βελούδῳ, τίποτε δὲν τῷ ἤρχεσεν. Εἰς τί τῷ ἐχρησίμευεν ὁ χρυσός τοῦ τώρα; Ἐδῶτε διὰ τὴν ἐκκλησίαν, διὰ τοὺς φορεῖς, εἰς ἀγορὰς στεφάνων, ἔδῶτε πανταχοῦ χωρὶς συμφωνίας. Διὰ τοῦτο, ὅτε ἐξήρχετο τοῦ κοιμητηρίου, δὲν τῷ ἔμενε σχεδὸν τίποτε πλέον ἀπὸ τὸ θαυμασίον τοῦτον ἐγκέφαλον· μόλις τεμάχια τινὰ εἰς τὰς πλευράς τοῦ κρηνίου.

Τότε τὸν εἶδον ν' ἀπέρχεται μὲ βλέμμα ἀποπεπληγμένον, πρηνεπαλόντα. Τὴν ἐσπέραν ὅτε τὰ καταστήματα φωτίζονται, ἐστάθη πρὸ μεγάλης προθήκης, ἐν ᾗ σωρὸς ὀλόκληρος ὑραμάτων ἑλαμπεν εἰς τὸ φῶς καὶ ἔμεναν ἐκεῖ ἐπὶ μακρὸν παρατηρῶν δύο ὑποδημάτια ἐκ κυανοῦ ὀλοσηρικοῦ μὲ πτίλιν κύκνον. «Γνωρίζω εἰς ποῖον θὰ ἐπροξένουν εὐχαρίστησιν αὐτὰ τὰ ὑποδημάτια,» ἔλεγε μειδιῶν καὶ μὴ ἐνθυμούμενος πλέον ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχεν ἀποθάνῃ, εἰσῆλθε διὰ νὰ τὰ ἀγοράσῃ.

Ἐκ τοῦ βήθους τοῦ καταστήματος τῆς, ἡ ἑμπαρος ἤκουσε κρυγὴν μεγάλην· ἐσπείσεν καὶ ὁπισθοχώρησεν ἐκ φόβου βλέπουσα ἀνθρώπον τινα ὄρθιον, ἐρειδόμενον ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καὶ παρατηροῦντα αὐτὴν θλιβερῶς μὲ ὕψος κτηνώδες. Ἐκράτει διὰ τῆς μίας χειρὸς τὰ κυανὰ ὑποδημάτια καὶ παρουσίαζε τὴν ἄλλην αἰμόφυρτον μὲ τεμάχια χρυσοῦ εἰς τὰ ἄκρα τῶν δούλων.

Ἰδοὺ ἡ παράδοσις τοῦ ἀνθρώπου μὲ χρυσοῦν ἐγκέφαλον.

Ἰσως τὸ διήγημα τοῦτο φαίνεται φανταστικόν, ἐν τούτοις εἶνε ἀληθὲς ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο. Ἰπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον δυστυχεῖς καταδικασμένοι νὰ ζῶσι ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλόν των, καὶ πληρώνοντες εἰς ὠραῖον χρυσόν, μὲ τὸν μυῖλόν των καὶ τὴν ὑπαρξίν των, τὰ ἐλάχιστα πράγματα τῆς ζωῆς.

Τοῦτο εἶναι δι' αὐτοὺς καθημερινὸς πόνος. Καὶ ἔπειτα ὅταν κουρασθῶσι νὰ ὑποφέρωσιν . . .

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλφόνσου Δωδῆ

Σ. Σαριβαξεβάνης

καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς

ἐν τῇ κατὰ Λάλην Ἐμπορικῇ Σχολῇ.

21 Ὀκτωβρίου 1901

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΠΑΝΙΩΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

Ὁ «Πανιώνιος Σύλλογος» προκηρύσσει Μουσικὸν Διαγωνισμό πρὸς μελοποίησιν τοῦ ἐν τῷ Α'. αὐτοῦ ποιητικῷ Διαγωνισματικῷ βραβευθέντος Ὑμνου τοῦ «Πανιωνίου Συλλόγου».

Καλοῦνται ὅπως μετὰσχῶσι τοῦ βῆθοντος Διαγωνισματος πάντες οἱ ἐν Σμύρῃ γινώσκοντες τῆς μουσικῆς καὶ οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες τριεῖς, συμμορφούμενοι πρὸς τὰς κάτωθι διατάξεις.

α'.) Ὁ Ὑμνος μελοποιήσεται δι' ἀνδρικὰς φωνὰς χοροῦ μετὰ συνδείας κλειδοκυβάλου.

β'.) Ἀφίεται ἐλευθέρῳ εἰς τὸν συνθέτην τὸ ἦθος, οἱ χρόνοι καὶ τὸ πνεῦμα τῆς συνθέσεως τοῦ ὕμνου.

γ'.) Ὁ βραβευθεὶς μουσουργὸς δύναται, ἐὰν θέλῃ, καὶ νὰ ἐνοργανώσῃ τὸν Ὑμνον τοῦ (instrumentare).

δ'.) Ὁ Ὑμνος καὶ ἡ μουσικὴ αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἰδιοκτησία τοῦ «Πανιωνίου Συλλόγου».

ε'.) Οἱ διαγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι ν' ἀποστείλῃσι τὰ ἔργα των πρὸς τὸ Διοικητ. Συμβούλιον τοῦ «Πανιωνίου Συλλόγου» εἰς Σμύρνην μέχρι τῆς 30ῆς Δεκεμβρίου 1901 καὶ ταύτης συμπεριλαμβανομένης. Ἐπὶ ἐκάστου ἔργου δέον νὰ φέρηται βῆτόν τι, ἀντίστοιχόν τοῦ ὅπου θὰ φέρηται ἀντὶ ἐπιγραφῆς ἐπὶ ἰδιαίτερου φακέλλου, ἐσωκλείσας τοῦ ὅπου

Ο ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ III

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ρογῆρος ἐξέθεσεν τὴν κατὰστασίν του ἰδιαίτερώς εἰς τὸν Φερμέν.

Ἄλλ' ὁ Φερμὲν τὸν ἤκουεν μὲ ἀδιαφορίαν καὶ μὲ ὑπομειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη. Ἐκ τῆς συμφορᾶς τοῦ ὁ Ρογῆρος δὲν ἠδυνήθη, ἔλεγεν, νὰ σώσῃ παρὰ 12 χιλ. φράγκα καὶ πρὸ τῆς ἀπώλειας τούτου τοῦ κεφαλαίου ἔπραπε νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν τινά.

— Πῆ μεριμνᾷτε, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Μπλαϊζώ.

Ἀναπαυθῆτε. Βραδύτερον, ἀγαπνέ μου, θὰ ἴδωμεν. Οὐδ' ἤθελεν νὰ τὸν ἀκούῃ ὁμιλοῦντα περὶ ἐλασθιότητος ἀνταποδόσεως.

— Εἶσθε ἐν τῇ οἰκίᾳ σας, ἐπανελάμβανεν ἀδικοκῶς δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη εὐχαριστιῶν.

Ἐν ταῦτοις μετὰ τινος ἡμέρας, ὁ Φερμὲν ἐσκέφθη, ὅτι ἡ κατωφύλα παρτείνεται ὑπὲρ τὸ δέον. Καὶ διὰ νὰ ἐπισταύσῃ τὴν πρᾶξιν προσέδραμεν εἰς ἡρώκιν τι μέσον.

Μετατρέπων τὸ πρᾶγμα τοῦ, ἀντὶ νὰ περιμείνῃ, δὲ πῶς ὁ ἑκατομμυριούχος ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς κόρης του, ἐξέφρασεν αὐτὸς τὰ περὶ συνοικισίου σχέδια τὰ ὅποια ἐπενόησεν.

Ἦτο δυνάτὴν νὰ ὑπάρξῃ ἀγάπη, μεγαλοφροσύνη, ἀφιλοκέρδεια.

καλῶς ἐσφραγισμένου δέον νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ μουσουργοῦ.

ς'.) Μόνον τοῦ βραβευθέντος ἔργου θέλει ἀποσφραγισθῇ ὁ φάκελλος καὶ γνωσθῇ οὕτω τὸ ὄνομα τοῦ Μουσουργοῦ.

ζ'.) Ὁ «Πανιώνιος Σύλλογος» θέλει προσφέρει τῷ βραβευθησμένῳ μουσουργῷ ἀναμνηστικὸν χρυσὸν μετᾶλλον, ἀνακηρύττων ἅμα αὐτὸν ἐπίτιμον μέλος τοῦ Συλλόγου.

η'.) Εἰδικὴ ἀρμοδία ἐπιτροπὴ ἐν Εὐρώπῃ θέλει κρίνει τὰ ἔργα.

Ἐν Σμύρῃ, τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1901.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς Τὸ Διοικητ. Συμβούλιον
Ἀντῶν. Ἀθηνογέννης Κ. Τζιρᾶς

Χ. Κουτούζης
Θ. Καλλιγᾶς
Ν. Μακρυποδάρη
Ν. Οὐλκερίδης
Α. Α. Ἀλλάς
Β. Tristram.

Β'. ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ «ΠΑΝΙΩΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ» ΣΜΥΡΝΗΣ 1902

Ἀξιότιμο κυριε

Ἐνθαρυνόμενοι ἐκ τῆς ἐπιτυχίας, ἣν ἔσχεν ἡ διοργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου «Πανιωνίου Συλλόγου» κατὰ Μάρτιον τοῦ 1901 Α'. Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσίς, ἄσμενος φέ-

Ὁ Ρογῆρος ὀλιγωρῶν ἐλιποθύμει ἐκ συγκινήσεως.

— Ἄ! ἐφώνησεν δίδων ἐν φίλημα ἐπὶ τῆς ὑποζήτηρου χεῖρος τῆς Σιδωνίας, αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπερτάτη χάρις.

Νῦν ὁ Μπλαϊζὼ προσεδόξα τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ τοῦ. Ἡ ὥρα τῆς ὑπάρξεως τοῦ θεάτρου τῆς μεταμορφώσεως ἐσήμανε. Ὁ ψευδὴς πτωχὸς ἔμελλεν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποτινάξῃ τὴν ἀθλιότητά του· ὁ βαθύπλουτος ἔμελλεν νὰ ἀναφανῇ. Ὁ Μπλαϊζὼ περιέμενεν τὴν συνέχειαν μὲ πάλλουςαν εἰς ἀδύναμιν καρδίαν.

Ἄλλ' ἡ συνέχεια δὲν ἐπῆλθεν.

Ὁ Ρογῆρος ἠρόκισθη νὰ ἀπομαζῇ δάκρυ, ὅπερ ὕγρανε τὰ βλέφαρά του.

IV

Τότε μετὰ φέρει ἀμφιβολία ἐνεπυλλογώρησεν ἀμέσως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Φερμὲν Μπλαϊζώ.

Ἐὰν ὁ Ρογῆρος δὲν ἐβῆσθη; Ἐὰν ἦτο πράγματι κατεστραμμένος; Ἐὰν πλείονας τῶν τριῶν ἐβδομάδων ἀφίνετο νὰ κολακεύηται, νὰ θαυμάσῃται, νὰ φιλοξενῆται, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐτέρας προθέσεως; ἢ νὰ πληρώσῃ τὰ πάντα δι' ἀτελευτήτου ἐδγνωμοσύνης;

Ὅπως δὴποτε ὁ Φερμὲν εἶχεν μεγάλην ἰσχὺν ἐφ' αὐτοῦ μὴ ἐπιτρέψαν νὰ φαίνεται ἡ ἀνησυχία του.

Διελογίζετο, ὅτι ἤρκει μία λέξις πρὸς ἀπώλειαν τῶν προσπαθειῶν του. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπεφάσισε πλέον νὰ διασαζήσῃ τὴν ὑπόθεσιν.

φομεν εἰς γινώσκιν ὁμῶν ὅτι, ὁ «Πανιώνιος» πῶθ' ὅπως οὐ μόνον συνεχίσῃ τὸ ἐπ' αἰσίοις ἀρξάμενον καλλιτεχνικὸν αὐτοῦ ἔργον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον τελειοποίησιν αὐτὸ ἐν τῷ μέλλοντι, ἀπεφάσισε νὰ προκηρύξῃ καὶ τὴν Β'. Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν διὰ τὸ ἔτος 1902, αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῆς ὁποίας καθορίζονται ἐν τῷ συναποστελλομένῳ ἐντύπῳ κανονισμῷ.

Ἀποτεινόμενοι καὶ πάλιν πρὸς τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καλλιτέχνους, ὡς καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὁμογενεῖς τοιούτους, ὅπως συμβάλωσιν ὅσον ἐνεστὶν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκθέσεως διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἔργων των, ἰδιαίτερον ἀπευθύνουμεν παράκλησιν καὶ πρὸς ὑμᾶς, ἄξ. Κυρι, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι δὲν θέλετε ἀρνηθῆ τὴν πολύτιμον ὑμῶν συμμετοχὴν, ἥτις σπουδαίως θέλει συμβάλει εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον διὰ τῆς Ἐκθέσεως σκοπόν.

Ἡ ἔκθεσις θὰ περιλαμβάνῃ ἐκτὸς τῶν κυριωτέρων αὐτῆς τιμημάτων ἥτοι ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς, καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἐν τῷ κανονισμῷ ἀναφερόμενα ὡς φωτογραφίας, σκινογραφίας, χαλκογραφίας, ξυλογραφίας, πυρογραφίας, ἀγγειοπλαστικῆς καὶ ἑχνογραφικὰ ἔργα.

Τὸ Διοικητ. Συμβούλιον λαβὼν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν γῶμην ἐιδικῶν περὶ τὴν καλλιτεχνίαν ἀνδρῶν, ἀπεφάσισεν ὅπως τὰ ἐξ ἀντιγραφῶν ἔργα ζωγραφικῆς ὧσιν ἀπαράδεκτα, εἴτε ἀνήκουσι ταῦτα εἰς ἐξ ἐπαγγέλματος ζωγράφους ἢ ἐρασιτέχνους.

Ἡ ἔκθεσις γνήσεται ἐν τῇ ἐπὶ τούτῳ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ «Πανιωνίου Συλλόγου» συνδυαζούσῃ πάντας τοὺς ὁροὺς

Ἡ περίστασις εὐρέθη μετὰ τινος ἡμέρας.

Ἐπωφελούμενος τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ρογῆρου, ὅστις τὸ πρῶτον ἦδη ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του, μετέβη εἰς Παρίσιους, διότι οἱ Μπλαϊζὼ κατόικουν εἰς μικρὰν ἐξοχικὴν οἰκίαν εἰς τὰ περίχωρα, ὁ Φερμὲν ἀπῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τὸν προσφερθέντα εἰς τὸν βαθύπλουτον διὰ νὰ διενεργήσῃ τακτικὴν ἐρευναν.

Ἐξῆλθεν τεταραγμένος.

Ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ βαθύπλουτου συνδραμεν εἰς τὰς εἰρένας του.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐξ ἐρμαρίου, ἀρεθέντος ἀναικτοῦ, ἐξέβαλεν δέμα ἐπιστολῶν ἀρχαίων, ὧν ἡ ταχέως ἀνάγνωσις ἤρκεσε εἰς τὸ νὰ τὸν προσελκύσῃ. Αὗται αἱ ἐπιστολαὶ προήρχοντο ἐκ διαφόρων ἀνταποκρίσεων. Ὅλα ἀνέφερον γεγονότα τὰ καταστρέψαντα τὴν Δημοκρατίαν τῆς Ἀνατολικῆς Βολιβίας καὶ ἐπεκύρουν τὴν συμφορὰν, ἣν ἐπέμενεν ὁ Μπλαϊζὼ νὰ θεωρῇ τι τέχνασμα τοῦ βαθύπλουτου ἐξαδέλ-σου των.

Ἐν μέσῳ τοῦ αἵτους, διότι ἐγένετο παίγιον αὐτοῦ, καὶ τῆς ὁργῆς, διότι ὑπῆρξε θυμὸς πράξεως, ἦν ἐθώρει κατάρχησιν ἐμπιστοσύνης, εἰσῆλθεν μὲ ὕψος ἐμβροντήτου εἰς τὴν αἵθυσαν, ὅπου ἡ σύζυγός του καὶ ἡ θυγάτηρ του εὐρίσκοντο.

Βλέπουσαι αὐτὸν κάτωχρον αἱ δύο γυναῖκες ἐσηκώθησαν.

— Ἡπατήθην εἶπεν μὲ φωνὴν σινεσταλμένην. Ἀλλ'

φωτισμοῦ καὶ τοποθετήσεως ἀνέτου τῶν ἔργων,

Ἡ τοποθέτησις τῶν ἔργων ὡς καὶ ἡ ἐν γένει ἐφαρμογὴ τοῦ κανονισμοῦ ἀνατεθῆσεται εἰς ἐιδικὴν ἐκ καλλιτεχνῶν Ἐπιτροπὴν, ἐγκαίρως ἐκλεχθησόμενην.

Χρόνος πρὸς ἀποστολὴν τῶν ἔργων ὀρίζεται ὁ μέχρι τῆς 23 Μαρτίου 1902, ἡμέρα δὲ τῆς ἐνάρξεως ἡ 31 Μαρτίου καὶ διάρκεια αὐτῆς τεσσαρακοσήμερος.

Τρέφοντες ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι, τὸ ἔργον τοῦ «Πανιωνίου Συλλόγου» οὐ μόνον θέλετε περιβάλλει δι' ὅλης ὁμῶν τῆς συμπαθείας, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως θὰ καταδείξητε τὸ ἐνδιαφέρον σας διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν καλλιτεχνημάτων σας, δραστήριοι τῆς εὐκαιρίας νὰ διαβεβαιώσωμεν ὑμᾶς ὅτι, οὐδὲ κόπος οὐδὲ δαπάνης θέλομεν φοισθῆ, ὅπως ἡ δευτέρα οὕτη ἔκθεσις δικαιοσύνη τὰς ἀξιώσεις παντὸς ἐραστοῦ τῶν καλῶν τεχνῶν, χρησιμίστη δὲ οὐ μόνον ὡς ἀφαιτηρὶα ἀμύλλης, ἀλλὰ καὶ ὡς κέντρον, ἔνθα τὰ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῶν βουλομένων θὰ δύνανται νὰ εὐρωσιν ἐκ τιμητὰς καὶ ἀγοραστὰς.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θέλομεν τύχει εὐνοϊκῆς ἐκ μέρους σας ἀπαντήσεως, σᾶς παρακαλοῦμεν μετὰ τῶν ἐκ τῶν προτέρων εὐχαριστιῶν ἡμῶν ν' ἀποδεχθῆτε καὶ τὴν ἐκφρασὴν τῆς ἐξαιρέτου ὑπολήψεώς μας.

Ἐν Σμύρῃ, τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1901

Τὸ Διοικητ. Συμβούλιον, Κ. Τζιρᾶς, Χ. Κουτούζης
Θ. Καλλιγᾶς, Ν. Μακρυποδάρη, Ν. Οὐλκερίδης
Α. Α. Ἀλλάς, Β. Tristram.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς Ἀντῶν. Ἀθηνογέννης Τ. Σ.

εὐθὺς μετὰ ταῦτα ἡ κ. Μπλαϊζὼ ἤρξατο σωρεύουσα ὕβρεις ἐπὶ ὕβρεων λέγουσα ὅτι οὐ καλῶς τὸ προεῖπεν καὶ πολλὰ ἄλλα. Ὁ θυμὸς τότε τὸν παρέφερον.

— Ἀρκετ' ἐφώνησε. Τὰ λόγια εἶναι μάταια. Πᾶς τις δύναται νὰ ἀπατηθῇ. Ὡς πρὸς τοῦτον δὲ τὸν ἀθλιόν, τὸν ψεύστην, τὸν φαυλόδιον δὲν θὰ διέλθῃ τὴν νύκτα ἐνταῦθα. Κατὰ τὴν ἐμπιστοφῆν του θὰ εὐρῇ τὸν σάκκον του ἑτοιμον. Ἀλλὰ προηγουμένως θὰ τῷ εἴπω ὅσα τῷ ἀρμόζουν.

V

Ὁ Ρογῆρος ἀναχωρῶν δὲν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Μπλαϊζὼ τὸ αἶτιον τοῦ εἰς Παρίσιους ταξιδίου του, φερόμενος μήπως ἡ ἐπιχειρήσις του ματαιωθῇ. Ἀλλ' ἡ εἰδήσις, ἥτις τῷ ἡγγέλθη εἰς τὴν πρεσβείαν τῆς Ἀνατολικῆς Βολιβίας τὸν ἐνέπνευσεν μεγίστας ἐλπίδας. Ὅθεν τὸ γεγονός ἐπιδέθη τὴν προσδοκίαν του.

Κατὰ τὰς ἐπιστήμους εἰδήσεις ἡ πειθαρχία ἀποκατέστη ἐκεῖ τελείως. Οἱ ἰδιοκτῆται αἱ προσβληθέντες ὑπὸ τῆς ἀνταρσίας ἐπονέροντο πρὸς ἐπανάκτισιν τῆς περιουσίας των ἀποζημιούμενοι ἱκανοποιητικῶς διὰ τὰς προξενθείσας ἀδικίας. Ἡ περιουσία τοῦ Ρογῆρου ἐπανήρχετο εἰς τὰ θαλάκκια των δολοκλήρος. Ἐνὶ λόγῳ ὁ εὐγενὴς ἑκατομμυριούχος ἔτρεξε περὶ τοὺς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐξαδέλφου του. Ἀλλ' ἡ ὑπερέτρια, ἥτις τῷ ἦν ἡμεῖς τὴν θύραν, τῷ εἶπε μὲ ἐπτετηδυμένον μειδίαμα.

— Ὡ! περιττὸν νὰ ἀναδῶτε, εἶπεν, δὲν ὑπάρχει ἐπάνω πλέον τίποτε ἀνῆκον εἰς ὑμᾶς.

Σημ. Παρακαλέσθε όπως τήν περί συμμετοχής δήλωσιν σας αποστείλῃτε τῷ Δ. Συμβουλίῳ τοῦ «Πανιωνίου Συλλόγου» μέχρι τῆς 10 Μαρτίου 1902 τῷ βραδύτερον.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

•Ο διευθυντής τῆς ἡμερησίας πρὸς νεαρὸν συγγραφέα:

— «Ὅταν γράφετε, κύριε, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν διὰ καὶ ὁ ἀμαθέστερος ἀνθρώπος πρέπει νὰ σᾶς ἐννοῇ.

— Ἐννοῶ, κύριε. Εἰπάτε μοι λοιπὸν, παρακαλῶ, ποῖον μέρος τοῦ ἀρθροῦ μου δὲν ἐνόησατε;

— Νηρίζω μαμά, διὰ ὁ κ. Μ. θ' ἀρχίσῃ νὰ ἔρχεται πολὺ συχνά... Οὐφ!...

— Ἄ! μπᾶ! ἀρχίζεις, ἀμα ἔλθῃ, νὰ παίζῃς πιάνο, καὶ ἔτσι δὲν φέρεται νὰ ξαναλθῇ.

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, μὲ τὸν ὁποῖον ὠμιλοῦσατε τώρα δὲν φαίνεται διόλου καθὼς πρέπει.

— Κύριε! ἦτο ὁ ἀδελφός μου!...

— Ὡ! μὲ συγχωρεῖτε! ἔπρεπε νὰ το ὑποπτεύσω!...

•Ἡ μαμά:

— Ἐ βρεῖ, πουλί μου, σήμερον εἶναι ἡ ἐορτὴ τῆς νύμφης σου, πρέπει νὰ τὴν φιλήσῃς.

•Ὁ Ρογῆρος ὑπερεξεπλάγη. Ἄλλ' αἱ κραυγαὶ αἱ ἐρχόμεναι ἐκ τοῦ γειτονικοῦ δωματίου ἀφῆρσαν τὸ θάμβος του. Ἦκουσεν ἐκφωνήσεις τινὰς ἐκτοξευθείσας ἀποτόμως ὑπὸ τῆς ὀργῆς φωνῆς τοῦ Μπλαϊζῶ καὶ εὗρεν τὴν λύσιν τοῦ οἰνίγματος. Τότε ἔβγαλε κάτωχρος καὶ ἀπεφάσισεν ἀμέσως. Ἀλλὰ μετὰ δευτέραν σκέψιν ἐπλησίασεν τὴν θύραν τοῦ αἰθούσης, τὴν ἦνοιξε.

•Ἀμα τῇ παρουσίᾳ του ὁ Μπλαϊζῶ ἀνεπήδησεν.

•Ὁ Ρογῆρος τὸν ἐσταμάτησε διὰ τινος κινήματος τῆς χειρὸς του.

— Ἦκουσα, εἶπε, μὲ φωνὴν, ἣν ἡ συγκίνησις καθίστα φοβερά, διὰ μὲ ἀποπέμπετε.

— Καλὰ! Μάλιστα, εἶτα εἶναι, ἐγγύλλισεν ὁ Μπλαϊζῶ καὶ προσέθηκεν.

— Δὲν ἔχετε πλέον ἐργασίαν ἐδῶ.

— Εἶναι ἐπόμενον, εἶπεν ὁ Ρογῆρος ὑπερηφάνως, ἀλλὰ δὲν θ' ἀπέλθω χωρὶς νὰ τιμωρήσω τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κωμωδίαν, καθ' ἣν ἐνεπαίξατε τὰ ἱερὰ αὐτὰ καθήκοντα Ὁ Μπλαϊζῶ ἔτανε τὸ αὐτό.

— Μιθετε λοιπὸν ἐξηκολούθησεν ὁ Ρογῆρος, διὰ ὁ ἔμπροσθεν ὁμῶν εἶναι προσπεποιημένος πτωχός. Εἶμαι πλούσιος, πλουσιώτατος. Ἡ περιουσία μου ὑπερβαίνει τὰ πέντε ἑκατομμύρια.

— Αἶ! ἐφώναξεν ὁ Μπλαϊζῶ κατάπληκτος, τότε μὲ ἠπατήσατε.

— Ὅχι! ἤμην κατεστραμμένος χθὲς ἀκόμη... Ἄλλ' ἐπράξατε κακῶς ἀπαυδήσαντες πολὺ ταχέως. Μία ἡμέρα

Τὸ πουλί.

— Εἶναι περιττό· ὁ μπαμπᾶς τὴν ἐφίλησε ἀρκετὰ τὸ πρῶτ.

— Δὲν σε εἶπα πῶς ὁ Β. εἶναι ἀθλιὸς καὶ κλέπτης; πῶς λοιπὸν ἀκούῃ πιάνεις τὸ χέρι του;

— Μὰ, καλὰ! τί τάχα; ἐνῷ πιάνω τὸ χέρι του μήπως ἴσως νὰ το βάλῃ ἐντὶ τσέπη μου;

•Ὁ Τότς, ἡλικίας 6 ἐτῶν, εἶναι περαιοδεμένος εἰς σοβαρὸς σκέψεις.

— Τί σκέπτεται, ἐρωτᾷ ὁ πατήρ.

— Μπαμπᾶ, θὰ ᾧ πῶς ὁ δάσκαλός μας δὲν ξέρει νὰ διαβάσῃ.

— Ὡς τὸ καταλαβαίνει;

— Κάθε φῶρα τοῦ θ' ἀρχίζῃ κατὰ τὸν πίνακα, δλο βάζει ἐμᾶς, νὰ τὸ διαβάσωμε.

— Διδέξέ με, ἔλεγε ἀπόκληρός τις τοῦ πλούτου, εἰς ἕνα πλοῦτον ἔμπορον, ὁ δαξέ με τὸν δρόμον διὰ τοῦ ὁποίου φθάνει τις εἰς τὸν πλοῦτον.

— Ὁ δρόμος εἶναι πλὴν εὐκόλος. Πρῶτα πάρε δέξιν, δευτέρα πάρε ἀριστερά, κατοπὶ πάρε ἀπ' ὅλα τὰ μέρη καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ φθάσῃς εἰς τὸν πλοῦτον.

Τύποις Γ. Δ. Γεωργοπούλου, Κουρσοῦμ Χὰν ἀρ. 3

ὁποιοῦν ἐπιζητᾷ θὰ ἤμην ἔσται παίγιόν σας. Δόξα τῷ Θεῷ διέφυγα αὐτὸ τὸ δυστύχημα... Χαίρετε.

•Ὁ Μπλαϊζῶ ὑπερνοήσας.

— Τί λέγετε; Ἄλλ' αἱ ἰδωμεν λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Ρογῆρε, μὴ φεύγεις τοιοῦτοτρόπως... Πρέπει νὰ ἐξηγηθῶμεν. Καὶ ἔκαμεν κίνησιν τινα διὰ νὰ κρατήσῃ τὸν Ρογῆρον.

Ὁδὸς ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῆς φλιζῆς. Τὸ συνεσταλμένον ὄφρος τοῦ ἀνθρώπου ἐφάνετο αὐτῷ τὸσον κωμικόν, ὥστε μείδισμα περιτρονήσας ἐβλήν εἰς τὰ χεῖλιν του. Ἀλλὰ παρατηρῶν τὴν κυρίαν Μπλαϊζῶ καὶ τὴν Σιδωνίαν, αἱ δὲ θαυμασμοὶ καὶ ἡ συγκίνησις, καθίστα ἀναύδους, τὸ βλέμμα του ἐπληρώθη σκυθρωπότητος.

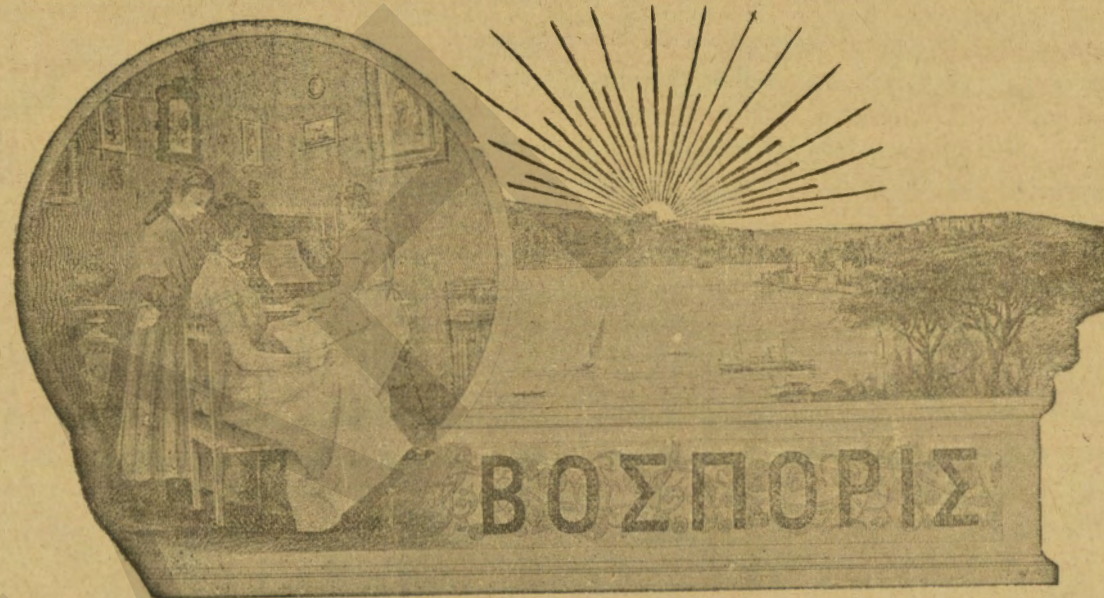
•Ὅχι! Ἡ χάρις τοῦ ἀνακτηθέντος πλούτου δὲν ἐκούλωνε τὸ ἄλγος τοῦ ἀπολεσθέντος ἰδανικοῦ του.

Ἐστέναξεν καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν συνέλεξε τὸν σάκκον του καὶ ἐξῆλθεν ἀφάνων τὸν Μπλαϊζῶ κλίνοντα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τὰς χεῖρας κατὰ μῆκος τοῦ σώματος μὲ ἀπελπι ὄρος.

Καθ' ὅδ' ἀπῆντησεν οἰκονόμειαν ἐργαζῶν. Οἱ δύο σύζυγοι ὠμίλουν ὑπομειδιῶντες καὶ παρατηροῦντες στοργικῶς δύο βρέφη, αἵτινα περαιοστρεφοντο περὶ τῶν. Ὁ ἑκατομμυριούχος τοῦ παρετήρησε μὲ βλέμμα ἐπιθυμίας. Ἦσαν ἀνθρώποι πολὺ ταπεινοί, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο τὸ πολυτιμότερον ἢ εὐτυχία, ἡ ἐμπιστοσύνη, ἡ ἀγάπη ἦσαν κτῆμα τῶν.

•Ὁ Ρογῆρος ἀπέμαξε δάκρυ ῥέον ἐπὶ τῆς παρεῖς του. Ὁ ἑκατομμυριούχος ἤρθανετο αὐτὸν πτωχότατον.

(Μετάφρασις Μ. Σ.)

Ἱδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
ταῖς Μουσαῖς συγκαταμινύς,
ἡδίστατα σύνυιαν»

Εὐρ. Ἰπρ. Μαῖν. Στ. 675—8.

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟΝ ΑΝΟΣΙΟΤΡΗΜΑ

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος...

καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν.
(Εὐαγγελ. Ἰωάννης.)

Στὴν ἀρχὴ ἦσαν ὁ λόγος...
μὰ ὁ λόγος κοινῶς δὲν ἦσαν
μόνη κατὰ τὸν Θεὸν τραβοῦσε.

Α. Πάλλης

... Καὶ τὸ φρικτὸν ἀνοσιούργημα συνετελέσθη! καὶ ἡ δευτέρα αὐτῇ σταύρωσις τοῦ Κυρίου, ἀσεβέστερα τῆς πρώτης ἀκόμη, εἶδε τὸ φῶς εἰκοσιν ὄλους αἰῶνας μετ' ἐκείνην, ἐν πλήρει φωτὶ ἀπλέτου πολιτισμοῦ καὶ νοερᾶς καὶ καλαισθητικῆς ἀνελέξεως!...

Ἀσεβέστερα τῆς πρώτης, ναί! διότι ἐκεῖνης οἱ δράσται, ὁσποδῆποτε μιᾶραι καὶ μισαλήθεις καὶ μισόκαλοι, εἶχον ὅμως εἰς τὸ ἐγκλημα αὐτῶν τὸ ἀθωωτικὸν πλεονέκτημα, τὴν ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν τοῦ νὰ εὐρίσκωνται χιλιάδας ἐτῶν ὀπίσω ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς οἰκουμένης, ὅτε τὸ πρῶτον ἐνεφανίζετο ἐπ' αὐτῆς ὁ Σωτὴρ ἀν-

θρώπου τῆς μορφῆς καὶ μὲ τὸν ὑπέρτατον σκοπὸν ὅπως θύτῃ ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος—θυσία εὐτεδῆς, ἥς κατὰ θεῖαν μοῖραν ἡ ἀνοσιότης αὐτῶν ἐγένετο ἀτελεῖς ὄργανον. Ἡ ἐπίδρασις τῶν αἰώνων ἡ ἐξιδανικεύουσα καὶ ἀποθεοῦσα δὲν εἶχεν ἔτι ἀποκρυσταλλῶσαι Αὐτὸν ἐν τῇ συνειδήσει τῶν γενεῶν καὶ τῶν ἐθνῶν ὡς ἀναλλοίωτον ἀδάμαντα οὐδὲ εἶχε περιβάλει τὴν ὑπερκόσμιον αὐθεντίαν τῆς ἀτομικότητος Αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀναπαλλοτριώτου κύρους, ὅπερ σήμερον τῶν αἰώνων πίστις καὶ ἡ τόση ὑποκειμενικὴ αὐτοῦ δύναμις ἡ διὰ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων ἐξεληχθεῖσα τῷ προσέδωκε περιστέψασα αὐτὸν διὰ τοῦ ἀναπαιρέτου φωτοστεφάνου ὑποκλινοῦς λατρείας καὶ αἰδίου ἰνδαλματοποιήσεως.

Καὶ σήμερον αἵρνης, ὅτε πάντα ταῦτα εἶναι γεγονότα παλαιωθέντα πλέον καὶ παλαιωθέντα ἀδιασταλεύτως ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν ἐθνῶν σήμερον, ὅτε τὴν θεϊότητα τοῦ Οὐρανοῦ Ἡρώος τοῦ Γολγοθᾶ, διὰ τοῦ Προμηθέως καὶ τοῦ Σωκράτους ἡ ἀνθρωπότης προδιετύπωνεν, οὐδὲν πλέον ὑπάρχει στόμα ὅπως ἀμφισβήτησιν καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀπ' αἰώνων πολέμιος αὐτοῦ ὕλισμός ἡττηθεὶς κύπτει μετὰ συντριβῆς πρὸς Αὐτοῦ τὴν τετρασμένην ὑπὸ τοῦ ποδὸς Αὐτοῦ κεφαλὴν του καὶ προσκυνεῖ εὐλαβῶς τὰ ἡλιόγραπτα ἐπὶ τῆς ὑψίστης Αὐτοῦ ἠθικῆς, σήμε-

ρον αίρνης ο Ούράνιος "Ηρώς τού Γαλγούθ, ως πάλαι δε διεμελλισαντο τι ιμάτιά του και επί τού ιματισμού του εδιδόν κληρον» απογυμνοῦται ὑπὸ πειρατικῶν χειρῶν τού αἰθερίου γλαυκοῦ χιτωνός του, ὃν ὕφαναν οἱ ἄγγελοι ἐκ φωτός και νεφέλης και ἐνδύεται ράκημισαρά, ἐπαίτου ἢ ἀχθοφόρου· και εἰς τὰ θεσπέσια χεῖλη, αἵτινα ἐφίλουν καθιπτάμεναι αἱ ἀηδόνες τού Ούρανοῦ, εἰς τὰ χεῖλη Ἐκείνου, ὅστις μοιράσας γλώσσας φωτός, ἐκόσμησε διὰ πανσόρου λαλιάς τὰ χεῖλη ἀμαθῶν ἀλιέων, ἐντίθεται ἀντιτρόφως ἀκατονόμαστον τι γλώσσημα βαρβαρότητος ἐσχάτης, δι' οὗ και αὐτός ὁ ἔσχατος τῶν ἀχθοφόρων αἰσχύνεται νὰ μιάνη τὰ χεῖλη του! . . .

Ὑπὸ τῶν πειρατικῶν τούτων χειρῶν ἀπὸ τού θείου μετώπου τού ὑπερκόσμου βασιλείως τὸ ἱερὸν ἀκάνθινον στέφος, τὸ ἄφθαρτον ἀκτινὸν στέφος, ἀποσπᾶται βανδαλικῶς και ρίπτεται και ποδοπατεῖται ἀνοσίως εἰς τῆς ἀγυῖας τὸν βόρβόρον!

Ἐτύθη πάλιν ἐπὶ τού Σταυροῦ ὁ ἄμωμος Ἀμνός, ὁ Ἀμνός ὁ χιονώδης, ἀλλ' ἤδη ὄχι πλέον πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ πρὸς σκανδαλισμὸν αὐτῆς και εὐτελισμὸν τῶν ὑφίστων και ἱερωτάτων. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ Ἰουδαῖοι τού Κ' αἰῶνος, οἱ Ἰουδαῖοι τῆς ἀκατονόμαστου ταύτης θεοσραγίας ἐγείρουσιν ἀπαισιώτερον ἔτι και εἰδεχθέστερον ἢ οἱ πρῶτοι τὸ ζοφερόν αὐτῶν μέτωπον.

Ἀλλ' ἂν τὴν φράσιν ταύτην ὁ ἥλιος δὲν ἔδυσεν ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ και ὁ οὐρανός δὲν ἐλελίχθη και ὁ ἐννοσίχθων σεισμός δὲν ἐκλόνησε διὰ σπασμοῦ φρίκης τὰ ἐγκατασπλάγχνα τῆς γῆς, ἀλλ' ἐλελίχθησαν αἱ καρδίαι πάντων, ὅσους διαθάλλει ὁ σεβασμός πρὸς τὰ ἱερὰ και τὸ ὑγιὲς φρόνημα, ἀλλ' ἐλελίχθη ἡ Ἐκκλησία και τὸ Γένος διὰ συσώμου σπασμοῦ ἀποδείξαντος πόσον εἶναι ὁμόφωνος και γενικὴ ἡ ἀποδοκιμασία και ἀποτροπία αὐτοῦ πρὸς τὴν δρᾶκα τῶν ἐκφύλων, ἥτις προσπαθεῖ νὰ ἐκχυδαίση και κατὰσπιλώσῃ τὰ εὐγενέστερα αὐτοῦ κειμήλια.

Οὐ πρὸ πολλοῦ ἔτι οἱ καννίβαλοι τῆς γλώσσης μαλλιαροί, οἱ Ἡρότραπεζοὶ οὗτοι οἱ ζητούντες νὰ ἐξέλθωσι τῆς ἀρκαρίας αὐτῶν διὰ ζοφεράς και δυσκλεοῦς φήμης, ἐπέθηκαν ἀνευλαβῇ ἐπίτης χεῖρα κατὰκρεουργήσαντες τὸν πρῦταν τῆς ἀνθρωπότητος Ὀμηρον· και εἰς

τούς φρικώδεις ἐκείνους σολοικισμούς, δι' ὧν ὁ δυσδαίμων μεταρραστής κατάρθρωσε νὰ καταδιδᾷ εἰς ἀπόρητον και ἐκνευριστικὴν χυδαίότητα διαπληκτιζομένων ἀχθοφόρων τὴν φύσει οὐχὶ βεβαίως ἀδρανῆ, ἀλλὰ νευρώδη και χαλκίνην ἀτομικότητα τῶν Ὀμηρικῶν ἡρώων, τὸ Γένος ἀπήντησεν ἐπίσης δι' ὁμοφώνου και ἀλαλάζοντος καγχασμοῦ μεστοῦ ἀπογοητεύσεως και ὀργῆς ὑποκώπως ἐξανισταμένης. Ἀλλ' ἤδη τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Τὸ μέγιστον ἐκεῖνο ἀριστούργημα τῆς Παγκοσμίου Μούσης τὸ βανδαλικῶς παρμαρρωθέν καίτοι ἱερὸν ἐν τῇ Τέχνῃ και περιπλαισιούμενον διὰ τού αἰωνίου θαυμασμοῦ, καίτοι πολυτιμον κειμήλιον, τού ὁποῦ φαινόμεθα ἀνάξιοι θεματοφύλακες ὁσάκις ἀπειροκάλως ἀναισθητοῦμεν πρὸ τού ἐξόχου αὐτοῦ μεγαλείου, εἶναι τούλάχιστον ἔργον ἀνθρώπων.

Ἀλλ' ἐδῶ δὲν πρόκειται πλέον περὶ βανδαλισμοῦ, ἀλλὰ περὶ ἱεροσυλίας. Ἐδῶ γελωτοποιεῖται και περιυδρίζεται ὄχι πλέον ὁ γίγας τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὁ Ἀναξ τῶν αἰθέρων· ἐδῶ τιτρώσκεται αὐτός ὁ Θεός, — οὐχὶ βεβαίως κατ' οὐσίαν ὡς ἄτρωτος — ἀλλὰ πρὸ τῶν ἀνθρωπίνων ὁμμάτωγ, τῶσφ πολυπληθεστέρων, καθ' ὅσον ἡ ἀνὰ τὰς τριόδους διακείμευσις αὕτη τῆς θρησκείας, καίπερ οὐδὲ ἤμισυν ἀριθμοῦσα θαυμαστήν ἐκτὸς τῆς ἀνοσίτου τῶν μαλλιαρῶν σπείρας, διὰ τὸ ἄκοσμον ὅμως και τὸ ἄλλοπρόσβαλλον αὐτῆς ἐλκύει τὴν περιέργειαν τού λαοῦ ὡς ὅταν πύθηται ἡ ἄρκτος χορεύῃ εἰς τὰς ὁδοὺς ἀγείρουσα τὸν ὄχλον.

Ἀλλ' ἂν ἡ ἱλαροτραγωδία τού ἀποκρεωτικοῦ τούτου μεταμφιεσμοῦ τῶν θείων ἦτο οἰκτρὰ ὡς τόλμημα, ἦτο ὅμως λαμπρὰ ὡς αὐτοκτονία. . . Δι' αὐτῆς ὁ μαλλιαρισμός αὐτοκτονεῖ παταγωδῶς, οὐδὲ δύναται πλέον νὰ ἐξακολουθήσῃ ὑριστάμενος κατόπιν τῶν ἐκδηλώσεων τῆς γενικῆς χλεύης και ὀργῆς, ἥτις ἀκράτητος τῷ ἐξέδηλώθη. Βεβαίως παρὰ τῆς λαοπολήτου και σεπτῆς τού Γένους ἡμῶν κορωνίδος, παρὰ τού ἐξιδανικευμένου Ἐθνάρχου, ὅστις κοσμεῖ τὸ κοσμοῦν αὐτὸν τιμαλφὲς πατριάρχικόν στέφος, οὐδεὶς ὅστις δὲν ἀνέμενε σύντονον και ῥαγδαίαν ἀντίδρασιν κατὰ τού μικροσκοπικοῦ μὲν διὰ τὸ εὐάριθμον τῶν φελάγγων του, ἀλλ' ὀλεθροῦ μικροβίου τῆς εἰδεχθοῦς μαλλιαρικῆς πανώλους. Ὅθεν και δικαία ἀπονέμεται Αὐτῷ ἡ ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη.

Παρήγορον ὅμως και εὐελπι θέαμα ἀποτελεῖ και ἡ παρ' ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων και μερίδων ἐκδηλωθεῖσα σφοδρὰ κατὰ τοῦ ρυπαρογράφηματος καταφορά καταδείξασα ὅτι ἐὰν ἡ σύγχρονος γενεὰ ἐπὶ μέρος διεφθάρη τόσον ὥστε ν' ἀναπηδῶσιν ἐξ αὐτῆς τρικέφαλοι Γηρυόνοι τολμῶντες νὰ δημωσιεύωσι χάριν χρηματισμοῦ τὴν διακομψόρην τῆς θρησκείας, γενικῶς ὅμως διασώζει ἐν αὐτῇ ἰκμάδα ζωτικότητος ἐθνικῆς ἠθικῆς συναίσθησεως και σεβασμοῦ και ἐξιδανικεύσεως τῶν ἐσίων, ἐπιτρεπούσης νὰ ἐπιζώμεν πολλῷ κρεῖττον τοῦ παρόντος τὸ μέλλον αὐτῆς!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Η ΜΗΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΙΧΘΥΩΝ

Ἐν προλαβόντι ἄρθρῳ* ἐμελετήσαμεν τὰς οἰκογενειακὰς σχέσεις τῶν Βατραχίων. Ἡδὴ πρόκειται νὰ καταδείξωμεν ὅτι ἰχθύες τινὲς ἐμφοροῦνται ὑπὸ ὁμοίων ἀξιοπαρατηρήτων διαθέσεων προωρισμένων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς δικιωνίσεως τοῦ εἶδους.

Οἱ πλείστοι τῶν ἰχθύων ἐγκαταλείπουσιν ἀπλῶς τὰ ἴδια ὡὰ ἐν τῷ ὕδατι. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν ἰχθύες ἐκλέγοντες κατὰλληλον μέρος ἵνα προβῶσιν εἰς τὸν τοκετόν. Ὁ Τρώκτης ὁρύσσει διὰ τῆς οὐρᾶς κοίλωμα, ἐν ᾧ ἐναποτίθῃσι τὰ ὡὰ· ὁ ἥσοξ πράττει ὁμοίως, μετὰ δὲ τὴν γονιμοποίησιν οἱ σύζυγοι ἐνοῦσι τὰς προσπαθείας αὐτῶν ἵνα καλύψωσι τὰ ὡὰ διὰ στρώματος ἄμμου, τοῦθ' ὁπερ ἐμποδίζει αὐτὰ τοῦ νὰ παρσύρῳνται ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Ἐτέρα εἶδη προσκολλῶσι τὰ ὡὰ τῶν ἐπὶ θαλασσίων φυτῶν, ἐπὶ λίθων ἢ ἐπὶ τεμαχίων ξύλων· ἄλλα δὲ κατασκευάζουσιν ἀληθεῖς φωλεάς. Ἡ ἐργασία δὲ ὅλη ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ ἄρρενος. Εἶναι ἀρκούντως γνωστὰ τὰ κατὰ τὸν οὐρανοσκοπον· ὁ ἄρρην κατασκευάζει φωλεὰν συνδυάζων καταλλήλως διάφορα φυτὰ, μεθ' ὃ προσελκύει ἐν αὐτῇ τὴν θήλειαν, ἥτις ἐγκαταλείπει ἐκεῖ τὰ ὡὰ της και ἀπέρχεται μὴ ἔχουσα νὰ φροντίσῃ περὶ πλέον περὶ τινος. Τούναντίον ὅμως ὁ πατήρ παραμένει πλησίον τῆς φωλεᾶς, μέχρις οὗ ἐκλεπισθῶσι τὰ ὡὰ, ἥτοι ἐπὶ ἑνα μῆνα.

(*) Ἱδὲ Βοσπόρος· ἀρ. 9 σελ. 99 ἔτος Γ'.

Ὁ Arius τῆς Αὐστραλίας κατασκευάζει ὡσαύτως φωλεὰν· συναθροίζει πρὸς τοῦτο ἐν τῷ πυθμένι ἄμμον και λιθάρια και διὰ τούτων σχηματίζει ἐπίπεδον στρώμα, ἐφ' οὗ θὰ ἐναποτεθῶσι τὰ ὡὰ, κατόπιν δὲ καλύπτει αὐτὰ διὰ χαλκίων. Ὁ χρυσοπράσινος μακρόπους ἢ παρδεισίος ἰχθύς παρουσιάζει ἕτερον τύπον φωλεᾶς. Ὁ λαμπρός οὗτος ἰχθύς τῶν Σινικῶν ὑδάτων κατασκευάζει κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ στέγην πλέοντος ἀφροῦ. Πρὸς τοῦτο ἀνέρχεται πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος και ἀπορροφᾷ ποσότητα αἵρος, τὰς ὁποίας ἐκβάλλει ἐν εἰδαί φουαλλίδων. Κατόπιν συναθροίζει ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ τὰ ὡὰ και τὰ μεταφέρει ὑπὸ τὴν στέγην, μεθ' ὃ παραμένει ἐκεῖ ἐπιβλέπων τὸ ὅλον και ἐπιδιωρῶν τὴν στέγην. Μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν ἐξακολουθεῖ παρέχων τὰς περιθάλψεις αὐτοῦ εἰς τὰ νεογνά, ὅταν δὲ ταῦτα εἶναι ἀρκούντως ἀνεπτυγμένα, τότε μόνον ἀφίενται εἰς τὴν τύχην των. Εἴπωμεν προσέτι ἐν παροῦσιν, ὅτι οἱ ἄρρενες τοῦ εἶδους τούτου ἀναπτύσσουσι μεγάλαν ἐρωτοτροπίαν πρὸς κατὰκτησιν τῶν θηλειῶν.

Ἀναφέρωμεν προσέτι και τὸν Antennarius marmoratus, ὅστις ὡς ἐκ τοῦ σχήματος και τῶν πτερυγίων αὐτοῦ συγγέται μετὰ τῶν φυκῶν, ἐν οἷς διαβιοῖ και οὕτως διατελεῖ ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἡ φωλεὰ, ἣν κατασκευάζει ὁ ἰχθύς οὗτος ἀποτελεῖται ἐκ φυκῶν, ἐφ' ὧν ἐναποθεῖται τὰ ὡὰ αὐτοῦ προσαρτῶν αὐτὰ διὰ ζωικῶν ἰνῶν, ἃς ἐκκρίνει ὁ Ἰδιος· αἱ πλέουσαι αὐταὶ φωλεαί, ἴσαι πρὸς καρπὸν κοκκοφοίνικος, ἐγκαταλείπονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἡ ἐκλείψις λαμβάνει χώραν ἐν αὐταῖς και τὰ νεογνά εὐρίσκουσιν οὕτως ἀσφαλὲς ἄσυλον.

Ὑπάρχουσι και ἄλλοι ἰχθύες κατασκευάζοντες φωλεάς· δὲν ἐμελετήθησαν ὅμως εἰσέτι ἐπαρκῶς τὰ κατ' αὐτούς.

Ἐὰν ἤδη ἐξετάσωμεν τοὺς ἰχθύς τοὺς ἐκ φυσικῆς διαθέσεως τοῦ ὁργανισμοῦ αὐτῶν παρέχοντες προστασίαν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν ὡῶν, εὐρίσκομεν τὴν αὐτὴν ποικιλίαν, ἣν και παρὰ τοῖς βατραχίοις. Λάβωμεν τὸν Aspredo laevis, ἰχθύν κοινόν ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ Σουρινάμ. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ τὸ δέρμα τῆς κοιλίας παρὰ τῇ θηλείᾳ μαλακύνεται και λαμβάνει σπογγώδη ὡ-

φήν. Μετά τὴν γέννησιν αὐτὴ ἐπικύβηται τῶν ὤων, ἅτινα προσκολλῶνται ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τοῦ σώματος, ἀπὸ τοῦ στόματος μέχρι τῆς οὐρᾶς. Ἐκαστον ὤον φέρεται ἐφ' ἐνὸς ἀγγειοφόρου ποδίου, ὅπερ μεταβιβάζει ἐν αὐτῷ θρεπτικὰς οὐσίας. Ὡς βλέπει τις ὑφίσταται ποιά τις ἀναλογία μεταξὺ τοῦ ἰχθύος τούτου καὶ τῆς *Pipa dorsigera*, περὶ ἧς ἐλέχθη ἐν τῇ περὶ βατραχίων.

Παρά τῇ θηλείᾳ τοῦ Σωληνοστόματος τὰ κοιλικὰ πτερύγια εἶναι λίαν πλατέα, οὕτως ὥστε συγχωνεύονται μετὰ τοῦ δέρματος ἀποτελοῦσιν εὐρὺν σάκκον δεχόμενον τὰ ὠά, ἅτινα κρατοῦνται ἐν αὐτῷ διὰ ζωικῶν νημάτων. Παρὰ τοῖς ἄρρεσι συγγνάθοις ὁ σάκκος σχηματίζεται δι' ἀναδιπλώσεως τοῦ δέρματος κατὰ τὰ πλάγια τοῦ σώματος. Οἱ ἱππόκαμποι ἔχουσι παρομοίους θυλάκους ἀνοικτούς ἐμπροσθεν εἰς στενώτατα στόμια. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὁ ἄρρην παρουσιάζει τὸν ἐν λόγῳ ὁργανισμόν. Ἐν τούτοις ἀγνοεῖται ὁ τρόπος, δι' οὗ φθάνουσιν ἐν τοῖς σάκκοις τούτοις τὰ ὠά.

Ὅτι ἔχομεν ἀναφέρει περὶ τοῦ Ρινοδέρματος Δαρβίνου ἀπαντάται καὶ παρὰ τισιν εἰδῶσιν ἰχθύων, ὅτινες καταπίνουσι τὰ ὠά των. Τοιοῦτοι εἶναι ὁ *Arius* καὶ ὁ *Galeichthys* ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν Γλανιδειδῶν. τὸ αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ παρὰ τοῖς Κιχλοιδέσι. Παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἰχθύων τούτων ὁ ἄρρην φέρει ἐν τῇ στόματι καὶ τῇ βραγχικῇ θαλάμῳ τὰ γενόμενα ὠά. Τότε αἱ κοιλότητες αὗται εὐρύνονται, τὸ υδατὶς ὁστὸν συμπιέζεται καὶ εἶναι ἄξιον ἀπορίας πῶς τρέφεται ὁ ἰχθύς κατὰ τὴν περίοδον ταύτην καὶ πῶς συκρατοῦνται ἐκεῖ τὰ ὠά μέχρι τῆς ἐκκολάψεως ἀβλαβῆ.

Πρὸς τούτοις ἔχομεν καὶ ἄλλους τύπους ἰδιοτήτων ἐνδιαφερουσῶν ὑπὸ ἄλλας ἐποφύεις. Τὰ ἐμβιοτόκια ἢ Λαῖβοι τῶν δυτικῶν ἀκτῶν τῆς Καλιφορνίας καὶ τὰ *Poecilia*, εἶδη κυπρίνων τῆς Βρασιλίας εἶναι ζωοτόκα. Τὰ νεογνά τούτων ἀναπτύσσονται ἐν τῇ ὠοθήκῃ καὶ φθάνουσι μάλιστα εἰς ἀρκετὸν μέγεθος. Οὕτω τὸ *Embiotoca Jacksoni* μήκους 30 ἑκατοστῶν γεννᾷ νεογνά μήκους 7—8 ἐκ. Παρὰ τῇ ζωοτόκῳ Καλλιρίᾳ (*zoargenes viviparus*) τὰ τοιχώματα τῆς ὠοθήκης ἐκκρίνουσιν ὑγρὸν πλούσιον εἰς λυμφατικὰ κύτταρα

καὶ αἰμοσφαίρια. Τὰ ἐμβρυα τρέφονται διὰ τοῦ ὑγροῦ τούτου καὶ τῶν προηγουμένων πρὸς τὰ διδελφῇ τῶν μαστοφόρων, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι παρ' αὐτοῖς δὲν ὑφίσταται ἰδιαίτερον ἀγγειακὸν σύστημα. Ἐν τούτοις εἰς τινα εἶδη τῶν σελαχσιδῶν (ζωοτόκων) ὑφίσταται τοιοῦτο σύστημα μεταξὺ τῶν ὤων καὶ τῆς κοιλότητος τῆς μήτρας.

Πρὸς τί ἄρα, ἐνῷ οἱ πλείστοι τῶν ἰχθύων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς δύο τελευταίας τάξεις γενῶσιν ὡς ἐγκατελειπούμενα εἰς τὴν τύχην, ἔνιοι τούτων ἐτελειοποιήθησαν ἐπὶ τοσοῦτον; Πότε δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὤων τυγχάνει μειζών; Ἀρὰ γε παρ' ἐκείνοις τῶν Βατραχίων καὶ ἰχθύων, ὅτινες παρουσιάζουσι τὰς προγραφείσας ὁργανικὰς διαθέσεις ἢ παρὰ τοῖς ἐστερημένοις παντελῶς τοιούτων;

Εἶναι γνωστὸν ὅτι παρὰ τοῖς ἀνωτέροις ζωοῖς, παρ' οἷς μεγάλαι καταβάλλονται μέριμναι περὶ τῆς συντηρήσεως τῶν ὤων ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁργάνων εἶναι πολὺ μικρότερος ἢ παρὰ τοῖς κατωτέροις εἰδεσιν.

Εἶδομεν προσέτι τεραστίας ὁργανικὰς διαφορὰς παράττειν ἀφιστηκυίας τάξεις. Πρέπει ἄρα γε ν' ἀναζητηθῇ ἡ ὑπαρξὶς μεσάζουσῶν τάξεων, παρ' αἷς αἱ ἄτακτοι αὗται διαθέσεις προετοιμάζονται οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ ἀτελεστέρων ὁργανισμῶν;

Ταῦτα εἶναι προβλήματα τα λυόμενα διὰ διηγεκῶν καὶ προσεκτικῶν παρατηρήσεων.

Dr L. Laloy

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Ἐὰν ἡ φύσις εἶναι μήτηρ τῶν καλῶν τεχνῶν, ἡ δόξα εἶναι ἡ τροφὸς των.

Ὁ κατέχωρ τέχνην κατέχει τὸν βίον.

Αἱ ἀληθῶς αἰσθηματικαὶ γυναικες ὀμιλοῦσαι περὶ ἔρωτος, οὐδέποτε λέγουσι κυριολεξίας, ἀλλὰ προτιμῶσι πάντοτε τὰς ἀφηρημένας ἐννοίας καὶ τὰς περιφράσεις, αἵτινες τὸν ὑπονοοῦσι.

* *

Ὅταν πλοῖη τις πάντοτε πταίει τὸ ὑπόδημα.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Συνέχεια

Ὁ Βόρδεηλ ἐγίνωσκε τὴν σύζυγόν του κατὰ βάθος· περιέμενε γνωρίζων ὅτι θὰ ὀμίλει καὶ ὅτι αἱ λέξεις τῆς θὰ ἐπρόδιδον τὰ σκέψεις ταύτας. Καὶ δὲν ἠπατήθη.

— Εἶδες τελευταίως τὴν Ροζέτταν Ἐλ;

— Ἄ!

Ὁ κόμης εἰσέπνευσεν ἰσχυρῶς.

— Τὴν εἶδες;

— Διὰ τί ἐρωτᾷς, ἔχεις λόγον; λέγε τον γρήγορα.

— Διότι ἔχω λόγον νὰ πιστεύω ὅτι αὐτὴ δὲν εἶναι... ὅτι ἄλλοτε ἐφκνταζόμενη, δηλαδὴ ἐντελῶς τιμῆ. Χθὲς τὸ ἐσπέρας, Βόρδεηλ, — χαμηλὸν σου τὴν φωνὴν προσέθηκεν ἡ μυλαίδη, — αὐτὴ καὶ ὁ πρίγκιψ ἔλειπον σχεδὸν μίαν ὥραν.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι ἡ ζηλοτυπία σου δὲν εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς ὑπονοίας; πύτας;

Ἡ κόμηςσα προσεποιήθη ὅτι δὲν ἀντελήφθη τὸν ὑπαινιγμόν. Ἐπρόσεχε τὸσον πολὺ ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποπῆσθαι εἰς τὸ λάθος τοῦτο.

— Ἐλείπον σοὶ λέγω, καὶ ταυτοχρόνως ἀκόμη καὶ τώρα περιπατοῦσιν εἰς τὰ ἀπέναντι δάση.

Ἡ Ἀώρα ἐδειξεν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς πυκνῆς λόχμης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἤρχισαν νὰ κλίνωσιν αἱ σκιαὶ τῆς νυκτός.

— Διὰ τί;

Τοῦτο ἦτο πᾶν ὅτι ὁ Βόρδεηλ εἶρε νὰ εἴπῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἐκάθητο σύρων τοὺς μακροὺς του μύστακας σκεπτικῶς.

— Ὅποια κακὴ ἐκλογή! ἦτο ἡ δευτέρα του παρατήρησις.

— Ὑπάρχουσι περισσότερα ἀφ' ὅσα βλέπει ὁ ὀφθαλμός, εἶπεν ἡ Μυλαίδη με πεπιεσμένα χεῖλη. Ἐβλέπε περιστάσιν νὰ κορέσῃ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς ἐπὶ τῆς ὥρᾶς γυναικός, ἣν ἐζηλοτύπει, καὶ τὴν ὁποίαν ἀπηχθάνετο τὸσον ἀπαισίως μάλιστα κατ' αὐτάς.

— Καὶ τώρα εἰπέ μοι Βόρδεηλ, ταχέως τί σκέπτεσαι νὰ πράξῃς; Παρὰ τὴν ἀναληγσίαν σου

Ὁ φιλόργυρος ὁμοιάζει ὄνον φορτωμένον χρυσίον, ὅστις τρώγει ἀχυρα.

Μόνον τὸ θάρρος στεφανοῖ ἡ δόξα.

Θάρρει· μία θύρα κλείει καὶ ἑκατὸν ἀνοίγεται.

Ὁ αἰετὸς ἐτοξέυθη ἀπὸ βέλος κατασκευασθὲν ἐκ τῶν πτερῶν του.

Ὁ πολὺ ζῆσις γρῶρρει ἐλιγώτερα τοῦ ἰδούτος πολὺ.

Μὴ ὀμιλῇς λατινικὰ πρὸς τὰ κτήνη.

Ἐχε φαιδρότητα καὶ θὰ ἦσαι πλούσιος· ἔχε καρδίαν καὶ θὰ ἦσαι ἰσχυρός.

Δύναται τις νὰ ζωγραφίσῃ τὸ ἄνθος, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν εὐωδίαν του.

ΖΗΛΟΤΥΠΙΑ

Ἀπὸ φιλῆς δλόθερμα σ' ἐπότιστα, ξανθοῦλα, τοῦ στήθεος σου ἐμίερχα μὲ πόνο τοὺς παλμούς, ἀγάπη σου ὠρκίσθηκα καὶ σ' εἶπα μίαν αὐτοῦλα, πῶς θὰ πεθάνω ἄδικα ἀπ' τοὺς πολλοὺς καὶ μόνους.

Ἀπ' τὴν πολλὴν τὴν ζούλια μου κ' ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὸν πόνο, σὸ αἶμά σου ἐτάλαξα φαρμάκι στὰ σωστὰ μὲσ' τὴν καρδίᾳ σου ἐμπηξα ἀγκαθωμένο κλῖνο, νὰ ξεψυχήῃ καθ' ἐραστικῆς τὰ μάτια σου μπροστά.

Νὰ ξεψυχήῃ καὶ νὰ βογγᾷ καθ' ἐραστικῆς μπροστά σου ὅποιος μ' ἀγάπη σὴν καρδίᾳ καὶ μ' ἐρωτᾷ ἄγνὸ βάλη φιλὶ στὰ χεῖλη σου, βίβηθ' ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά σου, εἰς τὸν βαθὺν ἀλίμενον αὐτὸν ὠκεανό.

Καὶ σὺ, καὶ σὺ θὰ νὰ τραβᾷς μὲ λίσσα τὰ μαλλιά σου ἐνῷ κ' ὁ οὐρανὸς κ' ἡ γῆ θὰ νὰ σὲ βλαστημῇ, γουρτοῦνα ἀτελείωτη θὰ δέρῃ τὴν καρδίᾳ σου, τραλὴ θὰ γείνης καὶ θὰ κλαίς ἐπὶ θῆμά σου σιμά.

Κ' ἐγὼ θὰ ἔλθω χαρῶδες ἐκεῖ γιὰ νὰ δροσίσω τὸ στήθος καὶ τὰ σπλάχνα μου σὰν τίγρις φοβερὴ· σὸ θῆμά σου ἀλύπητα ἐπάνω θὰ πατήσω, κ' αὐτὴ θὰ εἶναι ἐκδίκησις γιὰ σένα τρομερή...

Τὸ Ἑρμοποῦλι.

δέν δύναιται νὰ ἀφήσῃς τὰ πράγματα νὰ περέλθωσιν, καὶ ἂν ὁ πρίγκιψ δέν θέλῃ, τούλάχιστον δι' ἡμᾶς αὐτούς.

Ὁ Βόρδεηλ τὴν διέκοψεν ἀνυπομόνως.

— Δέν δύναιται νὰ ζητήσω τὴν ἀστυνομίαν παρὰ τὴν θέλησίν του καὶ παρὰ τὴν κειμένην νεκράν ἐν τῷ πύργῳ, ἀλλὰ συνεβουλεύθην τὸν γραμματέα μου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐπιτήδειος ἰχνηλάτης. Σκέπτεται τώρα ἐπὶ τοῦ πράγματος, καὶ θὰ προτείνῃ κατωρθωτὸν σχέδιον, ἀναμφιβόλως. Ἐσκέφθην νὰ τηλεγραφῇσῃ πρὸς ἄνθρωπον τῆς ἐμπιστοσύνης μου, ἀλλὰ μὲ ἀπέτρεψε. «Πρὸς τὸ παρὸν τούλάχιστον, εἰπεν, περιμένετε καὶ ἐπαγρυπνεῖτε», καὶ τί διάβολον! νομίζω ὅτι ἔχει δίκαιον.

— Δέν δύναιται νὰ ἐννοήσω τὴν εὐνοίαν σου πρὸς τὸν Στέφενσον αὐτόν, εἶπεν αὐθαδῶς ἡ κόμησς, νομίζω ὅτι εἶναι ὁ ἀηδέστερος ἄνθρωπος ἐξ ὧσων συνήντησα, ἡ μὲν του ἀξία εἶναι . . .

— Ὅτι σὲ ἀποφεύγει. Δέν θέλω ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ν' ἀνχιμινύεται ὁ γραμματεὺς μου εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς, Λώρα, ὅτι δέν φκίνεται ἐπιθυμῶν ν' ἀναμιχθῇ, πιστεύω δὲ ἀπαξ μόνον τὸν εἶδες.

— Δίς. Ἀπαξ ὅταν μοὶ τὸν συνέστησας καὶ ἔπειτα ὅταν ἔπεςα ἐπ' αὐτοῦ κρυπτομένου εἰς τὸν λαβύρινθον.

— Πόσον ἄδικος εἶσαι, Λώρα· δέν βλέπω διατὶ δέν ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃ ἐν τῶν σπουδαιότερων χαρακτηριστικῶν τῶν γαιῶν.

Ὁ Βόρδεηλ ἐστενοχωρεῖτο, τὸν λόγον ὅμως δέν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ: Ἔτρεφεν ἀληθῶς πολλὴν εὐνοίαν πρὸς τὸν νέον γραμματέα, ὁ ὁποῖος εἰργάζετο παρ' αὐτῷ μέλις πρὸ τριῶν ἐβδομάδων· ἀλλὰ δέν ἤθελε νὰ γαίῃ τούτο γνωστὸν εἰς τὴν σύζυγόν του πρὸ πάντων διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς γλώσσης της, τὴν ὁποῖαν εἶχε πρὸ πολλοῦ δοκιμάσει.

— Ἐχει ὑγρασίαν, παρετήρησεν ἡ μυλαίδη ἐγχειρομένη, καὶ δέν ἔχω μανδύαν. Καὶ ἔμωσ φοβούμαι νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκίαν μου αὐτὴν, ὅπου τὸ πᾶν μυστήριον καὶ . . .

Δέν ἐτελείωσε τὴν φράσιν της. Ἡ Λαίδη Βόρδεηλ ἐκ καθαρῶς γυναικείου φόβου ὁρμωμένη δέν ἀνέφερε τὸν ἀπαίσιον ἐπισκέπτην, ὁ ὁποῖος θάπτον ἢ βράδιον κτυπᾷ εἰς τὴν θύραν παντὸς θνητοῦ:

VIII

Ἐπὶ τῶν βράχων παρὰ τὴν ἀκτὴν.

Ἦτο ἀληθέστερον. Καθ' ὃν χρόνον αὕτη ἔκειτο ψυχρά καὶ λευκὴ ἐν ὅλῳ τῷ μεγαλείῳ τοῦ θανάτου, τὰ περίφημα κοσμήματα τῆς ὑψηλοτάτης πριγκηπίσσης Ζαμπατῶφ ἐκλάπησαν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου, καὶ ἡ γυνικὴ ιδέα ἦτο ὅτι ὁ κλέπτης δέν ἦτο κοινός. Κλίμαξ δέν εὐρέθη ἐπὶ τῶν κιγκλιδωτῶν παραθύρων, οὔτε ἴχνη βημάτων ἀνεκλύθησαν, ἀλλ' οὔτε ἐργαλεῖα κοινῷ κλέπτου εἶχον χρησιμοποιηθῇ.

Ὅστις δὴ ποτὲ ἐπεχείρησε τὴν κλοπὴν ὑπὸ τοιούτους ἱεροσύλους ὅρους εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον διὰ τῆς θύρας τοῦ διαδρόμου, ἥτις ἔκλειε δι' ἀπλοῦ κλειθροῦ. Ὁ ὑψηλότατος εἶχε τὰς ιδέας του, ἡ δὲ ἀστυνομία, ἥτις θὰ ἀνεκάλυπτε τὸ μυστήριον δέν προσεκλήθη εἰς τὸν πύργον.

— Ἀφήσατε τὰ πράγματα ἡσυχα, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν εἰς τὸν κόμητα ὅστις ἦτο ἐξωργισμένος.

— Ἄλλ' ἀντανάκλᾳ ἐφ' ἡμῶν ἀπάντων ἰδῶ, ἰσχυρίσθη ὁ ξενίζων. Ἐχω μεγάλην οἰκογένειαν, πλῆθος ὑπηρετῶν καὶ ὁ πύργος ἦτο πλήρης ἐπισκεπτῶν, καὶ εἰς αὐτούς δέν εἶναι κολακευτικὸν πρᾶγμα. Σὰς λέγω ὅτι πρέπει ν' ἀνακαλέσῃτε τὴν ἀπόφασίν σας Ζαμπατῶφ. Ἀληθῶς σκέπτομαι ὅτι ὀφείλατε νὰ πράξητε τοῦτο τούλάχιστον χάριν τῆς συζύγου μου καὶ ἐμοῦ.

— Ἡ κόμησς νομίζω δέν φροντίζει τόσον πολύ, ἀπήντησεν ὁ πρίγκιψ, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε κάλλιστα ὅτι ἠδύνατο νὰ παῖξῃ εἰς τὰ δέκτυλά του τὴν εὐκρίστητον μυλαίδη, ἀλλ' ἀναγνωρίζω τὸ δύσκολον τῆς θέσεώς σας, ὅταν . . . ὅταν ἡ πριγκήπισσα . . .

— Ἐννοῶ φίλε μου, διέκοψεν ἐσπευσμένως ὁ Βόρδεηλ, θὰ ἐπιστρέψῃτε μετὰξὺ ἡμῶν καὶ . . .

— Τότε θὰ συζητήσωμεν τὴν μυστηριώδη ταύτην ὑπόθεσιν . . . μὰ τί μὲ μέλλει, ἀφοῦ ἡ πτωχὴ μου Κορδέλια . . .

Στραφεὶς ἔκρυψε τὴν κυριεύσασαν αὐτὸν συγκίνησιν καὶ ὁ Βόρδεηλ κατόπιν παρετήρησεν εἰς τὴν κόμησσαν ὅτι κατ' αὐτὸν ὀλίγον ἐφρόντιζεν ὁ Ζαμπατῶφ διὰ τὴν γραιάν, ἥτις ἀπέθανε.

— Βέβαια, ἀπήντησεν λακωνικῶς ἡ μυλαίδη.

Ἡ κηδεὶα τῆς πριγκηπίσσης Κορδέλιας Ζαμπατῶφ ἐγένετο μεθ' ὅλης τῆς προσηκούσης εἰς τὴν ὑψηλὴν θέσιν της πομπῆς, τοῦ πριγκηπος βεβαίως συνοδεύσαντος τὴν νεκρικὴν συνοδείαν μέχρι τοῦ κοιμητηρίου ἔνθα ἀνεπαύθη ἡ σύζυγός του διὰ παντός καὶ τότε ὁ πύργος καὶ οἱ ἐγκάτοικοι ἐβυθίσθησαν εἰς τὴν παράδοξον ἐκείνην καὶ μὴ φυσικὴν γαλήνην, ἡ ὁποία ἐπεταὶ ἀναποφεύκτως τῆς ταραχῆς.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ταφὴν ὁ πρίγκιψ ἔγραψε πρὸς τὴν κόμησσαν, εὐχαριστῶν αὐτὴν διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν πολυκλαυστὸν σύζυγόν του κηλυσίνην της, ἐκφράζων τὴν λύπην του διὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς συγκινήσεις, εἰς τὰς ὁποίας αὕτη εἶχεν ὑποβληθῇ ὡς καὶ τὴν μεγάλην δυσφορίαν του διότι τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν πύργον ἐπὶ τινα χρόνον.

— Ἐξηγήσατε παρακαλῶ τῷ Βόρδεηλ ὅτι οἱ ἱατροί μου μ' ἀποτρέπουν κατηγορηματικώτατα νὰ ἐπισκεφθῶ σκηνάς, αἱ ὁποῖαι παρὰ τὴν πρόθυμον φιλοξενίαν σας θὰ μοὶ εἶναι ἀναγκαίως λίαν θλιβεραὶ, καὶ μὲ συνιστῶσιν ἀλλαγὴν ἑσέρος. Θὰ ἐπιχειρήσω κατὰ συνέπειαν μακρὰν περιοδεῖαν διὰ τῆς θλακηνγοῦ μου ἡ Ἴρις, καὶ ἴσως ἐπισκεφθῶ τὰς ἐν Ρωσσίᾳ ἐπαύλεις μου αἱ ὁποῖαι τελευταίως πρημελήθησαν σοβαρῶς, μετὰ ταῦτα, ἐὰν θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε, κ. τ.λ. Οὐδὲν ἔλαγε περὶ τῆς κλοπῆς τῶν κοσμημάτων. Ὁ Βόρδεηλ ἠγανάκτησεν, ἡ μυλαίδη ἐξεπλάγη. Αὕτη ἠδυνάτει νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἀπολέσῃ τις τόσον μυστηριωδῶς λίθους ἀξίας χιλιάδων λιρῶν χωρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ τοὺς ἀνακτήσῃ. Ἡ κλοπὴ ἡ συνοδεύσασα τὸν τραγικῶς αἰφνιδίον θάνατον τῆς ὑψηλοτάτης ἐφέρετο βεβαίως εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Πάντες οἱ τῶν πέριξ ἡρώτων τὴν Λώραν εὐθὺς ὡς ἐπέτρεπε τοῦτο ἡ εὐγένεια μὲ τὴν κρυφίαν ἱλπίδα νὰ εὐχαριστήσωσιν τὴν περιέργειάν των. Ἀπαξ καθ' ὅλον τὸν βίον της ἡ κόμησς ἐφάνη διπλωμάτης, ἐσοβαρῶς καὶ ἡσταιεῦθη μὲ τὰς ἐρωτήσεις τῶν ἐπισκεπτῶν της ἄχρις ὅτου πολλοὶ ἐξ αὐτῶν παρετήρησεν ὅτι ἡ Λώρα Βόρδεηλ ἦτο εὐφρεστερὰ ἀφ' ὅσον ἐφάνετο. Κατ' οἶκον ὅμως ἦτο ἐξαλλος καὶ ἐξεθύμειν τὴν δυσθυμίαν της ἐπὶ τοῦ Βόρδεηλ, τοῦ Ἀρθούρου, ἐπὶ παντός, ὅστις τὴν συνήντα καὶ εἰς τὸν ὁποῖον τῇ συνέφερε νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθημάτά της.

— Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως θὰ φθάσω εἰς τὸ βέθους τοῦ μυστηρίου, εἶπεν ὀργίλως, «νομίζεις ὅτι εἴμεθα ἄθυρμα τοῦ Ζαμπατῶφ καὶ τῶν θελήσεων του».

— Ἐλπίζω ὅτι δέν θὰ κάμῃς τίποτε τοιούτου Λώρα, ἀπῆντα σοβαρῶς ὁ Ἰούλιος, ἄφες τοὺς κοιμωμένους σκύλους νὰ κείνται πλαγιασμένοι».

Ἡ μυλαίδη ἠτένιζε τὸν σύζυγόν της, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης διεμαρτύρετο δριμύτερον αὐτῆς κατὰ τῆς ἀποράσεως τοῦ ὑψηλοτάτου τώρα συνέβαινε τὸ ἀντίθετον.

Εἶχε καὶ κύτος τὰς ὑπονοίας του ὡς ἐκείνη, μολονότι δὲ δέν ἐφθάνεν ἀκριβῶς εἰς τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἐπὶ τέλους ὅμως δέν ἦτο καὶ πολὺ μακράν.

Συμβεβηκός τι ἐνετυπώθη βεβαίως εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Βόρδεηλ.

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρ. Αἰμιλ. Δεπόλλου.

ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τίς ἀραγὰ θὰ μὲ εἰπῇ
«Δέν ἔχω ἀναμνήσεις
»Τῶν περασμένων ἡμερῶν
»Καὶ τῶν ἐτῶν ἐπίσης;»

Περνοῦν τὰ χρόνια χάνονται
Ἀγύριστα διαβαίνουν
Πλὴν ὡς σκιὰ ὀπίσω των
Αἱ ἀναμνήσεις μένουν.
Εἰς τῆς ψυχῆς τὸ λεύκωμα
Ἐστὰ φύλλα τῆς καρδίας
Τὰς ἀναμνήσεις γράφουмен
Πικράς τε καὶ ἡδέας.
Αὐταὶ μᾶς εἶναι σὺντροφοὶ
Πιστὰ τῶν ρεμβασμῶν μας·
Θωπεῖαι ἀνεξάντλητοι,
Τροφὴ τῶν στοχασμῶν μας.

«ὦ ! δύνασαι εἰς ὄνειρα
Γλυκὰ νὰ ἐντροφήσῃς
Κ' εἰς παρελθὸν εὐφρόσυνον . . .
Κ' ἀπείρους ἀναμνήσεις.

Τί δὲν ἀναμνησέσθαι
μ' ἐν θάλλει τῆς ἀχτίδος . . .
μ' ἐν ῥόδον ἀνθηρότατον . . .
μὲ πτῆσιν χρυσαλίδος ! . .

Ὅποσα ἡ ἀνάμνησις
Ἔτὸν νοῦν σου δὲν σοὶ φέρει
ὥς ἄστρον ὠραιότατον
Ποῦ λάμπει καὶ μαρμαίρει .

Λοιπὸν αἱ ἀναμνήσεις μας
δὲν χάνονται . . δὲν σβύνουν
Εἶν' ἔχνη ἀνεξάλειπτα . . .
Ποτὲ δὲν μᾶς ἀφάνουν . . .

1901 Σπυρ. Χριστοφίδης.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

ΘΙΣΒΗΣ Κ. ΠΕΤΡΙΔΟΥ καὶ ΣΤΑΥΡΟΥ Δ. ΚΑΣΑΠΗ

Ἄνθη μυρίνοια καὶ πολύχρωμα κοσμοῦσι τῆς γῆς τοὺς
λειμῶνας καὶ αἱ φεβναὶ τοῦ Φοίβου ἀκτῖνες καταυγάζουσι
τῶν βουνῶν τὰς κορυφάς. Τοὺς εὐέλπιδας μνηστῆρας ἀ-
γάλλουσι καὶ λαμπρύνουσιν αἱ ἐγκάρδιοι εὐχαὶ τῶν φίλων.
Σύμβολον εὐδοκίαν τῶν ἀρραβῶνων Σας ἔστω τὸ μαι-
διάμα γλυκείας ἐαρινῆς αὐγῆς. Διηνικῆς φαιδρὸν ἔαρ καὶ
ἀνέφελος εὐημερία εἴθε νὰ περιβάλλῃ τὸν βίον Ἰμῶν σύμ-
παντα, ὡς εὐδαλὲς ζεύγος.

Τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῶν Χαρίτων τὰ δαψιλῆ δῶρα εἴη-
σαν τὰ ἀμειβάτα Ἰμῶν ἔθνα. Καὶ ἐκ τοῦ κέρατος τῆς Ἀ-
ληθείας εἴθε ν' ἀντλήτε ἐς αἶψαν ἀφροδίαν ἀγαθῶν.

Κυθωνίαι τῇ 4ῃ 8/θρίου 1901.

Μαργαρίτα Ν. Διαντά.

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ λαβόντες
ἀγγελίος τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ 1902
αἱ «ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ» τῆς Διευθυντρίας
τῆς ΒΟΣΠΟΡΙΔΟΣ Δ^{ος} Κορνυλίας Δ.
Πρεβεζιώτου καὶ τοῦ Κ^{ου} Ἐμμανουὴλ
Τ. Ταβανιώτου καὶ μὴ ἐπιστρέψαντες
αὐτὰς ἄχρως ὥρας ὅπως ἐπισπεύσω-
σι τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν, καθ' ὅτι ἡ
ἐκτύπωσις τοῦ ἔργου ἤρξατο.

Τριακονταετηρὶς Μ. Γεδεών. Πλήρης ἐπιβολῆς καὶ
ἐπισιμότητος ἀποτελέσασα λαμπρὰν καὶ πρωτοφανῆ ἐν τῇ
πόλει ἡμῶν τῆς Ἐπιστήμης ἐορτήν, ἣν πλείστα ἐπισιμώ-
τητες τῶν γραμμάτων καὶ τῶν κοινωνικῶν βαθμίδων ἐτί-
μησαν διὰ τῆς παρουσίας των, ἐτελέσθη τῇ προπαραλευσῇ
Κυριακῇ 21ῃ φθίνοντος ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ

Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἡ τριακονταετηρὶς τοῦ διαπρεπε-
στάτου μεσαιωνοδ'φου ἡμῶν κ. Μ. Γεδεών. Ἀπαντα τὰ
σημεῖα τῆς ἐορτῆς, καὶ ὁ λαμπρὸς καὶ μεστὸς ἐννοιῶν πα-
νηγυρικός τοῦ ἐπίσης διαπρεποῦς μεσαιωνολόγου κ. Β. Μυ-
στακίδου καὶ ὧν τῶν εἰς τὸ βῆμα ἀναβάντων αἱ προσ-
λαλῖαι, ἰδίᾳ δὲ ἡ τοῦ δημοφιλῆς λυκεάρχου κ. Χρ. Κα-
ζητηρήστου ἐμμετρος καὶ ἡ τοῦ γλαφυροῦ τῷ ὄρει κ. Ν.
Βασιλειάδου ἱερωδῆς, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐορτάζοντος ἐ-
πιστραφίσασα τὴν τελετὴν, ὑπῆρξαν λαμπραὶ καὶ ἔργοι
καὶ ἀντάξιον τοῦ περιφανοῦς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐπιστή-
μου ταύτης ἡμερίδος τῶν γραμμάτων. Ἐφ' ᾧ συγχαιρέμεν
θερμότατα τῇ τε ὁργανωτικῇ αὐτῆς ἐπιτροπῇ καὶ τῷ κ.
Μ. Γεδεών. εἰς δὲ εὐχόμεθα μακρότατον εἶναι καὶ πλούσιον
εἰς τιμὰς καὶ δόξας τὸ στάδιον αὐτοῦ τῷ τιμῶν τὴν ἑλληνι-
κὴν ἐπιστήμην.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Βαθύτατα συνκίνησε τὸν τε δημοσιογραφικὸν
καὶ τὸν ἐν γένει τῶν γραμμάτων κόσμον ὡς καὶ
σύμπασαν τὴν ὑμετέραν κοινωνίαν, ἥς διαπρεπέ-
στατα μέλη ἐσπευσαν νὰ ἐκφράσωσι τὰ αἰσθήματα
αὐτῶν, τὸ ἀπροσδόκητον πάθημα τοῦ κ. Δ. Νι-
κολαΐδου, οὐτινος τὴν πολυτίμον ζωὴν ἀνευ ἀπο-
τελέσματος, τύχῃ ἀγαθῇ—ἡπειλησεν ἔκφρων φο-
νικὴ ἀπόπειρα ἀθλίου ἐκφύλου. Εὐτυχῶς ἡ χεὶρ
τῆς Θεῆας Πρόνοιας παρεντεθείσα μεταξύ τῶν
τρικυμάτων ἐν ἀσυναισθήτῳ λύσσει κατενεχθέντων
περιέβαλε διὰ σωστικῆς ἀσπίδος τὸν ἐγκριτὸν ἄν-
δρα, τὸν πολυτίμον σύζυγον καὶ πατέρα, τὸν πο-
λαίμαχον δημοσιογράφον, τοσοῦτον ἀπολαύοντα
συμπαιδιῶν, αἵτινες καὶ ἀθροῖς τῷ ἐξεδηλώθησαν.
Ἐνοῦται εἰς τὸν κοινὸν πόθον τὴν ἡμετέρῃν φω-
νὴν, εὐχόμεθα αἰσίαν καὶ ταχίστην τὴν τελείαν
αὐτοῦ ἀνάρρωσιν.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Θιάσος Σπ. Ταβουλάρη καὶ Εὐαγ.
Παντοπούλου.

Ἐπεσκέφθη παλὴν τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ ἐνεκαί-
νισε τὴν χειμερινὴν αὐτοῦ περίοδον ἐν τῷ Ὁδεῖῳ,
ὁ λαμπρὸς κατηρτισμένος καὶ τοσοῦτον καὶ
κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ἐκτι-
μηθεὶς θιάσος τῶν κ.κ. Σπ. Ταβουλάρη καὶ Εὐαγ.
Παντοπούλου. Τὸ ὄνομα καὶ μόνον τοῦ λεπτοτέ-
του καὶ δεξιωτάτου ἡθοποιοῦ κ. Σπ. Ταβουλάρη
ὡς καὶ τοῦ κορυφαίου τῶν Ἑλλήνων κωμικῶν κ.

Εὐαγ. Παντοπούλου ἀρκεῖ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀνα-
γνώστας ἡμῶν ἐπαρκῆ ἰδέαν τῆς ἀξίας τῆς μελ-
λούσης νὰ ἐξελιχθῇ θεατρικῆς περιόδου των. Ὅταν
δὲ εἴπωμεν ὅτι εἰς τοὺς διακεκριμένους τούτους
θιασάρχας προστίθεται καὶ ἡ διαπρεπὴς τραγω-
δὸς κυρία Χαρίκλεια Σ. Ταβουλάρη καὶ ἡ ἐπίσης
πεφημισμένη ἡθοποιὸς κυρία Ἑλένη Χέλμη, καὶ
αἱ ἐπίσης εὐφημοὶ καλλιτεχνίδες κ. κ. Σαπφῶ
Μέγγουλα, Μαρία Α. Χέλμη, Καίτη Παντοπού-
λου, Αἰκατερίνη Παρλασκευοπούλου, καὶ οἱ κ. Ἀν-
δρέας Φιλιππίδης, Β. Καράκλος, Ν. Παρλακευό-
πουλος, Κ. Χέλμης, Σ. Χέλμης, ὡς καὶ πολυπλη-
θεῖς ἄλλοι δόκιμοι καὶ πανταχοῦ ἐπικροτούμενοι
ἡθοποιοί, πάντες ἐννοοῦσιν ὅτι σπανίως καλλιτε-
χνικάς ἀπολαύσεις ὑπόσχεται ἐφέτος τὸ θέατρον
Ὁδεῖον εἰς τοὺς φίλους τῆς ὥραίας καὶ ὑψηλῆς τῆς
Μελπομένης τέχνης καὶ εἰς πάντα φιλόκαλον διὰ
πλήθους ἐκλεκτοτάτων δραμάτων καὶ κωμωδιῶν,
ὧν πλείστα νεώταται, ὡς λ. χ. Ἐμπάτε φίλοι
ἀλέστε, Αἱ γυναῖκες, Φάρτης ἡ Ντάμα, Εὐα, ὁ
Ἐρογος (ἐκ τοῦ γερμανικοῦ) καὶ ἡ Ξανθοῦλα, ὁ
Ἐφεδρος σύζυγος, τὰ Δύο διαζύγια, Ἀρεμὶς δ'

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Ὁ Ἰωάννης Δουλάκ ἐπανήρξατο εἰς τὴν οἰκίαν του και-
μένην ἐν ἀποέντρῳ συνοικίᾳ, ὅπου ἐκράτει ἐπίσης εὐρὴ
καὶ εὐχλιν δωματίον, ὡς τεχνουργεῖον (atelier). Ὁ Ἰω-
άννης Δουλάκ ἦτο γλύπτης, ἐπάγγελμα, ὅπου ἀπαιτεῖ
ὄχι μόνον ἰδιοφυίαν καὶ ἔσκησιν, ἀλλὰ καὶ χρῆμα πολὺ,
ὅπου ὁμοῦ δὲν ἤλπιζε νὰ ἀποκτήσῃ.

Μόλις δ' Ἰωάννης δέχθη τὴν φιλίαν τῆς οἰκίας του, ἡ
σύζυγός του Δουλάκ τὸν περιπτύχθη.

— Καλῶς τὸν Ἰωάννην μου ! τί νέα ; Ἐπανερχεσαι ἐ-
κατομμυριῦχος ;

— Ἐκατομμυριῦχος ; . . . Ὁχι, ὄχι, βέβαια.

— Τίλος, ὁ συμβολαιογράφος σὲ ἀνήγγειλε χορηματικὸν
τι πῶσόν ;

— Ὁχι . . . Ὁ συμβολαιογράφος ἀπλῶς μὲ κατέστησε
γνώστην τῆς διαθήκης.

— Καὶ ἐκ τοῦ βλέμματός σου συμπεραίνω ὅτι σὲ ἀπο-
κηρύττει ἡ διαθήκη, καθὼς τὸ ἐφοβεῖσαι Ὁ θεός σου οὐδὲ
μετὰ τὸν θάνατόν του ἔστρεψε τὴν συμριλίσιν.

— Ὁ θεός μου δὲν με ἀποκηρύττει, μὴ κληροδοτεῖ
κατὰ τι. Ἀλλ' ἡθέλησε καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ διαι-
ωνίσῃ τὴν ἰδιοτροπίαν, ἥτις τὸν ἐκόσμηε ζῶντα. Εἰς οὐδέν
δὲ ἐμπιστευόμενος, ἰδιωχείως ἔγραψε τὴν διαθήκην του. Ἰδὺ
ἀντίγραφον, ὅπου μὲν ἔδωκεν ὁ συμβολαιογράφος.

Κατ' ἔρχισεν ἀναγινώσκων.

« Ἡ διαθήκη μου. »

« Ἐνὰ μόνον ἔχω σύγγενῃ, τὸν ἀδελφόν μου Ἰωάννην

Ελλῆς, (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Τῆς γυναῖκας μου ὁ ἄν-
δρας, ὁ Λωποδύτης κ.τ. (ἐκ τοῦ ἀγγλικῆς) τὰ το-
σοῦτον πέρυσιν θαυμασθέντα λαμπρότατα ἀληθῶς
ἔργα, ἡ Ξέρη τοῦ Δουμά, ἡ Μάρτυς τοῦ Δεινερύ,
ἡ Διορυσία τοῦ Δουμά, Ἀρχισιδηρουργὸς καὶ ὁ
Σέρριος Παρίτης τοῦ Ονέ, τὸ Nosintimes τοῦ Σαρ-
δοῦ, ἡ Φερράνδη, ὁ Σιδερόδρ. ἐπ θεωρητῆς, ἡ θεία
τοῦ Καρόλου κ.λ.π. κ.λ.π. ἐτι δὲ καὶ πλείστα πρω-
τότυπα νεώτατα, ὡς ἡ Κακογλωσσά. Νύμφη καὶ
πενθερά κ.λ.π. κ.λ.π. Πάντα τραγικά καὶ κωμικά,
ἐξαιρετα καὶ ἐπιμελῶς ἐκλελεγμένα, θὰ παρελάσω-
σιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, πολὺ κερδίζοντα ἐκ τῆς καλλι-
τεχνικωτάτης τῶν διαπρεπῶν θιασαρχῶν καὶ τοῦ
ὄλου θιάσου ὑποκρίσεως. Διὸ παρατρύνομεν πάν-
τας τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ὅπως σπεύσωσιν εἰς
τὰς καλλιτεχνικάς αὐτοῦ ἐσπερίδας, δεικνύον-
τες οὕτως ὅτι γνωρίζουσι νὰ τιμῶσι τὸ καλὸν
καὶ τρέφουσι στοργὴν καὶ ζῆλον πρὸς τὸ Ἑλλη-
νικὸν θέατρον μὴ ἐπηρεαζόμενοι ὑπὸ τῆς μαστι-
ζούσης μεγάλης ὁμάδας τῆς κοινωνίας ἡμῶν ξινο-
μανίας.

Δουλάκ, τὸν ὅποιον ὑπεστήριξε. Ἐπεθύμουν νὰ γείνῃ συμ-
βολαιογράφος, ἀλλὰ προτίμησε τὴν γλυπτικὴν. Ἐπεθύ-
μουν νὰ τὸν ὑπανδρεύσω δίδων αὐτῷ νύμφην πλευσίαν καὶ
εὐμορφον, ἀλλ' ἄλλως ἔδοξεν αὐτῷ χωρὶς νὰ με συμβου-
λευθῇ, παρὰ τὰς ἰδίας μου συμβουλὰς, ἐνυμφεῖσθαι ἀνευ
πρὸς νύμφην, ἥτις θὰ τῷ εἶναι βεβαίως δαινὸν ἄχθος.
Ὁ ἀνὴρ μου λοιπὸν μὲ παρήκουσεν εἰς τὰ δύο κυριώτερα
ταῦτα διαθήματά του. Ἐπομένως ὡς μὴ ἐκπλήσσειται, δι-
ότι τὸν συμβουλεύω νὰ ἀπέχῃ καὶ μετὰ θάνατόν μου ἀπὸ
ἐμὲ καὶ ἀπὸ τὸν πλούτον μου. Ἐν τούτοις γνωρίζω τὰ πρὸς
τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς μου καθήκοντί μου, τὸν κληροδοτῶ
τὰς ἐν τῷ θαλάμῳ μου εὐρισκόμενας εἰκόνας ἐμοῦ καὶ τῆς
μητρὸς του, προσέτι δὲ καὶ τὰ εἰς τὰς δύο τελευταίας θέ-
σεις τῆς ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ βιβλιοθήκης μου νυμικά συγ-
γράμματα, ἅτινα ἤγροσα διὰ τὰς συμβολαιογραφικάς
σπουδὰς του, διὰ καὶ τῷ ἐνήκουν. Ἰδὲ κληροδοτήμα μου
τοῦτο εἶναι πολυτιμώτατον, διότι εἶναι νέος ἀκόμα καὶ δύ-
ναται νὰ ἐκκαλοῦσθαι τὰς σπουδὰς του ἐὰν μετεκίνησθαι διὰ
τὴν ἀπέναντί μου περὶ σμῆνῃν του. Ἐὰν τὴν πραγματοποιήσῃ,
ὅπου θὰ εὐχόμεαι καὶ ἐκ τῆς τάφου μου, ἔχει καλῶς, ἡ ἐ-
παρχία δὲ θὰ τῷ πέμψῃ τὸ ἀναγκαῖον πῶσόν πρὸς ἀγο-
ρὴν συμβολαιογραφίου.

« Τὸ ὑπόλοιπον τῆς κλητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας μου
κληροδοτῶ εἰς τὸν κοινὸν τῶν Παρισίων, ἐπὶ τῷ ὄρει τοῦ νὰ
γείνῃ κύριος αὐτῆς καὶ τῶν τόκων μετὰ περιουσίαν εἰκοσιν
ἔτων ἀπὸ τοῦ θανάτου μου. »

« Ἐγράφη ἐν Παρίσις τῇ 30 Ἀπριλίου 1899.

Ὑπογεγραμμένος, « Ἀντώνιος Δουρσά. »

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Βιβλία καὶ περιοδικά.

Ἡμερολόγιον ὁ «Φάρος τῆς Ἀνατολῆς» ὑπὸ **Ι. Σακελλαρίδου**. Ἰδὸ τοσοῦτον ἐκτιμηθὲν πέρυσι καὶ τόσῳ λαμπρᾷ διαχράσῃ οὐδὲν ἡμερολόγιον τοῦ κ. **Ι. Γ. Σακελλαρίδου** ὁ **Φάρος τῆς Ἀνατολῆς** ἐκδίδεται πάλιν προσεχῶς νέαν ὑποσχόμενον θαυμάσιον τέρψιν καὶ πολυτίμον ἀπόκτημα εἰς τοὺς πολυπληθεῖς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας αὐτοῦ. Περιττὸν νὰ ἐξάρωμεν ἐνταῦθα τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου, ἥτις εἰς πάντας ἐγένετο γνωστὴ διὰ τῶν ἂς παρέχει ποικίλων καὶ χρησιμωτάτων πληροφοριῶν τῶν ἀφροσύων εἰς πάντα κλάδον τοῦ δημοσίου βίου, τῆς ἐν γένει πλουσίας καὶ ἀξιολόγου ὕλης, τοῦ πλοῦτος τῶν υπερδιακοσίων εἰκόνων καὶ τῆς κομψότητος ἐκτυπώσεως. Προτρέπομεν μόνον πάντα φίλον τῶν καλῶν πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ πολυτίμου τούτου κοσμήματος τῆς βιβλιοθήκης καὶ τῆς αἰθούσης, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ ἑλλησπίς του θὰ εἶναι ἀληθὲς πρὸς τὴν φιλοκαλίαν ἑλλείψης. Πᾶσα αἵτησις δέον ν' ἀπευθυνθῇ ὡς ἑξῆς.

Mre SAKELLARIDÈS et Co Haïdar Pacha Con)ple
ἡ βιβλιοπωλεῖον **Δεσπότης Σφύρα Γεράρδου**
Galata Kons)ple

— Αἱ! καλὰ τί λέγεις περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ ἐξαισίου αὐτοῦ θεοῦ;

— Ἐξ ἁπαντὸς εἶναι πολὺ ἰδιότροπος.

— Σκύλος θεός!

— Ἐλα, Ἰωάννη, ἡσύχασε, ὁ γέγονε γέγονεν.

— Ἀγαπητὴ μου Λουκία, πρὸ πάντων διὰ σὲ καὶ διὰ τὰ τέκνα μας λυποῦμαι τὴν ἀπώλειαν τῆς περιουσίας, ἣν ἤλπιζον νὰ καθέξω ἡμέραν τινα, ὣν ὁ μόνος συγγενὴς σου. Θὰ καθίστων τότε τὴν ζωὴν σου γλυκύναι καὶ εὐτυχῇ.

— Εὐτυχὴς, εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον. . . Εὐτυχὴς διὰ τὸν ἔρωτά σου, διὰ τοὺς ἀγαπητοὺς μικροὺς ἀγγέλους μας, Ἰωάννη, εἰπέ μου ὅτι διὰ τὴν στέρεσιν τῆς περιουσίας; δὲν εἶσαι δυστυχὴς;

— Δυστυχὴς ἐγὼ πλησίον σου; Ἡξεύρεις καλῶς τὸ ἐναντίον! Ἀλλ' ὀργίζομαι κυρίως χάριν τῶν τέκνων μας, τὰ ὅποια θ' ἀπηλλάττοντο ἐκ τῆς στενοχωρίας εἰς τὴν ὁσίαν ζῶμεν.

— Ὁ Ἰωάννης διέτρεχε τὸ δωμάτιον μὲ βῆμα πυρετώδες.

— Αἱ! μάλιστα μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶχε δίκαιον ὁ θεός! . . . Συμβολαιογράφος! εὐγενέστατον στάδιον καὶ προσδοκῶν! Ἡ τέχνη, ἡ εὐφυΐα, ἡ ἐμπνευσ; εἶναι βλακεία, ταῦτα δὲν εἰσέρχονται εἰς τὸ χρηματιστήριον· οἱ ἡλίθιοι μόνον πιστεύουσι παρωμίας βλακείας. . . Συμβολαιογράφος ἐγὼ. . . Ἰδὲ με, πρὸς στιγμὴν συμβολαιογράφον διωπτοφύρον κατήμενον εἰς τὸ γραφεῖον ἐν μέσῳ δικηγορικῶν φακέλων.

Ἡ νεὰ γυνὴ φανταζομένη τοιαύτην σκηνὴν, δὲν ἤδυνήθη νὰ ὑποκρύψῃ μαιδείαν. Ἀλλ' ὁ καλλιτέχτης δὲν ἐγκαίνετο διατεθειμένος; νὰ ἀστειλίζηται ἐπὶ πολὺ. Τούνηντιόν ἡ

Παιδικὸς κόσμος, παιδικὴν περιοδικὴν εἰκονογραφημένην δεκαπενθήμερον ὑπὸ **Ι. Γ. Σακελλαρίδου**. Ὁ αὐτὸς φιλόκλος φιλοπόδης ἐκδότης τοῦ **Φάρου τῆς Ἀνατολῆς** ἀναλαμβάνει τὴν ἐκδόσιν καὶ διεύθυνσιν τοῦ ὠραίου καὶ χρησιμωτάτου παιδικοῦ περιοδικοῦ ὁ **Παιδικὸς Κόσμος**, ὅπερ πληρὲς ἀγνῶν ἐλπίδων, ἐκλεκτῆς ὕλης, λαμπρῆς ἐκτυπώσεως καὶ καλλιτεχνικῶν εἰκόνων ἀναφανδὸν ὑπόσχεται σθεναρὰν καὶ ἐθιμολογικὴν σταδιοδρομίαν. Εἰς τὸ χρησιμώτατον τοῦτο ἐξέστημα τῆς παρ' ἡμῶν ἐκπαιδεύσεως; τὸ ἀπαρτίττοντο εἰς πᾶσαν παιδικὴν βιβλιοθήκην εὐχόμεθα μακρὸν τὸν βίον καὶ τὴν πορείαν αἰτίαν καὶ ἀπόσκοπον.

Καλλιτεχνικὴ Πεντακοθῆκη, μηνιαῖον εἰκονογραφημένον περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ὑπὸ **Δ. Ι. Καλογεροπούλου** ἐν Ἀθήναις. Εἰς τὴν ἀπὸ τινος παρατηρουμένην καλλιτεχνικὴν ἐν Ἑλλάδι ἰδίαν καὶ ἐν γένει πνευματικὴν τοῦ ἔθνους κίνησιν νέος προσετέθη πολυτίμος παράγων διὰ τοῦ ἀνωτὸ ὠραίου περιοδικοῦ τοῦ βριθίντος λαμπρῶν καὶ ποικίλων εἰκόνων καὶ τερπνῆς φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ὕλης. Τὸ ὠραῖον τοῦτο ἔργον καίτοι εἰδικὸν κατ' ἀρχήν, ἐνέχει ὅμως γενικὴν ἐνδιαφέρον δυνάμενον νὰ τέρψῃ πάντας ἀνεπτυγμένους καὶ φιλόκαλον ἀναγνώστην. Διὶ συγχαίρομεν τὴν φιλοκαλίαν διευθυντῇ αὐτοῦ καὶ εὐχόμεθα μακρὸν καὶ στερεὴν τὴν σταδιοδρομίαν του.

Ἐξήλθον τοῦ ἡῤῥαν, καίτοι ἡ σύζυγός του προσεπάθει νὰ τὸν καθυσοχάσῃ.

— Αἱ, Ἰωάννη, δὲν εἶσαι φρόνημος. Πρὸ τινων ἡμερῶν μοι εἶπες τὰ ἑξῆς: «Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν πρέπει νὰ παραπονώμεθα· εἶναι μὲν ὀλίγον δύσκολον τὸ παρόν, ἀλλὰ μέλλομεν νὰ πραγματοποιήσωμεν τοὺς σκοποὺς μας. Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἀπὸ ἑλκεῶν τὸ μεταλλίον τῆς Ἐκθέσεως αἱ παραγγελίαι μου ἡῤῥησαν καὶ προαισθάνομαι ὅτι ἐντεῦθεν ἄρχεται ἂν ὀχλὸς δόξῃ, ἀλλ' ἀνεσις διὰ σὲ καὶ διὰ τὰ παιδία μας. Ἡ δόξα εἶναι διὰ τοὺς ὑπερφάνους, αὕτη δὲν τρέφει. Ἀλλως τε δύναμαι νὰ δεξασθῶ ἅμα ἐξικονομῆσιν χιλιόπρεπκά τινα πρὸς ἀγορὰν μαρμάρου, δι' ὃ θὰ καταδείξω τὴν εὐφυΐαν μου! . . . » Ἐλεγε; δὲ συνάμα γελῶν; «Ἀπὸ τῆς αἰσῆς θ' ἀρχίσω νὰ ἐξικονομῶ μὲ τὰ χιλιόπρεπκά τοῦ καπνοῦ μου.

— Μάλιστα, καὶ μοι ἀπήντησες ὅτι θὰ ἐξικονομῆσιν διὰ τὴν χεῖμῶνα τὴν ἐνδυμασίαν, τοῦ παρελθόντος διότι διορθωμένη δύναται εἶναι νὰ φορεθῇ. . . Ἀγαπητὴ μου Λουκία, διὰ τοῦτο ὀργίζομαι.

— Σκέφθητι ὀλίγον, Ἰωάννη! δὲν εἶναι τόσον δυσάρεστον ἡ καταστάσις μου. Διὰ τί παραφέρεσαι;

— Διὰ τί; . . . Διότι ἡ ἀδικία αὐτὴ με παροργίζει, ἡ ἀδικία αὐτὴ γίνεται πρὸς ἐμὲ; γίνεται πρὸς σέ, διότι ἀμφότεροι ἐγινόμεθα θύματα! . . . Ναί, εἶχον πεποίθησιν ἐν ἐμοί, πεποίθησιν καὶ θάρος! . . . Καὶ μολατοῦτα τὰ ἔχω ἀκόμη. Πέποιθα εἰς τὴν ἰδιοφυΐαν μου, εἰς τὴν τύχην μου, εἰς τὸ πεπρωμένον. Τὰ ἀριστουργήματά μου δὲν τὰ ἐπινωθόν, ὡς τὸ κάμνουντι τινες, ἡ διατείνονται ὅτι τὸ κάμνουν, τὰ κατασκευάζω ἐν τῷ ἐργαστασίῳ μου· δυστυχῶς

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Διὰ τοὺς κατὰ φαντασίαν ἀσθενεῖς. Ἰατροὶ ἐκ τῶν διασημοτάτων τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ 1860, καταδικώμενος ὑπὸ τῶν κατὰ φαντασίαν ἀσθενῶν τοῦ ἔργου χάριν αὐτῶν συνταγὴν τινα, ἥτις ἀνεστάτωσε τότε τὸν ἱατρικὸν κόσμον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τοιοῦτοι πελάται οὐδέποτε ἐλλείπουν ἀπὸ τῶν ἱατρῶν, τὴν ἀναγράφωμεν διασωθεῖσιν ὑπὸ τινος ἐν Γαλλίᾳ φαρμακείας.

Aqua fontis	100 γρ.
Il la repetita	40 »
Eadem stillata	12 »
Hydrogeni protoxydt. .	0 » 32
Nil aliud	4 » 25

Ἀνὰ μίαν σιαγόνα τρεῖς τῆς ἡμέρας.

Ἡ πανέκεια αὕτη πολλοὺς ἐθεράπευσεν ἐκ τῶν πασχόντων τὴν τοιαύτην ἀσθένειαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

* *

Χήρα ἐξ συζύγων! Ἡ ἀμερικανὴ κυρία Ἰσαβέλλα Φρήμαν ἐξασκεῖ σταθερῶς τὸ ἐπάγγελμα .. τῆς χήρας! . . Ἡ μακαρία αὕτη ἐφάμιλλος τῆς Σαμαρείτιδος τοῦ Εὐαγγελίου, — ἦν ὅμως ὑπερέβη, — πρῶτον δεσποινὶς Ἰσαβέλλα

ὅμως μόνον ἐξ ἀργίλλου. Χθὲς ἀκόμη ἐζητοῦν νὰ ἀγοράσωσι τὸ σύμπλεγμα μου «Οἱ κυνηγοὶ ἐν ἐνέδρῳ». Ἀλλὰ δὲν πωλῶ τὰ σχεδία μου διὰ νὰ τὰ εὖρω κατόπιν μαρμαρίνῃ καὶ ὀρειχάλκινῃ με ὑπογραφὴν ἄλλου.

Ἡ Λουκία δὲν διέκοπτε πλέον τὸν σύζυγόν της. Ἐγνώριζε καλῶς ὅτι, φύσις ζωηρά, γενναία καὶ παράφορος ἐπρεπεῖν ἐλευθέρως νὰ κατευνασθῇ, καὶ ὅτι κατόπιν τῆς ὀργῆς τοῦ ἐγένετο ὡς παιδίον φιλόγελως καὶ καλὸς ὡς ἦτο πράγματι.

— Μάλιστα, ἐπιθυμοῦν νὰ ἐλθῇ ἀκόμη ὁ θεός μου διὰ νὰ τοῦ εἶπω φανερώς πάσας τὰς ἀληθείας. . . Ὅτι οὐδὲ κἀν νὰ σὲ ἰδῶ ἤξιζες, ὅτι μετὰ τὴν γάμον μας ἠθέλησα νὰ σὲ παρουσιάσω εἰς αὐτὸν καὶ νὰ ζητήσης συγγνώμην! . .

Ὁ Ἰωάννης θὰ ἐξηκολούθει οὕτω, ἀλλ' αἰφνης ἐκρουεν ἡ θύρα, ἦν ἡ Λουκία ἐσπυσεν ν' ἀνοίξῃ.

— Αἱ! ἐλθισμόνισα νὰ σοι εἶπω, ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ ξαναπατήσω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ μου, διέταξα ἕνα ἀχθοφόρον νὰ μὲ φέρῃ τὴν περιφύμον περιουσίαν!

Ἦτο πρᾶγματι ὁ ἀχθοφόρος φέρων τὰς δύο εἰκόνας καὶ κιδώτιον βιβλίων χαρτοδεμένων.

Ι Ι

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀχθοφόρου, ἡ Λουκία ἐξήτασε τὰς εἰκόνας καὶ διὰ νὰ καθυσοχάσῃ ὀλίγον τὴν ὀργὴν τοῦ συζύγου της.

— Ἰδού, εἶπεν, καλῶς ἐσκέφθη νὰ σοι ἀφήσῃ τὴν εἰκόνα τῆς μητρὸς σου· δὲν θὰ ἔλῃς πλέον ἀνάγκη νὰ κατασκευάσῃς καὶ σύ.

— Εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ δικαιολογήσῃ ἡ πράξις αὕτη τὴν πρὸς ἡμᾶς διαγωγὴν του. Ὅσον δ' ἐ-

Σάνδρος ἐνυμφεύθη τῷ 1894 ἐν Νέᾳ Αὐρηλία τὸν πρῶτον αὐτῆς σύζυγον κ. Καποράλλη, ὅστις ἀπέθανε μετ' ὀλίγον ἐκ κίτρινου πυρετοῦ. Ἡ νεόνυμφος χήρα ἐνυμφεύθη ἕτερον τὸν Φραγκίσκον Μορένο Ἰδανέζ. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν νύκτα τῶν γάμων ἐπιδόξ; γεννηθείσης, ὁ νεόνυμφος ἐπλήχθη δι' ἐγκαιρίδου εἰς τὸ στῆθος καὶ ἀπέθανε. Ἡ δὲ ἡδὴ χήρα δὲν ἔλασεν τὸν χρόνον τῆς ἀλγίας, ἀλλ' ἐνησχολήθη ἀμέσως εἰς τὴν κατάρτησιν τρίτου συζύγου, τοῦ Πέτρου-Γάρτσια-Λοπέζ. Ἡ τρίτη αὕτη ἔνωσις δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχὴς, ἀλλ' ἐλύθη ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, ἥτις κατεδίωξε τὸν ὑπὸ τῇ κυρίας ἐγκληθέντα σύζυγον. Ὅπως φεύγων τὴν θέμιδα συνελήφθη κατ' ὁδὸν καὶ πηδῆσας ἀπὸ τοῦ σιδηροδρόμου, δι' ὃ ὠδηγεῖτο εἰς Φιλαδέλφειαν ἐρνεύθη ἀνθρωπεί. Τὸ τρίτον ἡδὴ χήρα ἡ κ. Ἰσαβέλλα Λοπέζ, ἡλθεν εἰς Σικάρου, ὅπου ἐνυμφεύθη τὸν κ. Νάιτ, ἀξιωματικόν. Ἀλλ' ἐπελθόντος τοῦ πλέμου τῆς Κούδας ὁ ἀξιωματικὸς ὑπέκυψεν εἰς βροχὴν σπαιρῶν. Ἡ ἀκούρατος χήρα δὲν ὑπῆρξεν ἀπαρηγόρητος, ἀλλ' ἀμέσως συνῆψε πέμπτον γάμον μετὰ τινος γαιωνοκτοῦ ἐν Κιρόλιν. Ἡ εὐτυχία τῇ ἐμειδία, ὅταν αἶφνης ὁ σύζυγός της κ. Φρήμαν μεταβῇ εἰς τὸ δάσος τοῦ ὅπως ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν κοπὴν δένδρων τινῶν ἐρνεύθη ὅρ' ἐνὶς τούτοις, ὑπερμεγέθους πεσόντος ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ κ. Ἰσαβέλλα Φρήμαν πύραυτα ἐδημοσίευσεν εἰς τὰς ἐφημερίδας εἰςπικρίσιν «ζητεῖται σύζυγος». Τὸν προσεχῇ μῆνα

φορεῖ αὐτὰ τὰ παληόχαρτα θὰ ἰδῇ; τί θὰ τὰ κάμω. Δὲν ἠθέλησα νὰ τὰ πωλήσω ἐπὶ τῆς προκυμίας εἰς βιβλιοκαπλὸν τινα διὰ νὰ μὴ ὤρληθῶ οὐδὲ ἐν σελίδον ἀπὸ ταύτην τὴν περιουσίαν.

Καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ κιβωτίου τοῦ τόμον χαρτόδετον τὸν κατέσχισε καὶ ρίψας αὐτὸν εἰς τὴν ἐστίαν ἤρρισε νὰ τὸν καίῃ.

Ὅλα τὰ βιβλία ἦσαν ἀμεταχείριστα· ἀλλὰ τί τὸν ἔμελλεν; Ἐτεροὶ τόμοι ἠκελούθησαν τὸν πρῶτον. Τὸ πῦρ ἡῤῥανεν ἀπειλητικὸν ἐν τῇ ἐστίᾳ. Διὰ νὰ τὸ καθυσοχάσῃ ὁ Ἰωάννης ἔλαβε δέμα φύλλων ὀρθοῦ σχήματος καὶ τὸ ἔρριπεν εἰς τὸν πύρρον. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν σιγαιζόν. Ἡ φλὲξ ἀπὸ κατέκαυσε τὰ καλύμματα καὶ ἤφατο τῶν ἄκρων κατὰσφύαται, καὶ ἅμα ἤρξατο νὰ σβέννηται, ὁ Ἰωάννης διαμελίσας ἕτερον τόμον τὸν ἔρριψε τῇ δε κατέσσε ἐν τῇ πυρᾷ. Ἡ Λουκία, ἥτις τὸν παρατήρει μὴ γνωρίζουσα πῶς νὰ τὸν καταπραύνη εἶδε τότε νὰ πέτῃ ἐκ τοῦ ἐσχισμένου τεμαχίου τοῦ χάρτου ἡμισυ φύλλον ἐσφραγισμένον ἐπὶ ὑπὸ δύο σφραγίδων κηροῦ.

Ἐκ περιεργείας ἔλαβε τὸν φακέλλον καὶ τὸν ἐξήτασεν, ἀλλ' αἰφνης ἐκπληκτος πλησιάζουσα τὸν σύζυγόν της.

— Ὡ! παρατήρησον τὴν ἐπὶ τοῦ φακέλου διεύθυνσιν. «Εἰς τὸν ἀνεμὸν μου Ἰωάννην Λουκάκ.»

Ὁ καλλιτέχνης ἀφίσας τὸν βανδαλισμὸν του, τὸ παρατήρησεν ἐκπληκτος.

— Εἶναι ἡ γραφὴ τοῦ θεοῦ μου!

Ἀμέσως ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ φακέλλου τεμάριον χάρτου ἐσχιμένον καὶ ἀνέγνωσε μετὰ λογῶνως.

— «Διὰ τῆς νῆας ταύτης διαθήκης μου ἀκυρῶ τὴν χθε-

ένυμφεύετο τὸν ἔκτον σύζυγόν της πλούσιον ἔμπορον ὅστις ἄλλοις ὥρας δὲν παρήτην ἀκόμη τὴν θέσιν του εἰς ἡ-
βδομὴν τινα διαδοχὸν του. Τίς Ἀσμουδάτος φρονεῖ ἀληθοδια-
δόχως τοὺς συζύγους τῆς νέας ταύτης Σάρας θυγατρὸς τοῦ
Τωδῆ ;

Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ εὐπαρκαμύθητος χήρα εἶναι ἔτι
28 ἐτίας μόλις, ὠραιότατη καὶ κάτοχος σπουδαίας περιουσίας,
ἅτινα πάντα συντείνουσιν εἰς τὸ ν' ἀναθρώσκη ἐκάττωτε
τόσον ταχέως ὅς διὰ δόχους τοῦ μακαρίτου της.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Σὲ βεβαιοῦ ὅτι ἡ γυναῖκά μου εἶναι πολὺ καλὴ ὅταν
θελῇ.

— Πότε λοιπὸν θέλει ;

— . . . Ἐως τώρα ἀκόμη δὲν ἠθέλησε ! . .

— Ψαῖ, χθὲς μ' ἔδωσες κίττι πιστά, τοῦ δὲν ἦσαν διό-
λου φρέσκα.

— Μά, κύριε, εἶναι τώρα μιὰ ἐβδομάδα ποῦ σᾶ; τὰ
ἔδινε. Γιατί δὲν τὰ πῆρατε ἀρχίτερα ;

σινὴν ιδιόχειρόν μου ὑπὲρ ἡμερομηνίαν 30 αὐγούστου 1899.
Επεθύμουν ἀπλῶς νὰ δώσω εἰς τὸν ἀνεψιόν μου δημ. γένε-
σιν μάθημα. Δὲν τὸν ἀποκηρύσσω· τούναντίον. . . Ἡ συνέχεια
ἦτο ἐσχημαμένη.

Ἐν τούτοις, ἐν τῇ ἐστίᾳ τῷ πῦρ ἀνεξωγονήθη· ἡ
φλόξ ἤρξατο συμπληροῦσα τὴν καταστροφὴν.

Ἄλλ' ὁ νεαρὸς ἀνὴρ—μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ κατῇ—ἀπέ-
σπασε βιαίως τὰ καίόμενα ταμάχια.

— Γρήγορα, Λουκία, ὕδωρ, πρέπει νὰ ἔλθῃ οὐδὲν ὥστε νὰ
ἐπανεύρωμεν, εἰς ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς, τὸ ἔτερον ἡ-
μισυ.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὅλα τὰ φύλλα ἡμιεκαυμένα καὶ διά-
πυρα ἀπεσπάρθησαν ἐκ τῆς πυρᾶς κάθυγρα. Καὶ τότε
γυναικὲς ἐπὶ τῆς ὑδατώδους τέφρας, ἐξήρπασαν ἐν πρὸς ἑν
ὅλα τὰ χαρτὰ παντοειδέως. Ἀλλὰ πάντα ἦσαν ἐντυπα
συνήθη χαρτὰ.

Ι Ι Ι

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐζήτει μετὰ τῶν καὶ ἀπελπίσ. Ἡ
Λουκία ἐννοήσασα τὴν σπουδαιότητα τοῦ χαρτίου τούτου
προσέτρεξεν εἰς βοήθειάν του.

Αἰφνης ἡ Λουκία ἐφώνησεν κρατοῦσα ταμάχιον παμ-
μαλάνου χάρτου ἡμιεκαυμένου, ἐνῷ τρεῖς σφραγίδες κηροῦ
ἔτι διεκρίνοντο.

— Ἰδοὺ ὁ φάκελλος εἶπεν ὁ Ἰωάννης. . . Ἰδοὺ τον. . .
ἄλλ' εἰς ποῖαν κατάστασιν !

Προσεκτικώτατα ἐξήγαγεν τὸν ἐσώκλειστον χάρτην καὶ
ἐξέβαλε κραυγὴν θριάμβου.

Τὸ σχῆμα ἦτο ἀδελφεί ! Ἡ ὑπογραφή τοῦ θείου εὐανά-

Θλιβερὸν φιλοσοφικὸν πρόβλημα ὕλιστο.

— Διερωτῶμαι, ὅταν ἔλθῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου τί
θὰ γείνουν ὅλα τὰ κρέατα ποῦ θὰ κρέμονται χωρὶς ἀγορα-
στάς ; τὰ κρεπωλεῖται !

Μεταξὺ ἀγνώστων.

— Κ' ἔτσι λοιπὸν, κύριε, ἡ γυναῖκά μου διέσχισε τὴν
δρόμον τοῦ σιδηροδρόμου ἀκριβῶς ἐνῷ ἤρχετο ὁ σιδηροδρό-
μος ! . . Ἀλλὰ κατὰ σύμπτωσιν ἡ ἀτμομηχανὴ σταματᾷ
εἰς ἀπόστασιν ἐνδὸς μέτρου, ἀπὸ τῆς γυναικὸς μου. Εἰπέτε
μα, δὲν ἦτο θεῖα εὐλογία ; . .

— Ἀ, δὲν ἔμπορὸς νὰ σᾶ; εἰπῶ . . ἐξαρτᾶται ! μήπω;
εἰσεύρω τὴν γυναῖκά σας, κύριε ;

Ὁ γνωστὸς ἀδελφεὸς Δ. πηγαίνει εἰς τὸ θέατρον. Ἀλλὰ
μηδὲν ἐννοῶν ἐκ τοῦ δράματος κοιμᾶται καὶ ἐξυπνᾷ μόνον
ὅταν ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡθοποιὸς ἀνκράξῃ πρὸς τοὺς συν-
αδελφούς του.

— Κύριοι, εἴμεθα ἐδῶ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ! . .

Ὁ Δ. ἀνερθ. ὕται θυρωδῶς ἐν ἀπελπίσιν.

— Διὰ τί ! 3 ἡμέραις, κ' ἐγὼ ποῦ εἶχα ἄδεια ἀπὸ
τῶ ἀφεντικὸ μου μόνον 24 ὥρων ! ! ;

Τύποις Γ. Δ. Γεωργοπούλου, Κουρσοῦ Μὲν ἀρ. 3

γνωστὸς ἐξήστραπε πρὸ τῶν ὀρθακλίων τοῦ νεαρῷ ἀνδρός.
Ἡ φλόξ εὐτυχῶς ἐρείσθη τοῦ κυριωτέρου μέρους τοῦ χάρ-
του καὶ μόνον τὴν κατωτάτην γωνίαν αὐτοῦ ἔδραψεν.
Σκεπτῶν ἐξ ἐλπίδος καὶ χαρᾶς ὁ Ἰωάννης, ἤρξατο τῆς ἀ-
ναγνώσεως αὐτοῦ.

« . . Σπυῖδω νὰ τὴν ἀπ. ζημιώσω κατὰ τὰς ὑποσχέσεις
μου, ἃ; τῷ ἔδωκα ἐν τῇ προηγουμένῃ μου διαθήκῃ. ἦν
ἀκυρῶ. Διότι διὰ νὰ γίνῃ κάτοχος τῆς παρούσης διαθήκης
μου θὰ ἀνεδιάρθῃ νομικὸν τινα τόμον, ἐν ᾧ κρύπτεται αὐ-
τη. Τὸν δὲ γέμον του τῷ συγχωρῶ ὡταύτως, πληροφορο-
ρηθεὶς ὅτι ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐκλεχθεῖσα νεάνις ἐκείνητο ἀρκετὰ
προτερήματα διὰ νὰ καταστῇ ἀνωτέρα τῆς προικὸς, πα-
ρέχουσα αὐτῷ βίον εὐτυχῆ. Ἐνεκα τούτων τῶν αἰτιῶν
λοιπὸν καθιστῶ τὸν ἀνεψιόν μου Ἰωάννην Δουλάκ γενικὸν
κληρονόμον τῆς περιουσίας μου μετὰ τὸν θάνατόν μου ἄ-
νευ οἰουδὴ ποτε ὄρου »

Ἐγράφη ἐν Παρίσις τῇ 1 η. Μαΐου 1899.

— Ἀχ ! ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐξαίρετος θεὸς μου, προσέθεισεν
ὁ Ἰωάννης ἐν εἶδει ἐπικηδείου

— Ὁ δὲ δυνήθη, εἶπεν ἡ Λουκία ν' ἀγοράσῃ τὰ μέρ-
μαρα, διὰ τῶν ὁποίων θὰ κατασκευάσῃς τὸ ἀριστούργημα,
ὅπερ μέλλει νὰ σε δόξῃ !

— Καὶ σὺ νὰ προμηθεύῃς; μίαν νέαν ἐνδυμασίαν χει-
μερινήν !

— Καὶ νὰ καταστήσωμεν εὐτυχεῖς τοὺς μικροὺς μας
ἀγγέλους !

(Ἐκ μεταφράσεως Μ. Σ.)

Ἰδιοκτητὴς καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁὐ πάσχομαι τὰς Χάριτας
κατὰς Μουσῆας συγκαταμιγνύς,
ἢ ἰδίᾳ τὴν συζύγιαν»

Ἐδρ. Ἡρ. Μαῖν Στ 675—8

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

ΕΝ ΤΗ ΑΝΑΤΡΟΦῇ ΤΩΝ ΝΕΑΝΙΔΩΝ

Μετὰ ἔτη ὅλα, ἔτη πολύτιμα καὶ γόνιμα τῆς
μυροβόλου νεότητος δαπανώμενα εἰς τὴν ἐκμάθησιν
ὀλιγίστων ἑλληνικῶν, πολὺ περισσοτέρων—ἀλλὰ
πάντοτε μετρίων—γαλλικῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπιπο-
λαίου τινὸς ἐπιχρίσματος ἄλλης τινὸς ξένης γλώσ-
σης, ὡς γενικὸν ἐπιστέγασμα ἐν τῇ ἀνατροφῇ τῆς
συγχρόνου νεάνιδος ἐπέρχεται καὶ ἡ τυπικὴ ἐκ-
μάθησις τῆς μουσικῆς, ἥτοι αἱ ἀτελείτητοι ὥραι
αἱ δαπανώμεναι ἀσκόπως πρὸ τοῦ κλειδοκυμβά-
λου ἐπὶ βλάβῃ οὐ μόνον τῆς οἰκιακῆς μορφώσεως
ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας καὶ τῆς ὑγείας τῶν δυσ-
τυχῶν κορασιῶν.

— Ἀκαὶ ὀλίγη μουσικὴ χρειάζεται εἶναι ἡ
αἰωνία ἐπιφθὸς τῶν γονέων, οἵτινες ἐπὶ τοῦ λιτοῦ
do-re mi-fa-sol τῆς θυγατρὸς των στηρίζουσι
μέρος τῆς κοινωνικῆς τῶν ἐπιδείξεως καὶ μεγά-
λας περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῆς ἐλπίδας.

— «Ποῖον χάριν ἔχει, — ἐξακολουθοῦσι λέγον-
τες, — μία νέα τῆς ἐποχῆς εἰς τινα συναναστρο-
φήν, ὅταν δὲν ἡξεύρῃ νὰ παίζῃ ὀλίγο πιάνο ;
» πῶς ἄλλῃως ἡμπορεῖ νὰ εὐχκριστήσῃ τὴν ὁμή-
» γυριν καὶ νὰ διακριθῇ ἐντὸς αὐτῆς, ἂν δὲν προσ-
» ελκύσῃ τὴν προσοχὴν διὰ τῆς μουσικῆς ; »

Καὶ οὕτω, δι' ὀλίγον θόρυβον ἐπὶ τῶν με-
λανολεύκων πλήκτρων ἐν στιγμῇ ἐορτῆς, δι'
ὀλίγα βλέμματα καὶ δι' ὀλίγας κολακείας μάλ-
λον ἢ ἥττον ψευδεῖς συντελεῖται ἡ βανδαλικὴ
ἐκείνη δολοφονία τῆς ἀνκτροφῆς τῆς κόρης
— συχνότατα δὲ καὶ τῆς μουσικῆς, — καὶ τὸ
συνηθέστατον ἐκεῖνο φαινόμενον τῆς ἐπικρατούσης
ἀνὰ τὰς συγχρόνους νεάνιδας ἡμιμυθείας, ἥτις,
— χείρων πάντοτε τῆς ἐντελοῦς ἀμαθείας, — καθι-
στᾷ αὐτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ γαλλίζοντα ψιττακὸν
καὶ καλλωπισμένην πλαγγόνα, ἐν ᾗ ἡ αἰθουσα
καταστρέφει τὸ μαγειρεῖον καὶ ἡ μετρία μουσουρ-
γὸς τοῦ πρὸντος δολοφονεῖ τὴν μητέρα τοῦ μελ-
λοντος.

Καὶ βεβαίως ! τὸ ἐννοῶ ὅτι οὐδεμίαν θὰ ἔχη
χάριν ἐν τῇ συναναστροφῇ ἡ ψιττακίζουσα αὕτη
πλαγγὼν, τῆς ὁποίας ἡ ἀνατροφή ἀποτελεῖ ἐν ἁ-
θλίον αἰγίᾳ ἀπ' ὅλων, ὁ Μαργίτης οὗτος, ὅς πόλλ'
ἐπίσταται ἔργα, κακῶς δ' ἐτίσταται πάντα,

ἀδυνατῶν δ' ἐπομένως ὄχι νὰ διακριθῇ καὶ νὰ διαπρίψῃ ἐν τῇ ὁμηγύρει, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς οἰκνδήποτε σοβαρὰν καὶ πνευματώδη συνδιάλεξιν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ θελκτικώτερον ἄμα δὲ καὶ ζωτικώτερον μέρος πάσης συνκναστροφῆς. Μὴ δυναμένη δὲ νὰ λαλήσῃ εἰμὴ περὶ τοῦ καιροῦ μόνον καὶ περὶ συρμοῦ ἢ περὶ τῶν συμβάντων τῆς γειτονίας ἡμιφώνως μετὰ τῆς παρκαθημένης ὁμοφύλου τῆς, διότι οὔτε γνώσεις σαφεῖς καὶ ἐπαρκεῖς καὶ ζώσας, οὔτε λεκτικὸν ἐπιμελετημένον καὶ εὐχαρι ἀπέκτησεν ἢ παρὰ τοῦ οἴκου ἢ παρὰ τῆς σχολῆς, ὅπως ἐξέλθῃ καὶ αὐτὴ καὶ ἐπὶ μικρὸν τῆς νεκρᾶς ἀφανείας τῆς καὶ ἀποτελέσῃ ζῶν τῆς ὁμηγύρεως στοιχεῖον, ἀνάγκην ἔχει νὰ προκαλέσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν ὧτων, νὰ θέλῃ τοὺς περὶ αὐτὴν δανειζομένη τὴν γλῶσσαν τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς.

Ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον αὐτὸ δὲν δύνανται πᾶσαι νὰ ὁμιλήσωσι μὲ τὸ ἀθάνατον στόμα τοῦ Σοπέν καὶ τοῦ Βετόβεν, δὲν δύνανται πᾶσαι νὰ χειρισθῶσι τὰ καλλιτέλαδα ἔπη τοῦ Σούβερτ καὶ τοῦ Μόζαρ τὰ ἀληθῶς θέλγοντα καὶ μεταρσιοῦντα, ἀλλ' ἀπαιτοῦντα ὅπως ἐκτελεσθῶσιν ἄνευ δολοφονίας οὐχὶ μόνον σοβαρᾶς μουσικᾶς σπουδᾶς, ἀλλὰ καὶ φυσικὸν τάλαντον.

Πανθομολογούμενον δὲ εἶναι δυστυχῶς ὅτι μεθ' ὅλην τὴν πληθώραν τῆς μουσικῆς παρ' ἡμῖν, μουσικὴ ὅμως ἀληθῶς εἶπεν δὲν ὑπάρχει· καίτοι δὲ τὸ κλειδοκύμβαλον εἶναι τὸ σύνθημα ἐπιπλόν τοῦ στερεοτύπου σχεδὸν κοσμοῦν πᾶσαν οἰκίαν ὄχι μόνον τῆς ἀνωτέρας ἀλλὰ καὶ τῆς μέσης τάξεως καὶ ὅλαι αἱ νεάνιδες τῆς κοινωνίας ἡμῶν ἀπαί-ζουν πιάον, ὀλίγισται ὅμως αὐτῶν ἔχουσιν ὑγιᾶς μουσικὸν αἶσθημα καὶ δύνανται νὰ γείνωσι δεξιὰ διερμηνεῖς τῶν κορυφαίων τῆς μουσικῆς νόων, ἀρκοῦμεναι εἰς τὸ ν' ἀναπαράγωσιν ἐπὶ τῶν πληκτρῶν ἑλαφρά τινα καὶ ἀμφιβόλου τέχνης τεμάχια.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτὴ ἡμιμάθεια χείρων τῆς ἀμαθείας ὡς πᾶσα ἄλλη;

Εἶναι ἄρα γε λογικὴ ἡ ἀνεπιτυχὴς αὕτη ἐπιδίωξις μονομεροῦς τινος μόνον φάσεως ἐν τῇ ἀνατροφῇ τῶν νεανίδων, ἥτοι μικρᾶς τινος μόνον στίλπνης ἐπιφανείας ἀνὰ τὰς ἐσπερίδας ἐπὶ θυσίᾳ ἄλλων πολλῶν;

Χάριν λοιπὸν τῶν αἰθουσῶν μόνον καὶ τῶν ἐσπερίδων, χάριν ὀλίγης λάμψεως ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πολυελαίων ἀνὰ τὰ πολυτελῆ τῶν αἰθουσῶν ἀνάκλι-τρα, δι' ὀλίγα φροῦδα μειδιήματα ψευδομένων θαυμαστῶν, δι' ὀλίγους πτερυγισμοὺς δίκην κούφων καὶ ἀμερίμων χρυσυκλίδων πέραν τῶν ὁρίων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, παρὰ τὴν μαγευτικὴν καὶ χρυσίζοντα ἀλλ' ἀπατηλὴν καὶ ὀλεθρίαν ἐνίοτε διὰ τὴν νεότητά φλόγα τῆς στιγμιαίας ἀπολάυσεως καὶ ἡδονῆς, χάριν αὐτῶν λοιπὸν πρέπει νὰ ἀνατρέφεται ἡ ἐλληνὶς τῆς σήμερον;

Οὐχὶ χάριν τοῦ οἴκου ὑπὸ τὴν ἐσωτέραν καὶ εὐγενεστέραν τοῦ ἔννοιαν καὶ τῶν ἀπειρῶς ἡδυτέρων καὶ ἀγνωτέρων ἡδονῶν τῆς ἐστίας καὶ τῆς σοβαρᾶς καίτοι πεζῆς πραγματικότητος τοῦ βίου καὶ τῶν ὑψηλῶν συζυγικῶν καθηκόντων καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν μελλόντων τέκνων τῆς;

Βεβαίως διὰ τῶν ἀνωτέρω δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι αἱ διασκεδάσεις καὶ ἐσπερίδες, ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς γεροντικῆς ἡλικίας, πρέπει νὰ εἶναι ἐξηρημέναι ἐκ τοῦ βίου τῶν νεανίδων, ὅτι διὰ τὴν ἡθικὴν αὐτῶν ἀνατροφὴν ἀσκητικὴ αὐστηρότης καὶ μοναστικὸς βίος καὶ σκυθρωπὸν ὕψος εἰσὶν ἐφόδια ἀπαραίτητα.

Ἀπαγε! οὐδέποτε θὰ ὑποπέσωμεν εἰς τὸ βάρβαρον ἔγκλημα τοῦ νὰ ζητῶμεν ν' ἀποσπᾶμεν ἐκ τῆς θαλερᾶς ἡθῆς τὰ γελόντα ρόδα, καὶ τὰς χρυσὰς αὐτῆς πτέρυγας! . . Οὐδ' ἀγνοοῦμεν ὅτι ἡ ζοφερά καὶ μαραμμένη νεότης εἶναι τι ἀφύσικον, πᾶν δὲ τὸ μὴ φυσικόν, εἶναι κατὰ τὴν ἀσθενῆ ἡμῶν γνώμην ἀνῆθικον ἢ ὑποκειμενικῶς ἢ ἀντικειμενικῶς. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἔγκλημάτων ἐν τῇ ἀνατροφῇ δὲν κακίζομεν τὸ πρῶτον ἐκεῖνο ἵνα εἰσηγηθῶμεν τοῦτο τὸ δεύτερον. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐπιθυμοῦμεν νὰ τονώσωμεν: ὅτι, ἐπειδὴ αἱ διασκεδάσεις καὶ τέρψεις δὲν ἀποτελοῦσιν τὴν κυρίαν καὶ σύγκεντρον φάσιν τοῦ βίου, δὲν πρέπει δι' αὐτὴν καὶ μόνον νὰ ἀνατρέφεται ἡ νεανὶς· ἐπειδὴ δὲ, οὐχὶ βεβαίως πάντοτε, ἀλλ' ἐνίοτε δυνατόν νὰ περιέχῃ παρὰ τὸ γλυκὺ τῆς τέρψεως νέκταρ καὶ ὀλέθριον δηλητήριον διὰ τὴν ἡθικὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῆς, πρέπει νὰ ὁδηγῇται ὑπὸ τῶν γονέων τῆς εἰς αὐτὰς ἐκλεκτικῶς καὶ μετὰ προσεκτικῆς καὶ λεπτῆς ἐπαγρυπνήσεως.

Καὶ βεβαίως αἱ φιλικαὶ συναθροίσεις κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος νύκτας εἰσὶν αἱ τερπνόταται τῶν διασκεδάσεων, προσέτι δὲ ὡς ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς κοινωνικότητος τοῦ ἀνθρώπου καὶ αὐτόχρημα ἡθικὴ ἀνάγκη πάσης πεπολιτισμένης κοινωνίας. Ἀλλ' ἐνῶ σπανίζει τόσον, ὡς εἴπομεν, παρ' ἡμῖν ἡ ἀληθὴς καὶ γνησίᾳ μουσικῇ, ἥτις καὶ μόνη δύναται νὰ παρᾶσχῃ τὸ θέλητρον καλλιτεχνικῆς ἀπολάυσεως, δὲν καταντᾷ πλέον μονοτονία καὶ πλήξις αὐτόχρημα ἡ τυπικὴ πλήξις τοῦ κλειδοκυμβάλου;

Δὲν θὰ ἦτο εὐάρεστος καὶ πολὺ τερπνοτέρα ποικιλία ἂν ἀντὶ τούτου ἐδίδοντο παρὰ ταῖς οἰκογενεῖαις μικραὶ θεατρικαὶ παραστάσεις ἐξ ἡθικῶν καὶ ὥραιων δραμάτων ἢ κωμωδιῶν, αἵτινες, παρὰ τὸς τῆς λαμπρᾶς τέρψεως, θὰ παρείχον καὶ λαμπρὰν ἡθικὴν διδασκαλίαν, πρὸς δὲ καὶ θὰ συνέβαλλον μεγάλως εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ γλωσσικὴν καὶ καλαισθητικὴν μόρφωσιν τῶν οἰκογενειῶν; Ἀλλὰ καὶ ἀπλᾶ φιλολογικαὶ ἐσπερίδες καὶ ἡμερίδες, — ἄνευ βεβαίως ἀκαδημαϊκοῦ χαρακτήρος, — ἀποτελούμεναι ἐξ ἀπαγγελίας ὑπὸ τῆς θαλλούσης νεότητος ὥραιων καὶ ἐνδιαφερόντων ποιημάτων ἢ μονολόγων; θὰ παρείχε τὴν αὐτὴν σχεδὸν τέρψιν καὶ τὸ αὐτὸ πνευματικὸν ἀποτέλεσμα.

Ἀλλὰ δυστυχῶς, δυστυχῶς παρὰ τῇ ἐν σπαργάνοις ἐτι διατελούσῃ ἀναπτύξει καὶ φιλομουσίᾳ κοινωνικῶν τινῶν μερίδων παρ' ἡμῖν τὸ βιβλίον θεωρεῖται σχολαστικότης καὶ δαπάνη ἄσκοπος, ἡ Μοῦσα πᾶν ἄλλο ἢ γλυκὺ καὶ προσφιλὲς ἐφέστιον ἰνδαλμα, ἵνα δὲ ἐπιβάλωμεν εἰς ἐαυτοὺς τὴν αὐθυποβολὴν ὅτι διασκεδάζομεν, ἀνάγκην ἔχομεν τοῦ κακοτέχνου καὶ ἀμούσου μουσικοῦ θορύβου! . .

Ἀφ' ἐτέρου γονεῖς τινες τῆς μέσης τάξεως θεωροῦσι τὴν συνήθη ἑλαφρὰν καὶ ἐπιπόλαιον γνῶσιν τοῦ κλειδοκυμβάλου διὰ τὴν θυγατέρα των ὡς πολὺτιμον τῆς μελλούσης ἀποκαταστάσεως αὐτῆς ἐφόδιον καὶ οἶνον ἡθικὴν τινα προίκα, δι' ἧς μέλλει αὕτη νὰ παρᾶσχῃ πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ γαμβροῦ ὡς κάτοχος τελείας καὶ ἀνωτέρας μορφώσεως.

Ἀλλὰ φεῦ! πόσον εἶναι φροῦδὴ ἡ ἔλπίς των! . . ἀγνοοῦσι λοιπὸν οἱ δυστυχεῖς ὅτι τὸ κλειδοκύμβαλον τῆς θυγατρὸς των, μακρὰν τοῦ νὰ προσελ-

κύη, ἀπωθεῖ τοὺς γαμβροὺς, ὧν οἱ πρακτικώτεροι καὶ, — εἰρήσθω, — οἰφρονιμώτεροι, ζητοῦσιν παρὰ τῆς μελλούσης συζύγου των μᾶλλον ἐργατικὰς ἢ μουσικὰς χεῖρας καὶ μετὰ τινος μάλιστα ἀποκλειστικότητος, — ὑποπτεύοντες, ἐκ τούτου, παρ' αὐτῇ πολυδαπάνους τάσεις καὶ ἔξεις ἀβροδιαι-του βίου δυσανάλογους πρὸς τὴν μετρίαν αὐτῶν τάξιν καὶ τὴν ἰσχνὸν αὐτῶν βελάντιον! . .

Δὲν εἶναι λοιπὸν αὐτόχρημα ἐγκληματικὴ ἐκ μέρους τῶν ἀνὰτροφῶν ἡ ἐπὶ βλάβῃ τοῦ μέλλοντος τῶν τρυφῶν κορῶν κατασπατάλησις — παρὰ τὸς τῶν πολλῶν χρημάτων, ἅτινα ἂν κατετίθεντο ἐπωφελῶς θ' ἀπετίλουν μικρὸν κεφάλαιον προικὸς δι' αὐτάς, — καὶ τοῦ πολυτιμοτέρου χρόνου τῆς πρώτης νεότητός των, ὅστις ἂν ἐδάπανατο εἰς τὴν πρακτικὴν αὐτῶν γυναικεῖαν παιδευσιν καὶ εἰς τὴν εὐρυτέραν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν διὰ μελέτης ἐμβριθῶν καὶ γλαφυρῶν συγγραμμάτων, θ' ἀπῆρτιζε πολλῶν ἀρμονικώτερον καὶ καλαισθητικώτερον μεμορφωμένης γυναικας, ἐνῶ ἀπέδειχθη ἐναργέστατα ὅτι οὐδὲ κατὰ κεραίαν κατορθοὶ νὰ μορφώσῃ τὸ ἡθικόν καὶ καλαισθητικὸν αὐτῶν ἢ ἀτελεστάτη καὶ ἐκβεβιασμένη αὕτη τοῦ τυπικοῦ κλειδοκυμβάλου ἐκμάθησις;

Ἄλλως ἔχει βεβαίως διὰ τὰς ὑπὸ τῆς πίσεως πεπροικισμένας ὑπὸ τοῦ μουσικοῦ τάλαντου, διὰ τὰς γεννηθείσας καλλιτέχνιδας, ὧν οἱ γονεῖς τούναντιον, καθῆκον ἀπαραίτητον ἔχουσιν οὐχὶ μόνον μέγα μέρος τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἀνατροφῆς των ν' ἀφιερῶσιν εἰς σοβαρὰς μουσικὰς σπουδὰς, ἀλλὰ καὶ κατόπιν, μηδεμίαν φειδόμενοι δαπάνης ἢ θυσίας, εὐρυτέρας καὶ ἐιδικωτέρας καλλιτεχνικὰς μελέτας νὰ ταῖς παρασχῶσιν.

Ἀλλ' αἱ τοιαῦται ἀληθεῖς καὶ μεγάλα ἰδιοφυεῖαι καὶ μάλιστα παρὰ τῷ φύλῳ ἡμῶν οὐδεὶς θ' ἄρνηθῇ ὅτι εἰσὶ σπανιώταται. Ὡς δὲ οὐχὶ μόνον ἡ στοιχειώδης λογικὴ ὑπαγορεύει καὶ οἱ κανωνιολόγοι φρονοῦσι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ μέγας μουσικὸς Gounod ἐρωτηθεὶς ἐπισήμως πρὸ ἐτῶν διὰ τοῦ γαλλικοῦ τύπου ἀπεφάνθη, ἡ διδασκαλία τῆς μουσικῆς εἰς τὰς νεανίδας ὅταν δὲν ὑπάρχῃ σπουδαῖον μουσικὸν τάλαντον ἐπιβλητικῶς ἐκδηλούμενον καὶ ὀριστικῶς ἀφιερῶν αὐτάς εἰς καλλιτεχνικὸν μέλλον, εἶναι ἀπώλεια χρόνου ἄσκοπος καὶ ἐπιβλαβὴς οὔτε τὴν μουσικὴν οὔτε τοὺς μουσικοὺς προάγουσα!

« Προσέξατε γονεῖς κατέληξεν εἰπών — ἄσσω τὸ δυνατόν ὀλιγωτέραν μουσικὴν εἰς τὰς γυναῖκας. »

Εἰς τὰς παρατηρήσεις ταύτας προέβη ὁ ἀθάνατος μουσικός, εἰς ὃν οὐδεὶς βεβαίως θ' ἄρνηθῃ τὴν αὐθεντίαν τῆς γνώμης προκειμένου περὶ μουσικῆς, ἐξ ἰδίας μακροτάτης πείρας ἐκ μουσικῶν παρ' οἰκογενεαῖς παραδόσεων.

Προσοχὴ δὲ μεγάλη ἀπαιτεῖται ἐν τῇ ἀνατροφῇ μήπως, ὡς συχνάκις ἐκ τῆς ἐντελοῦς παιδαγωγικῆς καὶ ψυχολογικῆς ἀπειρίας τῶν γονέων συμβαίνει, παρεξηγηθῇ θεωρουμένη ὡς ἀκραιφνὲς μουσικὸν τάλαντον ἢ παιγνιώδης καὶ πάσης σημασίας συνήθως ἐστερημένη τάσις τῶν θυγατρῶν ὅπως κρούσι τὰ πληκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου πρὸς ἀπλὴν στιγμιαίαν διασκέδασιν.

Πόσα δὲν ἔχομεν θύματα τῆς τοιαύτης οἰκτρᾶς τῶν γονέων περὶ ἀνυπάρκτου ἰδιοφυίας ἀπάτης! Καὶ πόσας δυστυχεῖς ἀθῶας κορασίδας, αἵτινες φυσικῶς οὐκ αὐτῶν διὰ τῆς αὐταπάτης ταύτης, κατέστησαν δυστυχῇ ναυάγια τοῦ βίου μὴδὲν ἄλλο χρῆσιμον καὶ πρακτικὸν ἐκμαθεῖν καὶ οἰκτρῶς εἶτα ἀποτυχεῖν καὶ ἀπογοητευθεῖσαι εἰς στάδιον, εἰς ὃ δὲν ἐκλήθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο δὲ ἄγονον καὶ ἀχάριστον!

Καὶ πόσας ἀφ' ἑτέρου δὲν βλέπομεν καθ' ἑκάστης ὑποβαλλομένης διὰ τῆς βίης εἰς ἀληθὲς μαρτύριον τῆς ἐκμαθήσεως τῆς δυσχερεστάτης διὰ τὸν μὴ δι' αὐτὴν πλασθέντα ὥραιας τέχνης, ὧν οὐχὶ μόνον τὸ πνεῦμα ἀπληθιοῦται καὶ συσκοτίζεται καὶ ἀπαυδᾷ ἐνεκα τοῦ ἐπιβεβλημένου τούτου μηχανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα καὶ ὁ χαρακτήρ μαραίνεται καὶ ἐκφυλίζεται κυοφορῶν τὴν χλωρῶσιν, τὴν νευροπάθειαν, τὴν ἀνίαν καὶ τὴν ἐπὶ κράτον σπλῆνα!

Γονεῖς! μὴ θυσιάζετε, πρὸς Θεοῦ, ἀσκόπως τὴν ἀνθηρὰν ἡλικίαν, τὴν ὑγίειαν, τὴν διάνοιαν καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας! Πείσθητε ὅτι ὡς αὐτὸ πάντες διδάσκαλοι, οὐ πάντες ἰατροί, κ.λπ. » πρέπει νὰ περὶδεχθῶμεν ὅτι καὶ οὐ πάντες μουσικοί.

Ἐρωτήσατε δὲ τοὺς γαμβρούς, οὓς θηρεύετε, — τοὺς φρονίμους ἐννοῶ ἐξ αὐτῶν, διότι τῶν μὴ τοιούτων μὲν τὴν ἀλήθειαν περιττῇ, νομίζω, ἡ θήρα — καὶ ὅλοι συμφώνως θ' ἀπαντήσωσι ὅτι ὡς συζυγον αὐτῶν προτιμῶσι τῆς χλωρωτικῆς καὶ νευροπαθοῦς μετρίας μουσουργοῦ, τὴν καλὴν, ὑγιᾶ καὶ τελείως μεμορφωμένην οἰκοδόμοισιν καὶ μητέρα.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΣΚΙΟΥ

Η ΣΥΛΛΟΓΗ

— Λοιπόν, σύμφωνοι; εἶπεν ὁ Τιμὸς σταματήσας.

— Ἐννοεῖται, ὑπέλαθεν ὁ Τζῶν. Μὰ στάσου: ὑποθέτω ὅτι δὲν σου πονεῖ τὸ 'δόντι διὰ καμμίαν ἐδῶ...

— ... Μὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι μοὶ συμβαίνει τοιοῦτόν τι, δὲν σημαίνει ὅτι δικαιούμαι νὰ ἔχω ἀξιώσεις! .. Καὶ νὰ σε 'πῶ: δὲν θὰ κάμῃς ἄσχημα νὰ φρονῇς τὸ ἴδιον.

— ὦ! ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, δὲν σκοτίζομαι παρὰ μόνον διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς ἀδελφῆς μου... Καὶ νὰ σε 'πῶ, προσέθηκε γελῶν ὁ Τζῶν, εἰμαι ἥτυχος ἀπὸ ἐκεῖ...

— Χμ! ... τί λόγος... βέβαια! ἔσπυσε νὰ εἴπῃ ὁ Τιμὸς. Μὰ... καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον, ἐπάνω κάτω... Νὰ δᾷ ἡ ὥρα!

— ... Τί θὰ 'πῇ... ἐννοεῖται, εἶπεν ὁ Τζῶν καὶ κατόπιν προσέθηκε παραδόξως μειδιῶν:

— Ὡστε θὰ μείνουν δύο κενὰ ἐν τῇ συλλογῇ! ... Ξεύρεις δὲν εἶναι ὀλίγον.

— Αἱ! φίλε μου: ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται.

— Ἄς εἶναι: Bonne chance!

— Bonne réussite!

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν μετ' ἑωρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων, ποτισμένον ἀπὸ ὅλως ἰδιαιτέρως σκέψεως ἑκαστον: Εἶχον συμφωνήσει ἀπλούστατα νὰ σχηματίσουν μίαν συλλογὴν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν προερχομένων ἐκ τοῦ κρηκομῶντος φύλου τοῦ προαστείου.

— Χμ! Ἐτκέπτετο καθ' ὃδὸν ὁ Τιμὸς: Τόσον τὸ χειρότερον! Ἐκείνην τὴν κρατῶ διὰ λογαριασμόν μου...

Καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἀνεφέρετο πρὸς τὰς τρυφερὰς σχέσεις, αἵτινες ὑφίσταντο μετὰ αὐτοῦ κατὰ τῆς Ἰουλίας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ φίλου του.

— Χμ! διελογίζετο, ἀκολουθῶν τὸν δρόμον του, ὁ Τζῶν: Τόσον τὸ χειρότερον! Ἐκείνην τὴν κρατῶ διὰ λογαριασμόν μου...

Καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἀπέβλεπε τὴν Ἑλένην, καὶ ἀδελφὴν τοῦ φίλου του...

Τὰ διὰ τοιοῦτον ἀγῶνα ἀπαιτούμενα ὅπλα δὲν κοστίζουν τίποτε ὅταν... τὰ ἔχῃ τις: ἀρκεῖ νὰ ἦναι κἀνεὶς ὀλίγον καλοκαμωμένος, ὀλίγον τοῦ συρμοῦ καὶ ὀλίγον... ἔξυπνος.

Καὶ ποῖος δὲν εἶναι ἔξυπνος σήμερον... Δὲν ἡμπορεῖ βέβαια νὰ εἴπῃ κἀνεὶς ὅτι ὁ Τζῶν ἐθεώρει κοιμισμένον τὸν Τιμόν: ἀμφοτέρω ἦσαν πολὺ καθῶς πρέπει καὶ εἰς ἡλικίαν, ἥτις εἶναι συνήθως ἐκτεθειμένη εἰς τὰς παγίδας τοῦ ὡραίου φύλου. «Ο Τιμὸς μὲ μαῦρα μαλλιά καὶ μὲ ἐβένινον μουστακάκι καὶ μὲ κάτι 'μάτις!...

Ὁ δὲ Τζῶν ὑψηλὸς μὲ γαμᾶτον κορμὶ καὶ μὲ πρόσωπον χρωματισμένον ἀπὸ νεῖατα καὶ ὑγίαν.

Συμπεραίνει τις ὅθεν ὅτι ἡ ἐπιχειρησις δὲν ἡμποροῦσε παρὰ νὰ εὐδοκίμησῃ εἰς χεῖρας τοιούτων ἐταίρων.

Ἴσως τῶρα σὰς φαίνεται κᾶπως ἐγωϊστικὴ ἢ εἰς τὴν σαγηνευτικὴν τῶν δεινότητων πεποίθησις τῶν λεόντων μας... Ἀλλ' ὅταν κἀνεὶς εἶναι εἰκοσαετής ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἦναι ὅσον σηκόνει, παράξενος. Ἀλλως τε ἡ ὑπόθεσις ἐπὶ γαίνει τόσον λαμπρὰ καὶ ὁ ἰσολογισμὸς κάθε βράδυ ἐδείκνυε τόσον περίσσευμα, ὥστε ἐντὸς ἐβδομάδων τινῶν δὲν ἔμεινεν ἐν τῷ προαστείῳ κορίστι, τὸ ὅποιον θὰ ἠδύνατο νὰ καυχῇθῃ ὅτι δὲν ἐφιγούραρεν εἰς τὴν συλλογὴν.

Καὶ ὅμως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γενικῆς συνελεύσεως πρὸς ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν καὶ διανομὴν τῆς λείας, οἱ δύο ἐταῖροι ἠναγκάστησαν νὰ σημειώσουν δύο κενὰ, σκεπτόμενος ἕκαστος κατ' ἰδίαν:

— Ἐν δὲν ἦτο ἀδελφὴ τοῦ ἡ λεγόμενη θὰ εἴχομεν μόνον ἐν κενόν...

Ηγήσιππος.

ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡ

ἀφιερῶται τῇ κυρίᾳ Ἑλένῃ Π. Κεσίσογλου.

Μὲ τραδοῦδια κάθε βράδυ, κόρη, σὲ μὲν ὡς σὴν ἀξένοιασιν φωνά μου ἔλα σ'τὸ βουνό Ἡ σελήνη θὰ μᾶς σκέπῃ σὴν ἀστροφεγγή καὶ τὰ στόματα τοῦ κόσμου μὴ φοβεῖσθαι, μὴ!

Ἄκουσε τὸ αἰδινόνακι, ἄκου τί λαλεῖ δι' ἐμὲ σὲ τραγουδάει καὶ παρακαλεῖ. Ἐννοεῖς ἀγίπνης πόνο, ἐννοεῖς καὶ μὴ σὲν ἀκούσης τὴν λαλιά του, τὸν γλυκὸ σκοπό;

Ἐλα ἄφες πιά τὰ νάζια, ἔλα 'ς τὸ βουνό ρόδα κ' ἄνθη θὰ σκορπίσω, ἔλα σὲ 'τηρῶ!

Μετάφρασις Ν. Βασιλειάδου ἱατροῦ.

Ἐν Φαραρίῳ

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Συνέγρει

Τοῦτο ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν νύκτα πρὸ τῆς τετρῆς πῆς πριγκιπίσσης, νύκτα ἥτυχον καὶ πνιγῆσαν, ὅτε ὁ Βόρδεηλ πνιγόμενος ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐπιθυμῶν ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν μελαγχολικῶν ἐπιδράσεων τῶν ἐν τῷ πύργῳ ἐμύκνηε τὸν ἀπογευματικόν του περίπατον μέχρι τῆς στενωποῦ τῆς ἀγαύης πρὸς τοὺς λόφους ἀνὰ τὴν ἀκτὴν. Ἀγροτικὸς σκίμπους ἦτο καρφωμένος ἐπὶ μεγάλου βράχου, ὅθεν ὁ Ἰούλιος ἐθαύμαζε τὴν εἰρηνικὴν σκηνογραφίαν.

Τὰ δάτη τὰ περιβάλλοντα τὴν ἐπαυλὶν τοῦ ἐξετείνοντο μαῦρα καὶ ἐπιβλητικὰ πρὸ αὐτοῦ χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων διὰ στενῆς καμπύλης ὁδοῦ. Ἐβλεπε τὰ φῶτα τοῦ πύργου λάμποντα ὡς λίθοι εἰς τὸ σκότος μιᾶς τῶν τελευταίων νυκτῶν τοῦ Αὐγούστου. Σελήνη δὲν ὑπῆρχεν ἀλλ' ἄντ' αὐτῆς εἶδος διαφανοῦς διαυγείας ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ἔδιδεν εἰς τὰ ἀντικείμενα ἀερώδη καὶ φασματικὴν τινα φάσιν.

Ὁ λόρδος Βόρδεηλ ἦτο ἀκόμη βυθισμένος εἰς ρεμβασμούς, ὅτε αἴφνης ἐξύπνησεν ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι δὲν ἦτο μόνος ἐν τῇ μοναξιά τυχῆ τῆς φύσεως.

Φωναὶ ἤρχοντο μέχρις αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ βράχου, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐστηρίζετο. Ἐνεθυμήθη ὅτι ὑπῆρχεν ἀρκετὰ μέγα ἐπίπεδον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἦτο τεθειμένον ἕτερον κάθισμα βλέπον μακρὰν πρὸς τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἔλειχε μελαγχολικῶς τὴν βραχὴν ἀκτὴν.

— 'Υπνέται μου, ἐσκέφθη ἀπαθῶς.

'Απεφάτισε λοιπὸν νὰ ἀπέλθῃ. Δὲν εἶχεν δρε-
ξιν νὰ λάβῃ γινώσκιν τῶν ἐρωτικῶν μυστικῶν τῆς
θεραπείας του.

Καὶ ἐνῶ ἡγείρετο ἵνα πραγματοποιήσῃ τὸν σκο-
πὸν του, ἡ φωνὴ τοῦ ἀνδρὸς ἐπληξέ τὰς ἀκοάς
του. Αἱ λέξεις καὶ αὐτὸς ὁ τόνος ἠκούοντο εὐκρί-
νως εἰς τὴν πνιγρὰν σιγὴν τῆς νυκτός.

— «Οὕτω λοιπὸν, βλέπεις, παρὰ τὰς πανουρ-
γίας σου, παρὰ τὰς ἀπάτας, παρὰ πάντα τὰ κα-
κουργήματά σου.»

— « Πῶς τολμᾷς ; ! . .

'Ο Βόρδεηλ ἤκουσεν ἑλαφρὸν κίνημα μετατιθε-
μένου ποδός.

— « Θὰ το ἔπραττες, θὰ τὸ ἔπραττες ; Ναὶ
γνωρίζω. 'Εὰν δὲν σ' ἐγνώριζον, ὥραία δαίμων,
ὅζο σοὶ ἦτο ἀπλούστειον νὰ προσθέσῃς καὶ ἄλλον
εἰς τὸν κατάλογόν σου. 'Αλλὰ γνωρίζω πᾶσάν σου
σκέψιν, πᾶσαν λάμπιν τῶν θαυμασίων σου θ-
φθαλμῶν ! Θεέ ! πόσον σέ ἀγαπῶ, γύναι, διὰ νὰ
σέ παραδέχωμαι τοιαύτην, νὰ σέ δέχωμαι ! Τί
λέγω ; ν' ἀμαρτάνω διὰ σέ. Σ' ἐπανεῦρον ἰδῶ,
'Ιουβέρνα καὶ μετὰ μακροὺς μῆνας. Νομίζεις ὅτι
μετὰ τόσα, ἀφ' οὗ ἐπιώρκησα, μετὰ τὸ παρελ-
θὸν μας, μὲ τὸ δικαίωμα νὰ σε κατέχω, θὰ ὑπο-
χωρήσω διὰ νὰ σέ ἰδῶ εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνου ;
Ποτέ μὰ τὸν οὐρανόν, ποτέ, 'Ιουβέρνα ! — 'Εδῶ οἱ
τόνοι τοῦ ἀνδρὸς ἐγένοντο θλιβεροὶ — ψυχὴ μου,
ὀλίγον μὲ γνωρίζεις ἀκόμη. Δὲν θὰ ὁμολογήσῃς
ὅτι εἶσαι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ; Τὰ συμφέροντά
μας εἶναι συνδεδεμένα 'Ιουβέρνα. Ἡ φωνὴ του μετα-
βλήθη εἰς ψίθυρον καὶ μετὰ μεγάλων προσπαθειῶν
κάτῳ ῥωσεν ὁ κόμης νὰ συλλάβῃ τὰς λέξεις —
«ἀπέφυγες δι' ἐμοῦ τὰς συνεπείας τοῦ . . . ἀτυ-
χήματος, ὥς τὸ ὀνομάσω,»

— « Ναί, ναί, ἀτύχημα ! » ἐξερράγη ἡ φωνὴ
τῆς γυναικὸς εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Βόρδεηλ φρίττων
ἀνεγνώρισε τὴν σύντροφον τῆς συζύγου του, τὴν
Ροζίτταν 'Εηλ.

— « Αὐτὴ εἶναι ἡ λέξις, ἀτύχημα. 'Επὶ τέ-
λους, τί ἐπραξες τότε δι' ἐμέ ; Δὲν θὰ ἠνείχεσο
νὰ ὑποφέρω ἐνεκεν ἀπλοῦ ἀτυχήματος. »

'Ο 'Ιούλιος ἤκουε τὴν ἐπίπνον ἀναπνοὴν τῆς
γυναικὸς καὶ τὸν χαμηλὸν σαρκαστικὸν γέλωτα
τοῦ ἀνδρός.

— « Ἀτύχημα ἢ . . . ὥς μὴ εἴπωμεν τὴν λέ-
ξιν » εἶσαι ἐκνευρισμένη, κάθησαν. Κατὰ τὸ ἀ-
πόγευμα ἐκεῖνο τοῦ 'Ιανουαρίου οὐδεὶς πλὴν ἐμοῦ
σέ εἶδε . . .

— « Ἐχεις λάθος ! καὶ ἄλλος μὲ εἶδεν φεύγου-
σαν. Εἶμαι τόσον εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ὅσον καὶ εἰς
τὴν ἰδικήν σου. »

— « Ποῦτος ; 'Αλλὰ τὸ ὑποπτεύομαι. Ἦτο ὁ
πρίγκηψ ;

— Ναί, καὶ τὸν φοβοῦμαι. Ἡξεύρεις τί θέλει ;

— Νὰ σέ λάβῃ μαζὺ του ;

— « Ὡς σύζυγόν του. Νὰ μὲ κάμῃ πριγκήπισ-
σαν Ζαμπατώφ. Δύναται νὰ μὲ δώσῃ τιμὰς, ὀ-
νομα, ὑποληψίν, πλούτον. »

'Υπῆρχε κόσμος συγκατατοιμῶν στόμων εἰς
τούς τόνους τῆς παχείας καὶ πλούσιας φωνῆς τῆς.

'Ο Βόρδεηλ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ σκεφθῇ ὅποια
μεγαλοπρεπὴς πριγκίπισσα θὰ καθίσταται ἡ γυνὴ
ἐκείνη, ἡ 'Ιουβέρνα, ἡ Ροζίττα 'Εηλ, διότι αὐτὴ
ἦτο.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι δύναται νὰ σοὶ δώσῃ καὶ
τὸ τελευταῖον ; 'Ο πλούτος ἀνῆκεν εἰς τὴν σύζυ-
γόν του, ἡ ὁποία τώρα κεῖται . . .

— Δι' ὄνομα Θεοῦ σιώπησον !

— Διατί ; Ἦμην εἰς τὸν διάδρομον τὴν νύκτα
κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν. Καλλίτερον 'Ιουβέρνα
ν' ἀκούσῃς τὴν ἀλήθειαν ἀμέσως ἢ ἀργότερα: γνω-
ρίζω τὰ πάντα !

Καὶ τότε ἠκούσθη πνιγρὰ κραυγὴ εἰς τὴν ἡ-
συχον ἀτμόσφαιραν, ἡ ὁποία καταστάλλῃ ἀμέσως
ὡς ἐξερράγη.

— Σοὶ εἶπον ὅτι ἐφοβούμην αὐτὸν πρὸ μιᾶς στι-
γμῆς μόλις, (ἤλθον ἀσθμαίνουσαι αἱ λέξεις) ἀλλὰ
τώρα φοβοῦμαι σέ ! Ἐχεις ὑπερφυσικὴν τινα δύ-
ναμιν, ἄνω, ὡπε, νὰ γνωρίζῃς τὰ πάντα ; Τὸ πρῶ-
τον ἐκεῖνο ἦτο ἀπλοῦν ἀτύχημα, σοὶ λέγω. Ποτέ
δὲν θὰ ἤθελον . . .

— Κεῖται τὴν ἐκείνους εἰς τάφον αὐτοκτονίας.
'Ἡ ἐτυμηγορία . . .

Αἱ συγκεχυμέναι φράσεις ἐμπλεοὶ θανατηφό-
ρου σημασίας ἐξησθένουν. Φανερόν ὅτι ἦτο ἡμι-
λιπόθυμος καὶ ὅτι ὁ σύντροφός τῆς, ὁ ὁποῖος
δὲν ἦτο ἄλλος, ἢ ὁ γραμματεὺς τοῦ λόρδου Στί-
φενς, προσεπῆθει νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν.

Καὶ οὕτω παρήλθον δέκα λεπτά. 'Ο Βόρδεηλ

ἐκάθητο κατάπληκτος. Πάντα τὰ στοιχεῖα τρο-
μερῆς τραγωδίας, ἡ τραγωδιῶν ἴσως, ἦσαν ἐκεῖ.

'Ηγέρθη ἡσυχος ἄνεμος, καὶ αἱ φωναὶ ἤρχοντο
εὐκρινέστεραι εἰς τὴν ἠσυχίαν του.

— Οὕτω βλέπεις, 'Ιουβέρνα, μάτην ἀγωνίζεσαι
κατὰ τῆς Μοίρας. Εἶσαι ἰδική μου ἐν δικαίωματι
αἵματος, ἐν δικαίωματι ἐγκλημάτων. Σὲ κρατῶ
εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρός μου, καὶ τώρα ἔχω πλου-
τον ἀρκετὸν καὶ σέ ἀκόμη νὰ κορέσω. Σὺ δὲν ἀ-
γαπᾷς μὲν ἐμέ, ἀλλ' οὕτε τὸν πρίγκηπα. Φοβεῖ-
σαι ἐκείνον, ἀλλὰ φοβεῖσαι ἐμέ περισσότερον, διότι
ἐγὼ γνωρίζω περισσότερα.

'Ο ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς, ἡ μᾶλλον φαν-
τάζεται ὅτι ἀγαπᾷς εἰναι πάντοτε ὁ μυχμοῦρε-
πτος ἐκεῖνος λοχαγὸς Βίβιαν. Νομίζεις ὅτι δὲν
ἤμην μάρτυς τῆς καταστασεώς σου ἐκείνης πρὸ
αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅταν
ἔπεσες ἐπὶ τῶν γονάτων σου πρὸ τῶν ποδῶν του,
καὶ τὸν παρεκάλεις, τὸν παρεκάλεις, τὸν καθικέ-
τουςες νὰ σοὶ παράσχῃ ἔρωτα ἀντὶ ἔρωτος ; !

Τὴν ἐσπέρην ἐκείνην ὅτε ἐδέχθης τρεῖς ἐπισκέ-
πτας, τὸν πρίγκηπα, ἐμέ καὶ τὸν Βίβιαν, ὥλι-
σθησα ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος ἐνθυμεῖσαι
τὰ δωμάτια ; . . καὶ σέ εἶδον νὰ ταπεινῶνγς ἐαυ-
τὴν μέχρις ἀηδίας. Κ' ἐγέλασα 'Ιουβέρνα, καὶ ἐγέ-
λασα ! Τὸν ἤκουσα λέγοντά σοι ὅτι αἱ μεταξὺ
σας τρέλλαι πρέπει νὰ λησμονηθῶσιν, ὅτι ἤλιπε
νὰ ἡσυχάσῃ μὲ μίαν σύζυγον ἐν ἡλιθίᾳ ἀρετῇ.

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρ. Αἰμιλ. Δεπόλλου.

ΣΤΟΝ ΠΛΑΤΑΝΟ

Ποιὰ χέρια σέ 'φουτέψανε, εὐλογημένα χέρια
Κ' ἐρρίζωσες, κι' ἐθήριψες κι' ἀπλώσες τὰ κλωνιά;
Ποιὰ χέρια σέ 'ποτίσανε; κι' ἂν τᾶφαγε τὸ χῶμα
Λουλούδια νὰ φυτρώνουν ἐπάνω τους χρυσά!

Τῆς θάλασσας τὸ δροσερὸ ἀγέρι σέ χαϊδεύει
Καὶ σοὺ φιλοῦνε ταῖς κορφαῖς τὰς τέρινα τούρανοῦ.
Πουλάκια κτίζουν φωληαῖς ἐπάνω στὰ κλαδιά σου
Καὶ τὰ χλωρὰ χιμὸκλαδα ζηλεύουν τοῦ βουνοῦ.

Πλατεῖα ἐμπρὸς Σου ἀπλώνεται ἡ θάλασσα ἡ γα-
λάζια

Καὶ τὰ φρισμένο κύμα τῆς σ' τὰ πόδια σου κυλᾷ
Καὶ κάπου κάπου 'ντύνεται ὁλόχρυση γαλήνη
Ἐκί σέ κυττάζει ἀκίνητη καὶ τοῦ χαμογελά.

Ὅταν ροδίζει 'ς ταῖς κορφαῖς ἡ 'ντροπαλὴ αὐγούλα
Σοὺ στέλνει ἀπὸ μακριὰ δειλὰ δειλὰ φιλιὰ
Κι' ὁ ἥλιος ὁ ὁλόχρυσος, ποῦ ἀπ' τὸ βουνὸ προβάλλει
Σὲ σένα ρίχνει ἀχόρταγος τὴ πρώτη του ματιά.

Καὶ ὅταν ἀπλώνη γύρω του ὁλόχρυσα σεντόνια
Καὶ πέφτει νὰ ξεκουρασθῇ σὲ κύματα πλατεῖα,
Ὁ κουρασμένος ἥλιος ἀπ' τὸν πολὺ τοῦ δρόμο
Σὲ σένα στέλνει χωρισμοῦ ἀτέλειωτα φιλιὰ,

Ἐχεις τὰ χρόνια ἀμέτρητα κι' ἀμέτρητα τὰ φύλλα.
Δὲν σέ δειλιάζουν χειμωνιάς, δὲν τρέμεις κερκινούς.
Μόνο ἀπλώνεις τὰ κλωνιά σὰν τρυφερὴ μανούλα
Κι' ἱσκιάζεις, δένδρο, σὰν κι' αὐτὴ πίκραις, χαραῖς,
καὶ μούς.

Πόσαις ψυχαῖς δὲν κάθησαν 'ς τὸν ἱσκιὸ σου ἀπο-
κάτω

Κι' ὥραις 'ξεχάσαν τὰ πικρὰ φαρμάκια τῆς ζωῆς !

Γέλοια τραγούδια 'φώλιασαν ἐπάνω 'ς τὰ κλω-
νιά σου

Γι' αὐτὸ γεράματα ποτέ, δεντρὶ μου, δὲν θὰ ἰδῇς.

Καὶ πόσοι τῆς πικρῆς ζωῆς, τοῦ μαύρου πόνου
ψάλλται

Σιμά σου δὲν ξεκούρασαν τὸν κουρασμένο νοῦ,
Κι' ἡ ὁμορφιά, ποῦ γύρω σου ἀπλώνεται ὅλο χάρι
Δὲν 'στάλαξε 'ς τὰ στήθια τους δροσούλαις τού-
ρανοῦ !

Γιὰ ὅσα εἶδες κι' ἄκουσες χωρὶς νὰ μαρτυρήσῃς,
Γιὰ ὅσα ἔκμεις καλὰ, δεντρὶ μου φουντωτό,
Εἶθε νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς ποτέ νὰ μὴ γνωρίσῃς
Ταῖς πίκραις, ὅπου γλύκυνες 'ς τὸν ἱσκιὸ σου αὐτό.

Εἶθε ποτέ ταῖς ρίζαις σου ὁ ἥλιος μὴ ξηράνη,
Ποτέ μὴ γύρης ταῖς κορφαῖς 'ς τὸ χῶμα τὸ πικρὸ,
Χίρι ἀνθρώπου ἀχάριστο ποῦ ἴσως θάχῃς 'σκιάση
Νὰ μὴ σοὺ κόψῃ ἕνα κλωνὶ μὲ σίδερο σκληρὸ.

Ποτέ μὴ γύρης τὸ κορμὶ τάλύγιστο 'ς τὸ χῶμα,
"Ὅπως ὡς τώρα ἔζησες αἰώνια νὰ ζῆς".

Κάθε καρδιά ποῦ χαίρεται, κάθε καρδιά ποῦ κλαίει
Νὰ λησμονῇ 'στὸν ἴσκιό σου τὰς πίκραις τῆς ζωῆς!

Ἐν Κότσιχα Σάμου 22 Αὐγούστου 1901

Ἐλένη Σβορώνου.

ΤΟ ΤΕΙΟΝ ΚΑΙ Η ΧΡΗΣΙΣ ΑΥΤΟΥ

Τὸ τέιον τὸ τοσοῦτον χρήσιμον ὡς διαιτητικὸν καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς λαοῖς τῶν βορείων χωρῶν πατρίδα ἔχει τὴν Σινικὴν καὶ τὴν Ἰαπωνίαν, τὸ δὲ ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τινὰ σινικὴν παράδοσιν ἐδόθη πρὸς τιμὴν διασκήμου σίνου πρίγκηπος Σινὰ Τσέον καλουμένου.

Περὶ τείου ἐπραγματεύθησαν ὁ Ὀλλανδὸς Tulpius τῷ 1641 ἐν διατριβῇ, ὁ Γάλλος ἱατρὸς Gonquet ὀνομάσας αὐτὸ Herbe divine (θεῖον χόρτον) καὶ ὁ Coruclins BantecKok τῷ 1679, βεβαιώσας ὅτι τὸ ἐκ τούτου παρασκευαζόμενον ἔγχυμα εἶνε ὠφέλιμον τῷ ἀνθρώπῳ. Σπόρους ἐκβεβλαστημένους τούτου μετεκόμισεν τὸ 1763 εἰς Εὐρώπην ὁ πλοίαρχος Siaberg, ὁ δὲ διάσημος τότε βοτανολόγος Σουηδὸς Κάρολος Λιναίος ἐκαλλιέργησε μετ' ἐπιμελείας ἐν τῇ βοτανικῇ κήπῳ τῆς Οὐψάλης.

Χρήσιν τοῦ ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου ἀφεψήματος ἐποίησατο κατὰ πρῶτον ἡ Ρωσικὴ Αὐτοκρατορικὴ Αὐλὴ πιμφθέντων τῶν φύλλων τούτου ὡς δῶρον κατὰ τὸ 1638 παρὰ τοῦ Ἀλτων-Χαν κυριάρχου τῶν Μογγόλων πρὸς τὸν Τσάρον Μιχαὴλ Θεοδώροβιτς ἐν Μόσχᾳ, δι' οὗ μετ' οὐ πολὺ μετεδόθη ἢ χρήσις αὐτοῦ εἰς ἅπασαν τὴν Αὐτοκρατορίαν.

Ὁ κείθαλός οὗτος θάμνος φεόμενος διὰ σπορὰς καὶ ἀντέχων κατὰ τῆς μεγάλης θερμότητος καὶ τοῦ ψύχους, ἀναπτύσσεται μᾶλλον ἐν ταῖς πεδιάσι καὶ τοῖς παροχθίοις τῶν ποταμῶν καὶ ρυάκων μὴ δεόμενος ὡς ἐκ τούτου ἀρδεύσεως. Ὡς ἐκ τῶν ιδιοτήτων του δὲ τούτων μετ' ἐπιτυχίας καλλιιεργεῖται ἀπανταχού τῆς γῆς.

Φέρει καυλὸν ξυλωδὴ ὕψους 3—4 μέτρων, φύλλα βραχυμίσχα, ὠοειδῆ, ἐπιμήκη, ἐλαφρῶς ὀξυκάρφα, πριονωτά, εὐσμα, ἄνθη λευκὰ ἀρωματικώτατα· ὁ καρπὸς αὐτοῦ εἶνε κάψα τρίχωρος, πολλάκις μονόχωρος ἢ δίχωρος δι' ἐξάμβλωσιν

τῶν διαφραγμάτων, περικλείουσα ἐν ἡ δύο στρογγύλα σπέρματα.

Ἡ συλλογὴ τῶν φύλλων ἔχει ἀνάγκην μεγίστης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, διότι ἕκαστον τούτων ἀποχωρίζεται ἰδίᾳ ἐκ τοῦ καυλοῦ πρὸς τούτοις ἀπαιτεῖται καὶ μεγάλη καθαριότης, δι' ὃ κατὰ τὴν συλλογὴν οἱ ἐργάται περιβάλλονται διὰ λευκοῦ χιτῶνος καὶ χειρῶν. Τὰ φύλλα ἅμα τῇ βλαστῇ αὐτῶν συλλέγονται κατὰ τρεῖς διαφόρους περιόδους, τὰ μὲν πρῶτα κατὰ Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον τὰ μικρότατα καὶ πολυτιμώτατα, τὰ δὲ δεύτερα κατ' Ἀπρίλιον ἀρτιφύη καὶ πρεσβύτερα ἀναμειβόμενα χωρίζονται ἔπειτα κατὰ τὴν ἄξιαν αὐτῶν, τὰ δὲ τρίτα πολὺ μεγαλύτερα κατὰ Μάιον καὶ Ἰούνιον. Τὰ πρῶτα φυλλάρια τῆς ὅλης βλαστῆσεως συλλεγόμενα ἀποτίθενται κατ' ἀρχὰς εἰς σωρὺς καθ' ἑαυτὰ μέχρις οὗ ὑποστῶσι βαθμὴν τινὰ ζυμώσεως· εἶτα δὲ ὑποθερμαίνονται ἐν σιδηροῖς δοχείοις συγνάκις ἀνακινούμενα ἕως οὗ μαρνανθέντα ἐξιδρώσῃ ὑγρὴν τι ὑποκίτρινον ἐξαπλωθέντα δὲ ἐπὶ ψιθῶν συστρέφονται ἐλαφρῶς μετὰ τῶν χειριδοφόρων παλαμῶν. Τὸ ἐκ τούτων τέιον εἶνε τὸ κάλλιστον καὶ πολυτιμώτατον.

Τὰ τῆς συλλογῆς τῆς δευτέρας καὶ τρίτης περιόδου χωρὶς νὰ περιέλθωσιν εἰς αὐτόματον ζύμωσιν ὑποθερμαίνονται ἐντὸς δοχείων σιδηρῶν εἰτα δὲ καὶ ταῦτα συστρεφόμενα μετὰ τῶν παλαμῶν ἀποστεγνύονται δι' ἀπαύστου κινήσεως καὶ ἀερισμοῦ.

Τὸ οὕτω παρασκευαζόμενον τέιον διακρίνεται κυρίως εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας, τὸ μέλαν καὶ τὸ πράσινον. Τὸ μέλαν ὅπερ προέρχεται ἐκ τῆς πρώτης συλλογῆς ὑποδιακρίνεται καὶ τοῦτο κατὰ τὸ εἶδος τοῦ θάμνου εἰς τέιον Boe, Kamboe, Sin Kindam, Souehomg, Comgo καὶ εἰς τὸ κάλλιστον εἶδος καὶ πολυτιμώτατον, τὸ Pecao.

Τὸ δὲ τῆς δευτέρας συλλογῆς εἶνε τὸ πράσινον ὑποδιακρινόμενον καὶ τοῦτο εἰς τέιον Hgsuen, H-echuu, SKoupaug, Tehulan, καὶ εἰς τὰ ἄνθη, αὐτοκρατορικὸν τέιον καλούμενον.

Ἀπαντα τὰ εἶδη ταῦτα νοθεύονται ἐν τε τῇ τόπῳ τῆς παραγωγῆς καὶ ἐν Εὐρώπῃ. Καὶ τὸ μὲν τοῦ μελανοῦ εἶδη νοθεύονται διὰ τρυφερῶν φύλλων κοκκυμηλέας τῆς ἀκανθώδους, φουξίνου, Γλυκυρρίζης, Ἀκτῆς, Κρεταίου κλπ. Τὰ δὲ τοῦ πρα-

σίνου εἶδη νοθεύονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῶν Σινῶν διὰ σιδηροκυανίου καλίου, κροκορίνης, καὶ γύψου, δι' ἧς λαμβάνουσι τὸ στιλπνὸν τῆς ὀφείας καὶ τὸ λεῖον καὶ ὀλισθηρὸν τῆς ἀφῆς. Εἶνε δὲ τὸ τέιον τοῦτο στηπτικώτερον τοῦ μελανοῦ καὶ ἀρωματικώτερον ἐπιρραντιζόμενον διὰ διαφόρων αἰθερίων ἐλαίων καὶ πολλῶν εὐόσμων ἀνθέων. Συναναμίνονται δὲ μετὰ γνησίου τείου καὶ μέρος φύλλων ἀποβεβλημένων ἡδη ἄπερ ἐπιβρέχονται διὰ διαλύσεως ἐκχυλίσματος ξύλου καμπεριανοῦ ἢ γῆς Ἰαπωνικῆς. Χροιάς δὲ χάριν προστίθεται καὶ γραφίτις ἢ ἄλλα χαλκοῦ ὡς τοῦτο φαίνεται ἐκ παρατηρήσεων, ὅτι οἱ χρήσιν ποιούμενοι τοιούτου εἶδους τείου καταλαμβάνονται ὑπὸ πόνων κωλικῶν, ναυτίας ἐμέτου, καὶ ἐν γένει ὑπ' ὅλων τῶν συμπτωμάτων ὀξείας δηλητηριάσεως. Φέρεται δὲ εἰς ἐμπόριον τέιον εὐτελεστάτης τιμῆς ἐν σχήματι πλακούντων κατασκευαζόμενον παρὰ τῶν πρκατόρων τῆς Ρωσικῆς τεῖεμπορίας ἐν τῇ κυβερνήτῃ τῆς Ἰρκούτσκις. Εἶνε φύραμα συμπαγὲς σκληρότατον, ἕκαστον δὲ τεμάχιον φέρει ἐπ' αὐτοῦ ἐντετυπωμένον τὸ ὄνομα τοῦ κατασκευαστοῦ. Τὸ τέιον τοῦτο εἶνε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς νομάσι τῆς Μογγολικῆς καὶ Ταρταρικῆς φυλῆς, λαμβανόμενον ἐν εἶδη ἀφεψήματος ἐν ᾧ μινγνύουσιν ἄλας βούτυρον ἢ γάλα.

Ὡς δὲ τὰ διάφορα φύλλα τοῦ τείου διαφέρουσι κατὰ τὸ εἶδος, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς διαφέρει ὁ τρόπος τῆς χρήσεως αὐτοῦ· καὶ οἱ μὲν Ἰάπωνες μεταχειρίζονται τοῦτο ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῶν ἐν χρήσει καφέ, μεταβάλλοντες εἰς λεπτοτάτην κόβιν καὶ ρίπτοντες αὐτὸ ἐντὸς ζέοντος ὕδατος. Οἱ δὲ Σίνοι πίνουνσι τοῦτο ἐν εἶδει ἔγχυματος διχτηροῦντες συγχρόνως ἐν τῇ στόματι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πόσεως τεμάχιον σακχαρέως· ὁ τρόπος οὗτος τῆς πόσεως ἐπικρατεῖ καὶ παρὰ τοῖς Ρώσοις.

Ἄλλ' ἀληθὲς νέκταρ καθίσταται ἔγχυμα ἄγαθοῦ τείου προκατασκευαζόμενον κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ποσότης ἐνὸς μικροῦ κοχλιαρίου φύλλων τείου τίθεται ἐντὸς τεῖεδοχείου ἐκ λευκαργίλλου καὶ διαβρέχονται δι' ἐνὸς κυathίσκου ὕδατος βραστοῦ, καλυπτομένου εἶτα διὰ χειρομάκτρου ἐπὶ 5 ἡμέρας, ἕτερος κυathίσκος πληροῦται κατὰ τὰ δύο τρίτα διὰ βραστοῦ ἐσακχαρωμένου ὕδατος καὶ ρίπτεται ἐντὸς αὐτοῦ τεμάχιον φλοιοῦ

λεμονίου ἀκολούθως ἀποπληροῦται διὰ τοῦ ὡς ἄνω προπαρασκευασθέντος ἔγχυματος. Ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς χρήσεως τοῦ ροφήματος τούτου κοινότατος παρὰ τοῖς λαοῖς τῶν βορείων χωρῶν ὅχι μόνον καθιστᾷ εὐάρεστον καὶ εὐχυμον τὸ ρόφημα ἀλλ' ἔχει καὶ ἐξαιρετοῦς ιδιότητας. Ὡς βεβαίως ὁ Κος Ducin Rerokwski τὸ ποτὸν τοῦτο διαχέει εἰς ὅλον τὸ σῶμα εὐάρεστον τινὰ ἐρεθιστικότητα, διεγείρει τὰ νεῦρα, ἀναζωπυροῖ τὰ αἰσθητικὰ ὄργανα καὶ τὰς διανοητικὰς δυνάμεις, ἔγχρει νέαν ζωτικότητα εἰς τὸν νοῦν, σαφηνίζει τὰς ιδέας καθιστᾷ ζωηρότερον τὴν φαντασίαν, βοηθεῖ τὸν στόμαχον καὶ ἐν γένει τρέφει τὸ σῶμα, δι' ὃ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι ἐν τοῖς ἀνθρακπρυχείοις τῆς Βελγικῆς, ὅτινες τρέφοντες συνήθως δι' ἄρτου καὶ τείου διατηροῦσι τὰς δυνάμεις αὐτῶν ἀκμασιότατας.

Ἀρκοῦσα δὲ ἐπιβεβαιώσις τῆς μεγίστης τοῦ προϊόντος τούτου χρήσεως εἶνε ἡ ἐν Εὐρώπῃ ἐτησία εἰσαγωγὴ αὐτοῦ ἀνερχομένη περίπου εἰς 160 ἑκατομ. λίβρας, ἐξ ἧν μόνῃ ἡ Ρωσσία καταναλίσκει περὶ τὰ 60 ἑκατομ. δι' ὃ εἰσερχόμενός τις ἐν Ρωσσίᾳ μεγάρῳ ἢ εἰς καλύβην ρώσσου χωρικοῦ τὸ πρῶτον ἀντικείμενον ὅπερ προσβάλλει τὴν ὁρασιν αὐτοῦ εἶνε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑψιτενὲς κληρονομικὸν Σαμοδάριον.

Ἐν Κυθωρίαις.

Ν. Δεπάστας
Φαρμακοποιός.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀδελφότης Ἀπάμεια. Ἀπὸ τῆς 15ης ὑπερμεσοῦντος ἤρξατο λειτουργοῦσα ἡ σχολὴ τῶν νυκτερινῶν μαθημάτων ἐν τῇ ἐν Μουδανίοις Ἡθικοθησκευτικῇ, Συλλόγῳ ἡ Ἀπάμεια, εἰς ἣν ἐνεγράφησαν 50 περίπου διαφόρων ἐπιτηδεύματων πολῖται.

Τὴν ἐναρξιν τῶν ἐσπερινῶν μαθημάτων ἡυλόγησεν ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος κ. Γρηγ. Ἀερικὸς ἐπικαλεσθεὶς τὴν θείαν ἀντιληψιν καὶ τὴν ἐξ ὕψους εὐλογίαν εἰς τὰς φιλογενεῖς καὶ φιλομούσους καρδίας ἐκείνων, οἵτινες πρῶτοι συνέλαβον, ἐκυοφόρησαν καὶ ἤγαγον εἰς φῶς

τὸ ἐθνωφελές τοῦτο ἔργον, ἐπεράτωσε δὲ τὸν πλήρη ὑποθηκῶν λαμπρὸν αὐτοῦ λόγον διὰ τῶν εὐλογιῶν τῆς προΐσταμένης πνευματικῆς αὐτοῦ ἀρχῆς, τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου ἀγ. Προύτης, ὅστις, ὡς εἶπεν, εἰ καὶ μακράν, οὐ παύεται ἐπευχόμενος ἐπὶ ῥωσιν καὶ σθένος εἰς πᾶν ἔργον τῆς ἀνενδότης ποδὶ βαινούσης Ἀδελφότητος Ἀπαμειας, ὅπερ μετὰ φιλογενῶν καὶ φιλομούσων κόπων γίνεται πρὸς ὄφελος τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ τέκνων.

Τὸν Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον ἡυχάριστησεν ἀντιφωνήσας καταλλήλως ὁ Πρόεδρος τοῦ Σωματείου.

Ἐν τῇ νυκτερινῇ ταύτῃ Σχολῇ θὰ διδάσκωνται πρὸς τὸ παρὸν τὰ θρησκευτικά, ἡ μητρικὴ γλῶσσα, ἡ ἀριθμητικὴ, ἡ διπλογραφία, ἡθικὴ καὶ στοιχεῖα ὑγιεινῆς, πᾶνυ προθύμως καὶ ἀξιεπαίνως ἀναλαβόντων τὴν διδασκαλίαν τῶν ἐλλογ. κ. κ. Ε. Δημητριάδου, — Χρήστου Σταματιᾶδου, — Γ. Καραγιαννίδου, — Γρηγορίου Κωνσταντινίδου καὶ τῶν ἱατρῶν ἀξ. κ. κ. Π. Βερέττα καὶ Ἀρ. Μιχαηλίδου. Πρὸς τοὺς ἀξιότιμους καὶ ἐλλογίμους τοὺτους Κυρίου καὶ δημοσίᾳ ἐκφράζεται ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς Ἀδελφότητος.

Ἐν Μουδαρίοις τῇ 17 8/βρίου 1901

Νέα βιβλία: Ἱριδες, συλλογὴ ποιημάτων ὑπὸ Πολυξένης Λοιζιάδος. — Ὑπὸ τῆς λογίας δᾶ Πολυξένης Λοιζιάδος ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις ἐκτυπωθεῖσα λίαν κομψῶς καὶ φιλοκάλως ποιητικὴ συλλογὴ ὑπὸ τὸν ὄντως ποιητικὸν τίτλον Ἱριδες περιέχουσα ὡραῖα λυρικά ποιήματα μαρτυροῦντα τὸ τάλαντον τῆς γραφᾶς.

Συγχαίρουσαι αὐτῇ ἀπὸ καρδίας προτρέπομεν πάντα ἀναγνώστην ἡμῶν, ἰδίᾳ δὲ τὰς ὁμοφύλους μας εἰς ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου τῆς ἐλλογίμου ἐλληνίδος, πρὸς τὴν εὐχαρίστως ἀναλαμβάνομεν νὰ διαδιδάσκωμεν πᾶσαν αἴτησιν τῶν θελόντων νὰ λάβωσι τὸ τεύχος.

***

Ὁδονγίαι καὶ προφυλάξεις κατὰ τῆς πνευμονικῆς φθίσεως.

(ὑπὸ LEON CHAUVAIN, Β Παπαδασιλείου ἱατροῦ)

Σήμερον ὅτε ἀπανταχοῦ τῆς ὑψηλῆς τοσαῦτα λαμβανονται μέτρα πρὸς καταπολέμησιν τῆς δεινότητος ταύτης μάστιγος τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις ἐσχάτως τόσον ἀπειλητικὰς ἔλαβε διαστάσεις, πολυτιμώτατον ἀπόκτημα εἰς πᾶσαν ἐλληνικὴν οἰκογενεῖαν παρέχει ὁ διαπρεπὴς ἐν Ἀθήναις ἱατρός κ. Β. Παπαδασιλείου μεταγλωττίσας εἰς ὕψος εὐληπτον καὶ σαφέστατον ἔκμα δὲ καὶ γλαφυρὸν τὴν ἐν λόγῳ μονογραφίαν τοῦ ἐξόχου ἐν Παρισίοις Ἱατροῦ κ. Leon Chauvain γραμματιῶς τῆς κατὰ τῆς φθίσεως ἐπιτροπείας μετὰ προλόγου ὑπὸ τοῦ κ. P. Brouardel πρυτάνεως τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων, ἀντιπροέδρου τῆς αὐτῆς κατὰ τῆς φθίσεως ἐπιτροπείας κ.λπ. κ.λπ.

Ἡ ἐν λόγῳ μονογραφία προωρισμένη διὰ τὰς οἰκογενεῖας καὶ ἀποβλέπουσα ὅχι μόνον εἰς τὴν θεραπείαν τῆς φθίσεως, ἥτις ὡς τὸ πλεῖστον κατωρθώθη πάντοτε διὰ τῶν ἐνδεικνυμένων ἐν αὐτῇ μέσων, ἀλλὰ καὶ, ὅπερ ἐξίσου σπουδαῖον — εἰς τὴν προφύλαξιν τῶν ὑγιῶν ἐπ' αὐτῆς διὰ τῶν πολυτίμων ὑγιεινῶν συμβουλῶν, ἀποτελεῖ λαωφελέστατον καὶ σωτήριον ἀληθῶς ἐφόδιον πάσης ἐλληνικῆς οἰκογενεῖας, εἰς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποῦο θερμῶς προτρέπομεν πᾶσαν οἰκοδόσποιαν, ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ιδιοτήτων τῆς ὁποιᾶς πρέπει νὰ κατέχῃ οὐχὶ τὴν ἐλαχίστην θέσιν ἢ τῆς πεφωτισμένης καὶ δεξιᾶς νοσοκόμου. Εὐχαρίστως διαδιδάσκωμεν πρὸς τὸν συγγραφέα πᾶσαν αἴτησιν.

***

Ὁ ἐκπληρωθεὶς πόθος, ποίημα πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἶκ. Πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ'. ὑπὸ Χριστοφόρου Μισαηλίδου. Ὑπὸ τὸν ἀνωθι τίτλον ἐξῆλθεν ἐσχάτως τῶν πεστηρίων μετὰ πολλῆς τυπογραφικῆς φιλοκαλίας μακρὸν ποίημα εἰς τεύχος πρὸς τὸν Α. Θ. Π. τὸν Οἶκ. Πατριάρχην κ. Ἰωακείμ τὸν Γ'.

ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Μισαηλίδου, διευθυντοῦ τῆς «Ἀνατολῆς» ἐξεικονίζον τὴν γενικὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πολυπόθητον Ἐθνάρχην καὶ τὴν ἀμετρον χαρὰν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, ὅστις περιέβαλε τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἐνθρόνισιν. Συνιστώμεν αὐτὸ ὡς ἐμπορούμενον εἰλικρινῶς τοῦ γενικοῦ πρὸς τὸν Α. Θ. Π. αἰσθήματος, ὅπερ ζωηρῶς διερμηνεύει. Εὐρίσκεται παρ' ἀπασιν τοῖς ἐνταῦθα βιβλιοπώλαις.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἰδρυσίς ἀμερικανικῆς πόλεως. Πρὸ τινων ἐτῶν ἰταλὸς ἀποικὸς ἐξοικονομήσας χεῖμα πρὸς ἀγορὰν οἰκοπέδου ἐν Ἀμερικῇ ἀλλ' ὅχι καὶ πρὸς κτίσιν οἰκίας, ἠγόρασεν ἐνθάδε 2 ἀμάξας τροχιδορόμου, τὰς μετέφερεν εἰς τὸ παρὰ τὸν Ἀγ. Φραγκίσκον οἰκοπέδον του, τὰς προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους παραλλήλως καὶ ἀπέκτησεν οὕτως οἰκίαν εὐ-

Ο ΜΕΣΑΖΩΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

I

Ἀνοιχθείσης τῆς θύρας τοῦ σχολείου, τὰ νήπια ἐξῆλθον πέτῶντα ὡς νοεσοὶ στρουθίων. Μόνος ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἔμεινεν ὀπίσω μεδὺς σύρων τὰς κνήμας σου, καὶ κινῶν τὰ θυμωμένα χεῖλη του. Ὁ δερμάτινος σάκκος ἀπροσέκτως κρατούμενος ἐκ τῶν ἱμάντων ἐκυμαίνετο ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καθ' ὅσον δὲ προὔχωρε ἡ γλυκεῖα μικρὰ μορφή του, στρογγύλη καὶ ροαλὴ συνήθως ὡς μῆλον, ἐσκυθρῶπαζε πλειότερον δὲ ἐνδομύχου τινὸς μερίμνης· οἱ δὲ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ του οἱ τοσοῦτον συνήθως γλυκεῖς, διαυγεῖς, καὶ εὐθυμοὶ ἐγένοντο ἀπλανεῖς ἐκ λυπηροῦ τινὸς προαισθήματος.

Φαίνεται δὲ, ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν ὅχι πολὺ εὐχαρίστως. — Σημειώσατε δὲ, ὅτι ἡ ψυχικὴ αὐτῆς κατάστασις τῷ ἐπὶ ἤρῳ δασκίᾳ δὲν εἰζαυρε τὸ μάθημά του, λυπηρὸν γεγονός, ὅπερ τῷ συνέβαιεν ἀνίοτε. Μὴ νομίσῃτε ὅμως ὅτι ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἦτο ἀμελής· ὅχι, ἦτο ἐξαιρετικῶς ὀκταετής μαθητής. Ἀλλως τε, ὅλιγον ἔχομεν τὰς ἀδυναμίας μας, ἡ δὲ τοῦ μικροῦ Ἰωάννου συνίστατο, εἰς τὸ νὰ μὴ φροντίζῃ διὰ τὰς πράξεις καὶ τὰ κατωρθώματα τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲν ἐγνώριζεν· ἐπομένως δὲν ἔβλεπε τὴν ἀνάγκην νὰ βασανίσῃ τὸ πνεῦμα του πρὸς κατανόησιν τῆς ἱστορίας αὐτῶν, πολλῶν δὲ μᾶλλον τῶν τρομερῶν καὶ δυσκόλων ἐν τῇ τῇ μνήμῃ κρατούμενων χρονολογιῶν τῶν.

Ὅθεν μετ' ὀλίγης τῆς ἀξιεπαίνου αὐτοῦ ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς, ἐλησμονεῖ πάντοτε τὰς ἐπαράτους ἐκείνας χρονολογίας, αἰθανόμενος βεβαίαν τινὰ θλίψιν καὶ ταπεινώσιν, ὅποτε ἴστατο μετὰ στόματος κεχρηγόν· ἐνώπιον τοῦ διδα-

σθένος καὶ ἀρκούντως ἀνετον. Ἡ ἰδέα ἐκρίθη ἐξαιρετικῶς, ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ τοπίον ἦτο ἐξαιρετικῶς θελκτικόν, πολλοὶ ἄλλοι ἰταλοὶ μετανάστει τὸν ἐμμετήθησαν καὶ οὕτως εἰς διάστημα ἐτῶν τινῶν ὁλόκληρος πόλις κατηρτίσθη ἐξ ἀμαξῶν τροχιδορόμων, αἵτινες συγκεντρούμεναι ἀπετέλεισαν ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μικρῶν ἢ μεγάλων οἰκίας, μᾶλλον γραφικὰς τὴν ἀποψιν καὶ ἐπιδεκτικὰς ἀρετῶν ποικιλιῶν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν. Ἡ πόλις ὀνομάζεται Κάρταουν (Cartown) ἦτοι Ἀμαξόπολις.

***

Ὁ Βίκτωρ Ὀυγγὰ πρὸς τὴν νεότητά. Μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων χειρογράφων τοῦ γίγαντος γάλλου ποιητοῦ εὐρέθη καὶ αὐτόγραφος ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν ἔγγονον τοῦ Καρόλου Νοδέ, ἣν ὡς μὴ ἐστερημένην ἐνδιαφέροντος παραθέτομεν ἐνταῦθα.

Ἄντιλλ-ἄνζι, 2 ἰουνίου 1862

«... Ἡρχισα τὴν ζωὴν μου μετὰ τῶν προγόνων σου· ἤδη σὺ φθάσεις ἐνῷ ἡμεῖς ἀναχωροῦμεν, φθάσεις ἀπευθύνων πρὸς τὸν γόνοντα ἐμὲ τὰς ἡδέας προσαγορεύσεις χαρμοσύνης νεότητος. Τήρησον πάντοτε τὸ εὐγενές τοῦτο ζώπυρον, βάδισον ἀείποτε πρὸς τὴν ἀληθείαν, τὸ δίκαιον, τὸ ὥρατον. Τὰ

σκάλας του, ἐρωτῶντος αὐτὸν π.χ. κατὰ πῶτον ἔτος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον ὁ Φαραμόνδος ἡ δὲ Κλαυδίων. Καὶ ἐν τῇ αὐστηρᾷ συνειδήσει του ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἐσκέπτετο ὅτι τὸ σφάλμα του ἦτο ἐλάχιστον παραβαλλόμενον πρὸς τὸ τοῦ διδασκάλου του, ὅστις ἐπέμενε νὰ τὸν ἐξανγκάζῃ εἰς τὴν ἐκμαθήσιν πραγμάτων ἀδιαφόρων αὐτῷ.

Καί, εἰπώμεν ἀμερολήπτως· τί καλὸν ἦδύνατο νὰ προκύψῃ εἰς τὸν μικρὸν Ἰωάννην, ἐκ τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ Φαραμόνδου ἡ τοῦ Κλαυδίου; ἂ! πόσον συχνὰ τοῦ ἐχλεύαζεν ὅλους αὐτοὺς.

Ἄλλ' ὅτι ἐξαιρετικῶς τὸν καταλύπει ἦτο τὸ ἐξῆς· ἡ μητερίσα του ἡ τόσση γλυκεῖα, καὶ τόσον φιλόστοργος καὶ καλοκάγαθος εἰς ἄλλα, συνεμερίζετο καθ' ὁλοκληρίαν τὴν γνώμην του κ. διδασκάλου. Καὶ δὲν ἦτο μὲν συνήθως αὐστηρὰ ἀλλ' ἐὰν τῇ ἐπὶ ἤρῳ κατα νῦν ἦτο φοβερά αἱ ἀδυσώπητος, τοῦτο δὲ συνέβαιεν, ἰδίως· ἔλεκα τῶν φοικτῶν ἐκείνων χρονολογιῶν. Ὡστε ὅτε ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ σχολείου μὲ μνημονικὸν διὰ τὰς χρονολογίας, οὐδόλως ἡ μητερίσα ἐπέπληττεν ὅπερ καὶ θὰ ἦτο προτιμότερον, — ἀλλὰ μόνον συσπῶσα [τὰς λεπτάς] ὀφρῦς ἔλεγεν.

— Πῶς δὲν ἔμαθες ἀκόμη τὰς χρονολογίας σου, πολὺ καλά, παιδί μου, θὰ φάγῃς μόσον ξηρὸ ψωμί. Συγκεκριμένως Ἰωάννης κατέστειλεν ζωηρὸν μορφασμὸν, καὶ ἐξ ὑπερφηφάνειας ἔτρωγε τὸν ἀηδῆ ξηρὸν ἄρτον του μετὰ φαινομενικῆς εὐαρεσκείας ἀποκρυπτούσης· πικρὰ δάκρυα. Παραμυθεῖτο δὲ μόνον βλέπων τὰ εὐπλάγχνα βλέμματα τοῦ πατρὸς του ριπτόμενα κρυφίως ἐπ' αὐτοῦ· καὶ ἐνδομύχως ὑπώπτευν ὅτι καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐμάνθανεν ἄλλοτε τὰς χρονολογίας του.

Ἡμεῖς εἶπεν τινὰ κάλιστα ὅτε οἱ γονεῖς του ἐνόμιζον ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸν ἥκουσε λέγοντα·

καθήκοντα τῆς νεότητος κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον εἶναι μεγάλη: ἔχει νὰ θεμελιώσῃ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τὴν ἰσότητα καὶ ἀδελφωσιν. ἦτις ὡς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, δέον νὰ εὐρίσκηται καὶ μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν. Νέαι γενεαί, ἰδοὺ τὸ ἔργον σα: ! . . . Ἐὰν τὸ μέλλον μὲ ἀποδότῃ πικρὰν τινα ἀξίαν, θά μοί τὴν ἀποδόσιν οὐχὶ δι' ἄλλο τι, ἀλλὰ διότι ἔσταμαι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ μέλλοντος δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν Γ' τῆς Ἐπαγγελίας !

«Σὲ ἀσπάζομαι, ἀγαπητὸν τέκνον»

Β. Οὐγγώ.

Εἰς τὸν συγγραφέα τῶν ἀθλίων, τὸν μέγαν κοινωνιολόγον σου καὶ ποιητὴν, πρίγκιπι τὸ μέλλον ἀπέδωκε εἰς οἰανὰ τινα ἀξίαν· καίτοι δὲν ἔλειψαν αἱ σφοδρῶς αὐτὸν κατακρίναντες κριτικαί, οὐδ' ἐλλείπουσιν ἔτι οἱ γελωτοποιοῦντες; τὴν εἰκόνα, ἣν συνιέθεε νὰ δίδῃ ἐν τοῖς ἔργοις σου εἰς ἑαυτὸν ὡς κρατούμενα λαμπρὰ παρὰ τὰ μεταίχμια τοῦ χρόνου καὶ δεικνύοντα διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ὁδὸν τοῦ μέλλοντος.

— Ἀς ἴδωμεν φιλότατη, μὴ γίνου τίς τὸν ἀνυπόλητος. Δὲν σε ἐννοῶ. Μήπως καὶ σὺ σκοτίζεσαι πλέον ἐκείνου διὰ τὸν μακαρίτην Κλαυδίου.

Ὅθεν ἕνεκα τῶν σκέψεων τούτων ἐμήκυνε τὴν ἐσπεύσαν ἐκείνην τὴν περίπτωσιν τοῦ εἰς τὰς ὁδοὺς ὅπως βραδύνη τὴν ἀφυσκτον τιμωρίαν πιστεύων ὅτι τυχρὸν τι γεγονός θὰ ἐπὶ ἔρχετο εἰς βοήθειάν σου. Διό, ὁ μικρὸς Ἰωάννης ὤθησε τὸν σάκκον τοῦ μετὰ χαρᾶς, καὶ ἀποφασιστικῶς ἔστρεψε τὰ νῶτά του ἐκ τῆς πατρικῆς του οἰκίας.

ΙΙ

Ὅσάκις ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἐδραπέτευεν ἐκ τοῦ σχολείου — διὰ τὸν λόγον τὸν ὁποῖον εἶπον προηγουμένως δηλ. ἕνεκα τῶν χρονολογιῶν, — ἐπορεύετο μέχρις ἀπομακρυσμένου τινὸς χωρίου. Ἐκεῖ ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς μικρᾶς πόλεως ὑψοῦτο μεγαλοπρεπὴς τις κατοικία περιστοιχισμένη ὑπὸ ἐκτεταμένου κήπου χωριζομένου τῆς ὁδοῦ διὰ μακρῶν κιγκλιδίων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐφάνιντο ἡ πρασινὴ χλόη καὶ τὰ ποικίλα χρώματα τῶν ἡνθισμένων πρασιῶν.

— Ἀ! πόσον εἶναι ὠραῖον, ἔλεγε, νὰ τρέχῃ τις καὶ νὰ παῖζῃ ἐντὸς τοῦ θυμασιῦ τοῦτου παραδείσου, ὅπου οὐδὲν παιδίον ποτὲ ἔπαιζεν.

Ἀφ' ἑτέρου, ἡ οἰκοδόσποινα τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης καὶ μονήρους κατοικίας διήγειρεν ἐν τῇ παιδικῇ αὐτοῦ ψυχῇ, ἔτι μᾶλλον τὴν περιέργειαν, τὸ ὄνειρον, καὶ τὴν ἀφελὴ μεγάλην ἐπιθυμίαν, ἥ ἡ θέατοῦ παραδείσου ἐκείνου. Ἡ οἰκοδόσποινα ἦτο μετ' ἑλπίδος τοῦ γυνὴ μὲ κόρην λευκόφαιον, καθήμενη πάντοτε ἀκίνητος πλησίον παραθύρου τινὸς τοῦ προσγείου πατώματος τῆς οἰκίας. Τοῦτο δέ, τὸ αὐστηρὸν πρόσωπον τὸ ἐμπνέον συγχρόνως ἀποστροφῆς καὶ ἔλξης, προῦξεν ἐντύπων εἰς τὸν μικρὸν Ἰωάννην, ὡς ζῶν τι αἰνίγμα. Πράγματι ἐνεθυμεῖτο, ὅτε ἦτο ἀκόμη μικρὸς ὅτι ἡ μήτηρ του εἶπεν εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν, ὅτε ἀμφότεροι διήρχοντο ἐνώπιον τῆς ἡσύχου ἐκείνης οἰκίας, ἔνθα ἡ γραῖα ἐκάθητο ἀκίνητος ὀπισθεν τοῦ παραθύρου τῆς.

— Βλέπεις ταύτην τὴν κυρίαν μὲ τὴν μεζοπόλιον κό-

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Γερμανικὴ τις ἐφημερίδα ἰδοὺ πῶς ἐσφαιρόνισε τοῦς μὴ πληρόνοντας συνδρομητάς της. Ἐξετύπωσεν ὁλοσέλιδον ἐν τῇ τετάρτῃ σελίδι της τεραστίαν ἀγρόνην, φέρυσαν ἀπηχοισμένον ἓνα ἄνθρωπον ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου ἦσαν γεγραμμένα μετὰ πάσης ἀκριβείας τὰ ὀνόματα καὶ αἱ διευθύνσεις τῶν ἐγκληματιῶν τούτων συνδρομητῶν της. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ λάθος περιλήφθη καὶ ἀθῶος τις, ἡ σύνταξις τὴν ἐπιούσαν προέβη εἰς τὴν ἐξῆς ἐπανόρθωσιν :

«Κατὰ λάθος προσλήφθη χθὲς ἐν τῇ δ' καὶ πρὶν τῶν ἀναξίων συνδρομητῶν μας καὶ ὁ κ. Χ. . . κατοικῶν ἐν . . . Τὸν καταβιβάζομε πινότημῳ ἐκ τῆς ἀγρόνης καὶ τῷ ζητούμεν συγγνώμην διότι ἐπὶ εἰκοσιτετράρων ἐθέσαμεν τὸν τράχηλόν σου εἰς συναρξιν μὲ τὸ σχοινίον αὐτῆς»

Τύποις Γ. Δ. Γεωργοπούλου, Κορυσοῦ Λατ. ἀρ. 3

μην ; . . . Εἶναι ἡ μάμμη σου . . . Λιπὸν ὁσάκις, περιστάσεως τυχούσης, διέρχεται ἀπ' ἐξῶ πρέπει νὰ τὴν χαιρετᾷς μὲ σεβας.

Ὁ μικρὸς Ἰωάννης, ὑπετονθόρῃσεν ἐν ἐμύλιστα· χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις. Ἀλλ' ἐκτοτε ἡ φαντασία του εἰργαζέτο ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τούτου καὶ συχνάκις εὗρισκε προφάσεις νὰ διέρχεται ἐκ τῆς μεμακρυσμένης ἐκείνης ὁδοῦ, ἀπειθῶν τις τὴν αὐστηρὰν φυσιογνωμίαν χαιρετισμόν, ἀφαιρῶν δειλῶς καὶ ὑποχρεωτικῶς τὸν πλόν του ἐκείνη ὁμῶς προσεποιεῖτο ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπε, καὶ τοῦτο ἐκαστοτε ἐτάραττε τὸν μικρὸν Ἰωάννην. Διὰ τὸ λοιπὸν, ἡ μάμμη του, δὲν ἀνταπέδιδε τὸν χαιρετισμόν του ; διὰτί, μάλιστα δὲν ὠμιάζε τὰς ἄλλας μάμμιας τῶν συμμητῶν του, αἵτινες ἡμιλλῶντο ποῖα περὶ σόστερον νὰ θωπεύσῃ τοὺς ἐγγόνους των ; Αὕτη, πρὸ πάντων ὡς οἰκοδόσποινα τὸσον ὠραῖον κήπου, θὰ ἦτο μάμμη πολὺ καλλιτέρα ὧν τῶν ἄλλων.

Ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἀνεστένεζε διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ πατρὸς ἐκείνου, καὶ ἔσπανε τὴν κεφαλὴν του προσπαθῶν νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτίαν τῆς δυσχεροῦς ταύτης ἀνωμαλίας. Ἐπληροφόρηθη μετ' εὐχαριστήσεως, ὅτι, ἡ κυρία μὲ τὰς μόλις λευκὰς τρίχας ὀνομάζετο κυρία Σεβιέρ. καὶ ἐπομένως ἦτο μήτηρ τοῦ πατρὸς του, ἀφ' οὗ ὁ ἴδιος ὠνομάζετο Ἰωάννης Σεβιέρ. Ἀλλ' ὁμῶς ὁ πατὴρ του οὐδέποτε ὠμίλει περὶ αὐτῆς. Προφανῶς ἦσαν δυσχεροῦς αἰτίαι ἀμετακλήτως καὶ ὁ μικρὸς Ἰωάννης δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὸ πιθανὸν αἶτιον τῆς ῥήξεως ταύτης. Ἐνόησε ἐσκεπτετο καθ' ἑαυτὸν μετὰ τρόμου, μήπως καὶ ὁ πατὴρ του ἐξωρίσθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπὸ τῆς μητρὸς του διότι δὲν ἐμάνθανε τὰς χρονολογίας του. Ἐφρίττε δὲ σκεπτόμενος ὅτι ἴσως παρόμοιον τι ἡπείλει καὶ αὐτὸν. Τί θὰ ἀπείγινετο ! Θεέ μου ! Θεέ μου ! Ἐὰν ἡ μητέρα σου τοῦ ὀργισθεῖσά ποτε παρὰ πολὺ ἀπέδωκε καὶ αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας ; . . .

(Ἐπεται συνέχεια)

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁ παύσομαι τὰς Χάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμιγνύς,
ἡδίστην σύζυγιαν»
Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ 675—8

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(Ἡ α'. σκηνή. — Ἀντιγόνης καὶ

Ἰσμήνης διάλογος)

Ἀντιγόνη.

Εἰπέ, Ἰσμήνη, ὦ φιλότατη ἀδελφή, εἰπέ μοι ποῖον ἐκ τῶν φοβερῶν δεινῶν τοῦ ζοφεροῦ πατρὸς ἡμῶν Οἰδίποδος ἐπὶ τῆς ζώσης ἔτι κεφαλῆς ἡμῶν δὲν ἔρριπεν ὁ Ζεὺς ; καὶ ποῖα βάσανος, ἢ ἀλγος, ἢ αἰσχύνη, ἢ ἀτίμωσις τὰ ὀρφανὰ μας μέτωπα δὲν ἔθιξε ; Καὶ ἦδη ἤκουσας, Ἰσμήνη μου, καὶ σὺ τοῦ στρατηγοῦ τὴν πάνδημον προκήρυξιν ; τὰς τελευταίας τῶν ἐχθρῶν μας ἀπειλάς, ὅσαι τοὺς φίλους ἀπειλοῦν δὲν ἤκουσας ;

Ἰσμήνη.

Ὡ Ἀντιγόνη !.. ποίους φίλους, φεῦ, ἡμεῖς ἔχομεν ἢ φαιδρά, ἢ μαῦρ' ἀγγέλοντας, ἀφ' ἧς οἱ ἀδελφοὶ ἀπέθανον ὁμοῦ

ἀλληλοκτόνον ξίφος διαμείψαντες ; Ἀφ' οὗ χθὲς νύκτα τῶν Ἀργείων ὁ στρατός, ἀπῆλθεν, οὐδεμίαν πλέον εἰδῶσιν οὔτε αἰσίαν ἤκουσα οὔτε κακὴν.

Ἀντιγόνη.

Λοιπὸν ἵνα τάκούσης μὲ τὰ ὠτά σου σ' ἐκάλεσ', ἀδελφὴ μου, ἔξω τῶν πυλῶν ....

Ἰσμήνη.

Ν' ἀκούσω τί ; ὁποῖον μ' ἔφερες χρησμόν ;

Ἀντιγόνη.

Ἰδοὺ ὁποῖον ! ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν δὲν ἔθαψεν ὁ Κρέων τοῦ Ἑτεοκλῆ, τὸν Πολυνείκη πλὴν ἀφῆκεν ἀταφον ; Ναί . . . τὸν Ἑτεοκλῆ διὰ σεμνῆς ταφῆς πρὸς τοὺς ὑποχθονίους ἐπέμψε θεοὺς τοῦ Πολυνείκου πλὴν τὸν δύσμοιρον νεκρὸν προσέταξ' ἐν τῇ πόλει νὰ μὴ θάψῃ τις μηδὲ νὰ τὸν θρηνήσῃ· ἀλλ' εἰς ὄρνεα νὰ τὸν ἀφήσουν δεῖπνον ἀποτρόπαιον !.. Αὐτά, αὐτά, φιλότατη μου, ὁ ἀγαθὸς προστάσσει Κρέων καὶ σὲ ὡς κ' εἰς ἐμέ ! Ἐρχεται νὰ κηρύξῃ τὴν ἐπιταγὴν εἰς πάντα ἀγνοοῦντα· κ' εἰς τοὺς ἀπειθεῖς δημοτελὲς καὶ αὐστηρὰ θανατικὴ ποινὴ ἐπαπειλεῖται· ἦδη, ἀδελφὴ,

δείξον ἂν εὐγενεῖς ἢ ἀγενεῖς παλμὶ
ἐγκατοικοῦν ροχθοῦντες εἰς τὰ στήθη σου.

Ἰσμήνη.

Καὶ τί, ὦ δυστυχὲς μου ἀδελφὴ, ἐγὼ
ἢ πειθομέν' ἢ ἀπειθοῦσα δύναμαι;

Ἀντιγόνη.

Καὶ πῶς Ἰσμήνη! μετ' ἐμοῦ δὲν συνεργεῖς;

Ἰσμήνη.

Νὰ ριψοκινδυνεύσω τί; τί σκέπτεσαι;

Ἀντιγόνη.

Ἡ χεὶρ αὐτὴ δὲν θὰ ἐγείρῃ τὸν νεκρόν;

Ἰσμήνη.

Τῆς πόλεως θὰ θάψῃς τὸν ἀπόκληρον;

Ἀντιγόνη.

Τὸν ἀδελφόν μου, ὅχι ἀδελφόν σου, ἐὰν σὺ
δὲν θέλῃς! δὲν θὰ τον προδώσω πλὴν κ' ἐγώ.

Ἰσμήνη.

Πῶς, δύστηνε, ἀφοῦ ὁ Κρέων ἀπειλεῖ;

Ἀντιγόνη.

Ὁ Κρέων δὲν θὰ μ' ἀποσπάσῃ τῶν ἐμῶν!

Ἰσμήνη.

Οἴμοι! πλὴν σκέψαι, ἀδελφὴ μου! ὁ πατὴρ
κακὴν κακῶς μισούμενος καὶ δυσκλεὲς
ἐν τίψει συνειδότος σβέσας τὴν διπλὴν
τῶν ὀφθαλμῶν ἀκτῖνα, δὲν ἀπέθανε;
κ' ἡ μαύρη μήτηρ, ἀπαισία σύζυγος,
ἡ Ἰοκάστη, εἰς ἀγχόνην μὴ πλεκτὴν
τὸν ἐρημόν της βίον δὲν ἀνῆρτησε;
καὶ ἀλληλοκτονοῦντες μὴ οἱ ἀδελφοί,
τὰ τέκνα τοῦ ὀλέθρου, δὲν ἐξέπνευσαν;
Καὶ ἦδη ἀφθεῖσαι μόναι, ὄρφαναί,
κακὴν κακῶς δὲν θ' ἀποθάνωμεν καὶ ἡμεῖς;
Συγγνώμην ἐκζητοῦσα παρὰ τῶν νεκρῶν
πειθομαι εἰς τὸν ἀνακτα' ἢ ἄκαιρος
σπουδὴ εἶναι, νομίζω, ἄβρον τόλμημα.

Ἀντιγόνη.

... Καὶ τώρα δὲν σὲ θέλω πλέον συνεργόν
καὶ ἂν σὺ θέλῃς ἐτι!.. πράξον ὥς φρονεῖς.
ἐγὼ πλὴν θὰ τὸν θάψω, καὶ ἐὰν νεκρὰ
νὰ πέσω μέλλω παρ' αὐτὸν ὑπὲρ αὐτοῦ
φαιδρὰ θὰ πέσω τὸ καθῆκον πράξασα!

Ναί!.. μακροτέρα ἢ φιλία τῶν νεκρῶν,
ἢ ἡ τῶν ζωντῶν ἐπειδὴ μ' αὐτοὺς ἐκεῖ
θὴ κεῖμαι αἰωνίως· ἂν δὲ θέλῃς σὺ
τὰ τῶν μακάρων νόμιμα ἀτίμασον!..

Ἰσμήνη.

Οὐχί! δὲν ἀτιμάζω νόμιμον οὐδέν·
πλὴν εἰς τὴν πόλιν μόνη πῶς ν' ἀντισταθῶ;

Ἀντιγόνη.

Ναί, προφασίζου ταῦτα!.. σπεύδω πλὴν ἐγὼ
τὸν προσφιλῆ νὰ θάψω ἀδελφόν μου.

Ἰσμήνη.

ὦ! τάλαιν' ἀδελφὴ, πῶς τρέμω διὰ σέ!

Ἀντιγόνη.

Μὴ τρέμεις, μὴ! πλὴν σεαυτὴν προφύλαξον

Ἰσμήνη.

Μὴ εἰς οὐδένα εἴπῃς τι· κἂν μυστικῶς
ἀπόκρυψον τὰ πάντα ὅπως καὶ ἐγώ.

Ἀντιγόνη.

Οὐχί! τὰ πάντα τὰ κηρύξῃς ἀπαιτῶ
κι' ἂν δὲν τὸ πράξης σὲ μισῶ πλείοτερον!

Ἰσμήνη.

ὦ! πῶς εἰς ὥραν ψυχραιμίας φλέγεσαι!

Ἀντιγόνη.

Θέλω ν' ἀρέσκω 'ς ὅσους πρόπει· ὅχ' εἰς σέ.

Ἰσμήνη.

Ἄν δυνηθῇς· ἀλλὰ ζητεῖς ἀδύνατα.

Ἀντιγόνη.

Θά τὰ ζητῶ ἐθ' ὅσον ζῶσα ἴσταμαι.

Ἰσμήνη.

Μὴ κατ' ἀρχὴν ἐκζητεῖς τὰ παράλογα.

Ἀντιγόνη.

Ἐχθρὰ καὶ εἰς ἐμέ, ἐχθρὰ κ' εἰς τὸν νεκρόν
θὰ ᾔσαι ταῦτα λέγουσα! Σιώπησον!
καὶ ἄφες με τῆς ἀπερισκεψίας μου
νὰ πέσω θύμια εὐκλεές! δὲν θὰ πεισθῶ
ν' ἀπαρνηθῶ τὸν εὐγενῆ μου θάνατον!

Ἰσμήνη.

Ὑπαγε!.. πόσον εἶν' ἡ προῖξίς σου αὐτὴ
παράφρων πλὴν καὶ μεγαλόφρων σύναμα!..

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΥΡΕΒΕΖΙΔΟΥ

Κωλυθεῖσαι ὑπὸ ἀπρόοπτον λόγον νὰ συνεχίσωμεν ἄχρις
ἔσχατος τὴν πραγματείαν τῆς Δοῦ Βερνίνας Εὐαγγελίδου,
σπεύδουμεν νὰ πράξωμεν τοῦτο εὐθὺς ὡς ἡδυνήθημεν.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β'

Συνέχεια.

«Ὁ ΙΘ', αἰὼν, ἀνακράζει ὁ Βίκτωρ Hugo ἐπὶ
»τοῦ τέφρου μίας μάρτυρος, θ' ἀνακηρύξῃ τὰ δι-
καιώματα τῆς γυναικός».

Ἡ γυνὴ δύναται ν' ἀσπασθῇ ὅλα τὰ ἐντίμα
καὶ εὐγενῆ στάδια, ὅπως δύναται νὰ δοθῇ εἰς ὁ-
λας τὰς ἐπιστάμας. Ὡς δημόσιος ὑπάλληλος ἡ
γυνὴ δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς ὅλα τὰ ἐντίμα κα-
ταστήματα. Τὴν θέλω γραμματικὴν παντρχοῦ-
τραπεζικόν, ταχυδρομικόν, σιδηροδρομικόν, ἐμ-
πορικόν ὑπάλληλον. Τὴν θέλω βιομήχανον, κατα-
σκευαστὴν, ἐμπορὸν, δημοσιογράφον, ἀρχιτέ-
κτονα, δὲν τὴν θέλω ὅμως τέκτονα οὔτε σιδηροου-
ρῶν. Τὴν θέλω προπύργον ἰατρὸν, ἀρῶν εἶναι μαια,
παρήγορον ψυχῆς καὶ σωματῶν, δικηγόρον, χημι-
κόν, βοτανικόν, καθηγητὴν, παιδαγωγόν, νοσο-
κόμον. Ἐὰν διαταγῇτε λέγουσα ὅτι τὴν θέλετε
μητέρα, θέλω σὺς ἀποκριθῇ ὅτι ἡ μητρότης εἶναι
μὴ ἐργασία φυσική, πρὸς ἣν οὐδὲ πώποτε θὰ
φανῇ ἡ γυνὴ ἐλλιπής, οὐδὲ θὰ εὐρεθῇ τις νὰ τὴν
διδάξῃ τὰ φυσικὰ της καθήκοντα· αὐτὰ ἐνυπάρ-
χουσιν, ὡς λέγετε λίαν ὀρθῶς, εἰς τὴν ἰδίαν της
φύσιν, εἶναι αὐτοφύη εἰς τὸν ἥλικόν καὶ ὕλικόν
της κόσμον, οὔτε ὁ ἄνθρωπος θὰ δυνηθῇ νὰ δι-
δάξῃ ποτὶ εἰς τὴν θήλειαν τῶν ζώων πῶς νὰ θη-
λάξῃ καὶ πῶς νὰ λείχῃ τὰ μικρά της.

Τὴν θέλω ἀρρενωπῶς μεμορφωμένην, ὑπέρο-
χον γυναικὰ πλεσίον ὑπερόχου ἀνδρός, ἱκανὴν
νὰ τὸν ἐννοήσῃ καὶ ἐννοηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ
ἔστι βεβαία ὅτι ἡ σύντροφος αὕτη θὰ ἔχῃ καὶ
πολλὴν καρδίαν καὶ πολὺ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου, διότι θὰ ἔχῃ τὴν ὑψηλὴν συναίσθησιν
τῆς τιμῆς, θὰ εἶναι οὐρα δυνάμεις ἐντελῶς, θὰ
γνωρίζῃ τί θέλει καὶ τί δύναται ἀντὶ τῆς ἀορι-
στίας αὐτῆς, ἥτις σήμερον σκοτόνει τὸν θῆλυον
ἄνθρωπον καὶ παλαίει μάτην πρὸς τὴν ὑστερικὴν
σφαίραν, ἥτις ἀνέρχεται μέχρι τοῦ λάρυγγος, τὴν
στραγγαλίζει καὶ ἐσπᾷ εἰς τὴν ἐπιληπτικὴν ἐ-
κείνην κρίσιν, τὰ νεῦρα, ἅπερ τὴν φέρουσιν εἰς ἐκ

φυλισμόν. Καμμία γυνὴ ἐργαζομένη δὲν ἔχει νεῦρα,
τοὺς δηλητηριώδεις αὐτοῦ· ἀτμοὺς (vapeur), ὅλ-
τινες δολοφονοῦν τὸ ἀντικεινὸν τοῦτο ἄνθρωπος τοῦ
ἀνθρωπομείλου, ὅπερ ὁ λυμπατισμός· ἐκχρωματίζει
τοιουτοτρόπως τὸ αἷμά του καὶ τὸ μεταβάλλει
εἰς ἰχώρ, ὥστε δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὴν χημικὰ σφαι-
ρίδιον διὰ τὴν πορφύραν τῆς αἰδοῦς.

Ὁ εἰκοστός αἰὼν ἀνέτειλε καὶ ὅμως παντ-
χοῦ εἰσέτι τῆς ὑψηλῆς ἡ γέννησις τῆς κόρης χαί-
ρετιζέται ὡς συμφορὰ! Αἱ μητέρες μὲς ἐκλαυσαν
κατὰ τὴν γέννησιν μὲς καὶ μὲς ἐδέχθησαν μετ'
ἐγκαρτερήσεως μὴ δυνάμεναι νὰ πράξωσιν ἄλλως,
διότι ὁ παλλαπλασιασμός τῶν κορῶν ἐτήρμινεν
ἄφροντον κατατροφήν. Τοῦτο θέλωμεν πράξῃ καὶ
ἡμεῖς διὰ τὰ τέκνα μὲς, ἐκδῶν τὰ ἥθη ἡμῶν δὲν
μεταβάλλονται. ἐνὸς ἡ μήτηρ εἰς τὸ πρόσωπον
τοῦ θήλεος δὲν βλέπει τὴν ἐξαρπάζειν τοῦ ἀορι-
στοῦ ἤδη μέλλοντος δι' ἐντίμου ἐργατίας.

Οὐδεμία ἀνάγκη εἶναι πλείονος εἰρωνείας
καὶ σαρκασμοῦ, ὅσον ἐκείνη, ἡ τῆς χειραφετήσεως,
ἀντικρὺς προσπαλοῦσα κατὰ τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγωί-
σμοῦ. Παρόμοιον σαρκασμὸν ἐτρεφοντο, παρό-
μοιον τρέπον ἡθελήθησαν καὶ οἱ γαιοκτῆρες τοῦ
N. Κόσμου, ὅτε τὸ πρῶτον ἀντήχησεν ἡ σάλπιγξ
τῆς χειραφετήσεως τῶν μαύρων, ἡ κατάργησις τῆς
δουλείας. Ἡ φιλικὴ τῶν εἰς ἡμᾶς, τὴ συμ-
φῶν των ὥραιο, οἱ σωματέμποροι δὲ ἐτρίζον τοὺς
ὀδυντας εἰς μόνην τὴν ἰδέαν ταύτην. Καὶ ποῦς
τοῦ λοιποῦ θὰ ἐκαλλιέργει τοὺς ἀγρούς των, τὰς
ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐφηνομένους γαίους των, ἐὰν οἱ
μαῦροι ἀπληλευθερῶντο; Ἀποκύημα νοσοῦντος κε-
φαλῆς, ἐμπνοῖα ἀναιδῆς, νεωτεριστικῆ ἐφεύρεσις,
ἡ χειραφέτησις τῶν δούλων, κατ' αὐτοῦ καὶ ἀ-
πειπιστικῶς ἐπολέμησαν ὑπὲρ τῶν ὑγιῶν ἀρχῶν
των παντὶ σθένει ἀποκρούσαντες τὴν νεωτεριστι-
κότητα τούτων, ἥτις ἐξηλείψεν κατὰ μυριάδας δολ-
φίων τὸν N. Κόσμον. Ἐχαρακτήρισαν τοὺς φιλαν-
θρώπους, ἅτινες πρῶτοι ἀνῆγειραν φωνὴν ὑπὲρ τῶν
ἀνθρωπομόρφων κτηνῶν, ὡς παρὰ φρονας, ἀντιτάσ-
σοντες ὅτι οἱ μαῦροι των ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ πω-
λούμενοι· ἐξάνεστησαν καὶ τινες μαῦροι, κτή-
ματα ἀγαθῶν κυρίων ἴσως, μετὰ τῶν κυρίων των,
δικαιούμενοι τὸ αὐτό, λέγοντες ὅτι αὐτοὶ εἶναι ὁ
ὁρισμός των ἐπὶ γῆς. Διεστάθησαν ὅτι ἡ ἐλευθερία,
ἥς ἡγνύον νὰ πειθήσωνται χρῆσιν, θὰ τοὺς διέφθιρε

καὶ θὰ τοὺς ἐξεργάζετο. Καὶ ὅμως ἡ χειραφέτησις ἐτελέσθη καὶ οὐδὲν τῶν προοιωνισθέντων κατὰ τὰ ἐπραγματοποιήθη. Σήμερον τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα κτήνη, μεσάζοντα ὄντα μεταξὺ οὐραγκοτάγκου καὶ ἀνθρώπου, εἰσὶν ἄνθρωποι ἐλεύθεροι, ἐπιστήμονες, βιομήχανοι, γαιοκτήμονες, πρέχοντες τεκμήρια κερδοσκοπικοῦ πνεύματος, ἐκπολιτιστικῆς ἐπιδεκτικότητος ἐν γένει, λαβόντα τὴν θέσιν τῶν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ πολιτῶν.

Οἱμοὶ! τὰ ἴδια σήμερον καὶ ἀπαράλλακτα ἐπαναλαμβάνονται διὰ τὸ εὐγενέστερον ἡμῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· ὁ αὐτὸς σαρκασμὸς, τὰ ἴδια ἐπιχειρήματα, οἱ αὐτοὶ Μακκιαβέλειοι διίσχυισμοί. Καὶ ὅμως εἰς αὐτὰς τὰς τερατώδεις γυναίκας τῆς χειραφετήσεως ὀφείλονται πολλά, καὶ εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν θὰ ὀφείλῃ ἡ ἀνθρωπότης μετ' ὀλίγον τὴν κατὰπολέμησιν τοῦ ἀλκιτισμοῦ, τὴν κατάργησιν τοῦ πολέμου, τὸν ἀποπλισμὸν, τὸν ἀλτρουισμὸν, τὴν ἠθικοποίησιν τῶν ἐξηχρεωμένων γυναικῶν, τῶν κηκούργων, τῶν ἀπωλιωμένων, τὴν κατεδάφισιν τῶν δυσωνύμων οἰκῶν, τὴν περιθάλψιν τῶν ἐγκαταλειμμένων παιδίων, τῆς δυστυχοῦς νηπιότητος, τὴν σύστασιν τῶν φιλοκλήτων Σωματείων, τὴν διάδοσιν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, τὴν ἀλληλοδοσίαν, τὴν ἀνεξίτητον καὶ γενέουσαν τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν, τὴν βελτίωσιν τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ τόσα ἄλλα, ὧν τὰ ὀνόματα ἐτι ἀγνοοῦμεν ἡμεῖς ἐνταῦθα, καθὰ μὴ ὥριμον ἀκόμη ἴσως νὰ τὸ ἐννοήσωμεν. Ἐννοοῦσι τὴν χειραφέτησιν, δὲν ἐννοοῦμεν οὔτε τὴν διαφθοράν οὔτε τὴν ἐξαχρείωσιν τοῦ φύλου, οἱ φρονούντες δὲ τὸ ἐναντίον πάσχουσιν ἢ παρὰκρούσιν ἢ ἐντελῆ ἄγνοια τῶν στοιχειωδῶν τῆς ἀληθείας. Ἡ διωλείφωσις καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ἐκπαίδευσις ἐάν παρ' ἡμῶν καλεῖται ἐξαχρείωσις, ἔχετε δίκαιον, ἡ δὲ ἐργασία ἐάν εἴναι ἀπόπτυστος πάσης αἰδοῦς, μολοντί ὁ Ἡσίοδος πρὸ δύο χιλ. ἐτῶν ἔγραψεν Ἀργίῃ εὐφροδίου, τότε ἀφύκτως ἐγὼ πλινθῶμαι, ἀν καὶ ἡ ἀβρὰ διδασκάλισσα, ἡ ἀπλὴ ὑπηρέτις, ἡ ἀνῆλξ ἐργάτις ἐκπατρίζονται καὶ μακρὰν τῆς ἐστίας καὶ μακρὰν προστάτιδος μητρὸς, ἀπέρχονται μόναι ὑπεύθυνοι τοῦ βίου ὅπως ἐργασθῶσι μακρὰν εἰς τὸ ἄθλον, ἐξερχόμεναι τοῦ οἴκου. Μ' ἐρωτᾶτε, εἰς ποῖον ποτε κλάδον ἠρίστευσεν ἡ γυνὴ πῶς θέλετε ν' ἀρίστευσῃ ἀφ' οὗ τὰ πάντα

τέως τῇ ἀπεκλείσθησαν καὶ τῶν πάντων ἀπεκλείσθη; — Παρίας ζήσασα ἐπὶ μακρὸν αἰῶνα, μακρὰν τῶν ἐπιστημῶν, τῶν τεχνῶν καὶ γραμμάτων, καὶ ἀν ἐκάστοτε καὶ κατὰ καιροὺς διέπρεψε, διέπρεψεν ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἀκουσίως τοῦ ἀνδρός, ἐκ κλοπῆς ἢ βίας ὑποκλέψασα τὸ θεῖον πῦρ τῆς ἐπιστήμης. Σὺς βεβαιῶ, δὲν ὑπερξίρμαι πολὺ πολὺ διότι ἔσχον προγόνους τὰς Ἑλληνίδας ταύτας, (τῶν ἡθῶν, τῶν ὁποίων ἡμεῖς κηρύττεσθε φανατικὴ λάτρις), αἵτινες, ἀν καὶ αἱ Ἀθῆναι εἶχον φθάσει εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ὡς ἀγγέλλει εὐαγγελικῶν ζώων ἡ μηχανὴ δημιουργικὴ, ἐπεφυλάσσοντο ἐν τῇ γυναικωνίτῃ, ἀνίστασθαι νὰ τέρψωσιν ἄλλως τὸν ἄνδρα ἢ στρέφουσαι τὴν ἡλακτὴν καὶ τεκνοποιούσιν, μεταξὺ τῶν δὲ περπερήθραι καὶ κεναί, ἐξαφανίζόμεναι πρὸ τῆς λάμπειας τοῦ ἀνδρός. Ἰδοὺ αἱ ἑλληνίδες αὐταί, πρὸς μίαν τῶν ὁποίων ἡ τρυφερὰ Σαπφὼ ἔγραψε τὸ πολυκροτον ἐπίγραμμα. «Κατὰθάρσιν δὲ κείσθαι, οὐδέ τι μαρμόσυνα σέθεν· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων τῶν ἐκ Περίας».

Αὐτὸς οὗτος ὁ περιφανὴς Περικλῆς τρανῶς μας παρέχει παράδειγμα ὅτι ἡ γυνὴ τῆς ἐποχῆς τοῦ οὐδόλως ἐξήκει διὰ τὴν ὑλὸν μίαν αὐτοῦ μεγαλοφυΐαν, ὅτι δὲν ὑπέφερε τὴν σύζυγον ἢ μόνον χάριν νομιμοποιήσεως τῶν τέκνων, λιποτακτῶν πρὸς τὸν οἶκον τῆς ἐταίρας Ἀσπασίας, ἥς τὸ ὑπέρτερον πνεῦμα ἠδύνατο μόνον νὰ τὸν ἐννοήσῃ. Αὐτὸς ὁ Φειδίας διὰ τὴν ἐξ ἐλεφαντίνου καὶ χρυσοῦ Ἀθηνᾶν τοῦ δὲν ἔλαβεν ὡς πρότυπον τὴν γυναικὴ τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ τὴν εὐφυῆ Ἀσπασίαν, ἔστω καὶ ἐταίραν. Βλέπομεν ὅλους τοὺς ἐξόχους ἄνδρας τῆς ἀρχαιότητος ἐξ ἐνστικτοῦ ἀποσιρτῶντας πρὸς τὰς αἰθούσας τῶν ἐταίρων, αἵτινες, ἀφ' ἐνὸς πωλήτριαι ἔρωτος, ἀφ' ἑτέρου ἔτερπον διὰ τῶς εὐφυΐας καὶ τοῦ ἀνεπτυγμένου αὐτῶν πνεύματος τοὺς κομψοὺς ἢ μεγαλοφυεῖς ἄνδρας, τῆς ἐποχῆς τῶν. Ὅθεν ὁ τι ἔτερπε τοὺς προπάτορας ἡμῶν ἦσαν οἱ χάριτες τοῦ πνεύματος· καὶ πῶς ἄλλως ἦτο δυνατόν ἀφ' οὗ οἱ Ἀθηναῖοι παρέσχον τόσα τεκμήρια τῆς ἀκρας αὐτῶν καλλιπλοΐας. Τοῖς ἐχρειάζετο ἡ ἀνωτέρα αὐτῆς γυνή, τὴν ἐπόθουν ὅπως καθάγιασθαι τὸν οἶκόν των καὶ τοὺς ἐλκύσει εἰς αὐτὸν, πλησίον τῶν τέκνων, χάριν τῶν ὁποίων καὶ μόνον πολλάκις ἐνυμφεύοντο.

Μίαν γυναῖκα νὰ τοὺς ἐννοῇ, μίαν γυναῖκα ἀξίαν τοῦ πνεύματος τοῦ Περικλέους, ἱκανὴν νὰ κατανοήσῃ ἕνα Σωκράτην ζητήσαντα τὸ φιλοσοφικὸν μαρτύριον διὰ μιᾶς σκαίης Ἐκνήπης, νὰ ἐμπνεύσῃ ἕνα Πλάτωνα, νὰ ἐξιλεώσῃ ἕνα μισογύνην Εὐριπίδην, τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν ἀρρενωπῶς μεμορφωμένην, τὴν ἐντελῶς συνειδυῖαν, τὴν τόσῃ ἀναγκίαν διὰ τὴν δόξαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οἱ Ἀθηναῖοι ἐστρουῶντο τὴν προησθάνθησαν δὲ καὶ τὴν ἐλάτρευαν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν τότε ἐταίρων, ἀλλ' ἡ διαφθορὰ ἐκείνων τοὺς ἐκώλυσε νὰ ὠθήσωσι τὰς ἰδίας συζύγους πρὸς ἀπομίμησιν, ἀν καὶ πικτέρες καὶ μητέρες τῆς τῆς τότε ἐποχῆς ἐπεμπον τὰς ἰδίας θυγατέρας τῶν εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἐταίρων ὅπως, ὡς ἐν σχολῇ καλαισθησικῆ σώματος καὶ πνεύματος, ἐπιχρῆτως ἁταρτισθῶσιν ἐλλείψει ἐντιμωτέρων κέντρων. Ἡ γυναικεία ἐκπαίδευσις ὑστέρει κατὰ πολὺ, καὶ τότε ἐφρόνουν ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις ἦτο ἐφόδιον περιττὸν διὰ τὴν γυναῖκα, ἥς ὁ προορισμὸς ἦτο τὸ τίκτειν καὶ φυλάσσειν τὸν οἶκον, αἱ δὲ περιφανεῖς εἰς τὰ γράμματα γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος, ὧν τὰ ὀνόματα ἡ ἱστορία διέσωσεν, εἰσι τόσῃ ὀλίγαι, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις παρημελεῖτο ἐκ προθέσεως καὶ δὴ πεποιθήσεως ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀπαράλλακτως ὅπως σήμερον.

Μεθ' ὅλων τῶν διίσχυισμῶν σας δὲν δύνασθε νὰ με πείσητε ὅτι δὲν εἴμεθα δούλαι, θυγατέρες δούλων, ὑποδουλωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἀνδρός διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ. Καθ' ὅσον ἡ γυνὴ δὲν τῷ ἀνῆκει ἀποτελεῖ εἰδωλόν, ὅπερ θυμῆς μέχρι ζήλης. Ἀλλ' ἀφ' ἥς ὥρας τῷ ἀνῆκει, οἱ «ρόλοι» ἀλλάσσουν γίνονται αὐτὸς τὸ εἶδωλον καὶ ἡ γυνὴ ἡ δούλη, ἡ τις πτήσσει ὅταν ὁ Ζεὺς αὐτῆς συνέχει τὰς ὀφρῦς. Ἀπὸ τοῦ μεγάρου μέχρι τῆς καλύβης τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς εἶναι τὸ ἴδιον. Ἡ ἀτομικότης αὐτῆς ὑπανδρευομένης παύει. Ἐάν ὁ ἀνὴρ τύχῃ εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ ἀγαθῆς καρδίας, ἔχει καλῶς· ἀλλ' ὅταν ἡ κεφαλὴ νοσῇ, ἡ θέσις τῆς γυναικὸς καθίσταται φοικώδης. Δὲν ἔχει πλέον οὐδὲ ἀτομικότητα, οὐδὲ πρωτοβουλίαν, εἶναι ἂν ὄργανον ὑποχείριον, ὅπερ δὲν φέρεται ἄλλην συνκίσθησιν ἢ ἐκείνην τοῦ μαρτυρικῶς πάσχειν. Μία ριζικὴ μεταρρύθμισις καθίσταται ἀναγκαία· ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ ἀναγνωρισθῇ παρὰ τοῦ νόμου

ισότητος τῷ ἀνδρὶ· ὀφείλει νὰ χαίρῃ ταῦτα μετ' αὐτοῦ δικαίωμα, ὀφείλει νὰ βαδίσῃ ἀνευ κλοιῶν, ἐλευθέρη, καὶ ὡς ὅτι βέβαιον ὅτι δὲν θέλει διὰ τοῦτο ποδοπατήσῃ τὰ ἱερώτερα τῶν καθόντων τῆς. Πρέπει νὰ τῇ ἐξασφαλισθῇ ἐργασία, ἡ ὁποία οὐδόλως ἔσεται κώλυμα εἰς τὸ στάδιον τοῦ ἀνδρός· τὰ καθήκοντά μας, ὑπὲρ ὧν κόπονται, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην κλοιῶν ὅπως τὰ ἀναγνωρίσωμεν· μὲ πόδα καὶ τράχηλον ἐλευθέρους κάλλιον θέλομεν τὰ ἐκτελέσει ἐξευγενίζουσαι μάλλον αὐτά.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΒΙΡΓΙΝΙΑ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἐν Μακροχωρίῳ.

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΜΟΥ

Εὐρισκόμην εἰς τὸ ἔαρ τοῦ βίου μου. Δὲν εἶχον ἰδεῖ παρὰ μόνον 22 Μαΐου. Ἡλικία, καθ' ἣν τὸ πᾶν μειδεῖα ῥόδιον πρὸ τῶν ὀρθαλμῶν τοῦ εὐτυχοῦς θνητοῦ. Ἡ λέξις «Ἀδύνατον» δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ λεξικῷ του. Τὸ πᾶν ἰλιγγιᾷ πρὸ αὐτοῦ, ἡ γῆ τρέμει πρὸ τῶν ποδῶν του. Πλήρης νεότητος καὶ σπρίγγους διανύων οὕτω τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἀτραποῦ τοῦ βίου μου, τὴν εἶδον διὰ τῆς φαντασίας... καὶ ἀμέσως κατελήφθην ὑπὸ αἰσθήματος ἀγνώστου τέως εἰς ἐμὲ· ἡσθάνθην πόνους γλυκεῖς... Ἦτο τόσον ὠραία, τόσον ὑπερφάνος, τόσον γλυκεῖα, συνάμα δὲ τόσον μεγαλοπρεπής! Ἡ καρδίᾳ μου ἤρχισεν νὰ πάλλῃ ὅσον οὐδέποτε μέχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς. Ποτὶ δὲν ἡσθάνθην τὸ αἷμά μου νὰ διατρέχῃ τόσον ταχέως τὰς φλέβας μου, καὶ ἠπόρουν ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ βλαστήσῃ τοσοῦτο αἶσθημα εἰς ἀνθρώπινα στήθη. Ἐν τούτοις... τὴν εἶδον, τὴν ἠράσθην περιπαθέστατα, καὶ μεθ' ὅλου τοῦ σθένους καὶ τῆς τρυφερότητος τῆς νεανικῆς μου ἡλικίας. Τὴν ἀγαπῶ ἀπεριορίστως καὶ μετ' ἀφοσιώσεως ἀπαρμιλλοῦ, θέλω ν' ἀπολαύσω τῶν θελήτων αὐτῆς τῶν ἐξόχων, τοῦ ἀπείρου μεγαλείου τῆς, τῆς ὑπερρφάνου καὶ εὐγενούς αὐτῆς καλλονῆς. Εἶνε ὠραία, εὐειδής, πλὴν σοβαρά, αὐστηρά, ἀπροσπλάστως. Τὰ βλέμματά της ἀέποτε ἐπιβλητικὰ, σπινθηροβολοῦσιν ὑπερκοσμίου ἐκλάμψεως. Ἡθέλησα νὰ τὴν πλησιάσω... Πλὴν

δὲν δύνανται ὁ τυχὼν νὰ τὴν πλησιάσῃ. Τὴν θη-
ραύει τις κατὰ πρῶτον καὶ φεύγει μακρὰν . . .
"Αχ! πόσον τὴν συμπάθω! ὅπως ὄνειρα, ὅπως
χιμαίρας διαπλάττω ἐν τῷ νῷ ἐπὶ τῇ σκέψει
ὅτι ἐνδέχεται νὰ εἰσκούσῃ τὰς ἱκεσίας μου, τὸν
ὕψηλόν ἐρωτά μου, ὅτι ἴσως τὰ δάκρυά μου μα-
λάξουν τὴν καρδίαν της; Διότι εἶναι, φεῦ!
σκληρὰ ὡς ὁ ἀδάμας, τοῦ ὁποίου ἔχει τὴν λάμψιν
τὴν ἀπλετον, ἀπροσπέλαστον ὡς τὸ ἄστρον τὸ
στεφανοῦν τὸν αἰθέρα. "Ω, πόσον εἶναι ὑψίφων
καὶ βασιλικὴ τὸ φρόνημα! Περὶ ἐλαχίστου ποι-
εῖται τοὺς εὐποροῦντας ἢ καὶ κομπάζοντας ἐπὶ
πατραγαθία. Δὲν ἀποκαλεῖ εὐτυχεῖς τοὺς μόνον
μέ χρυσίον διαχαράσσοντας τερπνὴν τοῦ βίου των
τὴν ἀτραπὸν, θεωρεῖ πενιχρὰ τὰ πλοῦτη των
πλοσίων ἐκείνων, οἵτινες διατελοῦσιν εἰς πενιχρὰν
πενίαν κρίσθημάτων. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι πολὺ πτω-
χὸς, λίαν ταπεινός, διὰ νὰ τολμήσω ν' ἀγαπήσω
τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πλάσμα, τὴν γυριωτὰν ἐκείνην
ἐκ τοῦ μεγαλείου γυναικείας τὴν μαγείαν καὶ τὰς
χάριτας μόνον μέγας ἀνὴρ θὰ ἠδύνατο νὰ γευθῇ.
Εἶμαι πολὺ μικρὸς δι' αὐτήν, πλὴν οὐδεὶς δύνα-
ται νὰ με ἀποτρέψῃ τοῦ νὰ τὴν ἀγαπῶ, καὶ θὰ
τὴν ἀγαπῶ σφοδρῶς περιπαθῶς! ἀείποτε «αὐτὴν»
σκέπτομαι, πανταχοῦ τὸ φάσμα τῆς με ἀκολου-
θεῖ καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐξοβελίσω αὐτὸ ἐκ τῆς
φαντασίας μου. Ἡ ἰσχὺς τῆς με παγώνει, ἡ καλ-
λονή τῆς με ἀνασκιρτᾷ, ἡ μεγαλοπρέπειά τῆς με
ταπεινώνει.

Ἐν τούτοις τὴν ἀγαπῶ, ὁ ἔρωσ μου εἶνε μέ-
γας, ἔρωσ μεστός ποιήσεως καὶ ρωμαντισμοῦ.

Ἀτυχῶς εἰς τὴν ἐλαιοειδέα τὴν τρύτην γῆν δὲν
φύεται ὁμοῦ τὸ μύρτον καὶ ἡ δάφνη!

Σκληρὰ ἡ πραγματικότητα. Ἐκείνη ἦν ἡγάπη-
σα καὶ λατρεύω μετ' ἀφοσιώσεως ἀπαρμύλλου κα-
τοικεῖ μακρὰν εἰς τοὺς αἰθέρας. Εἶναι ὠραία, ἀ-
λχζών, ἀπροσπέλαστον εἶνε . . . Ἡ Δόξα.

Ἐν Ἐνθῇ τῇ 4ῃ 96ρίου 1901.

Ἀλεξάνδρος Χ. Στεργιάδης.

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Πᾶρ ὕδωρ εὐρίσκει τὴν κλειάν του.

Ἐὰν θέλῃς καρπούς, μὴ κόπτης τὰ ἄνθη.

Ἡ ἀκρία εἶναι ἡ ἔρδεια τοῦ πλουτοῦ.

Ὁ ἔχων κακὸν ὄνομα εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ ἀ-
πηροχονισμένος.

Δεκαοκτὼ ἐπαγγέλματα, τριάντα βξ δυστυχία.

Ἡ εὐεργεσία, ἣν δ' ἐπραξες ἀπόψε σοὶ ἐγγυᾶ-
ται εὐδαίμονα τὴν αὖριον.

Τεμάχιον ἄρτου, ὅπερ σοὶ ὑποβέβησεν ἀπη-
γαίρει στραβά.

Ἡ ἀποπληρωθεῖσα ὄρνις εἶναι κέρδος τῆς ἀ-
ώπεκος.

Χάριν μικροῦ κέρδους ἐπιχειροῦμεν μικρὰ τα-
ξείδια, ἀλλὰ πρὸς ἀπόκτησιν τῆς αἰωνίου ζωῆς
πολλοὶ οὐδὲ μετακινεῖται τῆς θέσεώς των.
Θωμάς Κέμης.

Ἰνα γινώσκωμεν καλοὶ χριστιανοὶ δὲν εἶναι ἀ-
νάγκη νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν κόσμον καὶ τὰς
ἐργασίας ἡμῶν καὶ νὰ κλεισθῶμεν εἰς μοναστή-
ριον ἢ καθημερινὴ ἐργασία δίδει ἡμῖν ὅλας τὰς
ἀπορροὰς πρὸς τὸ καλὸν καὶ ὁ λόγος τὸν ἀπαιτού-
μενον καιρὸν, ὅπως ἀφιερωθῶμεν εἰς τοὺς ἀλ-
λους.

Κέδλε

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικού).

Συνέχεια

Τὸν ἡκούσα εὐχόμενόν σοι τὸ χάρις καὶ μόνος
ἐγὼ ἤμην μάρτυς τῶν βаяάνων, τῆς λύπης σου,
τῆς ἀπελπισίας, τῆς λύπης. Καὶ τώρα αὐτὸς εἶ-
ναι ἰδὼ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην με σὲ! τὸ πᾶθος
σοὶ σπινθίσκει τὴν καρδίαν. Ἀλλ' ἄκουσόν μου,
ἄκουσον! Ἀπόφυγε τὸν διότι ἐν ἀνακαλύψῃ ὅτι
ἡ δεσποινὶς Ἐλ καὶ ἡ διαδόχτος Κὰ Σαίντ Γζών
εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, δὲν θὰ ὑποχω-
ρήσῃ, εἶμαι βεβαιοσ, πρὸ οὐδενός, καὶ θὰ διωχθῇ
ὡς σκύλος λυτῶν ἐκ τοῦ πύργου. Ἡ μυλαίδη, ἡ
ὁποία ἐν τούτοις ὀρέγεται τοῦ πρίγκηπος καὶ τὸν

περιβάλλει διὰ χλιαρὰς στοργῆς — ὁ σιγῶν ἄνθρω-
πος ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τοῦ βράχου, ἐσκήρτισεν
ὡς ἐν ἐπλήρη διὰ μάλιστα κατὰ μέσον πρόσωπον
— ἡ μυλαίδη σὲ μισεῖ, ὁ λόρδος θυμιάζει τὸ κάλ-
λος σου, ἀλλὰ δὲν θὰ διεκινδύνευε οὐδ' ἓνα δά-
κτυλον ἵνα σὲ σώσῃ. Ἀπόφυγε τὸν Βίβιαν, σοὶ
λέγω. Ταχέως θὰ μνηστευθῇ μετὰ τῆς δεσποινί-
δος Κάρλτον εἰς τὸ ὀλιγώτερον τοῦ μηδενός δι'
αὐτόν, ἀπλὴ ἀναπόλητος παρελθόντος ἔρωτος. Δὲν
τὸν ἀγαπᾷ πραγματικῶς τὸν ἄνδρα τοῦτον Ἰου-
δέρνα.

— Τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ, αὐτόν καὶ μόνον!
Οὗτος ἐξ ὧν τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες μ' ἐκολάχυσαν
καὶ μ' ἐλάτρευαν, οὗτος μόνον ἤγγισε τὴν καρ-
δίαν μου!

Ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς ἐπαλλεν ἐκ πάθους. Ὁ
Βόρδεηλ ἐσκήπτειτο ὁποία θὰ ἦτο ἡ γυνὴ ἐκείνη
ἐὰν ἐνυμνεῖτο τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποτον ἠγάπα.

— Ἡ καρδία σου; ἐπρόσθεσεν ὁ Στέφενς!
Ἀλλὰ δὲν ἔχεις τοιαύτην, ὠραία μου Ἰουδέρνα!
Προκατάληψις, ἰδιοτροπία ἴσως, ἀλλ' ὅχι καρ-
δία... καὶ τώρα πρέπει νὰ χωρισθῶμεν. Εἶναι ἀργά,
εἰς ἐκ τῶν δύο θὰ ζητηθῇ. Ὁμολογεῖς ὅτι σ'
ἔχω εἰς δίκτυον στενωτέρον ὀρνιθοθήραν; Ὁ ἀγὼν
θὰ εἶναι ἄγονος. Στείλε τὸν πρίγκηπα ὅθεν ἤλθε.
Δὲν πρέπει πλέον νὰ τὸν φοβῇται διότι ἐγὼ θὰ
σὲ ὑπερκασιπθῶ. Ἐνθυμοῦ τὴν σκηνὴν τοῦ δια-
δρόμου ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός.

Μικρὰ πύλα. Ὁ Βόρδεηλ σχεδὸν ἤκουε τοὺς
βραβεῖς παλμοῦς τῆς καρδίας τῆς γυναικὸς, καὶ τὴν
τακτικὴν ἀναπνοὴν τοῦ ἀνδρὸς περιμένοντος τὴν
ἀπόρρυσιν.

— Εἰπέ, τὸ ὁμολογεῖς, ὅτι μοὶ ἐνέκεις Ἰουδέρνα,
βασιλίσσά μου; Πρὸς τὸ δεσποτικὸν τῶν λέξεων
ὁ τόνος τοῦ ἦτο ἱκετευτικός.

— «Ναὶ τὸ ὁμολογῶ, ὁ ἀγὼν ἐν τῷ δικτύῳ εἶ-
ναι ἄσκοπος, ἐπιθύρσιν ἡ γυνή.

— «ὦ! ψυχὴ μου, ὠραία μου, θὰ σὲ μετα-
χειρίζομαι τόσον εὐγενῶς! Ὅχι σὲ ἀγαπῶ τόνον,
θὰ σοὶ εἶμαι τόσον πιστός! Ἐλθε νὰ περιπατήσω-
μεν ὀλίγον εἰς τὴν χαμηλωτέραν ἀτραπὸν. Ὅχι σχη-
ματίσωμεν τὰ σχέδιά μας· δὲν θὰ εἶναι καλὸν νὰ
μελῶντιν ὅλα τὴν τελευταίαν στιγμὴν.

— «Τότε λοιπὸν θὰ με λάβῃς με τὸ αἶμα τοῦ
κακουργήματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου Ἰδέ, αἱ
χεῖρές μου εἶναι μεμολυμέναι ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ Βόρδεηλ ἐφάνταζετο τὴν κίνησιν, διὰ τῆς ὁ-
ποίας ἐξέτεινεν τὰς λεπτὰς ἐκείνας καὶ εὐσχήμους
χεῖρας τῆς τὰς ὁποίας τόσον συχνὰ ἐθύμαζεν.

— «Ναὶ, ναι, με ὅλα! Δὲν σὲ ἀγαπῶ; Καὶ δὲν
ἠμάρτησα ὅπως σὲ κερδήσω; »

Ὁ θεινός ἀνεμὸς ἐκίνησε τὴν θάλασσαν καὶ ἀ-
πομακρυνόμενοι αἱ φωναὶ καθίσταντο ἐπὶ πολλῶν
ἀτραπῶν. Ὅτι ὁ Βόρδεηλ ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ἦτο
ὅτι μετ' ὀλίγον αὐτὸς μὲν θὰ ἐστερεῖτο τοῦ γραμ-
ματίως του, ἡ δὲ μυλαίδη τῇ συντροφῇ τῆς.

Ἐπορεύετο εἰς τὴν οἰκίαν ἐν μεγάλῃ τυγχινή-
σει. Ἀπηύθυνεν ἐκ τῶν ἀκριβοτήτων ἐρωτήσεις.
Ποῖα ἦσαν τὰ κερθέντα ἐγκλήματα; Ποῖα ἦτο
ἡ διαδόχτος Κυρία Σαίντ Γζών; Καὶ πόθεν προ-
ῆλθεν ὁ θησαυρός, διὰ τὸν ὅποτον ὁ γραμματίς
του ἐκόμπαζεν;

Ὅποιανδήποτε λύσιν καὶ ἐὰν ἐφάνταζετο ἀπεφά-
σισε νὰ μὴ ἀνμειβθῇ ἀφίνων τὰ πράγματα εἰς τὸν
ροῦν των. Τὸ σκάνδαλον ἀντιπῆτης θυτίας, ἔπρεπε
ν' ἀποδοθῇ. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ πόσον βα-
θέως θὰ ἐπηρεάζετο αὐτόν καὶ τοὺς ἰδικούς του.

Ἡ αὐτελὴς μετὰ τοῦ δυνάματος τῆς κομῆσεως
ἐπείρανε τὴν ψυχὴν του, ἀλλ' ἤξευρεν ὅτι ὁ Ἰουδὲ
Ζαμπάωρ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὑπῆρξεν ἀνε-
πίληπτος.

IX

Λατρεία ἐν μέσῳ τῶν ρόδων.

Ἐν μέσῳ τῶν τραγικῶν συμβάντων ἐν τῷ
πύργῳ ὑπῆρχε λαμπρὸν σημεῖον, ὅπερ ὑψώθη ὡς
ὄχαις ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἀποχωρητήρην οὕτως εἶπεν
ἐκ τῶν ἐπιδράσεων τοῦ ψεύδους, τοῦ μυστηρίου,
τοῦ ἐγκλήματος: ὁ ἔρωσ τοῦ Ἀρθούρου Βίβιαν,
καὶ τῆς Βατρίκης Κάρλτον.

ὑπὸ τὰς ἀψίδας τῶν τελευταίων ρόδων τοῦ
θέρου ἐν τῷ ροδοκίμῳ εἶχεν οὗτος ἐπανα-
λάβει τὴν παλαιὰν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀνθρωπό-
τητος ἱστορίαν τοῦ ἔρωτος καὶ οὕτως ἤκουεν
ἐν ἐκστάσει ἐκείνη ὡς πᾶσα γυνὴ ἀκούει ὅταν ὁ
ἀγαπητὸς τῆς καρδίας τῆς ἐμιλεῖ. Ἡ Βατρίκη
ἀν καὶ ἦτο κατὰ πολλὰ ἔτη νεωτέρα τῆς Λώ-
ρης Βόρδεηλ ἦτο ὅμως ἡ στενωτέρη φίλη τῆς. Τε-
λευταίως ὅρα ψυχρότης τις ἐπεκράτησεν μεταξὺ
τῶν δύο νέων γυναικῶν, ὡς ἐκ τῶν ἐρωτοτροπιῶν
τῆς μυλαίδης, τῶν προτιμήσεων καὶ τῶν ἰδιο-
τροπιῶν τῆς.

Ἡ δεσποινὶς Κάρλτον ἦτο μακρυνὴ συγγενὴς τοῦ λόρδου, καὶ τὸν ὑπερηγάπη. Ἐνίστατο τὸν ὥκτειραν ὅτε αἱ φαντασιοπληξίαι τῆς Λώρας τὸν ἐξέθετον, καὶ ἐθαύμαζε συχνὰ τὴν ὑπομονὴν του. Δὲν ἤξευρεν ὅτι κατὰ βῆθος ἦτο ἀδιάφορος εἰς ὅτι ἀφείχε τὴν σύζυγόν του καὶ ὅτι ὁ Ἰούλιος καὶ ἐκείνη συνεφωνήσαν νὰ ζήσωσι ζωὴν ζεύγους τοῦ συρμού, ἑκάστως ὅπως ἤθελεν, ἀνευ οὐδενὸς δεσμοῦ ἐκτὸς ἀληθῶς ἐνός, τῆς ἀποφάσεως δηλαδὴ ὅτι δημόσιον σκάνδαλον δὲν θὰ προτίεθαι τὸ ὄνομά των. Ἐάν τις ἐξέθετε τὰ πράγματα ταῦτα εἰς τὴν Βεκτρίκην Κάρλτον, αὕτη δὲν θὰ τα ἐννοεῖ. Ἀπλῶς ἐκείνη ἐπίστευεν, πρᾶγμα τόσον ὥρατον ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ τόσον σπάνιον, ὅτι αἱ σύζυγοι ὠφείλον νὰ σμμερίζωνται τὰς χαράς καὶ τὰς λύπας των, νὰ εἶναι ἡνωμένοι μέχρι θανάτου. Καὶ τοῦτο ὑποχέθησαν ἀμοιβαίως ὑπὸ τὰ ρόδα καὶ παρὰ τὰς περὶ αὐτοῦς συγκινήσεις διήλθον εὐδαίμονας τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς μηνστείας των ἐν εὐτυχίᾳ ὁνείρω. Τρομερὸν συμβᾶν, ἐπῆλθε κατὰ τὰς μακαρίας ταύτας ἡμέρας εἰς τὸν Ἀρθούρον Βιβιαν. Περιεπλανᾶτο εἰς τὰ δάση πνιγνῶν τινα θερρινὴν ἐσπέραν, ἐν ᾗ ἡ Βεκτρίκη του ἐξῆλθεν ἱφιππος μετὰ τῆς ἐξαδέλφης του Λώρας, τὴν ὁποίαν περιεφρόνει βαθέως. Συνήντησε λοιπὸν ἐκεῖ γυναῖκα, μεθ' ἧς κατὰ τὸν παλαιὸν καιρὸν εἶχε στενώτατα σχετισθῆ διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἀπὸ τῆς τελευταίας συνεντεύξεώς του μετὰ Κυρίας Σαίντ Τζών, ὅτε εἶχε λάβει χώραν ἡ ἀπρεπὴς καὶ σπαρακτικὴ ἐκείνη σκηνὴ ἡ ὑπομνησθεῖσα ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ λόρδου Βόρδεηλ. δὲν συνήντησεν αὐτὴν ἐκτοτε οὔτε ἤκουσέ τι λεγόμενον περὶ τῆς ὥραίας ταύτης γυναικός, ἣτις τὸν εἶχεν ἄλλοτε μαγεύσει. Εἰπεῖν ὅτι ἐξεπλάγη καὶ ὠργίσθη ἤδη διότι τὴν εὗρεν ἐν τῷ πύργῳ τῶν Βόρδεηλ ἔσται μικρὸν εἰπεῖν.

(Ἐπεται συνέχεια).

Μετάφρ. Αἰμ. Δεπόλλου.

«ΑΠΟ ΤΑΙΣ ΛΑΧΤΑΡΑΙΣ»

Σὲ μιὰ κόρη.

Στεφάνι τὰ τετράξανθα μαλλιά σου
εἰς τὴν μορφὴ σου γύρω τὴ γραμμένη,
ποῦ ἄχνα φεγγαριοῦ εἶνε χυμένη
στολίδι ἄφαστο ἔς τὴν ἐμορφιά σου.

Τὰ φρύδια σου, τὰ χεῖλην τὰ βαμμένα
ἀγνὸ τῆς παρθενίας εἶνε σημάδι
τὰ μάτια σου τῆς φαντασίας χάδι
θεῖο φίλιν σὲ στήθια πονεμένα,

Τ' ἀθάνατο χαμόγελό σου χύνει
ἀγγέλου ἀγάπην κι' Οὐρανοῦ μαγείαν
Σὲ κάθε νεῖρό, 'ποῦ ἐρωτευμένος κλίνει.

—Μὰ ἡ ψυχὴ κι' ὁ στοχασμός σου μόνον
φτερόνονται ἀλλοῦ μὲ ἐλπίδα θεῖαν
κ' εἶν' ἡ ὡμορφί σου ἀνέραστη εἰκόνα.

Ἰωάννης Κ. Στεφάνη.

Σάμος 1901

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Στέργιος Πανίνης—Ἐμπᾶτε φίλοι ἀλέστε

Ἐκ τῶν ἐξόχων κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν ἐπιτυχῶν τοῦ ἐλληνικοῦ ἡμῶν θιάσου τῶν κ. κ. Σπ. Ταβουλάρη καὶ Εὐαγ. Παντοπούλου εἶναι τὰ ἄνωθι ὥρτια δραματικὰ ἔργα τὰ ἐκτελεσθέντα λαμπρῶς κατ' αὐτάς.

Ὁ Στέργιος Πανίνης, σοβαρὸν καὶ λαμπρὸν ἔργον τοῦ Γ. Ὀνέ, ὅπερ ὡς μυθιστόρημα θεωρεῖται τὸ ἀριστουργηματικόν του, ἔσχε λαμπροῦς ἐρμηνευτάς ὅλους μὲν τοὺς διδάξαντας αὐτὸ δοκίμους καλλιτέχνας, ἰδίᾳ δὲ τὸν κ. Μέργουλαν, ὅστις μετὰ διαπρεποῦς ἀληθῶς δεινότητος διέπλεσε τὸν κεντρικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα, ἀνδειχθεὶς, τὸλμῶμεν νὰ εἰπωμεν, ἐξοχος. Ἡ κύρια Χέλμη μετὰ πολλῆς ζωηρότητος ἐπίσης ἀπέδωκε τὸν πλήρη δρᾶσεως χαρακτήρα τῆς ἀγαθῆς, ἀλλ' ἀνδρικοῦς ἐμπόρου γυναικός, ἡ δὲ κυρία Χαρίκλεια Ταβουλάρη λαμπρῶς ἐπίσης ὑπεδύθη τὴν Ἰωάνναν, ὡς καὶ ἡ κυρία Αἰκατερίνη Παρσκειοπούλου τὴν Μιχαλίνην. Προσέτι ὁ κ. Σπ. Ταβουλάρης μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ δεξιότητος ἐπαίξε τὸ πρόσωπον τοῦ τοκογλύφου, ἐπίσης ὁ κ. Δ. Βενιέρης, ὅστις τόσον ἐπιτυχᾶναι εἰς τὴν διάπλασιν εὐγενῶν καὶ ἱπποτικῶν νεαρῶν προσώπων. Τὸ Ἐμπᾶτε, φίλοι ἀλέστε, ὥραία καὶ χαριεστάτη κωμῳδία ἀνευ ἠθικοῦ πορίσματος, ἀλλὰ πλήρης πλοκῆς εὐφρεστάτης καὶ δροσερωτάτων εὐφρολογιῶν, ἀποτελεῖ τὸν θρίαμβον, ὅχι μόνον

τοῦ ἐξόχου κωμικοῦ κ. Παντοπούλου, ὅστις εἶναι θαυμάσιος ὡς Μπένδερ, ἀλλὰ καὶ τῆς κυρίας Χέλμης, ἣτις ὁμολογουμένως μετ' ἐξαισίας φυσικότητος διαπλάττει τὴν κωμῳδίαν κ. Μπένδερ.

Καὶ ἐν τῷ σχήματι καὶ ἐν τῇ περιβολῇ καὶ ἐν τῷ βαδίσματι, καὶ ἐν ταῖς χειρονομίαις, πολὺ δὲ περισσότερον ἐν τῇ ὑποκρίσει αὐτῆς διαβλέπει τις ζωηρότατα τὸν τέλειον τύπον τῆς κλασικῆς κωμῳδίας, ὅστις, διεθνῶς ἄλλως τε, εἶναι γνωστότατος καὶ παρ' ἡμῖν δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἡ ὑπόκρισις αὐτοῦ ὑπὸ τῆς κυρίας Χέλμης ἐμποιεῖ μεγάλην ἐντύπωσιν. Ὁ κ. Καραγκλός εἶναι ἐπίσης ἐκ τῶν κυριωτέρων ἡρώων τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου τούτου, παίζων λαμπρῶς τὸν ἐξαλλὸν μουσικόν, ἐπίσης ὁ κ. Ε. Χέλμης ὅστις ἔχει τὰ στοιχεῖα λαμπροῦ κωμικοῦ, ὁ κ. Δ. Βενιέρης καὶ ὅλοι οἱ

Ο ΜΕΣΑΖΩΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἦτο ὡχρότατος, ἀναιμῶν πλέον τοῦ συνήθους τὰς φοβερὰς ἐλπίδας ἐρωτήσεις εἰς τὸ ἐστενωχωρημένον πνεῦμά του, καὶ πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὴν κυρίαν Σεβιέρ παρατηροῦσαν αὐτόν, καθ' ἣν στιγμὴν οὕτως ἔφθανεν εἰς τὴν γῶκάν τῆς οἰκίας τῆς.

Ἐσταμάτησεν ἐκπληκτός. Μάλιστα, τὸν παρετήρει ἐκείνη μὲ ὕψος ἐρωτηματικόν, καὶ συγχρόνως τῷ ἔνευσε νὰ πλησιάσῃ. Ἡ μικρὰ τῆς καρδίας ἤρπασε νὰ πάλῃ θορυβωδῶς, καὶ προχωρήσας γενναίως ἐστάθη ὁρθὸς ἐνώπιον τοῦ παραθύρου μὲ τὸν πλὸν ἀνὰ χεῖρας.

III

—Φαίνεται καταβεβλημένος, εἶπεν ἡ γηραιὰ κυρία τραχέως εἰσαὶ ἀσθενής;

—Ὁχι, κυρία! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Ἰωάννης καὶ συγχρόνως διώρθωσεν ἑαυτόν. Ὁχι, μάμμη μου.

Ἡ κ. Σεβιέρ ἐκπλαγεῖσα παρετήρησεν τὸ παιδίον μετὰ μεγάλης προσοχῆς. — Ἀ! Γνωρίζεις ὅτι εἶμαι μάμμη σου; ποῦ; σὶ το εἶπεν;

—Ἡ μητέρα μου ὅταν μίαν ἡμέραν διηγήμην ἀνώπιον τῆς θύρας σας... Εἶναι πολὺ καιρὸς... καὶ μοι εἶπε πρὸς νὰ σᾶ; χαιρετῶ πάντοτε μὲ σέβας...

—Ἀ! ἐπνεύλαθεν ἡ γηραιὰ, μὲ διάφορον τόνον φωνῆς, καὶ... καὶ μόνον τοῦτο σὶ εἶπεν;

—Μάλιστα, μάμμη, μόνον τοῦτο.

—Ἐκτοτε δὲν σὶ ὠμίλησεν πλέον περὶ ἐμοῦ;

—Ὁχι, μάμμη, διόλου.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἡ κ. Σεβιέρ ἐβάνη ὡς ἀφυπνισθεῖσα ἐξ ἐνδομύχου ρεμβώδους ὁνείρου, καὶ ἐπνεύλαθε μετὰ φωνῆς σχεδὸν γλυκείας.

λοιποὶ παίζοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦτο εἶναι ἀξιοί πλειστον συγχαρητηρίων. Ἐλλείπει χρόνου καὶ χώρου ἀναβᾶλλον εἰς τὸ προσεχές τὰς καὶ ἐπὶ ἄλλων παιχθέντων ἔργων κρίσεις ἡμῶν.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Αἱ γυναῖκες ἐν τῇ τέχνῃ. Ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ὠραίων Τεχνῶν VILLA MEDICIS δὲν ἦσαν δεκατρεῖς ὥρας γυναῖκες. Ἦδη ὅμως ἀπεφασίσθη ἡ παραδοχὴ αὐτῶν ὑπὸ μόνον τὴν ὁρὴν νὰ ἔχωσι διὰ προηγουμένης ἐγκρίτου καλλιτεχνικῆς δράσεως τὸ βραβεῖον τῆς Ρώμης.

Ἐπισόδιον τοῦ Ριχάρδου Βάγνερ. Πολλὰ μουσικὰ σωματεῖα τοῦ Βερολίνου συνενώθησαν πρὸς κατασκευὴν ἀνεκνηστεικῆς πλακῆς, ἣτις θὰ ἐπιτεθῇ ἐπὶ τῆς μετόπης τοῦ ἐν Biebrich παρὰ τὸ Wiesbaden οἰκίσκου

—Ἀποκρίσιν μικρὴ. Ἐχεις κατὰ τι σήμερον; Ἐάν δὲν εἶσαι ἀσθενής, τί ἔχεις; Ὁ μικρὸς Ἰωάννης, χαμηλώσας τὸς ὀρθαλμούς, εἶπε μετὰ συγκινήσεως.

—Δέν... εἴξωρα τὸ μάθημά μου, μάμμη!

Λαθραῖον μεδίαμα διήλθεν ἐπὶ τοῦ αὐστηροῦ προσώπου τῆς γηραιᾶς κυρίας.

—Ἦ! τοῦτο εἶναι σπουδαῖον... Δέν ἔχεις ἐν τούτοις τὴν φήμην ἀμελοῦς μαθητῆ, μικροῦλῃ μου.

—Ὁχι, δέν εἶμαι ἀμελής, μάμμη μου, ἐπεβεβίωσαν ὁ μικρὸς Ἰωάννης, κολακευθεὶς ὅτι ἡ καλὴ του φήμη ἔφθασε μέχρι τοῦ ἀπομακρυσμένου ἐκείνου χωρίου. Τὸ μάθημά μου εἶναι πολὺ δύσκολον, διὰ τοῦτο δέν το ἔμαθα οὔτε θὰ το μάθω ποτέ. Δυστυχῶς ἡ μητέρα μου δέν τὸ καταλαμβάνει.

Τὸ αὐστηρὸν πρόσωπον διατήρει τὴν ἀνταύγειαν τοῦ ὑπομεδιδάματος.

—Εἶναι λοιπὸν αὐστηρὴ ἡ μήτηρ σου;

—Ὁχι, πάντοτε εἶναι πολὺ καλὴ, ἀπήντησε ὁ μικρὸς Ἰωάννης, μὴ θέλων νὰ κατηγγόρησεν τὴν προσμυλῇ μητέρα του μόνον πάντοτε δσάκις πρόκειται περὶ τοῦ Φαρακλόνου καὶ τοῦ Κλαυδίου... Ἡ εὐμενὴς ἔκφρασις τῆς κυρίας Σεβιέρ ἐξηκολούθη.

—Ὡστε δέν τολμᾶς νὰ υπάγῃς εἰς τὴν οἰκίαν σας;

—Βραδύνω ὅσον εἶναι δυνατόν, ὡμολόγησεν ἐγχευθὼς ὁ μικρὸς Ἰωάννης.

—Φοβεῖσαι μήπως σὲ ἐπιπλήξουν;

—Τὸ παῖδον κινήσαν τὴν ξανθὴν κεφαλὴν του εἶπεν.

—Ὁχι, ἡ μητέρα μου δέν μὲ ἐπιπλήττει ποτέ. Μόνον μὲ δίδει ξηρὸ φωμί, καὶ τοῦτο εἶναι τρομερώτερον.

—Τὸ καὶ μόνον... Καὶ δέν ἀγαπᾷς τὸ ξηρὸ φωμί; Δι' ἐργλῶττου χιρνομῆας ἀπήντησεν ἀπορακτικῶς ὁ μικρὸς Ἰωάννης.

—Αἶ, καλὰ, ἔλα μέσα, δὲν θὰ πύγῃς σήμερον ὡς ἄλλοτε ξηρὸ φωμί.

εις την κλίνην τοῦ στρατιώτου τὸν μαῦρον σκύλον τοῦ λό-
χου καὶ τὸν ἐσκέπατε μὲ τὴν κυβέρταν. Ὁ σκύλος ἐξε-
στάθη καὶ ἀκριβῶς, καθ' ἡνσιγμὴν ὁ ὑπασπιστὴς θεωρεῖ
τὸν θάλαμον ἐπρόβαλε τὴν δασεῖαν κεφαλὴν του ὑπὸ τὸ
σκέπασμα. Ὁ ἀξιωματικὸς ἦτο μύωψ.

— Τί βλέπω ἐδῶ, ἐπιλοχία; — Κύριε, ὑπασπιστά! φα-
νέται ὁ ἐπιλοχίας ἐντρομος. — Τίνος κρεββάτι εἶν' αὐτό; —
Ἐνὸς νεοσυλλέκτου, κύριε ὑπασπιστά, μά... — Τί μά,
ξεμά... — Νὰ μὲ συγχωρήτε, κύριε ὑπασπιστά, ἀλλά...
— Ἡ πειθαρχία εἶναι πειθαρχία γὰρ ὅλους... Νὰ στε-
λῃς αὐτὸν τὸν λιμοκοντόρο νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του καὶ
τὰ γέναια του ποῦ εἶνε σὰν ἱερὸν ἄλγος, γιὰτὶ ἂν τὸν ἴδῃ
ἐτσι οὐρεὶ θὰ τιμωρηθῇ; σύ.

— Δὲν θὰ τὸν ξαναῖδῃτε ἐστὶ, κύριε ὑπασπιστά! ἀπό-
κρίνεται μειδιῶν ὁ ἐπιλοχίας.

— Εἰπέ μου λοιπὸν, παπάκη, διατί αἱ κυραὶ φοροῦν
φορέματα τόσο μακρὰ;

— Διὰ νὰ ἔχουν, παιδί μου, τὸ δικαίωμα νὰ τὰ σηκό-
νουν ὑψηλότερα.

θον μετὰ ταῦτα παρὰ γειτόνων πληροφορηθέντων παρὰ τῶν
συμμαθητῶν τοῦ παιδίου, ὅτι ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἔγεινεν ἀ-
φαντος μετὰ τὴν ἐξοδὸν του ἐκ τοῦ σχολείου καὶ δὲν ἐγνώ-
ριζεν τί ἀπέγεινεν.

Κατὰ ταύτας τὰς τρομερὰς ἀπαντήσεις ὁ πατὴρ καὶ
ἡ μήτηρ ἀντήλλασαν βλέμματα τρελλὰ κατακαμπτόμενοι
ὑπὸ προαισθήσεως φοβεροῦ δυστυχήματος. Ἀναμιθῶντες ὁ
δυστυχὴς μικρὸς δὲν ἔμαθε πάλιν τὸ μάθημά του, καὶ δὲν
θὰ ἐτόλμησε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν... Ὡς ἐκ τού-
του θὰ ἔφυγεν ἴσως πολὺ μακράν... ἐσκέπτοντο οἱ γονεῖς
καὶ παγερὰ τις φρικίαις κατέλαβεν αὐτοὺς ἀπὸ κεφαλῆς
μέχρι ποδῶν. Θεέ μου! Θεέ μου! Διατί λοιπὸν νὰ κατα-
πιέζονται καὶ νὰ ἐπιπλήττουνται τὰ τρυφερά ὄντα, ἅτινα
γεννῶνται διὰ τὴν χαρὰν καὶ τὰ μειδιάματα... Κη-
πουρός τις, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ἐξουχῆς ἔρριψεν ἀμυδρόν τι
παρὰμυθητικὸν φῶς εἰς τὸ σκότος τοῦτο τοῦ τρόμου.

— Κυρία, τὸν Γιαννάκη ζητεῖτε; εἶπεν εἰς τὴν Σω-
σάνην, τὸν εἶδα σήμερον τὸ ἀπόγευμα παίζοντα ἐντὸς τοῦ
κήπου τῆς κ. Σερβιέρ...

— Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός μου! ἐφώναξεν ὁ Μαυρί-
κις ἐκπληκτος. Ἡ κ. Σωσάνη ἔμεινεν ἄφωνος, καὶ
τρέχουσα διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς πενθερᾶς τῆς.
Ὅτε ἐφθασεν ἀπέναντι τῆς ὑψηλῆς κατακίας, τῆς ὁ-
ποίας αἱ θύραι ἦσαν πάντοτε κλεισμέναι δι' αὐτήν, ἐ-
σταμάτησε καταληρθεῖσα ὑπὸ φρίκης, καὶ δεικνύουσα
διὰ τοῦ δακτύλου τῆς πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, εἰκόνα ἀ-
προσδόκητον καὶ συγχρόνως συγκινητικὴν. Καθημένη ἐπὶ
τοῦ ἀνακλίντρον τῆς πλησίον τοῦ παραθύρου ἡ κ. Σερ-
βιέρ, ἔμεινεν ἀκίνητος, ἵνα μὴ ἐξυπνήσῃ τὸν κατάκοπον
μικρὸν, ἀποκημιθέντα ἐπὶ τοῦ στῆθους αὐτῆς τὸν γλυκύν,
τὸν ἀκαταμάχητον παιδικὸν ὕπνον. Ἡ προμήτωρ ἐννοή-
σασα ὅτι παρετήρουν αὐτήν, ὤψωσε τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ
τὰ τρία ταῦτα ὄντα τὰ χωριζόμενα ὑπὸ βαθυτάτου μί-
σους, κατεμετρήθησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Τὰ μὲν τοῦ υἱοῦ

Ἀσφαλῆς θίσει. Μεταξὺ δύο μαθητῶν: — Νίκο, σὲ ποῖ
βιβλίον σου νὰ πατήσω αὐτὸ τὸ ἄνθος γὰρ νὰ μὴν τὸ ἐγγί-
ξῃς καὶ χλάσῃ;

— Στὴ γραμματικὴ.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1902

ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου

καὶ Ἐμμανουὴλ Τ. Ταβανιώτου

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ κρα-
τοῦντες ἐπὶ ἀγγελίας τοῦ ἁνωθι ἡμε-
ρολογίου ὅπως σπεύσωσιν νὰ ἐπι-
στρέψωσιν αὐτὰς ἐντὸς 2-3 ἡμερῶν
εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Βοσπορίδος»
διότι ἡ ἐκτύπωσις τοῦ ἔργου ἐγγίζει
εἰς τὸ τέλος τῆς.

καθιέκειντο ἀπελπιστικῶς τὴν ἀδυσώπητον μητέρα, ἥτις
ὁμως δὲν ἔβλεπεν αὐτόν. Μετ' ἀγρίων ὀφθαλμῶν, βαθμηδὸν
κατευνασθέντων, παρετήρει τὴν λεπτὴν καὶ ἐκνήθη Σωσάν-
νην, τὴν ὁποῖαν δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ ἐλέγξῃ δι' ἄλλο τι,
ἐκτὸς τῆς πτωχείας τῆς. Παρετήρει τὸ τρυφερόν καὶ θακτι-
κὸν τοῦτο πλάσμα, ὅπερ ὁ Μαυρίκις ἠγάσθη εἰς τοιοῦ-
τον βαθμόν, ὥστε ἐνυμφεῖται, γενόμενος ἐνῆλιξ, καὶ ἀντὶ
νὰ καταστῇ ὁ μόνος κληρονόμος τῆς περιουσίας τῶν Σερ-
βιέρ προετίμησε μετρίαν μισθοδοσίαν ἵνα διατρέψῃ τὴν
σύζυγον καὶ τὸ τέκνον του. Ἡδὲ τὰ πάντα ἐτελείω-
σαν ἡ νύμφη τῆς, ἡχοῦτο μετὰ τόσα ἔτη νὰ λάβῃ ὀπί-
σω τὸν υἱόν τῆς. Ἐξ ἐμφύτου ὁρμῆς, ἡ κ. Σερβιέρ ἐθλι-
ψε περισσότερον ἐπὶ τοῦ στῆθους τῆς τὸν μικρὸν Ἰωάννην,
μὴ θέλουσα ν' ἀποδώσῃ αὐτόν... Ἡ ὥρα ἦτο κρίσιμος·
ἡ ὑπερηφάνειά τῆς, ἡ μνησικακία τῆς ἐπανεστῆσαν
ἀπέναντι τῆς ἐπιδαλόμενης αὐτῇ ἐκλογῆς, δηλ. ἡ νὰ μὴ
ἐπανίδῃ πλέον τὸ παιδίον, ἡ νὰ διχθῇ τὴν μητέρα...
Κατεμέτρησεν ἀμρότερα καὶ κατενόησεν ὅτι θ' ἀπέθνη-
σκεν ἀθλίως μόνη, ἐὰν ἔπαυε νὰ ἔχῃ πλέον τὴν μικρὰν
ταύτην καρδίαν κτυπῶσαν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς. Αἱ χεῖρες
τῆς ἔσπριζαν πλείοτερον τὸν μικρὸν Ἰωάννην, καὶ ἡ ἐν-
δόμουχος πάλιν κατηνύσθη ὑπομειδίσασα διὰ πρὸς τὴν
ναρὰν μητέρα, ἥτις ἐξηκολούθει νὰ τὴν παρατηρῇ ἀσκαρ-
δαμυκτί.

— Εἰσελθετε λοιπὸν κόρη μου! εἶπεν ἀπλῶς.

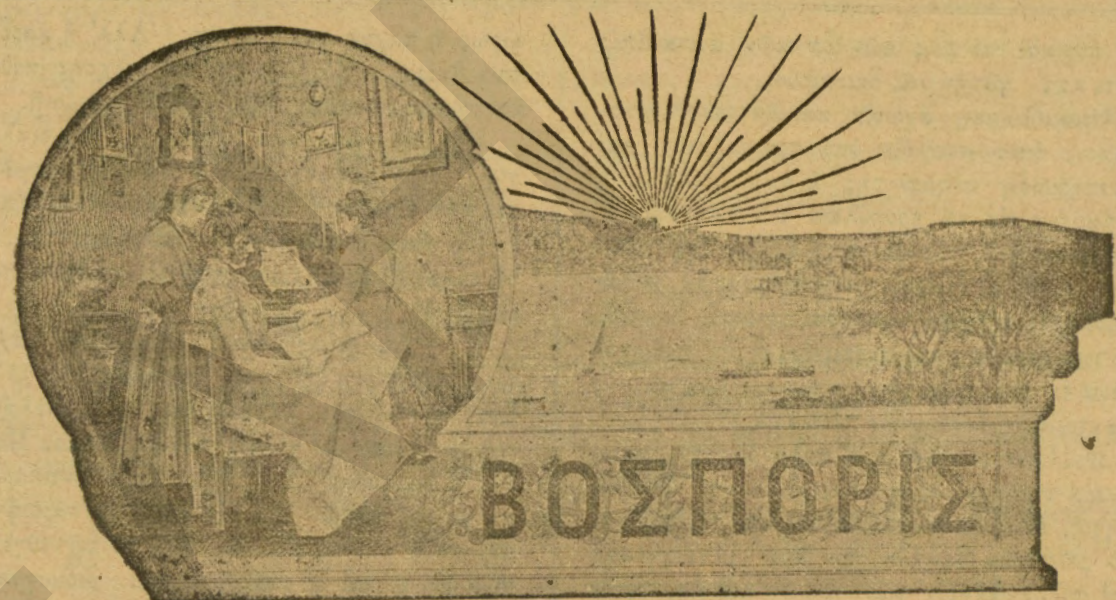
Καὶ τότε ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς προμήτωρος ὁ μικρὸς
Ἰωάννης, ἡχοῖς νὰ μειδιᾷ πρὸς τοὺς ἀγγέλους, ὀνειρού-
μενος ὅτι κατηργήθη ἡ ἱστορία τοῦ Φαραμόνδου καὶ τοῦ
Κλαυδίου.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Καλλιόπη Μανωλακόγλου.

Ἐν Καλλιπράτῃ τῇ 28ῃ Ὀκτωβρίου 1901.

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου, Κουρσοῦμ Χάρ ἀρ. 3

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
ταῖς Μοῖσαις συγκαταμειγνύς,
ἡδίστην σὺντορίαν».

Ἐδρ. Ἱερ. Μαῖν Στ 675—8

ΟΙ ΜΑΡΤΥΕΣ ΤΗΣ ΜΕΛΑΝΗΣ

Τὴν τελευταίαν ταύτην τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέ-
ραν, ἡμέραν ἀγωνιώδους ἀναμονῆς τοῦ ἀγνώ-
στου καὶ σιωπηλοῦ τοῦ παρελθόντος ἐνταρια-
σμοῦ, ἡμέραν δακρύων καὶ ἐλπίδων καὶ πυ-
ρετώδους κινήσεως, τὸ ἑορτολόγιον ἡμῶν ἀφιε-
ροῖ εἰς τὴν Οσίαν Μελάνην.

Καὶ ἡ ὁσία αὕτη ἡ τόσον ἀγνωστος εἰς
τοὺς πολλούς, ἥς καὶ τὸ ὄνομα ἴσως θὰ διε-
λάνθανε παντελῶς ἂν δὲν ἀνεφέρετο εἰς τὴν
χαρακτηριστικὴν ταύτην ἡμερομηνίαν, ἔχει τὴν
δόξαν νὰ περιβάλλῃ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς
κατὰ τὸ εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένον εἰκαστιτε-
ράωρον τόσῃν σφοδρὰν καὶ παλμώδη ψυχο-
λογικὴν ζωὴν, τόσας χαρὰς καὶ τόσας θλίψεις,
τόσας ἐλπίδας καὶ τόσας ἀγωνίας, τόσα θνει-
ρα καὶ τόσα ἰδανικά, τόσους σειρίους ἀντατῆ-

λούσης εὐδαιμονίας καὶ τόσα διάττοντα καὶ
ἀπατηλὰ ψευδολαμπῶν ἐλπίδων πύραυλα...
Τῆς ὁσίας Μελάνης!.. ταραχώδης ἡμέρα συγ-
κρούσεως ἀενάου, συγκρούσεως, ἐν παντί, συγ-
κρούσεως τοῦ συνωπτιζομένου καὶ θορυβοῦντος
πλήθους ἀνὰ τὰς ἀγυῖας ἐν τῷ ἐνθέρμῳ καὶ τυφλῷ
ἀγῶνι ὅπως παρασκευάσῃ γλυκεῖαν καὶ εὖ-
θυμον τὴν ἀποχαιρετιστήριον νύκτα τὴν ἀπο-
τελοῦσαν τὴν κατακκεῖδα τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ
συγκρούσεως τῶν πάσῃ φορᾷ ἐν τῷ βίῳ φε-
ρομένων ἀτόμων, τῆς πρὸς τὰ πρόσω σπυ-
ρούσης ἥβης καὶ τοῦ γήρατος τοῦ ὀπισθοχω-
ροῦντος εἰς τὴν μετέωρον χώραν τῶν προσδο-
κιῶν καὶ τῆς προπαρασκευῆς τοῦ μέλλοντος.

Τοῦ μέλλοντος, ὅπερ τίς οἶδε πότε λήγει;
τοῦ μέλλοντος, ὅπερ τίς οἶδεν ἂν ἔχῃ εὖρος
ἐκτυλίξεως ὁλόκληρον αἰῶνα, ἢ ἂν ὡς δριόν
τοῦ ἔχῃ αὐτὴν τὴν αὔριον; τοῦ μέλλοντος,
ὅπερ τίς εἶδε τί μᾶς φέρει ὑπὸ τὸν παμμέλα-
να πέπλον του;.. Ἡμέρα ταραχῆς καὶ ἀ-
βεβαιότητος καὶ καμάτου, ἡμέρα καλπάζουσα,
σπασμωδική, τὴν ὁποῖαν ἐν τούτοις τόσον ἀ-
γαπῶμεν διότι ζῶμεν διπλασίως ἐν αὐτῇ ὑπὸ

τὸ πῦρ καὶ τὸ φῶς τῶν ἰδανικῶν, ἅτινα εἶπερ ποτε κατ' αὐτὴν μᾶς διακαίουσι.

Θριαμβευτικὴ ἀγωνία καὶ λατρευτὸν μαρτύριον, ὅπερ στεγάζει ὑπὸ τὸν μελανόν καὶ μυτηριώδη πέπλον τῆς ἡ δτία Μελάνη, ἡ ἱσταμένη εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ ἀνοίγουσα διὰ τοὺς μὲν τὴν ἐλεφαντίνην πύλην, ἐξ ἧς αἱ ἡμέραι τοῦ νέου ἔτους θὰ πετάσῃ πρὸς αὐτοὺς χρυσά καὶ φαιδρά, διὰ τοὺς δὲ τὴν κεραϊνὴν καὶ σκοτεινὴν, δι' ἧς προερχόμενα ἐκ τοῦ Ἄδου θὰ σπεύσῃ πρὸς αὐτοὺς παντοειδῶν δυστυχιῶν φάσματα.

Φεῖ! δὲν συμβολίζει ἡ πολυκύμαντος αὕτη ἡμέρα τῆς σφοδρᾶς καὶ παρωξυσμένης ζωτικότητος, ἐν ἣ ζῶμεν διπλασίως ὑπὸ τὸ πῦρ καὶ τὸ φῶς τῶν ἰδανικῶν, τὸν βίον τὸν ἱλιγγιώδη καὶ πολυκύμαντον τῶν ἡρώων καὶ μαρτύρων τῆς μελάνης; . .

Οἱ μάρτυρες τῆς μελάνης! . . ὦ, πόσοι εἶναι! . . καὶ πόσον πράγματι ἐν τῷ βίῳ κυμαίνονται! . .

Πόσους παλμούς, πόσας ἀγωνίας, πόσας συγκρούσεις καὶ μόχθους ἀντιμετωπίζουσιν ὅπως διαχύσῃ τὴν αἴγλην τῆς διανοίας των, ὅπως ἐμφυτεύσῃ περὶ αὐτοὺς τὰ φωτεινὰ τῆς ιδέας των ἄνθη!

Ἀθλοῦσιν, ἀθλοῦσιν ὡς μόνον ὅπλον καὶ κτῆμά των ἔχοντες τὴν ἀσθενῆ των γραφίδα, ὅπως διαπετάσῃ πανταχοῦ τὸ διαπνέον αὐτοὺς δαιμόνιον ὅπερ τοὺς καθιστᾷ ἐμπνευσμένους προφήτας τοῦ Ἀληθοῦς καὶ Ἀγαθοῦ αἰρομένους ὑπεράνω τῆς κοινῆς καὶ πεζῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐδῶ αἱ ἀντιδράσεις τοῦ φθόγου ὑποσκάπτουσι πρὸ τῶν βημάτων αὐτῶν ζοφερὰς ὑπονόμους, δολίαις παγίδας καὶ χάνδακας, οὓς πολλάκις πνευστιῶντες ὑπερπηδῶσι διὰ τῶν πετερίγων τῆς ἀληθοῦς των ὑπεροχῆς ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐμπίπτουσιν ἀνυπόπτως μυρίας ὑφιστάμενοι ἀκρωτηριάσεις καὶ μώλωπας.

Ἐκεῖ αἱ κοινωνικαὶ ἀντιπάθειαι ἐγείρουσι σωρεὺς ἀκανθῶν καὶ δυσυπερβλήτους βράχους πρὸ τῆς πορείας των ἐντὶ κοινωνία, οὓς ὁμῶς, αἰῶνιοι νικηταὶ διὰ τοῦ αἰωνίου καὶ ἀκαταβλήτου ἡθικοῦ των σθένους, ὑπερβαίνουν βραβηδὸν μὲ αἱ μᾶσσοντας πόδας ἀλλὰ καὶ μὲ βῆμα θρασὺ καὶ ἐπίμονον.

Ρυτίδες μόνον τοῖς προστιθενται εἰς τὸ μέτωπον ὁλοὲν ὡς δὺς ζήλα σήματα ἀθορύβου ὑκλείας καὶ τὴν κόμην των καλύπτει προ-

ώρως ἡ πύχνη τοῦ γήρατος. Ἄλλ' ἡ καρδία των θαρρεῖ καὶ φλέγει ἔτι καὶ πλήρης πόθου καὶ ῥώμης χωροῦσιν ἀθλοῦντες ἐν τῇ ζωῇ.

Καὶ ζῶσι διπλασίως οὕτω . . ναί, διπλασίως ζῶσιν ἀσθμαίνοντες, σπεύδοντες, ὀργῶντες πρὸς ἐνιαϊόν τι καὶ δυσκατάφραστον τέρμα ἐν τῇ ὑπερωξυσμένη ἡθικῇ ἐξεγέρσει των, ἐν τῇ εὐλαβεῖ προσηλώσει των εἰς τὰ θεῖά των ἰδεώδη!

Καὶ διπλασίως ζῶντες ἀπορρίνουσι ταχύτερον τηκόμενοι ὡς ὠχραὶ λαμπάδες ὑπὸ τὸ ἴδιον αὐτῶν πῦρ . . Πολλάκις εἶναι μελάνη των τὸ δάκρυ καὶ γραφὶς των τῆς ἐνθέου Μούσης ὁ δάκτυλος. Ἄλλ' ἡ κοινωνία ἀντιπαρέχεται πρὸ αὐτῶν ἀκηδὴς καὶ τοὺς παρορᾷ ἐν τῇ πενίᾳ καὶ τῇ ἀραχνίᾳ των, ἐν τῇ εὐγενεί των ὁδύνῃ καὶ οἱ ἀνάργυροι καὶ δεδιωγμένοι ῥῦτοι ἱεραπόστολοι τοῦ πνεύματος ἐξακολουθοῦσι τὸν τραχὺν δρόμον των ἀτενίζοντες πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἡ ἡθικὴ δύναμις των κατ' οὐσίαν νικᾷ· ἀλλ' οὗτοι εἶναι συνήθως οἱ ἡττημένοι τῆς αὐχμηρᾶς βιοπάλης, καὶ τὸ παρὸν τοὺς παρορᾷ, ὁ δὲ θρίαμβός των ὅπως ἀνακηρυχθῇ προμπαδῶς ἀνάμεινι τὸ μέλλον, τὸ ὑστερόφημον μέλλον . .

Καὶ ὅταν ἐπιστῇ ὁριστικῶς ἡ στιγμή ὅπως ἡ δάφνη ἡ ἀνοικτίρμων καὶ πικρά, ἥτις ἐποτίσθη διὰ μελάνης καὶ δι' αὐτὸ ἔχει μελανὰς τοὺς καρπούς, τοῖς στεφανώσῃ τὸ μέτωπον, ἐπιτίθεται συνήθως εἰς ψυχροὺς καὶ ὠχροὺς ὡς τοῦ Τορκουάτου κροτάφους, εἰς μέτωπον ἀναπαυόμενον ἐπὶ λευκοῦ προσκεφαλαίου, εἰς μέτωπον, ὅπερ ἐθώπευσεν ἡ πτέρυξ μελανοῦ τινος θεοῦ, τανύσασα τὰ μέλη εἰς μακρόστενον φέρετρον! . .

Καὶ τὸ γνωρίζουσι τοῦτο οἱ μάρτυρες τῆς μελάνης· δι' αὐτὸ εἶναι μάρτυρες εὐκλείας οἱ Προμηθεῖς τοῦ Παρνασοῦ, οἱ διὰ τοῦ τήκοντος αὐτοὺς ἱεροῦ πυρὸς διαθάλλοντες τὰς γενεάς καὶ διαφέγοντες τοὺς αἰῶνας! . .

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Ἡ «Βοσπορίς» ἀναπληρώσασα τὰ ἡμῖσι τῶν ἐνεκα τῆς γνωστῆς λογοκριτικῆς χρονοτριβῆς καθυστέρησάντων φύλλων τῆς ἐπανερχεται ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς εἰς τὴν

ἡμερομηνίαν αὐτῆς· τὰ δὲ μὴ προφθάσαντα ν' ἀναπληρωθῶσιν ἔτι φύλλα τοῦ τέλους Νοεμβρίου καὶ ἀρχῶν Δεκεμβρίου θ' ἀναπληρωθῶσι καὶ αὐτὰ προσεχῶς ἐκδιδόμενα μὲ αὐξοῦσαν πλέον ἡμερομηνίαν κατὰ χρονικὰ διαστήματα ταχύτερα τοῦ δεκαήμερου.

ΠΩΣ ΕΓΕΙΝΑΝ ΤΑ ΓΥΝΑ'ΚΕΙΑ ΚΑΤΙΕΛΛΑ

Ἡ Εὐα μὲ ὀφθαλμοῦ· λαμποντας ἀπὸ τὸν πόθον ἐκύτταζε τὸν κρηγορευμένον καρπὸν τὸν ὀπίον ἐφύλασεν εἰς ὄφιν κυλουριασμένος εἰς τὸ χρυσοπράσινον φύλλωμα τῆς μηλείας.

Κανεὶς δὲν ἦτο εἰς τὸν Παράδεισον ἐκείνην τὴν ὥραν.

Ὁ Ἀδὰμ ἐκυμᾶτο εἰς τὴν ρίζαν μιᾶς καστανέας καὶ μόνον τὰ δύο διαβολικὰ ματάκια τοῦ ὄψεως ἐλαμπύριζαν μέσα εἰς τὸ πυκνὸν μεσάζινον φύλλωμα τοῦ δένδρου, ἀπὸ τοὺς κλάδους τοῦ ὁποίου ἐκρέμαντο τὰ ἀπηγορευμένα χρυσὰ μῆλα.

Ἡ Εὐα ἀκροποδητεῖ ἐφθασε κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον, καὶ προσήλωσε τὸ λαίμαργον βλέμμα τῆς ἐπὶ τῶν καρπῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ ρόδιναί πυλινὲς τῆς Ἀνατολῆς ἤνοιξαν καὶ ὤρμησεν ἔξω ὁ πάγχρυσος δῖφος τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἡ αὐγὴ ἐμάδησε τὰ ρόδα τῆς καὶ ἔρριψε μὲ τὰ μελίχρυσά φύλλα των τὴν γῆν.

Ἡ Εὐα ἐστάθη καὶ ἀφοῦ ἀνέπνευσε δυνατὰ ἤπλωσε τὴν χεῖρα καὶ ἀνακάτωσε τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, ὅπου τώρα ἐπιπτον τὰ χρυσὰ βέλη τοῦ ἡλίου καὶ ἐλόγγιζον τὰ παχουλὰ μῆλα.

Ἡ Εὐα ἔτρεμαν ὅλη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ ἐπάγωσεν ὅλη εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς αὐστέρᾳς διαταγῆς τοῦ Ὑψίστου.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἀναλκμδάνει, σύρει μὲ δύναμιν τὸν κλάδον καὶ κόπτει ἀπὸ τοὺς καρπούς του.

Δὲν προφθάνει ὁμῶς νὰ μειδιάσῃ διότι ἀμέσως μιὰ βροντὴ κεραυνοῦ δονεῖ τὴν μυρωμένην ἀτμοσφαῖραν τοῦ Παραδείσου, ὁ δὲ ὄφιν ἀφῆναι ἐν κρύον καὶ φοβερόν σφύριγμα καὶ περιτυλίσσεται εἰς τὸν λαμόν τῆς.

Ἡ Εὐα τὰ χάνει.

Θελεὶ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ μόλις κάμνει δύο βήματα ζιλιζεται ἀπὸ μιᾶν ἰσχυρὰν δύννητιν σεισμοῦ καὶ πίπτει.

Ἀκούεται ἄλλη μιὰ βροντὴ κεραυνοῦ καὶ ὁ Παράδειτος κρημνίζεται εἰς τὸ διάστημα.

* *

Εἰς τὸν κρότον τὸν φοβερόν τοῦ καταρρεύσαντος κήπου σπεύδει ὁ Ἀδὰμ.

Ἡ μαύρη εἰκὼν τῆς καταστροφῆς, πρὸ τῆς ὁποίας εὐρέθη, τὸν ἔκκαμει νὰ σταμπτήσῃ καὶ νὰ κυττάξῃ ἐντρομος γύρω του.

Ἦνόητε τί εἶχε συμβῇ καὶ ἐκίνησεν ἀπελπίς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Παράδειτος ἐξηκολούθει τὰ πίπτει μετὰ τῆς Εὐας καὶ τοῦ Ἀδὰμ, ὅστις ἀῆπου, κῆπου ἐξαφνιάζετο ἀπὸ κανέναν πελώριον κλάδον, ὅστις τὸν ἐκτύπα εἰς τὸ μέτωπον.

Ὁ Θεὸς ἔσκυψε καὶ ἐκύτταζε μέσα ἀπὸ τὸ χάσμα, τὸ ὁπίον ἀρῆκεν ὁ κρημνισθεὶς κῆπος.

Καὶ ἐκύτταξεν εἰς τὸ χάος, διὰ νὰ ἴδῃ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν πτωχὸν τοῦ κήπου.

Ὁ παράδειτος ἐπιπτεν, ἐπιπτεν ὀλονέν.

Μυριάδες ρόδων καὶ ἰων καὶ χρυσανθέμων καὶ μυριάδες φιλύρων καὶ γιγνιτωδῶν πλατάων καὶ πελωρίων φοινίκων καὶ πορτοκαλλεῶν ἐκατρακύλουν κάτω ἐν συμφορῇ καὶ δίνῃ.

Καὶ ἦτο ἐν ὄνειρον τρομακτικὸν τὸ θέαμα ἐκεῖνο τοῦ φερομένου πρὸς τὰ κάτω παραδείτου μὲ ἱλιγγιώδεις τάχος, καὶ ἦτο ἀσύλληπτος, ὅπτασία ἡ εἰκὼν τῆς καταστροφῆς.

Ὁ παράδειτος ἐπιπτεν.

Τὸ ἐναστρον ἄπειρον ὁμοιάζε μὲ ἀνθοδέσμην φυλλορροοῦσαν.

Μυριάδες χρυσανθέμων καὶ ρόδων καὶ ὑακίνθων πίπτουσαι ἐπὶ τῶν ἄντρων ἀνεφλέγοντο καὶ τότε εὐώδεις νέφος χρυσοκόνεως κατῆρχετο πρὸς τὴν γῆν καὶ μυριόχρωμος ἄχνη ἐχύνετο ἐπάνω εἰς τὸν Γαλαξίαν.

Καὶ σήμερον ἀκόμη διηγοῦνται ὅτι ἀπὸ τὴν πυρκαϊᾶν ἐκείνην ἐγεννήθη ὁ Ἔρως . . .

* *

Ὁ Θεὸς ἐβλεπεν, ἐβλεπεν ἀκόμη τὴν εἰκόνα τῆς καταστροφῆς.

Τέλος οί πρώτοι κλάδοι τοῦ καταρρέοντος κήπου ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν. Μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Εὐα καὶ ὁ Ἀδάμ.

Παρήλθον ἀκόμη μερικά δευτερόλεπτα καὶ ὁ λόκληρος ὁ παράδεισος ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς.

Οὐδὲν ἄνθος πλέον ἐφέρετο εἰς τὸ διάστημα.

Τότε ὁ Θεός, ὅτε εἶδε πλέον συντελεσθεῖσαν τὴν καταστροφὴν, δὲν ἐκρατήθη.

Τρέμων ἀπὸ ὀργῆς ἐπρόβαλεν ἀπὸ τοῦ μέγα χάσμα, τὸ ὅποιον ἀφῆκεν ὁ κρημνισθεὶς κήπος, καὶ ἐβροντοφώνησε πρὸς τὴν Εὐαν, ἥτις ἔτρεχε διὰ νὰ κρυφθῇ :

— Γύναι ἄπιστος καὶ σκληρά, ἔχε τὴν κατάραν μου ! Τὸν κήπον τὸν ὅποιον μοῦ κατέστρεψες, τὸν κήπον τὸν ὅποιον μοῦ ἐκρήμνισες διὰ τῆς λαιμαργίας σου, τὸν κήπον αὐτὸν νὰ φέρῃς ὡς φορτίον αἰωνίως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου ! ! . . .

Κατόπιν δὲ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἀδάμ :

— Σὺ δὲ κτήνος κοιμώμενον, νὰ καλλιερῇς δι' ἐξόδων σου τὸν κήπον αὐτὸν καὶ . . . γὰρ βλέπεις ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου τὰς παραστάσεις τῶν θεάτρων ! . . .

Ἐκτοτε αἱ γυναῖκες φέρουν τὸν παράδεισον ὡς καπέλλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, οἱ δὲ ἄνδρες καλλιεργοῦν αὐτὸν δι' ἐξόδων των καὶ ὅταν εἰς τὸ θέατρον κάθηνται ὀπισθεν κυριῶν, δὲν βλέπουν τίποτε ἢ βλέπουν μὲ ἰδρώτα ἀγωνίας.

Τίμος Μωραϊτίνης.

(Ἀθήναι)

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΦΤΩΧΕΙΑ

Εἶναι ἡ πρώτη τοῦ Γενάρη,
Ποῦ τὴν βαπτίσανε Πρωτοχρονιά.
Μεγάλη κάμνει βαρυχειμονιά.
Κρύφτηκαν ἥλιος καὶ φεγγάρι.

Φυσᾷ βοριάς, τὴν γῆ παγώνει !
Δὲν κελαῖδουνε ἔξω τὰ πουλιά,
κ' ἡ μάνα τὸ παιδί 'ς τὴν ἀγκαλιά
Ζεσταίνει, γιὰτὶ πέφτει κροῦο χιόνι.

Οἱ πλούσιοι μέσ' 'ς τὰ παλάτια
Κλεισμένοι δὲν φοβοῦνται τὸν καιρὸ,
τὰ θέατρα 'θυμούνται, τὸν χορὸ
Τυφλά ἔχουν 'ς τὴ φτώχεια 'μάτια.

Ὁ νέος χρόνος 'ς τὰ παιδιὰ τους
Παιγνίδια φέρνει, πῆτταις, 'πωρικά.
Τὰ ἔχουν ἀγοράσει μυστικά
ὅ,τι ζητοῦσε ἡ καρδιά τους.

Β'.

Σὲ μιὰ καλύβη ἀχυρένια
Μιὰ μάνα ἄμοιρη μὲ τὸ παιδί
Πεινοῦν ! . . δὲν ἔρχεται νὰ τοὺς ἰδῇ
κανεῖς, οὐτ' ἔχει γι' αὐτοὺς ἐννοια.

Τὸν θάνατο ζωγραφισμένο
ἔχουν 'ς τὸ πρόσωπό τους τὸ ὠχρό.
'Σὰν μάρμαρο τὸ σῶμά τους ψυχρό,
τὸ 'μάτι ἀκίνητο καὶ θολωμένο.

Γέρνει αὐτὸ 'ς τὴν ἀγκαλιά της,
Χλωμὸ καὶ 'μαραμμένο τὴν φιλεῖ,
Μ' ἀδύνατη φωνὴ τὴν ὀμιλεῖ
Καὶ παίρνει ζέστη ἀπ' τὰ φιλιὰ της.

Ἐσχνα τὴν πείνα τὸ καυμένο,
Σὲ μιὰ ἐνθύμῳσι πολὺ γλυκεριά,
Ποῦχε 'ς τὸ νοῦ του μέσα μυστικὰ
'Απὸ προχθές . . πόθο 'κρυμμένο.

'Ἐνα παιγνίδι τῆς γυρεύει,
Νὰ παίξῃ καθὼς τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ.
Θυμήθηκε πῶς χθὲς Καλὴ Βραδυὰ
'Ἦταν, καὶ λίγο ζωντανεύει.

Γ'.

'Ἐξαφνα εὐθὺς ἀπεκοιμήθη.
Ὁ ὕπνος τῷ φερ' ὄνειρο καλὸ.
— Πῶς ἦταν σὲ κρεβάτι ἀπαλὸ
εἶδε, καὶ ἔπεσε σὲ λήθη.

Εἶδε πῶς εἶχε παιγνιδάκια,
'Ἀρνιά καὶ κούκλαις μέσα 'ς τὴν ποδιά
Καὶ ἐπαιξε μὲ τὰλλα τὰ παιδιὰ
Καὶ ἐκρατοῦσε δρό πουλάκια,

Βλέπει πῶς πέταξε τὸ ἔνα.
Τρομάζει καὶ ξυπνᾷ κρύο, δειλὸ.
Δὲν νῦρε τὸ κρεβάτι τ' ἀπαλὸ,
χέρια τὸ σφίγγουν παγωμένα.

'Ἡ μάνα του κρυσταλλωμένη,
'ς τὴν ἀγκαλιά της εἶχε τὸ πτωχό,
κ' αὐτὸ ἐζοῦσε ἀκόμα μοναχό . . .
ἐκείνη ἦταν πεθαμένη ! . .

Βλέπει καὶ τᾶλλο τὸ πουλάκι,
'ς τὸ ξύπνο τώρα, ποῦ 'ψηλὰ πετᾷ
Καὶ εἰς τὸ πέταγμά του ἀπαντᾷ
Τὸ πρῶτο μ' ἓνα ἀγγελάκι.

'Ἀφῆσε στεναγμὸ μὲ πόνο.
Εἶπ' ἓνα « Ἀχ ! » πικρὸ γιὰ προσευχή,
Καὶ ἔφυγ' ἡ ἀθώα του ψυχὴ,
Γιὰ νὰ μὴ ζήσει ἐδῶ μόνο.

'Ἡ μάνα τοῦδειχνε τὸ δρόμο.
'Ἀνέβηκε κ' αὐτὸ 'ς τὸν οὐρανόν.
Φόρεμα τῶρ' ἀγγέλου γαλανόν
Φόρεσε, καὶ φτερὰ 'ς τὸν ὄμο ! . . ,

Κάθε πουλάκι ἀπ' ἐκεῖνα
τῶν δρῶ τους ἦταν ἡ ψυχούλα ἡ λευκή.
'ς τοῦ οὐρανοῦ τὰ κάλλη τώρα ζοῦν, ἐκεῖ !
καὶ δὲν φοβοῦνται πειὰ τὴν πείνα ! . . .

'Αχιλλεὺς Ταβουλάρης.

ΣΥΝ ΑΘΗΝΑ...

(Διήγημα πρωτότυπον)

Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι δὲν περιμένουν ὅλοι ἔμπνευσιν ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ' εἶνε ἀληθέστερον ὅτι τὸ μυθιστόρημα εἶνε ἄριστον λίπασμα διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ μικροβίου τοῦ . . . ἔρωτος. Ἐὰν δὲ προσθέσωμεν εἰς τοῦτο ὅτι ἡ ἐπιστήμη τείνει νὰ παραδεχθῇ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὅτι αἱ ἐπιρρεπείες πρὸς τὸν ἔρωτα κράσεις εἶνε ἀνάλογοι πρὸς τὰς κλινούσας πρὸς τὴν φθίσιν ἢ τὴν παραφροσύνην, δὲν μὲς μένει κἀνὲν σκοτεινὸν σημεῖον ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν δεκατριῶν ἐκείνων μεираκίων, ἅτινα προῶως ὀνειρώττουσιν ὑπὸ τὴν ἐπίρροιαν τοῦ ἔρωτικου χασίς, ὅπερ ὑπὸ μορφὴν φιλολογικοῦ ὀρθοῦ μεταγγίζεται εἰς τὸν ἀδιακόσμητον αὐτῶν ἐγκέφαλον.

Ἐὰν τώρα σὰς φαίνεται ὅτι ἡ ἐκφρασίς μου δὲ ζεῖ κἄπως φανικοῦ ὀξέος ἡκιστα συνχέδοντος πρὸς τὰ ἰδεώδη μῦθα τοῦ ἔρωτος, ἐγὼ ἀπονίπτομαι τὰς χεῖρας ὑποδεικνύων συνάμα τὸν ὑπεύθυνον τῆς ποιήσεως ἱεροσυλίας· σπεύδω ἐν τούτοις νὰ σὰς εἶδοποιήσω ὅτι ἀπὸ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μᾶς χωρίζει ὁλόκληρον τὸ σινικὸν τείχος τῆς ἱστορίας· ἐννοῶ τὸν Πατριάρχην Νῶε : δὲν πρέπει ν' ἀγνοῇτε ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος μὲ ἐπιστημονικὴν ἐπιμέλειαν ἐφρόντισε νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν στέγην τῆς Κιβωτοῦ τὰ θεμελίαι ὅλων τῶν μικροβιολογικῶν ἰνστιτούτων καὶ σὺν αὐτοῖς τὰ σπέρματα ὅλων τῶν πιθανοτήτων τῶν μετέπειτα χρόνων, τοῦθ' ὅπερ τὸν ἠνάγκασε, δι' ἔλλειψιν χώρου, νὰ δημιουργήσῃ τὰ περίφημα ἐκεῖνα προβλήματα τῆς Πηλκιοτολογίας καὶ τῆς Βιολογίας. Τὸ θέμα μᾶς ὁμῶς ἐπῆρε τὸν κατήφορον, — ὡς βλέπω — διὰ νὰ μὴ γίνῃ λοιπὸν αἰνιγματώδες, σὰς συμβουλεύω νὰ προσπαθήσῃτε, ὅπως λησμονήσῃτε ὅσον τάχιον τὰς προκαθορῶντες φληναφίας, διότι, — συγγνώμην ὁμῶς, — ἐγλίστησαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πέννης, χωρὶς νὰ τὸ πάρω εἰδήσιν.

Α'.

Ὁ Ἰωάννης Ἀλεξανδρίδης ἦτο δεκατεσσάρων ἐτῶν ὅταν ἀνέγνωσε τὸ πρῶτον μυθιστόρημα. Φαίνεται ὁμῶς ὅτι τὸ φιλολογικὸν ἐκεῖνο ἐντρυφήμα ἦτο παρεσκευασμένον μὲ γούστο, διότι ἔσχε τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἐπιδράσῃ μεγάλως ἐπὶ τῶν διαθέσεων τοῦ ἀναγνώστου. Τί τὰ θέλῃτε ; ἡ ἱπποτική ἐκείνη μυθογραφία τοῦ ἀνεστάτωσε τὰ μυαλά καὶ ὁ Ἰωάννης ἀπὸ ἀγροίκου καὶ ἀπαθοῦς μετεβλήθη ὡς διὰ μαγείας εἰς ρωμαντικὸν καὶ εὐαίσθητον· συγχωνευθεὶς δὲ, οὕτως εἶπεν μὲ τὸν ἥρωα τῆς ἱστορίας, συνεμερίστη ὡσπύτως καὶ τοὺς παθητικούς στεναγμούς καὶ τὰ φλογερὰ του αἰσθήματα, προδιαθέτων οὕτως ἑαυτὸν διὰ τὰς πικρὰς ταλαιπωρίας δονκιχωτείου τινὸς καταστάσεως. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ ἀπαραίτητος διὰ τὰς τοιαύτας φαντασιοπληξίας δέσποινα τῆς καρδίας τοῦ Ἰππότητος μᾶς ἦτο διὰ τὴν ὥραν εἰκὼν φερόμενη ἐπὶ πτερύγων χιμαίρας, ὁ Ἰωάννης εὐρέθη αἰφνης ἐραστῆς τοῦ ἰδανικοῦ, δῆλα δὲ ὅλου τοῦ πλοκαμοφόρου γένους τοῦ πελλομένου ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρη.

Κ' ἐπερίμενε καὶ προσεδόκα καὶ ἐτήκετο. Καὶ τὴν ἐφαντάζετο σήμερον μὲν ξανθὴν, ὑψηλὴν, καὶ γελέσσαν καὶ ἄλλοτε μελαγχροινὴν, μικροκαμωμένην καὶ μελαγχολικὴν. Πάντοτε ὅμως τὴν περιέβαλλε μὲ τὸν πέπλον τοῦ ἰδανικοῦ, τῆς ἀπειρου ἀγαθότητος, τῆς παιδικῆς ἀπλότητος καὶ τῆς λατρευτῆς γλυκύτητος, ἥτις ἄφθοнос ἔρρεεν ἀπὸ τὰς τρικυαφυλλένιας χεῖλες τῆς. Καὶ ἡσθάνετο ὅτι τὴν ἡγάπα ἤδη μὲ ὅλον τὸ πάθος, ὅπερ ἡδύνατο νὰ φαντασθῇ ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλον τὸν ἀπεριττον πλατωνισμόν, μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν, τὴν ὁποῖαν ἡσθάνετο τρυφερὰν καὶ μεγάλην. Καὶ ἐστὲν ἡσθάνετο, ἐστὲν ἡσθάνετο. Καὶ τὴν ἐβλεπε πάλιν ὅπως πρὸ αὐτοῦ τὴν ἠθέλησεν ἡ πλεονεξία τῆς ποιήσεως : αἰθέριον μύρων σύνθεμα, ἔρωτος πνοὴν καὶ . . . τόσα ἄλλα, τὰ ὅποια ἐδήλουν ὅτι τὸ παιδίον ἐφαντάσθη τὸ λειον φύλον ὅπως τὸ φαντάζονται τὰ . . . παιδάκια.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ἡγήσιππος.

ΠΕΤΑΛΑ ΡΟΔΩΝ

Προσγγίσατε εἰς τὸν Θεὸν καὶ θὰ σᾶς ἐγγίση
Ἰάκωβ. 8'. 8

ὦ, εἶναι, εἶναι ἀστραπή τοῦ Ποιητοῦ τὸ βλέμμα
καὶ εἰς τοῦ σκοτότος τὰ δυνάμει εἰσδύουσα ἡμέρα.
Καρυάτις.

Πλήρεις τοῦ Θεοῦ εἶναι πᾶσαι αἱ ὁδοὶ καὶ
πᾶσαι αἱ ἀγοραὶ καὶ ἡ θάλασσα καὶ οἱ λιμένες.
Ἄρατος.

Ὁ Ἐπίκουρος εἶπεν ὅτι ἡ ψυχὴ ἀποτελεῖται
ἐκ τεσσάρων στοιχείων: τοῦ πυρώδους, τοῦ ἀε-
ρώδους, τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ αἰθέρος. Ἄλλου ἀκα-
τορομάστου. Καὶ τὸ μὲν πυρῶδες ἀλλοιοῦται τὴν
θερμὴν τῶν συναισθησέων, τὸ δὲ αἰετώδες τὸ αἶθρον,
τὸ δὲ πνευματικὸν τὸ ἀεικίνητον, τὸ δὲ ἀκατο-
ρόμαστον ἐκείνο τὴν αἰσθητικὴν ἀντίληψιν
αὐτῆς.

* * *

Ὁ ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ θανάτου
χρόνος εἶναι πάντως βραχύς. Εἶναι λοιπὸν δυ-

τατὸν ἡ αἰὼς ψυχὴν καὶ ἐγεννήθη ὅπως ζήσῃ το-
σοῦτον μόνον χρόνον ;

Πλάτων.

Ἰδιον τοῦ σοφοῦ διδασκάλου εἶναι τὰ διδασκὰ
ποῦ ὡθεῖ ἕκαστον ἡ ἰδία αὐτοῦ φύσις.

Λατινικόν.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β'.

Ἄς μὴ σᾶς πτοῦν τὰ μεμονωμένα γεγονότα,
ἅπερ μοι παρέχετε ὡς καταπειστικὰ παραδείγ-
ματα, μαρτυροῦντα κατὰ τοῦ ἀνιπιτηδείου τῆς
γυναικὸς καὶ τοῦ δι' αὐτῆς ἐνισχυοῦ προκαλουμέ-
νου σκανδάλου. Αἱ μεγάλα ἀνακαινίσσεις, αἱ κοι-
νωνικαὶ ἀναμορφώσεις δὲν συντελοῦνται ἀνευ σπα-
σμῶν, ἐκτροχιασμῶν ἠθικῶν, ἀφηνιασμῶν, πράγ-
ματα ἥτοι, ἅτινα δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνονται
ὡς ἄρθρα πίστεως, παρὰ τῆς ἐναντίας μερίδος. Ἡ
γυνὴ ἐξερχομένη τοῦ οἴκου ὀφείλει νὰ ᾖ σεβασ-
τὴ, καὶ ἂν τὰ σεμνὰ τῆς ἡθῆς δὲν ἐμπνέουν εἰς
τοὺς κακοήθεις τὸ ἀναγκαῖον σέβας θὰ εἶναι ἀ-
ληθῶς ἀτύχημα ἂν ὅλοι αἱ σφαῖραι τῶν Βέρα
Ζελώ ἀποτυγχάνωσι πάντοτε τοῦ σκοποῦ. Πλὴν
ἀφῶμεν εἰς τὸ σκοπὸς τὴν σκοτεινὴν ταύτην ὑπό-
θεσιν, ἣν καὶ αὐτοὶ οἱ δικασταὶ προὔτιμησαν νὰ
τὴν ρίψωσιν ἐκ σεβασμοῦ ἰσως πρὸς πολιὰς τρι-
χας ἢ πρὸς νοσοῦσας φρένας. Τὸ μεμονωμένον
τοῦτο γεγονός δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ πείσῃ τὴν ἀν-
θρωπότητα ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι μία ἐξημμένη ἢ ἄρ-
ρωστη, ὁ δὲ διίσχυρισμός τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Βε-
ρολινεῖου πνευματισμοῦ εἶναι ἀνάγκη ἐξελίξεως
ἀφῶ τοῦ ὁ ὕγιος κόσμος δὲν ἔδωκεν ἀκρόασιν εἰς
αὐτόν. Ὅσον δὲ διὰ τὸν ἄλλον ἐκείνον ἰσχυρι-
σμόν σας τὸν λέγοντα ὅτι τὸ γυναικεῖον πνεῦμα
οὐδέποτε θὰ ἰσοφαρίσῃ πρὸς τὸ ἀνδρικόν, καθὰ
κατὰ πολὺ ὑστεροῦν, δι' οὗ κατηγορηματικῶς
προδικάζετε τὸ μέλλον μοι φαίνεται ἐπίσης ἀ-
στείος ὡς ἡ διακήρυξις τῶν ἀθῶν τῶν λεγόντων
—δὲν ὑπάρχει Θεός!— καὶ οὕτω πλήρης πειρα-
σμῶν προκλήσεως ὥστε παρακινεῖ τὸν ζῆλον πολ-
λῶν γυναικῶν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου. Εἶναι
ὅθεν ἀτυχής. Σᾶς ἐρωτῶ καὶ πάλιν, ἡ χειραφέτη-
σις δὲν θὰ σᾶς δώσῃ ἢ μόνον ἰατροὺς καὶ δικη-
γόρους καὶ κόπτεσθε ὑπὲρ τῆς αἰδημοσύνης τοῦ

φύλου σας ; Πλὴν ἀλλοίμονον ! ὅταν ἡ γυνὴ κατὰ
ἐκατοντάδας προσφέρηται νοσοκόμος, ὅταν εὐγε-
νεῖς δέσποναι, ἄβραι δεσποινίδες τῆς ἀνωτέρας
ἀριστοκρατίας τῆς Ἀγγλίας, ἐγκαταλείπουσι
καὶ οἰκόσημα καὶ μέγαρα καὶ ἐν γένει τὸ λατρευ-
όμενόν των Comfort στρατολογοῦνται ὑπὸ τὴν
αἰγίδα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ ἀκολουθοῦν τὰ
στρατεύματα ὅπως περιθάλπωσι μὲ τὰς εὐγενεῖς
χεῖρας των σώματα ἀγροίκων, ἀκούουν τὰς βλα-
σφημίας των, τὰς χυδαῖας βωμολοχίας των, πα-
ριστάμεναι πλησίον των ὡς ἐπίκουροι ἄγγελοι καὶ
ἐξερχόμεναι τῆς πάλης ταύτης λευκαὶ ὡς ἡ χιών,
ἀγνὴ ὡς Πανηγύρι, φρονεῖτε ἄρ' γε ὅτι ἡ αἰδη-
μοσύνη των ἐπαθε κατὰ τί, ἐξημιώθη ἐκ τῆς
προστρεβῆς των μετὰ τῶν στρατιωτῶν ;

Συγκεφαλαιῶ ὅθεν : Καθ' ὅπως ἡ γυνὴ δὲν ὀ-
φείλει νὰ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας καὶ ὅταν ἀκόμη
δὲν εἶναι οὔτε σύζυγος, οὔτε μήτηρ, καὶ ὅταν δὲν
ἔχει ἰδίαν στέγην καὶ συγχρωτισθῇ ἐν τῇ καθη-
μερινῇ βιοπάλῃ μετὰ τοῦ ἐτέρου φύλου διότι δυ-
ατὸν νὰ εὐρεθῇ ἀχθοφόρος τις τῆς ἄνω ἢ κάτω
ντάξεως καὶ τὴν προσβάλλῃ. Ἡ γυνὴ δὲν ὀφείλει
νὰ ᾖ ἰατρός διότι ἡ ἀντομικὴ μάχη αἰετὶ θέλει δο-
λοφονῆσαι τὴν Αἰδῶ τῆς, ἀφοῦ μάλιστα δὲν πρό-
κειται νὰ ἐργασθῇ χάριν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ
μόνον χάριν τοῦ χρήματος. Πλὴν, κυρία μου, ἀφοῦ
ἡ γυνὴ πρὸς πόρον ἐντίμου ζωῆς ὀφείλει νὰ ἐργα-
σθῇ, πῶς ἀπαιτεῖται νὰ τὸ πράξῃ δωρεάν ; χάριν
τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς τῆς ; ἢ νομίζετε ὅτι τὸ
ἀβροδίλαιον καὶ ποιητικόν τοῦτο πλάσμα, ἡ κέρη
τοῦ Πεκπηρηγοπούλου ἢ ἡ Βῦξ σας, ὀφείλει νὰ τρέ-
φεται μὲ αἰθέριον νέκταρ, καὶ ποιητικὴν ἀμβρο-
σίαν ; Ἀποδείξατέ με ἂν ὑπάρχῃ μία καὶ ἀνδρι-
κὴ ἐπιστημονικὴ ἐπιστημὸς ἐργαζομένη δωρεάν
ἂν δύναται τις νὰ ζήσῃ ἐν μόνον δευτερολέπτον
δωρεάν, ἂν δύναται ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ θρησκευ-
τικὰ του καθήκοντα νὰ ἐκτελέσῃ δωρεάν. Ἐκτὸς
ἐὰν εἶναι κυνικός τις Διογένης, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
ἀκόμη εἶχε πῖθον καὶ φρόν, δύο πράγματα ἥτοι
ἅπερ ἀγοράζονται διὰ χρήματος.

Χάριν τοῦ χρήματος, λέγετε ; καὶ τί σήμερον
βασιλεύει καὶ ἀνευ τοῦ ὁποῦ ἀδύνατον νὰ ζήσῃ
τις καὶ ἀσκητὴς ἐὰν ἀκόμη εἶναι ; Καὶ ὅποιοι πα-
ράδειγμα δίδουσιν ἡμῖν οἱ ἄρχοντες καὶ κύριοι
μᾶς, ἥτοι οἱ ἄνδρες ; χάριν τῆς ἀργυρολογίας, λέ-

γετε ; καὶ ποῖα σήμερον λατρεῖα τίθεται ὑπεράνω
τῆς λατρείας ταύτης τοῦ Μωυσαίου, ὡς ἦν οἱ ἄνδρες
πωλοῦσικαὶ συνειδήσιν καὶ γόητρον, καὶ φιλοτιμικόν,
δι' ἣν καὶ ἡ ἀρετὴ παρκαλεῖται, καὶ ἡ ἠθικὴ ὀ-
λιγωρεῖται καὶ ὁ γάμος ζημιούται, καὶ ἡ οἰκογε-
νειακὴ ἐστὶ κατὰ κρημνίζεται καὶ ἀρχίζει νὰ ἐκ-
λείπη ἀπὸ τὰς πεπολιτισμένας ἔθνας, δίδουσα ἐλευ-
θερον στάδιον εἰς τὴν διαθορὰν καὶ ἐκφύλισιν,
χάριν δὲ τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ ζήτηματος καὶ τὰ τέ-
κνα ἐτι καθίστανται σπανιότερα, καὶ ὅπου ἄλ-
λοτε ἦσαν τὸ ἀγλίσμα καὶ ἡ γὰρ. Διὰ τὸ χρῆμα
τοῦτο, ὅπερ ἡῶς τῆς κοινωνικῆς ἀπαιτήσεως
καὶ ἀνάγκης, τὰ ἥθη ὑφίστανται κρίσιν, τὸ κοι-
νωνικὸν οἰκόδημα τρέμει ἐπὶ τῶν θεμελίων του,
καὶ πρὶν καταρρεῖσθαι καὶ μᾶς συντρίψῃ, μία με-
ταρρύθμισις ἢ ἀνακαινίσις εἶναι ἀναγκαῖα. Τὸ κα-
κὸν τοῦτο, οὗτινος τὸ δυσῶδες πιτύλισμα μέχρις
ἡμῶν ἀφικνεῖται, ἡ διαφθορὰ αὕτη ἡ ἐνεκὰ τῆς
πεινίας κινδυνεύουσα νὰ καταποντίσῃ τὴν Εὐρώ-
πην, μόνον διὰ τῆς νέας γυναικὸς θέλει θεραπευ-
θῇ, μόνον διὰ τῆς βελτιώσεως τῆς γυναικὸς θέ-
λει βελτιωθῇ. Ἡ νεωτερίζουσα αὕτη γυνὴ, καθ'
ἣς ῥά γδην καταφέρεθε, εἶδε τὸν κίνδυνον καὶ ἔρ-
ρηξε πρῶτη τὴν κραυγὴν τοῦ κινδύνου. Ἡ γυνὴ
αὕτη, ἥτις τόσον ἐχλευσθῇ τέως, σήμερον εἰς τὸ
πρόσωπον σεβαστῶν δέσποινῶν, μᾶς δουκίσσης
τοῦ Uzes, μιᾶς Μαρ. Δεραῖμ. ε. α. εἰσηκούσθη,
καὶ ἐξ αὐτῆς ἐλπίζουσι τὴν θεραπείαν. Τριάκοντα
ἐξ βουλευτῶν σχηματίζουσιν ἤδη ἐν τῇ Γαλ-
λικῇ Βουλῇ τὸν βουλευτικὸν ὁμίλον διὰ τὰ γυναι-
κεῖα δικαιώματα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Μω-
κιά. Βλέπετε ὅτι δὲν πρόκειται περὶ φλογὸς ρυ-
κανίδων ἢ πυρκαλίου, ἐὰν δὲ προετιθέμενη νὰ σᾶς
ἀναγράψω καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς προσπαθείας
καὶ τὰ ἔργα ὅλων τῶν λαμβανόντων ἐνεργὸν μέ-
ρος εἰς τὴν ἀνακλήρυν τῶν δικαιωμάτων τῆς γυ-
ναικὸς, δὲν θὰ μοι ἐξήρουν πλέον τὰ στενὰ ὅρια
τῆς «Βοσπορίδος». Μὴ αἰρετέ θρίαμβον, διότι ἡ
τρέχουσα τὰς ὁδοὺς τῆς Εὐρώπης λαγνεία, δὲν ἐ-
ξῆλθε ἐκ τῆς χειραφετητικῆς τῆς γυναικὸς ὁρμῆς,
ἀλλ' ἐκ τῆς ὑποδούλου τῆς γυναικὸς θέσεως, ἥτις
χάριν τῶν χρυσῶν κερατιῶν πωλεῖ εἰς τὸν ἄνδρα
τὰ πάντα καὶ τιμὴν καὶ εὐσημοσύνην. Ἡ λαγνεία
αὕτη ἥτις ἤδη εἰς Ρωσίαν, Βλαχίαν ἐξελίσσεται
ὡς γαγγραινώδης φαγέδαινα, ἐξετάθη μέχρι τῶν

ὁδῶν τοῦ Λονδίνου καί . . . τελευταίον εἰς Παρίσιους. Πιστεύετε ὅτι οἱ Παρίσιοι ἐν τῇ διαφθορᾷ τῶν ἡθῶν τῶν λαῶν ἔρχονται κατὰ τέταρτον λόγον; ὅ,τι δὲ ἡδίκητε τὴν Γαλλίαν εἶναι ἢ ἐλευθεροτυπία ἢ καταντήσασα εἰς τὴν π. . . γραφίαν. Καὶ τὸ τελευταίον τοῦτο σκάνδαλον ὑπὸ τῆς γυναικὸς θέλει βληθῇ, διότι ἡ νέα γυνὴ ἐργάζεται ἰδίως διὰ τὴν ἐξαγνίσιν τῶν ἡθῶν καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς γυναικός. Ἰδοὺ διατὶ προσδοκᾶται ἡ εὐγενὴς αὕτη ἀπόστολος τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς ἀληθοῦς Αἰδημοσύνης, ἥτις ἀφ' ἐνὸς εἰσέρχεται εἰς τὰ καπηλεία ὅπως τὰ κατακρημνίσῃ, εἰς τὸν Ἀγ. Λάζαρον ὅπως τὸν ἐξαγνίσῃ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀνασύρῃ τὴν κακοήθειαν καὶ ἐξαγνίσῃ τὰ ἄθλια πλάσματα, ὧν τὴν ὑπαρξίν ὥφειλε νὰ φαίνεται ὅτι ἀγνοεῖ πᾶσα ἔντιμος γυνὴ μέχρι τοῦδε, ἄνευ τῶν φιλανθρώπων τούτων ἡρώδων αἵτινες ὑπερανθρώπως μοχθοῦσιν ὑπὲρ τοῦ φύλου τῶν. Πλὴν τί σας μέλει; αἱ ἐξημέμειναι αὐταὶ κεφαλαι αἱ γεννηθεῖσαι ἐν τῇ νέᾳ Βαβυλῶνι τῆς κακίας δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουσι ποσῶς. Δὲν φρονεῖτε ἀδελφὴν σας τὴν γυναῖκα πανταχοῦ τῆς ὑψηλῆς, ἀλλ' ἐκείνην, ἥτις φέρει μόνον τὸν ἑλληνικὸν ὄνομα. Μὲ μέμφεσθε διότι ἀτενίζω πρὸς τὴν Εὐρώπην, τὴν διεφθαρμένην ταύτην ὕδαλλίδα τοῦ κόσμου, ἥς τὰ ἐκλελυμένα ἦθῃ δὲν ὀφείλουν νὰ μᾶς χρησιμεύουν ὡς ὑποδείγματα. Δὲν ἀτενίζω πρὸς τὴν ἑκλυσίν τῆς, ἀλλὰ πρὸς τὴν δρᾶσιν τῶν γυναικῶν τῆς; ἀνακλινούσα τὴν ψυχὴν τοῦ φύλου μας ἐκεῖ, διότι ἂν ἐκ τῆς Εὐρωπαϊκῆς γυναικὸς ἐρρῇ τὰ κακά, ἐξ αὐτῆς καὶ τὰ καλὰ ἐρρῇ ὁμοίως διότι ἐξ αὐτῆς (τὸ ἀρνεῖσθε;) ἀναμένομεν τὸ σύνθημα ὅπως μεταρρυθμίσωμεν τὸν πῖλον μας, τὰ ἐξωτερικά μας ἦθῃ, τὴν συμπεριφορὰν μας ἐν τῇ κοινωνίᾳ μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ τρόπου τοῦ κατακλίνεσθαι, τοῦ τρώγειν, ἐν ἄλλοις λόγοις ὁ κοινὸς νοῦς, ὁ νόμος τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ μᾶς ὑπαγορεύουσιν νὰ τὴν πιθηκίσωμεν μέχρι κόρου (πικρὰ ἀλήθεια!) ἂν δὲν θεωρῶμεν νὰ δειχθῶμεν ἐκκεντρικὰ ἐντελῶς. Ὅ,τι ὅμως δὲν ὀφείλομεν νὰ πιθηκίσωμεν εἶναι ἡ κακοήθεια, ἡ ἐκλυσίς, αἱ δὲ γυναῖκες, ἃς φοβείσθε ὡς τερατώδεις, αἱ γυναῖκες τῶν πανεπιστημίων καὶ τῆς ἐξέδρας δὲν ἐργάζονται οὐδὲ ὑπὲρ τῆς μιᾶς, οὐδὲ ὑπὲρ τῆς ἄλλης, ὅθεν δὲν βλέπω τὸν κίνδυνον, ὅστις σᾶς πτοεῖ.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ

Ἀπὸ ταῖς Λαχτάραις.

Ἀπέραντη ἀρμονία μὲ περιζώνει,
ποῦ φῶς ἀνέσπερο γύρω μου χύνει·
ἀναγαλλιάζω'ς τῆς Πλάσις τὴ γαλήνη
Κι' ἡ ψυχὴ μου σὲ κόσμῳ αἰθέριῳ φτερόνει.

Ἐκέρυξαν εἰρήνην τὰ ἄγρια στοιχεῖα
καὶ δαύγκριτα θωρῶ καθρεφτισμένα
τὰ ὄνειρα τοῦ νοῦ μου τὰ χαμένα
Τάνυπαρκα, ποῦ πλάττει ἡ φαντασίᾳ . . .

Γλυκόφωνα ἀντηχοῦνε τραγούδια θεῖα
κι' οὐράνιο φίλημα νοιώθω σὰν χάδι
καὶ λύεται τῆς ψυχῆς τὸ βαρὺ σκοτάδι.

Παρηγοριᾶς δροσοῦλα μὲ ραντίζει·
μὰ ἐνφ' ὁθαρῶ αἰώνια πῶς πατῶ βαθμίδα
θαμπὴ στιγμὴ μου πέρνει κάθε ἐλπίδα!..

Ἰωάννης Κ. Στεφάνῳ.

Σάμος 1901

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Συνέχεια

Δὲν θὰ τῇ ἐπέτρεπε νὰ γίνῃ σύντροφος τῆς κόρης, τὴν ὁποίαν ἐσκέπτετο νὰ κάμῃ σύζυγόν του ἂν, ἐννοεῖται, καὶ ἐκείνη συγκατένευεν. Ἐπῆλθον ἀντεγκλήσεις. Καὶ πάλιν ἡ Ἰουβέρνα ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἀνένεωσεν τὰς παρακλήσεις τῆς Ἰνα τῇ παρέβη ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον προὔτιμα καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς τῆς, τὸν ἔρωτά του.

Ἐκεῖνος τὴν ἀπώθησε μετ' ἀηδίας καὶ τῇ ἐξέφρασε καθαρῶς τί ἐφρόνει περὶ αὐτῆς καὶ τώρα ὡς καὶ ἄλλοτε.

— Ὅλοι οἱ ἄνδρες ἐτραλλάθησαν διὰ σέ. εἶπεν. Κ' ἐγὼ ὁ ἀνὴρ ἦμην εἰς ἐξ αὐτῶν. Κυρία Σαίντ Τζῶν . . .

Λύτη ὕψωσε χεῖρα διαμαρτυρίας. Τόσος εἶχε παρήλθει χρόνος ἀφ' οὗ τὴν ἐκάλουν διὰ τοῦ

ὀνόματος ἐκεῖνου, ὅπερ ἀσμένως θὰ ἐλησμένοι διὰ παντός! . . .

— Κυρία Σαίντ Τζῶν, ἐπανάλαβεν ὁ Ἀρθούρος, μετὰ σκληρᾶς ἐμφάσεως, πρέπει ν' ἀναχωρήσετε ἐντεῦθεν. Δὲν ἔπρεπε ποτε νὰ ἔλθητε· καὶ τώρα πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἀπέλθῃτε ἀμέσως.

— Διότι ἦλθεν ἡ δεσποινὶς Βεατρίκη Κάρλτον, καὶ διότι ἐμωράνθητε τόσον δι' αὐτὴν τώρα ὅσον εἶχατε ἄλλοτε μωρανθῇ δι' ἐμέ! . . . ἡ μήπως ὁ ἔρωσ σας ἀποβλέπει εἰς τὴν περιουσίαν τῆς; τὸν προσέβλεπε τολμηρὰ μὲ προσδλητικὴν σημασίαν εἰς τοὺς ἐλικοβλεφάρους ὀφθαλμούς τῆς.

Ὁ Ἀρθούρος Βίβιαν ἡσθάνθη ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ραπίσῃ διότι μετεχειρίζετο τόσον ἐλαφρῶς τὸ νομα τῆς κόρης, τὴν ὁποίαν ἠγάπα.

— Σιώπησον, μέγαίρα! ἀνέκραξε βλοσυρῶς, δὲν πρέπει νὰ φέρῃς τὸ ὄνομά τῆς εἰς τὰ χεῖλη σου! Τυχодиῶκτις! κακούργε! . . .

— Κακούργος!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἰουβέρνας ἐξέπεμψαν λύσσαν, διὰ δὲ τοῦ ἐξαισίου προσώπου τῆς διῆλθε σπασμὸς μανίας καὶ φόβου.

— Πρόσεξον Ἀρθούρε Βίβιαν, εἰς ὅ,τι λέγεις! Τοιαῦτα λέξεις εἶναι τιμωρηταῖα!

Οὗτος συνεστάλη. Τί ἤθελεν αὕτη νὰ εἴπῃ; Ἦτο δυνατόν νὰ ὑπῆρχε τρομερώτερον μυστικόν, εἰς τὴν ζωὴν τῆς, τὸ ὅποιον αὐτὸς ἠγνοεῖ;

— Δὲν εἶναι ἐγκληματικὸν νὰ συνωμοτῇς μετ' ἀνδρὸς ἐνῶ ὁ αὐτοῦ οἶκος φιλοξενεῖ σέ καὶ αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγόν του, ἐνῶ ἐκείνη πληγείσα κεῖται νεκρὰ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην; Δὲν ἦτο ἐγκληματικὸν ὅτε διὰ τῶν φαντασιοληξιῶν καὶ τῆς ἀκολάστου διαγωγῆς σου ὤθησες τὸν σύζυγόν σου εἰς τὴν ἐσχάτην ἀτιμίαν, ὅτι τὸν ὤθησες εἰς τὴν αὐτοχειρίαν; Νομίζεις τοῦτο μὴδὲν; Κυρία Σαίντ Τζῶν ἔχετε ἀληθῶς περιέργους ιδέας περὶ ἐγκλήματος! τώρα γνωρίζω διατὶ σᾶς ἀποκαλοῦσι διαβόητον κυρίαν Σαίντ Τζῶν. Ἦκουσα παρ' ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου σῶμα καὶ ψυχὴν κατέστρεψεν ἡ ὀλεθρία ἑταιριότης σας, ἤκουσα παρ' αὐτοῦ ὅποια εἶσθε. Ἐνθυμεῖσθε τὸν Κάρλον Δάρελ; Οἱ ἀδυσώπητοι ὀφθαλμοὶ τοῦ τὴν ἠτένιζον.

— Ἀπεισιωπήθη τότε. Ἐνόμιζον ὅτι κανεὶς δὲν εἴξευρεν, εἶπεν ἐκείνη. Ὁ κρηπκαμὸς τῆς τὴν ἐγκατέλειπεν.

— Ἐγὼ τὸ εἴξευρον, ἦτο ὁ καλλίτερός μου φίλος. Οὕτω, ὡς ὁ σύζυγός σας, ἐπέζητει τὴν αὐτοκτονίαν ἐξ αἰτίας σας· καὶ ἐν τούτοις ὀργίσεσθε, διότι ἐσχέτισα τὸ ὄνομά σας μετὰ τοῦ ἐγκλήματος!

— Λέγετε ὅτι οἱ ἄνθρωποι περὶ φρονοῦσιν δι' ἐμέ. Τοῦτο εἶναι ἀληθές· ἀλλὰ τί δύναμαι πράξω ἐγὼ κατὰ τούτου;

Ὁ Βίβιαν δὲν περὶ τῆς τῆς ἐρώτησιν τῆς· ἦτο ἀπησυχολημένος ζητῶν νὰ εὕρῃ μέσον ὅπως τὴν ἀποδιώξῃ ἐκεῖθεν. Ἐν ἡδύνατο νὰ ἀποδείξῃ τι! . . . Τότε δὲν θ' ἔλειπον ὅπλα νὰ τὴν πολέμησῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς. Ἀλλ' αἱ ἀπειλαὶ καὶ αἱ ἱεσῖαι τοῦ ἦσαν μάταιαι τώρα.

Ἡ Ἰουβέρνα Σαίντ Τζῶν δὲν θὰ ἀπῆρχετο· βεβαίως θὰ ἔρριπτεν ἀκόμη τὸν κύβον τῆς, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος οὗτος περιεφρόνησε τὸν ἔρωτά τῆς, ἡ ἐκδίκησις ἐγεννήθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς μετὰ τῆς ὑπόλας εἶχεν ἄλλοτε παίζει. Ὅταν ἐφευγεν καὶ τὸν ἐγκατέλειπε μόνον εἰς τὰ πυκνὰ δάση, συνέσφιγγε τὰς μικρὰς τῆς χεῖρας καὶ ἐψιθύρισε:

— Οὐδὲν γνωρίζεις, οὐδὲν, τὸ παλίνιον εἶναι ἀκόμη εἰς τὰς χεῖράς μου... Μπα! ὑποθέτει ἄρα γε ὅτι θὰ ἡμῖν εὐχαριστημένη νὰ ἡμῖν ἡ πλαγγῶν του; ὀλίγον μὲ γνωρίζεις!

Ὁ ἐλκρὸς τῆς γέλως ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ Βίβιαν ἱσταμένου ὑπὸ μεγάλῃν δρῶν καὶ βαθέως σκεπτομένου: οὗτος ἐφοβέτο τὴν γυναῖκα ἐκείνην διότι τῶρ τῷ ἀπεκκλύθη ὅποια ἦτο, δηλαδὴ τολμηρὰ τυχодиῶκτις, ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔρωσ τῆς τὸν ἐπλήρου ἀποστροφῆς. Ἐλησμονήσῃ τὰς ἡμέρας ὅτ' ἐπέζητει τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον γοητευμένος ὑπὸ τοῦ θελκτικοῦ ἐκεῖνου κάλλους, εἰς τὸ ὅποιον ὀλγοὶ θὰ ἔμενον ἀδιάφοροι.

— Ἀρθούρε! ἀνέκραξεν ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς Βεατρίκης Κάρλτον διστάζουσα πρὸς στιγμὴν· θέλω νὰ τ' ἐρωτήσω τι, ὅπερ εὐθὺς ὡς μὰ εἶπες θὰ λησμονηθῇ διὰ παντός.

— Ἐρώτησον, γλυκεῖά μου! ἀπάντησεν ὁ ἔρως τῆς θλίβων αὐτὴν εἰς τὸ πλευρόν του. Ἦσαν μόνον εἰς τὴν ἀγαπητὴν των φωλεῶν, εἰς τὸ ροδοκρομεῖον, τόσον μόνον ὡς νὰ ἦσαν εἰς τὴν μεγάλην ἐρημον τῆς Σαχάρας.

— Ὑπῆρξέ ποτε καμμία σχέσης μεταξὺ, σὰν καὶ

της συντρόφου της Λώρας, της δεσποινίδος Ήλ ;
Έννοώ, πρό πολλού, πολύ πριν με συναντήσης.

Τώρα ο Άρθουρος Βίβιαν έπραξε το άριστον το όποιοι ήδύνάτο ίσως να πράξει υπό τούτας περιστάσεις. Είπεν εις την ώραίαν του μνηστήν την αλήθειαν, δηλαδή τόνον εκ της αληθείας όσον έθώρρησε καλόν να είπη. Έκρυψεν όμως το γεγονός ότι ή ώραία γυνή ή γνωστή υπό το όνομα δεσποινίδος Ήλ υπήρξεν υπανδρευμένη κατά τούς χρόνους των έρωτροπιών των. Έντροπή και κάτι άλλο τόν συνεκράτησαν. Όμολόγησε μέχρι της έρωτοτροπίας και ή Βεατρίκη έσκέφθη ότι δέν ώφειλε να έχη μέρος εις το παρελθόν. Δέν τή άνήκε το παρόν, και το εύτυχές λαμπρόν μέλλον ; Ο Άρθουρος έζήτηι να έπιστευοθή ο γάμος, δέν έβλεπε διατί να περιμένωσιν. Η μακρά του άδεια θα έληγεν μετά τρεις μήνας και ήθελε να συμπαραλάβη την νύμφην εις τας Ίνδίας.

Θά επήγαινε εκείνη άραγε ; Περιττόν ν' αναφέρωμεν την άπάντησιν· άρκει να είπωμεν ότι με την κεφαλήν επί του στήθους του έραστού της και τούς γλυκείς αιδήμονας όφθαλμούς της άτεινίζοντας τούς ιδικούς του εις πάντα συγκατένευσεν.

— Μόνον άγαπητή μου, σύ είσαι πλουσία γυνή, ένθ' εγώ έχω πολύ όλίγα εκτός του μισθού μου. Ίσως έπρεπε να παραιτηθώ από σε, άλλ' ω γλυκειά μου Βεατρίκη, δέν δύναμαι !

Έκείνη εκλεις τα χείλη του με τα ιδικά της.

— Κ' εγώ δέν θα σοι το επέτρεπον, είπεν· σύ είσαι το πάλν δι' έμέ. Δέν δύναμαι να υπομένω την άπώλειάν σου τώρα, αλλά φοβομαι την γυναικα εκείνην, την Ροζέτταν Ήλ ! Σε άγαπώ Άρθουρε, ! ω, μη το άρνείσαι ! Μήπως δέν έννοώ τώρα τα σημεία και τας ένδείξεις ; Είναι άσυνείδητος ή γυνή αύτη και φροντίζουσα δια σε, φυσικά με μισεί. Πόσον ήθελον να φύγη ! είπε μετά στεναγμού.

— Δέν νομίζω ότι θα σε ένοχλή επί πολύ, άγαπητή μου. Είναι μεμετρημένοι αι ήμέραι τας όποιας θα διέλθω εις Βόρδεηλ. Έάν ότι πιστεύω είναι αληθές, δέν θα βλάψη ούτε τρίχα της μικράς ταύτης κεφαλής, είπε, θωπεύων έρωτικώς τα κύματα της λαμπράς καστανής της κόμης.

— Έφοβούμην δια σε, Άρθουρε.

— Κ' εγώ δια σε, ψυχή μου.

X

Ο Θαλαμηπόλος της μυλαίδης.

Το μυστήριοι της εξαφάνσεως των κοσμημάτων της Ύψηλοτάτης έμενεν άλυτον, όπερ δέν είναι περιέργον λαμβανομένου υπ' όψιν ότι ούδ' έπεχείρησέ τις ν' ανακαλύψη τόν κλέπτην.

Μάτην ή κόμησσα διεμαρτύρετο κ' έμεμφιμοίρει. Ο σύζυγός της επανελάμβανεν :

— Άφησε τα πράγματα ήσυχα, Λώρα. Έάν άνακινής βρωμερόν ύδωρ, τί δύνασαι να περιμένης ; Πίστευσόν με, είναι καλλίτερον να λησμονηθ ή το πράγμα.

— Άλλά τόνονώραία, και άνεκτίμητα κοσμήματα, Βόρδεηλ !

— Δέν ήσαν ιδικά σου, άγάπη μου, και ποτέ δέν θα έγίνοντο.

— Πιστεύω ότι γνωρίζεις κάτι τι επί τέλους, ή υποπτεύεσαι τούλάχιστον. — Περιέργος έκρησις έξωγραφήθη εις το πρόσωπον του λόρδου ένθ' έφρευγεν άποφεύγων τας περαιτέρω έρωτήσεις.

Ο Βόρδεηλ πράγματι έστενοχωρείτο βαθέως και λίαν ήμηχάνει επί τῷ διαλόγῳ, τόν όποιον ήκουσεν επί των βράχων, και έκτοτε άπεφάσισε να κατασκοπεύη στενωώς τόν γραμματέα του. Δέν τόν απέβαλλεν άμέσως· είχε λόγους να τόν διατηρήσῃ πρὸς το παρόν έν τῇ ύπηρεσίᾳ. Ως πρὸς τὴν δεσποινίδα Ήλ, και αύτῇ έπρεπε να έπιβλέπηται. Δέν ήτο βεβαίως φυσικόν να γίνη μόνος του κατάσκοπος, άλλ' έπειδή δέν έτόλμα να προσκαλέσῃ ξένον τοιοῦτον, δέν τῷ έμενεν άλλο παρά να έχη τούς όφθαλμούς του και επί των δύο τούτων, οἷτινες έκρυπτον φρικτόν μυστικόν. Είς τὴν Λώραν βεβαίως οὐδέν είπεν. Άλλως τε, ήτο προτιμότερον ν' άγνοῇ εκείνη. Ο κεραυνός ήδύνάτο να έκραγῇ, άλλὰ και να μη έκραγῇ. Άλλ' έν έξεστόμίζε τι, το όνομα του πύργου των Βορδεηλ θα έφέρετο μετ' όλίγον ίσως εις όλων τα στόματᾱ· όθεν πρὸς το παρόν ή σιωπῇ θα ήτο το σύνθημά του.

(Έπεται συνέχεια).

Μετάφρ. Αἰμ. Δεπόλλου.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ο καλλιτεχνικός ήμῶν θίασος των κ. κ. Σπ. Ταβουλάρη και Εύαγ. Παντοπούλου εξακολουθει καταθέλων το δημόσιον ήμῶν με τας έξόχους επιτυχίας του. Όστις δέν είδε το ώραιον αύτου κόσμημα, τὴν διαπρεπή τραγῳδὸν κυρίαν Χαρκλειαν Ταβουλάρη ως Άνδρείνην και τὸν επίσης

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΑΣ

Έν τῇ νοσοκομειᾷ αἰθούσῃ τοῦ ἁγίου Χαρχλάμπους, εις . . .

— Κύριοι, έχετε προσεκτικῶς στηθοσκοπήσῃ τὴν υπ' αριθμὸν 33 ασθενή, και παρατηρήσῃ τὰς ταχείας προσόδους τῆς ασθενείας της. Είναι έντελής τύπος καλπαζούσης φθίσεως· διτδήποτε και αν πράζωμεν, πρὸ τῆς έσπέρας ταύτης ή άσφυξία θα επέλθῃ.

Και ταῦτα λέγων ο διάσθημος καθηγητῆς Μορδάς, — περατωθείσης τῆς επισκέψεώς του, — έβύθιζε τούς δακτύλους εις το πλῆρες θερμοῦ ὕδατος άγγεῖον, όπερ τῷ προσήνεγκεν ή νοσοκόμος.

Έκ των νεαρῶν άνδρῶν, πρὸς τοὺς ἀπηυθύνοντο οἱ λόγοι οἱτοι άνθρωποι, όστις οὐδέποτε ήπατίθη, οἱ μὲν, άνω τῆς ελαχίστης συγκινήσεως έγραψαν έν τῷ σημειωματαρίῳ των τὴν μοιραίαν πρόγνωσιν, οἱ δὲ νεώτεροι, ὧν τὰ αἰσθηματα το νοσοκομείον δέν είχεν ακόμη ἀποσκληρόνη, έστράφησαν πρὸς τὴν μικρὰν σιδηρὰν κλίνην και έρριψαν βλέμμα οἷκτου.

Όρθια πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ἱατροῦ, ή αδελφὴ Οὐρανία, ήγουμένη τῆς αἰθούσης, δέν ἐκινήθη, πλὴν τὰ βλέφαρα των κυανῶν ὀφθαλμῶν της χρυσίζοντα εκ των ξανθῶν βλεφαρίδων και αἱ ὡς πτέρυγες προεξέχουσαι εκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς άκραι τῆς λευκῆς καλύπτρας της ύπηγέρθησαν παλμικῶς υπό τὴν άόρατον ἀναπνοήν της.

Δια τελευταίαν φοράν, ο Μορδάς περιέβλεψε τὴν διπλὴν σειράν των ασθενῶν.

— Άδελφὴ μου, είπε μετά μακρὰν σιωπῆν, όταν ή άγωνία τοῦ 33 άρχίσῃ, σὲ δίδω τὴν άδειαν να μεταφέρῃτε το τέκνον της εκ τῆς κλίνης 32, όπου ήθελε σὲς φανῇ καλλίτερον.

Και, λαμβάνων τὸν επενδύτην του εκ των χειρῶν των μαθητῶν του, έχαιρέτισε και εξήλθεν.

Ψιθυρισμοί, γέλωτες, αἰχμητικο θόρυβοι έμβάδων μεταθέσεις καθισμάτων, διέκοψαν τὴν παγεράν σιωπὴν τῆς αἰθούσης των πυρεσσουσῶν· αἱ ήττον άσθενεῖς, μέχρι τότε βεβουθισμένοι δειλῶς υπό τὰ σκεπάσματά των, άναπαύοντο εκ τῆς επί ὤραν πλήξεως ταύτης, έν τῇ γὰς είχε κρατήσῃ ή παρουσία τοῦ ἱατροῦ.

εκ των διαπρεπεστάτων αύτου μελῶν κ. Ν. Μέγγουλαν ὡς Μωρέττην έχασε μεγάλην πράγματι καλλιτεχνικὴν ἀπολαυσιν. Έθαυμάσαμεν τὸν κ. Ν. Μέγγουλαν εις το έν λόγῳ δράμα, όπερ ή διακεκριμένη αύτου ὑπόκρισις κοσμεῖ έπαισθητῶς και άνυψώνει άσυγκρίτως. Επίσης και ή κυρία Σαπφὼ Μέγγουλα, υπό λεπτοῦ και χαρίεντος ταλάντου πεπροικισμένη, λαμπρῶς παίζει ὡς Έλζα Μωρέττη. Τί δὲ να είπωμεν περὶ τοῦ κ.

Μετ' όλίγον αἱ έσωτερικαὶ θύραι ήνείγησιν θορυβῶδες, δύο μικρά φορεῖα ὠνούμενα υπό των δια λευκοῦ περιώματος καλυπτομένων νοσκόμων επεάνησαν έν νεφελῇ καπνοῦ, και λίαν εύάρεστος όσμὴ ζωμοῦ διεδόθη έν τῇ αἰθούσῃ. Τότε ο θόρυβος ηῤξήσεν εκ τῆς ἀντηρήσεως των πινακίων, εκ τοῦ κρότου των πηλίνων δοχείων και των σιδηρῶν κοχλιαρίων, εκ των εκδηλώσεων επιθυμίας και χαρᾶς μόλις καταπνιγομένων, ὡς προύκαλει ή πρσιγγιτις τῆς καθήμερινης τροφῆς.

Και έν τῷ θόρῳ τούτῳ όστις έγέρετο υπό τοῦ πάσχοντος τούτου λαοῦ, ή αδελφὴ Οὐρανία μετέβαινε από κλίνης εις κλίνην, συμβουλευούσα, ένθαρρύνουσα τὴν άνορεξίαν των μέν, επιπλήττουσα τὴν επικίνδυνον ἀδηφάγίαν των δέ, ήπίως άπότομος, άγγελικῶς άυστηρά, ρίπτουσα ἐν όλων τῷ διαγῶς βλέμμα της, βλέμμα, όπερ ήναπτεν ή φλῆξ άκαμάτου ελέους.

Έφθασεν εις τὸν αριθμὸν 32.

— Αἱ, λοιπόν, Λουκία, πεινᾷς πολύ σήμερον ;

— Ω ! ναί, αδελφὴ μου, πολύ, πολύ, απέκριθη πενταετὲς κοράσιον με μεγάλους καστανούς ὀφθαλμούς, και ἔνα έπιθεβαιώσῃ τὰς λέξεις του έκτύπα με το κυχλιεῖόν του τὴν κενὴν παρῳίδα του.

— Σιωπή ! παιδί μου, είπεν ή αδελφὴ παρέχουσα αὐτῷ τὸν ζωμόν του, ή μαμμά σου κοιμᾶται.

Και έπλησίασεν ἀκροποδητεῖ τὸν αρ. 33.

Όχρὰ ὡς επιθανάτος, με χεῖλη στεγνά, τὰ μῆλα των παρειῶν προεξέχοντα, ή ασθενὴς ὕπνωττε ρέγγουσα. Η αδελφὴ Οὐρανία τὴν εἰλωρει. Όποτα μεταβολαὶ από τῆς πρὸ ένὸς μηνὸς μόλις εισόδου της ! Άνεμιμνήσκετο άκριβῶς τῆς εισόδου τούτης έσπέραν τινὰ τοῦ νοεμβρίου, ότε τὰ φύλλα των μεγάλων πλατάνων τῆς αὐλῆς, φερόμενα υπό τοῦ άνέμου και κτυπῶντα επί των ὀάλλων τῆς αἰθούσης προανήγγελλον τὰς χειμερινὰς μελαγχολίας. Βλέπουσα αὐτὴν σφίγγουσαν εις τοὺς ισχνούς βραχίονάς της τὴν μικρὰν πεφοδισμένην θυγατέρα της, υποφέρουσαν μετά θάρρους τὴν ασθένειάν της και εὐσχημόνας τὴν δυστυχίαν της, εκ των μυχαιάτων τῆς καρδίας της ήσθίθη μίαν συμπαθειαν, ένα οἶκτον, ὅπως διάφορον τοῦ οἴκτου και τῆς συμπαθείας, ήν καθ' έκάστην ἐδοκίμαζεν.

Εὐαγγ. Παντοπούλου ὡς Κουρούνης ἐν τῇ κωμωδίᾳ: Ζητεῖται ὑπηρετής; Θυμωσάως πράγματι ἀποτυποῖ μὲ τὴν συνήθη του κωμικὴν τελειότητα τὸν πρωτότυπον τοῦτον καὶ ἐξιδιάζοντα παρ' ἡμῖν χαρακτῆρα προκαλῶν ἄπλετον γέλωτα μὲ τὴν γνησίως ὑπηρετικὴν στάσιν καὶ τὸ κωμικώτατον αὐτοῦ σύνολον.

Βεβαίως κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν ἐορτῶν αὐθεὶς ὅστις πλέον ἢ ἄλλοτε δὲν θά σπεύσῃ νὰ

Μετὰ μεγάλῃς περιεργείας ἀνέγνωσε τὴν σημείωσιν τῆς παραδούσης τῆς.

«Βαλεντίνη Πριδέ, Ριγκώ, τὸ γένος τριακονταετής.

«Λουκία Ριγκώ, πενταετής.»

Ἡ τῆς παραδούσης συμπύκνωσις! καὶ αὕτη ἐπίσης ἐκαλεῖτο Βαλεντίνη ποτὲ, καὶ αὕτη θὰ ἦτο τριακονταετής κατὰ τὰ προσηχῆ Χριστούγεννα! Τότε ζωρὰ συγκίνησις τὴν κατέλαβε καὶ εἰς τὸ πνεῦμά της ἀντλήσῃ πληθὺς ἀναμνήσεων, ἃς ἐνόμιζεν ἐξαλειφθίσας.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας, ἀφοῦ ἡ μήτηρ κατεκλίθη, ἐπλησίωσε πρὸς τὴν κλίνην τῆς μικρῆς Λουκίας, καὶ ἐπειδὴ τὴν παιδίον τὴν ὑψαίρειται μειδιών, ἀκράτητος ἐπιθυμίας τὴν εἶχε καταλάβῃ νὰ τὸ ἐναγκαλισθῇ καὶ πιεζῇ αὐτὸν δέξιν μητρικώτατον, ὅπερ ὕγρανε τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς της.

Τὴν ἐσπέραν ὁ σύζυγος εἶχεν ἔλθῃ νὰ τοὺς ἴδῃ—ἀνὴρ νέος ἀκόμη, παρὰ τὰ ἄλλος τῶν κικιμηκότων χαρακτηριστικῶν του ἡδύκακμων μὲ βαθείας ρυτίδας, συνεπεία ματαιίας προσπάθειας κατ' ἀνῆλθοι μοίρας. Τὰς ἀφῆκεν ἀμφοτέρως μετὰ μακρὸν καὶ θλιβερόν φίλημα ὅπερ ὑπέβαλεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀδελφῆς Οὐρανίας τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐπαγρυπνήσεως.

Κατ' ἐκείνην μάλιστα τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ φῶς τῆς λυχνίας, ἡ Βαλεντίνη συγκεκινημένη ἐκ τοσαύτης συμπάθειας, τῇ διηγήθη τὴν ἀθλίαν ἱστορίαν της. Τὸν γάμον της μεθ' ἐνὸς μικρομποροῦ, τὸν ὅποιον ἤγάπα, τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας, ἃς διῆλθε βλέπουσα ἀναπτυσσομένην τὴν μικρὰν Λουκίαν, εἶτα τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν τῆς μικρῆς τῶν περιστάσεως καταδικασμένης εἰς χρεωκοπίαν. Εἶχον γενναίως παλαίσῃ—ὀπισστηρίζοντι ὑπὸ τῆς ἀμειψίας συμπάθειας καὶ τῆς πρὸς τὸ τέκνον τῶν ἀγάπης μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀσθένεια συνεχῆς, ἀτελεύτητος βρογχίτις, τὴν κατέβαλε. Τότε ἱατροὶ καὶ ἱατρικὰ εἶχον ἀνέλθῃ τὸ ρῆγμα, δι' οὗ ἡ μαῦρη δυστυχία εἶχεν ὀλισθήσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ των.

—Ὡ! ἐκεῖνος δὲν ἀπαρρύνεται, ἐξηκολούθησεν ἀναχωρεῖ εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ κερδήσῃ τὸ ἀναγκαῖον χρῆμα πρὸς ἐπανάκτησιν τοῦ ἐργαστηρίου μας· ὅσον δ' ἔμει, ὅταν θὰ θηραπευθῶ, θ' ἀναλάβω τὸ ἐπάγγελμα τῆς στιλβωτρίας, ὅπερ ἔμαθον ἄλλοτε καὶ ἐντὶς ὀλίγων ἐτῶν θὰ ἐπανέλθωμεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν προτέραν ὁδόν. . .

Διότι ἔχει καὶ ἔλθῃ μὴν ἀφ' οὗ αὕτη ἀμείλει μετὰ τῆς

ἐκτιμῆση τοῦ καλλιτέχνου ἠθοποιῶν εἰς τὰς λαμπρὰς αὐτῶν ἐκτρικὰς ἐπιτερίδας.

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Ἀγαθοεργία βρέφους. Ἡ μικρὰ πειγνύουσα Ἰολάνθη τῆς Ἰταλίας πρὸ ὀλίγου ἐπεδαψίλευσε τὴν πρώτην αὐτῆς εὐνοιαν καὶ ἐξεδήλωσε τὴν ἐκυτῆς δύναμιν τοῦ πράττειν τὸ καλὸν ὡς βασιλικὴ ὑψηλότης.

Γρατὰ τις κυρία, χήρα ἀξιωματικοῦ πινός, ἡ ὁποία ἐπὶ

ἀσφαλείας ταύτης τοῦ μέλλοντος, καὶ τώρα . . . ἔπνευσε τὰ λείψαντα.

Ἡ ἀδελφὴ προτίθετο νὰ κλείσῃ τὰ παραπετάσματα καὶ ν' ἀπέλθῃ ὅτε ἡ δυστυχὴς ἦν ἐξ ἐκείνου, ὁφθαλμοῦς καὶ τὴν εἶδεν· προσεπάθησε νὰ ἐγερθῇ ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος ἀλλὰ περὶ ὁδὸς βηχὺς συνεκλόνησε τὸ στῆθος της, ὁ ἀσθενὴς βραχίων της κατέπεσε καὶ ἡ ἰσχυρὴ κεφαλὴ της ἐβυθίσθη καὶ πάλιν ἐν τῷ προσκεφαλαίῳ.

Μὲ ἀπειρὸν γλυκύτητα ἡ ἀδελφὴ Οὐρανία, ἐγείρουσα τὴν κεφαλὴν της, ἐπλησίασεν εἰς τὸ στόμα της καταπραῦντικόν τι ποτόν. Ὁ παροξυσμὸς κατέπαυσεν.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε μὲ λεπτὴν φωνήν.

Καί, λαμβάνουσα τὴν μοναχὴν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ἔσυρε πλησίον τῆς κλίνης.

—Ἔστω δὲν εἶναι, ἀδελφὴ μου, ὅτι ὁ ἱατρὸς μὲ εὐρίσκει καλλίστερα; Ἐὰν αὐτὸς ὁ κατηραμένος βῆξ ἐν μὲ ἡνώχλει, θὰ ἦμην καλὰ. Αὐτοὶ εἶναι Χριστούγεννα, ἐπεθύμουν τόσῳ πολὺ νὰ κατέλθω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν λειτουργίαν! . . .

Ἔστω, μὲ τόξαμα εἰς τὰ χεῖλη, σπαρτασμένη ὑπὸ σκληροτέρου βηχός· ἀλλὰ στιγμὴν τινα μετὰ ταῦτα καὶ παρὰ τὰς παρακλήσεις τῆς ἀδελφῆς Οὐρανίας, ἥτις τὴν παρεκάλει νὰ σιωπήσῃ, ἐπανελάθει.

—Ὡ! ἦμην τόσῳ εὐτυχὴς νὰ διηγῆσθαι τὴν Λουκίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐὰν εἰσεύρατε, ἀδελφὴ μου, πόσον εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὅπου ὁ πατήρ της καὶ ἐγὼ τὴν ἐφέρομεν, ὑψαίρειται νὰ παρατηρῇ τὸν Μικρὸν Ἰησοῦν ἐν τῇ φάτνῃ του μεταξὺ τοῦ ὄνου καὶ τοῦ βρέξι· εἰστάτο πρὸ τῆς Παρθένου καὶ ἡ θέα τῶν τριῶν Μάγων τὴν ἔκαμνε νὰ χαίρῃ τόσῳ πολὺ. . .

—Ὡ! ναι, μαμὰ, διέκλινεν ἡ κοραίς, ἀκούσασθε τὰς τελευταίας ταῦτα λέξεις, τὸν Μετῆγορ, τὸν Γάσπαρ καὶ τὸν Βαλτάσαρ, τοὺς γνωρίζω καὶ τοὺς τρεῖς, ἀλλὰ προτιμῶ τὸν Βαλτάσαρ γὰρ τὰ περασμένα Χριστούγεννα μοῦ ἔβαλεν εἰς τὴν ἐστίαν μας τὴν ὠραιότεραν κοῦκλάν μου. . .

Καί, πρὸς τὴν ἀδελφὴν, ἥτις ἀμείβετο:

—Ὡ! μὴ γέλῃς, εἶναι ἀλήθεια, ἀφ' οὗ ὁ μπαμπᾶς τὸ εἶπεν.

Επώπησε πρὸς στιγμὴν.

—Πᾶς μιν, μαμὰ, ἐξηκολούθησε, θὰ ἔλθῃ καὶ ἀπὸ-

Ἰδιοκτητὴς καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Οὐ πάσχομαι τὰς Χάριτας
ταῖς Μούσαις σπγκαταμινύς,
ἡδίστην συζυγίαν»
Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. Στ 675—8

Η ΘΟΙΚΗ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΤΟΥ ΜΑΛΛΙΑΡΙΣΜΟΥ

Voilà bientôt trente ans que je suis sur la terre
et j'en ai passé dix à chercher un libraire.
Pas un être vivant n'a lu mes manuscrits,
et seul dans l'univers je connais mes écrits.

ALFRED DE MUSSET
(Durand et Dupont)

Ὅτε πρὸ τετραετίας, ἀφορμῆς ἡμῶν δοθείσης, ἐτολμήσαμεν νὰ πραγματευθῶμεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς Βοσπορίδος τὸ γλωσσικὸν ἡμῶν ζήτημα διὰ τοῦ ὑπὲρ πᾶσαν ἱλπίδα ἐπιεικῶς κριθέντος ἄρθρου ἡμῶν «ἡ Βοσπορίδα τῆς γλώσσας μας» διευτυώσαμεν μεταξὺ ἄλλων τὴν γνώμην ὅτι ἡ ἀτέλεια τῆς γλωσσικῆς παιδείσεως ἐν ταῖς σχολαῖς ἡμῶν εἶναι ἐν τῶν μεγίστων νοσογόνων αἰτίων τῆς πληξάσης ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων μελλομενῶν πανώλους· ὅτι οἱ αἰώνιοι ἐκεῖνοι δασκάλοι, οἵτινες ἐννοοῦσι νὰ διδάσκωσιν αἰωνίως καὶ ἀμεταβλήτως αὐτοὶ διὰ τῆς γραμματικῆς τὴν γλώσσαν ἀλλὰ διὰ τῆς γλώσσας γρηγορητικῆς εἰσὶν ἐκ τῶν πρωτίστων ὑπευθύνων τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἔλκου.

Ἡδὴ καθ' ὅσον σὺν τῇ ἀνελίξει τοῦ χρόνου καὶ τῶν γεγονότων μελετῶμεν τὸ ζήτημα, ἐν κρατυνομένη ὁλοῦν πεποθήσει ρηγνύομεν τὴν αὐτὴν διάτορον τοῦ ἄλλου κραυγὴν.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου Ζακχαῖοι τινες τῶν γραμμάτων προσπαθοῦσι ν' ἀναρχηθῶσιν ἐπὶ τῶν κλάδων συκῆς ὅπως ἐπιδείξωσιν ἐκυτοῦς εἰς τὰ πλήθη, ἅπερ φυσικῶς οὐδὲ διὰ τοῦ μικροσκοπίου θὰ διέκρινε τοὺς ἀναστηματαίους τούτους ἀνευ τῆς ἐξευρέσεως τοῦ ἰδιαιτέρου τούτου μέσου ὅπως ἐξέλθωσι τῆς παντελοῦς ἀφαιρέσεως των.

Οἱ ἄνδρες οὗτοι, οἵτινες αἰεὶ παῖδες εἰσιν, ἐπιθυμοῦσι νὰ εἶναι καὶ, νὰ γίνηται περὶ αὐτῶν λόγος καὶ θόρυβος, νὰ κρούωσιν τύμπανον ἐπὶ τῇ διαβάσει των καί, ὡς ποτε περὶ τοῦ Δάντου ὁσάκις ἐπέρα εἰς τὰς ὁδοὺς πεφοβισμένος ὁ ὄχλος ἔλεγεν: αἰδοῦ ὁ ἐκ τοῦ Ἄδου ἐρχόμενος, νὰ λέγωσι τὰ πλήθη περὶ αὐτῶν: ἰδοὺ οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τοῦ Πυρρασοῦ (ἡ . . . ἐκ τοῦ φρεγοκομείου!)

Ναί, ἐρχονται ἀληθῶς ἐκ τοῦ Πυρρασοῦ, ὅπου ἀνὰ βῆμα ἀναρχοῦσιν ἀναρχοῦσιν σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν καὶ λίθον πρὸς λίθον, ἐρχονται ἐκ τῶν κορυφῶν τοῦ καλλιθέφουδος Ἑλικῶνος, ὅπου διὰ κλιμάκων καὶ σχοινίων, οὐχὶ διὰ τῶν αἰθερίων τῆς ἐμπνεύσεως πτερύγων, κατάρθωσαν ἐπιπόνως ν' ἀ-

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β'.

(Συνέχεια και τέλος).

Ἡ γυνή σας δὲν ὀφείλει ἐκὼν ἀνὴρ τις κινδυνεύει ἀλλεΐφει βοηθείας ἀμέσου, καὶ εἶναι μόνη, νὰ τοῦ λύσῃ τὸν λαιμοδέτην. Ἡ πράξις της αὕτη ἔσεται ἀντικρὺς ἔγκλημα de *laisse-Pudeur*. Ἡ γυνὴ δὲν ὀφείλει νὰ ᾖ ἀδελφὴ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, διότι αἱ σφαῖραι, αἵτινες ἐκρήγυνται δὲν βάλλουσι πάντοτε σιμῶς. Shocking εἰάν ἡ γυνὴ θελήσῃ νὰ ὑπερπηδήσῃ τὴν φιλίαν τῆς οἰκίας καὶ ἀντιμετώπισῃ τὴν ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα ἐν ὅλῃ της τῇ πεζότητι· δὲν θὰ τῇ μείνῃ πλέον οὔτε *Aidōs* οὔτε *καρδία*. Διὰ τοῦ πρώτου ἐννοεῖτε ἄρ' γε τὴν φοιτητικὴν δοκιμασίαν ἢ τὴν ἐπαγγελματικὴν; Ἄλλ' ἡ γυνὴ μου δύναται ἄριστα νὰ σπουδάσῃ εἰδικόν τινα ἐπιστημονικὸν κλάδον, δύναται νὰ ᾖ ἄριστα παιδολόγος, γυναικολόγος, ὀφθαλμολόγος, παθολόγος ἔτι, ἢ ἰδίᾳ ἀποφεύγουσα τὸν σκοπέλο, ὃν ὑμεῖς φοβεῖσθε διὰ τὴν αἰδῶ της, ὅπως τὸ βλέπομεν παρ' ἡμῖν, παρὰ τὰς γυναῖκας ἱατρύς; τὰς τε ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ, αἵτινες εὐρίσκουσι τὸν τρόπον τοῦ συμβιβάζειν τὴν εὐσχημοσύνην μὲ τὸ καθήκον. Ὅσον δὲ διὰ τὸ δεύτερον, διὰ τῆς *καρδίας*, ἴσως ἐννοεῖτε τὴν νοσηρὰν ἐκείνην ὑπερευαίσθησιν, ἥτις πηγὴν δὲν ἔχει πάντοτε τὴν ἀγαθότητα τῆς *καρδίας*, καὶ ἥτις μᾶς ἐμποδίζει νὰ ἴδωμεν αἶμα. Ἐὰν εἰσέλθω εἰς μακελιὸν τι ὁ οἶκος, ὁ ψυχικὸς πόνος θὰ 'μὲ κατακυριεύσῃ ἀφεύκτως, διότι ἡ φυσικὴ μου ἀγαθότης θὰ μὲ ὑποκινήσῃ εἰς ἀποτροπιάσιν ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἀθώου αἵματος καὶ τῆς κραυγῆς τῶν σφαζομένων ζώων. Ἄλλ' ὅταν εἰς τὴν σχολὴν ἀνοίγω τὸ βιβλίον μου ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τῶν χρεῶν τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ ἐπὶ τῆς θεραπείας τῶν ἐλαφρῶν πληγῶν κυλίωμαι κάτω τοῦ θρανίου λιπούμενος· ὅταν εἰς διήγησιν ἐγγεγραμμένης πύχνης πύχνης τὸ ἴδιον, τότε νομίζω ὅτι ἡ ἀγαθότης δὲν ἐνέχεται οὐδὲ ὁ οἶκος, ἀλλὰ νοσώδης τις κατὰστασις τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἣν ἐνωρὶς ὀφείλομεν νὰ καταπολεμήσωμεν διὰ τῆς ἀσκήσεως, διότι ἔχομεν ἀνάγκην ψυχραιμίας εἴτε ὡς οἰκοδεσποινίς, εἴτε ὡς μητέρας, εἴτε ὡς γυναῖκας, εἴτε ὡς ἄνθρωποι μέλλοντες νὰ συναντή-

σωσιν ἴσως πολλὰ ἐν τῷ βίῳ. Ἡ *καρδία* καὶ ὁ πόνος δὲν ἐξέλιπον ἐκ τῆς *καρδίας* τῶν χειρουργῶν, ἱατρῶν καὶ ἱερέων διότι ἦλθον εἰς συνάφειαν μὲ τὴν σῆψιν καὶ τὰ πτώματα καὶ τὰς νόσους· πῶς ἐννοεῖτε ὅθεν ὅτι θὰ ἐκλίπωσιν ἐκ τῆς *καρδίας* τῆς γυναικὸς τοῦ μέλλοντος!

Συνηγορήσατε ὑπὲρ τῆς γυναικὸς ἐν τῷ οἴκῳ, ἂν θέλετε, διότι ἡ εἰκὼν ἐκείνη εἶναι πάντοτε ὡραία καὶ εἰς κάθε ἐποχὴν καὶ πάντα αἰῶνα ἔσεται ὡραία, διότι ἡ γυνὴ μᾶλλον ἐν τῷ οἴκῳ θέλει παραμείναι ἐλκυομένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος της ἢ ὑπὸ τῆς μητρότητος ἢ ὑπὸ τῶν οὐκῶν της ἀρετῶν· ἀλλὰ νὰ διευθυρίζεσθε σεντορεῖα τῇ φωνῇ, ὅτι ὡς γυνὴ δὲν ἀξίζετε καὶ πολὺ, πολὺ, διότι καθ' ὅλα ὑστερεῖτε τοῦ ἀνδρός, διότι εἰσθε ἐν ὃν μόλις ἄνθρωπος, ὃν μεταξὺ χρυσάιδος, μελίσσης, σκινπόρος, καμηλίας, ρόδου ἢ κελύχης καὶ ἀνθρώπου, εἶναι πλέον ἢ περχλογισμός, εἶναι καὶ αὐτὸ λείψανον τῶν ἐκτρομακτικῶν ἐκείνων ἀφορισμῶν τοῦ μεσαιῶνος, οὓς ἀπὸ μακρῶν χρόνων ἡ ἀνθρωπότης ἀπεκήρυξε καὶ ἐγελωτοποίησε.

Μὲ μέμρεσθε πικρῶς διότι ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν παιδευγῶν σας εἶπον: «Μὴ ὅλαι αἱ δυστυχεῖς αὗται βιοπαλαλάστρια εἰσὶ κακοήθεις;» «Κατευνάσθητε, παρχκαλῶ, διότι ἡ ὑπερβολικὴ ἐξέψις πολλάκις θολώνει τὴν ὀρθὴν κρίσιν. Δὲν κατέρχομαι οὐδὲ ἐκ μηχανῆς; καὶ ιδεώδους τινὸς χάρας, οὐδὲ ἐκ νήσου μυθικῆς, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἐναργεστέρως θετικότητος. Τὰς περὶ τοῦ θέματος τοῦτου ιδέας μου νομίζω νὰ ἐξέθεσα ἀκριτῶς εὐκρινῶς καὶ ὅτε πέρυσι κατὰ Μάρτιον διελέχθην εἰς τὸν ἐνταῦθα Σύλλογόν μας περὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἀνατροφῆς τῶν παιδῶν. Τότε εἶπον τὰ ἐξῆς. Ἡ μήτηρ δὲν ὀφείλει νὰ ἐμπιστευτῇ τὴν ἡθοποίησιν τῶν τέκνων της εἰς τὰς μισθίους φροντίδας τῶν ξένων· ἀναγκάζομένη δέ, νὰ προτιλάβῃ ἐκ συρῶν τοῦ ἔργου μετὰ τῆς παιδευγῶν, ἣν αὐστηρῶς ὀφείλει νὰ ἐκλέγῃ. Μία μήτηρ σοβαρὰ ἐλαφρῶς πῶς δὲν ὀφείλει ν' ἀπεκδέχεται τὸ πρῶτον ἐξ Εὐρώπης specimen, εἰς ὃ κλειττοῖ; ὅμοιοι παρὰ δίδει τὸ ἀβρόν της παιδίον. Ἡ παιδαγωγὸς ἔχει τὰ καλὰ της, ὅταν λαμβάνηται αὐστηρὰ φροντίς περὶ τὴν ἐκλογὴν της· καὶ οὐ μόνον ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἐλαφρῶς ἐκλεγμένη εἶναι ἐπικίνδυνος ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλληνίς, καὶ ἡ ἐντοπία, διότι καὶ εἰς τὰς ἡ-

μετέρας οἰκογενείας πολλὰ εἰσῆλθον ἀλληλοδιάδοχοι καὶ εἰς τὰς φιλικὰς μας οἰκογενείας ἡ ἰδίᾳ ὑφίσταται κρίσις, ἐνῷ διὰ τῆς ὀρθῆς κρίσεως καὶ καὶ ὀλίγου κοινοῦ νοῦ δυνάμεθα κάλλιστα ν' ἀποφύγωμεν τὸν σκοπέλον. Ἐρωτηθεῖσα ἡ ἐμὴ μήτηρ καὶ τινες ἄλλαι οἰκοδεσποινίς περὶ τοῦ ποῖα ἱκανοποίησε μᾶλλον τὰς προσδοκίας της, ἡ Ἑλληνίς παιδαγωγὸς ἢ ἡ Εὐρωπαϊκὴ; καὶ περὶ τοῦ ποῖα ἐδείχθη ἡ μᾶλλον διεφθαρμένη; στερεότυπον ἐδείχθη τὴν ἀπάντησιν. Ὅ,τι τύφλα καὶ μ...ζα— Αἱ καλλίτεροι πασῶν ἦσαν μόνον ἡλικιωμένοι τινὲς διδασκάλισσαι. — Γυνὴ σεβομένη τὴν οἰκόν της, κηδομένη τῆς ἀγνότητος καὶ χρηστοθείας τῶν τέκνων της, δὲν δέχεται ἀνευ ἐγγυήσεως περὶ τοῦ ἠθικοῦ τῆς παιδευγῶν, οὐδὲ τὴν ἐκλέγει πολὺ νέαν, οὐδὲ τὴν θέλει πολὺ ἀγνωστον, εἴτε Εὐρωπαϊκὴ εἶναι, εἴτε Ἑλληνίς, εἴτε ὅ,τι ἄλλο θέλετε, ἀποφεύγουσα τὸν κίνδυνον καὶ τοὺς σκοπέλους τοιούτου τρόπου. Ἐὰν δὲ θελήσῃ τὴν γνώμην μου ταύτην νὰ πατάξῃτε, θὰ σὰς παρχκαλίσω ἐν πρώτοις νὰ μᾶς ὑποδείξῃτε, ἐνὰ τρόπον ἄλλον ἀντικρὺσεως διὰ μίαν μητέρα πολυμελοῦς οἰκογενείας, ἢ ὅποια ἔχουσιν ὀκτώ-δέκα τέκνα μικρὰ δὲν εὐρίσκει καιρὸν οὔτε νὰ τὰ ράψῃ, οὔτε νὰ τὰ φροντίσῃ, οὔτε νὰ τὰ ἡθικοποιήσῃ. Ἐὰν ζητήσῃτε νὰ κακίσῃτε ἐντελῶς τὴν πρόσληψιν παιδευγῶν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, κακίστατε ὡς αὐτὸς καὶ ὅλα τὰ ἡθικοποιητικὰ κέντρα, τὰ παρθεναγωγεία, τὰ οἰκοτροφεία, τὰ λύκεια, διότι τὰ τέκνα μας ἐκπαιδευόμενα ἐκεῖ ὡς αὐτὸς λαμβάνουσι καὶ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς διαφθορᾶς, τοιαύτης δὲ φύσεως διαφθορᾶς πολλάκις ὥστε οἱ ἐνῆλικες οὐδὲ κἂν τὴν φκντάζονται, καὶ ἥτις πολλὰκις, ὡς βαθεῖα γάγγραινα, φθείρει καὶ καταστρέφει πλειοτέρας νεαρὰς ὑπάρξεις ἢ ἡ κακοήθης πανωλής.

Συγκεφαλαιούσα ἤδη τὸ τρίτον μέρος τῆς ἀπαντήσεώς σας μειδιῶ πρὸ τῆς πλάνης, ἥτις σὰς ἀπεμάκρυνε τοσοῦτον τῶν ἀληθῶν μου προθέσεων. Ποῦ εἶδατε, κυρία μου, νὰ συνηγορῶ ὑπὲρ τῆς ἀναισχύοντος καὶ κακοήθους γυναικὸς τῶν τριῶν καὶ καπηλείων; (φοῦτις δηλ. ἥτις ἐπενέχεται ἀδικόπως εἰς τὰ γραφόμενά σας;) Ποῦ εἶδατε νὰ συνηγορῶ ὑπὲρ τῆς ἡμιμαθείας καὶ τῆς γαλλομανίας τῶν ἐπιπολαίων κερῶν; Ποῦ εἶδατε νὰ συν-

ηγορῶ ὑπὲρ τοῦ φλέγματος, ἐνασχόλημα τῶν ἀργόσχολων; Ποῦ εἶδατε νὰ συνηγορῶ ὑπὲρ τῆς ἰταμότητος καὶ αὐθαιρεσίας τῆς γυναικὸς ὡς θυγατρὸς καὶ ὡς συζύγου; Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι φθάνομεν ἀμρύτερ' εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον, καὶ καταλήγομεν εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα. Τοιαύτη εἶναι καὶ ἔσεται ἡ γυνὴ παρ' ἡμῖν καὶ ἀλλαχοῦ ἀκολουθοῦσα τὸν ροῦν τῶν παλαιῶν προλήψεων τοῦ καθεστώτος, δι' ὅπερ αἱ μετ' ἐμοῦ ζητοῦσι τὴν ἀναισχύον. Δὲν ἀποκλείω τὴν ἀγαθότητα, τὴν ἀρετὴν, τὴν ἀγνότητα ἐκ τῆς νείας γυναικὸς, διότι, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἡ γυνὴ αὕτη θέλει ἐργασθῇ σθεναρῶς ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῶν ἠθῶν τῆς ὁμοφύλου της. Σίς καὶ αἱ μετ' ὑμῶν φοβεῖσθε νὰ ταράξῃτε τὸ ὕδωρ μήπως ἀέλθωσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἡλίου καὶ ὁ βόρβορος. Ἀκολουθεῖτε ἐν σύστημά ἀριστοκρατικόν. Ἡ νέα Εὐξ ἢ χαλκέντερος; εἶναι μᾶλλον δηλόριλος. Δὲν ποιεῖται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σεσηπὸς τοῦτο ἀκίνητοῦν ὕδωρ ὅπως τὸ ζωογονήσῃ καὶ τὸ ἀποδώσῃ τὰ ὑγιᾶ του συστατικά. Θέλετε, λέγετε, τὴν γυναῖκα εἴτε ταχύνειν, εἴτε καλλιτέχνιδι. Πλὴν καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη, ἐν τῇ δυνάμει τῆς ἱκανότητός των ἔσονται ἡθικῶς χειραφετημένοι, εἴτε δὲ ἐν συνειδήσει ἐαυτῶν ὅ' ἀπαιτήσωσι καὶ τὴν ὅλην χειραφίτησιν. Διότι πανταχοῦ τῆς γῆς, ἐκ τῶν ἀρχαίων χρόνων, ἐκεῖ ὅπου ἡ γυνὴ ἀφρυνίσθη τοῦ δουλικοῦ της ληθάργου, ἔρρηξε κραυγὴν, πότε μὲν γλυκείαν καὶ δειλὴν, ὡς παρὰ ποταμὸν ὅτε δὲ σθεναρὰν καὶ γενναίαν βρῶσα ὑπὲρ τῶν νομίμων της δικαιοματίων. Ἐξ ὅλων τῶν γυναικῶν τούτων ἐξέλιπεν ἄρ' γε ἡ αἰδῶς καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ συνεκιντρώθη μόνον ἐνταῦθα παλαιότατα ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν; Ἡ γυνὴ ἐκ χειραφετηθῆ, μόνον παλαιότατα ὑπὲρ τῆς ἡθικοποιήσεως τοῦ φύλου της, καὶ ὅταν θὰ τεθῇ ἐν τῇ αὐτῇ μορφῇ μετὰ τοῦ ἀνδρός, δὲν θὰ ἔχωμεν ἢ δύο ἰσχυροὺς παράγοντας ἐν ἡθικοποιητικόν, καὶ ἄλλον μυωνοδικονητικόν. Δὲν βλέπω οὐδ' αὖτις τὴν εἰκόνα τοῦ μέλλοντος ἀλληλοσπαραγμοῦ τοῦ ὅλως καννιβαλικοῦ, ἥτις ποιεῖ τὴν εὐκτισθίσιν σας. Αὐτοὶ εἶναι μᾶλλον ρωμαντικοὶ καὶ ποιητικοὶ φῦβοι, οὓς ἀνωτέρω ἐξήγησα. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν γνώμην οὐδὲ στιγμὴν ἀμφέβαλα ὅτι αὕτη δὲν ἠθελε ταχθῇ ἢ ὑπὲρ ὑμῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅ,τι μὲ τρο-

μάζει. Ἡ δημοσία γνώμη θὰ ἐξαναστῇ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ἐνντίον τῶν ὀπαδῶν τῆς χειραφετήσεως, σπαράζοντα, λιβελλίζοντα, γελωτοποιούσα καὶ μαστίζοντα.

Ἀλλ' ἐκείθεν ὅπου οὐδαμῶς ἠλπίζατε νὰ ἐξέλθῃ κρυγὴ ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως, ἐξέρχεται γλυκεῖα καὶ λιγυρά, ὡς φθόγγος αἰωλικῆς ἄρπας ἀντηχοῦσα εἰς τὰ στήθη τῶν ἐχόντων καρδίαν.

Ἐκ Μακροχωρίω.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Τῷ πολυκλαύστῳ μοι ΜΙΑΤΙΑΔΗ ΒΕΛΛΙΝῇ

Τίνα πικρὰν στοναχὴν κορυφούμενον φέρει τὸ πῦμα, ἔχον βαρὺν συνοδὸν τὴν πνοὴν πενθηφόρου Ζεφύρου, τένον τοῦ μέλανος πόντου λιπὸν θυελλώδη πελάγη;

Τίνα βαρύνοντον γόνον ἀφρόεν λυόμενον χύνει, ὥσπερ δακρύων σταγόνας μυρίας ψεκάδας σκορπίζον, εἰς τὰς ἀνέμους τοῦ Ναυπλίου κομίζον πικρὰς ἀγγελίας;

+

Μέλανα βάψατε, λέγει, παμμέλανα βάψατε κόσμον, ὧ τῶν γειτόνων ἀλσῶν χαρμονή, Παρναίδες παρθένοι, καὶ πρὸς λυγρὸν ὄδυρμόν τὴν ἀθάνατον λύσατε κόμην!

Ἀγγελον θρήνον μὲ φέρει πνοὴ πελαγίων ἀνέμων... τῶν εὐκλειῶν Γαλατῶν τὸ φιλόξενον ἔδαφος, ὅμοιοι εἰς πολυτείτακτον τάφον τὸν ἐνδοξον κρύπτει Βελλίνην.

+

Μέλανα βάψατε, Μοῦσαι, παμμέλανα βάψατε κόσμον! Τῆς ἱερᾶς ἐπιστήμης ἀπώλετο ἔξοχος μύστης, ὤλετο πάντῃ προῶς αὐτῆς μουσικόλος θεράπων.

Ἀσκληπιάδης βαθεῖς, ὀτρηνός, φιλανθρώπου καρδίας, καύχημα ἦν τοῦ Ναυπλίου, τῆς φίλης αὐτῷ γενετείρας, καύχημα ἦν ἐν τῇ ξένῃ, πολύτιμον κλέος τοῦ ἔθνους.

+

Μέλανα βάψατε Μοῦσαι, παμμέλανα βάψατε κόσμον εἴχον ἐνέπνοος ὀδὸν τῆς σοφῆς διανοίας τὸ βλέμμα καὶ εἰς λεπιδῶν τομημάτων τὸ ἀπειρον βάθος ἔχωρει.

Τῆς ἀληθείας ἐξόχως θερμὸς ἐραστὴς καὶ ἀμύμων, ἀπὶ τὰ ἔχρη αὐτῆς ἀπαμάτως ἐφύετο, ὅτε τῶν μελειῶν καὶ τῶν μόχθων ἐπίτηλον ἔδραπεν ἄθλον.

+

Μέλανα βάψατε Μοῦσαι, παμμέλανα βάψατε κόσμον καὶ ἐν πενθίμῳ χορῷ δακρυδόχον ὄψασατε στάμνον λέγουσαι: πῶς μουσικόλος ἀπώλετο φίλτατος, ὅμοιοι!

Ὅμοιοι δεινῆς ἀστασίας καὶ ψεύδους δεινοῦ τῶν γηϊνῶν ἔνθα οὐδὲν διαφέρει ἡ χαρὰ τοῦ φωσφόρου τῶν τάφων. φεύγεις, ἐξόπισθεν εἰσέρχεται διώκεις, ἀσύλληπτος φεύγει.

+

Μέλανα βάψατε, Μοῦσαι, παμμέλανα βάψατε κόσμον. Δὲν ἐπεγείρει τὰ στήθη πνοῆς αἰωνίας τὸ σθένος, οὐδ' οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας εἰς ἀπειρον πλῆθος μετροῦνται.

Πάσης δ' ἡμέρας τὸ τέλος καὶ πῶς αὖτις μὴ σθεεννυμένη φέρει σαρκίον σαθρὸν πρὸς τὸ πρῶτον στοιχεῖον: τὸ πῦμα. Πλὴν πρὸς τὴν θείαν πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ τὸ πνεῦμα περνάει.]

+

Πάυσθε, Μοῦσαι σεμναί, τοῦ στονόδεντος παύσθε θρήνον. Φθάσεις ἐκεῖ διανύσας καὶ σὲ τὴν πορείαν τοῦ βίου, ἔνθα ζωῆς ἀληθοῦς ἀνυψοῦται ἀκλόνητος θρόνος.

Λάμπει τὸ φῶς ἐν αὐτῇ τῆς χαρᾶς, ἀτελεύτητον λάμπει: σάλος οὐδεὶς ἐνοχλεῖ τοὺς ἐκεῖ προσορμούντας ὀλβίους, ξένη δ' ἐκεῖ τῶν κλυδωνῶν ἡ λέξις καὶ ἄγνωστος μένει.

Γ. Δ. Φλωδρος.

Μοσχορήσια.

ἱατρὸς

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Συνέχεια

Ὁ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας

Ἐν τούτοις τὰ γεγονότα ἐπύρηνον μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Ἡ ἄλυσσος συνεδέετο ἄνευ τῆς βοηθείας ἀνθρωπίνης χειρός.

Ἡ Μοῖρα ἡ ἀδυσώπητος ἐξύφαινε τὴν δικαιόσυνην ἢ τὴν ἀδικίαν πλέκουσα τὰ νήματα τοῦ δράματος τούτου, τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ πάθους.

Καὶ εἰς ὅλα ταῦτα ὥρνια τις γυνὴ ἐπικίε τὸ σπουδαιότερον πρόσωπον, καίτοι δὲ ἐνόμισεν ὅτι κρατεῖ τὴν σάλπιγγα τοῦ θριάμβου, ἐστάθμισε τὰ πράγματα χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Μοῖραν, κατὰ τῆς ὁποίας μάτην παρὰ τὴν δύναμίν του, ὁ ἀνὴρ καὶ παρὰ τὸ κάλλος τῆς ἡλικίας, ἀντιπαλαίει.

Τρεῖς ἐβδομάδες εἶχον ἤδη παρέλθει ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τῆς πριγκιπίσσης Ζαμπατώφ. Παρὰ τὴν κακοκαιρίαν ὁ Βόρδεηλ ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πόλιν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἢ δέκα ἡμέρας μετὰ τῆς συζύγου του.

Τὰ νεῦρα τῆς μυλαίδης ἦσαν σοβαρῶς ἐξησθενημένα ὑπὸ τῶν προσφάτων γεγονότων, ὁ δὲ προσηνὴς δόκτωρ Ἐλισσον συνεφώνει μὲ τὴν γνώμην τῆς. Μία ἀλλαγὴ ἦτο ἀναγκαστάτη.

Δὲν θὰ παραλάβω πολλοὺς ὑπηρέτας ἐπειδὴ δὲν θὰ ἔχω πολλὴν ἀνάγκην αὐτῶν καὶ ἔπειτα πλησιάζει ἡ ἐποχὴ τῆς θήρας.

Ὅπως ἀγαπᾷ, Λώρα, ἀπήντησεν ὁ Βόρδεηλ. θὰ τρέχω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλ' ἴσως θ' μ' ὠφελήσῃ τοῦτο. Ἐχεις ἕνα νέον ὑπηρέτην ἂν δὲν ἀπατώμαι;

Ναί, μ' ἐχρειάζετο θαλαμηπόλος διὰ τὴν ἰδιαιτέραν μου ὑπηρεσίαν. Φαίνεται πολὺ καλὸς ὁ ὑπηρέτης οὗτος, ὁ Θωμᾶς. Πολὺ ἀνώτερος τῆς Βρόνς, τοῦ ἀρχελοῦ ἐκείνου!

Ὁ Βόρδεηλ δὲν ἀπήντησεν ὀλίγον τὸν ἐμελλεν καὶ διὰ τοὺς δύο εἶχε ἰδεῖ μόνον τὸν νέον θαλαμηπόλον καὶ διέκρινεν ἐν αὐτῷ εὐφυΐαν καὶ ἀγαθότητα.

Ἐάν μοι ἐπιτρέπῃ ἡ κυρία, εἶπεν ὁ Θωμᾶς μίαν ἢ δύο ἡμέρας μετὰ τὸν ἀνωτέρω διάλογον γνωρίζει ἡ Κυρία ὅτι ὁ Ὑψηλότατος πρίγκιψ Ζαμπατώφ μένει εἰς τὰ περίχωρα;

Ὁ πρίγκιψ Ζαμπατώφ; ἀνέκραξεν ἡ μυλαίδη ὑπεροπτικῶς. Καί, παρακαλῶ, τί γνωρίζεις περὶ τῆς Ὑψηλότητός του; Τὸν εἶδες ποτέ! Ὁ θὰ προσέθετε καὶ ἄλλα καὶ θὰ τὸν ἐπέπληττε διότι ἐτόλμησεν οὕτω νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτὴν χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ, ἀλλὰ καὶ τι, τὸ ὅποion ἐμάντευσε εἰς τὸ βλέμμα του τὴν ἡμπίδισεν.

Ἡ Ὑψηλότης του ἐπισκέπτετο ἄλλοτε μίαν οἰκίαν ἐν τῇ πόλει, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπηρέτου, Κυρία.

Ἡ κόμησσα καταληφθεῖσα ὑπὸ περιεργείας ἐλησμόνησε τὴν ὑπερηφάνειάν της καὶ ἠρώτησεν τὸν θαλαμηπόλον της.

Λέγεις ὅτι γνωρίζεις τὸν πρίγκιπα; Πῶς εἰξέυρεις ὅτι εἶναι εἰς τὰ περίχωρα;

Διότι, κυρία, τὸν εἶδον μόνος μου, ἀπήντησε βλέπων τὰ ἄκρα τῶν ὑποδημάτων του. Ἦτο φανερόν ὅτι ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ εἴπῃ περισσότερα.

Ποῦ;

Ἐπὶ τῶν Βράχων, Κυρία.

Ἦτο μόνος;

— Ὁχι, κυρία, ὁμίλει μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἐηλ, καί. . . ἀλλὰ, κυρία, πολλὰ σὰς εἶπον ἡδὴ.

— Ἐπειδὴ ἀπεφάσισες νὰ ὁμιλήσῃς θὰ ἦσαι ἴσως ἀρκετὰ καλὸς νὰ μ' ἐξηγήσῃς τὸ ἐνδιαφέρον σου διὰ τὸν Ὑψηλότατον καί, — μετὰ μακρὰν σιωπὴν, — καὶ τὴν δεσποινίδα Ἐηλ.

Εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὥρνιας γυναικὸς ἀλλόκοτος ἔκφρασις ἐξωγραφήθη ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ προσώπου τοῦ θαλαμηπόλου.

Ἡ δεσποινὶς Ἐηλ ὑπῆρξεν ἄλλοτε κυρία μου, μυλαίδη.

Κυρία σου; Ἀλλ' ἐγὼ ἐνόμιζα. . .

Ἡ λαίδη Βόρδεηλ ἠγέρθη. Ἡ ἀνάκρισις αὕτη τὴν ἐταπείνου πολὺ ἀλλ' ἐκυριεύθη ὑπὸ τρομερᾶς ζηλοτυπίας καὶ περιεργείας.

Ὅστε ἡ δεσποινὶς Ἐηλ δὲν ἦτο πάντοτε παιδαγωγός;

Ὁχι, Κυρία, ὅταν ἤμην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της, ὠνομάζετο κυρία Σκίντ Τζῶν, ἡ διαδόχος κυρία Σαίντ Τζῶν, ὡς τὴν ἀπεκάλουν κατοπιν ...

Κατόπιν;

Κατόπιν τῆς αὐτοκτονίας, κυρία, τὴν ὠνόμασαν οὕτω.

Ποῖα; αὐτοκτονίας;

Θέλετε ν' ἀνγνώτῃτε τὰ περὶ τοῦ θέματος τούτου, κυρία; Καὶ ὁ Θωμᾶς, ἡ μάλλον ὁ Μάνσον, ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του δέσμην χαρτίων, καθαρῶς περιτετυλιγμένην, ἐπιγεγραμμένην καὶ χρονολογημένην.

Τὸ πρῶτον κίνημα τῆς κομῆσεως ἦτο νὰ τ' ἀρπάσῃ ἀλλ' ἔπειτα ἀνκλογισθεῖσα τὴν θέσιν της, εἶπεν.

Αὐτὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν, Θωμᾶ. Ἀλλὰ ὁ Θωμᾶς τὰ ἔδωκε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Νομίζω ὅτι ἀξιζοῦσι καὶ τι, κυρία. Ἐνεκεν αὐτῶν ὑπέφερα καὶ ἐξώδευσα ἀρκετά. Ἐάν ἡ μυλαίδη τὰ κρίνῃ ἄξια ἀνγνώσεως ... Ἀλλ' ἰδοὺ, κυρία, ἀφίνω τὰ πράγματα εἰς τὴν μεγαλοδωρίαν σας.

Πολὺ καλὰ! Ὁ καὶ ἀνταμείψω, Θωμᾶ. Καὶ πίντε χρυσὰ νομίσματα ἡλλαχὺν χεῖρας.

Ἐτυχὲς ν' ἀκούσῃς τυχαίως καμμίαν συνδιάλεξιν μεταξὺ τοῦ πρίγκιπος καὶ τῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν ὀνομάζεις Καν Σκίντ Τζῶν;

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

Μετάφρ. Αἰμ. Δεπόλλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Πέφτουν τὰ φύλλ' ἀδίακοπα. Ὁ θύμος δὲ μυρίζει
Σ' ἄλλη φωνὴ ἐπέταξε τὸ μαῦρο χελιδόνι.
Τὰ πράσινά της ἐδράλε ἡ γῆ καὶ τὰ μαυρίζη
Ὁ οὐρανὸς ἀρχίνησε κι' ὁ κόσμος τὰ παγῶν.

Μὲ τὶ γλυκάδα γένεταί ἡ φύσις τῇ στολῇ της
Τὴν ἄσπρη, τὴν ὀλόλευκη! Τὰ σπῆττα πῶς ἀσπρίζουν!
Πῶς λάμπ' ἡ πύρα! Ὀλόγυρα σὴ λάμψι τῇ χρυσῇ της
Πόσαις μορφαῖς τὸν γέροντα χειμῶνα χαιρετίζουν!

Καλῶς μῦς ἤλθε, γέροντα μετὰ τὰς πολλὰς γιορταῖς σου,
Καλῶς μῦς φέρνεις τὴν ἀγνὴ, τὴν ἄσπρη σου χιόνα.
Βγάλε τὰ δῶρα· δώσέ μας ταῖς ἀδολαῖς εὐχαῖς σου.
Καλῶς τὸ γέρω τὸν καλὸ. Καλῶς τὸν τὸν χειμῶνα!

Αἰμίλιος

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΜΠΑΡΟΥ ΜΟΥ

—Νὰ ἤξευρες, κουμπάρε μου, πόσον πολὺ εἶμαι
ὕποχρεωμένος εἰς σέ· πιστεύσέ με ὅταν σέ ἀπαν-
τῶ στὸν δρόμον ἐντρέπομαι· δύο τρεῖς φορές σέ
προσεκάλεσα ἔς τὸ τραπέζι καὶ σὺ δὲν κατεδέχθης,
προφασιζόμενος χίλια δυὸ· τῶρα ὅμως βλέπεις πῶς
ἤλθα ἐπίτηδες νὰ σέ προσκαλέσω ἔς τὸ δειπνον, καὶ
πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μοῦ χαλάσης τὴν καρδιά.

—Ἀφες αὐτὰ, ἀδελφέ· μὴ ὁμιλεῖς πλέον περὶ
ὕποχρεώσεων, διότι καὶ ἐγὼ στενοχωροῦμαι νὰ τὰ
ἀκούω· δὲν ἔχω νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸ δειπνον,
εὐχαριστῶ πολὺ, ἔχω ἐργασίαν· σχεδὸν εἶμαι βέ-
βαιος ὅτι αὐτὴν τὴν ὥραν θὰ μὲ ζητήσουν, καὶ
εἶμαι ἠνγκασμένος ἀμέσως νὰ μεταβῶ· βλέπεις
τὸ ἐπάγγελμα . . .

—Μὴ ἀρνῆσαι καὶ σήμερα διότι τὸ θεωρῶ
προσβολὴν, μὲ ἐκθέτεις εἰς τὴν σύζυγόν μου καὶ
τὰ πεθερικά μου, τὰ ὅποια εἰδοποίησα· ἔχω ποιεῖς
μισὴ ὥραν προτῆτερα νὰ ἐπισκεφθῇς τὸν ἄρρω-
στόν σου, πῶς ὑποπτεύεσαι ὅτι θὰ σέ χρειασθῇ
καὶ ἡ περίστασις ἐξοικονομεῖται κάλλιστα.

—Μὰ ἤξευρες ὅτι ὁ κ. Α... διατρέχει τὴν δευ-
τέραν ἐβδομάδα τοῦ τύφου του καὶ συχνάκις . . .

—Ἐπὶ τέλους καὶ ἀπὸ τὸ τραπέζι ἂν σηκω-
θῇς θὰ σέ περιμένωμεν νὰ ἐπιστρέψῃς.

—Ἀς εἶναι ὅπως τὸ θέλεις, θὰ ἔλθω πρὸς χά-
ριν σου.

—Εὐχαριστῶ πολὺ, κουμπάρε· θὰ εὐχαριστιθοῦν
ὅλοι στὸ σπίτι εἰς τὴν εἰδήσιν, πῶς ἀμέσως θὰ ὑ-
πάγω νὰ τοὺς εἰπῶ.

Τὴν ἐννάτην παρὰ τέταρτον μ.μ. ἐπέβην τοῦ
διὰ Φάληρον τροχιοδρόμου κατὰ τὴν ἐννάτην ἀ-
κριβῶς ἔκρουον τὸ ρόπτρον τῆς οἰκίας τοῦ κουμ-
πάρου μου. Ἦτο μὴν Ἰούλιος περὶ τὰ τέλη του,
καὶ ὑπῆρχε μεγάλη ἐπιδημία ἐν Ἀθῆναις κοιλι-
ακοῦ τύφου· διέτρεχον τὸν πέμπτον μῆνα τῆς ἐν
τῇ Ἀστυκλινικῇ φοιτήσεώς μου διὰ τὴν πρακτι-
κὴν ἄσκησιν, καὶ κατὰ σύστασιν τοῦ σεβαστοῦ
μου καθηγητοῦ μακαρίτου Κ. Δ. ἐπισκεπτόμην
οἰκίον του τινα κύριον τὰς ἄλλας ὥρας τῆς ἀνάγ-
κης, πλὴν τῆς πρωίας, ὅτε ὁμοῦ τὸν ἐπισκε-
πτόμεθα.

Ἐπὶ τῷ ἀρίζει μου ὅλοι ἐφάνησαν εὐχαριστη-
μένοι, καὶ τὸ ἐξεδήλωσαν διὰ παντοίων ἐπιφω-
νημάτων.

Ἐκαθήσαμεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἀντικρὺ τῆς ἀ-
ναπεπταμένης Φαληρικῆς θαλάσσης καὶ ἀπολαμ-
βάνοντες τοῦ λαμπροῦ θεάματος ἀνεπνέομεν ἀκό-
ραστοι τὸν δροσερὸν τῆς νυκτὸς ἀέρα. Ὑπῆρχόν που
ἐκεῖ ἐντός πάγου κατατεθειμέναι φιάλαι ζύθου,
καὶ ἐπὶ πινυκίων τῆς μικρᾶς τραπέζης ἱκανοὶ με-
ζέδες· ἀπεσφραγίσθη ἡ πρώτη ἀφρίζουσα φιάλη
καὶ ἐκενώθησαν ἀπνευστὶ τὰ ποτήρια· ἦτο ζύθος
λαμπρὸς τοῦ Μονάχου, καὶ οἱ μεζέδες γαργαλι-
στικώτατοι. Ἡ ὁμιλία μας περιστρέφετο ἀλλη-
λοδιαδόχως περὶ τῆς ἐπιδημίας, τῆς φοβερᾶς Ἀ-
θηναϊκῆς ζέστης τῶν τελευταίων ἡμερῶν, τῆς
μάστιγος τῶν κινουμένων ὁρέων τοῦ κοινοῦ τοῦ τῆς
Σαχάρως, καὶ περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων. Κατὰ τὸ
διάστημα ὅμως αὐτὸ τέσσαρες, πέντε φιάλαι ἐξε-
πωματίσθησαν, ἡ γλῶσσα ἐκινεῖτο ἀκατάσχετος,
ἐγενόμεθα κουφότεροι, αἱ χειρονομίαι, συμπλή-
ρωμα τῶν λεγομένων, συχνότεραι, οἱ ὀφθαλμοὶ
μας λαμπερώτεροι καὶ αἱ παρειαὶ μας ἐρυθρότεραι·
αἱ σκέψεις ἐκινήθησαν ζωηρότερον καὶ αἱ ὥραι
παρῆλθον εὐχαρίστως χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῶμεν.
Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ στόμαχός μου ἐγένετο ἔδρα τῆς
μνήμης, καὶ διὰ τοῦ γνωστοῦ αἰσθήματος τῆς κε-
νότητός του, ἤρξατο νὰ μοὶ ὑπενθυμίζῃ τὴν πά-
ροδον τῶν ὥρῶν· ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ σιω-
πῇσω· ἠνοήθη καὶ ἡ ἑκτὴ φιάλη, καὶ ὁ στόμαχος
διεγειρόμενος διεμαρτύρετο ἐντονώτερον δι' ἐπα-

νειλημμένων νυγμῶν. Οἱ μὴ ἐξ ἴσου μοιραζόμενοι
τὰ ποτήρια μὲ ἡμᾶς, δηλαδὴ ἡ σύζυγος τοῦ
κουμπάρου μου καὶ τὰ πεθερικά, πολλάκις μᾶς
εἶχον καταλείπει καὶ ἐπανελθεῖ εἰς τὸν ἐξώστην.
Εἶδον δύο τρεῖς φορές καὶ τὸν ὑποχρεωτικὸν κουμ-
πάρον μου νὰ μᾶς ἀφήσῃ προσωρινῶς, ἀλλ' ἐνόμισα
ὡς αἰτίαν μίαν γνωστὴν ὀχληρότητα τῆς ζυθο-
ποσίας· μοῦ ἐφάνη ὅμως τὸ πρόσωπόν του ἀλλοι-
ωθὲν ἐπὶ τὸ θυμοειδέστερον, καὶ ἀντελήφθην τοὺς
ἄλλους στενοχωρημένους καὶ καθημένους στὰ καρ-
φιά· ἦτο ὀπτική ἀπάτη τοῦ ἐξεγερμένου ἐγκε-
φάλου μου; ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ
ἐγκεφάλου τῶν ἄλλων; Συνέλαβον ἐπ' αὐτοφῶρῳ
τὸν σύζυγον μορφάζοντα ὡς πύθονα καὶ ἀπει-
λοῦντα διὰ τῆς πυγμῆς τὸ ἡμισὺ του, εἰς μίαν
στροφὴν τοῦ προσώπου μου ἀποτόμως ἐκ τῆς θα-
λάσσης.

—Κᾶτι συμβαίνει ἐσκέφθην· ἐμέθυεν ὁ κουμ-
πάρος μου καὶ ἀπειλεῖ ἡρωϊκώτατα· ἢ μήπως
τὸ φαγεῖ ἐκὰθ' δι' ἀμέλειαν τῆς μαγειρείου καὶ
εὐθύνης τῆς κουμπάρας μου; ἀλλοίμονον εἰς τὸν
διαμαρτυρούμενον στομάχόν μου! Βεβαίως ἡ ὥρα
ἤρχισε νὰ κκοπερνῇ, ἕως ὅτου ἐτοιμασθῇ τὸ
πρόχειρον δεύτερον φαγεῖ! Δόξα σοι ὁ Θεός· ἀ-
κούω κάτωθεν μας τὸν κρότον συγκρουομένων πι-
νακίων καὶ τὸν μεταλλικὸν τῶν μαχαίριων καὶ
περονῶν καὶ κοχλιαρίων· τί ὥρσιος ἤχος διὰ τὸν
πεινῶντα, καὶ δὴ κατόπιν ὀρεκτικῶν! Εἶναι ἡ
ὥρα ἐνδεκάμισυ καὶ ἀρχίζω νὰ χάνω τὴν ὑπομονήν.

Πρὸ πολλοῦ ἔπαυσα νὰ πίνω· ὁ γέρος εἶχε
γίνῃ ἄφροντος· ἐρωτῶ, τί ἐγένεν ὁ πατέρας, καὶ
μοῦ ἀποκρίνονται ὅλοι μαζί μὲ προθυμίαν, μετὰ
ἀλληλοκύτταγμα στιγμιαίων.

—Ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ δὲν ἤξευρες τοὺς γέρους;
Ἐξῆλθεν ἡ κουμπάρα μου καὶ κατόπιν τῆς
ὁ σύζυγος· ἔμεινα μόνος μὲ τὴν γριαν· ἐσηκώ-
θην καὶ περιεπάτουν κατὰ μῆκος τοῦ ἐξώστου
πρὸς τὴν θύραν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὰ ἔσω τῆς
οἰκίας. Πλάτς πλάτς προσβάλλει τὸ ἀκουστικόν
μου τύμπανον ὁ γνωστὸς ἤχος τοῦ κολάφου καὶ
ὡς συνέχισαν ἀκούω, σιγανὰ σιγανὰ πλὴν εὐκρινεῖς,

—«Νομίζεις, πάλη γυναικα, ὅτι δὲν εἶδα νὰ
κάμης νεύματα καὶ νὰ γλυκοκυττάξῃς τὸν κουμ-
πάρον σου, αἱ; ὅτι διάβολο θέλεις τώρα κάνε,
εἰπέ τον ὅ,τι σοῦ κατὰβῃ, βάλε ὅποιο κόσκινον

θέλεις στὰ μοῦτρά σου, μὰ φαγεῖ δὲν ἔχει· θὰ σοῦ
σπάσω στὸ ξύλο σὲ λίγο ἅμα φύγη».

Παρ' ὀλίγον νὰ χάσω τὴν ἰσορροπίαν καὶ
νὰ πέσω· δὲν ἔχει, λέγει, φαγεῖ! καὶ κολάφους
καὶ ὕβρεις ἔχει ἐδῶ ἀρκετούς· μωρὲ μιά φορά
κάλεσμά! οὔτε τῶπαθα, ἀλλ' οὔτε τὸ διάβασά
ποτε. Μετὰ τινα λεπτά ὁ εἰς ἐμπρός, κατόπιν ἡ
ἄλλη, μὲ κατέρυθον μάγουλα, εἰσῆλθον. Καὶ ἐγὼ
ρεμβώδης καὶ χαρτεῖς!

—Δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἡδύτητα ταύτης
τῆς νυκτὸς, εἶπον· πολὺ ὥρσιος εἶναι ὁ βίος εἰς
τὸ Φάληρον· εἰσθε ἐδῶ εὐτυχεῖς. Καὶ ἠγέρθην ὡς
διὰ νὰ ἀναχωρήσω. Ἐλκθον τὸν πῖλον καὶ τὴν ρά-
βδον μου, ἐφέλλισα μερικὰς εὐχαριστηρίους φρά-
σεις διὰ τὴν ὥρσιαν συντροφίαν, τοὺς ἐκατηνύ-
κτησα, καὶ κατηρχόμην τὴν κλίμακα. Ἐκείνην
τὴν στιγμὴν γοιρὰς ἐξέβαλλε κραυγὰς ὁ βαπτι-
στικός μου ἐκ τοῦ λίκνου του, ὡσεὶ αὐτὸς μόνος
ἐκεῖ μέσα νὰ ἔρριπτε φωνὴν δικμαρτυρίας διὰ τὴν
τοιαύτην τοῦ ἀναδόχου του χορταστικὴν ὄντως
ὑποδοχὴν. Μόλις εἶχον διασκελίσῃ τὸ κατώφλιον
τῆς οἰκίας ταύτης τῶν παραδόξων καὶ ἠκούσθη
μία φωνή.

—Καλὴ χώνευσι, γιαντρέ!· ἦτο ἡ τῆς μεσηλί-
κου χονδρῆς Ἀνδριώτισας μαγειρείου· μὲ εἶχεν ἰδεῖ
τρεῖς τέσσαρας φορές καὶ μὲ ἐγνώριζε.

—Γειά στὰ χέρια σου· τῆς ἀποκρίνομαι· καὶ
πλησιάζουσα.

—Ἐξούλεισε πάλι ὁ θεότρελλος τὴν γυναικα
τοῦ μέ σένα, κακὸ νὰ τὸν εὔρη, καὶ θάχουμε
κάμποσαις ἡμέραις ζουρλοτούμπανα!

Τῶρα ὅλα ἐξηγοῦνται, μόνον ἐν μένει ἀνεξηγή-
τον, τί εἶδος δηλαδὴ χρέους πρὸς τὸν ὑπυχωρετι-
κόν μου κουμπάρον ἀπέτινα, νὰ μὲ προσκαλέσῃ,
νὰ διεγείρῃ τὴν ὀρεξίν μου διὰ ζυθοποσίας καὶ
μεζίδων, καὶ νὰ κρατήσῃ κλεισμένους τοὺς λέβη-
τας τοῦ μαγειρείου του. Θὰ νύχαιστούμην πολὺ
ἐὰν ἕως ἐδῶ ἐξεμπερδεύω.

Τὸ ὠρολόγιόν μου ἐδείκνυε μεσάνυχτα καὶ τέ-
ταρτον· διευθύνωμαι πρὸς τὸν σηδηροδρομικὸν
σταθμόν· ἦτο κεκλεισμένος· κυττάζω περίξ μου·
οὐδέν· περιπατοῦντα βλέπω· ἀλλάσσω λοιπὸν σκο-
πὸν καὶ διεύθυνσιν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον, τὸ μόνον
τότε τοῦ Φαλήρου· κρούω τὴν θύραν καὶ τὴν ἐ-
πανακρούω· ἐκ τινος παρὰθύρου τοῦ ἰσογείου προ-

βάλλει ή νυσταλέα κάρα ενός γκαρσόν·

— Τί θέλετε, κύριε, τοιαύτην ὥραν·

— Φαγεί και κρεβάτι· και πεινώ και νυστάζω.

— Μας λείπουν και τὰ δύο, ἀπαντᾷ ἀμέσως τὸ γκαρσόν, και ὀρητικῶς κλαίει τὸ παραθυρόφυλλον. Και οἱ νυγμοὶ τοῦ στομάχου ἐκ τῆς πείνης ἐκόπασαν και ἡ ὄρεξις δι' ὕπνον ἐχάθη· τὸ ζήτημα ἐγένετο σπουδαῖον, διότι ἔπρεπε τώρα νὰ ἐκλέξω ἐκ τῶν δύο· ἡ πεζὴ τοιαύτην ὥραν μόνος νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἀθήνας ἢ νὰ διέλθω τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς περιπατῶν κατὰ μῆκος τοῦ Φαληρικοῦ αἰγιαλοῦ· μέση ὁδὸς δὲν ὑπῆρχεν· ἡ πρώτη λύσις μου ἐφάνετο δυσκολωτέρα τῆς δευτέρας· διότι ἀκολουθῶν ταύτην δὲν θὰ ἤμην ἐντελὲς μόνος, ἀφ' οὗ μακρόθεν ἔβλεπον τόσας πρᾶθους νὰ φεγγοβολοῦν τῶν οἰκίων, και μάλιστα τοῦ λίαν ὑποχρεωτικοῦ κουμπάρου μου τὸν φανὸν τῆς αὐλῆς του, ἐν ᾧ κατὰ τὴν πρώτην μόνος βυθίζων, εἶχον φόβον ἐκ τῶν φαντασμάτων τῆς νυκτὸς ! ! Περιεπάτουν λοιπὸν ἐπὶ τέταρτον τῆς ὥρας κατὰ μῆκος τῶν θαλασσίων λουτρῶν μετρῶν τὰ κύματα, ὡς ποιητὴς ζητῶν ἐμπνευσιν εἰς μεσονυκτίου ὥραν· αἶφνης βλέπω ἀπέναντί μου εἰς δεκάδος βηματῶν ἀπόστασιν ἀνθρώπον τινα μετὰ πολλῆς προφυλάξεως ἐρχόμενον κατ' ἐπάνω μου· ἐστάθην ἀμέσως ἀκίνητος και ἀκούω θυνάτην φωνήν.

— Μὴ κινηθῇς· «τίς εἶσαι, και τί θέλεις τοιαύτην ὥραν ἐδῶ».

— Καλὰ, ἀπεκρίθην, και εἶδον ἀπέναντί μου ἀστυνομικὸν ἐρυθροχίτωνα κλητῆρα, ὁ ὅποιος μὲ περιεργάζετο ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἀνέπνευστα ταρχωδῶς, διότι δὲν ἀπήντησα κἀνέναι χειρότερον τούτου·

— Τίς εἶσαι, και τί θέλεις τοιαύτην ὥραν ἐδῶ, μετὰ πλείονος ἐπαναλαμβάνει τραχύτητος. Εἰμαι ἱατρός, τοῦ ἀπαντῶ και δὲν ἐπρόφθικα τὴν τελευταίον δι' Ἀθήνας σιδηρόδρομον·

— Ἀπὸς εἶπες, ἱερός ; ἐσύ εἶσαι ἱερός ; πῶς ὀνομάζεσαι ;

— Εἶπον τὸ ὄνομά μου. Τέτοιο ὄνομα ἐγὼ δὲν ἤκουσα καμμίαν φοράν ἱετροῦ εἰς Ἀθήνας· δὲν μοῦ τὰ πούλῃς· αὐτὰ δὲν ὀμιλᾷς οὔτε γιὰ φαρμακοποιὸς· ἐμπρός εἰς τὸ φυλακεῖον. Θὰ τὰ ποῦμε ἐκεῖ καλλίτερα και ἐν βῆμα ἐγὼ ἐμπρός του βυθίζων, ὅπισθ' αὐτοῦ, ἐφθάσαμεν τὸ φυλακεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ τρεῖς ἑτέροι συνάδελφοί του ἐκοιμῶντο.

Ἀμέσως οὗτοι ἐξύπνησαν και μὲ κατέτρωγον διὰ τῶν νυσταλέων ὀρθήλων τῶν δὲν ἠθέλησα νὰ τοὺς εἶπω τὴν ἀληθῆ αἰτίαν ἕνεκα τῆς ὁποίας περιήλθον εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν, διότι ἤθελον ν' ἀπορύγω τὸ σκάνδαλον ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀτυνομικοῦ δελτίου εἰς βάρος τοῦ ἀξιοτίμου κουμπάρου μου και ἐμοῦ, και ἄρινον καὶ νὰ σπουδαῖα εἰς τὰς ἀπαντήσεις μου· τοὺς εἶπει· σα ὅμως νὰ ἀνέλθωμεν ἀμέσως εἰς Ἀθήνας και ἐκεῖ ἀμέσως ν' ἀποδείξω τὴν αὐτότητά μου, ὅπερ μὲ τὰ πολλὰ παρεδέχθησαν· ἤμην πολὺ εὐχαριστημένος ὅτι μετ' ὀλίγον ἐβάδιζα τὴν πρὸς τὰς Ἀθήνας ἄγαν μεταξὺ δύο ἐρυθροχιτώνων, τοῦ ἑνὸς ἐκ δεξιῶν και τοῦ ἑτέρου ἐξ ἀριστερῶν. Οἱ σύνοδοί μου ἦσαν χαριέντες διότι ἐνόμισαν ὅτι ἐψάρευταν μεγάλο ψάρι· εἰς τὸν δρόμον πολλάκις ἐζήτησαν και πάλιν νὰ μάθουν ὅ, τι ἀκριβῶς ἐγὼ τοὺς ἀπέκρυπτον, και αὕτη ἡ ἐπίμονος ἀρνησις μου τοὺς καθίστα μᾶλλον ὑπόπτους και προσεκτικούς· εἰς τὴν φύλαξίν μου· ἐφθάσκαμεν τὴν τετάρτην ἀκριβῶς πρωῒνὴν ὥραν εἰς Ἀθήνας και διηρχόμεθα τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

— Πεινῶ ὑπερβολικά, τοὺς λέγω και δὲν δύναμαι πλέον νὰ βαδίσω· δὲν ἐμβαίνομεν εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ μαγαζίνον τῆς πατσᾶς τῆς νυκτὸς νὰ φάγωμεν ὀλίγον ;

— Τί πατσᾶς, λέγεις, ἀπαντοῦν, πλησιάζομεν εἰς τὸ κατὰστημα τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας και βιαζόμεθα νὰ ἐπιστρέψωμεν ὅπισθ' εἰς τὴν θέσιν μας· κι' ἐπειτα ἡμεῖς δὲν πεινοῦμεν.

— Μὰ κι' ἐγὼ ἀπὸ χθὲς τὸ μεσημέρι δὲν ἔφαγα τίποτε και κινδυνεύω νὰ λιποθυμήσω τῆς πείνης· σὲν σταθούμε δέκα λεπτά τῆς ὥρας δὲν θὰ βρωμῆσῃ τὸ ψάρι ποῦ ψαρεύετε· γιὰ νὰ φύγῃ φόβος δὲν ὑπάρχει· δὲν ἐφυγεν ἅμα τὸ ἔπιασεν ἕνας και θὰ φύγῃ ἐνῷ τὸ βαστοῦν δύο ;

— Δὲν γίνεται.

— Ἐμπρός ᾧς ἐμβαίνομεν· τὰ ἐξοδα δικά μου·

— Ἀς εἶναι, λέγει ὁ εἰς καμφοίς, ἐμπᾶτε ἐγὼ καθοῦμαι στὴν θύραν·

Και οἱ δύο εἰσῆλθον και ἐκλήσαμεν περὶ μίαν τράπεζαν, ὅτε ἀντικρὺ μας ἀναγνωρίζω τὸν φίλον και σεβαστὸν καθηγητὴν τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Α. Ο. μετὰ δεκάδος φίλων φοιτητῶν, μετὰ περισσῆς ὀρέξεως τρώγοντας πατσᾶν.

ΕΠΙΧΩΡΙΑ

Καθυστερήσαντα

Ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης
τοῦ ἉΓΙΟΥ ΜΗΝΑ ἐν τῷ Πέραν.

Μετὰ σεμνῆς και ἀπερίττου ἐπιβλητικότητος ἐτελέσθη ἐσχάτως ἡ 44ῃ ἐπέτειος τελετὴ ὡς και αἱ ἀρχαιρεσίαι τῆς ἐν τῷ Πέραν Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, ἐδρευούσης ἐν τῷ ἐν Ταξιμίῳ ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ Ἀδελφότης αὕτη ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ὄλην ἀθορύβως ἐπιτελοῦσα τὸ εὐεργετικὸν αὐτῆς ἔργον ἀνὰ τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν, ἀπολαύουσα δὲ τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως και ἀριθμοῦσα μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς πολλὰς διαπρεπεστάτας προσωπικότητας, σκοπὸν ἔχει τὴν διὰ δαπανῶν αὐτῆς παροχὴν τῆς πρώτης παιδείσεως εἰς τοὺς ἀπόρους παῖδας τῆς Κοινότητος Πέραν παρέχουσα ἅμα αὐτοῖς βιβλία και ὑποδήματα. Εἶναι ἀληθῶς συγκινητικὸν θέαμα θίγον τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν ὅταν αἱ ἄποροι μητέρες προσέρχονται φέρουσαι πρὸ τοῦ Προεδρείου τὰ τέκνα των, ὅπως λάβωσι τὰ παρεχόμενα και μετὰ δακρύων ἀνταποδίδουσαι πρὸς αὐτὸ εὐχὰς εὐγνωμοσύνης. Τὸ διὰ τῶν γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐγκαταστατὴν Προεδρεῖον τῆς Ἀδελφότητος ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ 44ου αὐτῆς ἔτους ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κ. κ. Αἰδεσιμωτάτου Κωνστ. Καλλινίκου Προέδρου, ... ἀντιπροέδρου, Ἑμμανουὴλ Τ. Ταβανιώτου Γεν. Γραμματέως, Παύλου Στεμισιώτου Εἰδικοῦ Γραμματέως, Σπ. Σωτηριάδου Ταμίου και τῶν Συμβούλων Ἀριστ. Δάλη, Θεοδ. Κοτιώνη, Ἰω. Μπουλέ, Γεωρ. Φραγκάκη και Κωνστ. Βασιλεόντη, ἀπάντων κατεχόντων τὰναγκαῖα προσόντα πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ ἱεροῦ τῆς ἀδελφότητος σκοποῦ. Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τῇ Ἀδελφότητι τοῦ Ἀγ. Μηνᾶ ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει τοιοῦτου Προεδρείου και ἐπευχόμεθα αὐτῇ μακρότατον τὸν εὐεργετικὸν αὐτῆς βίον.

Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Ταταούλων.

Ἐπίσης ἐπέτειον τελετὴν ἐτέλεσαν ἄγουσα τεσσαρακονταετηρίδα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της ἡ τῆς γενικῆς ἐπίσης ἐκτιμήσεως ἀπολαύουσα και εὐ-

— Καλημέρας κύριε καθηγητὰ και κύριοι φοιτηταί, φωνάζω·

— Καλημέρα σας, μοῦ ἀπαντοῦν, εἶσαι και σὺ διὰ τὴν ἐκδρομὴν τῆς Αἰγίνης ; κάνε γρήγορα· διότι εἰς τὰς πέντε θὰ ξεκινήσῃ τὸ ἀτμόπλοῖόν μας· ἐνεγράφησαν εἰς τὸν κατάλογον περὶ τοὺς τριακοσίους φοιτητὰς, ἀλλὰ πάντοτε μερικοὶ δὲν προσφθάνουν·

— Ἐγὼ ἐτοιμάζομαι δι' ἄλλου, τοὺς ἀπαντῶ· διὰ τὴν κεντρικὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας, διότι ἡλλαξὰ χθὲς ἐπέγγελμα· ἔγινε λωποδύτης τοῦ Φαλήρου.

Παρατεταμένος γέλως ἐξερχόμενος ἀπὸ ἑνδεκα στόματα μὲ δεικνύει·

— Χὰ, χὰ, χὰ ! ὁ γιαντὸς λωποδύτης ! μωρὲ πρωῒνὸ κέφι ποῦ τῶχες.

— Σὲν δὲν με πιστεύετε, πιστεύετε τὸν διπλανόν μου και ἐκείνον ποῦ στέκεται στὴν θύραν. Κύριοι κλητῆρες ! εἶμαι ἡ δὲν εἶμαι λωποδύτης ; κύριοι κλητῆρες, βαστάτέ με καλὰ, θὰ σὰς φύγω· ἐν, δύο, τρία . . . θαρρῶ πῶς σὰς ξέφυγα.

Οἱ κλητῆρες ἀναγνωρίζοντες τὸν κύριον καθηγητὴν τὰ ἔχασαν· ὁ πλησίον μου ἠγέρθη και πλησιάζας τὸν κύριον καθηγητὴν τὸν ἐχειρίτισε στρατιωτικῶς και τοῦ λέγει·

— Συγγνώμην κύριε καθηγητὰ, δὲν ἤξευρα πῶς και οἱ γιαντοὶ εἶναι ποιηταί και κατεβαίνουν τὰ μεσάνυχτα εἰς τὸ Φάληρον νὰ ἐμπνευσθοῦν· ἡμεῖς δὲν πταίομεν.

Ἐγὼ μέσα μου·

— Πταίει τὸ κάλεσμα τοῦρελλοῦ ζουλιάρη.

Εἰς τῶν φοιτητῶν·

— Μωρὲ κυνῆγι ποῦ κυνηγήσατε !

Και ἕτερος—Μωρὲ ψάρεμα μιὰ φορὰ ! !

Και πρὸς τὸν καταστηματάρχην ἐγώ·

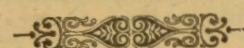
— Δῶσε ἀπὸ μίαν πατσὰ μὲ πέντε αὐγὰ σὲ κάθε μίαν εἰς τοὺς κλητῆρας, διότι τώρα βεβαίως πεινοῦν.

— Βέβαια, βέβαια, πεινοῦμε κύρ γιαντὲ τώρα.

Ἰωάν. Δ. Ἀποστολάκης.

Ἰατρός.

Ἐκ Κυθωρίας

εργετικωτάτην περίθαλψιν καὶ προστασίαν εἰς μεγάλην μερίδα ἐνδεῶν ἐπιδαφιλεύοντα Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Ταταούλων. Σωματεῖον τοιοῦτο διὰ τῆς παροχῆς ἐλεῶν καὶ διὰ τῆς πολυτίμου λειτουργίας τοῦ ἱατροῦ αὐτοῦ προσφέροντος ἱατρικὴν περίθαλψιν καὶ φάρμακα εἰς τοὺς ἀπόρους ἀσθενεῖς, δικαίως ἐπισπᾶται τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ στοργὴν ἐκφρασθεῖσαν προχθὲς δαφιλῶς τῷ πάνυ ἐπαξίως ἐκλεγέντι Προέδρῳ αὐτῆς κ. Ν. Μακρίδῃ ἀτρῶ, πρὸς ὃν ὡς καὶ πρὸς τὴν ὅλην Ἀδελφότητα, ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ ἡμῶν συγχαρητήρια καὶ τὰς ὑπὲρ μακροβιότητος αὐτῆς εὐχὰς μας.

Ὁ κ. Α. Καμπούρογλους. Μετὰ πολλῆς χαρᾶς πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ ὑγεία τοῦ διαπρεποῦς τῆς πόλεως ἡμῶν ἱατροῦ κ. Α. Καμπούρογλου ἔχει κάλλιστα, τῆς ἀνκρρώσεως αὐτοῦ ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀσθενείας ἐπαισθητῶς προχωρούσης. Ἐπιστήμονες οἷος ὁ τόσῳ διακεκριμένος οὗτος μύτης τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἶναι βεβαίως πολυτιμότεοι ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν δέον ἐπὶ μήκιστον νὰ παρατείνῃ ἡ Θεία Πρόνοια.

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Ἡ Γεωργία Σάνδῃ καὶ ὁ Σοπέν.

Ἡ Κυανὴ Ἐπιθεώρησις τῶν Παρισίων ἀγγέλλει ὅτι προσεχῶς ἐν τῷ θεάτρῳ Σκάλᾳ τοῦ Μιλάνου θὰ παιχθῇ νέον μελόδραμα, ἔργον τοῦ κ. Τζιάκομο Ὀριτίτσε εἰς θέμα ἔχον τοὺς ἔρωτας τῆς Γεωργίας Σάνδῃ μετὰ τοῦ Σοπέν. Γνωστὸν ὅτι ὁ ἰδιωτικὸς βίος τῆς διαπρεποῦς ταύτης συγγραφῆς, ἀλλὰ καὶ ἀλλοπροσάλλου χειραφετημένης, ὑπῆρξε λίαν ταραχώδης καὶ ἀτάσθαλος. Ἰδωμεν ποῶν ἐντύπωσιν θὰ ἐμποιήσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ ἀναπαράστασις προσώπων τόσον ὀλίγων ἀπεχόντων ἡμῶν ἐν τῇ χρονολογίᾳ.

Ἐξεδόθη τὸ τόσον ἀνυπομῶνως ἀναμενόμενον ὑπὸ τοῦ δημοσίου Ἡμερολόγιον τοῦ 1902

«Αἱ Ἀναμνήσεις»

ὑπὸ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

καὶ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΔΟΥ

ἡμῶν ἐνταῦθα . . . . . γρ. 5
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις . . . . . » 6
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ γρ. χρ. 1 1/2
Χρυσόδετον ἐνταῦθα . . . . . γρ. 12
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις . . . . . » 13
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ γρ. χρ. 3

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ τῶν «ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ»

τοῦ 1902 εἰσὶ τὰ ἑξῆς:

Πῶς ἀνετρίβοντο οἱ παῖδες παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις (ὑπὸ Ἑμμανουὴλ Τ. Ταβανιδου). — Ἡ Κρήνη, ποίημα (ὑπὸ Κορν. Α. Πρεβεζιώτου). — Εἰς εὐτυχίᾳ, διήγ. πρωτότ. (ὑπὸ Βιργινίας Εὐαγγελίδου). — Νεκρὴ, ποίημα (ὑπὸ Στεφάνου Μαρτζώκη). — Ὁρατὸν ἡ δυσειδὲς φῶλον (ὑπὸ Κορν. Α. Πρεβεζιώτου). — Τὰ θύματα, διήγ. πρωτότυπον (ὑπὸ Ἡγησίππου). — Μιλτιάδῃ Σάκῃ, ποίημα (ὑπὸ Μαρίας Φιλίππου). — Κατὰ τῆς χειραφετήσεως, (ὑπὸ Α. Βασιλειάδου). — Ποικίλα : Ἰδιωτικὸς βίος τοῦ Τσάρου. — Τὰ σύννεφα, ποίημα (ὑπὸ Κορν. Α. Πρεβεζιώτου). — Πρακτορεῖον δόξης, διήγ. (ὑπὸ Κωνστ. Ἀρτελάρη). — Στὴν ἀγάπῃ μου, ποίημα (ὑπὸ Ι. Στεφανῆ). — Σατυρικά καὶ πινακίδες: Κιωνικὸν πανόραμα (ὑπὸ Ἀντ. Παπ.) Περὶ γυναι. ὁ: († Ἀχ. Παράσχου). — Ἐν τρομερῇ συμβάν ἐπὶ τῆς Πριγκίπου (ὑπὸ Ν. Βασιλειάδου ἱατροῦ). — Ποικίλα: — Ὁ πῆρ ἀλφειῶν μῦθος (ὑπὸ Ν. Χαριστιδου). — Ἐπὶ νοδῶν (ὑπὸ Ἀννης Σαρυφου). — Ἑλένη Τραυλοῦ, ποίημα (ὑπὸ Ἑλένης Σβορώνου). — Ἡ ψυχὴ καὶ ὁ ἄγγελος, διήγ. πρωτότ. (ὑπὸ Κορν. Α. Πρεβεζιώτου). — Μὴ ἀγαπήσῃς, ποίημα (ὑπὸ Νικοκλέους Μακρίδου). — Πολύμνια, διήγ. (ὑπὸ Ἑμμ. Τ. Ταβανιδου). — Ποικίλα: Ὁ πολυτιμότερος λίθος. — Σδυμένη Εἰκόνα, ποίημα (ὑπὸ Ἑλένης Λάμαρη). — Ἐς κόρακα: ἡ γραμματικὴ, μονολόγος (ὑπὸ Ἡγησίππου). — Τῇ παμφιλτάτῃ μου Θεοδότη, ποίημα (ὑπὸ Κορν. Α. Πρεβεζιώτου). — Ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Παπα-Σιλδέστρου (ὑπὸ Ι. Χαριστιδου ἱατροῦ). — Ὁρκισθὴ πίστιν, διήγ. (ὑπὸ Ἑμμ. Ταβανιδου). — Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀπείρου, ποίημα (ὑπὸ Β. Μεντζελίδου). — Σατυρικά καὶ πινακίδες: συνδιάλεξις Ἑλληγίδων (ὑπὸ Κορν. Α. Πρεβεζιώτου). — Εἰς τὸ λεικῶμα νέας, ποίημα (ὑπὸ † Ν. Καπιγιδάση). — Ἀπὸ τῆς φυλακῆς μου, ποίημα (ὑπὸ Κωνστ. Ἀρτελάρη). — Τὸ τάμα, διήγ. πρωτότ. (ὑπὸ Σπυριδωνος Οἰκονόμου). — Εἰς κόρην, ποίημα, (ὑπὸ Ἀχιλ. Ταβουλάρη). — Ποικίλα: Μυθιστόρημα δι' ἐπιστολῶν. — Ἐπιστημονικαὶ σελίδες: (ὑπὸ Κλεμ. Καλεύρα). — Ἀγάπαις, ποίημα, (ὑπὸ Ἰω. Β. Στεφανῆ). — Δύο φίλοι, διήγ. (ὑπὸ Σ. Σαρηδασεβάνη). — Φεύγω, ποίημα (ὑπὸ Ἑρμοκ. τοῦ Τυμφορητοῦ). — Ἡ γυναικεία χειροτεχνία (ὑπὸ Ἀγλαΐας Α. Πρεβεζιώτου). — Ἀδιαφορία, ποίημα (ὑπὸ Μαρίας Φιλίππου). — Σελίδες ἐκ τοῦ ἡμερολογίου μου, διήγ. (ὑπὸ Κυριακοῦ Ἰωαννίδου). — Ἀν μ' ἀγαπᾷς, ποίημα, (ὑπὸ Ε. Ἀστεριδου). — Τμῆμα «Οἰκιακῆς Οἰκονομίας»: (ὑπὸ Ἀγλαΐας Α. Πρεβεζιώτου). — ἦτοι Ἡθικὴ: καταρτισμὸς τοῦ εἴκου. Οἰκιακὴ κατασκευογραφία: Ἐτήσιος Γενικὸς προϋπολογισμὸς τοῦ εἴκου, Μηνιαῖον ἡμερολόγιον προσόδων καὶ δαπανῶν. Οἰκιακὴ ἱατρικὴ. Πρακτικὰ συμβουλαί. Οἰκιακὴ ζαχαροπλαστική. — Νέον ἔτος ποίημα, (ὑπὸ Σπ. Χριστοφίδου). — Θεατρικαὶ ἐντυπώσεις.

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου, Κουρσοῦμ Λὰν ἄρ. 3

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁὐ πάνσομαι εἰς Χάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμύνης,
ἡδίστην συζυγίαν»
Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. Στ 673—8

Ἡ διευθύντρια τῆς «Βοσπορίδος» ἐκφράζει δημοσίᾳ τὰ θερμότερα αὐτῆς εὐχαριστίας πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιώτητα τὴν πο' ὑφίλητον Οἰκουμένην Πατριάρχην κ. κ. Ἰωακείμ τὸν Γ', εὐαρεστηθέντα νὰ διαβιβάσῃ αὐτῇ ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει δ' αὖτε πῆρτα τὰς πατρικὰς Αὐτοῦ εὐχὰς καὶ τὴν ὑψηλὴν εὐαρέσκειαν ἐπὶ τῇ ἐπαινετῇ πορείᾳ καὶ τῇ εὐεργετικῇ δράσει, ἣν ἐκπληροῦ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς δημοσίῳ «ἡ Βοσπορίς».

Ἡ τριαυτὴ περιφάνη: ἐνδείξει ἐκτιμῆσεως πρὸς τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν ἐκ μέρους τῆς ὑψηλῆς καὶ σεπτῆς κερυφῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν κέντρου ἀποβαίνει ἡ πολυτιμότερα ἐνθάρρυνσις ἐν τῷ ἐπιπόνῳ ἔργῳ, ὅπερ ἀναλαμβάνει, ἀμείψουσα ἡμᾶς ἡθικῶς διὰ τοὺς περιβάλλοντας αὐτὸ ἀπείρους μόχθους καὶ ἀγῶνας.

Τὸ πατριαρχικὸν πιττάκιον ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἰωακείμ Ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος
Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ
Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἄρ. πρωτοκ. 172

Ἐλλόγιμος κυρία Κορν. Α. Πρεβεζιώτου, διευθύντρια τῆς «Βοσπορίδος» ἡμετέρα κατὰ πνεῦμα ἀγαπῆτη

θύγατερ, χάρις εἴη τῇ αὐτῆς Ἑλλογιμότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ. Ἐπὶ τῇ ἐγγιζούσῃ λήξει τοῦ ἐνεστώτος σωτηρίου ἔτους καὶ τῇ ἐπ' αἰδίῳ εἰσόδῳ τοῦ ἐπερχομένου ἄσμενοι προαγόμεθα πρὸς τὴν ὑλικὴν ὀφειλὴν καὶ ἠθικὴν πληρῶσαι τῇ αὐτῆς Ἑλλογιμότητι, εὐχαριστοῦντες μὲν ἐπὶ τῇ ἐπαινετῇ πορείᾳ, ἣν κατὰ τὸ παρελθὸν ἐτήρησε τὸ ὑπὸ τὴν συνετὴν αὐτῆς διευθύνσιν περιοδικὸν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἑαυτοῦ πολλαπλῶν καθηκόντων, πᾶσαν δὲ ἐκ τούτου ἀγρυμνοῦ τὴν βεβαιότητα καὶ διὰ τὸ νέον ἔτος, ὅπερ εὐχόμεθα αὐτῇ πλούσιον ἐν ὑγείᾳ καὶ πάσῃ τῇ ἐφετῇ εὐνημερία παρὰ Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετ' αὐτῆς.

1901 Δεκεμβρίου κη'.

† Ὁ Κων)πόλεως
ἐν Χριστῷ Εὐχέτης.

ΘΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Είναι της πρώτης ανάγκης, ο οίκος να ἦναι ὁ ναὸς τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας. Ἡ μήτηρ πρέπει νὰ ἦναι ἡ πλέον ἑνθερμος καὶ φιλόστοργος ὁδηγὸς πρὸς τὸν Σωτῆρα· αὕτη πρέπει νὰ λαμβάνῃ τὰ παιδία της ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ νὰ τὰ ὁδηγῇ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐσεβείας.

Κανεὶς ἄλλος δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐκσκητῇ τόσην ἐπιρροήν, ὅσην ἡ μήτηρ, ἡ νὰ ἔχῃ τὰς εὐκολίας αὐτῆς. Αὕτη γνωρίζει τὰς ποικίλας διαθέσεις τῶν τέκνων της, τὸν τρόπον αὐτῶν εἰς τὸ συλλογίζεσθαι, καὶ τὰς διαθέσεις τοῦ πνεύματος των καὶ διὰ τοῦτο ἔμπορεῖ νὰ ἐφαρμόζῃ τὴν διδασκαλίαν κατὰ τὰς ἀνάγκας. Αὕτη μόνη ἔμπορεῖ νὰ δράττηται τῶν ἀναριθμητῶν εὐκαιριῶν, εἰς τὰς ὁποίας τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμον εἰς διδασκαλίαν καὶ ἐπιδεδεικτὸν θρησκευτικῆς ἐντυπώσεως. Αὕτη διαμένει μετ' αὐτῶν, ὅταν ἀσθενοῦν ἢ πάσχουν· ἔχει βοηθὸν εἰς τὸ χρέος της τὴν ἡσυχίαν τῆς πρωίας καὶ τὴν σοβαρὰν σιωπὴν τῆς ἑσπέρας. Εἰς στιγμὰς θλίψεως ἔμπορεῖ νὰ διευθύνῃ τὸν νοῦν των εἰς λαμπροτέρους κόσμους καὶ εἰς ἀνωτέρας χαράς. Ὁ Θεὸς ἐχάρισε πλεονεκτήματα εἰς τὴν μητέρα, τὰ ὁποία κανεὶς ἄλλος δὲν ἔχει. Μὲ τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα συνοδεύονται καὶ αἱ εὐθύναι, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀπαλλαχθῇ ἢ νὰ τὰς μεταφέρῃ εἰς ἄλλον. Τὸ μέγα χρέος τῆς θρησκευτικῆς ἀνατροφῆς πρέπει νὰ ἐκτελῇται πιστῶς εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀπὸ τούτων γονεὺς. Ἡ ἡσυχος ἐστὶ αἰὶν ὁ ἱερώτατος ναὸς. Ἡ μητρικὴ στοργὴ εἶναι ὁ πλέον εὐγλωττος συνήγορος, τὸ δὲ εὐπειθεὶς παιδίον παρέχει τὰς χρηστοτέρας ἐλπίδας διὰ τὴν θρησκευτικὴν αὐτοῦ μόρφωσιν.

Ἄς αἰσθανθοῦν ταῦτα αἱ μητέρες ὅπως πρέπει, καὶ σπανίως θέλουν ἰδεῖ τὰ τέκνα των ἀναχωροῦντα ἀπὸ τὸν πατρικὸν οἶκον χωρὶς νὰ ἦναι ὡχυρωμένα ἀπὸ τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς καὶ τὴν καθαρὰν εὐσέβειαν.

Εἶναι βεβίως μάταιον νὰ ἐλπίζῃς, ὅτι ἔμπορεῖς νὰ καταπείσῃς τὰ παιδία σου νὰ προσηλώσουν τὴν ἀγάπην των εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ὅταν σὺ τὴν ἔχεις προσηλωμένην εἰς τοῦτον. Τὸ παράδειγμά σου θέλει ἐκασθενεῖ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν διδασκαλιῶν σου. Ἐὰν ἡ καρδιά σου δὲν ἐμψυ-

χοῦται ἀπὸ χριστιανικὰ αἰσθήματα, εἶναι μάταιον νὰ ἐλπίζῃς ὅτι ἔμπορεῖς νὰ ἐμπνεύσῃς τὰς ἀρχὰς ταύτας εἰς τὰς καρδίας τῶν τέκνων σου. Ταῦτα θέλουν μμεῖσθαι τὸ παράδειγμά σου, ὡς ἔχοντα ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ὁδηγίαν σου. Τὸ μικρὸν τοῦτο παιδίον, τὸ ὅποιον σοὶ ἔδωκεν ὁ Θεός, καὶ τὸ ὅποιον εἶναι τόσον εὐτυχὲς διὰ τῆς φιλοστοργίας σου, θεωρεῖ ἀσφαλὲς τὸ νὰ τρέφῃ ἐκεῖνα τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποία τρέφεις σὺ, μήτηρ! ἔμπορεῖς νὰ βλέπῃς τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς σὲ καὶ νὰ ἦται μάρτυς τῆς πρὸς σὲ τρυφερᾶς ἀγάπης καὶ τῶν ἐνθέρμων ἀπκασμῶν του, χωρὶς νὰ αἰσθάνεσαι ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως ὅτι τὸ παράδειγμά σου τὸ ἀποπλανᾷ ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου καὶ τὸ παραδίδει εἰς αἰώνιον θλίψιν;

Σὺ ἀγαπᾷς τὸ παιδίον σου· τοῦτο ἀγαπᾷ καὶ σὲ, καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι καταχρᾶσαι τὴν ἐμπιστοσύνην του, καὶ ὁδηγῇς αὐτὸ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ἀπωλείας. Πόσον ἤθελε φρίξει, ἂν ἔλεγον εἰς αὐτό, ὅτι ἡ μήτηρ του εἶναι ὁ σκληρὸς προδότης τῆς αἰωνίου εὐδαιμονίας του! Σὺ ἐδόθης εἰς τὰ τοῦ κόσμου, καὶ δὲν ἀφιέρωσας τὴν καρδίαν σου εἰς τὸν Θεόν. Μὴ ἀρκουμένη ὅτι ἔγινες ὁ φθορεὺς τῆς ἰδίας σου ψυχῆς, θέλεις ἀκόμη νὰ συμπεριλάβῃς μετὰ σοῦ εἰς τὴν κόλασιν τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον σὲ ἀγαπᾷ ὡς μητέρα καὶ φίλην του; Ὡ! αὕτη εἶναι ὑπερβολὴ σκληρότητος, τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ περιγράψῃ.

Ἦθελε στοχασθῇ τις ὅτι πᾶν μεῖδιμα θέλει διαταράττει τὴν ἡσυχίαν σου· πᾶσα ἀπόδειξις φιλοστοργίας θέλει διαπερᾷ τὴν καρδίαν σου· ὁ ἔλεγχος τοῦ συνειδότος θέλει σὲ κρατεῖ ἄϋπνον κατὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ καθιστᾷ πᾶσαν ὥραν πικρὰν διὰ σὲ. Ὁ φονεὺς τοῦ σώματος μόλις δύναται νὰ ἀντέχῃ εἰς τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος· ἀλλὰ σὺ, ὦ ἔπιστε μήτηρ, εἶσαι ὁ φονεὺς τῆς ψυχῆς! Καὶ ποίας ψυχῆς; τῆς ψυχῆς τοῦ φιλάτου τέκνου σου! Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης δὲν δυνάμεθα νὰ λαλήσωμεν ἀσφαφέστερα. Ἡμεῖς, ἐλαιοιολογοῦμεν τὰς ἀπαραδειγματίστους βλάβας τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποία προδίδονται ἀπὸ τὸ μεῖδιμα ἢ ἀπὸ τὸ φίλημα τῆς μητρός των. Ὁ Σατανᾶς ἔξωσε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὸν παράδεισον· ὁ Ἰούδας ἐπρόδωσε τὸν Κύριόν του. Ἀλλ' ἐνταῦθα βλέπομεν μητέρα ἀπομακρύνουσαν τὸ τέκνον της, τὸ ἀθά-

νατον τέκνον της· ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου καὶ τῆς εἰρήνης, καὶ ὠθοῦσαν αὐτὸ εἰς τὴν ἀπώλειαν.

Τοῦτο τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποιον ἀκολουθεῖ τὰ διαβήματά σου, εἶναι αἰώνιον· μέλλει νὰ ἐπιζῇ εἰς ὅλους τοὺς ἐπερχομένους αἰῶνας· νὰ ἐκβῇ ἀπὸ τὸν τάφον· νὰ ἀναπτερωθῇ εἰς πνευματικὴν ὑπαρξιν καὶ ἢ νὰ συνυψωθῇ μετὰ τὸ ὑψηλὸν πέταγμα τοῦ ἀγγέλου, ἢ νὰ καταβιβασθῇ εἰς τὸ σκότος τοῦ διαβόλου. Σὺ δέ, ὦ μήτηρ, εἶσαι ὁδηγὸς του πρὸς τὴν ἀθανασία, πρὸς τοὺς χεῖθαλεις οὐρανίους λιμῶνας, ἢ πρὸς τὰς ξηρὰς ἐρήμους τῆς ἀπελπισίας. Ἐὰν προβαίνῃς ἀμετανόητος εἰς τὴν ἀμαρτίαν, τὸ παιδίον σου κατ' ὅλην τὴν πιθανότητα θέλει σὲ ἀκολουθήσει. Διηγούντι ὅτι παιδίον τι, ἐνῶ ἔπνεε τὰ λοισθία, ἐνατενίσαν τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τοὺς γονεῖς του, ἐφώνηξε μὲ τὴν μεγαλειτέραν λύπην τῆς ψυχῆς του· «Ὡ γονεῖς μου! ποτὲ δὲν μ' ὠμίλησατε περὶ θανάτου οὔτε μὲ ἐπαρκενίσατε νὰ ἐτοιμασθῶ δι' αὐτόν» καὶ τῶρα, εἶπε, χῦνον μαῦρα δάκρυα, ἀποθνήσκω, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀπολλυταί.» Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐξέπνευσεν.

Ὁ ἡλῖος τοῦ ἐδῶκεν εἰς τὸ σκότος. Ὅποιον ἦσαν ἄρα γε τὰ αἰσθήματα τῶν γονέων τούτων; Ὅποια ἀγωνία πρέπει νὰ κατεσπάρξει τὴν καρδίαν των; Πόσον τὸ σφάλμα τοῦ ἀπολωλὸτος παιδίου των πρέπει νὰ ἐδίωκεν αὐτοὺς εἰς ὅλα τὰ ἔργα τῆς ἡμέρας, καὶ νὰ ἐτάραττε τὸν ὕπνον των ἐν καιρῷ νυκτός; Ἀλλὰ σὺ μέλλεις νὰ συναντήσῃς πάλιν τὰ παιδία σου. Ἡ σάλπιγξ τῆς κρίσεως θέλει σὲ καλέσει εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Χριστοῦ. Πόσον ἀνωφελὲς ἦθελεν εἶσθαι νὰ περιγράψω τὰ αἰσθήματά σου ἐκεῖ!

«Ἐκείνη ἡ φοβερά ἡμέρα ἔρχεται βεβίως»

«Ἡ προσδιωρισμένη ὥρα σπεύδει.»

Ἡ κρίσις διαδέχεται τὸν θάνατον καὶ ἡ αἰωνιότης τὴν κρίσιν. Ἐὰν ἦσαι καταστροφεὺς τοῦ παιδίου σου αἰωνίως θέλεις ὑποφέρει τοὺς ἐλέγχους του. Θέλεις βλέπει πάντοτε τὸ νυχάριον τῆς ἀθανάτου ψυχῆς του, ἐνῶ ἡ συνειδήσις σὲ λέγει ὅτι ἂν ἦτο ἐπιμελής, καὶ σὺ καὶ τὸ παιδίον σου, ἠθέλιτε ἀναπαύεσθαι εἰς τοὺς οὐρανούς.

Μὴ στοχάζεσαι ὅτι ἔμπορεῖς σὺ νὰ βεβίως μίαν ὁδὸν καὶ νὰ καταπείσῃς τὸ παιδίον σου νὰ βαδίσῃ ἄλλην. Δὲν πρέπει μόνον ἀνὰ δεικνύς τοὺς οὐρανούς, ἀλλὰ νὰ γίνεσαι καὶ ὁδηγός.» Τὸ

πρῶτον ἔργον τῆς μητρός· εἶναι νὰ παραδώσῃ τὴν καρδίαν της εἰς τὸν Θεόν· γαυοῦ ἡ ἰδία χριστιανὴ καὶ τότε ἔμπορεῖ νὰ ἐλπίζῃς, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει εὐλογῇ τοὺς ἀγῶνάς σου εἰς τὸ νὰ ὁδηγήσῃς τὸ παιδίον σου πρὸς τὸν Κύριον. Περικλυόμεν πᾶσαν μητέρα ἀνχινώσκουσιν τὰς γραμμάς ταύτας, ἂν ἐπιθυμῇ τὴν ἰδίαν τῆς εὐτυχίας καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων της, νὰ παραδώσῃ ἀμέσως εἰς τὸν Θεὸν τὴν καρδίαν. Τὸ ἐξιλεωτικὸν αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἐξωμάλυνε πᾶσαν δυσκολίαν κατὰ τοῦτο. Τὸ ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἑτοιμον, εἰσακούον τὰς προσευχάς σου, νὰ σοῦ δώσῃ ὅλην τὴν ἀνγκυκαίαν ἀντίληψιν.

Καθόσον ἀναβάλλεις τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ χρέους τούτου, ἀπομακρύνεις τὰ παιδία σου ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ καθιστᾷς τὴν ἐλπίδα τῆς μετανοίας των πλέον ἀβεβαίαν.

Παρουσίαζε τὴν θρησκείαν ὑπὸ ἱλαρὰν ἔποψιν. Χωρὶς τὴν εὐσέβειαν καμμία ἀληθὴς χαρὰ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Ὁ σκοπὸς τῆς θρησκείας εἶναι νὰ μᾶς καταστήσῃ εὐτυχεῖς καὶ εἰς τούτον καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον· ν' ἀφαιρῇ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τὴν λύπην, καὶ νὰ τὸ πληρῶνῃ ἀπὸ χαρὰν. Ἀλλὰ πολλοὶ γονεῖς ἀπατῶνται εἰς τοῦτο· ἐκτείνου τὸν λόγον ἐπὶ τῶν τρόμων τοῦ θεοῦ νόμου· λαλοῦν περὶ αὐτοῦ μὲ πρόσωπα κατηγῇ καὶ σκυθριωπῇ. Ἡ θρησκεία καθίσταται τοιοῦτοτρόπως ὄχι εὐάρεστος εἰς τὸ παιδίον, καὶ θεωρεῖται ὡς καταστρεπτικὴ τῆς εὐτυχίας.

Ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ συνδέεται μὲ τὴν λύπην καὶ τὸν τρόμον. Πολλοὶ γονεῖς εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ζωῆς των ἐγνώρισαν τὸ σφαλερὸν σύστημα, τὸ ὅποιον κατὰ τοῦτο ἠκολούθησαν. Συνεταύτισαν δὲ ἐπὶ τοσοῦτον τὰς θρησκευτικὰς σκέψεις μὲ τὰ μελαγχολικὰ πρόσωπα καὶ μὲ τοὺς λυπηροὺς τόνους τῆς φωνῆς, ὥστε κατέστησαν ἄνευ ἀνάγκης τὴν θρησκείαν ἀπεχθῆ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

II. Τράντος.

Ἰεροκῆρυξ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Εἰς ἔτι ἐξέλιπεν, εἰς ἔτι ἀπέπτυ!.. καὶ ὁ κυκεὼν τῆς ζωῆς θὰ κυλίῃ τοῦ λοιποῦ τὴν ἐκατόγχειρα αὐτοῦ τύρβην μὲ ἓνα ὀλιγώτερον ἔτι ἐκ τῶν ὁσημέραι ἐκλειπόντων στεφανηφόρων αὐτοῦ ἀθλητῶν.

Εἰς ἔτι στεφανίτης τοῦ βίου, εἰς ἔτι φωτοβόλος πυρτὸς ζωῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς δράσεως εὐεργετικῆς καὶ ἀενάου, ἐσθῆσθη ἡρέμα καταδαπανήσας ἐν τῇ ὑπὲρ τῶν εὐγενῶν ἰδανικῶν του ἐνθέρμῳ πάλῃ ὅλον τὸ ἱερὸν πῦρ, ὅτε ἀπετέλει τὸν ἐσώτατον μύδρον τῆς ἀσρτολαμποῦς του ψυχῆς!

Ἐσθῆσθη ὁ χιονόκομος γέρων, ὁ γλυκύς, ὁ γαλήνιος, ὁ διαυγής, ὁ ἀβρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τοὺς τρόπους, ἀλλὰ στιβαρὸς τὴν διάνοιαν καὶ τὴν γραφίδα, ὁ θαλερὸς παρὰ τὰς χιόνας του, ὁ ὀρσερὸς παρὰ τὸ πῦρ του, ὁ τοῖς πᾶσι προσηλὴς καὶ τοῖς πᾶσι σεβαστός!

Ἐσθῆσθη καὶ οἱ τελευταῖοι ζέφυροι, οἵτινες ἐθώπευσαν τὴν μεταξίνην χιόνα τῆς κόμης του καὶ τὸν ἀγνὸν κρύσταλλον τοῦ μετώπου του ἐπὶ τοῦ φερέτρου, ἀπεκόμισαν φεύγοντες εἰς τὸν αἰθέρα τὴν τελευταίαν πνοὴν τοῦ διακαοῦς πόθου τοῦ ὑπὲρ τῆς εὐδωτέως τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς παιδείας τῆς νεολαίας ἡμῶν τῆς νεολαίας, ἣν ἐκ ψυχῆς ἐπὶ νεί, τῆς νεολαίας ἐξ ἧς εἶθε πολλοὶ ν' ἀνατελῶσιν ἀντάξιοι καὶ μιμηταὶ αὐτοῦ.

Ναί! ἐκ τοῦ φαινοῦ ὑποδείγματος τοῦ βίου αὐτοῦ ἔχει πολλὰ ν' ἀντλήσῃ ἡ χρυσὴ ἡμῶν νεολαία.

Αὐτόρωτος τὴν διάνοιαν καὶ Ἀνταῖος τὴν ζωτικότητα καὶ εὐψυχίαν, ἐσπούδασε σχεδὸν μόνος, εἰργάσθη μόνος, προώδευσε μόνος καὶ μόνος ἀπέδῃ ἄξιος καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτὴν εὐεργετικὴν νὰ παράσχῃ δρᾶσιν, χωρὶς ποτε νὰ κύψῃ ἄθυμος τὸν αὐχένα, χωρὶς ποτε νὰ καταληφθῇ ὑπὸ τῆς ἀπαισιόφρονος ἀπογοητεύσεως, καὶ τῆς ἐπαράτου σπληνιάσεως, ἥτις ὡς ἀπηνῆς σκώληξ μαρασμοῦ διαδιβρώσκει σήμερον τὴν γόνιμον νεότητα εὐθὺς μετὰ τὴν πρῶτην ἐν τῷ βίῳ ἀποτυχίαν.

Πρόκειται κλεινὸς ὁ βίος τῆς γλαφυρᾶς ταύ-

της ψυχῆς τῆς ἐγκατοπτριζομένης πιστῶς εἰς τὰ γλαφυρὰ αὐτῆς ἔργα, ἀφ' οὗ κατὰ τὸν Βυρφῶνα «τὸ ὕψος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος». Πρόκειται πρὸς πάντας, πρὸς ἐφήβους καὶ νέους δημιουργοῦντας ἤδη ἑαυτοὺς, καὶ πρὸς ἄνδρας καὶ πρεσβύτας ἔχοντας ἔτι στάδιον δράσεως, αὐτὸς, ὁ κύκνος ὁ γηραιός, ὅστις περὶ τὴν ἀμφιλύκην τοῦ βίου του ἐξέχυτε τοὺς γλυκυτέρους του φθόγγους, τὰς ὠραιότερας ὑπὲρ τῆς παιδείας καὶ τῆς ἠθικῆς μελωδίας του!

... Εἰς ἔτι ἐξέλιπεν, εἰς ἔτι ἐσθῆσθη ἄλλ' ὁ σβεσθεὶς οὗτος δὲν ἔδυσεν, ἀλλ' ὁ ἐκλιπὼν οὗτος ζῇ καὶ θὰ ζῇ! Θὰ ζῇ ἐφόσον ὁ τύπος θ' ἀπαθανατίζῃ τοὺς μάρτυρας τῆς μελάνης ἀπαθανατίζων τὰ ἀμάραντα τῆς ιδέας ἄνθη, τὰ πτερύοντα ἔπη τοῦ πνεύματος, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ τηροῦσα ἔτι ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀνταύγειαν τῆς θεϊότητος, θὰ ἐξακολουθῇ θαυμάζουσα καὶ φιλοῦσα τὴν αἰθερίαν αἴγλην τοῦ ιδεώδους καὶ τῆς ἀρετῆς!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΑΠΟΡΙΑ

Ἐὰν ὁ μέλας θάνατος τὸ τέρμα ἡμῶν ᾔηται—
πρὸς τί καλύπτουν τὴν ὁδὸν τοῦ θάρους μυροῖναι;
Πρὸς τὸ τὰ ρόδα θάλλουσιν ἐπὶ τῶν πέριξ βρύων;
Καὶ ὅταν πνεύσῃ ὁ βορρᾶς τὸν μαρμαρὸν ἐγκλείων
πρὸς τί τὰ ἄνθη πίπτοντα τὰ βλέπομεν πλησίον
μὲ ὄμματα περιλύπα καὶ γέμοντα δακρύων;

Ἐὰν ἡ ἡ μέλλουσα ζωὴ τὸ τέρμα ἡμῶν ᾔηται,
πρὸς τί γεννᾶται συνεχῶς ἐκ τέρψεων ὀδύνη;
Πρὸς τί λανθάνουν ἔς τὴν ὁδὸν ὑπὸ τὰ χόρτα λίθοι;
Πρὸς τί τῶν ἀνθῶν σύντροφος ἡ ἀκανθα ἐκλήθη;
Πρὸς τί τὰς βάτους τῆς ὁδοῦ προβαίνοντες ἡρέμα
ὀφείλομεν μὲ δάκρυα νὰ λούωμεν καὶ αἶμα;

Νικολᾶς Μακρίδης Βέης

ΕΚ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

Ἡ μουσικὴ ἐν τῇ ἀνατροφῇ τῶν νεανίδων.

Τῇ Εὐγενεστάτῃ Δεσποινίδι

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Φιλόμουσος καὶ ἐλλόγιμος Δεσποινίς,

Χθὲς διενεμήθη ἡ ἐρίτιμος Βοσπορίς καὶ ἀμέσως διεδόθη ἡ εἰδησις ὅτι ἡ δεσποινὶς εἶναι κατὰ τῆς μουσικῆς. Ἐσπευσα ν' ἀναγνώσω τὸ φύλλον καίτοι δὲ ἐνόησα ἀμέσως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ

παρεξηγήσεως καὶ παρεννοήσεως, ἔκρινα καλὸν νὰ ἐπιστείλω ὀλίγας γραμμὰς, ὅπως προληφθῇ ἡ ἐκ ταύτης τῆς πλάνης δυναμένη νὰ προκύψῃ συγχυσις καὶ ταραχὴ εἰς τὴν ἀντίληψιν πολλῶν ἀναγνωστριῶν σας.

Ἡ δεσποινὶς Κορνηλία κατὰ τῆς μουσικῆς! ἦτο δυνατόν τοῦτο! ἦτο δυνατόν, ἡ κυρία Κορνηλία νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἡ μουσικὴ δὲν εἶναι εἰμὴ ἀπόρροια τῆς ἐπιθυμίας τῶν ἀνθρώπων, τοῦ νὰ ῥυθμίσωσι τοὺς ἀρρυθμούς κρότους καὶ τὰς ἀτμήτους φωνὰς τοῦ πανταχόθεν περικλείοντος τὸν ἄνθρωπον κενοῦ; δὲν λέγω περισσώτερα διότι εἶμαι βεβαία ὅτι εἰσθε τῆς ιδέας τῶν ἀρχαίων, οἱ ὅποιοι ἐθέσπισαν ὅτι ὅσα ὄντα δὲν ἀγαπᾷ ὁ Ζεὺς μόνον ἐκεῖνα ἐκπλήττονται ἀκούοντα τὴν φωνὴν τῶν Πιερίδων «γᾶς τε καὶ πίντου». Τὸ ζήτημα εἶναι ἄλλο καὶ τοῦτο ἠθέλησατε βεβαίως νὰ ὑποδείξητε. Συμφέρι εἰς κάθε πάτωμα μιᾶς οἰκίας, εἰς κάθε δωμάτιον, εἰς κάθε γωνίαν νὰ πληττῇται ἐν κλειδοκύμβαλον, νὰ ἐξοδιῶνται πρὸς τοῦτο τὰ χρήματα παντὸς οἰκογενειάρχου καὶ νὰ νομίζεται ὅτι διὰ τῆς ταχυδακτυλουργίας, τὴν ὁποίαν ἀποκοτῶν δεσποινίδις τινα ἐξυπηρετεῖται ὁ σκοπὸς τῆς γενικῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς φιλομούσου μορφώσεως; ἰδοὺ, ἂν δὲν ἀπατώμαι, τὸ κύριον θέμα τοῦ λόγου σας καὶ τοῦ περὶ μουσικῆς θορύβου. Ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψὶν ἔχετε βεβαίως πολὺ δίκαιον καὶ ὅτι τὸ συμφερότερον θὰ ἦτο ὑπὸ πρᾶκτικὸν σκοπὸν νὰ περιορίζηται ἡ σπουδὴ τῆς μουσικῆς εἰς μόνον τὰ παιδιὰ τὰ χορηγοῦντα ἐλπίδας παραιτέρω μορφώσεως, τὰ δὲ λοιπὰ νὰ ἐνασχολῶνται εἰς ἄλλα πρὸς τὰ ὅποια ἔχουσι φυσικὴν κλίσιν, εἰς τρόπον ὥστε ἡ μουσικὴ καὶ πρὸ πάντων ἡ κλειδοκύμβαλιστικὴ νὰ μὴ ἀποτελῇ ἀναγκαῖον καὶ ἀπαραίτητον μάθημα παντὸς παιδίου, πάσης κορασίδος. Τοῦτο βεβαίως θὰ ἦτο τὸ ποθοῦμενον. Ἀλλὰ πῶς δυνάμεθα νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν; πῶς δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι αὕτη ἡ ἐκείνη κορασίς ἔχει κλίσιν διὰ τὴν μουσικὴν καὶ διὰ τὸ κλειδοκύμβαλον αἱ δὲ λοιπαὶ ἀποπεφύκασι; Τοῦτο φαίνεται ἀδύατον ἐκ τῶν προτέρων καὶ διὰ τοῦτο καλὸν νομίζω, καὶ ὑμεῖς δέ, πιστεύω τὸ παραδέχεσθε, νὰ δίδηται εἰς ὅλην τὴν μαθητιῶσαν νεολαίαν ἄρρενα ἢ θήλειαν

ἡ ἀρχὴ τῆς μουσικῆς, νὰ λαμβάνηται πείρα τῆς αἰσθητικῆς αὐτῶν, τῆς καλαισθητικῆς αὐτῶν κλίσεως καὶ νὰ ἀφίνηται ἔπειτα ἐκάστη ἐλευθέρα νὰ ζητῇ παραιτέρω μόρφωσιν ἀναλόγως τοῦ φυσικοῦ ταλάντου, τὸ ὅποιον ὁ Πλάστης ἐνεφύτευσε εἰς τὰν νεκρὴν καρδίαν τῆς· δὲν εἶναι λόγος ἀποκλειστικῶς περὶ κλειδοκύμβαλου, ἀλλὰ περὶ μουσικῆς. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ ἐν ἐκάστη οἰκίᾳ ἠκούετο μελωδικὴ τις φωνὴ εἴτε ἐπρόκειτο νὰ βαυκαλίσωσι βρέφη ἢ ἀπλῶς νὰ ὑποτονθοῦσιν ἀσμάχτιά τινα ἐκ τῶν συνήθων, ἄτινα μεγάλην σὰς βεβαιῶν παρείχον εὐχρηστέτην εἰς τοὺς ἀκροωμένους. Ποῖον εἶναι τὸ καινούργιο τραγοῦδι τῶν νησιῶν; τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἠκούσαμεν πολλὰκις ἀποτεινομένην ἀπὸ τὰς μητέρας μας εἰς τοὺς ἐρχομένους ἀπὸ τὰς νήσους καὶ εἰς ταύτην τὴν ἐρώτησιν ἀπῆντων οἱ ἐρωτώμενοι ψάλλοντες ἀγρυπνῶν μου περιστέρα» καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ταῦτα εἶχον πολὺ τὸ μορφωτικόν, πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, πολὺ τὸ καλαισθητικόν, πολὺ περισσώτερον ἀπὸ τὰ exercices τοῦ Czerny, τὰ ὅποια μὲς καταδιώκουσιν εἰς ὅλας τὰς τριόδους καὶ διόδους διότι τοῦτο θέλει ἡ μόδα. Ἄς ἔλθωμεν καὶ εἰς ἄλλο· οὐδεὶς εἶδε ποτε μίαν μόνην καὶ μεμονωμένην ὑψικορμον δρῶν συνήθως ἢ ὑψικορμος αὕτη δρῶς ἐγείρεται ἐν τῷ μέσῳ δάσους, εἰς τὸ ὅποιον εἶναι πολλὰ ἄλλα χαμηλότερα μὲν, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξὶς φαίνεται ἀναγκαία διὰ τὴν παραγωγὴν γιγαντιαίου στελέχους. Ἐκ τῆς καλλιέργειας τῆς μουσικῆς θὰ προκύψωσιν οἱ μεγάλοι ἀριστοτέχναι, οἵτινες μόνον καὶ μεμονωμένοι οὐδέποτε ἀναπτύσσονται. Αἱ κακαὶ ἐντυπώσεις, αἵτινες παράγονται εἰς τὸ πνεῦμα ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς καὶ ἐνίοτε ἀπέλπιδος κλειδοκύμβαλιστικῆς πρέπει νὰ μένωσι κατὰ μέρος. Ἀρχαί τῆς μουσικῆς φρονῶ πρέπει νὰ δίδωνται εἰς ὅλους· τὰ ὅσα τὰ ὅποια καίνται τόσον ἐγγὺς τοῦ ἐγκεφάλου νὰ μὴ μένωσι νωθρά· νὰ δίδηται ἀφορμὴ εἰς ἀνάπτυξιν τοῦ αἰσθήματος τοῦ ῥυθμοῦ, τῆς ἀρμονίας, τῆς μελωδίας, ἄτινα εἶναι θεμελιώδη αἰσθητικὰ τρόπων τινὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ χρησιμεύουσι εἰς ὅλας τοὺς πράξεις, εἰς ὅλας τὰς ἐπιχειρήσεις του· αὗται εἶναι ἀναγκαιόταται πρὸ πάντων εἰς τὰς κορασίδας, αἱ ὅποια φυσικὰ πρέπει νὰ εἶναι εὐρυθμοὶ περὶ τοὺς λόγους, περὶ τὰς κινήσεις, περὶ τὴν ἐν-

δυσμασίαν των. "Αλλο τώρα ἄς εἰπωμεν τὸ περὶ μορφώσεως μουσικῶν προσδιορισμένων νὰ ἐκπλήξωσι καὶ νὰ ἀφήσωσι τὸ κοινὸν κεχηνὸς ἐκ θαυμασμοῦ. ἄλλως καὶ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν ἠγόρησα διὰ τὴν ἀπροσδιόνυσον μουσικὴν μόρφωσιν, τὴν ὅποιαν διδουσιν οἱ καλόγηροι εἰς τὰ καταστήματα των δῆθεν ἐπὶ καλῷ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλὰ μὴ συγχέωμεν τὰ σοβαρὰ μετὰ τῶν γελοίων· αἱ ἀρχαὶ τῆς μουσικῆς ἢ μᾶλλον τὸ αἶσθημα, πρέπει νὰ δίδηται εἰς ὅλους ἀνεξαίρετως, ἢ δὲ τελειοποιήσῃς αὐτῆς κατὰ τὸ ἐνὸν καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις, πρέπει νὰ ἀφήται εἰς τὴν προαίρεσιν, εἰς τὰ μέσα, εἰς τὰς εἰδικὰς τέλος περιστάσεις, κίτινες δὲν εἶναι αἱ αὐταὶ δι' ὅλους. Ταῦτα βεβαίως καὶ ὑμεῖς ἠθέλατε νὰ εἴπητε ἐν τῷ ὑμετέρῳ ῥηθρῷ· ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ προκύψῃ παρεννόησις καλὸν θὰ ἐνόμιζον νὰ ἐπιστήσῃτε ἐπὶ τούτου τοῦ σημείου τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνώστριων σας, τὴν ὅποιαν οὐδεὶς εἰς αὐτοὺς καλλίτερον νὰ φωτίξῃ εἰς ζητήματα καλαισθησίας καὶ λεπτότητος.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ Α. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ

Ἐν Ξηροκρήνῃ 4 Δεκεμβρίου 1901

ΚΟΓΧΥΛΙΑ

Καὶ ὁ μάλλον ἐνάρτεος δὲν εἶναι ἀνεπίδεκτος ψόγου.

Αἰσωπος.

Ἐν τῇ διαβολῇ δύο εἰσὶν οἱ ἀδικούντες· ὁ διαβάλλων, ὅστις ἀτιμάζει ἀπόντα, καὶ ὁ ἀκούων τὴν διαβολήν, ὅστις ἀνεξετάστως πείθεται περὶ τῆς ἀτιμίας ἐκείνου.

Ἡρόδοτος.

Ὅστις πείθεται ἀνεξετάστως εἰς τὰς διαβολὰς ἢ εἶναι κακὸς τὴν ψυχὴν ἢ ἔχει νοθεὺν νηπίον.

Μένανδρος.

Σπεῖρε τὸ καλὸν καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ὁ κηπουρός, ὅστις θὰ φροτίσῃ περὶ τῆς βλαστήσεως αὐτοῦ.

***

Μικρότερον ἀμάρτημα εἶναι ὁ ἀκούσιος φόρος, ἢ ἡ ἐκουσία τῶν καλῶν καὶ νομίμων, τῶν ἀγαθῶν καὶ δικαίων διαστροφή.

Πλάτων.

ΣΥΝ ΑΘΗΝΑ...

(Διήγημα πρωτότυπον)

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 22)

Τοιοῦτος ὁ ἦρωας μου ἐπέστρεφεν ἐσπέραν τινὰ ἐκ τοῦ περιπάτου μετὰ τοῦ φίλου του Πολυβίου Ῥωμανοῦ. Ὁ Ἰωάννης ἦτο ἤδη μαθητὴς τοῦ γυμνασίου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ μορφήν ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸ παράδοξον ἐκεῖνο εἶδος τῶν μαθητῶν, οἵτινες ἐξέρχονται ἀριστοῦχοι διότι δὲν ἀνέχονται νὰ παρέρχωνται ἀπαρατήρητοι. Ὡς πρὸς τὰς ἄλλας αὐτοῦ ιδιότητας σᾶς τὸν παρουσιάζω ὡς υἱὸν εὐπόρου καὶ καλῆς οἰκογενείας μὲ δικηκεριμένον παρουσιαστικόν καὶ ὑπερήφανον πρόσωπον. Φαντασθῆτέ τον ἤδη λεπτοφυῆ, εὐθυτενῆ καὶ κομψοπρεπῆ καὶ περιδύλατέ τον μὲ ἐκεῖνο τὸ ιδιόρρυθμον πνεῦμα, ὅπερ χαρὰ κτηρίζει ἕνα φιλομειδῆ ξανθούλη καὶ ἔχετε τὴν εἰκόνα τοῦ Ζάν, τοῦ χαϊδεμένου μπεμπέ τῆς μαμάκας του.

Ὁ Ῥωμανὸς ἦτο ὀλίγον πρεσβύτερος τοῦ φίλου του, τῆς αὐτῆς περιωπῆς, τὸ ἴδιον κόψιμον ἐπάνω - κάτω, ἀλλὰ πειὸ σκούρος καὶ μὲ ἀμβλύτερα κάπως χαρακτηριστικά. Ὅτι τὸν ἐχαρακτήριζεν ἰδίως ἦτο τὸ χεῖθαλές ἐκεῖνο σκωπτικὸν μειδίαμα, ὅπερ διετῆρει πάντοτε ἀμφίβολα τὰ καθέκαστα τῆς μορφῆς του. Προσθέσατε εἰς ταῦτα καὶ μίαν φλυαρίαν, ἣτις κάποτε προέβαινε μὲ χρις αὐθαδείας καὶ ἔχετε ἕνα τύπον ἐξ ἐκείνων, οὓς καλοῦμεν φιλοσοφικοὺς ἐν γένει. Ἐν τούτοις ὁ Πολύβιος ἦτο ἐν πολὺ καλὸν παιδί, ἄκακος, εὐλικρινὴς καὶ πολύτιμος φίλος, ἀγαπῶν ὡς ἀδελφόν του τὸν Ἰωάννην, ὅστις τὸν ἐλάτρευε.

Ὅταν δύο φίλοι περιπατοῦν μαζῇ ὁμιλοῦν φυσικὰ περὶ τῶν ὀρέξεων καὶ τῶν ὀνείρων των. Καὶ ἐπειδὴ συνήθως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν φιλοσοφοῦν μεθοδικῶς, συμβαίνει πολὺ συχνὰ νὰ περιπίπτουν εἰς ἄλυσιν ἰδεῶν ἀσχετῶν πρὸς ἀλλήλας. Οὕτω καὶ οἱ φίλοι μας ἀρχίσαντες ἀπὸ τὸν καιρὸν ὠμίλησαν διαδοχικῶς περὶ τοῦ περιπάτου, περὶ τῆς φύσεως, περὶ τῆς σκόνης, περὶ τῶν ποδηλατῶν καὶ περιπίπτοντες οὕτως ἀπὸ θέματος εἰς θέμα κατέληξαν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ θέμα τῶν θεμάτων, ἐν

τῷ ὅποιῳ κολλᾷ ἡ γλῶσσα ὡς μύια ἐν τῷ μέλιτι· μ' ἄλλους λόγους ἐπελάθοντο τῆς λύσεως τοῦ μεγάλου αἰνίγματος, ὅπερ ἐκλήθη γυνή.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἐν τῷ περιπατεῖν αὐτοὺς φωνή τις ἠκούσθη ἐκ κήπου τινὸς λέγουσα :

— Πῶ ! Πῶ ! Τί ἀφηρημάδα !

Ἦτο ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ζάν, ἡ Λόλα, ἣτις ἐκάλει τοὺς φιλοσόφους· μου ἀπὸ τοῦ κήπου τῆς φίλης τῆς Ἀθηνᾶς Ἰωαννίδου, τῆς ζηλευτῆς φήμης ἀπολαυσούσης διὰ τὴν ὥραιαν τῆς ἐβένινον κόμην καὶ τὸ εἰκονικόν της παράστημα.

Ὁ Ζάν καὶ ὁ Πολύβιος ἀπεκκλύθησαν.

— Εἰσέρχασθε, κύριοι ; ἠρώτησεν ἡ δεσποινὴς Ἰωαννίδου ἐπιχαίρων μειδιῶσα.

Ὁ Ζάν ἐχαμήλωσε τοὺς ὀρθαλμοὺς καὶ ὑπεκλίθη ἐλκφρῶς ἐρυθριῶν, σὺν τίμια παρθένα τῶν φημισμένων προαστείων μας. Ἀλλ' ὁ Πόλης ἔκρινε πρακτικώτερον νὰ ὁρμήσῃ ἐντὸς τοῦ κήπου λέγων :

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ζητῶ κατὶ καλλίτερον !

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε ; ἠρώτησεν ἡ Λόλα.

— Ξεύρω κ' ἐγώ ; εἶπεν ὁ Πόλης· ἀπὸ παντοῦ.

— Ἀ ! ἂ ! λοιπόν, μουσιού-Ζάν, μ' ἐγελάσατε ! ἀνεφώνησε τότε ἡ Ἀθηνᾶ, ἣτις εἶχεν εἰσελθῇ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τούτου. Στραφεῖσα δὲ τότε πρὸς αὐτὸν τὸν ἠπειλήσε διὰ τοῦ δακτύλου.

— Στοιχηματίζω ὅτι σᾶς ἐπούλησεν ὅτι ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, εἶπεν ὁ Πόλης πλησιάζων. Ἀχ δεσποινίς ! δὲν εἰμφορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν μανίαν ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ παιδί μὲ τὸ νὰ θέλῃ νὰ φαίνεται ὅσιος ! Μάθετε λοιπὸν πρὸς δόξαν καὶ θρίαμβον τῆς ἀληθείας ὅτι ἐρχόμεθα ἀπὸ . . . Στάσου, δὲν εἶναι τόσο εὐκολόν . . . Τούλάχιστον ὁ τελευταῖος σταθμὸς μας ἔγινεν εἰς τὸν δημόσιον κήπον.

— . . . Φαντάζομαι τοὺς προηγουμένους, εἶπε πονηρῶς ἡ Ἀθηνᾶ. Βλέπετε, κύριε Ζάν, ὅτι ὁ φίλος σας δὲν εἶναι τόσο ἐπιφυλακτικὸς.

— Σᾶς συμβουλεύω, δεσποινίς, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Ζάν, νὰ δυσπιστῆτε πρὸς αὐτὴν τὴν σκενδαλικὴν εὐλικρίνειαν.

— Ἀλήθεια, παρετήρησεν ἡ Λόλα, ὁ Πόλης ἀπέδειξε πολλὰκις ὅτι εἶναι πλέον ἐχέμυθος ἢ ὅσον φαίνεται.

— Γνωρίζεις, ἄρα, νὰ κρατῇ μυστικὰ . . .

Κατὶ λοιπὸν θὰ 'ξεύρατε σῆς κύριε Πόλης ! . . .

— Χμ ! Δὲν εἰμφορῶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ, ματμαζέλ.

— Νὰ σας πῶ, μ' ἔρχεται νὰ σᾶς πιᾶσω ἀπὸ κοντὰ . . . Ἐλάτε νὰ ἰδοῦμε· πωλεῖτε ἀπὸ τὰ μυστικά σας ; Καὶ ταῦτα λέγουσα ἔκλινε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Ζάν.

— Καλέ, δεσποινίς ! τί ἀνάγκη νὰ ἐξοδεύεσθε ; Δὲν σᾶς εἶπὼν ποτε αἱ καλογραφίαι σας ὅτι οὐκ ἔστι κρυπτόν ὃ μὴ φανερόν γενήσεται ;

— Ἀλήθεια ; Καὶ τὸ ἐπιβεβαιοῦτε αὐτὸ ὑμεῖς, κύριε Ζάν ;

Ὁ καυμένος ὁ Ζάν τὰ ἔχασε. Τὰ μύρα μάλιστα τῆς δεσποινίδος Ἀθηνᾶς τὸν ἐκύτταζαν πολὺ παράδοξα.

— Ἀ ! ἂ ! δὲν τὸν συμφέρει τὸν κύριον ! ἀνέκραξεν ὁ Πόλης.

— Τότε ἐλάτε, μαδμαζέλ, νὰ σᾶς πῶ κατὶ πράγματα . . .

— Φαίνεται, κύριε Ζάν, ὅτι εἶναι πολὺ ἀκριβὰ τὰ μυστικά σας.

Ὁ δυστυχὴς ἦτο κατακόκκινος. Διὰ νὰ καλύψῃ δὲ τὴν ἄλογον ἐρυθρότητά του, ἐσκούπιζε τὸν ἀνύπαρκτον ἰδρωτὰ του.

— Εὐρίσκεται εἰς δύσκολον θέσιν, δεσποινίς, ἐπανάλαβεν ὁ Πόλης. Τίς οἶδε ! θὰ τῷ ὑπενθυμίσατε κἀνὲν μυστικόν, διὰ τὸ ὅποιον τὸν τύπτει ἡ συνειδήσις !

— . . . Τὰ μανθάνομεν κατ' ὀλίγον . . .

Ὁ Ζάν τότε βλέπει ὅτι ἡ ταραχὴ τοῦ καθίστατο ἀνεξήγητος, ἠρώσθη ὅσον θάρρος του εὐρίσκετο πρόχειρον καὶ ἠρώτησεν :

— Ἀγοράζετε χονδρικῶς, δεσποινίς ;

— Ναι· ἀλλὰ κατ' ἐκλογὴν.

— Καὶ τί προσφέρετε διὰ τὸ καλλίτερον μυστικόν μου ;

— Ξεύρω—γώ ; . .

— Mais naturellement, ma chérie ! εἶπεν ἡ Λόλα. En échange θὰ τοῦ χαρίσῃς τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὰ ἰδικὰ σου.

— Ἀ ! ἂ ! κινεθῆτε λιγάκι ἀπὸ τὴν θέσιν σας, μαμζέλ Ἀθηνᾶ, ἐσάρκασεν ὁ Πόλης. Ἐπέσατε πολὺ βαθεῖ καὶ σᾶς χρειάζεται χεῖρ βοηθείας.

— . . . Μὰ δὲν ἔχω μυστικὰ ἐγώ . . .

— Χμ ! δὲν πιστεύω νὰ ᾔσθαι τόσο πεζή !

Ἐπεκράτησε στιγμή σιωπῆς, καθ' ἣν ἕκαστος ἐμειδία ἰδιορρυθμῶς. Ὁ Πόλης ὁμῶς μᾶλλον ἐφάνετο γελῶν. Αἰρνης ὁμῶς ἐστράφη πρὸς τὴν Λόλυν:

— Τί κρατεῖς ἐκεῖ; ἠρώτησε.

— Εἶνε μία image . . .

— Μὲ τὴν ἐκέρδησεν εἰς τὸ γιάδες, προσέθη-
κεν Ἀθηνᾶ.

— Ἔτσι; εἶπεν ὁ Ζάν. Νὰ σὰς πῶ μ' ἔρχετ' αἰ
νὰ βάλω καὶ ἐγὼ γιάδες.

— Εὐχαρίστως ὑπέλαθεν ἡ Ἀθηνᾶ.

— Ὅχι· ἐγὼ θέλω αὐτήν . . . διὰ νὰ ᾔνε διτ-
τῶς κερδισμένη.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἥλιος εἶχε δύση καὶ ἐν ταῖς
πέριξ οἰκίαις εἶχον ἀναρθῇ φῶτα. Ἡ Λόλα ἡ-
γέρθη.

— . . . Καὶ τὸ γιάδες; ἠρώτησεν ἡ Ἀθηνᾶ.

— Ὑψίσταται, ἀπήντησεν ἡ Λόλα.

Διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἐξοδον. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐ-
πλησίασε τότε τὸν Ἰωάννην καὶ ἐψιθύρισε:

— Θὰ μείνω πολὺ εὐχαριστημένη ἐὰν κερδή-
σητε . . .

Ὁ Πόλης ἦτο ἤδη ἐκτὸς τοῦ κήπου.

— Μὰ ξεύρετε; ἀνέκραξε φεύγομεν μὲ ἄδεια
χέρια.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Ζάν, ὥρατα μυρίζει ὁ βα-
σιλικὸς σὰς.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἀντὶ ἀπαντήσεως ἔδρεψεν ἐκ τοῦ
φυτοῦ καὶ τὸ δένεινε θεϊκώτατα, οὕτως ὥστε
εἰς μὲν τὸν Ζάν ἔδωκε πολὺ πολὺ, ἐνῶ εἰς τὸν Πό-
λην μόλις ἔδωκε κατὰ τι.

Ἀμὰ ἐφθασαν εἰς τὸ σπίτι ἡ πρώτη δουλειὰ
τοῦ Ζάν ἦτο νὰ κερδήσῃ τὸ γιάδες.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ἡ γήδιππος.

Ο ΠΥΡΓΟΣ

Ἀκόμη νεῖδος στὰ γερατειά του στέκει
παρόμοιος μὲ χιονόσκελο βουνό·
δὲν σκιάζεται βρονταῖς κι' ἀστροπελέκι
μόνο χῶρεϊ βαθεῖα 'ς τὸν οὐρανό! . .

* *

Μὲ λύσσα ἄν καὶ τοῦ δέρνουν τὰ πλευρά του
τὸ κύμα κ' ἡ βροχὴ ὀλημερίς,
σὰ ρίχνει ὁ πύργος χάμου τὴν σκιά του
ὀλόκληρο 'γιάδὸ σκεπάζει, θαρρεῖς.

Θυμούνται οἱ γειτόνοι ὥς τῶρ' ἀκόμα
ποῦ ἦταν ἐκεῖ χελιδονιῶν φωλιάς,
ξόμπλια χρυσὰ ποῦ εἶχ' εἰς κάθε δῶμα,
τοὺς κήπους του, τὴς μέραις τῆς παλαιάς

Μά, μιὰ νυχτιὰ ποῦ 'σχιζαν τὸν αἰθέρα
ἡ ἀστραπαὶς σὰν δίκωπα σπαθιά,
τρία κορμιά νεκρὰ νύραν ἐκεῖ πέρα
'ς ἐλῖμνη αἱματοπότιστη, βαθεία . . .

Λένε ἀπὸ τότε, ἡ νύχτα σὰν θὰ πάρῃ
κατάσπρα ἐκεῖ φαντάσματα γυρνοῦν·
πότε τρελλὰ χορεύουν 'ς τὸ φεγγάρι,
καὶ πότε θρῆνον ἄγριο ἀρχινοῦν.

Καὶ τώρα 'σὺν περνοῦν ἀπὸ κοντά του
μὲ τρόμο κλειοῦν τὰ 'μάτια οἱ χωρικοί!·
ψαράδες δὲν ψαρεύουν 'ς τὰ νερά του
κ' ὁ ἔρμος πύργος σκιόχτρο μένει ἐκεῖ!

ΝΕΚΡΑ

Μέσ' 'ς τᾶσπρο φέρετρο γυρμένη
χωρὶς 'μυατιά, χωρὶς 'μυλιά,
λὲς πῶς δὲν εἶναι πεθαμένη,
μόνο κοιμᾶται ἡ κοπελιά!

Γύρω σκορπᾷ θλιμμένη χάρι
καὶ φῶς, ποῦ εἶν' ἄγνωστα 'ς τὴ γῆ,
'ποῦ μόνη ἐκείνη τᾶχει πάρει
ἀπ' τοῦ ἄλλου κόσμου τὴν πηγὴ!

Ἀργὰ τὸ λείψανο διαδαίνει,
καθεὶς μὲ δάκρυα τὴν τιμῇ,
κ' οἱ σπληνικοὶ μαυροντυμένοι
κινοῦν μὲ μέτωπα χλωμά! . .

Ὡχμέ! διὰς κάλλη δίχως ταῖρι,
κι' ἐλπίδες κι' ὄνειρα γλυκά,

πῶς τὰ σκορπᾷ θανάτου χέρι
'σὰ σύννεφα διαβατικά! . .

Μέσ' 'ς τᾶσπρο φέρετρο γυρμένη
χωρὶς 'μυατιά, χωρὶς 'μυλιά,
βουβὴ 'ς τὸν πόνο μας καὶ ξένῃ
ψυχῇ εἶναι τώρα ἡ κοπελιά!

Φώτιος Δ. Στεφανίδης

Πέραν.

ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΙ

Οἱ βασιλικοὶ οἶκοι τῆς Εὐρώπης μεγάλην φρον-
τίδα ἀπονέμουν εἰς τὴν μουσικὴν, ἐν ᾗ πολλὰ
μῆλη αὐτῶν ἔχουσι μέγα τάλαντον. Ἐκτάκτως
μόνον δύναται τις νὰ συναντήσῃ ἡγεμόνα ἢ ἡγε-
μονίδα μὴ ἀσχολουμένην εἰς τὴν μουσικὴν, ὅπως
δὲ ἀδύνατον τὸ νὰ εὐρεθῇ εἰς μὴ διδασκθεὶς ὁ-
πωσοῦν τὴν ὥραϊαν τέχνην.

Μετ' εὐγνωμοσύνης ἀναμνησκονται πάντες
οἱ εἰς τὰς ὥραϊας τέχνας ἀφοσιωθέντες ὅτι εἰς
τὴν ὑπαρξίν τῶν πολυπληθῶν βασιλείων τῆς
Γερμανίας ὀφείλεται ἡ γνῶσις τῆς μουσικῆς
καὶ ζωγραφικῆς, ἥτις τόσον εὐρέως διεδόθη
ἤδη πλέον καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην. Ἀ-
νευ τοῦ μεγάλου δουκῆτος τοῦ Βάιμαρ οὔτε ὁ
Schiller οὔτε ὁ Goethe ἤθελον εὖρε ἀρμοδίαν
εὐκαιρίαν ὅπως δοξασθῶσιν, ἵνα μὴ ἀναφέρωμεν
τὴν πληθὺν τῶν κατωτέρων, μεταξύ τῶν ὁποίων
πλείστοι μουσικοὶ καὶ διαμένοντες ἐν Βάιμαρ με-
τέδωκον εἰς τὸν κόσμον τὰς λαμπρὰς ἐκείνας συν-
θέσεις, ἡ ἐκτέλεις τῶν ὁποίων ἐθελξε τόσον πάν-
τας τοὺς δυναμένους νὰ ἐκτιμῶσιν τὸ κάλλος
τῆς μουσικῆς. Καθὼς εἰς Βάιμαρ οὕτω καὶ εἰς
τὰς λοιπὰς πρωτεύουσας τῶν Γερμανικῶν κρατι-
δίων ἡ φιλολογία, αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι εὖ-
ρον εὐγενεῖς προστάτας ἐν τῷ προσώπῳ τῶν Γερ-
μανῶν πριγκίπων, χάρις δὲ εἰς αὐτοὺς ἡ Γερμα-
νία ἀπέβη ἡ ἐστία οὐχὶ μόνον τῆς μουσικῆς,
ἀλλὰ καὶ τῆς φιλολογίας καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ
τῶν τεχνῶν.

Ἡ μελέτη τῆς μουσικῆς περιλαμβάνετο πάν-

τοτε ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει βασιλικῶν προσώπων. Ἐ-
πομένως δὲ δυσχερὲς ἀποδίνει ἡ εὐρεσις ἡγεμό-
νος ἢ ἡγεμονίδος μὴ ἐκτιμώσης τὴν μουσικὴν
καὶ τοὺς μεγάλους μουουργοὺς τῆς ὑψηλῆς.

Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Μεγάλης Βρετανίας
καὶ Ἰρλανδίας ἀριθμεῖ πλείστους ἐραστὰς τῆς
μουσικῆς. Ἡ νῦν βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἀλε-
ξάνδρα εἶναι ἀρίστη καὶ διαπρεπὴς κλειδοκυμ-
βαλίστρια λαβούσα κατὰ τὴν νεανικὴν αὐτῆς ἡ-
λικίαν τελείαν μουσικὴν πίδευσιν καὶ κληρονο-
μήσασα τὸ τάλαντον τοῦτο ἐκ τῆς διὰ πολλῶν
ἐπίσης τυχάντων πεπρωτισμένης μητρὸς αὐτῆς
τῆς ἀποθνήσκουσας βασιλίσσης Λουίζης τῆς Δανι-
μαρκίας, ἥτις περιπαῖως ἡγάπα τὴν ὥραϊαν μου-
σικὴν. Κατὰ τὰς εὐτυχεῖς οἰκογενειακὰς ἐν Δα-
νιμαρκίᾳ συναθροίσεις τῶν βασιλείων ἡ Μουσικὴ
εἶναι ἡ μεγίστη τέρψις τῆς βασιλικῆς ὁμηγύρεως,
μία δὲ ἐκ τῶν προσφιλεστέρων ἀσχολιῶν αὐτῆς
κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς βασιλείας Λουίζης ἦσαν
αἱ μουσικαὶ ἐκτελέσεις ἐπὶ δύο μεγάλων κλειδο-
κυμβάλων εἰς τὰς ἰδίαις αὐτῆς αἰθούσας. Ἡ Α.Μ.
μετὰ τῆς δουκίσσης τῆς Κομβερλάνδης ἐπικίζον
ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κλειδοκυμβάλου, ἡ δὲ αὐτοκρά-
τειρα τῆς Ρωσίας Μαρία Θεοδωρόβνα μετὰ τῆς
βασιλίσσης Ἀλεξάνδρας ἐπὶ τοῦ ἐτέρου. Ἀλλ'
ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα εἶναι οὐχὶ μόνον δεξιὰ
ἐκτελέστρια, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἔμπειρος ἀκροατῆς
καὶ δίκαιος κριτικὸς καταθελγομένη ἐκ τῆς ἀ-
κροάσεως τῶν νέων μουσικῶν προϊόντων ὡς καὶ
τῶν κλασικῶν ἔργων τῶν παγκοσμίως διδασκά-
λων τῆς μουσικῆς. Οἱ νέοι μουσικοὶ μετὰ μεγά-
λης χαρᾶς παίζουσιν ἐνώπιόν τῆς γνωρίζοντες πό-
σον κατανοεῖ αὐτοὺς καὶ πόσον ἡδύεται ἀκρο-
ωμένη.

Ὁ μουσικώτατος ὁμῶς τῶν ἐστεμμένων μου-
ουργῶν εἶναι ὁ τυφλὸς πρίγκηψ τοῦ Κόσσελ, οὗ-
τινος ἡ μεγαλειτέρα βιωτικὴ τέρψις εἶναι ἡ μου-
σική. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἐδείκνυε
μεγάλαν κλίσιν καὶ μὴν καὶ μεγαλοπρεπὴν μουσι-
κὴν, αἱ δὲ συνθέσεις του ἀναγόμεναι εἰς θρησκευ-
τικὰ κυρίως θέματα κατέχουσιν σπουδαίαν θέσιν
μεταξὺ τῶν νεωτέρων μουσικῶν προϊόντων. Ἀφ'
ἐτέρου ἐκ νεότητός του ὑπῆρξε γενναῖος προστά-
της τῶν ἀναξιοπαθούτων μουσικῶν, παρομιώδης δ'
ἐγένετο ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας

του. Ὁ πρίγκιψ οὗτος ὡς ἐκ θαύματος διέφυγε τὸν θάνατον κατὰ τὴν τρομερὰν πυρκαϊάν τῆς ἐν Παρισίοις φιλανθρωπικῆς ἀγορᾶς. Παραπιδυμῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν τῇ Γαλλικῇ πρωτεύουσῃ ἐμελλε νὰ ἐπισκεφθῇ μετὰ τινων φίλων εἰς τὸ ἰδιαιτέρον αὐτῆς διαμέρισμα τὴν δύστηνον δούκισσαν Δαλανσών. Τὴν στιγμὴν ὅμως τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐπισκέπτῃς τις παρημποδίσεν αὐτὸν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, φθάσας δὲ εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν ἀγορὰν εὗρεν αὐτὴν φλεγομένην.

Ἡ πριγκίπισσα Σοφία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ μᾶλλον μουσικόφιλος ἐκ τῶν τεσσάρων θυγατέρων τῆς ἀποθανούσης αὐτοκρατορίας Φρειδερίκου καταγίνεται δὲ εἰς πλείονα τοῦ ἐνὸς μουσικὰ ὄργανα, εὐχαριστεῖται καὶ μεγάλας διοργανίζουσα μουσικὰς ἐκπερίδας ἐν Ἀθήναις. Μετὰ τὸν γάμον τῆς ἐμελέτησε τὸ Οὐγγρικὸν μουσικὸν ὄργανον Bratch, τὰς δυσχερείας τοῦ ὁποίου ταχέως ὑπερέβη. Ἡ δούκισσα τῆς Ὁρλεάνης συνέθεσε θελκτικώτατα ἄσματα ἐν Οὐγγρικῇ γλώσσῃ. Ἐν ἐξ αὐτῶν συνέθεσε χάριν Βοεμῶν τινων μουσικῶν, οἵτινες ταχέως ἐπλουτίσθησαν ἔχοντες αὐτὸ ἕνα τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσας. Ἡ νεωτέρα τῶν θυγατέρων τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας ἡ ἀρχιδούκισσα Μαρία Βαλερία συνέθεσεν ἱκανὰ τερπνότατα ἄσματα ὡς καὶ ἡ ἀρχιδούκισσα Στεφανία Λονιέ, τὸ μουσικὸν τάλαντον καὶ ἡ ὥραία φωνὴ τῆς ὁποίας εἶναι γνωστὰ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα τῆς Ἰταλίας ὑπεστήριξε καθ' ὅλον αὐτῆς τὸν βίον πάντας τοὺς κλάδους τῶν ὥραιων τεχνῶν ἰδίᾳ δὲ τῆς μουσικῆς ὡς λάτριν τοῦ ὥραιου ἐν τῇ τέχνῃ ὡς καὶ ἐν τῇ φύσει. Ἡ βασίλισσα Ἑλένη παίζει βάρβιτον, ἀγαπᾷ δὲ πολὺ τὴν μουσικὴν καίτοι δὲν ἔχει τὰς μεγάλας μουσικὰς γνώσεις τῆς πενθερᾶς τῆς. Ἡ ἀποθανούσα Αὐτοκράτειρα Φρειδερίκου ἦτο εἰς τοσοῦτον βαθμὸν πεπρωτισμένη διὰ πλείστων καλλιτεχνικῶν ταλάντων, ὥστε μάλιστα ἀνεφάνη μετὰ αὐτῶν ἡ πρὸς τὴν μουσικὴν κλίσις τῆς, ἣν ἐγνώριζε κατὰ βάθος. Ἐπίσης ἀρίστη μουσουργὸς εἶναι ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας ὡς καὶ ἡ εὐφρεστάτη πριγκίπισσα Βάτεμβεργ. Ἀγνωστον τυγχάνει ὅτι ἡ μέγας δούξ Μιχαὴλ Μιχαήλοβιτς τῆς Ρωσίας κατέχει ἥδη θέσιν μετὰ τῶν συνθετῶν. Ἀσθενῶν πρὸ ἐτῶν ἐξ ἱμφλουέντζας συνέθεσεν ὕμνον πρὸς

τὴν ἱμφλουέντζαν, ὅστις ἤρρεσε πολὺ. Ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ τῶν ἐστεμμένων μουσικῶν δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν καὶ τὴν διάσημὸν βασιλισσαν τῆς Ρουμανίας Ἑλισάβετ, ἥτις εἶναι μουσουργὸς καὶ ἀοιδὸς ὅσον καὶ συγγραφεύς.

ΝΟΣΣΙΣ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β΄.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟΝ

Οὐκ ἐξ με καθεύδειν τὸ τραγελαφικὸν ἐκείνο ἀπόφθεγμα σας, ὅπερ ἐλαφρῶς πως καὶ ἄνευ ἐπιστημονικῶν ἀνὰ χεῖρας ἀποδείξων ἐκφέρετε καὶ δι' οὗ καταδικάζετε τὴν γυναῖκα ἐν τῇ μητρότητι κηρύττουσα τὴν διανοητικὴν τῆς ἀδυναμίαν, ἥτις τὴν καθιστᾷ ἀνίκανον διὰ σοβαρὰς ἐπιστημονικὰς μελέτας, κατὰ τοὺς μισογύνας. Τὸ διδακτορικὸν πτυχίον, φρονεῖτε καὶ λέγετε λίαν ἀναρμόστως, παρέχεται εἰς αὐτὴν μόνον χάριν τῶν ὥραιων ματιῶν τῆς. Τί λέγετε διὰ τὰς ἀσχήμους, ἀχάριτας, μισογάμους καὶ μισἀρρένας γυναίκας, αἵτινες τὸ λαμβάνουσιν ἐπίσης ὡς αἱ χαρίσσαι;

Δὲν δίδεται ἄρα γε εἰς τὴν ἀξίαν, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀφροδίτην, εἰς τὴν Εὐάν; Ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ ὁράνου ὑμῶν, ὅταν κατηγῆτε τὴν μετριότητα εἰς ὅλα, ὅταν συμβουλευέτε ἐκείνας, αἵτινες ἔχουσι καὶ σθένος, καὶ καρτερίαν καὶ ἀντοχὴν καὶ διανοητικὴν ὑπεροχὴν: «Στρέψε τὴν ἐνεργητικότητά σου ἀλλαχοῦ, καὶ ἐκκλινε τῆς ὁδοῦ σου, ἣν ἡ ἱκανότης σου σὲ διαχαράσσει, ἐρασιτέχνις εἰς ὅλα καὶ οὐχὶ τεχνίτης εἰς ὅ,τι δὲν ἔλαχε γυναικεῖον.» Ἰδοὺ πῶς θέτετε τὸν χαλινὸν εἰς τὸ πνεῦμα, ἐπαναφέρουσα τὴν γυναῖκα εἰς τὰ πεζὰ καὶ τετριμμένα, ὅταν μόνον αὐτὰ δὲν τὴν ἐξαρκοῦν, ὅταν διψᾷ πρὸς ὑψηλότερα.

Πατάσσοις ὅθεν τὴν γνώμην σας περὶ τοῦ ὑποδεστέρου τῆς γυναικός, σὰς ἐρωτῶ, εἶναι ἡ δὲν εἶναι ἱκανὴ ἡ γυνὴ νὰ ἐργασθῇ ὡς ὁ ἀνὴρ; Ἡ αἰδώς τῆς, ὑπὲρ ἧς κόπτεσθε, εἶναι ζήτημα, ὅπερ τὴν ἀφορᾷ.

Μὴ τρέμετε· εἰάν ἡ γυνὴ δὲν εἶναι ἱκανὴ θὰ

γίνῃ καταγέλαστος ἅπαξ ἐπὶ τὸ ἔργον ἀποδυμένη· εἰάν ὅμως εἶναι ἱκανή, δὲν ὑπάρχει λόγος φόβου καὶ δημηγορίας. Ἄς ἐργασθῇ. Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὰς ἀποδεικνυσάσας τὸ φρονεῖν τῶν τρέμων σας διὰ τῆς διανοητικῆς τῶν ὑπεροχῆς καὶ τῆς ἱκανότητός τῶν τῆς ἀδιαφιλονεικίτου, κατερχόμεναι εἰς τὸ ἐλεύθερον ἐπαγγέλλματα καὶ τὰ σοβαρὰ στάδια, ἅπερ φρονεῖτε ἀδύνατα διὰ τὸ φύλόν σας.

Τὰ παλινωδικὰ καὶ παρατράγωδα, ἅπερ μέ ἐκσφινδονίζετε ὑποστηρίζουσα τὴν διανοητικὴν ταύτην ἀδυναμίαν τῆς γυναικός θὰ ἐπανέλθουν πολυλάκις πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἰδεῶν σας, αἵτινες ἂν καὶ ὥραϊαι, εἰσὶν βωλοὶ, διότι ὅπως ἀγόμεθα ὑπὸ τῆς φρενὸς τῆς προόδου καὶ τῆς ἐξελίξεως, ἐγκαταλείπομεν εἰς τὸ παρελθὲν τὰς ἄλλοτε ὥραιας, παρηκμακυίας πλὴν διὰ τὴν ἐποχὴν μας δοξασίας, μὴ ἐπαρκούμεναι εἰς ὅ,τι μᾶς ἔλαχε, διότι ὁ κύκλος τῶν ἀναγκῶν, τῆς δράσεως, τῶν καθηκόντων ηὐρύνθη περὶ ξας, καὶ αἱ τροποποιήσεις τοῦ πρῶην καθεστώτος κρίνονται ἀναγκαῖαι συνωδὰ τῷ πνεύματι τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ αἰῶνος, εἰς ὃν εἰσερχόμεθα.

BIRGINIA Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ.

Ἐν Μακροχωρίῳ.

Ἀπ' ταῖς «Λαχτάραις» ΤΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ

— Πηγαίνω 'ς τὰ βουνά, 'ς τ' ἄγρια δάση
τρελλὰς ἀπ' τῆς ἀγάπης τῇ λαχτάραι·
μὰ ἀντὶ 'ς τὴν ἐρημιὰ νὰ ξαποστάσῃ,
λιγόνει ἡ καρδιά, ἀπ' τὴν τρομάρα.

×

Μοῦ ψάλλουνε τὰ δένδρα καὶ τ' ἀγέρι
τὸ θλιβερὸ τοῦ χωρισμοῦ τραγουδί
καὶ ἀπονο ἀπλώνεται τὸ χέρι
τοῦ πόνου [μου, 'ς τὰ σπλάγχνα μαῦρο
χνοῦδι]

×

— Πηγαίνω 'ς τ' ἀκρογιάλι· κάθε κύμα,
παράπονο μοῦ φέρνει, ποῦ μὲ σφάζει
καὶ κλαίει ἡ καρδιά μου καὶ στενάζει.

×

Ἄχ! τάχα σοῦ βαρέν' ἂν κ' εἶνε κρῖμα
ὁ χωρισμὸς τὰ στήθιά σου καὶ σένα;
ἐστέναξες καὶ σὺ ποτὲ γιὰ μένα;...

Ἰωάννης Κ. Στεφανῆ.

Σάμος 1901

Η ΜΙΚΡΑ ΟΥΛΗ

(Διήγημα ὑπὸ HENRY DE FORGE)

I

Φλόκ! Φλόκ! Φλόκ! Οὕτως ἐκρότουν παρὰ τεταμένως ἐπὶ τῶν πλακῶν τῶν ἐρυθρῶν πλίνθων τὰ βαρέα ξύλινα κρούπεζα.

Ὁ μόνονος κρότος τῶν μᾶς ἀνήγγελλε τὴν ἔλευσιν τῆς ἀγαθῆς καὶ κυρτῆς γραίας μὲ τὸν λευκὸν τας κεκρύφαλον, ἡ ὁποία ἐγνώριζεν ἐκ γενετῆς ὅλους ἐν τῇ οἰκογενεῇ μικροὺς καὶ μεγάλους.

Εἶχεν ὄνομα παρὰ ξενὸν καὶ πολὺ παλαιόν: Δομινικέττα. Ἦτο ἄρα γε τὸ ἀληθὲς αὐτῆς ὄνομα ἢ τῇ ἐδόθη ὑπὸ τινος τῶν πολυκρίθμων παιδιῶν, τὰ ὁποία εἶχε κρατῆσει εἰς τὰ γόνυτά της; Ὁ μόνον μᾶς ἐνδιαφέρει.

Ἐπὶ τρεῖς ὅλας γενεὰς διέμενεν ἐν τῇ οἰκίᾳ μας βεβουημένη πάντοτε εἰς τὸ ἔργον τῆς, καὶ σιωπηλῇ κατεπόνει τὸ ἰσχνὸν σῶμά της εἰς ἐπιπόνοους ἐργασίας, ἐξ ὧν οὐδεμίαν ἀνέβαλλε ποτε.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν ἐξησθετισμένοι ἐκ τῆς ἐργασίας, αἱ δὲ χεῖρές της ξηραὶ καὶ μακρά, τὰς ὁποίας κατημένη ἔθετε διὰ βραδείας κινήσεως ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς.

Οὐδεὶς ποτε ἤκουσε νὰ παραπονῇται ἢ νὰ πάλῃ δι' οἰονδήποτε λόγον ἢ καρδίᾳ τῆς ἀδικόρου αὐτῆς ὑπάρξεως, ὡς ἐπίσης οὐδεὶς ἐγνώριζε τι περὶ τῆς οἰκογενείας τῆς. Μόνον ἦτο γνωστὸν ὅτι ἐγεννήθη εἰς ἀπομεμακρυσμένον μέρος, πλησίον τῶν Ἀλπεων.

Ὅλοι οἱ μικροὶ ἠρέσκοντο νὰ ἐμφράττωσι τὴν εἰσόδον τοῦ μαγειρείου, νὰ τὴν παρακολουθῶσι πάντοτε καὶ νὰ ἀναρριχῶνται εἰς τὸ μισοφούστανόν της φωνάζοντες:—Δομινικέττα! Δομινικέττα!

Αὕτη τὰ παρητῆρει μὲ ὕψος σκυθρωπὸν, ἀλλὰ δὲν τὰ ἀπεδίωκε· προσεῖχε δὲ πάντοτε μὴ παίζοντα προξενήσῃ ζῆλῃαν τινὰ. Παρεσκίαζε

καλὰ ἀφεψήματα καὶ ἦτο ἐξαίρετος νοσοκόμος, ὡς ἐκ τούτου δὲ ὅλοι τὴν ἐζήτουν.

Ἐλεγόν τινες ὅτι ἦτο ὀλίγον πανούργος, καὶ εἶχεν ἀσθενῆ τὴν μνήμην. Τὸ μόνον δὲ πρᾶγμα, εἰς τὸ ὅποιον ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν ζωὴν τῆς, ἦτο ὁ ἄκαριος γέλως, χωρὶς δὴλα δὴ νὰ ὑπάρχῃ τι τὸ γελοῖον. Κατὰ τὸν ξηρὸν γέλωτά της, ὅστις ὡμοιάζε πρὸς λύγαν, τὸ στόμα της ἐπασχεν ἰδιόρρυθμὸν τινὰ σύσπασιν, ἣν ἐξῆρεν ἐπὶ τὸ κωμικώτερον μικρὰ ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς παρειᾶς οὐλή, σημεῖον ἰαθείας πληγῆς.

Τὰ παιδιά ἔσκωπον τὸν μορφασμὸν τούτου τῆς γραίας καὶ ἔλεγον εἰς τοὺς ἐπισκέπτας·

— Παρτηρήσατε, κύριε, παρατηρήσατε πόσον ἀσχημὸς εἶναι ἡ Δομινικέττα, ὅταν γελᾷ! . . .

Ἄλλ' ἡ Δομινικέττα δὲν δυσχερεστεῖτο ποσῶς ἐκ τῶν κατηγοριῶν τῶν.

I I

Καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν ἐγνώρισα τὴν χρηστικὴν αὐτὴν γυναικα, ἥτις εἶχε κρατήσει καὶ ἐμὲ εἰς τὰ γονατὰ της. — Ἰσως τότε αἱ ῥυτίδες της δὲν ἦσαν τόσο βαθεῖαι καὶ αἱ χεῖρές της τόσο ξηραὶ, ἀλλ' ἐξ ἀπαντος ἡ Δομινικέττα ἦτο ἡ αὐτὴ μετὰ τὸν λευκὸν της κεκύφαλον καὶ τὸν ἄκαρον σαρκασμὸν της.

Ὅπως τὰ ἀντιπαλίωντα ἐπὶ πολὺ κατὰ τῶν καταιγίδων δένδρα αἰφνης πίπτουσιν ἐπὶ τέλους ἐκτάδην τεθραυσμένα, οὕτως ἀπρόοπτον ἐπῆλθε καὶ εἰς τὴν Δομινικέτταν πρῶτα τινὰ τὸ μοιραῖον τέλος. Ἀφ' οὗ ἡτοίμασε τὸ σύνθημα γαῖμα, ἐνέδυσεν ὅλα τὰ μικρά, ἐπότισε τὰ ἄνθη καὶ συνεδάκρυσε τὸ πῦρ, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀφ' οὗ ἐτελείωσε πᾶσας τὰς καθημερινὰς της ἐργασίας, ἐκάθισεν ἐπὶ τινος καθίσματος τοῦ μπαγιρέου καὶ ἐκεῖ . . . παρέδωκε τὴν ψυχὴν της.

Ὁ ἀπροσδόκητος αὐτῆς θάνατος, μᾶς κατέπληξεν. Ὅλοι ἡμεῖς ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ἀγαθὴν αὐτὴν ὑπερήτριαν, ἥτις ἀπετέλει μέλος τῆς οἰκογενείας ἡμῶν συμμετέχουσα ἐπὶ τόσα ἔτη τοῦ βίου μας. Τὰ παιδιά, ἐννοοῦντα τὸ μέγα δυστύχημα, τὸ ὅποιον τοῖς συνέβη, ὠλόλυζον καὶ ὅλη ἡ οἰκία ἀντήχει ἀπὸ τὰς ἀπέλπιδας φωνὰς τῶν·

— Δομινικέττα! Δομινικέττα!

I I I

Ἀφ' οὗ πλεον ἐκοιμήθη ὑπὸ τὸν ψυχρὸν λίθον

τὸν αἰῶνον ὕπνον ἐκείνων, οἵτινες ἐντίμως διήνυσαν τὸν βίον τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνέλαβον νὰ τακτοποιήσω τὰς ὑποθέσεις της, αἰτινες δυστυχῶς ἦσαν ἐλάχιστα. Ὅλα τὰ πράγματά της περιεῖχεν ἐν ξύλινον κιβώτιον.

Ἐνόμισα ὅτι θὰ ἀνεσκέλευον ἐν αὐτῷ ἀρχαῖα πράγματα, διὰ νὰ ἐξακριβώσω τοῦλάχιστον τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς γραίας κόρης καὶ νὰ γνωρίσω μίαν γωνίαν τῆς ἐγκλείστου ταύτης καρδίας, ἣν οὐδέποτε οὐδαὶς ἤκουσε πάλλουςαν.

Ἡ τακτοποίησις δὲν ἀπῆρτησε πολὺν χρόνον. Τὸ κιβώτιον περιεῖχεν ἀσήμαντα ἀντικείμενα, ῥάκη τινα, τρεῖς φιάλας, ἐφ' ὧν παχὺ στρώμα κόναως ἐπεκάλυπτο καὶ κυκλῶν διόπτρα τεθραυσμένα. Ἐσκιεπτόμην νὰ τὰ ῥίψω ὅλα εἰς τὸ πῦρ, ὅτε ὑπὸ ῥινόμακτρον τι διέκρινα φάκελλον, ὅστις εἶχε κιτρινίσει ἐκ τοῦ πολλοῦ χρόνου.

Τὸν ἤνοιξα μετὰ περιεργίας ἀκατασχέτου.

Περιεῖχε μόνον ἐν τεμάχιον παλαιᾶς ἐφημερίδος, 50 ἐτῶν. Εἰς τὸ τέλος τῆς σελίδος «διὰφορον» ὀλιγόγραμμον ἐπλασιοῦτο ὑπὸ γραμμῆς ἐρυθρὰς μολυβδίδος.

Περιεγράφετο ἐν αὐτῷ ἡ ἱστορία νεαρᾶς καὶ ἐξόχως ὥραίας κόρης τῶν Ἀλπειῶν, ἐντίμου οἰκογενείας, ἥτις εὐρέθη εἰς τὸ ὄρος ἀνείσθητος καὶ πληγωμένη ἐν τῇ παρειᾷ διὰ σφαίρας παρὰ τὸν νεκρὸν τοῦ μνηστῆρός της. Ὑπετίθετο δ' ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας τοῦ ἀτυχοῦς ζεύγους, καθ' ὅσον μάλιστα ἐλέγετο, ὅτι οἱ γονεῖς τῶν ἔφερον προσκόμματα εἰς τὸν γάμον διὰ λόγους χρηματικούς. Ὁ μνηστὴρ ὠνομάζετο Δομινίκος Λιποράν, ὅστις ἀφ' οὗ ἐπυροβόλησε εὐρέθη νεκρὸς κρατῶν εἰσέτι τὸ πιστόλιον εἰς τὰς ἀκάμπτους χεῖρας του, διότι ὅλον τὸ σῶμά του εἶχε πάθει ἤδη νεκρικὴν ἀκαμψίαν. Ὑπῆρχον δ' ἐλπίδες ζωῆς διὰ τὴν νεαρὰν κόρην, καθ' ὅσον τὸ τραῦμά της ἦτο ἀκίνδυνον.

I V

Ἐσχισα τὸν φάκελλον καὶ ἔκασα τὸ ἐν αὐτῷ περιεχόμενον, εἰς οὐδένα δ' εἰπόν τι. Τὶ ἐνδιεφέρετο ὁ κόσμος; Δὲν ἔπρεπε νὰ λησμονήσῃ τις τὴν γυναῖκα ταύτην, ὅπως λησμονεῖ τὰ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν τὸν ἐνδιαφέρουσιν;

Ἄλλα πλαταγήματα κρουπεζῶν θὰ ἀντήχουν μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν πλινθῶν—ὀλιγώτερον

ἴσως ἡχηρὰ—καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐξηλείφετο ἐκ τῆς μνήμης ὅλων ἡ εἰκὼν τῆς ἀγαθῆς αὐτῆς γραίας μὲ τοὺς ἐξησθημένους ὀφθαλμούς καὶ τὸ μέτρίον της ἀνάστημα. Θὰ ἐλησμονεῖτο ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς Δομινικέττας, ἥτις τόσον μᾶς διεσκέδαζε μὲ τὴν μικρὰν εἰς τὸ ἄκρον τῆς παρειᾶς οὐλὴν, ἡ ὅποια τόσον γελοῖαν καθίστα τὴν ταλαίπωρον ὑπερήτριαν ὅταν ἐγέλα! . . .

Ἐρ Βαλατᾶ, τῇ 28ῃ Νομβρίου 1901.

Σπυρίδων Οἰκονόμου.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΟΙ ΑΝΩΝΥΜΟΙ

Ἐστηλίτευθησαν πολλάκις καὶ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἄπασαι αἱ ἀνθρώπινοι ἀτέλειαι, αἱ πηγάζουσαι εἴτε ἐξ ἐλλείψεως τῆς στοιχειώδους οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνατροφῆς, εἴτε ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἀπαραιτήτου εἰς πᾶν λογικὸν ὄν ἠθικοῦ χαρακτήρος.

Ἡ κοινωνία πλειστάκις καταδείχθη ὑπὲρ μέτρον αὐστηρὰ ἵνα μὴ εἴπωμεν ἄδικος εἰς τὰς ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν κρίσεις της.

Τὸ κοινωνικὸν καθεστῶς ἐδράζεται ἐπὶ τῆς οὐσιώδους βάσεως τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης κρηπίδα ἐχούσης τὴν ἀρετὴν τὴν ἀπορρέουσιν ἐκ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἀδαμαντίνων χαρακτήρων, τῶν τῶσον ὅμως δυστυχῶς σπανίων ἐν τῇ συμερινῇ ἐξελίξει τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, καθ' ἃς σήμερον ἐξελλίσσεται ὁ ἀνθρώπινος βίος, ὑπὸ συνθήκας, καθ' ἃς εἰς πᾶν βῆμα δὲν ἀπαντᾷ τις ἢ ψεύδη καὶ εἰκονικότητας, δὲν εἶναι δυνατόν ἢ ἡ τῆς κοινωνίας κρίσις νὰ σφάλληται ἐν πολλοῖς τῶν ἐπικρίσεων της.

Ὅσον δὴποτε, ἐν τούτοις, αὐστηρὰ καὶ ἂν ὑπῆρξε εἴτε μονομερῶς καὶ ἐπιπολαιῶς ἔστιν ὅτε κρίνουμε, εἴτε ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως ἐξετάζουσα τὰς ἀνθρωπίνους ποικίλας καὶ διαφόρους ἀτελείας, ἀγνοοῦμεν ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἂν ἐπεκρίθη ἢ ἐστηλίτευθη ποτὲ ἀναλόγως τὸ μεταξὺ πάντων τῶν ἐγκλημάτων κακοῦργότερον· τὸ τῆς ἀγωνίας.

Πιθανῶς ὅμως νὰ φωρῶμεθα ἄγαν ἀπλοῖχοι διατυπώντες τὴν ἐν λόγῳ ἀξίωσιν ἀφ' οὗ οἱ νό-

μοι τιμωροῦσιν οὐ μόνον τὰπρομελέτητα ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἐξ ἀμελείας τραύματα· ἡ δὲ κοινωνία ἀνέχεται νὰ βλέπῃ καὶ νὰ δέχεται εἰς τὰς ἀγκάλας της ἕνα συκοφάντην, ἕνα ἀδιάκριτον, ἕνα ὑπονομία τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

Ὁ χάριν τῆς λιμωττούσης οἰκογενείας τοῦ κλέπτων ἄρτον τιμωρεῖται, οἱ δὲ τῇ βοηθείᾳ ἐνὸς ἄσου ἢ γάντη ἀφαιροῦντες ἐν ἀκαρεῖ περιουσίας ὀλοκλήρους καὶ ἀτιμώρητοι μένουσι καὶ εἰς τὸ ἀφρόγαλα τῆς κοινωνίας ἀνήκουσι.

Δὲν ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν οὔτε νειωτέρου νομοθέτου τῆς ποινικῆς δικονομίας οὔτε ἀπλῶς κοινωνιολόγου ἀξιούντος ὅτι δύναται νὰ ἐκφέρῃ αὐθεντικὰς κρίσεις ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτήρος καὶ τῶν ἐλλείψεων ἢ ἀρετῶν αὐτοῦ· θὰ ἡδυνάμεθα ἐν τούτοις εὐτόλμως ν' ἀναφέρωμεν ὅτι καθ' ἡμᾶς ὅλα ἐκείνα τὰ ἐγκλήματα, δι' ἃ ζητεῖται ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐγκληματοῦντος ἐπὶ πίνακι παρὰ τῆς τῶσον εἰς τὰς κρίσεις της αὐστηρῆς κοινωνίας εἶναι παρηλλαγμένα ἀρετᾷ, συγκρινόμενα πρὸς τὸ ἀτιμώτερον πάντων· τὸ τοῦ ἀνώνυμου τοῦ διαφεύγοντος τὸ φάσγανον τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐλλείψει νομίμων ἀποδείξεων, ἀνεκτοῦ δὲ γενομένου παρὰ τῇ κοινωνίᾳ καὶ ὅταν ἔτι καταγγέλληται ὡς τοιοῦτος.

Καθ' ἡμᾶς καὶ πάλιν, ἡ ἐγκληματικότητα δύο ἔχει κυρίως πρωτοστατοῦντα καὶ συγγενῆ κακούργηματα.

Ἀμφότεροι ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπικινδύνων καὶ ἀτιμωτέρων κακούργων. Ἐνεργοῦσιν ἐξ ὑπολογισμοῦ καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἄτιμοι, κρύπτονται καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἐπικίνδυνοι.

Ὁ Δολοφόνος καθ' ἡμᾶς δύναται νὰ κριθῇ ἐπιεικίστερον τοῦ Ἀνώνυμου, τοῦλάχιστον ὁ μὲν κακούργει διὰ τοῦ ἐγχειριδίου, ὁ ἕτερος διὰ τῆς γραφίδος, ἀμφότεροι ἀνάνδρσι, ἀλλ' ὁ τελευταῖος χεῖρων τοῦ πρώτου.

Τὸ παρήγορον ἐν τούτοις εἶναι ὅτι ὁ ἀνώνυμος πλειστάκις ἀστοχεῖ . . .

Ἰσως διότι ἡ γραφὴ (ἐν τῇ προκειμένῃ τοῦλάχιστον περιπτώσει) τυγχάνει εὐθραυστοτέρα τοῦ δολοφόνου ἐγχειριδίου.

Ἐρ Χίφ τῇ 9-Νομβρίου 1901

Μιλτ. Ι. Πολεμίδης.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία εκ του ἀγγλικού).

Συνέχεια

Ὁ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας

Αἱ παραιτῆς τῆς Λώρας ἠρυθρίασεν ἐξ αἰσχύνης.

— Ναι, κυρία. Ἦκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς κλοπῆς τῶν ἀδαμάντων τῆς περιγικίσεως συζύγου του!

— Τῆς κλοπῆς τῶν ἀδαμάντων;

Ἡ Λαίδη Βόρδεηλ ἐτινάχθη ὡς δι' ἐλατηρίου.

— Θωμᾶ, θὰ σὲ πληρώσω καλὰ εἰάν ἐνθυμηθῇς ὅλα, ὅσα ἤκουσας—ὅλα μ' ἐννοεῖς;

— Ἐχω καλὸν μνημονικόν, κυρία, ἀπήντησεν.

— Πόσα ζητεῖς; Λάβε ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν σ' ἐρωτῶ μόνον ἐκ περιεργείας, ἀλλ' ἵνα ἱκανοποιήσω τὴν δικαιοσύνην.

Ὁ Θωμᾶς ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τὰ ὑποδήματά του, καὶ τὸ βλέμμα του συγνήτησεν τυχαίως τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μυλαίδης. Συνενοούντο ἄριστα.

— Ἐὰν νομίζῃ ἡ κυρία ὅτι 100 λίραι δὲν εἶναι πολλὰ ἡδυνάμην νὰ ζητήσω περισσύτερα ἀπὸ—

— Ὅχι βέβαια ἀπὸ τὸν Ὑψηλότατον,—προσέθεσεν εὐθὺς ἡ κόμησσα. Αὐτὸς δὲν θέλει νὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε.

— Δὲν ἐννοῶ τὸν Ὑψηλότατον, Κυρία· εἶπε σιγὰ ὁ ὑπὸντοπάρχης, ἐννοῶ τὸν... τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἐκλεψε τοὺς ἀδαμάντας.

— Τίς εἶναι ὁ κλέπτης; ἐκραξεν ἡ Λώρα Βόρδεηλ καταπίπτουσα ἐπὶ τοῦ καθίσματος.

Τὸ κτύπημα τῶν ἀποκαλύψεων του ἦτο πολὺ ἰσχυρὸν διὰ εὐαισθητὰ νεῦρά της.

— Εἶναι... πρέπει νὰ ᾔναι ἡ δεσποινὶς...

— Εἶναι γυνὴ ἐκείνη, ἥτις τὰ ἔλαβεν εἰπὲν ἀσθμαίνουσα. Πάντοτε τὸ ὑποπτεύομαι!

Ὁ Θωμᾶς ἐμειδίασεν ἀνεξερεύνητον μειδίαμα.

Δὲν εἶπε τίποτε περιμένων νὰ ὁμιλήσῃ ἡ μυλαίδη.

— Ἐὰν ὅτι λέγεις εἶναι ἀληθές, Θωμᾶ, ἀξίζει ἐκατὸν λίρας, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

— Ὁ, κυρία, ἐγὼ δὲν εἶπον τίποτε, ἀπήντησεν.

— Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Ἐηλ... δὲν εἶναι ἐκείνη;

εἶπεν ἡ Λαίδη Βόρδεηλ προσβλέπουσα ἐρωτηματικῶς τὸν θαλαμηπόλον της.

Ἀλλ' ὁ Θωμᾶς ἦτο προσεκτικός.

— Δι' ἐκατὸν λίρας, κυρία, θὰ σὰς ἐπαναλάβω λέξιν πρὸς λέξιν ὅτι ἤκουσα εἰς τοὺς βράχους· οὐδὲν ἄλλο. Ἐὰν γνωρίζω τὸν κλέπτην τοῦτο εἶναι τὸ μυστικόν μου. Θὰ ἐλάμβανον χιλίας λίρας, τί λέγεις; περισσότερα, διὰ νὰ κρατήσω μυστικόν ὅτι εἰσεύρω, ἀπὸ τὸν ἴδιον ἄνθρωπον.

— Τότε εἶναι ἀνὴρ καὶ ὄχι γυνή; ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα. Εἶπες τὸν ἄνθρωπον.

Ἦσθάνετο τὴν λείαν της φεύγουσαν. Ἦλπισεν ὅτι θὰ ἐθριάμβευε κατὰ τῆς ὠραίας γυναικός, τὴν ὁποίαν τόσο πολὺ ἐζηλοτύπει.

— Δὲν ἐσκόπουν νὰ εἶπω ὅτι τὸ πρόσωπον ἦτο ἀνὴρ ἢ γυνή, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ καλῶς.

Ἡ Λαίδη Βόρδεηλ ἐταλαντεύετο εἰάν ἐπρεπε ἢ ὄχι νὰ παραδεχθῇ τὴν αἴτησιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

Ἡ πληροφορία θὰ ἤξιζε τὸ ποσόν; Πάλιν ὅμως τὸ ἐλάττωμα τῆς περιεργείας ὑπερίσχυσε τῆς σωφροσύνης της.

— Τώρα λέγα με καὶ ἐπειτα πῆγαινε νὰ μὲ φέρῃς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ θαλαμηπόλος συνηντᾶτο μετὰ τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν. Πέντε χρυσὰ νομίσματα ἤχουν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ γιλεκίου του ἐνθα ἐνεπαύετο καὶ συνάλλαγμα φέρον τὴν ὑπογραφήν τῆς Λώρας κομῆσεως Βόρδεηλ.

— Ἐὰν δὲν μ' ἐλάκτιζε, δὲν μὲ ὕβριζε, δὲν μ' ἀπηνεῖτο, ἐψιθύρισε, μετρῶν τὰ χρυσὰ νομίσματα, δὲν θὰ τὸ ἐπραττον μὰ τὸν ἅγιον Γεώργιον, ὄχι! Διότι εἶναι πράγματι ἡ ὠραιότερα τῶν γυναικῶν. Ὅσον ἀφορᾷ αὐτὴν τὴν Βόρδεηλ, ἐπάνω, εἶναι μία γάτα!... Ἀλλὰ παρὰ τὴν γνώμην του ταύτην ὁ νέος θαλαμηπόλος ἡδύνατο νὰ κυχῇ ὅτι ὑπηρετῆσε τὴν κυρίαν του τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μετὰ μεγάλης προθυμίας καὶ ἔτι μεγαλειτέρου σεβασμοῦ.

XI

Κρίκων συνάφεια.

Ὁ καιρὸς ἤλλαξεν αἰφνης καὶ ἀπὸ γελῶντος θέρους μετεβλήθη εἰς ψυχρὸν καὶ βίαιον φθινοπω-

ρον, καίτοι ἦτο Σεπτέμβριος ἔτι.

Ἐπὶ τῆς ἀπορρώγος ἀκτῆς, ἥτις περιέβαλλε τὰς ἀχανεὶς γαίας, ἐθραύετο ἀκαταπαύστως ὁ ὠκεανὸς μετὰ μεγάλου καὶ μελαγχολικοῦ πατάγου ὁμοιᾶζοντος τὴν βροντὴν χιλίων τηλεβόλων.

Μακρὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀκριβῶς ὀπισθεν τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ ἐκδιεσχίσεως τοῦ Δέλιερ ἐκ τινος μύθου σχετιζομένου πρὸς τὴν παραλίαν, ἐπλεε σκάφος σειόμενον ἀκαταπαύστως τῆδε κακεῖσε. Ἡ νύξ ἐνωρὶς ἠπλώθη, νύξ βροχερά μετ' ἀνέμου καὶ καταιγίδος.

Ὁ πύργος Βόρδεηλ, φαῖος, κεκλυμμένος ὑπὸ κιστοῦ, ἠγείρετο ὡς βράχος ἀντιμετωπίζων τοὺς κρημνοὺς καὶ τὴν ἄπειρον ἑκτασιν τῶν πέραν ταρασσομένων ὑδάτων. Εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ἀπέναντι τοῦ λάμποντος πυρὸς ἐκάθηντο ὁ λόρδος καὶ ἡ μυλαίδη, οἵτινες τὴν ἐπομένην θ' ἀνεχώρουν εἰς τὸ Λονδίνον. Τὰ πάντα ἑτοιμα περιέμενον τὴν μετακόμισιν.

Ἡ Λώρα ἐκάθητο σκεπτική, πρᾶγμα διὰ τὸ ὅποιον ὁ σύζυγός της ἐθαύμαζεν ὀλίγον. Δὲν ἦτο τοῦτο ἴδιον αὐτῆς. Ταῦτα συνέβαινον ἄρκετὰς ἡμέρας μετὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ Θωμᾶ Μάνσον διὰ τὰς ἐκμυστηρεύσεις του. Ἐν τῷ μεταξὺ παρεφύλαττε τὴν δεσποινίδα Ἐηλ, ὡς ἡ γαλῇ τὸν παντικόν, ἀλλ' οὐδὲν ἀνεκάλυψεν. Ἡ Μίς Ἐηλ ἦτο ἀδιάθετος καὶ ἔμενεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καίτοι δὲν ἦτο κλινήρης.

Προσεκλήθη ὁ δόκτωρ Ἐλλισον. Δὲν εἶχε τίποτε. Εἶχε μόνον ἀνάγκην ὀλίγων ἡμερῶν ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, μεθ' ἣν θ' ἀνελάμβανε καὶ θὰ ἡδύνατο νὰ συνοδεύσῃ τὴν Μυλαίδην εἰς τὴν πόλιν.

Δὲν ἦτο πραγματικῶς ἀσθενὴς καὶ ὁ Δόκτωρ τὸ εἴξευρε· ἀλλὰ τίς ἡδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τὰ ὄμματά ἐκείνα καὶ εἰς τοὺς λόγους;—«ὦ! εἶπατε ὅτι ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως, Δόκτωρ! Τόσον ἐσυχγίσθη τελευταίως!»

Ὁ Δόκτωρ ἐπράξεν ὡς διετάχθη, καὶ ἡ Μίς Ἐηλ ἔμενεν εἰς τὸ δωμάτιόν της· οὐδεὶς παρετήρησε τὴν μέλαιναν καὶ μυστηριώδη σκιάν τὴν φεύγουσαν κρυφίως κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἐκ τῆς θύρας τοῦ ἐξώστου... Ὁ μακρὸς μανδύας καὶ ὁ κεκλυμένος πλόος της ἐκρυπτον ἐντελῶς τὴν ταυτότητά της.

Ὁ λόρδος Βόρδεηλ ἠγέρθη.

— Ὑπάρχω εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, Λώρα, εἶπε. Πρέπει νὰ ὑπαγορεύσω πολλὰς ἐπιστολάς ἀπὸψε εἰς τὸν Στήφενς. Πρέπει νὰ γραφῶσι πρὶν ἀναχωρήσωμεν τὰς ἀνέβαλον, βλέπεις, πολὺ.

Πράγματι δὲ ὁ ἀναποφάσιτος Βόρδεηλ ἀπεφάσισε πλέον νὰ ἐρωτήσῃ τὸν γραμματέα του αὐστηρῶς, ἔτι δὲ καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι ὑπῆρξε μάρτυς εἰς τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἐκάλουν Ἰουβέρναν συνδιάλεξιν.

Περιέμενεν ἐλπίζων ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἐξηγουντο ἀνευ τῆς ἐπεμβάσεώς του. Ὡς φύσει νωθὸς καὶ τρομερὰ ὑπερήφανος, ἐφοβετο τὸ σκάνδαλον διότι δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι τὸ ὄνομα τῆς κομῆσεως θὰ διεσύρετο ἐν αὐτῷ.

Ὅταν ἠγείρετο διὰ νὰ ἐξέλθῃ, ἡ Λαίδη Βόρδεηλ τὸν ἐκάλισεν.

Ὑπῆρχε κἄτι εἰς τὸν τόνον τῆς μυλαίδης τὸ ὅποιον τὸν ἔκαμε νὰ σταθῇ μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κλεῖθρου.

— Λέγε λοιπόν, γρηγόρα, εἶπε σοβαρῶς. Τί νέον μυστήριον ἔχεις νὰ εἴπῃς, Λώρα; καὶ μὲ φωνὴν ἐπιβλητικωτέραν.—Εἰπέ μοι, τί γνωρίζεις;

— Ἐὰν ὁμιλῇς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ σοι εἶπω τίποτε· κἄτι κρύπτεις ἀπ' ἐμοῦ εἶπε μὲ φωνὴν ὀργίλην—καί—

— Μήπως σὺ δὲν κρύπτεις τίποτε ἀπ' ἐμοῦ; Ἐλα, Λώρα, εἴμεθα σύζυγοι ἐπὶ τέλους καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο στυγερόν συμβεβηκὸς ἀφορᾷ ἀμφοτέρους. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἔχω μερικοὺς κρίκους ἐκ τῆς ἀλύσου τοῦ μυστηρίου εἰς τὰς χεῖράς μου, πιστεύω δὲ ὅτι καὶ σὺ δύνασαι νὰ μοι χορηγήσῃς μερικοὺς, εἰάν ὄχι ὅλους. Δύνασαι, ναι;..

Ὁ Βόρδεηλ ἠκολούθησε τὸν ὀρθὸν δρόμον ὅπως κερδήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς συζύγου του. Ἐσυρε χαμηλὸν κάθισμα πλάσιόν της καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ἐκείνη μετὰ στεναγμοῦ, εἰς ἀνὴρ σημαίνει κἄτι ἐνίοτε.

Ὁ Βόρδεηλ δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν ἀμφιβολὴν ταύτην φιλοφρόνησεν. Ἦθελε τόσο πολὺ ν' ἀκούσῃ ὥστε δὲν προσεῖχε πολὺ εἰς τὸν τρόπον τοῦ λέγειν.

— Λοιπὸν θὰ σοι εἶπω τὰ πάντα. Καὶ τότε διηγήθη πῶς εἶχεν ἀγοράσει τὰς πληροφορίες ἐκ κείνας καὶ ἀντὶ πόσων χρημάτων.

— Έδωσα εἰς τὸν Θωμᾶ ἑκατὸν λίρας, Βόρδεηλ. Δὲν εἶναι πολλὰ; εἶπεν ἡ Μυλαΐδη παραπονετικῶς, ὅτε ἐτελείωσε τὴν διήγησίν της.

— Ὅχι πολλὰ ἔκαντι ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐμάθουμεν. Λώρα, δὲν ἔπρεπε νὰ κρύπτῃς ὅλ' αὐτὰ ἀπ' ἐμέ, ἡ δὲ ἐνόχλησις, τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς προξενήσῃ ἡ ἀποκάλυψις τοῦ κακουργήματος τοῦτου, — τί λέγω; τῶν κακουργημάτων, — δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἔργον τῆς δικαιοσύνης.

Ἐγένετο κλοπὴ ὑπὸ τὴν στείγην μου. Ὁ Θωμᾶς γνωρίζει τὸν κλέπτην. Δύναται ν' ἀποδείξῃ ὅτι οὗτος εἶναι ὁ Στέφανος Μάρξ, ὁ ἐξ ἀπορόητων τοῦ μακαρίου Βέρτραμ. Σκίπτει τῶν, ἡ αὐτοκτονία τοῦ ὁποίου προὐκάλεσεν ἀνακρίσεις πρὸ ἐνὸς σχεδὸν ἑτους. Τὰ ἔγγραφα ταῦτα περιγράφουσιν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν. Καί τινες μάλιστα ἐτόλμησαν νὰ ἀποκαλέσωσιν αὐτὴν δολοφονίαν. Ἡ χήρα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις ἐπὶ τέλους φαίνεται ὅτι ἦτο τολμηρὸς κατεργάρας, πικρεῖ τὴν πρῶτον ὡς σύντροφός σου ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Μίς Ἐνλ. Ὁ ἐραστής της, ἡ μᾶλλον οἱ ἐρασταὶ της τὴν ἠκολούθησαν ἕως ἐδῶ. Ὁ διάλογος τὸν ὅποιον ἤκουσα ἐφωτίσθη περισσότερον δι' ὅσων μοι εἶπας.

Ὁ κόμης διεκόπη· ἐφάνετο ὡς νὰ ἠλλαξέ χαρακτῆρα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῶν ἀποκαλύψεων.

Ἦτο σοδαρὸς καὶ πλήρης ἀποφασιστικότητος, ἦν οὐδ' ἡ Λώρα, τὰ νεῦρα καὶ τὸ προσποιητὸν δέος τῆς ὁποίας εἶχον πρὸς τὸ παρὸν ἐξαφανισθῇ, οὐδ' ἄλλός τις ἦτο ἱκανὸς νὰ κλονήσῃ. Ἐκυψε πρὸς αὐτήν.

— Λώρα, εἶπε, σοὶ ἐφάνη ποτὶ παράδοξος ὁ αἰφνίδιος θάνατος τῆς περιγίπισσής;

— Παράδοξος; Ὅχι. Τί ἐννοεῖς, Ἰούλια; . . αἱ; ! ! . . ὅχι, βέβαια.

Τὸ λαμπρὸν πρόσωπον τῆς Λώρας ἦτο ὠχρότατον καὶ ἔτρεμε καθ' ὅλον της τὸ σῶμα.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἀπέθανεν ἀπ' ἐαυτῆς, ἀλλ' ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη καὶ ὁ πρίγκιψ ἐπεβουλεύθησαν τὴν ζωὴν της. Ἐνθυμούμαι τοὺς λόγους τοῦ Στέφανου, ἡ μᾶλλον τοῦ Στεφάνου Μάρξ, τοὺς ὁποίους εἶπεν εἰς τὸν κρημνόν. Ἐκτοτε μένουσιν ἐντεταγμένοι εἰς τὴν μνήμην μου.

— Ποῖαι λέξεις; ἠρώτησεν ἀσθενῶς ἡ κόμισσα.

— Ἐνθυμήσου τὴν σκηνὴν τοῦ διαδρόμου ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός.

Ἡ Λαΐδη Βόρδεηλ ἐκλήθησεν σιωπῶσα· ἡ τρομερὰ πιθανότης της κατεζάλισεν.

— Ἀλλ' ὁ Δόκτωρ Ἐλλισον . . . ἤρχισεν.

Ὁ Βόρδεηλ ἐμειδίσεν.

— Ἀγαπητὴ μου, εἶπεν, ὁ Ἐλλισον φροντίζει μόνον διὰ τὰ νεῦρά σου.

— Εἰμαι βεβαία, εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως, ὅτι δὲν ὑποπτεύθῃ τίποτε!

— Βέβαια ὅχι. Ἡ περιγίπισσιν ἐπασχεν ἐκ νόσου ἀνιάτου, ἀλλὰ δὲν ὑπέκυψεν εἰς αὐτὴν τὴν νύκτα ἐκείνην. Καὶ τὴν ἡμέραν εἰς τὸν Μάρξ. Δὲν ὑποπτεύεται τίποτε ἀπόψε, οὐδ' ἡ συνένοχός του, ἡ κ. Σκίπτει τῶν. Τὴν πρῶτην θὰ καταφθάσωσιν οἱ κατάσκοποι καὶ θὰ τοῖς παραδώσω τὴν ὑπόθεσιν ἀνεπιφυλάκτως. Θ' ἀνακρίνωσιν τὸν θαλαμηπόλον σου. Ἐκεῖνοι πιθανώτατα θ' ἀποσπάσωσι περισσότερα ἔννευ πληρωμῆς, ἢ σύ, ἀλλὰ τί σχέσιν ἔχει τὴν ὥρην κυρίας σου καὶ τῶν ἐραστῶν της ἀριθμὸς 1; ἢ μήπως εἶναι ὁ ἀριθμὸς 2;

— Μὰ τὸν Δία! ἂν τὸν συλλάβωσιν τὸν οἰκτεῖρω, ἔστω καὶ τρομερὸν καὶ κατασκοπεύοντα τὰ πάντα πέριξ του.

— Νομίζω ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του, λέγων μοι, ὅσα μοι εἶπεν, παρετήρησεν ἡ Μυλαΐδη ἀξιοπρεπῶς.

— Ἀντὶ ἑκατὸν λιρῶν, ἐκάγχασεν ὁ Βόρδεηλ ὑψῶν τοὺς ὤμους! Καὶ τὴν ὥρην; . .

Τρομακτικὴ κρυγὴ ἀντήχησεν παραλύουσα τὰς λέξεις ἐπὶ τῆς γλώσσης του.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς μυλαΐδης ὤρμησεν ἐν τῇ θαλάμῳ ἄνευ ἐθιμοτυπιῶν μὲ τὸ πρόσωπον ὡς χρόν ὡς νεκρά.

— Κυρία! Κύριε! ἐκραξεν, σπεύσατε παρακαλῶ. Ἡ δεσποινὴς Κάρλτον ἀπέθανεν! ὦ! δὲν θὰ τελειώσουν αὐτὰ; Καὶ ἡ Μαριέττα ἀπέσπασε τὰς τρίχας τῆς κόμης της.

Ἡ Λαΐδη Βόρδεηλ ἐλιποθύμησεν ἀμέσως καὶ δικαίως τὴν φορὰν ταύτην.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Μετάφρ. Αἰμ. Δεσολλου.

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Ὁ νεαρώτατος ἱεροκλήρυξ. Ἀνανεορρήτως πᾶσαν ὑπερβολὴν δέον νὰ ζητῶμεν οὐδαμῶς ἄλλου ἢ ἐν Ἀμερικῇ. Ἀνεφάνη ἐσχάτως ἐν αὐτῇ ἱεροκλήρυξ 15ετής μόλις ὁ archieps θαυμασίας ἀντοχῆς δυνάμενος νὰ κηρύττῃ ἐπὶ 6 ὁλίας νύκτας κατὰ συνέχειαν ὁλοτελεῶς ἄνευ ὕπνου. Ἀλλ' ἐν τοῦτοις τ' ὁ θάυμα τοῦτο τῶν ἱεροκλήρυκων δὲν εἶναι τὸ πρῶτον ἐν Ἀμερικῇ· κατὰ τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας· προὔπηξεν ἐκεῖ ἄλλος τις Spurgeon ὀνοματι, ὅστις ἤρχισε νὰ κηρύττῃ 10ετής τὴν ἡλικίαν.

* *

Ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνέστου.

Γαλλικὴ τις παροιμία λέγει· δὲν ὑπάρχει μέγας ἀνὴρ πρὸ τοῦ ὑπνέτου του. Οὐδὲ ἀληθέστερον τούτου.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΩΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Μάλιστα θέλω νὰ νυμφευθῶ, ἀλλ' ἐκείνην τὴν ὁποίαν θὰ λάβω σύντροφον, θὰ τὴν ἐκλέξω μόνος μου!

— Ποτὶ! Μ' ἀκούεις καλῶς, Στέφανε; Ποτὶ δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ συναντήσῃς μᾶλλον ἑαίσιαν γυναῖκα! Ἀνατρεφὴν, πνεῦμα, ἀνάπτυξιν, τὰ πάντα συνενῶν! ἐν ἑαυτῇ! Ἐν αὐτῇ ἔγκειται ἡ εὐδαιμονία σου ἐν τῷ γάμῳ! . .

— Θεέ μου! Θεά μου, μοι λέγετε τὸσον πολλὰ, εἶπεν ὁ Στέφανος τεταραγμένος πως ἀκουσῶς του.

Ἐπὶ τῇ ἐνδείξει ταύτῃ ἐνδιαφέροντος καὶ ἡ Λενσουὰ δὲν ἀπέκρυψε τὴν χαρὰν της.

— Λακὸν δέχεσθαι τὴν μετὰ τῆς Δδὸς Κλοτίδης συνέντευξιν, ἦν σοι παρεσκευάσα;

Ὁ Στέφανος ἐμόρφασεν ἑλαφρῶς.

— Πῶς! συνεντεύξιν; Ἡρὶν ἀκόμη μοι δεῖθ' εὐκαιρία νὰ γνωρίσω τὴν νεάνιδα ταύτην καὶ ἴδω ἂν ὑπὸ φυσικὴν τοῦλάχιστον ἱερωσύην μοι ἀρέσκει;

— Εἴμαι ἐνήμερος τῶν ἀρεσκειῶν σου· θά σοι ἀρέσῃ! Περὶ τούτου δύνασαι νὰ βασίθῃς εἰς ἐμέ. Ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Βερλὼν εὐρίσκονται ἤδη ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἐν Σαννὶ, ὅπου ἔχουσι λαμπρὸν κτῆμα καὶ μεθύριον τὴν Κυριακὴν ἀναμεινύουσιν ἐμὲ καὶ σὲ διὰ νὰ προγευματίσωμεν μαζῇ.

— Ὁ Στέφανος; ἔξες τὸ οὐ; καὶ ἔπειτα εἶπε;

— Νὰ σὰς εἰπῶ, θεά μου, ὅχι, ὅχι! ἀπεράσιμα δὲν δέχομαι.

— Καὶ διατί, παρακαλῶ; εἶπεν ἡ γραῖα ἀνασκιρτῶσα.

— Διατί; Διότι ὑπὸ τοιοῦτους ὁρους ἡ Διδὸς Κλοτίδη θὰ γνωρίσῃ βεβαίως ὅτι ἀναμένομαι καὶ διατί . .

— Γί πειράζει;

— Τί πειράζει; ἀλλ' ἰδοὺ: Ἐὰν ᾔνοι τόσον εὐφυῆς ὁσον λέγετε, πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν γνωρίσω ὁποῖα ἀληθὺς εἶναι; Δὲν θὰ προσποιηθῇ καὶ δὲν θὰ καταδείξῃ ἐαυτὴν ἐνώπιόν μου πάντῃ διάφορον τῆς πραγματικότητος; Δὲν θὰ συγχυσθῇ λακὸν ἡ κρίσις μου;

ἀλλ' ὅμως ἔπρεπε ὁ κύκλος τῆς γνώμης ταύτης νὰ ἐξῇ κινῆται εἰς μεγαλητέραν ἀκτῖνα περιλαμβάνων παρεκτός τῶν ὑπηρετῶν καὶ πάντας τοὺς προσωπικῶς γνωρίζοντας τοὺς μεγάλους ἀνδρας, ὅτινες, φαίνεται, λάμπουσι μόνον διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὅστις ἐξοικονομεῖ τὴν μεμονωμένην τοῦ ἀτόμου των φάσιν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν φιλολογικὴν ἢ καλλιτεχνικὴν μεγαλοφυΐαν των. Δὲν θ' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὴν πολύκροτον θεωρίαν τοῦ Max-Nordau, ὅστις σχετίζει μετὰ τοῦ ἐκφυλισμοῦ, ἡ μᾶλλον παριστᾷ ὡς ἀδιαφιλονέικτην αὐτοῦ σύμπτωμα τὴν ἔξοχον καὶ φιλόδοξον μεγαλοφυΐαν. Δὲν θ' ἀναφέρωμεν ἐπίσης μακρὸν κατάλογον ἐξοχότητων ὡς λ. χ. τὴν Γεωργίαν Σάνδη, ἥς ὁ ἀτίσθηλος χαρακτήρ καὶ βίος ἀποτελεῖ κηλίδα τὸσον ζοφερὰν, ὅσον αἰγλήσσει ἐπὶ τῆς φιλολογικῇ αὐτῆς μεγαλοφυΐᾳ. Θὰ περιηρισθῶμεν μόνον εἰς ὀλίγα περὶ τοῦ ἀνέστου. Ὁ κ. Michele Scherillo ἔγραψε ἐσχάτως ἐν τῇ Nuova Anthologia πλῆθος βιογραφικῶν

— Καὶ ἡ ἰδικὴ της κρίσις; εἶπεν ἡ πρεσβύτις γελῶσα. Μήπως νομίζεις ὅτι καὶ σὺ δὲν θὰ τῇ παρουσιάσῃς μόνον τὴν καλὴν σου ἀποψιν;

— Πιστὸν, θεά μου, ἀλλὰ νὰ σὰς εἰπῶ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος σκέπτομαι περὶ ἑαυτοῦ καὶ ὅχι περὶ ἐκείνης. Ἐὰν μὲ νομίσῃ καλλίτερον ἀπ' ἐμὲ, εἴμαι, τὸ κακὸν εἶναι δι' αὐτήν· ἀλλ' ἐγὼ θέλω νὰ τὴν γνωρίσω ὅχι ὑπὸ ἐορταστικὸν ὄψιν, ἀλλ' ὡς θὰ ᾔνοι ἐν τῇ καθημερινῇ βίῳ ἐν στιγμῇ, καθ' ἣν δὲν γνωρίζῃ ὅτι κατὰτεύεται.

— Ἀλλὰ, φίλε μου, σκέψου, εἰ . .

— Ὅχι, ὅχι, θεά μου, μὴ λέγετε περισσότερα. Ἀρκεῖ ὅτι ἀντιθέτως πρὸς τὰς ἀρχάς μου σὰς ἐπέτρεψα νὰ καθορίσῃτε ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἴσως θὰ νυμφευθῶ. Ἀπῆλθον με τοῦλάχιστον ὑπὸ εὐνοϊκωτέρους εἰ δυνατόν, ὁρῶν νὰ μελετήσω τὸ ὑποκείμενόν μου!

— ὦ! πῶς λέγεις τριατάς λέξεις! . . Ἐποκείμενον! Σὺ ἀθλίε, εἶσαι πονηρὸν ὑποκείμενον!

Ἀλλ' ἡ κυρία Λενσουὰ εἶχε τὴν ἀγχίνειον, ὥστε νὰ μὴ ἐπιμένῃ, βλέπουσα ὅτι ὁ ἀνελθὸς της δὲν θὰ προέβαινε περαιτέρω τῆς πρώτης τοῦ ταύτης συναινέσεως.

— Λακὸν τί νὰ γράψω εἰς τὴν κ. καὶ τὴν κυρίαν Βερλὼν.

— Νὰ γράψῃτε οἱ δὲν θὰ ὑπάγωμεν.

— Ναί, ἀλλὰ πρόσεξε, φίλε μου. Οἱ Βερλὼν φεύγουσιν μετὰ τῆς θυγατρὸς των τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα εἰς τὰ θαλάσσια λουτρά, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὴν Ἐλβετίαν, ὅπου θὰ διαμείνωσι τοῦλάχιστον τρεῖς μῆνας. Δυνατὸν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ σχηματισθῶσι νέαι σχέδια. Ἡ Διδὸς Κλοτίδη ἐκτιμᾶται πολὺ καὶ εἰ καλὸι γαμβροὶ δὲν ἐλλείπουσιν.

Ἠράγματι ὁ Στέφανος διεσκέπτετο. Κατ' ἀρχὴν μὲν δὲν ᾔθελε τὴν συνέντευξιν, ἀπ' ἐτέρου ὅμως ἐφοβεῖτο καὶ νὰ διακυβεύτῃ τὸν σπᾶνον τοῦτον μαργαρίτην. Μετὰ τινὰς στιγμὰς· δισταγμοῦ ὁ Στέφανος ἐπληξί· τὸ μέτωπόν.

— Θεά μου, εὖρον.

— Τί; εἶπεν ἡ ἀγαθὴ κυρία περιχερῆς.

— Ἰδοὺ θὰ θέλω μαζῇ σας εἰς τὸ πρόγευμα τῶν Βερ-

ἀνεκδότων περὶ τοῦ δαιμονίου πικρῶς τῆς θείας Κωμωδίας. ἄτινα καταδεικνύουσιν αὐτὸν πᾶν ἄλλο ἢ μελαγχολικὸν καὶ ὀνειροπόλον, αὐτοχρημα ἐπικρύβειν ἐπιδιώκοντα φιλητόνως τὰ καλὰ γέμματα καὶ τὸν καλὸν οἶνον καὶ μόνον κατὰ τὰς ὥρας· τῆς πίψεως καὶ τῆς μεθης καταλαμβάνομενον ὑπὸ μελαγχολίας ζοφερᾶς καὶ ἀπαισιόφρονος, εἰς βέρος τῆς ὀπρίας οἱ φίλοι του ἐδημιουργήσαν διαφόρους ἀσειότητας.

Ὁ Δάντης προσκλήθη ποτὲ εἰς δεῖπνον ὑπὸ τῶν κ. πατρὸς καὶ υἱοῦ Canede la Scala, οἵτινες ὅπως τὸν τιμήσωσι πλείοτερον, τὸν ἐτοποθέτησαν μεταξὺ τῶν. Κατὰ τὸ δεῖπνον οἱ κύριοι οὗτοι ἐφρόντισαν νὰ συσσωρεύσωσιν ἀθωρύβως πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ παιητοῦ ὅλα τὰ ὀρεῖα τῶν πτηνῶν καὶ ἰχθύων, ὅτα ἐφαγὼν αὐτοὶ καὶ οἱ γείτονές των, εἰς πυραμίδα προκαλοῦσταν τὴν προσοχὴν διὰ τοῦ ὄγκου της, τὴν ὀπρίαν ἰδόντες ὅταν ἡγήθησαν τῆς τραπέζης οἱ συν-

λῶν, ἀλλ' ὅμως θὰ φροντίσω προηγουμένως νὰ πληροφορηθῶ.

— Πῶς;

— Περιεχόμενος τὸν τόπον. Κανείς δὲν με γνωρίζει ἐκεῖ. Καὶ οὐδὲν ἀπλούστερον τοῦ ν' ἀποσπᾶται τις λόγους παρὰ τῶν ἀδιαφόρων. Θὰ μάθω πῶς γνωρίζει τὴν Κλοτίλδην ὁ κύριος, ἂν εἶναι ἀγαθὴ, εὐεχόμενος, εὐγενὴς πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἰσως καὶ θὰ τὴν ἴδω ἀκόμη κάπου. Δύναμαι νὰ τὴν παρακολουθῶ μακρόθεν. Ἐπὶ τέλους θὰ διοργανώσω μικρὰν ἀνέκδοτον. Ἐννοεῖτε;

— Μάλιστα.

— Τοιοῦτοτρόπως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συνεντεύξεως θὰ ἔχω ἤδη ἐ σχηματισμένην γνώμην. Τὸ μέσον δὲ τοῦτο παρουσιάζει δυστήν τὴν ὡφέλειαν, διότι θὰ μ' ἐπιτρέψῃ ἐν περιπτώσει ἀκατανίκητου ἀντιπαθείας πρὸς τὴν μορφὴν της ἢ δυσμενῶν πληροφοριῶν νὰ διασπάσω ἀμέσως πᾶσαν διαπραγματεύσειν πρὸ τῆς μελετωμένης ταύτης συνεντεύξεως. Τηλεγραφεῖτε μεθαύριον ὅτι ἀδιαθετῶ καὶ τὸ παιγνίδιον λήγει.

Ἡ κυρία Λεῦσουα ἐπεδοκίμαζε διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Ἀλλὰ, φίλε μου, αὐτὴ ἡ σκέψις μ' ἀρσεί.

Λοιπὸν φεύγει αὖριον τὸ πρωῒ;

— Ναί, μὲ τὴν πρώτην ἀμαρτυρίαν.

— Τὸ κτήμα τῶν ἀνιμάζεται Ροζραῖ.

Ὁ ἦρως μας ἀσπασθεὶς τὴν θείαν του ἀνεχώρησαν, ἵνα προπαρασκευάσῃ τὸ ταξίδιον του.

Περὶ τὴν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας ὁ Στέφανος ἀπεβίβασθαι εἰς Σανὺ.

— Ἡμπορεῖτε νὰ ἴμα διέξητε τὸ Ροζραῖ; ἡρώτησεν ἓνα ἀμαρτυρῆται.

— Ναί, κύριε. Ἰδού ὁ δρόμος· δεξιὰ μέχρι τῆς πρώτης πλατείας, κατόπιν στρέφετε πάλιν δεξιὰ, ἔπειτα ἀριστερὰ καὶ ὁ πρῶτος τοῖχος, τὸν ὁποῖον ὁ ἀπαντήσητε, εἶναι ὁ κτήπιος τοῦ κτήματος.

Τὸ πρῶτον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ὁ Στέφανος συνήντησεν ἦτο χωρική τις πλέκουσα, ἐνῶ συνάμα ἔβσκε τὴν ἀγέλαδα της.

δαίτυμονες ἐξεπλήγησαν καὶ συνεχάρησαν τὸν Δάντην διὰ τὴν τεραστίαν δρεῖν του.

— Ἀ, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος, δὲν ἔφαγα τίποτε ἐν σχέσει πρὸς τοὺς δύο ἀμειψύμενους! Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἀπῆκα τὰ κόκκαλα· ἀλλ' αὐτοὶ ἐν τῇ κυριακῇ των ἰδιότητι (παίζων μὲ τὸ ὄνομα των cane=ἰταλιστὶ κύων) τὰ κατεβρόχθισαν καὶ αὐτὰ καὶ δι' αὐτὸ δὲν βλέπετε τίποτε κάτωθεν τῶν ἐδρῶν των!

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ι. Δ. Καλογεροπούλου

Χρυσάνθεμα. Ἐξεδόθησαν ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν ὠραῖον καὶ ποιητικὸν τοῦτον τίτλον ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ λογιῶ κ. Δ. Καλογεροπούλου διευθυντοῦ τῆς Καλλιτεχνικῆς Πινυκοθήκης· εἰς κομψότατον ταμίδιον ἐφάνταστα καὶ περικτὰ

— Ἡ ἑπαυλις Ροζραῖ, παρακαλῶ, κυρία, εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ;

— Ὁχι, κύριε· στρέφετε δεξιὰ, ἔπειτα ἀριστερὰ καὶ κατόπιν πάλιν δεξιὰ.

— Ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Βερλὼν εἶναι ἐδῶ τώρα; ἐπηρώτησεν ἐκ νέου.

Ἡ γραῖα, ἥτις δὲν ἦτο διατεθειμένη πρὸς συνδιάλεξιν, ἀπῆντησεν διὰ καταφατικῶς μόνον νεύματος.

— Εἶναι μαζὶ καὶ ἡ θυγάτηρ των Δις Κλοτίλδην;

Ἡδὴ οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπάντησιν. Βλέπων δὲ τὸ ἀνωφελὲς τῶν προσπαθειῶν του ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὀλίγον παρέκει ἐφάνη πτωχικὸς οἰκίσκος, εἰς τὴν φλιάν τοῦ ὁποίου ἔπαιζεν ἐν νήπιον.

Ὁ Στέφανος ἐσκέφθη ὅτι ἡ παρουσία τοῦ παιδίου ἀνήγγελλε καὶ γονεῖς, παρὰ τῶν ὁποίων ζήτων κύπελλον γάλακτος ἀντὶ 40 σολδίων, ἡδύνατο ν' ἀγρεύτῃ τὰς ποθητὰς πληροφορίες.

Ἀμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Μετὰ πέντε λεπτὰ εὐρίσκειτο ἐν τῇ καλύβῃ πίνων τὸ γάλα καὶ ἐτοιμαζόμενος ν' ἀρχίσῃ τὰς ἐπερωτήσεις, ὅτε αἰφνης ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ νεαρά τις κόρη εἰσπετήρησεν.

— Καλημέρα σας, κύρ Σιμών, καλημέρα σας, κυρία Σιμών. Εἶναι καλὰ τὸ μισρὸν; τῷ φέρω τὸ πλεκτὸν φορεμα, τὸ ὁποῖον τῷ ἔκαμα.

Ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Σιμών διεχύθησαν εἰς εὐχαριστίας.

Ὁ Στέφανος εἰς τὴν ἔλευσιν τῆς νεαρᾶς γυναίκης ἡ κόρης ἡγήθη.

— Πόσον θαυμάσια εἶναι! ἐσκέφθη, καίτοι ἡ ἔλευσις τῆς ἀγνώστου τὴν εἶχε δυσχερῆσαι· ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι δὲν θὰ ἡδύνατο ἐνώπιον ξένης ν' ἀρυσθῇ τὰς πληροφορίας, ἃς ἐζητεῖ.

— Μήπως σὰς ἐνθλῶν, κύριε; τῷ εἶπεν ἐκεῖνη.

— Διόλου, διόλου, ἀπῆντησε ζωηρῶς ὁ Στέφανος. Ἡ μὴν κυρασμαμένη καὶ ἦλθεν εἰς τοὺς καλοὺς ταύτους ἀνθρώπους διὰ νὰ πῶν κύπελλον γάλακτος.

— Ὡ! ἂν ἦτο ἐκεῖνη, ἐσκέπτετο κατ' ἰδίαν. Πόσον

προϊόντα τῆς γραφίδος μαρφῆς διηγηματικῆς ὡς τὸ πλεῖστον, καὶ γλαφυρώτατα τὸ ὅρος. Αἱ κομπόσαι αὐτῶν δευφιλῶς καλλιτεχνικώταται εἰκόνες ἐπιτείνουσι τὴν γενωμένην ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἀναγνώστου καλλιτεχνικὴν αἴσθησιν. Ἐν γένει καίτοι ὁ κάλαμος τοῦ κ. Δ. Καλογεροπούλου εἶναι γνωστότατος· εἰς τὸ δημόσιον καὶ ἐπομένως ἀποστόστατος, οὐχ' ἦττον συνιστῶμεν τὸ βιβλίον θερμῶς· εἰς τοὺς ἡμιτέρους ἀναγνώτας.

Δ. Ν. Δημητριάδου

Ἡ βοδοδάκτυλος ἡὼς ἐν Κων/πόλει. Ἐχρῆται ὑπ' ὀφιν συλλογὴν διηγημάτων πρωτοτύπων μετὰ ποιημάτων τοῦ νεαροῦ ἀλλ' εὐέλπιδος τῆς γραφίδος ἐργάτου κ. Δ. Δημητριάδου· τὰς πρώτας σελίδας τοῦ κομψοτάτου τομίδιου καταλαμβάνουσιν ὅσαι λίαν ἐπιτυχεῖς πράγματι ἐν

νέστιμον θὰ ἦτο νὰ τὴν βλέπω καὶ νὰ με ὁμιλῇ χωρὶς νὰ με γνωρίζῃ.

— Ὁ κύριος πρῶτην φράσιν ἔρχεται εἰς τὴν χωρίον μας, εἶπεν ὁ κύρ Σιμών.

— Ἀληθῶς, κυρία, εἶμαι ξένος, ὁπότε οὐδὲν ὁ Στέφανος καὶ καθ' ἑαυτὸν διαπορῶν ἀνέμενε νὰ ἴδῃ ἂν ἡ ξένη θὰ διώρωναι τὸν τίτλον «κυρία»· ἀλλ' ἡ ξένη οὐδὲν διώρωναι.

— Καλὰ, δὲν εἶναι ἐκεῖνη, ἐσκέφθη ὁ κατασκευαστής. Καὶ θέλων νὰ ἐπωρεθῇ τῆς παρουσίας της, ἐξηκολούθησε. Διηροχόμεν ἐντεῦθεν χάριν περιηγήσεως καὶ περιέργως ὡς ὅλοι οἱ περιηγηταὶ ἤρχισαν νὰ ἐρωτῶν περὶ τοῦ τόπου καὶ τῶν κατοίκων. Ἐπάρχει, μὲ εἶπον, ὅχι μακρὰν ἐμ' ἐδῶ μία ὥρα καὶ ἑπαυλις... λέγεται «Ροζραῖ» ν. μέζω.

Ἡ νεᾶνις ἀπὸ τινων ἡδὴ στιγμῶν ἐμελέτα ἐπισταμένως τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Στεφάνου.

— Ἀλλὰ ποῦ τὸν εἶδε λοιπὸν ἐγὼ αὐτόν; Ἀφαικτικῶς κάπνισεν τὸν εἶσα.

Ἀλλ' ὅταν ἤκουσε τὸ ὄνομα «Ροζραῖ» διερωτήθη.

— Ἀ! εἶπε κατ' ἰδίαν, ἐνόησα, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ καυχᾶσθαι. Ἀλλὰ συνεκρατήθη καὶ προλαμβάνουσα διάφορον ὅρος, Ἀ! εἶπε τὸ Ροζραῖ; Ναί, εἶναι ἀρκετὰ εὐάρεστος κατοικία.

Ὁ κύρ Σιμών ἤρχισε νὰ λέγῃ.

— Ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἑπαυλις ἀνήκει... Ἀλλ' ἐμφαντικὸν βλέμμα τῆς κόρης τὸν κατεσίγασε.

— Φθάνει, κύριε Σιμών, φθάνει. Ἐγὼ εἰμυρῶ νὰ δώσω εἰς τὸν κύριον ὅλας τὰς ζητούμενας πληροφορίες. Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸ Ροζραῖ.

Καὶ κατ' ἰδίαν:

— Ἀ! εἶπεν, ἔρχεσθαι ὡς κατάσκοπος; Καλὰ, ἔμπνε μου, περιμένει νὰ ἴδῃς· δὲν θὰ με περάσης.

Ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Σιμών ἀπεσύρθησαν καὶ ὁ Στέφανος εὐρίσκειτο ἦδη μόνος μετὰ τῆς κόρης.

— Θυμασθῆτε μαρφή, ἔλεγε κατ' ἑαυτὴν. Τί διακεκριμένη φυσιογνωμία! εἶναι θαυμάσιωτάτη!

ἀρχαία γλώσση καὶ εἰς παντοῖα μέτρα, τὰ δὲ πληροῦντα τὰς ἄλλας σελίδας γλαφυρὰ διηγήματα διαπνεόμενα ὑπὸ θερμοῦ αἰσθήματος καὶ φαντασίας, ἀποτελοῦσι πραγματικῶς λίαν εὐάρεστον ἀνάγνωσμα.

Συγχάριρσαι ἀπὸ καρδίας τῷ νεωρῶτάτῳ ἐπὶ ἀλλὰ λίαν ἐνθέρμῳ τῶν μυτῶν λάτρει, εὐχόμεθα αὐτῷ ἐν τῷ μέλλοντι τελείαν ἐπιτυχίαν, ἥς φαίνεται λίαν εὐέλπις.

Ἐκδίδεται προσεχῶς

ὑπὸ Κλ. Χ. Κοκκολάτου ἱατροῦ

Θεραπεία τῆς φθίσεως. Ἡ γνωστοτάτη εἰδικότης τοῦ κ. Κλ. Κοκκολάτου ἐν τῷ θέματι τούτῳ ἀποτελεῖ ἀρκουσαν σύστασιν τοῦ μέλλοντος νὰ ἐκδοθῇ βιβλίον, περὶ οὗ ἐπιρροαστήθηκα νὰ ἐπανέλθωμεν, δημιοσιύσται προσεχῶς καὶ τὴν ἀγγελίαν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς Σανὺ διὰ νὰ θυμασθῇ ὅλας τὰς καθ' ὅδον συναντωμένας εὐεῖδας γυναικας καὶ ἀνέκων ὅπως εἰς τὴν ἰδέαν του ἐπανελάθεν.

— Ἀνῆκει εἰς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Βερλὼν, δὲν ἔχει οὕτω;

— Μάλιστα, κύριε,

— Ἐχουν μίαν θυγατέρα, ἂν δὲν ἀπατώμαι;

— Ναί, μίαν θυγατέρα μινύγεντῃ, τὴν δεσποινίδα Κλοτίλδην.

— Λέγουν ὅτι ἔχει πολλὰ προσόδια, εἶπεν ὁ Στέφανος μετὰ προσποιήσεως ἀκηδίας.

— Δὲν θέλω νὰ πιστεύω τὸ ἀναντῶν, εἶπεν αὐτὴ μετ' ἀδιοράτου μειδιήματος· καὶ μάλιστα τώρα ὅτε θυλλεῖται ὅτι τῇ ἐγένετο πρότασις γάμου.

— Ἀ! τῇ ἐγένετο πρότασις γάμου;

— Ναί, μ' ἓνα κύριον ἐκ Παρισίων τὸν κ. . . πῶς λέγεται; Φριγκάλ νομίζω. . . Ναί Στέφανον Φριγκάλ.

— Ἀλήθεια;

— Θὰ ἐνόμίζε τις ὅτι τούτο σὰς ἐκπλήττει, κύριε.

— Εὐε, κύριε; ἀλλὰ πῶς ἀρῶ πρόκειται περὶ ὅλων ἀγνώστων προσώπων;

— Ἀλλὰ φοβοῦμαι. . . εἶπε στενάζουσα, φοβοῦμαι μήπως τὸ συνοικέσιον αὐτὸ δὲν γείνη!

— Καὶ διατὶ λοιπὸν;

— Διότι ἀναμφιβόλως ὁ κύριος Φριγκάλ νομίζει τὴν δισποινίδα Κλοτίλδην Βερλὼν πλουσιωτέραν ἀφ' ὅτι εἶναι.

— Ἀλήθεια;

— Ναί, διότι οἱ γονεῖς τῆς Δις Κλοτίλδης εἶναι ἐντελῶς καταστραμμένοι οἰκονομικῶς καὶ οὐδὲν σολδίων πρεσβεῖ τῇ δίδουσι.

Ἐκτοξεύτατα τούτο ἡ νεᾶνις ἔστη σκεπτομένη καὶ κατ' ἰδίαν ἔλεγε.

— Σὺ, φίλε μου, ἂν κατόπιν αὐτῆς τῆς μικρᾶς πληροφορίας ἐπιστρέψῃς αὖριον, μὲ τὴν πίστιν μου θὰ ἦσαι εὐχὸς λαμπρῶς ὑποδοχῆς.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.
— Δεσποινίς, μὴ ἐπιτρέπετε νὰ Σᾶς συνδεύσω ;
— Κύριε εἴμαι ἡραδωνισμένη ! . .
— . . . Καὶ ἐγὼ ἐπίτη : Κἀνὲς δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶρῃ
κακὸν τὸ νὰ συμβαδίζουσιν δύο ἡραδωνισμένοι !

Ἐν Μόντε Κάρλω.
Κυρία τις διατάζει πρὸ τῆς ρολίνας μὴ ἀποφασίζουσα
νὰ θέσῃ τὸ λοιδόδοκιδόν της ἐπὶ εἰσυδήποτε ἀριθμοῦ.
— Σᾶς συμβουλεύω, κυρία, τῇ λέγει κάποιος, νὰ θέσῃτε
ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτῶν σας.
Ἡ Κυρία πείθεται καὶ θέτει ἐπὶ τοῦ 22.
Αἴφνης ὁμοῦ ἐξέρχεται ὁ 38.

— Κατεστραμμένοι, ὑπέλαθεν ὁ Στέφανος. Ὡ ! δυσ-
τυχὴς κόρη !
— Δυστυχής, δὲν εἶναι ἀληθὲς· κύριε ; Τούτου δοθέντος
δὲν ὑπάρχουν πολλὰ πιθανόγητες νὰ τὴν νομφεῖται αὐτὸς ὁ
κ. Φριγκάλ.

— Καὶ διατὶ λοιπόν ; Ἐὰν ὁ κ. Φριγκάλ εἶναι τίμιος
ἄνθρωπος δὲν θάποδὲν βεβίως εἰς τὴν σύναψιν συμπε-
ροντολογικοῦ γάμου· ὥστε ἂν ἡ Δις Κλοτίλδη τῷ ἀρέσῃ...
* Ἀς ἴδωμεν εἶναι τοῦλάχιστον εὐμορφος ;

— Θεέ μου, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω.
— Ἀλλ' εἰπέτε τι ὅπως δὴποτε, κυρία· ποῖον εἶδος μορ-
φῆς ἔχει ; εἶναι ξανθή ;
— Ναί,
— Ὡ ; σαῖ ;
— Μάλιστα, ὅπως ἐγώ.
— Αἶ, αἶ, τοῦτο εἶναι πολὺ ἐνθαρρυντικόν· λοιπὸν σᾶς
ὁμιλᾷ ;

— Ὀλίγον.
— Τότε εἴμαι βέβαιος ὅτι ὁ κ. Φριγκάλ οὐδ' ἐπὶ στιγ-
μὴν θὰ διατάσῃ.

Ἡ νεῖνις ἤρρυθράσεν.
— Ἐξακολουθῶ, ἂν τὸ ἐπιτρέπητε, εἶπεν ὁ Στέφανος·
εἶναι καλὴ ;

— Θεέ μου ! . .
— Πνευματώδης ;
— Ἀλλὰ . . .
— Ἀνεπτυγμένη ;
— . . . . .

— Ἀλλὰ διατὶ δὲν θέλετε νὰ μοὶ ἀπαντήσητε ;
— Ἀλλὰ διότι . . .
— Δὲν πιστεύω νὰ προέρχεται ἐκ φθόνου.
— Ναί, ναί, ἀνέκραξεν ἡ νεῖνις ζωηρῶς. Προέρχεται
ἐκ φθόνου.

— Ἐχετε ἄδικον, κυρία· ὁσονδήποτε θελκτικὴ καὶ ἂν
εἴναι ἡ Δις Βερλών, δὲν εἶναι βεβαίως καλλιτέρα ὑμῶν καὶ

— Ἀχ, Κυρία μου ἂν μὴ ἤκούετε ! . .

Παρὰ τῷ βράτῃ.
— Ἀδύνατον, Κύριε μου ! μὴ χρεωστέεσθε ἤδη ἀρκετὰ.
Ἐν τούτοις πρὸς χάριν Σας, εἴμπορῶ νὰ σᾶς κάμω μερι-
κὰς ἐπιδορθώσεις, ἂν ἔχητε.
Ὁ πελάτης ἐξάγων κρυβόν.
— Τότε, ἀγαπητέ μου, λῆθε τὴν καλωσύνην νὰ μὴ
ράψῃς ἐν φόρμα ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ κομδί !

Ἐν ἐφημερίδι.
Πωλεῖται κύων βουλδόνκ. Τρώγει ὅτι δὴποτε. Ἀγαπᾷ
τὰ παιδιὰ.

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου Κουρσοῦμ-Λὰν ἀριθμὸς 3

ὅσον ὀλίγον ἀνταξία ὑμῶν καὶ ἂν ἦναι, ὁ κ. Φριγκάλ θὰ ἦ
ναὶ πολὺ εὐτυχὴς ἀποκτῶν τὴν χεῖρά της.

— Καὶ ἄνευ προικὸς ἀκόμη ;
— Μάλιστα καὶ ἄνευ προικός.
— Ἡ Δις Κλοτίλδη ἠγέρθη.
— Ἀλλὰ πολὺ ἐφλυάρησα, ὑπέλαθε. Εἶναι καιρὸς ν'
ἀποσυρῶ, κύριε.

Καὶ χαιρετήσασα χαριέντως ἐξῆλθε
— Βεβαίως θὰ ἐπανέλθω αὐρὶν μὲ τὴν θείαν μου, εἶπε
καθ' ἑαυτὸν ἐκείνως.

Διατὶ τώρα εἶχε τόσον στερεὰν ἀπόφασιν νὰ ἐπανέλθῃ ;
Διὰ νὰ ἴδῃ τίνα ἄρα γέ ; Τὴν Δις Κλοτίλδην ἢ ἄλλην
τινὰ, ἥτις τὴν ὠμοιάζει ;

Ἡ ὁρισθεῖσα ἡμέρα ἔφθασε καὶ ἐγένετο ἡ παρουσία-
σις τῶν δύο νέων. Αἴφνης ἀντήχησεν ἔν :

— Ὡ ! . . .

Ἐπιφώνημα, τὸ ὁποῖον, ὡς ὁ ἀναγνώστης ὑποθέτει, δὲν
ἀφῆκεν ἡ Κλοτίλδη, ἀλλ' ὁ Φριγκάλ. Μετὰ μίαν ὥραν οἱ
δύο νέοι συνδιελέγοντο εἰκείως καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς συν-
διαλέξεως αὐτῶν εἰκάζετο σαφῶς ὅτι ἀμφότεροι ἦσαν σύμ-
φωνοι περὶ τῆς ἀποφάσεως.

— Διατὶ μ' εἶπατε πῶς εἶσθε κατεστραμμένοι ἀφ' οὗ δὲν
εἶναι ἀληθὲς ;

— Διὰ νὰ ἴδω ἂν θὰ μ' ἐζητεῖτε ἐν τοιαύτῃ περι-
πτώσει !

— Ἐγνωρίζετε λοιπὸν ὅτι ἤμην ὁ Στέφανος Φριγκάλ ;
— Ἀναμφιβόλως· ὁ πατὴρ μου μὲ εἶχαν διῆξει τὴν φω-
τογραφίαν σας, τὴν ὁποίαν ἡ θεία σας τῷ εἶχε σταῖλαι . . .

— Ἀ ! αὐτὸ εἶναι φοβερόν ! . . . Μ' ἐγνωρίζετε καὶ
εἶγον ἔλθει διὰ νὰ σᾶς μελετήσω πρὸ τῆς συνεντεύξεως ! . .

— Λοιπὸν ἔγινε τὸ ἐναντίον ! . . . ἐγὼ σᾶς ἐμελέτησα !
Δὲν ἐθυμώσατε, πιστεύω ;

Ἀπλοῦν βλέμμα ἤρκεσε νὰ τὴν πείσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Ε. Τ.

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁν παύσομαι τὰς Χάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμιγνύς,
ἡδίστην σε(γ)γίαν»
Εὐρ. Ἦρ. Μαιν Στ 673—8

ΑΠΙΑΝΤΗΣΙΣ
ΤΗ, Δι' ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ΑΛ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ

Ἡ εἰς τὸ περὶ μουσικῆς ἐν τῇ ἀνατροφῇ τῶν νε-
ανίδων ἄρθρον μου ἀπάντησάς σας, φιλότατη δεσποι-
νίς, μοὶ ἐνεποίησε γλυκυτάτην ἐκπληξιν σύμμι-
κτον μετ' αἰσθηματικὸς τινος στοργικῆς εὐαρεσκεί-
ας, ὅταν εἶδον τὴν προσφιλεῖ μοι νεαρωτάτην ἐτι
κορασίδα τὴν τοσοῦτον συνήθως δειλὴμονα κα-
τερχομένην θαρραλέως μὲ τὸν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας
εἰς τὸ δάπεδον τῆς δημοσιογραφικῆς πρὸς ὑπερά-
σπισιν ἐνὸς εὐγενοῦς καὶ ὠραίου ἰδανικοῦ της, ὁ-
περ ἐνόμισε προσβληθὲν ὑπ' ἐμοῦ. Διότι πτηνόν τι
τοῦ Βοσπόρου, — ὅχι κορώνη τοῦτο, ἀλλὰ περι-
στερὰ λευκόπτερος· ἐξ ἐκείνων, αἵτινες λούονται
συχνάκις εἰς τὸ ὑπὸ τὰς ποιητικὰς της θυρίδας
παφλάζον γαλακτὸν τοῦ Βοσπόρου κύμα, μοὶ εἶπεν
ὅτι ἡ γράψασα κοραίς κατὰ πᾶν δειλινὸν μετὰ
περιπαθοῦς ζήλου ἀνέρχεται εἰς τὴν μουσικὴν αἰ-
θουσαν της καὶ ἄρχεται μετ' ἐμμούσου πύθου ἐπὶ

ὥρας ὅλας κηλοῦσα διὰ τῶν δακτύλων της τὰς
βοσπορίδας ἡχούς.

Ἀρχεται κηλοῦσα τὰς ἡχούς· καὶ ὑπὸ τοὺς δα-
κτύλους αὐτῆς τὰ θεσπέσια ἔπη τοῦ Βειτόδεν
καὶ τοῦ Σοπὲν δὲν δολοφονοῦνται οἰκτρῶς ὡς ὑπὸ
τὰς οἰστροπλήκτους χεῖρας ἐκείνων τῶν ὀμηλικῶν
αὐτῆς, εἰς ἃς ἀφιέρωσα τὸ περὶ μουσικῆς ἄρθρον
μου· καὶ τὰ μελανόλευκα πλῆκτρα τοῦ κλειδοκυμ-
βάλου της δὲν κρῶζουσιν ἀπαισίως ὡς τόσοι κα-
κόφωνοι κόρχαις ἀμειλίκτων πικραφωνῶν.

Ἀλλ' ἐν τῷ ἐνθέρμῳ καὶ ἱερῷ ἄλλως τε ὑπὲρ
τῆς καλλικελεύου τοῦ Ὁρφέως Μούσης ζήλῳ της
ἐλησμονήσεν ἡ τρυφερὰ κόρη ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ
δώσῃ τὸ μέτρον ἑαυτῆς καὶ τῶν ὁμοίων ἐκυτῇ
εἰς τὰ σπληνιῶντα ἐκείνα τοῦ τυπικοῦ κλειδο-
κυμβάλου θύματα, ἅτινα τὸ ἄρθρον μου ἐνόει καὶ
ἅτινα, ἂν διαφεύγουσι τὴν γνωριμίαν αὐτῆς καὶ
ἐλλείπουσι τυχὸν ἐκ τοῦ περὶ αὐτὴν κοινωνικοῦ
κύκλου, δὲν ἐλλείπουσι ὁμοῦς δυστυχῶς καὶ οὐδὲ
σπανίζουσι κἂν ἀνὰ τὸ εὐρὺ λεκανοπέδιον τῆς
κοινωνίας, προσθέτοντα ἕνα ἐτι θλιβερόν τόνον
εἰς τὴν τοσοῦτω λυπηρὰν ἐπ' ἐσχάτων κοινωνι-
κὴν μας ἐξέλιξιν.

Ἡ Βοσπορίς, φιλότατη, καίτοι ὡς πᾶν δημο-
σιογραφικὸν ὄργανον ἀπευθύνεται γενικῶς εἰς ὁ-

λας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, μερικῶς ὅμως ἰδιό-
ζουσαν ἔχει ἀποστολὴν εἰς τὴν ἀνωτέραν ἀστυ-
κὴν τάξιν, τὴν ἐν εὐρείᾳ κύκλῳ μεσαιᾶν καλου-
μένην, ἥτις, ἔχουσα ἀρκετὰ στοιχεῖα μορφώσεως,
δημιουργοῦντα αὐτῇ τὰς αὐτὰς πρὸς τὴν ἀνω-
τάτην πνευματικὴν ἀνάγκαν, ὡς στερουμένη ὅμως
συνήθως τῶν μεγάλων ἐκείνης μέσων πρὸς ἀπό-
λυτον αὐτῶν καλλιέργειαν, μέλζον ἐπομένως ἔχει
ἀνάγκην ὅπως τῇ περὶ αὐτὴν τοιαύτῃ ὑπὸ τῆς
ἐγγωρίου δημοσιογραφίας καὶ ἰδίᾳ τῶν οἰκογενει-
ακῶν περιοδικῶν. Σημειωτέον δὲ πρὸς τοῦτοις
ὅτι ἡ τάξις αὕτη εἶναι καὶ ἡ πολυαριθμοτάτη
καὶ συμπαγέστατη τοῦ γένους ἡμῶν.

Παρ' ἡμῖν ἡ ἀριστοκράτις διαίρειται εἰς δύο
συγκεκριμένους τύπους. Ὁ εἰς, ὁ καὶ εὐκρινέστα-
τος, εἶναι ἡ ἀληθὴς ἀριστοκράτις ἡ ἀνέκουσα εἰς
οἶκον πολλὰς διαπρέψαντα ἐν τῷ γένει ἡμῶν
εἰς παλαιούς τε καὶ νέους χρόνους, ἥτις καί, κέ-
κτῃται ὅσον οἶον τε τελείαν τὴν μόρφωσιν καὶ
ἀνατροφὴν καὶ ἐπομένως ὀλιγωτέρᾳ σχετικῶς ἔ-
χει ἀνάγκην εἰδικοῦ οἰκογενειακοῦ ἀναγκώσματος.

Ὁ δεύτερος εἶναι ἡ πλεονάζουσα δυστυχῶς ψευ-
δαριστοκράτις λόγῳ μακρῶν μόνον ὀνύχων καὶ
συρμῶν καὶ ποδηλάτου, ἡ ἡμιμαθὴς καὶ γαλλο-
μανὴς, ἡ τραγελαφικῶς συνδιαλεγόμενη (ὡς ἴδε
Βοσπορίδα 1899 ἀρ. 14 καὶ *ἡμερολόγιον Ἀνα-
μνήσεις* 1902 σελ. 126), ἡ ἀναγινώσκουσα μόνον
τὸ *Journal des Modes* καὶ τὸ *Petit Parisien*
βαθύτατα δὲ κατὰφρονούσα καὶ οὐδέποτε εἰς τὰς
χειρὰς λαμβάνουσα οἰονδήποτε ὁμογενὲς πνευμα-
τικὸν ἔργον.

Ἄλλ' ἡ κόρη τῆς μέσης τάξεως ἡ ἐξεργασμένη
τῆς σχολῆς μὲ νοῦν καὶ καρδίαν καλλιεργηθέντα
μὲν ἀρκούντως ἄλλ' οὐχὶ καὶ ἀποχρώντως, καθ'
ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ
καὶ κοινωνικοῦ αὐτῆς κύκλου ἔχει ὑδάρεις καὶ μὴ
ἔτι πάγιον τὸ φρόνημα, αὕτη ἔχει κυρίως ἀνάγ-
κην ὅπως ἀναπτυχθῇ καὶ καθοδηγηθῇ ὑπὸ τῶν
περαιτέρω ἀναγκωσμάτων, ἅτινα ἐκληρώθησαν
νὰ διαμορφώσωσι τὸ φρόνημα αὐτῆς καὶ τὴν γνώ-
μην καὶ νὰ ἐμπεδώσωσι βαθύτατα ἐν αὐτῇ τὰς
ἠθικὰς βάσεις καὶ ἀρχάς. Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν
ὁμογενὴ γυναικίαν φάλαγγα προσκαρμύζεται ἡ
Βοσπορίς ἰδιαιτέρως καὶ κυρίως, καίτοι ὡς εἴπο-
μεν ἄνω, δὲν ἀποκλείεται βεβαίως καὶ ἀπὸ πῶν
λοιπῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Εἰς ταύτην λοιπὸν, προσφιλὴς μοι, πλεονάζει
καὶ τὸ ἀπελπιστικὸν φαινόμενον τῆς καταχρη-
στικῆς καὶ ἐπιπολαίου μουσικομανίας τῆς ἐκδε-
δικασμένης καὶ μυκητικῆς, ἥτις καὶ πνεῦμα καὶ
σῶμα διαστρεβλοὶ καὶ κατὰστρέφει (μακρὰν τοῦ
νὰ μορφώσῃ τὸ αἶσθημα καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τοι-
οῦτους ὁρους,) ἀπολήγουσα συνήθως εἰς νευροπά-
θειαν καὶ σπληνίσιν. Καὶ ἰδοὺ διακτὶ ἐθέσαμεν τὸ
ζήτημα ὑπὸ τοιαύτην ὄψιν.

Ὡς λέγετε ἀπορχτικῶς, αἱ δεσποινίδες Κορ-
νηλία δὲν εἶναι κατὰ τῆς μουσικῆς οὐδ' ἐλη-
σμόνηται οὔτε τῶρα οὔτε ποτὶ δεῖ ἡ μουσικὴ
εἶναι, ὡς λέγετε, ἀπ' ἑρροια τῆς ἐπιθυμίας τῶν
ἀνθρώπων τοῦ νὰ βεβηλώσῃ τῶν ἀρρυθμίων
κρότους καὶ τὰς ἀσήμενους φωνάς οὐδ' ἀντι-
σφρατίζεται πρὸς τὰς ἰδέας τῆς ἀρχαίας, οἷτινες
διὰ τοῦ στόματος τοῦ Πινδάρου εἶπον: *ἔδοσα μὴ
περίληπε Ζεὺς ἀτύχουσαι βοῶν Περσίδων ἀέ-
οντα*. οὐδ' ἀρνούμαι τὴν μορφωτικὴν δύναμιν
τῆς θείας τέχνης τοῦ Ὀρφείου τῆς μεγάλης ταύ-
της ἀπ' αἰώνων ἀνθρωπιστικῆς δυνάμεως καὶ πολὺ
ὀλιγώτερον ἀνκισθητῶ πρὸς τὰ κάλλη αὐτῆς. Ἀπ'
ἐκκεντρίως μάλιστα ἀντικειμενικῶς λατρεύω τὴν μου-
σικὴν καὶ τοσούτῳ βεβαίως αἰσθάνομαι αὐτὴν ὥστε
ἡ ἐκφρασις αὐτῆς ἐπιδρᾷ καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ὑγείας
μου. Γνωρίζετε δὲ, νομίζω, ὅτι ἀποτελεῖ αὕτη δι' ἐμὲ
ὑψιστον αἰσθητικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν ἐντύπωμα
συγκινούν με βαθέως καὶ περιπαθῶς μέχρις ἐίλι-
κρινῶν δακρύων καὶ ἐμβάλλον ἐν ἐμοὶ μέχρι παρα-
δόξου πλέον καὶ ὑπεραισθήτου ὑποβολῆς ὅλους τοὺς
τόνους καὶ τὰς ἀποχρώσεις τοῦ αἰσθήματος καὶ
τῆς ψυχῆς τοῦ συνθέτου.

Ἄλλ' ὦ φιλάτη κόρη, ἂν προείπα τὸν περι-
ορισμὸν ἀνὰ τὰς οἰκογενεῖας τῆς οὕτω καταχρη-
στικῶς ἐλλαϊκευθείσης μουσικῆς, βεβαιώθητε ὅτι,
ἐπράξα τοῦτο ὅχι ἐκ περιφρονήσεως πρὸς αὐτὴν
καὶ ἀδικφορίας, ἀλλὰ τούναντίον ἐκ σεβασμοῦ
καὶ στοργῆς!

Ναί, ἐκ σεβασμοῦ καὶ στοργῆς πρὸς τὸ μέγα τοῦ-
το τῆς τέχνης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἰδιαιτικόν, ὅπερ
τόσφ εὐγενῶς ὑπερασπίζεσθε, πρὸς τὴν οὐρανίαν
τῶν ἀγγέλων γλῶσσαν, ἣν κατήντησε ν' ἀκούῃ τις
ἀντηχοῦσαν, — ὅχι ἀντηχοῦσαν ἀλλὰ δολοφονου-
μένην ὑπὸ τοῦς ἀκηδεῖς δακτύλους τοῦ τυχόντος
δεσποινιδίου, ὡς λέγετε, ἀλλὰ καὶ ἐκ σεβασμοῦ

καὶ στοργῆς πρὸς τὸ ἐπίσης μέγα καὶ γενικώτε-
ρον ἐπὶ ἰδιαιτικόν τῆς σκοπῆς τοῦ φύλου ἡμῶν
ἐκπαιδεύσεως, ἔγραψα ὡς ἔγραψα. Διότι ἀπεδεί-
χθη ὑπὸ κοινωνιολόγων οὐχὶ μόνον ἐμπειρικῶς
ἀλλὰ καὶ στατιστικῶς ἔτι, ὅτι ἡ διδασκαλία τῆς
μουσικῆς ὑπὸ τοιούτους ὁρους οὔτε τὸ αἶσθημα
οὔτε τὸ πνεῦμα οὔτε τὸν χαρακτήρα διαμορφοῖ,
ἀφοῦ τὴν ἀρμονίαν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἐσωτάτην
αὐτῆς ὑπόστασιν, ἀδυνατεῖ ὁ μάρτυς ἐκείνος τῆς
ἐπιπολαίου παιδεύσεως νὰ κατανοήσῃ καὶ ἐνστερ-
νισθῇ, τοῦτο ὅπερ γίνεται μόνον εἰς τὰς ἀληθῶς καλ-
λιτεχνικὰς φύσεις, δι' ἃς ἐγὼ δεψιλῇ θέλω τὴν
μουσικὴν μόρφωσιν.

Ἄλλ' ἐρχομαι εἰς ἄλλο τῆς πραγματείας ὑμῶν
σημεῖον, λίαν πράγματι ἐνδιαφέρον καὶ ἀληθῶς
σοβαρώτατον. Ποῦ θὰ εὐρεθῇ, λέγετε, ὁ ἐκ γενε-
τῆς μουσικός, ὑπὲρ οὗ ἐγὼ ὑπερμαχῶ, ὁ μέγας
καλλιτέχνης, ὅστις προόριστα ἰὰ θαυμασθῇ καὶ
ἐκπληξῇ, αἰετὶ μουσικοῦ περιβάλλοντος καὶ ἀνευ
τῆς παιδιότητος μουσικῆς διδασκαλίας; ἀνίκη-
λοιπὸν νὰ παρέχεται γενικῶς εἰς ὅλα τὰ παιδιά
ἐν τῷ σχολείῳ ἡ στοιχειώδης διδασκαλία τῆς
μουσικῆς ὅπως γένηται καταφανὴς ὁ βαθμὸς τῆς
ἰδιοφυΐας ἐκάστου.

Εἰς τοῦτο ἀμέσως ἀπαντῶ ὅτι θὰ εἴχετε πλη-
ρέστατα δίκαιον, ἂν τοῦτο δὲν ἐξήρχετο τῶν ὁ-
ρίων τοῦ ἄρθρου μου ἐκείνου, ὅπερ ἐπραγματεύετο
οὐχὶ περὶ τῆς ἐν τῷ σχολείῳ στοιχειώδους διδα-
σκαλίας τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ ρητῶς περὶ τῆς μετὰ
τὴν ἐκ τῆς σχολῆς ἐξόδου περαιτέρω ἐκ τῆς οἰ-
κογενεῖας διδασκαλίας τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς πα-
ρεχομένης εἰς τὰς νεανίδας τυφλῶς καὶ ἀνευ βλέ-
ψως τινος πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ἰδιοφυΐας τῶν
ὑπὸ τῆς ματαιότητος τῶν γονέων ἐπιδεικτικῆς
χάριν, οὐχὶ ἐκ φιλομουσίας, ὡς νομίζετε, ἀλλ' ἐξ
ἁμουτίας αὐτόχρημα, ἥτις τὸ τυπικὸν τοῦτο καὶ
βανδαλικῶς δολοφονούμενον καὶ δολοφονοῦν πιάτο
θέτει ἀνωτέρω τῆς περαιτέρω διὰ τῶν γραμμά-
των ἀναπτύξεως τῆς κόρης αὐτῶν θεωρούσα τὴν
ἀγορὰν βιβλίων καὶ τὸν κατὰρτισμὸν βιβλιοθή-
κης χάριν αὐτῆς δαπάνην φευκτέαν καὶ ἄσκοπον.

Ποῦ λοιπὸν εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην, φιλάτη,
εὐρίσκετε τὸ αἶσθημα καὶ τὴν ἰδέαν τῆς ἀρμο-
νίας τῆς ἐπιδρώσης ἐπὶ τῆς ψυχῆς καὶ ρυθμιζού-
σης τὸν ἠθικὸν ἄνθρωπον;

Καίτοι δὲν εἰμαι μουσουργός, δὲν εἰμαι ὅμως
καὶ τόσον ἁμους ὥστε νὰ θεωρήσω περιττὴν τὴν
ἐν τῷ σχολείῳ στοιχειώδη μουσικὴν διδασκαλίαν
παρεχομένην γενικῶς εἰς ὅλους τοὺς παῖδας καὶ
πράγματι ρυθμιστικῶς καὶ ἀνθρωπιστικῶς ἐπιδρώ-
σης ἐπὶ τοῦ ἠθους αὐτῶν. Ἀλλὰ περὶ μουσικῆς
ἐν τῷ σχολείῳ οὐδὲν ὅμως — ἐπὶ νὰ λαμβάνω, — ὡμί-
λησα ἐν τῷ ἄρθρῳ ἐκείνῳ, ἀκριβῶς διότι τὸ θέμα
τοῦτο, λίαν κεφαλαιώδες καθ' ἐαυτὸ, δὲν ἠθέλησα
νὰ εἰσαγάγω ἐν τῷ λόγῳ, τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος
τότε θὰ ἐδιπλάσιζέτο.

Ὅθεν χεῖρω πράγματι διότι διὰ τῆς λίαν ἁλ-
λως τε εὐατόχου πραγματείας ὑμῶν μοι ἐδόθη ἀ-
φορμὴ ἵνα διευκρινήσω τὸ ἰδιαιτέρον τοῦτο τοῦ ἄρ-
θρου μου σημεῖον, σκεδάζουσα παρενόησιν, ἥτις
ἴσως, ὡς λέγετε, ἐγεννήθη παρὰ πολλοῖς; βλέπω
δὲ ὅτι κατ' οὐσίαν οὐδόλως διαφωνοῦμεν ἐν τῷ
ζήτηματι.

Ὅθεν κλείω τὸν λόγον, προσφιλὴς καὶ νεαρά
νεοσσίς, εὐχομένην ὑμῖν ἰσὴν πάντοτε καὶ πλεί-
ονα ἐπὶ σὺν τῇ ἡλικίᾳ τὴν εὐδοκίμησιν ἐν τῇ καλ-
λιφῶν τοῦ Ὀρφείου γλώσσῃ, ἥς μόνον ἀμὴ περὶ-
λήπε Ζεὺς ἀτύχουσαι βοῶν αἰοντα, ἔτι δὲ καὶ συ-
χνὴν τὴν μετὰ τῶν Μουσῶν ἀναστροφὴν, ἐν ᾗ πλού-
σιον ἔχετε ἐσμὸν ὑποδειγμάτων τοὺς πολλοὺς ἁμ-
φοτέρων τῶν φύλων τῆς οἰκογενεῖας σας γόνους
τοὺς λαμπρῶς πάντοτε διαπρέψαντας ἐν αὐτῇ.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ.

Ἐν ἡ ἀνθοκομὴ ἀπολαύει παρ' ἡμῖν ὑπολή-
ψεως τινος, ἐν Ἰαπωνίᾳ ἡ ἐξάσκησις αὐτῆς εἶναι
τρόπον τινα θρησκευτικῶς τιμητικῇ. Ἐν τῇ χώρᾳ
ταύτῃ οὐδὲν ἐκ τῶν ἀφορώντων τὰ ἄνθη ἀφίσταται
εἰς ἐαυτὴν τὸν ἀντικείμενον μάλιστα οἱ τὴν ἀνθοκομίαν
διέποντες νόμοι ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ κώδικα.

Αἱ ἀνθοδόχαι καὶ αἱ ἀνθοδέσμαι διαφέρουσι
κατὰ τοὺς κύκλους καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις.
Ὑπάρχουσιν ἄνθη καθιερωμένα δι' ὀρίσμενους ἑορ-
τάς καὶ ἄλλα πάλιν οἰκτρῶς ἀπορριπτόμενα. Ἐν
συλλογῇ τινι φερούση τὸν τίτλον *Cramactions*
of the Asiatic Society of Japan ἰδημοσιεύθη
πρὸ τινος περίεργος σχετικὴ πραγματεία τιτλο-

φορουμένη The theory of Japanese Flower Arrangements. Ο συγγραφέας κ. Josiah Conder συνήθροισεν εν αὐτῇ ὅσας ἀποκαλύψεις ἠδυνήθη ν' ἀρυσθῇ κατὰ τὴν ἐν Ἰαπωνίᾳ διατριβὴν του οὕτως ὥστε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι κατέχουμεν τὰ μυστικά τῆς Ἰαπωνικῆς ἀνθοκομίας.

Εἶνε περιττὸν νὰ λεχθῇ ἐν τούτοις ὅτι τὸ φιλόπονον καὶ δραστήριον τοῦτο ἔθνος δὲν παρέχει πάντοτε ἄξια μιμήσεως παραδείγματα. Τῷ ὄντι τσαῦται μικρολογίαι ἀπαντῶσιν εἰς τοὺς τύπους τῶν ἐθίμων αὐτοῦ, ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον ὁ Εὐρωπαῖος θὰ εἶχε τὴν χαρακτηριστικὴν τοῦ Ἰάπωνος ὑπομονὴν οὔτε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ἕνα συμμορφωθῇ πρὸς αὐτούς.

Ἐκαστος ῥυθμὸς τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνθέων φέρει ἴδιον ὄνομα. Ὁ πρῶτος ὁ καὶ ἀρχαιότερος καλεῖται Shibohana καὶ συνίσταται εἰς μεθοδικὴν σύνθεσιν κλώνων καὶ φύλλων ποικίλων περὶ κεντρικοῦ τινος καὶ εὐθείας στελέχους. Ὁ ρυθμὸς Rikkua διαφέρει τούτου μόνον καθ' ὅτι τὸ στέλεχος αὐτοῦ εἶνε κυρτὸν καὶ δὲν κατέχει τὸ κέντρον. Οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἀπλούστατοι οὗτοι ῥυθμοὶ ὑπεχώρησαν σὺν τῷ χρόνῳ ἐνώπιον τῆς χρήσεως ἄλλων πολυπλοκωτέρων κατ' εὐθὺν λόγον τῆς χρονολογικῆς τάξεως. Ἡ εἰσαγωγὴ νεωτέρων ρυθμῶν ὀφείλεται εἰς ἕνα τῶν σπουδαιοτέρων φιλοσόφων Seu-no-Rikin, ὅστις ὑπῆρξεν ἰδρυτὴς ἀληθῶν εἰδικῶν σχολῶν, ἐν αἷς διακρίνονται αἱ γνωσταὶ ὑπὸ τὰ ὀνόματα Koriu, Eushiu Riu, Shinsho Riu, Sekishiu Riu, Jikkei Riu, Misho Riu, Kodo Riu, καὶ Seizan Riu. Αἱ σχολαὶ αὗται ὁμοιάζουσιν πολὺ ὡς πρὸς τὰποτελέσματα διαφέρουσιν ὑπὸ τὴν θεωρητικὴν καὶ φιλοσοφικὴν ἐποψιν. Ἐκάστη ὁμως τούτων διατηρεῖ μυστικὰς παραδόσεις φυλαττομένης μετὰ ζηλοτύπου φροντίδος καὶ γνωστὰς μόνον εἰς τοὺς μεμνημένους ἢ εἰς τοὺς προσκτωμένους ἀρετὴν πείραν ἐκ τῆς διηνεκοῦς ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος.

Θὰ ἦτο φορητικὴ ἡ μελέτη τῶν διεπουσῶν τὴν τέχνην τούτην ἀρχῶν. Ὅθεν ἀρκοῦσι πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς περιεργείας λεπτομέρειαι τινες ἀναφορικῶς πρὸς τὴν σχολὴν Enshiu.

Ἡ σχολὴ αὕτη θεωρεῖ ὡς οὐσιώδεις βάσεις ἀρχὰς τινὰς καλουμένας San gi, αἵτινες φελλοῦν, νὰ τηρῶνται ἐν παντὶ συνδυασμῷ. Πρέπει νὰ δι-

δεται εἰς τὰς συνθέσεις τύπος καὶ ἑκφρασις, νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ φύσις τῶν φυτῶν καὶ ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἐπιβάλλεται ἡ χρῆσις ἐκάστου, νὰ ᾔνη γνωστὸς ὁ προορισμὸς τῶν μηκέτι ἀνθηρῶν ὀφθαλμῶν, τῶν τελείων ἀνθῶν, τῶν μεμαραμμένων φύλλων κτλ. Ὡς βλέπει ἡδὴ ἕκαστος πρόκειται περὶ οὐχὶ ἀπλῆς τέχνης.

Μεγάλην κατέχουσι πρὸς τούτοις σημασίαν αἱ διευθύνσεις τῶν μίσχων καὶ τῶν κλώνων. Ὑπὸ τεχνικὴν ἐποψιν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος, ἐφ' ἧς ὑφύονται τὰ ἄνθη θεωρεῖται ὡς ἑδαφος, ἐφ' οὗ ταῦτα βλαστάνουσι, δὲν εἶε δὲ ἀπαραίτητος ἡ ὀρθὴ στάσις τῶν ἀνθῶν ἀρκεῖ αἱ καμπύλαι καὶ αἱ γωνίαι νὰ μὴ παρουσιάζωνται ὑπόπτως.

Αἱ ἀνθοδόχαι παραλλάσσουσι κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὸν χαρακτῆρα. Ἡ ὕλη ἐξ ἧς κατασκευάζονται εἶνε ἐπίσης ποικίλη. Οὕτως ἀφ' ἐνὸς ἔχομεν ἀνθοδόχας ἐξ ὀρειχάλκου πλουσίως ἐστολισμένας καὶ ἀφ' ἐτέρου βλέπομεν τοιαῦτα δοχεῖα ἐκ φυτικῶν ἀποτελούμενα στοιχείων, οἷα τὰ ἐκ bambou κατασκευαζόμενα. Πᾶσαι αἱ σχετικαὶ λεπτομέρειαι εὐρίσκονται ἀναγεγραμμέναι ἐν τῷ τυπικῷ. Παραδείγματος χάριν διὰ τὰ Yugen-tei, αἵτινα συμβολίζουν τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν ἡσυχίαν, ὑποδεικνύεται ἡ χρῆσις τῆς Ἰριδος ἐν δοχεῖῳ ἐκ bambou παρουσιάζοντος δύο ἀλλεπάλληλα διαμερίσματα διὰ τὰ Yushin-tei, χαρακτηριστικὰ ἀφοσιώσεως, ἀπαιτοῦνται ὀρειχάλκινα δοχεῖα καλούμενα Suna bachi μετὰ κλώνου πεύκης περὶ τὸν ὅποιον ἐλίσσεται κλάδος Γλυκίνης διὰ τὸ Uraka-tei, ὅπερ εἶνε σύμβολον ἡρεμίας, πλοῦτον ὀρειχάλκινον περιέχον χρυσάνθεμα μετὰ λευκῶν πετάλων κτλ.

Ἡ αὐστηρότης ἀπαιτεῖ τὴν Eulalia japonica, σιτοιειδὲς καλλιεργούμενον καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ τὴν Patrinia scabiosae folia ἐν μικρᾷ ἀνθοδόχῃ καλουμένη Nozame. Ἡ ἀσφάλεια ἔχει ὡς ἐμβλημα ἐνυδρὸν τι φυτὸν, τὸ σίβας τὴν πεύκην ἢ ἄλλο φειθαλὲς τι δένδρον.

Διὰ τὰ μεγάλα ἄνθη, οἷα ἡ Παιωνία, χρησιμοποιοῦνται κατὰ προτίμησιν σινικὰ δοχεῖα καλούμενα Kago. Διὰ τοὺς Ναρκίσσους στενὸν ἀγγεῖον καὶ διὰ τὰ χαμηλὰ ἄνθη ἀγγεῖον ἐπίμηκες.

Ἡ ἰδίᾳ τοῦ γένους σημαίνει μεγάλως ἐν τῇ καθόλου κηπουρικῇ· οὕτω διακρίνονται ἄρρενες καὶ

θήλεις βράχοι, ὡς καὶ πτώσεις ὑδάτων διαφόρων γενῶν. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἄνθη. Τῶν πλατέων φύλλων ἐκάστη τῶν ἐπιφανειῶν ἀντιπροσωπεύει ἐκάτερον τῶν γενῶν. Οἱ ὀφθαλμοὶ θεωροῦνται ὡς θήλεις, ἐν ᾧ τὰ τέλεια ἄνθη εἶνε ἄρρενα.

Οὐχὶ ὀλιγώτερον περίεργοι εἶναι αἱ τὰ χρώματα ἀφορῶσαι ἰδέαι τῶν Ἰαπώνων. Τὰ κίτρινα χρυσάνθεμα κατέχουσι τὴν πρώτην βαθμίδα. Ἐπίσης τὰ ῥοδόχροα ἄνθη τῆς ροδακινίας, τὰ πορφυρὰ τῆς Ἰριδος, τῆς ἐρυθρᾶς καμείας, τοῦ Kerria, τῆς δενδρώδους Παιωνίας, τοῦ Platycodon, τῆς Paeonia abbiflora κτλ.

Ἐκ τῶν χρωμάτων τὸ ἐρυθρὸν, τὸ πορφυροῦν, τὸ ῥοδόχρουν, τὸ ποικίλον εἶνε ἄρρενα· τὸ κυανεῖον, τὸ κίτρινον καὶ τὸ λευκὸν θήλεια. Οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ συμβαδίσωσι χρωματισμοὶ ἀποχωρίζονται διὰ πρασίνων φύλλων ἢ λευκῶν ἀνθῶν.

Ἄλλ' ἡ διάκρισις αὕτη τοῦ γένους φθάει μέχρις αὐτῆς τῆς διευθύνσεως τῶν κλώνων. Ἡ ἀνατολὴ καὶ ὁ νότος εἶνε προνόμια τοῦ ἄρρενος, ἐν ᾧ τὸ θῆλυ προσαρτᾶται πρὸς δυσμὰς ἢ πρὸς βορρᾶν.

Ἡ καταγωγὴ σημαίνει ὡσαύτως πολὺ. Τὸ χειρσαῖον ἄνθος λαμβάνει πάντοτε τὴν τιμητικὴν θέσιν καὶ ὑποσκελίζει τὸ ἐνυδρὸν ἐξαίρουμένης τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ χαρακτῆρ τούτου ἀπαιτεῖ κεντρικὴν θέσιν.

Ἐκαστος μὲν ἔχει τὰ ἰδιά του ἄνθη, οἱ δὲ σχετικοὶ κατάλογοι εἶνε πολὺ ἐκτενεῖς ὅπως ἔστω καὶ ἐν περιλήψει ἀναγράφῃ τις αὐτόν. Δὲν ἀρκεῖ ὁμως καὶ τοῦτο· ἀλλὰ καὶ πᾶσα εὐτυχὴς περιστάσις ἔχει τὸ τυπικὸν ἀνθολόγιόν τη. Οὕτως ἡ εὐτυχία κατὰ τὸν Φεβρουάριον ἐκφράζεται διὰ τῆς Ardisia Tapodica, διὰ τῆς Ἰτίας καὶ διὰ συνθέσεων πεύκης, bambou καὶ θαυμασηνίας. Κατὰ τὸν Μάρτιον διὰ τῆς ροδακινίας, κατὰ Μάριον διὰ τῆς δενδρώδους Παιωνίας, κατὰ Σεπτέμβριον διὰ τῆς Nandina domestica. κατὰ τὸν Ὀκτώβριον διὰ τῶν Ναρκίσσων, κατὰ τὸν Δεκέμβριον διὰ τῆς Καμείας καὶ ἐν γένει κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν διὰ τῶν χρυσανθέμων.

Ἀφ' ἐτέρου θὰ ἐθεωρεῖτο σπουδαία καταπλησις τῆς ἐθυμοτυπίας τὸ νὰ προσφέρῃ τις ἐπὶ τῇ αὐτῇ εὐκαιρίᾳ ἀνθοδέσμην συνισταμένην ἀδι-

αφόρως ἐξ Hydagea Nortentia, ἀστέρων, ἀζαλέας, θύιας, bambou καλάνων, ὀσιᾶς, ροδοδένδρου, κηδενίας, Camia Indica, Faisythia, Nuphar japonica κτλ. διότι ἐν ἐπιτρέπηται ἡ σύνταξις εἰδῶν τινῶν, οἷον πεύκης καὶ χρυσανθέμων, Ἰτίας καὶ Ναρκίσσων, Καμελιῶν καὶ Ναρκίσσων οὐδόλως εἶναι ἀνεκτὴ ἡ παράθεσις Ἀρῶς καὶ ἀστέρων, Καμείας καὶ Κάλχης, Ἰριδος καὶ Ὀρχοειδῶν κτλ. Ἄλλως τε ἕκαστον τῶν εἰδῶν τούτου κατέχει καὶ συμβολιστικὴν τινὰ σημασίαν. Ἡ ποικιλία τῶν χρυσανθέμων καλουμένη Chōju-so, ὡς ἀνθοῦσα καθ' ἅπαντα τὸν ἐνιαυτὸν εἶνε σύμβολον εὐτυχίας, ἐπίσης καὶ ἡ δενδρώδης Παιωνία, ἥτις θεωρεῖται ἐν Σινικῇ βασιλὶς τῶν ἀνθῶν καὶ τὸ Momiji, ὅπερ ἀπορροφᾷ τὰ δηλητήρια τοῦ ἀέρος.

Ἐκάστη ἑορτὴ γενέθλιος, μνημόσυνος, τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ὀγδόου μηνός, τῆς εἰσόδου εἰς τὸν ἱερατικὸν βίον, τιμητικῶν διακρίσεων καὶ πᾶσα τελετὴ ἀπαιτοῦσιν εἰδικὰ ἀνθοδέσματα.

Ἡ θίσις, ἣν κατέχει ἡ ἀνθοδέσμη ἐν τῇ αἰθούσῃ δὲν εἶναι ἐπίσης ἀδιάφορος. Κατὰ τὸν κανόνα ἡ ἀνθοδέσμη τοποθετεῖται ἐνώπιον τοῦ Kakemono. ἢτοι τῆς εἰκόνης ἥτις κοσμεῖ τὴν αἴθουσαν. Μεταξὺ δὲ τῆς εἰκόνης ταύτης καὶ τῆς ἀνθοδέσμης μεσολαβεῖ ἄρμονιὰ φιλόκλος βασιζομένη, ἐννοεῖται, ἐπὶ τῶν ἀπαραβίπτων καὶ πατροπαραδότων ξενοτροπιῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν εἰδικὸν κώδικα. Ὡς ἐκ τούτου ἐνώπιον παντὸς ἔργου τοῦ διασκήμου ζωγράφου Iō em mei, ὅστις ἐλάτρευε τὰ χρυσάνθεμα τίθεται πάντοτε ἀνθοδέσμη ἐκ τῶν ἀνθῶν τούτων.

Ὁ τρόπος, δι' οὗ ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ τις μίαν ἀνθοδέσμην εἶναι ὡσαύτως διαγεγραμμένος. Ὁ θεωρῶν ἴσταται εὐσεβᾶτως εἰς ἀπόστασιν τριῶν βημάτων καὶ κατὰ πρῶτον παρατηρεῖ τὸ ἢ τὰ Kakemono, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ, ἐὰν ἡ αἴθουσα περιλαμβάνῃ τρία τοιαῦτα, ὡς συμβαίνει συχνάκις, μεθ' ὃ στρέφει τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀριστερῆ καὶ κατόπιν ἐπὶ τοῦ δεξιᾶ εὐρισκόμενου. Ἀφ' οὗ δὲ κατὰ πρῶτον ἐκφράση τὸν διὰ τὰς εἰκόνας ταύτας θαυμασμόν του δύνχεται κατόπιν νὰ ἐκφρασθῇ καὶ περὶ τῆς ἀνθοδέσμης, τὴν ὁποῖαν, εἰρήσθω, εἶνε μεγάλη ἀγένηια νὰ παρατηρῇ τις περιέργως καὶ ἐκ τοῦ πλησίον. Ὁ πρῶ-

τος έπαινος εκφέρεται απλούστατα και μετ' ήρε-
μίας και αποβλέπει τὰ χρώματα τών ανθέων. 'Η
επιδοκιμασία εκφράζεται διά λέξεων εξαρτωμένων
εκ του χρώματος. Είναι ανάρμοστον να κρατή-
τις εν τῷ μεταξύ ριπίδιον. Αί κριμαίνεσαι συνθέ-
σεις εξετάζονται επί ποδός ή καμπτομένου του
σώματος.

Αρκοῦσι νομίζομεν ταῦτα ἵνα σχηματίσῃ ἑ-
καστος ιδέαν τῆς πολυπλόκου ταύτης ἐπιστήμης,
ἥτις κατέχει μεγάλην ἐκτίμησιν παρὰ τοῖς Ἰά-
πωσι, καίτοι ἰδέσθην ὅπως μετὰ λίαν φειδωλῆς
συντομίας ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει τοῦ ἀχανοῦς τού-
του θέματος.

P. HABIOT

ΚΟΓΧΥΛΙΑ

Μὴ ἀγαπᾶτε τὰς ἀρετὰς ἐκείνας, ἃς καὶ οἱ
κακοὶ δοῦνται γὰρ ἔχουσιν, ἀλλ' ἐκείνας, ὧν οὐ-
δεὶς κακὸς εἶναι δυνατὸν γὰρ μετάσῃ.

(Ἰσοκράτης).

Τὸ ἀργύριον εἶναι τῶν ἀνθρώπων τὸ αἷμα καὶ
ἡ ψυχὴ. Ὅστις δὲ δὲν ἔχει τοιοῦτο, εἶναι περι-
πατῶν νεκρὸς μεταξὺ τῶν ζώτων.

Ὅποταν ὁ γυνὸς λαλεῖ, πᾶς λόγος ἂς σιγήσῃ.

* * *

—Τί ἐλλείπει διὰ τ' ἀνατρέφονται καλῶς τὰ
τέκνα μας; ἠρώτησεν ὁ Μ. Ναπολέων τὴν κυρίαν
Καμπάν.

—Μητέρες, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

* * *

Χάριν μικροῦ κέρδους ἐπιχειροῦμεν μακρὰ τα-
ξείδια, ἀλλὰ πρὸς ἀπόκτησιν τῆς αἰωνίου ζωῆς
πολλοὶ οὐδὲ μετακινῶνται τῆς θέσεώς των.

(Θωμᾶς Κίμπη).

Ἵνα γέγνωμεν καλοὶ Χριστιανοὶ δὲν εἶναι ἀ-
νάγκη γὰρ ἐγκαταλείψωμεν τὸν κόσμον καὶ τὰς
ἐργασίας ἡμῶν καὶ τὰ κλεισθῶμεν εἰς μοναστή-
ριον. Ἡ καθημερινὴ ἐργασία δίδει ἡμῖν ὅλας τὰς
ἀπορρᾶς πρὸς τὸ καλὸν καὶ ὀλον τὸν ἀπαιτού-
μενον καιρὸν, ὅπως ἀφιερωθῶμεν εἰς τοὺς ἄλλους
(Κίγκσλεϋ)

ΨΕΥΤΡΑ ΚΑΡΔΙΑ

Τῇ φίλῃ μου Ο. Γ. Κ.

Ὅταν μοῦδωσες γραμμένη,
Σὲ τραγοῦδι τὴν καρδιά σου,
Ὅταν χλώμασες σὰν εἶδες
Ὅτι φεύγω μακρὰ σου,

—

Ἦταν ψεύτικὴ ἡ χλωμάδα,
Τὸ τραγοῦδι παραμῦθι,
Καὶ καρδιὰ γραμμένη μόνο
Ποῦ δὲν χτύπαγε 'ς τὰ στήθην.

—

Ἀχ! καρδιὰ ποῦ δὲν χτυπᾷ
Μήδε ἀγάπῃ τὴν ἀγιάζει
Ἐκκλησιὰ χωρὶς κανόνα,
καὶ εἰκόνημα ὁμοιάζει.

—

Κι' εἶνε, εἶνε ἡ καρδιά σου
Ξεχασμένο ῥημοκλῆσι
Κι' εἶπες ψέμματα, εἰκόνα
Ὅτι μέσα μ' ἔχεις στήσει.

—

Εἶπες ψέμματα λαμπάδα
Πῶς ἐμπρός μου ἀναμμένη,
Λυόνει ἡ ὥμορφῃ ζωὴ σου,
Καὶ ἡ Πίστι ποῦ διαδαίνει.

—

Ὅλα, ὅλα ἦταν ψέμμα
Καὶ μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια
Ἡ θλιμμένη σιωπὴ σου
Ποῦ μοῦ ἔμαρνε τὰ στήθια.

Σάμος.

Ἐλένη Σβορώνου.

ΣΥΝ ΑΘΗΝΑ...

(Διήγημα πρωτότυπον)

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 24—25)

Β'.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Ζᾶν δὲν ἐκλείπει ἔμᾳτι.
Ἦδη ἡ Ἀθηνᾶ ἐπλήρου τὸ κενὸν τῶν στοχασμῶν
του καὶ τὴν ἀναπαρίστα οἶκον τὴν εἶχεν ἰδεῖ πρὸ
τινῶν ὥρων: εὐτράπειλον, προκλητικὴν καὶ κο-

κέτταν. Καὶ ἀνελογίζετο τότε τὰ περασμένα του
ὄνειρα καὶ ἔπειτα ἐνεθυμειτο πάλιν ἐκείνην καὶ
ἐπτοημένος ἔβλεπεν ὅτι οὐδὲν τὴν εἶχε ποθήσει
ποτὶ τοιαύτην. . . Καὶ ἐν αἰσθημα ἀνεξήγητον,
ἐν αἰσθημα, ὅπερ ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὴν τύψιν
τὸν ἐδασάνιζε—τὸν ἐδασάνιζε. . .

Κατόπιν κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀμφιβολίας καὶ
ἐδοκίμαζε νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι εἶχε παρεξηγήσει
τὰ πράγματα. Καὶ ἀνελογίζετο τὴν ἡλικίαν του
καὶ εὗρισκεν ὅτι ἦτο παιδί ἀκόμη.—Ἐκείνη ἦτο
ἡδὴ δεικνοκταέτις καὶ ἐντρέπετο διὰ τὰς φαντα-
σιοπληξίας του καὶ ἡρῳοῖς κάτω ἀπὸ τὴν κουδέρ-
ταν φανταζόμενος ὅτι εἶχε καταντήσει γελοῖος.

Αἶφνης ὅμως ὅλως ἀντίθετοι σκέψεις ἤρχοντο
πρὸς περαμυθίαν του: ἔβλεπε τὴν Ἀθηνᾶν μειδι-
ῶσαν, στηρίζουσαν ἐπ' αὐτοῦ ἐρωτοτρόπως τὸ
βλέμμα καὶ παροτρύνουσαν αὐτὸν ὅπως κερδήσῃ
τὸ γιᾶδες καὶ ἐσκήρτα ἐξ ἀγαλλιᾶσεως καὶ ἡ-
πλωνε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ κομοδίνον καὶ ἐλάμβανε
τὸν περίφημον βασιλικὸν καὶ τὸν ἔφερεν ἐν ἐκ-
στάσει πρὸ τὴν ῥινὰ του καὶ τὸν ὠσφραίνεται ἀ-
πλά—ἀπαλά, ὡσεὶ φοβούμενος μήπως ἐξαντλή-
σῃ διὰ μιᾶς τὸ μύρον του. Ἐπειτα ἔστρεψε τὸ
βλέμμα του πρὸς τὴν image, τὴν ὁποίαν εἶχεν
ἐμπιστευθῇ προσωρινῶς εἰς τὸ πλαίσιον μιᾶς χαλ-
κογραφίας ἀνηρτημένης ἀπέναντι τῆς κλίνης του
καὶ . . . ἐκρημνίζετο ἱλιγγίων εἰς τὸ χάος τῶν
τρελλῶν ὁνείρων, οὕτως ὥστε ἡ πρώτη τὸν ἐπα-
νεῦρε σταχυολογοῦντα ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ ῥωμαντι-
σμοῦ φωτιά καὶ λάβαν.

Εὐθὺς μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ πρώτη του δουλειὰ
ἦτο νὰ καθήσῃ πρὸ τοῦ γραφείου του. Τὸ εἶχε
πάρει ἀπόφασιν. Εἶχεν ἤδη . . . καταρτίσει τὴν
ὕλην τῆς ἐξομολογήσεώς του καὶ ἐδιάζετο νὰ τὴν
συνθέσῃ, ὡσεὶ φοβούμενος μὴ κυρτολογήσῃ τὸ πῦρ,
ὅπερ τὴν συνεκράτει εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του. Τό-
σον δὲν ἦτο βιαστικός ὥστε μέχρι τῆς ὥρας καθ'
τὴν τὸν προσεκάλεσαν εἰς τὸ τραπέζι τὴν μεσημε-
ρλίαν κατῴρῃσε νὰ . . . σχίσῃ ὑπερπεντήκοντα
φύλλα χαρτίου ἄνευ ἄλλου ἀποτελέσματος παρὰ
μόνον μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ δείξῃ κάποιον συγκα-
τάβασιν εἰς τὸ style του μετὰ τὸ φαγητόν.

Ἀμα λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ τελειώσῃ ὑπέγραψε
τὴν . . . ἐκθεσιν τῆς καρδίας ἡ μᾶλλον τῆς φαν-
τασίας του μὲ τὸ ἀρχικὸν γράμμα τοῦ ὀνόματός:

του, τὴν ἀνέγνωσε πέντε ἢ ἑξ φορὰς ἵνα βεβαι-
ωθῇ ὅτι δὲν τοῦ εἶχε ξεφύγῃ καμία ἀνορθογρα-
φία, τὴν ἔθηκεν ἐντὸς φακέλλου, ἐφ' οὗ μὲ τὴν
ἐπισημοτέραν καλλιγραφίαν του ἔγραψε: Πρὸς τὴν
ἀξιολάτρευτον Δεσποινίδα Α. Ι.» καὶ λίαν πε-
πεισμένος ὅτι εἶχε κάμει κατὰ πρωτότυπον ἡγείρε
τὸ βλέμμα καὶ εἶδεν ὅτι μόλις εἶχεν εἰς τὴν διά-
θεσίν του τὸν χρόνον ὅστις ἀπῆρτετο διὰ νὰ ἐν-
δυθῇ διὰ τὸν . . . περίπατον.

Ἐν τούτοις ὅτε ἐξῆλθεν εἶδεν ὅτι εἶχε βιασθῇ
πάρᾳ πολὺ. Δὲν ἐτόλμησε νὰ διευθυνθῇ κατ' εὐ-
θείαν πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Ἀθηνᾶς, δι' ὃ προε-
τίμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν δημόσιον κήπον. Ἐκεῖ
ἔκαμα δύο τρεῖς γύρους, οἱ ὅποιοι ἐτελείωσαν πολὺ
γρήγορα. Ἐπειτα ἔστη παρὰ τι δένδρον καὶ ἔ-
βγαλεν ἀπὸ τὸ χροτοφυλάκιόν του τὴν περίφημον
ἐπιστολήν. Τὴν περιέστρεψε πολλάκις ἐντὸς τῶν
χειρῶν του ὡσπνεὶ ἐξήτει νὰ εὕρῃ τρόπον ἵν' ἀ-
νοῖξῃ τὸν φάκελλον διὰ νὰ θερμανθῇ ὀλίγον ἀπὸ
τὸ πῦρ, ὅπερ ὑπῆρχεν ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἀμα τέλος ἐφθασεν ἡ στιγμή, τὴν ὁποίαν ὁ ἡ-
ρως μας ἔκρινε κατὰλληλον διὰ τὸν σκοπὸν του,
ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ κήπου καὶ ἤρχισε νὰ βυθίζῃ βραδέ-
ως, ἐν ᾧ ἡ καρδιά του τὸν συνώδευε καλπάζουσα.

Καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἐκεῖ ἡ ταραχὴ του ἐγί-
νετο καταφανεστέρα καὶ τὸν περιέχει χεῖμαρρος
ιδρώτος καὶ μᾶζα ἀόριστος ἰδεῶν ἀμφιβόλων, ἐν-
δοιασμοῦ καὶ ὁρμῆς τὸν ἐξάλλει. Καὶ ἡσθάνετο
ὅτι ὅλα ταῦτα θὰ ἐτελείωναν ἐὰν ἔκαμινεν ἐν βῆ-
μα ὁπισθοχωρήσεως καὶ ὅμως ἐπροχώρει πάντοτε.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἦτο εἰς παράθυρον μόλις διὰ τὸν
διέκρινεν ἐσθήριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης
Ὁ Ζᾶν ἐταπείνωσε τὸ βλέμμα καὶ παρήλθε κα-
τακόκκινος. Ἀλλὰ μόλις ἀπεμακρύνθη κατὰ βῆμα,
καρδιοκτύπι, ἰδρώς, ταρχή, ὅλα ὡς διὰ μαγείας
ἐξηφανίσθησαν ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἀπὸ προσώ-
που πυρός. Τόσην δὲ ἐδοκίμασεν ἡδονικὴν ἀνακού-
φισιν, ὥστε ἡ εὐεξία, ἥτις διεχύθη εἰς τὰς φλέ-
βας του τῷ ἔδωκε πολλαπλάσιον θάρρος καὶ ὁ δει-
λὸς ἐγένετο ἥρως. Χωρὶς λοιπὸν νὰ δώσῃ καιρὸν
ὅπως τὸν καταφθάσῃ ἡ δειλία ἐστράφη περὶ ἑαυ-
τὸν καὶ βράδει τῷ βήματι ἐπροχώρησε πρὸς τὴν
θύραν τῆς οἰκίας.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ἡγύδιππος.

ΣΤΑ ΜΑΤΑΚΙΑ ΤΗΣ

Τί χάρι έχουν τὰ μάτια σου
κ' ἔτσι γλυκὰ γελοῦνε ;
λιγοθυμῶ σὺν τὰ θῶρῳ,
θαρρῶ πῶς μὲ μιλοῦνε.

Γλυκὸ ἔχουν χρῶμα τούρανοῦ
καὶ μιὰ περίσσια χάρι,
Νὰ λάμπουνε σὺν τούρανοῦ
τόλόχρυσο φεγγάρι.

Κι' ὅπως τ' ἀστέρια χάνονται
σὺν βγαίνει τὸ φεγγάρι,
Καὶ τ' ἄλλα μάτια χάνονται
ἀπ' τὴ δική σου χάρι.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ μάτια σου
τὰ πολυαγαπημένα,
Μοῦ πῆρανε κ' ἐμὲ τὸ νοῦ,
μὲ τρέλλαναν γιὰ σένα.

(Ποίησις καὶ μουσικὴ διὰ χορωδίας)

ὑπὸ **Ξ. Γ. Ἀστεριάδου**

Ἐν Ἀρδαβελίσις

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Συνέχεια

Χ I

Κρίκων δυνάμεια.

Ἡ χρυσὴ αὐγὴ ὑπείσχετο διὰ τῶν δικτυ-
ωτῶν τοῦ πύργου. Ὁ κόμης καὶ ὁ Δόκτωρ Ἑλλι-
σον ἦσαν μόνοι.

— Εἶναι ἤδη ἐκτὸς κινδύνου ; ἠρώτησεν ὁ Βόρ-
δεηλ' πῆς τὸν οἶνον τοῦτον, Ἑλλισον' κατεβλή-
θης... ἀλλ' εἶναι φρικτόν.

— Ναί, φρικτόν, Λόρδε Βόρδεηλ ! ἔφθασα εὐτυ-
χῶς, ἐγκαίρως. Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας θὰ
ἦτο νεκρά. Ἀλλὰ τώρα ἐλπίζω ὅτι τὸ κακὸν ἀ-
πιστοβήθη.

— Δὲν ὑπάρχει, ὑποθέτω, οὔτε σικιὰ ἀμφιβο-
λίας ὅτι ἐδηλητηριάσθη ;

— Δυστυχῶς ὄχι. Καὶ τὸ κακὸν εἶναι ὅτι εἶ-
ναι πολὺ δύσκολον νὰ τ' ἀποδείξῃ τις.

Ὁ Βόρδεηλ τὸν διέκοψεν. Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ
περισσότερα· τῷ ἦτο ἀρκετὸν ὅτι αἱ ὑπόνοιαι τοῦ
ἐπεκυροῦντο.

Ἡ Βεατρίκη Κάρλτον ἀνέλαθεν ἀρκούντως τὴν
ἐπομένην ἡμέραν καὶ διηγήθη εἰς τὸν ὑπάλληλον
τῆς ἀστυνομίας, ὅτι ἐνεθυμεῖτο ἐκ τῶν γεγονότων
τῆς παρελθούσης νυκτός.

Ἀπεσύρθη ἑνωρὶς διότι ὑπέφερε ἐκ τρομερᾶς
ἡμικρανίας. Ἐπειδὴ δὲ συχνὰ προσεβάλλετο ὑπ'
αὐτῆς, συνεβίβη νὰ λαμβάνῃ φάρμακόν τι, τὸ ὁ-
ποῖον παρεσκεύαζεν ὁ ἰδιαιτέρὸς τῆς ἱατρὸς.

Ἀκούσασα βήματα εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἰ-
πειδὴ εἶχεν ἤδη κατακλιθῆ, ἐκάλεσε τὸν διερ-
χόμενον. νομίσασα ὅτι ἦτο ὁ θαλαμηπόλος τῆς
Λαίδης Βόρδεηλ. Ἐξεπλάγη ὅμως εὐρεθίσα αἰ-
φνης πρὸ τῆς δεσποινίδος Ἐλῆ ἐντελῶς ἐνδεδυμέ-
νης, ἐνῶ ὑπέθετεν ὅτι ἦτο ἀσθενής.

— Ἐρχομαι ἀκριδῶς νὰ σᾶς ἴδω, Μίς Κάρλτον.
Ἐμαθον ὅτι εἰσθε ὀλίγον ἀδιάθετος. Δύναμιν νὰ
σᾶς βοηθήσω εἰς τίποτε ;

— Τὴν νύχταρῖστησα, εἶπεν ἡ Βεατρίκη, καὶ
τῆς ἐζήτησα ἀπλῶς νὰ μοι δώτῃ τὸ φάρμακόν
μου, τὸ ὁποῖον ἔχω πάντοτε ἔτοιμον. Μοὶ τὸ ἔ-
δωσεν καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι ἄλλο τι μέχρι τῆς
στιγμῆς, καθ' ἣν εὗρον τὸν ἱατρὸν καὶ τὴν Λαί-
δην Βόρδεηλ πλησίον μου. Μὲ τρομάζει ἀκόμη,
εἶπεν, ἡ σύννοσος, ἡ ἀπιστία λάμπει τῶν ὀφθαλμῶν
τῆς, οὔτινες ἠτένιζον πρὸς ἐμέ. Ἦτο δυνατόν ν'
ἀνήκωσι εἰς τὴν Μίς Ἐλῆ ; ! Ἐκείνη εἶναι τόσον
ώραία. Ποτὶ δὲν θὰ ἐπίστευον ὅτι τῇ ἦτο δυνα-
τὸν νὰ βλέπῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἐτρεμὲν ἡ κόρη καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ
τῆς χεῖράς της. Τοὺς τρομεροὺς ἐκείνους ὀφθαλ-
μοὺς ἦτο ἀδύνατον ποτὶ νὰ λησμονήσῃ.

Τὴν κητύχασαν καὶ τῇ εἶπον ὅτι ὅλα ταῦτα
ἦσαν ὀπτασίαι.

Ὁ Ἀρθουρὸς Βίβιαν, τὸν ὁποῖον ἐτηλεγράφη-
σαν, ἔφθασεν τὴν αὐτὴν ἑσπέραν εἰς τὸν πύργον
καὶ αἱ περιθάλψεις τοῦ ἐραστοῦ συνετέλεσαν μεγά-
λως εἰς τὴν τελείαν ἀνάρρωσιν τῆς νεαρᾶς κόρης.

Τὴν ἐπύριον ὁ Λόρδος συνεσκέφθη ἐπὶ μακρὸν
μετὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου. Τῷ εἶπεν ὅτι
εἴξευρε μηδὲν κρύψας.

Εἶχεν ὑπηρετήσει ἄλλοτε εἰς Scotland Yard
ἀλλὰ τώρα διετέλει ἀστυνόμος τοῦ Fruro. Ὁνο-
μάζετο Quenton καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐμαρτύρει
περὶ τῆς εὐφυΐας του. Οὐδὲν τῷ διέφυγεν ἐκ τῆς
διηγήσεως.

Ὁ Βόρδεηλ ἦτο πεπεισμένος ὅτι οὗτος θὰ ἀπε-
κάλυπτε τὸ αἷτιον τοῦ κακουργήματος καὶ τῆς
ἀπάτης.

— Λέγετε ὅτι ἀμφότεροι ἐχάθησαν ; ἠρώτησεν
ὁ ἀστυνόμος.

— Ναί. Μετὰ τὴν σύγκρουσιν ἐκ τῆς ἀποτόμου
προσβολῆς τῆς δεσποινίδος Κάρλτον, κατήλθον
τὸ σπουδαστήριόν μου. Ὁ γραμματεὺς μου δὲν
ἦτο ἐκεῖ, οὔτε ἄλλου ποῦ ἐν τῷ πύργῳ. Ἡ Μίς
Ἐλῆ, ἡ μάλλον ἡ κ. Σαίιντ Τζῶν, ἐπίσης ἔλειπον.
Ἀνεχώρησαν ὁμοῦ.

— Τοῦτο δὲν εἶναι βέβαιον, κύριε· Ἐγὼ σκέ-
πτομαι ἄλλως. Ποῦ εἶναι ὁ πρίγκηψ ;

— Πρὸς Θεοῦ ! μὴ ὑποθέτῃτε... ἤρχιται ὁ
Λόρδος.

— Νομίζω ὅτι εἶναι ὑπεύθυνος διὰ πολλὰ πράγ-
ματα, μολόρδε.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐκλεπτε τὰ κοσμήματά του
οὔτε θὰ ἐδηλητηριάξεν αὐτὴν τὴν σύζυγόν του!..

Αἱ λέξεις ἐφευγον ἀκουσίως. Τόσον ἐπηριάσθη
ὁ Λόρδος ὑπὸ τῆς τρομερᾶς ταύτης ιδέας, ὥστε
αὐτὴ μετεβλήθη εἰς βεβαιότητα μετὰ τὴν ἀδια-
θεσίαν τῆς Βεατρίκης Κάρλτον καὶ μετὰ τὴν γνώ-
μην τοῦ ἱατροῦ.

— Διατί ὄχι ; ἀπήντησεν ἐν τούτοις δὲν ὑ-
ποθέτω ὅτι ἐκλεψε τὰ κοσμήματα. Ἀλλ' ὥς μοι
λέγετε, δὲν ἐζήτασι τὸ πρᾶγμα, οὐτ' ἐπέτρεψεν
εἰς ἄλλον νὰ ἐξετάσῃ.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Βόρδεηλ. Τί σκέπτεσαι,
Quenton, νὰ πράξῃς ; Ἐνθυμοῦ ὅτι δὲν πρέπει νὰ
φεισθῶμεν χρημάτων. Τώρα ὅτε τὰ πράγματα
ἐφθασαν εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον τὸ καλλήτερον εἶ-
ναι νὰ δημοσιευθῇ ἡ καθαρά ἀλήθεια.

— Βεβαίως· ἐκτὸς τούτου, Λόρδε, πρόκειται
περὶ σοβαρωτάτων κακουργημάτων. Ἐνθυμοῦμαι
τὴν ὑπόθεσιν ἐμείνην τοῦ Σαίιντ Τζῶν. Ὅταν συ-
νέβη τὸ πρᾶγμα ἐγὼ διηύθυνον τὰς ἀνακρίσεις εἰς
τὸν οἶκον τοῦ Σάπμαν. Μόνος ἐγὼ δὲν συνεφώνουν
μετὰ τῆς ἐτυμηγορίας. Ἐγνώριζον ὅτι ἐπρόκειτο
περὶ δολοφονίας, ἀλλὰ τί ἡδυνάμην νὰ πράξω ἀ-

πέναντι τοῦ δικαστοῦ καὶ τῶν ἐνόρκων ; Εἰσθε
περιστοιχισμένοι, Λόρδε μου, ὑπὸ κακούργων τοῦ
ἰσχύτου βαθμοῦ.

— Ἀλλὰ διατί ἐξέλεξαν τὸν οἶκόν μου, ὡς
σκηνὴν τῶν ἐγκλημάτων των ; εἶπεν ἀπαρηγόρη-
τος ὁ δυστυχὴς Λόρδος.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Μετάφρ. Αἰμ. Δεπόλλου.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

Πρόεδρος—Τὸν ἐσκότωσεν εἰς τὸ ξύλον τὸν δυστυχῆ.

Ὁ κατήγ.—Μὰ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο μέσον συνεννόησεως
μετ' αὐτὸν τὸν εὐήθη !

Ὁ πρόεδρος.—Καὶ μήπως οἱ εὐήθεις δὲν εἶνε ἄνθρωποι
ὅπως σὺ καὶ ἐγώ ;

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ διαβάτης πρὸς τὴν λωποδύτην, δὴ ἐλαμβάνει ὡς ἐ-
παίτην.

— Εἶνε πολὺ ἄργα διὰ νὰ ζητῇ τις ἔλεος.

Καὶ ὁ λωποδύτης ἐξέγων ἐγγειρίδιον :

— Μὰ τὴν πίστι μου ἔχεις δίκαιον !

Ὁ λωποδύτης ὁμαῖ κρατῶν μάχαιραν.

— Τὴ φωτιά σὺς ἀφεντικό.

Ὁ διαβάτης παρουσιάζων τὸν σωλῆνα βεβόλβερ.

— Λάβετε σᾶς παρακαλῶ...

ΕΠΙΧΩΡΙΑ

Ὁ κ. Κλέων Ραγκαβῆς.— Μετὰ πολλὰς τῆς χαρᾶς ἐχαι-
ρέτισαν οἱ ἀνώτατοι κύκλοι τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας τὴν
ἐπιβίον τοῦ διαπρεποῦς τόνου ὡς διπλωμάτου δόσον καὶ ὡς
συγγραφέως κ. Κλέωνος Ραγκαβῆ. Ὁ γαρρὶς ἀνὴρ συνε-
χίζων γενεὰν εὐκλεῶν προσωπικοτήτων κλειζοῦσαν τὴν
ἡμετέραν πόλιν, ἥτις ἐγκανυῖται ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ ἀ-
ειμνήστων πατρὸς καὶ πάπου του, ἰδιαιτάτων ἀπολαύει
συμπαθειῶν ἐνταῦθα, ὅπου δένοντως ἐκτιμῶνται τὰ εὐγενῆ
προσόντα τὰ κοσμοῦντα τὴν ἔσχον αὐτοῦ προσωπικότητα.

Χορὸς φιλοπώχου Ἀδελφότητος Ταταούλων.—
Τῇ μετεπισημῇ Κυριακῇ δίδεται ἐν τῇ γνωστῇ Λέσχῃ
τῆς Κοινότητος Ταταούλων ὁ ἐτήσιος χορὸς ὑπὲρ τῆς ἀ-
ριγνώτου αὐτοῦ φιλοπώχου Ἀδελφότητος τῆς ἀπὸ τασσα-
ρακονταετίας ἤδη εὐεργετικωτάτης ἐξασκίτης δρᾶσιν ἐπ'
ἀγαθῇ τῆς τε πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς φιλαν-
θρώπου περιθάλψεως τῶν ἐνδοῶν ἐν τῇ ἐν λόγῳ κινότητι,
ἥς περιφανὲς ἀρχαῖον ἀποτελεῖ τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο

σωματείου οπερ εκ του προύτου: τὸ ἐτησίον τούτου χω-
ροῦ συντρέφει ἱατροὶν, παρέχει δωρεὰν φάρμακα, χρη-
ματικά ἐλθέει εἰς τοὺς ἰσχυροὺς, βιβλία, ἐκδόματα καὶ βί-
βια εἰς ἀπόρους μαθητὰς, καὶ συντηρεῖ λαϊκὴν ἀναγνω-
στήριον, βιβλιοθήκην καὶ σχολὴν ἐπιτεριῶν μαθημάτων.
"Οθεν οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὡς κατ' ἔτος, τοῦ ὑπὸ τὴν
ὀψιλήν προστατίαν τῆς Α. Ε. τοῦ Πρεσβυτέρου τῆς Ρωσ-
σίας κ. Ζηρόντσεφ διδόμενον καὶ τοσοῦτον ἐπιτυχάνοντα
τούτων γὰρ, θέλει σπεύσει νὰ ὑποστηρίξῃ πᾶς ἔχων συ-
ναίσθησιν τῆς ἀληθοῦς φιланθρωπίας, ἣν πανθ μολογούμενως
ἐξυπηρετεῖ τὸ ἐρίτιμον τοῦτο Σωματεῖον.

Ἐκδόσεις

Ο Νέος Παρθενών, φιλολογικὸν περιοδικὸν ἐκδοθήμενον
ὑπὸ τῆς Δοκ. Μαρίας Φιλιππίδου, ἐν Ἀθήναις.
Μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς χαιρετίζουμε, ἀναλαβόντα τὴν
ἐκδοσὴν αὐτοῦ, τὸν προσφιλεῖ «Νέον Παρθενών», τὸ ὅρατον
περιοδικὸν τῆς γνωστῆς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώστῃς καὶ
τῶν δημοσίων ἐν γένει γλυκυτάτης καὶ συμπαθοῦς ποιητρίας

ΑΙ ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΗΣ ΒΕΤΤΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἦτο μικρόσωμος, μελαγχρινὴ καὶ κόμην καστανόχρουν
καὶ ἐλαφρῶς οὐλὴν· ἐπὶ τοῦ ὅρατου προσώπου τῆς ἔλαμ-
πον δύο μεγάλοι καὶ ἐκφραστικώτατοι ὀφθαλμοὶ βαθύς κα-
στανοῦ χρώματος, τὸ δὲ ὑπὸ ροδίνων χειλέων περιοριζόμενον
στόμα τῆς ἐνέφεινε ὅσον τινὰ πείσματος, ἀλλὰ καὶ τάσιν
πρὸς μελαγχρόν, πρᾶγμα σπάνιον ἀληθῶς διὰ τὴν νεα-
ρὰν κόρην· ἐκαστὴ τέλος γραμμὴ τῆς μορφῆς τῆς εἰκόνισεν
ἐκτακτὸν εὐφυῖαν καὶ ζωηρότητα.

— Δὲν εἶσαι παιδί; ἀλλὰ τί εἶσαι λοιπόν, Βέττυ;
τῇ εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ ἀδελφός τῆς Ροβέρτος, ἐνῶ ἡχο-
λεῖτο εἰς τὴν κήπον συλλέγουσα ρόδα καὶ σχηματίζουσα ἐξ
αὐτῶν ἀνθοδέμας.

— Εἶμαι γυνή, ἀπήντησεν ἐκείνη πλήττουσα διὰ τοῦ
ποδὸς τὴν ἑσπέρην· εἶμαι πλέον μεγάλη.

— Γυνὴ δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ μετὰ τὴν κόμην ἐπὶ τῶν νώ-
των! Δὲν με λένεις, σκοπιύεις νὰ ὑπανδρευθῇς προσεχῶς;

— Κόραι νεώτεροι ἐμεῦ ὑπανδρευθήσαν ἤδη.

— Ἀληθῶς; σὺ ὅμως πολὺ ὅ' ἀργήσῃς, πτωχή μου
Βέττυ· εἰς ἀνὴρ δὲν ἐκλέγει ποτὲ ὡς σὲ μαθήτριαν.

— Καὶ πῶς εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν με ἐξήγησέ τις εἰς γά-
μιν μέχρι τοῦδε; εἶπεν ἡ μὲς Βέττυ ἐρωθεὶς ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Πῶς; τί εἶπες; σὲ ἐξήγησέ τις εἰς γάμιν;

— Μάλιστα, εἰς νῶς, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα εἰς τὴν οἰ-
κίαν τῆς λαίβης Χ. Ἔχω ἐγὼ πολλοὺς φίλους, τοὺς ὁ-
ποῖους δὲν γνωρίζεις σὺ.

Ἦτο σοφιστὴς, μετὰ τῆς ὁποίας ὡλεῖται ἡ νεότης, ἐξέ-
πληθε τὸν Ροβέρτον, ὅστις ἀπῆλθε τὸ εἰρωνικὸν τοῦ μειδι-
σματος, προσεπάθει νὰ κερδήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Ἰννα
πληροπορηθῇ ἀκριβῶς τὸ συμβάν.

Δὸς Μαρίας Φιλιππίδου, ὅπερ συνεπέει ἀπροσδοκῆτων ὁ-
λως ἐξωστρετικῶν καταδρομῶν ἐπέσχεον ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν
ἐκδοσὴν του. Ἦ ὕλη αὐτοῦ πικρὴ καὶ ἐκλεκτή, παρέχει
ἀληθῆς τέρψιν ὁμοῦ καὶ ὠφέλειαν τοῖς ἀναγνώστῃς. "Ο-
θεν συγχάριται εὐκρινῶς τῇ φιλότητι καὶ εὐγενεῖ συνα-
δελφῶ Δ. Μαρίας Φιλιππίδου, εὐχόμεθα εἰς τὸ ἔργον αὐ-
τῆς μακρότατον καὶ ἀγέρω τὸ στάδιον.

Ἦ Μυστικὴ θυρίς, ἡπειρωτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ
Ἀσωνίδου Βασίλειου ἐν Κων/πόλει.

Ἔχομεν ὑπ' ὄφιν γλαφυρὸν μυθιστόρημα ὑπὸ τὴν Ἀ-
νωθι τίτλον ὑποθέσεως καὶ πλοκῆς ὅλων ἡπειρωτικῆς ὁπὸ
τὸν ἐν Βαστίγῃ λ' ὅς κ. Λεωνίδου Βασιλείου, τοῦ ὁποίου
δ' ἐμυθισθῇ καὶ διὰ τὴν κάλῃς μὲν ἐμφανισθεῖ εἰς τὸ ὅλ-
μῳ τσοῦτον ἐξετελέσθη. Γνωστὸν ὅπου ἐνέχει τὸ ὅλ-
γητον ἢ ἐξ ἀπόπου ἐπισκόπησι; τῶν ἀγῶν καὶ εἰδυλ-
σιακῶν, ἀλλὰ καὶ ἀριστοκρατικῶν ὑπὸ λαογραφικὴν ἐπο-
ψιν ἡθῶν καὶ εἰδυλίων τῆς ἡμετέρας, τῆς μέγας ταύτης;
μερίδος τοῦ Ἑλληνισμοῦ τούτων ὁ ἀναγνώστης πιστὸν

— "Ὡ, εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν, Βέττυ· ἀλλὰ νυμίζω
ὅτι ἀσταίεσαι. Ποῦς θὰ ἐξήτει εἰς γάμιν ἐν παιδίον ὡς σὲ;

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλέον παιδίον, ἀνέκραγεν ἡ κόρη ἐ-
ρυθρὰ ὡς τὰ ρόδα τὰ ὁποῖα συνέβη.

— Καὶ πῶς συνεστῆς μετὰ τοῦ κυρίου τούτου; δι' ἐ-
πιστολῶν ἴσως. Δοξὸν μοι μίαν ἐπιστολήν σου καὶ θὰ πι-
στεύσω ὅτι εἶσαι ἀληθῆς ὅ, τι μοι εἶπες.

— Ἀσμονεῖς λοιπόν, εἶπεν ἡ Βέττυ μετὰ ὕψος ὑπερήφα-
νον καὶ μεγαλοπρεπές, ὅτι αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ μὲς γυ-
ναϊκῆς εἶναι ἱεραὶ;

— Δὲν τὸ ἐσκέφθην· ἀλλὰς τε πῶς θὰ ἡδυνάμην νὰ
το πιστεύω ἀπὸ τῶν τότε; ἐρωτικὰς ἐπιστολάς βλέπωμεν ἐ-
λευθέρως δημοσιευμένας σήμερον; Ἀλλὰ σὺ, ἀγαπητή
μου, εἰς ἔχῃς τοιαύτας, θὰ πρᾶξῃς καλλίτερον νὰ τὰς πα-
ρουσιάζῃς, διότι ἀλλως σὲ βεβαιῶ, οὐδεὶς θὰ πιστεύῃ εἰς
ὅ, τι λέγεις.

Καὶ ἀληθῶς ἡ Ἑλισάβετ ἦτο παιδίον πλέον ἢ ὅταν ἐ-
φαντάζετο. Οἱ μορφασμοὶ τοῦ ὅρατου προσώπου τῆς καὶ
ἰδίως οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέπρην τὴν στιγμὴν ἐκείνην σπο-
δρὰν ὀργῆν.

— Ἡμέραν τινὰ, εἶπεν ὑπερηράνως, θὰ το πιστεύῃς.

— "Ὡ, βεβαίως! εὐθὺς ὅταν ἴω τὴν πρώτην σου ἐ-
πιστολήν· Ἀλλ' ἔτο ἡσυχος, ἀγαπητή μου· τοῦλάχιστον
ἐπὶ μίαν πενταετίαν ἀκόμη δὲν διατρέχεις τοιοῦτον κίν-
δυνον.

Ἦ Βέττυ ἡλλαξέ θέμα συνδιαλέξεως καὶ ὁ ἀδελφός τῆς
ἐπιστεύει πρᾶγματι ὅτι ἦτο τοῦτο παγία ὑποχώρησις.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ροβέρτος εἶχε λησμονήσει ἐντο-
λῶς τὴν συνδιαλέξιν ταύτην, διὰ μεγάλως ἡπόρησε παρα-
τηρήσας τὰ ὄργια βλέμματα, ἅτινα ἐνόησε τῶ ἐξετάσει
λαθραίως ἡ ἀδελφὴ τῶ καὶ δὲν ἡδυνάτο νὰ ἐνωρήσῃ τίνος
λόγον ὀργῆς εἶχεν αὐτὴ ἐναντίον του.

Ἡμέραν τινὰ εἰσεθῶν εἰς τὸ σπουδαστήριον τῆς νεᾶ-
νδος, ὅπερ ἦτο τὸ ἀγαπητότερον αὐτῆς ἐνθαίτημα, εὖ

εὐρίσκει κάτοπτρον ἐν τῇ «Μυστικῇ θυρίδι», ἣν θερμῶς
συνιστῶμεν τῶ καθ' ἡμᾶς δημοσίῳ ἐκχαρίστω; διαβιό-
ζομεν πρὸς τὴν συγγραφὰ πᾶσαν αἰτίαν.

Ἦ ἡμῶς, ἡμερολόγιον τοῦ 1902 ὑπὸ Ν. Ἀχουζαρίδου
ἐν Κων/πόλει. Ἦ τὸ τοῦ ἡμερολογίου κ. Ν. Ἀχουζαρίδου ἐ-
ξεδόθη ὑπὸ τὸν ἀνωθι τίτλον κομψότατον τομίδιον πλήρες
γλαφυρᾶς πράγματι καὶ παντοίας ὕλης, ἣτις ἐλπίζομεν ὅτι
δεόντως θὰ ἐκτιμηθῇ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὅπερ, μετ' ὅλα,
γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ τὰ καλὰ. Συγχάριται τῶ ἀξιότιμῳ
συναδελφῶ, εὐχόμεθα τὴν ἡὺ ταύτην ἀνευ δύσεως.

Κλεοβ. Κοκολάτου:

Θεραπεῖα καὶ προφύλαξις ἀπὸ τῆς φθίσεως. — Ἦ βρο-
τολογίος, αὕτη τῆς ἀνθρωπότητος μέστις, ἣτις τσοῦτα
ἀριθμεῖ θύματα παρ' ἡμῖν, εὐρίσκει δεινὸν πολέμιον ἐν
τῶ πολυτίμῳ τούτῳ συγγραμμάτι τοῦ συμπολίτου ἐπιστῆ-
μονος, τοῦ ὁποίου ἄλλως τε ἐγνωσμένη τυγχάνει ἡ κατ'
αὐτῆς εὐακότης. "Οθεν ὡς εὐγλωττοτέραν πάσης ἄλλης

ρεν αὐτὴν βαθύως προσηλωμένην ἐπὶ τεμαχίου χάρτου,
ὅπερ ἀνὰ χεῖρας ἐκράτει.

— Τί κάμνεις ἐδῶ, γερωντοκόρη; τῇ εἶπεν.

Ἦ Βέττυ ἰστροφῇ καὶ παρητήρησε τὸν ἀδελφόν τῆς,
παράδοξον δὲ μειδίαμα ἐφάνη αἰφνης ἐπανεστὶν ἐπὶ τῶν
χειλέων τῆς.

— Ἐλεγε, εἶπεν αὕτη, ὅτι θὰ με ἐθίμωρες τελείαν γυ-
ναῖκα, εἰς ἡδυνάμην νὰ σοι παρουσιάσω ἐπιστολήν τινα
παρὰ τοῦ . . .

— Ἐρωτικὴν ἐπιστολήν ἴσως; ὑπέλαβεν ὁ Ροβέρ-
τος. Δὸς μοι τὴν λοιπὴν! Τῇ ἀληθείᾳ ἀπορῶ πῶς θὰ ἡδύ-
νατό τις νὰ γράψῃ τοιοῦτον εἶδος ἐπιστολῆν πρὸς ἐν
παιδίον.

Ἦ Βέττυ ἔπειτα πρὸς αὐτὸν φύλλον χάρτου καὶ ἀπεμα-
κρύνθη. Ἦ ἀποκρύψῃ τὸ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς μειδίαμα.

— Τί παράδοξον γραφὴν ἔχει ὁ φίλος σου! εἶπεν ὁ
Ροβέρτος παρατηρῶν τὴν ἐπιστολήν. Γνωρίζεις τοῦτο καὶ
ἡ μάμη, Βέττυ;

— Βεβαίως ὅχι, εἶπεν ἐκείνη μετ' ἀγανακτίσεως. Μήπως
ὑποθέτεις ὅτι δύναμαι νὰ ἔχω τὴν μάμην ἐμπιστόν μου
εἰς τοιαῦτα ζητήματα; Δὲν πιστεύω, Ροβέρτε, ὅτι θὰ φα-
νῇς ἀκριτόμυθος· εἰς με προδώσῃς δὲν θὰ σοι εἴπω τι πλέον
περὶ τούτου.

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς, ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, τὴν ἀγωνίαν προσ-
δεδεν, ὥστε ὁ Ροβέρτος συγκινηθεὶς ἐσπευσε νὰ τὴν κα-
θησυχάσῃ.

— Δὲν θὰ εἴπω τίποτε· γνωρίζεις ὅτι θὰ φυλάξω τὸν
λόγον μου. . . Ἀλλὰ πῶς ὀνομάζεται ὁ φίλος σου. Ποῦ
εἶναι ἡ ὑπογραφή; δὲν βλέπω ἐπιθετον μόνον τὸ ὄνομα
Κέννενδου!

— Ναί, Κέννενδου.

— Εἶναι ἀστέρον! τ. ὅτο ἦτο πάντοτε τὸ ἀγαπητόν σου
ὄνομα, εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Δὲν ἀνθυμῶμαι ὅτι ὅταν ἦσχι-
σας νὰ γράψῃς ἐν διήγημα, ὀνόμαζας τὸν ἡρώον Κέν-

συστασιν δημοσιεύσας ὅτε τὴν ἐγγεγὰν αὐτοῦ συνιστάσει
θερμῶς τὸ σύγγραμμα εἰς τὰς εὐκαταίας, παρ' αἷς μεγί-
στην τοῦτο κέκληται νὰ παράσχῃ ἐκδούλειαν.

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΘΙΣΕΩΣ

Διάλεξις γενομένη
ἐν τῷ Ἑλλ. Φιλολογικῷ Συλλόγῳ

α'.) Τίνα τὰ κατὰ τῆς φθίσεως προφυλακτικὰ μέ-
τρα; — β'.) Περὶ μεταδοτικότητος τῆς φθίσεως ἀπὸ
τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἀνθρώπον. — γ'. Περὶ μεταδο-
τικότητος τῆς φθίσεως ἀπὸ τῶν ζώων εἰς τὸν ἀν-
θρώπον. — δ'.) Ἦ φθίσις εἶναι κληρονομικὴ ἢ οὐ;
— ε'.) Τίνα περὶ τῶν τελευταίων ἐν Νεαπόλει καὶ
Λονδίῳ συγκροτηθέντων ἀντιφθισικῶν συνεδρίων,
ὡς καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ ἐν Ἀθῆναις ἐσχάτως συγκρο-
τηθέντι ἱατρικῷ συνεδρίῳ προταθέντων μέσων πρὸς
καταπολέμησιν τῆς φθίσεως. — στ'.) Περὶ σανατο-
ρίων, φθισιατρείων κ. τ. λ. — ζ'.) Περὶ τοῦ βακτηρι-

νεῦ; Ἀλλ' ἂς ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν· «Φιλτάτη ἡ
κακογραφία! εἴδαν ἔλαβον τὴν ἀπάντησίν σου . . .

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ τὴν ἀναγνώστης μεγαλο-
φώνως, Ροβέρτε! δὲν ἔχεις ἔχνος λεπτότητος, εἴσαι ἀγροῦ-
κος! εἶπεν ἡ Βέττυ ἐξηρατισμένη.

Ο Ροβέρτος τὴν παρητήρησιν ἐκπληκτος.

— Τί σοι συμβαίνει; λοιπόν, Βέττυ; εἶπε· δὲν σε εἶδόν
ποτε τόσῳ ἰδιότροπον. Καλὰ, τὴν ἀναγνώσκω κατ' ἰδίαν
ἐν θέλῃς, ἀλλὰ σε παρακαλῶ νὰ με βοηθήσῃς εἰς μερι-
κὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι τόσῳ δυσανήγωςτοι.

Ἦ Ἑλισάβετ οὐδὲν ἀπεκρίθη, κύψασα δὲ ἀπὸ τοῦ πα-
ραθούρου εἰσέπνευσεν ἀπλήστως τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῶν
ρόδων, ἅτινα περιεπλάισον τὸ παράθυρον.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐνωρήσω τίποτε ἐκ τῆς ἐπιστολῆς
ταύτης, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ἀφοῦ μέχρι τῆς τελευταίας λέ-
ξεως τὴν ἀνέγνωσα. Ποτὲ δὲν εἶδον τοιοῦτον εἶδος ἐρωτι-
κὴν ἐπιστολήν.

— Ἔχεις λοιπὸν πεῖραν τῶν τοιούτων σὺ; εἶπεν ἡ Βέτ-
τυ τετραγμένη.

Κατὰ τὴν γνώμην τῆς νεάνιδος ἡ ἐπιστολὴ ἦτο τελεία
εἰς τὸ εἶδος τῆς ἐκφράσεως ἅμα ζωηρὸν πάθος καὶ ἰδεώδη
ἔρωτα. Διὰ τοῦτο ἐξεπλάγη πῶς καὶ ὠργίσθη διὰ τοὺς
λόγους τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

— Καὶ δὲν λέγει τίποτε περὶ γάμου, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος,
ρίπτων πρὸς τὴν κόρην καχύποπτα βλέμματα.

— Περὶ γάμου; ἀλλὰ δὲν θέλω ἐγὼ νὰ ὑπανδρευθῶ!

— Ἀπέριψτος λοιπὸν τὴν πρότασίν σου;

— Ναί. . . Ὅχι. . . Δὲν ἡδέω . . .

— Βέττυ, εἰπέ μοι τὸ ὄνομά σου.

Δὲν θὰ σοι τὸ εἴπω!

— Ἀλλ' ὀρεῖσαι νὰ μοι τὸ εἴπῃς. Εἶμαι ἀδελφός σου
καὶ πρέπει νὰ γνωρίζω μετὰ πόων προσώπων συνάπτεις
σχέσεις.

Ἦ Ἑλισάβετ ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ μετὰ

γίου τῆς φθίσεως. — ἡ.) Ἡ φθίσις εἶναι ἰάσιμος.

Σκοπὸς τῆς ἐν ἰδίῳ ταύτῃ ἀγγελλομένης ἐκδόσεως τῆς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ τελευταίας διαλέξεώς μου «Περὶ προφυλάξεως ἀπὸ τῆς φθίσεως» εἶναι ἡ δὲ αὐτῆς καὶ παρ' ἡμῖν καταπολέμησις τῆς φθίσεως· λέγω καὶ παρ' ἡμῖν, ἐπειδὴ ἐν Εὐρώπῃ τοιαῦται πραγματεῖαι τοιοῦτον ἐπιδιώκουσαι σκοπὸν καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἐκδίδονται κατὰ χιλιάδας πρὸς διαφώτισιν καὶ διάσωσιν τῶν πολλῶν ἀπὸ τῆς φοβερᾶς ταύτης μάστιγος τῆς ἀνθρωπότητος, ἐν σμικρῷ δὲ χρονικῷ διαστήματι ἀνάρπαστοι γίνονται· ἀναντίρρητον δὲ ὅτι αἱ τε δημόσιαι διαλέξεις καὶ μάλιστα αἱ δημοσιεύσεις τοιούτων πραγματειῶν ἀποτελοῦσι δύο τῶν πρὸς καταπολέμησιν τῆς νόσου ταύτης τελεσφαιρῶν τάτων μέσων.

Τοιοῦτον λοιπὸν προτιθέμενος σκοπὸν θαρρύντως προβαίνω εἰς τὴν ἀγγελλομένην ἐκδόσιν, πεποιθὼς ὅτι οὐδεὶς ὁ ἀρνηθῇ τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ πρὸς εὐδωκεῖν ἔργου ἱεροῦ καὶ φιλανθρωποῦ.

Τὸ ἔλόν ἔργον ἀπαρτιθῆσεται ἐξ (6) ὡς ἑξῆς τιυχῶν, ὧν ἕκαστον σύγκειται ἐξ ἐνὸς τυπογραφικοῦ φύλλου

τοῦ αὐτοῦ βαρβαλέου καὶ ὑπερβαίνοντος ὅπως ἐξηκολούθησε.

— Δὲν θά σοι εἰπῶ τί περισσώτερον τῶν ὅσα εἶπον Ὁφείλεις νὰ ᾔσῃς εὐχαριστημένους, διότι σοὶ ἐπέτρεψε νὰ ἴδῃς τὴν ἐπιστολὴν· θά σοι δείξω καὶ ἄλλας, ἐὰν φανῇς καλὸς πρὸς ἐμὲ.

Ὁ Ροβέρτος ὁμοῦς θέλων νὰ ἐξασκήσῃ τὴν ὑπέροχὴν αὐτοῦ ὡς πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ, ἐπανεῖλε.

— Εἰπέ μοι, εἶναι τοιοῦτος, ὅποιον θὰ ἐπαυθῶν ἐγὼ τὸν σύζυγόν σου;

— Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς. Εἶναι ὥρατος, μελαγχροινὸς καὶ ὑψηλὸς νέος, καὶ πολὺ εὐφυῆς, ὑψηροτέτ δὲ εἰς τὸν στρατὸν, νυμίζω.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Ροβέρτος ἀνησυχᾷ μεγάλως ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἡ ἀδελφὴ του διετρεῖται μυστικὴν ἀλληλογραφίαν μετ' ἀγνωστοῦ προσώπου. Τῷ ἐφαίνεται λίαν ἐνοχον τοῦτο. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γεγραμμένη μετὰ πολλῆς λεπτότητος οὐδὲν ὡς ὑπερβαίνουσα τὰ ὅρια τοῦ πρὸς τὴν κέρην ἀπειλομένου σεβασμοῦ, ἐμφαίνοντα δὲ ἅμα τρυφερὰν πρὸς αὐτὴν λατρείαν.

Ἄλλ' ὁμοῦς ὁ Βέττυ ἦτο μόλις δεκαεπταετής καὶ δὲν εἶναι τι σύνηθες εἰς τόσῳ νεαρᾷ κόρας ἀλληλογραφία τοιούτου εἴδους. Προσεπάθησε πολλάκις νὰ πείσῃ τὴν ἀδελφὴν του ὅπως ἐμπιστευθῇ τὸ ἀπόρητον τοῦτο εἰς τινὰ ἡλικιωμένην συγγενὴ τῆς, τοῦλάχιστον εἰς τὴν θείαν τῆς. μὲς Μαίρι Λάβιλες, — διότι ἡ μήτηρ των πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποθάνει, εἰς δὲ τὴν μάμμη, λαβὴν Λάβιλες, γυναῖκα αὐστηρητάτων ἠθῶν, ἀδύνατον θὰ ἦτα νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοιούτου θέματος. Κατ' ἀρχὰς ἡ Ἐλισάβετ ἀνίστατο, τέλος ὁμοῦς πεισθεῖσα εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ Ροβέρτου, ἀνεκρίνωσε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν θείαν τῆς καὶ τῇ ἔδειξε συγχρόνως τὴν ἐπιστολὴν.

Αὕτη ἐξεπλάγη μὲν τὸ πρῶτον, ἀλλ' οὕτως ἐκ φύσεως λίαν ρωμαντικὴ, ἔδειξε ζωηρὰν συμπάθειαν πρὸς τὴν νεανίδα καὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐτάρει τὸ πρᾶγμα μυστικῶς ἐπὶ τῷ

τιμωμένῳ ἀντὶ 2.50 γροσίων, ἐν δὲ τῷ ἐξωτερικῷ 9.70 ἑκατοστῶν τοῦ φράγκου πληρωτέων ἅμα τῇ παραλαβῇ ἐκαστοῦ αὐτῶν.

Αἱ ἀναπνήσεις

Τιμῆται ἐντυθεῖται	γρ. 5
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις	6
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	γρ. 1 1/2
Χρυσόδετον ἐντυθεῖται	γρ. 12
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις	13
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	γρ. 3

Εὐρίσκεται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «ΒΟΣΠΟΡΙΣ»
Κουρσοῦμ-Χάν Ν° 3

Galata—Constantinople

Πᾶσα αἵτησις ἀπευθυντέα ὡς ἄνω

πρὸς τὸν Κύριον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΝ

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου Κουρσοῦμ-Χάν ἀριθμὸς 3

ὅρω τοῦ νὰ βλέπῃ πάντοτε τὰς ἀνταλλασσόμενας ἐπιστολάς.
Ἡμέραν τινὰ εἶπε πρὸς τὴν ἀνελίαν τῆς.

— Γνωρίζεις, φίλτάτῃ, ὅτι πρέπει νὰ μᾶς παρουσιάσῃς τὸν νέον τ' ὄντον.

— Βεβαίως, ἐὰν συγκατετιθέμην νὰ τὸν δεχθῶ ὡς σύζυγον· νυμίζω ὁμοῦς ὅτι δὲν θὰ τὸ πράξω.

— Ὁφείλεις τότε νὰ τῷ δηλώσῃς τὴν ἀπόρρασί σου. Τὸ νὰ τὸν ἐμπαιζῇς· οὕτω θὰ ἦτο πολὺ κακὸν καὶ ἀνάρμοστον· θὰ δηλώσῃς εἰς αὐτὸν ὅτι δὲν πρέπει πλέον νὰ σοι γράφῃ, ἐπανεῖλαβι μὲ ὕψος σκαρὸν ἢ μὲς Μαίρι.

— Μάλιστα, οὕτω θὰ πράξω, εἶπεν ἡ κόρη.

Καὶ πράγματι δὲν ἐλήφθησαν πλέον ὑπ' αὐτῆς ἐπιστολαὶ ἑκτοτε.

— Δὲν λαμβάνεις πλέον ἐπιστολάς, Βέττυ, τῇ ἐμπεθύρουν εἰς τὸ οὗς ἡμέραν τινὰ ὁ ἀδελφός τῆς. Ὁ φίλος σου δὲν ἦτο πολὺ σταθερός. Ἐνόμισε φαίνεται, ὅτι παίζει μὲ μικρὰν κορασίδα.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἀγανάκτησις κατέλαβεν τὴν νεανίδα καὶ ζωηρὸν ἐρώτημα ἐκάλυψε τὰς παρειάς τῆς.

— Καὶ ἂν σὶ παρουσιάσω νέαν ἐπιστολὴν; ἀνέκραξε ῥίπτουσα ὀργίλως φέκαλλον κατὰ τοῦ προσώπου του.

Ὁ Ροβέρτος ἐμόρφασεν· ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸν φέκαλλον καὶ ἐτίγγαγεν ἀπ' αὐτοῦ δύο φύλλα γάρτου διὰ πυκνοτάτης γραφῆς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους πεπληρωμένα. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐφαίνετο ὡς ἀνταπάντησις πρὸς τὴν ἀρνητικὴν τῆς νεανίδος ἀπάντησιν, ἦτο δὲ λίαν αἰσθηματικῶς γεγραμμένη, καὶ ὅτε μὲν ἐφαίνετο ἐν αὐτῇ σπινδρὰ εὐγνωστία, ὅτε δὲ παιητικὴ ἔξαρσις ἡ ἀπελπι αἰσθημα· ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἦσαν ἀνεμῖς καὶ ἀτάκτως ἐρριμμένα οὕτως ὥστε παράδοξον ἐνεποίουν ἐντύπωσιν.

Τοιαύτην κρίσιν ἐξηνεγκεν ὁ Ροβέρτος σχολιάζων τὴν ἐπιστολὴν. ἔφω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μετὰ πολλῆς προσοχῆς διετίλθεν αὐτήν.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Α. Π.

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Οὐ πάσσομαι εἰς Χάριτας
ταῖς Μουσαῖς συγκαταμιγνέει,
ἡδίστην συνύγιαν»

Ἑβρ. Ἡρ. Μαῖν Στ 875—8

Εἰς τὸ προσεχὲς Ἀπάντησις εἰς τὴν Ἀδὰ
BIRGINIAN Π ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ

Ἡ Βοσπορίς μετ' εὐχαριστήσεως ἀναγγέλλει τοῖς ἀναγνωσταῖς αὐτῆς ὅτι ἐπὶ τῇ προσηχῇ λήξει τοῦ Γ'. καὶ ἐνάρξει τοῦ Δ'. ἔτους αὐτῆς, ἰδιαίτερον φροντίζα ἤδη καταβάλλουσα περὶ συνεργασίας, προσεκτίσαστο μετὰ ἄλλων νέων δοκίμων συνεργατῶν ἐκ τῶν ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν λογίων καὶ τὸν πολυγράφων καὶ εὐπαιδευτὸν ἱεροκήρυκα ἱερολογ. κ. Π. Τράντον, οὗτινος ἡ ἐξῆς ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ δημοσιευμένη πραγματεία λίαν δικαίως ἐπεσπάσαστο τὴν γενικὴν εὐαρέσκειαν καὶ ἐκτίμησιν.

Ἡ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 24—25)

Ἡμποροῦμεν βεβαίως ν' ἀποπλανηθῶμεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον διὰ τοῦτο πρέπει νὰ παριστῶμεν διακεκριμένως τὴν φύσιν τῆς ἀμαρτίας, τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν φοβεράν ποινὴν τοῦ νόμου του. Πρέπει νὰ διδάσκωμεν τὸν παιδὰ νὰ θεωρῇ τὸν Θεὸν ὡς τὸ ὄν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐνῶ ἀγαπᾷ τὰ πλάσματά του, δὲν ἔμπορεῖ νὰ θεωρῇ τὴν ἀμαρτίαν παρὰ μὲ ἀποστροφήν. Ἐὰν λαλῶμεν

πρὸς τὰ παιδιά μόνον περὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Πλάστου, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν εὐεργεσιῶν, τὰς ὁποίας καθημερινῶς λαμβάνομεν, αὐτὰ θέλουν συλλάβει ἐσφαλμένην ἰδέαν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι φόβος μήπως πολλοὶ ἐξεκπατῶσιν ἐαυτοὺς νομίζοντες ὅτι ἀγαποῦν τὸν Θεόν. Συλλαμβάνουν ποιητικὴν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ ὡς ὄντος πρᾶτον καὶ εὐσπλαγχνον καὶ ὡς ἔχοντος χαρακτηριστικὰ μόνον τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συγκατάθεσιν. Τοιοῦτοι ἄνθρωποι πολὺ ἀπέχουσι τῆς λατρείας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ἡμεῖς πρέπει νὰ παριστῶμεν εἰς τὸν νοῦν μας τὸν Θεόν, ὡς μᾶς περὶστῇ αὐτὸν ἡ Ἀγία Γραφή καὶ τὰ ἔργα τῆς φύσεως.

Ἄς δίδωμεν λοιπὸν εἰς τὰ παιδιά νὰ καταλαμβάνωσι διακεκριμένως, ὅτι ἡ ἀμαρτία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος.

Οὐχ ἥττον συγχρόνως πρέπει νὰ διδάσκωμεν, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εὐαρεστέται εἰς τὴν τιμωρίαν.

Συνήθως πρέπει νὰ ὁμιλῶμεν περὶ τῆς ἀγαθότητος του, νὰ δεικνύωμεν ὅτι εἶναι πρόθυμος εἰς τὸ νὰ συγχωρῇ, καὶ νὰ διεγείρωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ παιδιοῦ λαλοῦντες περὶ τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν. Τοιοῦτοτρόπως τὰ θρησκευτικὰ χρέη ἂς συνδέωνται πάντοτε μὲ αἰσθηματὰ χαρᾶς καὶ μὲ εἰκόνας εὐτυχίας, διὰ νὰ δύνηται τὸ παιδίον νὰ

καταλαμβάνει, ότι ή κατήφεια και ή θλίψις συνδέονται μόνον με την άνυποταξίαν και με την ασέβειαν. Διά τών ύποσχομένων δέ ούρανίων αγαθών δυνάμεθα νά διεγείρωμεν εις τό παιδίον τά πλέον ζωηρά αίσθήματα. Τό άντικείμενον τουτο θέλει χαροποιεί την νεανικήν του καρδίαν περισσότερον παρ' άπαν άλλο πράγμα. Δίδασκε τό χρέος της εύγνωμοσύνης, διέγειρε τάς ελπίδας και όμίλει περί ύποσχόμενης άμοιβής.

Τοιουτοτρόπως δυνάμεθα εύλογώτατα νά ελπίζωμεν, ότι θέλεις όδηγήσει τό παιδίον σου εις τό νά άγκυξ τόν Πλάστην του, και νά ζή έν εύσεβεία. Τούς δέ φόβους του νόμου φύλαττε διά σοβαράς περιστάσεις, ότε ήμπορεις νά προξενήσης βθεσίαν και σταθεράν έντύπωσιν. Έάν άδιακόπως μεταχειρίζησαι τούς φόβους τούτους, δέν θέλουν έξασκει ουδεμίαν έπιρροήν εις τό πνεύμα· ή δέ θρησκεία θέλει γίνει δυσάρεστος και ή άμκρτία θέλει στερεωθή περισσότερον.

Όλοι γνωρίζομεν ότι ύπάρχουσι καιροί, καθ' ους άναφάνεται ειδική λεπτότης συνειδήσεως, και έπίδεικτικότης έντυπώσεως.

Αί μεταβολαί αύται έπέρχονται εις τό πνεύμα ένότε από άνεξηγήτους αίτίας. Την μέαν ήμέραν ό χριστιανός αισθάνεται ζωηρότερον εύσεβή αίτήματα και πνευματικήν εύχαρίστησιν, ένφ την άλλην προσπαθεί εις μάτην νά άνκαλέσθ τά τοιαύτα αίσθήματα.

Ό άνθρωπος, όστις έχει προσηλωμένην την άγάπην του εις τόν κόσμον, άλλοτε μέν είναι εύχαριστημένος με την ήδονήν, τλν όποιαν άπολαύει, ό κόσμος τφ φαίνεται λαμπρός, ή έλπίς ζωηρά, και έφορμξ με νέαν δύναμιν εις τάς άπατηλάς άπολαύσεις του· άλλοτε δέ όλα τά άντικείμενα της έπιθυμίας του παρουσιάζονται εις αυτόν με μελανώτατα χρώματα· αισθάνεται τό άχαρ: της ήδονής του· τό πνεύμα του είναι περίλυπον, και τότε σχεδόν άποφασίζει νά ζή ως χριστιανός. Αύται αί μεταβολαί είναι συνήθεις εις όλους σχεδόν τούς ανθρώπους. Ένότε δυνάμεθα νά τάς άποδώσωμεν εις έξωτερικάς γνωστάς αίτίας, άλλ' άλλοτε αί αίτίαι αύται μένουσιν όλως άκατάληπτοι.

Η μήτηρ πρέπει πάντοτε νά κειροφυλακτῇ διά νά ώφελῇται από τοιαύτας εύκαιρίας. Όταν

βλέπει τό παιδίον της με πνεύμα ύπέρ τό σύνθηες εύκίσθητον, με σκεπτικόν πρόσωπον και με κατηνυκσμένα πάθη, τότε ας προστρέχῃ εις τόν Θεόν μετ' θερμών δεήσεων, και με όλην την πειθώ της μητρικής αγάπης ας προσπαθῇ νά όδηγήσῃ τό παιδίον τις πρὸς τὸν Σωτήρα. Όταν τό πνεύμα εύρίσκεται εις την άνωτέρω κατάστασιν, είναι έτοιμον νά δεχθῇ την θρησκευτικὴν διδασκαλίαν· μόνη ή κατάσταση αὕτη δύναται τότε νά τό κάμῃ νά αισθανθῇ πόσον μηδαμινά είναι όλα τά άλλα αγαθά άπέναντι τών αγαθών της εύσεβείας. Η εις τόν κόσμον πρωτλήως του χαλαρούται και ήμπορεί εύκολώτερον νά όδηγηθῇ εις τό νά πλανᾶται νοερώς εις εκείνας τάς άπεράντους χώρας, όπου μετ' ταῦτα θέλει εὔρει την σταθεράν κατοικίαν του. Ω! πόσον γλυκεία ήδονή είναι τό νά παριστᾷ τις τά αγαθά της θρησκείας εις τό παιδίον, του όποίου τά αίσθήματα είναι τοιουτοτρόπως διατεθειμένα, νά παρατηρῇ τά έγκάρδια δάκρυα βρέχοντα τά όμματα του, νά βλέπῃ την μικράν του καρδίαν πάλλουσαν από τὰς νέας συγκινήσεις, τάς διεγειρομένας εις αὐτήν! Έάν ύπάρχῃ χαρά επί της γῆς, ήμπορεί τις νά την εὔρῃ εις παρομοίαν σκηνήν. Η εύτυχῆς μήτηρ όδηγοῦσα τοιουτοτρόπως τό παιδίον της εις την ούρανιον κατοικίαν του, δοκιμάζει χαράν, την όποίαν ό κόσμος δέν δύναται νά αισθανθῇ.

Τοιαῦται εύκαιρίαι παρουσιάζονται πολλάκις και ή μήτηρ όφείλει πάντοτε νά προσπαθῇ νά εἶχῃ θερμήν την καρδίαν της με την πρὸς τόν Σωτήρα αγάπην, διά νά δύναται εις τοιαύτην ώραν νά μεταδίδῃ τλν θερμότητά της εις την άπαλήν του παιδίου της ψυχῇ.

Υπάρχουσιν ώσάύτως καιροί, όστινες είναι ιδίως άρμόδιοι εις τό νά διευθύνωσιν τούς στοχασμούς εις τούς ούρανούς. Τά αίσθήματά μας μεταβάλλονται κατ' τά άξιοσημείωτα συμβεβηκότα, τά όποια μᾶς περικυκλοῦσι. Έν καιρῷ σκοτεινῆς και χειμερινῆς νυκτός όδήγησον, μήτερ, τό παιδίον σου εις τόν κοιτώνά του. Η βροχῇ βιαίως έπιπίπτει εις τά παράθυρα, ό άνεμος συρίζει περί τάς γωνίας της οίκιας· τό πᾶν έξω σκότος και κατήφεια τό πνεύμα του παιδίου τρομάζει εξ άνάγκης από τόν πόλεμον τουτον τών στοιχείων.

Ίδού κατάλληλος περίστασις ίνα διδάξῃς εις

αὐτό τό μάθημα της ελπίδος πρὸς τόν Θεόν.

—«Υιέ μου!—λέγει;—έκεινος,όστις προστάζει τόν άνεμον νά φυσᾷ τόσον δυνατά, και τλν βροχῇν νά πίπτῃ είναι ό Θεός. Οὔτε ό πατήρ σου, οὔτε έγώ δυνάμεθα νά προστάξωμεν τόν χειμῶνα νά παύσῃ, ή νά αύξήσωμεν την όρμήν του. Έάν ό Θεός ήθελεν, ήδύνατο νά προστάξῃ τόν άνεμον νά φυσήσῃ με τοσαύτην μανίαν, ώστε νά κατασπᾷσῃ όλα τά παράθυρα και νά καταστρέψῃ και τλν οίκιαν. Αλλ' ό Θεός θέλει φροντίσει διά σέ; υιέ μου, εάν ειλικρινῶ; τόν παρκακλέσης; κνείς άλλος δέν δύναται νά φροντίσῃ περί σοῦ. Ελπίζω ότι θέλεις παρακαλέσει τόν Θεόν νά προστατεύτῃ σέ, τόν πατέρα σου, και έμέ την νύκτα ταύτην. Διότι όταν ό Θεός προστάξῃ, ό χειμῶν όχι μόνον θέλει παύσει, άλλᾳ και τά νέφη θέλουν διασκεδασθῇ, τό πᾶν θέλει γαληνιασει, και ή λαμπρά σελήνη, και οι σπινθηροβολοῦντες αστέρες θέλουν πάλιν αναλάμψει».

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον, μήτερ, δύνασαι νά διδάξῃς τό παιδίον σου νά εἶχῃ τάς ελπίδας του όλως διόλου άνατεθειμένας εις τόν Θεόν.

Δέν θά λείψῃ νά συναισθανθῇ βθεσίως την παντοδυναμίαν του ποιητοῦ του.

Ημπορείς νά εἴπῃς ότι ό Θεός είναι παντοδύναμος, άλλᾳ τουτο δέν θά προξενήσῃ, εἰμῇ άδύνατον έντύπωσιν. Κατάδειξον όμως πραγματικόν τι φαινόμενον της δυνάμεως του Θεοῦ και τότε ή προσοχή αὐτοῦ προσηλωῦται, και ή αλήθεια γίνεται έπιστητη. Όταν ή μήτηρ άναχωρήσῃ από τόν θάλαμον, και ό υιός της μείνῃ μόνος έν τῷ σκότει άκούων τόν θόρυβον της άνεμοταρχῆς, δέν θέλει λάβει τό πνεύμά του νέας ιδέας της μεγαλειότητος και δυνάμεως του ποιητοῦ; Δέν θέλει αισθανθῇ, ότι είναι δεινόν ν' άμκρτάνῃ τις πρὸς τοιοῦτο Όν; Και εάν όρθῶς έδιδάχθῃ νά άνωθέτῃ τάς ελπίδας του εις τόν Θεόν, ό πάταγος τών στοιχείων δέν θέλει διαταράττει την γαλήνην της καρδιάς του.

Θέλει αισθάνεσθαι ότι έχων τόν Θεόν βοηθόν, δέν εἶχῃ νά φοβῇται κανέν κακόν. Τοιαῦτα συμβεβηκότα ήμποροῦν νά προξενήσουν εις τό παιδίον έντυπώσεις, αίτινες δέν θά εξαλειρθῶσι ποτέ από τό πνεύμα του.

Παρόμοιοι στοχασμοί εισαγόμενοι εις τό πνεύμα

του παιδίου θέλουν άναπτύξει αὐτό, θέλουν τό ώριμάσει, θέλουν τό καταστήσει σκεπτικόν, και διά της εύλογίας του Θεοῦ θέλουν προαγάγει τήν αιώνιον εύτυχίαν του.

Παρόμοιον στιγμιαίον συμβεβηκός φέρει μεγαλύτερον άποτέλεσμα ή όλόκληροι ώραι της συνήθους θρησκευτικῆς συνομιλίας.

(“Επεται συνέχεια.”)

II. Τράντος.

Γεροκλήρξ

ΚΟΓΚΥΛΙΑ

Ερωτηθεῖς ό Βεριαμὴν West τί τόν έκαμε ζωγράφον, άπεκρίθη:—τά φιλήματα της μητρός μου.

Ό εύτυχῆς γάμος είναι ή μόνη αληθής και μεγάλη εύδα μορία.

(Στάνλεϋ).

Ελέγθη ότι δ'ν ύπάρχει βασιλική όδός άγουςαι εις την σοφίαν. Α.Ι.Ε' όμως πᾶσαι αί όδοι αί άγουςαι εις την σοφίαν είναι βασιλικάι.

(Τζών Λούμπωκ)

Αξιότιμος Διεύθυνσις «Βοσπορίδος»

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

ΚΑΙ Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

Πρό τινος χρόνου έκλήθην εις την μεσόγειον κωμόπολιν * όπως έπισκοπήσω έν συμβουλίῳ μετ' των εκεί συνκδέλων μου και θερκπεύσω πλούσιόν τινα κύριον παθόντα εξ όξείας νόσου. Εύχαρίτως άπεδέχθην, διότι αν αί τοιούτου είδους προσκλήσεις έχουσι τι τό δυσάρεστον, τουτο εἴκειται βεβαίως έν τῇ σπανιότητι των μετ' πολύωρον λοιπόν και κοπιώδη δι' άμάξης πορείαν κατ' την όποιαν άφ'ένος μέν κατ' όσον έβλεπον έμπροσθέν μου έπλησιάζομεν, έφθάνομεν τό έν μετ' τό άλλο τά έκάτερωθεν της όδοῦ δένδρα, τά τοπία, τούς άγροτικούς οικίσκους, τούς λοφίσκους, και κατ' την αὐτήν σειράν αντιπαρηρχόμεθα, όπισθεν δέ ίλιγγιωδώς έφευγον τά άντικείμενα και έστροβίλιζε τό έδα-

φος, ἐν ᾧ ἡ ἄμαξά μας ἐφάνετο ἀκίνητος, ἐφθάσαμεν τέλος πρὸ τῆς ἀναμενούσης θύρας. Ἡ κατάσταση τοῦ κελύσαντος ἦτο τοιαύτη ὥστε ἐδήσεν ἐπὶ ἐβδομάδα νὰ παρατείνω τὴν ἐκεῖ διαμονήν μου, ὅτε καὶ ἡ νόσος ἐκρίθη, καὶ ἡ ἐπὶ τὰ βελτίω τροπὴ ἐγένετο ὀριστική. Ὑπὸ τοιούτους ὁρους ὁ ἰατρός λαμβάνει πάντοτε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκοπήσῃ καὶ ἄλλους ἀρρώστους σπεύδοντας νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς παρουσίας του, καὶ ἐφοδισθῶσι διὰ συνταγῶν ἐχουσῶν διπλὴν ἐνέργειαν τὴν ἐκ τοῦ ἀναγκαζομένου φαρμάκου, καὶ τὴν ἐκ τῆς αὐτοπεποιθήσεως τοῦ ἀρρώστου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τοὺς ὁποίους ἐπισκόπησα ἦτο καὶ ἡ σύζυγος νέου Ἀρμενίου ἐμπόρου δημητριακῶν καὶ κτηματίου, ἡ ὁποία, διατρέχουσα τὸν ἐβδομον τῆς πρώτης κινήσεώς της μὴνα, εἶχε σχετικὰς τινὰς ἐκ τοῦ στομάχου καὶ τοῦ νευρικοῦ ἐν γένει συστήματος ἐνοχλήσεις.

Μετὰ τοῦ κυρίου τούτου, ὅστις ἦτο ἀρκετὰ διανοητικῶς ἀνεπτυγμένος καὶ εὐχάριστος τοὺς τρόπους συνεσχέτισθην, καὶ μάλιστα μὲ προσεκάλεσε δις εἰς τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ἐλθεῖν μόνον τὴν ἰδίαν του γλῶσσαν καὶ τὴν Ὀθωμανικὴν, δι' ἧς καὶ ἐγένετο ἡ συνεννόησις μας· ὅτε ἐπλησίασεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἐζήτησε τὴν διεύθυνσίν μου, καὶ ἐγὼ ἀσμένως ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου μου τὸ χαρτοφύλακιον τῷ ἐνεχεφίσῃ ἐν ἐπισκεπτήριον μὲ προέπεμψεν ὡς παλαιὸς γινώριμος· μέχρι τῆς ἀμαξίας, τῆς ὁποίας οἱ ἐξευγμένοι θυμοειδεῖς ἵπποι ἀνυπόμονοι ἐξυον διὰ τῶν ὀπλῶν των τὸ ἔδαφος, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαύνοντες μὲ ἐπκνέφον πάλιν εἰς τὴν πόλιν μας.

Δὲν εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς μου δύο μῆνες, καὶ μίαν βροχερὰν καὶ σκοτεινὴν νύκτα ἀκούω τὸ ῥόπτρον τῆς θύρας μου βρέως καὶ κατ' ἐπαναληψὶν κρουόμενον μετὰ περισσῆς δυσκολίας ἠγέρθη τὸ ὑπνυ, ἐνεδύθη ταχέως καὶ κατελθὼν ἀνοίγων τὴν θύραν ἀπαντῶ ἐμπροσθέν μου τὸν τηλεγραφικὸν διανομέα κρατοῦντα ἀνὰ χεῖρας τὸν γνωστὸν ἐρυθρὸν χάρτην, τοῦ ὁποίου ἡ ὄψις διεγείρει τοσοῦτους παλμούς, καὶ συντέμνει μὴκιστον χρόνον προσδοκίας! — Καλησπέρα, μὲ λέγει· ἔχεις τηλεγράφημα· λάβε το, γιατρέ! — Τὸ λαμβάνω καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ τῆς αὐ-

λῆς μετὰ μεγάλῃς ἐκπλήξεως ἀναγινώσκω ὡς ἐπιγραφὴν τὸ ὄνομα τῆς συζύγου μου! τὸ πλησιάζω πλησιέστερον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἀλλὰ τὰ γράμματα δὲν ἀλλάζουσι, καὶ ἡ ἐπιγραφὴ μένει ἡ αὐτή. Σχίζω τὴν συνδετικὴν ταινίαν καὶ ἀναγινώσκω ὀθωμανιστὶ τὸ ὄνομα τῆς κωμοπολεως ἐνθα πρὸ δύο μηνῶν εἶχον μεταβῆ, καὶ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἡ σύζυγός μου ἔχει ὠδίναν, ὑποφέρει, ἀνάγκη νὰ σπεύσῃς ἀμέσως» ὑπογραφὴ ἦτο ἡ τοῦ φίλου μου Ἀρμενίου· Κιρχόρ. Ἡ ἐκπληξίς μου δὲν εἶχεν ὅρια· σκέπτομαι μὴπως ἔγραψε λάθος τὸ ὄνομα ὁ δεχόμενος ἢ ὁ λαβὼν τὸ τηλεγράφημα τηλεγραφικὸς ὑπάλληλος· δὲν εἶνε δυνατόν, διότι τὸ ἰδικόν μου ὄνομα δὲν εἶχε καμμίαν ὁμοιότητα προφορᾶς μὲ τὸ τῆς συζύγου μου, οὔτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ κῆν γράμματος ἤρχιζεν, ἀλλ' οὔτε εἰς τὸ αὐτὸ ἐτελείωνεν· ἐξενιζόμεναι λοιπὸν καὶ διηρώτων ἐμαυτὸν τί τοῦτο σημαίνει; ἐὰν ἡ σύζυγός μου ἦτο δοκτορέσσα καὶ οὕτως ἀπετελοῦμεν δοκτορικὸν ζεῦγος, οὐδὲν τὸ ἄπορον νὰ καλῇται ὑπὸ τῆς πελατείας ἢ μὲν πρὸς νότον, καὶ ὁ ἕτερος πρὸς βορρᾶν· ἀλλὰ νῦν;

Ἀνέρχομαι τροχάδην καὶ διευθύνομαι εἰς τὸν κοιτῶνά της ἐνθα ἐκοιμάτο μετὰ τῶν τριῶν τέκνων της. — Σηκώσου, τῆς λέγω, ἀμέσως νὰ ὑπάγῃς νὰ εὕρῃς ἄμαξαν διὰ νὰ μεταβῇς τῶρα εἰς τὴν κωμόπολιν· σὲ περιμένει ὁ Κιρχόρ, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν γεννᾷ, καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ γεννήσῃ· ἀνάγκη μεγάλῃ, τηλεγραφεῖ ὁ πελάτης σου. — Καὶ ἐκείνη τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῶν χειρῶν της, καὶ κάπως παρκαμερίζουσα, μὲ παρατηρεῖ μετὰ φόβου σιωπῶσα.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, τί μὲ κυττάξεις; ἀνθολαὶ δὲν χωροῦν· ὁ Κιρχόρ εἶνε καλὸς πελάτης.

— Χριστὲ καὶ Παναγία μου, σὲ καλὸ σου! μὴπως εἶδες κἀνὲν κακὸ ὄνειρο; μὴ χειρότερα, Παρθένά μου! τί γένναις καὶ Κιρχόρ καὶ πελάτας καὶ ἀμάξας συλλογίζεσαι καὶ φωνάζεις; μὲ φοβίζεις, χριστιανέ μου, μὲ τὸν τρόπον σου αὐτόν.

— Ἐγὼ νὰ ἴδω ὄνειρο! ἢ ἐσύ δὲν μὲ ἐννοεῖς; στὰ ὄνειράτα δὲν λαμβάνουν τηλεγραφήματα· ἰδοὺ λάβε τὸ τηλεγράφημά σου, πίστευσόν με· ἐπειδὴ εἶνε γραμμένον Ὀθωμανιστὶ, πρὸς χάριν σου γίνομαι ἐγὼ διερμηνεὺς καὶ τὸ μεταφράζω· ἀκουσον· τὸ ὄνομά σου ἀπ' ἐξω ὡς διεύθυνσις καὶ μέσας

ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἡ σύζυγός μου ἔχει ὠδίναν ὑποφέρει, ἀνάγκη νὰ σπεύσῃς ἀμέσως» ὑπογραφὴ Κιρχόρ. Τὰ λοιπὰ φρόντισέ τα μόνη σου· εἰς τὸ χάνι περιμένουν πολλὰ ἄμαξαι, πῆγαινε συμφώνησε, τί θὰ κάμῃς ἄλλο ξέρεις, καὶ ὥρα σου καλή. Ὅσο γιὰ τὸ μωρὸ ἀπόψε ἂς περάσῃ ὅπως ὅπως καὶ αὔριο τὸ δίνουμε σὲ κάμμιὰ γειτόνισα νὰ τὸ βυζάξῃ δανεικά· φώναξε τὴν ὑπηρετρίαν νὰ κοιμηθῇ ἐδῶ μέσα μὲ τὰ παιδιὰ· καληνύκτα, ἐγὼ πάγω νὰ κοιμηθῶ.

Ἐκ τῆς στιχομυθίας ταύτης ἀφυπνίσθη τὸ μικρόν καὶ ἤρξατο δι' ὀξείων κραυγῶν νὰ ζητῇ τὸν μητρικὸν μαστόν, τὴν γλυκεῖαν ταύτην πρηγορίαν τῆς ἡλικίας του· ἀλλ' ἡμεῖς εἰχομεν νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς ἐπείγουσας προσκλήσεως· τὰ λοιπὰ ἦσαν δευτερεύοντα. Ἀλλ' αἱ εἰς τὴν διαπασσὴν ἐξίχθεισαι φωναί, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἐξήγειραν τὰ μεγαλείτερα, καὶ τὸ ἐν ἐφώναζε νερό, τὸ ἄλλο ἐζήτει κᾶτι τι πεζὸν νὰ πράξῃ... συνώμοσαν ταχέως νὰ μὲ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν πραγματικότητα οἱ μικροὶ μας ἀνυπόμονοι.

— Αἱ λοιπόν, ὅλη σου αὐτὴ ἡ φόρα, ἦταν νὰ ἀνησυχῇς τὰ παιδιὰ· ὥραία, μὲ τὴν ἀλήθειαν νυκτερινὴ διάθεσις! καὶ τί θὰ πρωτοκάνω ἐγὼ τῶρα; θὰ βυζάσω τὸ μικρό· τὰ ἄλλα οἰκονόμησέ τα σύ.

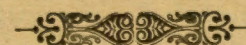
— Ἐγὼ δὲν κινουῦμαι παρὰ διὰ τὴν κλίνην μου, καὶ σὺ διὰ τὸ χάνι νὰ εὕρῃς ἄμαξαν· ὅπου ἐκλήθη τις, καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἀρεστόν... τῶρα ποῦ παρουσιάζεται ἀρίστη περίστασις· χειραφετήσεως δὲν σπεύδεις νὰ ἐπωφεληθῇς; καὶ μόνον σὲ ἀρέσει νὰ τὴν βλέπῃς μὲ ὥραιας γραμμάς παρελαύνουσιν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἐπὶ τοῦ χάρτου; ποῦ οἱ ὥραιοι ψιττακισμοὶ σου, αἱ μεγάλαι περὶ δικαιοσύνης ιδέαι σου; σὲ ἀρέσουν αἱ δοκτορέσσας· λάβε λοιπόν τὴν θέσιν των!

Ὁ ἄγριος νότος ἐξω ἐμυκάτο καὶ αἱ βρονταὶ διεδέχοντο ἀλλήλας. — Φοβοῦμαι, μπαμπά, ἐφώναζον τὰ παιδιὰ, καὶ μὲ ἐκράτησαν ἐκ τῶν κνημῶν. Ἐκὼν ἄκων τὰ περιεποήθη κατὰ τὴν ἀνάγκην των, καὶ τὰ ἐβαλα νὰ κοιμηθῶν.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Ἰωάν. Δ. Ἀποστολάκης

Ἐν Κωνσταντίνῃ ἰατρός

ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Συνώμοσαν οἱ Μαλλιαροὶ τὴ γλῶσσά μας· ν' ἀλλάξουν, τὴν Μοῦσαν τῆς πικρῆς ἀλύπητα νὰ σφάζουν. Τὸ φρέμα τῆς προσπαθοῦν νὰ σχίσουν τὸ φράτο καὶ ῥάκη νὰ τῆς βάλλουν ὡς ἐνδυμὰ της νέο. Τὸ μέγαρόν της τὸ λαμπρὸ θέλουν νὰ τὸ κρημίσουν. καὶ μὴ καλύβη μ' ἄχυρα σὲ ἀμμουδιὰ νὰ κτίσουν. ἀντὶ δὲ λύρα, ταμπουρᾶ τῆς δίνουν εἰς τὸ χεῖρ. νὰ παίζῃ καὶ νὰ τραγουδῇ παντοῦ ὡς ὅλα τὰ μέρη, ὡς ὅλο τὸν κόσμον μαλλιαρὴ γλῶσσα νὰ βασιλεύσῃ καὶ ἡ Μαστορωσύνη τοὺς τέλους νὰ θριαμβεύσῃ. καὶ μαλλιαρὴ γραμματικὴ ἤθελαν νὰ ἐκδώσουν· ὡς τὴ Ρωμηοσύνη μαλλιαρὰ φῶτα νὰ διαδώσουν.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! μὴ χάνετε καρὴν καὶ μὴ φοβεῖσθε! ὡς τὴ γλωσσικήν ἐνδοξὴν σὲς νικηταὶ θὰ ἦσθε, διότι ἔχετε ἀρχηγό, τιμὴ σας καὶ καμάρη, γλωσσόχαλαστήν φερόν, τὸν Κύριον Ψυχάρη, ποῦ ἡ Μαστορωσύνη του, ὡς μαστρογαλασταδὲς, σὰς ἔκαμε νὰ γίνετε μεγάλοι... μασκαράδες! Ἐναμωράθηκα καὶ αὐτὸς καὶ θέλει κληρονόμους τῆς παλαιοπαίδουσής του ν' ἀρῇσιν μεσ' ὡς τοὺς δρόμους ἐσὼς νὰ ψάλλετε ὡδὲς καὶ ἀθάνατη νὰ μείνῃ ἡ δόξα του, ἡ φήμη σας καὶ ἡ Μαλλιαρωσύνη... Δὲν πᾶτε νὰ κινεῖσθε;... Βγάλετε καὶ τὰ καπέλλα, γιατί θερμαίνεται ὁ νοῦς καὶ σὰς ἐπὶ τῆς τρέλλας. Ἀλλοίμονο!... ποῖς φώτισι μ' ἑστέ; ὡς αὐτοῦ; νὰ δώσῃ, ποῦ ἔχουν μακρὰ μαλλιά, ἀλλὰ κοντὴ... τὴ γνῶσι;!

Γ. Γ. Πλὴν μετ' εὐχαριστήσεως ἐμάθομεν μεγάλῃς πῶς θάνατος τῶν Μαλλιαρῶν ἐγένετο ὁ Πάλλης.

Ἀχιλλεὺς Ταβουλάρης

ΣΥΝ ΑΘΗΝΑ...

(Διήγημα πρωτότυπον)

(Συνέχεια ἴδε ἀρ. 26)

Θαῦμα θαυμάτων! Πῶς ἡ Ἀθηνᾶ εὐρέθη αἰφνης ἐκεῖ ἀπέναντί του; Ἀλλὰ μὴπως εἶχε κερὸν ἐκεῖνος νὰ λογαριάξῃ τόσῳ φιλὰ πράγματα;... — Στοιχηματίζω, εἶπεν ἐκείνη, ὅτι ἐκερδήσατε.

Ἐκεῖνος ὅμως χωρὶς ν' ἀποκριθῇ τῇ ἔτεινε τὴν ἐπιστολήν, ἐπειδὴ δὲ ἐκείνη τὸν παρετήρησεν ἐρωτηματικῶς, τὰ ἐχρειάσθη τότε ἐκεῖνος· ἔρριπεν ὅθεν τὴν ἐπιστολήν πρὸ τῶν ποδῶν της καὶ ἔφχετο ἀπὼν, ὡς γάτος ὑποβληθεὶς εἰς ψυχρολουσίαν.

Τότε ἡ Ἀθηνᾶ κύψασα ἀνέλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Τότε μόνον ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἀκμαῖον μειδίαμα ὁμοιάζον παρὰ πολὺ πρὸς ἄφρωνον γέλωτα ὑπέδεχθη τὴν πρώτην ὁσμὴν τοῦ θυμιάματος, ὅπερ ἀνεδίδετο ἐκεῖθεν. Ἐσχίσε τὸν φάκελλον μετ' ἀνυπομονησίας καὶ ἀνέγνω συνοφρουμένη καὶ μειδιῶσα ἐναλλάξ.

Τὰς τοιαύτας ἐπιστολάς ἀναγινώσκουν συνήθως πλέον ἢ ἄπαξ. . . Μὰ εἶνε τόσον ἀπολαυστική! . . . Ἡ Ἀθηνᾶ ἄρα δὲν εἰμποροῦσε ν' ἀρνηθῇ εἰς ἑαυτὴν τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀπολαύσεως ἐκείνης καὶ τὴν ἐγεύθη ἀπλήστως, ἐκβάλλουσα ἐκάστοτε στεναγμὸν εὐαρεσκείας, οἷον ἐκπέμπει τις ἅμα πῆν ποτήριον ἀναψυκτικῶν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐχόρτασεν ὅσον διὰ τὴν χωνεύσῃ, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον ἀφοῦ τὴν ἀπεστήθισε, διηυθύνθη πρὸς τὸν καναπέ της. Ἐπ' αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἓν μικρὸν προσκεφάλαιον. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐκάθησεν καὶ τὸ ἐπῆρεν εἰς τὰς ἀγκάλας: ἔψαυσε παρὰ τινὰ γωνίαν του καὶ ἀπεκάλυψεν ἓν ἀνοιγμα ἐν ᾧ παρέχουσε τὴν ἐπιστολήν. . . Κατόπιν μὲ δύο τρεῖς κτύπους ἐπιδιώρθωσε τὰς πτυχὰς τοῦ προσκεφαλαίου καὶ τὸ ἔρριψεν ἀμελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. . . Ἀχ! πόσα, μὰ πόσα ἤξευρε τὸ μαξιλαράκι ἐκεῖνο! . . .

Ἡ Ἀθηνᾶ ἦτο ὀρφανὴ μητρός. Ἀνετράφη μόνη ἄνευ οἰασθήποτε συστηματικῆς μορφώσεως. Ὁ πατήρ της δὲν ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ τὴν ἐμπιστευθῇ ὑπότροπον εἰς κἀνὲν κατάλληλον ἐκπαιδευτήριον. Ἀλλ' ἦτο ἀρκετὰ πρακτικὸς, ὑπὸ τὴν γενικωτέραν ἐκδόχην τῆς λέξεως, ὥστε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν πατροπαράδοτον τῶν χρηρύντων πατέρων μέθοδον. Οὕτω μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ τεσσαρακονθήμερου μηνιμοσύνου τῆς μακαρίτιδος συνεύνου του ὁ ἀξιότιμος χήρος ἐνεκαίνιζε δευτέραν συζυγικὴν περίοδον, ἀναγορεύσας ὑποχάριον, ἥτοι μητρυιὰν τῆς κόρης του, νεάνιδα ὑπερτεσσαράκοντα ἐνικυτῶν καταδεχθεῖσαν νὰ τῷ ρίψῃ τὸ μῆλον τῆς ἀγάπης. . .

Γνωρίζομεν ὅλοι τί ἐστὶ μητρυιὰ. Τὰ ὄντα ταῦτα κατατάσσονται ὑπὸ τῶν ἀρμολιῶν εἰς διάφορον ὁμοταξίαν, καλουμένην τῶν ἀκάδων χοροῦ. ἡμεῖς ὅμως ὀλίγον ἐνδιαιτρίψαντες περὶ τὴν ζωολογίαν θεωροῦμεν συνετὸν νὰ κρυφθῶμεν ὅπι-

σθεν φρονίμου σιωπῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν κριτικὴν τοῦ ζητήματος. . . Ὅπωςδὴποτε ἡ κυρία Ἰωαννίδου (bis) διὰ λόγους ἀγνώστους, ἀλλὰ τοὺς ὁποίους σὰς παρακαλῶ νὰ ὑποθέσῃτε ὡς ὑπαγορευθέντας ἀπὸ τὰς καλητέρας τῆς διαθέσεως, οὐδόλως ἐθεώρησέ ποτε ἀναγκαῖον ὅπως σκεφθῇ ὅτι πλησὺν τῆς μίᾳ ἄμορφος διάνοια ἱστατο ἐπαιτούτα ψυχία τινὰ ἀνατροπῆς ἀπὸ τὰ ὅποια εἶνε τέσσερις πλούσιαι αἱ εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς δρέπουσαι τὰ ρόδα τοῦ ὕμεναίου. Ἀλλὰ διὰ τὴν μητρυιὰν ὅλα εἶνε παρεξηγήσεις καὶ διλήμματα: δι' ὃ καὶ ὅλαι αἱ ἱστορίαι, ἐν αἷς τὸ ὄνομά της ἀναμειγνύεται χαρακτηρίζουσι τὰς πράξεις τῆς ἀναστελλομένης ὑπὸ τοῦ ἐνδοιασμοῦ, ὁτρυνομένης ὑπὸ τῆς ἀνυπομονησίας καὶ χανουμένης ὑπὸ τῆς φιλοσοφικῆς ἀδιαφορίας. Οὕτω λοιπὸν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐδέησεν ὅπως ἐγκαταλειφθῇ εἰς τὴν μοῖραν της καὶ ἐγένετο ὑπότροπος τῆς τύχης. Σχετισθεῖσα πρὸς ὑποκειμένα διαφύων φυραμάτων ἐδανείσθη παρ' ἐκάστου πᾶν τὸ εὐαπόκτητον, τοῦθ' ὅπερ συνετέλεσεν ὅπως ἡ νεάνις μὲς ἀποτελέσῃ ἴδιον τύπον ἡμιχειραφετημένου *lily* ἀπ' ὅλα. . .

Ἐδὸς δὲ ἐν συνόψει ὁ ἰσολογισμὸς τῶν ἀρχῶν, ἃς κατήντησε νὰ πρεσβεύῃ: Ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον εἶνε φυσικά, ἀφ' οὗ ἔγεναν μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ — καὶ σημειώσατε ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν μακαρίτην Leibnitz — φυσικώτερον δὲ ὅλων ἦτο ὅτι θὰ ὑπανδρεύετο καὶ αὐτὴ μίαν ἡμέραν. . . Αὐτὸ δὲ, ἦτο πόρισμα, ὅπερ συνεπέρανε διὰ τῆς ἐπαγωγικῆς μεθόδου. . . Θεωροῦσα τὴν συζυγικὴν ζωὴν διὰ γυναικὸς ὀφθαλμοῦ ἔβλεπεν ἐν αὐτῇ μίαν κυρίαν, ἥτις διὰ τὴν φαίνεται γνησίως τοιαύτη δὲν ἔχει νὰ κάμνῃ τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀναπτύσσῃ ποῖαν τινὰ δεινότητα περὶ τὴν διαχείρισιν τοῦ συζυγικοῦ βαλαντίου καὶ κάποιαν διπλωματίαν περὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν αἰσθημάτων τοῦ συζύγου, ὅστις φέρων τὸν τίτλον τοῦτον χάριν εὐρημισμοῦ πραγματικῶς νὰ ᾔνῃ μάλλον. . . ὑπόζυγος. Μ' ἄλλους λόγους αἱ σκέψεις, αἱ κρίσεις, αἱ φροντίδες καὶ αἱ θελήσεις τοῦ ὑποκειμένου τούτου νὰ ᾔνῃ. . . ἀντικειμενικαί, ἀφορῶσαι ἀπολύτως τὴν κυρίαν, τὴν ὅποισιν ὁ εἰρημνός ὀφείλει νὰ λατρεύῃ καὶ νὰ θυμιάζῃ, τῆς ὁποίας ὀφείλει νὰ μαντεύῃ τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ὁρέξεις καὶ νὰ ὑφίσταται, χάριν τῆς

οικογενειακῆς εἰρήνης, τὰς μικρὰς ἰδιοτροπίας, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ *sine qua non* τοῦ θήλειος χαρακτήρος, μὲ κίνδυνον νὰ θεωρηθῇ βάρβαρος. Διότι μία *madame* καθὼς πρέπει ἔχει τὰς ὥρας της, τὰ νευρά της, τὴν ἀξιοπρέπειάν της καὶ τὰς ἀπαιτήσεις της, ἀντὶ τῶν ὁποίων θυσιάζει τὴν μετριόφροναν παρθενίαν της. Ἐκεῖνος δὲ ὅστις θεωρεῖ ἑαυτὸν ἀρκούντως σκαῖον καὶ βάνχυσον ὡς νὰ εὐρίσκη βαρὺ τὸ νὰ ἔχῃ γυναικα τοῦ κόσμου, πηγαίνει συνήθως καὶ νυμφεύεται κἀνὲν κούτσουρο τῆς ἀνατολῆς ἢ τῆς Ἀρβανιτιῆς.

(Ἐπεταί συνέχεια)

Ἡ γυνὴ ἰππος.

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

X I

Κρίκων δυνάμει.

— Ἡ τύχη, Λόρδε, ἡ τύχη καὶ ὁ πρίγκηψ Ζαμπάτωφ, τὸ πάθος του διὰ τὴν τυχοδιώκτιδα ταύτην καὶ τὸ μίσος του κατὰ τῆς ἀτυχοῦς γυναικός, ἥτις ὑπῆρξε σύζυγός του.

— Καὶ τώρα σεῖς ὑπῆρξατε εἰλικρινῆς πρὸς με, ἐγὼ δὲ θὰ σὰς εἶπω τὰς ὑπονοίας μου κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διεκόπησαν ὑπὸ ὑπνέτου, ὅστις ἦλθε ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον τὸ πληττόμενον μετ' ἀκαταπαύστου μανίας ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἀνέμου.

X I I

Τραχεῖα δικαιοσύνη.

Ὁ Quenton ἐπλησίασε τὸ παράθυρον. Ἐβλεπε τοὺς κήπους καὶ τὰ δάση ἐστερημένα ἤδη τῶν φύλλων των καὶ τὸν πέραν ἄγριον ὠκεανόν.

Τὰ ὄμματά του προσεῖλκυσε μέλας ὄγκος πλέων μακρὰν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Μικρὸν σκάφος προσεπάθει ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ κύματα, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ὑψηλὰ ὡς ὄρη.

— Ἐχετε τηλεσκόπιον, Λόρδε; ἠρώτησεν ἀποτόμως. Ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω καλῶς τὸ σκάφος ἐκεῖνο.

— Ναι, ἀπάντησεν ὁ Βόρδεηλ. Ἐπάνω ἔχομεν

ὠραῖον ἀστεροσκοπεῖον καὶ ἰσχυρὸν τηλεσκόπιον.

— Λαμπρά.

Καὶ ὁ Quenton ἠκολούθησε τὸν κόμητα δι' ἐλικοειδοῦς κλίμακος εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον.

— Καλῶς ἐσκέφθην! εἶπε μετὰ πάντε λεπτὰ.

Τὸ σκάφος ἐκεῖνο εἶναι ἡ θαλαμηγός τοῦ πρίγκηπος Ζαμπάτωφ, ἡ Ἴρις. Τὴν γυροῖζω καλὰ. Ἡ λεία μας εἶναι ἐπ' αὐτοῦ ἐὰν δὲν ἀπατώματι.

— Τίνας — ποίος; ἠρώτησεν ὁ Βόρδεηλ συγκεκινημένος.

— Πρῶτον ὁ πρίγκηψ καὶ ἔπειτα ἡ κ. Σκλιντ Τζών.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ Μάρξ;

— Ὡ! ὁ χρόνος θὰ μᾶς δείξῃ τοῦτο.

Ἀλλὰ ὁ Quenton δὲν ἀνησύχησε ποσῶς περὶ τοῦ ποῦ ἦτο ὁ κ. Στέφανος Μάρξ, ὁ ἄλλως Στήφης ὁ γραμματεὺς.

— Πρέπει ἀμέσως νὰ μοὶ ἐτοιμασθῇ ἄμαξα, Λόρδε: θὰ λάβω τὰ μέτρα μου καὶ θὰ τοὺς συλλάβω ὡς ποντικούς.

Ὁ Quenton ἦτο ἐνεργητικώτατος, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ ἐκθέσῃ τὸ σχέδιόν του μόνον εἶπεν ἀναδαινὼν εἰς τὸν δῖπρον ὅστις θὰ τὸν ἔφερει εἰς τὸν σταθμόν:

— Πρέπει ν' ἀναβῶ εἰς τὴν θαλαμηγὸν Ἴριδα.

Τὸ ἔργον μου δὲν θὰ ᾔνῃ εὐκόλον· ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν θὰ ἔχωμεν νὰ περιμένωμεν ἐβδομάδας καὶ μῆνας.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν! . . . ἀπάντησε ὁ Βόρδεηλ. Τὸ πλοῖον ἠνοίχθη, καὶ μὲ αὐτὴν τὴν τρικυμίαν. . .

— Θ' ἀναγκασθῶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν κολπίσκον τοῦ Φάλμουθ. Δὲν δύνανται νὰ πλεύσωσιν ἐνάντιόν τοῦ ἀνέμου. Εἶμαι ὀλίγον νευτικὸς, Λόρδε.

— Εἰσθε καὶ πολὺ δεξιὸς!

— Ὁ Quenton ἀνεχώρησεν εὐχαριστημένος διὰ τὴν φιλοφροσύνην.

Περὶ τὴν ὁγδόην τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ἡ Ἴρις ἦτο ἠγκυροβολημένη ὑπὸ τὴν σκίπην τοῦ ὠρχίου ἀκρωτηρίου αἰ *capa* τοῦ Ἀγίου Μαυρικίου.

Ὁ ἀνεμὸς ἠλαττώθη κατὰ τι, ἀλλ' ἡ βροχὴ ἐπληττε τὸ κατὰστρωμα καὶ ὁ κρότος ἠκούετο εὐκρινῆς κάτω εἰς τὴν λαμπρῶς πεφωταγωγημέ-

νην αΐθουσαν, ἥτις κατεΐχετο ὑπὸ δύο προσώπων: ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναικὸς.

Ὁ Quenton εἶχε δίκαιον. Ὁ πρίγκιψ κατώρθωσε τὸν σκοπὸν τοῦ. Ἦτο ἐπὶ τοῦ σκάφους ὡς καὶ ἡ σύντροφός του, ἡ διαδόχτος: κυρία Σαίντ ἦτο Τζών.

Ὁ Ἰωσὲ Ζαμπατώφ κατηράτο τὴν ἀργοπορίαν. Ἡ μόνη του ἐπιθυμία ἦτο νὰ φύγῃ μετὰ τῆς ὥραιας γυναικὸς, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε τόσον διακινδυνεύσει.

Ῥαίλει ἡ Ἰουβέρνα. Ποτὲ δὲν ἦτο τόσον ὥραία ὅσον τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Καὶ ποῦ προτείνεις νὰ λάβῃ χώραν ὁ γάμος; Ἐνθυμοῦ ὅτι ὑπάρχουσι διατυπώσεις τινες.

Σκληρὸν μειδίχμα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ πρίγκιπος.

— Δὲν θὰ γίνῃ γάμος, ὥραία μου! Εἶσαι βέβαια ἀρκετά, καθὼς λέγουσιν Βοεμίς, διὰ ν' ἀποφύγῃς τὰς διατυπώσεις καὶ ἱεροτελεστίας. Ἐν Ρωσίᾳ εἰς τὸ ἀνάγκοτόν μου θὰ ἦσαι βασιλίσσα, πριγκίπισσα, ὅ,τι θέλῃς· ἀλλὰ σύζυγος. . . ὄχι!

Ἦψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀνάψας σιγᾶρον ὀπίου προητοιμάσθη νὰ ὑποστῇ τὴν σειρὰν τῶν ὑστερικῶν, τὴν ὁποίαν προέβλεπεν.

Οὐδὲν ὅμως. Ἀντὶ τούτων νεκρικὴ σιωπὴ. . .

— Οὕτω, ἐσύριζεν ἐκείνη τέλος, διὰ χειλῶν λευκῶν ἐκ μανίας καὶ λύπης, οὕτω κρατεῖς τὸν ὄρκον σου! Μὲ κατέστησας δολοφόνον! Τὴν βλέπω τώρα, ὦ, Θεέ μου! — τὴν δυστυχῆ, τὴν κιτρινὴν μορφήν μεταβαλλομένην, ὠχρίωσαν, θνήσκουσιν! . . .

Ἡ ἀθλία γυνὴ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ κυανοῦ ἀνακλίντρον, καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῶν χειρῶν ὡς ἐκφεύγουσα φρικτὴν ὀπτασίαν.

— Ἄς εἶναι κατηραμένη — ἄς εἶναι κατηραμένη νεκρά ἢ ζῶσα! ἀπῆντησεν ἐκεῖνος. Γνωρίζεις τί ἔπραξε; Διετήρησε τὸ μῖσος καὶ τὴν κακίαν τῆς καὶ πέραν τοῦ τάφου. Μ' ἀπεκλήρωσεν! . . . Ἡ διαθήκη τῆς ἀνεγνώσθη, διαθέτουσα τὰ πάντα πρὸς ἀγαθοεργούς σκοπούς. Οὕτω, βλέπεις, ὥραία μου, καὶ ἂν ἤθελον ἀκόμη δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ σὲ καταστήσω σύζυγόν μου. Ἡ περιφημία κυρία Σαίντ Τζὼν δὲν διακρίνεται διὰ τὴν φειδῶ καὶ τὰς οἰκονομικὰς τῆς γνώσεις.

Ὁχι. Ἰουβέρνα. Σὲ ἀγαπῶ σὲ κατέχω. Δὲν ἀρνούμαι ἐκεῖνο ὅπερ σὺ διαβεβαίους. Σοὶ ἔδωσα τὸ

δηλητήριον καὶ σὺ τὸ μετεχειρίσθης. Ποῖα διαφορὰ μεταξὺ μας; Οὐδεμία. Ἐὰν οἱ Ἀγγλοὶ λαιτούργοι τῆς Θείμδος ἐμάνθανον τοῦτο, ποῖον θὰ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα; ὁ ὥραιος οὗτος λαϊκὸς θὰ ἐκινδύνευεν, ἐν ᾧ ἐγὼ ἴσως θὰ ἐσωζόμην!

— Ὁχι — δαίμον! — ὄχι. Εἶσαι συνένοχός μου! . .

Ὁ Ζαμπατώφ δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἀλλ' ἐξηκολούθησε.

— Καὶ σὺ θὰ εἶχες καὶ ἄλλους λογαριασμούς. Τί λέγεις περὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ οἴκου τοῦ Σάμπμαν; . . . Ἡ πριγκίπισσα δὲν ἦτο τὸ πρῶτόν σου θῦμα.

— Ψεύδεται, ὦ! ναί, ἐν γνώσει ψεύδεται! Ἦτο τυχαῖον, ὀρκίζομαι, ὅτι ἦτο τυχαῖον! Πάλιν σὺ ἔστεκες εἰς τὸ μέσον. Ὁ Βέρτραμ μὲ ἠγάπη — ἐζηλοτύπει. Μὲ ὕβρισεν, καὶ ἐγὼ τὸν ὠνεΐδισα. Ἀπέτυχεν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει, ἥτις θὰ μᾶς ἐσωζε ἢ θὰ μᾶς κατέστρεφε. Ἐγὼ ἐτρελλάθην, τὰ πάντα ἐκ μιᾶς ἐξηρτώτο ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ πολυλογῶ; Ἐφ' ἐκεῖ ἐπεστρέφον. Εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ ἔφερον ὅπως τὸ μετεχειρίσθη ἂν θὰ διεψεύδοντο αἱ ἐλπίδες του. Ὅταν κατεστράφη μοι τὸ ὁμολόγησεν ἐν τῷ οἴκῳ Σάμπμαν καὶ ὕψωσε τὸ περιστρόφον, ἐφαίνετο δὲ ὡς νὰ τὸ διηύθυνε ἀκριβῶς ἐναντίον μου. Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ἐὰν πραγματικῶς μ' ἐσκόπευεν ἢ ὄχι. Ἐσπρωξά τὸν βραχιόνά του καὶ ὅταν ὁ καπνὸς ἐκορπίσθη τὸν εἶδον κείμενον ἐκτάδην νεκρόν. Πίστευσόν με ἢ μὴ μὲ πιστεύεις — δὲν μὲ μέλλει.

Πάλιν ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς χεῖράς της.

Ἡ μακρὰ ὥραία κόμη της ἐλύθη καὶ τὴν ἐκάλυπτε ὡς νέφος.

— Τί ἔκαμες τὸν ἐραστὴν σου Μάρξ;

Εἶπεν ὁ Ἰωσὲ Ζαμπατώφ, ἐκείνον ὅστις ἐκλεψε τοὺς ἀδάμαντας. Ἄ! ἐδῶ ἐκέρδισα. Ἄς χαθοῦν οἱ ἀδάμαντες· ἔχω σέ.

— Ποτὲ δὲν θὰ μ' ἔχῃς! Θὰ δραπετεύσω. Θὰ σὲ ἀπατῶ ἀκόμη!

— Ἰουβέρνα, πότε θὰ μὲ μάθῃς;

Προῦχώρησεν ὅπως τὴν λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Πυροβολισμὸς ἔσσειε τὴν κεχρυσωμένην αἶθουσαν.

Ὁ πρίγκιψ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἰδάφους χω-

ρὶς νὰ ἐκβάλῃ οὔτε κραυγὴν οὔτε στεναγμόν.

Τὸ ὄπλον ἐξεπλήρωσε καλῶς τὸ ἀπαίσιον χρέος του.

Ἡ σφαῖρα εἰσῆλθε εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Ναύτης τις ἔστατο πρὸ τῆς θύρας, ὅστις καίτοι ἦτο μετεμψεσμένος, ἡ Ἰουβέρνα ἀμέσως ἐγνώρισε ἐν αὐτῇ τὸν Στέφανον Μάρξ.

— Ἰδική μου! ἰδική μου ἐπὶ τέλους! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος.

Καὶ πατήσας ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ πρίγκιπος συνέθλιβε τὴν Ἰουβέρναν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Αὕτη ἐξέβαλε κραυγὴν. Ὡς κεραυνὸς τὴν ἐπληξεν ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο τρελλός· ἡ φλόξ τῆς παραφροσύνης ἔλαμπεν εἰς τοὺς ἡλιθίους ὀφθαλμούς του.

— Ἐχω ἐδῶ τὰ κοσμήματα, πλοῦτον καὶ Σέ! Καὶ τὴν ἔφερε διὰ τῆς κλίμακος εἰς τὸ κατὰστροφμα.

— Σιωπὴ, ἀγάπη μου, ὥραία μου! ἐκεῖνος εἶναι ἐδῶ! . . Πρέπει νὰ προδῶμεν!

Συνεστάλη ὀπισθεν σχοινίων. Ἡ Ἰουβέρνα παράφρων ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης δὲν ἠδύνατο νὰ κράξῃ.

Καὶ πράγματι περίεργος σκηνὴ ἐλάμβανεν χώραν ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος τῆς Ἰριδος. Ὁ Quenton καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐπεδιβάζοντο ἐπὶ τοῦ σκάφους.

— Ποῦ εἶναι; .. Γρήγορα! Δι' ἀγάπην Θεοῦ! . . ἐμποδίσατέ τους! Δύο σώματα τόσον συνεσμιγμένα ὥστ' ἐφαίνοντο ἐν ὁμήσῃ ἐκ τοῦ καταστροφώματος τοῦ πλοίου. Θριαμβευτικὸς ἀλλαλαγμός, ἐκ μέρους αὐτῶν συνηνώθη μὲ ἄλλην τινὰ καὶ σπαρταχικὸν κραυγὴν ἀπελπισίας, καὶ ὁ Σέφανος Μάρξ ἀρπάζων τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε δι' ἔρωτος, ὅστις τὸν κατέστησε παράφρονα, ἐχάθη μετ' αὐτῆς διὰ παντός εἰς τὸν βράζοντα ὠκεανόν.

Μετ' αὐτῶν ἐτάφησαν καὶ τὰ κκοιμήματα τῶν ἀλλὰ τὸ δράμα ἐπὶ τῆς Ἰριδος ταχέως δὲν ἐλησμονήθη. Ὁ Quenton ἐλυπεῖτο, ἡ Λαίδη Βόρδεηλ ἀνεκουφίσθη. Ὁ λόρδος οὐδὲν ἔλεγεν μόνον ἡ Βεατρίκη Κάρλτον ἐνεθυμείτο τὸ πρᾶγμα μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της καὶ τύχαίς τῃν πρόνοιαν, ἥτις τὴν ἔσωσεν ἐκ τῶν χειρῶν ζηλοτύτου γυναικὸς.

— Ἀλλὰ σὲ ἠγάπα, Ἀρθούρε, ἔλεγεν ἐνίοτε.

— Πρέπει νὰ φοβῆται τις τοιοῦτον ἔρωτα μᾶλλον παρὰ τὸ θανασιμότερον μῖσος, ἀγάπη μου, ἀπῆντα ὁ Ἀρθούρος Βίβιαν.

Περιττὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι οἱ ἀνεκτίμητοι ἀδάμαντες τῆς πριγκίπισσας Ζαμπατώφ ἔκειντο εἰς τὸ βάθος τοῦ ὠκεανοῦ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, οἵτινες κεχωρισμένοι ἐν τῇ ζωῇ, συνηνώθησαν ἐν τῇ θανάτῳ.

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρ. Λίμ. Δεπόλλου.

ἀπὸ τοῦ προδεχοῦς φύλλου

Η ΜΑΜΖΕΛΚΑ

λαμπρὰ καὶ ἐπαγωγότητῃ μυθιστορίᾳ τῆς κ. Henri Greville ρωσικῆς ὑποθέσεως, περὶ ἧς γνωστὸν πότον ἐξόχως ἡ διαπρεπὴς Γαλάτις συγγραφεὺς ἐπιτυχάνει.

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Ἡ πρώτη παράστασις τῶν Βυργγάδων: Ἡδὴ διεπρὸς πανηγυρισμὸν τῆς ἐκατονταετηρίδος τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ ἡ Γαλλικὴ Κωμῳδία ἀναδιδάξει ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτῆς τοὺς Βυργγάδους τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ, δὲν εἶνε ἄκαιρον ν' ἀρηγηθῶμεν ἐπιστολὴν τι τῆς πρώτης παραστάσεως τοῦ ἑξαίσιου τούτου ἔργου. Τὸ δράμα παραδίδει τῇ Ἐπιτροπῇ τῆς Γαλλ. Κωμῳδίας τῇ 23ῃ 9/βρίου τοῦ 1842, ἐγένετο ἀμέσως δεκτὴν καὶ ἐδόθη εἰς τοὺς ἡθηναιοὺς πρὸς μελέτην ἵνα παρασταθῇ πρῶτον τῇ 7 μαρτίου 1843. Τὸ πρόσωπον τῆς μαγίσσης Γουαναμάρρας, ἥτοι τὸ κύριον γυναικεῖον πρόσωπον, ἐδόθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Δε Μαζίμ. Ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἰδὼν κατὰ τὰ γυμνάσια ὅτι ἡ ἡθιοὺς αὕτη λαμβάνουσα τὸ πρόσωπον, τοῦτο θὰ διευκόλυνε σοβαρῶς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου, τοῦθ' ὅπερ ἄλλως τε ἀνωμολόγησεν ὁμοφώνως καὶ ὅλη ἡ ἐπιτροπὴ, ἀξήρ' εἶεν ἀπ' αὐτῆς τὸν δύσκολον τοῦτον χαρακτῆρα.

Ἐκφρων ἐξ ὀργῆς ἡ δις Μαζίμ ἐνίγαγε τότε τὴν Οὐγκώ εἰς τὸ δικαστήριον ζητοῦσα ὅπως « τοῦτο ἀπαγορεύσῃ ὀρεστικῶς τὴν παράστασιν τῶν Βυργγάδων εἰς τὴν Γαλλ. Κωμῳδίαν ». Τούτῳθεν ἠνείχθη δίκη ἀρκετὰ περίπλοκος καὶ σπανία εἰς τὰ δικαστικὰ γρονκὰ, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον δὲν ἤργησε νὰ προσλάβῃ χαρακτῆρα φιλολογικόν. Γνωστὸν δὲ ὁ Οὐγκώ ἠρέθει δισὶν πολυαριθμοῦς τοὺς θαυμαστὰς καὶ τοὺς φίλους, τῶν πολυαριθμῶν καὶ τοὺς ἐπικριτὰς καὶ ἐχθροὺς, καὶ ὁ ἱζωηρὰ τότε διεξήχθη ἐν Γαλλίᾳ πᾶσι μετὰ τῶν κληρικῶν καὶ τῶν ρωμαντισμῶν, οὐδὲν ὁ Οὐγκώ ὑπερῆεν ὁ κερματίας ἡγέτης.

Όλη αδτη ή έμπάθεια έλαβε μέρος εις την δίκην εκ στόματος του συνηγόρου της δος Μαξιμ κ. Δουπέν, ισχυριζόμενου ότι ένημιούργησε τδ ζήτημα και άδικα την δα Μαξιμ ή άποτρόπαια φιλολογική αίρεσιαρχία του Οδγκώ, θέλοντος τδ δώσει γέαρ μορφήν εις τδ σύγχρονον θέατρον δια της εισαγωγής πρωτόθενων και ιδιορρυθμων τύπων ως ή Γουναμαάρρα.

Κατά την 7ην μέρτιν ακριβώς, την νύκτα της οποίας θα εδίδετο ή πρώτη των Βυργράδων, ή δος Μαξιμ είπέρ ποτε εξηρησιωμένη εκ της έναντίας δι' ατήν τροπή, ήν ή δίκη έλάμβανεν, εξίτη την απαγόρευσιν, ή τούλάχιστον την άναβολήν της παραστάσεως μέχρι του τέλους της διαδικασίας. 'Αλλ' ουχ ήττον ή παράστασις έγίνετο, τδ άριστούργημα εθριμύευσε και δι' αυτού, προς τη δόξη, ήν απέκτησεν δ τηλαυγής ποιητής, απέκτησε και ή δος Μαξιμ μερίδιόν τι δόξης. . . 'Ηροστράτου!

ΕΠΙΧΩΡΙΑ

Η Φιλόπτωχος 'Αδελφότης του 'Αγίου Μηνά και δ κ. Γρ. Μαρσας. Από των στηλών ήμων ή Φιλόπτωχος και Φιλεκαπιδευτική 'Αδελφότης του 'Αγίου Μηνά

ΑΙ ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΗΣ ΒΕΤΤΗΣ

(1^η δε αρ. 26)

— Πόσον παραδόξως επισωρευμένοι είναι αι πράξεις του! νομίζει τις ότι άναγινώσκει βιβλίον. Μήπως τας άντέγραψεν εκ τινος βιβλίου;

— Πώς γίνεσαι γελοῖος, Ροβέρτε! . .

— 'Επιθυμῶ νά μάθω τδ όνμα του κυρίου τούτου και νά τον γνωρίσω. Είπες ότι τόν συνήτησας εις της κυρίας Χ. δέν έχει ούτω; θά δυνήθω εδκόλως νά τον ανακαλύψω.

— 'Αλλ' άφες με λοιπόν ήσυχον! είπεν άποτόμως ή Βέττυ μετανῶν τώρα διότι σοι έδειξε την πρώτην του επιστολήν.

Είς την αναφώνησιν ταύτην, ήτις ήτο ή τυπική έπωδός πάσης περι τού άντικειμένου τούτου συνδιαλέξεως των δύο αδελφών, δ Ροβέρτος άπεμακρύνθη σιωπηλός. 'Αλλά θά εξεπλήρσεται καθ' υπερβολήν, εάν μετά πέντε λεπτά εισήρχετο εις τδ δωμάτιον της άδελφής; του. 'Εκεί αδτη ριφθεῖσα επί έδρας έκλαιε πικρῶς, κρύπτοντα τδ πρόσωπον μεταξυ των χειρών, έφάνετο δέ διατελοῦσα έν άπελπισία.

— Τί κτήνος είμαι, έλεγεν έλεγχουσα αὐστηρῶς έξυτήν. Πῶς θά δυνήθω ν' άπαλλαγῶ άπ' της καταστάσεως ταύτης; δέν τολμῶ νά όμολογήσω την αλήθειαν. . . δ Ροβέρτος οὐδέποτε θά με συγχωρήσῃ. . . Καί όταν σκέπτομαι ότι ήτο άπλή άστεϊότης. . .

'Εξηκολούθησε κλαίονσα οὕτως επί πολύ μέχρις οὔ άπηύδην. 'Αλλά τὰ δάκρυα κατ' οὐδέν μετέβαλλον την κατάσταση. 'Απεφάσισε τέλος νά όμολογήσῃ τὰ πάντα εις τόν αδελφόν της και προς τόν σκαπὸν τούτον ὡγρὰ και ε-ξησηνημένη εισήλθε μετά μεσημβρίαν της ήμέρας εκεί-

νης εις τδ σπουδαστήριον, όπου συνήθως συνήντα αὐτήν δ Ροβέρτος.

Αίφνης φαιδρὸς και ζωηρὸς επήδησεν οὗτος εις τδ δωμάτιον κμιζων ειδήσεις.

— Τί φαντάζεται ότι έμαθον, Βέττυ; Ποῖος, νομίζεις, έρχεται εδῶ μετ' ολίγον; 'Α, πονηρά, τόν ανεκάλυφα τέλος.

— Τί συμβαίνει, Ροβέρτε; ήρώτησεν ή νεῖς έκπεπληγμένη, εἰς ή ώρότης του προσώπου της έδεικνυν αὐτὸ λευκότερον της λευκής της εσθῆτος.

— Γνωρίζω, αγαπητή μου, τδ πρόσωπον, παρὰ του οποίου έλάμβανες τας επιστολάς; έρχεται νά διέλθῃ εδῶ ολίγας ήμέρας. 'Η μάμμη τόν προσεκάλεσε.

— Περὶ τίνος όμιλεῖς, παρακαλῶ;

— Περὶ τίνος άλλου είμή περι τού φίλου σου! Δέν με είπες τδ όνμα του, αλλά τδ έμαθον εγώ. 'Ονομάζεται Κέννεδυ Φάρκουαρ και ήτο εις την χαράν της λαϊδης Χ. όπου τόν εγνώρισας.

— Φαίνεται ότι υπάρχει εδῶ λάθος τι, Ροβέρτε. Δέν γνωρίζω τόν κύριον Φάρκουαρ.

— 'Αλλ' είναι αὐτός. Διατί θέλεις νά με άπατήσῃς; είναι άπαραλλάκτως τοιοῦτος, όπως με τόν περιέγραψας; ένθυμοῦμαι κάλλιστα την περιγραφήν σου.

— Δέν είναι αὐτός, είπεν ή Βέττυ έν εσχάτη άμηχανία; έφάνετο δέ τόσῳ τετραγαμένη ὥστε μόλις ήκούετο ή φωνή της.

— 'Αγαπητόν μου παιδί, είπεν δ Ροβέρτος λαμβάνων ήθος ύπεροχής. είναι άνωρελὸς ν' άρνήσῃ πράγμα τόσῳ βέβαιον. 'Εγώ είμαι λίαν εύτυχής διότι ήγαπήτης παρ' άνδρὸς τόσῳ έντίμῳ και εὖπολῳ ήτου. 'Α, έννοῶ τώρα διατί ταραττεσαι; πρὸς τὰς μήπως τῶ είπω ότι είδον τὰς επιστολάς τ.υ. 'Αλλ' ήσύχασον, θά είμαι λίαν έγέμυθος εις τδ ζήτημα τούτῳ. 'Απρῶ όμως διατί έρχεσαι, άφρῶ σὺ ή-

— 'Απρῶ όμως διατί έρχεσαι, άφρῶ σὺ ή-

— 'Απρῶ όμως διατί έρχεσαι, άφρῶ σὺ ή-

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ο 'Αμφιτρώων—'Η κόρη του παντοπώλου

Εκ των έκτάκτως ώραίων έσπερίδων του καλλιτεχνικού ήμῶν θιάσου των κ. κ. Σπ. Ταβουλάρη και Εύαγ. Παντοπούλου υπήρξεν ή τιμητική του συμπαθούς καλλιτεχνικού ζεύγους Σπ. Ταβουλάρη παράστασις του 'Αμφιτρώονος του Μολιέρ, μετά της Κόρης του παντοπώλου του κυρίου 'Αγγέλου Βλάχου.

Ο 'Αμφιτρώων, έν των άθανάτων άριστουργημα του Γάλλου 'Αριστοφάνους, χαριστάτον και εύφύεστατον την πλοκήν, ως θέμα έχον τόν γνωστόν μύθον του Διός και της 'Αλκμήνης, μετά περισσής λεπτότητος και τέχνης διεξήχθη υπό των δοκίμων καλλιτεχνών. 'Ιδια επέτυχον εξαί-

νήθης νά δαχθῇς την πρότασίν του. Δέν είναι αληθές ότι τῶ έγραψας τούτο;

— 'Οχι, όχι! δέν είναι αληθές. 'Ω, Ροβέρτε, δέν έννοεῖς!

— Λοιπόν δέν τῶ ήρνήθη;! Είπεν δ Ροβέρτος με τόνον εὐαρέστο έκπλήξεως. Κάλλιστα, αγαπητή μου γεροντοκόρη, εφάνης πλέον τρυφερά ή όσον ένόμιζον. Τώρα ύπαγε νά ένδύθῃς δια τδ γένμα. θά ήναι εδῶ δ κ. Φάρκουαρ.

— 'Απόψε; είπεν ή Βέττυ τρέμουσα εκ του φόβου.

— Μάλιστα, απόψε ένδύθητι όσον δύνασαι καλλίτερον και πρὸ πάντων μη βραδύνῃς.

— 'Αλλά, Ροβέρτε, πρέπει νά σι είπω. . .

— Μὴ λέγεις αὐρίν; τώρα δέν έχω καιρόν ν' άκούσω, είπεν έκείνος, και εἰσήλθε τῶ δωματίῳ ἄδων φαιδρῶς.

Η Βέττυ μέινουσα μόνη κατελήφθη υπό νέας κρίσεως. Προσπάθησεν όμως νά καθυσυχάσῃ εαυτήν και έγερθεῖσα ήρχισε ν' άσχολῆται εις την κόμῳσίν της. 'Οτε έτελείωσεν, αἱ παρειάί της είχαν ήδη αναλάβει τδ σύλητες ρόδιον χρῶμα και αἱ όφθαλμοί την ζωηράν λάμψίν των. 'Εν τούτοις συνηθάνετο καλῶς τδ δύσκολον της θέσεως; της; τοσοῦτῳ μάλλον καθόσον ήτο άναμειγμένος εις την ύπόθεσιν και δ Ροβέρτος, δ όποιος διέπραττεν άσχημάς έννοτε. 'Αφ' έτέρου ή μες Μαίρου και δ άνειός της διετέλου έν μεγάλη άπορία κατά την έσπέραν εκείνην. 'Ο κ. Φάρκουαρ οὐδῶλως συμπεριεφέρετο ὡς άπορριφθεῖς μονστήρ, ήτο φαιδρὸς κομψός, έπαγωγός και έν γένει οἱ τρόποι του οὐδέμίαν πρ-σέειδον στενωχωρίαν.

— Οἱ λόγῳ οὗτοι ένέβαλον τόν Ροβέρτον εις μεγάλην άπορίαν. έκρινεν όμως καλόν νά σιωπήσῃ άναμεινών την κατέλληλόν στιγμήν όπως προέβλεπε; τὰς άναγκαίας εξηγήσεις.

— Καί όμως είναι βέβαιον ότι συνητήθησαν εις της λαϊδης Χ. Δέν παρατηρεῖτε πῶς νευρική είναι απόψε ή

ρίτως παρεκτός της καλλιμόρφου και μεγαλοπρεπούς 'Αλκμήνης κ. Χαρικλείας Ταβουλάρη, δ λαμπρός και ιδιοφυέστατος κωμικός κ. Σπ. Ταβουλάρης ὡς Σωσίκας, δ λαμπρός και πλήρης μέλλοντος ήθοποιός κ. Μέγγουλας ὡς 'Αμφιτρώων, οὐκ ολίγον δὲ ή δοκιμωτάτη κυρία Χέλμη ὡς Κλεάνθη, και δ κ. Βεννιέρης ὡς 'Ερμής.

Εν τη κόρη του Παντοπώλου εξαίσίως ὡς πάντοτε επέτυχεν δ άπαράμιλλος κ. Παντόπουλος ὡς και δ κ. Παρασκευόπουλος, επίσης δέ έκτός της κ. Χέλμη και ή κυρία Καίτη Παντοπούλου μετά πολλής της άφειλείας και χάριτος παίζεσα. Η Μαριμαρωμένη, ώραιον ποίημα του κυρίου Πολέμη, λαμπρῶς άπηγγέλθη υπό του κ. Σπ. Ταβουλάρη. Αἱ διωδίαι, ὡς έψαλκαν αἱ άηδονόστομοι κυρίες Αἰκατερίνη Παρασκευοπούλου και Χαρ. Ταβουλάρη μετά τῶ κ. Φιλιππίδου επίσης εξόχως έτερψαν και επανελήφθησαν κατ' αίτησιν του άχροατηρίου. 'Ωραία δέ άνθοδέσμη και άργυροῦν κίνιστρον ὡς

Βέττυ, διότι μᾶς ένέπιστεύθη τδ μυστικόν των επιστολῶν;

— Τὸν δυστυχῆ! πῶς τόν λυποῦμαι! Δέν φρονεῖς ότι θά ήτο καλόν νά τῶ ψυθίσω λέξιν τινά ένθαρρυντικήν, δια της; όποιος νά τῶ δώσω έλπίδα επιτυχίας;

— Νομίζω καλλίτερον νά μή τδ πράξῃται; τούτο θά ε-ξηρήσει πολύ την Βέττυ. 'Ας περιμένωμεν ολίγας ήμέρας και θά ίδωμεν πῶς τῶν θά λάβουν τὰ πράγματα.

Ο Κέννεδυ Φάρκουαρ ήτο υἱός φίλης τινός της γείρας λαϊδης; Αἰδολοῦς; επομένως αὐτη τὸν υπεδέχθη μετά πολλῆς χαρῆς και μετά μητρικῆς άγάπης συμπεριεφέρετο πρὸς αὐτόν, αλλά και παρὰ της μες Μαίρου και του Ροβέρτου ελάμβανεν οὗτος ένδειξεις εἰςείας και φίλης εἰλικρινεύς. Μόνον παρὰ της 'Ελισάβετ οὐδέμίαν τοιαύτην ένδειξιν είχε; αὐτη ήτο συνήθως ψυχρά και σιωπηλή ένώπιό του; τούτο δέ προδύειν εις αὐτόν πολλήν λύπην, διότι αὐθῶς εἰς αρχῆς ή νεαρά κόρη είχαν εφεκύνει τόν θαυμασμόν του; επομένως δέν έπαυεν επιζητῶν εἰςκαιρίαν όπως τη καταστήτη φανερόν τούτο.

— 'Ηθέλετε άρᾶ γε άρνηθῆ, εάν εἰχῆται την χεῖρα της; δεσποινίδος; Βέττυ; είπεν ήμερᾶν τινά δ Φάρκουαρ πρὸς τόν αδελφόν της νεάνδος.

— 'Ω, ὅχι βεβαίως! υπέλαβεν οὗτος; αλλά τί έννοεῖτε; 'Υπάρχει λοιπόν εἰλίπ; Δέν σῶς άπέρριψεν αὐτη;

— Οὐδέποτε τῇ ωμίλησα περὶ τούτου, είπίζω όμως ότι δέν δ' άρνηθῆ.

Οἱ λόγοι οὗτοι ένέβαλον τόν Ροβέρτον εις μεγάλην άπορίαν. έκρινεν όμως καλόν νά σιωπήσῃ άναμεινών την κατέλληλόν στιγμήν όπως προέβλεπε; τὰς άναγκαίας εξηγήσεις.

Εν τούτοις εκ τινων άδείων υπαινιγμῶν του ένόησεν δ Φάρκουαρ ότι ήτο τδ άντικείμενον της προσοχής των οί-

ρῶν προσεφέρθησαν τῇ διαπρεπεῖ καλλιτέχνιδι, κ. Χαρικλεία Ταβουλάρη, ἥτις μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς τσαούτας ἐκτῆσαντο ἐκτιμήσεις καὶ συμπαιδείας παρὰ τοῦ καθ' ἡμᾶς κόσμου, ὡς τοῦτο κατεδείχθη ἐκ τοῦ ἀθρόως ὑπερπληρώσαντος τὸ θέατρον κατὰ τὴν τιμητικὴν αὐτῶν, πλήθους, ἐν ᾧ μεταξὺ πολλῶν ἄλλων διακεκριμένων προσώπων διεκρίνετο καὶ ὁ κ. Κλέων Ραγκαβῆς.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὁ παλαιοπώλης:

— Κυρία, πωλῶ ἐν βιβλίον πολυτιμότητων σὰς διδάσκει τὸν τρόπον νὰ κάμνῃτε διὰ τί θέλετε.

— Διδάσκει καὶ τὸν τρόπον ν' ἀπκλαγγῇ κάνεις ἀπὸ ἑνα ὀχληρὸν παλαιοπώλην;

— Βεβαίως, κυρία, καὶ θὰ σὰς τὸν εἰπῶ: ἀρκεῖ ν' ἀγοράσῃτε τὸ βιβλίον του.

καίων τῆς νεανίδος καὶ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τούτων ὑποψήφιος γαμβρός. Ἐσκέφθη νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς δεσποινίδος Μαίρι, ἡ ὁποία εἰσέχθη πάντοτε τόσῳ καλῇ πρὸς αὐτὴν.

Ὅτε αὕτη ἤκουσε τὴν πρότασίν του, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρίνῃ τὴν χαρὰν τῆς.

— Ὅμιλῃσατε πρὸς αὐτὴν ὁ ἴδιος, τῷ εἶπε. Θὰ σὰς βοηθήσω καὶ ἐγὼ καὶ ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχωμεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ Βέττυ.

— Μήπως σὰς διακόπτω; εἶπεν ὁπισθοχωροῦσα κατὰ ἐν βῆμα, ὅτε παρετήρησε τὸ παράδοξον βλέμμα, ὅπερ ἀμφότεροι ἔριψαν ἐπ' αὐτῆς. Ἦλθον μόνον διὰ νὰ λάβω ἐν βιβλίον.

— Μαίριε μίαν στιγμὴν, ἀγαπητή μου, εἶπεν ἡ μὲς Μαίρι. Ὁ κ. Φάγκουαρ ἐπιθυμεῖ νὰ σοὶ ὁμιλήσῃ. Πρότεξον καλῶς εἰς ὅτι θὰ σοὶ εἴπῃ. Εἰς τὰς ἐπιστολάς σου δὲν ἦσαν τόσον προσεκτικῇ.

Ἡ Βέττυ ὠχρίασεν αἰφνης καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διεστέλσαν ὑπερμέτρως.

— Μήπως μοὶ ἐγράφατέ ποτε, δεσποινίς; εἶπεν, Φάγκουαρ μετὰ τρυφερότητος.

— Οὐδέπο σὰς ἔγραψα ἐπιστολὴν, ἀπήντησεν ἡ Βέττυ εἰπόμενα τεταρταχμένα βλέμματα ὅτε μὲν πρὸς ἐκείνην, ὅτε δὲ πρὸς τὴν θεῖαν τῆς. Οὐδέποτε ἔγραψα πρὸς τὸν κ. Φάγκουαρ, θεῖα, ἐπανέλαθεν.

— Ἀλλὰ τότε αἱ ἐπιστολαὶ ἐκ εἶναι; εἶπεν ἡ μὲς Μαίρι, ἔφερον ὑπογραφήν Κέννενδυ, ἐνόμιζον δὲ πάντοτε ὅτι προήρχοντο παρὰ τοῦ κ. Φάγκουαρ. Οὕτω τοῦλάχιστον μοὶ εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Τὶ σημαίνουν ὅλα αὐτά; ἠρώτησεν ὁ Φάγκουαρ. Μὴ μὲ φροῦτεθε, μὲς Βέττυ. δὲν γνωρίζετε πόσον σὰς ἀ-

— Πρὸ ἀλλ' ὅς ἡ γυναικί μου μὲ μετεχειρίσθη ὡς σκυλὸν.

— Πῶς αὐτό;

— Ναί, σὲ λέγω: μ' ἔπλυνε τὸ πρόσωπον, μ' ἐκτένισε, μ' ἐφόρεσε γραβάτα μὲ φιογκάκι καὶ μ' ἐφίλησε ὅταν ἔβριγα.

Ὁ ὑπηρέτης:

— Μάλιστα, κύριε; ἡ κυρία εἶν' ἐδῶ εἰπέτε με, παρακαλῶ τὸ ὄνομά σας διὰ νὰ σὰς ἀνγγείλω.

— Δόκτωρ Βίνδερ-σπλίγκερ-χάϊμπερ.

Ὁ ὑπηρέτης: πηγαίνει μέσα εἰς τὴν κυρία.

— Κυρία, τρεῖς κύριοι πρὸς κάμουν ὅλοι μαζὶ ἔνεν κύριον ζητοῦν νὰ σὰς ὁμιλήσουν.

Ἐσῆρτε πότε ὁ ἀνὴρ ἀνομολογεῖ εἰλικρινέστατα τὴν ὑπερβολὴν τῆς γυναικός; Ὅταν ράπτῃ μόνος του εἰς τὸ φόρεμά του ἕνα κομμάτι χωρὶς δακτυλῆθρον, κτυπῶν τὴν βελόνην εἰς τὸν τοῖχον διὰ νὰ τὴν περάσῃ μέσα καὶ σύρων αὐτὴν μὲ τοὺς δόντας του διὰ νὰ τὴν τραβήτῃ ἔξω.

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου Κουρσοῦμ-Λὰν ἀριθμὸς 3

γαπῶ. Δὲν θὰ ἠδύνασθε ἄρα γε ν' ἀνταποκριθῆτε πρὸς τὸ αἶσθημά μου;

Ἡ νεανὶς ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἤρξατο κλαίονσα ὡς παιδίον. Τέλος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν· ἐφαίνετο ὅμως τεταπεινωμένη ὡς ἐνοχὸς καὶ ζωηρὸν ἐρύθημα ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της.

— Δὲν θὰ μοι συγχωρήσῃτε, εἶπεν, ἀλλ' ὁρῶ νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν. Ὑπῆρξα τόσον ἀνότητος, τόσῳ παιδαριώδους... Ὁ Ροβέρτος μὲ ἐξηρέθει πάντοτε λέγων ὅτι ἤμην παιδίον, ὅτι οὐδαὶς θὰ προσέγινε εἰς ἐμὲ καὶ ὅτι ὅλοι μὲ ἐθεώρουν μικρὰν κορασίδα. Ἐσκέφθη νὰ τὸν πείσω περὶ τοῦ ἐναντίου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπείσθητο, κατέφυγον εἰς τέχνασμα. Τῷ ἔδωκα ἐπιστολάς, — ἐρωτικές ἐκνεῖται — τὰς ὁποίας εἶχον λάβει ἤδη παρὰ τινος προσώπου. Περιέγραψα δὲ τὸ πρόσωπον τοῦτο ὡς τὸ ἐφανταζόμενον, τῷ εἶπον ὅτι ἔφερε τὸ ἀγαπητόν μου ὄνομα.

— Κέννενδυ εἶναι τὸ ἀγαπητόν σας ὄνομα;

— Μάλιστα, τοῦτο εἶναι· τὸ εὐρίσκω ὡραιότερον ὅλων. Μὴ ἐφαίνετο ἀστεῖον τὸ νὰ ἔχω τοιαύτας ἐπιστολάς καὶ νὰ τὰς δεικνύω εἰς τὸν Ροβέρτον. Ἦδη μοι μένει νὰ ἐξηγήσω πῶς αὐταὶ περιῆλθον εἰς χεῖράς μου.

— Πῶς φιλάτῃ;

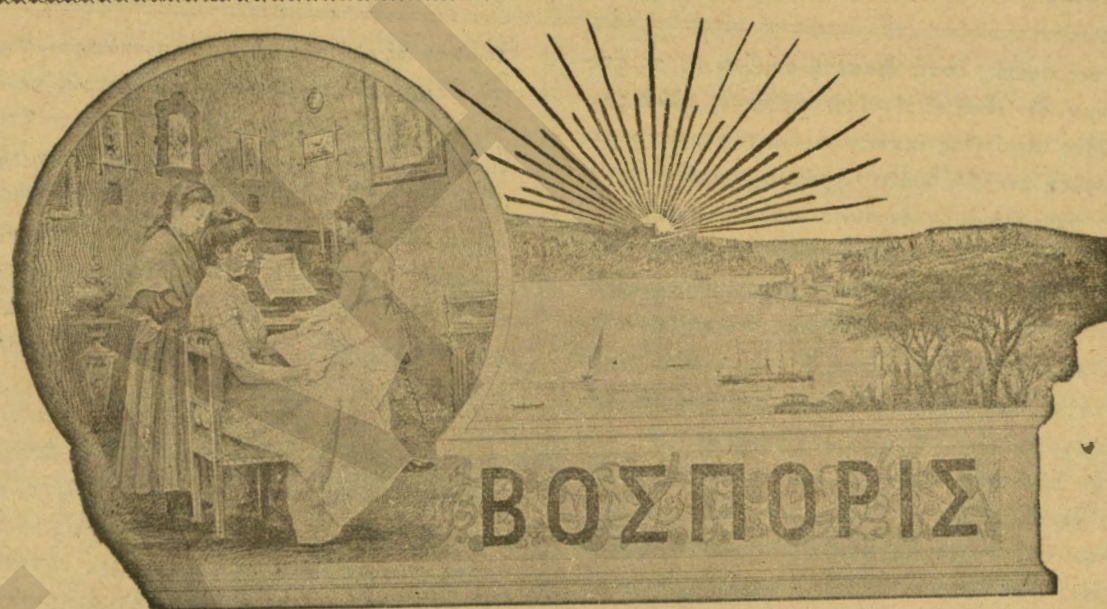
— Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐννεῖτε; ἀπλούστατα κατέφυγον εἰς πλαστογραφίαν. Ἐγραψα τὰς ἐπιστολάς ἐγὼ ἡ ἴδια.

— Τώρα θὰ λάβῃς ἀληθεῖς ἐρωτικές ἐπιστολάς, εἶπεν ὁ Φάγκουαρ.

Δὲν ἔσχεν ὅμως εὐκαιρίαν νὰ λάβῃ πολλὰς τοιαύτας· διότι ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐτελέσθησαν αἱ γάμοι τῆς μετὰ τοῦ Κέννενδυ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Α. Α. Π.

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁν παύσομαι εἰς Χάριτας
ταῖς Μουσαῖς συγκαταμιγνύς,
ἡδίστην συζυγίαν»
Εὐρ. Ἦρ. Μαῖν Στ 673—8

ΑΙΤΙΑΝΤΗΣΙΣ

ΤΗ, ΔΕ ΒΙΡΓΙΝΙΑ, ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Καὶ πάλιν ἡ αἰωνία ἐπιδόξ!... καὶ πάλιν τὰ αὐτὰ ἐλικοειδῆ καὶ τρόπον τινὰ διακκομπτόμενα φρασεῖδια, ἅτινα δι' ὑμᾶς τὰς περὶ τὸ ἀνδρογυναιῶδες πιλίδιον τῆς ἱατροῦ καὶ τὰς στιβαρὰς τῆς ταχυδρόμου κνημίδας τυρβαζούσας ὁμάδας ἀποτελεῖ τὸ ἄσκημα τοῦ αἰῶνος... ἀν' ὅχι τῶν αἰώνων!.. Πλὴν τοῦτο δὲν μ' ἐκπλήττει· διότι μία τῶν κατ' ἐξοχὴν ιδιοτήτων τῆς γυναικείας φύσεως, ἥς τὰς σμικρότητας φρονεῖτε ὅτι ἀπρνείσθε διὰ τῆς δοκησισοφου δογματολογίας τῆς χειραφετήσεως, ἐν ᾧ ἄφ' ἐτέρου λεληθῆτω; ἀπεκδύσεθε ὅλου τοῦ μεγκαλείου αὐτῆς, ὅπερ τρύναντιον νομίζετε καὶ φωνασκεῖτε ὅτι δὲν ἀπρνείσθε ἀπαρνούμεναι αὐτό, —μὴ λέγω τῶν κατ' ἐξοχὴν γυναικείων ιδιοτήτων εἶναι ἡ τόσῳ μᾶλλον ἐμμονος ἐπιμονὴ ὅσῳ μᾶλλον εἶναι φαντασιόπληκτος φαντασιοπληξία τις, ὅσῳ μᾶλλον ζωηρὰ καὶ θεωπευτικὰ παρου-

σιάζει τὰ χρώματα οἰασδῆποτε ἀπόψεως πρὸς τὴν μονόφθαλμον, —ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἴπω, — φαντασίαν αὐτῶν, ἥτις συνήθως μὲ ἡμῖς μόνον βλέμμα καὶ ὑπὸ μίαν μόνον ὄψιν ἐξετάζει τὰ πράγματα καὶ καταμετρεῖ τὰς ἐκτάσεις.

Ναί, δεσποινίς. Μάτην ἡ λογικὴ διὰ τοῦ ἀψευδοῦς τῆς πείρας καὶ τῆς πραγματικότητος χεῖλους γοερῶς ἀνκράζει ὅτι τὸ ἐν τῇ ἐρήμῳ ὡς πικραδεία ὅσας προβάλλον τοῦτο τοπίον μὲ τὰ χρυσόφυλλα δένδρα καὶ τὰς μαγικὰς αὐτοῦ λίμνας, ὅπου ἀντανακλῶνται χρυσονεφεῖς οὐρανοί, δὲν εἶναι γελοῖσσα πραγματικότης ἀλλὰ καποπτρισιμὸς τις ἀπατηλὸς καὶ ἀπαίσιος ἄγων εἰς ὄλεθρον τὸν τολμητικόν, ὅστις θὰ ἔφερε πρὸς αὐτὸ πλήρης ἐμπιστοσύνης τὸ βῆμα.

Μάτην! Ἡ γυνή, ἡ αἰωνία Εὐα, ἡ περίεργος, ἡ ἄστατος, ἡ Πανδώρα Εὐα ἐκδεσκαχθεμένη προσβλέπει τὴν στίλβουσαν αὐτοῦ ἐπιφάνειαν καὶ ἔλκυομένη πρὸς τὸ ἄγνωστον καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ λουσθῇ ἡδυπαθῶς ἐντὸς τῆς γολόσσης ἐκείνης δρόσου, κλείει τὰ ὦτα πρὸς τὴν φωνὴν τῆς λογικῆς καὶ βαίνει καὶ βαίνει πρὸς τὸν ἀπείσιον ὄλεθρον.

Μάτην ἡ ἐπιστήμη διὰ τῆς στενωροῖας σάλπιγγος τῶν ἐναργῶν ἀποδείξεων βαρυβοᾷ ὅτι τὸ λάμπον ἐκεῖνο ὡς ἀετινοδόλος μύδρος καὶ λαμ-

πέτης πυρός, ὅστις διαπέτῃ σιμάζων εἰς τὸ στερίωμα, δὲν εἶναι εὐεργετικός τις ἀστὴρ, ἀλλὰ φλογώδης ἀερόλιθος ἱκανὸς νὰ καταπληκώτῃ καὶ φονεύσῃ ἀνελιῶς ὑπὸ τὸν χρυσὸν μακρόθεν, ἐγγύθεν παμμέλινον ὄγκον τοῦ τὸν ἄφροντα ἐκείνου. ὅστις θὰ ὤδευε πρὸς αὐτὸν ἀνυπόπτως.

Μάτην! ἡ αἰωνία Εὐα, ἡ νήπιος Εὐα μαγεύεται ὑπὸ τῆς ἀπατηλῆς αἰγλῆς τοῦ καὶ ποθοῦσα νὰ κυλίσῃ παίζουσα ὡς ἡ Νκυτικά τὴν χρυσὴν ταύτην σφαίραν, ἀρπάζει εἰς τοὺς ὤμους τῆς κούφης χρυσάλιδος πτέρυγας καὶ ἄφροντις πετᾷ πρὸς τὸν λάμποντα κίνδυνον ὀρέγουσα τὰς χεῖρας!

«ὦ, καὶ δὲν μ' ἐκπλήττει τοῦτο ποσῶς· διότι καὶ ἡ χρυσάλις ἐκείνη ἡ περιπετώσα μεμεθυμένη περὶ τὴν φλόγα τῆς λυχνίας, ἥτις τὴν μαγεύει καὶ τὴν πυρπολεῖ, εἶναι ὁμοίως θηλυκοῦ γένους!»

Ἄλλ' ἐν ἄλλο μ' ἐκπλήττει· ἂν δηλαδὴ πράγματι ἦναι δυνατόν νὰ φρονῇτε ὅτι, ὡς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Β'. πραγματείαις σας λέγετε, ἡ χειραφετημένη γυνὴ δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀπολακτεῖται τὸν οἶκον, ἀλλὰ τὸν κινδύνον ἐξυψομένη ἢ πῶς(!) διὰ τῶν δημόσιων ἐπαγγελμάτων, θὰ συναποκομίζῃ ἄτρωτα καὶ ἀναλλοίωτα ἐν τῇ τύρῃ αὐτῶν καὶ τὰ καθήκοντα τῆς ἐστὶς τῆς.

Οὕτω καὶ ἡ χελώνη ἐκείνη ἡ μακκρία ἡ ἀπαθανατισθεῖσα διὰ τῆς εἰλεοῦς αὐτῆς πτώσεως συναπεκόμιζε τὸν ἐπὶ τῶν νώτων τῆς προσκεκολλημένον οἶκον αὐτῆς ἐν τῇ ὑπερνεφέλῃ τῆς ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ ἀετοῦ αἰωρήσει. Ἄλλ' ἐπομένως συναποκομίσασα αὐτὸν καὶ ἐν τῇ πτώσει, ἥτις ἦτο τὸ ἀπαραίτητον τοῦ πραξικοπήματος αὐτῆς ἐπακολούθημα, συγκτασυνέτριψε καὶ ὠλόθρευσε μεθ' αὐτῆς καὶ τὸν οἶκον αὐτῆς!

Διότι ἀπαραίτητον ἐπακολούθημα τῆς ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα καὶ πόρρω τῶν φυσικῶν ὁρίων καὶ τοῦ ἡθικοῦ προορισμοῦ αὐτῆς ἐπαυρῆσεως τῆς γυναικός, εἶναι ὁ ὀλεθρὸς πρῶτον ἐκυτῆς, συνάμα δὲ καὶ τοῦ οἴκου, οὗ ἀπ' αὐτῆς ἐξαρτάται ἡ τύχη, ὡς ἐν, ὅπως ὁ τῆς χελώνης, εὐρίσκετο προσκεκολλημένος μὲ ὅλον τὸ γιγάντιον αὐτοῦ βάρος εἰς τὴν λεπτήν καὶ εὐκαμπτον ῥάχιν τῆς.

Ἰσως εὐρίσκετε ἡμιστὰ ἱπποτικὸν τὸν ἀετὸν τοῦτον τοῦ μύθου, τὸν ἄνδρα, ὅστις οὐχὶ μόνον δὲν ὑπεστήριξε τὴν εἰς τὰ ἰδικα αὐτοῦ ὑψηλὰ σκη-

νώματα ἐξυψοθεῖσαν θήλειαν συνάδελφόν του ἐν τῇ πτήσει, ἀλλὰ τὸν κινδύνον καὶ σκληρῶς τὴν κατέρριψεν, ἀπαραλλήλως, ὡς σεις λέγετε ὅτι οἱ ἄνδρες πάντοτε, ὁσάκις ἡ γυνὴ το. λήμῃ νὰ ἐξυψωθῇ μέγρις αὐτῶν ἐγείρονται πρὸ αὐτῆς καὶ τῇ λέγουσι. «Μὴ περαιτέρω!» ὅπως βεβαίως εὐρίσκετε ἡλιθίαν καὶ ἐξευτελιστικὴν τὴν προμοίωσιν τοῦ φύλου ἡμῶν, ὅπερ ἐγέννησε τὰς Ἀμαζόνας σας, πρὸς τὴν σιωπηλὴν χελώνην, τὴν χαμαίζην τὴν περὶ αὐτὴν φερόμενον.

Ἄλλ' ἐγὼ τὴν ὑπερφρονῶ τοῦτον τοῦ Διὸς ὄρνιθα τὸν βασιλέα τῶν βράχων, τὸν εὐλογῶ διότι διὰ τῆς ὀλίγον ἱπποτικῆς πρὸς τὴν βασιλίστην ἐκείνην τοῦ οἴκου διαγωγῆς του, ἔδωκεν εἰς τὸ φύλον αὐτῆς σωτήριον μάθημα κατὰδείξας τὸ ἐναντίον ἀκριβῶς τοῦ ἰσχυρισμοῦ σας· ὅτι δηλ. πάντοτε ὁσάκις ἡ γυνὴ ἡ ἀσθενὴς καὶ εὐθραυστος κατορθώσῃ ν' ἀνυψωθῇ παραλλήλως πρὸς αὐτὸν, τοῦτο γίνεται μόνον διὰ τῆς βοήθειας αὐτοῦ τοῦ ἰσχυροτέρου, μόνον διὰ τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἐξαρτήσεως. Ὅτι δὲ προσέτι διὰ τοὺς μὴ ὑπὸ τῆς φύσεως προορισθέντας νὰ ῥαπίζωσι τὸν αἶρα δι' ἰδικῶν τῶν πτερύγων, ἐν μόνον γράμμα χωρίζει τὴν πτήσιν ἀπὸ τῆς πτώσεως.

Καὶ μὴ πάλιν μὲ μεμφήτε, δεσποινίς, ὅτι προβάλλω ποιητικὰς φάσεις καὶ ἰδεώδη ἐστερημένα πρακτικοῦ πνεύματος. Εἰμι ἐτοίμη ν' ἀποδείξω τὴν ἀνωθὶ ἰδέαν μου ἐναργέστατα καὶ νηφαλιώτατα διὰ τῶν πρακτικωτάτων καὶ δὴ τῶν προσεχιστάτων. Ὑποθέσατε γυναῖκα δημοσιογράφουσαν. Ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἰδρύει φύλλον τι, περιοδικὸν φέρ' εἰπεῖν, ὅπερ ἀμέσως ἀπ' ἀρχῆς περιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἀμερίστου ἐκτιμήσεως καὶ συμπαθείας τοῦ δημοσίου, ὅπερ ὁμοφώνως ἀνομολογεῖ ὅτι εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ εἶναι αὕτη παντὸς ἀνδρός ἀρμοδιωτάτη διότι, ἐπαναλαμβάνω ὅτι, αἰετοί εἶπον, τὰ γράμματα καὶ ἡ φιλολογία καθ' ἐκείνην, ἐκλαμβανόμενα ὡς ἰδιοφυΐα καὶ οὐχὶ ὡς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα, οὐδὲ ὡς ἀποκλείει ἡ ἀπέκλεισέ ποτε τὴν γυναῖκα ἐκ τῶν φιλάγγων αὐτῆς. Γίνεται εὐρεία κατανάλωσις τῶν πρώτων φύλλων, αὕτη δὲ ἐπιδιώκουσα διὰ τοῦ οὐτωσὶ εὐγενοῦς ἔργου αὐτῆς, ὅπερ πράγματι τὴν ἀνυψοῖ, ἡθικῶς μὲν τὴν ἡθικοποίησιν τοῦ φύλου αὐτῆς, ὡς δὲ τὸν βιοπορισμὸν ἐκείνης, γρά-

φει ἀγρυπνοῦσα μέχρι πρωίας, γράφει ἀσθενοῦσα, ὁσάκις δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος ἀναγκάζεται νὰ προσθέτῃ εἰς τὴν διανοητικὴν καὶ τὴν σωματικὴν κόπωσιν, κατερχομένη εἰς τὸ γραφεῖον αὐτῆς ὅπως αὐτοπροσώπως ἐποπτεῖται τὸ ἔργον. Ἄλλ' ἀνευδότης ἐπίσης κλέπτουσιν οἱ διανομῆς, κλέπτουσιν ἀσυστόλως, κλέπτουσιν ἀπιστεῦτως, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι αὕτη, ὡς γυνή, κατ' οὐδένα τρόπον δύναται νὰ ἐξακριβώσῃ τὰς αἰσχυρὰς αὐτῶν καταχρήσεις.

Τέλος μανθάνει τὸ 1/2 αὐτῶν καὶ τεθλιμμένη ἀλλὰ μὴ ἀπαυδῶσα, διότι ἡ γυνὴ φύσει ἔχει ἐν ἐκυτῇ τὸ ἡθικὸν σθῆνος καὶ τὸ πῦρ τῶν ἰδανικῶν αὐτῆς, ἀλλάσσει σύστημα καὶ ἀπορασιζεῖ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς διαχειριστὰς τὸ ἐμπορικὸν μέρος τοῦ ἔργου, δι' ὃ εἶναι τόπον ἀκτάλληλος καὶ τοῦ ὁποίου ὅταν ἀνυπόπτως ἤρχιζε, πόρρω ἀπείχε τοῦ νὰ φαντασθῇ τὰς ἀνυπερβλήτους δι' αὐτὴν δυσχερείας κρίνουσα ἐν τῇ νεότητι καὶ τῇ ἀπειρίᾳ αὐτῆς τότε ἀνθρώπους καὶ πράγματα μὲ τὸ μέτρον τῆς καρδίας καὶ τῶν αἰθερίων ἰδανικῶν τῆς. Ἄλλὰ... καὶ τοῦτο τὸ σύστημα οἰκτρῶς παραπαλεῖ... Καὶ ἐν' ἀποφύγῳ περαιτέρω σχολία, ἔρχεται δεινὴ τις στιγμή, καθ' ἣν ὑπαρξίς αὐτῇ τοῦ εὐγενοῦς καὶ ὑψηλοῦ τούτου γυναικεῖου ἔργου ἀπειλεῖται σοβαρῶς καὶ προβληματικώτατα καὶ τοῦτο διότι... ἡ ἰδρύσασα αὐτὸ εἶναι γυνή!.. Μέχρις οὗ ἐν τῇ ἀσταθείᾳ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων τὸ κράτος τῶν διασπαθιστῶν παύεται, καὶ κατὰ θεῖαν τύχην ἔρχονται τίμαι καὶ εἰλικρινεῖς ὅσον καὶ στιβαραὶ ἀνδρικοὶ χεῖρες, καὶ πανόπτει ὀφθαλμοί, οἵτινες διαρρυθμίζουσι τὸ ἔργον ἐμπορικῶς, ἐπὶ τόπου διηνεκῶς παραμένοντες, ἔρχεται ἡ ἡχηρὰ ἀνδρική φωνὴ ὅπως πατάξῃ στεντορεῖως πάντα καταχραστήν καὶ ἡ χαλκίνη ἀνδρική παρειά, ἣν δὲν ἐκδέρει τὸ ψῦχος καὶ δὲν καίει ὁ ἥλιος, ὅπως ἀντιταχθῇ πρὸς πάντα πολέμιον τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ καὶ τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ ἰδρυτῆρος, ἐν ᾧ τὸ ἐργαζόμενον σῶμα εἶναι μικρότερον τῆς ἐπιθυμοῦσας ψυχῆς. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ ἀποψὶς ἀλλάσσει· ὅλοι ἐκείνοι οἱ ἐπωφελοῦμενοι τὴν γυναικεῖαν ἀδυναμίαν ὥσει σκιά καὶ νέφος σκεδάννυνται καὶ τὸ ἔργον, τὸ ὑψηλὸν γυναικεῖον ἔργον, σώζεται· τοῦτο δὲ δίδει ἄνδρες τὸ ἡθέλησαν· τοῦτο δὲ ἐξηγήθη ἐκ τῆς ἀνδρικῆς βοηθείας.

Ταῦτα δὲν εἶναι ποιητικὴ μεταφορὰ καὶ ἐξάρσεις, δεσποινίς, ἀλλὰ πράγματα, καὶ δὴ ἀληθέστατα καὶ προσεχέστατα διότι συνέβησαν, καὶ συνέβησαν εἰς οὐδένα ἄλλον ἢ εἰς ἐμέ!..

Ἄλλὰ σὰς ἀκούω ἀντιλέγουσαν ἐν ἀγανακτήσει.

— «Ἀποτελέσματα, ἀνακράζετε σαρκαστικῶς, τῆς ἐλλιποῦς τροφῆς τῆς γυναικός! Ταῦτα συνέβησαν ἀκριβῶς διότι ἡ ἰδρύτρια τοῦ ἔργου τούτου δὲν ἦτο χειραφετημένη, οὐδὲ κατηρτισμένη ἐμπορικῶς ἀλλ' ἐτόλμα ἡ ἀσθένεια ν' ἀσθενῇ ὁσάκις ἐκουράζετο ἀντὶ νὰ παρίσταται χαλκιδίνη ὡς Δαμόκλειον ξίφος ἀπὸ πρωίας μέχρις νυκτός εἰς τὸ γραφεῖον αὐτῆς παρακολουθοῦσα τὴν κίνησιν τῶν διανομῶν, ἀνακαλύπτουσα πάντα ἐμπορικὴν δόλον καὶ τίνουσα αὐτὴ χαλκίνην παρειὰν ὅπως δεχθῇ παντὸς πολέμιου τὸ ῥάπισμα καὶ σιδηρᾶν χεῖρα ὅπως τὸ ἀνταποδώσῃ! Αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς κινδύνους ζητεῖ νὰ προλάβῃ ἡ χειραφέτησις, καθιστῶσα τὴν γυναῖκα ἱκανὴν νὰ παύσῃ μόνη. Ἰση τὰς δυνάμεις καὶ ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν ἄνδρα μὴ ἔχουσα ἀνάγκην τῆς βοηθείας αὐτοῦ. Καὶ ἔπειτα ἰδοὺ ὅτι ἡ ἀσθενὴς αὕτη κόρη εἶχε πόλεμον ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν ἀπ' οὗ τόσοι ἀνάνδροι ἄνδρες τὴν ἐξηπάτων».

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Ἐνεκα πληθώρας ὕλης ἡ ἐνερξίς τοῦ νέου ἡμῶν καὶ ὠραιοτάτου μυθιστορηματοῦ «**Η ΜΑΜΖΕΛΚΑ**» ἀναβάλλεται διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον.

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 24—25)

Ἐν ἀπὸ τὰ οὐσιωδέστερα χρεὴ τῆς μητρὸς εἶναι νὰ καιροφυλακτῇ τοιαύτας εὐκαιρίας, καὶ νὰ δράττηται αὐτῶν ἐπιμελῶς. Πᾶσα ἐπιμελὴς μητηρ δύναται νὰ εὕρῃ ἀναριθμήτους εὐκαιρίας, δι' ὧν νὰ δυνθῇ νὰ ἔλθῃ εἰς ἀμείνονα σχεδὸν συνάφειαν μὲ τὴν καρδίαν τοῦ παιδίου αὐτῆς. Ἡ ὥρα τῆς ἀσθενείας ἔρχεται τὸ θυγάτριόν σου πρὸς σε καὶ ἀνησυχεῖ ἐπὶ τῆς κλίνης σου· σὺ βρέχεις τὸ καίον μέτωπόν του, καὶ ὑγραίνεις τὴν κατεξηραμμένην γλῶσσάν του, καὶ αὐτὸ σὲ ἀκούει παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸν διὰ νὰ τῷ δώσῃ τὴν ὑ-

γίαν του. Τέλος ο πυρετός μετρίζει, αυτό εξυπνά από εύχριστον ύπνον, ελαφρωμένον από τούς πόνους, τότε λέγεις εις αυτό. Έάν η βοήθεια του Θεού δέν επρόφθαιεν η ασθένειά σου ήθελεν αύξήσαι επί τοσούτον, ώστε νά επιφέρη τόν θάνατον.

Προσηλόνουσα την προσοχήν του εις τοιαύτην πράξιν της αγαθότητος του Θεού, την όποιαν βλέπει και αισθάνεται, ήμπορεις νά διεγείρης εις αυτό αισθήματα ειλικρινούς εύγνωμοσύνης. Κατ' αυτόν τόν τρόπον ήμπορεις νά τό κάμης νά αισθανθῇ αληθινήν λύπην, διότι ήπειθησέ ποτε εις τόν ούράνιον του Πατέρα.

Παιδίον τι εκ της γειτονείας αποθνήσκει, και η θυγάτηρ σου σε συνοδεύει εις την κηδείαν αυτού. Αυτή βλέπει τό νεκρόν σώμα της φίλης της.

Η μήτηρ δέν πρέπει επί τη εύκαιρία ταύτη νά διδάξη τό θυγάτριόν της την έννοιαν του θανάτου; Μητερ, όταν τό θυγάτριόν σου υπάγη νά κοιμηθῇ τήν νύκτα, θέλει βεβαίως ένθυμηθῇ την αποθανούσαν φίλην της· ένῳ λοιπόν όμιλεις προς αυτό περί του ζώντιος κόσμου, εις τόν όποιον η φίλη της μετέβη, περί του κριτηρίου του Χριστού, περί των σκηνών της χαρᾶς η της θλίψεως, εις τας όποιας εισήλθε, δέν θέλει αισθανθῇ ταύτα πάντα η νεανική και τρυφερά του καρδιά; Δέν θέλει χύνει δάκρυα συμπαιεύς εκ των όφθαλμών αυτής;

Και ένῳ λέγεις εις την θυγάτέρα σου ότι δυνατόν και αυτή ταχέως νά απεθάνη, και θέλει αφήσει όλους τούς συγγενείς της, ότι θέλει έμφανισθῇ ενώπιον του κριτηρίου του Χριστού και θέλει έμβει εις την αιώνιον ζωήν, τό συμβεβηκός του θανάτου δέν θέλει ένισχύει τας παρατηρήσεις σου, ώστε νά ένθυμηται αυτές επί πολύν χρόνον;

Πολύ όλίγα παιδιά υπάρχουν εις τά όποια αι τοιαύται παρατηρήσεις δέν προξενούσι βαθείαν έντύπωσιν. Ο Σωτήρ ήμών, όστις έλαβε μικρά παιδιά εις τας άγκάλας του και πύλόγησεν αυτά, δέν θέλει καταρρονησεί τά παρὰ σου πραχθέντα ταύτην την ήμέραν, αν και μικρά· αλλά θέλει υποτρέφει τά αισθήματα, τά όποια τοιούτῳ τρόπῳ δέηγαις, και ένδυνάμυνει την άδύνατον άπόρρσιν του παιδίου.

Εισχόντες τά παιδιά εις τοιαύτας σκηνάς και δραστήριοι τοσούτων εύκαιριών-δυνάμεθα εύστο-

χώτατα νά διδάσκωμεν εις αυτά μαθήματα εύσεβείας. Τοιαύτη σύμπτωσις φέρει βαθυτέραν έντύπωσιν εις την καρδίαν παρὰ όλόκληροι τόμοι της συνήθους συνομιλίας.

Περιπατείς ίσως καλοκαιρινήν τινα πρωίαν πολύ εύχριστον μετά του υιού σου. Οί ώραιοι άγροι παρίστανται έμπροσθέν σου, τά κελαδήματα των πτηνών ακούονται· όλη η φύσις φαίνεται προφρουσα χαρμωσύνους φωνάς. Έν ῶ αναβαίνεις εις ύψωμα τι από τό όποιον βλέπεις τας ποικίλας ώραιοτήτας της φύσεως, λοφίδια, κοιλάδας, ρύκκας, δάση, πρσίνους βοσκάς και βελάζοντα ποιμνία ήμπορεις τότε νά μή προσηλώσης την προσοχήν του υιού σου εις τας ώραιοτήτας ταύτας, και έντεύθεν νά οδηγήσῃ τό πνεύμα του εις εκείνον, όστις είπε και έγένετο ταύτα πάντα; Και είναι δυνατόν νά μή οδηγήσῃ τό πνεύμα του εις τούς άειθαλείς εκείνους λειμώνας, εις τά ήρεμούντα ύδατα όπου υπάρχει η παντοτεινή και γλυκεία ανάπαυσις; Είναι δυνατόν νά μή τό δώσης νά έννοήσῃ εκείνον τόν κλοκάχθον ποιμένα, όστις προστατεύει εκεί τό ποιμνίόν του, συνάζων· αυτού εις τούς κόλπους του; Η γλώσσα λοιπόν του πατρός η της μητρός δέν θέλει δυνηθῇ νά δημηγορήσῃ ένταῦθα μέ καταπειστικωτέραν εύλωπίαν παρὰ η από του άμβωνος;

Δραττομένη έπιμελώς παρομοίων εύκαιριών ήμπορεις νά προξενήσῃς έντύπωσιν εις τό πνεύμα του παιδίου σου, την όποιαν όλοι οι αιώνες νά μή δύνανται νά εξαλείψωσιν. Ημπορεις νά συνδέσῃς τόσον σφιγκτά τά εύσεβή αισθήματα μετά πολυποικίλα συμβεβηκότα, και τας μεταβαλλόμενας σκηνάς του βίου, ώστε πᾶν περιστατικόν θέλει ύψώνει τούς στοχαζμούς του εις τόν Θεόν. Ο σφοδρός χειμών, η ὥρ της ασθενείας, η επικήδειος πομπή, ο κρότος του κώδωνος διά τόν θάνατόν τινος, θέλουν άναγκάσει εις τόν νοῦν του παιδίου τας μητρικάς διδασκαλίας και προσευχάς.

Αν ο υιός σου άποδημήσῃ από την πατρίδα του, ένῳ εύρίσκεται επάνω εις ὄρη ύψηλά όδοιπορῶν η εις πελάγη διαπλέων τό πνεύμα του θέλει άνυψοῦται άκουσίως πως εις εκείνον, όστις κυβερνά τας θαλάσσας, και κατεσκεύασε τά ὄρη. Μέ ταύτας τας εύκαιρίας, αβινες προξενούν ζωηροτάτην έντύπωσιν εις τό πνεύμα, ποσά θέλει νά

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ

(Εκ των του Βικτωρος Ουγκώ.)

Μή, μή την ήλικίαν μας ποτέ επιθυμήσης,
Γλυκεία κόρη. Άγνοεις τί νηπιότης εἶτε.
Πῶς η καρδία μας ποτε!.. Ο γέλωας μας μετ' ἑως
δὲν περιβάλλεται χαρῆς, ὡς αἱ μικραὶ δόυνται.

Ὡ, πῶς η ήλικία σας ἀνεν φροντίδων βαίνει!
Ποτὴ πετῶσα φαίνεται ἐν μέσῳ τῶν στοιχείων,
Φωνὴ χαρῆς, ἥτις βραδὺ ἀπομακρυνομένη
Ἀπόλλυται ὡς ἀλκυὼν ἐπὶ τῶν παραλίων.

Μὴ στενθεῖς, μή! ἡ ἔπαρξις ἡ νέα θά γηράσῃ.
Τὴν χαρὰν τὴν ἀπόλαυσε, πρὶν ὁ χειμὼν προφθίσῃ.
Ἄνθι αἱ ὄραι φαίνονται κίχνομοῦνον κλώνον.
Μὴ ἐκφυλίσῃς τὰ πετωχὰ ταχύτερον τοῦ χρόνου.

Ἄσπερ! ἡ μοῖρα ἐρχεται· ἡ μοῖρά σου θὰ ρίψῃ
Τὴν ὑπαρξίν σου εἰς σκληροῦς ταρτάρους μύρων πόνων.
Εἰς λείπας, δάκρυα, κλαυμούς.. Τὸ πνεῦμά σου θὰ πύψῃ
Εἰς ἡδονάς, ὅσαι κινεῖν τὸν οἶκτόν μας καὶ μόρον.

Γέλα, καὶ γέλα! Πρόσεχε εἰς ἄγνοιαν τὰ μείνης
Τοῦ ἰσχυροῦ της μοίρας μας. Ποτὲ δὲ μὴ σνοπᾶται
Τὸ βλέμμα σου, εἰς κάποτερον τῆς ψυχικῆς γαλήνης
Ἐνθα ἀθῶος οὐρανὸς γλαυκὸς ἀντανακλᾷται.

Αἰμιλίος

ΣΥΝ ΑΘΗΝΑ...

(Διήγημα πρωτότυπον)

(Συνέχεια ἔδε ἀρ. 27)

Υπό τοιοῦτο λοιπόν πνεῦμα ἡ Ἀθηναῖς ἀνῆψε τὸν φανὸν τοῦ Διογένους ἐνα ζητήσῃ τὸν ἀνθρωπὸν της. Μὲ τὴν πρόφασιν δὲ αὐτὴν κατῴρθωσε νά μελετήσῃ τούς χαρακτῆρας τοσούτων ἐρστών, ὥστε κατήντησεν εἰς τό τέλος νά λησμονήσῃ τὸν σκοπὸν της καὶ νά υιοθετήσῃ ἄκουσα τό μέσον. Δέν δυνάμεθα ἐν τούτοις νά βεβαιώσωμεν ἐάν εἶχε κάποιον σχέσιν μέ τὴν ἐπιστήμην της ὁ ἀριθμὸς 43, δι' οὗ τὴν ἐσυμβόλιζον εἰς τὰς νεανικὰς συν-αθροίσεις ἢ ἐπὶ τῶν θρανίων τοῦ σχολείου.

Ὅπωςδὲποτε ὅμως καὶ ἂν εἶχῃ τό πρᾶγμα ἡ Ἀθηναῖς δέν εἰργάσθη ἐπιπολαιῶς· διότι ἐκ της μελέτης τοῦ ἀνδρικοῦ χαρακτῆρος ἐξήγαγε σπου-

συνοδεύης σκέψεις περὶ Θεοῦ καὶ περὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Δέν ήμπορῶ ποτε νά λησμονήσω τὴν έντύπωσιν τὴν ὅποιαν προύξενησεν εἰς τό πνεῦμά μου ἡ πλῆ τις παρατήρησις, τὴν ὅποιαν εἰς τὰς συνήθεις περιστάσεις δέν ήθελα διατηρήσει εἰς τὴν μνήμην μου οὐδὲ μίαν ὥραν. Ἐπειδὴ ὅμως συντείνει πολὺ εἰς τὴν ἐξήγησιν τῆς ἀρχῆς, περὶ ἧς πραγματευόμεθα, ἀναγκάζομαι, ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου νά προστρέξω εἰς προσωπικόν τι συμβεβηκός. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν, εἰς τὴν πρώιμον παιδικήν μου ήλικίαν, ὁ πατήρ μου μ' ἔδωκε μικρὰν σφαίραν δερματίνην (τόπι) ἀπ' ἐκείνης τῆς ὁποίας συνήθως παίζουν τὰ παιδιὰ. Ἐνῳ τό σάββατον τό πρωτὶ ἐπαιζα αὐτὴν εἰς τὸν κήπον τοῦ σχολείου συνέβη νά πέσῃ ἐξῶ τοῦ περιβόλου καὶ νά χαθῇ· ἐζητήσαμεν αὐτὴν ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἡ ἀπώλεια αὕτη προύξενησεν τοιαύτην λύπην εἰς ἐμέ, ὅποιαν αισθάνεται ἐκαίνος, όστις ἀπώλεσε τό ήμισυ τῆς περιουσίας του. Ὑπῆγα εἰς τὰ ἴδια, ἐφανέρωσα τὴν λύπην μου εἰς τὴν μητέρα μου· Αὕτη προσεπάθησεν νά με παρηγορήσῃ, ἀλλὰ δέν ένθυμοῦμαι ὅποιον ἀποτέλεσμα μ' ἔκαμεν ἡ παρηγορία της. Ἡ ἀκόλουθος ήμέρα ἦτο Κυριακή. Κατὰ ταύτην τὴν ήμέραν ήμην εὐτακτώτερος παρὰ τό σύνθετος. Ἀπεστήθισα μέρος περικοπῆς τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς καθ' ἐκάστην Κυριακὴν τῇ προτροπῇ της μητρός μου ἐπραττον, ἔπειτα ἐκπληρώσας τὰ διάφορα μαθηματικά μου χρέη, ἐκάθησα πλησίον τῆς φωτιος.

Η διαγωγή μου ἐπέσυρε τὸν ἐπαινον τῶν γονέων μου, μετὰ τό δειπνον καλονυκτίσας αὐτούς μέ εἰρηνικὴν καρδίαν υπῆγα νά κοιμηθῶ. Τὴν ἀκόλουθον ήμέραν διεηθυνόμην εἰς τό σχολεῖον κατὰ τό σύνθετος. Ἐνῳ περιπάτουν, ὁ νοῦς μου ἦτο εἰς τὴν ἀπολεσθεῖσαν σφαίραν. Ἀφοῦ ἐφθασα εἰς τό μέρος όπου ματαίως τό σάββατον τὴν ἐζήτησα, τό πρῶτον σχεδὸν ἀντικείμενον, τό ὅποιον παρουσιάσθη εἰς τὰ ὄμματά μου, ἦτο ἡ σφαίρα, κρυμμένη ἐν μέρει ἀπὸ μίαν πέτραν. Ἡ χαρά μου ἦτο υπερβολική. Τὴν μεσημερίαν ἔτρεξα δρομαίως εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νά τό ἀναγγείλω εἰς τὴν μητέρα μου, γνωρίζων ότι καὶ αὕτη ήθελε μέ συγχαρῇ διὰ τὴν ἀνέυρεσιν τοῦ θησαυροῦ μου.

(Ἐπεται συνέχεια.)

Π. Τράντος. Ἱεροκήρυξ.

δαιον πόρισμα και η υπαρξίς τύπου ανδρικού, ολον τον έπιζητεί ητο χιμαίρικη. Έπειδή όμως πάσα πιθανότης υποθέτει και μίαν βεβαιότητα, η 'Αθηνά ένα μη αναγκασθή όπως αλλάξει πρόγραμμα, έπροτίμησε να σχολιάση το πόρισμά της, εξ ου ηυδόκησε να συμπεράνη ότι κάθε γνωστικόν κορίστι πρέπει να φροντίζει να διαπλάττη μόνον του τον χαρακτήρα του μέλλοντος συζύγου του και . . . έστράφη προς τα παιδιά.

Ούτως εξηγείται η μετά της Λόλας, αν και κατά πολλά έτη νεωτέρας της, φίλια της . . . Βεβαίως ο έρωας είτε άγνός είτε νόθος έχει πάντοτε ανάγκην ύπουργών· το να φέρη δέ η 'Αθηνά την Λόλαν εις τά νερά της δεν έχρειάζετο μεγάλας προσπάθειάς· διότι οι μεγάλοι εύκόλως αποκόττωσι την φιλίαν των μικρών χάρις εις την ματαιότητα, ην έχουσιν οι μικροί του να φαίνονται άλλοι παρ' ότι είνε. Η Λόλα άρχ εύκόλως άφείθη να παρασυρθή υπό του ρεύματος και γλυκειών έμπιστεύσεων της μεγάλης φίλης της, ητις τοσοῦτον κατείχεν άκέραιον το μέσον του να φαίνεται όσια Μαρία όσον ητο έπιτηδεία να δίδη άστείαν άδιάφορον χροιάν εις τας άσχημίας των άθλων της, ών την σατανικήν αίγλην κατώρθου να παριστάνη εις το θυμά της ως ανώδυνον, αλλά και αναπόφευκτον έλκος ανθρωπίνου μοιραίως επί της καρδιάς του εύαισθητού φύλου!

Γ'.

Ο 'Ιωάννης ούδύλως άνεφάνη επί εβδομάδα ολόκληρον από της έσπέρας εκείνης. Η άπορία μεθ' ης τον είχεν άτενίση η 'Αθηνά των είχε ταράξη μυχίως. Έννοείται δέ ότι εκείνη ούδύλως έσπενσε ν' άπαντήση εις τας ύψηλάς έκδηλώσεις του λάτρου της. Η πείρα τή είχε διδάξη ότι ό ένθουσιασμός πολλάκις πτοεί τον έρωτα, ένφ η άμφιβολία τον υποθάλλει.

Ναι, άλλ' ό Ζήν ητο παιδί . . . Δεν άμφέβαλλε· δεν ητο δυνατόν ν' άμφιβάλλη, διότι άπλούστατα το βλέμμα της 'Αθηνάς τον επάγωσε και εκείνος το εξήγησεν ως περιφρονητικόν και ως έπιπληκτικόν και ό καυμένος έκτυπούσε το κεφάλι του και έλσεινολόγει τήν κουφότητα και τον έγωισμόν του και τας ρωμαντικές του διαθέσεις.

—Τί ανόητος, τί άθλιος 'που είμαι, έσκέπτετο.

Πώς διάβολο μ' έσφύριξε να πωλήσω αισθήματα και πού την έδιάλεξα!.. Την 'Αθηνά! Μα πώς έφάνην τόσον κουτός, ώστε να παρεξηγήσω τους εύγενείς τρόπους της; . . . Η 'Αθηνά έρωτευμένη μαζή σου!.. Διότι, λέγει, μοί προσηνέχθη με λεπτότητα ως κόρη καλοανατετραμμένη!.. Έπρεπεν ώστε να καθίση αντίκρυ μου με σταυρωμένα χέρια, κάτω νεύουσα και σφίγγουσα τά χείλη 'σάν χωριάτισσα μούμια!.. Και τώρα; αν θεωρηθή προσβεβλημένη; αν κάμη παράπονα εις την μαμά; . . . Θεέ μου θά γίνω μακαρής!.. Και η Λόλα; . . . 'Αν το μάθη κ' εκείνη και αν θεωρήση ουχι άνάρμοστον όπως ακολουθήση το παράδειγμά μου; . . . Η Λόλα κοκίτα . . . έξαχρειωμένη . . . εξ αίτίας μου! 'Αχ είμαι διά σκότωμα!

Και ούτω διήλθε μίαν εβδομάδα με δάκρυα και πόνους και άναστεναγμούς και έσπανε το κεφάλι του ένα εύρη μέσον διασώσεως. . . Έρωας, όνειρα, ίπποτισμός, όλα καπνός ην και διελύθη και μόνον τύψις, τύψις άνηλεής έμυκάτο τυραννικώς έν τφ χάει των στοχασμών του, μαστίζουσα και εξευτελίζουσα αισθήματά, πόθους, όνειρα και συνείδησιν . . .

Η κατάσταση δέ αύτη ήπειλει ν' αποβή επικίνδυνος και ήδη άμαυρά τις ωράτης ήρξατο ν' επικάθηται επί του προσώπου του μελαγχολικώς σκιαζουσα τά κοιλώματα της μορφής του. Τότε ήσθάνθη ότι έπρεπε να ξεθυμάνη και ενεθυμήθη τον Πόλην. Οι φίλοι ως φαίνεται, επλάσθησαν ένα μοιράζουν μαζή μας ότι μάς φαίνεται πολύ βαρύ διά την συνείδησίν μας.

(*Επεται συνέχεια)

Ηγύδιππος.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ ΚΑΙ Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΥ

(Συνέχεια ίδε άρ. 27)

— Μήπως σκέπτεσαι εις τοιαύτην ώραν και με τοιοῦτον έλσεινόν καιρόν να φύγης; μοί λέγει ή σύζυγός μου· νομίζεις ότι υπάρχει άμαξιά; πού έχει τά άλογά του γιά σκότωμα; θά ητο μάτην αλήθειαν τρέλλα, καθαρά αυτοκτονία· όχι δεν θά γίνη.

— Έγώ, σου επαναλαμβάνω, ούδαμούθ' άπάγω διότι δεν καλούμαι· αλλά σε συμβουλεύω να πράξης ό,τι έγώ ήθελον πράξη· λάβε μαζή σου το το μεθόλθε· έγώ εαν έτύχαινε να συναπαντηθώ με κανέν φάντασμα της νυκτός και μου έζήτει το ωρολόγιον θά το έδιδον· εαν όσα χρήματα έφερον επάνω μου, έπίσης· άλλ' εαν τι πλειον, ήθελον άμυνθ'· κάμε το ίδιον. Σου άφίνω το τηλεγράφημά σου και καλήν . . .

— Παῦσε, σε παρακαλώ πολύ, τας τοιαύτας φράσεις διότι υπερβολικά με στενοχωρούν· μόνον να σε άκούω τρέμω· μου φαίνεται ότι έάν εύρεθώ μόνη έξω της οικίας μας αύτην τήν ώραν θά χάσω τον νοῦν μου. Παναγία μου!.. τί είνε τά άποφινά έκτακτα! κοιμήσού, παιδάκι μου νανί, ι, ι, ι.

'Αρχίζει ένα γλυκό νανούρισμα του μωρού με την μελωδίαν του όποιου έγώ υποχωρώ εις τον κοιτώνά μου.

Αίαν πρωί πριν άκόμη έξυπνήσω, ή κυρία σύζυγός μου λαβούσα το τηλεγράφημα μετέβη εις γειτονικήν οικίαν φίλης της, της όποιας ό υίός έγνώριζε την 'Οθωμανικήν, διά να της το εξηγήση και βεβαιωθή· δεν έβράδυνε να άκούση την διεύθυνσιν και το περιεχόμενον· συμβούλιον άμείσως έποίησαντο αί γυναίκες και έσχολιάσαν τόγονος, αλλά δυστυχώς ούδεμίαν ήδυνήθησαν να εύρουν εξήγησιν.

Μόλις είχαν εξέλθει και ό τηλεγραφικός διακομείς έφερε δεύτερον τηλεγράφημα· όταν έγώ ήγήρθην του ύπνου και ενεδύθην, επί του δίσκου του καφφέ ή υπηρέτρια έθεσε και το έρυθρόν χαρτίον· επί τή όψει του έταράχθην, και βιαίως το άπεσφράγισα· έννοείται ότι ή διεύθυνσις άπ' έξω και μέσα ητο και πάλιν ή της συζύγου μου· αναγινώσκω: «έτεκε καλώς μη έλθης. Κίρη όρ.»

'Ελθσμόνασε να μας άγγείλη και τί παιδί έκαμε· μά επί τέλους αύτά είνε πολύ παράδοξα!

— Καλημέρα· άνέγνωσα το τηλεγράφημα, σωστά, είναι δι' έμέ· μά τίποτε δεν καταλαμβάνω άπ' αύτην την ιστορίαν . . .

— Έχει και συνέχειαν· ιδού την· ή διεύθυνσις σου πάλιν «έτεκε καλώς μη έλθης.»

—Τί παιδί έκαμε; Δεν τά καταλαμβάνω!..

— Αύτή ή γυναικεία περιέργειά σου δεν θά ικανοποιηθ'· τουλάχιστον διά το παρόν, διότι

δεν σου το φανερώνει· άπ' εκεί όμως που έσύ όμολογείς πως δεν καταλαμβάνεις τίποτε, έγώ κατάλαβα ότι θέλεις την χειραφέτησιν ή να την άναγινώσκης γραμμένην με ύποσχέσεις κοσμογονίας, ή να την καμαρώνης εις άλλας· φρικτές μόνον επί τή ιδέα ότι ητο δυνατόν έγώ να επιχειρήσω ταξείδιον έν ώρ' βροχεράς νυκτός δι άμάξης, και σαλεύεται ό νοῦς σου όταν υποθέτης έαυτήν έν τή όδφ μόνην· εαν ητο δοκτορέσκα και σε προσεκάλει πελάτης υπό τοιαύτας συνθήκας τί ήθελες πράξει; μήπως ήθελες στείλει έμέ; μήπως ήθελες με συμπαραλάβει ως φύλακά σου της όδοῦ; Ητο πολύ πιθανόν ότι ήθελον θεωρήσει τήν φιλοτιμίαν μου θιγομένην διά την ιδικήν σου προτίμησιν και θά προετίμων τον ύπνον. 'Αλλά πού θά άφηνες τά παιδιά; ποιον δάνειον μαστόν και θερμήν ξένην άγκάλην θά εύρισκε το μικρόν τοιαύτην ώραν; υποθέτω αί ιδέαι σου υπέρ της χειραφετήσεως του φύλου σου θά επήλθον κατόπιν έορτής· χειραφέτησις και γάμος και παιδιά είνε πράγματα αλληλοτρογόμενα· με έννοεις;

— Υπερβολαί άνευ όρίων!.. θέλεις εξ έκτακτων γεγονότων να εξαγάγης άπαράβατον κανόνα διά να ικανοποιήσης το πείσμά σου.

— Έάν ησο δοκτορέσκα νομίζεις ότι σήμερα θά ησο μήτηρ τριών τέκνων; έγώ φρονώ ότι ήθελες άποφύγει τον γάμον και ψυχρά και φέρουσα τας ρυτίδας της έπιστήμης θά κατεγίνεσο δι' εύρεσιν πελατείας, ή άμφότεροι θά κατεγινόμεθα πώς να μη τεκνοποιήσωμεν, άπαξ άποτελέσαντες δοκτορικήν δυάδα. Και ό λόγος άπλούστατος· ή δοκτορέσκα δεν είνε πλέον κοινή γυνή· κατίστητι πλέον· και έπομένως πρέπει να άγωνισθ' και άγωνίζεται κατά των φυσικών νόμων διά να φαίνεται έν τφ φύλφ της έξέχουσα· ό νοῦς της γέμει άνατομικών εικόνων και χειρουργιών και περιγραφών παντοίων νόσων και φαρμάκων· ή καρδιά της συνείθισεν εις το αίμα και τας αλγεινάς έκδηλώσεις; σωμάτορθόρων νόσων, ένθα ή γυνή, ή παρθένος, καλύπτει διά των χειρών και άποστρέφει εξ άλλους και όδύνης το πρόσωπόν της και κλαίει, ή δοκτορέσκα στήλη άλατος άναγράφει συνταγήν και παρέρχεται δι' άλλοι. Τοιαύτην γυναίκα διά να συνειθίστη να υποφέρει ό άνήρ ως μέλλουσαν σύζυγόν του, χρειάζεται πολύς, παρκαπολύς και

ρός. Και τί παρακαλώ ήθελον απογίνει τα τόσα τηλαυγή φωτά της, εάν προώρισται να φωτίσωσι την ταπεινήν του οίκου όρφην, ένθα ή χύτρα του μαγειρείου, ή σκάφη της πλύσεως, τα παιδία με τα θηλάσματα και τας φυσικάς ανάγκας των και την άνατροφήν των ;

— Μη έπιμένης διότι ή έπιστήμη δέν αποσκληρύνει την καρδίαν, ουδέ εκτρέπει του προορισμού της την γυναίκα, άλλ' ίσα ίσα την οδηγεί, όθεν παρετοπίσθη σүн τη πορεία των χρόνων υπό του ισχυροτέρου της, και εκεί όπου την καλει ό νεώτερος πολιτισμός. Η έπιστήμη τελειοποιεί την γυναίκα τη παρέχει τά μέσα και αύτή να συνεισφέρει εις τον καταρτισμόν και την συντήρησιν του μέλλοντος οίκου της, προς άνακούφισιν του συζύγου και ευζωίαν των τέκνων των. 'Αλλ' ό άνδρικός έγωϊσμός εξεγείρεται και άποκρούει τους έκουσίως προσφερομένους άρωγούς βραχίονας, και θέλει να εγκλείση τον νούν μας μεταξύ των τεσσάρων τοίχων του οίκου.

— 'Α ! στάσου μη βιάζεσαι παρακαλώ· έγώ τι ειπον ; δέν με έννοεις λοιπόν. Θέλω να ειπω ότι τα άλλατα είνε πάντοτε επικίνδυνα και διά τους εξ επαγγέλματος σχοινοβάτας· ή σύζυγος εκτός του οίκου ιατρός με ψυχρότητα και σοβαρότητα, και έντός οικοκυρά, μητέρα με γλυκύτητα και εύπροσηγορίαν δέν είνε άλλα εκ του 'Ολύμπου εις τον Τάρταρον, όλίγον μυθολογικόν ; ή δοκτορέσσα σύζυγος όπως την θέλεις επί της φλιάς της έξωθύρας αποβάλλει πᾶσαν ιατρικήν σκέψιν και στοχασμόν, και εισέρχεται οικοκυρά φροντίζουσα διά τó σάρωμα και άσπρισμα. Μά επί τέλους δέν θέλεις να όμολογήσης ότι διδακτορική προβάλλουσα κοιλία άνά την πελατεϊάν περιφερομένη, είνε τι άνήκουστον και άπολύτως φευκτέον· κατάστασιν την όποίαν ό κόσμος σέβεται, και δι' ήν ή μητηρ καμαρώνει, ή δοκτορέσσα σου θα ήθεώρει άνάρμοστον και επιζήμιον, και ό κόσμος άήθη έτι και γελοίαν πως. Είνε δυνατόν και παραδεκτόν δοκτορέσσαι ήσκημένοι εις άνατομάς και χειρουργίας χείρες να έλευθερώνουν άγογγύστως και αδιάστως και δη εύχαρίστως εις κάθε ώραν εκ του περιεχομένου των σπαργάνων του τό όστουν εκ των όστέων των, και την σάρκα εκ της σαρκός των, τό τέκνον των ! Και τί νομί-

ζεις ότι ό έπιμελώς συμπιεζόμενος ίνα μη σκανδαλωδώς προβάλλη μαστός θα πκρίχeto εύχαρίστως προς θηλασμόν εις τας φωνάς του βρέφους, ότε ό πολυπράγμων νοϋς καταγίνεται περί την πορείαν της νόσου πελάτου ή πελάτιδος και θεραπευτικάς άρωγάς ;

Μάθε ότι ένφ ουδέν άπολύτως ουδέν συνεισφέρει τη κοινωνία αγαθόν, στειρεί κατά τον αυτόν χρόνον τό μέγιστον, πολίτας. Πώς δέν αποδίδεις λοιπόν ουδαμίκιν αξίαν εις την έν τφ οικφ τελουμένην εργασίαν μιας οικοκυράς της σήμερον, και ένφ ήμεις εκ του καμάτου και της πάλης της ήμέρας κεκοπιакότες έν τφ οικφ, παρ' ύμιν, εύρίσκομεν άνάπαυσιν και γαλήνην, ύμεις την ζητείτε έν τη ιδία εργασία, εις τα ίδια σας κέρδη, έξω του οίκου ! Σας έμπιστευόμεθα ό,τι πολυτιμότερον έχομεν έν τφ κόσμφ, διά τό όποιον τρέμομεν και πονούμεν, να τό αγαπήσητε, να τό μεγαλώσητε, να τό αναθρέψητε, και ή χειραφέτησις εξευρίσκει ώνίους κόλπους προς θηλασμόν, παρέχει ξένους τύπους και άλλοτρίους χαρακτήρας προς αντιγραφην τφ μικρφ, διά να συντελεσθ ή άνατροφή, άνευ οικογενειακών παραδόσεων· διά να κερδίση όλίγα κερμάτια, θυσιάζει διπλάσια διά τους παρεισάκτους ξένους έπιστάτας του οίκου, και ανταλλάσσει τά αγαθά της γης με την ύγίαν, την ζωήν και την άνατροφήν των τέκνων ! Σε συγχάίρω διά τας ιδέας σου κυρία μητέρα, και διά την άγάπην των παιδιών σου· όπως θα τα αγαπήσης θα σε αγαπήσουν. 'Ιδού κυρία ή υπό της έπιστήμης τελειοποιηθείσα γυνή σου, κατά της όποιας ό άνδρικός έγωϊσμός εξεγείρεται να την συγκρατήσῃ διά την κοινωνίαν, διά τα τέκνα.

— Με αυτούς τους εξητημένους λόγους σου προσπαθείς να πληγώσης την εύαίσθητον καρδίαν της μητρός, και να άρπάξης εξ έφόδου κατά την ψυχολογικήν ταύτην στιγμήν την άρεστήν σου λύσιν· εξαρτάς όλον τό ζήτημα εκ της τεκνοποιίας και της άνατροφής· ίσα ίσα όση ή γυνή πνευματικώς ύπέροχος τοσούτω και ή άνατροφή των τέκνων της τελειότερα.

— Έάν άποφασίσῃ εγκαίρως και ύπανδρευθῇ διάνα άποκτήσῃ τέκνα, και εάν θελήσῃ . .

— Πόση ταπεινώσις είνε να θέλῃς να κατατρίβῃ τας ώρας της ή γυνή έν τφ μαγειρείφ, τφ πλυ-

σταρείφ, τφ σαρώματι ! Και ένόσφ ή γυνή είνε άνήκανος ύλικόν τι, άπτόν χρῆμα να συνεισφέρει διά την συντήρησιν του οίκου, εκτός του ότι όλας τας τρικυμίας αύτή τας αισθάνεται μάλλον, και κατά την γαλήνην έχει πάντοτε άπέναντί της τό άγέρωχον τφ άνδρός διά την εκ των κόπων του διατροφήν της. Θεωρείται ως τι όν παθητικόν, άδρανές· και κατά την νόσον του άνδρός εάν μὲν έχωσι περιουσίαν φωράται άνήκανος έντελώς να την διαχειρισθῇ, διότι αί μαγειρικά χύτραι και αί πλυστικά σκάφαι δέν τη τό έδιδάξαν, εάν δέ τύχωσιν άνευ περιουσίας και μικρήν τι χρονίσῃ ή νόσος, ώ ! τότε κινδυνεύουσιν άμρότεροι να εξαντλήσωσι τά γεννία των φιλελεημόνων αισθήματα, και να βλέπωσι τό φόρτε των λόγων σου, τά τέκνα, τηκόμενα πρό των όφθαλμών των εκ της μαύρης δυστυχίας.

Η γυνή όφείλει να δράσῃ δικαιοτέρον έν τη κοινωνία, διότι και αύτη επλάσθη με ικανότητα και προσόντα ουδαμώς κατώτερα του άνδρός, τά όποια τη επιτρέπουν να διαπρέπῃ επ' όλων των κλάδων της έπιστήμης, της βιομηχανίας και του έν γένει βίου και να προσπορίζῃται όφέλην διά την άνεωτέραν έαυτής και των περι έαυτήν ζωήν.

— Εύγε, άριστα εξεφράσθης· εάν σε ήκουε κανεις εκ των όκνηρων και όλίγων συζύγων θα σε άνεκήρυσσε προστάτιδα των δικαιοματών του άνδρός· και βέβαια πρέπει και ή γυναίκα του να δουλεύῃ, έχει και αύτός δικαίωμα να θερμαίνεται τον χειμῶνα εξηπλωμένος ως ό Διογένης εις τον ήλιον, και να δροσιζήται έν παχείᾳ σκιᾷ τό θέρος ! Απορώ τη αληθείᾳ πως λησμονεῖς ότι ή έν τφ οικφ εργασία της γυναικός είνε χρήματα και πολλά μάλιστα· εάν θελήσῃ δέ διά ξένων χειρῶν να διεκπεραιώῃ όλην ταύτην την ποικίλην εργασίαν δύο δέν θα ήσαν αρκετά· σύ π. χ. επιβλέψεις ή ιδία και κανονίζεις την εργασία των ύπηρετριών σου, και καθ' εκάστην παραπονεῖσαι, διά την άνεπιτηδειότητα και άπροσεξίαν των φαντάζομαι εάν σε εκράτει κανέν χειραφετικόν έπαγγελμα όλην την ήμέραν και ίσως και μέρος της νυκτός· έξω, δοκτορέσσα μου τί ήθελε συμβῇ ; Υποθέτω ότι ή διά την τάξιν και τό εύσπρόσωπον του οίκου σου παραξενάδα σου έντελώς θα εξητιμίζετο πρό των μεγαλοπρεπών σχεδίων της

άτομικής σου ύπεροχής· άλλ' έν καθήκον, τό μέγιστον και σπουδαιότατον θα έμεινεν έντελώς άνεκπλήρωτον και εάν διέθετες όλα τα κέρδη σου ύπέρ του προσώπου, τό όποιον ήθελεις ζητήσῃ ως αντικαταστάτριαν· ή άνατροφή των τέκνων σου· ό,τι ό εύγλωττότερος των απ' άμβωνος ιεροκηρύκων με όλους τους επ' όνόματι του 'Υψίστου έξορκισμούς του άδυνατει πολλάκις να επιτύχῃ από τό σκληροτράχηλον άκροατήρίν του, ή γλυκεία φωνή της μητρός άντηχεί επί της μαλακκής του παιδός καρδίας και άνεξιτήλως έγχαράσσεται και ούτω παρασκευάζονται πολίται άγαθοί και πόλεις αληθώς πεπολιτισμένα.

Της ξένης φωνής τα ρήματα είνε ξένα διά την παιδικήν καρδίαν, διότι ή φύσις τό θέλει, διότι οι δύο όργανισμοί είνε ξένοι· ό εις διά τον άλλον και άνομίως αντιδρώσι, διότι δέν ύπάρχει ή όδός της συνεννόσεως μεταξύ των καρδιών των. Τό παιδί σου θα άνατρεφῃται, δηλαδή θα αντιγράψῃ τά ήθη και εξεις και έθιμα εκείνης, την όποίαν άπέναντί του πάντοτε βλέπει, και θ' ακούῃ ξένας οικογενειακὰς παραδόσεις, και ούτως επέρχεται κοινωνική ίσοπέδωσις, έπειδή αί διά την άνατροφήν εκλεγόμεναι δέν είναι δυνατόν να διαφέρωσιν ουδιωδώς ή μία της άλλης. Τας προς την κοινωνίαν ως δοκτορέσσα εκδουλεύσεις σου, ή κοινωνία δέν σπενδει, βλέπεις, να τας εκζητήσῃ, διότι δέν ήσθάνθη την έλλειψίν των, ουδέ την ανάγκην των, αλλά την χειραφέτησιν της κοσμογονίας σου έν εύρει κύκλφ επιτυγχανομένην βεβαίως θα επάτασσε διά νόμων ειδικῶν ή πολιτεία, διότι θα έπέφεραν έλάττωσιν του πληθυσμού και όλα τα εκ της παραβλέψεως του οίκου δυσάρεστα άποτελέσματα.

Ειπέ με στον Θεόν σου τώρα και στην άνατροφήν που σου έδωκεν ή μη χειραφετημένη δοκτορέσσα μάνα σου, τίνας έγωϊσμός είνε μεγαλείτερος, του ιδιού σου φύλας ή του ιδιού μου ; παίζετε με την τύχην του άνδρός, του όποίου είσθε κυρία από της· Εύας, ό όποιος πρό των ποδών σας γονυπετής λησμονεί τό παν δι' έν σας έρωτικόν βλέμμα, και άπελπισ αυτοκτονεί διά μίαν σας περιφρόνησιν, και τώρα δοκτορέσσαι θέλετε να τον άναστήσῃτε· ή κοινωνία περιμένει από σας πολίτας διά να δικαιωνίζῃται και ένδυναμώνῃ· και

σεί: χειραφετημένοι δοκτορέσαι δικηγόροι, βιομήχανοι, αρνείσθε και αναβάλλετε τὸν γάμον ὡς ἐπιζήμιον διὰ τὰ ὀφέλη σας· ζητεῖ ἀπὸ σᾶς τὰς μητέρας ἀγαθοὺς πολίτας, καὶ σεις τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων σας τὴν ἐμπιστεύετε εἰς τὴν τυχοῦσαν κερδοσκοπὸν. Αἱ λοιπὸν ἀποκρίσιν μοι· ἡ ὥρα εἶναι ὀγδόη καὶ δὲν ἔχω καὶρόν νὰ παραμείνω· ὑπάγω εἰς ἐπισκέψεις.

— Προσπάθησον νὰ μοῦ ἐξηγήσης τὰ παράξενα τῆς χθεςνῆς νυκτός ὅταν τὴν μεσημβρίαν ἐπιστρέψης ὅσῳ διὰ τὴν σημερινὴν χειραφέτησιν πάντοτε θὰ μοῦ ἀρέσῃ νὰ τὴν ἀναγινώσκω ὅπου καὶ ἂν τὴν ἀπαντῶ γραμμένην.

— Σὲ συγχάρω, κυρία, διότι δεόντως ἐκτιμᾷς τὴν περὶ τὸ γράφειν τέχνην τοῦ φύλου σου· καὶ ἐγὼ ἐνίοτε ἀρέσκομαι νὰ τὰ ἀναγινώσκω... Χαίρετε.

Η ΔΙΑΣΩΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

I

Περιεπάτουν μετὰ τοῦ Βαρκιὰν καὶ ἐγὼ εἰς δρόμον κατὰφυτον, διαρρηγμένον ὑπὸ μικροῦ τινος ρυακίου καταλήγοντος μέχρι τοῦ ὁροπέδιου τοῦ Κραβέλ.

Ὁ Βαρκιὰν ἦτο ἐκ Ἀλσατίας, μεταναστεύσας μετὰ τὸν πόλεμον, καὶ ἀπὸ τοῦ 1875 ἦτο φρουρὸς εἰς τὰς θύλας κτήσεως τοῦ δάτους τοῦ Γενσάη. Ἦτο ἀνδρεῖος, καὶ σχεδὸν ἀθλητικῆς δυνάμεως· τὸ δὲ ζῶηρόν πρόσωπόν του, ἔχον τὸ γέῶμα τοῦ ἀρχαίου, ἐστράφητο μὲ μύστακας, ὅτινες θὰ περιεποιούν τιμὴν εἰς τὸν μεγαλοπρεπέστερον θαυρακοφόρον ἱππέα. Ἐγνώριζε πλείστας ἱστορίας, καὶ πολλὰς ἐξετίμησα τὸ διηγηματικόν του ὕψος. Ἐνεκα τούτου ἐπιδίδωκεν μάλλον τὴν φιλίαν του διὰ τῆς ὁποίας μὲ ἐτίμα.

Κατ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας ἐμείναμεν πολὺ ἀργὰ περιπατοῦντες, μέχρις ὅτου σκιὰ κατέλαβε τὰς λόγμους τοῦ δάτους, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηπλώθη ὥραφα νύξ Μαΐου, ὅτε πολὺ δροσερά, οὔτε πολὺ ὑγρὰ, φωτισθεῖσα ὑπὸ πανσελήνῳ ζῶηρος, εἰς ἐκείνων αἵτινες ὑφαίνουσι μυστηριωδῶς τὰ λεπτά των καὶ ἀραιὰ ὑφάσματα ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων, καὶ διατρύπτουσιν ἐκεῖθεν ὡς ῥάκη τὴν σκιάν εἰς τοὺς θάμνους.

Ἰδοὺ, μοὶ εἶπεν ὁ Βαρκιὰν, δεικνύων συγγόνως τεχνητὸν τινα καταρράχτην τοῦ ρυακίου, ἐνταῦθα ἀπέσπασα ἐκ τοῦ θανάτου δύο ὄντα.

Ἐνστικτικῶς παρετήρησα τὴν κομβιδόχην τῆς στρατιωτικῆς τοῦ ἐνδυμασίας ἐπετημένην παντὸς ναυαγιστοῦ ἐμβλήματος. Ἐκεῖνος ὅμως ἐνόησας τοῦτο ἐξηκολούθησεν.

— Δὲν μοὶ ἀπένειμιν παρὰσχημον. . . διότι ἡ πρᾶξις μου δὲν ἐκαιοποιήθη.

Μετὰ τὴν ἐργασίαν μου διηγῆθην εἰς τὸν γέροντα φαρμακοποιόν μου τὰ τῆς νυκτός, καὶ τὰ ἐσχολιάσαμεν μαζῇ, χωρὶς ὅμως νὰ εὐρωμεν ἄλλην ἐξηγήσιν πλὴν τοῦ γελοίου.

— Μοῦ κατέβη μία σκέψις, αἶφνης μοῦ λέγει· νὰ γράψῃς εἰς τὸν ἐφημέριον παρακαλῶν νὰ ἐρευνησῇ καὶ σοῦ τὸ ἐξηγήσῃ ἐν ἀπαντήσῃ· πιστεύω ὅτι δὲν θὰ δυσκολευθῇ εἰς τοῦτο.

— Ἐγνώρισα τὸν ἐφημέριον, σεβάσιμον γέροντα, καὶ δὲν ἐδίστασα· ἐνεπιστεύθην τὴν ἐπιστολήν εἰς ἓνα ἀμαζαν μὲ μικρὸν φιλοδώρημα, καὶ τοῦ ὑπεσχέθην ἄλλο διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Ἀγαπητὲ μοι τέκνον,

Εὗρον τὸν καλὸν Κιρχὸρ καὶ ὠμίλησα· ὅταν ἔδιδες τὸ ἐπισκεπτῆριόν σου δὲν ἀνέγνωσες τί ἔγραψεν· ἦτο ἐπισκεπτῆριον τῆς συζύγου σου! ὁ

Διηγῆσθέ μοι λιπὸν τὴν συγκινητικὴν ταύτην ἱστορίαν.

II

Ὁ φύλαξ εἰσάγαγεν ἐπὶ τινα στιγμὴν ἔπειτα ὑπέλαβεν — «Ἀφ' οὗ ἡ ἱστορία ἔληξεν αἰσίως διατὶ νὰ μὴ διηγῶ αὐτήν; . . . Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀρχίσω εἰς ἀρχῆς. . . Διὰ τοῦτο θὰ εἶναι ἴσως ὀλίγον μακρὰ.

«Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔαρ συνήντων καθ' ἑκάστην σπερ, οὕτως κατὰ τὰς εἰς τὸ μῆκος τοῦ ρυακίου τούτου περιουσίας μου, ἡ εἰς τὸ γειτονικὸν ἀδενδρὸν μέρος, νέον τινα τοπιγράφον 22 ἢ 23 περίπου ἐτῶν. Ἦτο ξανθός, λεπτός καὶ ὑψηλὸς φωνῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φόρεμα ἀπὸ ἀλπακά, καὶ πῖλον μύλλινον μαλακὸν γυγνυατὸν τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὥρατον, ὠχρὸν, σχεδὸν ἀγένητον· αἱ δὲ, ἀνικτοῦ χρώματος κυανὸ ὀρθαλμοὶ τοῦ ἀντηνέκλων γλυκύτητα ἀνέκρουστον, καὶ τοὶ δὲν ἐρριπτεῖ ποτε οὐδ' εἰ, βλέμμα ἐπ' οὐδενὸς διαβόλου. Φαίνεται ὅτι τὸ ἔργον τοῦ ἀπασχόλαι αὐτὸν καθ' ὅλοκληρίαν. Ἀλλὰ τὰς, μοὶ ἐφάνη ὡς νεανίας καθ' ὑπερβολὴν δειλός.

Ἐν τούτοις ἑσπέραν τινὰ, εἶδον αὐτὸν ὁμιλοῦντα μετὰ τινος νεανίδος κλινούσης ἐπὶ τοῦ ζωγραφήματός του. ἦτις ἦτο ὥραφα, — πολὺ ὥραφα — καὶ τῶς μετὰ γυγνυατὸς ὅσον ξανθὸς ἦτο ἐκεῖνος. Οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφώτιζον τὴν ἀμυδιὰν τοῦ χρώματος τοῦ προσώπου τῆς, καὶ ἡ κῆμη τῆς ἦτο πεπλεγμένη εἰς πλόκαμον βαρύτατον κατερχόμενον καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ σώματός τῆς. Μέχρις εἰκοσιβημάτων ἀπ' αὐτῆς γυνὴ τις σκυθρωπή, ἡ θαλαμηπόλος τῆς ἀναμειβόλω, ἐσύνεζε δαμάσκην ἰων.

«Πῶς οἱ δύο νεανίαι ἐγνωρίζοντο, ἀγνωστον. Ἐγνώριζα μόνον ὅτι καὶ αἱ δύο ἀπέτελουν ζεύγος εἰσαίτιον, ὅπερ θὰ εἴναι τὸν θαυμαστὸν καὶ τοῦ πλέον πεπωρωμένου τὰς αἰσθητικῆς.

Καθ' ἣν ὥραν ὁ ἥλιος δύνει, ὁπόταν ἡ δρόσος διασκορπίζεται εἰς τὸ δάσος, συνήντων αὐτοὺς περιπατοῦντας σιω-

ΓΑΜΟΙ—ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

— Ἀσμένως ἀναγγέλλομεν τοὺς τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ 20 φθίνοντος τελεσθέντας ἐν Πέραν γάμους τοῦ ὀτρητοῦ καὶ πολλῆς ἐκτιμήσεως καὶ συμπαιθεῖων ἀπολαύοντος ἀρχισυντάκτου τῆς ἐριτίμου *Κωνσταντινουπόλεως* κ. Γ. Οἰκονομίδου μετὰ τῆς Δοῦς Ἑλένης Πολυχρονιάδου, κόρης ἐπιφανοῦς ἡπειρωτικοῦ οἴκου διαπρεπούσης ἐπὶ μορφώσει καὶ ἀρετῇ. Συνενοῦσαι τὰ θερμὰ ἡμῶν συγχαρητήρια πρὸς τὸ εὐγενὲς ζεύγος, ὅπερ συνενοῖ ἐν αὐτοῖς πάντα ὅτι δύναται ν' ἀποτελέσῃ τὴν ἀνθρωπίνην εὐδαιμονίαν, εὐχόμεθα αὐτὴν ὅσον οἶον μακρὰν καὶ ἀγήρω ἐπιστεφομένην ὑπὸ ἀειθαλῶν ρόδων ἀνεπιφθόρου ὀλιβότητος.

— Ἐπίσης μετὰ πολλῆς φαιδρότητος ἐτελέ-

ἄνθρωπος ὅταν ἔλαβε τὴν ἀνάγκην σου τὴν νύκτα ἐπῆγε καὶ τοῦ τὸ ἀνέγνωσεν ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ καφετζῆ Χατζῆ-Θάνου, ἔγραψεν αὐτὸς τὸ ὄνομα τοῦ ἤκουσεν Ὁθωμανιστὶ καὶ βέβαιος περὶ τῆς διευθύνσεώς του, ἀφ' οὗ σὺ τοῦ τὸ ἔδωκες ἐτηλεγράφησεν. Αὐτὸ ἦτο καὶ τίποτε ἄλλο. . .

Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ λάθος μου· εἶχον παραγγεῖλαι εἰς Σμύρνην ἀνὰ ἑκατὸν ἐπισκεπτῆρια ἰδικὰ μου καὶ τῆς συζύγου μου ἀποστείλας καὶ ἀνὰ ἓν παλαιὸν διὰ δειγμάτων τοῦ μεγέθους τῶν γραμμῶν καὶ τοῦ χάρτου· ὅσων μοῦ ἀπέστειλαν τὴν παραγγελίαν ἔχυσαν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν μου καὶ τὰ δύο δείγματα.

Ἰωάν. Α. Ἀποστολάκης

Ἐν Κωνσταντινῇ

Ἰατρὸς

πηλῶς εἰς τὸν κατὰφυτον δρόμον, ἀκολουθούσης ἡ προπορευομένης τῆς θαλαμηπόλου. Ἠμίλειον δίδον καὶ τὰ πρόσωπά των ἐνίοτε ἐξέφραζον θλίψιν τῶς βλαβῆν, ὥστε ἐσκεπτόμεν, τί θλιβερόν μυστήριον κατέθλιβε τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα τὰ τῶς νεὰ καὶ τῶς ὥρατα. Ἐσπέραν τινὰ μάλιστα ἐξερχόμενος τοῦ στενοῦ, κατέλαβον αὐτοὺς τῶς τῆς συναντήσεως ἐκείνης, κατέστησαν σχεδὸν φίλοι μου. Ἐνίοτε ἐχαιρέτιζον ἀμφοτέρους, καὶ μετ' εὐγενείας μὲ ἀνταπεδίδον τὸν χαιρετισμόν. Δὲν φαντάζεσθε τὴν συμπάθειαν, ἣν μοὶ ἐνέπνευσαν τὰ δύο ἐκεῖνα παῖδια!

Ἐν συντόμῳ, κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰουλίον ἐπιστρέψας ἐκ Σαραντῶν, κατὰ τινα ἑσπέραν περὶ λύχνων ἀφῆς, παρετήρησα δύο σκιὰς κυπτούσας ἐπὶ τοῦ ρυακίου εἰς τὸ μέρος, εἶθι σᾶς εἶχον δεῖξαι τὸν τεχνητὸν καταρράχτην. Ἀνεγνώρισα ἱπομένως τὰς δύο περὶ οὗ ὁ λόγος σκιὰς καὶ ἀκολουθήσας τὰ βήματά των ἐκρύβην εἰς στενὸν τινα δρόμον μέχρις εἰς βημάτων μακρὰν ἐκείνων. Ἰδοὺ ὁ ζωτρός καὶ ὁ ἐκ λυγμῶν διακοπτόμενος διάλογος τὸν ὁποῖον ἤκουσα.

— Γεωργιέττα, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες σὰς ἀποκιοῦνται τὴν ἐνωσίν μας, ἔνεκα τῆς πτωχείας μου, προτιμῶ καλλίτερον νὰ ἀποθάνω.

— Καὶ ἐγὼ θέλω νὰ ἀποθάνω μετὰ σοῦ Ραῦμόνδε.

— «Ὁχι, ε-θέλω, ε- εἶται ἀκόμη νεὰ. . . Ὁ ἀγάπησες ἴσως ἄλλον τινα βραδυτέρων. . . Ὁ μὲ λησμονήσης. . .

— «Ποτέ! Ἀχαρε! εἶπεν αἶφνης ὁ νεανίας καὶ ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

— «Ραῦμόδε, θὰ ἐνωθῶμεν διὰ τοῦ θανάτου. ἐφώνησεν ἡ νεῖς καὶ ἐρρίφθη.

Μὰ τὴν πίστιν μου! ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι τὸ ὄραμα ἦτο τῶς ταχὺ καὶ αἰφνίδιον, ὥστε τὸ αἶμά μου ἐπάγω. σεν ἐντὸς τῶν φλεβῶν μου. Πράγματι, ὅπερ ἔμελλεν ἐν μέτρον ὕδατος εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἐρρίφθησαν ἀλλ' ἐπειδὴ ἀ-

πράσισαν νὰ ἀποθάνωσιν ἐνόμισα, ὅτι θὰ ἐπετύγχανον κλυδωνῶντες εἰς βαθύτερον μέρος. Ἐσπευσα πετῶν εἰς βοήθειαν τῶν δύο ἀπληγομένων, καὶ μετὰ τινος λεπτοῦ ἐξάβαλον ἐκ τοῦ ὕδατος τὸν Ραῦμόνδον καὶ τὴν Γεωργιέτταν καὶ τοὺς ἐκάθισα ἐπὶ τῆς γλῆσῃς.

«Ὅπότεν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ περιπατήσωσι τοὺς ὁδηγητὰς εἰς τὸν οἰκίσκον μου, εἶθι ἡ σύζυγός μου. ἐστέγνω. σεν ὅταν ἦτο δυνατόν τὰ ἐνδύματά των. Ἐν τούτοις ἐνύκτωσε καθ' ὅλοκληρίαν καὶ ἡδύνατο νὰ ἀναχωρήσῃσι χωρὶς νὰ τοὺς διακρίνη τις.

— «Α! διατὶ μὲς ἐμποδίσατε ἀπὸ τὸν θάνατον, εἶπεν ἡ νεῖς θλιβερώς. . . Ἀφ' οὗ γυναῖς μου ἀντιτείνουσιν εἰς τὸν γάμον μας ἡ αὐτοχρηρία εἶναι τὸ μόνον καταφύγιόν μας. Ταύτην τὴν ἑσπέραν ἡδυνήθην νὰ διαφύγω τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς μητρός μου καὶ τῆς θαλαμηπόλου μου διὰ νὰ ἔλθω ἐδῶ καὶ νὰ ἀποθάνω. . . Ὁ δὲ δοκιμάσωμεν ἐκ νέου αὐρὴν ἴσως, διότι ἡ ἀπόρρασίς μας εἶναι σταθιωτάτη. Προτιμῶμεν νὰ ἐνωθῶμεν εἰς τὸν τάφον μᾶλλον ἢ νὰ ζῶμεν κεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων!

— «Ὁ δὲ δοκιμάσητε ἐκ νέου; εἶπεν συσπᾶσας τὰς δαφύς μου.

— «Βεβαίως.

Τοῦτο δὲ θὰ ἐπαναληφθῇ, σᾶς τὸ δοκίμαμι ἄλλως ἀκολουθήσατέ με εἰς τὸν σταθμὸν τῆς ἀτυνομίας» — «Ἦ, εἶπεν ἡ νεῖς καθικετεύσασα, φεισθῆτέ μας, ἐκ τούτου τοῦ φρικτοῦ σκανδάλου!

— Αἱ καλὰ! Διεξάγετε τὴν διευθύνσιν τῶν γυνέων σας, δασκινίς, ὅπως σᾶς ὁδηγήτω ἐκεῖ, ἡ ἄλλως ἐκλεξάτε μετὰ τοῦ ἀπτινμικοῦ σταθμοῦ καὶ τῆς κατοικίας σας.

Ἦ ἀπόρρασίς μου ἦτο σταθερά, διὰ ἔπραπε νὰ ὑπακούσῃ μετὰ τινος ἀντιπρακτικῶς λόγου μοὶ ἔδειξε τὴν διευθύνσιν εἰς τὸν ἄγιον Μαυρίκιον.

— Ἀκούσθησάτε με, δασκινίς. . . Ὅσον ἀφῆς ὕμῃς κίριε, βαλίσσατε πρὸς τὸ μέρος σας.

σθησαν τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν Γενῇ-Καποῦ οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Καλογεροπούλου μετὰ τῆς δος Ἑλπινίκης Σούγιολτζῆ ἀποτελέσαντες οὕτως θαλερόν καὶ εὐτυχές ζεύγος, εἰς δ' εὐχόμεθα τὸν νέον ἐν δυάδῃ βίον γλυκύν, ἀνέφελον καὶ ἀνεπισκίαστον.

— Ἀναγράφωμεν ἐπίσης εὐφροσύνως τοὺς ἐν Πειραιεὶ ὑπὸ αἴσιον ἀπτόρῃ γλυκυτάτων ἐλπίδων γενομένους ἐσχάτως ἀρραβῶνας τῆς θυγατρὸς τοῦ ἐκ τῶν προκρίτων πολιτῶν τοῦ Πειραιῶς κ. Γ. Κασιμάτῃ Δος Εὐχάριτος μετὰ τοῦ διαπρεποῦς ἱατροῦ κ. Κυριακοῦ Σπ. Καραγιαννάκη. Ἡ δὲς Εὐχάρις Γ. Κασιμάτῃ, διαπρέπουσα ἐπὶ ἐξαιρέτῳ μορφώσῃ, ὡς καὶ ἡ ἐρίτιμος αὐτῆς ἀδελφὴ κ. Οὐρανία Α. Στεμιτσιώτου καὶ συνενοῦσα ὅλους τοὺς ἰάσμοις τῆς ἀβρᾶς παρθενικῆς ἀγνότητος, εἰναί

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐκτύπων τὰς κιγκλίδας ἐξισίου ἐγκυκλίου μεγάρου περιβαλλομένου ὑπ' ἐκταταμένου κήπου. Ὁ πατὴρ τῆς Γεωργιέττας ἦτο πλούσιος ἔμπορος, ὅστις ἔνεκεν ὑποθέσεων κατ' ἐκεῖνον τὸ ἐσπέρας εἶχε μείνῃ ἀργὰ εἰς Παρισίους. Ὡστε μὲ ὑποδέχθη ἡ μήτηρ. Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὸν τρόμον, ὅφ' οὗ κατελήφθη ἡ δυστυχὴ κυρία, ἰδοῦσα τὴν θυγατέρα τῆς ὡς ἄνθος διαβεβηγμένην ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

Μοὶ εἶπαν, ὅτι πρὶ μῆδος καὶ πλέον ὥρας ἐξηφανίσθη ἡ θυγάτηρ τῆς, ἀλλὰ τὴν ἐνόμιζεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Ὡστε εὐρήθη εἰς τροχὸν ἀγωνίαν.

Κρίσιμος στιγμή διὰ τὴν κατέλαβεν αὐτὴν καθίσαν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου τῆς αἰθούσης· μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὀκταετίας κρίσεως πλησιάζει αὐτῇ τῇ εἰπον χαμηλοφώνως.

— «Κυρία, δὲν δρῶν νὰ σὲ συμβουλευτώ, ἀλλ' ἔχουσιν ἀδικόν τινες παρμεδαλόντες προσκόμενα πρὸς τὸν ἔρωτα τῶν τέκνων των. . . Σὲ προειδοποιῶ ὅτι ἡ δεσποινὴς Γεωργιέττα μοὶ εἶπεν, ὅτι θὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπόπειράν της. . . Δίδουσα τὴν συγκαταθέσιν σας εἰς τὸν γάμον της, θὰ ἀποφύγῃτε ἴσως μέγα δυστύχημα καὶ πολλὰς τύψεις συνειδήσεως. . . Ἀλλως τε, γνωρίζω ἐκεῖνον τὸν ὁπλὸν ἀγαπᾷ, καὶ ἐὰν μοὶ τὸ ἐπιτρέπητε τολμῶ νὰ σὲ εἰπω ὅτι εἶναι εἰς κἀλλιστος καὶ ἀντάξιός αὐτῆς νέος.

— «Ἄ! τὴν διδοῦ εὐχάριστος! ἀναιφώνησεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ, σφίγγουσα τὰς χεῖρας μου μὲ εἰλικρινῇ ἐκφράσιν εὐγνωμοσύνης.

III

Ὁ Βασιλὲς ἐπώπησεν, ἀνέψας τὴν πῆλάν του ἐν τούτῃ ἀφ' ἧς ἦμεν ἐπὶ τοῦ ὁροπέδου τοῦ Κραβέλι.

— Ὁ γάμος ἐγένετο· ἡρώτησα.

Μάλιστα ἐν μῆνι μετὰ τὴν διάσωσιν. . . Οἱ δύο ἡρώες μας κατέχουσιν ἤδη περίπτερον εἰς τὸν ἄγιον Μαν-

ἐπίσης ἀξία καὶ ὅλων τῶν ρόδων τῆς εὐδαιμονίας, ἣν ἡ ἐπίζηλος αὐτῇ ἐνωσις τῇ ὑπόσχεται καὶ ἀτινα τῇ εὐχόμεθα αἰωνίως δροσερὰ καὶ μελισσταγῇ.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Ἐκεῖνη: Δὲν εὐρίσκει αὐτὴν τὴν γελοιογραφίαν ἀξιολάτρευτον;

— Ἐκεῖνος: Ἀξιολάτρευτον; καὶ σὲ τότε πῶς πρόπει νὰ σ' εὐρίσκω;

Ἡ Διλή:

— Ξεύρεις, καὶ ἐνῶ; ἡ μαμά μου προσέκλεισε πρὸς τοὺς τὸν κ. Μ. νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ἔμεινῃ μὴ μὲ ἐρχεται πολὺ συχνὰ εἰς τα.

Ἡ Φόβω:

— Ἄ, φίλτατῃ μου, διὰ νὰ μὴ γείνη αὐτό, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ παῖξῃς πλάνο τὴν πρώτην φρὰ τοῦ θ' ἀρθῇ. . .

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου Κουρσοῦμ-Δὰρ ἀριθ. 3.

ρίκων. Ἡ νεῖς ἦτο κελῶς πεπρωμένη καὶ ὡς ἐκ τούτου ἤρχισαν ὡς φαίνεται ἡ διαρρήσεις τοῦ πυξίου τοῦ ζωγράφου. . .

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸν γάμον των διηρχόμεν πρῶταν τινὰ ἐνώπιον τῆς κατοικίας των. Ὁ ζωγράφος μὲ προσεκέλευσε, καὶ ἐκαθίσταμεν ὑπὸ σκιὰν ἀναδενδράδος, πλησίον τραπέζιου τινός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λευκὸς οἶνος ἐσπινθηρόβλει ἐντὸς ποτηρίων. Ἡ νεῖς ἀφ' ὧς τοῦ ἐφαίνετο ἐκτινοβολοῦσα ἐκ τῆς χαρᾶς. Ἄμα μὲ εἶδεν ἐγέλκεσιν εὐθύμως, καὶ παρυσθὺς ὁ Ραῦμόνδης προσέφρων μοὶ ἐν ποτήριον μὲ εἶπε, μετ' εἰλικρινοῦς ἐπίσης εὐθυμίας.

— Ἐνθυμίθε, πάτερ Βασιλῆ, τὸν τραγικὸν διάλογον ἐπὶ τῆς ὁχθῆς τοῦ βυακίου, τὴν αὐτοχειρίαν μας ὑπὸ τὴν πανσέληνον, τὴν ἐπιμονὴν νὰ θέλωμεν ν' ἀποθάνωμεν, καὶ τὴν ἀπειλήν μας νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν; . . . Δοκίμῳ. . . Ἡ Γεωργιέττα ὑποπτεύσασα ἐν τῷ προσώπῳ ὑμῶν γενναίον τινα φιλόφρονον ἐπινόησεν ἐκεῖνο τὸ δρᾶμα, διὰ νὰ βιάσῃ τὴν συγκατάθεσιν τῶν γυνέων της. . .

Μὰ τὴν πίστιν μου! ἀ, ὁμολογῶμεν, ὅτι ἕκαστος παρίστησε λαμπρῶς τὸ πρόσωπόν του, ἐπειδὴ καὶ οἱ τρεῖς εἴμεθα εὐτυχεῖς, καθὼς οἱ καλλιτέχναι μετὰ τὴν πτώσιν τῆς αὐλαίας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν των.

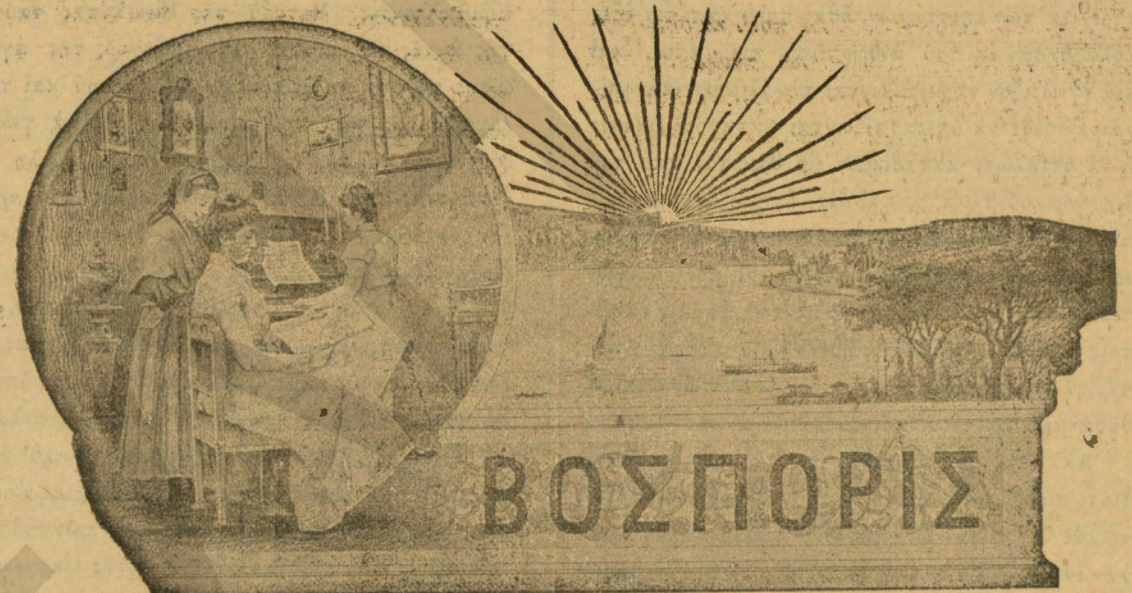
— Δὲν εἶδα δ.σχερσημένους ἐναντίον των, ἡρώτησα, διότι σὲ; ἡπάτησαν οὕτω διὰ τῆς ἀποπείρας τῆς ψευδοῦς αὐτοχειρίας των;

— Νὰ δυσαρεστηθῶ; Θεὸς μου! ὦχι! . .

Τοῦναντίον εἰμὶ παρὰ πολὺ εὐχαριστήμενος διότι συνέτεινα εἰς τὴν εὐτυχίαν των. . . μόνον, ἐνωῖτε; προσέχω πολὺ νὰ μὴ διηγῶμαι τὴν. . . διάσωσιν.

Καλλιόπη Μανωλακόγλου.

Ἐν Καλλιμαρτίᾳ τῇ 18ῃ Ἰανουαρίου 1902.

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁν παύσασθαι τὰς Χάριτας
ταῖς Μουσαῖς συγκαταμινεῖς,
ἡδίστην συζυγίαν»
Εὐρ. Ἱερ. Μαιν. Στ 673—8

ΑΠΙΟΝΤΗΣΙΣ

ΤΗ, ΔΕ ΒΙΡΓΙΝΙΑ, ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

(Συνέχεια ἴδε ἀρ. 28)

Ὅτι οἱ κατὰ κειρὸς θελήσαντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τὴν γυναικείαν ἀδυναμίαν της ἄνδρες ἦσαν ἄνδρες τοῦτο δὲν προτίθειμαι ν' ἀρνηθῶ, ἀλλ' οὔτε ν' ἀμφισβητήσω. Ἀλλ' ἂν, ὡς θέλει ἡ χειραφέτησις, — ὑφίστατο ἀμαζόνεις τις πολιτεία γυναικῶν ἐπιπορτιζομένη αὐτὴ ὅλα τὰ δημόσια ἐπαγγέλματα (ὅτε καὶ οἱ ἄνδρες δὲν εἰσεύρω εἰς ποῖον ἄντρον ἔπρεπε νὰ κατὰχωσθῶν ἵνα κρύψωσι τὴν ἀδράνειάν των, ἐκτὸς ἂν συνήρουν νὰ γείνωσιν αὐτοὶ αἱ θηλάστριαι τῶν τέκνων των) μήπως τάχα αἱ ὁμάδες — αἱ ἀγέλαι ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἰπω, — τῶν ἀγρίων τούτων ζώων, ἀφ' οὗ θὰ ἤναγχαζόντο νὰ ὑποδυθῶσιν ὅλην τὴν ἀνδρικήν προσωπικότητα καὶ τὴν ἐξιν τῆς ἀγορᾶς μὴ δὲν θὰ ἐγίνοντο τόσον ὅσον καὶ οἱ ἄνδρες ἱκανοὶ πρὸς ἀπάτην καὶ δόλον; Βεβαίως, καὶ πλείοτερον μά-

λιστα λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν καὶ δόσεως τινος πονηρίας φυσικῆς ἀπ' ὀλιγίστων δυστυχῶς γυναικῶν ἐλλειπούσης.

Καὶ δὲν θὰ ἐγίνετο τότε ἡ γυνὴ ὀντότης ἐστρημένη παντός ἀβροῦ καὶ ἰδανικοῦ, παν ὅς τρυφεροῦ καὶ ὀσίου, ὀντότης καὶ εἰς ἐαυτὴν ἔτι ἀπεχθὴς ὡς ἀπαρνηθεῖσα τὸν ἱερόν καὶ ὑψίστον ἐκεῖνον προορισμὸν τοῦ νὰ συνάπτῃ καὶ ἀποτελῇ τὸν ἐνωτικὸν ὅρον τῶν ἱερῶν ἐκεῖνων δεσμῶν, ὧν τὴν κυρίαν ὑπόστασιν ἀλλὰ καὶ τὴν ὑψίστην ἀξίαν ἀποτελοῦσιν ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ εὐγενεῖς ὅσον καὶ γλυκύπικροι ταλαντεύσεις τῆς ψυχῆς ἀνὰ τὸν βιωτικὸν κυκλῶνα;

Καὶ τότε, ὅταν ἡ ἀλληλοτρωγομένη αὐτὴ ἀγέλη τῶν ἀγρίων θηλειῶν ἀντικαταστήσῃ τὸ εὐγενές καὶ γλυκὺ τοῦ ἀνδρὸς ἰνδαλμα, τὸ προσφιλές καὶ ἐπιστήθιον αὐτοῦ παλλάδιον, ὑπὲρ οὗ καὶ μόνου οὗτος ἀγωνίζεται καὶ μοχθεῖ, τὸ τιμαλφές τῆς ἐστίας κόσμημα, τὴν καλλιθρόνον Πηνελόπην, τὴν καλλιτέχνον Ἀθηνᾶν, τὴν ἀφελῇ καὶ σεμνὴν Ναυσικάαν. . . ἀλλ' ὄχι! παύω δὲν τα ἀναφέρω πλέον τὰ ἀμαθῆ καὶ χυδαῖα ταῦτα γύναια, διὰ τὴν ἐκ τῶν ὁποίων καταγωγὴν δὲν ὑπερφηναύεσθε, λέγετε, σεις, τὰς κτηνώδεις ταύτας δούλας, αἵτινες δὲν ἐγνώριζον ἐν τῇ ἐποχῇ των τὰ

στοιχεία των ἐπιστημῶν, ὅσκι πολὺ κατόπιν ἐξεκολάφθησαν ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, καὶ δὲν ἐγνώριζον νὰ χειρίζονται τὴν χειρουργικὴν μάχαιραν οὐδὲ νὰ ὑπερασπίζονται κατηγορουμένους ἢ νὰ στέλλωσι καταδίκους εἰς θάνατον ἀπὸ τοῦ δικηγορικοῦ βήματος καὶ δὲν ἐγνώριζον νὰ περιπλανῶνται μόναι δι' ἡμέρας ἢ νυκτὸς ἀνὰ τὰ ξενοδοχεῖα περιηγούμεναι τὴν γῆν καὶ πολὺ ὀλιγώτερον ν' ἀνταποκρίνονται χαριέντως, ὁσάκις ἐν αὐτοῖς ἀγνωστὸς τις κύριος ἤθελε ταῖς προσφέρει ποτήριον καμπανίτου πίνων εἰς ὑγίειαν τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ ῥαδινοῦ αὐτῶν ἀναστήματος!

Ἄλλ' ἐγὼ τὰς γυναῖκας ταύτας τὰς ἀμαθείς, διότι ἀμαθὴς ἦτο ἡ ἐποχὴ των, τὰς εὐλογῶ διότι καὶ δι' αὐτὴν ὡς καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν ἐν τῇ ἀμαθείᾳ των ἦσαν σοφαί, ἀφ' οὗ ἐγνώριζον τὴν ὑφίστην τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἥτοι νὰ παρασκευάζωσιν ἐν τῷ οἴκῳ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν καὶ ν' ἀνατρέφωσιν ἥκως!

Ναί, τὰ ἀμαθῆ ταῦτα γύναικα, ἅτινα περιφρονεῖτε ἢ μᾶλλον τὰ περιλαμπρά ταῦτα τῆς ὁμηρικῆς—ὄχι φαντασίας, ἀλλὰ φιλοσοφίας πλάσματα, ἅτινα δὲν ἐδημιουργήθησαν, πιστεύσατέ με, τυχαίως, ἀλλ' ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς ἀέθλια πρότυπα ἀδαμαντίνης λάμπειος καὶ διαρκείας εἰς ὅλας τὰς ἐφεξῆς γενεάς, δὲν ἦσαν δοῦλαι ταπειναί, ὡς φρονεῖτε, ἀλλὰ προσωπικότητες ἐντελῶς συνειδυῖαι ἑαυτὰς (ἵνα μεταχειρισθῇ τὴν φράσιν σας) καὶ ἔχουσαι βαθυτάτην συνείσθησιν τοῦ ἀληθοῦς αὐτῶν προορισμοῦ καὶ ἐκπληροῦσαι αὐτὸν προτύπως διὰ τὸ χρονικὸν καὶ πνευματικὸν περιβάλλον των. Δὲν εἶναι αὐταὶ δοῦλαι ταπειναί, ὄχι, ἀλλ' ἀληθεῖς δέσποιναι, ἀριστοκράτιδες ἀξιοπρεπεῖς, εἰδημόνως διέπουσαι πλήθη ὅλα δμῶν πλήρεις ὑπερτάτης στόργης καὶ πίστεως πρὸς τοὺς συζύγους των, (οὗς αἱ χειραφετημέναι σας δὲν θ' ἀνέμενον βεβαίως ἐπὶ 20 ἔτη), πλήρεις ἀνυποκρίτου ἀφοσιώσεως πρὸς τὰ τέκνα, πλήρεις ἐλέους καὶ εὐγενείας πρὸς τοὺς ξένους, πλήρεις σεβασμοῦ πρὸς τὸ καθῆκον καὶ εὐλαθείας πρὸς πᾶν ὅσιον, τρυφερά τὴν καρδίαν καὶ φιλόσοφοι τὸ ἦθος, εἰς οὐδένα δουλικῶς ὑποκείμεναι, ἀλλὰ προστατεύουσαι αὐταὶ καὶ διαθέτουσαι τὰ περὶ αὐτὰς ὡς τέλειαι δέσποιναι καὶ κυρίαι καὶ πνευμάτων καὶ καρδιῶν καὶ ὅλου τοῦ κατ' αὐτάς

περιβάλλοντος. Μεταξὺ τῆς Πηνελόπης ταύτης τῆς ἀγνῆς καὶ πιστῆς καὶ φιλεργοῦ, τῆς ἀγνοούσης τοὺς χημικοὺς τίτλους τοῦ χρυσοῦ καὶ τοὺς λογαριθμοὺς τῆς τριγωνομετρίας, ἀλλὰ γνωρίζουσης ν' ἀγαπᾷ, νὰ τιμᾷ (οὐχὶ ὡς δοῦλη τὸν δεσπότην, ἀλλ' ὡς πιστὴ σύντροφος τὸν πρῶτον ἐν ἑσσι) τὸν ἄνδρα αὐτῆς, ἐτι δὲ πλέον νὰ ἐξιδανικεύῃ καὶ . . . ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὅλην νὰ θρηνῇ τὸν ἀπόντα προσφιλῆ αὐτῆς σύζυγον, μεταξὺ αὐτῆς, λέγω, καὶ μιᾶς ἰατροῦ σας, μιᾶς δικηγόρου σας, μιᾶς ἐμπόρου ἢ μιᾶς δημοσίου ὑπαλλήλου σας πολυπλάγκτου, ἥτις διεπέρασε πελάγη καὶ διέσχισεν ἀγυῖας καὶ συνεχρωτίσθη καθ' ἡμέραν πρὸς παντοία πλήθη καὶ στίφη ἀνδρικῶν ὁμάδων, ἐρωτήσατε τοὺς σωφρονεστέρους τῶν ἀνδρῶν, ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι συναίσθησιν τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς καὶ ἀπονέμουσι σεβασμὸν πρὸς τὴν ἱερότητα τῆς ἐστίας, ποῖαν προτιμῶσιν ὡς σύζυγον. . . . Καὶ θὰ ἴδῃτε τί θὰ σας εἰπωσιν περὶ τῆς πλάνης αὐτῆς ἀκκυόνης σας, ἥτις καὶ ἂν ὑποτεθῇ προνομιοῦχος τις φύσις δυνηθεῖσα νὰ μὴ διαφθαρῇ ἡθικῶς, κύριος ὅμως οἶδεν ἂν ἡδυνήθη νὰ διαφύγῃ καὶ τοὺς παντοίους καὶ πανταχούθεν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μᾶλλον πεπολιτισμένα κέντρα, καὶ δὴ πλείονον καὶ δολιώτερον ἐκεῖ περιβάλλοντας αὐτὴν κινδύνους.

Ἀλλὰ τὴν Πηνελόπην ταύτην τὴν ἀγνὴν καὶ εὐαίσθητον καὶ ἀδρὰν περιβάλετέ τὴν διὰ τοῦ μόνου, ὅπερ τῇ ἐλλείπει: διὰ τῆς παιδείας, καὶ θὰ ἔχητε τὴν γυναῖκά μου, τὴν ἀρτίαν καὶ ἰδεώδη γυναῖκα, ἥτις ὡς παραδείσιον ἄνθος μυρόνει τὸν βίον τοῦ προστάτου αὐτῆς ἀνδρὸς καὶ ὡς γλυκεῖα καὶ ποιητικὴ τοῦ ἔαρος σελήνη τῷ δεικνύει διὰ τοῦ ἱλαροῦ της φωτὸς τὴν ὁδόν, ἣν ὀρεῖται ν' ἀκολουθήσῃ ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐνσπείρει διὰ τοῦ μελιχροῦ μειδιάματός της αἰσθητάτα γλυκερά καὶ ἰδανικά εἰς τὴν καρδίαν του. ὦ! στήθε ἐπὶ στιγμὴν γονυκλινῆς ἐκ θαυμασμοῦ πρὸ τῆς ἀληθῶς ἀγνῆς ταύτης θεᾶς, (casta diva) τῆς αἰθερίας ταύτης Φοῖβης μου, στήθε περισυνειλεγμένη καὶ ἀπροκατάληπτος καὶ ὑπὸ τὰ βέλη τῶν ἀκτίνων της τὰ μελιχρὰ θὰ ἴδῃτε πιπτούσας κάτω καὶ ἀποθησκούσας οἰκτρῶς ὅλας τὰς ἀρειμανεῖους Ἄμαζonas σας! . . .

(Ἐπεταὶ σπέρεια).

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Καὶ πάλιν ἔνεκα πληθώρας ὕλης ἡ ἔναρξις τοῦ νέου μυθιστορήματος ἡμῶν

II ΜΑΜΖΕΛΚΑ

ἀναβάλλεται εἰς τὸ πρῶτον.

ΥΠΗΡΕΤΑΙ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΙ

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἡ θρησκεία τῆς ἀγάπης. Ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν, εἶπεν ὁ τῶν ἐθνῶν ἀπόστολος, δὲν ὑφίσταται διάκρισις μεταξὺ Ἰουδαίου καὶ Ἑλλήνου, ἄρρενος καὶ θήλεος, δούλου καὶ ἐλευθέρου, ἀλλὰ τὰ πάντα ἰσοπεδοῦνται καὶ ἐξισάζονται. Οὕτως ὁ εὐαγγελικὸς νόμος ἔλυσε διὰ παντός τὸ περὶ διακρίσεως τῶν δύο φύλων μέγα πρόβλημα, τὸ ὀρίζον τὴν γυναῖκα ὑποδεστέραν τοῦ ἀνδρός, κατὰ τὰς τῶν ἀρχαίων σοφῶν διακελεύσεις, ἢ τάσσον τὴν «ἀπογυναικῶσιν» τοῦ ἀνθρωπίνου γένους σύμπαντος ὡς τὴν ἐπάνοδον τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, κατὰ τινὰ καινὰ δόγματα. Ἀλλ' οὕτως ὁ εὐαγγελικὸς νόμος ἐπούλωσε συγχρόνως διὰ χειρὸς ἡπίας καὶ μητρικῆς καὶ μίαν τῶν μεγαλειτέρων πληγῶν τῆς πρὸ Χριστοῦ ἀνθρωπότητος: τὴν δουλείαν. Μία καὶ μὴν ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου πρὸς τὸν Φιλήμονα ὀλιγόστιχος καὶ βραχυτάτη, ἐν ἣ ὁ δούλος Ὀνήσιμος ἀποκαλεῖται ἀδελφὸς ἀγαπητός, σπλάγχνα τοῦ ἀποστόλου καὶ τέκνον αὐτοῦ, ἤρκειεν, ὅπως τὰ σινικά τεῖχη τὰ τὴν ἀνθρωπότητα διαιροῦντα εἰς ἀργυρωνήτους καὶ ἐλευθέρους, καταπέσωσι, καὶ ἐκλείψῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ἄτιμος αὐτὸς δεσμός, ὁ ποίων ἀντικείμενον ἀγοραπωλησίας τὸ ἐλεύθερον τοῦ Θεοῦ τέκνον.

Σήμερον ἡ δουλεία δὲν ὑφίσταται παρὰ τοῖς λαοῖς τοῖς ροφήσας τοῦ εὐαγγελίου τὸ νέκταρ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πνευματικὴ ἰσότης, ἣν εὐαγγελίσθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, δὲν ἤρε καὶ τὴν φυσικὴν καὶ ὕλικήν ἀνισότητα, — τοῦ Θεοῦ εὐδοκῆσαντος ἵνα διὰ τῆς ποικιλίας προάγῃται ἡ ἐνότης, — εὐρισκόμεθα πολλάκις εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συμπληρώμεν διὰ τῆς ἀλλήλοβοηθείας τὰ κοινωνικά χάσματα. Οὕτως οἱ πλούσιοι ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχωσι μέρος τοῦ χρυσοῦ των εἰς τοὺς πενεστέρους, ἐνῷ οἱ πενέστεροι καὶ ὑγιέστεροι ὀφείλουσι νὰ προσφέρωσι τὸν

βραχίονά των καὶ τὴν ἐργασίαν των εἰς τοὺς τυχόν ἀσθενεστέρους ἢ πολυσχολωτέρους πλουσίους. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐγεννήθη ἐν τῇ μετὰ Χριστὸν ἐποχῇ, ἀντὶ τῆς ἀρχαίας τάξεως τῶν δούλων, ἡ τάξις τῶν ὑπηρετῶν καὶ ὑπηρετριῶν, ὄντων καθ' ὅλα ἐλευθέρων, ἅτινα ἔρχονται, ἀντὶ ὀρισμένης ἀμοιβῆς καὶ ὀρισμένων ἐκ μέρους ἡμῶν ὑποχρεώσεων, ὅπως τείνωσιν ἡμῖν πρὸς βοήθειαν τὴν δεξιὰν των.

Κατὰ τὴν Χριστιανικὴν ἠθικὴν τὴν ἐκ τῶν Εὐαγγελίων ἀπορρέουσιν, οἱ ὑπηρεταὶ ἢ αἱ ὑπηρετρίαι οὐσιωδῶς καὶ ψυχικῶς δὲν διαφέρουν ἀπὸ ἡμᾶς. Εἶναι ἴσως ὑποδεέστεροι κατὰ τὴν οἰκονομικὴν ἢ διανοητικὴν θέσιν· ἀλλὰ πνευματικῶς εἶναι ἴσοι μας. Εἶνε ἄλλως τε γνωστὸν, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐνδιέφερεται πολὺ περὶ τῆς ὕλικῆς ἢ γραμματικῆς ἡμῶν ἀναπτύξεως, οὐδὲ μᾶς μετρεῖ μὲ τὸ μέτρον τοῦ χρώματος καὶ τῆς ἐπιστήμης· ἀπέναντι Ἐκείνου ἀξίζει πλείονον ἀγχοφόρος τίμιος καὶ ἐνάρτεος, ἢ βαθύπλουτος καὶ ἐνθουσιώδης λάτρης τῶν ἱερικῶν ἐπῶν. Ἐὰν δὲ τῶρα ὁ Θεὸς αὐτὸς ἐνδιέφερεται ὑπὲρ τῆς τάξεως τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες τόσον κατώτεροί του εἶνε, πῶς μᾶλλον ἡμεῖς, χρεωστοῦμεν ὑπὲρ αὐτῶν νὰ ἐνδιαφερώμεθα, οἵτινες εἴμεθα πρὸς αὐτοὺς καθ' ὅλα ὅμοιοι;

Δύο δὲ εἶνε κυρίως τὰ πρὸς αὐτοὺς καθήκοντά μας, ἅτινα ἐκπληροῦντες, ἐποδαινόμεν ἐμπράκτως τὸ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τούτων ἀδελφῶν ἐνδιαφέρον μας. Χρεωστοῦμεν νὰ εἴμεθα πρὸς αὐτοὺς φιλόανθρωποι. Χρεωστοῦμεν νὰ εἴμεθα δίκαιοι ἀπέναντι τῶν ὑπηρετῶν καὶ ὑπηρετριῶν μας. Καὶ πῶς ὅχι; Ἄν ἐκεῖνοι μᾶς προσφέρουν τὴν ἐργασίαν των, ἂν ἀπὸ πρῶτης μέχρι βραδείας νικτὸς ἵττανται ὄρθιοι χάριν ἡμῶν, ἂν σγάζουν αἱ χεῖρες τῆς πτωχῆς ἐκείνης κόρης διὰ νὰ πλύνῃ τὰ λευκίματά μας, ἂν ἡμαυρώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ εἰκοσαετοῦς ἐκείνου πλάσματος, διὰ νὰ ράψῃ τὴν ἐσθλὴν, τὴν ὀποῖον ὑμεῖς, ἀδελφοὶ κυρία, θὰ περιβληθῇτε αὐριον εἰς τὸν χορόν ἢ εἰς τὴν ἑορτὴν σας, ἡμεῖς ὅμοιως δὲν πρέπει ν' ἀνοίξωμεν τὸ βαλάντιόν μας; καὶ νὰ προσφέρωμεν ἄρτον εἰς τὸν πεινῶντα στόμαχον τῶν μαρτυρομένων αὐτῶν δυστυχῶν; «Δὲν θὰ κοιμηθῇ ὁ μισθὸς τοῦ ὑπηρετοῦ σου μαζὶ σου κατὰ τὴν νύκτα» εἶπε διὰ τοῦ προφήτου ὁ Θεός, συνι-

στῶν οὕτω τὴν παροχὴν τοῦ ἡμερομισθίου ἅμα τῇ δώσει τοῦ ἡλίου πρὸς τοὺς πρὸς ἡμᾶς ἐργασθέντας. «Ὁ μισθὸς τῶν θεριστῶν, τῶν θερισάντων τοὺς ἀγρούς σας (λέγει ἄλλοις που τὸ εὐαγγέλιον) κράζει· καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν ἐργατῶν ἐκείνων, τοὺς ὁποίους μὲ κενὰς χεῖρας ἀπεδιώξατε, ἔφθασαν ἕως εἰς τὰ ὦτα τοῦ Θεοῦ Σαβαώθ.» Καὶ ὅμως πόσοι καὶ πόσαι προσποιοῦμενοι τοὺς μεγάλους κατακρατοῦν τὰ ἡμερομισθία τῶν δυστυχῶν αὐτῶν πλάσμάτων, τὰ ὅποια ὁ Χριστὸς «ἐκδελφούς του» ἀπεκάλεσε!

Ἄλλ' ἡ πρὸς τοὺς ὑπηρέτας μας δικαιοσύνη δὲν ἐξαντλεῖ τὰ πρὸς αὐτοὺς καθήκοντά μας ὅλα. Ὅπου ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος ἵσταται, ὁ Χριστιανὸς ἐξακολουθεῖ νὰ κινῆται. Ὁ χριστιανισμὸς δὲν εἶνε μόνον δικαιοσύνη, ἀλλὰ πρῶτιστα καὶ μάλιστα ἀγάπη καὶ φιλανθρωπία. Ἄς εἰμεθα λοιπὸν πρὸ παντός εὐσπλαγχοὶ καὶ οἰκτιρμονες πρὸς τοὺς ὑπηρέτας καὶ τὰς ὑπηρετρίδας μας. Ἄς κατέχωμεν θέσιν πατρός καὶ μητρός εἰς τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο ὄρφανόν, τὸ ὅποιοι ἢ ἀτεγχοὶ μοῖρα ἔρριψεν ὑπὸ τὴν στέγην μας. Ἄς προστατεύσωμεν ὅσον δυνάμεθα τὴν ἄπλαστον ἐκείνην κόρην, τὴν ὁποίαν ἡ σιδηρὰ πενία ἐξηνάγκασε νὰ ἔλθῃ καὶ ζητήσῃ ἄσυλον παρ' ἡμῖν. Ἄς ἀποτεινόμεν λόγους πατρικοὺς εἰς τὰς δυστυχεῖς αὐτὰς ψυχὰς τὰς ἀξέστους, τὰς ἡμελημένας, τὰς ἡδικημένας. Πρὸ παντός ἂς προσέξωμεν νὰ μὴ σκανδαλίζωμεν τὰ ἄθῳα καὶ ἡμερα αὐτὰ πλάσματα, τὰ ὅποια, ὥς τὰ πολλά, ἔρχονται παρθενικά καὶ ρωμαλέα εἰς τὰς βρωμεράς μας μεγалоπόλεις καὶ φεύγουν—ἀλλοίμονον!—συντετριμμένα καὶ σκωληκόβρωτα διὰ νὰ μετοχετεύσουν καὶ εἰς τὰ φελλὰ καὶ ἀγνὰ χωρία τῶν τὸ μόλυσμα τοῦ ἐκλελυμένου καὶ ὑλιστικωτάτου ἡμῶν πολιτισμοῦ.

—Μᾶς παίρνουν (ἔλεγε προχθὲς εἰς ἱερέα τοῦ Ὑψίστου δυστυχεστάτη κόρη, ἔλθουσα ἐν τῇ πτώσει της νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ἀνακούφισιν καὶ φωτισμόν) μᾶς παίρνουν ἀπὸ τὰ χωρία μας καὶ σὰς ρίπτουν μέσα εἰς τὴν κουζίνα, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐρωτήσουν τί γινόμεθα. Ἐκεῖνοι κυττάζουν μοναχὰ νὰ εἶνε καλὴ ἡ δουλειὰ μας· διὰ τὰ ἄλλα τί ἐνδιαφέρονται; Σηκώνονται καὶ φεύγουν πολλὰς φορές ἐπὶ ὥρας καὶ ἡμέρας, καὶ μᾶς ἀφίνουν μόνας μὲ τὰ ἀγόρια καὶ τοὺς ὑπη-

ρέτας· καὶ δὲν συλλογίζονται πῶς εἰμεθα κορίτσια καὶ ἔχομεν ἀνάγκην καὶ ἡμεῖς ἐνὸς ματιοῦ, μιᾶς καλῆς συμβουλῆς.

Καὶ ἔπειτα ἀναστενάξασα, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ:

—Θὰ φύγω, παπᾶ μου, ἀπὸ τὴν πόλιν, ὅπου ἦλθα πρὸ τριῶν ἐτῶν χαρούμενη καὶ καλοκαρδισμένη, καὶ τώρα φεύγω σὺν τῷ ἄγριον πουλί. Προτιμῶ νὰ ψυμοζήτῳ εἰς τὸ χωριὸ μου μὲ τὴν μητέρα μου καὶ τὰς δύο ἀδελφάς μου, ποῦ μᾶς ἀφῆκεν ὁ συγχωρεμένος ὁ πατέρας μου χωρὶς κανένα προστατή, παρὰ νὰ κυλιώμην εἰς αὐτὴν τὴν κακοροζικιά· θὰ φύγω. Καὶ ὅσαις πατριώτισσάς μου βλέπω, θὰ τὰς ἐξορκίζω εἰς τὰ κόκκαλα τοῦ πατέρα τῶν νὰ μὴν ἔρχονται εἰδῶ καὶ καταστρέφονται.

Καὶ ὁ ἱερεὺς τῇ ἀπήντησε:

—Ναί, κόρη μου, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ χωριὸ σου, διὰ νὰ σωθῇς.

Κ. Καλλίνικος

Πρεσβύτερος

ΚΟΓΧΥΛΙΑ

Οὐδεὶς ἡμῶν γνωρίζει πόσον ὥρατα μέγαρον δυνάμεθα νὰ οἰκοδομήσωμεν ἐξ ὥραιων ἐννοιῶν. Αἱ ὥραιαι ἐμπνεύσεις, αἱ γλυκαὶ ἀγαπήσεις, αἱ εὐγενεῖς ἱστορίαι καὶ αἱ εὐλαβεῖς συνδιαλέξεις, ἰδοὺ τῆς ψυχῆς ἡμῶν τὰ ἀχειροποίητα μέγαρα.

(Ρούσκιν)

Ἡ ὀρθὴ παιδεὺσις ὀφείλει νὰ καθιστᾷ τὸν 15ετὴ ἢ 16ετὴ μείρακα ἱκανὸν ν' ἀναγινώσκῃ καὶ γράφῃ τὴν μητρικὴν αὐτοῦ γλῶσσαν μετ' εὐχερείας, ἀκριθείας καὶ φιλολογικῆς τιμῆς χάριτος ἀντιληθείας ἐκ τῆς σπουδῆς τῶν κλασικῶν συγγραμμάτων, νὰ γινώσκῃ ἐν γυνικαῖς γραμμαῖς τὴν ἱστορίαν τῆς γενετῆρας γῆς καὶ τοὺς στοιχειώδεις κανόνας τοῦ κοινοῦ βίου, νὰ κατέχῃ τὰ στοιχεῖα τῶν φυσικο-λογικῶν ἐπιστημῶν καὶ γινώσκῃ ἀριθμητικῆς καὶ γεωμετρίας. Ἐπίσης καὶ γινώσκῃ τινὰς λογικῆς ἀποκτηθείσας μάλιστα διὰ τῆς πείρας ἢ διὰ τῆς θεωρίας.

(Χέζλεϊ).

Ὅπως τὰ σαθρὰ πλοῖα αἱ καταιγίδες καὶ ἀνεμοδαλαί, οὕτως αἱ πορηραὶ τῶν γυναικῶν διαθέσεις καταποντίζουσι τὰς ἀσθενεῖς ψυχὰς τῶν συζύγων τῶν.

(Μίγας Βασίλειος)

Ὁ ἔρως ὁ ἐριδόμενος ἐπὶ μόνου τοῦ κάλλους εἶναι ἐλιγοχρόνιος.

(Φιλοθ. Πάρεργα).

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

(Συγγεία ἀπὸ ἀρ. 28)

Ἀφοῦ μὲ συνεχάρη διὰ τὴν παιδικὴν μου εὐτυχίαν, μ' ἔκαμε τὴν παρατήρησιν, ὅτι ὁ κύριος Ματθαῖος Ράλλης, ποτὲ δὲν διήγαγε καλῶς τὴν Κυριακὴν, χωρὶς νὰ ἦναι εὐτυχὴς τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα. «Ἐνθυμείσαι, υἱέ μου (ἐξηκολούθησε), ὅτι χθὲς ἦτο καλὸν παιδίον. Τοῦτο δεικνύει, ὅτι ἂν θέλῃς νὰ ἦσαι εὐδαίμων καὶ εὐτυχὲς, πρέπει νὰ ἐνθυμῇσαι τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, καὶ νὰ φυλάττῃς αὐτὴν ἁγίαν». Ἐάν ἡ παρατήρησις αὕτη εἶναι ἀνεξαίρετως ἀληθὴς, δὲν εἶναι τοῦ προκειμένου νὰ τὸ ἐξετάσωμεν ὅτι δὲ ἐν γένει εἶναι ἀληθὲς, κατὰ τοῦτο πολλοὶ ὀλίγοι ἀμφισβηλοῦσιν. Ἄλλ' ἡ παρατήρησις αὕτη, καθ' ἣν περίπτωσιν ἔγεινεν, προϋξένησεν εἰς τὸ πνεῦμά μου ἐκτύπωσιν, ἥτις διὰ παντός ἔμεινεν ἀνεξάλειπτος ἀπὸ τὴν μνήμην μου. Καὶ ἐάν καὶ πολλὰ ἄλλα συμβεβηκότα τῆς τρυφερᾶς μου ἡλικίας ἐξηλείφθησαν πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὴν μνήμην μου, αὕτη ἡ παρατήρησις διαμένει ἀκόμη νεαρὰ καὶ διακεκριμένη. Πολλάκις μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ νὰ φυλάττω μὲ ἀκριθείαν τὴν Κυριακὴν, καὶ μέχρι σήμερον αἰσθάνομαι διακεκριμένως τὴν ἐπιρροὴν της. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ φύλαξις τῆς Κυριακῆς εἶναι τόσον στενὰ συνδεδεμένα εἰς τὸ πνεῦμά μου, ὥστε κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν πρῶτ' ἀνακαλεῖται τὸ περιστατικὸν τοῦτο εἰς τὴν μνήμην μου. Πὰς ἀναγνώστης, ἡμπορεῖ ἴσως νὰ ἐνθυμῇται παρομοίαν τινὰ περίστασιν, ἥτις τοῦ προϋξένησεν ἀνεξάλειπτον ἐκτύπωσιν. Ἐάν ἐκάστη μέτηρ καιροφυλακτῇ διὰ νὰ δράττηται τοιούτων εὐκαιριῶν, θέλει ἀποφύγει τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ καταστήσῃ τὴν θρησκείαν δυσάρεστον καὶ ἐπαχθῇ.

Δὲν ὑπάρχει ἴσως κανεὶς τόσον ἄφροντις περὶ τῆς αἰωνιότητος, ἢ τόσον ἐναντίας εἰς τὴν εὐσέβειαν, ὅστις νὰ μὴ θέλῃ νὰ δώσῃ ἐνίοτε προσοχὴν εἰς θρησκευτικὴν ὁμιλίαν. Χριστιανὸς τις ἦτο ποτὲ ἐπιβάτης εἰς πλοῖον, ὅπου ἠνωχλεῖτο συγχάκις ἀπὸ τὴν βέβηλον γλῶσσαν ἀγροίκου τινὸς καὶ ταρχώδους ὑπηρέτου τοῦ πλοίου. Ἀπεφάσισε δὲ νὰ εὕρῃ καιρὸν διὰ νὰ ὁμιλήσῃ μὲ αὐτόν. Ἐσπέραν τινὰ ὁ κύριος οὗτος ἔκειτο τυλιγμένος μὲ τὸν μανδύαν τοῦ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἔχων ὡς προσκεφάλαιόν του στεφάνιον σχοινίων, καὶ ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὰς ὠραιότητας τοῦ ὠκεανοῦ. Γλυκὺς Ζέφυρος ἐφύση τὰ πανιά, καὶ ἐκίνει ταχέως τὸ πλοῖον ἐπὶ τῶν κυματίζοντων ὠκεαστῶν τὰ κύματα ἐσπινθηροβόλουν ἀπὸ τὰς φωτισμένους ἀκτίνας τῆς σελήνης. Κανὲν νέφος δὲν ἐπεσκύτιζε τὰ ἀνκρίθηματ' αὐτά, τὰ ὅποια ἐκρέμαντο ἀπὸ τὸν μέγαν θάλασσον τῆς φύσεως, τὸν οὐρανόν. Συνέπεσε δὲ νὰ ἐνασχολῇται ὁ ὑπηρέτης εἰς τὴν τακτοποίησιν τινῶν σχοινίων πλησίον τοῦ τόπου, ὅπου ὁ εἰρημένος κύριος ἀνεπαύετο ἡδυνόμενος μὲ τοὺς περιπλανημένους στοχασμούς του. Κατ' ἀρχὰς μὲν ὠμίλησεν ὀλίγους λόγους περὶ συνήθους τινὸς υποθέσεως. Ἀκολουθῶν δὲ ἡ προσοχὴ τοῦ ὑπηρετοῦ διηυθύνθη εὐκόλως εἰς τοὺς ἀστέρας, καὶ ἐδειξε μεγάλην περιέργειαν εἰς τινὰς ἀπλὰς μὲν, ἀλλὰ περιέργους παρατηρήσεις περὶ τῶν ὅσα ἡ ἀστρονομία μᾶς διδάσκει. Ἐντεῦθεν τὸ πνεῦμα τοῦ νέου ὠδηγήθη εἰς τὸν οὐρανόν. Εἶχε προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τοὺς ἀστέρας, ἐνῶ ὁ κύριος ὠμίλει περὶ τοῦ οὐρανοῦ τῆς δόξης καὶ περὶ τῶν διαμονῶν, τὰς ὁποίας ὁ Χριστὸς προητοίμασεν.

Ἦκουε μὲ ταπεινωσύνην καὶ ἀδιάκοπον προσοχὴν, ἐνῶ τῷ ἀνέπτυσσε τὴν τρομερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Ἐν τῇ μεταξύ τούτῳ τὸ πνεῦμά του προητοιμάζετο διὰ νὰ ἀκούσῃ καὶ τὰς ἀμαρτίας του. Ἐφαίνετο προσεκτικὸς καὶ αἰδήμων, ἐνῶ ὁ κύριος τὸν προέτρεπε μὲ φιλοφροσύνῃν μὲν, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγίστην θερμότητα νὰ προετοιμασθῇ, διὰ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιοι ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ διεστραμμένου τούτου παιδός, ἦτο ἰσχυρότατον. Ἐάν δὲ διήρκεσεν ἡ μὴ ὁ κύριος δὲν ἔλαβεν εὐκαιρίαν νὰ πληροφορηθῇ περὶ τούτου. Ἄλλ' ὠφελοῦμενον ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐσπέρας

και από την κατάνυξιν της μεγαλοπρεπούς σκη-
νης, τὸ ταραχώδες πνεῦμα τοῦ νέου τούτου καθη-
σύχασε τούλάχιστον πρὸς καιρόν. Ἡ θρησκευτικὴ
διδασκαλία μετεδόθη εἰς τὸ πρόθυμον πνεῦμά του
καὶ ἐνῶ περιπλανᾶται εἰς τοὺς ὠκεανούς, ἐντε-
νίζει ἴσως συχνάκις τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τοὺς
ἀστέρας ἐν καίρῳ τῆς μεσονυκτίου φυλακῆς του,
καὶ στοχάζεται περὶ τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ καὶ
περὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Ποσάκις ἡ μήτηρ ἤμπορε νὰ ἐπωφεληται τοι-
αύτης εὐκαιρίας καὶ νὰ διδάσκη, ἐνῶ εἰς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν κινεῖ τὴν περιέργειαν καὶ προξενεῖ ὡ-
φελημωτάτης ἐντυπώσεως εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ παι-
δίου.

Ἀπόφυγε τὰς ἀναρμοδίους περιστάσεις.

Ἵπάρχουν καιροί, καθ' οὓς προέρχεται μεγάλη
βλάβη ἀπὸ θρησκευτικῆς ὁμιλίας.

Ἵπόθεσε ὅτι τὸ παιδίον σου εἶναι θυμωμένον
καὶ ὅτι αἱ ἐξημμέναι παρεῖαι καὶ τὰ βίβλια κινή-
ματά του δεικνύουσι τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ πνεύματός
του. Εἰς ταύτην τὴν στιγμὴν ἀρμόζει ἡ μήτηρ νὰ
ὁμιλῇ εἰς αὐτὸ περὶ τῆς φαυλότητος τῶν παθῶν
τούτων, καὶ περὶ τῆς δυσαρρεσκείας τοῦ Θεοῦ;
"Ὅχι" εἶναι ἄκαιρον. Θὰ ἦτο ἐπίσης ἀνωφελές, ὡς
νὰ ὠμίλει μὲ μανιώδη τινὰ ἡ μέθυσον. Τιμῶρει
αὐτὸ διὰ τὸν θυμὸν του, ἀλλὰ εἰς τρόπον ὥστε
νὰ καταπραύνῃ τὰ πάθη του καὶ νὰ φέρῃς αὐτὸ
εἰς σκέψεις. Περίμενε ὅμως ἕως οὗ κατευνασθοῦν
τὰ πάθη ταῦτα, καὶ τότε ἐπιχειρήσον νὰ ὁμιλήσῃς
εἰς αὐτὸ περὶ τῆς φαυλότητός των καὶ νὰ τὸ πα-
ρακινήσῃς εἰς τὴν εὐαγγελικὴν μετάνοιαν. Γονά-
τισον πλησίον τῆς κλίνης του καὶ νουθέτησον αὐτὸ
εἰς τὸν κοιτῶνα του, καὶ ἐν καιρῷ τῆς σκεπτικῆς
ᾠρας τῆς ἐσπέρας, ὅταν τὸ πνεῦμά του εἶναι ἡσυ-
χον, καὶ τὸ πάθος δὲν θριαμβεύῃ κατὰ τοῦ λογι-
κοῦ, τότε αὐτὸ θέλει σὲ ἀκούσει μὲ καρδίαν συν-
τετριμμένην. "Ὅτε ὁ Πέτρος ἠρνήθη τὸν Κύριόν
του ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἀρχιερέως, ἔπραξε τοῦτο κα-
ταρώμενος καὶ ὁμνῶν· ἀλλ' ὅτε οἱ φύβοι του καθ-
ησύχασαν καὶ ἡ ὥρα τῆς σκέψεως ἐπῆλθεν, ἀπέβη
κατηφής εἰς τὸ Πραιτώριον τοῦ Πιλάτου. Τότε ἐν
μόνον βλέμμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν διεπέρασε τὴν
καρδίαν αὐτοῦ ἀκαὶ ἐξῆλθε καὶ ἐκλαυσε πικρῶς".

(Ἐπεται συνέχεια.)

Π. Τράντος
ιεροκλήρυξ

ΦΙΛΩΝ ΣΠΟΔΟΣ

(ἐκ τῶν τοῦ Λαμαρτίνου.)

Καὶ οὕτως ἀποθνήσκομεν !.. φυλλορροῦντες κλῶντοι
Ἄφ' οὗ ἀπὸ γυμνοῦς κορμούς ἡ ἀτραπὸς μας πλήρης
Ἐξαπομείνῃ. Τότε δέ, δε' ἡ ζωὴ πληρώνει
Τὴν χεῖρά του, εἰς ἐξ ἡμῶν θὰ ἐπιζῇ θυμῆρης ;

Αἱ σύγχρονοι αὐταὶ ψυχὰς τῶν ἀπαλῶν ψυχῶν μας,
Αἱ χεῖρες αἱ συσφίγγουσαι τὰς ἰδικὰς μας χεῖρας,
Αἱ φίλαι μας... ἐνθύμια τῶν νέων ἡμερῶν μας
Μᾶς καταλείπου... ἔρματα τοῦ Χάρωνος, τῆς Μοίρας.

Ἐν τοτέτοις πάντες εἴμεθα χορδὲς ὁμοῦ βαινόντων...
Μὲ πόσας γέλωτας φωνᾶς !... πῶς ἤρχισε πλουσίως !
Πλὴν φωνὴ !-ἐκείναι φωναὶ οἰδῶσι. Τῶν ἀπόντων
Ἡ χῶρ' αὐξάνει καὶ τὸ ὅδε νεκρῶνται ἀπαισίως.

Ναί ! Καθ' ἐκάστην ὁ χορδὲς ὁμοίαν μέλος ψάλλει.
Καὶ πάντες ἀσθενέστερος ὁ ἦχος ἀποβαίνει
Φωνὴ, φωνὴ ! ὁ κῆπος εὐδρόσος ὡς ἐν ἀρχῇ δὲν θάλλει !
Εἰς βῆμα πᾶν μία ψυχὴ ἐκλείπει νεκρομένην.

Χαίρετε, χαίρετε φωναὶ τῶν παιδικῶν μας χρόνων.
Φεύγετε ! Φεύγετε ! Σκιαὶ τοῦ εὐτυχοῦς μας βίου.
Ὁ κόσμος κατηφὴς σιγῇ ἐρήμον εἶνε μόνον,
Ἐνθα φωνεῖ μία ψυχὴ... φωνὴν τοῦ μαρτυρίου !

Αἰμίλιος

ΣΥΝ ΑΘΗΝΑ...

(Διήγημα πρωτότυπον)

(Συνέχεια ἔδε ἀρ. 28)

Ὁ Πόλης ἐξέλαβε τὸ πρᾶγμα ὅπως θὰ τὸ ἐξε-
λάμβανε κάθε ἄλλος. Συνεχάρη ἄρα τὸν φίλον του
καὶ ἐτέθη μάλιστα εἰς τὴν διάθεσίν του.

— Διάβολε, Γιαννάκη μου, σὲ βεβαιῶ ὅτι ἡμ-
πορεῖς νὰ καυχῇθῃς δι' αὐτὸ σου τὸ κατόρθωμα !

Ὡς βλέπει τις τὸ τε σκαρῶνεν καὶ τὸ τσα-
κόνεσθαι ἐν τῇ φορᾷ τῶν διχτόντων ἐρώτων ἐ-
κλήθη κατόρθωμα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων.

— Μπράβο, φίλε μου, ἐπανελάθεν ὁ Πόλης, χω-
ρὶς ἐν τούτοις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὁ Ζᾶν ἦτο μα-
κρὰν τοῦ νὰ θεωρήσῃ ὡς εὐτυχὲς κατόρθωμα τὸ
προξικότημά του... Ἔλα τώρα νὰ περάσωμε
μὰ ἀπὸ κεῖ. Ἄ ! αὐτὸ μόνον ἔλειπεν. Ὁ Ζᾶν ἐρ-
ρίφθη τρία βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ἀδύνατον ! εἶπε μὲ παράδοξον τόνον.

Ὁ Πόλης ἐν τούτοις ἐνόμισεν ὅτι συνέβη κατὰ
ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν.

— Τί ἔπαθες, καλέ ; ἠρώτησε.

— Μὰ ξεύρεις... ἀκόμη δὲν...

— Εἶσαι παιδί, εἶπε μειδιῶν καὶ κινῶν τὴν
κεφαλὴν ὁ Πόλης, ὡς τις πολλὰ εἰδὼς τοιαῦτα...
Εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ εἰδους τούτου χρειάζε-
ται, μάτια μου, νὰ τὸ ρίχνῃ κἀκεῖς ὀλίγον ἔξω...

Καὶ ταῦτα λέγων ἔσυρε τὸν Ζᾶν πρὸς τὴν οἰ-
κίαν τῆς Ἀθηνᾶς.

Τότε δὲ ἡμπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ἡγγυ-
μένως ὅτι ἐν τῇ τρικυμιῳδεὶ καρδούλᾳ τοῦ κατὰ
φαντασίαν ἐρωτοκτυπημένου μας ἤρχισε νὰ ἐξελίσ-
σῃται τὸ ἐπικώτερον καρδιοκτύπι, τὸ γνησιώτε-
ρον καρδιοκτύπι δι' ὅσα καρδιὰ φριμακωμένη ἐ-
χρησίμευσέ ποτε κοιτίς.

Καὶ ὅταν ἐπλησίαζον ἐκεῖ :

— Σ' ἐξορκίζω, εἰς ὅτι ἀγαπᾷς, ἐκείτους μὲ
διακοπτομένην φωνὴν ὁ καυμένος, μὴ ἀποδείξῃς
ὅτι τὰ ξεύρεις...

Ἡ Ἀθηνᾶ ἦτο εἰς τὴν θύραν μετὰ τῆς ὑπρε-
τρίας τῆς. Ὁ Ζᾶν μετὰ τοῦ φίλου του ἦσαν ἤδη
ἐγγὺς αὐτῶν· ἐν βῆμα ἔτι καὶ θὰ παρήρχοντο.
Ἄλλ' ὁ Πόλης ὑπέκρινεν εἰς τὴν ἀχαλίνωτον ἀθυ-
ροστομίαν του :

— Τί λές, Ζᾶν ; εἶπε, δυνατὰ ὅσον διὰ ν' ἀ-
κουσθῇ, πῶς τὴν βλέπεις τὴν κυρά ; δι' ἐμὲ ἡ
παιδίσκη εἶναι οὐκ εὐκαταφρόνητος !

Καὶ ἐπέρασαν χωρὶς ν' ἀποκαλυφθοῦν ;

— Μὰ εἰσαι τρελλός ! ἀνεφώνησε τότε πλήρης
ἀγανακτήσεως ὁ Ζᾶν, ἀγνοῶν πῶς νὰ ἐπιπλήξῃ
τὴν αὐθάδειαν τοῦ Πόλης, ὅστις ἐκάλυπτε τὴν
χαριτολογίαν μὲ παχύτατον καγχασμόν.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἀπεσύρθη πᾶραυτα ἐντὸς τῆς οἰκίας.

— Καὶ τώρα τί νὰ κάμω ; Μ' ἐκκαμς ρεζίλι ;

— Νὰ σε 'πῶ τί νὰ κάμῃς... Νὰ τῇ γράψῃς
καὶ πάλιν !

— ... Μὲ κοροϊδεύεις κι' ὅλας !

— Ποσῶς... Καὶ κατόπιν ν' ἐξακολουθήσῃς
γράφων ἕως οὗ τὴν κάμῃς νὰ βαρυνθῇ.

— Κατ' ὑποθέσεις ;...

— Καλέ, εἰμαι βέβαιος, διότι ἡ μικρὰ μὲ ἀ-
γριοκύτταξε. Καὶ ἡ ἀπειλὴ διὰ τὸ ἀντιλογικὸν
πνεῦμα τῶν γυναικῶν εἶναι πρόκλησις.

— Οὐφ ! καὶ σύ... ὁμιλεῖς ἀπορρηγματικῶς
ὡς νὰ τα ξεύρῃς...

— Θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν θ' ἀπατηθῶ εἰς τοὺς λο-
γαριασμούς μου.

— Ὡ ! ὁ καθεὶς ἔχει τὴν δεινότητα νὰ κάμῃ
λογαριασμούς ἐπάνω 'ς ἐξέναις καμπούραις !

— Καλὴν νύκτα, εἶπε τότε ὁ Πόλης γελῶν.
Πήγαινε νὰ σκεφθῇς διὰ τὴν δευτέραν ἐκδοσιν τῶν
ὕψηλων σου ἐκδηλώσεων.

Δ'.

Ὁ Ζᾶν, εἰ καὶ ἀνήσυχος, ἀπεχωρίσθη τοῦ φί-
λου μὲ κάπως ἐλαφροτέραν συνειδήσιν. Ἐπειδὴ δὲ
ἡ συνειδήσις ὁμοιάζει πᾶρα πολὺ ὡς πρὸς τὰς ἐ-
λαστικὰς τῆς ιδιότητος μὲ τὸν ἀτμόν, ὅστις, πολὺ
ὀγκώδης διὰ πελώριον λέβητα εἶναι ἀρκετὰ λε-
πτός, ἵνα ἀποφύγῃ ἀπὸ μικροσκοπικῆς τινοῦ ὀπῆς,
ὁ Ζᾶν ἐξεθύμανε σχεδὸν διὰ μιᾶς, οὕτως ὥστε
ἅμα ἐφθασεν οἰκαδε ἀνετήκωσε τὰς χειρίδας καὶ...
ἐρρίψε τὸν κύβον.

Τὴν ἐπομένην ἡ Ἀθηνᾶ, ἐλάμβανε καὶ ἐτέραν
ἐπιστολήν, ἥτις ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀπὸ
τοῦ παραθύρου τοῦ ἰσογαίου τῆς οἰκίας τῆς. Ἐ-
πειδὴ δὲ οὐδ' εἰς ταύτην ἔλαθεν ἀπάντησιν ὁ
Ζᾶν, ἐπαχείρισε καὶ τρίτην ἐφοδον, ἣν ἐπηκολού-
θησε σειρὰ ὀλόκληρος αἰσθηματοβροχῆς ἀποτελέ-
σασα εἰδὸς τι ἡμερησίας ἐκδόσεως... βαρομετρι-
κοῦ δελτίου.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀθηνᾶ δὲν ἔμενεν ἀπαθής, ἀλλὰ
συνετέλει καὶ δὴ ἀμέσως εἰς τὴν πορείαν τῆς ὑπο-
θέσεως, περιμένονσα καθ' ἐκάστην ἐν τῇ προσδιω-
ρισμένῃ ὥρᾳ εἰς τὸ παρᾶθυρον καὶ λαμβάνουσα
κάθε ἐπιστολήν μὲ ἓνα merci. Τοῦθ' ὅπερ δηλοῖ
ὅτι ἂν ἦτο κάπως μυστηριώδης ἡ παράδοξος ἡ
μονομερὲς ἀνταπόκρισις τῶν ἐκφράσεων, τοῦτο δὲν
ἐσῆμαινεν ὅτι ἦτο ὀλιγώτερον τελεία ἢ ἦττον ἀ-
μοιβαία ἡ ἀνταπόκρισις τῶν αἰσθημάτων...

Τί τὰ θέλετε ὅμως... ὁ Ζᾶν ἤρχισε νὰ βαρύ-
νηται... διότι ἐσκέφθη ὅτι αἱ σχέσεις του ἀπὸ
πλατωνικῶν ἐπήγαγιναν νὰ καταντήσουν ἰδανικαί,
ἡ δὲ σκέψις αὕτη τὸν ἐκόστισεν ὀλίγον, διότι ἀ-
ποφασίσας ἡμέραν τινὰ νὰ λογαριάζῃ, εὗρεν ὅτι
εἶχεν παρέλθει ὀλόκληρον τὸ φθινόπωρον καὶ ὅτι
ἀπὸ τινος ἐξήρχετο μὲ χονδρὸν ἐπανωφύριον...
Πέντε μῆνες καθ' οὓς ἐνησχολεῖτο μακαρίως εἰς τὸ
νὰ πηγαίνει Γιάννης καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ πάλιν Γιάν-

νης νέτος, σκέτος, μόνος και άδιαίρετος άνευ δε-
δομένων ένθαρρυντικῶν και άνευ έλπίδος ίσως . .
Και τότε με κάποιον πείσμα έσκέφθη ότι ή θέσις
του δέν ήτο κολακευτική και κατά τὰ φαινόμενα
ήμπορούσε περίφημα νά περιᾶ ως θῦμα . . . Και
άπεφάσισε νά διαμαρτυρηθῇ.

Και τὸ έκαμεν. Ή δέ Ἀθηνᾶ ήσθάνθη ότι ήτο
καιρός πλέον νά καμφθῇ. Οὕτω δέ ότε μίαν έσπέ-
ραν ὁ Ζάν προσήρχετο όπως έναποθέσῃ επί του πε-
ριφύμου παραθύρου τὸν ταχυδρομικὸν σάκκον τῆς
καρδίας του, εὔρεν εκεί κομψοτάτην άνθοδέσμην
μουσωτίδων γαρνιρισμένην με αίχμηρά φύλλα ά-
νανθοῦς φυτοῦ.

Αἴ! αἴ! Εἶναι ανάγκη ἄρά γε νά περιγράψω
τώρα τὸν ένθουσιασμὸν τοῦ ήρώδς μας; Εἶναι μή-

πως άπαραίτητον νά σᾶς εἰπῶ ότι ή μικρά εκείνη
άνθοδέσμη, ήτις τὸν περιέμενε δροσάτη και συμ-
βολική επί τοῦ περσθῦρου, μαγευμένη με τὸ μύ-
ρον τοῦ μειδιάματος εκείνης, ήτις τὴν είχε συν-
θέσει, τοῦ άνεστάτως τὰ μυαλά και τὸν έκαμε
νά σκιρτήσῃ από τὴν χαράν του και νά δοκιμάσῃ
τριλλήν ήδονήν ίκκνοποιήσεως, ήτις μολαταῦτα
τὸν υπεδούλωνε; . . . Ὁ καθείς τὰ ξεύρει. Ἀλλ'
έκεινο, τὸ όποιον ὁ καθείς δέν ήξεύρει εἶναι ότι ὁ
εὐτυχής έραστής εἶπεν έν μόνον «εὐχαριστῶ» και
έσπευσε ν' ἄρπάσῃ τὸν θησαυρὸν εκείνον με τόσην
προθυμίαν και με τόσην βίαν ώστε ιδάκρυσεν
από . . . τὸν πόνο· διότι έν εκ τῶν άκανθωτῶν
φύλλων τῆς άνθοδέσμης, εἶτε στενοχωρούμενον εκ
τῆς μετά τῆς μουσωτίδος συναφῆς του, εἶτε διότι

αὐτόν. Ὁ κ. δὲ Λαβουᾶ τὸν παρετήρησε πρῶτον περιέ-
γως, εἶτε μετ' ένδιαφέροντος και συμπαθείας. Ὁ ἄνθρω-
πος οὗτος εἶχεν ὅμην εὐγενῆ και γλυκεῖαν, τρίχας πολίτας
και βλέμμα έκφραστικώτατον. Ἀκούσιχα δάκρυα, ἄτινα έρ-
ρεον ένίοτε από τοῦς ὀφθαλμούς του, έμαρτύρουν θλίψιν ζη-
τοῦσαν παραμυθίαν. Ἡ συνδιάλεξις δέν έδράδυνε ν' άρχίσῃ.

— Θα ξεπλάγητε, κύριε, εἶπεν ὁ γέρον, διατί πρό ο-
λίγου επέμεινα τόσον νά σᾶς ακολουθῶ και τοῦτο ίσως σᾶς
έδωκε κακήν ιδέαν περί μου.

— Ὅχι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀπεκρίθη ὁ κ. δὲ Λαβουᾶ· υπέ-
θεσα μόνον ότι ή συνάντησίς μου δέν σᾶς ήτο ὅλως διόλου
διάφορος και ότι εἴχετε κάποιαν ἀναγκήν νά με κά-
μητε.

— Πρέπει μάλιστα, εἰάν μοί το επιτρέπητε, επανέλα-
βεν ὁ γηραιός ταξειδιώτης· ἀλλά πῶς νά ξεηγήσω τεῦτο;
Ἡ μόνη μου πρόθεσις ήτο νά έλκυσῶ τὴν προσοχήν νεο-
ροῦ υπηρέτου καθημένου εμπρός εἰς τὴν ἄμαξάν σας και ὁ-
στις φαίνεται ότι δέν με ἀναγνωρίζει. Εἶναι πιθανώτατον·
ὅμως, προσέθηκε καταπνίγων λυγρὸν και φέρον τὴν χεῖρα
εἰς τοῦς ὀφθαλμούς του, ένα συγκρατήτῃ δάκρυ, ότι δια
πρώτην φράσιν βλέπομεθα σήμερα. Δύναμαι νά σᾶς έρω-
τήσω από πόσε εὐρίσκεται εἰς τὴν υπηρεσίαν σας;

— Ἀπὸ δύο εἰδῶν, εἶπεν ὁ κ. Λαβουᾶ· και τὴν γνω-
ρίζω ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ηλικίας· τὸν έλαβον από τὴν
οἰκογένειάν του.

— Ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του; επανέλαβεν ὁ γέρον Εἰς
ταύτας τὰ λέξεις ήγειρε τοῦς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν
και τὰ δάκρυά του έρρευσαν ἄβυσσος.

— Ὁμιλήσατε, ὀμιλήσατε! ἀνέκραξεν ὁ κ. Λαβουᾶ.
Δέν έννωσά ακόμη τίποτε ἀπὸ τὸ μυστήριον τοῦτο, ἀλλ' έ-
πιθυμῶ νά σᾶς άκούσω και νά σᾶς παραμυθίσω εἰάν δύ-
ναμαι.

Στεναγμός πλήρης ἀμφιβολίας, κλίσις τῆς κεφαλῆς μαρ-
τυροῦσε εὐγνωμοσύνην, υπῆρξαν κατ' ἄρχας ή μόνη ά-
πάντησις.

ΠΑΥΛΟΣ Ἡ Η ΟΜΟΙΟΤΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὴν 4ην Αὐγούστου 1834 ὁ κ. μαρκήσιος δὲ Λαυβοᾶ έ-
φθανε δι' ὀχήματος εἰς τὰ Πυρηνάια. Ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς
ἀμαξῆς εκάθητο νεαρός υπηρέτης δνόματι Παῦλος, υἱὸς
κτηνοτρόφου ὅχι πολὺ εὐκαταστάτου και ἀδελφὸς έννά
ἄλλων τέκνων, ἄτινα ἔδεκάτιζον τοῦς καρπούς τοῦ πατρι-
κοῦ εμπορίου. Ὁ Παῦλος ήτο κατά συνέπειαν λίαν εὐτυ-
χῆς εὐρισκόμενος εἰς τὴν υπηρεσίαν τοῦ κ. δὲ Λαβουᾶ.

Ἡ ἄμαξα ήκυλούθει από τινος χρόνου τὴν ἀνώμαλ·ν ὁ-
δὸν τῆς κιλάδος Ἀργελέξ έν μέσῳ ποταμίσκων και πυ-
κνῶν δένδρων, διὰ τῶν έρειπίων φειουδαλικῶν τινων έπαύ-
λων. Οὕτως ὤδευε τὸ ὄχημα τοῦ κ. μαρκησίου δὲ Λα-
βουᾶ ὑπὸ τὸν κτύπον τῆς μάστιγος τοῦ ἄμαξηλάτου, ότε
ἀντιπαρῆλθε διὰ τελευταίαν φοράν γέροντα έφιππον, όστις
εἰσέβητο ότι ήθελε νά τὸν συνοδεύῃ, και ὅστις, ή ἄμιλ-
λα ἀπροσδόκητος ὅλως, ἀνησύχει ἀναμφιβόλως τὸν εὐ-
γενῆ μας ταξειδιώτην. Τέλος έτελείωσεν: οὔτε ὁ ἄνθρωπος
οὔτε τὸ ζῶόν του ἀνιφάνησαν έκτοτε μέχρι τοῦ Πιερεφίττ
και ὁ κ. δὲ Λαβουᾶ, έλευθερωθείς από τὴν ἀνισον ταύτην
πάλιν, έσπευσε νά ζητήσῃ ἑκπους. Οἱ ἑκπαι σπανίως έλ-
λείπουν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Πιερεφίττ, συνεχεῖς ὅμως
πλήμμυραι καθίστῶσιν ἀδύνατον τὴν πρὸς τὰ πρόσω πο-
ρεῖαν· και τὴν 4ην Αὐγούστου 1834 συνέβαινε τὸ αὐτό,
ώστε έπρεπε νά κοιμηθῇ εἰς τὸν σταθμὸν, πρᾶγμα λυπηρὸν
διὰ περιστήρησιν τῶν Πυρηνάιων, ἀπὸ τὰς ὁχθας τοῦ Τίτου
μέχρι τῶν τῆς Νεβέττης. Ὁ κ. δὲ Λαβουᾶ ήναγκάσθη νά
υπομείνῃ και παρὰ τὴν κακήν ἀποψιν τῶν φαγητῶν, ἀ-
πεφάσισε νά δειπνίσῃ.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς μακρᾶς τραπέζης, όπου εἶχε καθῆσαι
έμερον και δευτέραν παρῳψίδα, και γέρον τις δέν έδράδυνε
νά καθίσῃ με ταπεινὸν χαίματισμόν· ήτο ὁ αὐθάδης ἑκπυός.
Οἱ τρεῖς εἶχαν ἐπιχειρήσει πρὸ μιᾶς ὥρας νά συμβαδίσῃ με

Ἀφιερῶται τοῖς Μαλλιαροῖς ΣΠΟΝΔΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΜΩΜΟΥ!

Α'.

Ἐν δεινῇ γενναίως δράσας τῶν στοιχείων τρικυμία
έπαισες, μεγαλονορίας εὐφροσύνατον ταμεῖον·
και αἱ ένδοξοί σου πράξεις λησμονοῦνται μία μία
μετὰ σοῦ εἰς λίθης μέγα συνθαπτόμεναι μνημεῖον.

Ὡς πλανήτης δῶν πίπτει εκ τοῦ οὐρανοῦ θόλου
έπαισες παλαιών. Μῶμα, πρὸς παθῶν σφοδρὰς θούλλας·
και εκ τοῦ βορείου μέχρι τοῦ νοτίου αὐτῆς πόλου
ἐπιλημύρησεν ή γῆ μας ἀπὸ μαλλιαρῶν ἀγέλας.

Και εἰσία νοσογόνων ήνεόγη μασμάτων,
εἴς ἧς νέα ανεσάνθη έκκραλική χολέρα

εἰτύγχανεν έμπορούμενον ἀπὸ πολὺ πεζᾶς διαθέσεις
ένα εκτιμήσῃ δεόντως τὴν σύμπραξίν του έν τῇ
κωμῳδίᾳ τοῦ έρωτος, έφαντάσθη πρόσφορον νά
πλήξῃ τὸ βλέφαρον τοῦ άριστεροῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ
Ζάν... Ὡς τόσον, κάποτε τὰ πράγματα ὀμιλοῦν
εὐφραδέστερον παρὰ χίλια γλῶσαι. Ὅντως τί
ἄλλο ήθελε νά εἰπῇ εἰς τὸν έραστήν της ή Ἀθηνᾶ
διὰ τῆς άνθοδέσμης εκείνης παρὰ: «Μή λησμόνει
τὰ κέντρα μου! . . .

(Ἐπεται συνέχεια)

Ἡγήδιππος.

— Τὸ επιτρέπετε λοιπόν, επανέλαβε τέλος, και δέν μοῦ
υπολείπεται παρὰ νά σᾶς ζητήσω συγγνώμην εἰάν σᾶς δια-
ταράξω. Ἡ τραχή, εἰς ἣν με έρριψαν αἱ σημεῖνάι μου
έντυπώσεις με κάμνουν νά μή γνωρίζω τί πρέπει νά πι-
στεύσω.

Ὀνομάζομαι Δεσπίν, εἶμαι δέμαςχος τῆς μικρᾶς πόλεως
Γωζάκ, όπου ὁ κ. κόμης Μάρκελλος έχει μίαν έπαυλιν.
Ἡμην πρὸ τεσσάρων μηνῶν ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν.
Ἐχρμεν τριακοσίας χιλιάδας φράγκων περιουσίαν, ή σύ-
ζυγός μου και εἰγὼ δηλαδὴ περισσότερον ἄφ' ὅσων εἶναι ἀ-
νάγκη διὰ νά ζῶμεν άνέτως και άνευ φιλοδοξίας. Εἴχομεν
υἱὸν εἰκοσι δύο εἰδῶν, ὃν ήγαπῶμεν τρυφερώτατα, ἀλλ' ὁ
θάνατος μᾶς τὸν ἀφῆρπασε. Ἐνταῦθα τελειώνει ή εὐτυχία
μας. Εἴχομεν πολὺ ζήσει.

Νέα δὲ πάλιν δάκρυα δάκρυαν τὸν κ. Δεσπίν. Μετὰ στιγ-
μὴν δὲ σιωπῆς, εξηκολούθησεν·

Αἰθὺς με σταυρόν, ἰσὺ τί μᾶς υπολείπεται ἀπὸ αὐτόν!
έκ τῆς ιδιότης μου θλίψεως, κύριε, δύνασθε νά κρίνητε τὴν
θλίψιν τῆς μητρός. Πολλάκις κατὰ τὰς ὀλγας στιγμὰς
καθ' ἃς ὁ ὕπνος με καταλάμβανεν, ή γηραιά μου σύζυγος
έπαιγε κρυφίως ἀπὸ τὴν κλίνην μου, ένα υπάγῃ και κλαύσῃ
ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ υἱοῦ της. Ἐσχάτως, κατὰ νύκτα ψυ-
χρὸν και ὑγρὸν παρετήρησα τὴν ἀπουσίαν της και ήγέρ-
σθη διὰ νά τὴν ζητήσω ή μάλλον διὰ νά τὴν εἶδῶ, διότι
έγνωρίζον πῶς εὐρίσκατο. Ἐν τούτοις αὐτὴ ἀπήντησεν οὐ-
δόλως εἰς τὴν φωνήν μου, και έβασα πλησίον της χωρὶς
νά με παρατηρήσῃ. Ἡτο κατακεκλιμένη, ἀκίνητος, ἀ-
ναίσθητος. Ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν, φεῦ! ότι εἶχεν ἀπο-
θάνει επίσης. Ἡ ἀναχώρησίς μου εἶχεν εξυπνήσει υπη-
ρέτας τινάς, ὅστις με ήκολούθουν ἀπὸ μακρὰν. Οἱ μὲν τὴν
επανεφέρουν εἰς τὴν κλίναν, αἱ δὲ με υπεβόσταςαν διὰ νά
επανεέλθω. Τὴν επανεμέρμεν εἰς τὴν ζωὴν και μᾶς ἔφησαν
μόνους.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς γυναικὸς μου ήτο λίαν τεταραχ-
μένη. Οἱ ὀφθαλμοί της έλαμπον παραδόξως.

— Ὁ υἱός μας δέν ἀπέθανεν ίσως, εἶπεν σφίγγουσα τὴν
χεῖρά μου· ίσως ὁ ταρς του εἶναι κενός . . .

Οἱ λόγοι οὗτοι με ἀνησύχησαν έτι περισσότερον, διότι έ-
φοβίθην περί τοῦ λογικοῦ της.

— Ἀκούσον, εξηκολούθησε με ὅρος πιστευτότατον, γνω-
ρίζεις τὴν πρὸς τὴν Παρθένου πίστιν μου. Λοιπόν! ἐπί-
στευσχ πάντῃ εἰς τὴν προστασίαν της και τὴν εἶδον δύο
φοράς.

— Θεί μου! ἀνέκραξα, τί εἶδες λοιπόν;
— Τὴν εἶδαν, επανέλαβεν ήτύχως, και δι' αὐτὸ με έ-
κπνιῦρις ἀνα σθητον πρὸς ὀλίγου εἰς τὸ κοιμητήριον· οἱ λό-
γοι ἱς έναυλοῖ εἶναι ἀκόμη εἰς τὰ ὦτά μου. Με πα-
ρεκάλεσας, με εἶπεν· βοηθῶ τοῦς ζητοῦντας τὴν προστα-
σίαν μου. Σταῖλε τὸν σύζυγόν σου εἰς τὸ ὄρος· θὰ επανίδη
τὸ παιδίον, όπερ έχάσατε.

Τί θὰ έχάμνετε εἰς τὴν θέσιν μου, κύριε;
Ἀναχώρησα εἰς τὴν ὀρεσίαν ὑπὸ τῆς Παρθένου προθε-
σίαις έβασε και έχκατέλειψε τὴν δυστυχῇ μου σύζυγον.
Ἀπὸ τῆς στιγμῆς εκείνης επλανώμενη ματαίως εἰς τὸ ὄρος
και ὁ ἀναχώρουν αὐριον διὰ νά φέρω εἰς τὴν δυστυχῇ μη-
τέρα τὸν θάνατον ίσως, ότε σήμερα τὸ πρωί . . .

— Λοιπόν! κύριε Δεσπίν, σήμερα τὸ πρωί;
— Ὅτε σήμερα τὸ πρωί εἶδον τὸν υἱόν με υ καθήμε-
νον εἰς τὴν έδραν τῆς ἀμαξῆς σας, ἀλλά δέν με ἀνεγνώριζεν.

— Ὁ Παῦλος, υἱός σας, λέγετε;

— Τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ μας! . . . εἶναι μάλιστα ὁ υἱός
μου· ἀλλὰ δέν με ἀνεγνώριζεν. Εἶναι ὁ υἱός μου, εἰ και δέν
με ἀναγνώριζε, και ἄγνων διατί. Τὸν εἶδον καθ' ὅλην τὴν
δόδον. Πρὸ ὀλίγου τὸν επανέδον και τοῦ ὀμίλησα εἰς ἑξέ-
ως εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ κηπουροῦ. Εἶναι ὁ υἱός μου. Ἐχει
τὰ χαρακτηριστικά του. Ἐχει τὴν φωνήν του. Ὁ υἱός μου
έχει εἰς σημεῖον εἰς τὴν παρειᾶν. Ἐάν ήγορετο εἰς Γωζάκ,
ὅλος ὁ κόσμος· θὰ τὸν ἀνεγνώριζεν. Τὸν ἀναγνώριζω τόσον
καλῶς εἰγὼ, όστι· δέν δύναμαι νά ἀπατηθῶ, εἰγὼ, ὁ πατήρ
του! ἀλλὰ δέν με ἀναγνώριζε ὁ υἱός.

κ' ἐπιτίθεται ἐν μέσῳ ἡρώτο λογικῶν κροσσμάτων
ἢ ἐκ ταύτης προκληθεῖσα γλωσσική χυδαία λέρα !
Β'.

Ἐκπύον πρὸ σοῦ, ὦ Μῶμε, ἐλλειπομένῳ νόσοι
παρασύρουσαι εἰς λάσπην φαντασίας ἐξημμένας,
καὶ θερμοκεφάλῳ πνεύμα πρὸς στιγμήν τὰ ταπεινώσει
ἥρμαι μόνον μίαν λέξιν τῆς σατυρικῆς σου πέρας.

Αφρικανικῶν καυμάτων δτε πλήρης ὁ δρίξων
συτεπέρερε φρικώδη εἰς λογιστάτους σάλοι,
οὐ τὰς φρένας συνεκράτεις τοὺς ὑπόπτους συναθροίλων
καὶ τῆς γλώσσης τοὺς ἠροκροβότας καθελὼν ἐπὶ πασ-
σάων !

Ναί· εἰσέτι σ' ἐνθυμούμαι μὲ τὸν μαγικόν σου σκοῦφον
καί μ' ἀλύσεις χονδροτάτας εἰς τὰς σιθαρὰς σου χεῖρας,
δτε πλήρη κοινιάλου τάγματα λογίων . . κούφων
ἔδοντες, εἰς τοὺς λιμένας ἀποστέλλων τῆς Κερκύρας . .

Τὰ δάκρυα τοῦ κ. Δεσπίν ἤρχισαν πάλιν νὰ ρέωσι, καὶ
ἔμεινε βυθισμένος εἰς πένθιμον σιωπὴν, κρατῶν τὴν κεφα-
λήν του ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

Ο κ. ἐλ. Λαβουᾶ εἶχε βαθύως συγκινηθῇ. — Πιστεύατε,
εἶπεν εἰς τὸν γέροντα, πιστεύατε, κύριε, διὰ τὴν θά ἤθελον
νὰ δύναμαι νὰ παρατείνω τὴν πλάνην, ἥτις διέκλινε πρὸς
στιγμὴν τὴν θλίψιν σας, ἐὰν ἐξηγοῦτο ἀπὸ ἐμὲ. Ἀπί-
στευτος συμπτωτικὸς ὑπάρχει καὶ δὲν γνωρίζω ἂν θὰ αὐ-
ξήσῃ τὴν θλίψιν σας ; ἢ θὰ τὴν καταπραΰνῃ.

— Δύνασθε πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσον φαντάζεσθε, κύ-
ριε, νὰ πραγματοποιήσῃτε τρόπον τινὰ τὴν πλάνην ταύ-
την, ἐπανελάθεν ὁ κ. Δεσπίν προσδεδειγμένον ἱκετευτικὸς τὸν
κ. δὲ Λαβουᾶ. Ἐκπλήττεσθε διὰ τοὺς λόγους μου καὶ τὸ
ἔννοω, ἀλλὰ θὰ σὰς ἐξηγήσω τὴν τελευταίαν ἐλπίδα μου.
Ἡ οἰκονομία τοῦ Παύλου δὲν εἶνε εὐπορος, ἀπ' οὗ ἀνγκυ-
κάζεται νὰ σὰς ὑπηρετῇ. Δὲν εἶνε υἱός μου τὸ πιστεύω
ἀλλ' ἡ οὐσιότης του μὲ τὸν υἱόν μου, ἡπάτησε τὴν ἀπει-
πισίαν μου καὶ θὰ ἡπάτα τὴν τῆς μητρός του. Μήπως δὲν
εἶνε ὁ υἱός, δι' αἰτίας προστασίας τῇ ἀπέδωκεν ; Τῷ προσφέρω
μητέρα καὶ πατέρα ἀφωσιωμένους τῷ προσφέρω, δλὴν μου
τὴν περιουσίαν, ἥτις εἶμαι ἑτοίμος νὰ ὑπογράψω τὴν δωρεάν
καὶ μόνον καθῆκον θὰ ἔχῃ νὰ μᾶς ἀγαπᾷ. Ἦτο πτωχός,
θὰ γίνῃ πλούσιος ; ὑπηρετεῖ, θὰ ὑπηρετῇται ; ἐφροντίζετε
βιβαίω ; διὰ τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν του ; θὰ πράξωμεν τὸ
αὐτό ; θὰ ἀγαπώμεθα, εἶμαι βέβαιος, διότι τὸν ἡγαπήσα-
μεν ἐν τῷ προσώπῳ ἄλλου καὶ ὅταν ἀγαπᾷ τις, ἀγαπᾷται
πάντοτε. Ἰδοὺ, τώρα ἐννοῶ, ἡ ἀληθὴς ἐννοία προρρήσεως,
ἥτις ἡ ἀλήθεια χθὲς ἐφανερώθη. Ὁ Θεὸς δὲν κάμνει ἀνθρω-
πίνως παρόμοια θαύματα ; ἠθέλησε ν' ἀνακληρώσῃ διὰ τὸν
Παῦλον σας ἀδικίαν τῆς τύχης, καὶ δι' ἡμᾶς ἀδικίαν τῆς
φύσεως ; ἥτις μᾶς ἀφῆρπασε τὸν ἰδικόν μας. Δὲν σὰς φαίνε-
ται ὀρθὴν κύριε ; Ὡ ! μὴ μοῦ ἀρνηθῇτε, σὰς καθικετεύω
τὴν μεσολάθεσιν καὶ ὑποστήριξιν σας. Ἐὰν μοὶ ἀρνηθῇτε
δὲν μοὶ μένει παρὰ ὁ θάνατος.

Τοῦ τελευταίου τούτου λόγου λέγων ὁ κ. Δεσπίν ἔ-

Γ'.

Ἐὰν ἔλῃς ποῖα δόξαι θὰ σ' ἐπλήρουν δι' ἀκρίτων !
ποῖους ἤθελεν ἡ φήμῃ νέους ἀθλοῦς σου κηρύττει,
δτε τὸν πρὸς τῆς Κερκύρας τὸν ντιμαρχανᾶ ἐκείνον
τὸν τοῦ Κουδουτῆ θὰ εἶχες καὶ τὸν τοῦ Δρομολαίτη !

Ὡ ! ἂν ἦτο πεπρωμένον αἱ ἐγκλείουσαι σε πλάκες
τὰ ἀνοίξωσι καὶ αἰφνης τὰ ἀναπηδήσῃς, Μῶμε,
ὅπου φύγη φύγη πάλιν στενοκέφαλοι καὶ βλάπες
καὶ ἀναξιοπαθόντων μαλ' ἰσχυρῶν πλασμάτων γνῶμαι !

Ἐπειδὴ πλὴν εἰς τοιοῦτον πεπρωμένον τὰ ἐλπίσω
πταῖσμα μέγιστον θὰ ἦτο ἀνεπαρορθῶτον πλάνης,
εἰς τὸν τάφον σου ἀρκοῦμαι θερμὰ δάκρυα τὰ σπείσω
μεμιγμένα μετὰ πότου καὶ ποιητικῆς μελάνης.

Αλυσ

Ἐν Κεραισούρι.

σφιγγε τὰς χεῖρας τοῦ κ. δὲ Λαβουᾶ καὶ τὰς κατέδραχε
μὲ δάκρυα.

Μέγα μέρος τῆς νυκτὸς εἶχε παρέλθει οὕτω καὶ ὁ κ. δὲ
Λαβουᾶ δὲν ἀμείβαλλεν διὰ τὴν ἀπόρραξιν τοῦ γέροντος ἦτο
ἀμετάκλητος. Εἰσῆλθεν ἐνῶπις εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ὁ Παῦ-
λος, ἐνδοθυμένος, ἐκκίματο τὸν νήδυμον ἐπὶ τινος ἀθλίας κλί-
τοῦ πανδοχείου, καὶ εὗρεν ἐκεῖ τὸν κ. Δεσπίν γονυπετῇ,
μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἀπλήστως ἐπὶ τῆς ζω-
σης εἰκόνης τοῦ ἀποθανόντος υἱοῦ του. Ὁ κ. Δεσπίν ἡγήθη
ἐνχειρίσιν εἰς τὸν κ. δὲ Λαβουᾶ τὸ ἔγγραφο τῆς δωρεᾶς,
περὶ ἧς τῷ εἶχεν δημηγήσει συνδεδεμένον μὲ ἀποζημιώσιν
δέκα χιλιάδων φράγκων, πληρωτέων ἐν περιπτώσει καθ' ἣν
ἡ δοκιμὴ αὕτη δὲν θὰ ἐπιτύγχανεν ἱκανοποιητικῶς καὶ
τὰς δύο μερίδας, καὶ ἀπεσύθη συστήνων αὐτῷ διὰ τελευ-
ταίαν φράν τὴν μεσολάθεσιν, εἰς ἧς ἐφάνετο ἐξαρτωμένη
ἡ ζωὴ του. Ὁ ἐν τῷ δωματίῳ γενόμενος θόρυβος εἶχεν
ἐξυπνήσει τὸν Παῦλον ; ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην
βλέπων τὸν κύριόν του, διότι δὲν ἦτο ἀκριβέστερος εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν του.

— Μείνε, τῷ εἶπεν ὁ κ. δὲ Λαβουᾶ, καὶ κάθησον νὰ
μὲ ἀκούσῃς ὅσον δύνασαι καλλίτερον. Ἰσως δὲν ἤκουσες
ποτὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἡ τύχη κατέ-
λαβεν εἰς τὴν κλίνην του καὶ δὲν θὰ ἐφανερώσει ἱσως ποτὲ
ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶσαι σύ ! οὐδὲ ἀληθέστερον ἐν τού-
τοις. Μίαν λέξιν, Παῦλε, καὶ θ' ἀλλάξῃς τὴν εἰκαστολήν
μου μὲ τὸν φράγκον πλουσίου πολίτου. Μίαν λέξιν καὶ θὰ
γίνῃς πλούσιος !

Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, δὲν θὰ ἐξε-
πλησώμην. Μοὶ προλέγουσι τὴν μοῖραν ταύτην ἀπὸ τῆς
παιδικῆς μου ἡλικίας καὶ μόλις πρὸ δέλωγν ἡμῶν μοὶ τὴν
εἶπον εἰς τὴν Ὡρίαν. Ὁ κ. ἐνθυμῆται ἀναμνηστικῶς ὅτι
εἶχεν σταθῇ διὰ νὰ προγευματίσῃ εἰς πενιχρόν τι πανδο-
χεῖον τῶν ὁρέων, ὅπου χωροθύλακες ἦλθον σχεδὸν ταυτο-
χρόνως διηγρόντες μίαν ἀθιγγανίδα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ
τῆς ὁποίας ἡ ψυχή οὐκ ἐκείνη τὴν προσοχὴν μου. Δι-

ΕΠΙΧΩΡΙΑ

Ἡ Α. Ε. ὁ κ. Κλέων Ραγκαβῆς.

Ἀφίων ὀπίσω του τὰς γλυκυτάτας τῶν ἀναμνήσεων
κατὰ τὴν βραχνίαν ἐν τῇ γενεαίᾳ του πόλει παραμυθῇ,
ἀπῆλθεν εἰς Σμύρνην παρὰ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ κ. Ἀκτων
ἢ Α. Ε. ὁ κ. Κλέων Ραγκαβῆς ὁ τοσοῦτον τιμῶν τὰς δι-
πλωματικὰς ὅσον καὶ τὰς φιλολογικὰς ἡμῶν φάλαγγας.

Ἡ γενεμένη αὐτῷ ὑποδοχὴ αὐτῷ ὑπῆρξεν ἐνθερμότητι
καὶ ἀνταξία τῆς διαπρεποῦς αὐτοῦ προσωπικότητος. Εὐχό-
μεθα ὅπως ἡ πόλις ἡμῶν ταχέως τὸν ἐπανίδῃ.

Ἡ Α. Ε. ὁ κ. Σ. Συνιδόσσογλου Ἐφέντης

Μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαριστήσεως πληροφορούμεθα ὅτι ἡ
σεβαστὴ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἐν τῇ διακρινούσῃ Αὐ-
τὴν δικαιοσύνῃ, μεθ' ἧς γνωρίζει ἐκαστοτε νὰ βραβεύῃ
τοὺς ἀξίους βραβεύσεως, ἀπένευμε τῷ πασιγνώστῳ καὶ με-

οῦτὸν ἦτο μάλιστα κινῆ καὶ τὸ ἔδωκε τις ἀπὸ τὸ ἀξιοπρε-
πὲς ὄφρος τῆς. Ἰδ' ἐπίστευσα καὶ ἐγὼ πρὸς στιγμήν, ὥστε
δὲν ἐτόλμησα ν' ἀποσύρω τὴν χεῖρά μου ὅταν τὴν ἔλαβε
μὲ τὴν ξηρὰν καὶ νευρώδη χεῖρά της καὶ μὲ ἡνάγκασε
δι' ἀπειλητικῶν βλέμματος νὰ τὴν ἀνοίξω καλῶς ἐνώπιόν
της. Ὡς πρὸς ἐμὲ, ἀπέστρεψε τὰ βλέμματά μου ἰσχυρῶς
ἐφ' ὅσον.

— Ὡ ! ὦ ! ἀνέκραξε μὲ φωνὴν βραχνήν, θὰ σὰς ἤρρεσκον
υἱέ μου, νὰ ἔχῃτε καλοὺς ἀγροὺς ; προσδοφύρους, καλοὺς
λειμῶνας, καλὰ ποίμνια προβάτων, δύο ἢ τρεῖς δωδεκάδας
καλῶν ἀγελάδων γαλακτοφόρων καὶ ἄλλα τόσα μοσχάρια,
ἐξοχικὴν οἰκίαν μὲ λαχανόκηπον καὶ ἀφθονίαν ὀπωροφόρων
δένδρων ; θὰ σὰς ἤρρεσκε ν' ἀναπαύσῃς κάμμιαν φράν ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὴν πόλιν εἰς ὠραίαν βελουδίην πολυ-
θρόναν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα εὐρυχωροῦ οἰκίας καὶ ἐν καλῇ
καταστάσει, ἥτις σὰς ἀνέκει πλησίον ἐξώστου πλήρους ἀν-
θέων καὶ βλέποντες εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν ν' ἀναμέ-
νητε τὴν ὥραν ἐξαίρετον φαγητοῦ ἀναγιγνώσκοντες τὴν
ἐφημερίδα σας, ἐὰν ἡ ἐφημερίς σὰς διασκεδάζῃ ;

Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ τοῦ νὰ μὴ μειδιάσῃ, διότι
τοῦτο τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, ὅπερ μὲ ἐπρότεινε μοὶ ἤρρεσκον
ἀρκετά.

— Μόλις εἰσελθετε εἰς τὰ Πυρηνάτα, προσέθηκεν ἀπω-
θυσα τὴν χεῖρά μου μετὰ θυμοῦ, ἡ τύχη αὕτη θὰ σὰς
προσπερῇ καὶ θὰ τὴν ἀπορρίψῃτε.

Δὲν ἠνώθησα πολὺ πῶς τοῦτο θὰ ἐγίνετο καὶ τόσην
ἐμπιστοσύνην ἔδωσα εἰς τὴν πρόρρησιν αὐτῆς τῆς τυχοδι-
ώκτηδος, ὥστε ἔκτοτε οὔτε κἀν τὸ ἐνεθυμίσθην.

Ἡ σύμπτωσις τῶν δύο τούτων μυθτηριωδῶν συμβάντων
ἐπληρῆσε τὸν κ. δὲ Λαβουᾶ. Μετὰ στιγμήν τινὰ σκέψεως,
ἐκινουποίησεν εἰς τὸν Παῦλον τὴν αἶχην συμβῆ τὴν προτε-
ραίαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Δεσπίν καὶ τῷ ἐπαρουσίασε
τὸ σχετικὸν ἔγγραφο, ὅπερ θὰ ὑπέγραψεν. Τὸν ἄφησεν ἔ-
πειτα νὰ σκεφθῇ. Τὸ πρῶτον ἤρρεσκον τὸν κόπον.

Ἐν ᾧ αὐτὰ συνέβαινον εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ Πιερεφίτ,

γαπλούτῳ τραπέζιτῃ κ. Σ. Συνιδόσσογλου Ἐφέντῃ τὸν βαθ-
μὸν Μπαλιᾶ. Εἰς τὴν τοιαύτην τόσῳ ἐπαξίαν δοῦν καὶ
περιφανῇ ἀπονομῇ τῆς Ὑψηλῆς Αὐτοκρατορικῆς ἐκτι-
μήσεως καὶ εὐνοίας οὐδεὶς ὅστις δὲν θὰ ἐπικροτήσῃ. Ἀλ-
λως τε πασίγνωστος τυγχάνει ἡ ἐπωφελὴς, ἣν ἡ Α. Ε.
ποιεῖται χρῆσιν τῆς εὐρείας αὐτοῦ κοινωνικῆς ἐπιρροῆς καὶ
τοῦ πλούτου. Γνωστὸν π. χ. ὅτι ἡ Α. Ε. τυγχάνει μέγας
εὐεργέτης τῆς κοινότητος Κασαρίας, ὅπου συντηρεῖ ἰδιό-
κτητον ὁρματοπορεῖον κλπ. Τῇ Α. Ε. συγχάρισμα ἀπὸ
μέσης καρδίας εὐχόμεναί ἵνα τύχῃ καὶ τῶν ἀνωτάτων.

Ἡ Α. Ε. ὁ κ. Γ. Φατὴν Βέης Οἰκιστῆς

Ἐπίσης μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀναγράφωμεν ὅτι ὁμοία
τιμητικὴ διακρίσις καὶ προαγωγή παρὰ τῆς σεβαστῆς Αὐ-
τοκρ. Κυβερνήσεως ἐγένετο καὶ εἰς τὸν διαπρεπῆ κυβερνη-
τικὸν ὑπάλληλον ἐκ τῶν ἀνωτέρων κ. Γ. Φατὴν Βέης Οἰκι-
στὴν λαβόντα τὸν βαθμὸν Οὐλιᾶ. Εὐδολίμως ὑπηρετῶν τὴν
Κυβέρνησιν ἀπὸ δεκαετίας, περὶ οὗ ἐκτελεῖ καθήκοντα διεμη-

ὁ οὐρανὸς εἶχε καθάρισεν τὰ ὕδατα τοῦ ἐκχελίσαντος πο-
ταμοῦ ἐπανίλθον εἰς τὴν κλίνην των καὶ ὁ ἴππος ἀνέμενον
πρὸ τῆς θύρας τοῦ σταύλου. Ὁ πεταλωτὴς ἐπιδώρθη με-
ρικὰς ἐλλείψεις καὶ ὁ κ. δὲ Λαβουᾶ ἠτομαζέσθαι ν' ἀναχω-
ρήσῃ. Μόλις εἶχε παρέλθῃ τέταρτον τῆς ὥρας καὶ ὁ Παῦ-
λος ἐπανίλθε παρὰ τῷ κυρίῳ του μὲ ὄφρος μετοδόφρον καὶ
ἀποφασιστικόν. Ὁ κ. δὲ Λαβουᾶ τὸν παρετήρησεν ἀσκαρ-
δαμυκτεῖ.

— Ἐ λοιπόν ! εἶπε γελῶν, πρὸς τὸν κ. Δεσπίν υἱὸν
ἔχω τὴν τιμὴν νὰ θμιλῶ ;

— Ὁχι, κύριε μαρκήσιε, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος ; πρὸς τὸν
Παῦλον τὸν ὑπηρετὴν σας τῆς χθὲς, τῆς σήμερον καὶ τοῦ
μέλλοντος ἐὰν εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰς ὑπηρεσίας του.

— Ἐσκέφθης καλῶς ; ἐπανελάθεν ὁ κ. δὲ Λαβουᾶ ἐκ-
πεπληγμένος.

— Δέκα ἔτη δύναμαι νὰ σκέπτομαι χωρὶς νὰ μεταβάλλω
ἀπόρασιν

— Τοῦ κυρίου δὲ Λαβουᾶ διατεθειμένου νὰ τὸν ἀκούσῃ
σπουδαίως, ἐξηκολούθησεν. Λυποῦμαι παρὰ πολὺ διὰ τὴν
δυστυχίαν τῆς οἰκονομίας ταύτης, καὶ θὰ ἤθελον τῷ ὄντι
νὰ δύναμαι νὰ τὴν ἀνακουφίσω κατὰ τι. Θὰ τὸ ἐθαύρουν
καθῆκον ὅπερ θὰ ἐξεπλήρουν, ἐὰν συνεβιβάζετο μὲ τὰ ἰδικά
μου, καὶ δὲν θὰ τὸ ἐπραττον χάριν συμφέροντος ; ἀλλ' ἐκεῖ-
νο, ὅπερ ζητεῖ ὁ καλὸς αὐτὸς γέρον, κύριε, εἶμαι ἀνίκανος
νὰ τοῦ τὸ δώσω. Ζητεῖ υἱόν, καὶ ἔχω πατέρα. Εἰς τὸν
πατέρα μου ὀφείλω τὴν ἀγάπην καὶ τὰς περιποιήσεις υἱοῦ
καὶ ἡ καρδία υἱοῦ δὲν τίθεται εἰς πλειοδοσίαν. Ὁ τίμιος ἄν-
θρωπος, ὅστις ἠθέλησε νὰ με πλουτίσῃ χρῆται τῆς εὐγνω-
μοσύνης μου. τίποτε ἄλλο περισσότερο δὲν δύναμαι νὰ τοῦ
προσφέρω. Τὰ αἰσθήματα. ἄτινα ζητεῖ ἀνέγκουσι εἰς τὸν
ἄλλον αὐτὸν γέροντα, ὅστις μὲ ἔθρεψε, μὲ ἀνέθρεψε διὰ τοῦ
καρποῦ τῆς ἐργασίας του, ὅστις μὲ ἐθέρμανεν ἐν τῷ κόλπῳ
του, ὅτε ἐκρύωνον, ὅστις ἐκλαυσεν εἰς τὴν κοιλίαν μου, ὅτε
ἤμην ἀσθενής, ὅστις ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς καλῆς μου διαγω-
γῆς καὶ εὐγνωμοσύνης τὴν ἐλπίδα τῶν τελευταίων τοῦ ἡ-

νέως παρά τη Α. Ε. τῶ Ἰγούργῳ τῶν ἐσωτερικῶν. Ἡ μεγάλη λεπτότης καὶ ἀδρότης τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῆ λογικᾶ αὐτοῦ προσόντα προσελκύσαντο αὐτῷ τὰς γενικὰς συμπαθείας, ἐπ' ᾧ καὶ πλεῖστοι εἶναι αἱ ἀπὸ καρδίας χαίροντες ἐπὶ τῇ λιαν ἐπαξίᾳ ταύτῃ προαγωγῇ, δι' ἣν συγκαίρως αὐτῷ ἐπίσης θερμῶς ἐπευχόμεναι αὐτῷ ταχυτάτην τὴν ἐπιβράβειυσιν καὶ τῶν ἀνωτάτων τιμῶν.

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Ἡ Διεθνὴς γλῶσσα Σολρεσὸλ. Ἐν στιγμῇ καθ' ἣν πρόσφατα εἶναι ἀκόμη τὰ τελευταῖα κλέη τῶν πανευφύμων μαλλιαρῶν, ἀγωνιζομένων ν' ἀντικαταστήσωσι τὴν γλῶσσαν μας μετὰ τὴν γλῶσσαν — (ὅχι τοῦ γείτονός μας κατὰ τὸν Μολιέρ) — ἀλλὰ μετὰ τὴν γλῶσσαν, ἰδὼν ἀντιπῶδων... τῆς λογικῆς, ἀναμνηστικῆς καὶ κατὰ τὸ 1818 ἀποπέρας τοῦ Γάλλου Φραγκίσκου Σούρ πρὸς Ἰδρύσιν διεθ. γλῶσσης. Ἡ γλῶσσα αὕτη, εἰς τὴν σχηματισμὸν τῆς ὁποίας ὁ... γλωσσολόγος Σούρ ἀφιέρωσε 44 ἔτη, ἀποτελεῖται ἐξ

μερῶν. Νομίζετε ὅτι θὰ εἴχῃ δταν ἐμάνθανεν ὅτι ἐπώλησα τὸ ὄνομά μου διὰ χρήματα, ὅτι ἀπηνήθην τὰ φιλήματα καὶ τὰς συμβουλάς του, ὅτι ἀπηνήθην τοὺς ἐνέα ἀδελφούς μου ὡς προδότης καὶ κατάρτος ἵνα παραδοθῶ εἰς τὰ καλὰ τῆς ὁκνηρίας; Ὁ μὲν εἰπὴν, ἀναμφιδόλως, κύριε, ὅτι ἡ νέα μου ζωὴ θὰ μοι ἐπέτρεπε νὰ τὸν βοηθῶ, ὅτι ὁ κ. Δεσπὶν αὐτὸς δὲν θὰ μοι ἔφευγε τὴν χρῆσιν ταύτην τοῦ περισεύματός μου, καὶ ὅτι θὰ ἐξηγόραζον οὕτως ἀνώπιον τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀχαριστίαν καὶ ἀνανδρίαν μου. ἀλλὰ τίς θὰ μὲ ἐδικαιολογεί ἐνώπιον τῆς συνειδήσεώς μου, ὅθι ἐχρειάζετο ἄλλως νὰ δεχθῇ ὁ πατήρ μου τὴν αἰσχρὰν ἀποζημίωσιν ταύτην καὶ τὸν γνωρίζω ἀρκετὰ διὰ νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἀπώλῃ μετὰ περιφρονήσεως. «Διὰ τίνα λόγον, θ' ἀνέκραζεν, ὁ κ. Δεσπὶν υἱός, ἐκ Γωζάκ, ὅστις μοι εἶνε ἄγνωστος, μὲ εἶλε; Ἰς τοῦ εἰήτησεν ἐλεημοσύνην; Τίς τῷ ὠμίλησε διὰ τὰς ἐργασίας μου καὶ τὴν πτωχείαν μου; εἶχον ἀνάγκην νὰ καταφύγῃς εἰς αὐτὸν διὰ νὰ συντηρήσῃς τὰ ἐνέμα μου τέκνα (διότι ἐμὲ δὲν θὰ μὲ ἐλογάριαζε πλέον) διὰ νὰ τὰ ἀναθρέψῃ ἐν φόβῳ Κυρίου καὶ ἀγάπῃ τῆς οἰκογενείας των καὶ πατρίδος; Ἐάν ὁ κ. Δεσπὶν υἱός εἶνε πλούσιος, ἐάν ἐνοχλῇται ὑπὸ τύφω, ἥτις τὸν ἀναγκάζει νὰ εἰλεῖ, ἀς παρατηρήσῃ πᾶς τοῦ! Δὲν γνωρίζει νὰ εἰλεῖ τοὺς δυστυχεῖς τοῦ χωρίου του καὶ ἴσως τοὺς γείτονάς του;» Διότι θὰ ἀπηνήθην ἐπίσης τὰς ἀναμνήσεις μου, τοὺς παιδικούς μου φίλους, τὴν πατρίδα μου, τὸν πατέρα μου! Ὁ μὲν ἤρχιζον νέαν ζωὴν, ζωὴν ἄλλου, ὅστις δὲν ἤγασεν ὅτι ἀγαπῶ καὶ ἐάν ἀπέννησκον ἐξ αἰσχρῶν, ἐκ θλίψεως, ἐκ τῶν ἡδονῶν, εἰς ἃς θὰ παρεδιδόμην πρὸς παραμυθίαν μου, θὰ μὲ ἐλυποῦντο ὅσον ἐλυπήθησαν τὸν κ. Δεσπὶν υἱόν; Νομίζετε, κύριε, ὅτι ὁ ἀληθὴς μου πατήρ θὰ ἔτρεχεν εἰς τὰ ὄρη εἰς ἀναζήτησιν ἄλλου, ὅστις νὰ με ὁμιλᾷ; Ἄ! ὅθι τὸ ἀπέφυγε μᾶλλον, μὴ ἀμφισβῆτε. διότι τοῦτο θὰ τῷ ὑπενθύμισε τὴν φιλαργυρίαν μου, τὴν προταπότητά μου! Ὁ μὲν, κύριε, δὲν θ' ἀλλάξω ζωὴν, δὲν θ' ἀλλάξω τύχην, διότι

στοιχείου ἀνεξαρτήτου ἐθνικότητος καὶ οὕτως εἶπεν ἀφρομοιωτικῶς, ἥτοι ἐκ τῶν μουσικῶν στοιχείων. Οὕτω δὲν ἔχετε παρά νὰ εἰπῇτε οἰμισισόλ' καὶ τὸσον ὁ Κινέζος ὅσον καὶ ὁ Ἰάλλος, καὶ ὁ Ἕλλην καὶ ὁ Γερμανός, ἐννοοῦν ὅτι λέγεται: *Καλημέρα, πέρτε*.

Ἡ γλῶσσα αὕτη ἡ τὸσον εὐμάθητος ὡς ἀποτελεσμένη ἐξ ἐπτά μόνων φθόγγων, ἔχει πᾶν ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ εἴχῃ μία εὐήγρος καὶ εὐρυθμὸς γλῶσσα. Ἐ μόνον τῇ λείπει: τὸ νὰ ἦναι ὁμιλησῇ. Φαντασθῆτε τὸ κάλλος καὶ τὴν ἁρμονίαν τῶν φράσεων: *Σολμισολμὶ σολλαντοσὰ ρὲ σολλαμισὰ, μισφονμὶ φασὶ σολρεφασὶ σολντορεντὸ* ἔτι δὲ καὶ τὸν λεκτικὸν πλοῦτον καὶ τὴν σαφήνειαν τῆς γλώσσης: *Σολρεσὸλ, δι'* ἥς ἐπανερχόμεθα τέλους εἰς τὴν πρὸ τῆς πυργοποιίας κατάστασιν, ὅτι ὁ Κύριος δὲν εἶχεν ἔτι διαμέρισει *ἔθνη* καὶ δὴ χωρὶς νὰ φοβώμεθα νὰ πάθωμεν ποτε πυργοποιίαν τοῦτο δὲ διὰ τὸν λόγον ὅτι... πυργοποιεῖται εἶναι ἡ γλῶσσα αὕτη καθ' ἑκαστὴν!

Τύποις Γ. Δ. Γεωργιπούλου Κορυσοῦμ-Λάρ ἀριθ. 3.

δὲν θέλω ν' ἀλλάξω ὄνομα, διότι δὲν θέλω ν' ἀλλάξω οἰκονομίαν. Ὁ μὲν πτωχός, ἀλλὰ θὰ μείνω ὁ υἱὸς τοῦ πατρός μου, καὶ θὰ διατηρήσω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἐνγκαλιζώμαι χωρὶς νὰ ἐρυθρίω· αὐτὸ εἶναι καλλίτερον τῶν χρημάτων.

— Πήγαινε νὰ τακτοποιήσῃς τὸν λογαριασμόν, πήγαινε τέκνον μου τῷ εἰπὲν ὁ κ. Δεσποῦς, ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον ἵνα κρύβῃ τὴν συγκίνησιν του. Τέταρτον ὥρας μετὰ ταῦτα, ἡ μάστιξ τοῦ ἀμαξηλάτου ἐκτύπησεν ἐπανελημμένως τὸν ἀέρα. Μία ἀμαξία ἐξῆλθε θορυβωδῶς ἐκ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ πανδοχείου Ὁ Παῦλος ἐκάθητο ἐπ' αὐτῆς εἰς τὴν ἔδραν του, ὅπως καὶ τὴν προτεραίαν.

Ἀνθρώπος προσέχων εἰς ὃ, τι συνέβαιναν ἐν οἰκίᾳ ταύτῃ καὶ ὅστις ἐπλανᾶτο ἐν τῷ δωματίῳ του ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ὥρμησε πρὸς τὸ παράθυρον ἵνα πεισθῇ περὶ τῆς νέας δυστυχίας, ἣν δὲν εἶχε προῖδῃ. Τὸ πᾶν ἐχάθη δι' αὐτόν· ἀκόμη καὶ ἡ ἐλπίς· εἶδεν ἐκ δευτέρου ἀποπνέσκοντα τὸν υἱόν του! Ὁ Παῦλος εἶχεν ἀναχωρήσῃ.

Ὁ κ. Δεσπὶν ἔπαιεν ὡς κεραυνόπληκτος ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅπου δὲν εἶχε διόλου κινηθῇ καὶ ὅτε εἰς ὑπηρετίας τοῦ πανδοχείου τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἀποχαιρετιστήριον ἐπιστολήν τοῦ κ. Δεσποῦ, ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα πεπλανημένον, διότι ἐγνώριζεν ἥδη τί εἶχε συμβῇ. Ὡ! μὲ πόσαν δύναμιν θὰ ὠπλίζετο ἵνα ἐπανκάμψῃ οἰκαδε! Πῶς παρυσιασθῇ εἰς τὴν σύζυγόν του, τὸσον ἀνυπομονῶσαν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, καὶ ἐν τούτοις τὸσον βιάζαν διὰ τὴν ἀποτέλεσμα τοῦ ταξιδίου του; Τί τῇ διηγέθη διὰ τὰς ἐλπίδας του τὰς ἀποπτώσας; Μόνον ἡ θρησκεία δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑποταγὴν τῆς καρδίας εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Ὑψίστου ἐν τοιαύταις σκληραῖς δοκιμασίαις! Ὑπάρχουσι θλίψεις, ἃς μὲν τις ἐννοεῖ, ἀλλ' αἵτινες δὲν περιγράφονται!...

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

Σωκρ. Γ. Σαριδαξεδάνης
καθηγ. τῆς Γαλλικῆς

Ἐν Χάλκη, Ἰανουάριος 1902

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁ παύσημι εἰς Χάριτας
ταῖς Μούσαις σερκαταμιγνῆς,
ἡδύταρ σεχούρια»
Ἐρ. ἡρ. Μαιν. Στ 673—8

Ἡ συνέχεια τῆς «Ἀπαντήσεως πρὸς τὴν
Δα Β. Εὐαγγελίδου» εἰς τὸ προτεχές.

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 29)

Παιδίον τι κυριεύεται καθ' ὑπερβολὴν ἀπὸ χαροποιᾶ αἰσθημάτων. Ἡ προσοχή του εἶναι τοσοῦτω δεδωμένη εἰς τὸ ἄμεσον ἀντικείμενον τῆς χαρᾶς του, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταφέρῃ τοὺς στοχασμούς του εἰς ἄλλο τι. Ἐν εἰς ταύτας τὰς περιστάσεις προσπαθήσῃς νὰ το πείσῃς ὅτι αἱ ἀνθρώπιναι ἀπολαύσεις εἶναι ἀσταθεῖς, ὅτι εἶναι ἀμαρτωλὸν καὶ ὅτι ἔχει ἀνάγκην τοῦ Σωτῆρος, αἱ προσπάθειά σου ὅχι μόνον θ' ἀποδώσι μάταιαι καθ' ὅλην τὴν πιθανότητά, ἀλλὰ καὶ οἱ λόγοί σου θὰ ὦσιν ἄκairoi καὶ ἐνοχλητικοί. Ὑπάρχουν δὲ πάλιν καιροί, κατὰ τοὺς ὁποίους τὸ πνεῦμα εἶναι ἐτοιμὸν νὰ δεχθῇ μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν. Τοιούτων εὐκαι-

ριῶν πρέπει πάντοτε νὰ δραττώμεθα· εἶναι δὲ καὶ ἄλλοι κατὰ τοὺς ὁποίους τὸ πνεῦμα εἶναι τὸσον ἐνησχολημένον εἰς πράγμα τι, ὥστε εἶναι μάταιον νὰ τῷ παρουσιάσῃς ἄλλο. Ἐν δὲν θέλῃς νὰ κατστήσῃς τὴν θρησκείαν δυσάρεστον καὶ νὰ προξενῇς ἐνόχλησιν, μὴ ἀναφέρῃς τίποτε περὶ αὐτῆς εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Ἐν κυνηγός· εἰσῆρχετο εἰς τι δάσος, καὶ περιήρχετο πληρῶν τὸ ὄπλον κατὰ τύχην, ἡδύνετο μὲν νὰ ἐπιτύχῃ κυνήγιον κατὰ σύμπτωσιν, ἀλλ' ἤθελε φοβῆται μᾶλλον τὸ κυνήγιον παρὰ ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ του.

Παρομοίως ἐν μήτηρ τις μὲ τυρλὸν καὶ ἀπερίσκεπτον ζῆλον ἀπευθύνῃ ἀσκόπους παρατηρήσεις, ἡμπορεῖ μὲν κατὰ τύχην νὰ κατορθώσῃ τὸ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ συχνότερον θίλει διεγείρει ἀντίστασιν, καὶ ἐνισχύσει τὸ πνεῦμα τῆς ἀνυποταξίας, παρὰ νὰ φέρῃ εἰς μετάνοιαν καὶ προσευχὴν.

Ἀπόφυγε μακράς καὶ ὀχληρὰς ὁμιλίας. Τὸ πνεῦμα τοῦ παιδίου δὲν ἡμπορεῖ νὰ προσηλωθῇ πολὺν χρόνον εἰς πράγμα τι χωρὶς ν' ἀποκάμῃ. Ἀφ' οὗ τοῦ παιδίου διέξει ὅτι ἀπέκαμε, πᾶς λόγος· προσφερόμενος θέλει προξενῆται βλάβην παρὰ ὠφελειαν ἐάν ἡ μήτηρ γυμνάσῃ τὴν ἰδίαν τῆς

παρ' ἡμῖν τοῖς Ἀνατολίταις, οἵτινες ἀνατρεφόμεθα διὰ τὴν ζῶμεν ἰδίως χάριν ἐπιδείξεως καὶ ἀπολαύσεως. Ὑπάλληλος, μὲ μισθὸν μέτριον, θεωρεῖ αἰσχρὸς τοῦ νὰ ταξειδεύῃ ἐν δευτέρᾳ θέσει, ἐνῶ εἰς τὴν Ἑλβετίαν ὑπουργοί, δικασταί, καθηγηταί καὶ ἐπιστήμονες ταξειδεύουσιν εἰς τὴν τρίτην. Τότε, θὰ μ' ἐρωτήσετε, ποιοὶ ταξειδεύουν ἐκεῖ εἰς τὴν δευτέραν καὶ ποιοὶ εἰς τὴν πρώτην; Σὰς ἀπαντῶ ὅτι εἰς μὲν τὴν δευτέραν ταξειδεύουν οἱ περιηγηταί καὶ αἱ σύζυγοι τῶν ὀφειπλούτων μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν, εἰς δὲ τὴν πρώτην σχεδὸν κανεῖς. Ὅταν δὲ διακρίνῃ τις κεφαλὴν τινα ἐν τῷ βάρει ἀτμαμάξης 1ης θέσεως, ἡ κεφαλὴ αὕτη θὰ ᾔνοι καὶ ἡ Ἀγγλοῦ εὐπατρίδου ἢ ἐπιδεικνυμένου Ἀνατολίτου.

Ἄλλ' οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ. Βεβαίως ἐξοδεύει τις ἄδικον χρῆμα ὅταν, ταξειδεύων, εἰς Εὐρώπην μάλιστα, πληρῶναι τριάκοντα τοῖς ἑκατὸν περισσύτερον τὸν δρόμον του. Ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου ἔχει πολλάκις τὴν τύχην νὰ συνταξειδεύῃ με πρόσωπα ὕψλης περιωπῆς, συμβαίνει δ' ἐνίοτε νὰ σχετισθῇ ἢ καὶ νὰ συμφιλιωθῇ ἀκόμη μὲ πρίγκηπας καὶ μὲ Κροίσους. Ὡς δ' εἶπεν ὁ ποιητής:

«L' amitié des grands est un bienfait des cieux» καὶ οὕτω τὸ παραλόγως ἐξοδευθὲν χρῆμα ἀποφέρει ἐνίοτε ἀπροσδόκητα ἀγαθὰ.

Δὲν ἦτο βεβαίως αὐτὸς ὁ λόγος ὅστις, ταξειδεύοντα ἐκ Κάρλσβαδ εἰς Βιέννην, μὲ ἠνάγκασε νὰ πληρώσω πρώτην θέσιν. Ἦτο ἀπλούστατα ἡ κακὴ συνήθεια. Καὶ ὅμως, ἐνῶ ἤμην μόνος εἰς τὸ διαμέρισμα, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως, εἰσῆλθεν ἕτερος ταξειδιώτης, ὅστις καὶ ἡγγισεν ἐλαφρῶς τὴν ἄκρην τοῦ πλοῦ του ἐν εἰδῇ χαιρέτισμοῦ. Βλέπων αὐτὸν καὶ τὰς ἀποσκευὰς του ἀμέσως ἐνόησα ὅτι θὰ εἶχον ὡς συνοδὸν ἐξοχόν τι πρόσωπον.

Εἶχε δύο ὁμοιομόρφους ἀγγλικούς μικροίπους μὲ μονογράμματα δυσδιάκριτα ὡς καὶ μικρὸν ὀδοιπορικὸν σάκκον, τὸν ὅποιον καὶ ἀνοίξας ἐξήγαγε ταξειδιωτικὸν σκουφόν, ὃν καὶ φορέσας ἐκάθησεν ἐν πάσῃ ἀνέσει.

Ἀπὸ τὴν γωνίαν μου ἤρχισα νὰ τὸν περιεργάζωμαι. Ἦτο μὲλις τριακονταπενταετής, καλοκαυωμένος, μᾶλλον ὕψλης. Εἶχε κεφαλὴν εὐειδῆ,

κόμην ἄφθονον, καστανόχρουν, συνδεομένην μὲ γένειον τοῦ αὐτοῦ χρώματος ὀξυκατάληκτον. Αἱ ὀφρὺς του ἦσαν κανονικαὶ καὶ λεπταί, ἐπεσκιάζον δὲ δύο ὀφθαλμούς ζωηροὺς καὶ ἀεικινήτους, χρώματος πρασινοκιτρίνου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπενδύτου του τὸν Νέον Ἐλεύθερον Τύπον καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἀναδιφᾷ μᾶλλον ἢ νὰ τὸν ἀναγινώσκῃ. Ἡ μύτη του ἦτο λεπτή καὶ ὀξεῖα λήγουσα εἰς τὸ μέσον τοῦ μύστακος, ὅστις ἦτο ἐπίσης λεπτὸς καὶ ἀνεστραμμένος. Ἡ κομψὴ ἐνδυμασία του, ἥτις ἦτο ἐαρινὴ κοψίματος ἀγγλικοῦ, ὃ ἐκ κυανολίθου μεγαλοπρεπῆς δακτύλιος του, τὸ κομψὸν καὶ ἐπίχρυσον ραβδίον του καὶ τὰ μὲ κομψία ὑποδήματά του ἐδείκνυνον εὐτυχίαν καὶ νικηφόρον κατακτητὴν γυναικείων καρδιῶν.

Εἶχομεν φθάσει εἰς τὸν πρῶτον σταθμόν. Ἐδίπλωσε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἔστη μεγαλοπρεπῶς εἰς τῆς ἀμάξης τὸ παράθυρον. Μετ' ὀλίγον ἡ ἀμαξοστοιχία ἀνεχώρησε καὶ αὐτὸς ἐπανεκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του. Μετὰ τινα λεπτά μὲ ἠρώτησε γερμανιστὴ ἄν μετέβαινον εἰς Βιέννην. Τῷ ἀπήντησα γαλλιστί.

— Ἄ! ὁ κύριος εἶναι Γάλλος; τοῦτο μ' εὐχαριστεῖ πολὺ, εἶπεν εἰς καθαρὰν γαλλικὴν γλῶσσαν.

Ἐφρόντισα νὰ τὸν ἐξαγάγω τῆς πλάνης του.

— Αἱ, ἀφοῦ συνεννοοῦμεθα γαλλιστί, τὸ ἴδιον εἶναι, μὲ εἶπε· καὶ ἐγὼ εἶμαι Βιενναῖος.

Ἐνόησα ἀμέσως ὅτι θὰ ἦτο υἱὸς ἀριστοκράτου τινὸς τῆς Αὐστριακῆς μητροπόλεως καὶ ἤρχισα νὰ ὁμιλῶ περὶ τῆς Βιέννης μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Τοῦτο ἐφάνη ὅτι τὸν εὐχαριστεῖ.

— Καὶ εἰς τὸ Κάρλσβαδ ἦσθε διὰ θέραιαν; δὲν μὲ φαίνεται νὰ ἔχετε ἀνάγκην, τῷ εἶπον.

— Ἄ! ὄχι ἤμην... δι' ὑποθέσεις...

Τὸν εἶδον ἀσκαρδαμυκεῖ καὶ ὑπερμεγίστα. Ἦθελον νὰ τῷ δώσω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὰς ὑποθέσεις του εἰς τὸ Κάρλσβαδ δὲν τὰς χάπτω καὶ ὅτι ἡ λέξις, ὑποθέσεις ἦτο πέπλος, καλύπτων καμμίαν ἐρωτοδουλειάν. Διότι νέοι ὑγιεῖς καὶ πλούσιοι, ὡς αὐτός, μόνον ἀπὸ παρόμοιον ἐλατῆριον ὠθούμενοι μεταβαίνουν εἰς τὸ Κάρλσβαδ.

— Καὶ σεις; μὲ ἠρώτησε.

— Ἄ! ἐγὼ χάριν ἀναψυχῆς. Περιηγοῦμαι καὶ ἀναπαύομαι. Ἦμην εἰς Μόναχον καὶ διήλθον διὰ

τοῦ Κάρλσβαδ ὅπως μεταβῶ εἰς Βιέννην.

— Ὅπου θὰ μένῃτε;

— Πέντ' εἰς ἡμέρας. Κατόπιν θὰ μεταβῶ εἰς Ρουμανίαν.

— Ἄ! γνωρίζω τὴν Ρουμανίαν. Ἐταξίδευσά ἐκεῖ. Εὐφορὸς τόπος. Τὰ ξενοδοχεῖα ὅμως δὲν ἀξιζοῦν. Ὑπέφερα πολὺ ἂν καὶ πηγαίνω πάντοτε εἰς τὸ ἄριστον. Εἰς τὸ Κάρλσβαδ ποῦ ἦσθε;

Τῷ ὀνόμασα τὴν Villa, εἰς τὴν ὁποίαν διέμεινα.

— Διατί νὰ μὴν ἔλθῃτε εἰς τοῦ Pupp;

Ἐφέλλισα λέξεις τινάς, μὴ θελήσας νὰ τῷ εἶπω ὅτι τὰ οικονομικά μου δὲν μοὶ ἐπέτρεπον νὰ ἐξοδεύσω 40—50 φρ. καθ' ἐκάστην.

— Εἰς Μόναχον ποῦ ἦσθε;

— Εἰς τὸ Metropole!

— Προῦ! παρακατινόν. Ἐπρεπε νὰ μεταβῇτε εἰς τὸ Continental. Βλέπετε, ἐν ξενοδοχείον δὲν εἶναι ποτὲ ἀκριβὲς ὅταν εἶναι καλόν. Εἰς Παρισίους πάντοτε μεταβαίνω εἰς τὸ Bristol, εἰς Λονδὶνον εἰς τὸ Cecil, εἰς τὸ Βερολῖνον εἰς τὸ Μέγα καὶ εἰς τὴν Βιέννην συνιστῶ εἰς τοὺς φίλους μου τὸ Imperial.

Ἐμίλει χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ προηγουμένως τὰ μέσα, ἅτινα διέθετον.

— Ἐχετε δίκαιον· ἀπήντησα μηχανικῶς.

— Εἰς τὴν Ἰσπανίαν εἶναι καὶ ὥραια καὶ εὐθηνὰ μὲ εἶπεν. Τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Τί εὐλογημένη χώρα. Ἄ! σὰς βεβαίως ὁσάκις μεταβαίνω ἐκεῖ ἀναγεννώμαι. Καὶ ἡ Νορβηγία μὲ ἀρέσει πολὺ, ἀλλ' ἐκεῖ κοστίζει ὀλίγον ἡ θέρμανσις. Ἡ Ρωσσία πάλιν ἔχει ἄλλα καλὰ, ἀλλ' ἐν γένει τόπος πολυέξοδος μολονότι εὐθηνότερος τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Ἀμερικὴ, βλέπετε, εἶναι τόπος ἐξόδων. Ἀλλὰ τί σημαίνει; προσέθηκε. Ὅταν ταξειδεύῃ τις πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του ὅτι θὰ ἐξοδεύῃ. Ἀλλως ἂς μουχλιάζῃ εἰς τὸ σπῆτί του!

Μὲ κατεκεραύνωσε μὲ τὰς τοπογραφικὰς γνώσεις του καὶ μὲ τὴν ὑποδεικνυομένην ἀφειδίαν του. Μὲ ἀπεσβόλωσε δὲ ὅταν ἤρχισεν νὰ μὲ ὁμιλῇ μετ' ὀλίγον περὶ μουσεῶν καὶ θεάτρων.

— Ἄ! ἡ Δοῦζε! Ἰδοὺ μία μεγάλη ἡθοποιός. Δὲν εἶναι ἴσως τραγωδὸς ὡς ἡ Σάρρα Βερνάρ, ἀλλ' ὅποια χάρις, ὅποια φυσικότης, ὅποιον μεγαλεῖον ἐν τῇ ἀπλότητι! Ἡ Σόρμα ἐπίσης. Γυνὴ ἐξόχου

παιδείας καὶ μορφώσεως, ἐνσαρκόνεται τὸν τύπον, ὃν ὑποδύεται, κατ' ἰδίαν ὅλως ἀντιληψίν..

Ἐχασκον ἐνώπιόν του καὶ τὸν ἐθαύμαζον.

Ἐνῶ μὲ ὁμιλεῖ περὶ τοῦ μουσεῖου τῆς Νεαπόλεως ἐν ἀντιπαρβολῇ πρὸς τὸ τοῦ Λούβρου καὶ τὸ Βρεττανικόν, ἐφθάσκαμεν εἰς σταθμόν, ὅπου ἔπρεπε νὰ προγευθῶμεν.

— Δὲν θὰ πάρετε καὶ τι; μὲ ἠρώτησε. Μένονμεν ἐδῶ 20 λεπτά.

— Ὡ! Ναι, ἀπήντησα καὶ ταπεινωμένος, σχεδὸν ἐξηυτελισμένος, ἀπέναντι τοῦ ἀριστοκρατικοῦ μεγαλείου καὶ τῶν ποικίλων του γνώσεων, τὸν ἠκολούθησα.

Ἀνελθόντες ἐκ νέου εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐλάβομεν ἀναπαυτικώτερας θέσεις, ὡς ἤρμοζε κατόπιν προγεύματος. Ὁ συνοδίτης μου ἤναψε μεγαλοπρεπῆς σιγάρον τῆς Ἀδάνης, ἐνῶ ἐγὼ ἤρκεσθην εἰς τὸ λεπτόν καὶ πενιχρόν σιγαρέτον μου. Ὁμολογῶ ὅτι τὸν ἐξήλεον, τὸν ἐμακάριζον, σχεδὸν τὸν ἐφθόνουν, ἀναγνωρίζων δὲ τὴν ψηλαφητὴν ὑπερόχην του, ἤθελον νὰ ἦμαι ἐκείνος. Δυστυχῶς ὅμως ἔβλεπον ὅτι ἐξηκολούθουν νὰ ἦμαι ἐγώ. Ἐσκεπτόμην καὶ ἐμερμήριζον κατὰ φρένα διάφορα ἀπρόοπτα τοῦ βίου μου, ἀνεθεώρουν τὰς γνώσεις μου καὶ διελογίζογην νὰ μὴ ἀποχωρισθῶ τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ εὐπατρίδου, ὡς ἄνθρωπος κοινοτάτος, ἀλλὰ νὰ δεῖξω καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν πρωτοτυπίαν τινά. Προσεπάθουν νὰ εὕρω τρόπον καὶ νὰ τῷ διηγηθῶ τὰ ταξείδιά μου. Ἄν ἐγνώριζεν αὐτὸς ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν, ἐγνώριζον καὶ ἐγὼ τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Ἀσίαν, ἐπεσκέφθην τὰς Ἰνδίας· ὅθεν εἶχον ἐν τῇ ἀποθήκῃ τῆς μνήμης μου καὶ τι ἄγνωστον εἰς αὐτόν· ἀλλ' αὐτὸς ὅλως ἀπροσδοκῆτως, ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ προσφάτου γεγονότος τῆς Αὐστριακῆς Αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας ἤρχισεν νὰ λέγῃ περὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν Ἀψβούργων, τόσον περίεργα. Διὰ τῶν διηγήσεών του δὲ τούτων, τὰς ὁποίας μόνον πρόσωπον ὕψλης περιωπῆς ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ, αὐτόχρονα μὲ ἐξουδετέρωσε.

— Δύο ἀκόμη σταθμοὶ καὶ φθάνομεν εἰς Βιέννην, μοὶ εἶπεν ὅτε ἐξεκινούμεν ἀπὸ ἐνα σταθμόν, οὕτινος βεβαίως δὲν ἐνθυμούμαι τὸ ὄνομα.

Ἀνελογίσθην ἀμέσως, ὅποιον οἰκτρὰν ἐντύπω-

σιν θά ἔκαμνα εἰς τὸν εὐγενῆ συνοδίτην μου, ἂν περιωριζόμεν μόνον εἰς τὸν σιωπηλὸν πρὸς αὐτὸν θαυμασμόν μου. Θὰ ἐδικαιούτο ἴσως νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμεθα τόσον πεζοί, ἅπειροι καὶ ἀμόρφωτοι, ὥστε δὲν ἀξιζόμεν οὔτε ὡς ἀκροατήριον, ὡς λέγουσιν οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι οἵτινες κατέρχονται εἰς Ἀθήνας καὶ οἱ ὅποιοι διὰ νὰ κάμουν πλειότεραν ἐντύπωσιν μεταχειρίζονται ὑπερβολάς, τοῦθ' ὅπερ ὑποβιβάζει τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν των. Ἀφοῦ ὅθεν ἔρριψα ἐν βλέμμα ἔξω, ἤρχισα λέγων:

— Καλὴ ἡ φύσις ἰδῶ ἄλλ' οὐδὲ βαθμὸς παραβολῆς ὑπάρχει πρὸς τὴν βλάστησιν τῆς Αἰγύπτου, ἰδίᾳ δὲ τῶν Ἰνδιῶν. Ὅταν ἀπαξ ἐπισκεφθῇ τις τοὺς τόπους ἐκείνους ἀδύνατον νὰ τοὺς λησμονήσῃ.

Ἢ ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ἀκκριαία ὡς προϋπέθετον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ συνοδοῦ μου ἀπήστροψαν καὶ ἔσπευσε νὰ μ' ἐρωτήσῃ:

— Γνωρίζετε τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰς Ἰνδίας; Θὰ ἦναι περίεργοι τόποι! Καὶ πῶς τοὺς ἐπισκέφθητε;

— Ὡς περιηγητῆς, εἶπον, μὲ ὕψος ὑπερηφάνου ἀδιαφορίας.

— Ἀ! Ἀ! ἐπεφώνησεν δις εἰς διάφορον φωνητικὴν κλίμακα ὁ πατριῖος καὶ μοι ἐφάνη ὅτι ἤρχισέ πως νὰ συμμαζεύεται.

Τότε ἐγὼ λαβὼν πλειότερον θάρρος ἤρχισα διηγούμενος τὰ θαυμάσια τῶν Ἰνδιῶν. Ὅσον ἐπροχώρουν εἰς τὴν διήγησιν ἢ πρὸς ἐμὲ ὑπόληψις τοῦ ξένου ἐφαίνετο αὐξάνουσα αἱ δ' ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μοι ἀπέτεινεν ἐγίνοντο μετὰ μεγάλης διακρίσεως, δὸς δ' εἰπεῖν καὶ μετὰ τινος σεβασμοῦ.

Οἶκοθεν ἐγνωεῖται ὅτι βαθμηδὸν ἤρχισα νὰ τὸν καταβῶ. Ἡ αὐτοπεποίθησις δὲ αὕτη μὲ κατέστησεν εὐγλωττον, στωμύλον, τολμηρὸν καὶ μεθ' ἱκνοποιητικῆς αὐταρεσκειᾶς εἶδον τὸν συνοδίτην μου νὰ ὑποβιβάζεται. Ὅταν δ' ἐπλησιάζομεν πλέον εἰς Βιέννην, τότε μόνον ἐλύθη ὁ προσωρινὸς γλωσσοδέτης τοῦ καὶ εἶπεν ὡς ἐν συμπεράσματι.

— Πολὺ θὰ ἤθελον νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ τοὺς τόπους ἐκείνους. Ἀλλ' ἄρ' ἔτι τὰ ἔξοδα, εἰς τὰ ὅποια θὰ ὑπεβαλλόμεν, θὰ μοι ἀνταπέδιδον διπλάσια κέρδη; Τὸ προϊόν τοῦ ἐργοστασίου, διὰ τὸ ὁποῖον ταξιδεύω εἶναι τόσον λεπτὸν καὶ ἴσως ἀχρηστον ἐκεῖ!

Τὸν εἶδον μετ' ἐμφαντικῆς ἐκπλήξεως! Τὸ ἐνόησε καὶ προλαβὼν με προσέθηκε:

— Βλέπετε τὸ ἐργοστάσιόν μας εἶναι τὸ μεγαλύτερον διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν καλτσοδετῶν. Ἀλλ' αἱ καλτσοδέται, εἶναι προϊόν τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τὴν Εὐρώπῃν ἐξοδεύεται πολὺ, ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν αἱ δέσπονται τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας μεταχειρίζονται τοιαῦτα εἶδη τοῦ μυστικοῦ καλλωπισμοῦ.

Ἐμείνα ἐμβρόντητος!.. Ἰδὼν δ' αὐτὸν μὲ βλέμμα ὑψίστης περιφρονήσεως,

— Πῶς εἶπατε; Πωλεῖτε καλτσοδέτας...

— Πωλῶ, δὲν εἶναι ἡ λέξις. Τοποθετῶ. Εἰς τὸ Κάρλσβαδ ἔκμα λαμπράς ἐργασίας. Ἰδοῦ, μοι εἶπε, τὰ δείγματά μου καὶ ἔσυρεν ἕνα τῶν δύο ὁμοιομόρφων μαρσίππων. Τὸν ἤνοιξε καὶ ἐξέθηκε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἀπειρίαν περικνημίδων, τεθειμένων κατὰ σειράν, ποικιλοχρῶμων, γραμμωτῶν, κλωστῶν, διατρήτων, ἀνθοποικίλων. Σῦρας δὲ καὶ τὸν ἕτερον μαρσίππον καὶ ἀνοίξας αὐτὸν μοι ἐδείκνυε τοὺς νεωτερισμοὺς τοῦ εἶδους, μονοχρῶμους, ζωηροὺς, ἐπαλξωτοὺς, πλατεῖς καὶ στενοὺς, καθέτους καὶ ὀριζοντίους!

Μολονότι ἐφαινόμην ὅτι βλέπω τὰς περικνημίδας, δὲν ἐδυνάμην ὅμως νὰ συνέλθω ἐκ τῆς ἀπροόπτου ἀποκαλύψεως. Ὁ εὐγενὴς εὐπατριδης, ἦτο ἀπλούστατα περιοδευτικὸς ὑπάλληλος ἐργοστασίου! καὶ ὁποῖου ἐργοστασίου!.. Καλτσοδετῶν! Ὁ θυμὸς μου δὲν εἶχεν ὄρια. Τόσον δ' ἠγανάκτησα καὶ τόσον ἐβαρυθύμησα ἐναντίον του, ὥστε ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς Βιέννην ἐφρόντισα ν' ἀποφύγω ἐν τῇ ἐξόδῳ καὶ τὸν ἀποκαιρετισμὸν του.

* *

— Καλὰ νὰ πάθω, διανοοῦμην ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἥ τις μὲ μετέφερεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Τὸ πάθημα αὐτὸ ἄς μοι γείνῃ διὰ τὸ μέλλον μάθημα, ἂν μὴ τι ἄλλο, νὰ μὴν ἐκλαμβάνω τουλάχιστον τοὺς ταξιδεύοντας ὑπαλλήλους ὡς πατριῖους. Μετὰ πενθήμερον διαμονὴν ἐν Βιέννῃ, εὐρέθην πάλιν εἰς τὸν σταθμὸν διὰ ν' ἀναχωρήσω μὲ τὴν ἀστραπιαίαν ἀμαξοστοιχίαν Κρακοβίας καὶ Λεμβέργης εἰς Μολδαυίαν.

Ὁ ἐκ Βιέννης εἰρμὸς ἔχει μίαν μόνην ἀτμάμαξαν διὰ τὴν Ρουμανίαν, ἥτις προσδίνεται ἐν Κρακοβίᾳ εἰς τὸν ἐκ Βερολίνου ἀστραπιαῖον εἰρ-

μόν, οὕτω δὲ ἐντὸς 16 ὥρῶν εἰσέρχεται τις εἰς Ρουμανίαν. Ὡς ἦτο φυσικὸν εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀτμάμαξαν, ἥτις εἶναι ἡμίσεια πρώτης καὶ ἡμίσεια δευτέρας θέσεως. Ἡ δευτέρα θέσις ἦτο σχεδὸν πλήρης. Ὑπέθετον ὅτι θὰ ἦμην μόνος ἐν τῇ πρώτῃ. Ἡ ὑπόθεσις μου ὅμως ἔμεινεν ὑπόθεσις, διότι εἰς μίαν γωνίαν εἶδον καθήμενον ταξειδιώτην ἡλικιωμένον, ὅστις ἐκ τῆς ἀπλῆς περιβολῆς του καὶ τοῦ πεπαλαιωμένου μαλακοῦ πύλου, ὃν ἔφερεν ἐπὶ κεφαλῆς, ἐφαίνετο ὡς κατὰ λάθος εἰσελθὼν ἐκεῖ. Εἶδον αὐτὸν δυσχερῶς καὶ αὐτὸς δὲ δὲν ἐφάνη πολὺ εὐχαριστημένος ἐκ τῆς προσελεύσεώς μου.

— Αἱ! εἶπον καθ' ἑμαυτόν. Πάλιν δύο εἴμεθα, αὐτὸς ὅμως φαίνεται ὡς γέρο-λύκος τῶν περιοδεύοντων ὑπαλλήλων, θὰ ἦναι δὲ καὶ πλέον πεπειραμένος τοῦ ἄλλου. Θὰ τὸν διορθώσω ὅμως.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησε. Ἦρχισα νὰ τὸν ἀναλύω καὶ ἐσχημάτισα τὴν ιδέαν ὅτι ἦτο Ἰουδαῖος Πολωνός, τοῦτο δὲ, διότι εἶχε μικρὰν κεφαλὴν, λεπτὴν γενειάδα ἐπίσης μικράν, ρίνα γρυπὴν, στόμα μικρὸν καὶ κατέρυθρον καὶ δύο ὀφθαλμοὺς, μικροὺς, στρογγύλους, γαλανοὺς, πονηροὺς καὶ ἀστραπηβόλους.

Ἀντὶ ἐφημερίδων, ἐφυλλομέτρει μερικοὺς καταλόγους! Ἰδὼν τοῦτο ἐσκέφθην ἀμέσως ὅτι εἶχε τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα τοῦ πρώην συνοδίτου μου καὶ ἴσως, ἂν ἦτο ὑπάλληλος ἐργοστασίου ἐριούχων, εἶτε οἶνων, θὰ μὲ ἐφιλοδώρει βραδύτερον ἕνα τῶν καταλόγων ἢ θὰ μοι ἐπλεκε τὸ ἐγκώμιον τῶν οἶνων του, ὡς ὁ ταγματάρχης τῶν «Εἰκοσιοτῶν ἡμερῶν τῆς Κλειρέττης». Ἀλλ' αὐτὸς ἐφαίνετο ὥσαντι ἐζήτηε ἐν τοῖς καταλόγοις κάτι τι καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐλάμβανε πύτε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον, προσαρμύζων δ' ἐκάστοτε ἐπὶ τῆς ρινὸς του δίοπτρα, ἐξήταζεν αὐτοὺς ἐν τῷ μεταξὺ ἄφηνε τὸν ἕνα καὶ ἐπιπτον τὰ δίοπτρά του, ἐλάμβανε τὸν ἄλλον καὶ ἔπνευον ἐπὶ τῆς ρινὸς του τὰ δίοπτρα. Ποῦ καὶ που δέ, ἔρριπτε καὶ ἐν βλέμμα ἐκαστικὸν ἐπ' ἐμοῦ. Τέλος, ἐννοῶν φαίνεται ὅτι εἶχον σκοπὸν νὰ μείνω ἄφωνος, ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του καὶ μειδιῶν μὲ ἡρώτησε μὲ γλυκεῖαν φωνήν:

— Ὅμιλεῖτε Γαλλικά, Κύριε;

— Μάλιστα.

— Εἰπατέ μοι, παρακαλῶ, γνωρίζετε ἂν ἡ ἀμαξοστοιχία αὕτη ἔχει ἐστιατόριον;

— Πιστεύω νὰ ἔχῃ. Δὲν εἶμαι ὅμως βέβαιος, διότι πρώτην φορὰν ταξιδεύω εἰς αὐτὴν τὴν γραμμὴν.

— Καὶ ὅμως φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει. Ἰδοῦ τὰ δρομολόγια εἰς τοὺς καταλόγους αὐτοὺς. Ἐχει wagon lit ἀπὸ τῆς Κρακοβίας, ἀλλ' ἐστιατόριον ἔχει μόνον αὐριον πρῶτ' ἀπὸ τὸ Ἰζέρνοβιτς.

— Πῶς γίνεται; Θὰ μείνωμεν λοιπὸν ἀπόψε νηστικοί.

— Κατὰ τὰ φαινόμενα! Καὶ τοῦτο δὲν μοι ἀρέσει διόλου, διότι ἐκτὸς τῆς τροφῆς, σκοτώνει τις καὶ μίαν ὥραν εὐχερῶς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη ὁ ὁδηγός, ὅστις μᾶς ἐξήγησεν ὅτι μετὰ μίαν ὥραν φθάνομεν εἰς σταθμόν, ὅπου ὑπάρχει μέγα ἐστιατόριον χορηγῶν εἰς τοὺς ταξειδιώτας γεύματα τεσσάρων, τριῶν καὶ δύο φλωρινίων καὶ ὅτι ἂν ἐπεθυμοῦμεν ἀνελάμβανε νὰ παραγγεῖλῃ καὶ δι' ἡμᾶς.

— Θὰ ἔχετε τὸ γεῦμά σας ἐντὸς τῆς ἀμάξης, μᾶς εἶπε, μὲ οἶνον ἢ μὲ ζῦθον ἢ μὲ τσάϊ κατ' ἀρέσκειαν.

— Τότε νὰ παραγγεῖλητε ἐν δι' ἐμέ· εἶπεν ὁ συνοδός μου.

— Καὶ δι' ἐμέ· προσέθηκα ἐγώ.

— Πόσων φλωρινίων; ἠρώτησεν ὁ ὁδηγός.

— Τῶν τεσσάρων μὲ τσάϊ! ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ συνοδός μου.

— Καὶ σεις;

Ἐγὼ ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν ὅτι 4 φλωρίνια κάμουν ὀκτὼ φράγκα καὶ θὰ ἐξήτουν βεβαίως τῶν τριῶν φλωρινίων, ἡσχύνθην ὅμως νὰ φανῶ κατώτερος ἐνὸς ταξιδεύοντος ὑπαλλήλου.

— Βεβαίως τῶν τεσσάρων καὶ μὲ κρασί ἀπὴντητα ἀγερώχως.

— Τότε πληρώσατε.

Ἐδῶκαμεν τὰ χρήματα εἰς τὸν ὑπάλληλον, ὅστις ἀντὶ πάσης ἀποδείξεως ἐκόλλησεν ἐπὶ τῆς ὕελου τοῦ περσίου δύο τεμάχια χάρτου φέροντα τὸν ἀριθμὸν 4 καὶ ἀπῆλθε.

— Ἰδῶμεν ὁποῖου εἶδους φαγητὰ θὰ μᾶς σερβίρουν· εἶπε τότε ὁ γέρον, μειδιῶν πάντοτε.

— Ἀ! γερμανικὰς παρσκευάς, ἀπὴντητα. Τίποτε ἐκτακτόν.

— Ἐχετε δίκαιον μὲ εἶπε. Ἐγὼ λατρεύω τὴν

γαλλικήν μαγειρικήν. Εἰς τὸ Παρίσι εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον μὲ ἐξ φράγκα, τρώγει τις ὡς Λούκουλος. Καὶ ὄχι μόνον εἰς τὸ Παρίσι ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας, Κύρια. Τελευταίως ἤμην μετὰ τῆς συζύγου μου εἰς τὸ Νανσύ· μᾶς ἐδίδαν, Κύρια, τροφὴν ἡγεμονικὴν ἀντὶ πέντε φρ. διὰ τὸ ἄτομον. Εἰς τὴν Ἑλβετίαν εἶναι ἐκὸς εὐθηνότερα. Εἰς τὰ πρῶτα ξενοδοχεῖα τῆς Λυκέρνης, Ζυρίχνης, Γενεύης καὶ Βέρνης ἔχετε πληρέστατον γεῦμα ἢ δαίτην ἀντὶ τριῶν καὶ τεσσάρων φράγκων· τὸ κρασί μόνον τὸ πληρώνει τις χωριστά. Καὶ ἐξηκολούθει λαλῶν ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος.

Ἦρχισα μετὰ πολλῆς δυσθυμίας ν' ἀναμνησκώμαι ἀκουσίως μου τὸν Βιεναιὸν, ἐσκεπτόμην δὲ νὰ τῷ εἶπω ὅτι συνεταξείδευσα ἥδη μὲ ἄλλον τῆς αὐτῆς σχολῆς καὶ τοῦ ἰδίου ἐπαγγέλματος καὶ ὅτι τὰ ἤκουσα πλέον αὐτά· ἀλλ' ἀνεχαιτίσθην, ἀρκεσθεὶς μόνον ν' ἀπαντῶ διὰ μονοσυλλάβων ἢ καὶ δ' ἀνευμάτων τῆς κεφαλῆς.

Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τὸν ἐν λόγῳ σταθμόν, ὅπου μᾶς παρουσιάσθησαν δύο μεγαλοπρεπεῖς ἄβακες μὲ παροψίδας, ζωμόν, φαγητὸν βραστόν, ὀρνίθιον ψητόν, δύο εἰδῶν γλυκύσματα καὶ κῆπον ἀπὸ ὀπώρας. Δι' ἐμὲ οἶνον δι' ἐκεῖνον τέϊον.

Ἡ εὐχαρίστησις τοῦ γείτονος μου ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἐδωκεν ὀπίσω τὸν ζωμόν ἀλλ' ἀπελάμβανε τῆς λοιπῆς τροφῆς. Κενώσας δὲ τὸ τέϊον καὶ πίνων ἐξ αὐτοῦ ἐνῶ ἐκινεῖτο ἡ ἀμαξοστοιχία:

— "Α! μὲ εἶπε. Δὲν ἀξίζει . . . Τσαῖ μόνον εἰς ἡμᾶς εἰς τὴν Ρωσσίαν, πρέπει νὰ πῇ τις. Γνωρίζετε τὴν Ρωσσίαν; μὲ ἠρώτησε.

— "Οχι ἀπήντησα ξηρῶς, τοῦτο δὲ διότι ἐσκεπτόμην ὅτι βαθυμὲν θὰ ἤρχιζεν ἴσως καὶ αὐτὸς νὰ μὲ διηγῆται ἀπόκρυφα καὶ ἀνέκδοτα τῶν μεγάλων οἰκῶν ἀφοῦ διὰ τὸ τοῦ αἰῶνος εἶπεν εἰς τὴν Πολωνίαν ἀλλ' ἐφρόντισε νὰ εἶπῃ: εἰς τὴν Ρωσσίαν! "Α! ἤμην πλέον τελειόφοιτος εἰς τὸ νὰ διακρίνω τὰς ἐπιδεικτικὰς μεγαλαυχίας τῶν συνοδιτῶν μου.

* *

Εἶχε νυκτώσει ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς Κρακοβίαν, ὅπου προσεδέθη εἰς τὸν εἰρμόν ἄμαξα μὲ κλίνας. Ὁ συνοδός μου ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον τῆς κλιναμάχης ἰδιαιτέρον διαμέρισμα. Ἄμα

δὲ τῷ ἐδόθη προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ παραλάβῃ τὰς ἀποσκευὰς του.

— Δὲν ἔρχεσθε καὶ σεῖς; μὲ λέγει μετὰ προσηθείας. Ζητήσατε τὸ ταχύτερον κλίνην, διότι ἴσως καταληφθούν καὶ κατόπιν δὲν θὰ εὑρητε.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη τῷ ἀπήντησα, ἀφοῦ μένω μόνος εἰς τὸ διαμέρισμα, δύναμαι νὰ κοιμηθῶ.

— Ναί· ἀλλὰ δὲν ἔχετε τὴν ἀνάπαυσίν σας. Συμβαίνει δ' ἐνίοτε κατὰ τὰ μεσάνυκτα νὰ σᾶς φέρουν ἓνα ἐπιβάτην καὶ νὰ σᾶς ἀνησυχῇσουν.

— Δὲν πειράζει· ἀπήντησα θὰ μείνω ἐδῶ.

— Λοιπὸν καληνύκτα καὶ εἰς αὔριον· θὰ συναντηθῶμεν τὸ πρῶτ' εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Καληνύκτα, Κύρια.

Οὕτω δὲ ἀπαλλαγείς τοῦ ἀρχίσαντος νὰ λαμβάνῃ καὶ ὕψος προστατευτικὸν συνοδίτου μου καὶ μείνας μόνος, ἀπεκοιμήθην μακαρίως καὶ ὠνειρεύθην ὅτι ὅταν σᾶς τὸ πληρόνουν ἄλλοι, τὸ ταξίδιον ἔχει διπλάσια θέλγητρα.

Τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἡσθάνθην τὴν ἀνάγκην νὰ μεταβῶ εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπερ προσετέθη λίαν πρῶτ' εἰς τὸν εἰρμόν. Φθάνων ἐκεῖ εἶδον τὸν συνοδόν μου ροφῶντα ἀπολαυστικῶς τὸ τσαῖ του. Μ' ἐχαιρέτισεν εὐπροσηγόρως καὶ μὲ μεϊδιάμα ἀνθρώπου, ὅστις οὐδενὸς ἐστερήθη, ὅστις ἐκοιμήθη καλῶς καὶ ὅστις αἰσθάνεται τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ζωῆς. Διὰ νὰ μὲ δείξῃ δὲ ἴσως τὴν ὑπεροχὴν του ἔσπευσε νὰ μ' ἐρωτήσῃ:

— Πῶς ἐπεράσατε τὴν νύκτα; Ἐκοιμήθητε καλῶς; Δὲν σᾶς ἀνησυχῇσαν;

— "Οχι, διόλου, ἀπεκρίθην. Τούναντίον ἐκοιμήθην πολὺ καλᾶ. Ἐζήτησα δὲ κ' ἐγὼ τέϊον, λαβὼν θέσιν εἰς ἄλλην τράπεζαν, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης μελλούσης οἰκειότητος.

— Φθάνομεν μετ' ὀλίγον εἰς Βουρδουζένι καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν Ρουμανίαν, μὲ εἶπε. Κάλλιςτος εἰρμός. Ἄλλοτε δὲν ὑπῆρχε. Καὶ ἡμεῖς ἐκ Ρωσίας ἠναγκαζόμεθα νὰ κάμωμεν μεγάλον γύρον καὶ ἐχάναμεν ἀδίκως μίαν ἡμέραν, ἐνῶ τοιοῦτοτρόπως φθάνει τις ταχύτατα. Μετὰ μεσημβρίαν φθάνομεν εἰς Ἰάσσιον· θὰ μείνω ἀπόψε ἐκεῖ καὶ αὔριον ἀναχωρῶν ἐκεῖθεν, ἐντὸς μιᾶς ὥρας εἰσερχομαι εἰς Ρωσσίαν. Λαμπρὸς εἰρμός, λαμπρός.—

— Ναί.

Δὲν ἠργήσαμεν νὰ φθάσωμεν εἰς Βουρδουζένι.

ΘΑ ΧΑΘΩ

(Στὴν Τραγῆδία Μ. S. BRUMAR.)

Εἶνε Ὀκεανὸς βαθὺς ἢ ἀγκαλιά σου
φουρτουνιασμένος καὶ χωρὶς λιμάνι,
κι' εἶνε φαρμακωμένο κύμα τὰ φιλιὰ σου
π' ὅποιον πλανέψουν τὴ ζωὴν τοῦ χάνει.

Μ' ἐπλάνεψαν κι' ἀλλοίμονο σὲ μένα!
φουρτοῦνα μαύρη καὶ ἀτέλειωτη μὲ δέρνει,
ζητεῖ τὸ μάτι μου λιμάνι ἔσθ' ἁμέρινα
κι' ὅπου ποθεῖ τὸ κύμα σου μὲ φέρνει.

Καὶ ναυαγὸς σ' ἀτέλειωτο σκοτάδι,
πλέω ἀπελπισμένα! . . δὲν θὰ ζήσω.
Σὲ λίγο θὰ χαθῶ κι' οὔτε σιμάδι,
στό μαῦρο τὸν Ὀκεανὸ θὰ ἀφήσω! . .

Τὸ ἐρμολογίον τοῦ Τυμφορηστοῦ.

ΣΥΝ ΑΘΗΝΑ...

(Διήγημα πρωτότυπον)

(Συνέχεια ἔδε ἀρ. 29)

Ἄλλ' ὁ Ζὰν ἦτο τόσον εὐτυχὴς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὥστε ὄχι μόνον τὰ κέντρα, ἀλλὰ καὶ τὸν πόνον ἐλησμόνησε. Καὶ μόλις ἀπαξ ἐφαντάσθη ὅτι ἦτο εὐτυχὴς, ἔστε βέβαιος ὅτι ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν εὐτυχέστερος παρ' ὅσον φαντάζεσθε. Ἐννοεῖτε δὲ ὅτι ἡ πρώτη του δουλειά, μόλις ἐφθασε σπῆτι ἦτο ν' ἀσχοληθῇ περὶ τὴν ἐκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης του.

Φαίνεται δὲ ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχε γέμισον ἀρτίως τὸ μελανοδοχεῖόν του, διότι ἡ γραφὴς του ἐξήρχετο πλουσίως ἐφωδιασμένη μὲ ῥοδίνας φράσεις, τοῦθ' ὅπερ δὲν τὰς ἡμποδίζε τοῦ νὰ ᾔσκηται κατασκευασμένα ἀπὸ . . μαύρην μελάνην...

Τὴν ἐπομένην ὁ Ζὰν ὀλίγον ἔλειψε νὰ τα χάσῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του.

Γ'.

Ἡ Ἀθηνᾶ εἶχε παρακαλέσῃ τὰς φίλας τῆς εἰς αὐτοσχέδιον Five O' clock . . Αἱ δεσποινίδες μας ἀφ' οὗ ἐτέλεσαν εὐσυνειδήτως ὅλους τοὺς τύ-

Μόλις ἔστη ἡ ἀμαξοστοιχία καὶ τελωνεῖακοι ὑπάλληλοι εἰσῆλθον διὰ νὰ ἐρευνήσωσι τὰς ἀποσκευὰς μας, προσεκάλουν δὲ ἡμᾶς νὰ κατέλθωμεν διὰ νὰ ἀνοίξωμεν καὶ τὰ ἐν τῷ φορτηγῷ ἀμάξῃ κιβώτιά μας. Ἀφοῦ ἐδείξαμεν τὸ περιεχόμενον τῶν σάκκων μας ἠθέλησα νὰ κατέλθω διὰ ν' ἀνοίξω τὸ κιβώτιόν μου.

— Ἐχετε πολλὰ κιβώτια; μὲ ἠρώτησεν αἰφνης ὁ συνοδίτης μου.

— "Οχι. Μόνον ἓν.—

— Τότε ἄφαιτε μὲ εἶπε· δώσατέ μοι μόνον τὸ γραμματίδιόν του.

Τὸν εἶδον μὲ ἀπορίαν καὶ μηχανικῶς ἐξήγαγον τοῦ σημειωματαρίου μου αὐτό.

— "Α! εἶπεν. Ἰδοὺ καὶ τὸ ἰδικόν μου. Καὶ ἐκ τοῦ παραθύρου προσκαλέσας τὸν τελώνην τῷ ἐσύστησε γαλλιστὶ νὰ μὴν ἀνοιχθῶν τὰ δύο κιβώτια τῶν δεδεμένων αὐτῷ γραμματίων, διότι εἶχον μόνον ἐνδύματα. Ταῦτοχρόνως ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

Ὁ τελώνης λαβὼν αὐτὸ καὶ ἀναγνούς ἐχαιρέτισε στρατιωτικῶς ὑπεκλίθη καὶ ἀπῆλθε. Ἐγὼ δὲν ἐνόουν τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτά. Ὁ γέρον ἐβλεπεν ἐκ τοῦ παραθύρου. Μετὰ μικρὸν ὁ τελώνης ἐπέστρεψε τὰ γραμματία, δίδων δ' αὐτὰ ἐποίησεν ἐτέραν ὑπόκλισιν καὶ εἶπεν:

— Αἱ ἀποσκευαὶ σας, Ἐξυχώτατε, ἐφορτώθηθησαν δι' Ἰάσσιον.

— "Α! βλέπετε, μὲ εἶπε, μεϊδιῶν, ὡς συνήθως γλυτώνει τις ἀπὸ τὸν κόπον τοῦ ἀνοικοκλεισίματος καὶ μοι ἔδωκε τὸ γραμματίδιόν μου.

Τὸν ὑχαρίστησα, προσπαθὼν νὰ κρύψω τὴν ἀπορίαν μου.

— "Α! μὲ εἶπε· ἄς ἀλλάξωμεν τῶρα καὶ τὰ ἐπισκεπτήριά μας εἰς ἀνάμνησιν τοῦ καλοῦ ταξιδίου, ποῦ ἐκάμαμεν ὁμοῦ. Καὶ μοι ἔτεινε τὸ ἐπισκεπτήριόν του, εἰς τὸ ὅποιον ἀνέγνων μετ' ἐκπλήξεως:

ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΡΩΤΟΠΟΠΩΦ

Στρατηγὸς τῶν Αὐτοκρ. Ρωσικῶν στρατῶν.

Κατησχυμένος διὰ τὴν ἀσυγχώρητον πλάνην μου τῷ ἔτεινα καὶ ἐγὼ ὑποκλινόμενος τὸ ἰδικόν μου ἐπισκεπτήριον, τὸ ὅποιον δὲν ἔφερε, φεῦ! οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον τίτλον.

Κ. Μεταξῆς (Βοσπορίτης)

Κάρα Μουντέρι 1902

πους της ιδιορρύθμου ταύτης τελετής, ἀφ' οὗ ἐν τῷ μεταξύ ἐχόρευσαν, ἐπήδησαν, ἔψαλον, ἐφλύα-
ρησαν, ἐχαριτολόγησαν, ἐκρυφομίλῃσαν, ἔπαιξαν
μπερλίαν, τὸ δακτυλίδι καὶ τόσα ἄλλα πράγματα
ἐνόησεν εἰς τὰ τελευταῖα ὅτι ἔδειξαν μεγάλην
ἀπληστίαν, καθότι τὰ μέσα τῆς διασκέδασι-
ἐξητλήθησαν τόσον ἐνωρίς, ὥστε ἐν τέλει ἀπέ-
μειναν ἀμηχανοῦσαι ἀπέναντι μεγάλου περισσεύ-
ματος τῆς ἐσπέρας.

Ξεύρετε, δὲν εἶναι συμβιβάσιμον οὔτε μὲ τὴν
ιστορίαν οὔτε μὲ τὴν ψυχολογίαν νὰ καθίσουν ἀ-
ράδα — ἀράδα περὶ τὰς δέκα δεσποινίδες ἐν ἀ-
πραξίᾳ . . .

Διὰ τὴν περάσῃ λοιπὸν ἡ ὥρα ἐδοκίμασαν νὰ
κακολογήσουν λιγάκι μερικὰς ἐκ τῶν ἀπουσῶν,
ἐγέλασαν μὲ τὸν προϊστορικὸν ῥυθμὸν τοῦ καπέλ-
λου τῆς μιᾶς, ἐπαρξενεύθησαν διὰ τὰ σκάνδαλα,
ἄπερ προϋξέει διὰ τῆς ἀμφιέσεώς της ἡ ἄλλη,
εἶπαν δι' αὐτήν, ὠμίλησαν δι' ἐκείνην καὶ ἐλε-
εινολόγησαν μίαν ἄλλην τῆς ὁποίας οἱ τρόποι
τὴν ἀνῆγον εἰς τὴν ἐποχὴν ποῦ ἐκοκκίνιζον τὰ κο-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΜΑΜΖΕΛΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

(ὑπὸ Henry Greville)

Ἡ πριγκήπισσα Δαρεία Παυλόβνα Τσεβίτσκη
καθημένη ἐντὸς τῆς εὐρείας αἰθούσης τῆς εὐρείας
ἐξοχικῆς οἰκίας της, σχεδὸν τόσῳ ἀπεράντου ὅσῳ
καὶ τὸ ἐν Πετρούπολει μέγαρόν της, παρετήρει
τοὺς στιλπνοὺς ὄνυχάς της ἐν μακκρίᾳ ἀργίᾳ.

Ἡ ἀργία εἶναι τὸ προνόμιον εὐγενεῶς κυρίας
νέας ἢ γραιάς. Ἡ δὲ πριγκήπισσα, ἥτις, καίτοι
δὲν ἦτο νέα, ἐν τούτοις πόρρω ἀπέχει τοῦ γήρα-
τος, ἐκέκτητο τὸ προνόμιον τοῦτο ἀνκμφοδῆ-
τήτως.

Τὸ νὰ παρατηρῇ τοὺς ὄνυχάς της βεδικουμέ-
νη οὕτω περὶ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς στιλπνότη-
τος τῆς μαργαρώδους ἐπιφανείας των, εἶναι ὡσά-
τως προνόμιον εὐγενεῶς κυρίας. Ὅταν μάλιστα
βρέχη, εἶναι σχεδὸν καθήκον της.

Τῇ ἡμέρᾳ λοιπὸν ἐκείνῃ ἐπιπτεν ἡ διάρχης καὶ

ρίτσια ἅμα τὰ ὠμιλοῦσε κἀνείς περὶ γάμου, φρον-
τίζουσαι ἐν τούτοις νὰ τσιμποῦν ἐν τῷ μεταξύ
καὶ μερικὰ ἐλαττώματα, ἅτινα παρουσιάζον πολ-
λαὶ ἐκ τῶν παρουσῶν. Διὰ τοῦτο ἔδθηκε νὰ βα-
ρυνθοῦν καὶ αὐτὴν τὴν ἀπολαυστικωτάτην ἀνα-
ψυχὴν . . .

— Λοιπὸν τί νὰ κάμωμεν τώρα; ἠρώτησεν
ἀδημονοῦσα μία ξανθὴ, ἥτις συνηγωνίσθη ἐν τῇ
ἐκχύσει τῆς χολῆς μὲ ὅλας τὰς χοληδόχους κύ-
στεις τῆς κομπανίας.

— Νὰ τραγωδήσωμεν τὴν Πιπίναν!

— Οὐφ! . . .

— Πάμε εἰς τὸν κήπον νὰ παίξωμεν κυνηγητόν.

— Ἀλήθεια!

Καὶ εὐθὺς ὅλος ὁ ὄμιλος ἑτοιμος νὰ πεταχθῇ
ἀπὸ τὸ παράθυρον διὰ νὰ φθάσῃ μίαν ὥραν ἀρχή-
τερα. Ἀλλὰ ἡ Ἀθηνᾶ τὰς ἀνεχαίτισε.

— Σταθῆτε εἰπε. Μία ἰδέα!

Ὅλα τὰ πονηρὰ μάτια ἐστράφησαν περιέργως
πρὸς αὐτήν.

— Θὰ ἐγάζωμεν λαχεῖον, εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ.

ψυχρά τοῦ Ὀκτωβρίου βροχῇ, ἥτις ὀλίγον προη-
γείται τῆς χιόνος ἐν τῇ ἀπεράντῳ ταύτῃ ἐκτάσει
τῆς μεταξύ τῆς Βαλτικῆς καὶ τοῦ Δνειπέρου τελ-
ματώδους πεδιάδος· ἡ βροχῇ, ἥτις σχηματίζει χει-
μάρρους λιμιάζοντας, ἥτις συσκοτίζει τὴν ἡμέ-
ραν καὶ παραλύει τὴν συναίσθησιν τῆς παρῶν
τοῦ χρόνου, ἡ βροχῇ τῆς Κουρλάνδης, τῆς Πολω-
νίας καὶ τῆς Ρωσίας, ἐπιπτεν ἀφ' οὗ τοῦτο ἐκρε-
μὲς ἐσήμανε μεσημβρίαν καὶ οὐδὲν προεμήνυε προ-
σεχῇ παῦσιν αὐτῆς.

— Ἐπρεπε ν' ἀνχωρήσω πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν,
εἶπεν ἀποφθεγματικῶς ἡ πριγκήπισσα, ἀφοῦ ἐτε-
λείωτε τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ὀνύχων της. Πρὸ ὀ-
κτώ ἔτι ἡμερῶν αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἀδιάβατοι καὶ θ'
ἀνεχώρουν δι' ἀμάξης· ἤδη, ἐκτὸς αἰθριάσεως
πολὺ ὀλίγον πιθανῆς, ἰδοὺ εἰμαι ἠναγκατμένη νὰ
περιμείνω τὴν χιόναν καὶ τὴν ἀμάξαν. Τρεῖς ἐ-
βδομάδες . . . Θ' ἀποθάνω ἐξ ἀνίας. Θ' ἀποθά-
νωμεν ἐξ ἀνίας, Δάσς, προσέθηκεν ἡ πριγκήπισσα,
ἀποκρινομένη πρὸς τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς, τοὺς
λαμπρούς, ἐκφραστικούς καὶ ζωηροὺς τοῦ κυνα-
ρίου της, ὅπερ ἐκάθητο ἐπ' αὐτῆς κατακεχωσμέ-
νον εἰς τὰς πτυχὰς τῆς ἐκ πλουσιωτάτου βαθυ-
κυάνου βελούδου ἐσθῆτός της.

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ. Καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἑορτῶν
τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ ὁ μέγας δαφνηστεφῆς ἐξακολουθεῖ
νὰ ἦναι ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας ἐν τῷ γαλλικῷ τύπῳ.

Οὕτως ὁ ἑγγονὸς αὐτοῦ κ. Γεώργιος Οὐγκώ, λόγιος καὶ
καιρῆς ἐπίσης — ἀνδρὶ καὶ ἐξίσου, — περιγράφει ὡς ἐξῆς
τὴν μέγαν πάππον του κατ' οἶκον.

«Ἐφερὲν ἀπὸ πρώτης εὐρὺν ποδὴρῃ κοιτωνίτην ἐκ φαιού
ἐριούχου ἀνευ περιλαμίου καὶ μὲ πλατείας χειρὶδας συσφιγ-
γόμενον περὶ τὴν ὀσφὺν διὰ ζώνης, ἣν ἔδενε. Κάτωθεν τῆς
χλαίνης ταύτης ἐφόρει ἐνδύματα ἐρυθρά, καὶ ἐρυθρὰ ἐπίσης
ἀναξυρί· διεφάνετο κάτωθεν τοῦ κρασπέδου της ἀνίνουσα
νὰ ὑπεκρέυγῃ ὑπ' αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἐπίσης ἐρυθρῶν περικνη-
μίδων γωνία τις λευκὴ τῆς ἐσωτερικῆς περισκελίδος λευ-
μένη πάντοτε. Σπανίως ἐκάθητο οὕτως ἀτμώλης εἰς τὴν
τράπεζαν· ἐνίοτε ὅμως, ἐπειδὴ μόνον τὴν πρώτῃν ἔγραπεν,
ἤρχετο οὕτω καὶ, ἐλάμβανε θέσιν μεταξύ μας. Ἐδικαιολο-
γεῖτο τότε, διότι ἡγάπα καὶν τινα ἐθιμοτυπίαν παρὰ τὴν
τράπεζαν, μὴ ἐμποδίζουσαν ὅμως τὴν ἐλευθερίαν. Ἐκά-
θητο δὲ τελευταῖος πάντοτε, ἀφ' οὗ ἴστατο ὁρθῶς ὀπίσω
τῆς ἑώρας τοῦ ἀναμεινῶν ὅλου; ἡμᾶς νὰ καθίσωμεν καὶ ἰδίᾳ
τὰς κυρίας. Ἐτρώγε μετὰ μεγάλῃς προσοχῆς καὶ ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον τὰ αὐτὰ πάντοτε φαγητά, τὸ δὲ ἀγαπητόν

— Λαχεῖον;

— Ὁραῖον παιχνίδι μὲ τὸ ὅποιον θὰ δοκιμά-
σωμεν τὴν τύχην μας, προσέθηκεν ἡ Ἀθηνᾶ καμ-
μούσα ἐμφαντικῶς τὸν ὀφθαλμόν.

— Ἀ! ἄ! εὖγε ἀνεφώνησε τότε χειροκροτῶν
ὁ χορὸς τῶν καπνισμένων ἐκείνων πνευμάτων.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἔλαβε τότε μίαν κόλλαν, τὴν ὁποίαν
διεμέλισεν εἰς τεμάχια ἰσάριθμα τῶν συμπα-
κτριῶν.

— Τώρα ἡ κάθε μία θὰ πάρῃ ἀπὸ ἐν χαρτάκι,
τὸ ὅποιον θὰ μοιράσῃ εἰς δύο . . .

— Καὶ ἔπειτα; . . . ἔπειτα;

— Ἐπὶ τοῦ ἐνὸς θὰ γράψῃ τὸ ὄνομά της . . .

— Ἀ! ἐνόησα, ὑπέλαβε μία μικρὰ μαυρομούστα.

— Τόσον τὸ καλῆτερον, εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ.

Ὅλοι ἔσπευσαν νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὰς συν-
θήκας τοῦ παιχνίδιου. Ἡ Λόλα ὅμως μόνον ἔμενε
ἀποροῦσα.

(Ἐπεταί συνέχεια)

Ἡ γήδιππος.

Ἡ πυργοδεσποτικὴ κατοικία ἐθερμαίνετο ἐν
τούτοις τόσο καλῶς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ ἐ-
νὸς καὶ μόνου ὁρόφου της, ὥστε καὶ ὁ δεξιώτερος
ἀρχιτέκτων δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνακαλύψῃ ἐν αὐτῇ
τὸ ἐλάχιστον ρεῦμα ἀέρος. Αἱ διπλαῖ θυρίδες εἶχον
τοποθετηθῇ πρὸ δεκαπενθημερίας, φυτὰ τοῦ θερ-
μοκηπίου ἐκόσμουσαν ὅλας τὰς γωνίας, μέγα κλει-
δοκύμβαλον τοῦ οἴκου Erard, ἀληθὲς ὄργανον συ-
ναυλίας, ἀνέμενε τὴν φαντασιοπληξίαν τῆς πριγ-
κηπίσσης, ἥτις ἦτο καλὴ μουσουργὸς· βιβλιοθήκη
δὲ ἐν τῇ ὁποίᾳ οἱ ἀρχαῖοι διηγκώνιζον τοὺς νεω-
τέρους ὅλων τῶν χωρῶν, ἐπλήρου τὸ πρκακίμε-
νον δωμάτιον.

Ἐπὶ πλέον, αἱ οἰκογένειαι τῶν περιοίκων γαιο-
κτημόνων, ὅλαι εὐμοιροῦσαι ἀρίστης ἀνατροφῆς,
γνωρίζουσαι πόση δόσις περιποιήσεων καὶ σεβα-
σμοῦ ὠρεῖλετο εἰς τόσον μεγάλην καὶ ἀρίγνωτον
δέσποιναν, δὲν θὰ ἔλειπον νὰ συρρεῦσιν μετὰ καὶ
ἀνευ προσκλήσεως πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθή-
κοντος των ἢ πρὸς ἀπόλαυσιν ἐξαιρέτου δείπνου.

ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας τρεῖς ἐβδομάδες εἶναι
λοιπὸν τόσον μακρὰί; Μάπως τὸ τέλος τῆς ζωῆς
δὲν ἐπέρχεται ἀρκετὰ ταχέως καὶ χωρὶς νὰ ἐπι-
σπεύσῃ τις τὴν πάροδον τοῦ χρόνου;

— «Διερωτωμαί, ἐσκέρθη ἡ πριγκήπισσα δι-
ατὶ ὁ σύζυγός μου μὲ παρεκάλεσε ἡ κάλλιον εἰ-
πεῖν μὲ ἠνάγκασε νὰ τον περιμένω ἐδῶ διὰ νὰ ἐπι-
στρέψωμεν μαζὶ εἰς Πετρούπολιν; Ἐξ ἁπαντος θὰ
διέπραξε καμμίαν νέαν τρέλλαν, ἐπειδὴ δὲ ἡ Τσα-
ρίνα εἶναι δικαίως λίαν αὐστηρὰ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου
τῆς κοσμιότητος, ἐλπίζει ν' ἀπαλείψῃ τὴν ἀνά-
μνησιν τρελλοῦ τινος ἀνδραγαθήματος διὰ τῆς
ἐπιστροφῆς ταύτης πρὸς τὴν σύζυγον. Ἀλλ' ἐγώ,
ἥτις δὲν ἔχω καμμίαν τύψιν συνειδότος, πληρώνω
κάπως ἀκριβῶς τὰς ἀνοησίας τοῦ Βολόδια κυλιομένη
ἐπὶ ἐλκύθρων ἐπὶ τρία ἡμερόνυχτα μέχρις οὗ φθά-
σωμεν εἰς τὴν Μόσχαν καὶ τὸν σιδηρόδρομον. . . »

Ἡ πριγκήπισσα ἐστέναξεν.

Πρὸ ὀλίγου μόλις εἶχε συμπληρώσει τὰ 42 ἔτη,
καίτοι ἐφάνετο πολὺ νεωτέρα. Λίαν ἀφωτισμένη
εἰς τὰ καθήκοντά της, ἅμα δὲ ἀρωτισμένη καὶ
εἰς τὸν θελητικόν, εὐειδῆ, ἀλλὰ καὶ γυναικοθήραν
σύζυγόν της· λίαν ὑπερήφανος ἡ ὥστε νὰ παρα-
πονηθῇ, ἅγαν ἀξιοπρεπὴς ἡ ὥστε ν' ἀφήσῃ νὰ
ὑποπτευθῇ ὅτι ὑπέφερεν, ἡ πριγκήπισσα ἔζη ἐν τῷ
μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκτιμῆσεως καὶ τοῦ θαυμασμοῦ,
ἀπὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας εἰς τὰ ὑ-
ψηλὰ στρώματα μέχρι τοῦ τελευταίου τῶν χει-

του λίγνουκα ἤτο φαγητὸν τῆς ἰδίας του, ἐφευρέσας δὲ παρειαυάει μόνος του ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἤτοι μίγμα εἰς ὧν τῶν πρότερον προσφερθέντων φαγητῶν, κρέατος, ὧδων, λαχανικῶν, καὶ καρυκευμάτων, ἔτινα ἐκοίτηεν εἰς λεπτὰ τεμάγια καὶ ἀνεμίγνυν ἀρτύων δι' υπερβολικοῦ ἄλατος. Ἦτο ἐξαιρετὸν φαγητόν. Ὅταν ὑπῆρχεν εἰς τὴν τραπεζὴν ἀστέας, ἀπέσπα ἕνα πόδα καὶ τὸν κατέτρωγε μὲ τὸ δ-στρακὸν μὲ τοὺς ἰσχυροὺς δόντας του πρὸς μέγαν φόβον τῆς μητρὸς μου μὴ τὸν μιμηθῶσιν ἡμεῖς τὰ μικρά. Ἐπίσης τὰ πορτοκάλια ἔτρωγε μετὰ τὸν ἡπατὸν κίτρινον καὶ πικρὸν φλασκόν τω. Ἦτο δὲ τότε πρὸς ἀγαθὴν ἔγερσιν, καὶ ἐμειδία ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει, ἣν διέδιδε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν.

Ὁ γράφων ταῦτα κ. Γεώργιος Οὐγκὼ μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἰωάννας ἦσαν οἱ δύο πρόσφατοι ἔγγονοι τοῦ ἐξ-αχως φιλόπαιδος ποιητοῦ, ὅστις τὴν πρὸς αὐτοῦ στοργὴν του ἀπεκρυστάλλωσεν εἰς ἐξαιρετοὺς στίχους.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι παραστάσεως τῶν Βουργάδων διηγῆται γαλλικὴ τις ἐφημερίς, ὑπεργη-ρώς τις κύριος ἀρίστου ἐξωτερικοῦ κρούει ἐπιμόνως τὴν θύ-ραν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου κ. Ἰουλίου Κλαρετί καὶ ζητεῖ θέσιν διὰ τὴν ἐπισχμον θεατρικὴν ἐσπερίδα.

— Δὲν ἔχω πλέον θέσιν ἢ δὲν ἔχω οὐτὴ μίαν ἀνακράζει δ. κ. Κλαρετί. Πρὸ πολλοῦ κατελήφθησαν οἱ καὶ ἂν εἰσῆ-κουσα ὅλους τοὺς ζητοῦντας ὡς σὺς θὰ ὑπεσχόμεν δακτικὴς ἐκάστην θέσιν. Καὶ ἔπειτα, κύριε, ὑπὸ τίνα τίτλον ζητεῖτε θέσιν δωρεάν;

ραφῆτων ὑποτελῶν τῆς εἰς τὰ κατώτατα.

Ἐν τούτοις, ἐνίοτε ὑπὸ τὸ στέμμα τῆς ἀρε-τῆς τῆς, ἡ Δαρεία ἐστενοχωρεῖτο. Ὅθεν ἐπανε-λαβεν εἰς τὸν κύνα τῆς σύρουσα ἐλαφρῶς τὰ ὠτά του.

— Θ' ἀποθάνωμεν ἐξ ἀνίας ἀμφοτέροι. Δὲν εἶ-ναι ἔσση Δάσ;

Ὁ Δάσ ἤκουσεν, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησεν. Ἡ πριγ-κήπισσα ἐλαβεν ἐκ κανίστρου τινός, πλησίον τῆς χειρὸς τῆς καίμενου, μικρὸν κάτοπτρον, τὸ ὅποιον θ' ἀπῆντα βεβαίως εἰς τὴν ἄφρονον ἐρώτησίν τῆς. Μάλιστα ἡ τοῦ εἰσέτι ὠραιότατη ἡ εὐγενὴς δέ-σποινα, ἥτις ἐθεώρει ἐκαυτὴν εἰς τὸ λάμπον ἐντὸς πλαισίου ἐξ ἀδαμάντων κάτοπτρον.

Ἡ ξανθὴ τῆς κόμη οὐδεμίαν ἀποχρωματισμέ-νην τρίχα ἤρριψε εἰς τοὺς βρετὲς βοστρύχους τῆς, οἱ ὁδόντες ἦσαν τόσο ὠραῖοι ὅσον καὶ οἱ ὀνόχες· οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοί, καίτοι πολλὰκις εἶχον κλαύ-σει, διετῆρουν ἐν τούτοις μεγάλην γλυκύτητα, ἐνίοτε μόνον διαπερῶμενοι ὑπὸ σκληρῆς ἀστραπῆς ὡς ὁ ὑποκύαιος χάλυψ ἐγγχειρίδιον.

— «Εἶναι ὠραία ἀκόμη», ἔλεγον ὅλοι. Ὁ κα-θρέπτης τὸ ἐπαβεβαίου καὶ ὅλος ὁ κόσμος εἶχε δίκαιον ὡς καὶ ὁ καθρέπτης ἐπίσης.

— Ὑπὸ τίνα τίτλον, λέγετε, κ. διευθυντά; εἶπεν ὁ γέ-ρων μειδίων ὡς ἄνθρωπος ἐδραζόμενος ἐπὶ ἀσφαλοῦς βε-βαιότητος. Καὶ σύ ω, ἐκ τοῦ θυλακίου του, παρουσιάζει τεμάχιον χάρτου ἀπυρόκλητὸν ἐκ τοῦ χρόνου καὶ κατακίτρι-νον πρὸς τὸν κ. Κλαρετί, ὅστις κατὰ πλῆκτος ἀναγινώσκει.

«Παρακαλῶ τὸν κ. διευθυντὴν τοῦ Γαλλ. θεάτρου ὅπως παραχωρήσῃ εἰς τὸν φέροντα κ. Χ.» καλὴν θέσιν διὰ τὴν προσεχῆ παράστασιν τῶν Βουργάδων.

Τῇ 12 μαρτίου 1843»

Βίκτωρ Οὐγκώ.

— Ναί, ἐπανελάθεν ὁ κομιστὴς τῆς πολυτίμου ἐπιστο-λῆς, ὁ κ. Β. Οὐγκώ εἶχεν εὐαρεστηθῆ νά μιν παραχω-ρήσῃ θέσιν διὰ τοὺς Βουργάδους τῷ 1843. Καὶ ἐπειδὴ τότε δὲν ἤδυνήθη νὰ χρησιμοποιεῖται τὴν καλὴν του θέ-λησιν ἐνόμισα δυνατόν νὰ τὸ πράξω τῷ 1902».

Οἰκογένεια ἐνδεῆς καὶ ἀπροστάτευτος
δεινὰς ὑποστάτα τῆς τύχης κατὰδρομὰς
ἐπικαλεῖται τὰ αἰσθητήματα τῶν φιλαν-
θρώπων. Τὴν συνιστῶμεν θερμότερα εἰς
τὴν φιланθρωπίαν τῶν ἀναγνωστῶν ἡ-
μῶν. Αἱ συνδρομαὶ κατὰτίθενται παρὰ
τῇ Διευθύνσει τῆς «Βοσπορίδος», ἐν τῇ
ὁποῖα τὰ ὀνόματα τῶν δωρητῶν θὰ δη-
μοσιεύωνται.

Τέτοις Γ. Α. Γεωργοπούλου Κουρσοῦμ-Χὰν ἀριθ. 3.

Κωδωνισμὰ τι ἤχησεν ἔξω, μακράν, πολὺ μακράν
ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἑδοῦ, ἀνάμικτος μὲ τὸν θροῦν τοῦ
ἀνακίπτοντος ὕδατος ὑπὸ τὸν κρότον ἀμάξης.

— Ἐπίσκιψις! ἐφώνησεν ἡ πριγκήπισσα.

Καὶ ἐνθ' ἡ κυρία του ἤγγιζε τὸ κομβίον τοῦ
ἡλεκτρικοῦ κώδωνος, ὁ Δάσ ὑλάκει λυσσῶδως
ὡς εἰ ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν γίνονται ἐπισκέψεις
μὲ τόσῃ βροχῇ!

— Φέριτε φῶς! εἶπεν ἡ πριγκήπισσα εἰς τὸν
προσελθόντα ὑπηρέτην, ὃν ἀπέκρυπτεν ἡ ἀμφιλύ-
κη. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ ὅλοεν συσκοτίζον. ἔξω
ἡμίφως ἐφάνη νύξ μελαινὰ παραβαλλόμενον πρὸς
τὴν ἀπανταχοῦ διαχυθεῖσαν φωτοχυσίαν.

Τὰ κωδωνίσματα ἐπλησίαζον· Βεβαίως εἰς Βιε-
λόβαν ἤρχετο ὁ τολμηρὸς ἐπισκέπτης ζητῶν ἄσυ-
λον ἀπὸ τῆς βροχῆς.

— «Ποῖος ἔμπορεῖ νὰ ἦναι;» διηρωτήθη ἡ Δα-
ρεία ἀνσκακοπύσσα νοερώς ἐπὶ στιγμὴν πάντας, ὅ-
σοι θὰ ἐτόλμων νὰ διακινδυνεύσωσι τοὺς ἵππους
τῶν ὑπὸ τοιαύτην ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν.

(Ἐπιταὶ σενέχεια).

Μετάφρασις.

ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ.

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁδὸν παύσασθαι τὰς χάριτας
ταῖς Μουσαῖς συγκαταμιγνύς,
ἡδίστατον στέργειαν»
Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. Στ 675—8

ΑΙΙΑΝΤΗΣΙΣ

ΤΗ, Δε ΒΙΡΓΙΝΙΑ, ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

(Συνέχεια ἰδε ἀρ. 29)

Ἄλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὰς Ἀμαζόνας σας, ἂς
θαυμάζετε μὲ παιδικήν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἴπω,
ἀφέλειαν.

Ἄλλ' ἀγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τοῦ μυ-
θολογικοῦ τούτου θῆλεος λαοῦ ἥκιστα εἶναι ἐξη-
κριθωμένη ἱστορικῶς, πολλῶν δὲ ἦττον αἱ ἀριστεί-
αι του; Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ ἦτο
αὕτη ὅτι δὲν εἶναι, δηλαδὴ ἀναμφισβήτητος καὶ
ἀληθής, ἀγνοεῖτε πάλιν ἐπὶ τίνι θυσίᾳ καὶ διὰ μέ-
σου τίνος ἀπαραιτήτου ἐγγχειρήσεως ἀναφέρει τὸ
μύθευμα ὅτι ἡ δύνατο νὰ χειρίζωνται τὸ ὄπλον;
Λοιπὸν ἀκούσατέ το, δεσποινίς: αἱ ἀμαζόνες ἵνα
δύνανται νὰ χειρίζωνται τὰ ὄπλα ἀπέκοπτον τὸν
δεξιὸν μαστὸν (ἀμαζών=ἡ (στερ) μαζὸς=μαστός
δι' αὐτὸ ἀμαζόνες καὶ οὐχὶ ἀμαζόνες ὡς γρά-
φουσιν οἱ τινες...) ὡς βλέπετε ὁ μῦθος καίτοι μύ-

θος φαίνεται ὁμῶς πιστότερος πρὸς τὴν λογικὴν
καὶ τοὺς φυσικοὺς νόμους ἢ τὰ δόγματα τῆς χει-
ραφετήσεως, ἐξοικονομῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
τὴν ἀναντίρρητον ἀναρμοδιότητα τοῦ γυναικείου
σώματος εἰς τὰ ἀνδρικά ἔργα. Οὕτω δὲ αἱ Ἀμα-
ζόνες, αἵτινες τόσον ἀκριβῶς ἡγόραζον τὴν ἀν-
δρότητα των καὶ ἂς ἐλάβετε ὡς ἐπιχειρήμα κατ'
ἐμοῦ, στρέφονται μὲ ὅλα τὰ ὄπλα των ὡς ἐν ἔτι
καὶ δὴ πάνοπλον ἐπιχειρήμα καθ' ὅμων καὶ τῆς
χειραφετήσεως.

Ἄλλ' ἐπαναλαμβάνω, καὶ ἂν ἔτι ὑπῆρξάν ποτέ
που, αὕτη αὕτη ἡ ἐξαφάνησις τῆς χιμαιρικῆς αὐ-
τῶν ὁμάδος διὰ μέσου τῶν αἰώνων σημαίνει αὐ-
τόχρονον καταδίκην τῆς ὑπὲρ αὐτῶν ὑπερασπί-
σεώς σας· διότι... δὲν ἦτο δυνατόν βεβαίως ν'
ἀφήσωσιν ἀπογόνους, καθ' ὃν τρόπον ἔζων αἱ προῖ-
στορικαὶ αὗται χειραφετημέναι σας. Καὶ οὕτως
ἄλλως τε εἶναι προωρισμένη νὰ ἐπιφέρῃ τὴν διὰ
τοῦ εἰς τὴν ἀγόνειαν καταλήγοντος ἐκφυλισμοῦ παν-
τελῆ ἐκλειψιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἡ χειραφότη-
σις, ἡ ἐκφυλίζουσα καὶ ἀλλοιούσα σωματικῶς τὴν
τροφὸν τῆς ἀνθρωπότητος γυναικα, ὡς θ' ἀνακαλύ-
ψῃτε καὶ ἡμεῖς ἂν ἐξετάσῃτε τὸ θέμα βαθύτερον
καὶ ἐπιστημονικώτερον ἐκ φυσιολογικῆς ἀπόψεως.

Καὶ πάλιν ἀφ' ἐτέρου καὶ ἂν ἔτι δὲν ἦτο κα-

ταδεδικασμένον μοιραίως εἰς τὸν ἐκμηδενισμόν τὸ ἀμαζόνειον γένος τῶν ἐρασμίων τούτων ἀνδρομάχων, ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ θελήσῃτε νὰ τὸ παρυσιάσητε καὶ αὐτὸ εἰς τὸν Κ'. αἰῶνά μας ὡς μιμητέον πρότυπον γυναικείας ἐρασμιότητος καὶ ἀρετῆς.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς ἀμαζόνους τῶν ἀγρίων λαῶν, ὡς ἐπίσης λαμβάνετε ὡς ἐπιχείρημα, ὦ! ἀνακράζω μετὰ θαυμασμοῦ, ἰδοὺ πράγματι πρόοδος! ἰδοὺ ἡ πρόοδος, ἣν ὑπόσχεται ἡ χειραφέτησις: τὸ νὰ λαμβάνωμεν δηλαδὴ παρδείγματα πολιτισμοῦ ἐκ τῶν ἀγρίων! . .

Ἄλλ' ὡς μεταπηδήσωμεν ἂν θέλητε ἀπ' αὐτῶν διὰ μεγάλου τινὸς ἀλματός, — ἀφ' οὗ ἄλλως τε σεις τόσον ἀγαπᾶτε τὰ ἄλματα, — ὀλίγους αἰῶνας κατόπιν, εἰς τὴν ἀρειμάνειον Σπάρτην ἢ εἰς τὴν χρυσὴν τῶν Ἀθηνῶν ἐποχὴν. Τῆς Σπάρτης, ὅπου αἱ γυναῖκες ἀνετρέφοντο μετὰ τῶν ἀνδρῶν, τὰ ἦθη, ἅτινα θαυμάζετε διὰ τὴν ἀγνότητά των, ἀγνοεῖτε ὅτι ἐφέγοντο ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ὡς ἀνεμένα καὶ ἀνήθικα;

Δὲν θέλω νὰ λάβω ὡς γενικὸν παράδειγμα τὴν νύμφην τοῦ Λυκούργου καὶ μητέρα τοῦ Χαριλάου· ἀλλὰ τολμᾶτε νὰ θεωρῆτε ὡς πρότυπα μητέρων καὶ γυναικῶν γυναῖκες, αἵτινες τόσον ὀλίγον ἔτρεφον ἐν αὐταῖς τὸ μητρικὸν αἶσθημα; Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἱστορία ἀποφαίνεται κατὰ τῆς ἀνδρώδους ἀνατροφῆς τῶν γυναικῶν, καταδεικνύουσα ὅτι ἡ δι' αὐτῆς στρατιωτικῶς μόρον, ὡς ἦν ἐπόμενον, οὐχὶ δὲ καὶ αἰσθητικῶς προαχθεῖσα σπαρτιατικὴ πολιτεία ἐπ' ἐλάχιστον μόνον ἠκμασε καὶ ἡγεμόνευσε τῆς Ἑλλάδος. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὰς ἐπὶ Περικλέους Ἀθήνας, ἐκναλαχθέντων ὅτι καὶ ἄλλοτε διὰ μακρῶν ἀνέπτυξα: ὅτι δηλαδὴ οὐδόλως θεωρῶ ἀξιομίμητον τὸν κατὰ κλειστον βίον καὶ τὴν οἰκτρὰν ἀμάθειαν τῆς ἀρχαίας Ἀθηναίας, ἥτις ἦτο θῦμα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Ἐν τῇ πνευματικῇ ταύτῃ κατὰπτώσει τῆς γυναικὸς ἀναγκαῖον κακὸν διὰ τὸν ἄνδρα ἐγένοντο αἱ Ἀθηναῖαι ἑταῖραι, αἱ προσφέρουσιν εἰς αὐτὸν τὰ ἀκαταμάχητα ὄντως πνευματικὰ θέλητρα, ἅτινα ἔλειπον ἀπὸ τῆς συζύγου του. Ἀλλὰ περιττὰ τὰ ἐκ τῆς ἐποχῆς ταύτης λαμβανόμενα ἐπιχειρήματά σας, καθ' ὅσον οὐδόλως ὑποτιμῶ τὴν πολύτιμον ἀξίαν τῆς γυναικείας εὐφυΐας καὶ

παιδείας, ἐγὼ ἥτις ἐπιθυμῶ τὰ πνευματικὰ προσόντα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας συνηνωμένα μετὰ τῆς ἠθικῆς σεμνότητος καὶ τῶν ἀρετῶν τῆς συζύγου εἰς τὴν Ἑλληνίδα τῆς σήμερον διὰ πεφροντισμένης παιδείσεως καὶ ἀγωγῆς.

Κατ' ἐμέ, ἡ γυνὴ δύναται νὰ ᾗ πεπαιδευμένη ὅσον θέλει καὶ εὐφυὴς καὶ ἔξοχος ὅσον δύναται, ἀλλὰ ἐν τῷ ἔκφ πάντοτε, χωρὶς δι' αὐτὸ νὰ παύῃ οὕσα γυνὴ καὶ νὰ ζητῇ τὸν ἐξανδρισμὸν ἐαυτῆς καὶ τοῦ φύλου τῆς.

Ἄστε βλέπετε ὅτι, ὡς εἶναι γνωστὸν ἄλλως τε εἰς ὅλους, ὅσοι ἐπὶ τριετίκῃ ἤδη μὲ παρηκολούθησαν, οὐδόλως μέμφομαι τὴν ἠθικὴν τῆς γυναικὸς χειραφέτησιν, ἥτις δὲν εἶναι πλέον ζήτημα φωνητικῶν καὶ ἀγῶνων γυναικείων, ἀλλὰ πρὸ αἰῶνων πολλῶν ἐθεσπίσθη καὶ συνετελέσθη χωρὶς νὰ ἐρωτηθῶμεν οὔτε σεις οὔτε ἐγώ.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἀνομολογεῖτε ἐν τῇ πραγματείᾳ σας ὅτι τὰ περὶ τῆς γυναικὸς ἰδανικά μου αἰεταὶ βεβαίως ὡρεῖται διὰ πᾶσαν ἐποχὴν» ἀλλὰ μόνον τὰ εὐρίσκετε ἀπραγματοποίητα διὰ λόγους, οὓς ἐγὼ δὲν θεωρῶ θεμελιώδεις, συμφωνοῦμεν κατὰ τὴν βάσιν, διαφωνοῦμεν δὲ μόνον εἰς τὰς μερικότητας. Ὅταν ὅμως ἐπιμένετε κραυγάζουσα ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι καὶ σήμερον ἔτι δούλη, δούλη ἐν τῷ εὐγενεῖ αὐτῆς κλήρῳ, ὅτι καταδυναστεύεται οἰκτρῶς ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, αἵτινες τῇ ἀργοῦνται τὸν πνευματικὸν βίον, ἐνῶ ἀπανταχοῦ ὑφίστανται καλλιμάχμαροι οἱ δῆμοι τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως καὶ δὴ ἰδρυθέντες ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ ὅτι ὁ συζυγικὸς βίος τῆς γυναικὸς εἶναι πικρὰ δουλεία ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀπαύει ἡ ἀτομικότης της», (!) εἰς ταῦτα πάντα εἶναι ἀδύνατον νὰ διαφωνήσωμεν ποτε πλειότερον.

Φεῦ, φεῦ! . . δυστύχημα λοιπὸν καὶ ὀχληρὰν δουλείαν θεωρεῖτε διὰ τὴν γυναικα τὰς τρυφερὰς περιποιήσεις καὶ τὰς ἀθρὰς φροντίδας, δι' ὧν περιβάλλει τὸν κεκτηκότα ἐν τῇ βιοπλῇ συζυγον, τὰς γλυκερὰς θωπείας δι' ὧν σπογγίζει τὸν ἰδρωτὰ του, καὶ τὴν στοργὴν μεθ' ἧς ἐκεῖνος λησμονῶν τοὺς μόχθους τῆς ἡμέρας εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, τὴν παρακαλεῖ νὰ τῷ λύσῃ τὸν λαιμοδέτην; ! . .

Ἐγὼ ἀπεναντίας ἐν τῇ μικρονοίᾳ καὶ δουλοφροσύνῃ μου, ἣν οἰκτερετε, τὴν στιγμὴν ταύτην καθ' ἣν ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ καὶ φιλομειδῆς ἀνταμεῖβει

τὸν χάριν αὐτῆς πνευστιῶντα εἰς τοὺς ἀγῶνας βιοπαλαιστὴν διὰ τῶν τρυφερῶν καὶ ζωγόνων αὐτῆς περιποιήσεων, θεωρῶ ὡς μίαν τῶν εὐτυχιστέρων τοῦ συζυγικοῦ αὐτῆς βίου. Διότι μέγα καὶ γλυκύ εἶναι τὸ θέλητρον τοῦ ν' ἀγαπᾷ τις ὁσους ἀγαπᾷ.

«Ἡ γυνὴ, λέγετε, τρέμει ὅταν ὁ Ζεὺς αὐτῆς συσπᾷ τὰς ὀφρῦς».

Τὸ κατ' ἐμέ ἐν τῷ καλῶς ἐννοουμένῳ γάμῳ ἐκτὸς τῆς ἀνωθι γλυκυτάτης μερίμνης καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῇ, ἄλλην δουλείαν δὲν βλέπω ὅπου τὸναντιὸν ὁ ἀνὴρ τιμᾷ καὶ κατ' ἰδίαν καὶ δημοσίᾳ καὶ διὰ πάσης λεπτότητος περιβάλλει τὸ τρυφερόν του ἡμισυ· ἐκτὸς ἂν ὁ ἀνὴρ εἴναι δύστροπος ἢ βάρβαρος, τοῦθ' ὅπερ εἶναι περιπτώσεις ἐξαιρετικῆς οὐχὶ συνήθους, καὶ ζήτημα ἀτόμων, οὐχὶ φύλου, κατὰ συνέπειαν δὲ μὴ δυνάμενον νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐν τῇ συζητήσει ἡμῶν.

Ἢ θέσις, λέγετε, τῆς γυναικὸς ἐν τῷ γάμῳ εἶναι φοικώδης· ἀποβάλλει πᾶσαν θέλησιν καὶ γίνεται ὄργανον ὑποχείριον, ἐν μόνον ἔχον δικαίωμα «τὸ τοῦ μαρτυρικῶς πᾶσχειν» ! . .

Τῇ ἀληθείᾳ φρίττω ! . . Τοιαύτην λοιπὸν εἰκόνα δίδετε εἰς τὸν εὐγενῆ τοῦτον καὶ πλήρη μεγαλείου ἀνθρώπινον δεσμόν, ὅστις οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἰδεώδης ἠθικὸς σύνδεσμος δύο ψυχῶν; Μήπως καὶ εἰς ταύτην τὴν λεπτομέρειαν σας κατέκτησαν αἱ ριζοσπαστικώτεραι τῶν ἐν Εὐρώπῃ συναδέλφων σας, αἵτινες; . . κατὰ ζῆλον τῶν. . . κατωτέρων τοῦ ἀνθρώπου ὄντων, ἐτόλμησαν νὰ προτείνωσι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἱερωτάτου θεσμοῦ τὴν κατάργησιν ! . .

Ἀλλὰ καὶ τίς δὲν ἤθελε φρίξει ἂν ἡ ἀπαισία αὕτη πρότασις ἐπραγματοποιεῖτο ! . .

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 29)

Ἄν τὸ παιδίον σου ἔχῃ εὐμενὴ διάθεσιν, καρδίαν ἐπιδεκτικὴν φιλίας καὶ μεταδοτικὴν ἀγάπης τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἀγγέλων, ὁμῶς εἰς αὐτὸ περὶ τῆς ἀγάπης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν φέρονται αἱ καρδίαι ἐκείναι τῶν μεγαλοπρεπῶν

πνευμάτων, τὰ ὅποια, ἐλεύθερα ἀπὸ πᾶν ἐλάττωμα, ἐφελκύνουσιν εἰς ἐαυτὰ τὴν πλήρη ἀγάπην μας· ἀνάφερε εἰς αὐτὸ ὅτι θέλει συναντήσῃ πάλιν ὅλους τοὺς φίλους του τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Σωτῆρα εἰς ἐκείνον τὸν κόσμον, ὅπου πᾶς ἄχαρι λόγος, πᾶν ἄχαρι βλέμμα, ἢ ἄχαρι στοχασμὸς εἶναι ἄγνωστα· ἐνῶ δὲ ἐνδιατρίβεις εἰς τὰς ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἡ καρδία του θὰ καταλύσῃται. Ἄν δὲ τὸ παιδίον σου δεικνύῃ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ποικιλίαν τῆς φύσεως, ἂν βλέπῃ μὲ ποιητικὸν ὄρθαλμόν τὴν θάλασσαν, τὸ ἀστερωτὸν στερέωμα, τὰ χρυσόχροα νέφη τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, διεύθυνε τὸ πνεῦμά του εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου ἡ σκηνὴ εἶναι μεγαλοπρεπιστάτη. Οἱ Ἀγγελοι, ὁ Θεὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ εὐρύχωρον σύμπαν τῶν ἀναριθμητῶν κόσμων ἔχουσιν ἀξιοθέατον λαμπρότητα. Τί εἶναι ὁ Ὀκεανὸς, εἰμὴ ρανὶς ὕδατος, τὴν ὁποίαν ἡ παντοδύναμος χεὶρ τοῦ Θεοῦ περιέτρυνε. Ἐνθάρρυνε τὸ παιδίον σου μὲ τὴν περιγραφὴν ἐκείνης τῆς δόξης τοῦ οὐρανοῦ, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς γῆς φαίνεται μηδὲν. Μὴ φ βεῖσαι, ὅτι τοῦτο θέλει ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν του πᾶσαν κλίσιν πρὸς τὰς ὡραιότητας τῆς φύσεως· ἐξ ἐναντίας, ἐνῶ αὐξάνει τὴν ἡδονὴν, τὴν ὁποίαν θέλει ἀπολαμβάνει ἀπὸ τὰς πηγὰς ταύτας, θέλει καθαρίζει καὶ ὑψώνει τὸ πνεῦμά του, καὶ θέλει τῷ ἐμπνέει θερμὰς ἐπιθυμίας διὰ νὰ προετοιμασθῇ διὰ τὸν μακάριον κόσμον. Μὴ φοβῆσαι ὅτι τοῦτο θέλει ἐνισχύσει εἰς τὴν καρδίαν του τὴν ὑπερφλαυτίαν ἀντὶ νὰ τὸ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν εὐσεβειαν.

Ἐν ὁ Θεὸς εἶχε τοιοῦτους φόβους, δὲν ἤθελε μᾶς παραστήσῃ τουουτοτρόπως τὰ θέλητρα τοῦ οὐρανοῦ, ἢ τὴν φρίκην τοῦ ἔδου. Παρίστα τὰ ἀγαθὰ ταῦτα, διὰ νὰ καταπίσης τὸ παιδίον σου νὰ μετανοήσῃ διὰ τὰς ἀμαρτίας του νὰ ἐμπιπτειτῇ εἰς τὸν Σωτῆρα ἡμῶν καὶ νὰ ἀφιερῶσθ τὴν ζωὴν του εἰς τὴν λατρείαν του. Αὗται αἱ περιγραφαὶ εἶναι ἀναγκαιῶς ὅπως οὖν μεταφορικαί, καὶ ὑμεῖς χρεωστοῦμεν τοιοῦτοτρόπως νὰ διδάσκωμεν τὰ παιδιά μας. Δὲν πρέπει δὲ νὰ ἀμελῶμεν τὴν χρῆσιν αὐτῶν διότι δίδουν εἰς τὸ πνεῦμα τὴν πλέον ὀρθὴν ιδέαν τῆς μακαριότητος τοῦ μέλλοντος κόσμου. Τὸ ὅτι ὁ Θεὸς ἐξελέξατο αὐ-

τάς αποδεικνύει ότι καμμία άλλη γλώσσα δεν μπορεί να ήνκι προσημεσίον. Αὗται περιγράφουσιν μὲ ὅσιν ἐντέλειαν ἡ ἀνθρωπίνη γλώσσα ἡμπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴν φύσιν τῶν οὐρανίων ἀπολαύσεων, καίτοι δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ πράγματα, διότι ὁ ὀφθαλμὸς δὲν εἶδεν, ὡτίον δὲν ἤκουσαν, οὕτε ἀνθρωπίνη καρδία ἐνόησε τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἡτοίμασε διὰ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν.

Ὁ Θεὸς γνωρίζει τίνι τρόπῳ πρέπει νὰ γίνῃ ἡ διδασκαλία εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἡμεῖς ὀφειλομέν νὰ μιμώμεθα τὸ παράδειγμα του. Πρέπει νὰ παριστῶμεν τὸν οὐρανὸν εἰς τὰ παιδιά μας ὅπως ὁ Θεὸς παρέστησεν εἰς ἡμᾶς, πληθόντα ἀπὸ εἰκόνας ἡδονῶν. Αἱ ἀγνόταται καὶ εὐγενέσταται ἡδοναί, τὰς ὁποίας ἀπολαύμεν ἐπὶ τῆς γῆς, θέλουν εὑρεθῇ πάλιν εἰς ἐκεῖνον τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἀπείρως ἀνώτεροι καὶ ἀγνότεροι.

Παραδέχεται δὲ βεβαίως ἀλλοκότους ἀρχὰς ἐρμηνείας, ὅστις δὲν ἀναγινώσκει εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ὅτι εἰς τὸν οὐρανὸν θέλομεν εὑρεῖ λαμπράς σκηνάς, ἀρμονίαν μουσικὴν, σύμφοιτον ἑταίρων, θερμότητα ἀγάπης, ὑπερβάλλουσαν ἡδονήν, μονὰς δόξης καὶ μκακρίας κατοικίας. Τὰς ιδέας ταύτας πρέπει νὰ ἐμπνέωμεν εἰς τὰ παιδιά μας, ἕως οὗ αἱ καρδίαι των θερμανθῶσιν δι' αὐτῶν. Τίποτε δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ μεγαλειτέραν ἰσχὺν νὰ τὰ πείσῃ, ὅτι εἶναι ὅλως διόλου μωρὸν νὰ θησαυρίζωμεν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον. Τοῦτο θέλει τὰ ὁδηγήσει ν' ἀκούσιν προσημεσιώτερα καὶ νὰ μνησθῶσιν τίνι τρόπῳ δύνανται νὰ ἐπιτύχωσιν εὐκολώτερον τῆς σωτηρίας των.

Ὁμιλεῖ κυρίως περὶ τοῦ Σωτῆρος. Αἱ ἁγίαι Γραφαί, τὸ νὰ κηρύττῃ τις τὸν Ἰησοῦν ἐσταυρωμένον εἶναι τὸ ἰσχυρότατον μέτον, τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς μεταχειρίζεται διὰ νὰ ἀποτρέπῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν καὶ νὰ τοὺς ὁδηγῇ εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἐξιστόρησις τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διεγείρει συντριβὴν καὶ κατάνυξιν εἰς τὴν καρδίαν, ἐν ᾗ ἡ χρῆσις ὅλων τῶν ἄλλων μέσων ἀποβαίνει ματαία. Τὸ παιδίον σου θέλει ἀκούει μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν τοῦ ὁμιλεῖς περὶ τῆς ἀναβάσεως

τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, περὶ τῆς ἐνανθρωπίσεώς του, περὶ τῶν παθημάτων καὶ τοῦ διωγμοῦ τῆς ζωῆς του καὶ περὶ τοῦ σκληροῦ θανάτου του ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Καὶ ὅταν λέγῃς εἰς τὸ παιδίον σου ὅτι ὁ Θεὸς ἐνεσαρκώθη τοιούτοτρόπως, καὶ ὑπέφερε τοὺς ὀνειδισμοὺς τούτους διὰ νὰ λυτρώσῃ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀπὸ τὴν κόλψιν, θέλεις δώσει εἰς τὸ τρυφερόν πνεῦμά του τοιαύτην ιδέαν περὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀχαριστίας τῶν ἀμαρτωλῶν, ὅποιον δὲν ἡμπορεῖ νὰ δώσῃ οὐδὲν ἄλλο. Ὁ φιλόσοφος ἡμπορεῖ νὰ θαυμάζῃ τὴν ὑψηλὴν ιδέαν τοῦ αἰωνίου, τοῦ ἀκατανόητου καὶ ἀόρατου πνεύματος.

Ἄλλ' ὁ Θεός, ὅπως ἐφανερώθη διὰ τοῦ φιλοσπλάγγνου, πρῶτον καὶ δεινοπαθήσαντος Σωτῆρος, ἐλκύει τὰς συμπαθείας τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Εἰς τὸ πνεῦμα τῶν νέων διδεις καταληπτὴν ιδέαν, ὅταν ὁμιλῇς περὶ ἐκεῖνου, ὅστις ἔλαθεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὰ μικρὰ παιδιά καὶ ἠυλόγησεν αὐτὰ. Πῶς, χριστιανέ, ἡμπορεῖς νὰ κρίνῃς ὡς ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, τὸ ὅποιον ἡ διήγησις τῆς ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος προξενεῖ εἰς τὴν ἰδίαν του καρδίαν, περὶ τῆς δυνάμεως τὴν ὅποιαν ἔχει τοῦ νὰ διεγείρῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδίου τὰ βαθύτατα αἰσθήματα τῆς συντριβῆς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης; Εἶναι δὲ ἀξιοσημείωτον ὅτι, εἰς ὅλας τὰς διηγήσεις περὶ τῆς εὐσεβείας τῶν παιδίων, ὁ Σωτὴρ παρίσταται ὡς τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης των. Πᾶς ἄνθρωπος ἐξετάζων τὴν βιογραφίαν παντὸς σχεδὸν εὐσεβοῦς παιδίου, θέλει ἰδεῖ μὲ συναίσθησιν πόσον ἰσχυρὰ εἶναι ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὅποιαν ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ γεννᾷ εἰς τὴν καρδίαν. Καὶ εἰς τὰς πλέον ἐναντίας περιστάσεις, ἡ καρδία τοῦ παιδίου τὸ ὁδηγήσῃ πρὸς τὸν Κύριον. Εἰς πολλὰς περιστάσεις, γονεῖς, οἵτινες δὲν συνείθισαν νὰ μεταχειρίζωνται εἰς τὰς διδασκαλίας των τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος, ἐθαύμασαν ἰδόντες ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ ἀγαπητὸς φίλος, εἰς τὸν ὅποιον τὰ παιδιά ἐν καιρῷ ἀσθενείας καὶ δεινοπαθείας ἐγκαρδίως ἀφωσιώθησαν. Ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ ἔχει θέλητρον, τὰ ὅποια τίποτε ἄλλο δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ.

Οἱ γονεῖς λοιπὸν ἄς μιμῶνται τοὺς ἀποστόλους, καὶ ἄς κηρύττωσιν εἰς τὰ παιδιά των τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ. Ἄς παριστῶσιν εἰς αὐτὰ

τὸν Θεὸν ἐν Χριστῷ φιλιόνοντα πρὸς ἑαυτὸν τὸν κόσμον. Αὕτη εἶναι ἡ ἀπλότης τοῦ Εὐαγγελίου. Τῷ ὄντι ἡμεῖς δὲν ἡμποροῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν, πῶς εἶναι δυνατόν τὸ παιδίον νὰ προσκολληθῇ μὲ θερμότητά εἰς ἀντικείμενον, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἡμπορεῖ νὰ σχηματίσῃ καμμίαν εὐκρινῆ ιδέαν. Λέγε εἰς τὸ παιδίον σου περὶ τοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἔγεινεν ἄνθρωπος καὶ ὑπέφερε καὶ ἀπέθανε διὰ νὰ τὸ σώσῃ, περὶ τοῦ Χριστοῦ, ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἐμφανισθῇ ταχέως, περὶ τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὅποιον οἱ χριστιανοὶ θέλουν ἐξυμνεῖ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντα. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Θεὸς γίνεται ὁπωσὺν καταληπτὸς εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ παιδίου.

Ἡ μήτηρ, ἥτις δὲν ὁμιλεῖ συχνάκις περὶ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, καὶ δὲν ἀναφέρει ἐν ἐκτάσει τὰ πάθη καὶ τὸν θάνατόν του, δὲν ἔμαθεν ἀκόμη τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅλα τὰ ἄλλα μέσα εἶναι ἀνίσχυρα, συγκρινόμενα μὲ αὐτό· εἰς μάτην θέλεις ζητῆσαι εἰς τὸν πραγματικὸν καὶ ἱδανικὸν κόσμον ἄλλο μέσον καταληπτότερον εἰς τὸ νὰ προξενήσῃ τόσον βαθύαν ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμά του. Τὸ θαυμάσιον τοῦτο μέσον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ γεννᾷ τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἀγάπην. Ἐνδιατρίβω προθύμως εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, διότι τὸ θεωρῶ ὡς τὸ σημαντικώτερον. Τοῦτο εἶναι τὸ ἰσχυρότερον ὄργανον, τὸ ὅποιον ὁ Θεός, ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ καταδαμάζωσι τὴν δύναμιν τῆς ἀμαρτίας εἰς τὴν καρδίαν. Προσεύχου μὲ τὰ παιδιά σου.

Δὲν εἶναι μόνον χρέος τῆς μητρὸς νὰ προσεύχεται ὑπὲρ τῶν παιδίων της, ἀλλ' ὅταν ἦναι μικρὰ πρέπει νὰ προσεύχεται μετ' αὐτῶν. Ἄς ἀκούωσι τὰς θερμὰς παρακλήσεις σου, διὰ νὰ φιλιωθῶσι μὲ τὸν Θεόν· ἄς βλέπωμεν ὅτι προσπαθεῖς μὲ πάντα τρόπον νὰ τὰ προφυλάξῃς ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν καὶ νὰ τὰ προετοιμάσῃς διὰ τὸν οὐρανόν.

Τὰ αἰσθήματα, τὰ ὅποια ἐμψυχόνουν τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς, θὰ μεταδίδωνται τρόπον τινα διὰ τῆς συμπαθείας εἰς τὰς καρδίας τῶν παιδίων. Τὰς σκηνὰς ταύτας τῆς εὐσεβείας θὰ ἐνθυμῶνται διὰ πολὺν καιρὸν. Ἐἰν δὲ οἱ ἀγῶνές σου καὶ αἱ προσευχαί σου δὲν φέρουν κατ' ἀρχὰς ἀνάλογον ἀ-

ποτέλεσμα, εἰς τὴν νεανικὴν των καρδίαν, θέλουν ἀφήσει εἰς τὴν μνήμην των ἰχνη, τὰ ὅποια πώποτε δὲν ἐξαλείφονται. Καθ' ὅλους τοὺς ἀκαλόουθους χρόνους αἱ προσευχαί θὰ ἐμποδίζωσι τὰ παιδιά ἀπὸ τοῦ νὰ βυθίζωνται εἰς ἐγκλήματα καὶ διὰ τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως θὰ καλῶνται μεγαλοφώνως εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἀρετὴν.

(Ἔπεται τὸ τέλει).

II. Τράντος

ἱεροκίης υἱ

ΚΟΓΧΥΛΙΑ

Ὁ οὐρανὸς δὲν ἀνέκει μόνον εἰς τὸν μέλλοντα βίον, ἀλλ' εὐρίσκεται ἐν ἡμῖν αὐτοῖς.

(Τζῶν Λοὺμπωκ)

Πράττετε ἔργα εὐαγγέλιου καὶ μὴ χάστε τὸν χρόνον σας ρεμβάζοντες ἐπ' αὐτῶν. Οὕτω θὰ μεταβάλητε εἰς μεγαλοπρεπὴ καὶ γλυκαῖαν ἀρμογίαν τὸν βίον, τὸν θάνατον καὶ τὸ ἄπειρον μέλλον.

(Κιζέλευ)

ΣΥΝ ΑΘΗΝΑ...

(Διήγημα πρωτότυπον)

(Συνέχεια ἴδε ἀρ. 29)

Ἦτο, ξέυρετε, ἡ νεωτέρη ἐξ ὅλων... Βλέπουσα λοιπὸν ὅτι ἐκινδύνευε νὰ μείνῃ εἰς τῆνοι-κτά, ἐπλησίισε μὲ τρόπον τὴν Ἀθηναίαν καὶ τὴν ἡρώτησε σιγά...

— Καὶ... τὸ ἄλλο; Ἡ Ἀθηναῖα ἐμειδίασε καὶ:

— Γράψε τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἂν θέλῃς, εἶπεν.

Οἱ κληροὶ ἦσαν ἐτοιμοί. Ἡ Ἀθηναῖα ἔφερε τότε δύο καλάθια καὶ ἐκάστη τῶν συμπαικτριῶν προτερχομένη ἐρριπεν ἐντὸς τοῦ ἐνός τὸ ἰδίον της ὄνομα εἰς δὲ τὸ ἄλλο τό... μυστικόν... τὸ ἐμβαλὸν εἰς ἀμνηστὴν τὴν καυμένην Ἀόλαν.

Καὶ τότε ὑπὸ τὸ σκανδαλῶδες γόητρον δια-

βολικῶν μορφασμῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἐξωτερικὴν συναυλίαν δαιμονίων γελῶτων ἤρχισε τὸ παιγνίδι. . .
 'Α! ἄ! τότε δὲ ἤμπουσε νὰ ἰδῇ τις κἄτι νεύματα καὶ ν' ἀκούσῃ κἄτι ψιθυρισμούς. . . Μὰ εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ ἰδῇ κανεὶς καὶ ἄλλο νὰ τ' ἀκούσῃ. . .

Τὸ παιγνίδι συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἐξάγωνται οἱ κλῆροι ἀνὰ δύο, ἐκατέρου τῶν κανίστρων ἕκαστος καὶ νὰ ἀναγινώσκωνται. . . τίποτε ἄλλο. . .

Τὸ λοιπὸν οἱ κλῆροι ἀνεγνώσθησαν. Καὶ εἰς κάθε ὄνομα ἀπεκρίνετο καὶ μία ἐπιφώνησις ἰδιορhythμου ἐντάσεως. 'Αλλὰ τὴν παραδοξοτέραν ἐπιφώνησιν ἀφῆκεν ἡ 'Αθηνᾶ. . . Μὰ τὸ ἤξιζε, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Καλέ, φντασθῆτε: εἰς τὸ ὄνομά της ἀπεκρίνετο τὸ τοῦ Ζάν! Μὰ ἦτο ἐκπληκτικόν! . . .

— Αὐτὸ δὲ μού συνέβη ποτέ, ἐσκέφθη καταστέλλουσα τὴν συγκίνησίν της καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπλημύρηνσαν τὸ κρανὸν της ὀπτιμιστικώταται προαισθήσεις. . .

Τέλος πάντων οἱ κλῆροι ἐκαμν θαύματα τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Μὰ τί ὥραιον παιγνίδι!

Καὶ αἱ μικραὶ κυρίαὶ ἐκρυφομύλου, ἀλληλοεκυττάζοντο καὶ ἔλεγον πολλὰ καὶ διάφορα καὶ ἐξεκαρδίζοντο στὰ γέλοια. . . 'Ολαὶ ἦσαν εὐθυμοὶ καὶ γεμάταις χαρά. Καὶ ἡ 'Αθηνᾶ ἦτο ὅλη διάθεσις, ὅλη κέφι, ὅλη κέφι, ὅλη γέλοιο: 'Επήγαγεν, ἤρχετο σὰν τρελλή. . . 'Αλλ' ἡσθάνθη προφανῆ ἐνόχλησιν, ὅτε κατὰ τὴν ἀναχώρησίν των, δύο-τρεις ἐκ τῶν φίλων της ἀποχαιρετῶσαι αὐτὴν τῇ ἐψιθύρισαν

— *Félicitations, chérie*. . .

Λοιπὸν ὁ κόσμος τὸ εἶχε μαντεύσει; . . . Καὶ ἡ 'Αθηνᾶ ἐφίλησε μηχανικῶς τὴν Λόλαν ἀπερχομένην καὶ λέγουσαν:

— Μὰ ἔχουμεν νὰ γελᾶσωμεν ἀπόψε! Θὰ τὰ πῶ ὅλα εἰς τὸν Ζάν!

Καὶ τὰ εἶπεν, ἀλλ' ἐγέλασαν πολὺ ὀλιγώτερον ἅψ' ὅσον ἐφάντασθη ἡ Λόλα, διότι μόνον ἐκείνη ἐγέλασε διηγούμενη τὰς ἐντυπώσεις της. Οἱ γονεῖς της ἔγειναν σοβαροί, ὁ δὲ Ζάν ἐκοκκίνησε. 'Η Λόλα τότε ἐσιώπησεν. 'Ο κύριος 'Αλεξάνδριδης συνωφρυνώθη καὶ ἐξετόξευσε νέφος καπνοῦ εἰς τὴν ὀροφὴν, ἡ δὲ μαμά της τῇ εἶπεν ὅτι ἡ ἐπαύριον ἦτο

ἡμέρα ἐργασίας καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν εἶχεν ἐτοιμάσῃ τὰ devoirs της. 'Ο Ζάν ἐσηκώθη τότε καὶ ὑπῆγε νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του προφασίζόμενος τὴν προσέγγισιν τῶν χειμερινῶν ἐξετάσεων. 'Ερρίφθη εἰς τὸν καναπέ του καὶ ἔλαβε-τὸ βιολί του. 'Ητο ὥραία ἐσπέρα τοῦ Δεκεμβρίου. 'Απέναντί του, διὰ τοῦ παραθύρου ἠνοίγετο ἄπειρος ἔκτασις πολυφλοίσβου θαλάσσης: ὁ ἥλιος ταχυπορῶν καὶ ἀκτινόλουστος ἐφέρετο πρὸς τὸ κυματότευκτον λέχος του καὶ ἤδη αἱ πρῶται ἀκτίνες του διελύοντο εἰς τῆς θαλάσσης τὰ φρίσσοντα κύματα.

Καὶ ἐκυλίετο, ἐκυλίετο ὁλοέν.

Καὶ ἡ φύσις ἐσκιάζετο μυστικά.

Καὶ ὁ Ζάν ἐν ἐκστάσει ἐλικνίζετο ἐπὶ τῶν τρεμουλιαστῶν στεναγμῶν τοῦ βιολίου του ἀτενίζων πρὸς τὸ μυστηριῶδες σημεῖον, ἐνθα τέλος περιβληθεὶς πορφυροῦν κύμα κατέδω ὁ ἥλιος καὶ ἐσήμανε τὸ τέλος τῆς ἡμέρας.

Σ'.

'Η ἄμετρος εὐτυχία ὑπῆρξε πάντοτε σχεδὸν πρόδρομος τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Μόλις ὁ Ζάν ἤρχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι ἡ 'Αθηνᾶ ἦτο ὀλιγώτερον σεμνὴ παρ' ὅσον ἐφαινετο, γενικὴ ἀνατροπὴ τῶν διαθέσεων ἔλαβε χώραν ἐν αὐτῇ. Καὶ τότε ἐπεχείρησε νὰ σκεφθῇ ἅπαξ ἔτι ψυχρῶς. Τῷ ὄντι εὕρισκεν ἀνάξιον ἑαυτοῦ νὰ ὑφίσταται μόνος τὰς δυσχερείας τοῦ ἔρωτος καὶ πρὸς ἐπίμετρον ν' ἀκούῃ κάθε βράδυ τοὺς σκωπτικούς ξηρόβηχας τῶν δουλικῶν τῆς γειτονίας τῆς ἐρωμένης του. Καὶ ὅσῳ ἀνελογίζετο τὴν ἀπάθειαν τῆς 'Αθηνᾶς τόσο ἐλύσσα καὶ ἐπειδὴ ὅλα αἱ μεγάλα ἀποφάσεις γινῶνται ἐν τῇ παραφορᾷ ὁ Ζάν ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξῃ πρόγραμμα καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν πόλιν ἵνα ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν Πόλιν ὅτι ἐβαρύνθη τοὺς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου περιπάτους.

— Σκέπτομαι, μὰ τὴν πίστιν μου, νὰ τὴν ἀφήσω!

— Καὶ μήπως τὴν ἐπιάσες κάμμιά φορά;

—... Τί ἐπιμονή! Τί ἄψυχον κορμί! Νὰ φανῇ τόσο ἀνάσθητος εἰς τόσας παρακλήσεις καὶ οὔτε μίαν συνέντευξιν νὰ μὴ με δώσῃ! . . . Μὰ τώρα στάσου καὶ θὰ ἰδῇς: Θὰ τὴν ἀφήσω 'ς τὰ κρῖνα τοῦ λουτροῦ.

ΤΥΦΛΟΜΥΙΑ

*Λέγε πῶς 'εἴην τυφλόμυια μ' ἄσπερο μανθῆλι δένον
 τὰ μάτζα 'κείνου, ποῦ ὅποιον φτάσει
 πρέπει νὰ τοῦθρη τῶνομα καθὼς τὸν πιάσει'
 γὰρ αὐτὸ καθένας προσπαθεῖ πῶς νὰ γλυτώσῃ.
 Καὶ τὸ μανθῆλι 'εἰς ἄλλοτοῦ χέρι νὰ δώσῃ'
 ὁμῶς ἐγώ, ἀγάπη μου καθόλου δὲν φοβοῦμαι
 καὶ 'δν μὲ μανθῆλι ἐκατὸ μοῦ δέσουν κάθε 'μάτι
 τὸ παλιηκάρι τὸ καλὸ ξεῦρ' ἄλλο μοιράει
 θὰ δανεισθῶ ἀπὸ τὸ φῶς π' οὐ καίει 'εἴη ψυχὴ μου,
 καὶ θ' ἀπορήσῃ 'εἴτ' ὡσπύ, μελαγχροινὴ μου
 Πῶς καὶ γὰρ σὲ τσάκωσα μὲ τέτοια εὐκολία
 — Καὶ ἄν μ' ἀρωτοῦσες ξεύρεις τί θέ νὰ σοῦ πῶ;
 — 'Εγὼ τσακῶνω 'κείναις π' ἀγαπῶ.*

'Ανδρίας Ι. Πολιμήδης.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΕΝ Τῇ ΑΓΩΓῇ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΙ

'Αν οἱ ἱατροὶ ἐνδιεκτρίβουσι πολὺ σήμερον εἰς παιδαγωγικὰ ζητήματα, δὲν πρέπει νὰ ἐκπληττώμεθα οὔτε νὰ παραπονώμεθα. 'Αφοῦ εἰς αὐτοὺς ἀνεδράμομεν πρὸς διάδοσιν τῶν φυσικῶν ἀσκήσεων διὰ τὴν κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ τῆς φυματώσεως πάλιν, διατὶ νὰ ἐκπληττώμεθα ἂν, εἰσαχθέντες ὑφ' ἡμῶν ἐν τῇ σχολῇ, ἐπεχείρησαν νὰ θεωρῶσι καὶ κρίνωσι τὰ συμβαίνοντα ἐν αὐτῇ; Τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἂν δὲν βλέπωσι καὶ πράγματα ὑπὸ τὴν αὐτὴν καὶ οἱ τοῦ ἐπαγγέλματος ἑποφιν. Εὐχαριστεῖται καὶ ἐπωφελεῖται τις πολλὰ-κίς ἀκούων τὰς φωνὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀποδώσωμεν εἰς τοὺς ἱατροὺς καὶ ὑγειονομολόγους τὸ ἀεῖδος τις ἐπ' ἰδίῃ τέχνῃ. Καὶ ἰδίως ὁ ψόγος οὗτος θὰ ἦτο ἄδικος διὰ τὸν δόκτορα Παῦλον Λεζάνδρ, τὸν διακεκριμένον ἱατρὸν τοῦ νοσηκομείου Τενών. Τέως ἐν μελέτῃ τοῦ «Περὶ τῆς δυσπεψίας τῶν μαθητῶν», ὁ δόκτωρ Λεζάνδρ παρέσχεν ἐν μικρῷ τινι τόμῳ ἀληθὲς ἐγχειρίδιον τῆς τροφῆς, ἥτις ἀρμόζει εἰς τὴν νεολαίαν. Εἴκοσι μόλις σελίδες, τὰς ὁποίας θερμῶς συνιστῶμεν εἰς τοὺς κ. κ. διευθυντὰς καὶ οἰκονόμους.

'Αλλὰ καίτοι εὐχαρίστως δεχόμεθα τὰς συμβουλὰς τῶν ἱατρῶν, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς τροφῆς, διστάζομεν ἅψ' ἐτέρου ὅταν τοὺς βλέπομεν ἐπεμβαίνοντας εἰς τὰς μελέτας, τὰ προγράμματα, τὴν ἐσωτερικὴν διάταξιν τῆς ἐργασίας. Οὐχ

— Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ ἐκδικηθῇς τοιοῦτοτρόπως; . . . Νὰ εἶχες τοῦλάχιστον μίαν ἀπόδειξιν τῶν σχέσεών σας. . . Δὲν μὲ λές: τί τὰς κάμνεις τὰς ἐπιστολάς της;

'Ο Ζάν ἤγειρε πεισμόν βλέμμα ἐπὶ τοῦ φίλου του.

— Καὶ σὺ λοιπὸν; καὶ σὺ πηγαίνεις μὲ τὴν ιδέαν τοῦ κόσμου; Αἱ, λοιπὸν εἰσθε ὅλοι γελασμένοι. Φίλτατέ μου, κἄτι θὰ ἔδιδα διὰ μίαν ἐπιστολήν της. . .

— Εἶνε τόσο πεισματάρη, ὥστε εἶναι ἱκανὴ ν' ἀποποιηθῇ ὅλον τὸν κόσμον, πιστεψε.

— Μπᾶ. . . εἶπε δυσπιστῶν ὁ Πόλης.

— Πολὺ καλά, εἶπε τότε ὁ Ζάν: τί θὰ ἔκαμες ἂν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μου;

— Θὰ τῇ ἐζήτουν κἄτι περισσώτερον.

'Ο Ζάν τὸν παρετήρησε κεχηνῶς: ἀλλ' ἐκεῖνος προσέθηκε μετ' ἀπαθείας:

— . . . Θὰ τῇ ἐζήτουν ἐν . . . φιλάκι. . .

— . . . Φιλί!

— Οὔτε περισσώτερον, οὔτε ὀλιγώτερον.

— Τότε δὲ εἶνε 'που θὰ με στείλῃ ἔξω — πῶς. . .

— 'Απ' ἐναντίας, θὰ σε στείλῃ τὴν ἐπιστολήν ὅπου ἐπιθυμεῖς! 'Αμα ἰδῇ ὅτι περιφρονεῖς πλέον τὸ γράμμα χάριν τῆς ὕλης, ἐκείνη θὰ ζητήσῃ ν' ἀποφύγῃ τὸ φιλὶ διὰ τῆς ἀλληλογραφίας διὰ νὰ σοὶ ρίψῃ στάκτη 'στὰ 'μάτια.

'Ο Ζάν ἐπείσθη. Καὶ μήπως δὲν θὰ ἐπάθαινε τὸ ἴδιον ὁ καθεὶς; Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρὸν ἔσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀπετίναξε τὴν δειλίαν, ἥτις ἐκράτει αἰμωδιασμένην τὴν συνειδήσιν του καὶ . . . εἰς τὰ συνήθεα — συνήθη. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι κατὰ πρώτην ἤδη φορὰν δὲν ἤσθαινετο συγκίνησιν. Μᾶλλον δὲ κατείχετο ἀπὸ πείσμα καὶ αἱ ἐκφράσεις του ἀπὸ παραπονετικῶν καθίσταντο ἀπειλητικαί: τοῦθ' ὅπερ δὲν τον ἐδυσκόλευσε νὰ ὑπογραφῇ: Δούλος τῶν χαρίτων της. . .

(Ἐπεται συνέχεια)

'Ηγήδιππος.

ήττον ὁ δόκτωρ Λεζάνδρ ἐπικαλεῖται τὴν γνώ-
μην τῶν φιλοσόφων καὶ παιδαγωγῶν. Ἀπὸ
τοῦ Καντίου, Φίχτ καὶ Πισταλότζη, μᾶς λέγει,
μέχρι τοῦ Ἐρβέρτου Σπένσερ, Βέν, Φουίλλέ, καὶ
I. M. Γκιγιώ, ὅλοι ἐπιμένουσι διὰ τὴν ἀνάγκην
νὰ θέσωμεν τοὺς κανόνες τῆς ἡθικῆς ἀνατροφῆς
ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τοὺς νόμους τῆς φυσιολογίας καὶ
τῆς ὑγιεινῆς. «Ἰσχυρίζομαι ὅτι ὡς πρὸς τὸ ζή-
τημα τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως τῶν παιδίων,
οἱ ἱατροὶ δὲν παρέχουσιν εἰς τὴν σύγχρονον κοινω-
νίαν ὅλας τὰς ὑπηρεσίας, ἃς θὰ ἠδύναντο νὰ τῇ
παράσχουσιν ἐὰν αὐτῇ τοῖς τὰς ἐξήτης ἢ ἐὰν ἦσαν
καλλίτερον παρεσκευασμένοι διὰ νὰ τὸ πράξωσιν.»

Ὅποιας λοιπὸν ὑπηρεσίας θὰ ἠδύναντο νὰ πα-
ράσχουσιν οἱ ἱατροὶ μετὰ τῶν καθηγητῶν καὶ διευ-
θυντῶν τῶν λυκείων;

Ἐκ πρώτης ὄψεως, γνωρίζων τὰ κληρονομικὰ
προηγούμενα τοῦ παιδός, ὁ ἱατρός θὰ ἠδύνατο νὰ
προϊδῇ διαθέσεις τινὰς τοῦ χαρακτῆρος καὶ πνευ-
ματικὰς τινὰς δεξιότητας. «Ἀφ' οὗ μᾶς συμβου-
λεύονται ὅταν παιδίον τι κατὰγεται ἀπὸ φυμα-
τιῶντας ἢ ἀρθριτικούς διὰ νὰ μάθωσιν ἐὰν τοιαῦ-
ται ἢ τοιαῦται ἀσκήσεις, τοιαῦτα ἢ τοιαῦτα φάρ-
μακα, δὲν θὰ ἐπέτρεπον τὴν καταπολέμησιν τῆς
προδιαθέσεως διὰ φυματίωσιν ἢ διὰ ἀρθρίτιδα . .
δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλωμεν ὅτι πρέπει νὰ υπολο-
γίζωμεν τὴν κληρονομικότητα, ὅχι μόνον διὰ νὰ
προϊδῶμεν καὶ προλάβωμεν τὰς φυσικὰς λεγομέ-
νας ἀθeneίας, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς
ἀγωγῆς, ὡς τόσον λαμπρῶς τὸ ὑπέδειξεν ὁ φιλόσο-
φος I. M. Γκιγιώ ἐν τῷ θαυμασίῳ του πονήματι·
«Ἀνατροφή καὶ κληρονομικότης.» Κατὰ συνέ-
πειαν, ὁ δόκτωρ Λεζάνδρ θεωρεῖ καθήκον νὰ ἐ-
πιμελῶνται αἱ οἰκογένειαι καὶ οἱ διδάσκαλοι τῆς
ἐγκεφαλικῆς καὶ θρεπτικῆς ὑγιεινῆς.

Κατὰ ποίαν ἡλικίαν δύναται ὁ παῖς ν' ἀρχίσῃ
νὰ ἐργάζεται; Πόσον καιρὸν δύναται νὰ ἐργασθῇ
καθ' ἡμέραν; Εἰς ποῖον σχολεῖον πρέπει νὰ ὑπά-
γῃ; Νὰ ἀνατραφῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ εἰς τὴν πόλιν;
Πῶς νὰ ἔχῃ τροφὴν ἀνάλογον πρὸς τὴν πεπτικήν
του ἰκανότητα ἢ τὴν κρᾶσίν του; Ὁ ἱατρός δὲν
ὀφείλει νὰ ἐνδιατρίψῃ εἰς ταῦτα τὰ ζητήματα;

Ὁ δόκτωρ Λεζάνδρ προχωρεῖ ἔτι περαιτέρω. Λέ-
γει ὅτι οἱ ὀκνηροί, οἱ ἀμελεῖς καὶ ἄλλοι κακοὶ
μαθηταὶ εἶναι ἀσθενεῖς. Λοιπὸν πρέπει νὰ στέλ-

λῶνται εἰς τὸν ἱατρὸν πρὸς ἐξέτασιν καὶ ὅχι νὰ
τιμωρῶνται. Αἱ συνταγαὶ τοῦ ἱατροῦ θ' ἀντικα-
ταστήσωσιν τὴν τιμωρίαν καὶ τὰς συμβουλὰς τῆς
ἀγωγῆς καὶ τῆς ὑγιεινῆς.

«Φαίνεται ἐστερημένος νοημοσύνης ὁ παῖς ἐκεί-
νος, ὅστις προσβεβλημένος ἀπὸ ἀδενειδῆ σαρκώ-
ματα, ἀτελῶς ἐννοεῖ τὰς ἐξηγήσεις τοῦ διδασκά-
λου. Ἄλλος τις φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει μνημονικόν,
διότι ἔχει τὴν ἐγκεφαλικὴν κυκλοφορίαν τεταραγ-
μένην ἢ τὰ ἐγκεφαλικά κύτταρα δηλητηριασμένα
ὡς ἐκ δυσισαίου δυσκοιλιότητος. Ἔτερος θεωρεῖται
κακὸς χαρακτήρ, διότι ἡ πέψις του εἶναι κακὴ,
καὶ ἕτερος ὀκνηρὸς διότι ἐν αὐτῷ πλεονάζουσι φω-
σφορικὰ ἐν τοῖς οὖροις ἄλατα . . Ἡ αὐξησις ἐ-
νὸς παιδὸς σταματᾷ καὶ ἡ νοημοσύνη του φαίνε-
ται νωθρὰ ὡς ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ θυρεοειδοῦς
ἀδένος. Ἄλλου τινὸς ἡ αὐξησις εἶναι ὑπερβολικὴ·
πρέπει νὰ διακοπῇ ἡ ἐργασία του ἢ τοῦλάχιστον
νὰ μετριασθῇ. Ἦλθεν ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία δι' ἀμφο-
τέρα τὰ φύλα· πολλὰ παιδία αἰσθάνονται τὸν ἀν-
τίκτυπον ἐκ μέρους τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὁ
χαρακτήρ των μεταβάλλεται ὡς καὶ ἡ διανοητικὴ
των ἰκανότης.»

Ἰσως ἀναγινώσκοντες τὰς γραμμάς ταύτας
πολλοὶ καθηγηταὶ θὰ εἰπωσιν: «Τὸν καυμένον τὸν
B. Δὲν ἐγνώριζε τὸ Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος χθές
καὶ τὸν ἐτιμώρησα. Ὀκνηρία του ἄρα γε ἡ ἀσθέ-
νεια; Μυστήριον! Καί, ἐὰν ἡ ὀκνηρία του προ-
ήρχετο ἀπὸ δυσκοιλιότητος, ἀντὶ νὰ τοῦ δώσω ν'
ἀντιγράψῃ τὸ μάθημά του, δὲν θὰ ἦτο καλλίτε-
ρον νὰ πῇ ἐν ποτήριον Ρουβινὰ ἢ ἄλλου καθαρ-
τικοῦ; Καὶ αὐτὸν τὸν ἀνυπόφορον Δ . . τὸν ὁ-
ποῖον ἠναγκάσθην ν' ἀποβάλλω τῆς παραδόσεως
καὶ νὰ τὸν θέσω ὑπὸ κράτησιν! Ἀναμφιβόλως μοὶ
ἀπῆντησε πολὺ ἀπρεπῶς ρίπτων τὸ βιβλίον του
χαμαί: ἀλλ' ἡ κράτησις θὰ τὸν διορθώσῃ; κα-
τειναστικόν τι φάρμακον ἦτο ἀναμφιβόλως καλ-
λίτερον. Ἐπέπληξα ἐπίσης αὐστηρῶς τὸν M. διὰ
τὰ λάθη τῆς τελευταίας του ἐκθέσεως. Ἰσως τότε
ὁ θυρεοειδὴς του ἀδὴν εἰργάζετο κακῶς. Ἀντὶ νὰ
τὸν θέσω ὑπὸ κράτησιν, ἔπρεπεν ἀπλούστατα νὰ
τὸν στείλω εἰς τὸν ἱατρὸν.» Ὁ ἱατρός Μαυρίκιος
δὲ Φλερὺ βεβαίως ὅτι, «πολλὰ παιδία ὀκνηρὰ ἢ
ἀπειθῇ εἶναι νευρασθενικά ἢ ὑστερικά ἔχοντα μᾶλ-
λον ἀνάγκην ὑδροθεραπείας, βρωμιούχου ἢ ὑπο

δερματικῶν ἐνέσεων παρὰ τιμωριῶν καὶ ἐπιπλή-
ξεων».

Βλέπομεν ὅτι αἱ θεωρίαι αὗται εἶναι ἀληθεῖς.
Ὅλοι οἱ κώδικες τῶν «σχολικῶν ποινῶν» πρέπει
νὰ τροποποιηθῶσιν. Τὸ νοσοκομεῖον πρέπει ν' ἀντι-
καταστήσῃ τὴν κράτησιν. Πρέπει νὰ ἐρωτᾶται ὁ
ἱατρός περὶ τῆς χρήσεως τοῦ χρόνου, καὶ τῆς
διαρκείας τῶν διακοπῶν.

Οἱ ἀριθμοὶ τῶν παιδίων, ἅτινα ἐλάττωμά τι
ἀπομακρύνει τῆς σχολῆς, λέγει ὁ δόκτωρ Λεζάνδρ,
εἶναι πολὺ μεγαλύτεροι παρ' ὅσον σκέπτεται τις.
«Πολλάκις εἶναι δύσκολον εἰς ἓνα κλινικὸν νὰ
εἴπῃ ποῦ ἀρχίζει ἡ ἀσθένεια καὶ ποῦ τελειώνει
ἡ ὑγεία, ὅποτον ὄριον ἀκριβῆς χωρίζει τὴν ἀνώμα-
λον ἀπὸ τῆς φυσικῆς καταστάσεως.» Εἰς παιδία
διάφορα πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῶσι μέθοδοι ἀγωγῆς
καὶ ἐκπαιδεύσεως διάφοροι. Καὶ αἱ μέθοδοι αὗται
πρέπει νὰ ποικίλλωσι κατὰ τὰς ἀνωμαλίας κα-
τηγοριῶν τινῶν μαθητῶν διὰ ταξιθετήσεως, τῆς
ὁποίας ἡ βᾶσις θὰ ἦτο φυσιολογική, δηλαδή ἱα-
τρική.

Διατὶ οἱ ἀδύνατοι χωλκίζουσιν ἐν τῇ ἐκπαιδεύ-
σει; Οὗτοι πρέπει νὰ ὑποστῶσιν τὴν ἱατρικὴν ἐ-
ξέτασιν καὶ θὰ παρητῇ τις κατὰ τὸ περισσύτε-
ρον ὅτι ἔχουσι ἐλαττώματα νευρικὰ ἢ φυσικὰ, ἀ-
παιτοῦντα εἰδικὴν σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ὑγι-
εινὴν. Οὗτοι μὲν πρέπει νὰ συνενωθῶσι κατὰ τὰ ἐ-
λαττώματά των εἰς τοὺς ἐπιβληθῶσι αἱ αὐταὶ παι-
δαγωγικαὶ θεραπείαι. Οὗτοι δὲ δὲν θὰ μάθωσι παρὰ
μόνον διὰ τῆς ὁράσεως· δὲν θ' ἀντιληφθῶσι παρὰ
μόνον διὰ γραφικῶν παραστάσεων· δὲν θὰ συγκα-
τήσωσι τὴν ἱστορίαν παρὰ μόνον δι' εἰκόνων· τὴν
γεωγραφίαν μόνον διὰ χαρτῶν, σφαيرῶν καὶ τοπο-
θεσιῶν· δὲν θὰ συγκατήσωσι τὴν φυσικὴν καὶ τὴν
χημείαν παρὰ μόνον διὰ πειραμάτων, ἅτινα θὰ ἐ-
παναλάβωσιν οἱ ἴδιοι, δὲν θὰ μάθωσι τὴν γεωμε-
τρίαν ἢ διὰ σχημάτων καὶ τὴν βοτανικὴν διὰ
συλλογῆς φυτῶν . . Αἱ διάφοροι αὗται κατηγο-
ρίαι παιδίων ἀνωμάλου καταστάσεως θὰ ὠρίζοντο
εὐκολώτερον ὑπὸ τῶν παιδαγωγῶν τῇ συνεργασίᾳ
τῶν ἱατρῶν.

Ἄλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀσθενῶν γνωστῶν ἢ ὅχι εἶναι
ἄρα γε τόσῳ μέγας ὅσῳ τὸν φαντάζεται ὁ δόκτωρ
Λεζάνδρ; Θὰ συμβῇ διὰ τὸν ἱατρὸν ἐν γένει, ὅ,τι
συμβαίνει εἰς ἕκαστον ἄλλου ἐπαγγέλματος. Ὁ δι-

κηγόρος πάντοτε δίκας ζητεῖ. Ὁ ἱατρός ἀπὸ τῆς πρω-
τῆς μέχρι τῆς ἐσπέρας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐν τῷ
θαλάμῳ του καὶ εἰς τὰς ἐπισκέψεις του ἐνοχλεῖται
ὑπὸ ἀσθενῶν. Ἐχει πρὸ ὀφθαλμῶν μόνον τὸν πίνακα
τῶν φυσιολογικῶν δυστυχιῶν καὶ ἐπὶ τέλους ὁ πί-
ναξ οὗτος θὰ τῷ ἀποκρύψῃ τὴν ἀληθῆ σωρείαν, ἐ-
κείνην ἣτις πίνει, τρώγει καὶ κοιμᾶται χωρὶς νὰ
μαρμνᾷ ποτε περὶ τῶν συνταγῶν. Λοιπὸν τὸ μέσον
τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοθῇ ἢ εἰς ἐξαίρεσεις.

Τὰ προγράμματα ὅμως, αἱ ἐσωτερικαὶ διατά-
ξεις ἐκπαιδευτικοῦ τινος καταστήματος, δὲν δια-
σκευάζονται δι' ἐξαίρεσεις ἀλλὰ διὰ νεολαίαν ὑγιᾶ,
ἣτις πανταχοῦ πλεονάζει· εἰς τὸ σχολεῖον ὡς καὶ
ἐν τῇ κοινωνίᾳ οἱ ἀσθενεῖς εἶναι ὀλιγάριθμοι. Ὁ
δόκτωρ Λεζάνδρ μᾶς λέγει ὁ ἴδιος ὅτι ἐπὶ 50000
παιδίων τῶν ἀγγλικῶν σχολῶν «16 τοῖς 1000
εἶναι πνεύματα ἀσθενῆ καὶ νωθρά, ἅτινα ἔχουσιν
ἀνάγκην ἐδικῆς ἀνατροφῆς ὡς ἐκ τῆς ὑποδεεστέ-
ρας διανοίας των» εἶναι λίαν λυπηρὸν ἀναμφιβό-
λως. Δι' αὐτοὺς ὅμως τοὺς δέκα ἕξ δὲν πρέπει ν'
ἀδικῶνται ἐννεακόσιοι ὀγδοήκοντα τέσσαρες ἄλ-
λοι. Διὰ τούτους καὶ ὅχι δι' ἐκείνους ἔγειναν τὰ
προγράμματα. Οὐδὲν καλλίτερον τοῦ νὰ θεώσιν οἱ
δικαεῖς οὗτοι ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους ὄρους. Ἄλλ'
ἐὰν ἔχρησται διὰ τὴν ἐξαίρεσιν νὰ μεταβληθῇ
ὁ κανονισμός, τότε οὐδεμία κοινὴ διδασκαλία θὰ
ἦτο δυνατὴ. Ἡ δημοσία ἐκπαιδεύσις δὲν θὰ ὑ-
φίστατο.

Ὁ δόκτωρ Λεζάνδρ προσθέτει: Ἐκτὸς τῶν ἀ-
σθενῶν ὑπάρχουσι τινες, ὧν αἱ φυσικαὶ ἀνωμαλίαι
εἶναι ὀλιγώτερον καταφανεῖς. Οἱ γονεῖς, συνήθως,
δὲν υποπτεύονται τὰς ἀνωμαλίας ταύτας, οἱ κα-
θηγηταὶ τὰς ἐννοοῦσι κακῶς· μόνον ὁ ἱατρός δύ-
ναται νὰ τὰς ἐξιχνιάσῃ διὰ φυσικῆς καὶ ψυχικῆς
ἐξέτασεως. Ὑπάρχουσι παιδία, ἅτινα ὅσον ὑγιᾶ
καὶ ἂν φαίνωνται, ἐκπληττοῦσι καὶ ἀνησυχοῦσι
τοὺς ἀναλαβόντας τὴν ἀγωγήν των. Ἐνταῦθα ἡ
συνεργασία τοῦ ἱατροῦ θὰ ἦτο πολὺτιμος. Δὲν θὰ
ἐβλαπτε διόλου ἐὰν τὰ παιδία ἀπὸ τοῦ διευθυν-
τηρίου μετέβαινον εἰς τὴν ἱατρικὴν ἐξέτασιν. Οἱ
διευθυνταὶ ὀφείλουσιν εἰς τινὰς περιστάσεις νὰ ἐ-
πιχειρῶσι τὸ μέσον τοῦτο ἔστω μόνον καὶ διὰ
ν' ἀποβάλλωσι τὴν εὐθύνην των.

Θὰ ἔχωσιν οὕτως τὴν συνείδησίν των ἡσυχω-
τέραν καὶ τὴν θέσιν των καλλιτέραν ἀπέναντι

των οικογενειών. Ὁ δικαστής δὲν θεωρεῖται ὀλιγώτερον καλὸς δικαστής διότι καταφεύγει πολ-
λάκις εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ ἱατροῦ. Αἱ παιδα-
γωγικαὶ πλάναι δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ὀλέθριαι
ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης. Οὕτω τὰ σχολικὰ θε-
σπίσματα θὰ ἔχωσι περισσότερον κύρος ἀπέναντι
των οικογενειών, καὶ ἀπέναντι αὐτῶν τῶν ἐνδια-
φερομένων.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

Σωκρ. Γ. Σαριδαξιδάνης
καθηγ. τῆς Γαλλικῆς

Ἐν Ἀθήνῃ.

ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑΙ

Ἀσμένως ἀναγράφομεν τὴν εἰς τὸν λαοφι-
λέστατον καὶ περιπόθητον ἡμῶν Παριάρχην κ.
Ἰωακείμ τὸν Γ', ἀκονομὴν ὑπὸ τῆς Α. Α. Μ.
τοῦ τρισεδάστου καὶ πολυφιλήτου ἡμῶν Σουλ-
τάνου Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν τοῦ παραστήμου

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΜΑΜΖΕΛΚΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

(ὑπὸ Henry Greville)

Τὰ κωδωνίσματα ἐσταμάτησαν πρὸ τοῦ ποδίου
τῆς θύρας. Ἡ πριγκήπισσα ἔλαβεν ἥθος ὑποδοχῆς,
ἐπιτεινόμενον ὅρ' ὅλης τῆς σπουδῆς, ἣν ὀφείλει
τις πρὸς ἐπισκέπτῃν μὴ φοβηθέντα νὰ διαβρέξῃ
χάριν αὐτοῦ τοὺς ὑπνέτας καὶ τοὺς ἱππους του.

Ἡ θύρα ἤνοιξεν, ἀλλ' ὅχι ἐξ ὀλοκλήρου ὡς πρὸ
ἐπισκέπτου ἐπισήμου· καὶ δι' αὐτῆς διωλίσθησεν
ὕπνρετης ἐπισήμου οἴκου ἀρκετὰ καλοῦ ἱξωτε-
ρικοῦ ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴν του θέσιν.

Ἡ πριγκήπισσα ἀνεγνώρισεν ἐν αὐτῷ πάραυτα
τὸν Ἰβάν, τὸν ἀπὸ εἰκοσαετίας ἐμπιστον ὑπνρέ-
την τῆς ἐξαδέλφης τῆς κυρίας Μίρσκη, ἥτις εἶχεν
ἀπομείνει ἀπὸ πολλοῦ χῆρα μὲ μικρὰν περιουσίαν
καὶ μονογενῆ θυγατέρα. Τὸ πρόσωπον τοῦ δυσ-
τυχοῦς ἀνθρώπου ἦτο ἡλλοιωμένον ὑπὸ τῆς θλί-
ψεως.

— Σὺ εἰσαι, Ἰβάν; ὤπέλαβεν ἡ μεγάλη κυ-

Μετζίτι ἐξ ἀδαμαντοποικίλου. Ἡ πασιφανὴς
αὕτη ἐκδήλωσις τῆς Ὑψηλῆς Αὐτοκρατορικῆς
ἐκτιμῆσεως πρὸς τὸ ἐξιδανικευμένον πρόσω-
πον τοῦ ἐξόχου ἡμῶν Ἐθνάρχου ἀντήχησεν ἡ-
δύτατα εἰς ὅλα τὰ ὦτα καὶ συνεκίνησεν ὅλας τὰς
καρδίας, καθ' ὅτι γενικὴ καὶ ἀκμαία βλαστά-
νει πάντοτε ἐν αὐταῖς ἡ πρὸς Ἐκείνον στοργή.

★

— Εὐχαρίστω ἀναγράφομεν τὴν παράσημοφρίαν τοῦ
Πανοσιολ. Σκευφύλακος τοῦ Ἁγίου Τάφου κ. Εὐθυμίου
διὰ τοῦ παραστήμου Μετζίτι Β'. τάξως, καθότι ὁ δι-
καίως τυχὼν τῆς διακρίσεως καὶ τιμῆς ταύτης μεμορφω-
μένος καὶ σιδάσιμος κληρικός, ὅστις ἀπῆλθε πρὸ τινῶν ἡμε-
ρῶν ἐκ τῆς Βασιλευσύνης εἰς Ἱεροσόλυμα, κατέκτησε κατὰ
τὸ διάστημα τῆς ἐδῶ διαμονῆς τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν
καὶ συμπάθειαν.

★

— Ἡ Α. Α. Μ. ἐν τῇ ἐγνωσμένῃ Αὐτῆς δικαιοσύνῃ καὶ
ἐθουκρίστῃ ἐπαξίως ἐκτιμῶσα τὴν κοινωνικὴν ἡρώδειαν τῆς ἐγ-
κρίτου ἡμῶν ἐφημερίδος «Κων/πόλεως» ἡδύοχησεν ὅπως

ρία μετὰ δυσκρέστου τινὸς ἐντυπώσεως, καθότι
ἀνθυμίας τις ψυχροῦ αἵρος καὶ βεβρεγμένης δι-
φθέρης διεισέδυσεν μετ' αὐτοῦ, ὥστε ἐξερχομένη ἐξ
ὕποψου ἀπὸ μακροῦ κεκλεισμένου.

Ὁ ἔμπιστος ὑπεκλίθη βελόως καὶ δ' αὖ φωνῆς,
ἣν μάτην προσεπάθει νὰ ἐνισχύσῃ, εἶπεν:

— Ἡ ἐξαδέλφη τῆς Ὑψηλότητος Σας Ἄννα
Νικολάεβνα Μίρσκη Σας ἀφῆκε χρόνους...

— Ἀπέθανεν!; ἀνέκραξεν ἡ πριγκήπισσα ἐπὶ
τῷ ἑγγέλματι τούτῳ τοῦ θανάτου καὶ ἐσταυρο-
κοπήθη.

— Πρὸ πέντε ἡμερῶν, Ὑψηλότης. Οἱ δρόμοι
εἶναι τόσον ἄθλιοι, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἰ-
δοποιηθῶσιν ὅλοι οἱ συγγενεῖς διὰ τὴν κηδείαν.

— «Μυρίζε: σὰν βρεγμένος σκύλος» ἐσκέφθη τα-
χέως ἡ μεγίστη κυρία λαμβάνουσα τὸ φακίδιον
τῶν ἀλάτων τῆς διὰ νὰ το εἰσπνεύσῃ, ἐνῷ ὁ ἄν-
θρωπος ἵστατο ἐτι παρὰ τὴν θύραν, ὅπου κηλὶς
ὕγρασίας ἐπλατύνετο ὀλονέν περίξ τῶν βαρέων ὑ-
ποδημάτων του.

— Ἀπέθανεν ἡ καυμένη ἡ Ἀννέτα! διεννοήθη
ἡ πριγκήπισσα. Πλεθὰ συνομήλικας... Καὶ αὕτη
εἶχε νυμφευθῇ ἐξ ἐρωτος! Καὶ πόσα τέκνα ἀπέκτη-
σεν, ἀνέθρεψε καὶ ἔχασεν...

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΝΙΚΑ

Τὴν ἐνθυμεῖται ἀκόμη ἡ πόλις μας τὴν ἀδραν αὐτὴν
καὶ ὁροσερὰν τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς Χάριτα, λαμβάνου-
σαν μέρος πανταχοῦ, ὅπου ἀπηρεῖτο ν' ἀποδοθῇ ἐπιτυχῶς γλυ-
κὺς τις καὶ τρυφερὸς γυναικεῖος χαρακτήρ, πανταχοῦ ὅπου
ἔπρεπε νὰ μυροβολήσῃ τὸ ἄρωμα τῆς παρθενικῆς δαίλιας
καὶ τῆς αἰδήμονος καὶ αἰσθηματικῆς ἡ καὶ παιγνιώδους
νεότητος! Τὴν ἐνθυμούμεθα ἀκόμη χθὲς λευχεύοντα καὶ πε-
ρικαλλῆ παίζουσαν μετὰ τόσῃς εὐγενοῦς χάριτος τὴν ἀγνὴν
Λεοδαμόναν ἐν τῷ Ὁθέλλῳ ἡ μελανέμονα καὶ λυσίκομον
μετὰ γνησίας μητρικῆς φρίκης ζητοῦσαν τὸ τέκνον τῆς εἰς
τὸ Σπαρτολεῖδαον, πάντοτε ἐγκαρδίως ἀνευφημουμένην,
πάντοτε συμπαθῆ εἰς τοὺς θεατὰς. Καὶ τώρα!... τοιοῦτο
τάλαντον, τόσῳ πολλὰ ὑποσχόμενον καὶ τοσοῦτο γνήσιον
καὶ εἰλικρινὲς καλλιτεχνικὸν αἰσθημα καὶ τοσαύτη χάρις
καὶ νεότης κοιμῶνται ἄψυχα καὶ ἀδρανῆ ὑπὸ τὴν ἀναί-
σθητον πλάκα! Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει βεβελὸς ἐν ὅμῃ ἐξ
ἔσων τὴν εἶδον καὶ τὴν εὐχόμεσταν τότε, ὅπου νὰ ἔμεινε ξη-
ρὴν εἰς τὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τῆς, καὶ δὲν ὑπάρχει μίᾶ
χεὶρ ἐξ ἐκείνων, αἵτινες τότε ὑψοῦντο ἵνα τὴν χειροκροτή-
σωσιν, ἥτις νὰ μὴ ἔρριψε δράκα ἀνθέων εἰλικρινοῦς θλίψεως
ἐπὶ τοῦ προώρου αὐτῆς τάφου!

Ρόδα καὶ ἱάσμαι εἰς τὴν μνήμην τῆς τὴν συμπαθῆ καὶ
φάγγος αὐτοῦ εἰς τὴν νεκρὰν ψυχὴν τῆς!

ἀπονεύει εἰς τὸν εὐπαίδευτον αὐτῆς ἀρχισυντάκτην κ. Γ.
Οἰκονομίδην τὸ παράσημον Μετζίτι Δ'. τάξως, εἰς δὲ
τὸν διαχειριστὴν ἀξιότιμον κ. Δ. Σωφρονιάδην τὸν βαθμὸν
Σανὸ σίνφι-σανὶ καὶ εἰς τὸν γραμματέα τῆς Διευθύνσεως
ἀξιότιμον κ. Ἀλ. Σκενδερίδην τὸν βαθμὸν Σαλίσ.

Συγχαίρουσαι θερμῶς τοὺς δικαίως τυχόντας τῆς ὑψη-
λῆς ταύτης Αὐτοκρ. τιμῆς, εὐχόμεθα αὐτοῖς νὰ τύχωσι
καὶ ἀνωτέρων τοιούτων.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ Η «ΠΡΟΟΔΟΣ»

Ἀπὸ τῆς 11ης τρέχοντος ἤρξατο τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς
νέα ἑλληνικὴ ἐφημερίς, ἡ Πρόοδος ὑπὸ τὴν δραστηρίαν καὶ
δυνάως φιλοπρόδον διευθύνσιν τοῦ κ. Μαυραγάνη, τάσσουσα
ἐαυτῇ λαμπρὸν καὶ τὰ κράτιστα ὑποσχόμενον πρόγραμμα.
Τὴν ἀρτιφανῆ συνάδελφον, ἥτις ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῆς
ἀριθμῶν αἰσίως ἤρξατο ἐκπληροῦσα τὸ πρόγραμμά τῆς καὶ
δικαιολογῶσα τὸν τίτλον τῆς ἀσμένως περιέβαλεν ἀμείσως
θερμῇ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὑποδοχῇ. Χαίρει τὴν μετ'
εἰλικρινοῦς χαρᾶς τὴν ἐκδοσὶν τῆς ἀριστωνόμου «Πρόδου»
εὐχόμεθα αὐτῇ ἐγκαρδίως αἰσίαν, στερεὰν καὶ μακροτάτην
τὴν σταδιοδρομίαν, συνεπαγμένην ἀκμαίας τὰς ὕλικας καὶ
ἡθικὰς προόδους ποδὶ σθεναρὰν ἐξυπηρέτησιν τοῦ μεγάλου
τῆς κοινωνικῆς προόδου σκοποῦ.

— Ἀλλὰ, εἶπε μεγαλοφώνως, ἀφῆκε μίαν κό-
ρην, τὴν βαπτιστικὴν μου, νομίζω;

Σχεδὸν εἶχε λησμονήσει τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀση-
μάντου τούτου νεαροῦ ὄντος, ὅπου μόλις δεκάκις
ἄχρις ὥρας εἶχεν ἴδει καὶ τὴν ἀνεζήτη ἐν τῇ μνήμῃ
τῆς, ἐνῷ ὁ Δάσς καθησυχάσας ἑκάμνε τοὺς τυπι-
κοὺς τρεῖς γύρους ἐπὶ τῶν πτυχῶν τῆς βελουδί-
νης ἐσθῆτος.

Ὁ Ἰβάν ἔσυρε ἐκ τῆς χλαίνης του ἐπιστολὴν
ἐπιμελῶς κεκαλυμμένην ἵνα μὴ βραχῇ· τὸ δῶμα
τοῦ ἐμπείρου ὑπνρέτου ἀνεκάλυψε μικρὸν δίσκον
καὶ εὐτεδᾶστος προσέφερεν εἰς τὴν ἀριστοκρατίδα
τὰ δύο ταῦτα ἀντικείμενα τὸ ἐν ἐντὸς τοῦ ἄλλου.

— Ἡ δεσποινὶς εἶναι ἐντὸς τῆς ἀμάξης, εἶπεν
ὁ ὑπνρέτης, καὶ ἡ ἀμαξία εἶναι ἔξωθεν τῆς θύρας.

Ἡ πριγκήπισσα τὸν παρετήρησε λίαν ἐκπλη-
κτος νομίζουσα ὅτι δὲν εἶχεν ἐννοήσει καλῶς.

— Ἐντὸς τῆς ἀμάξης; ἐπινέλαβε λαμβάνου-
σα τὴν ἐπιστολὴν χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

— Μὲ τὴν ἄδειαν τῆς Ὑψηλότητος Σας, εἶπεν
ὁ Ἰβάν.

— Πήγαινε φέρε τὴν δεσποινίδα, εἶπε τέλος ἡ

Δαρεία, ὅτε ἡδυνήθη νὰ περισυλλέξῃ τὰς ιδέας
τῆς. Ὁδήγησέ τὴν ἐδῶ καὶ εἶπε ν' ἀποζεύξουν
τοὺς ἱππους.

— Οἱ ἱπποὶ εἶναι ταχυδρομικοί, διέκοψεν εὐ-
σεβᾶστως ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος βήχων ὀπισθεν τῆς
χειρὸς του.

— Λοιπὸν ἄς ἀναπαυθῶν καὶ ἔπειτα στειλὲ τους
ὀπίσω. Ἐχει χρήματα; Ναι; Καλά. Στείλῃ μοι
τὴν δεσποινίδα καὶ πήγαινε καὶ σὺ ν' ἀναπαυθῇς.
Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶσαι πολὺ κρυωμένος...

— Ἄ! ἐγώ, ἐψθύρουν ὁ Ἰβάν φέρων τὴν χεῖρα
ἐπὶ τῶν ὀρθαλμῶν. Εὐχαριστῶ ταπεινῶς τὴν Ὑ-
ψηλότητά Σας. Ἡ δεσποινὶς θὰ ἔλθῃ τώρα.

Ἐξηφανίσθη καὶ ἡ θύρα ἐκ νέου ἐκλείσθη.

Ἐπῆρχεν ἀρκετὴ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ παγεροῦ
ποδίου μέχρι τοῦ θερμοῦ καὶ κλειστοῦ δώματος.
Ὅθεν ἡ πριγκήπισσα ἐγνώριζεν ὅτι θὰ εἶχε τὸν
καὶ τὸν ν' ἀνγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν πρὸ τῆς ἐμφα-
νίσεως τῆς κόρης. Ἦνοιξε λοιπὸν τὸν φάκελλον
καὶ ἀνέγνωσεν. Ἦτο βραχὺ ἐπιστόλιον ψυχορρα-
γούσης, γραφὲν ἐν στιγμῇ, καθ' ἣν τὰ παρέρχο-
μενα δευτερολεπτα εἶναι ἀνεκτίμητα, ὅποτε ἡ

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Πώς γίνονται αἱ ἐπισκέψεις ἐν Περσίᾳ. Περιεργότατη εἶναι ἡ ἐθιμοταξία ἡ περὶ τὰς ἐπισκέψεις τῶν καλῶς ἀνατετραμμένων ἐν Περσίᾳ. Ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπισκεθῇς τοὺς φίλους σου πρέπει νὰ ἐκλέξῃς ἡμέραν μετρίας θερμοκρασίας· μήτε πάρα πολὺ ψυχρὰν μήτε θερμὴν. Στέλλεις πρῶτον τὸν ὑπηρέτην σου καὶ ἐρωτᾷς ποῖαν ἡμέραν, ποῖαν ὥραν καὶ ποῖαν στιγμήν εὐαρεστοῦνται νὰ σὲ δεχθῶσι, ἀφοῦ δὲ ὁ ὑπηρέτης ἐπιστρέψῃ καὶ φέρῃ τὴν ἀπάντησιν, πηγαίνεις ἐφίππος κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἀκριβῶς στιγμήν. Ἐὰν δ' ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπισκεθῇς εἶναι κατώτερός σου κατὰ τὸ ἔξιωμα θὰ σε περιμένῃ εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας του. Ἀμα δὲ καθίσης, ὁ οἰκοδεσπότης ἐγείρεται καὶ σοὶ λέγει.

— Καὶ πῶς ἦτο τούτο; πῶς κατεδέχθης, χαριτωμένε μου κύριε νὰ πατήσῃς τὸν πόδα σου εἰς τὸ κατώφλιον τῆς ἀνάξιας οἰκίας μου; Ἰ. Σὺ δὲ ἀμέτῳς θρεῖσαι ν' ἀποκριθῇς ἀφοῦ ἀπῆλθης τὰ ὑποδήματά σου εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας.

— Ἡ ὑπερβολικὴ ἀνεκτικότης σας μὲ πληροῦ μυρίων ἀγαθῶν. Ὡς ἄνθρωπος καλῶς ἀνατετραμμένος κλίνει τὴν κεφαλὴν καὶ μειδίων λέγεις πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! καλὰ δὲν εἰσέχετε πόσον μὲ ἰδοῦσάνιν ἡ ἀνησυχία! Ἡ μύτη σας εἶναι πάντοτε παχέια;

— Ἀ! μάλιστα χάρις τῷ Θεῷ ἡ μύτη μου, δ' εὐχῶν σας, ἐξακολουθεῖ νὰ ᾔνῃ παχέια, ἀποκρίνεται ὁ φίλος καὶ τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν ἀποτείνει πρὸς ἕνα ἑκάστον τῶν πα-

χείρ ἀρνεῖται νὰ χαράξῃ λέξεις, ὥς ὁ ἐγκέφαλος δὲν δύναται πλέον νὰ σκεθῇ.

«Δαρεία, ἡ κόρη μου δὲν ἔχει ἄλλοι ἐκτός σου. Εἶσαι ἡ ἀνάδοχός της. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, Ὅστις θὰ σε ἀνταμείψῃ, κάμε τὴν τιμίαν καὶ καλὴν γυναῖκα. Εὐχαριστῶ.

«*Arra Mirosh*»

Ἡ πριγκίπισσα λίαν συγκινηγένη ἀφῆκε τὸ ἐπιστόλιον νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων της. Συγκίνησις, ἣν εἶχε λησμονήσει καὶ τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἤλπιζε νὰ αἰσθανθῇ πλέον, — αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι τοῦ συρμού, — τὴν ἀπέπνιγε καί, ὥς ὁ Ἰβάν, ἐπέθηκε τὸ ἀντίστροφον τῆς χειρὸς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ καὶ ἡ μεγάλη κυρία ἀπέκρυψαν τὰ δάκρυά των μὲ τὸν ἴδιον τρόπον.

Ὅτε ἡ Δαρεία ἀνέβλεψε, τῆς ἀχλύς σκεδάσθαις ἀπὸ τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν της, ὀρθία πρὸ αὐτῆς ἐν ᾗ θέσει ἵστατο ὁ οἰκονόμος, ἐνδεδυμένη θαμβὸν μαῦρον φόρεμα μὲ τεταπεινωμένην τὴν κεφαλὴν καὶ κρεμαμέναις τὰ χεῖρας, ἵστατο ἡ ὀρφανή.

ρακατημένων. Ὅσαι λοιπὸν παχέια ῥίνας τόσαι θάλλουσαι ὕψεται. Αἱ ὑπερβολικαὶ φιλοφρονήσεις βαθμηδὸν μετριάσονται καὶ ἡ φυσικὴ παιδρότης τῶν Περσῶν στρέφεται τότε εἰς συνδιαλέξεις περιέργους καὶ εἰς ἀστεῖα ἀνέκδοτα.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

Μελοπομένη Φωτιάδου

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαριστήσεως ὑπεδέχθη ἡ πόλις ἡμῶν τὸν ὑπὸ τὸ διαπρεπὲς καλλιτεχνικὸν ζεύγος Κου καὶ Κας Κοκκίνη ἄριστα κατηρτισμένον ἑλλ. μελοδραματικὸν θίασον, ὅστις καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιτυχίας ἤρξατο καὶ ἐξακολουθεῖ κατακληλὼν τὸ καθ' ἡμᾶς δημόσιον διὰ τῶν ὥραιων αὐτοῦ καλλιτεχνικῶν ἐσπερίδων, περὶ τῶν ὁποίων ἐπιφυλασσόμεθα νὰ γράψωμεν πλείονα προσεχῶς.

Διδασκάλισσα Ἑλληνὲς γνωρίζουσα καὶ τὴν γαλλικὴν διδάξασα ἐπὶ δεκαετίαν ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου παρ' ὁμογενεῖ οἰκογενεῖα. Πληροφορεῖται παρ' ἡμῶν.

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου Κουρσοῦμ-Ἰὰν ἀριθ. 3.

II

Ὁμοιάζε πρὸς τὴν μητέρα της, ὁμοιάζε τόσο πρὸς ἐκείνην, ὅτε εἶχε τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ὥστε ἡ Δαρεία ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπε τὴν νεότητά της ἀναγεννωμένην.

Ὅχι πολὺ ὑψηλὴ, ἀλλὰ πολὺ λεπτὴ, εὐλύγιςτος μὲ μακρὰν κόμην τόσο ἄνθη, ὥστε ἐφαίνετο λευκὴ ὡς τὸ νωπὸν λίνον, δεδεμένην διὰ μελαίνης ταινίας καὶ καταπίπτουσιν κάτω τῶν γονάτων μὲ ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοῦ καστάνου χρώματος, μὲ φωσφορίζουσας λάμψεις ἐρυθρῶς ὡς ρουβίνιον, αἵτινες προσέδιδον εἰς τὸ ἀγνὸν βλέμμα της τὸ θέλητρον ὑπερῶν ἡρώου τινος μυστηρίου μὲ χεῖλη εὐγραμμά καὶ ἐρυθρά, ἑτοιμα πρὸς τὸν παιδικὸν μορφασμὸν ὡς καὶ πρὸς τὸ φίλημα καὶ στρογγύλα ὡς δροσερὸς καρπός μὲ μέτωπον ὑψηλὸν γωνιωδῶς περιπλασιούμενον ὑπὸ τῆς ἀφθόνου κόμης μὲ ῥίνα μικράν, εὐθείαν, ἐμφαίνονταν ἰσχυρὰν θέλησιν, ἡ Ἀνιούττα ἐπροσωποποιοῖ φυλὴν, ὡς ἡ ἀνάδοχός της ἐπροσωποποιοῖ ἐποχὴν.

(Ἐπεταί σεντέλια).

ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ.

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁν παύσομαι τὰς Χάριτας
κατὰς Μούσαις συγκαταμιγνύς,
ἡδίστατον σεντέλιον»
Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. Στ 873—8

ΠΙΚΡΑ ΑΛΗΘΕΙΑ!

Οἱ μάρτυρες τῆς μελάνης!

Καὶ ἄλλοτε ἐτονίσσαμεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων δι' ἄθρου ζωηροτάτην ἐμποιήσαντος αἰσθησιν τὰς τραγικὰς αὐτῶν διακυμάνσεις καὶ τὴν ἀποστολὴν των τὴν ὑψηλὴν καὶ μεγάλην καὶ τὸν βίον των τὸν ὥχρον καὶ βραχὺν καὶ ἀπωρρανεμένον καὶ πένητα.

Καὶ ἄλλοτε ἐχύσαμεν δάκρυ εἰλικρινὲς εἰς τοὺς ἀδιαγνώστους πόρους των, οἵτινες ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ κόσμου ἔρχονται καὶ πκέρχονται μετ' αὐτῶν ἄχανεις ὡς ὁ ὠκεανὸς καὶ ἀνεξερεύνητοι ὡς τὰ βάθη ἀβύσσου. Καὶ ἄλλοτε ἐξήραμεν ἐπὶ τὸ λυρικώτερον τὴν εὐγενῆ καὶ ἀγίαν ὀδύνην τὴν ἀποτελοῦσαν τὸν μόνον στέφανον, στέφανον ἀληθῶς μαρτυρικόν, ὃν λαμβάνουσιν ὡς μόνον ἀμοιβὴν τῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἀγῶνων καὶ μόχθων των.

Ἀλλὰ τὸ μαρτύριον τῆς μελάνης τότε καθίσταται μαρτύριον ἀκρότατον καὶ ἐξαιρετικῶς θυ-

μαλγές, ὅταν... ὅταν τοῖς καθυστερεῖται ὑπὸ τῶν ὀφειλόντων ἐπ' ἄπειρον τὸ λιτὸν χρῆμα, ὁ περ προορίζεται διὰ τὴν πρακτικὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἠθικοῦ ἰδανικοῦ των, διὰ τὸν βίον αὐτὸν τῆς ιδέας των, διὰ τὰς ἀνάγκας τὰς πεζὰς, τὰς πελιδνὰς καὶ στυγνὰς πλὴν ἀναποφεύκτους, ὥς παρουσιάζει ὁ συνεχισμὸς τοῦ ἀγῶνός των!... Ὅταν τὸ χρῆμα, ἦτοι τὸ αἷμα τὸ κυκλοφοροῦν εἰς τὰς ἀρτηρίας τοῦ ἔργου των καὶ τὸ μόνον δίδον εἰς αὐτὸ ζῶν καὶ ὑπόστασιν ὕλην, στερεινὴ καθυστερούμενον ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες προφανῇ ἀδιαφορίαν ἀντιτάσσουν καὶ πρὸς αὐτοὺς καὶ πρὸς τὰ ἀγαθὰ, ὧν ἐκεῖνοι ὑπερμαχοῦσι.

... Ναι εἰμεθα ὅλοι φιλόμουσοι καὶ γαυριώμεν ὅταν μᾶς ἀποκαλοῦσιν οὕτω. Ναι, τὸ Γένος ἡμῶν διακρίνει ἐκτακτὸς πρὸς τὰς Μούσας στοργή, ὧν καυχᾶται ἄλλως τε ὅτι ὑπῆρξε κοιτίς καὶ γεννήτωρ. Ὡ, ναι, περιπαθῶς τὰς ἀγαπῶμεν ὅλοι τὰς Μούσας τὰς ἀγλάας, αἵτινες ἐκοιτάσθησαν εἰς τὸν Παρνασσὸν καὶ ἐστεγάσθησαν εἰς τὰ δάση τοῦ Κιθαιρώνος καὶ ἔλousa τὰ κρίνα τῆς καλλονῆς των εἰς τὸν κρύσταλλον τῆς Κασταλίας, καὶ ἐστέφθησαν μὲ τοῦ Ἑλικῶνος τὰ ρόδα καὶ ἐτράφησαν μὲ τὸ μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ!

Ἄ, τὰς ἀγαπῶμεν ὅλοι καὶ τὰς θαυμάζομεν ὅλοι τὰς ιδιότητες αὐτὰς θεάς, αἵτινες ἔλαβον ζῶν καὶ γίνεσιν ἐκ τοῦ ἡλίου μας καὶ κατωπτρισκν εἰς τὸ ὁμά των τὸν οὐρανόν μας.

Ἄλλ' ὅταν βλέπωμεν νὰ ἐκπνέωσιν ὠχραὶ καὶ κάτισχνοι καὶ ρακένδυτοι καὶ πελιδναὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἢ ἐκείνου τοῦ γεγηρακότος ἀντιπροσώπου τῶν πενιχρῶν νεωτέρων γραμμάτων μας, τότε ἡ θία των ἢ ὡς τῶν λιμωττόντων Ἰνδῶν φρικτὴ καὶ ἐπιθανάτος δὲν μᾶς συγκινεῖ, καὶ μετ' ἀηδίας ἀποστρέφομεν τὸ ὄμμα, ὅπου μᾶς καλεῖ τὸ ἐγώ, εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς ἀπολαύσεις.

Εἴμεθα, βλέπετε, ἄγαν ποιητικοὶ καὶ εὐφάνταστοι οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς καὶ τὰς Μούσας τὰς ἐφαντάσθημεν αἰετοὶ μόνον ροδοστεφεῖς καὶ ἀνθηράς, ὥστε ἡ ἀθλία αὐτὴ θεά των ἡ ἀνταξία τοῦ Zola μᾶς προξενεῖ ἀηδίαν!

Ναί, τὰ ἐκτιμῶμεν πολὺ τὰ γράμματα μικροὶ καὶ μεγάλοι. Εἴσθε φιλολογικὴ τις προσωπικότης καὶ προβάλλετε εἰς τινα ὁμήγυριν; Σᾶς ἀπονέμουνσι πανηγυρικὴν ὑποδοχὴν καὶ πάνδημα συγχαρητήρια ὦ! φράσεις πολλάς, ὦ, φράσεις στρογγύλας, φράσεις τετραγώνους, φράσεις παντοίων σχημάτων καὶ τύπων καὶ μορφῶν, καὶ τῶν θυμιμάτων οἱ καπνὸι εἶναι ἐνίοτε τόσον ἰσχυροί, ὥστε καὶ Ὀλυμπίους θ' ἀπέπνιγον, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ σᾶς δειξῶσι διὰ τοῦ δακτύλου πρὸς τὰ πλῆθη ὡς ποτε τὸν μέγαν Θεμιστοκλῆ ἀνακράζοντας τὸ ὄντος Ἐκείνος!

Πηγαίνετε εἰς ἐπισκεψίν τινα καὶ ὁ εἰκοδισπότης, ἢ πρὸ πάντων ἡ οἰκοδέσποινα, μέγα ἀγαλλωμένη ἐπὶ τῇ τιμῇ (=ρακλάμα), ἢν περιποιεῖτε εἰς τὴν αἵθουσάν της, σᾶς ἐπιδεικνύει ὡς ἐν τῶν κοσμημάτων της συνιστώσα ὑμᾶς πρὸς τοὺς ξένους της καὶ ἔνθους ἀνακράζει πρὸς ἑαυτήν: Ἐχὼ Θεμιστοκλέα τὸν Ἀθηναῖον!

Θαρρυνόμενοι ὑπὸ τόσῳ ἐνθουσιώδους ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὑποδοχῆς, ἀποστέλλετε εἰς τοὺς φίλους σας τὰ φιλολογικὰ σας δοκίμια, εἰς ἃ τρώγετε κυριολεκτικῶς τὸν χρόνον καὶ τὸν βίον σας.

Ναί! ἀνευφημαί! ἕκαστος τῶν θαυμαστῶν σας ἐνθουσιᾷ ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς ἀγώνος σας καὶ ἐν μόνον ἐλάττωμα εὐρίσκει εἰς τὰ ἔργα σας ὅτι δὲν εἶναι ὀλίγον μακρότερα ἵνα πλειότε-

ρον ἐντροφᾷ εἰς τὴν μάγον γραφίδα σας.

Καὶ μετὰ πάροδον πολλοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εὐὸν ἦν συνδρομὴ καὶ οὐκ ἦν ἀπόλειψις, τολμάτε νὰ ζητήσητε τὴν συνδρομὴν των...

... Οἴμοι! Γενικὴ κατὰπληξις!...

— Καὶ πῶς λοιπόν; τόσον πεζὸν καὶ ταπεινὸν σκοπὸν θέτετε εἰς τὸ ἔργον σας κύρις; (ἢ κυρία;) χάριν λοιπὸν τοῦ χρήματος ἐγράφετε τὰς ὠραίας ἐκείνας ιδέας; ὦ! σᾶς ἐθεωροῦμεν ποιητικωτέρην καὶ ἰδανικωτέραν ὑπαρξίν ἢ ὥστε νὰ ζητήσητε χρήματα διὰ τὸ πνευματικὸν προϊόν σας.

Πωλεῖτε λοιπὸν ἀντὶ χρημάτων τὰς ιδέας σας; Αἱ! τότε σεις καθιστᾶτε τὸ ἔργον σας καπηλείαν!...

Τινὲς ἐξ ὧν εἴπαμε νὰ σας ἰδῶσι δις ἢ τρίς νομίζουσιν ὅτι ὑπῆρχε δὲ κάποιος λόγος, ὃν ὠφέλετε ν' ἀντλήσητε ἐκ τῆς ἀνυπαρξίας, διὰ νὰ ἔχητε τὴν εὐγένειαν νὰ τοῖς ἀπονέμητε δωρεὰν τὸ φύλλον σας.

Ἄλλοι δὲ πάλιν ὅτι ὠφελεῖτε νὰ θεωρῆτε ἑρκατὴν ὑποστήριξιν τὴν τιμὴν, ἣν σᾶς περιποιούσι λαμβάνοντες τὸ φύλλον σας ἀνὰ χεῖράς των καὶ μὴ ἀπαξιούτες νὰ σχίσωσι τὴν ταινίαν, ἐφ' ἧς ἐπιγράφεται τὸ ὄνομα των.

Ὁ κανὼν γενικός. Εἴσθε καλὴ, δόκιμος συγγραφεὺς, μάχος γραφίς, ἐξοχος διάνοια, θεῖον πνεῦμα, εἴσθε τὸ πᾶν καὶ τὰ πάντα, εἴσθε καὶ ὅτι δὲν εἴσθε ἀκόμη, ἐφ' ὅσον δὲν τοῖς ζητεῖτε χρήματα.

Εἴσθε βιβλιοκάπηλος, ταπεινὴ πωλήτρια χάρτου μόνον, ἔμπορος γραμματικῆς, σχολαστικῆς, ἀδόκιμος, μηδαμινὴ, ὀχληρὰ, εἴσθε ὅτι θέλετε, ἢ μάλλον ὅτι δὲν θέλετε καὶ ὅτι θέλουσιν αὐτοί, εὐθὺς ὡς τολμήσητε νὰ τοῖς ζητήσητε τὴν συνδρομὴν των.

Εὐτυχῶς δὲν εἶναι τοιοῦτοι ὅλοι γενικῶς οἱ ἀναγνώσται τῶν βιβλίων καὶ περιοδικῶν. Ἄλλως ἀλλοίμονον! οὐδ' ἐπὶ μῆνα ὅλον ἢ ὑπαρξὶς αὐτῶν θὰ ἦτο δυνατή.

Οἱ εἰς τὴν «Βοσπορίδα» ὀφείλοντες τριετὴ συνδρομὴν οὕτως ἀδικαιολογητῶς δὲν εἶναι πολλοί, εὐτυχῶς δι' ἡμᾶς... δυστυχῶς ὅμως δι' αὐτούς!.. διότι οὕτω καθίσταται εὐχερεστερὰ ἡ προσεχὴς τελεία καταδίκη των ἐν τῇ ἐκτιμῇ μας.

Τὸ Γ'. ἔτος τῆς «Βοσπορίδος» λήγει προσε-

χέστατα. Καὶ... ἐπεὶ δὴ τέτρατον ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, καθ' οὓς ἡμεῖς μὲν ὡς ἄλλη Πηνελόπη δὲν ἐπαύσαμεν ὑπαίνουσαι καὶ ἀνυφαίνουσαι τὸν ἱστὸν μας καὶ κυλίσουσαι τὸν Σισύφειον λίθον τακτικώτατα, οἱ δὲ εὐάριθμοι οὗτοι καταχρηστικοὶ συνδρομηταὶ μας δὲν ἐσκέφθησαν ἀκόμη νὰ διακανονίσωσι τοὺς λ/σμούς των πρὸς τὸ γραφεῖον ἡμῶν, ἐκκλησιν ποιούμεθα πρὸς τὴν φιλομουσίαν καὶ πρὸς τὴν φιλοτιμίαν αὐτῶν ὅπως σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὰ ὀφειλόμενα, διότι ἄλλως ἔτι μόνον θὰ παύσωμεν τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, ἀλλὰ καὶ θὰ δημοσιεύσωμεν τὰ δρόμηματα αὐτῶν ἐν τῇ Βοσπορίδι κατ' ἐπανάληψιν. Διότι πρέπει ἐξ ἀπαντος νὰ μάθωσιν ὅτι ἂν ἡ ἰδικὴ των φιλομουσία καὶ φιλογέσκια (!) ἐξαντλεῖται ἁμέσως ἅμα πρόκειται νὰ καταδειχθῇ δι' ὀλίγου χρήματος, ἐξαντλεῖται ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ἰδικὴ μας ὑπομονή, ὅταν μετὰ τέσσαρα ὅλα ἔτη μᾶς ἀναγκάζωσι νὰ ἐπαυτῶμεν τὸ ἐλάχιστον χρῆμα, ὅπερ οἱ σεβόμενοι ἑαυτοὺς εὐθωρήτως καὶ ἐγκαίρως σπεύδουσι νὰ πληρώσωσι!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΚΑΙ Η ΗΧΩ

Θὰ σταθῶ νὰ τ' ἀγρυπνῶ, φεγγαράκι μου, ἔμπροσθέν σου.
Στάσου
Θὰ σὲ πῶ τῆς λύπαις ὁλαίς, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ντροπᾶς μου.
Πέ μου
Εὐτυχὴς εἶ εἰς τὴν ἡμῶν πρὶν οἱ πόνοι μου ἀρχίσουν;
Ἦσουν.
Πόσα χρόνια τώρα πάσχω καὶ δὲν βρίσκω ἰατρείαν;
Τρία.
Τί μὲ ἔκαμα νὰ μισᾷς ἐδωκέντα χρόνων γέρας;
Ἐρως.
Τί μὲ βασανίζει τώρα, ἐνῶ πρὶν μὲ συνεκίνη; Ἐκείνη
Πόσα χρόνια τὴν λατρεύω καὶ ἐν μ' εἶπε οὕτε λέξι;
Ἐξή.
Ἡ βασις μου ἀγάπη μήπως τὴν ἐμπνέει μῦθος;
Ἦσως.
Διατὶ αὐτὴ τὴν μῦθον τῆς ὠραίας μου δεσποίνης;
Πίνεις.
Τί ἰατρικὸν νὰ πάρω ἔς τὴν χολόσκασι τοῦ πῆρα;
Μπέρα.
Τί μου λείπει; Ἐπὶ ξεύρεις τὴν ψυχὴν μου ν' ἀναγνώσῃς.
Γινώσκεις.

Δὲν σὲ φαίνεται ἡ μορφή μου ἀπὸ τὰς ὑραιότερας;
Τέρας
Τέτοια ντιλικὰτ' αὐτάκια ἔχει, πές, ἄλλος κανένας;
Ἐνας!
Μὲ τὴν λιγερὴ φωνή μου εἶναι ἄλλη τις ὁμοία;
Μία!
Σὺν τ' ἐμὴν σὺν κτενίζω τὰ μαλλιά μου τὰ εὐώδη;
Βῶδι
Ὅταν τραγουδῶ μ' ἀκούει ἀπ' τοῦ μπαλκονικοῦ τὴν κήλη;
Ὅχι
Τί νὰ κέρη ὅταν ψάλλω πατινάζα τὸν Ἑρμῆ;
Νάνι
Ποιὸς νομίζει ὅτι εἶμαι ὅταν κάμω τὰ λεγάτα;
Ἰάτα.
Ἐγὼ πόσ' ν τὴν λατρεύω ἄρα γε ἔς τ' ἐν νῶν της τῶρας;
Ὅχι
Θάρσθαι αὐτὸν ἔς τ' ἐξ ἱστίου εἶρω τὴν κοπέλα!
Ἐλα.
Τί νὰ βάλω νὰ μ' ἀρίσθ' ἀπ' ἐμπρός της σὺν περὶ σῶ;
Ράτο
Τί νὰ κάμω σὺν δὲν ἔχω ἔς τὸ ἐξῆς καμμιὰ ἐλπίδα;
Πτῶα.
Ἀπ' τὸν κόσμον δὲμας τοῦτον ὅτι θὰ χαθῶ στοχάστου!
Χάστου.
Λ * *

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 31)

Διηγοῦνται ὅτι ἄνθρωπός τις, περίφημος διὰ τὰ προτερήματά του, διὰ τὴν ὑψηλὴν τάξιν του, καὶ διάσημος διὰ τὴν ἀσωτείαν του, ἐνῶ ἐσπέραν τινὰ ἐκάθητο παρὰ τῇ τραπεζῇ τοῦ πιγιινιδίου ἐφανη κατηφὴς παρὰ τὸ σύνθηρες. Οἱ συμπαίκτορες του τὸν περιέγελον διὰ τὸ σοβαρὸν τοῦ ὄφους, οὗτος δὲ προσεπάθει δι' ἀστεϊσμῶν, τοὺς ὁποίους πάντοτε συνεθίζε, ν' ἀπομακρύνῃ τὴν προσοχὴν των καὶ νὰ διασκεδάσῃ τὴν παρὰ τὸ σύνθηρες μελαγχολίαν του. Ὅλίγαι στιγμαὶ παρήρχοντο καὶ πάλιν ἐβυθίζετο εἰς τοὺς συλλογισμούς του καὶ κατεθλίβετο ἀπὸ λυπηρὰς σκέψεως. Οἱ φίλοι του ἔτρεψαν τὴν κατάστασιν τοῦ ταύτην εἰς τὸ γελοῖον τοιοῦτοτρόπως, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑπερασπισθῇ. Ἐνῶ δὲ ἀπηύθυνον εἰς αὐτὸν σαρκασμούς καὶ σκώμματα, αὐτὸς τέλος πάντων εἶπεν·

α Αἱ, νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔμπορῶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ μὴ ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνή-

μην μου τὰ προσευχάς, τὰς οποίας ἡ μήτηρ μου συνείθιζε νὰ προσφέρει εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐμοῦ πλησίον τῆς κλίνης μου, ὅτε ἤμην παιδίον· ἂν καὶ εἴμαι τώρα ἡλικιωμένος, δὲν ἤμπορῶ νὰ λησμονήσω τὰς ἐντυπώσεις τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἡλικίας μου. "Ἄν καὶ εἶχεν ἀνεπτυγμένον νοῦν καὶ προτερήματα ὑψηλά, δι' ὧν, καίτοι ἄσωτος, ἐξήσκει ὁμως μεγάλην ἐπιρροήν, καὶ ὁμως οὔτε ἡ παρέρουσι τοῦ χρόνου, οὔτε ἡ ἀπόκτησις τῶν γνώσεων, οὔτε αἱ πολυπληθεῖς φροντίδες, οὔτε αἱ σκιναὶ τῆς παραλυσίας ἡδυνήθησαν νὰ ἐξαλείψωσι τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον αἱ προσευχαὶ τῆς μητρὸς εἶχον ἐπιφέρει εἰς τὸ πνεῦμά του. "Ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῶν δεήσεων τῆς μητρὸς του ἡγείρετο ὑπεράνω τοῦ κρότου τῶν ἐγκληματικῶν διασκεδάσεων. "Ἡ εὐσεβὴς μήτηρ, ἂν καὶ εἰς τὸν τάφον, ἐξηκολούθει ὁμως νὰ ὁμιλῇ ἐπιπληκτικῶς πρὸς τὸν ἄσωτον υἱὸν της. Πολλὰ ἡδυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν διὰ τὴν παρὰ τῆς μητρὸς τοῦ μέγεθος τοῦ χρέους τοῦτου: τὸ ἀκόλουθον εἶναι τοσοῦτον μέγα καὶ τοσοῦτον ἐνθαρρυντικόν, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ μὴ τὸ ἀναφέρω. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ξένος τις ἔφερεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν συστατήριον ἐπιστολὴν εἰς κάποιον τινα τῆς Ἀμερικῆς. "Ὁ ξένος ἦτο πεπαιδευμένος καὶ πεπολιτισμένος, ἀλλ' ἦτον ἄπιστος. "Ὁ κύριος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔφερε τὴν συστατήριον ἐπιστολὴν καὶ ἡ κυρία του ἦσαν ἀληθῶς φιλόφθοροι χριστιανοί. Τὸν προσεκάλεσαν λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν των νὰ κατοικήσῃ καὶ τὸν περιεποιούντο μετὰ τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν. Τὸ ἐσπέρας τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔφθασε πρὸς τῆς συνειθισμένης ὥρας τοῦ ὑπνου, ὁ κύριος τῆς οἰκίας, γνωρίζων τὰ αἰσθήματα τοῦ ξένου φίλου του, ἀνήγειλεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἔφθασεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν συνείθιζε νὰ προσεύχηται μετ' ὅλης τῆς οἰκογενείας του, καὶ ὅτι θὰ ἤθελεν εἰσθαι εὐτυχὴς ἂν ἤθελε νὰ παρὰσταθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν προσευχήν· ἢ, ἂν δὲν ἤθελεν, ἡδύνατο νὰ τραπῇ εἰς τὸν ὑπνον. "Ὁ ξένος ἀπεκρίθη ὅτι παρίσταται μετὰ μεγάλην εὐχαρίστησιν του. Ἀνεγνώσθη λοιπὸν ἐν κεφάλαιον τῆς Ἀγίας Γραφῆς· ἡ οἰκογένεια ὅλη προσήχετο γονατισμένη καὶ ὁ ξένος εἰς ὅλον τὸ διάστημα ἔμεινε μετ' αὐτῶν. Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας, ὁ ξένος ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον ἐξέπλευσε δι' ἄλλην χώραν. Μετὰ

τέσσαρα ὁμως ἔτη ἡ Πρόνοις τοῦ Θεοῦ ἔφερε καὶ πάλιν τὸν ξένον τοῦτον εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν· ἀλλ' ὅποια μεταβολή! ἐπὶ πᾶσι χριστιανός, ταπεινός, φρονικός καὶ εὐσεβής. Εἰς τὸ διάστημα δὲ τῆς ἐσπερινῆς συνομιλίας ἀνέφερεν ὅτι, ὅτε τὸ ἐσπέρας τῆς πρώτης ἐπισκέψεώς του ἐγονάτισε μετὰ τῆς οἰκογενείας εἰς τὴν νυκτερινὴν προσευχήν, ἦτο ἡ πρώτη φορά, εἰς διάστημα πολλῶν ἐτῶν, καθ' ἣν εἶχε κλίνει τὸ γόνυ πρὸς τὸν Πλάστην.

Αὕτη ἡ πράξις ἔφερεν εἰς τὸ πνεῦμά του τόσας πολλὰς ἀναμνήσεις, ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην του τόσον ζωηρῶς τὰς προσευχὰς τῶν γονέων, τὰς οποίας εἶχεν ἀκούσει εἰς τὸν πατρικὸν οἶκόν του, ὥστε ἀπερρόφησεν ὅλως διόλου τὴν προσοχήν του. "Ἡ ταρχὴ τῆς ψυχῆς του ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν ἤκουσεν οὔτε μίαν συλλαβὴν ἀπὸ τὴν προσευχὴν, τὴν ὁποῖαν εἶπον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος. "Ὁ Θεὸς μετεχειρίσθη τὴν περίστασιν ταύτην ὥς μέσον νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ἀπὸ τὰς ξηρὰς ἐρήμους τῆς ἀπιστίας εἰς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν χάριν τῆς εὐσεβείας. Οἱ γονεῖς του, πιστεύω, εἶχον μεταβῇ πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἀλλ' αἱ προσευχαί, τὰς οποίας εἶχον προσφέρει ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ των, παρόντος καὶ αὐτοῦ, εἶχον ἀφήσει ἐντύπωσιν, ἥτις δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐξαλειφθῇ. "Ἡμποροῦν νὰ προσεύχωνται πάντοτε θερμῶς ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐὰν δὲν προσήρχοντο μετ' αὐτοῦ, ἐὰν δὲν ἐγονάτιζον πλησίον του καὶ δὲν ἐφρόντιζον νὰ ἀκούῃ τὰς δεήσεις των, τὸ παιδίον των ἡδύνατο νὰ μὴ συνδιαλλαχθῇ εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν μετὰ τὸν Πλάστην του.

"Ἡ προσευχὴ ἔχει σωτήρια ἀποτελέσματα· ὁ Θεὸς ἀκούει καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς αἰτήσεις μας, ἀλλὰ πράττει τοῦτο σύμφωνα μετὰ τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους ἐθέσπισεν. Εἶναι ματαιότης τὸ νὰ προσδοκῶμεν, ὅτι θέλει διακόψει τὴν ἁρμονίαν τῶν νόμων τούτων.

"Ἐνεργεῖ διὰ μέσου αὐτῶν ἡμεῖς πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ συμμορφώμεθα ὅλους τοὺς ἀγῶνάς μας μετὰ τὰς γνωστὰς ἐξείς τοῦ πνεύματος, καὶ νὰ μεταχειριζώμεθα ἐκείνους τοὺς λόγους, οἵτινες δύνανται νὰ πείσωσιν. "Ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὰς δεήσεις τῶν εὐσεβῶν τούτων γονέων, ἀλλὰ διὰ μέσου τῶν προσπαθειῶν ἐκείνων, τὰς οποίας κατέβαλλον παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ εὐλογήσῃ τὸν υἱὸν των.

Δίδασκε τὰ παιδιά νὰ προσεύχωνται καὶ αὐτὰ.

Εἶναι πολὺ ὠφέλιμον νὰ διδάσκῃ τις τὰ παιδιά τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ ἄλλας ἀπλὰς προσευχάς. Τὸ παιδίον ἤμπορεῖ τοιοῦτοτρόπως νὰ προσεύχηται πραγματικῶς, δηλ. νὰ ἐκφράζῃ τὰ ἰδιά του αἰσθήματα διὰ τῆς γλώσσης τοῦ ὄχλου, ἀλλὰ πρὸ πάντων πρέπει νὰ διδάσκῃς αὐτὸ νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸν διὰ τὰ ἀναρίθμητα ἀγαθὰ τῆς ἡμέρας, καὶ νὰ ζητῇ συγχώρησιν διὰ τὰ διάφορα σφάλματα, τὰ ὁποῖα ἔπραξε. Τὰ πνεύματα τῶν παιδίων προσηλθύνονται εἰς τὰ μερικὰ πράγματα. Δὲν ἔχουν τὴν ἑξὶν τοῦ γενικεύειν. Δὲν δυσκολεύεται τις νὰ ὁμολογήσῃ ἐν γένει ἑαυτὸν ἁμαρτωλὸν εἰς ὠρισμένας πράξεις, πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἑξὶν μεγάλους ταπεινοφροσύνης.

Γενικὴ δὲ τις ἀναγνώρισις τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ προξενεῖ πολὺ ὀλιγωτέρην ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμα παρὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν μερικῶν εὐσπλαγχνιῶν των.

Εἶναι λοιπὸν ἀναγκαῖον νὰ διδάσκῃς τὸ παιδίον ν' ἀναπολῇ τὰ συμβεβηκότα ἐκάστης ἡμέρας εἰς τὸ τέλος αὐτῆς· πρέπει νὰ τοῦ ὑπενθυμίζῃς τὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα ἔλαβε καὶ τὰ σφάλματα, τὰ ὁποῖα ἔπραξε, νὰ τὸ διδάσκῃς νὰ ἐκφράζῃ εὐγνωμοσύνην διὰ τὰ μέν, καὶ νὰ ζητῇ συγχώρησιν διὰ τὰ δέ. "Ἡ ἐπιστροφή τοῦ πατρὸς ἀπὸ τὴν ὁδοπορίαν τῆς ἡμέρας προξενεῖ εἰς τὰ παιδιά τὸ ἐσπέρας ὑπερβάλλουσαν εὐχαρίστησιν. "Ὅταν ὑπάγουν νὰ κοιμηθῶν, ἀνάφερε εἰς αὐτὰ τὴν εὐάρεστον ἐσπέραν τὴν ὁποῖαν ἐπέρασαν καὶ εἰπέ ὅτι ὁ Θεὸς προῦφύλαξε τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς των καὶ ἐπανάγαγεν αὐτὸν σῶον εἰς τὴν οἰκίαν του. "Ἐνῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διεγείρεις πραγματικὴν εὐγνωμοσύνην εἰς τὰς καρδίας των, δίδασκε αὐτὰ νὰ ἐκφράζωσι ταύτην τὴν εὐγνωμοσύνην των μετὰ τὴν ἀπλὴν καὶ ἀνεπιτήδευτον γλώσσάν των. "Ὅταν τοιοῦτοτρόπως διευθύνῃς τὴν προσευχήν των εἰς τὰ προφανέστερα πράγματα καὶ εἰς τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἀτομικῶς λαμβάνουν, ὅχι μόνον θέλουν ἀποκτῆ εὐκολίαν εἰς τὸ προσεύχεσθαι, ἀλλὰ καὶ θέλουν διδάσκεσθαι ἀποτελεσματικώτατα νὰ ἀναμένωσι τὸ πᾶν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Πρέπει νὰ φροντίζῃ προσέτι νὰ μὴ θεωρῶνται μετ' ἀδιαφορίας τὰ συνήθη ἀγαθὰ τοῦ βίου. "Ἐν ἡμέρᾳ εἶναι βροχερά, εἰπέ εἰς τὰ παιδιά, ὅτι ἡ ἀγαθότης

τῆς τοῦ Θεοῦ ἔστειλε τὴν βροχὴν. Δὲς εἰς αὐτὰ νὰ ἐννοήσουν καλῶς, ὅτι ὁ Οὐράνιος Πατὴρ των πράττει τοῦτο διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τροφὴν εἰς τὰ τέκνα του. "Ὅταν δίδῃς εἰς αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα μάλλινα φορέματα, λέγε ὅτι ὁ Θεὸς αὐξάνει τὸ μαλλίον διὰ νὰ χρησιμεύῃ εἰς θέρμανσιν τῶν ἀνθρώπων. Πᾶσα μήτηρ ἤμπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ τοιαύτας ἀναριθμήτους παρατηρήσεις, αἵτινες θέλουν ἐκτυλίσσει τὸ πνεῦμα τῶν παιδίων, αὐξάνει τὰς περὶ Θεοῦ γνώσεις των, διεγείρει τὴν εὐγνωμοσύνην των καὶ δίδει εὐκολίαν εἰς τὴν προσευχήν, ἥτις θέλει εἰσθαι εἰς αὐτὰ πολύτιμον καὶ σταθερὸν κτήμα. Δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν ὅτι ἡ διδασκαλία αὕτη ἀπικτεῖ γνώσιν καὶ ἐπιστήμην, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχουν εἰμὴ πολὺ ὀλίγοι γονεῖς. "Ἡ μαγαλητέρα δυσκολία συνίσταται εἰς τὸ νὰ νικήσῃ τις τὴν ἰδίαν, τὴν ὁποῖαν πολλοὶ γονεῖς τρέφουν ὅτι τάχα δὲν ἔχουν καίρὸν. "Ἄλλ' ἡ μήτηρ, ἥτις αἰσθάνεται πρεπόντως τὸ μέγεθος τοῦ πράγματος τούτου, θέλει εἰρίσκει καίρὸν νὰ ἐκπληροῖ τὸ πρὸς τὰ παιδιά της χρέος καὶ ἐὰν ἀναγκάζεται νὰ ἀμελῇ ἄλλα καθήκοντά της.

Τὴν αὐτὴν μέθοδον πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἁμαρτιῶν. Καταδεικνύουσα τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ, δύνασαι εὐκόλως νὰ πείσῃς τὸ παιδίον σου ὅτι δὲν ἀπονέμει εἰς αὐτὸν τὴν ἀνήκουσταν εὐγνωμοσύνην. "Ἄν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐψεύσθῃ, ἡπαίλησεν, ἢ ἐθύμωσεν, δειξέ εἰς αὐτὸ τὸ σφάλμα του καὶ ὁδήγησέ το νὰ τὸ ἐξομολογήσῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπ' αὐτὸν συγχώρησιν. "Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ υἱὸς σου θυμωθεὶς ἐκτύπησε τὴν ἀδελφὴν του. Πρὶν ἢ κοιμηθῇ, ἐνθύμησέ τῳ τὴν ἁμαρτίαν του, παράστησέ τῳ ὁποῖον κακὸν ἔπραξε καὶ ποσὴν δυσχερέστησε βεβαίως διὰ τὴν κακὴν του πράξιν τὸν Θεόν. Εἰπέ τῳ ὅτι ὅταν κοιμᾶται, ἤμπορεῖ νὰ ἀποθάνῃ, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν τὸ διατηρήσῃ ζωντανόν. "Ἐκαστον σχεδὸν παιδίον διδασκόμενον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θέλει ἐπιθυμῆσαι νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν, καὶ ἴσως ἤθελε προσευχηθῇ ὡς ἀκολούθως. «Ὁ Θεέ! "Ἡμάρτησα, διότι ἐκτύπησα τὴν ἀδελφὴν μου. Πολὺ λυποῦμαι διὰ τὴν κακὴν μου πράξιν, καὶ δὲν θέλω πλέον πράξει τοιοῦτοτρόπως.» Αὕτη εἶναι προσφυὴς προσευχή, ἐὰν προσφέρηται ἀπὸ καρδίας· καὶ ἂν μετὰ τὴν προσευχὴν ἡ μήτηρ γονατίσῃ

πλησίον τῆς κλίνης, ὁμολογήσῃ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ παιδίου τῆς, καὶ παρακλήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὸ συγχωρήσῃ, καθ' ὅλην τὴν πιθανότητα τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα τῆς προσευχῆς θέλει ἐπιτευχθῇ.

Τὸ πταίσαν παιδίον θέλει μετανοήσῃ καὶ ἡ ἁμαρτία θέλει συγχωρηθῇ. Δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, αἱ μητέρες χρέωστούν ἐξάπαντος νὰ διδάσκουν τὰ παιδιά των νὰ ἐκφράζωσι τὰ ἴδια των αἰσθήματα εἰς τὴν ἰδίαν των γλώσσαν. Ἡ δὲ ἐπιμελὴς μήτηρ δύναται νὰ μεταχειρίζεται τὸν τρόπον τοῦτον ὡς τὸ δραστηκώτατον μέσον νὰ διδάσκῃ τὰ παιδιά τῆς ὑπακοὴν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον καὶ ν' ἀνκτρέφῃ αὐτὰ διὰ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἄλλου κόσμου.

Γονεῖς τινες συνειθίζουσι νὰ μειδιῶσι διὰ τὰς παιδικὰς ἐκφράσεις, τὰς ὁποίας τὰ παιδιά μεταχειρίζονται εἰς τὴν προσευχήν, καὶ ἐνίοτε φοβοῦνται μήπως ἡ γλώσσά των εἶναι βέβηλος. Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἀποβλέπει ἀπλῶς εἰς τὴν εὐκρίνειαν τῆς δεήσεως καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ δεομένου. Δύο ἑτῶν καὶ ἡμίσεως παιδίον ἐδέετο «Κύριε! βοήθησόν με νὰ γελῶ καὶ ὄχι νὰ κλαίω, ὅταν ἡ μήτηρ μου μὲ πλύνῃ τὸ πρωτὸν». Καὶ ποῖος ἤμπορεῖ νὰ στοχασθῇ, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ὑποδέχεται μὲ τοιαύτην εὐμένειαν τὴν παράκλησιν τοῦ παιδίου τούτου, μὲ τὴν ὁποίαν ἀποδέχεται τὰς θερμὰς παρακλήσεις ἀνδρὸς ἐπικαλουμένου συνδρομῆν ἐν καιρῷ ἀνάγκης ἢ δύνανται εἰς τὸ νὰ νικήσῃ ὀργίλον πνεῦμα. Τοιαύτη παράκλησις ἐξερχομένη αὐθορμήτως ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ παιδίου εἶναι εὐκρινέως δέσις καὶ δεικνύει αἶσθημα, τὸ ὅποιον πρέπει πάντοτε νὰ ὑποτρέφωμεν.

Ἡ καρδία ἐκείνη, ἥτις εἶναι ἐπιδεκτικὴ λύπης καὶ ἀγάπης, εἶναι ἐπίσης ἐπιδεκτικὴ εὐαγγελικῆς μετανοίας καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν. Κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἀμφισβῆσται, ὅτι εἰς τὴν πρώτην περιόδον τῆς ζωῆς τὸ παιδίον ἔχει ὅλας τὰς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦνται πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ἀληθοῦς θρησκείας. Κανεὶς ἐπίσης δὲν ἀμφισβῆσται, ὅτι εἰς τὴν μικρὰν ἡλικίαν τὸ πνεῦμα εἶναι ἐπιδεκτικώτερον ἐντυπώσεως ὅτι ἢ προσκόλλησις εἰς τὰ τοῦ κόσμου εἶναι ἀσθενεστέρα, καὶ ὁ ῥοῦς τῆς ἀγάπης ἤμπορεῖ νὰ στραφῇ εὐκολώτερα πρὸς τὸν Θεόν. Τὰ πράγματα βεβαιοῦν ταύτην τὴν ἀ-

λήθειαν. Πόσα ὑπομνήματα ἐξεβόθησαν εἰς διαφόρους γλώσσας, παραματευόμενα περὶ τῆς τῶν παιδίων εὐσεβείας! Πενταετὴ ἢ ἑξαετὴ παιδιά ἔδωκαν τὴν πλέον εὐχάριστον ἀπόδειξιν τῆς πρὸς τὸν Κύριον ἀφοσιώσεώς των. Ὑπέφεραν πόνους καὶ ἀπῆντησαν τὸν θάνατον μὲ μεγάλην ἀταραξίαν, βοηθούμενα ἀπὸ τὴν θρησκείαν. Τοιαῦτα περιστατικὰ εἶναι ἀπειράριθμα καὶ πασιδῆλα, ὥστε κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἀμφισβῆσται περὶ τούτου, χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ εἰς αὐτὸν τὴν γενικὴν κατάκρισιν. Καὶ ὅμως πολλοὶ γονεῖς ἴσως δὲν αἰσθάνονται τὴν εὐθύνην, ἥτις ἐπίκειται ἀμέσως εἰς αὐτοὺς. Οὗτοι φρονοῦσι ὅτι τὰ παιδιά των πρέπει πρῶτον νὰ ἐνηλικιωθῶσι καὶ ἔπειτα νὰ μετανοήσουν μὲ ἀπόφασιν καὶ νὰ φιλιωθῶσι μὲ τὸν Θεόν.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ, ἥτις τρέφει τοιαῦτα αἰσθήματα ἀδικεῖ τὰ μέγιστα τὸ παιδίον τῆς. Εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ διατελῇ ἄγρυπνος καὶ ἐπιμελὴς εἰς τὰ χρέη τῆς, ἂν δὲν προσδοκᾷ ἐπιτυχίαν τοῦ σκεποῦ τῆς. Πᾶσα μήτηρ πρέπει νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὰ χρέη τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας μὲ πλήρη πεποίθησιν, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει συνοδεύσει τὰς προσπάθειάς τῆς μὲ τὰς εὐλογίας του. Πρέπει μάλιστα νὰ συναισθάνηται ὅτι ἂν τὸ παιδίον δὲν δίδῃ δείγματα εὐσεβείας εἰς τὴν νεαράν του ἡλικίαν, τὸ σφάλμα εἶναι κατὰ μέγα μέρος ἰδικόν τῆς. Ἡ εἰς Χριστὸν μετάνοια τοῦ παιδίου διαφέρει ἀπὸ τὴν τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἔζησε πολλὰ ἔτη εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἀπέκτησεν ἑξῆς σταθεράς καὶ περιεπληνῆθη ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὸ πῆλαγος τῶν παθῶν του· ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ θέλει δοκιμάσει πολλάκις ἀγῶνα μέγαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν εὐσεβείαν, ἡ δὲ συνκίσθησις τῆς ἁμαρτίας θέλει εἶσθαι ὀδυνηρὰ εἰς τὴν καρδίαν του· ἀλλ' ἡ μετάνοια τοῦ παιδίου ἤμπορεῖ νὰ γείνῃ εἰς τοιαύτην νεαράν ἡλικίαν, ὥστε νὰ μὴ ἀφήσῃ οὐδ' ἴχνος ἐνθυμήσεως τοῦ χρόνου τῆς μεταβολῆς εἰς τὴν καρδίαν του· ὁ ἀγὼν τοῦ παιδίου θέλει εἶσθαι κατὰ σύγκρισιν μικρὸς καὶ ἡ μετάνοιά του θέλει μὲν δηλωθῇ διὰ τῶν δακρύων καὶ τῆς θλίψεως τῆς καρδίας του, ἀλλ' οὐχὶ δι' ἐκείνης τῆς ἀγωνίας τοῦ πνεύματος, ἥτις πολλάκις παρακολουθεῖ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκείνων, ὅσοι ἐγήρασαν εἰς τὴν ἁμαρτίαν.

Ἐὰν δίδωμεν μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν καιρὸν,

καθ' ὃν μετανοεῖ τις, ἤμπορεῖ ἐκ τούτου νὰ προκύψῃ μεγάλη βλάβη. Τὰ παρελθόντα αἰσθήματα εἶναι ἀναμφιδόλως ἀβέβαιος βάσανος τοῦ χριστιανικοῦ χαρακτῆρος. Ὑμεῖς πρέπει κυρίως νὰ ἐξετάζωμεν τὰ παρόντα αἰσθήματα καὶ τὴν ἐνεστῶσαν διαγωγὴν. Συμφωνεῖ ἤδη ἡ διαγωγὴ μὲ τὰς ἐντολὰς τοῦ Εὐαγγελίου; Αἰσθάνεται ἤδη ἡ καρδία ταπεινώσιν, μετάνοιαν καὶ εὐγνωμοσύνην; Ὑπάρχει ἀπόφασιν ἰσχυρὰ νὰ ἀφιερῶθῃ τις ὅλως διόλου εἰς τὸν Θεόν; Ἰδοὺ ὅτι ἀπαιτεῖται. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον πότε ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος· ἀρκεῖ μόνον νὰ πέμπῃ τώρα εἰς ἡμᾶς τὰς θερμὰς του ἀκτῖνας.

Ὑπάρχουσι πολλοὶ χριστιανοὶ οἵτινες δὲν ἤμποροῦν νὰ ἐνθυμηθῶσι τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἀνεγεννήθησαν· ἂς μὴ ἀνησυχοῦν λοιπὸν διὰ τοῦτο. Τῷ ὄντι, ἐὰν διευθύνῃς τὴν προσοχὴν τοῦ παιδίου σου εἰς ὀρισμένον τινὰ χρόνον, καθ' ὃν νομίζεις ὅτι μετενόησε, εἶναι κίνδυνος μήπως ὀδηγήσῃς τὸ πνεῦμά του νὰ ἐπαναπαύηται εἰς τὸ ὑποτιθέμενον κατόρθωμα ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθῇ δεικνύον μετάνοιαν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Θεόν.

Διὰ τοῦτο πᾶσα μήτηρ ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ ὅλην τὴν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ νὰ διεγείρῃ εἰς τὴν καρδίαν τῶν παιδίων τῆς αἰσθήματα θλίψεως διὰ τὰς ἁμαρτίας των, καὶ πίστιν εἰς τὸν Χριστόν. Ὅταν δὲ εὕρισκῃς τὰ αἰσθήματα ταῦτα εἰς τὴν καρδίαν καὶ ὅταν μάλιστα διευθύνωσι ταῦτα τὸν βίον, ἂς εὐχαριστῇ τὸν Θεόν, καὶ ἂς ἔχῃ θάρρος. Αὕτη ὀφείλει νὰ προσέχῃ μὲ μητρικὴν φροντίδα διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς πειρασμοὺς καὶ ἡ ἀδύνατος φλόξ νὰ καίῃ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον λαμπρότερα. Ὁ Χριστὸς ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν φροντίδα σου τὸ ἀγαπητόν τοῦτο παιδίον. Διὰ τὴν ἡ μήτηρ νὰ μὴ περιμένη μὲ πεποίθησιν ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο θέλει στέψῃ τοὺς ἀγῶνάς τῆς; Δὲν ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ τοιαύτην ἐλπίδα ὑποσχόμενος ὅτι θέλει εὐλογῆσαι τοὺς ἀγῶνάς τῆς; Δὲν ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν ἀνταμείβων πολλάκις μὲ ἐπιτυχίαν τὰς τοιαύτας προσπάθειάς τῆς; Ἄς παύσῃ λοιπὸν ἡ δυσπιστία. Ἡ ἀμφισβόλια σημαίνει δυσπιστίαν εἰς τὴν ὑπόσχῃσιν τοῦ Θεοῦ. Δίδασκε, μήτηρ, τὸ παιδίον σου, παρακλᾷ ἐπὶ αὐτοῦ καὶ ἀνάμεινε τὴν ἄμεσον εὐ-

λογίαν τοῦ Θεοῦ. Τοιουτοτρόπως ἡ καρδία σου, καθ' ὅλην τὴν πιθανότητα, θέλει ἀπολαμβάνει τοὺς καρποὺς τῆς πρωΐμου εὐσεβείας τῶν τέκνων σου.

Τὰ εὐγνώμονα παιδιά θέλουν σὲ τιμᾶν διὰ βίου καὶ ἡ χαρὰ σου εἰς τὸν οὐρανὸν θέλει εἶσθαι μεγάλη, ὅταν συναντήσῃς ἐκεῖ τὰ φίλτατά σου.

II. Τράντος

ιεροκλήρῃ

Ἐρ Κορυτσοκαλλῶ τῇ 1 Μαρτίου 1902

ΣΥΝ ΑΘΗΝΑ...

(Διήγημα πρωτότυπον)

(Συνέχεια ἴδε ἀρ. 31)

Τὸ τέγνασμα ἦτο εὐστοχον. Ὁ Πόλης ἐθριάμβευσε διότι τὸ ἐπιχείρημα ἐπέτυχε. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Ζάν ἤρχετο περιχαρὴς πρὸς τὸν φίλον του.

— Τὸ κατάφερα, Πόλη!

— Τὸ φίλ!

— Καλὲ τὸ γράμμα! Καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Ρωμανὸν τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἀθηνᾶς.

— Στάσου, εἶπε τότε ὁ Ζάν. Γράφει, θαρρῶ καὶ διὰ σέ. Φοβοῦμαι μὴ σε κακοφανῇ.

— Δὲν βαρυνέσαι, εἶπεν ἐκεῖνος συνοφρυόμενος.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἦτο ἀπολογία τῆς παρθενικῆς αἰδοῦς· ἐδικαιολόγει τὴν ἀπὸ τῆς ἀλληλογραφίας ἀποχὴν τῆς καὶ τὸν ἄφινε νὰ σκεφθῇ ὡς πρεσβύτερος. — ὁ Ζάν δὲν εἶχε βέβαια ἀναγνώσῃ τὸ βχπτιστικὸν τῆς, — ἐὰν ἤρμοζεν εἰς μίαν καλοανατεθραμμένην κόρην νὰ κάμνῃ τοιαύτας προτάσεις ὑπεύκτων εἰς τὰς συμβουλὰς κακοβούλων ἀνθρώπων.

— Καὶ ὁ κακόβουλος αὐτῆς, βέβαια, εἶμαι ἐγὼ ἐμούγκαρσεν ὁ Πόλης κρύπτων τὴν δυσἀρεσκειάν του κάτωθεν ἰσχυροῦ μειδιᾶματος... Ὅπως δὴ ποτε σὲ συγχάρω, ἀγαπητέ μου, διὰ τὴν προαγωγὴν σου!

— ... Προαγωγὴν; ...

— Μὰ νομίζω ὅτι προχθές ὑπεγράψης δοῦλος της.

— . . . !

— Μὰ δὲν βλέπεις λοιπὸν ἀπὸ διακόνου σὲ προχειρίζει *πρεσβύτερον* ;

— Ὁχ, ἀδελφέ, καὶ σύ ! τὸ ἐπῆρες κατὰκαρδα...

— Χμ ! Καί . . . θὰ ξαναρχίσωμεν τώρα τὴν περιπατητικὴν φιλοσοφίαν ; ἠρώτησεν ὁ Πόλης ἀναλαβὼν τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μειδιάμα.

— Ἄ μπᾶ ! εἶπεν ὁ Ζάν. Ἄλλ' ἡ φωνὴ του δὲν ἐνέφαινε σταθερότητα.

Ἄπεχωρίσθησαν μετὰ τινος ψυχρότητος· ὁ δὲ Ζάν βαδίζων μόνος ἤσθάνθη ἀληθῆ λύπην, ἥτις προϋξένησεν ἐν αὐτῷ κενὸν τι ἐξουδετεροῦν πᾶσαν ἐνεργητικότητα.

Ζ'.

Ὁ Πόλης περιῆλθε δις τὸ δωμάτιόν του καὶ αἰφνης ἔστη.

— Ἄλλοτε ὁ Ζάν εἶχε περισσοτέραν λεπτότητα, εἶπε μὲ παράπονον . . . Μὰ δὲν πταίει πάλιν ὁ δυστυχῆς, ἐξηκολούθησεν, ἀφ' οὗ διεσκέλισεν ἅπαξ ἔτι τὸ δωμάτιον . . . Δὲν πταίει ἐὰν ἐπέρασεν ἄκων κάτω ἀπὸ τὸ ραβδί τῆς Κίρκης !.. Ἄχ, κυρὰ Ἀθηνᾶ μου, ἔκαμες νομίζω πολὺ ἄσχημα 'ποῦ ἔγραψες ἐκείνην τὴν ἐπιστολήν . . .

Τότε δὲ ὑπείκων διὰ μιᾶς εἰς ἀόριστόν τι αἰσθημα ἐξῆλθεν. Ἐβaine βραδέως, κάτω νεύων καὶ διήρχετο τὰ κεντρικώτερα μέρη χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς ποῦ ἐπῆγαιεν.

Αἰφνης ὁμως ἀνενιτάχθη. Εἶχεν ἔλθει ἀσυναισθήτως πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐριψε τότε ἄγριον βλέμμα ἐπὶ τῆς οἰκίας καὶ ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἀλλὰ μουσικὴ τις συμφωνία ἐξερχομένη ἐκείθεν ἐκίνησε τὴν περιέργειάν του. Ἦγειρεν ὅθεν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν πρῶτον ὄροφον. Εἰς τὸ παράθυρον ἐκάθητο ἡ ὑπηρετρία, ἥτις τὸν ἐθεώρει μειδιῶσα. Ὁ Πόλης ἀνταπέδωκε τὸ μειδιάμα καὶ ἀπεμακρύνθη διερωτώμενος τί νὰ ἐσημαίνει τὸ χαμόγελον τοῦ δουλικοῦ.

Ἄλλ' αἰφνιδικὰ τις σκέψις τὸν ἐκράτησεν ἀκίνητον εἰς ἀπόφασιν βημάτων τινῶν ἀπὸ τῆς οἰκίας.

— Τῷ ὄντι, εἶπε, δὲν πρέπει ν' ἀφήσω νὰ παρῇ τὴν εὐκαιρία, καὶ ἔκαμε φιλικὸν νεῦμα πρὸς

τὸ δουλικόν, ὅπερ ἔσπευσε ν' ἀποδώσῃ τὰ ἴδια.

— Καλὰ, διενόηθη τότε ὁ Πόλης καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Μὰ τὴν ἀλήθειαν *tout est pour le mieux dans le meilleur des mondes possibles* ! . . . Ἄν δὲν φανῶ ὀλίγον ρηδιουργὸς τόσῳ τὸ χειρότερον ὁδόντα ἀντὶ ὁδόντος !

Δὲν ἠθέλησε ν' ἀργοπορήσῃ διόλου. Μόλις δὲ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ ἐσπέρας ἐξῆλθεν ἀμέσως. Ἐγνώριζεν ὅτι οἱ Ἰωαννίδαι ἐξήρχοντο συνήθως μετὰ τὸ δειπνὸν καὶ συνεπέραναν ὅτι ἡ ὑπηρετρία, ἥτις φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐκαλεῖτο Μαριγώ, — θὰ ἦτο μόνη ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀθηνᾶς ὑπῆρχε φῶς.

— Θὰ κάμνη τὴν τουαλέτταν της, ἐσκέφθη ὁ Πόλης στὰς εἰς ἀφελὲς μέρος. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν ἐφάνη πρὸ τοῦ παραθύρου ἡ Μαριγώ. Ὁ Πόλης ἐκινήθη καὶ ἐσύριξεν ὅπως εἰδοπρήσιρ αὐτὴν περὶ τῆς παρουσίας του. Ἐκείνη ἔκλεισε τότε τὸ παράθυρον καὶ ἀνεφάνη πρὸ τοῦ ἐτέρου παραθύρου τοῦ δωματίου φέρουσα τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη. Μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς ἡ σκιά της διεγράφετο ἐπὶ τοῦ ματαβιδασθέντος παραπετάσματος. Δὲν ἐπερίμενεν ἐν τούτοις ἐπὶ πολὺ ὅπως ἴδῃ ἐπιβεβαιουμένην τὴν ὑπόθεσίν του· διότι εὐθὺς σχεδὸν τὸ φῶς ἐξηφανίσθη ἐκ τοῦ δωματίου καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἠνεώγη ἀφήσασα διέξοδον εἰς τὴν Ἀθηνᾶν μόνην. Τότε ὁ Πόλης, ὅστις εἶχε προφθάσῃ νὰ κρυβῇ ἐκεῖ που διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου κειμένην πλαγίως πρὸς τὰριστερὰ τῆς οἰκίας.

Ἡ Μαριγώ δὲν ἤργησε νὰ φανῇ.

— Τί θέλετε ; ἠρώτησε.

— Μὰ ἄνοιξε . . . Καὶ ὁ Πόλης ἔστρεψε τὸ μῆλον.

Ἡ θύρα δὲν ἦτο κλειδωμένη. Ὁ δὲ Πόλης ἔσπευσε ὅπως εἰσέλθῃ.

— Καλὲ τί κάμνεις ; ἠρώτησεν ἐκείνη ἀνθούχος. Ἐκεῖνος ὁμως μὴδὲν ἀπαντήσας τὴν ἔσυρε πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου.

— Καλὲ τί θέλεις ; ποῦ μὲ πᾶς ;

— Ἄχ ! Μαριγούλᾳ μου ! εἶπε τέλος ὁ Πόλης ἅμα ἐβεβαιώθη ὅτι εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἐλα κάθησε κοντά μου, νὰ σε πῶ τὰ βάσανά μου !

— Πᾶ ! καλὲ ξεύρεις καὶ τραγούδια ; ἀνεφώνησεν ἡ παιδίσκη ἔνθους καὶ ρίπτουσα τὸ προσω-

πετον τῆς αἰδοῦς . . . Ἄλλως τε ἦτο σκοτεινὰ καὶ τῇ ἦτο ἄχρηστον . . .

— Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Πόλης. Θέλεις νὰ σε τραγουδήσω ;

— Ὅχι, ὄχι· νὰ μὴν ἀκούσῃ ὁ μουσιεὺς.

— Ἄ ! ὁ μουσιεὺς εἶναι μέσα ; Καὶ ἡ κυρία σου ;

— Ἡ κυρία λείπει μίαν ἐβδομάδα, τώρα.

— Καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ποῦ ἐπῆγαινε ;

— Στὸν δάσκαλό της.

— Δάσκαλο ;

— Ἄμ' δὲν μαθαίνει μανδολίνο ;

— Ἄ ! Ἄ ! ναι, ἀπεκρίθη ὁ Πόλης ὥσει ἐνθυμηθεῖς.

— Καί . . . ποῖος εἶνε ὁ δάσκαλος αὐτός ;

— Καλὲ ὁ Βασιλάκης, ὁ ἐξ ἀδελφός της.

— Καλὰ λές· θυμῆθηκα, εἶπεν ὁ Πόλης καὶ τῷ ὄντι ἐνεθυμήθη κάτι διαθρυλλήματα κυκλοφορήσαντά ποτε περὶ ἐξαδελφικωτάτων σχέσεων, αἵτινες ὑρίσταντο μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ νῦν διδασκάλου της . . . Πᾶει καλὰ, ἐσκέφθη· αἱ σχέσεις ἀνενεώθησαν. Αὐτὸ νομίζω ἀρκεῖ διὰ ν' ἀποψυχράνῃ τὸν Ζάν. Καὶ ἠγέρθη ὅπως ἀναχωρήσῃ.

— Ποῦ πᾶς ; ἠρώτησεν ἡ Μαριγώ.

— Λέγω νὰ πηγαίνω· φοβοῦμαι μὴ ἐπιστρέψῃ ἡ Ἀθηνᾶ.

— Ὡ ! ἐκείνη θ' ἀργήσῃ·

— Πηγαίνει λοιπὸν συχνά !

— Βέβαια· μὰ τί σε νοιάζει καὶ ψιλορωτᾷς ;

— Μὰ . . . εἶπε ξέων τὸ οὖς ὁ Πόλης, διὰ νὰ ξεύρω, ἐὰν θὰ ἤμπορᾷ νὰ σε βλέπω συχνά !

Ἡ Μαριγώ ἐθεώρησεν εὐτύχημα νὰ πεισθῇ. Οὐχ ἦττον θέλουσα ν' ἀπολαύσῃ ἀκόμη τὴν ἡδονὴν τῶν ἐκδηλώσεων ἠρώτησε :

— Μὰ ἂν το μάθουν ;

— Καὶ μ' αὐτὸ τί ;

— Μὰ ὁ πατέρας σου, ἡ μητέρα σου ; . . . Θὰ θελήσουν νὰ πάρῃς μίαν ὑπηρετρία ;

Ὁ Πόλης ἦλθε στὰ στενά. Ἐν τούτοις ὤφειλε ν' ἀποκριθῇ. Δυστυχῶς ὁμως οἱ λόγοι του ὑπῆρξαν πειστικοὶ μὲ τὸ παραπάνω, διότι ἡ περιπαθὴς ἐρωμένη του ἐρρίφθη εἰς τὸν λαϊμὸν λέγουσα :

— Ἄν ἦνε ἔτσι Πόλη μου θὰ στείλω γράμμα στὸν ἀδελφὸ μου τὸν πυροσβέστη 'ς τὰ Γαταῦλα νὰ μὴ φροντίσῃ διὰ γαμβρό !

— Αἱ ! . .

— Ὁ δυστυχῆς τὰ ἔχασε ταύγᾳ καὶ τὰ καλὰθιᾳ.

— Καί . . . καὶ ξεύρεις γράμματα ;

— Ἐγώ ; ὄχι . . . Μ' ἀφοῦ ξεύρεις ἐσύ . . .

Ὁ ταλαίπωρος ἀνέπνευσε.

— Βέβαια . . . βέβαια, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ· Θὰ σέ το γράψω ἐγὼ τὸ γράμμα.

— Ἄχ ! πουλάκι μου, Πολάκι μου ! Τί χρυσὸς ποῦ εἶσαι ! ἀνεφώνησε μεθύουσα ἡ τρυφερὰ παιδίσκη καὶ ἐρρίφθη καὶ πάλιν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ φουκαρά, ὅστις οὐ μόνον οὐδεμίαν ἡσθάνετο ὀρεξιν διὰ τρυφερότητας, ἀλλὰ καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν ὅπως ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοῦ ἐφιάλτου ἐκείνου, ὅστις τοῦ παρέσφιγγε τὸν λαϊμόν.

Κατ' ἀγαθὴν τύχην τότε ἠκούσθησαν γέλωτες ἐν τῇ ὁδῷ.

— Ἐρχονται εἶπεν ἡ Μαριγώ, τρέχουσα ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Ἡ καρδίᾳ τοῦ Πόλη ἤρχισε νὰ πάλλῃ. Ἐν τούτοις προὐχώρησε πρὸς τὴν ἐξοδὸν βαδίζων ὡς γαλῇ ἐπὶ τῶν τριζόντων χαλίκων, οἵτινες ἦσαν ἐσπαρμένοι ἐν τοῖς διαδρόμοις τοῦ κήπου, ὅτε δὲ ἔφθασε πλησίον τῆς θύρας κάμπτων τὸ σῶμα ἵνα μὴ φωραθῇ ἐξωθεν, ἡ Ἀθηνᾶ διήρχετο ἐκείθεν στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ διδασκάλου.

Ἀμφοτέροι ἐγέλων.

— Λοιπὸν αὐρίον· εἶπε σταματήσας ὁ Βασιλάκης.

— Καὶ ὁ Ζάν ; Τὸν ἔδωκα νὰ πάρ' ἡ εὐχὴ τὴν πρῶτην συνέντευξιν Ἰσα-Ἰσα δι' αὐρίον.

— Ἀφῆσέ τον τὸν γελοῖον νὰ βόσκη ! . . . Ἐκτὸς ἐὰν αἰσθάνεσαι ἀρκετὴν ἀντοχήν διὰ δύο . . .

Καὶ ὁ Πόλης ἤκουσε μίαν φράσιν τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις τὸν ἔκαμε νὰ δακρύσῃ ἀπὸ ἀγανάκτησιν. Κρότος δὲ τις ὁμοιάζων παραπολὺ πρὸς διπλοῦν φίλημα ἀπετέλεσεν αὐτῷ τὸ ὀδυνηρὸν αἶσθημα, ὅπερ τοῦ ἐπέζεε τὰ στήθη.

Τέλος ἡ Ἀθηνᾶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν· ὁ δὲ Πόλης πνευστιῶν ἐπερίμενεν ἕως οὗ ἐπνίγη ἐν τῷ σκότει τὸ ἄσμα τοῦ Βασιλάκη, μεθ' ὃ διωλίσθησεν ἐν τῷ ὁδῷ καὶ ἔσπευσε ὅπως ἀπομακρυνθῇ ἐκ τῆς κολάσεως ἐκείνης.

Η'.

Πᾶσα πρᾶξις ἐκτελούμενη ὑπὸ ζωῆς δυνάμεως ἀποβλέπει πάντοτε πρὸς ἀγαθὸν σκοπὸν· ἐὰν δὲ ὅλαι αἱ πράξεις εἰς τὸν κόσμον δὲν φαίνονται ἀγαθαὶ τοῦτο συμβαίνει, διότι πᾶσα ἀγαθοεργία ὑποτίθῃσι καὶ μίαν θυσίαν ἐξ οὗ πολλαὶ δὲ ὑπηρεσίαι προσφερόμεναι ὑπὸ φίλων προσώπων παρεξηγοῦνται πολλάκις καὶ παραγκωνίζονται. Οὕτω λοιπὸν θὰ φανῇ φυσικὸν κάπως ἐὰν ὁ Ζᾶν ὀλιγίστην ἔδωκε σημασίαν εἰς τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Πόλη.

— Εἶνε περίεργον, εἶπε. Καὶ ἐγὼ ἡτοιμαζόμενη νὰ σοὶ ἀναγγείλω ὅτι σήμερον μοὶ δίδει τέλος πάντων τὴν πρώτην συνέντευξιν.

— Καθὼς βλέπω, ἀγαπητέ μου, εἶπε τότε μετὰ πικρίας ὁ Πόλης, τὴν ἀγαπᾷς πολὺ . . .

Ὁ Ζᾶν ἐσιώπα.

— Τούλάχιστον, προσέθηκεν ὁ Πόλης, εὐχομαι νὰ μὴ με παρεξηγήσης . . .

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ Ζᾶν ἐλάμβανε γραμματίων τῆς Ἀθηνᾶς ἀναβαλλούσης τὴν συνέντευξιν δι' ἄλλοτε μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι τοῦ ἐμυρίσθη ὁ παπάκης τῆς.

Ὁ Πόλης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο μακρὰν ἵνα τῷ ὑπενθυμίσει ὅτι ἡ δεσποινὴς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχε δώσει λόγον ἄλλου . . . οὕτως ὥστε ὁ Ζᾶν ἐδέχθη ὡς χάπι τὴν δικαιολογίαν καὶ παρέμεινεν εὐτυχὴς ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ θύματος.

Ἐκτοτε αἱ σχέσεις ἐξηκολούθησαν αἰνιγματώδεις καὶ πλατωνικώταται. Καὶ τοῦτο ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη, καθ' ἃ ὁ Ζᾶν οὐ μόνον οὐδὲν ἐπέτυχε διὰ τῆς στωικότητός του, ἀλλὰ καὶ ἐξώδευσεν ἀπὸ ἐπάνω μικρὰ τινα ποσὰ εἰς μερικὰ δῶρα τῆς πρωτοχρονιάς καὶ τοῦ Πάσχα, τὰ ὁποία ἡ Ἀθηνᾶ παρουσίαζεν εἰς τὸν κόσμον ὡς ἐνθύμια τῶν φίλων τῆς . . . Ἀδιάφορον ἂν ὁ κόσμος ἦτο περίεργος νὰ μάθῃ τὸ γένος αὐτῆς τῆς γενικῆς . . .

Ἀγνοεῖται πρὸς τούτοις ἐὰν ἡ Ἀθηνᾶ ἐτελειοποιήθη ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὸ μανδολίνον, διότι οὐδεὶς ποτε τὴν ἤκουσε παίζουσιν. Τὰ μαθήματα ὅμως ἐξηκολούθουν ἀκόμη μὲ σκανδαλιστικὴν ἀ-

κρίθειαν. Ἀλλ' ὁ κόσμος, ὅστις ὅλος μαζῇ ἀποτελεῖ φιλότιμον ἄνθρωπον, δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεχθῇ ἐπὶ πολὺ τὴν περιφρόνησιν τῆς ἀναμφισβήτητου διορατικότητος, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ μόνον σχεδὸν προσόν του. Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ κυκλοφοροῦν περὶ τῆς Ἀθηνᾶς ὅσα σέρνει ἡ σκούπα. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν ἔλειψε καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἡ ἀπαραίτητος ἀγαθότης μιᾶς οἰκογενειακῆς φίλης, σπυρσάσης ὅπως διευκρίνισεν μερικὰ σκοτεινὰ σημεῖα τοῦ βίου τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τῇ μητρὶ τοῦ Ζᾶν . . .

Οἱ γονεῖς τούτου ἦσαν ἐν τούτοις ἐν γνώσει τῆς ὑποθέσεως· ἀλλ' ἦσαν ἀρκετὰ φρόνιμοι διὰ νὰ γνωρίζουν ὅτι ὁ ἔρως δὲν θεραπεύεται διὰ τῶν ἐπιπλήξεων. Ἐγνώριζον ἄλλως τε πληρέστατα τὸν χαρακτήρα τοῦ Ζᾶν, ὅστις ἦτο λίαν φιλότιμος πρὸς τοῦτο· δι' ὃ ἐπροτίμησαν πάντοτε νὰ ἐπιτηρῶσιν ἐξ ἀποστάσεως τὰς φάσεις τῆς ἀδυναμίας τοῦ παιδίου, πεπεισμένοι ὅτι ὁ ἀτίθαστος χαρακτήρ τῆς Ἀθηνᾶς θ' ἀφηνίαζεν ἐγκαίρως ὅπως κατακρημνίσῃ τὰ ἐν Ἰσπανίᾳ μέγαρά τοῦ Ζᾶν.

Τέλος πάντων ὁ Ζᾶν ἔμαθεν ὅτι ἐγένετο λόγος εἰς τὸ σπῆτι. Ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει μόνῃ ἡ ιδέα ὅτι θὰ παρίστατο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πταίστης ἢ ἀπλῶς ἐλαφρόνους ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν γονέων του, θὰ τον ἐπανεφέρεν εἰς ἑαυτόν. Ἀλλ' ἡ ἐν λόγῳ περίστασις ἦτο ὅλως ἐξαίρετική· ἄλλως τε οὔτε ἤρκει οὔτε ἠδύνατο νὰ τῷ ἐπέλθῃ σκέψις μεταμελείας, διότι ἦτο πολὺ εὐσυνειδήτος ὅπως καταπατήσῃ ἐν στιγμῇ ἀδυναμίας τοὺς ὅρκους, τοὺς ὁποίους ὥμοσεν ἐπανελημμένως ἐπὶ τρία ἔτη εἰς τὴν Ἀθηνᾶν. Ἡ σκέψις ὅμως ὅτι αὕτη τὸν ἠπάτα καὶ ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἔκαμνε καθ' ὅλον τὸ διάστημα, ἐνῷ ἐκεῖνος ἐστέναζε καὶ ὠδύρετο, καὶ ἡ ιδέα ὅτι οὐδέποτε ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὅπως παραδεχθῇ ὅτι ἐλάτρευε μίαν ἀχάριστον, τὸν ἔκαμνεν νὰ κλαύσῃ ἀπὸ τὴν ταπεινώσειν, ἐν ᾗ ἐφαντάζετο ἑαυτὸν περιπεσόντα ἐξ ἀδυναμίας.

Καὶ οὕτω προσέφερεν ἅπαξ ἔτι τὴν στυγεράν τῶν δακρύων θυσίαν εἰς τὸ δολοφόνον πάθος, ὅπερ τὸν κατέστησεν ἔνοχον ἀπέναντι τοῦ ἀγνοῦ αἰσθήματος, οὕτινος ἐνόμιζεν ὅτι ἐξυπνέρεται τὰ θεία συμφέροντα, ἐν ᾧ ἀκριβῶς κατεγίνετο εἰς τὸ

νὰ παρῶδῃ καὶ νὰ προφηλακίζῃ τὸ κάλλος αὐτοῦ καὶ τὴν αἴγλην . . .

Ὅτε δὲ παρήλθεν ἡ ὁρμὴ τῶν δακρύων ὁ αὐτῆς ὑπέκρινεν εἰς τὴν ἔμφυτον αὐτοῦ εὐθύτητα ἐζήτησε νὰ κάμῃ τελευταίαν τινὰ ἀπόπειραν. Ἐγραψεν ἅπαξ ἔτι πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ζητῶν ῥητῶς τὴν ἀποπομπὴν τοῦ διδασκάλου.

Ἀλλ' οἱ μετὰ τούτου συνδέοντες τὴν Ἀθηνᾶν δεσμοὶ ἦσαν πλέον ἢ ἀδιάσπαστοι, ὡς φαίνεται, καθ' ὅτι ἐβράδυνε ν' ἀπαντήσῃ. Ἐὰν δὲ ἀπεφασισεν ν' ἀπαντήσῃ μετὰ πάροδον ἡμερῶν τινων, τὸ ἔκαμε πειρωμένη ὅπως σώσῃ τὴν φθισιδῶσαν ὑπόληψίν της.

Ἀλλ' ἡ ἀπολογία τῆς ἐπανάγαγε τὸν Ζᾶν εἰς ἑαυτόν. Ἡ Ἀθηνᾶ ἤρνετο.

Καὶ τότε ἐκεῖνος λυσσῶν καὶ καταρώμενος καὶ ἔρωτα καὶ εἰλικρίνειαν ὠρκίσθη νὰ τὴν λησμονήσῃ.

— Τίποτε δὲν με σκοτίζει, ἔλεγε μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς τὸν Πόλην, παρὰ μόνον ὅτι θὰ με κοροῦδεύῃ μαζῇ μὲ τὸν ἄλλον διὰ τὸν παιδαριώδη πλατωνισμόν μου.

Ἀλλ' ὁ Πόλης μὲ τὸ εὐτράπελόν του ὕφος τὸν δέικοψε λέγων:

— Μ' ἄλλους λόγους, ὁμολογεῖς ἐπὶ τέλους ὅτι εἶνε περιεκτικώτατον τό: Σὺν Ἀθηνᾷ . . .

Ἡγήδιππος.

Η ΝΕΟΤΗΣ

Πῶς φεύγ' ἡ νεότης! μαραίνειναι, φθίνει Ὡς φύλλον, ὡς ρόδον, ὡς ἄνθος λεπτόν. Τὸ γῆρας λαθραῖον τὸ βῆμα ταχύνει Προσφέρων εἰς πάντας τῆς λήθης ποτόν.

Ἐν ἔαρ ἀπλοῦν ἡ νεότης μας εἶναι, Χειμῶνες κατόπιν πολλοὶ καὶ δριμυεῖς, Καὶ πόνοι καὶ θλίψεις καὶ μαῦραι ὁδύναι Καὶ θάνατος τέλος σκληρὸς, ἀπηνής.

Τὸ ἔαρ μας τοῦτο ἐν ἔτος πλὴν θάλλει, Ἐπναινεται εἴτα καὶ μένει στυγνόν, Σιγᾷ δὲ βαθέως καὶ πλέον δὲν ψάλλει Ἡ θέλγουσα πάντας καλὴν ἀνδῶν.

Πετᾶ! . . . Μᾶς ἀφίνει μὲ χαῖνον τὸ στόμα, Μὲ τρίχας λευκάς καὶ ὀδόντας σαπρούς, Καὶ ὄζομεν τότε, τοῦ μνήματος χῶμα, Ὁ τάφος μᾶς δέχεται, τέλος, νεκρούς.

Ἀλλ' ὄνειρον εἶν' ἡ νεότης μας θεῖον! Μὴ ὄνειρα πάντα δὲν εἶναι ὁμοῦ; . . . Ὑπνώττοντες βλέπομεν ὄναρ τὸν βίον . . . Θνητέ! μὴ ἐξύπνα! . . . Βαθέως κοιμοῦ!

Κοιμοῦ! ἐν τῷ ὕπνῳ νὰ σβύς' ἡ ζωὴ σου. ὦ! μὴ ἐγερθῇς ἐνδομύχως ποτέ. Πρὶν ἢ ἐμβαθύνῃς, ἀς παύς' ἡ πνοή σου. Ἀπόθανε! πρὶν σε μαράνουν, θνητέ! . . .

ΑΣΙΑΛΕΥΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

ΕΕΕΔΟΘΗ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1902

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

τόμος κομψότατος ἐκ 500 σελίδων μετὰ 200 εἰκόνων συνοδευόμενος ὑπὸ ἀκριβεστάτου γεωγραφικοῦ χάρτου τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδος.

ΤΙΜΑΤΑΙ :

Δεδεμένος μετὰ τοῦ χάρτου 18 γρ. ἀρ. ἢ 4 φρ. χρ.

» ἀνευ » » 15 » » 3.25 »

ἀποστέλλεται δὲ ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν ταλῶν.

Ἐκδότης : Ι. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ καὶ Σα Κων)πολις, Γαλατᾶς, ὁδὸς Κιορκετσιλέρ, ἀριθ. 10,

Λεπτομερέστατος πῖναξ τῶν περιεχομένων πέμπεται δωρεὰν παντὶ τῷ αἰτούντι.

Περὶ λεπτομερέστερας σημειώσεως τῶν κυριωτέρων κεφαλαίων τοῦ «Φάρου» τῆς Ἀνατολῆς :

Πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὸ Ἡμερολόγιον ἐν ἐκτάσει. Ἡ Α. Θ. Π. Ἰωαννῆς ὁ Γ' (μετ' εἰκόνας νεωτάτης καὶ λίαν ἐπιτυχούς. Βιογραφία τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν. Ἀπόσπασμα τῶν Γεν. Κανονισμῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. — Ἀγιον Ὅρος. (Ἱστορικὴ μελέτη, Μ. Γεδεών. Γενικαὶ στατιστικαὶ πληροφορίες περὶ δόλων τῶν κρατῶν τῆς ἐρηλίου. Ἐμπορικὴ ναυτιλία. Κων)πολις (Περιγραφή Κ. Σπανυδῆ). Προῦσα. Νομαρχία Ἀγκυρας. Νεάπολις τῆς Καππαδοκίας. Φερτέκιον. Ἐπαρχία Σιανίου (Μακεδονικὴ Φιλεκαπαιτευτικὴ Ἀδελφότης). Κοζάνη. Σάμος. — Γεωγραφία τοῦ Ὄθωμ. Κράτους. — Ἑλληνικὸν

Βασίλειον.—Εκ τῆς Βυζαντ. Ἱστορίας, ὁ Ἡράκλειος —Δι Α. Α. Μ. Μ. ὁ Βασίλειος καὶ ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας —Γρηγ. Μαρασίης.—Ἡ ἐν Ἀθαζία συνέντευξις.—Πολιτικὴ, ἐκκλησιαστικὴ, οἰκονομικὴ, ἀρχαιολογικὴ, καλλιτεχνικὴ καὶ φιλολογικὴ ἀνασκόπη.—Ἐφευρέσεις καὶ ἀτακαλῦψεις.—Ἐπίσημοι τεκτοί.—Φιλολογικὰ πάρεργα (Θεοφίτου εἰδύλλιον. Κάρμεν Σῶδα, Ἀναμνήσεις ἐκ τῆς πατρίδος μου. Δημῶδη ἄσματα Ζακύνθου. Ἰωνικὰ παροιμίαι).—Χρήσιμοι ἐφευρέσεις.—Πρακτικὸς βίος.—Διδρα (μυναδικῆς πρακτικότητος καὶ ἐπωφελέστατα διὰ πάντας τοὺς ἀναγνώστας).

Συνιστῶμεν θερμῶς αἱ τοὺς ἡμετέρας ἀναγνώστας τὸ ὥρατον τοῦτο ἔργον, ὅπερ ἐγκαθιδρύθη παρ' ἡμῖν χάρις αἱ τὴν πανταχόθεν πᾶν ἐπαξίως ἐπιδειχθεῖσαν αὐτῷ ζωηρὰν ἐκτίμησιν, ἐπλήρωσε διὰ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς μεγάλης σκοπιμότητος τῆς ὕλης αὐτοῦ σπουδαιότητην καὶ γενικὴν τῆς κοινωνίας ἡμῶν ἀνάγκην. Ἰδιαιτάτα ἐφιστῶμεν τὴν γενικὴν προσοχὴν ἐπὶ τῇ καλλιτεχνικῷ εἰκόνι τῆς Α. Θ. Π. τοῦ πολυφιλήτου ἡμῶν Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'. μετ' εὐρείας βιογραφίας αὐτοῦ περιεχομένης πᾶν τὸ σχετικὸν πρὸς αὐτὸν μετὰ τὴν ἐκλογὴν του.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΜΑΜΖΕΛΚΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

(ὑπὸ Henry Greville)

Συνέχεια.

Νεαρωτάτη, μόλις ἐκκαίδεκαέτις, ἤδη ὥραία, πλέον ἢ χαρίεσσα μὲ τὸ στήθος εὐκαμπὲς καὶ εὐγραμμὰ ἰσχία, πεπλασμένη, διὰ τὴν μητρύτητα καὶ τὴν δροσιν εἶχαν ἤδη πολὺ ὑποφέρει καὶ ἡ ὀδύνη τὴν γενναίαν ταύτην κόρην εἶχε καταστήσει ὑπομονητικὴν. Ἦ ἔμφυτος ἐν αὐτῇ θαρραλειότης τῆς νεαρᾶς ἡλικίας εἶχε γνωρίσει τὴν ταπεινωσιν τῆς σχετικῆς πτωχείας· καὶ διὰ τοῦτο ἵστατο μὲ κατανεύουσιν τὴν κεφαλὴν βήματά τινα μακρὰν τῆς ἀναδόχου τῆς, καταπνίγουσα τὴν φωνὴν τῆς καρδίας τῆς, ἥτις τὴν ὤθει πρὸς τὴν κυρίαρχον ταύτην τῆς τύχης τῆς. Διότι καίτοι ἦτο ἰστοίμη νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, ἀφοῦ οὐδένα πλέον εἶχαν ἐν τῷ κόσμῳ ἐκτὸς τοῦ γέροντος Ἰβάν, τοῦ ταπεινοῦ τῆς φίλου καὶ προστάτου θεράποντος, ἡ

Οἰκογένεια ἐνδεὴς καὶ ἀπροστάτευτος δεινὰς ὑποστᾶσα τῆς τύχης κατὰδρομὰς ἐπικαλεῖται τὰ αἰσθήματα τῶν φιλανθρωπῶν. Τὴν συνιστῶμεν θερμότερα εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῶν ἀναγνώστων ἡμῶν. Αἱ συνδρομαὶ κατὰτίθενται παρὰ τῇ Διευθύνσει τῆς «Βοσπορίδος», ἐν τῇ ὁποίᾳ τὰ ὀνόματα τῶν δωρητῶν θὰ δημοσιεύωνται.

Διδασκάλισσα Ἑλληνὶς γνωρίζουσα καὶ τὴν γαλλικὴν διδάσκαλα ἐπὶ δεκαετίαν ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου παρ' ὁμογενεῖ οἰκογενεῖα. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

Τύποις Γ. Α. Γεωργοπούλου Κουρσοῦμ-Χὰν ἀριθ. 3.

Ἀνιούτα θ' ἀπέθνησκεν ἐξ ἐντροπῆς ἐπὶ τόπου, εἰς αἴφνης ἡ ἀνάδοχος τῆς ἐνόμιζεν ὅτι ἡ στοργικὴ αὐτῇ ὁρμὴ τῆς εἶχεν ἀμφίβολον τὴν πρέλευσιν, ὑπαγορευομένη μᾶλλον ἐκ συμφέροντος.

Ὑπομονητικὴ, εὐπειθής, ἀλλ' ὅχι ταπεινὴ, ἀνέμενεν.

Ἡ πριγκήπισσα τὴν παρετήρησεν ἐπὶ μακρόν. Τέλος ὁ μαγικός, οὕτως εἶπεν, λήθχρος ὅστις συνεῖχεν ἀμφοτέρας, παρῆλθεν.

— Ἀνιούτα, λέγει ἡ πριγκήπισσα, δὲν ἔρχασαι νὰ μὲ φιλήσῃς, μικροῦλά μου;

Δι' ἐνὸς ἄλματος ἡ νεᾶνις ἔπεσε γονυκλινὴς ἐπὶ τῶν πτυχῶν τῆς βελουδίνης ἐσθῆτος, ὅπου ὁ Δάσς ἐγρύλλισε καὶ ἔλαβε μικρὸν κτύπημα ἐπὶ τῆς ρινὸς παρὰ τῆς πριγκήπισσης.

— Νονά, νονά, εἶπεν ὀλολύζουσα ἡ κόρη, δὲν ἔχω ἄλλον εἰμὴ Σᾶς... καὶ τὸν Θεόν!

Διὰ κινήσεως ἐξαισίας, καθ' ἣν αἱ γλαφυραὶ γραμμὰι τοῦ λιγυροῦ σώματος διεγράφοντο καθαφαὶ ὑπὸ τὸ πένθιμον ἔνδυμα, ἔβαινε τὰς χεῖρας ἱκετευτικῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς πριγκήπισσης μὴ τολμῶσα ἐντούτοις νὰ θίξῃ αὐτοῦς.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμινύς,
ἠδίδισταν συζυγίαν»
Εὐφ. Ἡρ. Μαίν. Στ. 673—8

Ἀηλοῦται ὅτι τὸ ἐν Κουρσοῦμ Χὰν Γραφεῖον τῆς «Βοσπορίδος» μετεκομίσθη ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 3 ὅπου ἦτο τέως, εἰς τὸν ἀριθ. 23.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΤΗ. ΔΙ. ΒΙΡΓΙΝΙΑ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

(Τέλος ἰδε ἀρ. 31).

Ἀλλὰ σεις ἐξακολουθεῖτε ὀνομάζουσα κλοιὸν ὅτι δὲν εἶναι ἡ λαμπρὸν ἀδαμάντινον περιδέριον καὶ ἀνθὶν ἄλυσσις, ἣν περιβάλλων περὶ τὸν λαιμὸν τῆς γυναικὸς ὁ μικρὸς ἐκεῖνος χρυσόπτερος θεὸς τῇ περιάπτει ἀληθῶς τὸ κάλλιστον τῶν ἐμπρεπόντων αὐτῇ κοσμημάτων. Ἀπ' ἐναντίας δὲ τὸ περιδέριον τῶν σιδηρῶν βανχυσουργικῶν ἢ χειρουργικῶν ἐργαλείων, ὅπερ τῇ περιάπτει ἡ χειραφέτησις, ἐκεῖνο εἶναι διὰ τὸν ἄβρὸν λαϊμόν τῆς βαρὺς

κλοιὸς, προσδίδων αὐτῇ γελοῖαν ἅμα καὶ βάρβαρον ὄψιν ἐρυθροδέριμου.

Διότι, ἐπαναλαμβάνω, θέλω ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἱποποτικὸν καὶ ἄβρὸν, ἔχοντα πλήρη συναίσθησιν τῆς ἀξίας καὶ τοῦ ἠθικοῦ ὕψους τῆς τρυφερᾶς συντρόφου του, καὶ ἀπονέμοντα αὐτῇ τὴν μερίδα τοῦ λέοντος ἐκ τῆς στοργῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ του, ἥτις ἀκριβῶς καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ παλαίῃ αὐτὸς ὑπὲρ αὐτῆς, ἀποθέτων αὐτὴν ὡς πολῦτιμον καὶ ἅγιον σκεῦος εἰς τὰ βᾶθη τοῦ ἱεροῦ ἀδύτου τοῦ οἴκου του, μακρὰν τῆς τύρβης καὶ τοῦ βορβόρου τοῦ ἐμπολαίου, προφυλάσσων αὐτὴν ὡς οὐρανοπετὴς παλάδιον ἀπὸ πάσης πάλης καὶ παντὸς σπίλου ὑπὸ τὰ προσφιλεῖ τεῖχη χρυσοῦ φρουρίου καὶ ποιητικοῦ ἀνακτόρου, ὅπου μεταξὺ πτηνῶν καὶ ἰνθίων, μεταξὺ βιδίων καὶ μουσικῆς, ἀσχολεῖται εἰς τὴν καλαίσθητον καὶ πεφωτισμένην διακυβέρνησιν τοῦτου, καὶ τὴν ἐπιστήμονα τῶν τέκνων αὐτοῦ ἀγωγὴν καὶ μόρφωσιν. Ἀπατάσθαι δὲ σεις νομίζουσαι ἱπποτικὸς τοῦ προθύμου εἰς τὴν χειραφέτησιν τῶν γυναικῶν ἄνδρας, οἵτινες δὲν εἶναι ἢ οἱ βρβαρώτεροι καὶ χονδροειδέστεροι, ἀφ' οὗ αὐτὴν τὴν λατρεῖαν, αὐτὴν τὴν ἀποθώσιν τῆς γυ-

ναικός ζητοῦσι νὰ καταργήσωσι, αὐτῆς τῆς λεπτῆς πρὸς αὐτὴν μερίμνης ζητοῦσι νὰ ὑπεκφύγωσι, καταβιβάζοντες αὐτὴν εἰς τοὺς δρόμους, ἵνα διαγκωνίζεται μετ' αὐτῶν ἐν τῇ αὐτῇ πεζῇ πάλῃ, ἵνα ἡ ἰσότης τοῦ ἀπαλλάσσει πλέον πάσης πρὸς αὐτὴν ἀβρᾶς ὑποχρεώσεως.

Νομίζετε ὅτι τοῦτο πράττουν ἐκ φιλάνθρωπίας. Ἄλλ' ὅμως ὄχι! δύο αἷτια τοὺς παρακινούσιν, ἐξίσου βᾶναυσα, ἐξίσου ἀνήθικα: Ἄφ' ἐνὸς ἵνα μὴ πλέον ὑποχρεῶνται νὰ διατρέψωσι τὴν γυναικα, καὶ ἀφ' ἑτέρου... ἵνα ἐδρίσκωσιν αὐτὴν πρόχειρον εἰς τὰς ὁδοὺς... ἐλευθέραν τῶν αὐστηρῶν θεσμῶν τῆς ἡθικῆς, τιμῆς καὶ σεμνότητος!... Τότε θὰ ἴδῃτε πόσον «θὰ ἡτικοποίησιν τὸ φῶλον τῆς ἡ χειραφετημένη γυνή» τὴν ὅποιαν θαυμάζετε εἰσερχομένην, λέγετε, εἰς τὰ καπηλεῖα μόνον ἵνα τὰ κατακρημνίσῃ (!!!) διὰ μιᾶς πυγμῆς καὶ εἰς τοὺς δυσωτόνους οἴκους μόνον διὰ τὰ τοὺς... ἐξυγιάνῃ καὶ καταργήσῃ!!!

Ἀλλὰ ναί, ὅτι οὕτω θὰ καταργηθῶσι πλέον οἱ δυσώνυμοι οἴκοι κ' ἐγὼ συμφωνῶ διότι τότε... ὅλοι εἰ οἴκοι θὰ γείνουν δυσώνυμοι.

Ἡ μήπως δουλείαν τῆς γυναικὸς τοῦ οἴκου θεωρεῖτε τὴν μητρότητα τὴν ἡμελειομένην ἐπὶ τῶν ὑψίστων αἰσθημάτων ὡς ἐπὶ θρόνου ἐκ νεφελῶν καὶ περιβαλλομένην τὰ ὑψίστα τῶν καθηκόντων ὡς πορφύραν καὶ βύσσον καὶ ἀναδεδημένην τὰ ὑψίστα τῶν ἀριστείων ὡς τιμαλφὴ ἀστροφάνου; Ἀλλὰ... «ἡ μητρότης (λέγετε) εἶναι μία ἐργασία φυσική, πρὸς ἣν οὐδεπώποτε» θὰ φανῇ ἐλλειπής, οὐδὲ θὰ εὐρεθῇ τις νὰ τῇ διατάξῃ τὰ φυσικά της καθήκοντα... οὔτε ὁ ἄνθρωπος θὰ δυνηθῇ νὰ διδάξῃ ποτὲ εἰς τὴν «θῆλειαν τῶν ζώων πῶς νὰ θηλάξῃ καὶ νὰ λείχῃ τὰ μικρά της».

Φρίττω!!!

Τοῦτο λοιπὸν μόνον εἶναι καθ' ἡμᾶς ἡ μητρότης; εἰς τὸ λείχειν λοιπὸν καὶ θηλάζειν περιορίζονται μόνον τὰ καθήκοντα αὐτῆς;!... Ἄλλ' ἐπειδὴ προσεχῶς δημοσιεύω ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων πολλὰ περὶ τῶν καθηκόντων τῆς μητρὸς καὶ τῆς ψυχολογίας αὐτῆς, παρακάμπτω ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ ζήτημα.

Μὲ μέμψεσθε, δεσποινίς ὡς ταπεινοῦσαν καὶ ἐξευτελιζοῦσαν τὸ φῶλόν μου ἐμὲ, ἥτις τὸ θέτω

ἐκτὸς τῆς ἐπαγγελματικῆς τύψεως διότι τὸ θεωρῶ ὄχι κατώτερον, ἀλλ' ἀνώτερον αὐτῆς. Καὶ δὲν παύετε σεις, ἥτις νομίζετε ὅτι διατρίβετε τὴν ἐξύψωσιν αὐτοῦ, νὰ τὸ παραβλάψετε συνεχῶς πρὸς τὰ ζῶα, ἐξάγουσα ἐξ ἐκείνων συμπεράσματα περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ προοριτοῦ του!!!

Ποιοὶ εἶναι, λέγετε, τὸ πνεῦμα τοῦ ὁργάνου σας, διὰ τοῦ ὁποίου καταδικάζετε τὴν ὁμόφυλόν σας εἰς τὴν μετριότητα; Δὲν τὴν καταδικάζω ἐγὼ, ἀλλ' ἄλλος τις πολὺ ἰσχυρότερος: ἡ φύσις διότι δὲν δύνασθε ν' ἀρνηθῇτε ὅτι ἡ γυνὴ μόνον ἐπὶ τὰ ἔχρη τοῦ ἀνδρὸς ἐβάδισε.

Ἐβάδισεν ἐπιτυχῶς πολλάκις, διότι δὲν σκοπῶ βεβαίως ν' ἀρνηθῶ τὴν ἐξοχότητα τῶν ἐξόχων γυναικῶν αἵτινες ἀνεδείχθησαν Σαπφοί, Στάει καὶ Ἀσπασίαι καὶ Ὑπατίει· ἀλλὰ πρωτογενῶς αὐταὶ οὐδὲν ἐδημιούργησαν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κλάδους, εἰς οὓς ἀφίθησαν ἐλευθέραι, διότι μεθ' ὅσα καὶ ἂν εἴπητε δὲν θὰ μὲ πείσητε ὅτι ὁ Ὀμηρος, ὁ Σωκράτης, ὁ Ραφαήλ, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Μιχαήλ Ἀγγελος, ὁ Σκίξπηρ, ὁ Νέστων, ὁ Παστέρ καὶ ὁ Ἐδίσων ἦσαν γυναῖκες. Ἐνῶ δὲ ἡ κατ' ἀριθμὸν ἐπίδοσις τῶν γυναικῶν εἶναι μεγίστη εἰς τὰ δύο ἀρμόδιώτατα ἄλλως τε εἰς αὐτὰς ἐπαγγέλματα: τὸ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς μουσουργίας, εἰπατέ μοι διατρίβετε οὐδέποτε ἀνεδείχθη ἐν αὐταῖς Πιστολόττη ἢ Beethoven; Μήπως θὰ εἴπητε ὅτι καὶ εἰς αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀνεχαίτισε καὶ τὴν ὑπεσκέλισε; Ἐν τούτοις μόνον νὰ ἐκμάθῃ τὴν παιδαγωγικὴν καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ δύναται καὶ τοῦτο δὲ σπανιώτατα, διότι ἐνῶ τόσας μυριάδας διδασκαλιστῶν ἔχομεν ὡς μὴ ὥφειλε, ... ποῦ εἶναι αἱ ἐπιστήμονες παιδαγωγοὶ μας; Καὶ δύναται νὰ συνθέσῃ ὥραία πολλὰκις μουσικὰ τεμάχια ἀλλὰ... ὄχι μεγάλα... λάβετε τοῦτο ὑπὸ σημείωσιν, διότι ἐγένετο ἀντικείμενον μελέτης μεταξὺ σοφῶν.

Ἐξ ὧν λέγω δὲν ἔπεται ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι ὄν κατώτερον τοῦ ἀνδρὸς ἀλλὰ μόνον διάφορον, λίαν διάφορον τὴν φύσιν, ἐπομένως δὲ καὶ τὸν προορισμόν, πλᾶσθῃν, ὅπως, κατὰ τὸν αἰώνιον φυσικὸν νόμον τῆς ἑλξεως τῶν ἀντιθέτων, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν μουσικὴν οὕτως εἰπεῖν ἀντίστιξιν (contre point) τῆς θείας τοῦ σύμπαντος ἀρμονίας, ἀποτελεῖ ἀρμονικὴν μετ' αὐτοῦ δυάδα ἔχουσα πᾶν

ὅτι ἐλλείπει ἀπ' αὐτοῦ, ἔχοντος πάλιν ὅτι ἐλλείπει ἀπ' ἐκείνης, καὶ προσθέτῃ οὕτως ἕνα, τὸν σπουδαιότατον καὶ γλυκύτατον, τόνον εἰς τὴν μαγευτικὴν καὶ ὑπερκόσμιον ἀρμονίαν τῆς ὕλικῆς καὶ ἡθικῆς φύσεως.

Εἰς τὸν ὑψηλὸν τοῦτον τοῦ θεοῦ ἀριστοτέχνου μουσουργημα οὐδὲ πολλοσθημόριον ἡμιτονίου θὰ προσθέσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, ὅπερ ζητεῖτε σεις.

Εἰπατέ μοι κατὰ τί θὰ γείνη εὐτυχεστέρα ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια, ὅταν ἡ οἰκοδόποινα ἡ ἡ κόρη ψηφίσῃ ὑπὲρ τοῦ δεινὸς ἢ τοῦ δεινὸς βουλευτοῦ ἢ διατρίβῃ ὥρας τινας καθ' ἐβδομάδα ἐν τῇ Βουλῇ παρακολουθοῦσα μετὰ προσωπικοῦ τότε πάθους τὰς βουλευτικὰς διακυμάνσεις;

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κ. Rolland καὶ τὰ ἄλλα τοῦ εἶδους τῆς ἀτάσθαλα καὶ ἐξημμένα καὶ ὑστερικῆς γυναικα ἀπαντῶ ὅτι εἶχον μεμονωμένα μόνον νοερά προσόντα κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ ἦσαν ἔκφυλοι, ὅς ἀπεθίωσαν μὲν τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα τῆς ἐποχῆς των, ἀλλὰ κατεδίκασαν οἱ νόμοι τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς κοσμιότητος καὶ τότε καὶ νῦν καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦτο θὰ ἴδωμεν ἐγκύπτουσαι εἰς τὸν ἰδιωτικόν των βίον, ὡς εἰς τὸ πολιτικόν των στάδιον θὰ ἴδωμεν ὅτι δὲν ἔπραξαν μέγα τι καὶ ὅτι ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἡδύνατο καὶ ἄνευ αὐτῶν νὰ βαδίσῃ τὴν ὁδὸν τῆς βελτιώσεως καὶ τῆς προόδου.

Ἡ χειραφετημένη γυνὴ εἶναι καθ' ὑμᾶς ἀνώτερα τῶν κινδύνων (1) καὶ τῆς διαφθορᾶς. Ἀπόδειξις ὅτι ἡ Γαλλία, πρὸς τὴν διαφθορὰν τῆς ἐποικίας ἀποδυσπετῶ ἔρχεται τετάρτη ἐν τῇ βαθμίδι τῆς διαφθορᾶς καὶ ὄχι πρώτη. Δὲν ἀγνοῶ ὅτι ἐλέχθη τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σεις δὲν πρέπει ν' ἀγνοῇτε ὅτι ἐν τῇ παλαιᾷ κόσμῳ ἡ Ρωσσία καὶ ἡ Ρουμανία ἀκριβῶς, ὅς τάσσετε πρώτας τὴν διαφθορὰν, ἐκπέμπουσι τὰς πλείστας φοιτητρίδας τῶν πανεπιστημίων καὶ τὰς δημοσίας ὑπαλλήλους.

Ἐπίσης ταλανίζω καὶ τὴν ἄμετρον ἐμπιστοσύνην σας πρὸς τοὺς παιδαγωγούς, τῶν ὁποίων αἱ καλλίτεροι εἶναι... αἱ μὴ ὑπάρχουσι!... περὶ τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μακρηγορήσω ἐπὶ τοῦ παρόντος.

... «Τί νὰ κάμῃ ἐρωτᾷτε, ἄνευ παιδαγωγῶν ἡ μήτηρ ἢ ἔχουσα 8—10 τέκνα, ἥτις δὲν

» ἐδρίσκει καιρὸν οὔτε νὰ τὰ γράψῃ, οὔτε νὰ τὰ φροντίσῃ οὔτε νὰ τὰ ἡθικοποιήσῃ;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη μοὶ φέρει ἀκούσιον μείδιμα. Ἀπλούστατα δὲν ἔχει ἢ ν' ἀναλάβῃ τὸ τελευταῖον μόνον, τὴν ἡθικοποίησιν αὐτῶν, ἥτις εἶναι τὸ κυριώτατον καὶ τὸ μάλιστα εἰς αὐτὴν ἀνῆκον, διὰ δὲ τὰς ἄλλας, τὰς ὕλικας περιποιήσεις, τὸ κτένισμα καὶ τὸ ράψιμον καὶ τὰ λοιπὰ, δι' αὐτὰ ὅς προσλάβῃ τροφούς καὶ ραπτρίδας ἀντὶ παιδαγωγοῦ, διαθέτουσα πρὸς τοῦτο τὸν μισθὸν ἐκείνης.

Αὕτη διαθέτουσα ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἂν ἐν μόνον τέκνον ἔχῃ, καὶ κατασπαταλῶσα εἰς αὐτὸ ὅλας τὰς ἡθικὰς τῆς δυνάμεις οὕτω, καὶ ὄχι ἐργαζομένη ἐκτὸς τοῦ οἴκου, παρέχει εἰς τὸν ἄνδρα τῆς τὸ πλεῖστον χρήμα. Οὐχὶ μόνον διότι εἶναι τὸ κάλλιστον τῶν χρημάτων ἡ ἀνατροφή τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ θαλλοῦ, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλην πρακτικωτέραν ἔποψιν, ὅτι δηλ. ὅταν ἡ γυνὴ διαθέτῃ τὸν χρόνον τῆς ἀλλαχοῦ, τὰ πάντα πρέπει ν' ἀγοράζονται καὶ νὰ μισθοῦνται ἐν τῷ οἴκῳ ἀντὶ ρέοντος χρήματος.

Πιστεύσατέ με, δεσποινίς, γίνεσθε ἀκούσιον θῦμα καὶ ἀνεύθυνον ὄργανον κοινωνικῆς ἀσχημίας καὶ γυναικείας διαφθορᾶς, ἥς ἡθέλατε φρίξει ἂν ἐβλέπετε ἐμβριθῶς, —βαθῶς ἐγκύπτουσα, —τὰς φρικαλέας βάσεις, αἵτινες παρουσιάζονται πρὸ τῶν ὁμμάτων ὑμῶν κεχυσμέναι ὑπὸ δεξιῶν λαοπλάνων.

Διότι εἰσθε ἀνίκανος, εἶμαι βεβαιοτάτη, νὰ ὑποστηρίξητε ἐν γνώσει τοιαύτας οἰκτρὰς καὶ δολοφόνους ἀθλιότητας. Καὶ τότε, ὅταν κύπτουσα διεβλέπετε τὸ ἀβυσσῶδες βάραθρον, εἰς ὃ ἐν ἀγνοίᾳ ζητεῖτε νὰ καταταρταρώσῃτε τὴν ὁμόφυλον ὑμῶν, ἣν εἰλικρινῶς ἀγαπᾶτε, καὶ ἣν φρονεῖτε ὅτι οὕτως ὑπερασπίζεσθε, τότε θὰ ἐκαλύπτετε φρυάττους καὶ ὀρθόθριξ διὰ τῶν χειρῶν σας τοὺς ὀφθαλμούς, ἰλιγγιώσα ἐν πελιδνῇ ἀπογνώσει, ὡς ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἀλπεων προσβλέπων κατακυλιόμενος ἐν φρικῶδι θίγῃ τοὺς συνοδούς του εἰς ἀβυσσὸςπλαγχνῶν κρημνῶν, εἰς ὃν πρὸ μιᾶς στιγμῆς ποὺς ὤθησεν ἐξ ἀπροσεξίας ὁ δειλαῖος!...

Ὁ τοιοῦτος ἀπὸ τοῦ κακούργου, ὅστις θὰ τοὺς ὤθει ἐξ ἐγκληματικῆς προθέσεως, ὑποκειμενικῶς μὲν καὶ ἡθικῶς διαφέρει τὰ μέγιστα, τὸ ἐννοῶ.

ἀντικειμενικῶς ὅμως, ἤτοι ὡς πρὸς τὸ ἀποτελέσμα, θ' ἀνομολογήσητε μετ' ἐμοῦ ὅτι κατ' οὐδὲν διαφέρει.

Μὴ ὠθεῖτε τὴν ἐκφάνταστον καὶ οἰστρήλατον ὁμόφυλον ὑμῶν νὰ ζητήσῃ ὅπως ἡνιοχήσῃ αὐτὴ μὲ τὰς ἀβράς καὶ ἀσθενεῖς χεῖράς της τὸ πύρινον ἄρμα τοῦ Φαίθοντος διότι εἶναι ἀναμφίβολον ὅτι θὰ πυρπολήσῃ τὸ σύμπαν. Αἱ ροδοδάκτυλοι χεῖρες τῆς εὐπέπλου ταύτης 'Ηοῦς εἶναι ικαναὶ ν' ἀναπεταννύωσι τὰς χρυσᾶς τοῦ αἰθέρος πύλας, τὰς ἀνθοστεφεῖς πύλας τῶν αἰσθημάτων, τοῦ ιδεώδους, τῆς ἀρετῆς· ἀλλὰ νὰ ἰθύνωσι τὸ βαρὺ καὶ ἀστραπηθόλον ἄρμα τοῦ πυρός, ἀλλὰ νὰ χαλιναγωγήσωσι τοὺς πυρίπνους ἱπποὺς, τοὺς ὀρθοχαίτας καὶ πετρόποδας, ὅχι ποτέ! διότι τότε τὸ ἄρμα τὸ πύρινον, ὅπερ ὡς μόνον ὀδηγὸν αὐτοῦ ἔμαθε τὸν στιβαρὸν καὶ φωτόπλαστον ἄρματηλάτην θὰ ἐκτραπῇ τῆς τροχιάς, καὶ θὰ διαφλέξῃ τὰ πάντα τρέχον εἰκὴ καὶ θὰ καταρρεῦσῃ εἰς κόνιν!...

'Αλλὰ πολὺ ἐμακρηγόρησα, καὶ τοι, πιστεύσατέ με δεσποινίς, ἐπεδίωξα πολὺ τὴν συντομίαν καὶ ἀπέφυγα νὰ εἴπω πάντα ὅσα ἤθελον· τόσῳ τὸ θέμα σας εἶναι πλούσιον εἰς ἀντιρρήσεις. Καὶ ἐγκαταλείπουσα αὐτὸ πρὸς καιρὸν, ἄρχομαι ἀπὸ τοῦ προσεχούς φύλλου δημοσιεύουσιν κατὰ σειράν προτεραιότητος πραγματείας λογίων κυρίων πρὸ πολλοῦ ἀποσταλείσας μοι ὡς ἀπαντήσεις πρὸς ὑμᾶς κατὰ τῆς χειραφετήσεως.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Παρακαλοῦνται οἱ φιλόμουσοι ἡμῶν συνδρομεῖν ὅπως διὰ πᾶσαν τυπὸν ἀταξίαν περὶ τὴν λήψιν τοῦ φύλλου εἰδοποιῶσι τὴν διεύθυνσιν.

ΘΑ ΜΑΘΗΣ

Ῥῆσμα. Μουσικὴ Erneste

*Ἄν φύγῃ καὶ τὰ σπλάγχνα σου μαζύ της ἐὰν λάβῃ τὸ δάκρυον τὸ βλέμμα σου ὑγραῖνον ἐν δὲν παύῃ, ἐὰν τὴν χάσῃ καὶ τὸ φῶς χαθῇ κι' αὐτὸ μαζύ της καὶ μείνῃς ὡς ὁ πλανηθεὶς διὰ νυκτὸς ὁδότης, ὁ κόσμος ὅλος ἔρημος καὶ σκοτεινὸς ἐν γαίῃ, θὰ μάθῃς τότε τί ἐστὶ τοῦ χωρισμοῦ ὁδὸν.

*Ἄν ἴδῃς λάμψιν ἀσθενῆ ἀστέρα ἢ ἀκτίνα καὶ πρὸς στιγμὴν φωτίζοντα τὰ σκότη σου ἐκεῖνα, ἐὰν εἰς τὴν ἐρώτησιν: θὰ τὴν ἰδῶ ταχέως; ἀντὶ τοῦ ὅχι τοῦ σκληροῦ τοῦ ναι ἢ τοῦ βεβαίως ἐν ἴσως μόνον σ' ἀπαντᾷ μία φωνὴ κρυφία, θὰ μάθῃς τί ἐστὶν ἐλπίς καὶ τί ἀμφιβολία.

*Ἄν ὡς πνοὴν τῆς φίλης σου ἐκλάβῃς ἀνθους μῦρον, ὑπὸ χρυσῶν ἐν φωτισθῇ ὁ ὕπνος σου ὀνείρων, ἐὰν τὴν πτῆσιν ἐλαφροῦ πτηνοῦ ὅταν ἀκούσῃς νομίσῃς ὅτι ἤκουσας τὸ βῆμα τῆς ἀπούσης, ἐν τὴν φωνὴν τῆς μιμηθῇ ἀγνή τις μελωδία, θὰ μάθῃς τότε τί ἐστὶν ἀνάμνησις γλυκεῖα.

Χαροποιὸν τι ἄγγελμα τοὺς πόθους σου ἐν στέφῃ, ἐν μάθῃς ὅτι προσεχῶς αὐτὴ θὰ ἐπιστρέψῃ ἐν εἶν' ἐκεῖνη καθ' ὅδον καὶ σὺ ἐν περιμένῃς θερμῶς τὰ ἴχνη ν' ἀσπασθῇς τῆς ἐπανερχομένης ἢ λύσις ἐν τοῦ δράματος προαγγελθῇ αἰσία, θὰ μάθῃς τότε τί ἐστὶ ἀνυπομονησία.

*Ἄν τέλος τὸ αὐτὸ μὲ σὲ πατήσῃ πάλιν χῶμα, καλῶς σὲ ἡῦρα ἐν σ' εἰπῇ τῆς φίλης σου τὸ στόμα ἀπὸ τὸ πρῶτον βλέμμα τῆς εὐθὺς ἐν ἐννοήσῃς ὅτι ἐβάρυνε κι' αὐτὴν ὁ χωρισμὸς ἐπίσης, ἐν ἀπειλήσουν ἔκρηξιν τοῦ στήθους οἱ παλμοί σου, θὰ μάθῃς τότε τί ἐστὶ χαρὰ τοῦ παραδείσου.

Λ *

Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Γιὰ κύταξε τὸν πλάτανο! τὰ πράσινά του φύλλα τὰ πῆρε ὁ κρύος ἀνεμὸς κι' ἡ βαροχειμωνιά; ἐτὴν παραζάλη τοῦ βορείου ἐτὴν ἄγρια μαυρίλα μὲ πόνον πῶς σφυρίζουσε τὰ ἔρημα κλωνά!

*Ὁ πλάτανος τὰ φύλλα του θὰ τὰ φορέσῃ πάλι ὅταν ὁ ἥλιος ἀναβῇ γλυκὰ ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ὅταν γελάσῃ ὁ γιγλὸς καὶ τὸ πουλάκι ψάλλῃ κι' ὁ ἄγγελος τῆς ἀναξῆς στολίσῃ τὸ βουνόν.

Μόνον τὰ φύλλα τοῦ μαδεῖ μοῖρα κακὴ καὶ μαύρη, χαράς, ἐλπίδες, ὄνειρα, ποῦ σβύνουνε ἐπὶ γῇ τὸ δένδρον· κεῖνο δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ τὰ ξαναῦρῃ, ἥλιο γλυκὺ ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ποτὲ του δὲν θὰ δῇ!..

Λ *

ΟΙ ΜΥΣ ΚΑΙ... ΗΜΕΙΣ

Δυστυχῶς δὲν μᾶς σχετίζει μόνον ἡ ὁμωνυμία... αὐτὴ. Ὅλοι γνωρίζουν τὰς σχέσεις, αἰτινες ὑφίστανται μεταξύ ἡμῶν καὶ τῶν μυῶν καὶ οὐδεὶς ὁ ἀγνοῶν ὅτι εἰς τὰ ζῶα ταῦτα ὀφείλουν πολλοὶ ἱατροὶ τὴν... πείραν των καὶ ὅτι αὐτὰ μόνον ἀποτελοῦσι σχεδὸν τὴν προπαγάνδαν τῆς πανώλους.

Ἐννοεῖται, λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ καταβάλωνται μεγάλαι φροντίδες κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἐπικινδύνων τούτων γειτόνων μας.

Ἰδοὺ δὲ πῶς ἐνεργεῖται συνήθως ἡ ἀπ' αὐτῶν καθαρίσις τῶν ἀτμοσφαιρῶν: Πρὶν ἢ φορτωθῶσι τὰ ἐμπορεύματα ραντίζονται διὰ διαλύσεως Sublimé ἵνα ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ παντὸς νοσώδους σπέρματος· ταῦτοχρόνως δὲ ἐν τῷ πυθμένει τοῦ πλοίου καίεται θείον. Τὸ οὕτως ἀναπτυσσόμενον θειῶδες ὀξὺ ἀποδιώκει τοὺς μύς ἢ φονεύει αὐτοὺς, οὕτως ὥστε ἐντὸς ὥρων τινων συλλέγονται οὗτοι καὶ καίονται.

Ἡ μέθοδος ὅμως αὕτη ἡ κατὰ τὰ φαινόμενα ἐπιτυχής, παρουσιάζει δυστυχῶς σοβαρὰς δυσχερείας. Τῷ ὄντι ὁ διχλωριούχος ὑδράργυρος ἀπομαίνει μόνον τὰς ἐπιφανείας τῶν ἐμπορευμάτων οὐδόλως ἐπιδρῶν ἐπὶ τῶν βλαβερῶν μικροβίων, ἅτινα ταῦτα ἐγκλείουσιν. Ἀφ' ἑτέρου οἱ ἐντὸς τῶν δεμάτων, σάκκων ἢ κιβωτίων καταφεύγοντες μύς, οὐ μόνον εὐρίσκουσιν ἐν αὐτοῖς ἀσφαλὲς ἄσυλον, ἀλλὰ καὶ μεταφέρονται οὕτως ἐν τῇ ξένῃ ἐνθα διασκορπιζόμενοι ἐξαπλοῦσι τὴν ὀλεθρίαν νόσον.

Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ χρῆσις τοῦ θειώδους ὀξέος εἶναι ἥκιστα ὠφέλιμος. Καθ' ὅτι τοῦτο ἀπορροφώμενον ὑπὸ τῆς ὑγρασίας, ἥτις ἐπικάθηται τῶν μεταλλικῶν συστημάτων τοῦ πλοίου φθείρει αὐτὰ διὰ τοῦ σχηματισμοῦ θεικῶν ενώσεων εὐδιαλύτων. Ἐκτὸς τούτων ἡ ὁσμὴ τοῦ ὀξέος τούτου λίαν διαπεραστικὴ οὖσα, εἰδοποιεῖ τάχιστα τοὺς μύς, οἵτινες μολὶς αἰσθανθῶσιν αὐτὴν κρύπτονται ὅπου δύνανται καὶ σῶζονται. Μὴ λησμονώμεν ἐπὶ τούτοις καὶ τὴν ἐπικίνδυνον χρῆσιν τοῦ θείου ὡς εὐφλέκτου ὕλης.

Ὡστε... δὲν δυνάμεθα, ἄράγε, νὰ καυχηθῶ-

μεν οὔτε ἐπὶ εὐτυχεῖ ποντικομαχίᾳ, ἡμεῖς οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος;

Ζητήσωμεν μάλλον. Ἡ ποθητὴ μέθοδος ὀφείλει νὰ παρουσιάζῃ ἐκτὸς τῆς εὐχεροῦς αὐτῆς ἐφαρμογῆς πλήρη ἀποτελεσματικότητα.

Ἐκαστος ἐννοεῖ ὅτι ἡ χρῆσις ἀερίου τινὸς εἶναι ἀπαραίτητος. Ἀλλὰ τὸ ἀέριον τοῦτο δέον νὰ ᾖ ἡνιοχὸς καὶ οὐδόλως φθοροποιόν, οὕτως ὥστε ἡ χρῆσις αὐτοῦ νὰ μὴ παρουσιάζῃ κίνδυνον βλάβης τῶν ἐμπορευμάτων. Διότι, ὡς γνωστὸν, τὸ θειῶδες ὀξὺ ἐκτὸς τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἐλαττωμάτων κατέχει ἀποδεδειγμένας λευκαντικὰς ιδιότητες, αἰτινες ὁμολογουμένως δὲν εἶναι πάντοτε πολὺτιμοι: Ἀρκεῖ βραχυχρόνιος ἐπίδρασις αὐτοῦ ἐπὶ ὑφάσματός τινος ὅπως ἀπολέση τοῦτο ὅλον τὸν χρωματισμὸν του.

Τὸ νέον, ἄρα, ἀέριον δέον νὰ παρουσιάζῃ τὰς ἐξῆς τελειότητας: Ὀφείλει νὰ ᾖ φάρμακον καταπολεμούν ἀποτελεσματικῶς τὴν ἀσθένειαν χωρὶς νὰ βλάπτῃ τὸν χρώμενον. Νὰ καταλαμβάνῃ ὡς δι' ἐνέδρας τοὺς μύς καὶ νὰ τοὺς φονεύῃ χωρὶς νὰ τοῖς δίδῃ καιρὸν πρὸς δραπέτευσιν. Κατὰ τὸν ἀερισμὸν τοῦ πυθμένος νὰ μὴ πληροῖ ἀσφυκτικῶς τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ νὰ μὴ παρουσιάζῃ κίνδυνον πυρκαϊᾶς.

Τὰ desiderata ταῦτα ἐκπληροῦνται ἄριστα ὑπὸ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Τὸ γνωστότατον τοῦτο ἀέριον οὐ μόνον δὲν παρουσιάζει κίνδυνον πυρκαϊᾶς, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ ἀποσβεστικὸν στοιχείον. Πειστικώτατον πείραμα δύναται νὰ ἐκτελέσῃ ἕκαστος ὡς ἐξῆς:

Ἐν τῷ βυθῷ κάδου τινὸς τοποθετεῖται κηρίον ἀνημμένον καὶ παρ' αὐτὸ ἕτερον μικρότερον. Κατόπιν ρίπτεται ἐντὸς μικρὰ τις ποσότης κόνεως κιμωλίας καὶ τελευταῖον ὀλίγον ὀξος. Ἡ ἀντίδρασις ἀρχεῖται ἀμέσως καὶ μετὰ τινος στιγμᾶς ἡ φλόξ τοῦ μικροῦ κηρίου σβέννυται, ἐπακολουθεῖ δὲ τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὴν τοῦ μεγάλου. Τὸ παραγόμενον ἀέριον εἶναι ἄσμοδον σχεδόν, δὲν προσβάλλει τὰ μέταλλα οὐδὲ τὰς ὀργανικὰς οὐσίας καὶ κατὰ συνέπειαν οὐδὲ τὰς τροφίμους ὕλας, αἰτινες μάλιστα διατηροῦνται καλλίτερον ἐν αὐτῷ.

Ὡστε δυνάμεθα κάλλιστα νὰ πληρώσωμεν τὸ σκάφος ἀνθρακικοῦ ὀξέος τῇ παρουσίᾳ οἰοῦντοτε ἐμπορεύματος.

Τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ ἀπαντᾶται σήμερον ἔτοιμον ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἐν ρευστῇ καταστάσει καὶ εὐτελεῖ τιμῇ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ᾖ ἀπολύτως καθαρὸν. Ὅντως ἀτμόσφαιρα ἀποτελουμένη κατὰ τὸ δέκατον ἐξ ἀνθρ. ὀξέος εἶνε ἀκατάλληλος διὰ τὴν ἀναπνοήν. Ἐὰν λοιπὸν διπλασιάσωμεν τὴν ποσότητα εἰμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδεὶς ποντικὸς θὰ μᾶς διαφύγῃ.

Ἡ πλήρωσις γίνεται ἀφ' οὗ κλεισθῶσι τὰ ἀνοίγματα· ἐξακριβοῦται δὲ διὰ κηρίου ἀνημμένου ὅπερ βυθίζομενον ἐν τῷ πυθμένι σβέννυται.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀερίζεται τὸ σκάφος καὶ οἱ ἀπαντῶμενοι μῦς συλλέγονται καὶ ἀφνίζονται.

Οἱ πρὸς τοῦτο καταβαίνοντες ἐν τῷ πυθμένι ἄνθρωποι φέρουσιν εἰς τὸν ζωστήρα φανὸν ἀνημμένον· ἡ δὲ διατήρησις τῆς φλογὸς μαρτυρεῖ τὴν καθαρότητα τῆς ἀτμοσφαιρας. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ φοβηθῇ τις ἐὰν αἰφνης σβεσθῇ ὁ φανὸς τοῦ μολίς ἐκεῖνος πατήσῃ εἰς τὸν πυθμένα· διότι τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ ὡς βαρύτερον τοῦ ἀέρος κατακάθεται καθὼς τὸ ὕδωρ ὑπὸ τὸ ἔλαιον. Ὅλοι δὲ γνωρίζομεν ἐκ φήμης τὸ ἀντρον τοῦ κυνός, ἐνῶ οἱ μὲν κύνες εὐρίσκουσι τὸν θάνατον οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὰ ὑψηλὰ ζῶα, ζῶσιν ἀκινδύνως· ἐξ ἄλλου, καθ' ὃ μανθάνομεν ἐκ τοῦ τύπου, ἐγένοντο ἤδη πειράματα ἐν Μασσαλίᾳ ἐπὶ πολλῶν σκαφῶν τῶν Messageries maritimes ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ὑγειονομικῶν ἀρχῶν.

Οὐχ ἥττον ὅμως καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ παρυσιάζει τοὺς ἐξῆς δύο κινδύνους· ἀφ' ἐνὸς μὲν δυνατόν εἶναι πάντοτε νὰ προσενηθῇ σοβαρὰς δηλητηριάσεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ προὔξεναι τὸν θάνατον τῶν μυῶν ἐν αὐταῖς ταῖς κοίταις των, μολύνον τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τῶν ἀγνώστων πτωμάτων.

Ὅθεν καὶ τοῦτο ἐγκατελείφθη ἐγκαταλιπὼν τὸν χώρον εἰς τὸ ὑδροκυανικὸν ὀξύ.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὃν τὸ δραστηκώτατον τῶν δηλητηρίων θέτει εἰς διαρκῆ καὶ σοβαρώτατον κίνδυνον τοὺς μεταχειριζομένους αὐτό· ἐπομένως δ' ἡ ἐπιστήμη ἐτράπη εἰς ἐκζητήσιν ἄλλης οὐσίας.

Ὡς τοιαύτη ἐξευρέθη τέλος τὸ acide sulfureux, ὅπερ φονεῖ τοὺς μῦς ἀσφαλῶς καὶ ἀκινδύνως διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐντὸς 20 λεπτῶν, ὅλα δὲ τὰ παράσιτα ἔντομα ἐντὸς 10 λεπτῶν

καὶ μόνον. Πρὸ τινων μολίς ἐβδομάδων ἡ διὰ τοῦ ὀξέος τούτου ἀπολύμανσις ἀτμοπλοίου 14000 τόννων παρέσχε νεκροὺς 13000 ποντικούς· ὅθεν ἐξ ὧν τούτων ἐξάγεται ὅτι τὸ κάλλιστον καὶ ἀσφαλέστατον τῶν μυοκτόνων δηλητηρίων εἶναι τὸ acide sulfureux, ἐξ οὗ ἀνχμίνεται ἰσχυρὰ καὶ ἀποτελεσματικὴ καταπολέμησις τῶν ἐπιδημιῶν, ὅσων χρησιμεύουσιν ὡς ἀγωγοὶ οἱ μῦς καὶ τὰ παράσιτα ἔντομα.

Ἡρ. Π.

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ! (Πρωτότυπον διήγημα)

I

Ἦτο φθινόπωρον. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἀπεκρύπτοντο ὑπὸ τῶν συνωθουμένων νεφῶν. Ἀστραπαὶ διέσχίζον τὸν μολύβδινον οὐρανὸν καὶ φρικῶδεις βρονταὶ παρηκολούθουν αὐτὰς ἀντηχοῦσαι παρατεταμένως ἀνὰ τὰς φάραγγας. Οὐδεμία φωνὴ ἤκούετο πτηνοῦ· ὅλα ἔπτησσαν ἄφωνα πρὸ τῆς ἀγριότητος τῆς φύσεως, πλὴν τῆς κορώνης, ἡ ὁποία ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἄφηνε κρωγμοὺς τραχεῖς. Ἐπρομηνύετο θύελλα.

Ἡ ἥρωίς τοῦ διηγήματός μου ὑψηλὴ, εὐκαμπτος ὡς ἡ ἐρωτύλος ἰτέα, θελκτικὴ μὲ γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ στόμα ἐπίχαρι, ὅπερ ἐξῆρον ρόδινα χεῖλη, ἦτο διὰ τὴν τάλαιναν μητέρα της, ὑπαρξιν σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν, ἡ μόνη παρηγορία. Ἐπρόκειτο κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ταύτην ἡμέραν νὰ μεταβῇ ἡ εἰκοσαέτης Ἑλένη εἰς τὸ ἐγγὺς χωρίον πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς θείας της διὰ τελευταίαν φορὰν ὡς παρθένος, διότι μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ συνεδέετο μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας της διὰ τῶν ἱερῶν τοῦ ὕμεναίου δεσμῶν. Ὠνειροπόλει μετ' ἀφάτου ἀγαλλιάσεως τὴν ἱερὰν ἐκείνην στιγμήν, καθ' ἣν διὰ τῶν εὐλογιῶν τῆς θρησκείας καὶ τῶν εὐχῶν τῆς μητρὸς της τῶν θερμῶν, θὰ ἦνονε τὴν τύχην μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ της, ἀναλογιζομένη τὴν χαρὰν τῆς μητρὸς, τῆς ὁποίας εἶχε μείνει τὸ τελευταῖον στήριγμα καὶ ἡ μόνη παραμυθία μετὰ τὸν θάνατον τοῦ νεαροῦ εἰσέτι πατρός της καὶ δύο ἀδελφῶν, οἱ ὅποιοι τὸν ἠκολούθησαν τὴν

χαρὰν ἰδίᾳ τῆς μητρὸς, ἥτις ὡς βάλαμον παυσίλυπον θὰ ἐπικάθητο ἐπὶ τῆς αἵμασσοῦσης καρδίας της, τὴν ὁποίαν ἀλλεπαλλήλως ἔτρωσεν ὁ θάνατος ἀμειλίκτως ἀποθέσας ἐπ' αὐτῆς ὅλην τὴν πικρίαν του. Ἡ μήτηρ ὁσάκις ἐσκέπτετο τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τοῦ μόνου τέκνου της ἠσθάνετο ἄρρητον ἀγαλλίασιν. Ὁ ἀσπασμὸς τῶν στεφάνων τῆς Ἑλένης της ἦτο τὸ γλυκύτερον ὄνειρόν της.

II

Ἡ θύελλα ἐνέσκηψεν εἰς ὑψηλότερα μέρη καὶ ἡ πρώτη ὀρμὴ της μετεβλήθη εἰς ὠχρὰν ἀπῆλθιν φθάνουσιν μέχρι τοῦ χωρίου τῆς ἡρώιδος μου δι' ἀραιῶν τινων ψεκᾶδων καὶ ἀσθενῶν ἀντικτύπων τῶν βροντῶν. Τὰ νέφη ἠραιώθησαν πρὸς στιγμὴν ἀφήσντα τὸν δύοντα ἥλιον νὰ παισιώσῃ τὰ πολυποίκισα σχήματά των διὰ τῶν πνοοθανάτων πορφυρῶν ἀκτίνων του καὶ ἡ Ἑλένη εὐχαρὶς μετὰ τῆς μητρὸς ἀνεχώρησεν.

Πετώσα ὡς χρυσαλλίς, διήρχετο τοὺς στενοὺς καὶ ἐλικοειδεῖς δρομίσκους προπορευομένη τῆς μητρὸς καὶ ἐξαφανιζομένη ὡς σκιά. Τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐπηκολούθησε νύξ ἄναστρος καὶ ζοφερά. Τὰ νέφη, ἅτινα ἠραιώθησαν ἐπ' ὀλίγον ἀπετέλεσαν αὐθις ἀπέραντον πέπλον παμμέλανα ἐξαπλούμενον ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. Μετὰ ὠριαῖον μολίς δρόμον θὰ εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι χωρίου, τοῦ ὁποίου αἱ μικραὶ οἰκαὶ ἐφεγγον ἤδη καὶ ἀπετέλουν ὠριαῖον θέαμα ἐν τῷ σκότει μὲ τὰ φωτιζόμενα μικρὰ παραθυράκιά των.

Εἰς τὸ μεταξὺ τῶν δύο βουνῶν διάστημα ἐσχηματίζετο στενὴ κοιλάς καὶ ἐν τῷ μέσῳ ταύτης σιγῇ καὶ ξηρᾷ διεγράφετο κοίτη χειμάρρου, ὅστις δὲν εἶχεν ἐπαναλάβει εἰσέτι τὸν καθ' ὅλον τὸ θέρος διακοπέντα ροὴν του. Τὰ μικρὰ χαλίκια καὶ οἱ ὀγκῶδεις λίθοι τῆς ξηρᾶς κοίτης διὰ μέσου τοῦ ψηλαφητοῦ ζόφου τῆς νυκτὸς ἐλεύκαζον ἀμυδρῶς. Ἡ κοίτη ἦτο εὐρεία σημείον καὶ τοῦτο τοῦ ἀχαλινώτου καὶ τῆς ὀρμητικότητος τῶν ρεῖθρων τοῦ ποταμοῦ.

Μολίς τὰ ἐλαφρὰ βήματα τῆς Ἑλένης ἐκρότησαν ἐπὶ τῶν χαλκίνων ἀκολουθούμενα ὑπὸ τῶν βραδείων τῆς ἐπομένης μητρὸς καὶ ἀόριστος ὑπόκωτος ρόχθος ἠκούσθη μακρὰν, εἰς ἀπόστασιν εἰς ὃν δυστυχῶς καὶ αἱ δύο οὐδεμίαν ἔδωσαν προσοχήν.

Τάλαινα μήτηρ! . . . ἀτυχὴς Ἑλένη! . . . σπεύσατε! . . . ἡ ἀνακόψατε τὸ βῆμά σας! ὀπίσω! . . . Ὁ ρόχθος ὁ ὑπόκωτος εἶναι ἀπαίσιος προάγγελος φρίκης, εἶναι πρόδρομος καταπληκτικοῦ ρεύματος, ὅπερ ἐσχημάτισεν ἡ θύελλα. Εἶναι ἀκατάσχετος ρυαξ, ὃν ἐσχημάτισαν οἱ οὐράνιοι κρουνοὶ τῶν νεφῶν. Εἶναι τὸ προανάκρουσμα φρικώδους συναυλίας, πρὸ τῆς ὁποίας τρέμουσιν ἄνθρωποι καὶ ζῶα καὶ δένδρα καὶ λίθοι . . . Ἀλλὰ δὲν προέλαβον . . .

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν τὸ ρεῦμα ἐπεφάνη καὶ τοὺς ρόχθους τοῦ ἀντελάλησαν τὰ δύο βουνα ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς ἐκείνης τῆς στυγνῆς ἀπελπισίας.

Μάνα μου! ἐφώνησε καταληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ φρενιτιῶντος χειμάρρου καὶ ἡ φωνὴ της συνέχυθη μετὰ τῶν παφλαζόντων ρόχθων καὶ ἡχῶν τῶν φρενήρων. Ὡς ἔλαφος ἡ μήτηρ ἐτάχυνε τὰ βήματά της, ἀλλὰ τὰ ρεύματα ἀνέκοπτον ὅλην των τὴν ταχύτητα. Τὴν ἤρπασε τέλος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τραυλίσασα—Μὴ φοβᾶσαι! . . .

Ἐνηγκαλισμένης ἤδη μητέρα καὶ κόρην ἐξήπλωσεν εἰς τὰ γοργῶς κατερχομένα θοὰ τοῦ ὕδατος ὁ χειμάρρος.

Πηγῆκαμε! . . . Ἀ! . . . μάνα μου! . . . Ἑλένη μου! . . . Θεέ μου! . . . Παναγία μου! . . .

Βυθισθεῖται ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ ἀνωμάλου ὕγρου ἰδάφους. Βίαία ὦθησις μετὰ τὴν ἀσφυκτικὴν κατάδυσιν ἔφερεν ἐπὶ τῆς ὄχθης τὴν μητέρα διεκδικούσαν πρὸς τὸν θάνατον, ἐμφανισθέντα ἐν τῇ φρικωδεστέρᾳ μορφῇ του, τὸ σπλάγγχον της. Ἐκεῖ ἀρπάσασα κλῶνον φυομένου ἐν τῇ ὄχθῃ πλατάνου καὶ ἐκτείνοντος ἐπὶ τῆς κοίτης τοὺς κλάδους του, ἐστάθη κρατοῦσα διὰ τῆς μιάς χειρὸς τὴν Ἑλένην καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸν σωτήρα κλάδον. Ἀνέπνευσαν, ἐν ᾧ τὸ βορβορῶδες ὕδωρ ἐξήρχετο τῶν ρωθῶνων καὶ τῶν στομάτων, ἔχουσιν τὰς κεφαλὰς μόνον ὑπὲρ τὸ ὕδωρ. Δὲν ἠδύναντο νὰ ἀνέλθωσι μόναι, ἐκρέμαντο ἐκεῖ ἀγωνιώσαι. Αἱ στιγμαὶ ἐκείναι τῆς ταλαιπώρου μητρὸς ἦσαν αἰῶνες δοκιμσίας ἀτέρμονες. Τὸ ρεῦμα προσεπάθει δι' ἀλλεπαλλήλων ὠθήσεων νὰ τὰς ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς πλατάνου παρασύρων εἰς τὴν ἄβυσσον, ἀλλ' ἡ μήτηρ ἐπάλαιον ἀπεγνωσμένως ὡς λείαινα σφίγγουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ τέκνον της, ὅπερ

ἀναυδον, τεθορυβημένον ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο ἐν ὕπνῳ τρομῶδει. . . Ἡ πάλῃ ἦτο ἄνισος, τὰ παρελαύνοντα γαύρας ρεῖθρα ἦσαν ἀτελεύτητα ὡς ὁ ὠκεανός. Ἡ μητρικὴ στοργὴ ὅμως τὰ περιεφρόνει, ἀλλ' ὅτε ὀγκώδεις λίθοι προσέπιπτον πλέον ἐπ' αὐτῶν, τότε ἔρριψε κρυγὴν ἀπέλιπιδά καὶ σπαρτακτικὴν μὲ δλην τὴν ἐναπολειφθεῖσαν δύναμιν τῶν πνευμόνων τῆς καλοῦσα εἰς βοήθειαν πάντα φιλάνθρωπον, ἀλλὰ ποῦ θὰ εὕρισκετο ἐκεῖ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ὁ σωτήρ, ἔπειτα ἡ φωνὴ τῆς ἐπνίγετο εἰς τοὺς ρόχθους, τοὺς ἀντηχοῦντας θορυβῶδῶς ἀνὰ τὴν κοιλάδα. Φεῦ! . .

Ἐκλυομένη ἡ μήτηρ ἐκ τοῦ ψύχους ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὅπου εὕρισκετο ἤδη ἐπὶ στιγμὰς ἀγωνίας καὶ τρόμου ἀφῆκε τὴν Ἑλένην τῆς, ἥτις ἤρπασεν ἕτερον κλάδον, ἀλλ' οὗτος ἐθραύσθη καὶ ἐδυθίσθη μετ' αὐτῆς ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Ἐντρομος ἡ μήτηρ τὴν ἤρπασεν ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ φερέματός τῆς καὶ ἀναλαβούσα δλην τὴν δύναμίν τῆς κατάρθωσε τὴν βυθιζομένην καὶ ἀναδύουσαν, ὅχι ὡς νηριίδα δυστυχῶς, μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ τρόμου νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς ἀγκάλῃς τῆς. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην τὸ ἀφρόπλαστον σῶμα τῆς Ἑλένης ἐδέχθη τὰ ἀπηνέστερα κτυπήματα τῶν ἐπερχομένων λίθων. Ἡ σπαρτασσομένη μητρικὴ καρδιά ἔπαλλεν ἰδιορρυθμῶς πλέον. Ἀρὰ γε τὴν ἔσωσε . .

Ἦτο πλέον πάραμεμορφωμένον τὸ πρόσωπον τῆς ὠραίᾳς Ἑλένης. Ἀλλὰ ποῦ ἡδύνατο ἡ δύστηνος μήτηρ νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ σκότει τῆς ἀνέλπιδος νυκτὸς τὴν κατάστασιν τοῦ τέκνου τῆς!

Ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐφάνη τέλος ὁ μυλωθρός ἐκ τοῦ πλησίον ὑδρομύλου, ὅστις μετὰ τὰς πρώτας βροχὰς τοῦ φθινοπώρου θὰ ἐπανελάμβανε τὸ ἔργον του, κρυτῶν φωνὴν καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου κατάρθωσε νὰ ἀνεύρῃ τὴν θέσιν, ὅθεν ἐξῆλθον αἱ ἀπέλιπιδες φωναὶ τῶν πνιγομένων. Ἐρρίγησε πρὸ τοῦ συμπλέγματος, ὅπερ τῷ παρουσίασεν ἡ ἀμυδρὰ λάμψις τοῦ φανοῦ του. Δύο ὑπάρξεις ἐνηγκαλισμέναι καὶ προσηλωμέναι ἐπὶ τοῦ κλώνου ἡγωνίων. Αἱ κεφαλαὶ των οὐδὲν κάλυμμα ἔφερον, αἱ δὲ τρίχες εἶχον προσκολληθῇ ἐπὶ τῶν κροτάφων. Τὰ πρόσωπά των ἐξέφραζον τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὸν τρόμον, τὸ ἐν δ' ἐξ αὐτῶν ἦν αἰμόφυρτον.

— Πνιγήκαμε . . σῶσέ μας . . ἡκούσθη σβυνομένη φωνή.

III

Ἐντὸς τοῦ ὑδρομύλου μεγάλη πυρὰ, ἥς αἱ φλόγες φθάνουσι σχεδὸν μέχρι τῆς στέγης, καίει καὶ περίξ αὐτῆς λιπόθυμος ἡ μήτηρ κείται ἐκτάδην παρὰ τὴν Ἑλένην, τῆς ὁποίας τὸ πρὸ τινων στιγμῶν ἐξόχως ὠραίον φέρει τραύματα. Τὸ ἐκ τῶν ρωθίωνων τῆς ἐκρέον αἷμα σχηματίζει αὐλακα. Οἱ ὠραῖοί τῆς πλόκαμοι εἶναι ἀτημελήτως ἐρριμμένοι ἐπὶ τοῦ κοινορτώδους δαπέδου τοῦ ὑδρομύλου. Ἐκ τῶν καταβρέκτων ἐνδυμάτων καὶ τῶν δύο ἐξέρχονται ἀτμοὶ ἀναμιγνύμεναι μετὰ τοῦ καπνοῦ τῆς πυρᾶς.

Ἐν ψυχικῇ ταραχῇ ὁ μιζοπόλιος μυλωθρός πρὸ τοῦ οἴκρου θεάματος, ὅπερ ἐκφραστικώτερον διέγραφον ἐν τῷ βῆθει τοῦ ὑδρομύλου αἱ σπινθηρίζουσαι φλόγες τῆς πυρᾶς, καταγίνεται εἰς προστριβὰς καὶ μεταχειρίζεται ὅλα τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἤκουσεν ἐφαρμοζόμενα εἰς παρομοίας περιστάσεις.

Ἡ μήτηρ μετὰ τινὰς προστριβὰς συνῆλθε διὰ νὰ ἴδῃ τὴν ὠραίαν τῆς Ἑλένης τὴν μελλοντοφρον, αἰμόφυρτον! Ἀλλοίμονον!

Ἀνοίγει ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Τί βλέπει; Ἀρὰ γε μήπως ἀπατάται; Ἐν ὀνείρῳ ἀπαισίῳ εὕρισκεται ἡ πρὸ τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος! Ὄρησεν ὡς λέαινα τὴν ἀνεσῆκωσε, τὴν παρεκάλεσε νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ νοήσῃ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τῆς . .

Ὁ μυλωθρός ἀκροασθεὶς εἰς τὸ στήθος τῆς Ἑλένης ἀντελήφθη ἐλαφρῶν τινων παλμῶν τῆς καρδίας.

Μετὰ ἀγωνιώδη περιθάλψιν τῆς μητρὸς ἡ Ἑλένη ἤνοιξεν ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς τραυλίσασα.

— Μάνα μου!

— Ἑλένη μου! Γιατί δὲν ἀνοίγεις τὰ μάτια σου! Δὲν λυπᾶσαι τὴν δύστυχη μάνα; Σήκου, ἡ θεὰ σὲ περιμένει. . .

Συνῆλθεν ἐπὶ τέλους καὶ ἡ Ἑλένη, ἐλαφρὰ τινὰ τραύματα ἔφερεν εἰς τὸ πρόσωπον, τὰ ὁποῖα ἐπέδεσεν ἐπιμελῶς ὁ καλὸς μυλωθρός.

Ἡ μήτηρ δὲν ἡδύνατο τίνε τρόπῳ νὰ ἐκφράσῃ εἰς αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς λέγουσα.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΑΥΤΗΣ ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑΙ

— Χρυσέ μου ἄνθρωπε, ὁ Θεὸς σὲ ἔστειλε βέβαια, διὰ νὰ σῶσῃς τὸ τέκνον μου.

Ἐχυνε δάκρυα χαρᾶς καὶ κατησπάζετο τὰς χεῖρας τοῦ μυλωθροῦ, τὸ δὲ τέκνον τῆς δὲν ἄφηνεν ἐκ τῆς ἀγκάλῃς τῆς.

IV

Εἶχον παρέλθει ὀκτὼ μῆνες ἀφ' ὅτου συνέβησαν ὅσα διηγήθημεν καὶ ἐαρινὴν τινὰ πρωίαν πρὶν ἢ ὁ ἥλιος ρίψῃ τὰς πρώτας πορφυρᾶς τοῦ ἀκτίνας, νεαρὸν ζεῦγος ὤδευε πρὸς τὸν χεῖμαρρον. Ἐν μέσῳ τῆς εὐρείας κοίτης—μετὰ δυσκολίας ἐκυλίστο ρυάκιον.

Ἦτο ἡ Ἑλένη μετὰ τοῦ συζύγου τῆς.

Τὰ περίξ βουνὰ εἶχον ἐνδυθῇ τὴν πρασίνην αὐτῶν τήβεννον, εὐλαλα δὲ πτηνὰ ἐντὸς τῶν συσκιῶν φυλλωμάτων ἐτόνιζον περιπαθῇ πρωινὰ ἄσματα, χαίρειτῶντα τὸν ἀνατέλλοντα ἀστέρα τῆς ἡμέρας, τὰ δὲ χόρτα καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔφρισον εἰς τὰς θωπευτικὰς τῆς αὔρας θωπείας.

Αἶρνης ἐν τῷ μέσῳ τοιοῦτου ρωμαντισμοῦ, ἡ νεαρὰ Ἑλένη κατέστη σύννου καὶ μελαγχολική. Φρικιάσεις διέτρεξαν τὸ ἀφρόπλαστον σῶμά τῆς.

Ἀφ' οὗ διῆλθον τὸ ρυάκιον πατῶντες ἐπὶ τῶν ἐξεχόντων λίθων, οἱ ὅποιοι εἶχον τεθῇ κατὰ σειρὰν χάριν τῶν διαβατῶν, ἡ Ἑλένη ἐστάθη ρεμβάζουσα. Ἀνεπόλησε τὸ κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἐκείνην ἐσπέραν τρομερὸν συμβᾶν, παρέβαλε τὴν τότε ἀγριότητα τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὴν τωρινὴν γλυκύτητα, τοὺς ἀπαισίους ρόχθους τῶν βορβορῶδων κυμάτων πρὸς τὸν ἡδὺν μορμυρισμὸν τοῦ ρυακίου, τὸ ἔρεβος πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Περαιτέρω διεκρίνε τὸν ὑδρομύλον καὶ ἐπὶ τῆς θύρας μιζοπόλιον γέροντα. Ἦτο ὁ σωτήρ τῆς, τὸν ὅποιον ἐχαίρετισεν οἰκειότατα. Ἐκ τῶν ἀπαισίων τούτων ἀναμνήσεων ὠρότης περιεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

Ἐφαίνετο ὡσεὶ προσευχομένη.

Ὁ σύζυγός τῆς ἐνήμερος, ὡς οἱ ἀναγνώσται μου, τοῦ συμβάντος εἰς τὴν ἡρώδα μου, ἔλαβε αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἀπέθηκεν φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων τας, ἅτινα ἐψιθύρισαν μετὰ γλυκαίας μελαγχολίας:

— Τότε καὶ τώρα! . .

Σπριίδων Οἰκονόμου.

Ὡ κατοικία μακαριωτάτη τῆς αἰωνίου πόλεως! ὦ ἡμέρα λαμπροτάτη τῆς αἰωνιότητος, τὴν ὁποῖαν ἡ νύξ δὲν σκοτίζει, ἀλλ' ἡ ὑπερτάτη ἀλήθεια πάντοτε δι' ἀκτίνων περιβάλλει, ἡμέρα πάντοτε χαροποιά, πάντοτε ἀσφαλὴς καὶ οὐδέποτε τὴν κατάστασιν εἰς τὸ ἐναντίον μεταβάλλουσα!

Λάμπει μὲν αὕτη εἰς τοὺς Ἁγίους διὰ τοῦ αἰωνίου ἀπαυγάσματος στίλβουσα, ἀλλ' ὅχι εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιδημοῦντας, εἰμὴ μακρόθεν καὶ διὰ κατόπτρου. Γνωρίζουσι μὲν οἱ τοῦ οὐρανοῦ πολῖται πόσον ἐκείνη εἶναι χαρμύσυνος· στενάζουσι δὲ οἱ τῆς Εὐχᾶς ἐξορίστοι παῖδες ὅτι (ἡ παρούσα) ζωὴ των εἶναι πικρὰ καὶ ὀχληρά.

«Τοῦ καιροῦ τούτου αἱ ἡμέραι μικραὶ καὶ πονηραί, καὶ πλήρεις πόνων καὶ στενοχωριῶν» ὅπου ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ πολλῶν ἀμαρτιῶν μολύνεται, ἐκ πολλῶν παθῶν περιπλέκεται, ὑπὸ πολλῶν φόβων καταπιέζεται, ὑπὸ πολλῶν μεριμνῶν περισπᾶται, ὑπὸ πολλῶν περιεργειῶν διαμερίζεται, ὑπὸ πολλῶν ματαιοτήτων ἐμπλέκεται, ὑπὸ πολλῶν σφαλμάτων περιχύνεται, ὑπὸ πολλῶν καμάτων κατατρίβεται ὑπὸ τῶν πειρασμῶν καταβαρύνεται, ὑπὸ τῶν ἡδονῶν μαλθακίζεται, ὑπὸ τῆς ἐνδείας βασανίζεται. Ὡ! πότε θὰ ἐπέλθῃ τὸ τέλος τῶν κακῶν τούτων; «Πότε ἐκ τῆς ἀθλίας αἰχμαλωσίς των ἀμαρτιῶν θὰ ἐλευθερωθῶ;» Πότε Σὲ μόνον θὰ συλλογίζωμαι, ὦ Κύριε! Πότε ὁλοκλήρως ἐν Σοὶ θὰ χαρῶ; Πότε ἐν τῇ ἀληθινῇ ἐλευθερίᾳ, ἄνευ οὐδεμιᾶς βαρύτητος τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀνεμπόδιστος θὰ ᾄδω; Πότε θὰ εἶναι εἰς ἐμὴ ἡ εἰρήνη βεβαία, εἰρήνη ἀτάραχος καὶ ἀσφαλὴς, εἰρήνη ἔσω καὶ ἔξω, εἰρήνη πανταχόθεν;

Ὡ Ἰησοῦ πανάγαθε! πότε θὰ σταθῶ ἐνώπιόν Σου ἵνα Σὲ βλέπω; Πότε κατὰ βάθος θὰ θεωρήσω τὴν δόξαν τῆς βασιλείας Σου; Πότε εἰς ἐμὴ ἁπὸ πάντα ἐν πᾶσι θὰ ᾄδῃ; Ὡ! πότε μετὰ Σοῦ θὰ ᾄδω ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου, τὴν ὁποῖαν ἀπ' αἰῶνος εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς Σου προητοίμασας;

Ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολάσσω Σοῦ ἐνδότητα, ἀλλὰ

δὲν δύναμαι νὰ Σὲ κατέχω. Εὐχομαι νὰ προσηλωθῶ εἰς τὰ οὐράνια, ἀλλὰ τὰ πρόσκαιρα καὶ τὰ ἀνέκρωτα πάθη μὲ σύρουσι κάτω. Διὰ μὲν τῆς ψυχῆς πάντων θέλω νὰ ὑπερισχύσω, εἰς τὴν σάρκα δὲ ἀναγκάζομαι ἀκουσίως νὰ ὑπόκειμαι.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος μάχομαι πρὸς ἑμαυτὸν καὶ «εἰς ἑμαυτὸν ὀχληρὸς ἔγειναι» διότι τὸ μὲν πνεῦμα ἄνω, ἡ δὲ σὰρξ κάτω ἐπιζητεῖ νὰ ᾤνηται, ὅποτε τὰ οὐράνια διανοοῦμαι περὶ πλῆθος σαρκικῶν λογισμῶν ἐπέρχονται. Ὡ Θεέ μου! μὴ ἀπομακρυνθῇς ἀπ' ἐμοῦ, μηδὲ στραφῇς ἐν τῇ ὀργῇ σου ἀπὸ τοῦ δούλου σου.

Ἄστροψον τὴν ἀστραπὴν σου καὶ διασκορπίσον αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς. Συνάθροισον τὰς αἰσθήσεις μου πρὸς σέ· ποίησον ὅπως λησμονήσω πάντα τὰ ἐπίγεια· δός μοι ὅπως ταχέως, ἀποβάλλω καὶ καταφρονῶ τὰ τῶν κακῶν φαντάσματα. Βοήθησόν μοι, αἰώνιος Ἀλήθειαν, ἵνα μὴ μὲ νικήσῃ ἡ ματαιότης. Ἐλθέ αἰώνιος γλυκύτης καὶ ἄς φύγῃ ἀπὸ προσώπου σου πᾶσα ἡ ἀκαθαρσία. Πρὸς τοῦτοις συγχώρησόν μοι καὶ εὐσπλαγχνικῶς πρὸς ἐμέ φέρου, ὅσας ἄλλο, πλὴν Σου ἐν τῇ προσευχῇ διανοοῦμαι.

Διότι ὁμολογῶ ὅτι πάμπολλοι περισπασμοὶ συνήθως μὲ κυριεύουσι. Καθ' ὅτι πολλάκις δὲν εἶμαι ἐκεῖ ὅπου σωματικῶς ἵσταμαι ἢ κάθημαι· ἀλλὰ μᾶλλον εἶμαι ἐκεῖ ὅπου ὑπὸ τῶν λογισμῶν φέρομαι. Σὺ Ἀλήθεια σαφῶς εἶπες «ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ καρδιά σου.» Ἐὰν τὸν οὐρανὸν ἀγαπῶ, εὐχαρίτως τὰ οὐράνια συλλογίζομαι. Ἐὰν τὸν κόσμον ἀγαπῶ, εἰς τοῦ κόσμου τὰς εὐτυχίας συγχάριω, καὶ εἰς τὰς δυστυχίας λυποῦμαι. Ἐὰν τὴν σάρκα ἀγαπῶ, τὰ τῆς σαρκὸς συχνάκις φαντάζομαι. Ἐὰν τὸ πνεῦμα ἀγαπῶ, τέρπομαι τὰ πνευματικὰ διαλογιζόμενος. Διότι ὅποιαδήποτε ἀγαπῶ περὶ τούτων ἐκουσίως λαλῶ καὶ ἀκούω, καὶ αὐτῶν τὰς εἰκόνας εἰς τὸν νοῦν ἔχων ἐπιστρέφω εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀλλὰ μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις διὰ Σὲ Κύριε, ἀπὸ πάντων τῶν πλασμάτων ἀποτάσσεται· ὅστις τὰς ἀτάκτους ὀρέξεις διὰ τῆς ζήσεως τοῦ πνεύματος σταυροῦναι· ὅπως γαληνωθείς τῆς συνειδήσεώς του σοὶ προτρέπει καθαρὰν προσευχὴν καὶ ἀξιοθῇ νὰ παρευρῇ εἰς τοὺς ἀγγελικοὺς χορούς,

ἀποκληλεσμένην ἔσω καὶ ἔξω πάντων τῶν ἐπιγείων.

Πρακτικὴ ἀπόφασις.

Ἄς συνειθίζωμεν νὰ πολεμῶμεν τοὺς πειρασμοὺς ἀδημονίας καὶ ἀποθαρρύνσεως διὰ τῶν ἐνδόξων ἀπόψεων τῆς ἐλπίδος, καὶ ἄς προσπαθῶμεν νὰ τὰς μεταβάλλωμεν διὰ τῆς ἀγάπης εἰς ἀφορμὰς παρηγορίας καὶ χαρᾶς.

Πέτρος Τράντος

ἱεροκήρυξ

Ἐν Κορτοσκαλίῳ τῇ 15 Μαρτίου 1902.

ΚΟΓΧΥΛΙΑ

Ἡ τιμὴ, ἡ ἀρετὴ, ἡ ἐμφύων διοίκησις τῆς φαντασίας καὶ τῶν παθῶν καὶ μία ἀσχολία ἐπωφελὴς εἶναι ἀναμφιβόλως τὰ θεμελιωδέστερα στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας.

II. Τράντος

Ἡ φαντασία, αἱ προλήψεις καὶ τὰ πάθη κάμουν ἄλλους μὲν νὰ θεωρῶσιν ὡς πρωτεύον στοιχεῖον τῆς εὐδαιμονίας τῶν τὰ πλούτη, ἄλλους τὴν δόξαν, ἄλλους τὴν πολυμάθειαν, ἄλλους τὴν ἀργίαν, καὶ ἄλλους τὴν ἡδονήν. Ἐκαστος λοιπὸν διευθύνει τὰς πράξεις του πρὸς ἐκεῖνο προηγούμενως τὸ ὑποκείμενον εἰς τὸ ὁποῖον ἐλπίζει νὰ εὕρῃ τὴν ἄκραν αὐτοῦ εὐδαιμονίαν.

II. Τράντος.

ΜΗΤΡΟΣ ΚΑΤΑΡΑ

Διήγημα πρωτότυπον.

Τὸ φθινόπωρον εὐρίσκετο εἰς τὰ τέλη του. Ἦτο ἐσπέρα μηνὸς νοεμβρίου θερμὴ καὶ πνιγρὰ διαψεύδουσα τὴν βεβαιότητα τοῦ ἀναμενομένου χειμῶνος. Ἐν τινι δωματίῳ, μετρίως ἐπιπλωμένῳ, γυνὴ μεσήλιξ ἐκάθητο καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, ἵνα καλύψῃ τὰ διολισθαίνοντα δάκρυα τὰ καταπλημμυρουντὰ τοὺς ὀρθαλ-

μούς της. Ἦτο ὑψηλὴ, ῥαδινὴ, καὶ τὸ πρόσωπόν της περιέσπερε πλούσια μελανὴ κόμη ἐξαίσια ἐγκατεσπαρμένη δι' ὀλίγων ἀργυρῶν τριχῶν. Γοῦ ἄλλοτε λείον μέτωπόν της νῦν ἐρυτιδῶθη οὐχί τόσον ἐκ τῶν ἐτῶν, ὅσον ἐκ τῶν θλίψεων, οἱ λαμπρότατοι καὶ παμμέλανες ἐκείνοι ὀρθαλμοί, οἱ προξενούντες βαθυτάτην αἰσθησιν εἰς τοὺς παρατηροῦντας αὐτούς, νῦν ἐμπαθεῖς καὶ κατερύθρους ἐκ τῶν δακρύων καλύπτει ἡ τάλαινα γυνὴ τὰ ὑπερήφανα ἐκεῖνα χεῖλη, ἅτινα συνεστέλλοντο μόνον πρὸς μειδίαμα, νῦν μειδιῶσι πικρῶς ἐξικονίζοντα ψυχὴν ἀλγοῦσαν. Τὴν ἄλλοτε κομψὴν καὶ βαρυτίμον περιβολὴν της νῦν ἀντικατέστησε ἀπλουστὰτὴ μελανὴ ἐσθὴς. Ἐν συνόλῳ ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο παρελθὸν μεγαλεῖον. Τοιαύτη ἦτο ἡ κυρία χήρα Ἀρμάνδου. Νυμφευθεῖσα πρὸ 20 ὧν ἐτῶν τὸν Ρεναῖον Ἀρμάνδον ἔμπορον πρῶτης τάξεως σχεδὸν ἐκατομμυριούχον, συνίζησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ 5 ἔτη ἐν ἄκρᾳ οἰκιακῇ εὐημερίᾳ. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἕκτον ἔτος σκιά νέφους ἐπέφηνε εἰς τὸν ἀνέλεον ὀρίζοντα τοῦ εὐδαίμονος βίου των. Τὸ ἔμποριον τοῦ κυρίου Ἀρμάνδου ἔπαυσεν ἀκμάζον, ἡναγκάσθησαν ὥστε νὰ περιτείλωσι τὰ ἔξοδα καὶ παντὶ σθένει νὰ ἀποφεύγῃσι τὰς ἐκτάκτους καὶ περιττὰς δαπάνας. Ἡ κυρία Ἀρμάνδου συνεβούλευσε τὸν σύζυγόν της ν' ἀποσυρθῇ τοῦ ἔμπορίου, ἵνα μὴ διακινδυνεύῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας του καὶ νὰ ζήσωσιν εἰς ἐπαρχίαν τινὰ βίον ἡρεμον. Ὁ σύζυγός της συγκατένευσε, ἀλλ' ἐξησκημένος ὢν εἰς τὴν χλιδὴν τοῦ μεγάλου κόσμου δὲν ἤργησε νὰ αἰσθθῇ ἀηδίαν διὰ τῶν μονήρῃ καὶ ἐπαρχιακῇ. Ἡ ὑγεία του ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐπισφλεστέρα καθίστατο καὶ 12 μετὰ τὸν γάμον του ἔτη ἐξέμέτρησε τὸ ζῆν εἰς ἡλικίαν 45 ἐτῶν ἐγκαταλείψας σύζυγον 30ετῇ καὶ 12ετῇ υἱὸν καὶ κόρην 10ετῇ.

Ἐὰν λοιπὸν 10 μετὰ τὴν χρεῖαν της ἔτη βλέπομεν τὴν κυρίαν Ἀρμάνδου ἐν μετρίῳ οἰκίσκῳ πενηθοροῦσαν καὶ θρηνοῦσαν, βεβαίως τὸ αἷτιον τῶν δακρύων της δὲν ἦτο ὁ ἄωρος θάνατος τοῦ συζύγου της, ὅστις μετὰ 10 ἐτῶν πρέλειυσιν ἡδύνατο πλέον νὰ θεωρηθῇ ὡς πληγὴ ἐπουλαθεῖσα. Ἡ κυρία Ἀρμάνδου ἐθρῆναι τὸ μέλλον τῆς θυγατρὸς της εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἡδυνήθη νὰ μεταδώσῃ τὰ εὐγενῆ της αἰσθήματα, καθὼς μετέδωκε αὐτὰ εἰς

τὸν υἱὸν της, καὶ καταστάσῃ νεᾶνις εἰκοσαετῆς οἰωνίζετο μέλλον φοβερόν καὶ ἀποτρόπαιον. Ἐν τῇ μητρικῇ της στοργῇ δὲν ἠπατήτο ἡ τάλαινα μήτηρ. Πάντας τοὺς μέχρι τοῦδε αἰτήσαντας αὐτὴν εἰς γάμον ἀπεποιήθη ἐπιθυμοῦσα μέλλον ἀνώτερον. Ἦτο ἐγωῖστρια, εἰρων ἀναίσθητος, πρὸ πάντων, ὅτι καλόν, ὅπερ μόνον ἐγνώριζε χωρὶς καὶ νὰ τὸ ἀγαπᾷ, ἀναίσχυντος, σεμνυνομένη διὰ τὰς αἰσχροὺς πράξεις της, μειδιῶσα εἰρωνικῶς διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ φρονοῦσα ὅτι μία πλούσια νέα δύναται νὰ ᾔναι ἐνάρετος, ἀλλὰ μία πτωχὴ νέα ἂν ᾔναι ἔξυπνος πρέπει νὰ ἐξοικονομῇ τὰς περιστάσεις. Ἡμέραν τινὰ εἰς αὐρίον συγγενῇ της συνηγοροῦντα ὑπὲρ φίλου του τινὸς εὐγενοῦς νέου καὶ τιμίου, ὅστις τὴν ἐλάτρευε ἀπῆντησε προσιτῶς ὡς ἐξ ἑς. — Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι ἐφέρθη σκληρῶς ἀποπονηθεῖσα νὰ καταστῇ σύζυγός μου — Ὡ καὶ ἀγαπητὴ Λουκίᾳ σκληρότατα μάλιστα διότι σὰς ἀγαπᾷ ὡς πατέρα. — Λοιπὸν ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶναι παράφρων ἐξ ἔρωτος δι' ἐμέ, ὀφείλω νὰ καταστῶ καὶ ἐγὼ παράφρων ἐξ οἴκου δι' αὐτὸν διὰ νὰ τὸν νυμφευθῶ, καὶ προσέθεσεν εἰρωνικῶς μειδιῶσα. — Δὲν θὰ κερδήσετε τὴν δίκην του δὲν εἰσθε καλὸς συνηγόρος. — Λουκίᾳ, οἱ λόγοι σας εἶναι πολὺ σκληροί, δὲν συνηγορῶ ὑπὲρ τοῦ Ἐδουάρδου ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ συμφέροντός σας, γνωρίζω κάλλιστα ὅτι ὁ Ἐδουάρδος δὲν θὰ εἶναι εὐτυχὴς μαζὶ σου· ἂν ἐξακολουθῇτε νὰ εἰσθε ὅποια εἰσθε· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τιμὴ τῆς οικογενείας μας ἀπαιτεῖ νὰ δοθῇ ἐν πέραις εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἡ εἰμαρμένη ἐξελέξατο ὡς θῆμα αὐτὸν ἀφοῦ ἐπιμένει τόσον, τὸν οἰκτεῖρω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὸν σώσω διότι εἶμαι συγγενὴς σας καὶ μὲ ὅλην τὴν πρὸς σὲ ἀηδίαν μου ἐπιθυμῶ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ μέλλοντός σου καὶ τῆς τιμῆς μας. Ἡ ἀθλίξις τὸν παρετῆρει ἀγερώχως καὶ ἄνευ αἰδοῦς. — Ὁ Ἐδουάρδος εἶναι καλός, εὐγενής, πλούσιος σχετικῶς μὲ ὑμᾶς καὶ τὸ σπουδαιότερον ὅτι δὲν θὰ εὕρῃ καρδίαν πλέον ἀφωσιωμένην τῆς ἰδικῆς του. — Δὲν θὰ εὕρῃ καρδίαν πλέον ἀφωσιωμένην τῆς ἰδικῆς του εἴτε μειδιῶσα ἀγερώχως, μήπως νομίζετε ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος μου λάτρης, ἢ ὅτι εἶναι ὁ κορυφαῖος θαυμαστής μου; Μήπως δὲν εἶναι χρεὸς του νὰ μὲ ἀγαπᾷ ἀφοῦ μὲ ἐσχέτισθη, καθὼς εἶναι χρεὸς παντὸς ἄλλου γνωρίσαντός με; Οὕτως ἔμενεν ἀναυ-

δος, δὲν ἤλπιζεν ὅτι εἴχετε τόσον πολὺ ἐγώισμόν. —Κακῶς μὲ χαρακτηρίζετε, ἐγώισμόν δὲν ἔχω διόλου, ἔχω μόνον συναίσθησιν τῆς βλακειᾶς τῶν περιστοιχούντων με. Ὁμιλοῦσα οὕτως δὲν στηρίζομαι ἐπὶ τῆς ὠριότητός μου, γνωρίζω κάλλιστα ὅτι εἶμαι μᾶλλον ἄσχημος παρὰ ὠραία κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνίας μου κατειρωνευομένη τῆς μορφῆς μου πρὸ τοῦ κατόπτρου, διότι, μάθετε, ὅτι ὅταν εἶμαι μόνη εἶναι ἀσχημοτάτη, διότι τότε δὲν ἔχω φυσιογνωμίαν βλέπω γυμνὴν τὴν μορφήν μου εἶμαι τέρας ἀσχημίας· γελῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν βλακειάν τῶν θαυμαστῶν μου, τῶν μόνων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καταλέγεται καὶ ὁ φίλος σας εἰς τὸν ὅποιον παρακαλῶ νὰ διαβιβάσητε αὐτολαξεῖ πᾶν ὅτι ἠκούσατε καὶ πρὸς τούτοις ὅτι εἶναι τόσον μύωψ ὥστε ἔχει ἀνάγκη ὀμματουαλίων. Ἄλλοτε πάλιν εἰς τὴν μητέρα, ἥτις τὴν ἡρώτα διατί δὲν ἐδέχθη εὐμενῶς τὴν αἴτησιν τοῦ δαίνα κυρίου ἢ τοῦ δαίνα τὴν ἀγάπην ἀπήντησεν, θὰ θεωρῶ ἐμυτὴν ἀρκούντως ἀγαπωμένην ὑπὸ τοῦ συζύγου μου, ὅταν μὲ δίδῃ πᾶν ὅτι ἐπιθυμῶ καὶ οὐδὲν μὲ ἀρνεῖται· ὁ κύριος αὐτὸς ἔχει μετρίαν περιουσίαν ἐπομένως δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλας τὰς φαντασιοπληξίας μου καὶ ἐπομένως θὰ καταστῶ δυστυχὴς· εἶμαι ἐτοίμη νὰ νυμφευθῶ καὶ τὸ δυσειδέστερον γερόντιον ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τὴν πρέπουσαν περιουσίαν. Μ' ἐβαρύνθητε, μητέρα μου· ἐγκαταλείψατέ με δὲν στεροῦμαι οὐδὲ καλλονῆς, οὐδὲ τόλμης· θὰ διαλάψω μίαν ἡμέραν θὰ καταστήσω τὸ γῆρας σας εὐτυχές καὶ τότε θὰ μεταμεληθῆτε διὰ τὰς προτέρας μωρὰς ιδέας σας. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἀπεσύρετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς καὶ ἔκλειε ὥρας ὀλοκλήρους. Τότε ἡ ἀναξία κόρη βλέπουσα τὴν μητέρα τῆς θρηνοῦσαν ἢ καρδίᾳ τῆς συνεστέλλετο, ἐρίπτετο εἰς τὸν τράχηλόν τῆς τὴν ἐνηγκαλίζετο καὶ τὴν ἠσπάζετο καὶ τῆς ἐζήτηε συγχώρησιν. Διότι τὸ μόνον μέσον τὸ προαπίζον αὐτὴν κατὰ τῆς τελείας διαφθορᾶς ἦτο ἡ πρὸς τὴν μητέρα τῆς ἀπεριόριστος στοργή, ἡ ιδέα ὅτι θὰ λυπηθῇ ἡ μήτηρ τῆς, τὴν ἀνεχαίτιζε πάντοτε. Ὅλη ἡ ἀρετὴ τῆς καὶ ὅλα τὰ εὐγενῆ τῆς αἰσθήματα ἐξηγνίζοντο ἐν τῇ πρὸς τὴν μητέρα τῆς στοργῇ· ἐξαίρεσις τούτου ἦτο ἀγγεῖον βρωμερόν.

Ἄγουσα τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς εἶχεν ἀγαπήσει νέον τινα, ἂν νέος δύναται ν' ὀνομασθῇ παιδίον 16ετής· τὸν ἠγάπησε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς καρδίας τῆς, ἦτο ὁ πρῶτος καὶ μόνος τῆς ἔρωτος, εἶχε σχέσεις μετ' αὐτοῦ μέχρι τοῦ 18 ἔτους του. Τότε ἐσκέφθη ὅτι νυμφευομένη αὐτὸν δὲν θὰ δυνήθῃ ν' ἀποκτήσῃ τὸν ἰδεώδη τῆς πλουτοῦ· ὁ ἐραστὴς τῆς δὲν ἦτο πλούσιος. Διέρρηξε ἀμέσως τὰς μετ' αὐτοῦ σχέσεις, ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὴν καρδίαν τῆς, καὶ μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς μηνὸς ἀμφέβαλλε ἂν τὸν ἠγάπησε ποτέ. Τόγῃ ἐπ' αὐτῇ καὶ ὁ ἐραστὴς τῆς δὲν ἐδοκίμασε πολὺ διὰ νὰ ὑποστῇ τὰς στερήσεις τῆς, διότι ἦσαν ἀντάξιοι οἱ εἰς τοῦ ἄλλου, διὸ καὶ οὗτος οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ τὴν νυμφευθῇ. Τὴν ἐπόθει ἐρωμένην του καὶ ὅχι σύζυγόν του. Εἰκοσαετῆς γινομένη ἦτο κάθολος ἐκ θελγήτρων ἔφερε τὴν τελείαν πανοπλίαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης. Δυστυχὴς ὁ βίος δὲν εἶναι πάντοτε ρόδινος, ἔχει καὶ τὸ ἀκανθώδες τῆς μέρους· ἡ κοιλὰς αὐτῇ τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς ἣν προωρίσθημεν νὰ ζῶμεν δὲν ἔχει ἀνθοστεφίς τὰς ὁδοὺς τῆς, ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκάνθας καὶ τριβόλους καὶ ἡ μέχρι τοῦδε εὐτυχὴς Λουκία τῆς ὁποίας οἱ σαπφείρηνοι ὀφθαλμοὶ δὲν ἔσχον δάκρυ καὶ τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη δὲν ἐξηκόντισαν ποτέ στόνον ἄλγους, τώρα ἐπρόκειτο νὰ δεχθῇ τὸ μοιραϊότερον τῶν τραυμάτων.

Ἠγάπησε καὶ ἀντηγαπήθη καὶ ὁ ἔρως αὐτὸς ἀπέβη ὁ ὀλεθρὸς τῆς. Νεανίας 25ετής ἀνῆκων εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κοινωνίαν τὴν εἶδε ἀπαξ τὴν ἐθαύμασε, τὴν ἐπανείδε, ἤσθάνθη πρὸς αὐτὴν ἔλξιν τινα καὶ τὴν τρίτην φορὰν τὴν ἠγάπησε παραφύρως, ἀλλ' οὐχὶ δι' ἔρωτος εὐγενοῦς καὶ ὑψηλοῦ, ἀλλὰ δι' ἔρωτος βαρβαροῦ καὶ χαμπεποῦς, δι' ἔρωτος κτηνώδους, τοῦ ὁποίου ἡ πνοὴ ἀρκεῖ νὰ μιάνῃ καὶ τὴν ἀθωοτέραν τῶν ὑπάρξεων.

Εἰς ἐπίμετρον δὲ τούτων ἦτο καὶ θαυμασίως ὠραίος, εἶχε καλλονὴν κινδυνώδη, ἀξιολάτρευτον εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Θὰ ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τῶν καθυκόντων τῆς καὶ γραιὴν μοναχὴν. Ἡ Λουκία τὸν ἠράσθη, ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῆς μητρός τῆς τὴν συνεκράτει. Εἶχε συλλάβει τὴν τρελλὴν ιδέαν νὰ ζήσῃ ἡμέραν τινα εἰς τὴν αὐλήν του· ἐθυσίαζε τὰ πάντα καὶ θρησκείαν καὶ ἔθνος ἀρκεῖ νὰ λάβῃ τὸν τίτλον του, νὰ τὴν προσαγο-

ρεύουν ὑψηλότητα καὶ νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν ἄνδρα τῶν ὀνείρων τῆς· ἀλλ' ἡ μήτηρ τῆς· ἐκείνην μόνον δὲν ἐθυσίαζε, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποχωρισθῇ τῆς μητρός τῆς· ἀλλὰ καὶ ἐκείνον ν' ἀπαρνηθῇ οὐδέποτε!... Κατ' ἀρχὰς ὅλαι αἱ σχέσεις τῶν συνοψίζοντο εἰς ἓνα ἀπλοῦν χαιρετισμόν, ὅτε ἐσπέραν τινα διερχόμενος ἐκεῖνος τοῦ οἴκου τῆς κατέθεσε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς βραχύτιμον κόσμημα· ἐκείνη ἀναμνησθεῖσα εἰς ὅποιαν ὑποχρέωσιν ἐμβάλλεται λαμβάνουσα αὐτό, ἥτις θὰ ἐθλίβε τὴν μητέρα τῆς τὸ ἀπώθησε διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ποδός τῆς. Ἐκεῖνος ἐνόμισε ὅτι τῇ ἐφάνη ἐλάχιστον· τῇ δὲ ἐπαύριον περιδέραιον ἀδαμάντινον ἀνεκτιμήτου ἀξίας κατέθεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἐφ' οὗ ἐπάτει καὶ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς. Αἰφνης ἐξέβλασε κραυγὴν τρόμου· ἡ μήτηρ τῆς ἦτο ἐκεῖ ὡχρὰ ὡς νεκρά, εἶδε καὶ ἤκουσε. — Ἀκολουθεῖ με, τῇ εἶπε δι' ἐπιβλητικοῦ τόνου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. — Ἡ Λουκία τρέμουσα τὴν ἠκολούθησε καὶ ἔσχε τὸ θράσος νὰ ῥιφθῇ πάλιν εἰς τὸν τράχηλόν τῆς φωνοῦσα· μητεροῦλά μου, μὴ θυμῶνῃς, ἀκουσέ με. Ἐκείνη τὴν ἀπώθησε· δὲν ἔχω πλέον κόρην τὴν εἶπε, γνωρίζω τὰ πάντα, σὲ καταρῶμαι! ἀγαπᾷς αὐτὸν τὸν αἰσχρὸν ἄνθρωπον! ἐτόλμησας, ἀθλίᾳ, νὰ δεχθῇς τὸ δῶρόν του! εἶσαι λοιπὸν ἀπωλεσμένη! τὸ εἰξεύρω, εἶσαι αἰσχρὰ, εἶσαι ἐλεεινὸν πλάσμα, αἰσχύνομαι διότι σὲ ἔχω κόρην μου, σὲ καταρῶμαι... προτιμῶ νὰ σὲ ἰδῶ νεκράν παρὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ!... φύγε ἀπ' ἐμπρός μου, σὲ καταρῶμαι!...

Ἦτο σάββατον ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἔκρουον οἱ κώδινες τῶν ἐκκλησιῶν διὰ τὸν ἐσπερινόν, ἡ ἐβδομάς διέρρευσε, ἦλθε τὸ σάββατον ἡ ἀθλίᾳ κόρη ἐκείνη ψυχοραγοῦσα ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς· ἡ δυστυχὴς μήτηρ γονυπετὴς πρὸ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης τῆς μόνῃς θυγατρὸς τῆς ἐδέετο τοῦ Ὑψίστου, ὅπως ἀνακαλέσῃ τὸ τέκνον τῆς εἰς τὴν ζωὴν καὶ λάβῃ αὐτὴν ἀντ' ἐκείνου. Αἰφνης ἡ ἐτοιμοθάνατος ἠνοῖξε τοὺς ὀφθαλμούς· — Μητέρα, εἶπε διὰ φωνῆς δυσδιακρίτου, μὲ συγχωρεῖς; ἀποθνήσκω. — Σὲ συγχωρῶ, τέκνον μου, σὲ συγχωρῶ, ἀλλὰ σὺ νὰ μὲ συγχωρήσῃς διὰ τὸ ἀμάρτημά μου, ἐφέρθη πολὺ αὐστηρῶς· ἔλεγε ὀλολύζουσα, Θεέ μου, συγχώρησόν με, μὴ μὲ τιμωρήσῃς, — Ἀφοῦ μὲ συγχωρεῖς, μητέρα, ἐπίθεσον ἐδῶ ἐπὶ τοῦ μετώπου

μου τὸ εἰς τοὺς νεκροὺς διδόμενον φίλημα. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς παρατεταμένον ἀσπασμόν· τότε τὸ πρόσωπον τῆς ἐτοιμοθάνατου ἐφωτίσθη ὑπὸ οὐρανίας αἴγλης, ἐδράξατο τὰς χεῖρας τῆς μητρός τῆς καὶ ἔφερεν αὐτὰς εἰς τὰ χεῖλη τῆς εὐλαβῶς. Μητέρα, μητέρα μου, ἔλεγεν ὀλολύζουσα ὁ θάνατος εἶναι ἀμείλητος. Ἐγγὺς εἶναι τὸ τέρμα μου, ὀλίγας ἀκόμη στιγμὰς καὶ θὰ σ' ἐγκαταλείψω, δὲν θὰ σὲ ἐπανάιδω εἰς τὸν αἰῶνα, ἔχω μίαν παράκλησιν ἀκόμη νὰ σὲ κάμω· τὸ ἐσπέρῃς νὰ βλέπῃς ἐταστικῶς εἰς τὴν σελήνην ἴσως κατορθῶνω καὶ ἐγὼ ἐκείθεν νὰ σὲ βλέπω, λησμονήσόν με, δίδε με μόνον τὴν εὐχὴν σου, τὸν τάφον μόνον τῆς μητρός εὐχὴ τὸν ἱλαρύνει καὶ ἐνίοτε ἔρχου εἰς τὸν τάφον μου καὶ φέρε με λουλούδια, ἀχ! εἶπε, πονῶ ἐδῶ... τὸ τέρμα μου προσεγγίζει, μητέρα μου, μὴ μ' ἀφήτῃς, φοβοῦμαι, κράτει με σφικτὰ, μὲ πέρνουν χ... αἱ... ρ... ετε, μὴ τέρξ μου... καὶ ἐξέπνευσε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ κώδινες τῶν ἐκκλησιῶν ἤρχισαν νὰ σημαίνουν τὸν ἐσπερινόν, καὶ ἡ ἀτυχὴς μήτηρ ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἐλιποθύμησεν· ὅταν συνῆλθεν ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς ἀτενίζουσα τὴν νεκράν. Τί νὰ ἐσκέπτετο; ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔκλειε ἐντὸς τῶν τεσσάρων σπινθῶν τοῦ φερέτρου, τὴν θελκτικὴν ἐκείνην κόρην καὶ μετ' αὐτῆς ὅλας τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος μετὰ τῶν ἐλπίδων τοῦ μέλλοντος, καὶ τὴν χορὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ οἴκου τῆς· ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἐξηφανίζετο μετὰ τοῦ τμήματος ἐκείνου τῆς σαρκὸς τῆς θὰ ἦτο ἡ ἀνάμνησις τοῦ ὅτι αὐτὴ συνετέλεσεν εἰς τὸν θάνατόν τῆς, θὰ ἦτο ἡ ἀνάμνησις τῆς κατάρας τῆς, ἥτις ὡς φάσμα θὰ ἀνωρθοῦτο πρὸ αὐτῆς καὶ θὰ διετάραιε τὴν γαλήνην τοῦ ὕπνου τῆς, καὶ θ' ἀπετέλει τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεώς τῆς. Διῆλθε τὴν νύκτα οὕτω γονυπετὴς καὶ προσευχομένη. Τὴν ἐπαύριον ἐταλείτο ἡ κηδεὶα· ἠθέλησε νὰ συνοδεύσῃ τὸ ὕστατον τὸ τέκνον τῆς εἰς τὴν ὑστάτην του κατοικίαν, ἠκολούθησεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ φέρετρον, τοὺς ὀφθαλμούς δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τοῦ ὡχροῦ προσώπου τῆς νεκρᾶς, ἀλλὰ δὲν ἔκλειε πλέον, τὰ δάκρυά τῆς ἐστέρεισαν, εἶχε στυγνοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ συνοδεία ἀφίκετο εἰς τὸν τά-

φον, ὁ ἱερεὺς ἐψάλε τὰς τυπικὰς ἐκείνας εὐχάς, μεθ' ὃ τὸ σῶμα παρεδόθη εἰς τὴν κοινὴν μητέρα γῆν· ἀλλ' ὅταν ἐρρίπτοντο τὰ πρῶτα χῶματα ἐπὶ τοῦ φερέτρου ἠκούσθησαν ἔκφρονες λυγμοὶ οὐδὲν τὸ ἀνθρώπινον ἔχοντες· ἦσαν οἱ σπαραξικάρδιοι ὀλολυγμοὶ τῆς Κυρίας Ἀρμάνδου, ἥτις μετ' αὐτοὺς ἔχασε τὰς φρένας δοκιμάσασα τόσας συγκινήσεις εἰς μίαν ἡμέραν. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τῆς τὴν ἐνοσήλευσε μία ἄγνωστος κόρη· ὅταν ἀνέκτῃ τὸ λογικὸν ἤρχισε πρῶτην ἐκείνην νὰ βλέπῃ καὶ προσεπείθει νὰ ἐνθυμηθῇ, αἰφνῆς ἀνεμνήσθη—ἔνθυμοῦμαι, κατὰ τὴν ἀπαίσίαν ἐκείνην ἡμέραν σὲ εἶδον μὲ ἐκράτεις ἀπὸ τὴν ἐσθῆτα, ἀλλὰ ποία εἶσαι;—Ἀγνοῶ κ' ἐγὼ κυρία, ἀπήντησε, εὐρέθην εἰς τὸν κόσμον, μὲ ἀνέθρεψε μία ἀγαθὴ γυναῖκα, ἥτις ἀπέθανε κατὰ τὴν ἀπαίσίαν ἐκείνην ἡμέραν καθ' ἣν σὰς εὔρον εἰς τὸ κοιμητήριον· πρὸ μιᾶς ὥρας εἶχον θάψει τὴν μόνην μου προστάτιδα καὶ εἶχον μένει ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς προστευχομένη· τὰ κατόπιν τὰ γνωρίζετε. —Λοιπὸν, δυστυχὴς κόρη, δὲν ἔχεις κανένα συγγενῆ;—Οὐδένα κυρία. Δέχεσαι εἶπε μετὰ παλλούσης φωνῆς νὰ καθέξῃς ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὴν θέσιν τῆς νεκρᾶς. Ἐκείνη ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀπέλπιδος μητρός.—Πόσον ἐτῶν εἶσαι;—Εἴκοσιν κυρία—Εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς κόρης μου εἶπε καὶ τὴν κατεφίλησε, θὰ σὲ ἀποκαλῶ Λουκίαν καὶ νὰ μὲ ἀποκαλῇς μητέρα σου· ὁ Θεὸς σὲ ἀπέστειλε πρὸς παραμυθίαν μου. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ κυρία Ἀρμάνδου ἐθεώρει αὐτὴν ὡς κόρην τῆς. Τό γε ἐπ' αὐτῇ καὶ ἡ Λουκία ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα. Ἔτος παρῆλθε ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς δεσποινίδος Ἀρμάνδου. Ἐτετέλεσθη τὸ μνημόσυνον ἡμέραν σάββατον καὶ τὴν ἐπαύριον τοῦ μνημοσύνου ἡ κυρία Ἀρμάνδου ὠδήγει εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν θετὴν τῆς κόρην λευχεμονοῦσα καὶ τὸν υἱὸν τῆς ἑνα παραστῇ εἰς τοὺς γάμους των καὶ ὀνομάσῃ τὴν Λουκίαν νύμφην τῆς.

Μελομένη Μ. Φωτιάδου.

Η ΙΔΕΩΔΗΣ ΤΡΟΦΗ

Τὸ γάλα ἐθεωρήθη πάντοτε ὡς ἡ κατ' ἐξοχὴν τροφή τοῦ βρέφους. Εἶναι τροφή τελεία· τελεία καθ' ὅσον ἐμπεριέχει ὅλας τὰς οὐσίας, αἵτινες εἰσὶν ἀναγκαῖαι διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος· Ὑδρῶν, λευκωματούχους οὐσίας ὑπὸ μορφήν κασεΐνης, ὑδρανθρακούχους οὐσίας ὑπὸ μορφήν σακχάρου, λίπη, μεταλλικὰ ἅλατα κτλ. Ἡ χημεία ἀπέδειξεν ἐπὶ τούτοις ὅτι ἡ ἀναλογία τῶν οὐσιῶν τούτων διαφέρει παρὰ τοῖς διαφόροις γάλαξιν. Οὕτως ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄγκον τὸ δαμάλειον γάλα ἐγκλείει πλεονα κασεΐνην καὶ ὀλιγώτερον σάκχαρον παρὰ τὸ γυναικεῖον. Τὴν διαφορὰν ταύτην ἠθέλησαν ν' ἄρῳσί τινες διὰ προσθήκης ὕδατος καὶ σακχάρου ἐν τῷ ἀγοραζομένῳ γάλακτι. Ἡ τροποποίησις ὅμως αὕτη οὐδόλως ἀνεφάνη ἀποτελεσματική. Τοῦτο δὲ ἀποδοτέον εἰς τὰς φοβεράς περιπετείας, αἵτινες μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς κατανάλωσός καθιστῶσι τὸ γάλα ἀληθῆ μικροβιολογικὸν κόσμον μεστὸν τοξινῶν. Ἐκ τῆς ὑποθέσεως ταύτης προῆλθεν ἡ σκέψις τῆς διὰ τῆς θερμάνσεως ἢ δι' ἄλλου μέσου ἀποουμάνσεως.

Ὡς ἐκ τούτου τὰ διὰ τοιούτου γάλακτος τρεφόμενα βρέφη ὤφειλον νὰ παρουσιάζωσι τὴν αὐτὴν ἀνάπτυξιν, ἣν καὶ τὰ διὰ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος τρεφόμενα. Καὶ τῷ ὄντι μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ παρετηρήθησαν τὰ χρηστὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀπεστειωμένου γάλακτος. Μακρὰν, ἄρα, τοῦ λοιποῦ ἡ παιδικὴ χολέρα, ἥτις κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἐφόρευε κατὰ χιλιάδας τὰ μικρὰ ὄντα, ἅτινα δι' ἓνα ἢ δι' ἄλλον λόγον ἐστεροῦντο τοῦ μητρικοῦ γάλακτος. Μακρὰν καὶ ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἀτροφία, ἥτις ἀποστεγνοῦσα καὶ ἀποχρωματίζουσα τὰ δυστυχῆ μικρὰ μετέβαλλεν αὐτὰ ἐν βραχεὶ χρονικῷ διαστήματι εἰς βρεφικούς γέροντας, ρυτιδωμένους, λιποσάρχους, πελιδνοὺς, ἀσθενεῖς καὶ ἀνικάνους διὰ κάθε τι ἐὰν μὴ διὰ νὰ στενάζωσιν ἀκαταπαύστως. Μακρὰν καὶ αἱ πείσμονες ἐκεῖναι δυσπεψίαι, αἵτινες καθίστων τὴν ἀπλουστέραν τῶν παιδικῶν ἀσθενειῶν θανατηφόρον πολλάκις! Τὸ πρόβλημα ἦτο λελυμένον.

Δυστυχῶς ὅμως λίαν ταχέως ἐδέησεν ὅπως ὁ

δίκαιος ἐκεῖνος ἐνθουσιασμὸς χαλαρωθῇ μέχρις ἀπογοητεύσεως· ἡ συχνὴ χρῆσις τοῦ ἀπεστειωμένου γάλακτος εἰσήγαγεν ἐν τῷ κράτει τῆς ἐπιστήμης μίαν νέαν ἀσθένειαν παρουσιασθεῖσαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀναδόχου αὐτῆς Barlow: ἀναιμία βαθεῖα, αἱμάσσοντα οὖλα, πόνοι ἐν τοῖς ἱστοῖς, πολλαπλαῖ αἱμορραγίαι, σχηματισμοὶ αἱματωδῶν συρροῶν ὑπὸ τὸ περίσσειον τῶν ἄκρων.

Ἐκτὸς τούτου ἡ εὐεξία καὶ ἡ ὑγεία, αἵτινες χαρακτηρίζουσι πολλὰ βρέφη τρεφόμενα δι' ἀπεστειωμένου γάλακτος εἶναι πολλάκις φαινομενικαί. Τὸ δέριμα τούτων εἶναι ἄχρουν, οἱ μῦς μαλθακοί, αἱ σάρκες ἄρρωστοι, τὸ βάρος δὲν αὐξάνει κανονικῶς καὶ οὐχὶ σπανίως παρατηροῦνται παρ' αὐτοῖς σημεῖα ραχιτισμοῦ. Ἐν γένει δὲ ἡ φύσις αὐτῶν εἶναι ἐπιρρεπὴς πρὸς τὰς μολυσματικὰς νόσους, αἵτινες ἄετι ποτε ἐδείχθησαν ὀλέθρια δι' αὐτά.

Ἐν ἄλλοις λόγοις τὸ ἀπεστειωμένον γάλα ἀπέχει πολὺ τοῦ νὰ ᾔῃαι ἡ ἰδεώδης τροφή, ἣν ἐπὶ στιγμὴν ἐφαντάσθησαν ἐπιτευχθεῖσαν.

Καὶ ὅμως τὸ τοιοῦτο γάλα εἶναι καθαρὸν μικροβίων καὶ τοξινῶν ἢ δὲ σύνθεσις τοῦ τῇ προσθήκῃ ὕδατος καὶ σακχάρου ἀποδίνει ὁμοίαν τῇ τοῦ γυναικείου. Διὰ τί ἄρα νὰ μὴ διδῇ τὰ ἴδια μετ' ἐκείνου ἀποτελέσματα;

II

Εἰς τὴν ἀπορίαν ταύτην ἡ ἐπιστήμη ἀποκρίνεται σήμερον θετικῶς.

Αἱ ἐρευναι τοῦ καθηγητοῦ Hutinel καὶ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Nobécourt ἀπέδειξαν ὅτι τὸ γυναικεῖον γάλα ἐγκλείει εὐδιαλύτους ζυμώσεις μὴ ἀπαντωμένας ἐν τῷ αἰγίῳ ἢ δαμαλίῳ γάλακτι.

Πρῶτος ὁ σοφὸς αὐστριακὸς Δρ Escherich ὑπώπτεισε τὴν ὑπαρξιν τῶν ζυμώσεων τούτων. Ἀπέναντι τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἀπεστειωμένου γάλακτος, τὴν ὁποῖαν οὐδὲν ἐδικαιολόγει, ὁ Δρ Escherich διηρωτήθη μήπως τὸ γυναικεῖον γάλα ἐνέκλειεν ἰδιαιτέρας οὐσίας, ζυμώσεις π. χ. ἐπιδρωσας οὐ μόνον εἰς τὴν πέψιν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀφομοίωσιν. Ἡ ἐπιστήμη εἶχε τῷ ὄντι καθορίσει ὅτι παρὰ τὰς ζυμώσεις, αἵτινες, καθὼς ἡ πεψίνη, χρησιμεύουσιν εἰς τὴν πέψιν, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ἐν αὐτοῖς ἱστοῖς τοῦ σώματος σκοπὸν ἔχουσαι τὴν

ὑποβοήθησιν τῆς ἀφομοιώσεως καὶ τῆς αἱματοποιήσεως τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν.

Ὁ Δρ Escherich ὑπέθεσε λοιπὸν ὅτι τὸ γυναικεῖον γάλα περιεῖχε τὰς ζυμώσεις ταύτας ὡς λίαν ἀναγκαῖας εἰς τὴν διατροφήν τοῦ βρέφους. Ἐσκέφθη ὅτι τὸ αἷμα τοῦ θηλάζοντος βρέφους ἐκτὸς τῶν χωνευμένων τροφῶν δέχεται καὶ τὰς ζυμώσεις, αἵτινες ἀπαντῶσιν ἐν τῷ μητρικῷ γάλακτι. Χάρις δὲ εἰς τὰς ζυμώσεις ταύτας τὸ διὰ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος τρεφόμενον βρέφος ἀποκτᾷ κατὰ τὸν σοφὸν τοῦτον ἰσχυρὰ ὅστα, μυῶνας στιβαροῦς, δέριμα εὐκαμπτον καὶ τρυφερόν, στόμαχον ἀπταίστου λειτουργίας, πνεύμονας ἐλευθέρως ἀναπνέοντας, αἷμα ζωοποιὸν καὶ καρδίαν στερεάν. Ταῦτα δὲ οὐ μόνον οὐδόλως δύνανται νὰ ἐπιτευχθῶσι δι' οἰοῦδήποτε ἄλλου γάλακτος ἀλλὰ καὶ ὡς εἶπομεν ἤδη τὸ biberon πρὸς ἐπίμετρον παρέχει ἀσφαλῆ θάνατον πολλάκις.

Τοιαύτη ἦτο ἡ θεωρία πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ὁποίας ὁ Δρ Mafran ἀνέφερεν ἐν περιφάνει συγγράμματι μέγαν ἀριθμὸν πειστικῶν παραδειγμάτων. Πρὸς τούτοις αἱ ἐργασίαι τοῦ Δρος Nobécourt ἐβεβλίσαν τὰς ὑποθέσεις τοῦ Escherich. Ἐκ τῶν ἐργασιῶν τούτων προέκυψαν τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

Τὸ γυναικεῖον γάλα περιέχει τῷ ὄντι εὐδιαλύτους ζυμώσεις, ἐξ ὧν αἱ μὲν εἶναι ὀξειδωτικαί, αἱ δὲ ὑδροποιητικαὶ μεταβάλλουσαι ἄλλαι μὲν τὰ λίπη εἰς γλυκερίνην καὶ ἄλλαι τὸ ἄμυλον εἰς σάκχαρον. Ἐκ τῶν ζυμώσεων τούτων τινὲς μὲν ἀπαντῶσιν ἀποκλειστικῶς μόνον ἐν τῷ γυναικίῳ γάλακτι, τινὲς δὲ εἶναι κοινὰ συστατικὰ ὅλων τῶν γαλάκτων, δαμάλεως, αἰγὸς, κυνός. Μόνον τὸ ὄνειον γάλα περιέχει τὰς αὐτὰς μετὰ τοῦ γυναικείου ζυμώσεις.

Ἐκ τούτου ἐξηγοῦνται τὰ εὐάρεστα ἀποτελέσματα, ἅτινα ἔδωκε τὸ ὄνειον γάλα ὡς τροφή τῶν παιδίων. Ἐμμέσως δὲ τοῦτο ἔρχεται πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ Escherich.

Ἄλλ' ἡ μελέτη αὕτη δὲν ἔχει σκοπὸν ν' ἀναδείξῃ τὸ ὄνειον γάλα ὑπέρτερον τῶν ἄλλων, καθ' ὅτι αἱ ἐργασίαι, ὡς ἀναφέρομεν ἀνωτέρω χρονολογούνται μόνον ἀπὸ τινων μηνῶν, ἕκαστος δὲ κατανοεῖ ὅτι τὸ ζήτημα μολὶς ἐθίγη τοιοῦτοτρόπως—ἄλλως τε εἶναι πολὺ πιθανὸν αἱ ζυμώσεις

τοῦ δαμαλείου καὶ αἰγείου γάλακτος νὰ ἔχωσι τὴν αὐτὴν ἀντίδρασιν μὲ τὰς τοῦ γυναικείου. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον προσεπαθήσαμεν νὰ καταδείξωμεν εἶναι ὅτι τὸ ἀπεστειωμένον γάλα εἶναι ἀκατάλληλον διὰ τὴν θρέψιν. Ἡ θερμότης καὶ τὰ ἄλλα τῆς ἀποστειώσεως μέσα φονεύουσι τὰς εὐδιαλύτους ζυμώσεις, αἵτινες εἶναι τόσο ἀναγκαῖαι εἰς τὴν θρέψιν. Τὸ δι' ἀπεστειωμένου ἢ ἀπλῶς βρασμένου γάλακτος τρεφόμενον βρέφος εἶναι δυστυχὲς ἄχρι ἀποθνήσκων ἐξ ἀσιτίας ἐνώπιον τραπέζης καταφόρτου ἐδεσμάτων.

III

Ἀνωτέρω ἐξεφράσαμεν μίαν πιθανότητα, καθ' ἣν αἱ ἐν τῷ δαμαλείῳ ἢ αἰγίῳ γάλακτι εὐρισκόμεναι ζυμώσεις ἠδύναντο νὰ ἔχωσι τὰς αὐτὰς ἀντιδράσεις μετὰ τοῦ γυναικείου. Τῷ ὄντι πολλοὶ ἰατροὶ ἐν οἷς καὶ ὁ κ. Monrad (ἐν Κοπεγχάγῃ) καὶ ὁ κ. Spolverini ὑπέβαλον εἰς ἐπιτυχὴ θεωρασίαν τὴν χρονίαν γαστροεντερίτιδα τῶν θηλαζόντων, βρεφῶν διὰ τοῦ ὠμοῦ δαμαλείου γάλακτος, δηλαδὴ διὰ γάλακτος ἐγκλειντος ἀφομοιωτικὰς ζυμώσεις. Ἀλλ' ἰδοὺ τὸ σπουδαιότερον.

Ὁ κ. Spolverini ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως περιεργότατα πειράματα, ἃτινα ἀποδεικνύουσιν ὅτι τὰ γαλακτοποιὰ ζῶα ὑποβαλλόμενα εἰς κατάλληλον διαίταν τροφῆς δύνανται νὰ παράσχωσι γάλα περιέχον τὰς ζυμώσεις τοῦ γυναικείου.

Ἐλαβε μίαν αἶγα, ἥς τὸ γάλα ἐπανειλημμένως ἐξετασθέν οὐδόλως παρουσίαζε τὰ ζητούμενα συστατικά. Εἰς τὴν αἶγα ταύτην ἐξηκολούθησε παρέχων τὴν σινηθὴ αὐτῆς τροφήν πρὸς ἣν ἀνέμιζεν ὡς τινα καὶ ὀλίγον κρέας. Μετὰ τινος ἡμέρας ἀνεφάνησαν ἐν τῷ γάλακτι αὐτῆς αἱ χαρακτηριστικαὶ τοῦ γυναικείου γάλακτος ζυμώσεις!

Τότε ὁ κ. Spolverini διηρωτήθη ἐὰν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φθασῇ τις πρὸς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα δι' ἄλλου πρακτικωτέρου καὶ προσιτωτέρου μέσου. Ἐδοκίμασε λοιπὸν νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν τροφήν τῆς αἰγῆς τοῦ κριθὲν ἐν καταστάσει βλαστήσεως. Ἡ τοιαύτη κριθὴ παρουσιάζει ζυμώσεις ἀναλόγους πρὸς τὰς τοῦ γυναικείου γάλακτος ἢ δι' αἷξ ἀγαπᾷ μεγάλως αὐτήν. Τὸ πείραμα ἐπέτυχε θαυμασίως. Μετὰ πάροδον μηνὸς ἡ αἷξ παρείχε γάλα γυναικείον. Ἀγελάδες ὡσαύτως ὑπο-

βλήθησαι εἰς τὴν ἀπλουστάτην ταύτην διαίταν ἔδωκαν τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα.

Εἶναι περιττὸν νὰ συζητηθῇ ἡ σπουδαιότης τῶν πειραμάτων τοῦ κ. Spolverini. Ὑπολείπεται μόνον ν' ἐπιβεβαιωθῶσιν ἐπιστήμως τὰ ἀποτελέσματα. Οὐδεμία δ' ἐπιτρέπεται περὶ τούτου ἀμφιβολία.

Dr Romme

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ ΑΝΘΗ

Κα Θεοδοσία Τριανταφύλλου

Εἰς Παιδεστὸν

Σεβαστὴ μητέρα,

Εἰς πλησμονὴν ἐνδείξεων ἀγάπης σταθερῶν,
Ἐν μέσῳ τόσων εἰς εὐχὰς τοῦ νέου ἔτους δώρων,
Ἀπαραιτήτως καὶ ἐγὼ καθήκον ἐκπληρῶν
Κ' ἐλάχιστον προσφέρων σοὶ εὐγνωμοσύνης φόρον
Εἰς τὸν σὸν οἶκον νοερώς, ὦ μητέρα μου, ἐμβαίνω
Καὶ μὲ δλίγα ἄνθη μου τὸ μέτωπόν σου ραίνω.

Εἶδες ποτε καλόγηρον ἐπὶ βωμοῦ χρυσοῦ
Νὰ προσκυνῇ καὶ νὰ φιλῇ εἰκόνα ἥν λατρεύει;
Οὕτω κ' ἐγὼ, ὦ μητέρα μου, γονυκλιῶ πρὸ σοῦ
Καὶ θέτω εἰς τοὺς πόδας σου τὰ ταπεινά μου σέβη.
Πληροῦσι τὴν καρδίαν μου φιλοστοργίας μύρα
Καὶ προσκυνῶν καταφιλῶ τὴν σεβαστὴν σου χεῖρα.

Σήμερον εἰς τὸ στήθος μου ἀνήγειρα ναὸν
Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐν αὐτῷ ἐνθουσιῶσα ψάλλει·
Πᾶσα διάπυρος φωνὴ κ' εὐχὴ τῆς πρὸς Θεὸν
Εἶναι, ὦ μητέρα, ὑπὲρ σοῦ παράκλησις μεγάλη·
Δοξολογία διὰ σὲ καὶ δέησις θυμῆρος
Καὶ θυμιάματος καπνὸς εὐγνωμοσύνης πλήρης.

Συγγνώμην! . . . Ἦσαν τ' ἄνθη μου δλίγα καὶ ὠχρά,
Χωρὶς ὁσμὴν καὶ χρώματα κ' ἐν μέρει μαραμμένα·
Πλὴν τοῦτο, μητέρα σεβαστή, φαντάσου διαρῆ,
Ὅτ' ἦσαν εἰς τοῦ στήθους μου τὰ βᾶθη φυτευμένα·
Καὶ εἶναι τόσης διὰ σὲ τὰ ἄνθη μου ἀξίας
Ὅσον ἀξίζει καὶ αὐτὸς ὁ κήπος τῆς θυσίας!

Ἐν Κερασοῦντι

Ἄλως.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΣΕΒΕΙΑ

Τὸ ἄσκοπον βῆμά μου μὲ ὠδήγησε προχθὲς μέχρι τοῦ νεκροταφείου τοῦ Σισλῆ, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθον σκεπτικὸς καὶ μελαγχολικὸς, οὐχὶ ὅπως ἀποτίσω ἱερὸν χρέος πρὸς τὴν μνήμην φίλου τινὸς ἢ συγγενοῦς, διότι χάριτι θεῆς τὸ σκληρὸν καὶ ἀμείλικτον τοῦ Χάρωνος δρέπανον μὲ ἀπῆλλαξε μέχρι τοῦδε ἀπὸ τῆς ἐκπληρώσεως τοιοῦτου λυπηροῦ καθήκοντος, ἀλλ' ὅπως περιεργασθῶ ἀπλῶς τὰ ἐν τῇ νεκροπόλει ἐκείνῃ μεγαλοπρεπῇ καὶ καλλιμάρμαρα μνημεῖα, τὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι ἀνεγείρουσι συνήθως πρὸς διαιώνισιν τῆς μνήμης τῶν ὑπ' αὐτὰ κοιμωμένων τὸν αἰώνιον ὕπνον συγγενῶν τῶν. Καὶ ἤρχισα νὰ περιέρχωμαι βραδέως τὰς ἀτραποὺς τοῦ ἱεροῦ καὶ εὐρέος ἐκείνου χώρου καὶ νὰ ἴσταμαι πρὸ τῶν μᾶλλον κομψῶν μνημείων, ἀποθαυμάζων τὴν τέχνην τοῦ γλύπτου καὶ ἀναγινώσκων τὰς ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφάς. Ἀλλ' αἶφνης, ἐνῶ ἀνεγίνωσκον τὴν ἐπιγραφὴν μνημείου τινός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀναπαύονται τὰ ὀστέα ἀνδρὸς σεβαστοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα παραλείπω, τὸ ὄμμα μου διέκρινεν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἀμυχὰς τινὰς μελανὰς, τὰς ὁποίας κατ' ἀρχὰς ἐξέλαβον ὡς φλέβας τοῦ καταλεύκου μαρμάρου. Ἀμφιδάλλων ὅμως, ἐπλησίασα, ὅπως καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς βεβαιωθῶ, ἀλλὰ πάραυτα ὠπισθοχώρησα ἐν βῆμα, πεισθεὶς ὅτι αἱ γραμμαὶ ἐκείναι ἦσαν εὐδιάκριτα κεφαλαῖα γράμματα, χαραχθέντα διὰ μολυβδίδος ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ὑπὸ τινος ἐπισκέπτου, θελήσαντος ἴσως ἐπὶ τοῦ μνημείου, τοῦ διαιωνίζοντος τὴν μνήμην ἀγαθοῦ ἀνδρὸς, νὰ διαιωνίσῃ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἐπισκέψεώς του, διότι εὐδιακρίτως ἀνεγίνωσκοντο τὰ ἐξῆς: «Φεβρουαρίου 5, 1901. Α. Σ.» Ἐ-

φριξα ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀσεβείᾳ, ἐξαγαγὼν δὲ τὸ ρινόμακτρόν μου, ὕγρανα αὐτὸ διὰ τοῦ σιέλου μου καὶ ἀπῆλειψα τὴν βέβηλον ἐπιγραφὴν, μεθ' ὃ ἐξηκολούθησα νὰ περιεργάζωμαι τὰ ἄλλα μνημεῖα.

Ἀλλ' ἡ πράξις τοῦ ἀγνώστου ἐπισκέπτου ἔφερεν εἰς τὸν νοῦν μου μυρίας σκέψεις. Καὶ ἀνελογίσθην ἐν πρώτοις τὴν ἐπιγραφομανίαν, ἥτις κυριεύει ὅλους ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους ἀπογόνους τῶν ἐκ τοῦ Παραδείσου ἐκδιωχθέντων πρωτοπλάστων. Δὲν ὑπάρχει κατάστημα, δὲν ὑπάρχει ἀποθήκη ἢ γραφεῖον χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἄνωθεν αὐτῶν, εἴτε ἐπὶ τῆς θύρας εἴτε ἐπὶ τοῦ παραθύρου μεγάλων ἐπιγραφῶν, διαλαλοῦσαν διὰ μεγάλων γραμμάτων τὸ ἐμπόρευμα, τὸ ὁποῖον πωλεῖται ἐν τῷ καταστήματι ἢ τῇ ἀποθήκῃ, ἢ τὴν ἐργασίαν, ἥτις ἐκτελεῖται ἐντὸς τοῦ γραφείου. Καὶ ὁ ἔμπορος, καὶ ὁ βιομήχανος, καὶ ὁ ἱατρός, καὶ ὁ δικηγόρος μεταχειρίζονται κατὰ κόρον τὸ μέσον τῆς δι' ἐπιγραφῶν διαφημίσεως. Ἀλλὰ τὸ μέσον τοῦτο εἶναι ἐπὶ τέλους ἀνεκτὸν ὅταν γίνηται χοῆσις αὐτοῦ χάριν ἀπλῆς ἐμπορικῆς διαφημίσεως, καταντᾷ ὅμως ἀκατανόητον ὅταν γίνηται ἄνευ σκοποῦ· διότι τίνα σκοπὸν δύναται νὰ ἔχῃ τὸ νὰ γράφῃ τις ἐπὶ τοῦ τοίχου ἢ ἐπὶ ἄλλου μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον ἠθελε τυχὸν εὐρεθῇ, τὸ ὄνομά του, ὥσει θέλων νὰ σώσῃ αὐτὸ ἐκ τῆς ἀφανεῖας καὶ ἀδοξίας, ἢ ἄλλας ἀνοήτους καὶ ἐνίοτε ἀσέμνους φράσεις, ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἀναγινώσκωμεν πολλάκις μετὰ βδελυγμίας καὶ ἀγανακτήσεως ἐντὸς τῶν δημοσίων ἀποχωρητηρίων; Πολὺν δὲ μᾶλλον ἢ πράξις εἶναι ἀξιοκατάκριτος καὶ βδελυρὰ ὅταν γίνηται ἐπὶ μνημείου, τὸ ὁποῖον, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου εὐεργετικῆς ἢ ἐπιβλαβοῦς δράσεως τοῦ ὑπ' αὐτὸ κοιμωμένου τὸν αἰώνιον ὕπνον, δέον νὰ ἐμπνέῃ τὸν σεβασμὸν εἰς ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀνθρώπους. Ἀντὶ ὅμως τούτου, εὐρίσκονται ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον δὲν σέβονται τὰ μνημεῖα ταῦτα,

ἀλλὰ τολμῶσιν ἀναιδῶς νὰ προξενῶσι βλάβας ἢ ἀσχημίας εἰς αὐτὰ, αἱ ὁποῖαι μόνον εἰς τὸν πανδαμάτορα χρόνον ἐπιτρέπονται.

Ἀφοῦ ἐκεῖνοι, εἰς βάρος τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ἀσεβὴς αὕτη πράξις, δὲν δύνανται, φεῦ! νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῶν τάφων των καὶ νὰ συλλάβωσιν ἀπὸ τὸ οὖς τοὺς ἀσεβεῖς τούτους, οἱ ὁποῖοι ρυπαίνουσι ἀυστόλως τὰ μνημεῖά των, ὡς φροντίσωσι τοῦλάχιστον οἱ ἀρμόδιοι νὰ ἐπιβλέπωσιν, ὅπως μὴ ἐπαναληφθῇ τὸ αἰσχροπρεπές τοῦτο. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀληφθῇ φροντίς ὅπως ἐξακριβωθῇ ἂν καὶ ἐπὶ ἄλλων μνημείων ὑπάρχουσι τοιαῦται ἐπιγραφαὶ, αἱ ὁποῖαι πρέπει ν' ἀπαλειφθῶσι διότι ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἡ πρὸς τὴν καθαριότητα ἀγάπη μας δὲν ἐνέχει μόνον τὴν σημασίαν τοῦ σεβασμοῦ, ἀλλ' εἶναι καὶ ἐνδειξις τῆς πρὸς ἐξευγένισιν τῆς καρδίας μας ροπῆς ἡμῶν. Ὅταν ἀρχίσωμεν νὰ καθαρίζωμεν τοὺς ὑλικοὺς ρύπους μας, ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι θὰ ἔλθῃ ταχέως ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ συναισθανθῶμεν τὴν ἀνάγκην νὰ καθαρίζωμεν καὶ τοὺς ἠθικοὺς ρύπους μας.

Σ. Τζαννότης.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΛΛΗΣ

Καὶ πάλιν τὸ Γένος ἡμῶν θρηνεῖ ἓνα τῶν ἐπιλέκτων υἱῶν Του, ἓνα, ὅστις ἐτίμησεν αὐτὸ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Ἐν τῷ ἀειμνήστῳ Στεφάνῳ Ράλλῃ ἐκλείπει μεγάλη ὁμογενὴς ἐμπορικὴ προσωπικότης, κολοσσὸς θελήσεως καὶ σκέψεως καὶ ἐνεργείας κατορθώσας ν' ἀπαρτίσῃ κολοσσὸν πλούτου, ἐμπορικὸν πακτωλὸν ἐκτείνοντα ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου

ὑπὸ μορφήν ὑποκαταστημάτων τοὺς εὐρεῖς παραποτάμους του.

Ἀλλ' ὁ σύγχρονος οὗτος Χέοψ διὰ τῆς ἡν ἀπῆρτισεν γιγαντιαίας χρυσῆς πυραμίδος τοῦ ἀμυθήτου πλούτου καὶ τοῦ κολοσσιαίου ἐμπορικοῦ αὐτοῦ καθιδρύματος, ὠφέλησε τὸ Γένος οὐχὶ μόνον ἀπασχολῶν ἐν αὐτῇ μυριάδας ὁμογενῶν βραχιόνων. Ἀλλ' ὠφέλησεν αὐτὸ πλείοτερον ἐτι παρέχων αὐτῷ γιγαντιαῖον ἐπίσης καὶ φωτεινὸν καὶ ἐν ἐτι πολυτιμότερον διδάγμα: Πόσον δηλονότι μεγάλα ἔργα ἢ συγκεκεντρωμένη θέλησις καὶ σκέψις καὶ δράσις δύναται νὰ κατορθώσῃ καθιστῶσα τὸ ἄτομον γίγαντα καὶ τὸ ἱδρύμα πυραμίδα καὶ τὸν πολίτην σωτήριον παράγοντα καὶ κινητήριον μοχλὸν μεγάλης κοινωνικῆς δυνάμεως καὶ ὠφελείας.

Η ΕΝ ΤΩ ΠΕΡΑΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Τὸ κλεῖζον τὸ γυναικεῖον φύλον τῆς πόλεως ἡμῶν ἐρίτιμον τοῦτο Σωματεῖον ὑπὸ τὴν πᾶν ἐπαξίαν προεδρίαν τῆς ἐριτίμου κ. Ἀργ. Καλθοκορέση ἦγε τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ ἐορτήν. Δὲν ἐνδιατρίβουσαν εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐπιβλητικῆς τελετῆς, ἦν ὁμοῦ μετ' ὅλου τοῦ ἄνθους τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐπισήμου κόσμου, ἐκόσμησε καὶ ἡ Α. Θ. Π. ὁ σὺν τὸς καὶ πολυφίλῃς ἡμῶν Πατριάρχῃς Ἰωακείμ ὁ Γ'. καθ' ὅτι τὰς λεπτομερείας ταύτας ὁ ἡμερήσιος τύπος ἤδη ἀνέγραψε. Ἐξαίρομεν μόνον τὸ διὰ τε τῆς μακροχρονίου δράσεως τοῦ πολυτίμου τούτου τῆς παρ' ἡμῶν γυναικείας φιλανθρωπίας δόμου διαρκῶς καταφαινόμενον καὶ ἐκ τῆς γλαφυρᾶς λογοδοσίας τῆς γραμματέως τοῦ Συμβουλίου εὐγενούς κ. Αἰκατ. Παντερμαλῆ προχθὲς καὶ πάλιν καταδειχθὲν μέγα καὶ περίοπτον συμπέρασμα: ὅποια δηλονότι μεγάλα καὶ εὐεργετικὰ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἀποτελέσματα δύναται νὰ παράσῃ ἡ γυνὴ ἐπιδιδόμενη διὰ συνησπισμένης καὶ θαρραλέας δράσεως εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, ἥτις ἀποτελεῖ συμφωνήσαντος πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν προορισμὸν αὐτῆς ἑδαφὸς ἐνεργείας!

Ἐπιφυσσόμενα ὅπως προσεχῶς ἀφιερῶσωμεν πολλὰς ἡμῶν στήλας εἰς τὴν πολύτιμον δρᾶσιν τοῦ εὐαγούς τούτου γυναικείου ἱδρύματος, περιοριζόμεθα ἁπλῶς μὲν

νον συγχάιρουσαι ὁλοφύως τὰς τε ἀποτελούσας τὸ συμβούλιον εὐγενεῖς φιλανθρώπους ὡς καὶ τὴν ἀκάματον καὶ Γεν. Διευθύντριαν τοῦ ἱδρύματος κ. Εὐφροσύνην Μαυρίδου δι' ἣν ἐκπληροῦσιν εὐλογητὴν καὶ ἀγίαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποστολήν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις. Χθὲς ἐξετελέσθη τέλος ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Γαλλικῆς Ἐνώσεως τὸ ἀπὸ πολλοῦ ἐπιμελῶς καὶ εὐσυνειδήτως παρασκευαζόμενον ὑπὸ τῶν ἀναλαβόντων τὴν διδασκαλίαν του εὐφυῶν καὶ εὐπαιδευμένων ἐρασιτεχνῶν καὶ τῆς ἐριτίμου ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς τὸ ἐξἄριστον τῆς Εὐριπιδείου Μούσῃς προῖον Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις κατὰ παράφρασιν ἑμμετρον τοῦ λυκειάρχου κ. Χρ. Κατζηχορήστου μετὰ τὸς τὸς ἐνθέρμως ἐν Ἀθήναις ἀνευρηθηθέντα χορικά τοῦ κ. Γ. Παχτίκου καὶ τὴν λαμπρὰν ὑπόκρισιν τῆς ἐξ Ἀθηνῶν Δος Μαρίας

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ Η ΜΑΜΣΕΛΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ (ὑπὸ Henry Greville)

Αὕτη ἡ ὡς ἀρχαίας ἱετέδος γραφικὴ χειρονομία διήγειρε παρὰ τῇ Δαρείᾳ Παυλόβνᾳ ὅλας τὰς ἀναμνήσεις, τὰς ἀποχομισθείσας ἐκ τῶν ταξιδίων της ἀνά τὰς χώρας, ὅπου ἡ τέχνη ἀναπνέεται ὁμοῦ μετὰ τὸ ἄρωμα τῶν λεμονιῶν καὶ τῶν ροδοφάνων.

— «Εἶναι ἐξαίσια, εἶπε καθ' ἑαυτήν. Ὅποτον πρότυπον διὰ γλύπτην ἢ ζωγράφον! . . . »

Οἱ δάκτυλοι τῆς πριγκηπίσσης ἐπέψαυσαν τὴν ἐκ λίθου κόμην, τὴν τόσῃ λεπτὴν καὶ λείαν, ὥστε ἐπερύγιζεν εἰς πᾶσαν πνοὴν χωρὶς νὰ δύναται νὰ βοστρυχωθῇ. Ἦτο καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσις ἢ μητρικὴ στοργή; Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ εἰσεχώρησαν μέχρι βάθους τῶν βλεμμάτων, ἐν οἷς ἔλαμπον τὰ μυστηριώδη ρουβίνα.

— Πόσον παραδόξους ὀφθαλμοὺς ἔχεις, λέγει ἡ Δαρεία, ἐξετάζουσα αὐτήν.

— Ἡ μήτηρ μου τοὺς ἡγάπα, εἶπεν θλιβερώς ἡ ὀρφανή. Ὡ! νονά, σὰς ὀρκίζω εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μητρός μου νὰ με ἀγαπᾷτε! Σὰς ἡγάπα! Μοὶ εἶπεν ὅτι θὰ μ' ἀγαπᾷτε . . . καὶ πρὸ πάντων κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους μῆνας.

Παρὰ τὴν ἀσυνήθη ἰσχὺν τῆς θελήσεώς της, ἡ Ἀ-

Δημοπούλου ὡς Ἰφιγενείας. Ἐνεκα ἐλλείψεως χρόνου καὶ χώρου ἐπιφυσσόμεθα ν' ἀναγράψωμεν τὰς ἐντυπώσεις μας εἰς τὸ προσεχές.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Μεγάλην ἐπιτυχίαν ἔσχε παιχθεῖσα λαμπρῶς ὑπὸ τοῦ ὄντος καλλιτεχνικοῦ θιάσου τοῦ Κου καὶ Κας Κοκκίνῃ ἡ Κάμεν, ἥτις καὶ ἐπανεληφθῇ πολλάκις. Κωλυθεῖσαι δυστυχῶς τοῦ νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ἐπιφυσσόμεθα νὰ τὸ πράξωμεν εἰς τὴν προσεχῇ ἐπαναλήψιν συγχάιρουσαι ἅμα θερμῶς τὸ συμπαθὲς καὶ ἐξόχως καλλιτεχνικὸν ζεῦγος ὡς καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ καλλιτέχνους.

Διδασκάλισσα Ἑλληνικῆς γυναικὸς
καὶ τὴν γαλλικὴν διδάξασα ἐπὶ
δεκαετίαν ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδοῦσα.

νοῦτα ἐκλονίσθη, ἡ καρδία της ἐπαλλεν ἀνίσως, αἱ πνεύματα ἐγένοντο πελιδναί, τὰ χεῖλη της ἀπεχρωματίσθησαν, οἱ τεταμένοι βραχίονες ἔπесαν εἰς τὰ πλευρά της.

— Ἀγαπᾷτε με! εἶπε διὰ φωνῆς ἀσθενούς, ἥτις ἐφάνετο προσερχομένη πέραν τοῦ τάφου. Καὶ ἔπесε λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ τάπητος παρὰ τοὺς πόδας ἐκείνης ἥτις δὲν ἐγνώριζεν ἂν θά τὴν ἡγάπα ποτέ.

— «Εἶναι ὀχληρόν!» ὑπῆρξεν ἡ πρώτη σκέψις, ἥτις διήλθε τῆς κεφαλῆς τῆς πριγκηπίσσης. «Ἡ δυστυχὴς κόρη!» ὑπῆρξεν ἡ δευτέρα.

Ἐσήμανεν ἰσχυρῶς, ἀλλὰ πρὶν ἢ εἰσελθῶσιν οἱ ὑπηρέται, ὁ Δάσ, κατελθὼν ἐκ τοῦ ἀνακλίντρον, ἔλαιεν ἡσύχως τὰς ὠχρὰς χεῖρας καὶ τὰ λεπτὰ ὦτα τῆς λιποθύμου κορασίδος.

— «Ὁ κύων εἶναι φιλαθροπότερος ἑμοῦ» εἶπε καθ' ἑαυτήν ἡ πριγκηπίσα.

Ὅτε ἡ ὀρφανὴ ἤνοιξε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε σοβαρὰν καὶ γλυκεῖαν μορφήν πρεσβυτέδος κλίνουσαν ἐπ' αὐτῆς, φέρουσαν εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ τετυλιγμένον μετὰξινον μανδύλιον τὸ ἀποτελοῦν τὸ διακριτικὸν γνῶρισμα τῆς τάξεώς της. Ἦτο ἡ οἰκονόμος ἢ κρατοῦσα τὴν δέσμη τῶν κλειδίων τοῦ οἴκου, ἥτις ἦνοιγεν ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ μέχρι τοῦ οἰκιακοῦ φαρμακείου τοῦ τόσον ἀπαραιτήτου εἰς μέρη στερούμενα πάσης ἱατρικῆς βοήθειας!

Τὸ πρόσωπόν της ἦτο σχεδὸν στρογγύλλον, οἱ ὀφθαλμοὶ φαιοὶ καὶ πλήρεις ἀποχρώσεως τινὸς ἐπικτήτου αὐστηρότητος, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀνεγίνωσκε τις μεταγχολεκὴν καὶ ἄφρονον στοργήν. Παρετήρουν τὴν ὀρφανὴν μετ' ἀρρήτου συμπαθείας. Ἡ Ματρώνα Σαβίνα εἶχεν

λου παρ' ὁμογενεῖ οἰκογενεία. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Οικογένεια ἐνδεὴς καὶ ἀπροσάλευτος δεινὰς ὑποστάδα τῆς τύχης καταδρομὰς ἐπικαλεῖται τὰ αἰσθήματα τῶν φιλανθρωπῶν. Τὴν συνιστώμεν θερμότερα εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῶν

ὑποστῇ πολλὰς θλίψεις ἐν τῷ βίῳ της, ὅστις φαινομενικῶς ἦτο εὐτυχὴς καὶ ἡρεμὸς. Ἐσχεν, ὑπηρετοῦσα πάντοτε τὴν εὐγενῆ δέσποιάν της, σύζυγον καὶ τέκνα, οἷτινες ὅλοι ἐκοιμῶντο ὑπὸ τοὺς μικροὺς γηλόφους τοῦ κοιμητηρίου, τὸ ὅποτον ἐφάνετο ἐκ τοῦ παραθύρου. Καὶ αὕτη ἡ ἄνευ τέκνων μήτηρ ἤσθάνετο βαθὺν πόνον πρὸς τὸ ἄνευ μητρὸς τέκνον.

— Συνῆλθε, δὲν ἔχει οὕτω; ἠρώτησεν ἡ πριγκήπισσα.

Ἡ Ἀνιούτα προσεπάθησε νὰ στραφῇ πρὸς τὴν ἀνάδοχόν της· ἀλλ' ἦτο λίαν ἀδύνατος καὶ δὲν ἤδύνατο νὰ μείνῃ καθήμενη, ὥστε ἡναγκάσθη νὰ μείνῃ ἐξηπλωμένη.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐψεύρισε κλείουσα πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς.

Μετὰ βραχεῖαν σιγὴν προσέθηκε:

— Γνωρίζετε; τοῦτο οὐδέποτε μὲ συμβαίνει. Δὲν εἶμαι διόλου φιλάσθετος, ἀλλ' ἡ λύπη...

— Μὴ ὁμιλεῖς, εἶπεν ἡ πριγκήπισσα στηρίζουσα θωπευτικῶς τὴν κυρίαρχον χεῖρά της ἐπὶ τῶν μακρῶν καὶ παγερῶν δακτύλων.

Ἡ Ἀνιούτα ὑπῆκουσεν, ἀλλ' ὅχι ἐπὶ πολὺ· ὁ φόβος μὴ θεωρηθῇ ὡς φιλάσθετος, πρόσκομμα καὶ βάρος εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, τῆς ὁποίας τὴν κυρίαν οὐδὲν ἔπρεπε νὰ ἐνοχλῇ ὑπερίσχυσε τῆς μεγάλης ἐπιθυμίας της ὅπως φανῇ εὐπειθής.

— Σὰς βεαίῳ, νονά... ἐπανελάθεν ἀσθενῶς.

Καταβαλοῦσα μεγάλην γενναιοῦτητα ἀνηγέρθη καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς μακρᾶς ἔδρας, ἔπειτα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὀλίγον χρόμα ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

Παρ' ὀλίγον νὰ ἐκβάλῃ τὴν ἀπέλιπα κραυγὴν τῆς

ἀναγνωστῶν ἡμῶν. Αἱ συνδρομαὶ κατατίθενται παρὰ τῇ Διευθύνσει τῆς «Βοσπορίδος», ἐν τῇ ὁποίᾳ τὰ ὀνόματα τῶν δωρητῶν θὰ δημοσιεύωνται.

ΤΥΠΟΙΣ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ

Γαλατῆ, ὁδὸς Πιλοῦρ, ἀριθ. 12.

ὁρφανίας: «Μήτηρ, μήτηρ!» Ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ὅπου ἔλαμπον ὡς μαργαρίται, τὰ δάκρυα, καὶ τὸ στῆθος της ὅπου ἐπνίγοντο οἱ λυγροί, ἠρέμουν αὐτοστιγμῇ. Παρετήρησε πέραξ της εἰς τὸ εὐρὺ δωμάτιον, ὅπου τὰ ἀντικείμενα περιστρέφοντο ἀκόμη ἐπιμόνως πέραξ της. Διὰ κινήματος γοργοῦ καὶ τολμηροῦ ἐπήδησεν· οἱ πόδες της ἤγγισαν τὸ ἔδαφος, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν γενναίως.

— Εἶμαι ὀλοτελὼς καλὰ, νονά... Σὰς ζητῶ συγγνώμην, θφείλω νὰ σὰς ὀνομάζω πριγκήπισσαν ἢ ἀπλῶς ἀνάδοχον; Εἰς ταύτην τὴν ἀπροσδόκητον ἐρώτησιν, ἐρύθημα ἀνέβη εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἀριστοκράτιδος.

— Ἐν τῷ μεταξύ ἐδῶ εἰς τὴν ἐσχὴν ὀνόμαζέ με ἀνάδοχον, ἀπήντησεν ἡ πριγκήπισσα.

Ἡ Ἀνιούτα ἔκυψεν ἵνα φιλήσῃ τὴν χεῖρα τῆς εὐεργετῆδος της ὡς ἐπιβάλλει τὸ πρέπον, ἀλλ' ἦτο ἀκόμη τόσον ἀδύνατος, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ καὶ ἡ Ματρώνα τὴν συνεκράτησε λίαν δεξιῶς θέτουσα τὸν βραχίονά της πέραξ τῶν λεπτῶν ὤμων της.

— Μὴ κινεῖσαι, εἶπεν ἡ Δαρεία δυσηρεστημένη ὀλίγον, ἀλλ' ἀγνοοῦσα καὶ αὐτὴ διατί. Θά σοι δώσουν τέτιον.

Μηχανικῶς παρετήρησε τὴν ὥραν εἰς τὸ μικρὸν ταξιειδικὸν ὥρολόγιον, ὅπερ εἶχε πάντοτε μεθ' ἑαυτῆς.

— Θὰ παρατεθῇ τὸ δεῖπνον μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Δύνασαι νὰ περιμένῃς;

— Ὅσον θέλετε, νονά.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
ταῖς Μούσαις συγκατάμινγες,
»ἠδίσταν συζυγίαν»
Εὐφ. Ἡρ. Μοιν. 27. 673—8

Ἀνλοῦται ὅτι τὸ ἐν Κουρδοῦμ Χὰν Γραφεῖον τῆς «Βοσπορίδος» μετεκομίσθη ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 3 ὅτου ἦτο τέως, εἰς τὸν ἀριθ. 23.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ

Νῦξ σκυθρωπή, ὠχρά, σελήνοφώτιστος. Βαθύφαιοι ὄγκοι νεφῶν ποῦ καὶ ποῦ ὑπὸ τῶν ξανθῶν ἀκτίνων χαλκούμενοι κυλίσονται ἡρέμα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐπιβραδύνοντες ἔστιν ὅτε τὴν ἐσπευσμένην πορείαν των ὑπεράνω τοῦ ὅρους τῶν Ἐλαιῶν ὅπως ἴδωσιν ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ τὸν Μάρτυρα τῆς αὔριον, προτευχόμενον ἄπαξ ἔτι...

Δειλὴ καὶ μόλις θρόοῦσα ἡ ἑαρινὴ αὔρα διαπνέει τοὺς κλάδους τῶν ὑψιτενῶν ἐλαιῶν,

αἵτινες, λευκάζουσαι ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, κύπτουσιν ὡς ἐν' ἀσπασθῶσιν τὴν ἱερὰν κεφαλὴν ἐκείνου, ὅστις γονυπετὴς ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς χλόης παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν προσεύχεται... Ἡ μορφή του ὠχρὰ ὡς ἡ σελήνη, καὶ ὡς αὐτὴ φωτεινὴ, ἀκτινοβόλος καὶ συμπαθής, ἀποπνέουσα ἡθος ἀχανοῦς μεγαλείου καὶ ιδεώδους, ἀπείρου ἡδύτητος. Ἡ κόμη του ξανθὴ καὶ λυτὴ χρυσίζουσα περιβάλλει τὴν θείαν μορφήν του ὡς αὐτὰ τὰ περιβάλλοντα τὴν σελήνην νέφαλα. Ἡ ἐσθὴς του λευκὴ, κυματίζει ἐλαφρῶς ὑπὸ τὰς πνοὰς τῶν ἀέρων ὡς κύκνου πτέρυγες. Ὁπτασία, λευκὴ ἐκπέμπουσα παραδόξως ἁραιάν τινα καὶ ἀτμώδη αἴγλην ὡς κρίνον οὐράνιον ἐκ χιόνος πλασθὲν καὶ φωτὸς, διαστίζει τὰ σκότη.

Αἱ χεῖρες αὐτοῦ αἱ θεσπέσιαι εἰσὶ συμπεπλεγμέναι ἱκετευτικῶς ἐνῶ τὸ βλέμμα του τὸ ἀχανὲς ὡς ὁ οὐρανός, ὃν ἀντανεκλᾷ, ἀκίνητον ὡς ἀπλανὴς ἀστὴρ ἀτενίζει τὰ ὕψη!

Ὡς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, τὸ ἄπειρον βλέμμα τὸ ἐγκλεῖον ἐν ἑαυτῷ τὰ ὀνειρώδη χάη τῆς ὑπερχοσμίου ζωῆς! . .

Τίς ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀτενίσῃ ποτὲ ἄνευ ρίγους καὶ ἐνδομύχων παλμῶν ἀνεκφράστου τινὸς καὶ ἱερᾶς συγκινήσεως;

Ἀλλὰ τίς ἡ αἰθέριος αὐτὴ ἰκέτις μορφή ἡ ἐξορκίζουσα ἀφώνως τὰ ὕψη;

Μὴ εἶναι ἐξόριστος ἄγγελος ὑπὸ τῆς θείας ὀργῆς στερηθεὶς τῶν πτερύγων του καὶ νοσταλγῶν τὴν γλαυκὴν πατρίδα του, ἐκλιπαρεῖ τὸν Θεόν;

Ἡ μὴ ἡ ἀκίνητος λευκὴ ὀπτασία εἶναι Θεσπέσιόν τι ἄγαλμα τοῦ ἐλέους πλασθὲν ὑπὸ ἑλληνος γλύπτου ὅπως κοσμίῃ τὰ ρωμαϊκὰ ἀνάκτορα;

Οὐχί· εἶναι αὐτὸ τὸ Ἑλεος. Οὐχί! εἶναι ὁ ἀναξ τῆς ἀενάου στοργῆς, ὅστις οὐδέποτε ἐκόσμησεν ἀνάκτορον, ἀλλ' ἔσχεν ὡς μέγαρον αὐτοῦ τὰς καλύδας· εἶναι ὁ γλυκὺς ἐκεῖνος ὁ προτευχόμενος Θεός, ὁ Θεὸς τῆς ὀδύνης, ὁ Θεὸς τῆς συγγνώμης.

Ἰδοὺ, δακρύει καὶ αἱ χρυσαὶ τῶν οὐρανίων ὀμμάτων ψεκάδες κυλιόμεναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κρυσταλλοῦνται εἰς πυρίνους ἀδάμαντας· ὑπ' αὐτοὺς δὲ θύσανοι βασιλικοῦ καὶ πασχαλέας καὶ ἱὼν βλαστάνουσιν ἐπὶ τῆς φαλακρᾶς τοῦ Ὄρους τῶν Ἑλκίων κορυφῆς.

Ἡ προσευχὴ τοῦ ἀνερχομένη θερμὴ καὶ εὐώδης ὡς λίθανος μυρόνει τὸν αἰθέρα καὶ οἱ στόνοι του, στόνοι μουσικῆς ὑπερανθρώπου, ἐκπνέουσι πλήττοντες ἐναρμονίως τὰς ἀκοὰς τοῦ Πατρὸς Θεοῦ.

Ὡ! τοὺς στόνους τούτους ποῖα ποτὲ ἀηδῶν καλλικέλαδος, τίς ποτε δαιμόνιος Ὀρφεὺς διὰ τῆς μάγου λύρας του θὰ δυνήθῃ ν' ἀναπαραγάγῃ; Καὶ αὐτῶν τῶν ἀγγέλων τὸ ἄσμα ἀσθενῶς μόνον παραβάλλεται, ἀλλὰ δὲν ἐξισοῦται πρὸς τὴν θείαν ἐκείνην, τὴν φιθυρίζουσιν μόλις φωνήν.

Καὶ τὰς λέξεις ἐκεῖνας, τὰς ὑψίστας ἐννοίας τῆς προσευχῆς, δὲν ἐπρόφερε ποτὲ

τέως ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρώπινον στόμα. . . .

Τὸ ὑπερφυῆς θῦμα, ὅπερ αὖριον ἢ γῆ θὰ φρίξῃ βλέπουσα κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ θὰ πενθηρορήσῃ θεωρῶν ὁ ἥλιος, τὸ θῦμα τὸ γνωρίζον τὴν μέλλουσαν θυσίαν του καὶ τοὺς αὐτουργοὺς καὶ τὸν πρωταίτιον αὐτῆς, μόλις ἀναπέμπει δειλὴν τινα παρακλήσιν ὑπὲρ τῆς τύχης αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ προτευχόμενη ψυχὴ του τρέπεται εἰς ἰκεσίαν ὑπὲρ τῆς δυστήνου ἀνθρωπότητος, ἣν ὁ ζόρος τῆς ἀμαρτίας πλανᾷ, καὶ! . . ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ μελαμβροῦς, τοῦ Θεοκτόνου Ἰουδα! . .

Καὶ πρὸ τοῦ ὕψους τῆς προτευχῆς, ἣν ἀπευθύνει πρὸς τὸν οὐρανὸν ὁ Θεὸς τῆς συγγνώμης, ἐκπεπληγμένα σιγῶσι τὰ σύμπαντα. Τὰ πτηνὰ φωλάζουσι δειλῶς, ἀθρόβως καθιπτάμενα, τὰ ρεῖθρα τῶν ἁλίων ρυάκων συγκρατοῦσι τοὺς φλοίσβους των, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ θάλασσα μακρὰν ἀναστέλλει τοὺς παλμώδεις ρόχθους τῆς, τοὺς ἡχηροὺς παφλασμούς τῆς.

Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπιβλητικῆς ταύτης σιγῆς, ἐνῷ ὁ Θεὸς ἀνθρώπου ἀνεγείρεται κατὰ σκοπὸν, σπογγίζων ἀπὸ τοῦ μετώπου του ἰδρώτα ἀγωνίας, ἐξαίφνης οἱ κλάδοι τῶν δένδρων σείονται καὶ μορρῇ τις ἄλλῃ ἐπίσης λευκόπεπλος σχίζουσα τὰς σκιὰς προχωρεῖ πρὸς αὐτόν.

Ὡχρά, γαλήνιος, λευκοπώγων καὶ ἐπιβλητικὴ, καίτοι οὐδόλως ὠραία, μεγαλοπρεπῶς φέρει τὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὰς ἀπαυγάτις τοῦ οὐρανοῦ ἐκεῖνου φωτός, αἵτινες πεπλοῦσι τὴν μορφήν τοῦ Θεοανθρώπου. Εἶναι ἡ σκιά τοῦ Σωκράτους ἐρχομένη ἵνα ὑποβάλλῃ τὰ σέβη αὐτῆς πρὸς τὴν ὑπερτάτην τῆς ἀρετῆς Μεγαλειότητα.

— Χαῖρε, λέγει, ὦ ἀνθρωπόμορφε Θεέ, Θεέ τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Συγγνώμης, Θεέ, ὃν ἐμάντευε τὸ πνεῦμά μου, ἐρχόμενον πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὅτε ἐν τῇ Στοᾷ ἐφιλοσόφουν. Ἐπὶ πολὺ ἡ ἀνθρωπότης μ' ἐθεώρητεν ὡς τὴν ὑπερτάτην κορυφὴν τῆς

αὐταπαρνήσεως καὶ τοῦ ιδεώδους· ἐπὶ πολὺ μὲ ἀπεθέωσεν ὡς τὸν ὕψιστον τῆς Ἀληθείας μάρτυρα. Ἀλλ' ἤδη κύπτων Σὲ προσκυνῶ, ὦ Μάρτυς Θεέ, ὡς ταπεινὸς λοφίσκος τὸ ὕψιστον τῶν ὀρέων.

Πεποιθὼς εἰς τὴν γαλήνην τῆς ἀενάου ζωῆς, εἰς τὴν μακαριότητα τοῦ θανάτου, οὐδεμίαν ἠσθάνθη λύπην ἀποθνήσκων, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐμνησικάκησα κατὰ τῶν φονέων μου. Νηφαλιότης τις ἐξόχως διαυγῆς προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐξαιρετικῆς συγκεντρώσεως εἰς τὸ ἡθικὸν ἐγὼ μου μὲ ἐτήρησεν ὑπεράνω τῶν παθῶν, τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἐχθρας, χαίροντα διότι διὰ τοῦ φόνου μὲ ἤγον ταχύτερον οἱ ἐχθροί μου πρὸς τὸ τέρμα, ὅπερ ἔσται ὠνειροπόλησά καὶ ἐπόθησα. Ἀλλά, Σὺ, Θεὸς ὑβρίζομενος καὶ ἐξουθενούμενος ὡς ὁ ἐσχατος τῶν κακούργων, Σὺ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπιστέφων βίον ἀφοσιώσεως καὶ αὐταπαρνήσεως ἐντελοῦς, δὲν διέμενες ὡς ἐγὼ ψυχρός, ἀλλὰ . . . προσηυχῆθης ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν Σου! . . οἷα ὕψιστη θυσία!

Ναι, συνεχώρησα τοὺς φονεῖς μου, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἀγαπήσω, ὡς Σὺ, οὐδέποτε ἐφαντάσθην· ὦ γλυκὺς Ἰησοῦ, μὲ ἐνίκησας. Ναι, ἐπρέσθεις ὅσα καὶ Σὺ, καὶ ἐπίσης ἐγενόμην μάρτυς τῆς Ἀληθείας. Ἀλλ' ἐγὼ ἐφιλοσόφησα καὶ Σὺ ἠλέησας· εἰργάσθην διὰ τοῦ Νοὸς καὶ εἰργάσθης διὰ τῆς καρδίας· ἐκήρυξα τὴν σκέψιν καὶ ἐκήρυξας τὴν Ἀγάπην. Θεέ τῶν δυστυχῶν, Θεέ τῶν ἡττημένων, Θεέ τῆς συγγνώμης καὶ τῆς θυσίας, χαῖρε οὐράνιε Νικητά! . .

Ἀλλ' ἰδοὺ μακρόθεν συνοδεία τις ἐρχομένη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ταχύνει τὸ βῆμά της καὶ καταδύεται ὑπὸ τὴν γῆν ἡ σκιά τοῦ Σωκράτους.

— Ἐδῶ . . ἔδῶ εἶναι . . κράζει φωνὴ τις ἀπαισία ὡς ἱέρακος κρωγμός, φωνὴ ἀνθρώπου κρατοῦντος ἐρυθρὸν αἰμόχρουν φανόν, ὅστις ἐπαφίνει ταρταρικὴν ἀνταύγειαν ἐπὶ τῆς

ἀγρίας μορφῆς τοῦ τῆς σαρδώνιον μειδιώσης μειδίωμα.

Καὶ ἡ εἰδεχθὴς συνοδεία προσεγγίζει ἰδοὺ· πλησιάζουσιν ὁλοὲν αἱ ἐρυθραὶ τῶν δαδῶν τῆς φλόγες καὶ θόρυβος βημάτων πρὸς κλαγγὴν ὅπλων μεμιγμένος ὁλοὲν ἐγγύτερον καλπᾶζων ἀκούεται.

Ὁ Ἰησοῦς ἵσταται ἀδρανὴς μειδιῶν θείαν λάμψιν γαλήνης· ἵσταται ἀναμένων ἕως οὐ αἱ σιδηραὶ τῶν στρατιωτῶν χεῖρες τίθενται ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἐνῷ ὁ ταρτάριος τῆς συνοδείας ἡγέτης, ὁ ἀνθρωπὸς ὁ φέρων τὸν αἰμόχρουν φανόν, τὸν πλησιάζει μορφάζων φίλιαν καὶ—φρίζατε πνεύματα τῆς σκοτίας!—ἐπιθέτει εἰς τὰ θεϊκὰ χεῖλη δολερὴν, φρικώδη, ἀκατονόμαστον ἀσπασμὸν! . .

Τότε ἡ νύξ ριγοῦσα ἐκ φρίκης περιετυλίχθη σφιγκτότερον εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ μελανοῦ τῆς μανδύου, ἡ σελήνη ἐκρυψε τεθορυβημένη τὴν ὠχρὰν τῆς ὀφιν ὀπίσω τῶν νεφελῶν καὶ τὰ ὄρνεα τὰ περιπτάμενα σιγηλῶς εἰς τὸ φαλακρὸν τῶν Ἑλαιῶν ὄρος, φρικιώντα ἐπίσης ἀφῆκαν τραγικὸν κρωγμὸν, ἐν ᾧ αἱ ἐλαταὶ σεμναὶ καὶ εὐσταλεῖς τοῦ ἱεροῦ βουνοῦ καλογραταὶ ἐρρίγησαν σύσσωμοι ἐκ τοῦ τρόμου των.

Ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης, ὁ Θεὸς τῆς συγγνώμης, ὁ Θεὸς τῆς ὀδύνης καὶ ἀφοσιώσεως παρεδίδοτο ὑπ' ἐκείνου, ὃν ἠϋλόγησε πρὸ μικροῦ! . .

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Διὰ τοῦ παρόντος διπλοῦ φύλλου συμπληροῦνται ἀνελλιπῶς καὶ ἐμπροθέσμως ὅλα τὰ 26 φύλλα τοῦ Γ'. ἔτους τῆς «Βοσπορίδος», ἥτις ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀριθμοῦ αὐτῆς εἰσέρχεται εἰς τὸ Δ'. ἔτος της.

ΠΟΘΟΣ ΙΕΡΟΣ

Ποθῶ μὲ τὴν ἀγάπην μου τὸ πᾶν νὰ περιβάλω·
Νὰ καταστήσω ἅπαντας ποθῶ τρισευχεῖς·
Τὴν δυστυχίαν τὴν ὠχρὰν μακρὰν των ν' ἀποβάλω
Κ' εἰς ὕμνους τὴν ὀδύνην των νὰ τρέψω συνεχεῖς.

Θέλω πρὸς πάντας τὴν χαρὰν ἐγὼ νὰ μεταδώσω
Καὶ θεῖαν ἀγαλλίασιν νὰ φέρω εἰς αὐτοὺς
Κ' ἐπιθυμῶ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ψυχῆς νὰ σώσω.
Οἶκτον αἰσθάνομαι βᾶθὺν πρὸς ὅλους τοὺς θνητούς.

Ποθῶ, πάντες εὐδαίμονες καὶ ὕμεις νὰ ζῶσι
Κ' ἐπιθυμῶ κανείς, κανείς ποτὲ νὰ μὴ θρηνῇ.
Θέλω νὰ βλέπω ἅπαντας νὰ χαίρουν, νὰ γελῶσι
Καὶ ἡ ἐλπίς μὲ τᾶνθ' τῆς αὐτοὺς νὰ στεφανοῖ.

Ποθῶ ἡ τεθλιμμένη μου νὰ τοὺς θαυέη λύρα
Κι' ὅτι ἐγκλείω ἐνδὸν μου νὰ τοὺς δωρῶ ἐγώ,
Καὶ ἂν τὸ θέλῃ ὁ Θεὸς καὶ τὰ παιτ' ἡ Μοῖρα,
Ἐγὼ δι' ὅλους τοὺς θνητούς ἀπαύστως ἄς ἄλγῶ! . . .
Ἀχ. Ταβουλάρης.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Αἱ δύο αὐται λέξεις, αἱ συμβολίζουσιν
τὸ ὕψος καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς θρησκείας
ἡμῶν, θ' ἀντηχῶσιν αὐριον ἀπ' ἄκρου εἰς
ἄκρον τῆς ἡμετέρας πόλεως ὑπὸ τὴν γλυ-
κεῖαν τοῦ ἑαρινοῦ στερεώματος ἀνταύγειαν,
οἱ δὲ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν θὰ ἠχῶσι
χαρμοσύνως, καλοῦντες τοὺς χριστια-
νοὺς εἰς τοὺς ναοὺς, ὅπως ὑμνήσωσι τὴν
δόξαν τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Κυρίου
καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Χα-
ρὰς εὐαγγέλια θ' ἀναγνώσθωσιν ἀσπα-
σμοὶ θ' ἀνταλλαγῶσι μεταξὺ συγγενῶν
καὶ φίλων· καινουργεῖς στολαὶ καὶ ἐνδυ-
μασίαι θὰ ἐπιδειχθῶσι· πυροβολισμοὶ ἀλ-
λεπαλλήλως θὰ κροτῶσι καὶ ῥήτορες ἐκ-
κλησιαστικοὶ θ' ἀνέλθωσιν ἐπὶ τοῦ ἁμβω-
νος, ὅπως ἐξάρωσι τὴν σημασίαν τοῦ με-
γίστου γεγονότος, διὰ τὸ ὅποιον ἀγαλλιᾷ
καὶ ὑπεραίρεται σύμπαν τὸ ὀρθόδοξον
πλήρωμα.

Ἀλλ' αἱ ἐκδηλώσεις αὗται τῆς χαρὰς
καὶ οἱ εὐφραδεῖς τῶν ῥητόρων λόγοι κα-
τήντησαν πλέον τύποι κενοὶ καὶ μέσα εὐ-
τελῇ ἐπιδεικτιάζεως ἢ ἀπλῆς προσποιή-
σεως, ἀφοῦ ὅλοι εἰθίσθημεν ἥδη νὰ ὑπο-
κρύπτωμεν ἐν παντὶ λόγῳ ἡμῶν καὶ ἐν
πάσῃ πράξει συμφεροντολόγους ἢ ἐνό-

χους σκοπούς. Ὁ βίος ἡμῶν κατήντησε
πλέον τυπικός, καθιστῶν ἀτροφικὸν πᾶν
αἶσθημα καὶ καταπνίγων πᾶσαν ὑψηλὴν
ιδέαν. Καταγινόμεθα ὅλοι μετὰ ἐνόχου ἀ-
μύλης νὰ ἐκπληρώσωμεν κατὰ γράμμα
τοὺς τύπους, τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλει ὁ
ψευδοπολιτισμὸς τῆς Δύσεως, καὶ ἀδια-
φοροῦμεν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θείων
ἐκείνων ἀρετῶν καὶ ἐντολῶν, ἅςτινας ἐ-
κκληροδότησαν μὲν εἰς ἡμᾶς οἱ πατέρες
μας, ὑποδείξαντες ἡμῖν διὰ τοῦ παραδείγ-
ματός των τὴν ἀκριδοῦς τήρησιν αὐτῶν,
ἀλλὰ τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἐπαύσατο ὑπο-
μνήσκουσα εἰς ἡμᾶς ἡ ἀγία ἡμῶν θρη-
σκεία. Ὅλοι κωφεύομεν εἰς τὰς προτρο-
πὰς καὶ νουθεσίας αὐτῆς καὶ μόνον ὡς
πρόχειρον μέσον μεταχειριζόμεθα αὐτὴν
ὁσάκις πρόκειται νὰ ἐπιδείξωμεν ἡμεῖς
μὲν οἱ ἄνδρες τὰ πλούτη ἢ τὸ πνεῦμά
μας, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν καλλονὴν των ἢ
τὰς κομψὰς καὶ πλουσίας ἐσθῆτάς των.

Ὁ πεπωρωμένος νοῦς μας ἀδυνατεῖ
πλέον νὰ συλλάβῃ τὴν ιδέαν τοῦ καλοῦ,
ἢ δὲ ἐπίσης πεπωρωμένη καρδιά μας δὲν
συγκινεῖται νῦν καὶ εἰς τὴν μᾶλλον περι-
λαμπρον ἐκφανσιν τοῦ θείου μεγαλείου.
Ὁ βίος μας κατέστη πλέον θεατρικὴ σκη-
νὴ, τῆς ὁποίας ἡ αὐλαία ἀνασύρεται μό-
νον καὶ μόνον ἵνα ἐπιδειχθῇ ἡ γυμνότης
τοῦ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ μας. Ἀπέκο-
ψε τὰ πτερὰ τῆς φαντασίας μας ἡ ὕλη, ἀ-
δυνατοῦντες δὲ νὰ τανύσωμεν αὐτὰ καὶ
νὰ ὑψωθῶμεν εἰς σφαίρας αἰθερίας, ἐκεῖ,
ὅπου ἀνύψου ἄλλοτε τὸν ἀρχαῖον ἄνθρω-
πον ἡ ἐλπιδοφόρος καὶ σοφὴ τοῦ χριστια-
νισμοῦ διδασκαλία, κυλιόμεθα νῦν ἐντὸς
βορβορώδους τέλματος, ὅπερ ἡμεῖς αὐτοὶ
ἐσχηματίσαμεν περὶ ἡμῶν καὶ ἀπὸ τοῦ
ὁποίου θὰ μᾶς ἐξαγάγῃ μόνον ἡ ἀγαθὴ
θέλησις καὶ τὸ σθένος ἠθικῶν τινῶν στοι-
χείων, ὅσα ἀπέμειναν εἰσέτι μεταξὺ ἡμῶν.
Ἐν δὲ ἐκ τῶν ὀλιγίστων τούτων στοιχεί-
ων εἶναι βεβαίως καὶ ὁ κλεινὸς Πρωθιε-
ράρχης, ὅστις κατέχει νῦν τὸν θρόνον τῶν
Φωτίων καὶ Χρυσοστόμων καὶ εἰς τὴν

πρωτοβουλίαν τοῦ ὁποίου ἐλπίζεται, σὺν
ἄλλοις πολλοῖς ἀναμορφωτικοῖς ἐργοῖς,
καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἀναμόρφω-
σις τῆς ἡμετέρας κοινωνίας.

Σ. Τζαννότης.

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

Στὸ κοιμητήρι ἐπάνω ἐκεῖ
μέσα σὲ τάφους ξεχασμένους,
ποῦ κάποια ἱτὶὰ σιονετικὴ
κλαίει τοὺς μαύρους πεθαμμένους . . .

***

ποῦ μόλις πλάκα, γιὰ σταυρό,
κάπου τὸ μάτι ξεχωρίζει,
μέσα στὸ ἀγκάθι τὸ ξερό,
ποῦ ἡ σαύρα τὴ φωλῆρά της χτίζει . . .

***

ξανθὴ μικρούλα τί ζητεῖ
ἔνα παράμνημα χιονάτο
μὲ ρόδινη ὄψι, γελαστή,
ὥσαν τριαντάφυλλο δροσάτο;

***

Τραγούδια σπέρνει ὀλημερίς . . .
κι' ἀπ' ὅπου ὀλόχαρπ διαβαίνει,
ἢ κρύα ἢ νέκρωσι θαρρεῖς
ψυχὴ πῶς πέρνει καὶ ὠμορφαίνει!

***

Κι' ὅποιος ἀκούσει τὸ σκοπὸ,
σὺν πρὶν τὸ βῆμα δὲν ἀλλάζει,
μόν' μὲ κηπὰρι χαρωπὸ,
τὸ κοιμητήρι παρομοιάζει!

***

Κι' ἐκεῖ μὴ σκέψῃ τὸν κρατεῖ
«Πῶς τάχα ἡ νεῖότη ἐδῶ κάτου,
νικᾷ κι' ἀδιάφορα πατεῖ,
κι' αὐτὸ τὸ κράτος τοῦ θανάτου!»
Πέραν

Φώτιος Α. Στεφανίδης.

Ο ΚΑΛΟΣ ΠΟΙΜΗΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΕΦ. Α'.

Πρὸ χιλίων ἐννεακοσίων ἐτῶν εὐλαβὴς τις ὁ-
δοιπὸρος ἐπορεύετο εἰς Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ ἴδῃ τὸν
μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Σολομῶντος καὶ νὰ προσκυ-
νήσῃ ἐν αὐτῷ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ.
Ὅτε δ' ἐπλησίαζεν εἰς τὰ ὅρια τῆς Χαναὰν ἀ-
πεπλανήθη εἰς ἐρημὸν τινα, ὅπου εἶδε μακρόθεν
νεανίαν ἀνυπόδητον ἀταπεινὴν καὶ ἐνδεδυμένον εὐτε-
λὲς τι φόρεμα· οὗτος κρατῶν εἰς τὴν δεξιάν ποι-
μενικὴν ράβδον ἔτρεχε δρομῶς διὰ των ὁρέων,
τῶν λόφων, τῶν κριλέδων καὶ τῶν δασῶν, δια-
περῶν μὲ γυμνοὺς πόδας τοὺς φραγμούς, καὶ πε-
ριπατῶν ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν, τῶν πετρῶν καὶ τῶν
βράχων. Ὅτε δὲ ἤλθε πλησιέστερον αὐτοῦ τὸν
ἤκουσε φωνάζοντα μὲ γοερὴν, ἀλλὰ γλυκεῖαν φω-
νὴν, ἀντηχοῦσαν εἰς τὰς κοιλάδας καὶ τὰ δάση,
καὶ λέγουσαν τούτους τοὺς λόγους, «Πρόβατον!
Πρόβατον!» Δάκρυα αἵματος ἔρρεον ἐπὶ τῶν τρυ-
φερῶν πρειῶν τοῦ, ἰδρῶς δὲ φλογερὸς ἐξήρχετο
ὡς χεῖμαρρος ἐξ ὅλου τοῦ σώματός του· ἐφάνετο
σχεδὸν ὡς νὰ ἤκουε τις τοὺς παλμοὺς τῆς καρ-
δίας του. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ οἱ πόδες ἦσαν
κατατετραυματισμένοι, διεσχισμένοι καὶ καθη-
μαγμένοι ὑπὸ τῶν φραγμῶν, τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν
ἀποτόμων κορυφῶν τῶν βράχων· ἀλλ' οἱ ὀφθαλ-
μοὶ του καὶ ὅλον τὸ σχῆμά του παρίστανον ἥθος
τοσοῦτον εὐγενὲς καὶ ἑξοχον, ὥστε ἐφάνετο ὅτι
δὲν ἦτο ἐκ τούτου τοῦ κόσμου, ἀλλὰ κατέβη ἐκ
τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ ὁδοιπὸρος, ὅστις δὲν ἐξεπλάγην ὀλίγον ἐκ
ταύτης τῆς ἐμφάνισως ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐρήμῳ, καὶ
τοῦ ὁποίου ὁ θαυμασμὸς ἤρξε καθ' ὅσον ἐθεώ-
ρει τοῦτον τὸν νέον, τὸν ἐπλησίασε τέλος καὶ τῷ
εἶπε, «Τί κλαίεις, φίλε νέε; Διατί εἶσαι τόσο
σκυθρωπὸς καὶ τόσο περιλυπός;»

Νέος. Φεῦ! Πῶς νὰ μὴ κλαίω μὴ δυνάμενος
ν' ἀνέρωρῃ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ζητῶ μὲ τόσην σπου-
δὴν καὶ τόσον κόπον;

Ὁδοιπὸρος. Πῶς ἤλθεις εἰς ταύτην τὴν ἐρημον;

Και τί ζητείς ἰδῶ; Συμπεραίνω ἀπὸ τὸ πρόσω-
πόν σου, ὅτι εἶσαι πολίτης καλλιτέρας τινος χώ-
ρας καὶ εὐγενεστέρας καταγωγῆς, παρὰ τοὺς κα-
τοίκους ταύτης τῆς ἐρήμου· τί σ' ἔρερεν ἐνταῦθα;

Νέος. Ὁ πατήρ μου ἔχασεν ἐν πρόβατον, τὸ
ὅποιον τοῦ ἐξέφυγε καὶ ἀπεπλανήθη εἰς ταύτην
τὴν ἐρημον. Μ' ἐπεμψε δ' εἰς ἀναζήτησίν του, καὶ
δὲν πρέπει νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιόν του, ἂν δὲν
τὸ ἀνέυρην καὶ τὸ ἐπαναφέρω πρὸς αὐτόν. Ἀπὸ
πολλῶν δὲ ἐτῶν τὸ ζητῶ καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ
ἀνέυρω· βλέπεις ὅτι τοὺς μὲν πόδας μου κατε-
πλήγωσα τρέχων, τὸ δὲ σῶμά μου κατέτρισσα
καὶ ὅτι εἰμαι ἐξητνημένος καὶ τεθλιμμένος ὑ-
περβολικά· ἀλλ' ὅμως προθύμως ἤθελον στέρξει
νὰ κατατρίψω καθ' ὅλοκληρίαν τοὺς πόδας μου καὶ
νὰ μαράνω τοὺς ὀφθαλμούς μου μὲ δάκρυα, ἂν
μόνον ἠδυνάμην ν' ἀνέυρω αὐτὸ τὸ πρόβατον.

Ὁδοιπ. Τίς εἶναι ὁ πατήρ σου; καὶ τίς σύ;

Νέος. Ὁ Πατήρ μου εἶναι πλουσιώτατος καὶ
ἰσχυρότατος, καὶ ὑπέρτατος πάντων τῶν ἡγεμό-
νων· τὸ βσιλεῖον αὐτοῦ εἶναι τὸ μέγιστον καὶ
μεγλοπρεπέστατον πάντων τῶν βασιλείων τοῦ
κόσμου· ἐγὼ δὲ εἰμαι ὁ μονογενὴς του υἱός· μ' ἀ-
γαπᾷ ὡς τὴν ἰδίαν του ψυχὴν, ὡς τὴν κόρην τοῦ
ὀφθαλμοῦ, καὶ βασιλεύω μετ' αὐτοῦ — ἔχω τὸ
αὐτὸ κράτος καὶ τὴν αὐτὴν δόξαν.

Ὁδοιπ. Ἐάν ὁ πατήρ σου εἶναι τόσο πλού-
σιος καὶ τόσο μέγας δυνάστης, τί τὸν μέλει δι'
ἐν μόνον πρόβατον; δὲν ἔχει ἄλλα πολλά;

Νέος. Ὁ Πατήρ μου ἔχει ἀπειράριθμα ποίμνια
καὶ ἀμέτρητα πρόβατα. Δὲν ἔχει μὲν τούτου τοῦ
ἀπολωλὸτος προβάτου τὴν ἀνάγκην, διότι αὐτὸ
οὔτε πλουσιώτερον οὔτε πτωχότερον δύναται νὰ
τὸν καταστήσῃ, ἐπειδὴ αὐτὸν δὲν τὸν καθιστᾷ
εὐτυχῇ τὸ πρόβατόν του, ἀλλὰ αὐτὸς ἐπιθυμεῖ
νὰ καταστήσῃ εὐτυχὲς τὸ πρόβατόν του ἂν καὶ
ἔχει ἀναρίθμητα πρόβατα, ἀγαπᾷ ὅμως μὲ τόσῃ
στοργῇ τούτο, ὥστε δὲν ὑπερέχει νὰ τὸ στε-
ρηθῇ, δὲν δύναται νὰ ἀπορρίψῃ νὰ τὸ χάσῃ, ἂν
καὶ δὲν ἔχει χρεῖαν αὐτοῦ, ἂν καὶ χωρὶς αὐτοῦ
εἶναι πλουσιώτατος καὶ ὀλιωτάτος. Διὰ τοῦτο
ρητῶς μὲ παρήγγειλε νὰ τὸ ἐπαναφέρω πρὸς αὐ-
τόν, καὶ νὰ μὴ παρουσιασθῶ ἐνώπιόν του, ἂν μὴ
ἀνέυρω αὐτὸ ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν πάθω.

Ὁδοιπ. Ἀλλ' ὁ πατήρ σου δὲν ἔχει ὑπηρέ-

την, ἢ ἄλλον τινα, τὸν ὅποιον ἠδύνατο νὰ πέμ-
ψῃ; Τίνας ἔνεκα, ἂν σὲ ἀγαπᾷ τόσο, σὲ μάλι-
στα νὰ πέμψῃ;

Νέος. Ὁ πατήρ μου ἔχει πολλοὺς ἀνθρώπους
καὶ πολλοὺς ὑπηρέτας· χιλιάδες χιλιάδων παρί-
στανται ἐνώπιόν του, καὶ μυριάδες μυριάδων τὸν
ὕπηρετοῦσιν. Ἀλλ' ὅμως τηλικαύτην ἀγάπην ἔ-
χει πρὸς αὐτὸ τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, καὶ τόσο
ἐπιθυμεῖ τὴν ἀνέυρεσίν του, ὥστε εἰς οὐδένα τῶν
ὕπηρετῶν του ἠθέλησε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἀνα-
ζήτησίν του· πρὸς τοῦτο δὲ ἐξελέξατο ἐμὲ τὸν
ἀγαπητόν του καὶ μονογενῆ υἱόν, θελήσας διὰ
τούτου νὰ δείξῃ πρὸς αὐτὸ τὸ πρόβατον πόσον
τὸ ἀγαπᾷ, πόσον σπουδαίως ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιστρέ-
ψῃ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ταχέως εἰς τὸν κόλπον τοῦ·
διὰ τοῦτο ἐξαπέστειλε τὸν φίλτατόν του, τὸν
μονογενῆ υἱόν. Ἐφοβεῖτο μήπως οἱ ὑπηρεταί του
δὲν φροντίσωσιν ἀρκούντως περὶ αὐτοῦ καὶ δὲν
προσπερῶσιν εὐγενῶς, ἢ μήπως τὸ ἐκφοβίσωσιν
ἢ δὲν καταβιάσωσιν ἀρκετὸν κόπον πρὸς ἀνέυρε-
σίν του.

Ὁδοιπ. Ἀλλὰ διατί σὲ ἐπεμψε μόνον; διατί
δὲν σοι ἔδωκε κανένα ὑπηρετήν διὰ νὰ σὲ συνο-
δεύσῃ;

Νέος. Ὁ πατήρ μου ἠθελέ μοι δώσει λεγεῶ-
νας ὑπηρετῶν, ἂν ἤθελον, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε, ἐ-
πειδὴ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ χαροποιήσω τὸν πατέ-
ρα μου, τὸν ὅποιον ἀγαπῶ τόσο ὅσον μὲ ἀγαπᾷ,
ἐπαναφέρων εἰς αὐτόν μόνος μου τὸ ἀγαπητόν
του πρόβατον, ὥστε δι' ἐμοῦ νὰ τὸ ἀναλάβῃ.
Καὶ ἐγὼ δ' αὐτὸς ἔχω τόσῃ ἀγάπην πρὸς αὐτὸ
τὸ πρόβατον, ὅσῃν καὶ ὁ πατήρ μου, καὶ μοι εἶ-
ναι τόσον προσφιλές, ὅσον καὶ εἰς αὐτόν. Ὡ! θέ-
λω δείξει εἰς αὐτὸ τὸ πτωχὸν πρόβατον πόσον
τὸ ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ μου, θέλω δείξει
εἰς αὐτὸ τί δύναμαι νὰ ὑποφέρω διὰ νὰ τὸ σώσω
καὶ τὸ ἐπαναφέρω.

Ὁδοιπ. Πόσος καιρὸς εἶναι, τέκνον μου, ἀφ' οὗ
ὁ πατήρ σου σ' ἐπεμψεν εἰς ἀναζήτησιν τούτου
τοῦ προβάτου;

Νέος. Εἶναι ἤδη πολὺς καιρὸς, ἀφ' οὗ ἐγκα-
τέλιπον τὸν πατέρα μου, τὴν οἰκίαν μου καὶ πάν-
τα τὰ ἐν αὐτῇ. Μ' ἐπεμψε δ' ἄνευ τοῦ ἐλαχί-
στου τιμαχίου ἄρτου, ἄνευ ἀργυρίου, ἄνευ οὐδε-
νός. Δὲν ἔχω τίποτε, εἰμὶ ὡς μὲ βλέπεις, πτω-

χός, κατεσχισμένος καὶ ἐγκαταλελειμμένος· δὲν
ἔχω κατοικίαν· οὐδ' εὐτελεστάτην καλύβην, ὅπου
ν' ἀναπαύωμαι, οὐδὲ μικρὸν τινα τόπον ἰδικόν
μου, ὅπου νὰ κλίνω τὴν κεφαλὴν μου· ζῶ δὲ μό-
νον ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης τῶν καλῶν ἀνθρώπων, οἱ-
τινες μὲ δέχονται εἰς τὰς οἰκίας των καὶ μὲ βοη-
θοῦσιν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων των διὰ νὰ καταπαύω
τὴν πεινάν μου. Δὲν ἠδυνήθην εἰσεῖτι νὰ εὐχαρι-
στήσω τὴν ὄρεξιν μου, οὐδὲ νὰ κοιμηθῶ ἐν ἀνα-
παύσει, ὡς ἠναγκασμένος νὰ τρέχω ἀπὸ πρῶις
μέχρις ἐσπέρας· διχῶ πολλὰς νύκτας κείμενος
κατὰ γῆς εἰς τὸ ὑπαιθρον, διότι ἡμέραν καὶ νύ-
κτα μὲ κατέχει ὁ φόβος, μήπως ἀνευρὼν τὸ πρό-
βατόν μου τὸ ἀπολέσω πάλιν.

Ὁδοιπ. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ μακρὸν διάστη-
μα τοῦ χρόνου, δὲν εἶδεις ποτε τὸ πρόβατόν σου;
δὲν τὸ ἀπῆντησας;

Νέος. Ναί, πολλάκις τὸ εἶδον μακρόθεν, ἀλλὰ
ποτὲ δὲν ἐστάθην νὰ τὸ πλησιάσω, καὶ ὅσας
προκατέλαβον τὴν ὁδὸν διὰ νὰ τὸ πλησιάσω, ἄ-
μα μὲ εἶδεν ἐπὶ ἤδησε πλαγίως καὶ ἀπεμακρύνθη
ἀπ' ἐμοῦ περισσότερον παρὰ πρότερον. Ναί, φεύ-
γει ἀπ' ἐμοῦ καὶ φοβεῖται τὴν παρουσίαν μου,
ὡς ἂν ἦμην ὁ πλέον θανάσιμος ἐχθρὸς του. Τὸ
ἄγριον, τὸ πονηρὸν τοῦτο καὶ ἀπειθὲς πλάσμα,
μοὶ προξενεῖ τόσῃ λύπην, ὥστε μὲ τήκει.

Εἰμαι ἠναγκασμένος νὰ βλέπω τοῦτο τὸ εὐτε-
λὲς καὶ τυρλὸν πλάσμα οὐ μόνον νὰ ἀδιχορῇ εἰς
τὴν μεγάλην μου ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστως
νὰ μὲ περιφρονῇ καὶ νὰ μὲ ἀνγκάζῃ ἀκαταπαύ-
στως νὰ τρέχω ἰδῶ καὶ ἐκεῖ. Ὅθεν συχνάκις
κλαίω πικρῶς καὶ ἡ ψυχὴ μου θανασίμως πληγώ-
νεται, ὅταν βλέπω αὐτὸ νὰ ἀπιστῇ εἰς τὴν ἀγά-
πην μου καὶ νὰ μὴ αἰσθάνηται μηδεμίαν συμπά-
θειαν διὰ τὴν ἀνησυχίαν μου, διὰ τοῦ μόχθους
μου καὶ διὰ τὰς πολλὰς μου ὁδύνas. Καὶ ὅμως
δὲν δύναμαι νὰ παύω τοῦ νὰ τὸ ἀγαπῶ καὶ νὰ
τὸ ζητῶ ἕως ὅτου τὸ ἀνέυρω καὶ διὰ τῆς ἀγά-
πης μου ἀναγκάζω αὐτὸ νὰ ὁμολογήτῃ τὴν πω-
νηρίαν του.

Ὁδοιπ. Ἀλλὰ τί τὸ ὄρελος εἰς σὲ νὰ κατα-
βάλλῃς τόσο κόπον καὶ μόχθον, νὰ ὑποφέρῃς τό-
σον δι' αὐτὸ τὸ πονηρὸν, τὸ ἀχάριστον καὶ κα-
κεντρεχὲς πρόβατον, τὸ ὅποιον ἐμπαίζει μόνον
τὴν ἀγάπην σου καὶ τὴν εἰλικρίνειάν σου; Τί σὲ
ὠρελεῖ αὐτὸ τὸ ψωραλέον πρόβατον;

Νέος. Οὐδεμία ὠφέλεια· εἶναι ἀνάξιον ὅλων
τούτων τῶν φροντίδων· δὲν εἶναι ἄξιον νὰ ὑπο-
φέρω τόσους κόπους ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐξ ἐναντίας μά-
λιστα εἶναι ἄξιον παρ' ἐμοῦ κολάσεως τῆς ὀργῆς·
ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως, εἰμὶ νὰ τὸ
ἀγαπῶ· πρέπει νὰ ἔχω συμπάθειαν πρὸς αὐτό·
τούτο δὲ εἶναι τὸ μόνον αἷτιον, ἐξ οὗ ὀρμώμενος
ζητῶ αὐτὸ μὲ τόσῃ ἐπιμέλειαν. Τὸ ἄθλιον τοῦτο
ζῶριον μοὶ προξενεῖ εἰκτον· τὸ πτωχὸν τοῦτο
καὶ δυστυχὲς πλάσμα τί θὰ γείνη; Δὲν δύναμαι
νὰ βλέπω, οὐδὲ νὰ ὑποφέρω τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ,
τὴν αἰωνίαν ἀπώλειαν αὐτοῦ. Πόσον καλῶς ἤθε-
λεν ἔχει πλησίον τοῦ Πατρός μου! ἐν πάσῃ ἀσφα-
λείᾳ, περιποιήσῃ καὶ εὐδαιμονίᾳ! Φεῖ! Ἐάν δὲν
τὸ ζητήσω, θέλει ἀπολεσθῇ, θέλει ἀφανισθῇ αἰω-
νίως· ἐπειδὴ οὐδεὶς θέλει φροντίσει περὶ αὐτοῦ.
Ἐγὼ δ' ἡξέωρ τι εἶναι αἰὼνιος ἀπώλεια! αἰώ-
νιος κακοδαίμονία! Τὸ πτωχὸν τοῦτο πλάσμα
οὐδὲν τούτων γινώσκει, εἶναι τυρλὸν καὶ ἀσύνη-
τον· ὅθεν πρέπει νὰ ἔχω συμπάθειαν πρὸς αὐτό.

Ὁδοιπ. Ἀλλ' ἰὰν τὸ ἀνέυρῃς, τί θέλεις τὸ
κάμει; ἢ ἰὰν ἐπιστρέψῃ ἀπ' ἐμοῦ εἰς τὰς ἀγκά-
λας σου, δὲν θέλεις τὸ τιμωρήσῃ; δὲν θέλεις τὸ
παιδεύσει αὐστηρῶς; ἢ τοῦλάχιστον δὲν θέλεις
τὸ ἐπιπληξῇ πικρῶς;

Νέος. Νὰ τιμωρήσω! νὰ τὸ παιδεύω! νὰ τὸ
ἐπιπληξῶ! πῶς δύναμαι; θὰ πέσω ἐπὶ τὸν τρά-
χηλόν του, θὰ τὸ ἐνγκυλισθῶ φιλοστόργως· θὰ
τὸ σφίξω περιπαθῶς εἰς τὸ στῆθος μου, θὰ τὸ
θέσω ἐπὶ τῶν ὤμων μου, καὶ οὕτω θὰ τὸ φέρω
ἡρέμα εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρός μου· ταῦτα
θέλω κάμει. Θέλω βραστάει παρῶμως ὅλας τὰς
ἀσθενείας, ὅλας τὰς θλίψεις του καὶ μάλιστα θέλω
ἀναλάβει ἐγὼ τὴν τιμωρίαν ὅλην, τῆς ὁποίας ἡ-
θελε φανῇ ἄξιον, καὶ θέλω ὑποφέρει τὴν ποινήν,
ἂν μόνον δυνηθῶ νὰ τὸ ἀνέυρω.

Ὁδοιπ. Ἀλλ' ὁ πατήρ σου πῶς θέλει τὸ ἰδεῖ;
δὲν θέλει τὸ παιδεύσει; δὲν θέλει προσηρῇ σκλη-
ρῶς πρὸς αὐτό;

Νέος. Ὁ Πατήρ μου εἶναι ὡς ἐγώ, καὶ ἐγώ
ὡς ὁ Πατήρ μου. Οὐδὲμῶς θέλει παιδεύσει τοῦτο
τὸ πτωχὸν καὶ μικρὸν πλάσμα, ἂν τὸ ἐπαναφέρω
πρὸς αὐτόν· ἐξ ἐναντίας μάλιστα θέλει χαρῇ χα-
ρὰν ἀνέκφραστον. Αὕτη ἡ χαρὰ θέλει εἰσθαι γε-
νικὴ εἰς ὅλον τὸ κράτος του, ὅλοι οἱ ὑπηρεταί

του, όλοι οι λειτουργοί του θά χρωσι μετ' αυτού και θά έχωσιν ευωχίαν, όταν επιστρέψω και είπω: Συγχάρητέ μοι ότι ευρον τό άπολωλός πρόβατον. Αναμφιβόλως τό πτωχόν τουτο και τυφλόν πρόβατον φοβείται μήπως έγώ και ό Πατήρ μου τό τιμωρήσωμεν και τό παιδεύσωμεν, εάν εύρεθῇ· άλλ' άπσταται. Καί διχ τουτο προσπαθώ νά φανερώσω παντοιοτρόπως τήν πρός αυτό άγάπην και στοργήν μου· επειδή όμως είναι τυφλόν και άγριον δέν ροι πιστεύει και τουτο τά μάλιστα μέ λυπει.

Ό όδοιπόρος υεραβαλλόντως θαυμάζων τήν άγάπην, τήν ύπομονήν και τήν καρτερίαν τουτου του νέου, μέ όφθαλμούς πλήρεις δακρύων τῷ είπεν. «Ω σύ, άγαπητέ υιέ του άγαθωτάτου Πατρός, πόσον μεγάλη είναι ή άγάπη σου, ή ύπομονή, και ή καρτερία σου! Είς όλας τάς χώρας, όπου περιήλθον, είς όλην τήν γήν, ούδέποτε άπήντησα τοιούτον υιόν, ούδέ τοιούτον πατέρα, και ούδέποτε εύρίσκονται είς τουτον τόν κόσμον άλλοι δυνάμενοι νά ήγαπώσιν ώς σεις.»

Νέος. Ναι, φίλε Όδοιπόρε, αληθώς, αληθώς σοι λέγω, ότι ή άγάπη μου πρός αυτό τό πρόβατόν μου είναι τοιαύτη, ωστε εάν τό έβλεπον έν τῷ μέσῳ άγέλης άγρίων θηρίων, ήθελον όρμήσει είς τό μέσον αυτών διά νά τό έλευθερώσω από τό στόμα των και νά τό σώσω, και άν ήθελον μου κατασπαράξει όλον τό σώμα και μέ θανατώσει· και μυρίας ζωάς άν είχαν, ήθελεν τάς θυσιάσει άδιστακτως χάριν τουτου του άπολωλός προβάτου διά νά τό έλευθερώσω από τήν αθλιότητα.

Ό Νέος είπών τουτο ήρχισε νά κλαίη πικρώς. Ό όδοιπόρος ώσαύτως έκλαιε μετ' αυτού, και ούτως άφ' ού συνέκλαυσαν πολλήν ώραν και συνήλθον τέλος ό όδοιπόρος αναλαβών τόν λόγον είπεν. «Ω μονογενές και άπαράμιλλον τέκνον πατρός μοναδικού και άπαρομοιώτου, είθε νά άνεύρῃς ταχέως τό άπολωλός πρόβατόν σου! Είθε νά ήδυνάμην νά σε συνοδεύω διά νά ζητήσω μετά σου τό πρόβατόν σου, αλλά πρέπει νά χωρισθώ από σου και νά εξακολουθήσω τήν όδοιπορίαν μου! Ό Θεός μετά σου!

Ούτως ό όδοιπόρος έν μεγάλη κατανύξει και μέ όφθαλμούς δακρυρέκτους άπεχωρίσθη από τόν έξοχον Νέον. Ούτος δέ ένῷ άπεμακρύνετο άπ' αυ-

του ό Όδοιπόρος, τῷ έφώναζεν άκόμη. «Ω έράσμιε και ευγενέστατε φίλε, σε παρακαλώ και σε έξορκίζω είς τήν άγάπην του πατρός μου εάν ίδῇς τό πρόβατόν μου νά τῷ είπῃς πόσον τό άγαπώ, πόσον στεναίζω δι' αυτό· μέ ποιον μόχθον τό ζητώ είς τούς δρόμους, επί των όποιων περιπατώ, πώς τρέχω πανταχοῦ διά των όρέων και των κοιλάδων, διά των φαγμών και βάτων· πώς οι πόδες μου είναι τετραυματισμένοι και καθημαγμένοι, τό πρόσωπόν μου καθιδρων· πώς είμι άπνησθημένος και έξησθηνημένος καθ' όλον τό σώμα και πόσον ή ψυχή μου είναι περίλυπος! —Είπέ τῷ ότι τό παρακαλώ και τό ίκετεύω θερμώς νά επιστρέψῃ, νά μή φοβῆται παντάπασιν οὔτε έμέ, οὔτε τόν πατέρα μου.

Ότι δέν θέλω τό παιδεύσει, οὔτε παντελώς τό λυπήσει· ότι θέλω τό συγχωρήσει τά πάντα, ότι θέλω λησμονήσει όλας τάς κακοτροπίας του, άν μόνον επιστρέψῃ· ότι δέν θέλω δείξει πρός αυτό άλλο τι, είμή τήν άγάπην μου. Είπέ τῷ ότι ό Πατήρ μου μέ έπεμψεν είς αναζήτησιν αυτού, και ότι δι' έμου τῷ προσφέρει τήν άγάπην του και τήν χάριν του, έτι δέ τήν συγχώρησιν και τήν λήθην του παρελθόντος· δέν έχει λοιπόν νά πράξῃ άλλο τι είμή νά έλθῃ! Είπέ τῷ νά μέ λυπηθῇ· ότι άποκίμνω σχεδόν τρέχων· ότι άποληήσκω από τήν λύπην μου μή δυνάμενος νά τό ευρω· ότι ή ήώλειά του μέ πληγώνει τήν καρδίαν και ότι θλίβομαι διά τήν δυστυχίαν του. Είπέ τῷ νά μέ ευσπλαγχνισθῇ νά σταθῇ, νά επιστρέψῃ είς τάς άγκάλας μου, νά μή έχῃ φόβον παρ' έμου είς τό έξῆς· ότι τό άγαπώ υπερβολικά· ότι δέν δύναμαι νά εύτυχήσω, οὔδε νά άναπαυθῶ, εάν δέν επιστρέψῃ και δέν έλθῃ είς τάς άγκάλας μου, —Είπέ όλα ταῦτα, φίλε όδοιπόρε είς τό πρόβατόν μου, εάν τό άπαντήσῃς;»

Τουτο συνεκίνησεν έτι μάλλον τόν όδοιπόρον, όστις έξηκολούθησε τόν δρόμον του μέ καρδίαν συντετριμμένην από συμπάθειαν οίκτον και σέβας. Αφού δέ περιπάτησεν όλίγον έτι και έφθασεν είς κορυφήν λόφου τινός, έστρεψε τά βλέμματά του πρός όλα τά μέρη διά νά παρατηρήσῃ άν έβλεπεν έτι τόν Νέον. Είδε δέ αυτόν τρέχοντα διά τῆς έρήμου, διαπερώντα τά όρη και τάς κοιλάδας, πετώντα, ούτως είπεν μάλλον ή τρέχοντα

τόν ήκουσε πάλιν φωνάζοντα αδιαλείπτως είς τάς κοιλάδας και τά όρη, «Πρόβατον, Πρόβατόν μου! ποῦ είσαι; Έλθέ έλθέ, έλθέ είς τάς άγκάλας μου! επιστρέψον! μή φοβού παντελώς! σπεῦσον είς τόν κόλπον μου!» Η ήχώ όλων των δασών επανελάμβανε τουτου; τούς λόγους. «Πρόβατον! Πρόβατόν μου.» Αί δέ κοιλάδες άντήχησαν ώσαύτως.

Τοιουτοτρόπως έτρεχεν ό Νέος δι' όλης τῆς έρήμου, άφ' οὔ διέτρεξεν όλας τάς γωνίας και όλους τούς μυχούς, διήλθε δι' όλων των πόλεων, δι' όλων των κωμών και δι' όλων των χωρίων του τόπου εκείνου· επεσκέφθη όλας τάς μάδρας και τούς σταθμούς· έρωτών όσου; άπήντα, «Μήπως είδετε τό πρόβατόν μου; Εάν τό ίδῇτε, είπέτε τῷ ότι άποθήσκω από θλίψιν, από κόπον και από τόν πόθον του νά τό άνεύρω· ότι οὔδεμίαν έχω άνάπαυσιν έν όσῳ δέν είναι επί των ὤμων μου!»

Τέλος πάντων, άφ' οὔ τό έξήτησε ματαίως μέχρι του τριακοστού τρίτου έτους τῆς ήλικίας του ήλθεν είς τήν Ιερουσαλήμ και ίδού παρευθῆς ευρε τό πρόβατόν του! άλλ' είς ποίαν θέσιν; έν τῷ μέσῳ άγέλης λύκων και κυνών λυσσωδών, όστινες τό έκράτουν ήδη είς τούς δνυχάς των, και ήθελον νά τό διασπαράξωσιν. Ανάγκη έγινετο λοιπόν νά ριφθῇ έν τῷ μέσῳ εκείνων των άγρίων θηρίων· τουτο δέ πράξας τό αποσπᾶ εκ του στόματός των. Ποία χαρά! Ποιον κέρδος δι' αυτόν! Έχει τώρα ό,τι έξῆτει τόσον κειρόν μέ τόσον κόπον! Τουτο όμως οι λύκοι δέν ήδύναντο νά ίδωσι μέ αδιαφορίαν αλλά τόν έξεδίκηθησαν· ὤρμησαν κατ' αυτού, τόν έδᾶγκασαν και τόν έξέσχισαν τόσον, ωστε από τήν κορυφήν τῆς κεφαλῆς μέχρι των ποδών οὔδέν έχει σώον είς όλον τό σώμα του και δέν ωμοιάζε πλέον μέ άνθρωπον. Τό χειρότερον όμως ήτο ότι τουτο τό τυφλόν πρόβατον προετίμα νά άπολεσθῇ είς τούς δνυχάς των λύκων παρὰ νά σωθῇ είς τάς άγκάλας του ποιμένος, και αυτό τό ίδιον τούς παρώξυνε κατ' αυτού και τούς έβοήθει όσον ήδύνατο είς τό νά τόν δαγκάνωσι.

Και όμως ή λύσσα εκείνων των λύκων δέν έχορτάσθη, αλλά τόν κατηγόρησαν ως άφειρέσαντα και κλέψαντα και άρπάσαντα άπ' αυτών,

έναντίον παντός δικαιώματος και παντός δικαίου, έν πρόβατον (έν ᾧ αυτό άνῆκεν είς αυτόν, και αυτοί κυρίως τό είχαν άρπάσει άπ' αυτού). Οὔτοι δέ οι δυνατοί, όστινες έφοβούντο εκείνους τούς λύκους, έγκατέλειψαν τόν ποιμένα είς αυτούς, όστινες τόν κατεδίκασαν είς θάνατον και τόν έσταύρωσαν.

Έν ᾧ ταῦτα έγίνοντο έφθασεν ό όδοιπόρος είς τήν Ιερουσαλήμ· και παρατηρήσας τόν καλόν ποιμένα επί του σταυροῦ τόν έπλησίωσε και τῷ είπε· «Δέν είσαι σύ ό Νέος εκείνος τόν όποτον άπήντησά ποτε είς τήν έρημον, ζητούντα μέ τόσον ζήλον και έπιμονήν; Πώς είσαι ένταῦθα; Τί σημαίνουν αυτά τά δήγματα, και αύται αί πληγύ είς όλον τό σώμα σου; Τίς σε έκκοποίησε τόσον και σε έσταύρωσε;»

Καλός ποιμήν. Τό πρόβατον, τό όποιον ευρον τέλος πάντων έν μέσῳ λύκων, μοι προξένησε ταῦτα.

Όδοιπόρος. Αλλ' αυτά δέν είναι δήγματα προβάτου· έγώ βλέπω όδόντας λύκων και δήγματα κυνών είς όλον τί σώμα σου.

Καλός ποιμήν. Ναι άλλ' αυτό τό πρόβατον είναι ή αίτία, επειδή αυτό παρώξυνε κατ' έμου τά θηρία, και έπραξεν ό,τι ήδύνατο διά νά μέ σταυρώσουν.

Όδοιπ. Αναμφιβόλως τώρα δέν θέλεις άγαπά πλέον τουτο τό πρόβατον τόσον και θέλεις έγκαταλείπει αυτό είς τήν αθλιότητά του.

Καλός ποιμήν. Πώς δύναμαι νά πράξω τουτο; Η άγάπη μου οὔδαμως έλαττώνεται επί του σταυροῦ· αλλά και ήθελεν αύξηθῇ, εάν ήδύνατο έτι νά αύξηθῇ. Τῷ συγχωρῶ τά πάντα εύχαρίστως, διότι δέν ήξεύρει τί κάμνει. Διά τουτο ύποφέρω πάντα μετ' ύπομονῆς, και επ' αυτού του σταυροῦ φωνάζω. Πρόβατον! Πρόβατον! Ναι, τήν ζωήν μου δίδω υπέρ των προβάτων μου.

Όδοιπ. Αλλά τουτο τί θέλει ώφελήσει αυτό τό πρόβατον; άφού άποθάνῃ· δέν θά δύνασαι νά τό σώσῃς.

Κ. Π. Αφού άποθάνω, τότε μόνον θέλω τό έλκύει πρός έμαυτόν, και θέλω δυνηθῇ νά τό κερδίσω ολοκλήρως· τότε μόνον θέλει γνωρίσει τήν άγάπην μου· τότε θέλει επιστρέψει πρός έμέ και θέλει ριφθῇ είς τάς άγκάλας μου· επειδή

θέλω αναζητήσει, διότι ο Πατήρ μου, όστις είναι μετ' έμοῦ, μοι έδωκε δύνανιν τινα άπόρρητον, δι' ης δύναμαι να αναστήσω έμυτόν· και όταν αναζήσω θελω θέσει το πρόβατόν μου επί των ώμων μου, και θέλω χαρῇ χαράν άνέφραστον, έπειδή τότε θέλω τολμήσει να έπιστρέψω προς τόν πατέρα μου εις το βασίλειόν του, διότι εύρον το άπολωλός πρόβατον. 'Ανέφραστος δέ θέλει εισθαι εις όλον το βασίλειον του Πατρός μου, ή χαρά την όποιαν θέλει έχει διά την έπιστροφήν μου μετά τριάκοντα τριών έτών άπουσίαν, και διότι θέλω επαναφέρει το άπολωλός πρόβατον. Πανταχούθεν θέλουν άντηχήσει άνευρημαί, ύμνοι και φωναί εύφροσύνης. Αί μυριάδες των ύπηρετών του πατρός μου θέλουν άμοιβαίως άποκρίνεσθαι και λέγει: «Συγχαίρετε ότι εύρέθη το άπολωλός πρόβατον!» Θέλει τελεισθαι έορτή αιώνίως εις τόν οικόν του Πατρός μου, και όλα τα όρια του έκτεταμένου βασιλείου του θέλουν άντηχεί από την ψαλμωδίαν ταύτης της ένδης. «Χαίρε υίέ, ήγαπημένο υπό του Πατρός, όστις εύρε το άπολωλός. Δόξα ή ύποταγή εις αυτόν μετά του Πατρός εις αιώνας αιώνων 'Αμίν.»

'Εννοείς, φίλε άναγνώστα, άνευ της ιδιικής μου έρμηνείας, τίς είναι ούτος ο μέγας, ο πλούσιος και καλός Πατήρ, τίς ούτος ο μακρόθυμος υίός, και ποιον το άπολωλός τουτο πρόβατον; 'Αναμφιβόλως έσκέφθης κατά την άνάγνωσιν ταύτην ότι ούτος δέν δύναται να ήναι άλλος είμή ο Πατήρ του Κυρίου ήμών 'Ιησού Χριστού, όστις τόσον ήγάπησε τόν άμαρτωλόν και άπολωλότα κόσμον, ώστε έδωκε τόν μονογενή του υιόν, ίνα πās ο πιστεύων εις αυτόν μη άπόληται, άλλ' έχη ζών αιώνιον· ότι ούτος είναι εκείνος, περί του όποιου ο προφήτης 'Ιεζεκιήλ έλάλησε (εδ. 11, 12. 26). «Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός. 'Ιδού έγώ θέλω και θα αναζητήσω τα πρόβατά μου και θα έπισκεφθώ αυτά. Καθώς ο ποιμήν έπισκέπτεται το ποίμνιον αυτού, καθ' ήν ήμέραν εύρίσκειται έν μέσφ των προβάτων αυτού διεσκορπισμένων, ούτω θέλω έπισκεφθῇ τα πρόβατά μου, και θέλω έλευθερώσει αυτά εκ πάντων των τόπων, όπου ήσαν διεσκορπισμένα.—Θέλω εκζητήσει το άπολωλός, και επαναφέρει το πεπλανημένον, και επιρρώσει το συντετριμμένον και ένισχύσει το άσθενές, κ. λ. π.»

Ο υίός, ο έχων τόσην άγάπην προς το πρόβατον του Πατρός του, ο ζητών αυτό μετά τόσου κόπου, δέν είναι άλλος τις είμή ο 'Ιησούς Χριστός, ο Σωτήρ ήμών ο λέγων, «'Εγώ είμαι ο ποιμήν ο καλός, ο ποιμήν ο καλός την ψυχην αυτού βάλλει υπέρ των προβάτων.» (Ίω. 11). 'Ο είπών προσέτι: «'Εάν άνθρωπός τις έχη εκατόν πρόβατα, και πλανηθῇ έν εξ αυτών, δέν άρνει τα έννέκοντα έννέα και ύπάγων επί τα όρη ζητεί το πλυνόμενον; κ. λ. π.» (Ματθ.)

Δέν εγκατέλειψε την ένδοξον βασιλείαν του Πατρός του και χιλιάδας άγγέλων έν τῷ ούρανῳ και έπέρασε τριακοντα τρία έτη εις την έρημον τουτου του κόσμου έν πτωχείᾳ, ταλαιπωρίᾳ και περιφρονήσει και έστχυρώθη διά να ζητήσῃ και σώσῃ το άπολωλός;

'Απολωλός δέ πρόβατον ποιον άλλο είναι, είμή όλον το ανθρώπινον γένος; είμή σύ; Ναί σύ αυτός, φίλε άναγνώστα! σύ είσαι το λιποτακτήσαν εκείνο, το διαφθιέν και πεπλανημένον πλάσμα, το όποιον προξενεί τόσον κόπον, τόσην λύπην, τόσην όδύνην εις τόν 'Ιησούν τόν ποιμένα σου. Σύ τόσον άπειράτης του Θεού του Σωτήρός σου, όστις σε ζητεί τόσον ήδη καιρόν, και σύ πλανάσαι τότον ισχυρογυμνώνω; εις την έρημον τουτου του κόσμου· άφίνεις τόν ποιμένα σου νύκτα και ήμέραν να φωνάζῃ, Πρόβατον! Πρόβατον! και μένεις κωφός εις την φωνήν του, έσκληρυμμένος, με όσην άγάπην και άν σε ζητή και σε κράζῃ. Είσαι ήδη το άνευρεθέν πρόβατόν του; είσαι ήδη επί των ώμων του έλέους του; 'Ω τότε εύχαρίστησέ τον, και χαίρε ότι έχεις ποιμένα τοιούτον! Μείνον παρ' αυτῷ και μη ζητείς άλλον· άλλ' εάν δέν έχῃ ούτως, ω! μη άμφιβάλλῃς να χαροποιήσῃ τόν Ποιμένα σου ένδίδων εις αυτόν ζητούντά σε· στηθι ή μάλλον τρέξε να ριφθῇς εις τάς άγκάλας του. 'Η άντιλογία αύτη, «Δέν θέλει με δεχθῇ, έπειδή είμαι άνάξιος,» δέν είναι παντάσαςι δεκτή· αύτη άνηρέθη ήδη υπό της άκαμάτου προσπαθείας και άγάπης του καλού ποιμένος έν ταύτη τη άλληγορίᾳ. Δέν πρέπει να όμιλήσῃ, ούδὲ να σκέπτησαι ούτω περί του καλού ποιμένος, όστις δέν ήδύνατο να πράξῃ τι πλέον δια σε ή ό,τι όντως έπραξε. Μη λέγῃς μηδ' ότι άλλοτε ίσως εζήτει τα πρόβατά του, αλλά τώρα

δέν τα ζητεί πλέον. 'Οχι είναι πάντοτε ο ίδιος· ή αναζή·ησις και ή πρόσκλησις του ούδόλως εισέτι έπυυεν.

'Υπέρ τα 1900 έτη πηρήλθον άφ' ότου ζητεί όλα τα πρόβατά του· ή ποιμενική φωνή του άντηχεί εισέτι άκαταπαύστως εις όλους τους χριστιανικούς άμβωνας, εις όλα τα καλά βιβλία, καθ' όλους τους καιρούς, εις τους όποιους το Εύαγγέλιόν του, ο θάνατός του εκηρύχθησαν, και οι άμαρτωλοί προσκαλούνται εις μετάνοιαν δι' όλων των μαρτύρων του εις όλα τα μέρη της γῆς· δέν παύει να κράζῃ προς όλους τους ανθρώπους, Πρόβατα! Πρόβατα! 'Ω! είθε αύτή ή φωνή να μη παύῃ άντηχοῦσα εις τα ότα σου! Είθε ταύτην την πρόσκλησιν ν' άκούῃς και όταν κοιμάσαι και όταν εξυπνάς· έν τῷ βάθει της καρδιάς σου, μέχρις ότου να μη δύνασαι πλέον να έμποδισθῇς από του να έπιστρέψῃς προς τόν ποιμένα σου, και μέχρις ότου και αυτός επ' ίστης δυνηθῇ να είπῃ περί σου:

«Συγχαρήτέ μοι ότι εύρον το πεπλανημένον πρόβατόν μου!» 'Αμήν.

Πέτρος Τράντος
ιεροκήρυξ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Με χίλια δην γλυκά φιλά ή Πασχαλιά προβάλλει·
να χύση γέλοια και χαράς κι' άνθολοσμένα κάλλη·
φιλετ ή γῆ τόν ούρανόν, ο ούρανός το χῶμα
και αναστήνεται· ο Χριστός με το φιλι 'στο στόμα.

Γλυκοφιλήματα παντῷ ή Πασχαλιά μάς χύνει,
κ' ή αύρα 'στον όρίζοντα γλυκό φιλι άφίνει·
φιλι ή 'Αναγέννησις, φιλι ή Σωτηρία,
φιλι 'Ανάστασις Χριστού, ένα φιλι τα τρία . . .

Φιλι έδω, φιλι έκετ, φιλι και πάρα πέρα
φιλι 'στη μάνα 'στο παιδί, φιλι και 'στον πατέρα·
με χείλη όλόπορφυρα καταφιλετ τ' άγόρι
κι' άνταποδ δει το φιλι κ' ή άγαπῶσα κόρη.

'Α κόρη, κόρη ζάχαρι! α κόρη, κόρη μέλι,
δος κ' εις έμέ ένα φιλι . . . ή έορτή το θέλει·
μη τάχα είν' άμάρτημα άν, κόρη μου, θελήσω
με του Χριστού μας το φιλι κ' έγώ να σε φιλήσω;

'Εν Κεραδοῦντι

'Αλυσ.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΕΡΩΣ (Διήγημα)

I

Μακράν της τύρης της γείτονος πόλεως, έν τη ρωμαντική αύτης επαύλει έβίου ή χήρα Ρωζάνη μετὰ του νεαρού υιού της Στεφάνου, όστις άπετέλει την μόνην της παρηγορίαν φαιδρύων τόν μονότονον και μελαγχολικόν αύτης βίον μετὰ τόν θάνατον του συζύγου της, οικογενειάρχου άγαθοῦ. 'Ο Στέφανος εύθυτης και ύψηλός με μαύρον μύστακα, όφθαλμούς συμπαθητικούς και παράστημα επιβάλλον, ήν το χάρισμα της μητρός του.

'Η Ρωζάνη είχεν προσλάβει ύπηρετρίαν παιδί·θην, την 'Ανναν, ήν άναθρέψατα θεώρει ως ιδίαν κόρην. 'Η κοραίς ήτο πλέον είκοσαέτις, άβρά και θελκτική δεσποινίς. Το εύπλαστον του σώματός της άνθημιλλάτο προς την ραδινότητα των παρειών της και ή γλυκύτης των όφθαλμών προς την άγαθότητα της ψυχῆς. 'Η καταπίπτουσα επί των ώμων και χρυσίζουσα ούλη κόμη επλαισίον την όλην εικόνα της έξόχως ωραίς ταύτης κόρης. Οι τρόποι της και τα έξοχα προτερήματά της είχον προσελκύσει την στοργήν της δεσποίνης της Ρωζάνης, ήν ως γνησίαν μητέρα έσέβετο και ήγάπα.

'Εν τη περικαλλεί εκείνη επαύλει δέν ήδύνατο να μη άναπτυχθῇ και έρως μεταξύ των δύο νεαρών ύπάρξεων, του Στεφάνου και της 'Αννης. 'Ανεπτύχθη έρως άληθής, καιτοι ή διά των δεσμών του 'Υμεναίου έκωσις των έρωσών καρδιών θα προσέκοπτεν επί προσκομμάτων άνυπερβλήτων ως εκ της κοινωνικής διαφοράς των έρωμένων. 'Ο Στέφανος ήτο πλούσιος, άριστοκράτης, ή 'Αννα ύπηρετρια και κόρη ταπεινής καταγωγῆς. Καί όμως ήρώντο έμμανώς.

Διήρχοντο τόν βίον των όνειροπολήσεων και των έρώτων, έπλαττον χρυσά όνειρα, έβουκαλίζοντο όνειροπολουντες την άνχμένουςαν αυτούς ευδαμονίαν, ήτις θα άπετέλει την κατακλειδχ των χρυσοπτέρων έλπίδων των.

'Η Ρωζάνη καιτοι τόν μέν Στέφανον θεώρει ως ίνδαλμα της έναπολειφθείσης εύτυχίας της και στήριγμα του όδυνηρού και μελαγχολικού λοιπού βίου της, την δέ 'Ανναν διά πολλῆς περιέ-

βαλλε στοργής, εν τούτοις όμως ήτο υπέρχων κενόδοξος και συνεπώς ουδέποτε θά ήνείχετο ή άριστοκρατίας εκείνη να παραδεχθῇ ως νύμφην την υπηρέτριαν "Ανναν.

Εν τῇ ἐπαύλει ισύχναζε φίλος του Στεφάνου εκ παιδικῆς ηλικίας ο Ιωάννης, ὅστις ἀνήκων εἰς πλουσίαν οἰκογένειαν διὰ τὸ εὐμετάβολον τῆς τύχης πολλάκις εἶχεν ἀναγκασθῇ νὰ ζητήσῃ τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν ἀρωγὴν τοῦ φίλου του, ὅστις πάντοτε εἰδείχθη προθυμώτατος. Πλὴν τοῦ ἱεροῦ δεσμοῦ τῆς φιλίας, ὁ ὅποιος συνέδει τὸν Ἰωάννην ἐκ παιδικῆς ηλικίας πρὸς αὐτόν, ἀπέναντι τῶν τόσων εὐεργεσιῶν, ἄς δαψιλῶς παρέσχεν αὐτῷ ὁ Στέφανος, ὥρηνεν εὐγνωμοσύνην. Ἐτρεφεν ὁμοῦ καὶ οὗτος ἔρωτα πρὸς τὴν "Ανναν μὴ γνωρίζων ὅτι εἶχε προληφθῇ εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ φίλου καὶ εὐεργέτου του πρὸ πολλοῦ.

II

Ὁ Στέφανος ἤδη διέτρεχε τὸ 30ὸν ἔτος τῆς ηλικίας του καὶ ὁ ἔρως, ὃν ἀπὸ τόσων ἑτῶν ἔτρεφε πρὸς τὴν νεαρὰν υπηρέτριαν, ἐσφονδρύνθη.

Ἡ Ρωξάνη συνδεομένη διὰ φιλίας μακρᾶς καὶ ἀδόλου πρὸς τινὰ πλουσίαν τῆς γείτονος πόλεως οἰκογένειαν ἐπεθύμει νὰ ἐκλέξῃ ὁ υἱὸς τῆς σύντροφον τοῦ βίου του τὴν μονογενῆ καὶ χαριτόβρυτον Σοφίαν, κόρην κατ' αὐτὴν ἐπιμελελημένης ἀνατροφῆς καὶ τελείας ἀριστοκρατικῆς μορφώσεως. Εἶχε προτείνει μάλιστα τοῦτο εἰς τὴν ἐν λόγῳ οἰκογένειαν καὶ εἶχε λάβει καταφατικὴν ἀπάντησιν, ἔννοεῖται, ὅμως ὅτι ἐλογάζατο τὸ δὴ λεγόμενον χωρὶς τὸν ξενόδοχον.

Ἡ "Αννὰ τινὰ προέτεινε τοῦτο καὶ εἰς τὸν Στέφανον, ὁ ὅποιος κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφάνη πολὺ ἐπιφυλακτικὸς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπιέζετο ἐπανειλημμένως, ἀντέταξεν ἀρνησιν ἀπόλυτον ἀνακοινώσας συνάμα καὶ τὸν πρὸς τὴν "Ανναν ἔρωτά του, συνεπὲς τοῦ ὁποῦ ἡδυνάτει νὰ προτιμήσῃ οἶανδήποτε ἄλλην ἐκτὸς τῆς "Αννης ὡς σύντροφον τοῦ βίου του.

Ἐξάλλος ἡ κενόδοξος χήρα ἀκούσασα τὴν ἀπόφασιν τοῦ Στεφάνου μεταχειρίζεται ὅλα τὰ μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ὀνειροποληθέντος ὑπ' αὐτῆς συνοικισίου, θωπείας καὶ ἀπειλᾶς, ἀλλ' ὁ Στέφανος ἔμεινεν ἀκλόνητος, ἀμετάπειστος.

Δυστυχῶς ἡ γυνὴ δὲν ἀπελπίζεται εὐκόλως καὶ

ὅπου δὲν ἰσχύουσιν αἱ συμβουλαι καὶ οἱ λόγοι μεταχειρίζεται λίαν ἐπιτυχῶς δόλον.

Καὶ ἐν τῇ ἐξέψει τῆς ἐσκέφθη ν' ἀπολύσῃ τῆς ὑπηρεσίας τὴν "Ανναν, ἀλλὰ ὠριμωτέρα σκέψις τὴν ἠμπόδισεν εἰς τοῦτο. Ποῦ θὰ μετέβαινεν ἡ ὠρχία αὐτῆς καὶ πτωχὴ κόρη; Οἱ γονεῖς τῆς εἶχον ἀποθάνει πρὸ πολλοῦ, οἱ δὲ συγγενεῖς τῆς ἦσαν πτωχοὶ καὶ ἀδιάφοροι πρὸς αὐτήν, διότι δὲν ἐχορήγει εἰς αὐτοὺς τὴν μισθὸν τῆς. Προσεποιήθη ὅτι δέχεται νὰ νυμφευθῇ ὁ Στέφανος τὴν "Ανναν ὑπὸ τὸν ἀκόλουθον ὁμῶς ὅρον: νὰ μετοικήσῃ οὗτος ἐπ' ὀλίγον χρόνον εἰς τὴν γείτονα πόλιν, νὰ γνωρίσῃ τὴν Σοφίαν καὶ ἂν κατορθώσῃ νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰ θέλητρα καὶ περιφρονήσῃ τὸν ἔρωτα τῆς ἀριστοκρατικῆς, τότε μετ' εὐχαριστήσεως θὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὸν μετὰ τῆς "Αννης γάμον του, τὸν ὅποιον θὰ ἐθεώρει ὡς ἐπισφράγισμα τῶν πρὸς τὴν πτωχὴν αὐτὴν κόρην εὐεργεσιῶν τῆς.

Ὁ Στέφανος, εὐχιστος, παραδέχεται ἀνεπιφυλάκτως τὸν ὅρον καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας μετέβη εἰς τὴν πλησίον πόλιν καὶ διέμεινεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ θεῖου του Ἀντωνίου, πλουσίου ἐργοστασιάρχου.

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἐβδομάδος συναντᾶται εἰς τὸν περίπκτον μετὰ τῶν γονέων τῆς Σοφίας, εἰς τοὺς ὁποῖους συνιστᾶται ὑπὸ τοῦ θεῖου του. Οὗτοι εἰδείξαν μεγάλην οἰκειότητα, ἀνέρερον τὴν φιλίαν, δι' ἧς συνεδέοντο μετὰ τῶν γονέων του καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν των, ὅπως βλέπωσιν αὐτὸν συχνὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ των.

Ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ θεὸς του παρέλαβε τὸν Στέφανον καὶ μετέβησαν πρὸς ἐπισκεψιν τῶν γονέων τῆς Σοφίας. Εἰσῆλθον εἰς μεγαλοπρεπὴ οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀντήχουν αἱ γλυκεῖαι τοῦ κλειδοκυμβάλου μελωδίαι. Ὑπνέται ὠδήγησαν αὐτοὺς διὰ πολλῶν διαδρόμων εἰς εὐρεῖαν αἴθουσαν, πολυτελῶς ἐπιπλωμένην καὶ φωτιζομένην ὑπὸ ἀπλῆτου ἡλεκτρικοῦ φωτός. Μετὰ τὰς τυπικὰς συστάσεις ἡ Σοφία πετώσα ὡς χρυσάλλης μετὰ τὴν πολυτελῆ ἀμφιεσίν τῆς ἐκάθησε πλησίον τοῦ Στεφάνου. Ἦτο λιγυρὰ καὶ γόησσα μελαγχροινὴ μετὰ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλους, περιπαθῶς γλυκεῖα, μετρίου ἀναστήματος καὶ ἀψόγως ἐνδεδυμένη, ἀφήσασα δὲ τοὺς γονεῖς τῆς νὰ συνδιαλέγωνται μετὰ τοῦ θεοῦ τοῦ Στεφάνου

συνῆψεν ἄλλην συνομιλίαν, εἰς ἣν ἔλαβεν μέρος καὶ νεαρὸς εὐπατρίδης, ὡς θὰ ἐνόμιζέ τις ἐκ τῆς ἐπιτετηδευμένης ἀβρότητας τῶν τρόπων του, ὁστις συνεστήθη ὡς οἰκογενειακὸς φίλος. Καὶ ἀφοῦ ἤρχισε ἀπὸ τῆς καταστάσεως τοῦ καιροῦ καὶ τῆς ὑγρότητος τῆς ἀτμοσφαιρᾶς κατέληξε εἰς τὸ πολύκροτον τῆς γυναικείας χειραφετήσεως ζήτημα, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ὑπερεμάχει φανατικῶς νομίζουσα αὐτόχρονα οὐτοπῖαν τὴν μετὰ τῶν δύο φύλων ὑφισταμένην διαφορὰν, ἀφ' οὗ κατ' οὐδὲν ὕστερὲ τὸ ἐν τοῦ ἐτέρου. Διὰ νὰ ἐπιδείξῃ δὲ ὅλην τὴν εὐρυμάθειάν της ἐκ τῆς χειραφετήσεως μετεπήδησεν εἰς τὰ μυθιστορήματα καὶ ἐκ τούτων εἰς τὴν ποίησιν καὶ μουσικὴν. Κατέκρινεν ὅλους τοὺς ποιητὰς μας, παλαιότερους καὶ νεωτέρους ὅτι στεροῦνται ἐξάρσεως καὶ δυνάμεως, ὅτι ὅλοι εἶναι στιχοπλόκοι καὶ ὄχι ποιηταί. Εἰς βᾶρος δὲ τῆς δημώδους ἡμῶν μουσικῆς ἐγέλασεν ἕνα γέλωτα σαρδώνιον, ὁ ὅποιος διετάρχξε τοὺς κύκλους τῶν συνδικλεγομένων ἐγγὺς γονέων των, μετὰ τοῦ θεοῦ Στεφάνου ἐπὶ ἐτέρου θέματος. Ἐθαύμαζε μόνον τὰ ξένα.

Ἡσθάνθη συμπάθειαν πρὸς τὸν εὐεῖδῃ ἐπισκέπτῃ, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἀηδίαν πρὸς τὴν λάλον κορώνην. Ἡ συμπάθεια τῆς σὺν τῷ χρόνῳ μετεβλήθη εἰς ἔρωτα (!) Τὰ βέλη ἐκ τῶν σπινθηροβόλων ὀφθαλμῶν τῆς ἐξηκοντίζοντο βίαια κατὰ τῆς καρδίας τοῦ Στεφάνου πλὴν ἠμβλύοντο τόσον ὥστε προσέκρουον ἐπὶ χαλκοῦ ἀνενδότου. Ἐν ὀλίγοις ἤρχισε νὰ ἔρωτροπῇ πρὸς τὸν Στέφανον χωρὶς ἐννοεῖται νὰ παρὰλῃ καὶ τὰ πρὸς τὸν ἄλλον εὐπατρίδην αἰσθήματά της, τὸν ὅποιον πολλάκις ὁ Στέφανος συνήντα ἐν τῇ οἰκίᾳ της.

Κατ' ἀπαίτησιν τῶν γονέων τῆς ἐπανῆλθε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἐπαιξεν ἐκλεκτὰ τεμάχια μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιτυχίας. Ἡ γλυκεῖα μορφή της, ἥτις διεγράφετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλουσίας ἐκείνης αἰθούσης, ἐν ᾗ ἐχύνοντο γλυκεῖαι μελωδίαι προσέδιδε κατὰ τὸ ἀπείρω ἀπολαυστικὸν εἰς τὴν πρώτην ταύτην ἐπίσκεψιν τοῦ Στεφάνου.

Ἡ ὥρα ἐσήμερις τὸ μεσονύκτιον καὶ ὁ Στέφανος ἀπῆρχετο μετὰ τοῦ θεοῦ του, ὅχι γοητευμένος ἀπὸ τὴν Σοφίαν, ἣν ἡ μήτηρ του παρίστα ὡς ἔξοχον κόρην, εἴτε διότι ἐνόησε τὴν ἐπιπολαίον

τητα καὶ τὴν κουφότητά της, εἴτε διότι ἡ "Αννα ἦτο τὸ ἰνδαλμά του, πρὸ τοῦ ὁποῦ ὡχρίων καὶ αἱ ἐξοχώτεροι καλλοναί.

Ὁ Στέφανος ὑπεβλήθη ἐκουσίως εἰς τὴν δοκιμασίαν ταύτην νομίζων ὅτι καὶ ἡ μήτηρ του θὰ ἐτῆρει πιστῶς τὴν ὑπόσχασίν της, ὅπως αὐτὸς, οὔτε νὰ ὑποθέσῃ δὲ καὶ ἡδύνατο ὅτι ὁ θεὸς ἐπ' αὐτῆς ὅρος ἦτο περίστανος κατὰλληλος καὶ ἐξοικονόμησις χρόνου πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑφαινομένου δόλου. Ἐθεώρει τὸν ὅρον τῆς μητρὸς ὡς ἀπλοῦν δέλεαρ.

III

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνχωρήσιν τοῦ Στεφάνου ἡ Ρωξάνη προβαίνει εἰς ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων της. Διὰ νὰ θέσῃ φρηγμὸν ἀνυπέρβλητον μετὰ τῶν ἀγαπωμένων νεαρῶν ὑπάρξεων καὶ κορῆς τὴν κενοδοξίαν της διὰ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὑπ' αὐτῆς προταθέντος γάμου τοῦ υἱοῦ της, προτείνει εἰς τὸν Ἰωάννην νὰ συζευχθῇ τὴν "Ανναν, ἣν ἀκούοντως θὰ ἐπρόκλιζεν αὐτῇ, προσθέτουσα καὶ εἰς τοῦτον ἄλλον ὅρον, τὴν ἄκραν ἐχεμυθίαν. Ὑπερπλεως χαρᾶς ὁ Ἰωάννης ἀκούει τὴν πρότασιν, ἀλλὰ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὸν ὅρον, τὸν ὅποιον τῷ ἐπέβλαβε, ἄλλως τε δὲν ἐγνώριζε τίποτε περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ Στεφάνου καὶ τῶν συμβαινόντων. Ἐν τῇ μέθῃ τῆς εὐτυχίας του δὲν εἰσέδυε πλειότερον εἰς τὸν ὑφαινομένον δόλον.

Ἡ ταλαίπωρος "Αννα ἄρα τῷ ἀκούσματι πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κυρῆς της, κλαίει, καθικεταύει αὐτὴν νὰ μὴ τελεσθῇ ὁ γάμος, ἀλλ' ἡ ὑπερήφανος κυρία της μένει ἀκαμπτος, ἄτεγτος. Ἐκλιπαρεῖ τὸν Ἰωάννην νὰ μὴ συναινέσῃ εἰς τοῦτο, πλὴν οὗτος ὄχι μόνον δὲ πείθεται ἀλλὰ διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων περιγράφει τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν των. Προσπαθεῖ νὰ καταστήσῃ τὸν Στέφανον ἐνήμερον τῶν συμβαινόντων, πλὴν φρουρεῖται ὡς ἐν εἰρκτῇ.

Περὶλυπος ἡ "Αννα ὀδηγεῖται παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἰωάννου καὶ ὁ γάμος τελεῖται. Ὁ γάμος οὗτος τῇ ἐφάνη πένθιμος ὡς κηδεία. Καὶ ἦτο πράγματι ἡ κηδεία τῆς εὐτυχίας τῶν ἐρωμένων, ἦτο ἡ τελεία ἐξαχνύσις τῶν ἐλπίδων των. Ὅλοι οἱ πόθοι των ἦσαν ἐκπτωτοὶ ἤδη. Ὁ νυμφικὸς πέπλος της ἦτο τὸ σάβανον τῆς εὐτυχίας, αἱ δὲ λαιμάδες τοῦ ὑμεναίου αἱ ἐπικηδεῖοι τῶν πόθων

των, αἱ δὲ εὐχαὶ τοῦ ἱερέως ἦσαν συγχωρητικαὶ εὐχαὶ εἰς νεκρὰν φανευθεῖσαν... Δὲν ἔζη πλέον, ἦτο ἀφηρημένη καὶ εἰς πέλαγος θλίψεως βεβυθισμένη ἡ Ἄννα, πρὸ τῆς ὁποίας τὸ φάσμα τοῦ Στεφάνου παρίστατο περιπαθῶς μελῆχχολον διὰ τὴν ἀπάτην τῆς... Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ καίτοι πραγματικά καὶ δολίως παρεσκευασμένα θὰ κατίσχυον ἄρα γε τοῦ πρὸς τὸν Στέφανον ἀληθοῦς ἔρωτός τῆς;

Μετὰ τὸν γάμον ἡ Ρωζάνη ἀποστέλλει τὸ νεκρὸν ζεῦγος εἰς τι ἀγροκήπιον, ἵνα ἐν μέσῳ τοῦ ρωμαντισμοῦ καὶ τῆς ποιήσεως διέλθωσι τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

IV

Ἡδὴ ἡ θυσία ἐτελέσθη καὶ ἡ Ἄννα προτεφέρθη ὡς ὀλοκαύτωμα εἰς τὴν κενοδοξίαν τῆς Ρωζάνης. Πρόσκομμα ἀνυπέβλητον ὡς σινικὸν τεῖχος ἀνήγειρεν ἡ κενοδοξία ἀριστοκράτις μεταξὺ τῶν ἀγαπωμένων παραφρόως καρδιῶν. Δὲν μένει πλέον εἰμὴ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ διακαοῦς πόθου τῆς.

Γαυριῶσα διὰ τὴν νίκην τῆς μεταβαίνει εἰς τὴν γείτονα πόλιν παρὰ τῷ υἱῷ τῆς, ὃν βιάζει νὰ νυμφευθῇ τὴν Σοφίαν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Ἐρως ἀληθής, ιδεώδης, τὸν συνδέει μετὰ τῆς Ἄννης. Ὅσῳ δὲ περισσότερα ἐμπόδια παρενέπιπτον ἐν μέσῳ αὐτοῦ, τόσῳ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκρατύνετο.

Ὁ ἀντιζήλος εὐπατρίδης, μεθ' οὗ συχνὰ συνητᾶτο ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Σοφίας, ἀνακοινοῖ εἰς αὐτὸν αἵφνης τὸν μετὰ τοῦ Ἰωάννου γάμον τῆς Ἄννης. Ἐμβρόντητος ἀκούει τὴν ἀπρόοπτον ἐλθῆσιν, ὡχρίξ καὶ ἀναυδος ἀνασκοπεῖ τὸ εὐτυχές παρελθόν του, τὸ ὅποιον μελανὰ νέφη τέλειον ἤδη ἐπεσκίασαν.

Παραπαίων ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τῆς Σοφίας, ἥτις ἐννοήσασα τὸν πρὸς τὴν Ἄνναν ἔρωτά του, τὸν ταλανίζει διὰ τὴν ἀνεπιτυχῆ ἐκλογὴν του, καὶ ὑπανδρεύεται ἀπελπισθεῖσα ἐκ τοῦ Στεφάνου τὸν ἀγαπῶντα αὐτὴν νεκρὸν εὐπατρίδην.

Ἡ Ρωζάνη ἔμφροντις ἀπέρχεται ἐσπευσμένως εἰς τὴν ἐπαυλιν, ἀκολουθοῦσα τὸν υἱὸν τῆς, ὅστις, ἀφ' οὗ εἰς θλιβερά παραπونا ἐξέσπασε κατὰ τῆς μητρός του, ἀκάθεκτος μὲ στήθος κοχλάζον ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ καρδίαν σπαρασσομένην ὑπὸ τῆς ὀδύνης, ἀπέρχεται εἰς τὸ ἀγροκήπιον.

Ὁ Στέφανος μένεα πνέων κατὰ τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Ἄννης θεωρεῖ τὸν μὲν Ἰωάννην ἀχάριστον διὰ τὰς δαφιλεῖς εὐεργεσίας του, αἱ τῷ παρέρσχει, δόλιον καὶ ἐν γένει ἄνθρωπον κιβδηλοῦ χαρκτηῖρος, τὴν δὲ Ἄνναν προδοτίδα τοῦ ἔρωτός των καὶ καρδίαν ἄστρατον.

Ὅτε ἔφθασεν ἐκεῖ, καὶ εἶδε τὴν Ἄνναν παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ Ἰωάννου, ἡ ὀργή του ὑπερέχειλινε καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ του φέρεי ἡχηρὸν ῥάπισμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰωάννου φωνήσας:

— Ἀχάριστε!

Ρίπτων δ' ὀργίλα βλέμματα κατὰ τῆς Ἄννης, ἐκσπενδονίζε μετὰ πάθους τὰς λέξεις:

— Ἀπιστος! ἀθλία!

Ἐν τοσούτῳ ὁ Ἰωάννης δεικνύει στωϊκὴν ἀπάθειαν, ἐν ᾧ ἡ Ἄννα προσδβέλουσα τὸν Στέφανον μετὰ δέους τρέμει σύσσωμος. Νεκρικὴ δ' ὠχρότης περιεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, ὅπερ ὑπὲρ ποτε ἐφαίνετο ἐν τῇ ὠχρότητί του ἀγνόν, τὸ δὲ πλήρες τρόμου βλέμμα τῆς ἐνέκρυπτε κᾶτι τι τὸ μυστηριώδες.

Μετὰ λεπτῶν τινων σιωπῆν ὁ Ἰωάννης λέγει μετ' ἡρεμίας:

— Φίλτατε Στέφανε, σὲ συγχωρῶ διὰ τὴν διαγωγὴν σου ταύτην, δι' ἣν θὰ μετανοήσῃς πικρῶς. Συνεζεύχθην τὴν Ἄνναν τῇ ἐπιμόνῳ θελήσει τῆς μητρός σου. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡγάπων τὴν Ἄνναν ἐμμανῶς, πλὴν ὅτε μετὰ τὴν στέφιν ἤκουσα αὐτὴν ἐξομολογουμένην μετὰ δακρύων καὶ ἔμαθον τὸν μεταξὺ ὑμῶν ὑριστάμενον ἔρωτα, εὐρέθην ἐν φοβερῷ διλήμματι. Ἡ πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνη μου ἀφ' ἐνός διὰ τὰς τόσας εὐεργεσίας σου μὲ ἐκράτει δεδουλευμένον, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ ἔρως μου πρὸς τὴν Ἄνναν μὲ ἐβασάνιζεν. Ἡ εὐγνωμοσύνη ἐπάλαψε πεισματωδῶς μετὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τέλος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἀγῶνος νικήτρια, τοῦ ἔρωτος, καίτοι σφοδροῦ, ὑποχωροῦντος μικρὸν κατὰ μικρόν. Ἐφύλαξα τὴν Ἄνναν ὡς ἱεράν παρακαταθήκην, ἵνα σοι τὴν παραδώσω παρθένον, ἀθώαν ὡς τὴν περιστερὰν. Ὁ γάμος ἡμῶν ἐτελέσθη πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν καὶ ἐν τούτοις προσνήχθην πρὸς τὴν Ἄνναν ὡς πρὸς ἀδελφὴν. Ἡ πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνη μου ἔσται ἐσφαι βαθεῖα.

Σιγῇ ἐπεκράτησε μακρά, καθ' ἣν ἡ Ἄννα κά-

τωχος πρὸ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς ἀθωότητός της ἔμενεν ἀναυδος καὶ οἱ δύο φίλοι παρετήρουν ἀλλήλους. Ἡ συγκίνησις ἦν ἀπερίγραπτος.

Ὁ Στέφανος ἠδυνάται νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἀνεπίστου χαρᾶς, ἣν προϋξήνησαν οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ἰωάννου.

V

Ἐν τῷ ἀγροκηπίῳ, ἐνθα συχνότατα μετέβαιεν ὁ Στέφανος, συνεσκέποντο καὶ οἱ τρεῖς περὶ τοῦ τρόπου τῆς νομίμου διαζεύξεως ἀπὸ τοῦ Ἰωάννου.

Ἦσαν βέβαιοι ὅτι πρὸς ἀποτυχίαν τῶν προσαθειῶν των ἡ Ρωζάνη θὰ διέθετε μέσα ἰσχυρὰ καὶ προσκόμματα ἀνυπέβλητα.

Ἢ νὰ πράξωσιν; Νὰ φύγῃ ὁ Στέφανος μετὰ τῆς Ἄννης; Δὲν ἐπεθύμει ποσὼς ἡ λύσις αὕτη νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀγαθοῦ Ἰωάννου ὡς καὶ αὐτῆς τῆς ιδίας.

Ὁ Στέφανος εὐρεθεὶς πρὸ ἀδιεξόδου, καθ' ἣν μάλιστα στιγμὴν ἐνόμισεν ἐπελθοῦσαν πλήρη τὴν ἀποπτώσαν εὐτυχίαν του, ἡσθένησεν, ἡ δὲ κενοδοξὸς μήτηρ του φοβουμένη, μήπως διὰ τοῦ τοιούτου συνοικισίου κατασπιλωθῇ ὅλον τὸ ἀριστοκρατικὸν μεγαλεῖον καὶ ἡ αἰγλή τῆς ἐπισήμου οἰκογενείας τῆς, ἔμενεν ἀπαθὴς πρὸ τῶν περιπετειῶν ἀγνοῦ ἔρωτος, ὧν αὕτη καὶ μόνη ἦν ἡ δημιουργός.

Ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἐν πλήρει τοῦ πνεύματος ἡρεμία εἶχε συλλαβεῖ ἐν νῷ ὀριστικὴν ἀπόφασιν ἀνέκκλητον νὰ σεβασθῇ τὸν ἔρωτα τῶν πρᾶσιλῶν του νεκρῶν ὑπάρξεων, ἐν τῇ σκοτοδίνῃ τῶν περιπλοκῶν καὶ τῶν παγίδων, τὰς ὁποίας ἔστησεν ἡ Ρωζάνη ἅμα ἔμαθε τὰ τεκταινόμενα, ἡσθάνθη ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις του καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ψυχολογικῇ καταστάσει εὐρισκόμενος ἐθεώρησε τὴν αὐτοκτονίαν μέσον σωτήριον, ἀφ' οὗ ἡ δι' ἀμοιβαίς συναινέσεως διαζευξίς δὲν ἦτο κατορθωτή. Ἡ Ἄννα δὲν ἐπεθύμει νὰ λυπήσῃ τὴν κυρίαν τῆς, καίτοι σκληράν, διὰ πράξεως ἀποδοκιμαζομένης ὑπ' αὐτῆς, διότι εἰς αὐτὴν ὥρειλε τὴν ὑπαρξίν τῆς καὶ τὴν ἐθεώρει ὡς μητέρα.

Ἡ σκοτοδίνη ἡ θολώτασα τὴν διαύγειαν τῆς κρίσεως τοῦ Ἰωάννου παρήλθε, καὶ ἐν τῇ τελείᾳ ψυχικῇ ἡρεμίᾳ ἡ αὐτοκτονία ἐνεφανίσθη κίνημα ἐκφύλων ὑπάρξεων, μηδὲν ἡθικὸν σθένος ἔχουσῶν. Ἀνελογίσθη ὅλον τὸ βδελυρὸν τοῦ κινήματος καὶ διὰ τῶν ζοφερωτέρων χρωμάτων διήλθον τοῦ νοός

του ὅλαί αἱ ἀραί τῆς θρητικαίς. Ἐνόησε τὴν καταβράθρῳσιν τῆς ἀμώμου μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ψυχῆς του, τὴν καταδικὴν τῆς τόσα εὐγενῆ ιδεώδη αἰσθανθείσης εὐπαθοῦς καρδίας του.

Ἀντὶ ὅμως νὰ σκέπτηται τοιαύτας παραδόξολογίας καὶ χιμαίρας διατὶ δὲν παρεχώρει τὴν Ἄνναν εἰς τὸν Στέφανον, ἀναχωρῶν εἰς ἀπομεμακρυσμένην χώραν; Ἀλλ' οὕτως ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ κόσμου θὰ κατέρριπτε τὴν ὑπόληψιν καὶ τιμὴν ἐκτου καὶ τῆς Ἄννης. Ὁ κόσμος ἡγνόνει τὰ διατρέχοντα καὶ ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ τὴν Ἄνναν θὰ ἐθεώρει προδοτίδα τῆς συζυγικῆς τιμῆς καὶ οἰκτρῶς ἐγκαταλειφθεῖσαν σύζυγον, τὸν δὲ Ἰωάννην περιῦδρισθέντα ὑπ' αὐτῆς, τὸν δὲ Στέφανον ἄνθρωπον φῦλον, συζῶντα ἀνόμως μετὰ τῆς Ἄννης. Ὡστε ὁ Ἰωάννης ὥρειλεν ὀριμώτερον νὰ σκερθῇ. Διὰ τὸν τέλειον θρίαμβον τῆς εὐγνωμοσύνης του ἔδει νὰ εὕρῃ τρόπον λύσεως ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ δεσμοῦ, δι' οὗ ἦτο συνδεδεμένος μετὰ τῆς Ἄννης, ὅστις θὰ ἐπέφερε τὴν λύσιν τοῦ γορδίου δεσμοῦ τελείαν καὶ ἡρεμον.

Καθ' ὃν λοιπὸν χρόνον ὁ εὐεργέτης του διετέλει κλινήρης ὡς ἐκ τοῦ ἀπροχωρήτου πρὸ τοῦ ὀποίου εὐρέθη, αὐτὸς ἐσκέπετο περὶ τῆς παραχωρήσεως τοῦ ἰνδάλματος τοῦ ἔρωτός του. Ὁ ἔρως των ἦτο ιδεώδης, αἰθέριος, ὅσον καὶ θερμός, ἐν ᾧ ὁ πρὸς τὴν Ἄνναν ἔρως τοῦ Ἰωάννου δὲν ἀνταπεδίδετο ὑπ' αὐτῆς. Τὴν καρδίαν τῆς κατεῖχεν ἐξ ὀλοκλήρου ὁ Στέφανος, ὅπως τὴν τοῦ Στεφάνου ἡ Ἄννα μέσον τι δὲν εἰτεχῶρει, δὲν εὕρισκε θεσιν ἐν ταῖς καρδίαις των.

Ἡ φίλια ἱερά, ὁ ἔρως ἱερώτερος. Ὁ πρὸς τὴν Ἄνναν ἔρως τοῦ Ἰωάννου σφοδρός, ἡ πρὸς τὸν Στέφανον εὐγνωμοσύνη του βαθεῖα. Καὶ ἐθεσίασε τὸ ἱερὸν αἶσθημα τοῦ ἔρωτος πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς εὐγνωμοσύνης. Θυσιάζων δὲ τὸν ἔρωτά του ἐσεβάσθη τὸν ἀνταποκρινόμενον ὑπ' ἀμφοτέρων καὶ πρὸ πολλοῦ ὑφιστάμενον ἔρωτα τοῦ Στεφάνου καὶ τῆς Ἄννης, ὃν ἀνύψωσεν οὕτω εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ θέσιν. Ἡ ζηλοτυπία καὶ ὅλα τὰ συμπαρομαρτοῦντα αὐτῇ κατεπνίγησαν ὑπὸ τῆς κυριεύσεως εὐγνωμοσύνης.

Καὶ ἂν διὰ πάντα ἐκφυλον αἱ θεωραὶ αὐταὶ καὶ ἡ ἱερότης τοῦ αἰσθήματος, εἶναι χίμαιραι, διὰ τὸν Ἰωάννην ὅμως εἶναι ἀπαραίτητα γνωρίσματα ἀνθρώπου δεόντως μεταμορφωμένου.

ὑπὸ τοιούτων ἀρχῶν ἐμπορούμενος ὁ Ἰωάννης δὲν θὰ ἠδύνατο βεβαίως ποτέ νὰ προτιμήσῃ τὴν διὰ τοῦ ξίφους λύσιν τοῦ γορδίου δεσμοῦ, δὴλα δὴ τὴν διὰ τῆς αὐτοκτονίας, ἥτις ὅσα εὐγενῆ ἐλατήρια καὶ ἂν εἶχε, εἰναι ἐξ ἁπαντος κίνημα ἀνθρώπων παθαινόντων ἐγκεφαλικὴν πρᾶξουτιν. Σκέψις δευτέρα, σοφωτέρα καὶ χριστιανικωτάτη συνάμα, ἐπῆλθεν εἰς τὸν Ἰωάννην. Διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ διαζυγίου τοῦ μετὰ τῆς Ἀννης τελευσθέντος γάμου του ὡς ἐκ τῶν δολίων τῆς Ρωξάνης ἐνεργειῶν καὶ ἀπειλῶν, ἀπεφάτισε νὰ σπασθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα εἰσελθὼν ἐν τινι μονῇ, ἐνθα χειροτονεῖται ἱερεὺς, ἡ δὲ Ἀννα μένει οὕτως ἐλευθέρᾳ παντὸς δεσμοῦ.

VI

Εἶχον παρέλθει ἑκτοτε ὀλίγοι μῆνες καὶ ὁ Στέφανος ἐαρινὴν τινα ἡμέραν ὥδήγει τὴν Ἀννην ἐν νυμφικῇ περιβολῇ εἰς τὴν μονήν, ἐνθα ὁ πατήρ Ἰωάννης, ὅστις πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς εὐγνωμοσύνης ἐθυσίασε τὸν ἔρωτα νυλόγει τοὺς νεονύμφους,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΜΑΜΣΕΛΚΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

(ὑπὸ Henry Greville)

— Δοικὸν ὑπάγε νὰ εὐτρεπισθῇς ὀλίγον.
— Θὰ εἶμαι ἐτοίμη ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς.
— Καὶ ἐγώ; εἶπε καθ' αὐτὴν λανθάνουσα εὐθὺς ὡς ἔμεινε μόνη, φέρω τώρα καὶ ἐν πένθος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς!

Ἐγὼ, ἥτις δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὰ μαύρα! Παρετήρησε μηχανικῶς περὶ τῆς.
Ἦραίᾳ τις εἰκὼν εἰς φυσικὸν μέγεθος τὴν ἀναπαρίστα λευχεύονα, ὅα ἦτο πρὸ εἰκοσαετίας καὶ ὠραιότατην ὡς ἦτο καὶ σήμερον ἐτι.

— Θὰ πενήθορῶ με λευκὸν χρῶμα, ἀπεφάσισεν ἡ πριγκίπισσα. Ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐπιτρέπεται... καὶ δταν θὰ φθάσω εἰς Πετροῦπολιν θὰ ἔχουν ἤδη παρέλθει τρεῖς ἐβδομάδες καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἐνόηται πλέον.

Ἡ θύρα ἤνοιχθη καὶ ἡ Ἀνούτα εἰσῆλθεν ἐνδεδυμένη με βαθὺ μέλαν κρέπιν. Ἐντὸς τριῶν ἐβδομάδων οὐδεὶς θὰ τὸ ἐνεθυμεῖτο πλέον!

— Καὶ αὕτη ἡ μικρὰ θὰ πενήθορῇ με λευκὰ, συνεπέρανε ἡ ἀνάδοχος τῆς. Λευκὰ με ὀλίγον μαῦρον βελούδον καὶ κατόπιν ἰόχρουν... Ἀρκεῖ νὰ μὴ ᾔται πείσμων.

Ἡ Ἀνούτα ἐπλησίασε πιστῇ εἰς τὴν συνθήειαν διὰ ν' ἀσπασθῇ τὴν προστάτιδα χεῖρα.

ἡ δὲ κενόδοξος μήτηρ τοῦ Ρωξάνη, ἥτις εἰς μάτην τόσα προσκόμματα παρενέβαλεν εἰς τὴν διὰ τῶν ἱερῶν τοῦ Ὑμενίου δεσμῶν ἐνωσιν τῶν ἐρωμένων νεαρῶν ὑπάρξεων, μετανοοῦσα διὰ τὰς ἀποτυχούσας δολίους ἐνεργείας τῆς ἐδάκρυεν ἐκ συγκινήσεως ἀσπαζομένη τοὺς ὑπ' αὐτῆς ἀνταλλασσομένους στεράνους τῶν τέκνων τῆς, Στεφάνου καὶ Ἀννης, τῶν ὁποίων ἡ εὐτυχία μετὰ τὴν ὑπερπήδησιν τῶσων προσκομμάτων ἀπέβη ἀπείρω ἀπολαυτικωτέρᾳ.

Ἡ ἔπαυλις κατέστη φωλεὰ τρυγόνων. Αἱ κάτοικοι τῶν σισκίων φυλλωμάτων τῆς ἔψαλλον ἐπιθλάμι, τὰ δὲ ἄνθη, ἐξ ὧν ἔβριθεν ἡ ἔπαυλις, ἐπλήρουν αὐτὴν εὐωδίας μεθυστικῆς.

(Κατ' ἀπομίμησιν)

Ἐν Βαλατιῇ, τῇ 17ῃ Φεβρουαρίου 1902

Σπυρίδων Οἰκονόμου.

ΤΥΠΟΙΣ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ

Γαλατῆ, ὁδὸς Πιλοῦρ, ἀριθ. 12.

— Εἴστε πολὺ καλὴ, νοῦ, εἶπε διὰ τῆς σοβαρᾶς καὶ μουσικῆς φωνῆς τῆς θὰ προσπαθῶ νὰ φανῶ ἀνταξία.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ δέουσα λειτουργία ἐτελέσθη ἐν τῇ ναῷ τοῦ χωρίου.

Ἡ Ἀνούτα ὀρθία καὶ ἀκίνητος παρευρέθη εἰς τὰς προσευχάς, ἡ δὲ πριγκίπισσα κατελαμβάνετο ὑπό τινος σεβασμοῦ πρὸς τὴν τόσῃ κοσμίαν νεάνιδα. Κατὰ τὰς τρεῖς ἐβδομάδας, αἵτινες προηγήθησαν τῆς ἀφίξεως τοῦ πριγκίπου ἡ Δαρεία οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐστενωχωρήθη ὡς ἐφοβεῖτο καὶ οὐδόλως ἐλυπήθη, διότι δὲν μετέβη εἰς Πετροῦπολιν πρὶν ἢ ἡ χιὼν γαῖνη ἀρκετὰ παχεῖται, ἵνα ἐπιτρέψῃ τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἐλκύνων.

Ἡ Ἀνούτα ἔπαιζεν λαμπρῶς τὸ κλειδοκμβάλον καί-τοι δὲ ἔτρεμεν ἐνδομύχως ἐκ φόβου, ὅτε ἐκάθητο πλησίον τῆς παντοδυνάμου ἀναδόχου τῆς ἐπὶ τοῦ σκίμποδος τοῦ κλειδοκμβάλου, ἐξετέλει εὐχερῶς τὸ μέρος τῆς ἐκ τῶν κλασικῶν συμφωνιῶν, ἃς εἶχε διδαχθῇ παρὰ τῆς μητρὸς τῆς. Κατόπιν ἡ Δαρεία παρετήρησεν ὅτι ἡ ἀναδεκτή τῆς εἶχεν ὠραίαν μέσην φωνὴν ὅχι πολὺ ἰσχυράν, ἀλλὰ σοβαρὰν καὶ γλυκερὰν ἱκανὴν νὰ ἐκφράζῃ τὰ βαθέα αἰσθήματα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἐξήγησε νὰ ψάλλῃ τὰς μελωδίας τοῦ Γκουὺ καὶ ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ μικρὰ ἦτο δεξιωτάτη μουσουργὸς ἀποτελοῦσα ἀναμφιβόλως εὐρημα ὡς σύντροφος δεσποινίς (demoiselle de compagnie) καὶ ἡ πριγκίπισσα συνέχαιρεν αὐτὴν διὰ τὴν τύχην τῆς.

("Ἐπεται συνέχεια)

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘ. 26

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟΥ Γ'. ΤΟΜΟΥ

Α.	Σελ.
Ἀγαθοεργία βρέφους (ὑπὸ Ἑλλης) . . .	264
Ἀγάπη (ἡ) (Β. Καλλινίκου) . . .	73
Ἀγνωστοί φίλοι, διήγ. πρωτότ. (Μελπ. Φωτιάδου) . . .	41, 57
Αἰμοδόρος (ἡ) ποίημα (Ἐρμοποῦλι) . . .	127
Ἀληθὲς ἡ εὐδαιμονία, ποίημα (Ἀχ. Ταβουλάρη) . . .	8
Ἀλκολικά ζῆα . . .	132
Ἀλκολισμὸς ἐπὶ Σεσώστριδος . . .	167
Ἀλκολισμὸς (δ) καὶ αἱ γυναῖκες (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	13, 25
Ἀνὰ τὸν κόσμον . . . εἰς ὅλα τὰ φύλλα	
Ἀναμνήσεις, ποίημα (Νικοκλ. Μακρίδου) . . .	91
Ἀναμνήσεις ἐκ τῆς γενεθλίου γῆς (ὑπὸ Σπυρ. Οἰκονόμου) . . .	52
Ἀναρρήσεις (ἐπὶ τῇ) Ἰωακείμ τοῦ Γ'. ποίημα (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	49
Ἀνατροπὴ (ἡ) τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας	71
Ἀνθὴ (τὰ) ἐν Ἰαπωνίᾳ (Henriot) . . .	301
Ἀνθὴ (τὰ) ἐν τῷ Ὑπνωτισμῷ . . .	48
Ἀνθρωπος (ἡ) με χρυσοῦ, ἐγκέφαλον διήγ. ἐκ γαλλ. (Σ. Σαρηθαζεβάνη) . . .	212
Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ (ὑπὸ Βιργ. Εὐαγγελίδου) 111, . . .	123
Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ Β'. (Βιργ. Εὐαγγελίδου) σελ. 196, 243, 259, 270, . . .	288
Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ κατὰ τῆς χειραφετήσεως (Α. Βασιλειάδου) . . .	415
Ἀνοῖξ (ἡ) ποίημα (Π. Χ' Β.) . . .	10
Ἀνώμιοι (οἱ) (Μιλτ. Πολεμίδου) . . .	291
Ἀπάντησις Δδ: Βιργ. Εὐαγγελίδου (Κ. Πρεβεζιώτου) 145, 161, . . .	181
Ἀπάντησις Δδ: Βιργ. Εὐαγγελίδου (Κ. Πρεβεζιώτου) 323, 335, 359, 383, 391 . . .	
Ἀπάντησις Δδ: Εὐφρ. Α. Καραθεοδωρῆ (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	299
Ἀπ' εἰῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ (Ἀγ. Ἀρ.) . . .	18
Ἀπολύμανσις (ἡ) τῶν λαχανικῶν . . .	21

Ἀπορία, ποίημα (Νικοκλ. Μακρίδου) . . .	282
Ἀπρόοπτον, διήγ. πρωτότ. (Ἡγησίππου) . . .	32, 43
Ἀρραβῶνας (εἰς τοὺς) Θίσθης Πετρίδου (Μαργαρίτας Δεπάστα) . . .	224
Αὐτοκράτειρα (ἡ) Φρειδερίκου Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	133
Αὐτοκτονία (ἡ) (ὑπὸ Κ. Καλλινίκου) 158, . . .	171
Β.	
Βετούδιος (δ) βρυχᾶται . . .	12
Βιβλιοκρισίαι . . . εἰς πολλὰ φύλλα	
Βίκτωρ (δ) Οὐγκῶ πρὸς τὴν νεότητα . . .	239
Βίκτωρ (δ) Οὐγκῶ . . .	357

Γ.	
Γάμος . . .	106
Γενεὰ στεγανόπους . . .	155
Γενέθλιον (εἰς τῆς) Κας Β. Μαρῆ (Κλ. Βασιλαράκη) . . .	175
Γεωγραφία τοῦ Παραδείσου . . .	180
Γεωργία Σάνδης καὶ Σοπὲν . . .	178
Γιὰ σῶνα, ποίημα (Ἐλ. Σθορώνου) . . .	31
Γόησσα (ἡ) μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλ. (ὑπὸ Αἰμ. Δεσπόλλου) σελ. 69, εἰς ὅλα τὰ φύλλα	
Γυναικεία (ἡ) φιλαρέσκεια (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	38, 61
Γυναικεῖται (αἱ) ἀξιώσεις (Τ. Π.) . . .	31
Γυναικες ἀστυνόμοι (Ἰακ. Πολίτου) . . .	65, 77
Γυναικες ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Βουρλαλοῦ . . .	107
Γυναικες καὶ εἰρήνη . . .	84
Γυναικες μεθυσσι ἐν Λονδίῳ . . .	36
Γυνὴ (ἡ) ποίημα (Ἀχ. Ταβουλάρη) . . .	34
Γυνὴ (ἡ) ἐν Μαντισουργίᾳ . . .	107
Γυναικες καὶ ἀερόστατον . . .	21

Δ.	
Δέκα ἐξ κοιτῶδες . . .	48
Δὲν ἔχω καιρὸν . . .	143
Δὲν με πονεῖς, ποίημα (Ἐρμιοπ. Τυμφορ.) . . .	153
† Δημήτριος Ράλλης (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	28
Διαθήκη (διήγ.) . . .	225
Διόσωσις (ἡ) διήγ. (Καλλιόπ. Μανωλάκογλου) . . .	333
Διατήρησις (ἡ) τῶν ὧν . . .	72

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Γ'. ΤΟΜΟΥ

Διὰ τοὺς κατὰ φαντασίαν ἀσθενεῖς . . .	Σελ. 227
Διεθνὴς (ἡ) γλῶσσα Σολρεσόλ . . .	346
Δύο κεφαλαὶ βόδς . . .	182

Ε.

Ἐαρ ἐν χειμῶνι, διήγ. ἐκ τοῦ γαλλ. (Ἐμμ. Ταβανιώτου) . . .	91
Ἐν. Βιβλιοθήκη Γαλλίας . . .	107
Εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Ἀνδρῆ . . .	107
Εἰς δυσέρωτα κόρην ποίημα (Στησιλείδου) . . .	139
Εἰς κόρην, ποίημα (Αἰμιλίου) . . .	327
Εἰς λεύκωμα Δος Μ. Ἀντωνιάδου ποίημα (Βλ. Βασαρδάκη) . . .	115
Ἐκκλησίαι Ἀπαμείας . . .	95
Ἐκ τοῦ Βασπόρου (ὕπὸ Εὐφροσύνης Καραθεωδωρῆ) . . .	282
Ἐλεγείον Μιλτ. Βελλίνη (Γ. Φλώρου) . . .	276
10) Ἐλεγείον εἰς Σωτ. Ἀχ. Μοσχοπούλου (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	80
Ἑλληνικὸν θέατρον . . . εἰς πολλὰ φύλλα	
Ἑλλ. Φιλολογ. Σύλλογος . . .	42
Ἑμπνεύσεις, ποίημα (Ι. Στεφανῆ) . . .	260
Ἐν ὀνόματι τοῦ φακοῦ διήγ. πρωτότυπ. (Α. Γησιόπου) . . .	116
Ἐξ Ἀμερικῆς (δ) ἐξάδελφος διήγ. ἐκ τοῦ γαλλικοῦ . . .	202
Ἐπεισόδιον τοῦ Βάγνερ . . .	249
Ἐπιχώρια . . .	21
Ἐραστής (δ) καὶ ἡ Ἠχώ, ποίημα (Α) . . .	373
Ἐρωτικά ἐπιστολαὶ (αἱ) τῆς Βέττης διήγ. ἐκ τοῦ γαλλ. . .	308
Ἐστεμμέναι μουσουργοὶ (Νοσίδος) . . .	287
Εὐτράπελα . . . εἰς ὅλα τὰ φύλλα	
† Εὐαγγελία Νίκα (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	369

Ζ.

Ζηλοτυπία, ποίημα (Ἐρμοποῦλι) . . .	221
Ζῶσαι σελίδες (Κλ. Βαλλύρα) . . .	188

Η.

Ἡθική (ἡ) φυσιογνωμία τοῦ μαλλιανοῦ (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	267
Ἡθικός (δ) σταθμός (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	98
Ἡμέρα (ἡ) τῆς αἰωνιότητος (Π. Τράντου) . . .	
Ἡτο θυμὰ του, διήγ. πρωτότ. (ὕπὸ Βιργ. Εὐαγγελίδου) . . .	4, 16, 29

Θ.

Θάνατος περιγητηρίας . . .	106
Θαυμασμός πρὸς τὸν Δανούντσιο . . .	250
Θὰ χαθῶ, ποίημα (Ἐρμοποῦλι) . . .	355
Θεραπεία Ἀμερικανίδων . . .	48
Θερμοκρασία (ἡ) τῶν φυτῶν . . .	48
Θηρευτικά ἐνστικτα ἰχθύων . . .	149

Θρήνος εἰς Ἀνδρέαν Σπαθάρην (ὕπὸ Δ. . .	Σελ. 6
Γεράκη . . .	6
Θρησκευτικὴ διδασκαλία (ἡ) Π. Τράντου . . .	280
313, 339, 347, 361, 373	

Ι.

Ἰαπωνικὸν ἄνθος . . .	96
Ἰατρός (δ) ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει (Ε. Σαρη-βαξεβάνη) . . .	365
Ἰδεῶδες μου (τὸ) (Ἀλ. Στεργιάδου) . . .	245
Ἰδεῶδες (ἡ) τροφή (Dr Romme) . . .	
Ἰδιότητες καὶ σχέσεις τῶν ἀρωμάτων (ὕπὸ Ι. Χαρισιάδου) . . .	186, 199
Ἰδρυσις ἀμερικανικῆς πόλεως . . .	239
Ἱστορικὰ γεύματα . . .	21

Κ.

Κάλεσμα (τὸ) τοῦ κουμπάρου μου (ὕπὸ Ι. Ἀποστολάκη) . . .	274
Κατάδικος (δ) διήγ. πρωτ. (Ἀχ. Καλεύρα) . . .	81
Κατάστημα (τὸ) τῶν προικῶν . . .	96
Κογχύλια . . . (εἰς ὅλα τὰ φύλλα	
Κοινωνικὸν πανόραμα (Ἀντ. Παπ.) . . .	8, 16, 150
Κύκλωψ (δ) Πολύφημος Γορίλλας . . .	71
Κώδων (δ) (Ι. Χαρισιάδου) . . .	175

Λ.

Λευκάνθεμον (τὸ) διήγ. πρωτότ. (Ἡγησιόπου) . . .	87

Μ.

Μαγειρεῖα (τὰ) τῶν εὐρωπαϊκ. ἀνακτόρων . . .	120
Μακροβιότης (ἡ) τῶν ἰχθύων . . .	143
Μαμζέλκα (ἡ) μυθιστορία Henry Gre-ville (ὕπὸ Ἐμμ. Ταβανιώτου) . . .	356, 368, 382
Μάρτυρες (οἱ) τῆς μελάνης (Κ. Πρεβεζιώτ.) . . .	253
Μεγάλοι συγγραφεῖς . . .	144
Μελαγχολία, ποίημα (Π. Χ' Β) . . .	45
Μεσάζων (δ) τῆς εἰρήνης (Καλλ. Μενω-λάκογλου) . . .	240
Μήτηρ, διήγ. (Κ. Ἀρτελάρη) . . .	165
Μητρότης (ἡ) παρὰ βατράχοις (Dr Laloy) . . .	100
Μητρότης τῶν ἰχθύων (Dr Laloy) . . .	218
Μία δρὰξ ἀπὸ ἐδεσδάτες, ποίημα (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	205
Μικρὰ (ἡ) οὐλή, διήγ. (Σπ. Οἰκονόμου) . . .	289
Μονόλογος (ὕπὸ Ἀχ. Καλεύρα) . . .	3
Μουσική (ἡ) ἐν τῇ ἀνατροφῇ τῶν νεανί-δων (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	229
Μουσικὴ Ἡπειρωτικὴ Ἀνθοδέσμη (Ι. Χα-ρισιάδου) . . .	15, 39, 63, 75
Μυθώδης πολυτέλεια . . .	36
Μῦς (οἱ) καὶ ἡμεῖς (Ἡρ. Π.) . . .	

Ν.

Νεαρώτατος ἱεροκῆρυξ . . .	295
Νεκρά, ποίημα (Φ. Στεφανίδου) . . .	286

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Γ'. ΤΟΜΟΥ

Νεότης (ἡ) ποίημα (Ἀχ. Ταβουλάρη) . . .	Σελ. 381
† Νικόλαος Φωτιάδης (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	282

Ο.

Ὀδοντοπλάσται ἐν Ἀμερικῇ . . .	213
Οἰκογενειακὴ (ἡ) εὐδαιμονία (Καλ. Κεχαγιᾶ) . . .	135
Ὀνειρόν μου (τὸ) εἶσαι σύ, διήγ. πρωτότ. (ὕπὸ Καλλ. Κεχαγιᾶ) . . .	69
Ὀρκίσου μοι, ποίημα (Ἐρμοπ. Τυμφοῦστου) . . .	101
Ὀρφανὰ (τὰ) τῶν βιβλίων . . .	60

Π.

Παλαιὰ ἢ νέα γυνή; (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	85
Παλινψδαί καὶ ἀντιφάσεις ἀθῶν (ὕπὸ Κ. Καλλινίκου) . . .	109
Πανώνιος Σύλλογος . . .	191
Πανώλης (ἡ) ἐν Εὐρώπῃ . . .	120
Πάπας (δ) Λέων ΙΓ'. . .	132
Παράδοξα (τὰ) τῆς νυκτὸς καὶ ἡ χειραφέ-τησις (Ι. Ἀποστολάκη) . . .	313
Παράδοξα ποιήματα . . .	143
Παράδοξον ζῷον . . .	96
Παρίσια καὶ Λονδῖνον . . .	155
Πατριαρχικὸν Πιττάκιον . . .	279
Παῦλος ἡ ἡ ὁμοιότης διήγ. (Σ. Σαρηθα-ζεβάνη) . . .	342
† Παῦλος Στεφάνου καὶ Σκυλίτσης (ὕπὸ Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	157
Περιπέτεια ἀδάμαντος . . .	192
Περὶ τὴν ἐσπερινὴν ἀμφιλόχην ἡπειρωτι-κὸν εἰδύλλιον (Σπυρ. Οἰκονόμου) . . .	162
Πέταλα ρόδων . . . εἰς ἕκαστον φύλλον	
Πικρὰ ἀλήθεια, (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	371
Πλάνη, ποίημα (Ἐλ. Σβορώνου) . . .	150
Πλάτανος (δ) ποίημα (ὕπὸ Α.) . . .	
Πλανώμενον ἄγαλμα . . .	144
Πληγωμένη ἰτιά, ποίημα (Βιργ. Εὐαγ-γελίδου) . . .	189
Πνεῦμα (τὸ) τῶν ζώων . . .	167
Παιητικὴ (ἡ) διαθήκη τοῦ Πάπα . . .	84
Παιητὴς κλέπτῃς . . .	12
Πολύτιμον δῶρον . . .	203
Πριγκήπισσα (ἡ) Δέ Σιμάς . . .	49
Προϊστορικὸς μάρτυς . . .	213
Πρὸς τὴν καρδίαν μου, ποίημα (Νικοχλ. Μακρίδου) . . .	348
Πρὸ τῆς συνεντεύξεως, διήγ. (Ἐμμ. Τα-βανιώτου) . . .	295
Πύργος, ποίημα (Φ. Στεφανίδου) . . .	286
Προφύλαξις ἀπὸ τῆς φήσεως (Κλ. Κοκ-κολάτου) . . .	27, 54
Πρώτη θέσις, διήγ. πρωτότ. (ὕπὸ Κ. Με-ταξά Βοσπορίτου) . . .	349
Πρώτη (ἡ) παράστασις τῶν Βυργράδων . . .	319

Πρωτομαγιά (ἡ τὴν) ποίημα (Ἀχ. Τα-βουλάρη) . . .	Σελ. 16

Πρωτοχρονιὰ καὶ φτώχεια, ποίημα (Ἀχ. Ταβουλάρη) . . .	256
Πρωτοχρονιᾶς ἄνθη, ποίημα (Ἀλυσος) . . .	
Πῶς γίνονται αἱ ἐπισκέψεις ἐν Περσίῃ (ὕπὸ Μελοπομ. Φωτιάδου) . . .	370
Πῶς ἔγειναν τὰ γυναικεῖα καπέλλα (Τί-μου Μωραϊτίνη) . . .	255

Ρ.

Ράπτριαι (αἱ) ἐν Βουδαπέστη . . .	12

Σ.

Σάρρα Βερνάρ (ὕπὸ Ἑλλης) . . .	260
Σὲ μιὰ κόρη, ποίημα (Ι. Στεφανῆ) . . .	248
Σειράτα τοῦ Σούμπερ, ποίημα (Ν. Βα-σιλειάδου) . . .	232
Σὲ Σένα » (Βλ. Βασαρδάκη) . . .	64
Σκέψεις περὶ γυναικός . . .	107
Σοφοκλέους Ἀντιγόνη (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	241
Σπονδὴ εἰς τὸν Μῶμον, ποίημα (Ἀλυσος) . . .	343
Στὰ ματάκια τῆς (ὕπὸ Ε. Ἀστεριάδου) . . .	306
† Στέφανος Ράλλης . . .	
Στεναγμός, ποίημα (Βιργ. Εὐαγγελίδου) . . .	54
Στιγμαὶ πικρίας, ποίημα (Ἐλέν Σβορώνου) . . .	93
Στίχοι τοῦ Ροστὰν πρὸς τὴν Τσαρίναν . . .	191
Στόνοι τυφλοῦ, διήγ. πρωτότ. (Κλ. Βα-λεῦρα) . . .	138
Σ τὸν πλάτανο, ποίημα (Ἐλ. Σβορώνου) . . .	235
Σ τὸς μαλλιανούς, ποίημα (Ἀχ. Τα-βουλάρη) . . .	315
Συλλογὴ (ἡ) διήγ. πρωτότ. (ὕπὸ Ἡγη-σιόπου) . . .	232
Σὺν Ἀθηνᾶ, διήγ. πρωτότ. (Ἡγησιόπου) . . .	257, 284, 304, 315, 317, 340, 355, 363,
Συνάντησις, ἐκ τοῦ Γερμ. (Γ. Καρατζῆ) . . .	209
Σχολεῖα καὶ Ἐξετάσεις (Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	121
Σχολὴ (ἡ) τοῦ μέλλοντος . . .	193

Τ.

Τέτον (τὸ) καὶ ἡ χρῆσις του (Ν. Δεπάστα) . . .	236
Τί κι' ἐν μᾶς χώρισαν, ποίημα (Ἐριλιπ. Τυμφοῦ) . . .	42
Τίς ὁ ἀληθὴς συγγραφεὺς . . .	60
Τότε καὶ τώρα, διήγ. (Σπ. Οἰκονόμου) . . .	
Τρελλὸς (δ) τοῦ χωριοῦ, διήγ. πρωτ. (Βλ. Π.) . . .	101
Τρίτον (τὸ) ἔτος τῆς Βοσπορίδος (ὕπὸ Κ. Πρεβεζιώτου) . . .	1
Τυφλόμυια, ποίημα (Ἀνδρ. Πολεμίδου) . . .	365

Υ.

Υπὲρ τῶν διδασκάλων . . .	101
Υπηρέται καὶ ὑπηρετρίαι (Κ. Καλλινίκου) . . .	337

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Γ' ΤΟΜΟΥ

Φ.	
Φθόνος, διήγ. ἐκ τοῦ Γερμ. (Γ. Καρατζᾶ)	125
Φίλη μου (τῇ) ποίημα ('Αχ. Ταβουλάρη)	200
Φιλολογικὸς ἐνθουσιασμὸς	180
Φίλων σποδός, ποίημα (Αἰμιλίου)	340
Φονίᾶς (ὁ) διήγ. πρωτότ. ('Επ. 'Αγ.) .	104
Φρικτὸν τὸ ἀνοσιούργημα (Κ. Πρεβεζιώτου)	219
Φυσιογνωμία τῆς κόμης	180
Φωνογράφος ὑβρίζων	72

Χ.	
Χαρακτήρ (ὁ) τοῦ Δάντου	295
Χάριν γενεᾶς γιγάντων	120
Χαρτοφυλάκιον (τὸ) διήγ. (ὑπὸ Αγ. Αρ.) .	10
Χαρτοφυλάκιον (τὸ) Σκηρικὸς μονόλογος ('Η- γησίππου)	176
Χειραφέτησις (ῆ) ἐν Βελγίῳ	84

Χειραφέτησις (ῆ) ἐν Νορβηγίᾳ	36
Χειραφετήτριάι (αἱ) ἐπὶ σκηνῆς.	132
Χήρα ἐξ συζύγων.	227
Χρονογραφήματα (ὑπὸ Σπ. Τζανόττη) . .	
Χωρισμός, ποίημα ('Ελ. Σβορώνου) . . .	130
Χωρισμοῦ (τοῦ) ποίημα (Ι. Στεφανῆ) . . .	289

Ψ.	
Ψάλλουσα καρδίᾳ.	84
Ψευδὴς πρίγκηψ	60
Ψεύτρα καρδίᾳ, ποίημα ('Ελέν. Σβορώνου).	304
Ψυχολογία τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους (Ρωξάνης Α. Καραθεοδωρῆ)	159

Ω.	
Ὠμόρφη (ῆ) βλαχοπούλα, ποίημα ('Ερμοπ. Τυφρηστοῦ)	95

